

Thỉnh
Thờ
Thành
Phong

Nhĩ Nhã

Mục lục

[Văn án](#)

[\[Chương 1\] Đại mạc](#)

[\[Chương 2\] Bình dân khách điểm](#)

[\[Chương 3\] Di tộc](#)

[\[Chương 4\] Phòng giữ](#)

[\[Chương 5\] Bất giữ](#)

[\[Chương 6\] Áp giải](#)

[\[Chương 7\] Biến cố](#)

[\[Chương 8\] Gặp lại](#)

[\[Chương 9\] Tương niệm](#)

[\[Chương 10\] Hàng phục](#)

[\[Chương 11\] Khinh phong](#)

[\[Chương 12\] Bắt đầu](#)

[\[Chương 13\] Ái mộ](#)

[\[Chương 14\] Vật tư](#)

[\[Chương 15\] Khắc ghi](#)

[\[Chương 16\] Tuyển chọn nhân tài](#)

[\[Chương 17\] Chú chiến](#)

[\[Chương 18\] Quái chiêu](#)

[\[Chương 19\] Phong nguyệt](#)

[\[Chương 20\] Ngoài ý muốn](#)

[\[Chương 21\] Đế vương](#)

[\[Chương 22\] Xuất chinh](#)

[\[Chương 23\] Bách thú](#)

[\[Chương 24\] Quy hàng](#)

[\[Chương 25\] Tầm cung](#)

[\[Chương 26\] Vàng bạc](#)

[\[Chương 27\] Tỷ thí](#)

[\[Chương 28\] Di động](#)

[\[Chương 29\] Âm dịch](#)

[\[Chương 30\] Thủy trại](#)

[\[Chương 31\] Ngoài ý muốn](#)

[\[Chương 32\] Đại thắng](#)

[\[Chương 33\] Cổ giao](#)

[\[Chương 34\] Quy hàng](#)

[\[Chương 35\] Kế sách](#)

[\[Chương 36\] Độc kế](#)

[\[Chương 37\] Ái phú](#)

[\[Chương 38\] Ngoài ý muốn](#)

[\[Chương 39\] Thủy quân](#)

[\[Chương 40\] Thí tham](#)

[\[Chương 41\] Tước Vĩ](#)

[\[Chương 42\] Ân sư](#)

[\[Chương 43\] Dân tâm](#)

[\[Chương 44\] Quái chiêu](#)

[\[Chương 45\] Ý đồ](#)

[\[Chương 46\] Xảo ngộ \(tình cờ gặp gỡ\)](#)

[\[Chương 47\] Hiếu làm](#)

[\[Chương 48\] Lương giải](#)

[\[Chương 49\] Xa quý](#)

[50 | Độc công](#)

[51 | Quy kế](#)

[52 | Mục đích](#)

[53 | Chuyện ngoài dự kiến](#)

[54. Lòng có tâm sự](#)

[55.56.57](#)

[58.59.60](#)

[61.62.63](#)

[64.65.66](#)

[67.68.69](#)

[70.71.72.73](#)

[74.75.76.77](#)

[78.79.80.81](#)

[82.83.84.85](#)

[86.87.88.89.90.91](#)

[92.93.94](#)

[95.96.97.98.99](#)

[100.101.102.103.104](#)

[105.106.107.108.109](#)

[110.111.112.113.114.115](#)

[116.117.118.119.120](#)

[121.122.123.124.125](#)

[126.127.128.129.130](#)

[131.132.133.134](#)

[135.136.137.138.139.140.141](#)

[142.143.144.145 \(Hoàn\)](#)

[PN1](#)

[KÍ SỰ NGÀY ĐẠI HÔN](#)

[Phiên ngoại 02 CHÚNG TA MÃI HẠNH PHÚC VỀ SAU](#)

[Phiên ngoại 03 ĐI THĂM NGƯỜI THÂN](#)

[Phiên ngoại 04 MỘT NGÀY BÌNH THƯỜNG CỦA HOÀNG HẬU TƯƠNG THANH](#)

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Văn án

Ngao Thịnh từ nhỏ đã là một con sói con, tâm ngoan thủ lạt, đến khi trưởng thành cũng là một đại ác lang, trở thành một hoàng đế quyết đoán, tàn bạo.

Đại thần khuyên nhủ : "Hoàng thượng, trị quốc phải nhân từ."

Ngao Thịnh khinh thường nói : "Bạo quân so với hôn quân tốt hơn nhiều."

Tương Thanh là một tên đầu đá lạnh như băng, ít hỉ nộ, không vui buồn. Y chỉ dành cho con sói nhỏ đói khát bị thương kia một chút ôn nhu, sói nhỏ liền bám riết lấy y, nổi điên, bất trị.

Nếu lúc đó có thể chọn một trong hai thứ : Ngôi vị hoàng đế hoặc Tương Thanh, Ngao Thịnh sẽ chọn ngôi hoàng đế, bởi trước khi làm hoàng đế, hãn căn bản không có quyền lựa chọn.

Vì thế, Ngao Thịnh đăng cơ, Tương Thanh rời đi.

Sau khi lên ngôi, Ngao Thịnh đem toàn lực đi tìm Tương Thanh về, bởi vì hãn đã là hoàng đế, hãn có quyền lựa chọn.

Đại thần lắc đầu : "Hoàng thượng, mỹ nhân trong thiên hạ nhiều lắm."

Ngao Thịnh cười nhạt : "Nhìn mấy mỹ nhân đó ta không ngạnh lên được."

Đại thần nhíu mày : "Hoàng thượng, lễ nghi ..."

Ngao Thịnh cười lạnh : "Không tìm được Thanh, ta liền giết các người, hợp thành hai chữ [Lễ Nghi]"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 1] Đại mặc

Ngao Thịnh đời này nhớ nhất là bàn tay của hai người, một người là mẫu thân hắn, người kia là Tương Thanh.

Khi còn nhỏ ở trong lãnh cung, Ngao Thịnh thấy một tiểu thái giám ăn trái cây, hắn rất muốn, liền giật lấy một quả để ăn. Mẫu thân hắn biết chuyện, hung hăng giơ tay tát hắn hai mươi cái vào miệng, chờ miệng hắn sưng lên, chảy máu, nằng lại nhẹ nhàng mà xoa đầu, nói với hắn : "Người là chủ tử, là hoàng tử, sau này muốn làm hoàng đế, thì dù chết đói, người cũng không được phép." Ngao Thịnh nhớ kỹ đôi bàn tay của mẫu thân. Đôi bàn tay có thể khiến hắn đau đớn, cũng thế mang đi những đau đớn của hắn.

Lúc lớn lên tranh ngôi vị hoàng đế, Ngao Thịnh thủ đoạn độc ác, tất cả mọi người đều gọi hắn là lang sói. Hoàng đế muốn giết hắn, đại thần thân cận muốn phản hắn, huynh đệ muốn hại hắn, hắn mặc kệ, chỉ vì nhớ đến lời của mẫu thân, hắn là hoàng tử, nếu không làm hoàng đế thì chỉ có chết. Khi hắn mỗi đêm mang những cảm xúc đau thương chết chóc chìm vào cơn ác mộng, đầu đau đến mức tưởng chừng như nứt ra, là lúc người nọ dùng đôi tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc hắn, làm hắn nhớ đến mẫu thân. Ngao Thịnh nhớ kỹ đôi tay đó, con người đó, Tương Thanh. Đôi tay đưa hắn lên ngôi hoàng vị, nhưng lại mang đi của hắn mọi thứ trừ ngôi vị hoàng đế, mọi thứ thuộc về hắn.

Tương Thanh ly khai, mai danh ẩn tích.

Ngao Thịnh đăng cơ, sửa quốc hiệu là [Thanh].

Các đại thần nói : "Không hợp lễ pháp."

Ngao Thịnh nói : "Lôi ra ngoài, giết !"

...

Thịnh Thanh năm thứ hai, đầu thu ...

Trên đường truyền đến tiếng bánh xe kéo kẹt, hòa cùng tiếng lục lạc trên cổ lạc đà, một thương đoàn từ phía xa đi tới, từ Thiện Thiện Phủ, qua thả mạt hà, tới Duyên Thành trong đại mạc.

Bình thường, những người khách lai vãng trên đại mạc thường cho gia súc đeo chuông. Mà chuông đeo cho gia súc cũng phải chú ý. La ngựa thường được mang chuông đồng, bởi chúng đi đường khá, hơn nữa lại thích gục gặc đầu, chuông đồng thanh âm thanh thúy, tiếng kêu leng keng, có thể giải đi tịch tịch. Còn lạc đà cho đeo lục lạc, tắc đa đeo từ linh, tiếng chuông trầm, gọn, tuy khó có thể thành nhạc điệu nhưng trầm ổn thanh thúy, trên đường đi, thi thoảng thanh âm vang lên lại càng thêm cô tịch. Đeo trên cổ bò là một loại đồ sứ, bất quá không phải là chuông, mà là một loại huân, trên đỉnh và bốn mặt đều được đục lỗ. Huân vốn là một loại nhạc khí, phần lỗ trên đỉnh có thể thổi ra nhạc thanh trầm thấp uyển chuyển, tiểu huân đeo trên cổ trâu bò theo đó được tiếng gió ông ông cộng hưởng, cũng lại theo gió vang xa, vang khắp đại mạc. Chuông bạc còn lại được đeo trên cổ sơn dương. Xe do sơn dương kéo giống nhau đều là xe dành cho nữ nhân ngồi, những kẻ lăm tiền thường cấp cho thiên kim tiểu thư nhà mình cỗ xa dương được trang trí tinh xảo cùng hai sơn dương kéo xe. Chuông bạc thanh âm lả lướt nhẹ nhàng, giống như thể hiện cho người qua đường rằng, ngồi trong xe là một thiếu nữ yếu điệu lả lướt, khiến cho mọi tráng kiện hán tử phải lưu tâm. Còn chuông ngọc, đương nhiên đó là vật đeo trang sức của các tiểu thư, cô nương.

Đội giá thương quy mô lớn, đội ngũ trước sau kéo dài cả nửa dặm. Các loại chuông trước gió cát đại mạc cùng anh anh vang tiếng, hòa cùng tiếng gió chậm rãi vang xa, rơi lá tả trong sa mạc rộng lớn tĩnh lặng. Thịnh thoảng có vài chú thỏ thử chạy ngang qua, nghỉ chân vểnh tai lên lắng nghe, không phải vì tiếng chuông có bao nhiêu động lòng, chỉ là khi vang lên trong đại mạc, thực sự quá tịch liêu.

Thương đội là ở Thiện Thiện Phủ tập kết, rồi lên đường tới Duyên Thành, tổng cộng khoảng bốn, năm trăm người lập thành đội đồng hành, nguyên nhân là do quan phủ địa phương phái theo mười mấy quân nhân đi bảo hộ thương đoàn. Từ Thiện Thiện Phủ tới Duyên Thành phải đi qua vùng hoang mạc, gần đây nơi đó có thổ phỉ hoành hành, chuyên cướp bóc tàn sát các thương đoàn đi ngang qua, rất không yên ổn. Thổ phỉ ở đây không phải chỉ có đám sơn tặc ở ngọn núi phía đông bắc, bởi trong phạm vi đại mạc còn có thị tộc người Hồ của Tây Vực, người Hán chủ yếu vẫn gọi chung bọn họ là phỉ.

Nhưng ... đám phỉ này đại để không hiểu tiếng Hán, nhiều năm trên lưng ngựa, vóc người bư hãn, tính khí dã man. Bọn họ tay cầm trường đao lao vào đoàn thương lữ, nam nhân đều bị giết sạch, nữ nhân cùng hài tử thì bị bắt đi, xe hàng hóa bị mang đi hết. Mấy năm gần đây đã gây ra mấy vụ án lớn, khiến mọi người trong vùng hoảng sợ, quan phủ lại không thể làm gì hơn ngoài việc phái thêm người đi bảo hộ các thương đoàn.

Đội ngũ xuất phát từ đêm qua, hơn nữa mọi người đều tỏ ra thập phần khẩn trương, bất quá đã đi qua được một đêm dài mà vẫn bình an vô sự. Hiện tại trời đã sáng rõ, mắt thấy đi thêm khoảng nửa canh giờ nữa là có thể ra khỏi đại mạc, đến được quan đạo của Duyên Thành, mọi người ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đối với nguy hiểm, thường thường chỉ có người lớn mới cảm thấy lo, đội xe của đám trẻ nhỏ lại vô cùng cao hứng. Tại khoảng giữa đội mã xa có một chiếc dương xa nhỏ, hai con sơn dương to khỏe kéo theo một cỗ

hồng sắc xa dương, màn xe được vén lên, bên trong là một tiểu cô nương tuổi khoảng thập tam, thập tứ đang ghé vào cửa sổ nhìn ngó xung quanh. Trên sa mạc mù mịt gió cát, tiểu cô nương một thân hồng sắc tiên diễm, tú trứ kim tuyến thêu bách hoa đồ án, hai búi tóc đen tuyền dùng dây hồng cột lại, mang ngân sức đẹp đẽ, theo mái đầu nhỏ khê lắc nhẹ, lại vang lên thanh âm nhẹ nhàng, thanh thúy.

Tiểu cô nương đã đến tuổi đối với nam tử cảm thấy hứng thú, nàng hai tay chống cằm, chớp đôi mắt to tròn nhìn xung quanh. Điều khiển xa dương là một thiếu niên tuổi chừng thập ngũ, thập lục. Nàng hướng hẳn thúc giục : "Tam tiểu tử, nhanh lên, chúng ta lên phía trước nhìn."

Thiếu niên gọi là Tam tiểu tử vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ có thể nhẹ nhàng rút roi thúc sơn dương, xe chạy lên phía trước, Tam tiểu tử hiếu kì quay lại hỏi : "Tiểu thư, người là định tìm cái gì ?"

Tiểu cô nương có chút không nhịn được, nói : "Ai nha, không phải người ta nói nam tử vùng trung nguyên đều nhìn rất vừa mắt sao ? Ta thấy còn không bằng ở chỗ chúng ta nữa." Thanh âm không nhỏ, khiến các Hán nhân nam tử đi gần đó đều nghe thấy, quay mặt lại nhìn. Chỉ thấy tiểu nha đầu mi thanh, mắt sâu, mũi thẳng, nguyên lai là tiểu nha đầu vùng Tây Vực a.

"Cô gái nhỏ." Một Hán nhân cười trêu nàng "Thế nào, muốn tìm người để gả sao ?"

Nha đầu ngoại quốc không hay ý tứ như vậy, dửng cảm mạnh mẽ, thoải mái gật đầu : "Cha ta nói, ta đến năm mười lăm tuổi sẽ lập gia đình, còn hai năm nữa, ta muốn tìm một người như ý."

"Người thế nào tốt cuộc là như ý ?" Người bên ngoài đều hướng nàng mà hỏi.

"Ân ... Đôi mắt nhất định phải đẹp, người cũng không được béo, da không đen ..." Lời chưa nói xong, tiểu nha đầu đột nhiên ngậy ngấn cả người, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, tay liên tục vỗ tiểu tử đang đánh xe : "Nhanh ! Đi lên phía trước !"

Tam tiểu tử không hiểu lắm, chỉ nhanh chóng vung roi, sơn dương liền nhanh chóng tiến về phía trước. Tiểu nha đầu lại kéo Tam tiểu tử : "Dừng dừng !"

Tam tiểu tử thả chậm tốc độ, quay đầu lại nhìn nha đầu : "Tiểu thư thấy cái gì vậy ?"

"Người xem phía trước." Tiểu nha đầu vươn tay chỉ chỉ về phía một người, nói : "Người kia !"

Tam tiểu tử giương mắt hướng về phía tiểu nha đầu chỉ, thấy phía trước có một người cười hắc mã. Từ góc nhìn của bọn họ chỉ có thể thấy bóng lưng của người kia, tuy rằng gầy, nhưng vóc người cao thẳng, hẳn là một nam nhân. Người nọ một thân chàm sắc y phục, khoác áo choàng đen, quần sa khăn màu trắng, từ phía sau chỉ thấy sa khăn của hắn rất dài, quần lên hầu như che đi nửa khuôn mặt, mái tóc đen cũng thật dài, theo gió tung bay. Tam tiểu tử tuy chưa từng thấy điểm gì quen thuộc, nhưng có thể nhận ra nam nhân có mái tóc đen dài như vậy, đại thể chỉ có ở Giang Nam, Trung Nguyên. Bởi vì đại mạc nhiều năm khô cằn, người dân nơi đây mái tóc đều khô vàng, dù có đứng trước cuồng phong bão táp cũng không thể có cảm giác phiêu dật như vậy. Nam tử tựa hồ lại di chuyển, không nhanh không chậm ngồi trên lưng ngựa. Treo trên yên ngựa chỉ có túi nước đi đường cùng bọc y phục, không có binh khí.

"Đó là người nào a ?" Tam tiểu tử hiếu kì hỏi. "Ở đây chẳng có người lữ hành đơn độc nào, hơn nữa hắn còn không mang theo binh khí."

"Ai quan tâm hẳn là ai." Tiểu nha đầu cao giọng nói. "Người không cảm thấy hẳn nhìn rất được sao?"

Tam tiểu tử có chút buồn bực quay đầu nhìn tiểu nha đầu : "Tiểu thư a, người cũng thật có bản lĩnh, như vậy mà cũng nhìn ra được là hẳn đẹp mắt sao?"

"Không tin ta với người cứ xem." Tiểu nha đầu nói : "Chúng ta lên trên xem bộ dáng hẳn thế nào !"

Tam tiểu tử lắc đầu, bụng nghĩ không phải nha đầu kia tư xuân quá mức chứ, cứ nhiên đòi xem mặt mấy hoa nam nhân qua đường, nhưng chẳng còn cách nào khác hơn là phải chạy về phía trước. Tiểu nha đầu ghé vào cửa sổ bên kia, mở to mắt nhìn, thầm nghĩ vừa rồi nhìn thấy vài người sau lưng rất được, nhưng nhìn mặt thì quả thật là hù chết người, lần này nhất định phải là tiền hậu nhất trí đó nha !

Sơn dương xa chạy tới gần, tiểu nha đầu thoáng thấy được trắc diện của người kia, có chút thất vọng, không phải người nọ diện mạo không đẹp mà là không thể nhìn đầy đủ, bởi vì sa khăn cùng một phần tóc đen đã mang khuôn mặt che mất phân nửa.

Tiểu nha đầu nhăn mũi, bất mãn liếc mắt. Lúc này, một ngọn gió từ phía trước thổi tới, hất nhẹ mái tóc người kia, lộ ra vàng trán cùng một phần khuôn mặt.

Tiểu nha đầu há to miệng, khen ngợi : "Đôi mắt thật là đẹp a !"

Thanh âm không nhỏ, người nọ cũng nghe được, quay sang nhìn tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu lập tức đỏ bừng mặt. Dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, da mặt cũng mỏng. Bất quá nàng vẫn tiếp tục nhìn, chỉ thấy người nọ đôi mắt trong suốt, nhìn thế nào cũng thuận mắt, còn có chiếc mũi cao

thẳng, cánh mũi không lớn, dáng người cũng gầy ... tối then chốt chính là ánh mắt của người này thực đặc biệt.

Tiểu nha đầu nhìn đến ngậy người, người nọ cũng nhìn đến ngậy người. Nhưng là thứ hẳn nhìn không phải tiểu nha đầu kia mà là sa mạc mênh mông xa xa phía sau nàng.

Tiểu nha đầu chỉ thấy hai hàng lông mày của người kia khẽ nhíu lại, nhịn không được hít sâu một hơi. Nam nhân kia ngay cả lúc cau mày cũng thực là đẹp mắt a, còn đẹp hơn cả nữ nhân nữa.

Trong lúc còn đang mê đắm, tiểu nha đầu đột nhiên cảm thấy mặt đất hơi rung động, quay đầu lại chỉ thấy xa xa phía chân trời, một trận khói bụi cuộn lên.

Sau đó lại chợt nghe cả đội ngũ thương nhân náo loạn, có người hô to : "Phi tới rồi ! Thị phi a !" Nhân mã nhất thời trở nên đại loạn, nhiều người vội vàng muốn chạy thế nhưng đảo trái đảo phải đều không di chuyển được. La ngựa tựa hồ cảm nhận được mối nguy, hí vang rối loạn.

Mấy người nha dịch mặt mũi trắng bệch, trước đó cho rằng đám phi cùng lắm chỉ khoảng mười mấy người, lại không nghĩ nhìn đám khói bụi đang cuộn cuộn kia, có khi nào ... ít nhất ... cũng phải hơn trăm người a. Xong, lần này nhất định là chẳng giữ nổi mạng về với vợ con rồi.

Đám nha dịch tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn là tinh thần trượng nghĩa, rút đao che chắn phá trước, lại quay đầu nói với đoàn người xe đông đảo : "Tất cả đi mau ! Đi mau a !"

Thương đội náo loạn, nhiều người hàng hóa hành lý đều đã dỡ bỏ, chỉ mong bảo mệnh. Tiểu nha đầu ngồi trên sơn dương xa, sơn dương thấy lũ ngựa nhất loạt bát nháo, đứng tại chỗ chỉ biết hít hít mũi, Tam tiểu tử thúc thế nào cũng không chịu đi.

Tầm nhìn của tiểu nha đầu hoàn đọng lại nơi xa xa có bụi bặm bốc lên cao ngất, giữa đám cát bụi hiện lên đoàn người ngựa. Đám người Hồ ghìm cương dàn hàng, vẻ mặt khát máu hung thần ác sát, tay cầm trường đao, miệng thét vang lao về phía trước.

Tiểu nha đầu sợ đến ngậy người. Nàng nhìn bọn phi tử phía xa đang điên cuồng lao tới, cùng với một loạt nha dịch trước mắt liên tục run rẩy.

Chính lúc này, trong tầm mắt lại xuất hiện một thân ảnh, vóc người cao gầy, là vị ca ca có đôi mắt rất đẹp kia đang đi về phía đám nha dịch phía trước, tay lục tìm bao y phục trên lưng ngựa : "Không cần hoảng sợ, dẫn cả đoàn rời khỏi nơi này."

Mấy người nha dịch giương mắt nhìn nhau lại nhìn người kia, tuy rằng đã che mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra người này tuổi đời còn rất trẻ, dung mạo thanh tú. Tay y lôi từ trong bọc ra một vật gì đó sáng choang, kéo ra dài chạm đất. Nhìn kĩ mới rõ đó là một cây trường tiên bằng thép, bản rất thô, hình tam giác.

Người nọ nhẹ nhàng kéo trường tiên vắt qua sa khăn, nói với nha dịch : "Lo lắng làm gì, còn không mau đi ?"

Thanh âm không cao, lại trầm thấp băng lãnh. mấy người nha dịch theo bản năng gật đầu, quay về bảo vệ đoàn mã xa, đỡ mọi người lên ngựa, thi thoảng quay đầu nhìn người kia.

Tiểu nha đầu có chút ngậy ra, nhìn người kia thúc mã như muốn lao về phía bọn phi, vội vàng kêu lên : "Uy, người định làm gì ?"

Không biết người nọ có nghe thấy hay không, chỉ thấy y nhắc chân thúc vào bụng ngựa, ngựa hí vang một tiếng, tung vó lao về phía đám phi.

Mọi người trong thương đội choáng váng, dừng lại trợn mắt nhìn, chỉ thấy người nọ lao vào đám khói bụi kia, sao đó là bóng người phóng lên,

tay vung trường tiên thép ... Trong lúc nhất thời hàn quang xẹt qua giữa không trung, lại có huyết quang văng khắp nơi, không chỉ có máu còn có đầu người, tứ chi bị gãy.

Đám phi trong nháy mắt đại loạn, thanh âm mặt đất rung động trong nháy mắt được thay bằng tiếng kêu gào thảm thiết. Cả thương đội không ai bỏ chạy mà chỉ ngơ ngác đứng nhìn, thậm chí không dám thở mạnh.

Đại khái quá một nén nhang, nhìn lại thấy đám cát bụi bị gió đại mạc đánh tan, chỉ còn lại đàn ngựa của đám phi đứng đó, trên mặt đất trải rộng thi thể, màu vàng của cát bị máu nhuộm thành đỏ sậm.

Mấy người nha dịch hai chân mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất, mồm lẩm nhẩm : "Lão thiên gia a !"

Lúc tiểu nha đầu sực tỉnh, cảm thấy cả người ướt đẫm, toàn thân bất tri bất giác toát mồ hôi lạnh, nàng nghĩ một chút, sau đó chui ra khỏi xe, nhảy xuống đất, chạy vội về phía vùng loang lổ máu.

"Ai ! Tiểu thư !" Tam tiểu tử sợ hãi, vội vàng đánh xe đuổi theo.

Tiểu nha đầu chạy tới bãi đất nơi la liệt xác người, máu cùng những mảnh chân tay bị chặt đứt, ngó nghiêng một hồi cũng không thấy người kia, định giương mắt nhìn xa hơn, đột nhiên thấy dưới con dốc thoải gần bãi đất, nơi có một lạch nước nhỏ, bên cạnh đó có một người một ngựa. Trường tiên thép bị ném qua một bên, người nọ kéo sa khăn bạch sắc trên cổ xuống, vục nước rửa mặt.

"Uy !" Tiểu nha đầu lao vọt xuống dưới, nền cát nhuyễn, cứ chạy vài bước lại hụt chân ngã sấp xuống, càu nhàu vài tiếng rồi cố sức bò dậy, thấy người nọ đã đứng lên, kéo ngựa đến uống nước. Tiểu nha đầu cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo người kia, ngẩn người ... Một lúc lâu sau đột nhiên nói : "Uy, người có thể tử chưa ? Thú ta đi !"

Người nọ hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn tiểu nha đầu, đoạn dắt theo ngựa đã uống no nước, xoa xoa đầu tiểu cô nương nói : "Mau về nhà đi." Dứt lời liền xoay người lên ngựa, rút trong bọc ra một chiếc sa khăn trắng khác quấn quanh cổ, che đi nửa khuôn mặt, thúc ngựa rời đi ...

***

Nửa tháng sau, tin tức từ đại mạc cấp tốc chuyển về kinh thành, đưa đến tay Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh mở bản tấu nhìn một lúc lâu, khép lại, quăng cho tổng binh : "Phía tây tổng cộng đóng bao nhiêu nhân mã ?"

"Bẩm, tổng cộng có hơn ba mươi vạn." Tổng binh trả lời "Chia ra do Lạc gia tướng thống lĩnh mười hai vạn, phía tây bắc do Tề mật tướng thống lĩnh mười vạn, còn lại là tám vạn kỵ binh dưới tay Khống Di Phi."

Ngao Thịnh gật đầu nói : "Để Lạc Phường phái ra ba vạn bộ binh, sao đó lệnh Khống Di Phi cấp hai vạn kỵ binh đến vùng đại mạc có thổ phỉ, mã tặc, sơn tặc đánh dẹp. Hết thầy diệt sạch !"

Hết chương 1

=====

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 2] Bình dân khách điểm

Trọng trấn Duyên Thành là đầu mối thông thương then chốt của Tây Vực và Trung Nguyên, cũng như những thành trấn nơi biên thùy khác, Duyên Thành được pha trộn, mang theo nét đặc sắc của cả hai vùng Tây Vực và Trung Nguyên. Dân cư Duyên Thành, người Trung Nguyên có, người di tộc có, nhưng chủ yếu vẫn là người Hồ ở Tây Vực, tỷ như Đột Quyết, Khương tộc.

Khách điểm Phong Ba là một khách điểm bình dân tọa trên quan lộ của Duyên Thành. Không quá xa hoa đắt đỏ nên hầu hết các thương nhân đều chọn làm nơi nghỉ chân. Khách điểm lão bản là một cặp vợ chồng, người chồng trung thực, còn người vợ lại lăng lơ phong tao, cực kỳ tương phản.

Tới ngọc thiện, chợt nghe tiêu nhị trong khách điểm liên tiếp lớn tiếng gọi đồ ăn, thanh âm nghe đặc biệt có phỉ khí, thô tục.

Lão bản nương đại khái là theo khách nhân uống vài chén rượu đã có chút say, cổ áo lả lơi để lộ ra phần cổ trắng nõn, tay áo đung đưa, gương mặt ửng hồng. Khách nhân lui tới buông lời chòng ghẹo, ngả ngớn chiếm chút tiện nghi, nàng cũng ngẩng lên ra vẻ oán trách, buông lời khiêu trứ cước mạ vài tiếng, kết quả lại chỉ khiến đám khách nhân tăng thêm phần hứng thú. Vậy mà lão bản đứng một bên lại rất bình tĩnh, vừa tính toán số sách vừa cười nhẹ, tựa như chẳng ngại chút nào.

Lão bản nương đứng ngoài cửa hóng gió, vừa định quay vào lại thấy một bóng nhân mã đi tới, còn chưa rõ người trên ngựa thế nào đã lớn tiếng chèo

kéo : "Ai ui, khách quý khách quý, mời vào bên trong ! Ngài đây dùng chân hay nghỉ trọ a ?"

Vừa bước xuống ngựa là một nam tử trẻ tuổi, sa khăn bạch sắc che đi cả nửa khuôn mặt, chỉ hé ra đôi mắt đen trong thanh thấu, liếc mắt nhìn lão bản nương, tay với lấy bọc y phục, nói : "Nghỉ trọ."

"Hào hảo, mời vào trong." Sau nhiều năm tiếp đãi khách vắng lai đã rất có kinh nghiệm nhìn người. Người thanh niên này xem ra chẳng có gì hay ho, dùng sa khăn che mặt như vậy, nếu không phải là xấu đến mức không giống người thì là không muốn để lộ thân phận đi. Lão bản nương cười ha hả bài trí cho y một chiếc bàn sạch sẽ phía bên trong, lại nhượng y ngồi quay lưng lại với bên ngoài, như vậy sẽ không ai thấy được bộ dáng của y.

Người thanh niên hướng lão bản nương gật đầu nói : "Làm phiền."

"Khách quan muốn dùng gì a ?" Lão bản nương cười hỏi : "Bản quán có thịt bò tươi, quý khách ngài muốn hay không thử một bát mỳ thịt bò ? Còn có bánh bao nhân thịt và Thiêu giao tửu loại tốt nhất a."

Người thanh niên đưa túi nước cho lão bản nương, nói : "Cho một bát mỳ thịt bò, gói thêm năm cái bánh bao cùng một ít thịt khô, Thiêu giao tửu đổ đầy vào túi nước cho ta."

"Hào." Lão bản nương nhận lấy túi nước từ tay y, cười ha hả đi về phía trù phòng, lớn tiếng gọi : "Cho một bát mỳ thịt bò cỡ lớn !"

Hỏa kế rất nhanh bưng ra một bát lớn đặt trước mặt người thanh niên : "Khách quan, dùng thông thả !"

Người thanh niên gật đầu, đưa tay kéo sa khăn, để chất lụa trắng rủ mềm trên vai.

Chỉ một lát sau, lão bản nướng mang bánh bao và thịt khô ra, lại cầm theo một bầu rượu, từ xa nhìn thấy người thanh niên buông sa khăn xuống, liền có chút hiếu kì tiến đến, nghĩ bụng, không biết người này bộ dáng thế nào.

"Khách quan, ngài muốn gọi thêm gì không ?" Lão bản nướng lấy lý do đông tây này nọ để tiện ghé vào bàn, người thanh niên chỉ đối nàng gật đầu lại tiếp tục cầm cúi ăn mỳ.

Lão bản nướng hơi giật mình, tâm thuyết, thực là tiểu tử hảo tuấn tú nha, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, thanh thanh sáng sáng, không lỗ mãng thô kệch, lại thanh tú mà không yếu điệu, thực sự là một mỹ nam tử nha, hơn nữa xem ra niên kỷ cũng còn trẻ, chỉ vừa khoảng hơn đôi mươi.

"Tiểu huynh đệ, người chuẩn bị những thứ này, không phải là muốn tiến vào đại mạc đó chứ ?" Lão bản nướng hỏi.

Người nọ chỉ gật đầu, lại tiếp tục ăn mỳ.

Lão bản nướng nhìn nam nhân bốn phía, bộ dáng lúc ăn như heo, làm thức ăn vung vãi ra bàn, khi ăn lại phát ra tiếng khò khè cùng cười nói không ngớt, thực thô lỗ muốn chết. Còn người thanh niên này lại thực nhã nhặn, lão bản nướng cũng thích tư thế cầm đũa của y, tay cầm rất cao, ngón tay mảnh mai sạch sẽ, cầm đũa cũng vừa phải, cả cách y gắp lấy sợi mỳ, không nhiều không ít, hảo đẹp ...

Còn đang mãi nhìn chăm chăm người thanh niên, chợt nghe hai bên bàn trái phải có tiếng người gào lên : "Ta nói chường quý a, lão bà nhà người đang dòm chòng chọc tên mặt trắng kia đến nhỏ nước miếng, người lại mặc kệ không quản sao ?"

Sau đó là một trận cười vang lên, lão bản cũng ngẩng đầu, chỉ thấy vợ mình đang quát to : "Các người nói bậy ! Đồ ăn nhiều như vậy còn chưa tổng được đầy mồm các người a !"

Thẹn quá hóa giận, mọi người xung quanh lại càng cười to hơn.

"Lão bản nương, người năm nay cũng ba mươi rồi ha ... Nữ nhân ba mươi như mãnh như hổ a, tên bạch diện tiểu tử này chịu sao được, đừng dọa con nhà người ta nha !"

"Ha ha ..."

"Cút con mẹ người đi !" Lão bản nương nhắc chân tính đạp cho tên đại hán lăm lờ kia một cước. "Người không phải đang ăn sao ? Lăm chuyện quản nhiều thế làm gì ?"

...

Vừa chửi vừa đánh, thanh âm lão bản nương tiếng cao tiếng thấp, nhưng mọi người để ý thấy thanh niên vẫn là diện vô biểu tình, đều đều không nhanh không chậm mà ăn mỳ. Bát mỳ rất nhanh được giải quyết xong, y bưng bát uống vài ngụm canh, lấy bạc thả trên bàn, cầm lấy bao y phục, lại tiện tay kéo sa khăn lên che mặt như cũ, đứng dậy.

"Ăn xong rồi nha ?" Lão bản nương thấy y dường như định lên đường liền tiến tới hỏi.

Người nọ gật đầu, thấp giọng nói : "Mỳ ăn ngon." Nói xong, xoay người bước đi.

Lão bản nương phía sau cười nói : "Rảnh nhớ quay lại a !"

Người thanh niên đi thẳng ra ngoài. Hành động của y làm cho mấy thực khách có điểm không vừa ý, cười cười nháo nháo trêu chọc là chuyện bình thường, y cũng không cần tỏ ra nghiêm túc quá mức như vậy đi.

Ngồi gần cửa khách điểm là hai tên bảo tiêu có mang theo đao kiếm, thấy người thanh niên đi tới, cả hai liền cố ý đưa chân ra, định ngáng chân

y một chút. Thế nhưng từ lúc giơ chân ra đến lúc người thanh niên đã ra khỏi khách điểm, một chút cảm giác va chạm cũng không có ... Hai tên bảo tiêu lại buồn bực thu chân về ... Này là sao đây ?

Chỉ có một vài vị khách nhân khác trong điểm là thấy rõ, vừa rồi y bước chân ra khỏi cửa, lúc hai tên bảo tiêu đưa chân ra định thực hiện ý đồ, y trong nháy mắt bước cả hai chân qua mà không hề chạm đất. Cước bộ thoát nhìn như không đổi, nhưng kỳ thực cần phải có nội lực cao thâm, huống chi chuyện xảy ra bất ngờ. Mọi người trong lòng hiểu rõ ... người này, võ nghệ khỏi cần bàn tới a.

Người thanh niên vừa bước tới cửa, chuẩn bị lên ngựa, chợt nghe trên đường vang lên tiếng bước chân rầm rộ, hai đoàn ngựa thồ cùng bộ binh tiến tới, trong nháy mắt đã bao vây lấy toàn bộ khách trạm trước cửa.

Khả là dân giang hồ vùng Tây Bắc xa xôi này, kẻ nào chẳng từng đeo trên lưng vài mạng người, thấy quan binh đã vây quanh trước cửa khách điểm, ai cũng nghĩ hẳn là hướng mình mà tới, đều rút sẵn đao kiếm ... Nhưng đợi cả nửa ngày, vẫn chưa thấy bóng dáng quan binh tiến vào.

Chỉ thấy dẫn đầu đoàn ngựa thồ là một người mặc quan phục thống lĩnh đang xoay người xuống ngựa, tới trước mặt người thanh niên quỳ xuống : "Thuộc hạ tham kiến Thanh phu tử, Thịnh thiếu gia muốn mời Thanh phu tử hồi kinh."

Người thanh niên vẫn không ngừng cước bộ, lạnh nhạt buông một câu : "Người nhậm làm người rồi." Năm dây cương rời đi.

Vị thống lĩnh kia không chịu buông tha, bước theo sau y, thuyết phục : "Thanh phu tử, thuộc hạ đã xem qua hình của ngài trên cáo thị, không chỉ riêng Duyên Thành mà tất cả quan viên vùng Tây Bắc này đều nhận được cáo thị, Thanh phu tử, ngài vẫn nên quay về thì hơn !"

"Bỏ đi." Người thanh niên khẽ nhíu mày. "Ta giết người không cần đền mạng, còn người nếu dám đả thương ta sẽ tự biến mình thành kẻ phạm tội, gia sản bị tịch biên đúng không?"

Vừa nói dứt lời, vị thống lĩnh kia cũng dừng bước, do dự một chút rồi quỳ xuống : "Cung tiễn Thanh phu tử."

Người thanh niên không để ý tới nữa, lên ngựa, rời đi.

Mọi người trong khách điểm hai mắt nhìn nhau, vợ chồng lão bản cũng trợn tròn mắt. Vị thống lĩnh ngoài cửa kia chính là Phùng thống lĩnh, nguyên là tướng quân trấn giữ Duyên Thành, bình thường thấy hãn ngạo mạn, diễu võ dương oai, chưa bao giờ thấy qua bộ dáng hãn đáng thương chật vật như vậy.

"Phùng thống lĩnh, vị tiểu ca kia là có địa vị gì a ?" Lão bản nương tò mò tiến tới hỏi hãn.

Phùng thống lĩnh trừng mắt nhìn nàng : "Hỏi ít thôi ! Y vừa rồi ăn cái gì ?"

Lão bản nương nhún nhún vai : "Một bát mì."

"Bát đâu ?" Phùng thống lĩnh hỏi.

"Ân ?" Lão bản nương vẻ mặt khó hiểu nhìn hãn.

"Bát mì y vừa ăn đâu ?" Phùng thống lĩnh phất tay. "Đem ra đây cho ta !"

Lão bản nương bưng khay bát mì dâng lên cho Phùng thống lĩnh, bát màu lam biên còn sót chút nước dùng. "Y ăn một bát mì thịt bò."

"Bao nhiêu tiền ?" Phùng thống lĩnh hỏi tiếp.

"Một ... một phân bạc, còn thêm cả mấy cái bánh bao thịt, thịt khô và một bầu rượu nữa." Lão bản nương vội móc bạc đưa cho Phùng thống lĩnh.

Phùng thống lĩnh đối thuộc hạ phất tay một cái, một người mang theo hòm gỗ tiến đến. Phùng thống lĩnh đổ phần nước dùng trong bát đi, lấy khăn sạch lau qua rồi bỏ cả bát lẫn đĩa vào trong hòm, cẩn thận khóa lại. Người thuộc hạ kia tiếp nhận hòm gỗ, xoay người phóng lên ngựa, rời đi. Phùng thống lĩnh móc ra năm lượng bạc ném cho lão bản nương : "Sau này nếu y quay lại ăn, không được thu bạc của y, còn nhớ phải mang những món ngon nhất ra thiết đãi, ngân lượng cứ đến chỗ ta lấy, còn cái bát này, ta mua !" Nói xong liền lệnh cho binh sĩ lên ngựa, rời đi.

Lão bản nương cầm ngân lượng đứng tại chỗ ngây ngốc, lại xoay mặt nhìn chòng : "Ta nói tướng công, chuyện này là sao a ?"

Lão bản vẫn như cũ vẻ mặt bình tĩnh ngồi tính toán, chỉ là nói : "Nữ tặc nhân gia, bớt đa sự đi, không phải kiếm được bạc là được rồi sao ? Mau làm việc đi thôi."

Lão bản nương bĩu môi, xoay người bước vào, trong điểm lúc này còn lưu lại đám khách nhân đang đàm luận sôi nổi chuyện vừa xảy ra, đối với thân phận của người thanh niên kia phi thường hiếu kì.

Người thanh niên kia là ai ?

Y đương nhiên chính là Tương Thanh.

Từ khi ly khai kinh thành, Tương Thanh còn có nơi nào để đi. Giang Nam có Thất Tinh Thủy Trại, Thục Trung có Hắc Vân Bảo, Mạc Bắc có Tu La Bảo ... đều là bằng hữu, y không muốn liên lụy đến bọn họ, dù sao đều đã trải qua những ngày phi thường gian nan mới có được chút thời gian an bình. Một nơi để đi, Tương Thanh không thể làm gì khác hơn là đến Tây Bắc hoặc vùng Trung Bắc. Ở Trung Bộ vừa rồi, y thực sự bị dọa đến ngây đờ, tên sói con Ngao Thịnh đã thông tri đến một loạt các châu huyện, thấy

y đều như thấy hoàng đế, ăn không mất tiền, ở cũng không ai dám thu bạc, thi thoảng lại có vị quan nào đấy chạy tới nói Ngao Thịnh muốn gặp y, thỉnh y lúc rảnh rồi nên trở lại kinh thành ... Y chỗ nào cũng có thể đi, ngoại trừ kinh thành.

Cưỡi ngựa thẳng tới chạng vạng, Tương Thanh cũng đến được tới vùng biên giới đại mạc, lúc này, thái dương đã chậm rãi hạ xuống đường chân trời.

Tương Thanh xuống ngựa, ở đây khắp nơi không một bóng người, hai bên chỉ có cây cỏ cằn cỗi. Buộc ngựa vào gốc cây, Tương Thanh tìm một bụi cỏ khô nhóm lửa, uống rượu ngắm hoàng hôn trên đại mạc ... Tất cả cũng không có gì, ngoại trừ một chút tịch mịch, cũng không hẳn là tẻ.

Ở hoàng thành cách đó mấy ngàn dặm, Ngao Thịnh khoác long bào, ngồi trong sân, dùng chiếc bát màu lam biên cùng đôi đũa gỗ đào màu đen, ăn mỳ bò, vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn theo ánh trăng trên bầu trời, tay kia mâm mê xoay xoay thổi bạc vụn.

Thái giám đứng một bên, có chút bất đắc dĩ nhìn Ngao Thịnh ăn mỳ.

"Xì xụp xì xụp." Ăn xong bát mỳ, Ngao Thịnh buông đũa, ngồi trầm mặc một lúc lâu sau mới nói : "Thanh không thích ăn tiêu."

...

Ba ngày sau, quan phủ vùng Tây Bắc đưa ra lệnh cấm phi thường vớ vẩn : "Các quán mỳ, tửu lâu ở Tây Bắc khi nấu mỳ bò không được phép cho tiêu."

Hết chương 2

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 3] Dị tộc

Màn đêm buông xuống, túi rượu mang theo bên người cũng đã vơi dần, thế nhưng Tương Thanh một chút cũng không thấy buồn ngủ. Tựa vào thân cây, nhìn ngọn lửa bập bùng nhảy múa, bốn phía âm thanh cô tịch, trên sa mạc ngay cả tiếng côn trùng cũng không có, Tương Thanh kéo mảnh ngọc bội đeo trên cổ lên nhìn, mặt ngọc ôn thuận, đại khái đã được mang bên mình một thời gian dài. Ngọc bội trắng như tuyết, góc bên phải lại có một chấm đỏ, không lớn, màu đỏ thuần như máu, ở chính giữa khắc một chữ [Thịnh], vô cùng đơn giản.

Mảnh ngọc này vốn là của Ngao Thịnh khi còn là thái tử, hình dáng ban đầu lớn hơn bây giờ. Khối ngọc hoàn chỉnh vốn có tên nguyên bản là [Uyên Ương ngọc], bởi lẽ phân làm hai phần nửa xanh nửa trắng riêng biệt, lại có hai chấm đỏ như máu đối xứng hai bên nên được gọi là [Uyên Ương], là vật vô giá. Nhớ sinh thần năm ấy, Ngao Thịnh lẽ ra không cần mang ngọc tặng y, y không cần. Ngao Thịnh năm đó còn nhỏ, thấy Tương Thanh không chịu nhận, nóng giận mang mảnh ngọc đập vỡ.

Nghĩ tới đây, Tương Thanh cười khổ lắc đầu, chớp mắt rời khỏi hoàng cung cũng được ba năm rồi, Ngao Thịnh cũng đã hai mươi, tuổi này lên làm hoàng đế vẫn là quá trẻ đi.

Sau đó, y nhặt lại mảnh ngọc vỡ, mang đến cửa hàng chuyên chế tác ngọc, nhờ thợ tạc thành hai miếng, lại khắc trên miếng màu xanh chữ [Thanh], miếng màu trắng khắc chữ [Thịnh].

Tương Thanh mang hai miếng ngọc đã được sửa lại đưa cho Ngao Thịnh một miếng, mình giữ một miếng, Ngao Thịnh lúc này mới bớt hờn giận, bất quá miếng ngọc khắc chữ [Thanh] vốn là y giữ lại cho mình, Ngao Thịnh lại hết lần này tới lần khác đòi cướp cho bằng được, y đành nhượng bộ đeo miếng ngọc khắc chữ [Thịnh] trên cổ.

Cầm lấy túi nước, bên trong một giọt cũng không còn, Tương Thanh nhìn trời cũng gần nửa đêm, ngồi chút nữa sa mạc sẽ nổi gió, rất lạnh. Nghĩ vậy, y đứng dậy, nhặt nhanh mấy thứ đông tây này nọ, thấy vẫn là nên quay về khách điếm, lúc này, một cơn gió mát lạnh từ sâu trong lòng đại mạc thổi tới ... quét ngang qua mặt.

Tương Thanh hơi cau mày, cơn gió lạnh lẽo này, còn mang theo mùi vị của máu.

Sao khuất sâu trong đại mạc lúc này lại có mùi máu ? Hơn nữa theo kinh nghiệm của Tương Thanh, mùi máu lại có thể bị gió cuốn đi xa như vậy, nhất định không phải chỉ có một, hai khối thi thể.

Cấp tốc dập tắt lửa, Tương Thanh lên ngựa, lần theo hướng mùi máu. Ngựa đi được chừng một nén nhang, Tương Thanh nhíu mày ... Mùi máu này có chút quái dị, không giống máu người.

Cách đó không xa, phía trước có một dốc núi cao, Tương Thanh nghe thấy âm thanh tất tất tác tác, ngựa vẫn đi bình tĩnh, chắc không phải là dã thú hung mãnh.

Dốc núi này y từng tới trước đây, phía bên kia là bồn địa, lại thấy tứ phía trên bồn địa lộ ra ánh lửa, thăm nghĩ bên dưới hẳn là có người. Xoay người xuống ngựa, Tương Thanh đi bộ lên dốc núi, nghiêng tai nghe ngóng một chút, quả nhiên phía dưới có tiếng người, hơn nữa, là tiếng của rất nhiều người. Tương Thanh nhíu mày, đã quá nửa đêm, trong bồn địa sa mạc

hoang vắng này sao lại có nhiều người tụ tập như vậy ? Còn đang tự vấn, đột nhiên nghe "sư sư" hai tiếng.

Tương Thanh ngẩng đầu, chỉ thấy từ thâm cốc, hai tia lửa mang theo chùm sáng lóe lên, trong nháy mắt pháo hoa phá trường không, bắn thẳng lên phía chân trời. Tương Thanh nhận ra đó là tên lệnh người Tây Vực thường dùng để liên lạc với nhau ...Lên tới giữa không trung, chùm pháo hoa sẽ nổ tung, rọi sáng bốn phía.

Quả nhiên, chợt nghe "ba ba" hai tiếng, nổ tung giòn giã, quầng lửa màu sắc trang nhã, hỏa tinh lan tràn, cùng lúc đó, lại nghe từ bên trong bồn địa từng đợt tiếng kèn dồn lên.

Thanh âm trầm thấp ngân dài, Tương Thanh từng được nghe qua, một loại nhạc khí gọi là [Khâm] khi thổi cũng sẽ tạo ra thanh âm như vậy. Loại kèn đồng to lớn đó, trước đây khi y đi theo Tư Đồ, từng thấy Lạt Ma tại những ngôi chùa lớn thổi vào ngày lễ. Sao ở đây lại có loại thanh âm này ?

Tương Thanh cẩn thận thăm dò từ bên ngoài, vừa nhìn qua, y giật mình trợn mắt, bị cảnh tượng quỷ dị trong bồn địa dọa sợ đến ngây người.

Chỉ thấy trong bồn địa có rất nhiều người, tất cả đều mặc bạch sắc y phục, mang khăn trùm đầu trắng. Có hai hàng người đứng hai bên thổi [Khâm], đứng ở giữa phải có đến mấy trăm người, bọn họ cầm trong tay loại động vật quái dị trông như rắn đang giãy dụa, trên mình con vật có một dòng chất lỏng màu đen chảy xuống, thấm vào y phục trắng như tuyết. Ở phía trước đoàn người là một cái tế đài, một người vận hắc y, mang khăn trùm đầu màu đen đang đứng trên tế đài. Hắc y cầm trong tay một con rắn rất lớn. Tương Thanh ước chừng con rắn kia cũng phải dài đến hai, ba trượng, răng nanh to, dài. Con rắn đang không ngừng giãy dụa, chỉ thấy hắc y nhân dù toàn thân đều bị hắc sắc y phục che phủ, nhưng là vẫn có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của hắc y nhân. Hắc y nhân há miệng, cắn mạnh vào cổ rắn, ưỡn máu. Vừa ưỡn vào một ngụm, thân thể hắc y nhân bỗng nhiên hoảng

động, bày ra những vũ bộ quái dị, miệng không ngừng lẩm bẩm, những người bạch y dưới đài cũng đều nhất nhất làm theo. Những người đó thoạt nhìn giống như đang tham gia một buổi lễ, hoặc đang cử hành một nghi thức nào đó, tuy rằng mấy động tác này nếu ban ngày chứng kiến sẽ thấy có chút kì cục, thế nhưng nếu là trong đêm giữa đại mạc, lại thêm mùi máu tanh nồng, thực sự là quỷ dị khiến người ta không nói lên lời.

Tương Thanh nhìn một hồi, bắt đầu nhớ lại các tà phái dị giáo trên giang hồ, hình như không có môn phái nào có loại trang phục này.

Đám người kia nhảy múa một hồi, con rắn trên tay tựa hồ đã chết, liền bị bọn họ hung hăng ném xuống đất, sau đó, không biết hắc y nhân trên đài nói cái gì, Tương Thanh cẩn thận nghe ngóng một hồi, cũng hiểu được những người này không phải người Hán, mà là dị tộc. Trong đại mạc kì thực cũng có vài dị tộc sinh sống từ lâu đời, tập quán sinh hoạt có chút quái dị cũng không có gì là lạ. Tương Thanh tuy cảm thấy nghi thức có chút khó hiểu nhưng suy cho cùng cũng chẳng liên quan gì đến y, đang định xoay người rời đi, lại nghe hắc y nhân kia giơ tay hô to một tiếng : "Thịnh Thanh diệt vong !"

Đám bạch y nhân dưới đài tiếp đó cũng đồng thanh hô : "Thịnh Thanh diệt vong."

Tuy rằng có chút không chuẩn nhưng đích thực là tiếng Hán, Tương Thanh cũng nhất thanh nhị sở nghe được bốn chữ kia. Y dừng cước bộ, yên lặng lắng nghe, không lẽ ... những người dị tộc này muốn làm phản ?

Suy nghĩ một chút, Tương Thanh rốt cuộc quyết định trước tiên không đi nữa, ở lại xem bọn người kia đến tột cùng là có mưu đồ bí mật gì, nhưng đúng lúc đó, con ngựa buộc phía dưới đột nhiên bị cái gì đó làm cho kinh hãi, tung vó hí vang một tiếng.

Tương Thanh sững sốt, đoàn người dưới bồn địa đột nhiên trở nên an tĩnh, lại nghe hắc y nhân kia hô to một tiếng, không biết lời nói cái gì. Sau đó, Tương Thanh cảm giác được tiếng gió vun vút lao tới, y nhanh chóng kéo sa khăn che mặt, phi thân nhảy xuống khỏi dốc núi. Lập tức thấy hắc y nhân kia phi thân đến, dang rộng hai tay như hắc điều tung cánh, nhảy ra khỏi dốc núi, lao về phía y.

Nhìn ra công phu của người này, Tương Thanh nghiêng mình né tránh, cố ý dây dưa xem hắc y nhân kia thuộc môn phái nào, cùng hãn so chiêu.

Hắc y nhân nương theo ánh trăng cùng ánh lửa, nhìn rõ tướng mạo của Tương Thanh, phát hiện y là người Hán, hơn nữa công phu không tệ, liền thu chiêu, nhìn Tương Thanh, hỏi : "Người là ai ?"

Tương Thanh nghe hãn nói Hán âm không chuẩn, thanh âm lại khàn khàn, có thể là hãn cố ý biến giọng, hãn là muốn che giấu. Mặt khác, công phu của hãn cũng thập phần kỳ dị, không phải của võ lâm Trung Nguyên. Người vùng Tây Vực nói tiếng Hán rất khá, đương nhiên là do tập trung sinh hoạt cùng người Hán, người này mang tâm phản loạn, tất cũng phải có thân phận nhất định.

Nghe hắc y nhân hỏi, Tương Thanh thuận miệng nói : "Là người biết rõ thân phận của người."

Thân thể hắc y nhân kia rõ ràng chấn động, Tương Thanh nhíu mày, nghĩ một chút rồi nói tiếp : "Thân phận của người, cả những mưu toan âm thầm tính toán, ta đều rõ cả."

Nghe xong lời Tương Thanh, hắc y nhân nheo mắt quan sát y từ trên xuống dưới một hồi, đoạn cười nhạt : "Người đến tột cùng là ai ?"

Tương Thanh thấy hãn bình tĩnh vậy, nghĩ nên đánh cược một phen, liền nói : "Hãn nói thực không sai, người quả nhiên là phản tặc."

"Hắn ?" Hắc y nhân vươn tay rút cây đao từ sau lưng, lạnh lùng nói :
"Người đến tốt cùng là do ai phái tới ?"

Tương Thanh lùi một bước, y biết đám người phía trong bồn địa đang tiến tới, lát nữa nhiều người kéo đến sẽ khó lòng thoát thân, phải nắm bắt thời cơ, rào đón lời hắc y nhân nói : "Là người tối thân cận với người."

Hắc y nhân sững sốt, hồ nghi : "Người là người của đại ca ta ?"

Tương Thanh thực chán nản, nói nửa ngày cũng không moi thêm được tin tức gì, chỉ biết hắn có một huynh đệ thì có ích lợi gì a ? Không tránh khỏi trong lòng có chút ảo não, y thầm nghĩ nếu như mình có được một nửa trình độ nhanh mồm nhanh miệng như Mộc Lăng thì tốt rồi, chỉ cần nói vài câu là có thể đem ông bà tổ tông mười tám đời của người ta mà lôi ra hết sạch, tiếc là y lực bất tòng tâm.

Hắc y nhân thấy Tương Thanh không nói gì, cho rằng mình đã đoán đúng, liền cười ha hả : "Cái kẻ bất lực kia cũng thực không có mắt ! Người về nói với hắn, muốn trở thành cầu nô tài của tiểu hoàng đế là chuyện của hắn, không liên quan đến ta. Ta không có vô dụng như hắn, đến cả di huấn của tổ tông cũng quên luôn !"

Tương Thanh có chút buồn bực. Không nói lời nào xem ra hữu dụng hơn a, nghĩ người này vừa nói đại ca hắn làm cầu nô tài cho Ngao Thịnh, chẳng lẽ là quan lại trong triều ? Di huấn tổ tông của dị tộc, chẳng lẽ là tộc nhân của dị tộc đã sa sút sao ? Có hai anh em, đại ca lại làm quan trong triều ... như vậy thông tin cũng sàng lọc được tương đối.

Người nọ thấy Tương Thanh lặng im không nói, cảm thấy có chút kỳ quái, đột nhiên hỏi : "Người thực sự là người của đại ca sao ?"

Đám bạch y nhân dưới bồn địa lúc này đã chạy tới, tay lăm lăm cầm binh khí.

Tương Thanh nhìn trường đao trong tay chúng, chau mày, thấp giọng nói : "Bình khí của Thịnh Thanh ? Các người là quân sĩ ?"

Hắc y nhân chấn động nhìn chăm chăm vào Tương Thanh : "Người không phải là người của đại ca ? Người là ai ?"

Tương Thanh nghĩ bụng, người biết muện quá rồi. Lúc này đã tìm được đầu mối, lại thấy đám bạch y nhân bắt đầy vây quanh mình, Tương Thanh bèn thả người nhảy qua, lao ra khỏi đoàn người, hướng chạy xuống chân núi.

"Đứng lại !" Hắc y nhân phi thân đuổi theo, Tương Thanh cước bộ không ngừng, vươn tay phóng ra ám tiễn. Ám tiễn bay tới, hắc y nhân không kịp lưu ý, bị ám tiễn đả thương, khăn trùm hắc sắc một mảng sẫm lại, máu cũng thấm ra. Lúc này Tương Thanh đã lên ngựa, vung roi thúc ngựa lao về phía trước.

Đám bạch y nhân muốn đuổi theo, lại bị hắc y nhân cản lại. Tương Thanh thúc ngựa chạy được một quãng xa, ngoảnh đầu lại chỉ thấy đám người kia đứng tại chỗ, hắc y nhân trên mặt lưu lại vết máu, máu vẫn chảy ra không ngừng. Y thầm nghĩ : "Để người lưu lại chút dấu hiệu, sau này dễ nhận ra."

Nhìn thân ảnh Tương Thanh tiêu thất vào đại mạc, hắc y nhân kéo khăn trùm xuống, đưa tay lau vết máu trên mặt, cau mày.

"Đại nhân." Một bạch y nhân tiến tới, thấp giọng hỏi : "Người vừa rồi là ai ?"

Hắc y nhân lắc đầu thờ dài : "Xem ra tình thế có chút nguy hiểm, các người hành sự phải cẩn thận, còn nữa, phái người điều tra thân phận tên kia."

"Vâng !" Đám bạch y nhân tản đi, hắc y nhân xoay người, nhật ám tiền màu bạc trên mặt đất lộn, vẻ mặt như chim ưng lộ ra nét cười âm thầm.

...

Trong hoàng thành, cũng một màn đêm thâm trầm như vậy.

Ngao Thịnh nằm trên giường trở mình, để lộ một mảnh ngọc thanh sắc đeo trên cổ.

Hết chương 3

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 4] Phòng giữ

Từ đại mạc trở về, Tương Thanh quay lại khách điểm nghỉ chân, nằm trên giường lăn qua lăn lại, đám người ăn mặc quái dị kia thoát nhìn thấy thần bí, nếu không phải là người Hồ có tâm phản loạn, hẳn là một dị tộc khác. Nhớ lại đoạn đối thoại hồi nãy, xem ra hắc y nhân cầm đầu kia là một kẻ có địa vị nhất định, lại có một vị ca ca làm quan, nói không chừng chính hẳn cũng giữ một chức quan nào đó. Mặt khác, đám người kia hiển nhiên lại dùng binh khí của đại quân Thịnh Thanh, cũng có thể chính là quân sĩ đóng tại vùng Tây Bắc. Ở Tây Bắc có tổng cộng ba bộ đóng quân : Lạc gia quân của Lạc Phường, Tây Bắc quân của Tề Mật, còn có kỵ binh của Khống Di Phi. Đó đều là nhân mã kỵ binh trọng yếu kiểm soát nơi này, nếu đám người kia thực sự là người của một trong ba đội nhân mã thì xem ra rắc rối không nhỏ.

Suy nghĩ một chút, Tương Thanh quyết định sáng mai sẽ đi thăm dò xem sao, nếu chỉ là một đám người đơn thuần tụ họp lập mưu làm phản thì không có gì đáng lo, nhưng nếu quy mô mưu phản không phải chỉ là vài trăm người mà lớn hơn nhiều thì phải nhanh tìm cách truyền tin cho Ngao Thịnh ... Nghĩ đến truyền tin, Tương Thanh lại thấy phiền phức, không lẽ cho người đi, như vậy lại không yên tâm, chính mình đi ... Thôi quên đi, cứ điều tra rõ rồi tính tiếp.

Bỏ qua, xoay người, ôm gối ngủ ...

.....

Sáng sớm hôm sau, Ngao Thịnh cả đêm mơ thấy được ôm Tương Thanh cùng ngủ, lại bị thái giám nhẹ nhàng gõ cửa gọi dậy, nghe thấy tiếng nơm nớp lo sợ của thái giám từ ngoài cửa vọng vào : "Hoàng thượng, đã đến giờ lâm triều."

Ngao Thịnh ngồi dậy, gạt đầu, rời khỏi giường thay y phục.

Thái giám, cung nữ hầu hạ Ngao Thịnh đều rất sợ hãi, nói sao nhỉ, những nô tài lớn tuổi một chút đều đã từng bị Ngao Thịnh khi còn nhỏ tuổi khi dễ, những nô tài ít tuổi thì sợ hãi hỉ nộ vô thường. Bất quá Ngao Thịnh đúng là có phần quái tính, văn võ trọng thần đôi khi nói giết liền giết, nhưng với đám hạ nhân lại ít khi gây khó dễ ... Đám hạ nhân này, sở dĩ vẫn là cúi đầu sợ hãi mà hầu hạ hẳn. Ngao Thịnh không phải là không thấy đáng vẻ kính sợ của bọn họ, hẳn muốn chính là cái này. Đây là mẫu thân đã dạy cho hẳn : Làm người khác sợ kỳ thực rất dễ, chỉ cần đừng để cho họ biết trong lòng người đang nghĩ gì, thế nhưng khiến cho người khác yêu người lại rất khó khăn ... có đôi khi dù thực tâm nỗ lực cũng chưa chắc nhận lại được hồi báo.

Dùng điểm tâm xong, Ngao Thịnh theo thói quen gọi mấy ảnh vệ đến hỏi : "Thanh còn đang ở phương Bắc sao ?"

Ảnh vệ trả lời : "Bẩm, hai ngày nay vẫn hoạt động ở Duyên Thành, chưa có ly khai."

Ngao Thịnh gạt đầu, đứng dậy thượng triều.

Mỗi ngày lâm triều kỳ thực cũng không có gì mới, có thiên tai thì chuẩn bị đối phó, địa phương nào được mùa thì làm lễ chúc mừng ... Ngao Thịnh đặc biệt hỏi thêm chút tình hình vùng Tây Bắc, đại thần trả lời tổng thể vẫn thái bình, bất quá ngoại phương phía Bắc có một vài ngoại tộc gần đây bắt đầu thao diễn nhân mã, mở rộng nhân lực, đặc biệt là tộc Dã Lũng bắt đầu biểu lộ dã tâm ... Có nên tìm một công chúa đi hòa thân hay không ?

Ngao Thịnh nghe xong khẽ nhíu mày, cười nhạt : "Ta không có công chúa, chi bằng các người hỏi xem ngoại tộc đó có nha đầu nào đẹp không, cho các người lựa mấy người làm tiểu thiếp, cũng coi như hòa thân."

Các đại thần xấu hổ nhìn nhau, chợt nghe Ngao Thịnh thản nhiên nói : "Gả lão bà cũng vô dụng. Lệnh cho thống lĩnh Mạc Bắc cùng Trung Bộ chấn chỉnh tinh thần quân sĩ, đả ngoại tộc du mục này lợi hại có được bao nhiêu tên ? Giặc đến thì đem quân tiến đánh, chết hết là yên chuyện."

Các đại thần liếc mắt nhìn nhau rồi cùng hành lễ : "Hoàng thượng thánh minh ..."

Ngao Thịnh nghĩ bụng, nếu ta cấp mấy nữ nhân sang đó, các người dám không nói ta thánh minh sao ? một câu [thánh minh] này thật không đáng tiền.

"Còn việc gì không ?" Ngao Thịnh nhìn lướt qua một loạt văn võ bá quan, thấy các đại thần không ai hé môi, xem ra không còn việc gì nữa. Ngao Thịnh đứng lên, vừa định bước đi, đột nhiên ngừng lại, nói : "Được rồi, đợt tỳ võ năm nay tuyển nhiều một chút, hạ thấp tiêu chuẩn cùng quy định, để mấy người luyện võ bớt chạy tới Hắc Vân Bảo cùng Tu La Bảo đi, cho vào triều tại vị."

"Nga, hoàng thượng." Một vị Lại bộ đại thần đáp lời "Năm nay mọi chuyện tốt hơn trước, Hắc Vân Bảo cùng Tu La Bảo từ năm trước đã không thu nhận thêm đệ tử nữa."

Ngao Thịnh gật đầu cười nhạt : "Một tên Tư Đồ đã đủ phiền phức rồi, giờ lại thêm một Tần Vọng Thiên ... các người không được phép thua kém, mang toàn bộ tâm tư ra mà bàn bạc, tốt xấu gì cũng giúp trảm bớt hao tổn tinh lực, đến ngày nào đó thực sự xảy ra chiến tranh, còn có thể đem cái đám giang hồ nhân sĩ kia xung quân hết !" Nói xong xoay người rời đi, thái giám trên điện quay xuống cao giọng : "Bãi triều !"

..... Quân thần tản đi.

.....

"Tương gia." Thái thú Vương Sâm lên tiếng gọi Tả thừa tướng Lưu Tích.

"Vương thái thú, có chuyện gì vậy ?" Lưu Tích năm nay hơn năm mươi tuổi, vóc dáng văn nhân cao nhông, gầy teo lại thêm bộ râu dài, tư văn nhã nhặn, lễ độ trung thực, Ngao Thịnh đối với lão cũng có vài phần trọng dụng.

Vương Sâm năm nay vẫn còn trẻ, vừa qua bốn mươi đã làm đến Thái thú, vốn là một võ quan, khi Ngao Thịnh gặp khó khăn vẫn cúc cung tận tụy, thực sự là một người có đôi mắt tinh tường. So với quan văn, Ngao Thịnh tựa hồ đối với quan võ có ưu đãi hơn, đại khái có thể vì hẳn cũng là người luyện võ.

"Xem ý Hoàng thượng, có phải định phái binh đi Tây Bắc không ?"
Vương thái thú hỏi.

Lưu Tích vuốt râu, gật gù : "Gần đây Dã Lũng tộc ở phương Bắc bắt đầu lớn mạnh, ta thấy Hoàng thượng là muốn nhân lúc bọn họ còn chưa kịp có động tĩnh mà ra tay diệt cỏ tận gốc chẳng ?"

"Nga ..." Vương Thái thú suy nghĩ một lúc rồi nói : "Tả tướng, chi bằng lần này để Hi nhi đi thử một chuyến xem sao. Nó theo Linh lão tướng quân cũng từng trải qua chinh chiến, ta muốn để nó học hỏi thêm kinh nghiệm, tốt nhất là tự mình đảm đương mấy chuyện này."

Lưu Tích gật đầu : "Tốt lắm, Hi nhi là một nhân tài, không bằng ta thử tiến cử với Hoàng thượng xem sao."

"Ta cũng đang định đi tìm Hoàng thượng, chỉ là ... Tả tướng, ngài đi cùng ta đi." Vương Thái thú có chút xấu hổ nói : "Thật lòng, Hoàng thượng

... quá lợi hại, ta một mình gặp ngài thực không dám nói lên lời."

"Ha hả ..." Lưu Tích lắc đầu cười "Lợi hại mới tốt chứ, ta cùng đi."

Dứt lời, hai vị cự thần cùng rời khỏi đại điện, hướng về phía thư phòng của Ngao Thịnh.

Đi qua dãy hành lang dài gấp khúc, hai người nghe thấy đấu võ truyền đến, liếc mắt nhìn nhau, liền bỏ qua thư phòng, tiến về phía ngự hoa viên. Quả nhiên, vừa tới trước cửa đã thấy mười mấy binh sĩ bị đánh bay ra ngoài, Ngao Thịnh đứng giữa sân lắc đầu : "Các người thật không có tiền đồ, đại nội cao thủ như vậy thật tệ."

Đám binh sĩ đều quỳ xuống nhận sai, thềm nghĩ, công phu của người không phải là học từ Hắc Vân Bảo sao, người bình thường sao thắng được a.

Ngao Thịnh đã từng khổ luyện công phu Tương Thanh dạy cho hắn, sau còn phái người đi tìm không ít bí tịch võ công về tự học, tư chất thông minh, hắn học rất nhanh. Sở dĩ công phu vốn đã xuất chúng, đừng nói ngây ngốc ngời trong cung, cho dù có bước chân ra giang hồ hỗn loạn cũng không có mấy ai là địch thủ của hắn.

Phủ thêm áo khoác, Ngao Thịnh ngẩng đầu nhìn hai người vừa đến : "Vào đi, đứng đấy làm gì ?"

Thái thú cùng Tả tướng tiến vào, hành lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh nhìn hai vị quan lão trước mặt một lúc, sau cùng dường như dừng lại bên Vương thái thú : "Thế nào, muốn cho Vương Hi tới Tây Bắc sao ?"

Wương thái thú hít vào một ngụm lãnh khí, liếc mắt sang Lưu thừa tướng đứng bên cạnh, bụng bảo thừa tướng đại nhân làm ơn nói gì đi, bằng không

chính mình đứng ngồi không yên a.

"Hoàng thượng thật là thần cơ diệu toán." Vương thái thú vội tiến đến hành lễ với Ngao Thịnh "Hi nhi hẩn ..."

"Ta thấy thế này ..." Ngao Thịnh ngắt lời : "Cứ vậy đi, mai người bảo Vương Hi tới, trăm sẽ có chuyện phân phó cho hẩn." Nói xong quay lại nhìn hai người "Còn gì nữa không ?"

"Không ... không có." Hai cựu thần cáo từ rồi rời khỏi hoa viên, hoan hoan hỉ hỉ mà hồi phủ.

Sáng sớm hôm sau, Vương Hi tiếp kiến Ngao Thịnh rồi chuẩn bị hành lý, dẫn theo hai mươi vạn tinh binh hướng tới Tây Bắc.

.....

Tương Thanh mấy ngày hôm nay đều âm thầm dò hỏi các doanh quân phụ cận, đầu tiên, tướng lĩnh ba quân đều không có huynh đệ tử muội ở bên cạnh, y thoáng yên tâm một chút ... ít nhất ... đó không phải là người nắm binh quyền. Mặt khác, y lại phát hiện tiêu kí trên binh khí của Thịnh Thanh mà y từng nhìn thấy, kỳ thực đã được sử dụng từ mấy năm trước khi Ngao Thịnh đăng cơ, hiện tại đã được thay đổi. Tương Thanh điều tra một chút, quân đội Tây Bắc có Lạc Phường cùng Khống Di Phi đều là do Ngao Thịnh mới điều tới, bởi vậy quân dụng đều được trang bị loại mới, cả hai doanh trại này cũng không có khả năng còn giữ lại những binh khí trước kia, y cũng tra xét suốt hai ngày, phát hiện ra nguyên bản chỉ có quân doanh trấn giữ Tây Bắc của Tề Mật mới có người dùng loại binh khí cũ này ... Nói cách khác, những bạch y nhân kia có khả năng đang trà trộn trong quân doanh của Tề Mật.

Giờ cơm, Tương Thanh tới một tiểu lâu, vừa ăn vừa nghĩ, không biết có cách nào thâm nhập vào quân doanh của Tề Mật để điều tra không ? Nói

thật, vào cũng chỉ vô dụng, đêm đó y không nhìn ra được tướng mạo của hắc y nhân kia, không bằng để họ tự tìm đến thì hơn.

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên ngoài có tiếng kêu loạn, Tương Thanh nhìn ra, chỉ thấy nha dịch địa phương kéo đến đường phố, lại không biết nói gì đó với các thương môn, đám tiểu thương vội vàng thu dọn đồ đạc, rời khỏi nhai đạo.

"Ai, đừng nói là lại nữa nha." Mấy thực khách gần đó nhỏ giọng nghị luận.

"Chắc vậy, người nói xem, liệu có xảy ra chiến tranh không ?"

"Không biết a, tân Hoàng đế cũng thực thánh minh, sau khi ngài đăng cơ, cuộc sống của chúng ta đúng là khá hơn trước a."

"Hãy dè, ta cũng không muốn đánh nhau đâu, vợ ta tháng sau sinh rồi !"

Tương Thanh nghe xong có chút buồn bực, vỗ vai vị thực khách bên cạnh, hỏi : "Vị đại ca này, các vị là đang nói chuyện gì vậy ?"

Mấy thực khách kia quay lại nhìn Tương Thanh : "Người không biết ? Là từ nơi khác tới a ?"

Tương Thanh gật đầu : "Xảy ra chuyện gì ?"

"Ai ... phía Tây có Dã Lũng tộc tác loạn, hoàng thành đã tăng binh, nghe nói có đến hai mươi vạn đại quân." Thực khách giải thích với Tương Thanh : "Tiểu ca a, nếu người từ nơi khác tới, không phải là đại sự thì đừng nên lưu lại nơi này nữa, quay về Trung Nguyên sẽ tương đối an toàn."

Tương Thanh khẽ nhíu mày hỏi : "Dã Lũng tộc ?"

"Người không biết Dã Lũng tộc ?" Thực khách kia bật cười "Xem ra là mới tới Duyên Thành ha ?"

"Đúng, ta vừa tới mấy hôm trước." Tương Thanh với tay lấy bình rượu còn nguyên trên bàn, rót cho mấy thực khách mỗi người một chén, lại gọi tiểu nhị mang thêm đồ ăn, nói với mọi người : "Các vị đại ca, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. các vị có thể kể cho ta chút chuyện về Dã Lũng tộc kia không ?"

Mấy thực khách tự nhiên là thích tán chuyện, lại được mời rượu, liền đơn giản thoải mái giảng giải cho Tương Thanh.

"Dã Lũng tộc vốn là một thị tộc chỉ có mấy trăm người, không ngừng du cư trong đại mạc, sinh sống bằng nghề chăn nuôi ngựa, lạc đà, rất an ổn. Bất quá vài năm trước, trong Dã Lũng tộc xuất hiện một tiểu tử, tên gọi Dã Lũng Kỳ, dũng mãnh thiện chiến, hữu dũng hữu mưu mà dã tâm cũng không nhỏ. Hắn đầu tiên là dựa vào đánh cướp các thương đoàn gập trên đường, tích góp tiền tài, sau đó tập trung nam nhân trong Dã Lũng tộc, bắt đầu chinh chiến trong đại mạc, thu nạp các tộc du mục khác làm thủ hạ, dần dần mở rộng thế lực. Cứ thế trong hai năm, số lượng nhân mã đã vượt quá hai vạn, hắn liền bắt đầu tấn công các quận thành nhỏ phía Tây, trước đánh cướp địa bàn của ngoại tộc. Sau nhiều trận thắng đã thôn tóm được các tiểu quốc, lập thành Dã Lũng quốc. Xem tình hình này bọn chúng nhất định trong tương lai sẽ tiến đánh Thịnh Thanh." Thực khách lắc đầu : "Phía Nam và phía Bắc đều không dễ công phá, chỉ riêng phía Tây là có sơ hở, bởi vậy nên Hoàng thượng mới phái binh lính đến trấn thủ."

Tương Thanh nghe xong gật đầu, hỏi : "Dã Lũng Kỳ đó năm nay bao nhiêu tuổi ?"

"Hình như còn chưa đến ba mươi nữa ." Mấy người thực khách suy nghĩ một chút : "Nghe nói là thực sự lợi hại a."

"Dã Lũng tộc đó có gì ... à không, có tập quán đặc thù gì không ?" Tương Thanh hỏi : "Tỷ như tế lễ gì đó ?"

"Nga, Dã Lũng tộc hình như có cúng bái xà thần." Một thực khách lên tiếng : "Nghe nói tối thờ phụng thần lằn và mấy thứ nữa."

.....

Đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa cuồn cuộn, rất nhiều binh mã đang vào thành, xuyên qua đường cái Duyên Thành tới biên giới Tây Bắc, lần này bọn họ chuẩn bị đóng quân ở ngoại thành, ngay ngoài Duyên Thành.

Binh mã rất nhanh đi qua, chỉ có một chiến mã rời khỏi đội ngũ đến đứng trước cửa tiểu lâu, một thanh niên mặc hắc y giáp, đội mũ bạc từ trên ngựa nhảy xuống, trên tay cầm một hộp gỗ, vội bước vào tiểu lâu, thẳng đến chỗ Tương Thanh.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, vừa định đứng dậy bỏ đi lại nghe người thanh niên kia lên tiếng : "Thanh phu tử, ngài không nhận ra ta sao ? Ta là Vương Hi a !"

Tương Thanh sửng sốt, quay đầu tỉ mỉ nhìn rõ, lại nghĩ ... người thanh niên này là Vương Hi, cùng tuổi với Ngao Thịnh, trước đây khi Ngao Thịnh còn là thái tử, cha hãn Vương thái thú thật biết nhìn người, giúp Ngao Thịnh không ít, Vương Hi cùng Ngao Thịnh cũng có thể coi là bạn từ nhỏ.

Ba năm không gặp, Vương Hi đã trưởng thành, không còn tính trẻ con của thời niên thiếu, nghiêm nhiên trở thành một uy vũ tướng quân. Tương Thanh đột nhiên xuất thần ... không biết Ngao Thịnh trưởng thành trông như thế nào, có cao hơn trước không ... mới đây còn là một tiểu hài tử hơn mười tuổi.

"Thanh phu tử, hoàng thượng nhờ ta gửi cho ngài." Vương Hi nói, đặt chiếc hộp gỗ vào tay Tương Thanh : "Ta đóng quân ở phía trước, ngài lúc

rảnh nhớ tới chơi, có một số việc ta muốn nhờ ngài ra chủ ý." Nói xong cáo từ Tương Thanh rồi rời đi.

Tương Thanh có chút buồn bực, nhìn vào chiếc hộp gỗ, không nặng cũng không nhẹ, không biết Ngao Thịnh tính làm trò quỷ gì, mở nắp hộp nhìn vào bên trong, chỉ thấy vài khối tròn vo -- bánh lão bà ...

Tương Thanh lập tức đóng sập cái hộp lại. Tồn hơi thừa lời, tiểu tử chết tiệt !

.....

Tại hoàng thành, Ngao Thịnh ghé vào thư án, một bên nằm dài xem tấu chương, một bên cắn bánh lão công, ăn ngon lành.

Hết chương 4

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 5] Bắt giữ

Chờ Vương Hi đi, Tương Thanh suy nghĩ một chút rồi ôm hộp gỗ rời khỏi khách điếm. Y quyết định trước hết nên thăm dò các thống lĩnh một chút coi sao, về phần làm thế nào, sự xuất hiện của Vương Hi đã cho y một cơ hội tốt.

Tương Thanh cười ngựa đến gần đại doanh phụ cận của Vương Hi, tìm một cây đại thụ cao lớn, cứ thế ngồi vắt vẻo trên cành. Quả nhiên đến chiều, tam đại thống lĩnh phụ trách đại quân phòng vệ : Lạc Phường, Tề Mật cùng Khổng Di Phi đều mang theo phó tướng cùng những nhân vật chủ chốt của quân doanh đến báo kiến Vương Hi.

Tương Thanh gật đầu, nghĩ bụng, người càng đông càng tốt, nếu kẻ kia không ở trong đó, vậy thì không có gì phải lo lắng, nếu kẻ kia ở trong đó, thử một lần là có thể điều tra ra! Nghĩ vậy, y nhảy xuống, đi đến trước cổng doanh trại.

"Đứng lại!" Lính gác ngăn Tương Thanh lại "Người là ai?"

Tương Thanh cũng không nhiều lời, chỉ giơ ngọc bội cho bọn họ nhìn thoáng qua, mấy người lính gác nhìn nhau, vội vàng mở rộng cửa cho Tương Thanh.

Vào đại doanh, Tương Thanh trước hết đi một vòng, nghĩ Vương Hi cũng thực sự học được vài thứ kha khá, công thủ của đại doanh được an bài nhiều mặt, ngay ngắn rõ ràng, quả là đáng danh nhân tài. Ngao Thỉnh lần này phải hấn đi, coi như chọn đúng người rồi.

Trong quân trường, Vương Hi trước hết cùng ba vị tướng lĩnh trấn giữ biên ải hàn huyên vài câu này kia, sau đó mới bắt đầu truyền ý chỉ của Ngao Thỉnh.

Thánh chỉ mới đọc được phân nửa, lại có một tiểu giáo tiến đến, nói thầm với Vương Hi vài câu. Vương Hi kinh ngạc, bảo với mọi người : "Các vị, chờ một chút, ta đi rồi sẽ về ngay." Nói xong liền vén trường đi ra ngoài.

Tất cả những người còn lại trong trường há hốc mồm, là quân cơ đại sự gì sao? Hiển nhiên lại khiến Vương Hi ngay cả thánh chỉ cũng bỏ ngang mà chạy ra ngoài ! Một loạt quay mặt ra bên ngoài nhìn xem. Lúc này Tương Thanh đang đứng bên ngoài trường, chọn chỗ vừa chuẩn, lúc Vương Hi vừa nhắc trường liêm lên, tất cả mọi người đều thấy y rõ mồn một.

"Thanh phu tử, nghe nói ngài có việc gấp ?" Vương Hi đi tới cạnh Tương Thanh.

"Giúp ta điều tra một người." Tương Thanh nói.

Wương Hi gật đầu : "Ngài nói rõ một chút đi."

Tương Thanh nhìn trường liêm đã hạ xuống một chút, nói với Vương Hi : "Người bảo ba vị đại tướng khi trở về tự điều tra lại quân doanh của mình, tìm những người có địa vị cao, trong số đó bao nhiêu người là huynh đệ, quân hàm của huynh cao hơn đệ, đều phải là dị tộc, ghi lại tên cùng gia thế rồi nhanh chóng giao lại cho ta."

"Ách ..." Vương Hi hơi sửng sốt, gật đầu nói : "Được, ta có thể hỏi vì sao không ?"

Tương Thanh không trả lời mà hỏi lại : "Lúc Ngao Thỉnh phái người tới đây, có nghiêm túc nhắc tới quân tình Tây Bắc cho người không ?"

Vương Hi có chút bất đắc dĩ : "Thanh phu tử, sao ngài có thể kêu thẳng cả họ cả tên hoàng thượng như vậy a ?"

Tương Thanh hơi xấu hổ, lại hỏi : "Hắn có khỏe không ?"

"Hoàng thượng vẫn tốt, so với ta còn cao hơn, công phu cũng tốt hơn ta."
Vương Hi trả lời : "Lúc đi hoàng thượng có nói, quân đóng ở Tây Bắc đã trải qua một quãng thời gian tương đối dài, đặc biệt là nhân mã của Tề Mật, phải thận trọng điều tra, mặt khác ..."

"Mặt khác sao ?" Tương Thanh thấy Vương Hi muốn nói lại thôi liền truy vấn.

"Mặt khác, hoàng thượng rất nhớ ngài." Vương Hi nói : "Bảo ngài nếu rảnh nhớ về thăm."

Tương Thanh gật đầu nói : "Vậy thôi, đừng quên hỏi giúp ta." Nói xong xoay người bỏ đi.

Vương Hi đứng tại chỗ nhìn theo, thở dài, lắc đầu lẩm bẫm : "Ngài chỉ biết hỏi hoàng thượng có khỏe hay không, chẳng thèm hỏi xem ta dạo này thế nào, ta tốt xấu gì cũng coi như một nửa đồ đệ của ngài a ... Không công bằng." Nói xong đẩy trưởng liêm đi vào.

Vào quân trưởng, Vương Hi lại nghĩ có chút không ổn, nói sao nhỉ, rõ ràng binh mã ba phương đều biết rõ thân phận của Tương Thanh, thế nhưng cảm giác hình như không đúng, nhớ đến lời nhắc nhở kỳ quái của Tương Thanh, Vương Hy nghĩ phương diện này tựa hồ có chút nhạy cảm, liền bất động thanh sắc, tiếp tục tuyên đọc nốt thánh chỉ.

"Được rồi". Chờ đọc xong thánh chỉ, Vương Hi ngồi vào sau bàn, nhìn lướt qua mọi người nói : "Làm phiền ba vị tướng lĩnh giúp ta điều tra một việc."

Lạc Phường, Khổng Di Phi cùng Tề Mật quay ra nhìn nhau, đều hỏi Vương Hi : "Điều tra việc gì ?"

"Ta muốn biết trong quân doanh các vị thống lĩnh có bao nhiêu người có địa vị là huynh đệ, quân hàm của huynh cao hơn đệ, đều phải là dị tộc, viết tên và gia thế của họ giao cho ta." Vương Hi dựa theo lời Tương Thanh nói lại.

Mọi người trong trường lại nhìn nhau, đều không hiểu tại sao Vương Hi lại đột nhiên bảo họ điều tra việc này.

"Vương tướng quân." Tề Mật hỏi Vương Hi : "Vì sao phải điều tra chuyện này ?"

Vương Hi cười : "Tề tướng quân không cần hỏi nhiều, cứ điều tra đi."

...

Lúc Tương Thanh rời khỏi đại doanh, đi trên đường, chưa được mấy bước liền cảm thấy có người đang theo sau, y giả như không biết, sớm trở về khách điểm ngồi xuống nghỉ ngơi ...

Vào đêm, Tương Thanh gọi chủ quán mang đồ ăn vào, tiêu nhị bưng cơm canh lên phòng cho y, chờ người đi rồi, Tương Thanh lấy ngân châm thử qua một lượt ... Không vấn đề gì. Suy nghĩ một chút, y lại lấy từ trong bọc hành lý ra chiếc vòng bạc mà Mộc Lăng đã đưa cho. Món trang sức này là Mộc Lăng có ý vì y mà chế tác, bảo y hành tẩu bên ngoài sẽ dễ gặp phải hắc điểm gì đó. Vòng bạc này rất đặc biệt, dù là loại dược kỳ quái đến đâu cũng có thể thử ra được.

Tương Thanh thả chiếc vòng vào bát canh, trong nháy mắt, vòng bạc biến thành sắc tím nhàn nhạt.

Thu hồi chiếc vòng, Tương Thanh nhẹ nhõm thở dài, Mộc Lăng từng nói qua, tử sắc là mê dược, hắc sắc là độc dược, hồng sắc chính là ... xuân dược. Có chút phiền muộn nhìn một bàn đồ ăn, bụng cũng hơi đói, y tìm bố khăn, lấy một ít cơm canh đổ vào, giả như đã ăn.

Chuẩn bị xong, trở về giường ngồi xuống, Tương Thanh suy nghĩ một chút, mang chiếc hộp Ngao Thịnh đã sai Vương Hi đưa cho y mở ra, lấy một khối bánh lão bà, một chút cũng không cam tâm tình nguyện nuốt xuống ... may mà mùi vị cũng không tệ lắm.

Ăn được hai miếng, cảm thấy trong miệng cần phải cái gì đó, Tương Thanh nhả ra... Là một mẫu giấy. Có chút buồn bực mở ra, trên mặt giấy viết một câu [Thanh, ta rất nhớ người.]

Tương Thanh đỏ mặt, vo tờ giấy ném đi, bụng nghĩ tên tiểu tử này ngày càng lắm trò. Được một lát, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đem tờ giấy dưới đất nhặt lên, lắc đầu, nhét xuống dưới gối, tiếp tục ăn bánh, uống rượu đựng trong túi nước.

Màn đêm buông xuống, gần giờ Tý, Tương Thanh nghe được một chuỗi tiếng bước chân rất nhỏ ngoài cửa, trong lòng khẽ động ... Đến rồi !

Không lâu sau cửa bị đẩy ra, một hắc y nhân tiến vào. Hắn nhìn cơm nước trên bàn cùng hai thanh ngân châm, cười khẽ, bước tới bên giường Tương Thanh.

Tương Thanh bất động thanh sắc, không chế thổ tức, chờ hành động tiếp theo của hắn.

Hắc y nhân tiến thêm hai bước đến bên giường Tương Thanh, đưa tay sờ mạch tượng, phát hiện thực sự đã hôn mê, thỏa mãn gật đầu, lầm bầm : "Để ta nhìn xem người đến tột cùng là loại người nào."

Tương Thanh nghe giọng nói của người này, trong lòng âm thầm mừng, y khẳng định hẳn chính là hắc y nhân tối hôm đó.

Người nọ nói xong, vươn tay xả khăn quàng cổ của Tương Thanh xuống.

Tương Thanh vẫn làm bộ hôn mê. Hắc y nhân sau khi xả khăn quàng xuống liền nhìn chăm chú đến ngáy người, ghé sát Tương Thanh, trên dưới tỉ mỉ quan sát. "Thì ra là người, người thật so với trong tranh thú vị hơn một chút a."

Tương Thanh trong lòng hiểu rõ, người này chắc chắn là một đại quan, bởi vậy mới từng thấy qua bức họa của mình.

"Xem ra thực sự là đại lễ trời ban cho ta." Người nọ vươn tay, định mang Tương Thanh ôm lên, nhưng vừa lại gần, đột nhiên Tương Thanh ra tay nhanh như chớp, đến lúc kịp phản ứng thì toàn bộ đại huyết trên người đã bị phong tỏa. Hắc y nhân ngáy người, mở to mắt nghi hoặc nhìn Tương Thanh, cắn răng : "Người không trúng mê dược ?"

Tương Thanh hơi nhíu mày, giật mặt nạ bảo hộ của người kia xuống, chỉ thấy khuôn mặt được bảo hộ dưới lớp mặt nạ hắc sắc hết sức bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.

Tương Thanh xuống giường, đi vòng quanh hẳn, nhìn từ trên xuống dưới, vuốt cằm hỏi : "Người là ai ?"

Người nọ vừa định há mồm, đã thấy Tương Thanh rút ra một thanh chủy thủ kề lên cổ hẳn, hạ giọng nói : "Tốt nhất là nhỏ tiếng, ta biết bên ngoài còn có người."

Hắc y nhân nheo mắt liếc nhìn Tương Thanh, lạnh lùng nói : "Nếu ta không ra, người mai phục bên ngoài cũng sẽ vào."

Tương Thanh gật đầu : "Người thực sự đã nhắc nhở ta !" Nói xong liền cầm lấy sa khăn hắc y nhân vừa mang che lên mặt, cởi cả áo khoác, bên trong cũng là y phục hắc sắc, mở cửa sổ, phi thân ra ngoài ... Không lâu sau, chợt nghe bên ngoài truyền đến những tiếng kêu đau đớn.

Hắc y nhân cau mày, biết mai phục của mình đều đã bị giải quyết. Muốn giải khai huyết đạo thể nhưng thủ pháp điểm huyết của Tương Thanh cực kỳ cao minh, nội lực hoàn toàn không thể lưu chuyển.

Một lúc, Tương Thanh trở về, đóng cửa sổ nói với hắn : "Bây giờ có thể lên tiếng rồi."

Hắc y nhân vẫn im lặng.

Tương Thanh trái phải nhìn hắn một chút, nghi hoặc hỏi : "Ân ? Vết thương trên mặt người đi đâu rồi ?"

Người nọ chấn động, Tương Thanh vươn tay kiểm tra trên cổ hắn, rất nhanh tìm được một đường nổi. Người nọ cảm thấy ngón tay của Tương Thanh trên cổ hắn chà xát vài cái, vạch ra một khe hở, sau đó nhẹ nhàng xả xuống... nhân bì diện cụ trên mặt người nọ bị Tương Thanh lấy ra.

Bỏ đi đường nét bình thường bên ngoài, lộ ra khuôn mặt sắc bén như chim ưng, trên đó còn lưu lại vết xước do Tương Thanh tặng cho. Tương Thanh vừa nhìn đã biết người nọ là ngoại tộc, xem xét nhân bì diện cụ một chút. Chế tác thực hoàn mỹ.

"Người đến tột cùng là ai ?" Tương Thanh hỏi : "Không nói ta có thể sẽ dụng hình."

Người nọ nhếch mép mỉm cười, Tương Thanh lắc đầu, nhích tay, một đao cửa vào đầu vai người nọ ...

"Ngô ..." Hắc y nhân không hề phòng bị, khẽ rên một tiếng, có chút không thể tin được nhìn Tương Thanh, máu từ đầu vai rỉ ra.

"Như vậy người sẽ không thể phản kháng." Tương Thanh mang dược cùng băng gạc tới băng qua loa cho hắn, sau đó tìm một sợi dây tương đối chắc trói lại. "Không băng giao người cho Vương Hi đi, có lẽ nên để trong quan tài vận chuyển về kinh thành, người thấy sao?"

Hắc y nhân lạnh lùng nhìn Tương Thanh một hồi, đột nhiên lên tiếng cười nhạt : "Tại bộ tộc chúng ta, chỉ khi tân nương cùng tân lang cầu hôn mới có thể ở trên vai tân lang rạch một đao."

Tương Thanh sửng sốt, trên mặt có chút xấu hổ, người nọ nheo mắt nhìn chằm chằm Tương Thanh một lúc lâu : "Một đao này ta sẽ nhớ kỹ."

"Đem người đến chỗ Vương Hi cho rồi." Tương Thanh không để ý đến hắn, túm lấy người lôi ra khỏi phòng, vào chuồng dắt ngựa ra, quăng hắn lên lưng ngựa, thúc ngựa tới quân doanh của Vương Hi.

Đến quân doanh, Tương Thanh túm Vương hi từ trên giường lôi xuống.

"Thanh phu tử... Ngài đây là..." Vương Hi ngái ngủ nhìn Tương Thanh.

"Người biết người này không ?" Tương Thanh chỉ chỉ người bị trói.

Wương Hi nhìn chằm chằm người nọ một lúc lâu, đột nhiên há to miệng, xoay người lục lọi hành lý tùy thân, từ bên trong lôi ra một bức họa, so sánh với khuôn mặt hắc y nhân : "Thanh... Thanh..."

"Thanh cái gì nha ?" Tương Thanh thấy Vương Hi kích động đến mức cà lăm, liền ngắt lời hắn hỏi : "Là ai ?"

"Là Dã Lũng Kỳ !" Vương Hi vẻ mặt kinh hãi : "Thanh phu tử, là Dã Lũng Kỳ a, chúng ta bắt được hắn, nghĩa là không đánh mà thắng ha !"

Tương Thanh cũng có chút giật mình nhìn người bị trói, thật không nghĩ tới địa vị của hắn lại lớn như vậy, sau đó y lấy diện cụ đưa cho Vương Hi : "Người biết người này không ?"

Wương Hi tiếp nhận mặt nạ, nhìn một chút rồi hỏi : "Từ đâu tới ?"

"Dã Lũng Kỳ vẫn thường cải trang thành người này." Tương Thanh hơi hợt giải thích.

"Là huynh đệ của Tề Mật." Vương Hi nheo mắt, ra lệnh cho thủ hạ : "Gọi Tề Mật tới đây, nói có chuyện cơ mật quan trọng cần thương lượng, chờ hắn đến đại doanh, cái gì cũng đừng nói, lập tức bắt giam, phái mười vạn đại quân đến bao vây doanh trại của hắn, khống chế toàn bộ nhân mã !"

Thủ hạ xoay người lập tức thi hành.

"Thanh phu tử, lần này thực sự nhờ có ngài !" Vương Hi lôi kéo Tương Thanh nói : "Có người này trong tay, binh mã của Dã Lũng quốc tất nhiên không dám xâm phạm biên cảnh quốc gia của ta nữa."

Tương Thanh nghe xong nhẹ nhàng gật đầu, cũng không còn ý gì khác, chỉ nói : "Vậy người trông coi hắn cẩn thận, ta đi."

"Phu tử." Vương Hi kéo tay Tương Thanh : "Phu tử, ngài đã bắt được người, không bằng theo chúng ta trở lại kinh thành được không? Hoàng thượng thực sự rất nhớ ngài."

Tương Thanh nhìn Vương Hi một hồi, lắc đầu nói : "Người bảo với Ngao Thịnh người là do người bắt, để hắn thăng quan cho người". Nói xong xoay người rời đi.

Hết chương 5

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 6] Áp giải

Tương Thanh trở lại khách điếm, ngay đêm đó rời đi, thay đổi chỗ ở, Dã Lũng Kỳ bị bắt đã được một thời gian, thủ hạ của hắn hắn là biết rồi, nhất định sẽ nhanh chóng đến đây.

Bất quá đổi chỗ cũng chẳng có tác dụng gì mấy, trong có vài ngày ngăn ngui, y đã phải đánh đuổi không biết bao người. Phiền phức ở chỗ, cái đám người Hồ này hình như chẳng nghĩ được chiêu nào mới, ngày nào cũng hạ độc trong cơm nước, hại y chỉ có thể gặm [bánh bà xã] thay cơm. Tương Thanh hiện tại có chút hoài nghi, Ngao Thịnh nhờ người tổng vội đóng bánh này cho y, có khi nào là vì biết trước y sẽ vài ngày không thể ăn cơm ? Mặt khác, mỗi chiếc bánh trong đều kèm theo một tờ giấy, viết đủ thứ lảm nhảm, đôi khi có cả đông cung đồ (ảnh porn =)) , làm y đỏ mặt tía tai, tên tiểu tử chết toi! (thà anh nhắm mắt nhắm mũi mà nuốt luôn cả bánh lẫn giấy có phải hơn không ?)

Vô cùng bất đắc dĩ, Tương Thanh phải tới quân doanh của Vương Hi, Vương Hi vừa mừng vừa sợ, nhưng Tương Thanh chỉ nói : "Cho mượn quân doanh của người ngủ nhờ."

.....

Mấy ngày nay, Vương Hi chuyên tâm nghiên cứu xem có cách nào có thể an toàn áp giải Dã Lũng Kỳ trở về, vốn dĩ bắt được một quân cờ tốt, nắm được hắn là có thể khống chế Dã Lũng tộc, nhưng cũng chẳng khác nào có được một củ khoai lang nóng bỏng tay, giết không được, đá thương cũng không xong (Tiểu Kỳ Kỳ là khoai lang nướng =)) . Người muốn đưa một

con sói Bắc Hồ trở về kinh thành xa xôi, hơn nữa trên đường còn có cả đàn sói hoang châu chực chớp lấy thời cơ cứu hãn, tưởng dễ vậy chắc?

Nghĩ tới nghĩ lui, Vương Hi đành đi tìm Tương Thanh : "Thanh phu tử, ta có chuyện cần ngài hỗ trợ."

Tương Thanh giương mắt nhìn hãn một chút rồi nói : "Người muốn nhờ ta áp giải Dã Lũng Kỳ về kinh thành ?"

Vương Hi gật đầu : "Ta sẽ phái một đội nhân mã đưa Tề Mật về kinh thành để dời đi sự chú ý, mặt khác phái thủ hạ mang theo Dã Lũng Kỳ giả rời đi, còn Dã Lũng Kỳ thật đành phải nhờ Thanh phu tử ... Ta rất lo, ngoại trừ ngài ra, không thể tìm được ai tốt hơn."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, không phải y không muốn giúp, chỉ là thực sự không muốn hồi kinh.

Vương Hi hiểu được tâm tư của Tương Thanh, liền nói : "Chỉ cần vào đến kinh thành, ta sẽ cử người tiếp nhận Dã Lũng Kỳ đưa vào cung, tuyệt không nói với ai khác là Thanh phu tử đã trở lại."

Tương Thanh hơi do dự.

"Thanh phu tử, chuyện này đối với hoàng thượng rất quan trọng." Vương Hi nhỏ giọng thì thầm : "Người tốt xấu gì cũng là đồ đệ của ngài, nếu ngài không chịu hỗ trợ, hoàng thượng sẽ rất đau lòng."

Tương Thanh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Vương Hi, thấy hãn vừa định nói tiếp liền vội vàng xua tay : "Được rồi được rồi, ta đi, người đừng nói nữa."

Vương Hi lập tức vui vẻ ra mặt, hỏi Tương Thanh : "Thanh phu tử định lúc nào khởi hành ?"

Tương Thanh suy nghĩ một lúc nói: "Người cho người đưa tề Mật đi trước, cử một đội lớn đi, vài nghìn người càng tốt, mang theo đại mã xa, chia ca mà nghỉ ngơi, dọc đường không được nghỉ trọ."

"Được." Vương Hi gật đầu.

"Chờ đội nhân mã rời khỏi, phân thêm một đội nữa giả như áp giải Dã Lũng Kỳ, bọn họ đi xong ta sẽ lên đường." Tương Thanh nghĩ thêm một chút rồi nói : "Dã Lũng Kỳ bị thương, người tìm một chiếc xe ngựa, trong xe có xiềng xích, xích hãm lại,sau đó ... cho ta một bản công văn thông quan để lộ trình có thể xuyên suốt."

"Ta sẽ lập tức làm theo." Vương Hi lại hỏi : "Thanh phu tử, có cần dẫn theo vài thủ hạ không ?"

Tương Thanh lắc đầu : "Không cần, bắt quá người cứ trông coi hãm vài ngày, ta có việc cần ghé qua Tu La Bảo."

"Ngài đến Tu La Bảo làm gì ?" Vương Hi không giải thích được.

"Ta đi xin thuốc cho Dã Lũng Kỳ." Tương Thanh vừa dứt lời liền bỏ đi.

Ba ngày sau, Tương Thanh trở về, bỏ xuống một đồng đặc sản mang về từ Tu La Bảo, vào doanh trại của Vương Hi, vừa ngồi xuống đã thấy Vương Hi sầm mi khổ kiếm.

"Làm sao vậy ?" Ngược Tương Thanh đội lên một chút bồn chồn.

Vương Hi bất đắc dĩ thở dài nói : "Tề Mật tự sát."

Tương Thanh nhíu mày : "Như thế nào ?"

"Cẩn lười tự sát." Vương Hi thở dài, đưa bức huyết thư cho Tương Thanh : "Đây là hãn trước khi chết lưu lại."

Tương Thanh tiếp nhận bức thư, nhìn thoáng qua, trong thư Tề Mật viết rất rõ ràng : Tề Mật nguyên danh là Dã Lũng Ca, tổ tiên của hãn thuộc hàng vương tôn trong Dã Lũng tộc, sau khi Dã Lũng tộc suy tàn, hãn đơn thân tới Trung Nguyên, tòng quân tham chiến, một đường thăng chức, sau trở thành thống lĩnh ba quân trấn thủ thành Tây Bắc. Thế nhưng đệ đệ của hãn - Dã Lũng Kỳ lại cố ý làm cho Dã Lũng tộc lớn mạnh trở lại, thề đưa Dã Lũng quốc chiếm đoạt Trung Nguyên, thống nhất thiên hạ. Dã Lũng Kỳ dịch dung, mang theo rất nhiều thủ hạ tìm nơi nương tựa, Tề Mật không cách nào khác, đành phải giữ hãn bên cạnh ngày ngày lo lắng. Hôm đó khi nghe Vương Hi nói ra điều kiện để tìm người, hãn biết ngày diệt vong sắp tới, sợ dĩ quay lại quân doanh cũng chỉ để chờ chết. Trong thư Tề Mật chỉ cầu Ngao Thịnh thả cho Dã Lũng Kỳ một con đường sống, lưu lại huyết mạch cho Dã Lũng tộc, hãn không cầu điều gì khác.

Tương Thanh buông thư, lắc đầu, chỉ nói một câu : "Ngu ngốc."

"Ai..." Vương Hi cũng cảm khái : "Tề Mật dụng binh tài tình, chiến công hiển hách, vậy mà phải chết thê lương như vậy."

Tương Thanh thấy hãn u sầu thương cảm liền an ủi : "Hãn từ nhỏ lớn lên trong Dã Lũng tộc, cũng chỉ là chiến loạn mà thôi, bây giờ đơn giản chỉ như đổi nơi giao chiến, nếu có thể mang tâm tư thoải mái mà chết đi, cũng có nghĩa cái chết với hãn là một kết thúc có hậu, có gì đáng thương cảm."

Vương Hi bất đắc dĩ nhìn Tương Thanh : "Thanh phu tử ... hoàng thượng nói không sai chút nào."

Tương Thanh sững sốt : "Hãn nói gì ?"

Vương Hi cười bảo : "Hoàng thượng nói Thanh phu tử là người mặt lãnh tâm nhiệt, bỏ bao công sức vì người mà lại bị người phụ, tuy bây giờ mặt có lạnh hơn nhưng tâm cũng chỉ có thể vờ như lạnh mà thôi."

Tương Thanh xấu hổ trừng mắt nhìn Vương Hi, đứng dậy muốn bỏ đi.

"Ai, Thanh phu tử, còn chuyện tên kia thì sao ?"

Tương Thanh suy nghĩ một chút, hỏi : "Có giấu tin Tề Mật chết không?"

"Ân." Vương Hi gật đầu "Ta chưa nói cho bất kỳ ai cả."

"Giữ nguyên kế hoạch." Tương Thanh nói, từ trong ngực lấy ra một lọ dược nhỏ, nói : "Lấy dược này cho Dã Lũng Kỳ uống."

"Đây là cái gì?" Vương Hi cầm lọ dược, ngó nghiêng một chút, đưa lên mũi ngửi ngửi.

"Kịch độc." Tương Thanh hơi hột trả lời.

Vương Hi giật mình, cả kinh đến suýt ném cả lọ thuốc đi, lại thấy trong mắt Tương Thanh có chút trêu chọc, liền chán nản : "Phu tử, ngài dọa ta làm chi ?"

"Dã Lũng Kỳ công phu không tệ, phong bế huyết đạo của hắn mãi cũng không phải cách hay". Tương Thanh nói : "Thuốc này có thể khắc chế nội lực của hắn, không có võ công, trên đường sẽ dễ khống chế hơn."

Vương Hi gật đầu, lại thấy Tương Thanh lấy ra một gói thuốc bột : "Cái này cũng cho hắn uống."

Vương Hi giương mắt nhìn Tương Thanh, thấy y nói rất nghiêm túc : "Cái này là kịch độc."

"Hạ độc Dã Lũng Kỳ ?" Vương Hi há hốc mồm.

"Đường từ đây tới kinh thành, ít nhiều gì cũng phải mất hai tháng, thuốc này vừa đúng hai tháng sau mới phát tác. Tới kinh thành ta sẽ cho hắn thuốc giải, nếu nửa đường xảy ra vấn đề gì để hắn bỏ trốn, hắn cũng coi như chết chắc. Cho hắn uống thuốc xong rồi nói với hắn để hắn biết đường

xem xét cẩn thận." Tương Thanh trả lời nhẹ tênh, lưu lại một câu [Giữ nguyên tất cả kế hoạch mà tiến hành] rồi bỏ đi.

Vương Hi theo lời Tương Thanh, nhất nhất an bài thỏa đáng, đúng hạn phái đi các đội nhân mã yểm hộ, năm ngày sau, Tương Thanh đánh chiếc xe chở Dã Lũng Kỳ vội vã lên đường.

...

Trong hoàng thành, Ngao Thịnh nhận được công văn từ biên cương gửi về, một vị đại thần trong Bộ binh về mặt hưng phấn nói với Ngao Thịnh : "Hoàng thượng, Dã Lũng Kỳ bị Vương Hi bắt sống, đang trên đường trở về !"

Ngao Thịnh nhướn mày, bình thản nói : "Ân, tiểu tử Vương Hi này xem ra cũng có chút bản lĩnh." Vừa nói vừa tiếp nhận công văn mở ra xem, nhìn lướt qua liền choáng váng, Vương Hi để Tương Thanh áp giải Dã Lũng Kỳ, hẳn âm thầm gửi tin về nói toàn bộ sự tình, cuối cùng để Ngao Thịnh tìm cách giữ Tương Thanh lại, bất quá ngàn vạn lần đừng tiết lộ là do hấn mật báo. (Tiểu Hi Hi là gián điệp hai mang a =)))

Đại thần thấy hoàng thượng đột nhiên sững sờ liền hỏi : "Hoàng thượng ?"

Ngao Thịnh mất một lúc mới buông tấu chương xuống, cố giữ bình tĩnh hỏi : "Còn chuyện gì không ?"

"Ách ... Không có." Đại thần lắc đầu quày quật : "VẬY, còn chuyện tiếp đón ..."

"Người tự làm đi, lo liệu cho ổn thỏa." Ngao Thịnh phân phó, lại nói với thái giám bên cạnh : "Đi ra ngoài, giữ cửa cho ta."

Đại thần cùng thái giám đều mang một bụng nghi ngờ, nhưng chỉ có thể lui ra ngoài, đóng cửa, rời đi.

Thấy tất cả đã ra ngoài, Ngao Thịnh đột nhiên (lật mặt) ra sức vò đầu, mừng đến mức như muốn mang đầu tóc cào loạn cả lên, miệng lẩm bẩm "Người cuối cùng cũng đã trở về, cuối cùng cũng đã trở về, lần này nói gì cũng không cho người đi nữa !" (thiếu nước nhảy tưng tưng nữa thôi anh ạ = v =!)

Sau khi rời Duyên Thành, Tương Thanh chọn những con đường nhỏ thưa thớt mà đi, ăn ngủ đều là cảnh màn trời chiếu đất.

Đến một ngày, hai người cuối cùng cũng ra khỏi đại mạc, đi trên đường lớn nhộn nhịp, hai bên không còn là biển cát không bờ bến, thay vào đó là rừng núi cùng cây cối um tùm.

Tương Thanh đánh xe, ngồi trước cửa thong thả từng roi quất lên mông ngựa, chăm chú nhìn cây cối ven đường đến ngây ngẩn.

Dã Lũng Kỳ vén màn xe, ngó tới ngó lui rồi nhìn Tương Thanh đang ngồi bên ngoài nói : "Hôm nay đi tới đâu rồi ?" (anh tưởng anh đang đi du lịch à =")

Tương Thanh cũng không để ý đến hẳn.

Dã Lũng Kỳ tươi cười nói : "Ta lần đầu tiên vào sâu trong lãnh địa Trung Nguyên như thế này, quả nhiên là nơi cảnh sắc tươi đẹp, người Dã Lũng tộc chúng ta cả đời chưa bao giờ thấy nhiều cây như vậy." (anh hai lúa =))

Tương Thanh liếc nhìn hẳn một cái rồi nói : "Thích nhìn cứ nhìn, không ai cấm, mưu đồ gây chiến tranh làm gì."

"Chuyện đó khác." Dã Lũng Kỳ lắc đầu, cười nói : "Thích ai hay cái gì cũng được, tất nhiên sẽ muốn cướp về làm của riêng, sao phải đến nhà

người khác xem ?"

Tương Thanh bật cười : "Nếu Sơn Xuyên Hoàng Hà người đều thích, có muốn cũng đâu mang về được."

"Vậy mang giang sơn vạn dặm này biến thành nhà của ta, không được sao !" Dã Lũng Kỳ nói : "Có cả giang sơn xã tắc, đi đến đâu cũng là nhà của ta, người thấy đúng không ?"

Tương Thanh nhìn Dã Lũng Kỳ, lắc đầu không nói gì nữa, chuyên tâm điều khiển xe.

Dã Lũng Kỳ lại nhìn chăm chăm Tương Thanh một hồi, hỏi : "Lúc ta còn tại vị từng thấy qua bức họa của người, Ngao Thịch hạ lệnh bất kỳ kẻ nào gặp người đều phải như thấy hãn ... Người cùng hãn có quan hệ gì ?"

Tương Thanh kéo khăn quàng cổ lên một chút, không đáp lời, giống như không nghe thấy Dã Lũng Kỳ nói gì.

"Bọn họ nói người là phu tử của Ngao Thịch ... Cũng là tình nhân của hãn." Dã Lũng Kỳ hỏi : "Có thật vậy không ?"

Tương Thanh vẫn im lặng, trong bụng thầm rửa tên tiểu tử chết tiệt Ngao Thịch kia.

Dã Lũng Kỳ thấy Tương Thanh không để ý đến hãn, suy nghĩ một chút lại hỏi : "Người đã từng lên giường với Ngao Thịch chưa ?" Nói chưa dứt lời liền thấy Tương Thanh lạnh lùng nhìn hãn một cái, Dã Lũng Kỳ cười xấu xa : "Ta cũng muốn thử lên giường với người!"

Vừa dứt lời, Dã Lũng Kỳ nghe [ba] một tiếng giòn giã, sau đó từ quai hàm truyền đến cảm giác bỏng rát đau đớn, hãn chưa kịp thấy gì đã ăn ngay một bạt tai, chỉ một cái tát mà làm cho răng hãn muốn rụng ra luôn.

Đưa lưỡi liếm qua hàm răng, thấy có chút huyết vị giòn ngọt, Dã Lũng Kỳ cũng không nổi giận, tựa bên cửa xe, lưỡi biếng nói : "Người Hán các ngươi không phải lấy lễ trị quốc sao, chỉ người Hồ chúng ta mới thích động thủ đánh người, sao người lại hung dữ như vậy ?"

Tương Thanh không để ý tới hắn, tiếp tục đánh xe.

"Suốt dọc đường đi người ngày nào cũng không nói quá ba câu như vậy." Dã Lũng Kỳ oán giận : "Chán muốn chết !"

Tương Thanh vươn tay buông rèm xuống, ngăn trở Dã Lũng Kỳ, người này thực phiền phức.

Dã Lũng Kỳ vẫn không chịu buông tha, vén góc rèm lên nói : "Người biết không, người càng lạnh lùng, ta lại càng muốn xem bộ dáng lúc người nằm trên giường cầu xin trông sẽ như thế nào ..." Còn chưa dứt lời đã thấy Tương Thanh vung roi, hắn vội thụt sâu vào trong xe, thả rèm xuống. (anh nhí nhố quá X"D)

Tương Thanh không tốn hơi thừa lời với hắn, trong lòng mang Ngao Thịnh ra mắng tới mắng lui cả trăm lần, nếu không phải vì giang sơn xã tắc của cái tên tiểu tử chết toi kia, hắn đã sớm làm thịt cái tên mọi rợ không biết xấu hổ này, hại hắn đến giờ còn phải nhịn.

Dã Lũng Kỳ ngồi trông xe, hé mắt nhìn qua khe màn, thoáng thấy khuôn mặt Tương Thanh vành tai đã đỏ ửng lên ... Thật thú vị.

Hết chương 6

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 7] Biến cố

"Hoàng thượng, giờ không phải lễ lạc gì, vì sao phải tảo trần (tổng vệ sinh) ?" Đại thần khó hiểu hỏi Ngao Thịnh, bởi lẽ sáng nay lúc thượng triều, hoàng đế hạ lệnh : "Trong cung toàn bộ phải tảo trần." (đón vợ =))

Ngao Thịnh dạo này khó có được tâm tình tốt như vậy, trước đây lúc nào cũng lười biếng, tựa như chẳng có chút tinh thần, thế nào gần đây hình như sắp có hi sự gì đó, dáng vẻ luôn nôn nóng chờ đợi, thỉnh thoảng lại ngây mặt nhìn về phía bầu trời Tây Bắc.

"Quét tước cho sạch sẽ." Ngao Thịnh không trả lời, chỉ căn dặn : "Đồ ăn cũng phải chuẩn bị tốt hơn, còn nữa, lần trước ta cho các người may thêm một ít y phục trắng, đã xong chưa ?"

Các đại thần quay mặt nhìn nhau, thái giám phụ trách các loại hàng dệt may trong cung tiến lên nói : "Bẩm Hoàng thượng, đã chuẩn bị tốt cả rồi."

Ngao Thịnh gật đầu, cười nói : "Trong các người ai có thể khiến cho mặt trời mọc rồi lặn nhanh hơn, ta sẽ trọng thưởng." (anh đánh đố người ta =))

Các đại thần dở khóc dở cười, con người sao có thể tùy tiện thay đổi thời gian được chứ ? Bất quá hoàng thượng hình như muốn ngày hôm đó trôi qua nhanh một chút.

Chờ các đại thần cáo lui hết, Ngao Thịnh từ long ỷ cầm lên một bộ bạch sắc trường sam, nhìn chăm chăm xiêm y cười ngây ngốc. (=A=!)

.....

Kinh đô của Thịnh Thanh là Nhạc Đô, phồn hoa thịnh vượng đúng như tên gọi của nó.

Đi nửa tháng, xe ngựa của Tương Thanh cuối cùng cũng tới được Trữ Dạ thành, qua Trữ thành là đến Nhạc Đô.

Tương Thanh thoáng thở phào nhẹ nhõm, vội đánh xe vào thành.

Lúc này sắc trời đã tối, đường đêm rất khó đi, Tương Thanh quyết định nghỉ lại một đêm, y không chọn khách điếm, chỉ tìm một tửu lâu nho nhỏ, Tương Thanh đóng cửa xe, vào tửu lâu hỏi trưởng quỹ : "Có phòng cho khách không ?"

Chưởng quỹ gật đầu : "Chỉ còn một gian."

Tương Thanh cho hỏa kế dắt ngựa vào chuồng, phân phó cho ăn uống, sau đó nhân lúc hỏa kế không chú ý, lôi tên Dã Lũng Kỳ đang đeo vẻ mặt vô cùng bất mãn từ trên xe xuống, trực tiếp phi thân vào căn phòng trên lầu hai bằng lối cửa sổ, ném Dã Lũng Kỳ lên giường, trói lại.

Hỏa kế bưng đồ ăn lên. Tương Thanh vội nhét Dã Lũng kỳ vào sâu trong giường, thả rèm xuống, nhận cơm nước từ tay hỏa kế, đặt trên bàn nhưng không đụng đến, chỉ ăn lương khô, tiện tay đưa cho Dã Lũng Kỳ cái màn thầu, Dã Lũng Kỳ xoay mặt nhìn Tương Thanh, không cầm mà đưa tay chia chia vào cổ mình.

Căn bản ... Dã Lũng Kỳ này trên đường toàn làm nhảm nói bậy, Tương Thanh thấy phiền liền điếm luôn á huyết cho hẵn khỏi nói luôn.

Nhấc tay, giải huyết cho Dã Lũng Kỳ, Tương Thanh tiếp tục gặm lương khô.

"Có cơm nước làm chi mà không ăn ?" Dã Lũng Kỳ bất mãn hỏi.

Tương Thanh bê cơm nước đặt lên đầu giường cho hấn : "Người ăn đi."

"Vậy còn người ?" Dã Lũng Kỳ hỏi.

Tương Thanh không nói gì, chỉ chuyên tâm gặm lương khô.

"Uy." Dã Lũng Kỳ cười nói với Tương Thanh : "Được lắm a, có muốn nếm thử không ?"

Tương Thanh không thèm để ý tới hấn, ăn xong, uống một ngụm nước, cời sa khăn xuống mức nước rửa mặt.

Dã Lũng Kỳ buồn chán liền chu mỏ chọc ngoáy : "Người cũng cẩn thận quá đó, sắp tới hoàng thành rồi, sợ cái gì chứ ?"

Tương Thanh rửa mặt xong chỉnh lại tóc một chút, Dã Lũng Kỳ nhìn đường cổ không che đậy của y, nuốt nước bọt : "Mẹ ôi, người Trung Nguyên trắng trẻo, không phải phơi nắng trải gió, đến nam nhân cũng đẹp thành như vậy a." (háo sắc =)))

Tương Thanh nhăn mặt, yên lặng tính toán, hấn mới nói đến câu thứ hai mà đã thế rồi, nếu hấn còn phun thêm một câu thất loạn bát tao nào nữa thì điểm luôn á huyết của hấn.

Dã Lũng Kỳ ăn uống no say, xoa xoa bụng hỏi : "Uy, có nữ nhân không a ?"

Tương Thanh lạnh lùng liếc nhìn hấn một cái, có chút không hiểu hấn là ý gì.

Dã Lũng Kỳ cong môi cười cười : "Dọc đường đi người không cho ta tắm rửa, không cho ta ăn thịt, giờ tới hoàng thành rồi, lão tử nghẹn muốn bệnh luôn, nếu người không chịu kêu nữ nhân cho ta hạ hỏa là ta tự mình giải quyết a !"

Tương Thành nhìn hần đầy chán ghét, Dã Lũng Kỳ thấy y không thèm để ý đến mình liền thò tay định cởi quần (ối =))) Tương Thành kinh hãi, đứng dậy điếm luôn huyết đạo của hần.

"Uy !" Dã Lũng Kỳ không động dậy được, nằm cứng đờ tại chỗ cực kỳ bất mãn nhìn Tương Thành : "Người quá đáng đó a, đến chuyện này cũng không cho ta làm, ta mà ghen đến phát bệnh thì tính sao bây giờ hả ?"

Tương Thành lại vươn tay, điếm nốt á huyết của hần, sau đó kéo chăn phủ lên, xoay người đến bên cửa sổ ngồi xuống. Hé cửa, kiểm tra một chút tình hình bên ngoài, đường phố đã lên đèn, người qua lại cũng không ít, y khép cửa, trở lại bên bàn.

Qua một hồi lâu, Tương Thành dựa vào lưng ghế, lơ mơ ngủ, không biết được bao lâu, chợt nghe tiếng [tất tất tác tác] của vòng kim loại va chạm vào nhau.

Tương Thành chậm rãi mở mắt, đêm đã khuya, đại khái mấy huyết đạo của Dã Lũng Kỳ cũng đã tự giải.

Tương Thành chậm đèn, chợt nghe từ trong giường truyền đến những thanh âm kỳ quái. Khó hiểu quay đầu lại, Tương Thành sửng sốt, thấy Dã Lũng Kỳ đang say sưa tự giải quyết vấn đề, trong miệng còn phát ra mấy tiếng rên rỉ thống khoái (ối mẹ ời =)))

Tương Thành tái mặt, Dã Lũng Kỳ thấy y đang nhìn mình liền tùm tùm cười : "Sao ? Muốn làm chung không ?" (=A=)

Thấy hành động đó quả thực là hạ lưu, vô sỉ, khó coi, mà tay hần vẫn không chịu ngừng động tác, Tương Thành vội nhìn đi chỗ khác, xoay người ra khỏi cửa.

Đứng ngoài cửa, Tương Thành vẫn nghe thấy từ bên trong tiếp tục truyền ra tiếng rên rỉ dâm mỹ liền nổi quạu, nghĩ bụng : "Mọi rợ đúng là

mọi rợ, da mặt dày tới cực điểm !"

Dã Lũng Kỳ thấy Tương Thanh đi ra, lắc đầu cười, thò tay lấy que sắt nhỏ giấu trong ngực, là hẩn nhân lúc Tương Thanh không chú ý đã gỡ từ trên xe ngựa xuống, mấy ngày nay cất giấu cẩn thận ... vừa đến lúc dùng đến.

Dùng que sắt mở khóa xiềng xích, Dã Lũng Kỳ vươn vai cho giãn gân cốt, miệng vẫn tiếp tục giả đồ rên rỉ, mở cửa sổ, phi thân nhảy ra ngoài.

Tương Thanh đứng ngoài cửa, thấy thanh âm bên trong nhỏ dần, còn tưởng Dã Lũng Kỳ đã giải quyết xong việc liền đẩy cửa vào, thế nhưng lại thấy cửa sổ mở toang mà không thấy người đâu cả.

Tương Thanh cả kinh, trong nháy mắt hiểu được kế sách của Dã Lũng Kỳ, vội lao ra cửa sổ đuổi theo, chờ Tương Thanh đi, một người nào đó liền bò ra khỏi gầm giường, chính là Dã Lũng Kỳ. Hẩn thở hỗn hển mấy hơi, cười nói : "A, đúng là nghẹn chết lão tử !" Đưa tay với bọc hành lý của Tương thanh, Dã Lũng Kỳ cười cười : "Mỹ nhân, chúng ta có duyên sẽ gặp lại." Nói xong đeo bao quần áo ra sau lưng, chuồn bằng lối cửa chính.

Tương Thanh ở bên ngoài tìm Dã Lũng Kỳ cả một đêm, một chút manh mối cũng không có, sáng sớm quay lại từ lâu phát hiện không thấy hành lý đâu cả, giận đến nghiến răng, tên mọi rợ giảo hoạt!

Trong hành lý cũng không có gì nhiều, chỉ vài bộ xiêm y cùng một ít bạc vụn. Tương Thanh ngồi bên giường, không vội vã đi tìm Dã Lũng Kỳ nữa, chỉ lẳng lặng suy nghĩ một chút, Dã Lũng Kỳ sẽ về đại mạc hay tới thẳng kinh thành ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tương Thanh quyết định đánh cược một phen, đi về phía kinh thành.

Dã Lũng Kỳ đi một hồi, quả thật là chạy tới Nhạc Đô. Nhân tiện, hắn muốn ngoạn xem kinh đô trông như thế nào, mặt khác, biết mình trúng kịch độc, trong một tháng không có thuốc giải chắc chắn sẽ toi luôn cái mạng, đừng thấy cái tên Tương Thanh kia trông hiền lành vô hại mà khinh, tâm cũng đủ độc đó nha ! Dã Lũng Kỳ càng nghĩ càng thấy Tương Thanh thú vị, nhất định phải tìm cùng y chơi đến nơi đến chốn mới được. May mà trong hành lý của Tương Thanh có ngân lượng, hắn đến tiệm may, mua một bộ y phục, đi ăn uống, thoải mái thăm thú kinh thành, nhân tiện để lại vài ký hiệu ven đường để thủ hạ của mình có thể tìm được.

Hôm đó, hắn rời Trữ thành, tại một trà quán gần trạm dịch uống rượu nghỉ chân, đột nhiên có ai đó vỗ vai, hắn quay lại, vui mừng quá đỗi.

"Đại ca !" Dã Lũng Kỳ đứng dậy, vỗ vai người kia cười nói : "Ta còn tưởng người cũng bị bọn chúng bắt rồi, sao trốn được đến đây ?"

Xuất hiện trước mặt Dã Lũng Kỳ lúc này, chính là Tề Mật, hắn một thân thường phục trông như lương dân đích thực.

"Ân, ta tìm một thể thân, giả bộ tạt sát." Tề Mật nói với Dã Lũng Kỳ : "Còn người sao lại trốn tới đây ?"

Dã Lũng Kỳ cười cười, không nói mà hỏi lại : "Sao người lại đến kinh thành ?"

"Ta nghe nói người bị bắt đi nên ở đây chờ, muốn tới Nhạc Đô tất phải qua nơi này, ta là đang đợi người." Tề Mật cười nói : "Huynh đệ, sao người còn dám vào kinh thành a ?"

"Nếu giờ ta về còn không bị bắt trở lại." Dã Lũng Kỳ cười nói : "Đến kinh thành tương đối an toàn, hơn nữa ta muốn xem Nhạc Đô rốt cuộc phần hoa đến mức nào, lúc về sẽ kể lại cho người trong tộc." (Hai Lúa ra phố chơi =))

Tề Mật gật đầu, nhìn Dã Lũng Kỳ : "Người ăn xong chưa ? Ăn xong rồi thì ta đi thôi, ở chỗ này trước sau gì cũng không an toàn."

"Ân." Dã Lũng Kỳ gật đầu, Tề Mật thanh toán rồi lôi hãn vào rừng, nói : "Chúng ta cứ thế đi sẽ không ổn, thay trang phục một chút rồi mới vào Nhạc Đô."

"Trang phục làm sao ?" Dã Lũng Kỳ vừa theo Tề Mật vào sâu trong rừng vừa hỏi : "Đại ca, người biết tình hình Dã Lũng quốc ra sao không ? Ta đi lâu như vậy, không biết có loạn không ? Còn nữa, người sẽ không phụ giúp Ngao Thịnh nữa chứ ? Theo ta về đi, huynh đệ ta cùng nhau chấn hưng Dã Lũng tộc !"

Tề Mật dừng bước gật đầu : "Được ! người muốn cùng đại ca chấn hưng Dã Lũng tộc ... người phải đi theo hãn đã !" Đang nói chuyện, Tề Mật đột nhiên xoay người, từ đằng sau rút ra thanh chủy thủ sáng loáng.

Dã Lũng Kỳ sửng sốt, lùi về phía sau, vẻ mặt hồ nghi hỏi : "Đại ca ?"

"Hắc hắc ..." Tề Mật nở nụ cười : "Người đúng là kẻ thừa thãi, ta thấy người nên chết đi thì hơn, mọi chuyện đều xong xuôi !" Nói xong liền đâm về phía Dã Lũng Kỳ.

Dã Lũng Kỳ lúc này không dùng được nội lực, chỉ có thể dựa vào thân thủ miễn tiện để né tránh, bị Tề Mật rạch một đường trên cánh tay, dưới chân cũng bị chém, ngã xuống đất.

"Xuống dưới đó mà ôn chuyên với đại ca người đi !" Tề Mật vung tay, định đâm xuống yết hầu của Dã Lũng Kỳ, đột nhiên nghe [choang] một tiếng giòn giã, chủy thủ gãy làm hai, một nửa rơi xuống trên người Dã Lũng Kỳ, sau một bóng đen vọt ra, một cước đạp bay Tề Mật.

"A ..." Tề Mật xoay người ngã quy, vừa định đứng dậy rút đao, mặt lại bị người kia bồi thêm một cước, khiến hãn ngã sấp qua một bên, phun ra một

ngụm máu. Hoảng hốt ngẩng đầu nhìn, người tới không ai khác chính là Tương Thanh.

Tương Thanh điểm huyết hần, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói : "Tề Mật đã tự sát, quân y tự mình nghiệm thi, lẽ nào là [tá thi hoàn hồn] ?"

"Hần căn bản không phải là đại ca !" Dã Lũng Kỳ xông tới, vươn tay sờ trên cổ người kia, lát sau nghe [xoạt] một tiếng, xé xuống nhân bì diện cụ, lộ ra khuôn mặt thật ... là một kẻ dị tộc.

"Nghieu Mã ?" Dã Lũng Kỳ choáng váng : "Người ... người điên rồi sao ? Cư nhiên lại làm phản !"

"Hần là ai vậy ?" Tương Thanh hỏi.

"Là thị vệ của ta." Dã Lũng Kỳ nghiêm mặt trả lời, sau đó xoay mặt nhìn Nghiêu Mã : "Người vì sao phản bội ?"

"Không phải ta phản bội." Nghiêu Mã cười, máu trong miệng chậm rãi tuôn ra, nói : "Dã Lũng Quốc đã bị Hồ tộc vây khốn ... Tử thủ trong thành giỏi lắm thì được nửa tháng nữa, bọn chúng đang đợi người về ... Nhưng nếu người chết, sẽ không còn kẻ nào chống cự nữa."

Nghiêu Mã nói xong, đôi mắt Dã Lũng Kỳ nheo lại nhìn hần : "Thì ra người là gian tế của Hồ tộc !" Giơ tay chém xuống, một đao lập tức găm vào tim kẻ kia.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 8] Gặp lại

Nhìn Nghiêu Mã đã tắt thở trước mắt, Dã Lũng Kỳ ném dao, ngồi xuống trên mặt đất, thật sâu cau mày.

Tương Thanh nhìn hẩn một cái, nói : "Đi thôi."

Dã Lũng Kỳ ngẩng đầu nhìn Tương Thanh : "Ta phải quay về xem sao."

Tương Thanh bật cười : "Ta không cho rằng đó là một ý kiến hay."

Dã Lũng Kỳ nhặt dao lên, nhìn chăm chăm vào Tương Thanh, trong mắt lộ ra loại sát ý ngoan lệ, Tương Thanh chỉ lơ đễnh đứng tại chỗ.

"Ta biết ta không giết được người, ta cũng không muốn giết người, nhưng ngay bây giờ ta phải trở về cứu quốc tộc của ta." Dã Lũng Kỳ nghiêm mặt nói : "Nếu không, người chỉ có thể mang thi thể của ta về cho Ngao Thịnh."

Tương Thanh nhún nhún vai : "Nếu người thực sự không muốn sống như lời người nói, ta vừa rồi sẽ không cứu người."

Dã Lũng Kỳ mặt hơi đỏ lên, cắn răng nhúu mày.

Tương Thanh nhìn hẩn rồi lại nhìn thi thể trên mặt đất, ngồi xuống đối diện với Dã Lũng Kỳ : "Nếu bây giờ ta thả người về, người cũng không thể đánh bại Hồ tộc để cứu quốc dân của người đâu."

Dã Lũng Kỳ vẫn nhìn y chăm chăm, yên lặng không nói lời nào.

"Kỳ thực ta có cách tốt hơn." Tương Thanh vươn tay bứt một nhánh cỏ khô trên mặt đất, cầm trên tay nghịch nghịch, lại thản nhiên nói : "Người có muốn nghe không ?"

Dã Lũng Kỳ trầm mặc một hồi, hỏi : "Người muốn ta quy thuận Ngao Thịnh ?"

Tương Thanh nở nụ cười, Dã Lũng Kỳ choáng váng, không phải vì nội dung câu chuyện, mà bởi vì nét cười của Tương Thanh. Hắn đột nhiên cảm thấy thống khoái, còn nói thống khoái như thế nào ... nhất định phải nói, cảm giác giống như mình đã chờ đợi từ trước đến nay mà không thấy, nay lại đột nhiên ngoài ý muốn mà thấy được, chính là loại thống khoái này.

Tương Thanh cũng không nhìn ra vẻ khác thường của Dã Lũng Kỳ, chỉ nói : "Người đã biết tình hình Hồ tộc vây khốn Dã Lũng quốc, như vậy Ngao Thịnh chắc chắn biết sớm hơn người."

Dã Lũng Kỳ mí mắt khẽ giật nhẹ, không nói gì.

Tương Thanh ném cành cỏ khô trên tay xuống, đứng dậy phất tay, nói : "Dưới tình huống này, đối phó với người căn bản chẳng có giá trị gì hết, Ngao Thịnh muốn người còn sống mà tiến cung, lý do chỉ có một ..."

Dã Lũng Kỳ ngẩng mặt, nhìn Tương Thanh đứng dưới ánh nắng, chỉ thấy y mở miệng chậm rãi nói : "Hắn muốn người trên vạn người, nhưng dưới một người."

Dã Lũng Kỳ nhíu chặt chân mày, nghiến răng nói : "Hắn chỉ muốn mang cả thiên hạ dẫm nát dưới chân mà thôi, đối với hắn, đứng trên vạn người thực dễ dàng, còn muốn ta quy phục, ta sao có thể cam tâm."

Tương Thanh lắc đầu.

"Thế sự không thể trọn vẹn, mọi thứ đều có khuyết điểm, chỉ là người chọn cách nhìn như thế nào, bất quá, nếu là điều kiện mà Ngao Thịnh đưa ra, người không thể có sự lựa chọn khác, vậy nên hãy chấp nhận đi."

Dã Lũng Kỳ nở nụ cười, lắc đầu năm dài bên thềm cỏ, đưa mắt nhìn Tương Thanh : "Con mẹ nó, người khi nào nói sẽ chấp nhận con người như thế ?"

Tương Thanh sừng sốt.

Dã Lũng Kỳ không cam lòng lắm bầm : "Người là người của Ngao Thịnh, ta lại đứng dưới hãn, như thế chẳng phải cả đời này sẽ không thể lên giường với người sao ?" ("= anh ...)

Tương Thanh rất không khách khí vung tay, cho hãn một bạt tai.

Cái tát kia làm cho mặt Dã Lũng Kỳ một mảng nóng rát như lửa đốt, cảm giác không cam tâm trong lòng cũng vơi nhạt đi không ít. Hãn trầm mặc một hồi, hỏi Tương Thanh : "Ngao Thịnh có thể tin ta sao ? Nếu như sau khi hãn giúp ta chấn hưng Dã Lũng quốc, ta lại quay lưng phản chiến thì sao ?"

Tương Thanh lắc đầu : "Người sẽ không."

"Vì sao ?" Dã Lũng Kỳ bĩu môi : "Ta chỉ là một tên man tộc đến chữ [Đại] cũng không nhận biết, ta nói chưa chắc sẽ giữ lời a !"

Tương Thanh vẫy tay ý bảo hãn đứng lên, nói : "Người có giữ lời hay không cũng chẳng ai thềm quản, bất quá nếu người thắng, cũng sẽ chẳng về vang gì."

Dã Lũng Kỳ sắc mặt tối sầm, trừng mắt nhìn Tương Thanh. Tương Thanh cầm lấy chủy thủ trong tay hãn, nói : "Nếu người lật lọng với Ngao

Thịnh, người sẽ vĩnh viễn thua trong tay hắn, đó là chuyện người tuyệt đối không dễ dàng chấp nhận."

"Ha ha ha ... " Dã Lũng Kỳ lắc đầu : "Cho dù người nghĩ thế nào, không có nghĩa Ngao Thịnh cũng nghĩ như vậy." Vừa nói lại vừa ghé mặt lại gần Tương Thanh : "Chúng ta dù sao cũng hiểu nhau hơn."

Tương Thanh đẩy hắn ra, lạnh lùng nói : "Ngao Thịnh chắc chắn sẽ nghĩ giống ta ... bởi chính ta đã dạy hắn như vậy." Nói xong đột nhiên vung tay, chủ thủ bay thẳng vào bụi cỏ, một tiếng hét thảm vang lên.

Dã Lũng Kỳ cau mày : "Nguy rồi, trên đường ta có để lại ký hiệu của Dã Lũng tộc, nhất định không chỉ có mình Nghiêu Mã thấy."

Vừa dứt lời liền có mười mấy hắc y nhân vọt ra, tay cầm đao, vây quanh hai người.

"Người biết bọn chúng ?" Tương Thanh hỏi Dã Lũng Kỳ.

Dã Lũng Kỳ lắc đầu : "Mấy tên này ta chưa từng gặp, bất quá trên tai bọn chúng đều khuyết một góc, hẳn là người của Hồ tộc."

"Lưu lại Dã Lũng Kỳ." Tên cầm đầu nói bằng giọng Hán âm không chuẩn : "Người đi !"

Tương Thanh đột nhiên thở dài, Dã Lũng Kỳ đứng bên cạnh khó hiểu nhìn y, đúng lúc đó chợt nghe [sưu sưu] vài tiếng, những đạo hàn quang xé rách không gian mà lao tới, chuẩn xác găm vào ngực bọn người Hồ tộc khiến chúng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

Cùng với đó là tiếng bước chân vang lên tứ phía, tám nam tử mặc cẩm bào đen tuyền từ trong lùm cây cùng nhau nhảy ra, dẫn theo sau cả ngàn binh mã. Những người vừa lộ diện liền nhất loạt quỳ xuống trước Tương Thanh, miệng nói : "Tham kiến Thanh phu tử."

Tương Thanh nhìn họ một chút rồi nói : "Đứng lên cả đi !"

"Phu tử, đã lâu không gặp." Tám người dẫn đầu nhìn thấy Tương Thanh đều tỏ ra kích động, kỳ thực những người này là thị vệ của Ngao Thịnh, đồng thời cũng là nhân sĩ của Hắc Vân bảo.

Khi Tương Thanh rời đi, đám người của Hắc Vân bảo vẫn lưu lại Hoàng thành, một nửa sau đó quay về Hắc Vân bảo, một nửa lại cam nguyện ở lại dưới trướng trợ giúp Ngao Thịnh. Ngao Thịnh cũng tỏ ra thập phần tín nhiệm bọn họ, đặc biệt là bảy mươi hai do Tương Thanh hồi đó đích thân bồi dưỡng. Ngao Thịnh phân cho bọn họ mỗi người một ngàn nhân mã, hợp thành cấm quân bảo vệ Hoàng thành. Bọn họ trên người đều vận cẩm bào đen tuyền, là y phục mà Tương Thanh thường mặc khi còn ở Hắc Vân bảo, chỉ khác trên trên áo choàng còn thêu đồ án quan phục màu bạc, tượng trưng cho thân phận của họ.

Tương Thanh đương nhiên biết rõ họ liền gật đầu, thấy thần sắc mỗi người đều hảo, hơn nữa đội hình nhân mã dưới quyền cũng rất có kỷ luật, trong lòng cảm thấy thoải mái, vừa định bàn giao Dã Lũng Kỳ cho bọn họ áp giải về Hoàng thành lại nghe [lanh canh] tiếng binh khí đồng loạt rút ra khỏi vỏ.

Tương Thanh sửng sốt, chỉ thấy mấy ngàn binh tướng đều rút đao kề lên cổ, tám người dẫn đầu nói với Tương Thanh : "Thanh phu tử, Hoàng thượng hạ lệnh, nếu ngài không theo chúng ta về, chúng ta lập tức hành quyết Dã Lũng Kỳ, sau đó tự sát."

Tương Thanh cau mày, tâm thầm mắng tên tiểu tử thực chiêu gì cũng có thể nghĩ ra.

"Xin phu tử cứu chúng ta." Hơn một ngàn binh tướng đồng thanh nói làm lổ tai Tương Thanh muốn ong ong, trầm mặc một lúc lâu, y đành vô lực nói : "Được rồi, ta theo các người ... tản ra đi."

Các tướng sĩ vẻ mặt hoan hỉ, đứng tách ra hai bên, Tương Thanh vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy một cỗ mã xa cực lớn, lụa trắng phiêu phiêu bao phủ bên ngoài ... Chính là cỗ mã xa năm xưa khi y cùng Ngao Thịnh rời khỏi Hắc Vân bảo về Hoàng thành đã dùng qua.

Dã Lũng Kỳ đứng một bên thở dài, thản nhiên nói : "Xem ra ta cạnh tranh không nổi với Ngao Thịnh rồi." (ờ, so với người ta, anh nghèo rớt =)))

"Phu tử, mời." Tám người cận vệ cùng mời Tương Thanh lên xe.

Tương Thanh có chút bất đắc dĩ nói : "Kéo theo mấy thứ phô trương như vậy làm gì, ta cưỡi ngựa là được rồi."

Tám người kia cũng không nói nhiều, chỉ chứng ra bộ mặt đáng thương nhìn Tương Thanh : "Phu tử, tính mệnh chúng ta đều phụ thuộc vào ngài, đã thương xin hãy thương cho chót đi !"

Tương Thanh hít sâu một hơi, trong lòng lại thầm mắng Ngao Thịnh đúng là tiểu tử vô lại, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải chui vào cỗ bạch sắc đại mã xa phô trương phô diễn kia.

Dã Lũng Kỳ định bước theo sau lại bị một cận vệ ngăn lại, tay chỉ về chiếc xe ngựa nhỏ xíu : "Chỗ của người ở bên đó." (tù nhân còn đòi ngồi limo =)))

Có chút bất mãn nhíu mày, Dã Lũng Kỳ quay người hướng về phía tiểu mã xa, chợt nghe người cận vệ bên cạnh hạ giọng nói với hắn : "Để bảo toàn tính mạng của người, ở trước mặt Hoàng thượng nghìn vạn lần không nên nhìn phu tử như vậy."

Dã Lũng Kỳ sững sốt, quay mặt nhìn người kia, chỉ thấy người nọ sắc mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói với hắn : "Không phải là nói đùa, người dám nhìn, sẽ bị móc mắt." Nói xong đẩy hắn lên xe ngựa.

Dã Lũng Kỳ ngồi trên xe, vẫn mang một bụng hồ nghi, đột nhiên lại cảm thấy hiếu kỳ về Ngao Thịnh - vị đế vương trẻ tuổi trong truyền thuyết, kẻ đã từng thí huynh sát phụ, dùng trăm vạn binh mã vây khốn Hoàng thành để đoạt lấy ngôi vị, đến tột cùng là người như thế nào ?

Tương Thanh thực sự không cam lòng nguyện ý, y không muốn hồi kinh, không muốn gặp Ngao Thịnh, đã hơn ba năm không gặp, y vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Nhưng con sói con Ngao Thịnh chết tiệt kia biết được nhược điểm của y, đem mấy ngàn nhân mạng ra uy hiếp y, mà những người đó lại là những người y coi trọng, đều là huynh đệ nhân sĩ của Hắc Vân bảo.

Do dự mãi, Tương Thanh cuối cùng cũng bước lên xe ngựa, xốc trướng. Sa trướng bạch sắc vừa được vén lên, đột nhiên một bàn tay từ bên trong vươn ra.

Tương Thanh theo bản năng lùi lại, một chưởng đánh tới, nhưng thấy khuôn mặt vừa quen vừa lạ xuất hiện trước mắt, động tác liền hãm lại, nhanh chóng triệt tiêu chưởng lực, nhưng người kia cũng không quan tâm, thoáng cái đã siết lấy tay y kéo vào. Tương Thanh không kịp phán ứng, lại không thể động thủ đá thương người kia, còn đang luống cuống, khoe miệng người kia đã nhếch lên cười xấu xa, đưa y đặt dưới thân, nghiêng người cúi đầu, hung hăng áp xuống miệng Tương Thanh ...

Tương Thanh trong nháy mắt cứng đờ, người phía trên mang hơi thở quen thuộc, loại cử chỉ càn quấy bá đạo mà đích thực chỉ Ngao Thịnh mới có, thế nhưng so với thiếu niên mảnh mai khi y rời đi, Ngao Thịnh hiện tại đã hoàn toàn thay đổi, trưởng thành rất nhiều, chỉ cần nhìn đôi bàn tay đang nắm lấy cổ tay y là biết. Tay của Ngao Thịnh thực rắn rỏi, Tương Thanh bỗng nhiên có chút buồn bực, sao một hoàng đế lại có bàn tay thô ráp như vậy, những vết chai cứng rắn trong lòng bàn tay chứng tỏ hẳn ngày ngày đều chăm chỉ luyện công, nước da màu lúa mạch cùng khí lực cường kiện cho thấy hẳn thường xuyên kỵ mã, thao luyện, vóc người khôi ngô cao lớn

kế thừa từ huyết thống chinh chiến của dòng tộc Viên Thị. Trong khi Tương Thanh còn đang thất thần, Ngao Thịnh đã kêu ngạo mà siết lấy tay y, khéo léo vòng tay quanh thắt lưng, đầu lưỡi cố sức khiêu mở khớp hàm còn đóng chặt của y, bá đạo xâm nhập, dùng toàn lực áp sát Tương Thanh, phảng phất như muốn đung chạm thật nhiều, hoàn toàn mặc kệ bàn tay còn được tự do kia của Tương Thanh có thể thoải mái xuất chưởng nhắm vào đầu hãn mà bổ xuống.

Tương Thanh tức giận, thẳng nhai con từ trước đến giờ toàn quá phận, bởi hãn không sợ, lại biết y sẽ không nỡ đánh chết hãn. Càng nghĩ càng giận, Tương Thanh hung hăng cắn chặt khớp hàm.

"Uiii ..." Ngao Thịnh ăn một trận đau đớn, môi dưới bị cắn vằn lên một vành máu đỏ tươi, hãn ngẩng mặt lên khê liếm môi, đoạn lại nhìn chăm chú vào Tương Thanh còn đang nằm dưới thân mình.

Đã rất lâu không được gặp, Tương Thanh hầu như không thay đổi, chỉ gầy hơn một chút, khuôn mặt cũng sạm đi, còn có vết máu của hãn còn lưu lại trên môi, đỏ sẫm ...

Ngao Thịnh chăm chăm nhìn vào đôi mắt Tương Thanh, cúi xuống, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi vết máu trên môi y, không ngoài dự kiến, Tương Thanh vành tai đỏ ửng. Ngao Thịnh phì cười, thở ra một hơi thật sâu, thấp giọng nói : "Thanh, ta nhớ người."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 9] Tưởng niệm

Năm năm trước, Tương Thanh sớm đã biết Tư Đồ và Tiểu Hoàng muốn cho y tiến cung cùng Ngao Thịnh, giúp hãn tranh đoạt vương vị, dù trong lòng vốn không cam nguyện. Theo y thấy, tiểu tử Ngao Thịnh này hung ác, bạo ngược, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, đến người chí thân duy nhất cũng muốn thương tổn, nếu không phải thành bại của Ngao Thịnh có quan hệ mật thiết đến mạng sống của Tư Đồ và Tiểu Hoàng, đến sự tồn vong của Hắc Vân bảo thì y cũng lười không muốn quản.

Ngao Thịnh biết Tương Thanh nhất định phải theo hãn tiến cung, trong lòng vui mừng khôn tả. Có điều lúc đó không phải hãn có cảm tình gì với Tương Thanh, hãn chỉ cảm thấy may mắn, may mắn là nếu lần này thực sự đi vào chỗ chết, cũng sẽ không chết cô đơn một mình ... ít nhất ... còn có thể có một người cùng hãn xuống hoàng tuyền.

Ban đầu, hai người ở chung rất gian nan, Ngao Thịnh nhất định đề phòng tất cả mọi người, thường đối đồng bạn tiên thiết hạ tròng, chỉ cần đối phương một ngày nảy ra ý định xấu xa sẽ diệt luôn, miễn cho hậu họa về sau. Tương Thanh cũng vì việc này mà thường chất vấn hãn, Ngao Thịnh chỉ đáp : "Bọn chúng không chết, ta sẽ chết, vậy nên, để bọn chúng chết hết tốt hơn."

Tương Thanh cảm thấy tiểu tử này tàn bạo như vậy, sau này nếu thực sự lên làm hoàng đế, liệu có thể đối tốt với bách tính sao ? Cảm giác chán ghét cứ như vậy nhàn nhạt quấn quanh trong lòng.

Nhưng Ngao Thịnh lại càng ngày càng ... thích Tương Thanh. Ngao Thịnh thích con người tâm địa thiện lương này, hẳn biết, đời này hẳn sẽ không có mấy cơ hội để gặp người như vậy. Thân là đế vương, hẳn cả đời đã được định sẵn chỉ có thể tâm sâu kế độc đối tiếp với những kẻ bụng đầy âm mưu, không có chân tình thật ý, bởi vậy mà đối với Tương Thanh đặc biệt quý trọng. Về phần Tương Thanh có thích hẳn hay không, Ngao Thịnh cũng chẳng để ý, lúc nào cũng bám riết lấy mà trêu chọc y, Tương Thanh ăn nói vụng về, tâm tính lại tốt, bị trêu tức nhiều khi cũng không biết phải cãi thế nào, chỉ có thể đứng một chỗ mà âm thâm bực bội, thực rất thú vị.

Khá lâu sau đó, Tương Thanh sau khi đã chứng kiến tường tận mọi thâm độc nơi hoàng cung, sự chán ghét đối với Ngao Thịnh cũng dần giảm xuống, trong khi Ngao Thịnh lại ngày càng thích Tương Thanh nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Một đêm nọ, Tương Thanh uống rượu, Ngao Thịnh ngồi bên y, nhìn về nóc nhà lãnh cung phía xa xa đến thất thần. Tương Thanh hỏi hẳn : "Người trước đây ở đó sao ?"

Ngao Thịnh khẽ gật đầu.

Tương Thanh kỳ thực cũng từng nghe qua chút chuyện về tuổi thơ của Ngao Thịnh, từ lúc sinh ra cho tới khi trở thành thái tử, lão hoàng đế chưa từng một lần liếc mắt nhìn hẳn, nhiều năm cùng mẫu thân hoàng hậu ở trong lãnh cung, sống những ngày ăn không đủ no, áo không đủ mặc. Hoàng hậu là người tâm cao khí ngạo, trước đây tâm địa ngoan độc, nha hoàn hạ nhân đều không thích nàng, vì vậy mà sau khi nàng sa cơ cũng nhân cơ hội đó mà [bỏ đá xuống giếng]. Mùa đông tuyết rơi lạnh lẽo không có gì sưởi ấm, cuối cùng chết vì bệnh trong lãnh cung, cho dù vậy, nàng vẫn giữ được cái ưu nhã, tôn quý của một vị hoàng hậu. Năm đó, hoàng hậu qua đời, có thái giám đến tìm Ngao Thịnh, nói lão hoàng đế có chuyện cần gặp hẳn.

Ngao Thịnh gật đầu : "Cũng được, nhưng ta có điều kiện."

Thái giám kia vốn có tâm hại hãn, không đọc thánh chỉ mà trở về thuật lại nguyên văn với lão hoàng đế.

Lão hoàng đế không nổi giận, bảo thái giám đưa hãn đến, cách một tấm rèm, hỏi hãn : "Có điều kiện gì ?"

Ngao Thịnh đáp : "Chiếu theo lễ nghi của hoàng hậu, đại tang hoàng nường của ta, nhập đế lăng, lưu danh sử sách, chiêu cáo thiên hạ quốc tang ba ngày, cho bách tính cùng để tang."

Tả hữu đại thần đều cảm thấy Ngao Thịnh đúng là điên rồi, thật không ngờ lão hoàng đế cười lớn, gật đầu : "Có thể."

Sau đó, hoàng hậu hạ táng, nguyện vọng của Ngao Thịnh đã được đáp ứng, tổng quản thái giám cho mời đến cố sư, thi châm vào đầu hãn. Ngao Thịnh bị mù, sau lại bị đưa đến Hoàng Hà bang làm nội gián trong nhà Ngao Kim Long, chờ Tiểu Hoàng và Tư Đồ tới.

Ngao Thịnh biết, hãn cùng mẫu thân phải chịu bao cực khổ cũng chỉ vì ca ca hãn, Hoàng Bán Tiên, và vì phụ hoàng yêu một nam nhân, tướng quốc Ân Tịch Ly. Vì người kia, phụ hoàng cho dù giết sạch người trong thiên hạ cũng không mảy may tiếc nuối. Cách thức của lão hoàng đế khiến nhiều người không hiểu, nhưng Ngao Thịnh hiểu. Phát sinh ra cảm giác chấp nhất miệt mài mà theo đuổi, tất cả cũng chỉ bởi ái tình, không bỏ được là vì không cam lòng. Thật giống như khi mẫu thân hãn mất đi, hãn muốn toàn bộ người trong thiên hạ đều phải chôn cùng nàng, không phải vì quá đau long, mà là một ngum oán khí không thể nuốt trôi. Hãn hận rất nhiều người, nhưng hận nhất chính là lão hoàng đế ! Ngay lúc lão nhân kia từ sau tấm rèm dày mà nói ra hai chữ : "Có thể.", Ngao Thịnh đã thề một ngày nào đó, thí vua soán vị, giết sạch cả nhà lão, mẫu thân hãn dưới kia nhất định sẽ cười với hãn mà nói : "Con ta thật giỏi, chí hiếu !"

Thấy Ngao Thịnh xuất thần, Tương Thanh đột nhiên hỏi : "Khi đó, là tư vị gì ?"

Ngao Thịnh hơi sững sốt, giương mắt nhìn Tương Thanh, cười, gọi một thái giám tới thì thầm, lát sau thấy thái giám chạy đi bưng lên một chén giấm chua, Ngao Thịnh mang chén giấm đổ vào vò rượu, rót một chén đưa cho Tương Thanh, cười nói : "Là cảm giác này."

Tương Thanh cầm chén, nhấp một ngụm -- cay đắng ...

Từ đó về sau, trong lòng Tương Thanh, cảm giác chán ghét Ngao Thịnh không còn, một chút cũng không.

Lại một ngày kia, có người tập kích trong đêm, sau khi Ngao Thịnh trở thành thái tử hồi cung, hầu như đêm nào cũng bị tập kích, bất quá cũng không có gì đáng lo, Tương Thanh đã bố trí nhiều thủ vệ, đều là cao thủ, đám thích khách kia tìm đến cũng chỉ là tự tìm cái chết mà thôi. Có điều Tương Thanh lần nào cũng chuyện bé xé ra to, lời hăn đi trốn hại hăn đêm nào cũng ngủ không ngon. Lần này, Ngao Thịnh làm bộ ngủ say, Tương Thanh nhẹ nhàng lay hăn, Ngao Thịnh nổi ý chọc ghẹo, mơ mơ màng màng gọi một tiếng : "Mẫu thân."

Tương Thanh tựa hồ hơi sững sốt, sau đó, Ngao Thịnh lại cảm giác được bàn tay Tương Thanh, dù hơi do dự một chút, nhẹ nhàng bưng kín hai tai hăn, ngăn đi tiếng đao kiếm bên ngoài ... Từ thời khắc đó, Ngao Thịnh mỗi khi nhớ tới Tương Thanh, tâm sẽ không còn đau đớn, quạnh quẽ hay bất mãn.

Chuyện cũ lại tựa như chưa bao giờ cũ, bởi vì đã được khắc thật sâu trong lòng, chỉ cần nhìn vào sẽ thấy rõ mồn một, dù quá khứ đã qua đi, ngày nối tiếp ngày, nhưng nỗi nhớ thương lại chưa bao giờ mất.

Xa nhau bao lâu, cuối cùng gặp lại, nếu nói trước đây chỉ là cảm giác nhàn nhạt mơ hồ, thì giờ đây, vô vàn những cái nhàn nhạt mơ hồ đó hội tụ

lại mà cùng nảy lên trong lòng, quả thật khiến người ta khó chịu.

Ngao Thịnh chỉ nhẹ nhàng buông ra một câu [Nhớ người] lại khiến cả hai sững sốt, cứ thế nhìn nhau ... thẳng đến khi từ phía xa vọng tới tiếng thái giám hô to : "Khởi giá !"

Mã xa chậm rãi chuyển động, Tương Thanh đưa tay muốn đẩy Ngao Thịnh ra, tay vừa chạm nhẹ lên ngực, Ngao Thịnh đã nhú mày, tựa như không muốn. Tương Thanh chần chờ, thu tay lại, thấp giọng nói : "Còn không muốn dậy ?"

Ngao Thịnh giả hoạt cười, thân vẫn bất động, tay khẽ vuốt mái tóc dài của Tương Thanh, hỏi : "Thanh, nhớ ta không ?"

Tương Thanh không nói lời nào, nhìn đi chỗ khác, lưu lại sườn mặt nghiêng nghiêng cùng vùng cổ trắng mịn trước mắt Nga Thịnh, động nhân tới mức khó nói nên lời.

Ngao Thịnh rút cuộc ngồi dậy, tay vươn đến nâng Tương Thanh lên. Tương Thanh vốn không muốn hấn giúp, nhưng tay Ngao Thịnh cũng chạm tới rồi, đành chấp nhận, lại nghe tên kia văng một câu : "Nâng nâng đỡ đỡ, đã định là phu thê !"

Tương Thanh hít một ngụm lãnh khí, nghe một đại nam nhân thân mặc hoàng bào lại nói ra mấy câu đến con nít cũng chẳng buồn nói, thực là chọc người ta tức đến không cãi được mà.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh không nói được gì, cảm thấy mỹ mãn chinh lại y phục cho y, thấp giọng hỏi : "Có đói bụng không ?"

Tương Thanh lúc này mới nhớ đến cả đêm qua đuổi theo Dã Lũng Kỳ, ban ngày lại vội vàng tới cứu người, cơm cũng không kịp ăn, Ngao Thịnh hỏi y mới nghĩ đến.

Ngao Thịnh thấy y sững sốt lại nhú mày : "Là do đuổi theo tên mặt ngắn Dã Lũng Kỳ ?"

Tương Thanh biết tính tình Ngao Thịnh. Cả hoàng thành như vậy đều có bố trí trạm gác ngầm, chuyện gì xảy ra cũng không thoát khỏi tai mắt của hắn, vậy mà thấy Dã Lũng Kỳ bị giết, hắn cũng chẳng buồn ra tay giúp, tên này trước giờ tính cách vẫn ác liệt vẫn là như vậy.

Xe đi bình ổn, rất nhanh đã tới hoàng cung, qua cánh cổng thật lớn, Tương Thanh không tự chủ được nhú mày, y thực sự không thích hoàng cung, cảm giác giống như một cái nhà giam thật lớn, người bên trong vì ngôi vị hoàng đế mà chết nhiều, người bên ngoài cũng lại vì bọn họ mà thương vong càng nhiều hơn, cung điện nguy nga chứa đầy oán khí cùng không cam lòng, còn có mùi máu tươi nồng đượm, cho dù có dùng bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ cũng không át đi được. Y vô thức quay mặt nhìn Ngao Thịnh, một lúc lâu, lại quay đầu đi. Ngao Thịnh bây giờ như đã học được cách dùng nét mặt đạm nhiên tựa tiểu phi tiểu mà y chưa từng gặp qua để giấu đi phong mang trong lòng.

Ánh nhìn của Ngao Thịnh trước sau chưa hề rời khỏi Tương Thanh, thấy vẻ nghi hoặc của y, chỉ khẽ cười, vai chạm vai Tương Thanh, nói : "Không thấy tài năng là do bị giấu trong cỏ dại, bây giờ người có thể hại ta đã không còn, giấu hay không cũng không quan trọng nữa."

Tương Thanh im lặng. Sao hắn biết được trong lòng y đang nghĩ cái gì ?

Ngao Thịnh nhẹ nhàng nắm lấy tay Tương Thanh, nói : "Lúc vào triều, người hãy theo ta."

Tương Thanh cau mày, vừa định cự tuyệt, Ngao Thịnh lại cười : "Yên tâm, sẽ không ai thấy người. Phía sau bình phong của ta có ngọc sàng, người ngồi ở đó chỉ có ta mới thấy được." Nói xong liền nhắc thực hạp sơn

son thếp vàng ở bên cạnh, mở ra, nói : "Ta vừa ăn rồi, hạ nhân nói cho ta biết người vẫn chưa ăn gì. Ăn một chút rồi theo ta vào triều được không ?"

Tương Thanh đưa tay nhận lấy, bên trong có mấy khối điểm tâm, đều là những món rất đổi bình thường như hạnh nhân tô, quế hoa cao, bánh nướng ... y ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh, thoáng giật mình.

Ngao Thịnh bật cười : "Những thứ cao sang chưa hẳn đã tốt, con người ta vẫn luôn nhớ đến cố nhân, nhớ tới phát cuồng rồi, chết cũng không sửa được."

Tương Thanh cầm bánh mà tay khẽ run lên, bất đắc dĩ nhìn hẩn một cái, lại cúi đầu ăn bánh.

Ngao Thịnh cười khẽ, rót nước cho y.

Thái giám tổng quản định vén màn xe để báo với Ngao Thịnh là đã tới hoàng cung, thỉnh hẩn xuống xe, lại vừa vặn bắt gặp một màn như vậy, cả kinh vội buông rèm xuống. Thái giám kia tên gọi Văn Đạt, tuổi cũng không lớn, vốn dĩ là một tiểu thái giám thường bị người ta khi dễ. Ngày đó, khi Ngao Thịnh bắt gặp y đang bị gây khó dễ, liền hỏi : "Bọn chúng vì sao lại đánh người ?"

Văn Đạt lúc đó không biết người trước mặt mình chính là hoàng đế, chỉ lau đi vệt máu nơi khóe miệng, nói : "Bọn họ muốn đánh tự khắc sẽ tìm lý do, ta không cần biết tại sao."

Ngao Thịnh nghe xong gật đầu, lại hỏi : "Người hận sao ? Nếu có một ngày người đứng trên đầu bọn chúng, có hay không muốn lôi bọn chúng ra giết sạch ?"

Tiểu thái giám kia cười nhạt : "Nếu thực sự có ngày như vậy, ta sẽ không động đến bọn họ, ta muốn nhìn bọn họ ngày nào cũng lo lắng hãi hùng, lại phải làm việc cho ta, như vậy còn vui hơn."

Ngao Thịnh nghe xong cười sáng khoái, chỉ mặt y, nói : "Từ nay về sau, người sẽ là tổng quản thái giám của hoàng cung, theo sát bên trẫm, cùng trẫm hù chết đám nô tài kia."

Thẳng đến ngày hôm sau, Văn Đạt sau khi đã khoác trên mình quan phục của tổng quản thái giám, tay chân y vẫn còn run lên, không phải vì sợ, là do kích động, giờ y mới biết được, thế nào gọi là đế vương.

Văn Đạt từng nghe nói trong lòng Ngao Thịnh có một vị Thanh phu tử, đó là người mà Ngao Thịnh coi trọng như trời đất, hôm nay vừa được tiếp kiến ... Văn Đạt âm thầm nhắc mình, tuyệt đối phải coi trọng người này giống như đối với Ngao Thịnh.

Cách một tấm màn, Văn Đạt hô : "Đã vào cung."

Mã xa ngừng lại, cấm quân tự trở về vị trí, quay về quân doanh, tuần tra tiếp tục tuần tra, canh gác tiếp tục canh gác.

Văn Đạt nhẹ nhàng vén màn lên, dùng thanh âm mà mọi người đều nghe được, nói : "Hoàng thượng, đã tới hoàng cung. Thịnh Thanh phu tử cùng hoàng thượng xuống xe."

Nội thần bốn phía nghe xong cùng hít một ngụm lãnh khí, tâm nghĩ Văn Đạt hẳn là bị choáng đến điên rồi, cư nhiên lại đặt hoàng thượng phía sau, cái này là đại nghịch bất đạo a.

Không ngờ Ngao Thịnh cười ha hả, kéo Tương Thanh dậy, lúc đi qua Văn Đạt, gật đầu nói : "Nhanh trí, thưởng!"

Văn Đạt tiến lên hành lễ : "Đa tạ hoàng thượng."

Đám người ở bốn phía, dù là chứng kiến từ đầu hay vừa mới đến đều ngầm hiểu với nhau - vị Thanh phu tử này, tuyệt đối không thể đắc tội.

Văn Đạt thấy khóe miệng Tương Thanh còn dính chút bột bánh ngô, liền nhẹ nhàng làm động tác ra hiệu cho Ngao Thịnh, thấp giọng nói : "Nô tài sẽ chuẩn bị thức ăn dâng lên." Nói xong liền rời đi.

Ngao Thịnh xoay mặt, nhẹ nhàng vươn tay lau đi vệt bánh nơi khóe miệng Tương Thanh, cười nhẹ.

Tương Thanh vô lực, nhưng cũng có chút vui mừng, Ngao Thịnh quả thực làm hoàng đế rất thuận lợi, ngay cả thái giám bên người cũng là người ưu tú trong những người ưu tú.

Hết chương 9

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 10] Hàng phục

Ngao Thịnh và Tương Thanh đã từng cùng nhau ở thái tử điện, cũng đã từng ở trong lãnh cung, nhưng lại chưa bao giờ chân chính cùng nhau bước lên kim loan điện. Ngao Thịnh dẫn y từ ngoài cung trực tiếp vào cửa sau của kim loan điện, bước lên long thai (ngai vàng). Ở hai bên án thư có dựng hai tấm bình phong rất lớn, trên họa thanh sơn bích thủy, đông mai vấn tuyết. Phía sau bình phong có kê một chiếc ngọc sàng, để nằm cũng được mà ngồi cũng được, không biết Ngao Thịnh chuẩn bị ngọc sàng ở chỗ này là có mục đích gì? Tương Thanh ngán ngẩm, lại nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Ngao Thịnh, cũng đành ngồi xuống.

Văn Đạt đã trở lại, cẩn cẩn dực dực đặt thực hạp vào tay Tương Thanh, mở ra thấy bên trong có mấy khối điểm tâm nhỏ nhắn tinh xảo, rất hợp với khẩu vị của Tương Thanh, lại thêm một bình trà thơm ngát cùng chiếc chén lưu ly. Đặt các thứ xuống, Văn Đạt bước tới trước bình phong, hô to : "Thượng triều."

Lập tức các văn võ bá quan quỳ gối chờ ngoài đại điện đồng loạt đứng lên, chỉnh tề đứng thành hai hàng, quan văn bên Tây, quan võ bên Đông, tiến vào kim loan điện, quỳ gối dập đầu, tung hô vạn tuế. Ngao Thịnh ngồi trên long án cao cao tại thượng, quan viên phía dưới nhất loạt hành lễ. Lưng tựa vào long ý, tay chống cằm, Ngao Thịnh lơ đãng nhìn về phía bình phong, có chút ngẩn ngơ ... kỳ thực là đang nhìn Tương Thanh uống trà mà thôi.

Các đại thần cũng chẳng để tâm, bởi hoàng thượng hầu như ngày nào vào triều cũng thế cả. Văn Đạt thấy Ngao Thịnh nhẹ nhàng khoát tay, liền

hướng phía văn võ bá quan hô : "Bình thân."

Mọi người đứng dậy, cúi đầu phân ra đứng sang hai bên.

Ngao Thịnh thoáng thu hồi tầm mắt, quét qua một loạt quần thần, thản nhiên nói : "Nghe tin cả rồi chứ ? Đã bắt được Dã Lũng Kỳ."

Quần thần hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều đã nghe phong thanh chút chút, có điều ban đầu cho rằng chỉ là đồn đại mà thôi, không nghĩ tới là thật a. Vương Hi cũng khá quá đi chứ, mới đi có vài ngày đã lập công, bắt được tên kia trở về.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y đang cắn khối điểm tâm nho nhỏ, mắt nhìn về phía bình phong, nghe ngóng phản ứng của văn võ bá quan bên ngoài. Nhìn y, Ngao Thịnh lại có chút ngây ngốc thất thần : Tương Thanh mấy năm nay hình như cũng có chút thay đổi, y trước đây cũng thực cứng nhắc, nói khó nghe thì là cố chấp, nhưng so với trước, bây giờ đã mềm mỏng hơn nhiều ... Nghĩ, lại lắc đầu cười, đại khái là do nhớ nhung quá mức, tổng cảm thấy thân ảnh bạch y trước mắt kia đã khắc sâu trong tâm khảm, xua đi cũng không được ... Đương nhiên, cả bóng dáng lúc kiên quyết rời đi, đầu không buồn ngoảnh lại, nhớ đến, vẫn khiến tim người ta thắt lại.

"Hoàng thượng." Đại thần thấy Ngao Thịnh tựa hồ không yên lòng, nhỏ giọng nhắc nhở một tiếng : "Nghe nói Dã Lũng quốc hiện đang bị Hồ tộc vây khốn, chống đỡ không được bao lâu, nói cách khác, Dã Lũng Kỳ đối với chúng ta đã không còn tác dụng nữa rồi."

Ngao Thịnh đảo mắt nhìn người vừa nói, là một văn quan chấp chưởng lễ bộ ...Ngao Thịnh gật gật đầu, thản nhiên nói : "Ấu trĩ, bãi chức, đuổi ra ngoài."

"Ách ... hoàng thượng." Lễ bộ quan viên kia mờ mịt nhìn trái nhìn phải, không đợi nói ra câu thứ hai đã bị cấm vệ quân lôi ra ngoài.

Chúng thần giương mắt nhìn nhau, nói thật, bọn họ vừa thấy Ngao Thịnh thoáng cười, nét mặt cũng rất nhẹ nhàng, tâm trạng hẳn là không tồi mới đúng, thế nào lại còn khó đối phó hơn cả thường ngày như vậy ? Nói đi nói lại, cự thần trong triều cũng không phải là ít, vậy mà bọn họ cũng không hiểu vị hoàng đế trẻ tuổi đang nghĩ cái gì. Ngao Thịnh quả thực hỉ nộ vô thường, tâm sâu khó lường, đến ngay cả lão hoàng đế cũng phải kém hẳn ba phần, trên mặt còn đang tươi cười, sau một khắc đã có thể đem người ta ra chém bay đầu.

"Còn gì nữa không ?" Ngao Thịnh nhàm chán đối tay, thay một góc độ khác để nhìn ngắm Tương Thanh, hỏi quần thần : "Mấy trăm người các người, không có lấy một người biết nhìn xa trông rộng sao ?"

Chúng quần thần đều do dự, nếu nói ra đúng ý hoàng thượng thì quả là cơ hội trời cho, nhưng nếu nói sai, mũ ô sa trên đầu cũng khó mà giữ lại, cân nhắc mãi, cuối cùng quyết định cứ ngậm miệng im lặng là hơn.

Ngao Thịnh thở dài lắc đầu, cười nói : "Các người hẳn là đang nghĩ, nếu nói đúng ý ta thì thăng quan phát tài, không đúng ý ta thì ô sa khó giữ ?"

Quá nửa quần thần đều kinh hãi hít một ngụm lãnh khí, chột nghe Ngao Thịnh cười nhạt : "Ta cũng từng làm thần tử, tâm tư các người ta đều có thể thấy ... có điều, cách nghĩ của các người sai rồi."

Quần thần lại ngơ ngác nhìn nhau.

"Làm ta vui cũng vô ích." Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, nói : "Trong thiên hạ này, người có thể chỉ cần mấy câu nói đã khiến ta vui, chỉ có một. Về phần các người, tốt hơn hết nên nghĩ tìm vài biện pháp tốt cho quốc gia dân chúng, đừng nói ra những ý kiến thiển cận nông cạn, làm trò cười cho người khác."

Quần thần cúi đầu không nói, cảm giác hồ thẹn không gì sánh được. hoàng đế thực sự là ... càng ngày càng ... lợi hại hơn. Điều mấu chốt là hẳn

cho người ta cảm giác đôi khi thật hồ đồ, đôi khi lại thanh tỉnh khiến người ta khiếp sợ. Tước vị quan lại ở Thịnh Thanh này, không phải là ai cũng làm được.

"Hoàng thượng, thần có điều muốn nói." Lúc này, từ cuối hàng văn quan, một nam tử trẻ tuổi mặc quan phục hàng ngũ phẩm bước ra khỏi hàng, hành lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh giương mắt nhìn người kia, quay sang hỏi Văn Đạt : "Ai vậy ? Sao ta chưa từng thấy qua ?"

"Nga, hoàng thượng, Văn Uyên Các đại học sĩ không phải bị ngài cho bay đầu từ mấy hôm trước rồi sao ? Vị này là Thám hoa kì thi hương, tên gọi Trâu Viễn, hiện tại đang đảm nhận quan ngũ phẩm của Văn Uyên Các. Vốn chỉ có quan viên từ hàng tứ phẩm trở lên mới có thể vào triều, nhưng tân đại học sĩ vẫn chưa chọn được người khác, đành cho hãn tạm thời thay thế vào triều." Văn Đạt nhỏ giọng giải thích cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh sau khi nghe xong liền gật gật đầu, hướng về phía Trâu Viễn : "Nói đi."

Trâu Viễn chỉ là vào triều thay thế tạm thời, không có tư cách lên tiếng, nay hãn quyết định mạo hiểm, lại không nghĩ Ngao Thịnh sẽ cho hãn nói. Sớm đã nghe đồn hoàng thượng là người tính khí thất thường, hôm nay được tiếp kiến, quả nhiên là khí độ phi phàm.

Quần thần cũng không dám ý kiến gì, phải biết rằng Ngao Thịnh ghét nhất là nghe rao giảng về mấy thứ lễ nghi phiền phức, thậm chí cả việc hành lễ tung hô vạn tuế hãn cũng muốn bỏ luôn, về sau phải nhờ đến tám vị đại thần liều chết can ngăn, Ngao Thịnh mới từ bỏ ý định đó, bất quá, hãn vẫn là không thích người khác quỳ rạp trước hãn, nhất là võ quan, quân nhân trọng nhất chính là cốt khí, quỳ tới quỳ lui như vậy, nhìn phát cáu.

"Hoàng thượng, Dã Lũng Kỳ không thể giết. Không những không thể giết, mà còn phải phong quan cho hắn, để hắn trở thành vua của Dã Lũng quốc, phái binh giúp hắn thu phục lại vương quốc, đánh đuổi quân địch. Tìm cơ hội giúp hắn chiếm luôn cả Hồ tộc, lên làm Hồ vương, cũng nhượng hắn chiếm cứ một phần lãnh địa bên ngoài."

Quần thần lại nhìn nhau, không ít người cảm thán vị tân lễ bộ này không chỉ ô sa, ngay cả cái đầu cũng không muốn giữ nữa sao ...không lẽ còn lo người chết chưa đủ nhiều a ? Duy chỉ có mấy vị cựu thần cùng tả hữu thừa tướng vuốt vuốt râu, âm thầm gật đầu.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y cúi cúi đầu, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa như vừa lòng khiến hắn cũng không tự giác mà cười theo, gật đầu với Trâu Viễn : "Nói lý do xem."

Trâu Viễn coi như đem mình đặt cược một phen, mang hết suy nghĩ trong lòng nói ra, không chút do dự, để xem Ngao Thịnh đến tột cùng là loại đế vương gì, nếu quả thực là một bậc thánh minh, hắn từ nay sẽ hảo hảo làm quan vì Ngao Thịnh mà dốc sức phò trợ, nếu không phải ... vậy thì sớm về quê làm ruộng cho rồi. Xem ra Ngao Thịnh đã không để hắn thất vọng, tâm cũng đã quyết, liền cao giọng nói : "Nếu giết Dã Lũng Kỳ, để Hồ tộc chiếm lĩnh Dã Lũng quốc, Dã Lũng quốc vẫn sẽ đối địch với chúng ta, đồng thời thế lực của Hồ tộc càng thêm lớn mạnh. Nếu ta thu phục Dã Lũng quốc, giúp Dã Lũng Kỳ cứu nước, vậy Dã Lũng Kỳ về sau sẽ không còn cách nào tạo phản nữa. Vùng Tây Bắc chủ yếu là ngoại tộc sinh sống, dũng mãnh thiện chiến, Dã Lũng Kỳ có thể trở thành tấm lá chắn bảo vệ biên ải Thịnh Thanh. Mặt khác, thu phục Hồ tộc cũng là mục đích tương tự. Hồ tộc cùng Dã Lũng quốc thực lực tương đương, bọn họ vì thế mà đối địch, tạo thế giằng co bên ngoài, sẽ không nguy hại đến Thịnh Thanh."

Trâu Viễn nói xong liền tràn đầy tự tin chờ Ngao Thịnh khen ngợi.

Ngao Thịnh còn đang tựa vào long ý, nhìn chăm chăm Tương Thanh đến phát ngu. Tương Thanh nghe xong lời Trâu Viễn, thấy thực vừa long, nhưng đợi mãi không thấy Ngao Thịnh đáp lại, quay mặt sang, thấy thằng nhỏ đang ngây dại ra nhìn mình, nghĩ bụng, Ngao Thịnh chắc không phải để mấy lời vừa rồi của Trâu Viễn từ tai này qua tai kia bay mất hút rồi chứ ?

Trâu Viễn nói xong, ngẩng đầu, chờ tới nửa ngày mới thấy Ngao Thịnh quay qua nhìn mình, gật gù một tiếng : "Ân."

Cảm giác như bị tạt nguyên một chậu nước lạnh, một viên quan đứng cạnh Trâu Viễn nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo hẳn nói xong rồi thì nên trở về chỗ đi thôi.

Trâu Viễn mơ hồ trở về hàng, cúi đầu đứng, không biết phản ứng lạnh nhạt vừa rồi của Ngao Thịnh đến tột cùng là có ý gì.

Lúc này, Ngao Thịnh quay sang nói với Văn Đạt : "Cho Dã Lũng Kỳ vào đây."

Văn Đạt truyền chỉ, Dã Lũng Kỳ sai bước tiến vào, đến trước kim loan điện cũng không thềm quỳ xuống khiến quan viên hai hàng đều cau có nhíu mày.

Ngao Thịnh cũng không thềm để ý, chỉ giương mắt nhìn không nói gì thêm, vung tay cầm chiếu thư ném xuống cho hẳn.

Dã Lũng Kỳ cau mày, vươn tay đón được, khó hiểu nhìn Ngao Thịnh, chột nghe Ngao Thịnh chậm rãi nói : "Cầm lấy chiếu thư này bảo Vương Hi giúp người đánh địch."

Dã Lũng Kỳ sắc mặt tối sầm, cầm hoàng bảng định xoay người rời đi, lại nghe Ngao Thịnh cười nói : "Người cũng đừng cho rằng trẫm là kẻ tiểu

nhân. Trẫm giúp người không phải muốn người mang ân báo đáp, trở thành tấm lá chắn phía Tây Bắc của chúng ta, giúp trẫm kiềm chế Hồ tộc."

Dã Lũng Kỳ cùng văn võ bá quan sừng sốt dòm Ngao Thịnh, Tương Thanh cũng không hiểu nổi mà ngẩng đầu nhìn hẩn.

Ngao Thịnh nhìn Dã Lũng Kỳ, ánh mắt dần trở nên sắc bén, cười lạnh : "Trẫm ghét nhất những kẻ mờ ám, càng khinh thường loại người nhân lúc người khác không phòng bị mà đâm lén sau lưng hay bội nghĩa phản tén ... Người là anh hùng, Hồ tộc nhân lúc người không có mặt mà giở trò đánh úp, rất không trượng nghĩa, trẫm đây chẳng qua là tiện tay nên giúp người thôi, không cần để tâm, chờ người quay về Dã Lũng quốc chấn chỉnh nhân mã, vẫn có thể cùng trẫm đánh một trận, trẫm vốn không coi người ra gì đâu."

Dã Lũng Kỳ sắc mặt tái đi, nghiêng răng kèn kẹt, hẩn tuy là kẻ thô lỗ nhưng không đến nỗi ngu đần, như thế nào lại không hiểu Ngao Thịnh thủ đoạn mềm dẻo, nói ra mồm một ý nhưng phải chân chính hiểu ngược lại là thế này - Dã Lũng Kỳ người nếu là anh hùng thì đừng có tri ân bất báo, làm ra những chuyện bội bạc, nếu không người trong thiên hạ sẽ cười vào mặt người, mà cho dù có bội tén cũng chẳng sao, Ngao Thịnh ta đây coi người là cái rắm !

Dã Lũng Kỳ đứng im một lúc lâu, sau đó mới hít một hơi, trong lòng thầm than, Ngao Thịnh, người giỏi lắm ! So với lời Tương Thanh nói người còn giỏi hơn gấp vạn lần. Dã Lũng Kỳ cũng thực là một quái nhân quái, vừa rồi bị chọc cho uất nghẹn như vậy cũng không ấm ức, thua đến tâm phục khẩu phục, liền đưa tay thi lễ với Ngao Thịnh : "Đa tạ hoàng thượng." Nói xong lại sải bước ra đi.

Sau khi Dã Lũng Kỳ rời đi, Ngao Thịnh nhìn chúng thần, hỏi : "Trẫm xử lý như vậy, các khanh đã vừa lòng ?"

Quần thần đồng loạt cúi đầu, nói : "Hoàng thượng thánh minh !"

Từ trên nhìn xuống, tất cả đều đang nhất loạt cúi đầu, duy chỉ có Trâu Viễn vẫn đang ngơ ngác đứng cuối hàng, tròn mắt nhìn Ngao Thịnh. Ngao Thịnh cũng như vô tình nhìn lướt qua, ánh nhìn làm Trâu Viễn sợ tới toát mồ hôi, mặt mũi đỏ bừng không biết nói gì cho phải, giống như vừa rồi trước mặt vẫn võ bá quan một phen biến mình thành trò cười. Trong kim loan điện lương thần rất nhiều, tả hữu thừa tướng cũng còn chưa nói một câu, sao đến lượt mình lên tiếng ... Mọi người vào triều đã lâu, tự khắc biết hoàng thượng sẽ có biện pháp, cho nên mới im hơi lặng tiếng ... Không nói cũng không chết ai a.

Đang lúc hồi hận lại nghe Ngao Thịnh nói : "Văn Uyên Các đại học sĩ tứ phẩm giao cho Trâu Viễn làm đi."

Trâu Viễn vừa ngẩng đầu, giật mình, lại nghe Ngao Thịnh cười nhạt : "Có điều vẫn còn non lắm, phải đi theo các lão thần học hỏi thêm nữa."

"Vi thần tuân chỉ. Đa tạ hoàng thượng chỉ điểm." Trâu Viễn cúi đầu thi lễ.

Ngao Thịnh khoát tay ngăn lại, Văn Đạt liền hô to : "Bãi triều."

Ngao Thịnh đứng dậy, bước tới sau bình phong, kéo tay Tương Thanh đi ra ngoài ...

Ra khỏi kim loan điện, Tương Thanh bất đắc dĩ nói : "Sao lại khi dễ người mới như vậy ? Trâu Viễn kia rõ ràng nói không sai."

Ngao Thịnh chỉ cười, cầm lấy tay Tương Thanh hôn một cái, không ngoài dự đoán nhìn y nhú mày thu tay về, cười nói : "Nhân tài tựa như bó củi, không phải do trời sinh, là do nhặt nhanh mà có được."

Tương Thanh hơi sững sốt, đưa mắt nhìn Ngao Thịnh. Hắn ghé lại gần bên tai Tương Thanh, thấp giọng nói : "Ta trưởng thành rồi, cũng đã trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể trở thành nam nhân của người."

Gương mặt Tương Thanh ửng đỏ, bất mãn liếc hắn một cái.

Lúc này Văn Đạt vội vã chạy tới, hành lễ với hai người rồi nói : "Thanh phu tử, Dã Lũng Kỳ nói muốn ngài giao giải dược, bằng không hắn sẽ chết trên đường về."

Tương Thanh sững sốt, trong chốc lát liền nhớ ra, lấy một viên dược đưa cho Văn Đạt, nói : "Cái này để giải nội lực, trong một canh giờ nội lực sẽ phục hồi, về phần kịch độc ... ân, người nói cho hắn biết ... ân, đó chẳng qua chỉ là thuốc bổ thận kiện tỳ thôi ... ăn vào không chết được."

Văn Đạt gật gật đầu rời đi, Ngao Thịnh tò mò nhìn Tương Thanh : "Kịch độc ?"

Tương Thanh có chút xấu hổ nói : "Học của Mộc Lăng ..."

"Ha ha ha ... " Ngao Thịnh hình như rất vui, lớn tiếng cười ha hả. "Người vì ta mà làm những chuyện này, ta rất vui. Thanh, theo giúp ta đi."

Hết chương 10

=====

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 11] Khinh phong

Nếu hỏi Ngao Thịnh và Tương Thanh có ấn tượng sâu sắc nhất với cái gì ở hoàng cung, cả hai đại khái sẽ trả lời rằng -- chính là bức tường cao ngất kia.

Tường của hoàng thành cao rất cao, đến mức không thể thấy lớp ngói trên đỉnh tường. Ngao Thịnh trước kia từng hỏi mẫu thân hẳn, trên đỉnh bức tường kia là cái gì, câu trả lời là ngói lưu ly, rất đẹp ...

Tương Thanh lần đầu tiên nhìn thấy bức tường này cũng đã hỏi Ngao Thịnh câu tương tự, Ngao Thịnh bảo với y, mẫu thân hẳn nói rằng là ngói lưu ly. Có một hôm, Tương Thanh một mình nhảy lên đỉnh tường, nhìn thế nào cũng chỉ thấy toàn bụi bặm cùng một vài món đồ trang trí dơ bẩn. Y lúc ấy còn ít tuổi, lúc nhảy xuống dưới nói với Ngao Thịnh : "Nương người lừa người đó, chẳng qua chỉ là mấy thứ đồ trang trí quét vôi thôi."

Ngao Thịnh cố chấp nói : "Không phải, là ngói lưu ly !"

Tương Thanh thấy không lay chuyển được hẳn, liền nói muốn dẫn hẳn lên xem tận mắt, Ngao Thịnh bướng bỉnh không chịu, hai người giằng co hồi lâu, đến tận buổi tối làm hòa, Tương Thanh mới hỏi : "Tại sao nhất định phải nói trên đó là ngói lưu ly ?"

Ngao Thịnh không nói gì, trầm mặc một lúc lâu sau mới lên tiếng : "Bất cứ ai cũng muốn hướng lên trên mà tiến bước, nhưng có mấy ai biết được rốt cuộc bên trên như thế nào ? Cho dù không biết cũng phải dồn hết sức mà tiến lên, thế nên đành phải tự nhủ với bản thân rằng ở bên trên đó chính là những điều tốt đẹp nhất ... ít ra cũng tốt hơn ở dưới ... ai cũng vậy cả."

Tương Thanh im lặng trầm mặc, Ngao Thịnh thấy y xuất thần liền tỏ ra có chút đắc ý, nói : "Loại đạo lý này, chỉ những hài tử sinh ra trong hoàng gia mới hiểu, tên đầu đá như ngươi, đợi đến mười năm nữa cũng chưa nghĩ ra nổi !" Vừa mới dứt lời đã bị Tương Thanh cốc cho một cú đau điếng, y lạnh lùng nói : "Con nít phải có bộ dáng của con nít !"

Ngao Thịnh nổi khùng, đứng phắt dậy trừng Tương Thanh : "Ta là thái tử, ngươi dám đánh ta ! Ta phải đánh trả !"

Tương Thanh đưa tay cho hẵn, cười : "Ngươi không phải có bộ dáng của người lớn rồi sao ? Thế nào lại chấp nhất như tiểu hài tử vậy ?"

Ngao Thịnh căm giận nhìn y một cái, túm lấy tay Tương Thanh, hung hăng ... hôn xuống. Tương Thanh còn tưởng Ngao Thịnh muốn cạp mình, định cắn răng chịu đựng, ai ngờ thằng nhỏ cứ như vậy mà hôn khiến y trợn mắt kinh ngạc.

Bị Ngao Thịnh hôn đến lòng bàn tay, lưu lại đó luồng xúc cảm ấm áp mà mềm mại ... Ngao Thịnh năm đó mười lăm tuổi, nói hẵn là hài tử, kỳ thật cũng không còn nhỏ, Tương Thanh cũng mới mười chín, bảo y lớn, thực ra cũng chưa đủ để nói là trưởng thành. Vì thế, cả hai đều mơ mơ hồ hồ, Ngao Thịnh muốn hôn liền hôn, còn Tương Thanh thì đỏ mặt, không biết nên mắng qua loa vài câu hay lời thẳng nhỏ ra đập cho một trận, chỉ là nói không nên lời, định xoay người bỏ đi lại bị Ngao Thịnh ôm chặt lấy cổ, sống chết cũng không chịu buông. Thằng quý con từ nhỏ đã cố chấp bá đạo, không ngừng gào lên : "Ngươi không được đi, phải ở cùng ta ! Ngươi đã hứa rồi !"

Tương Thanh suy cho cùng vẫn lớn hơn Ngao Thịnh một chút, thấy hẵn bướng bỉnh như vậy đành phải đưa tay nhẹ nhẹ xoa đầu hẵn : "Được rồi, vẫn theo ngươi mà ... theo đến khi ngươi lên làm hoàng đế mới thôi."

...

Vấn ngự hoa viên đó, vách tường do chiến loạn phá hỏng đã được tu sửa lại mới hoàn toàn, thạch trụ cùng hoa cỏ tươi đẹp đều bị ra lệnh dỡ bỏ, Ngao Thịnh hình như chỉ thích lá chứ không ưa hoa. Cả khu vườn xanh biếc một màu, có duy nhất một bụi hoa trắng ly ti nở rộ nơi góc vườn, trắng thuần giản đơn.

Trong trí nhớ của Tương Thanh, hoa viên của hoàng cung dù tràn ngập sắc hoa nhưng lại làm cho người ta có cảm giác tiêu điều khó diễn tả, cứ như bây giờ cũng tốt, tuy trầm lắng giản dị ... nhưng lan tỏa một cảm giác hiền hòa thân nhiên, cũng không giống bức tường cao vút hay mái ngói lưu ly kia ... xa xôi khiến người ta không với tới được.

Ngao Thịnh cởi bỏ long bào, chỉ mặc một bộ y phục bình thường của hoàng gia, một tay kéo Tương Thanh, không nhanh không chậm mà tiến bước. Trên con đường rải đá cuội trắng xóa, nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người bước, Tương Thanh bị Ngao Thịnh kéo đi, cùng hẫng sải bước, bất ngờ phát hiện ra bóng lưng người kia đã có thể che khuất tầm nhìn của y, quả thật là đã lớn hơn trước rồi, đó cũng là điều tất yếu, muốn ngăn lại cũng không ngăn được.

Tiểu thái giám Văn Đạt cầm thánh chỉ cùng một kiện áo choàng, chậm rãi theo sau. Thông thả đi mà vẫn duy trì khoảng cách sáu bảy bước chân, cứ như vậy, hai người phía trước có trò chuyện y cũng không nghe thấy nhưng nếu Ngao Thịnh cho gọi thì vẫn có thể biết mà đến.

Tương Thanh chú ý đến thánh chỉ trong tay Văn Đạt, có chút khó hiểu hỏi Ngao Thịnh : "Có công vụ cần đi sao ?"

Ngao Thịnh gật đầu : "Đến hoàng lăng ở ngoại ô, gần đó có đội nhân mã trú chân, vốn là thuộc hạ của Tề Diệc ở phương Bắc, vừa bị thu phục về, có vẻ vẫn chưa nguyện tuân theo."

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh, hỏi : "Bao nhiêu người ?"

"Khoảng mấy ngàn." Ngao Thịnh cười cười đáp.

Tương Thanh thản nhiên nhìn lướt qua hắn, nói : "Chỉ vì mấy ngàn nhân mã mà tự mình rời khỏi hoàng cung sao ? Không lẽ trong đó có người khiến người đặc biệt vừa ý ?"

Ngao Thịnh cười cười lắc đầu, ghé vào tai Tương Thanh thì thầm : "Còn muốn cãi rằng không thích ta sao ? Thế nào lại hiểu ta như vậy ? ... Nói xem, người đến tột cùng vì ta mà tiêu tốn bao nhiêu tâm tư ?"

Tương Thanh không biết phải "phản pháo" thế nào, bất mãn liếc nhìn Ngao Thịnh một cái, thẳng ku lại tỏ ra thực hả hê với cái liếc nhìn kia, hay nên nói là hiện tại, cho dù Tương Thanh lộ ra biểu tình gì cũng khiến Ngao Thịnh cực kỳ vừa lòng ... chỉ cần có y bên cạnh, như vậy là đủ rồi.

Đoán chừng sẽ phải xuất cung bằng lối cửa sau, Tương Thanh đưa mắt nhìn quanh quất rồi hỏi Ngao Thịnh : "Một mình người đi sao ? Hộ vệ đâu ?"

Ngao Thịnh nhú mày : "Có bốn ảnh vệ theo sau rồi."

"Vậy sao đủ ?" Tương Thanh lắc đầu. "Gọi thêm vài người đi." Nói còn chưa dứt lời đã thấy Ngao Thịnh dòm mình chăm chăm, Tương Thanh nhanh chóng ngậm miệng không nói nữa, Ngao Thịnh cười xấu xa : "Quan tâm người ta như vậy thì ở lại đi, trước kia nguy hiểm là thế mà đi đâu cũng chỉ có hai người chúng ta. Có người bên cạnh, ta đến bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì bất trắc."

Tương Thanh không biết phải nói gì liền cúi đầu im lặng, Ngao Thịnh nhú mày, kéo y lại gần định hôn, Tương Thanh cả kinh vội vàng tránh ra, Ngao Thịnh giở trò sàm sỡ không được liền nhăn mặt, dù cũng chạm lướt qua vài sợi tóc của Tương Thanh nhưng vẫn có chút không cam lòng, kéo tay y siết lại một chút, ngón tay cái như hữu ý lại như vô tình cọ nhẹ vào lòng bàn tay Tương Thanh. Tương Thanh khẽ run lên một cái, hung hăng

trường mắt nhìn Ngao Thịnh, tên sắc lang ngượng ngùng thôi không đùa nữa, nếu còn tiếp tục sẽ chọc giận Tương Thanh, người kia da mặt vốn mỏng ...

Tay trong tay đi khoảng nửa canh giờ, cuối cùng hoàng lăng nguy nga đã ở trước mắt. Phía sau hoàng lăng là một mảnh đất hoang, có hạ vài doanh trướng, ngoài trướng còn có hai thủ vệ, ánh mắt thận trọng đánh giá người vừa tới.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, hỏi : "Phải buông tay sao ?"

Tương Thanh nhẹ nhàng gật đầu, Ngao Thịnh buông tay, mang theo cả một tia âm áp ...

Văn Đạt vội vã chạy lên, trước cửa doanh trại cao giọng hô to : "Hoàng thượng giá lâm !"

Hai thủ vệ kia ngây người, thầm nghĩ hoàng thượng không phải thường mang theo đủ thứ long câu phượng liễn lĩnh kinh gì đó sao ? Thế nào lại chỉ có hai người cùng một tiểu thái giám ? Nhưng Ngao Thịnh đích thực là đang mặc long bào a.

Văn Đạt trừng hai tên thủ vệ : "Vô lễ !"

Hai thủ vệ lúc này mới giật mình, vội vàng quỳ xuống hành lễ, nhưng Ngao Thịnh đã bước vào doanh trại, xua tay với cả hai : "Miễn đi !"

Đảo mắt một cái, chỉ thấy nơi nơi đi lại đều là thương binh, Ngao Thịnh hỏi : "Tổng Hiệu đâu ?"

"Ách ... bẩm hoàng thượng, tướng quân đang luyện võ ở thao trường phía sau ?" Một lão binh trả lời.

Ngao Thịnh gật đầu, dắt theo Tương Thanh đi về phía thao trường.

Tống Hiếu đã hơn ba mươi tuổi, hồi mười mấy tuổi đã theo Tề Diệc, có kinh nghiệm chinh chiến, chỉ tiếc Tề Diệc một kiếp vẫn không thoát khỏi chữ [tình], vương vị hoàng đế không cần, chỉ cần Ân Tịch Ly, cuối cùng rơi vào cảnh [đồng quy vu tận] với lão hoàng đế. Bọn Tống Hiếu vốn chỉ quy phục dưới trướng Tề Diệc, ban đầu còn muốn tạo phản, nhưng thực lực so với Thịnh Thanh còn kém xa, đành phải tiếc hận từ bỏ ý định. Để các huynh đệ có cơm ăn, Tống Hiếu chấp nhận chiêu an, chỉ là bọn họ ở hoàng lăng hoang vu này đã hơn nửa tháng, chưa từng có người ghé qua. Tống Hiếu đại khái cũng hiểu rằng tiểu hoàng đế Ngao Thịnh muốn hẳn ở đây cả đời làm người gác mộ.

Chúng huynh đệ vốn đã buồn chán đến phát bực, liền quây lại bên thao trường mà luận võ, đang lúc huyên náo lại nghe có tiếng hô vang : "Hoàng thượng giá lâm !"

Tất cả mọi người đồng loạt quay mặt nhìn ra ngoài thao trường, chỉ thấy hai người đứng đó, một người thân hình cao lớn, mặc thường phục nhưng chiếc long bào khoác hờ cùng khí chất tôn quý mang theo vài phần cuồng ngạo, khiến người ta chỉ cần liếc mắt đã nhận ra, đây hẳn là hoàng đế. Bên cạnh là một người mặc hắc y, gương mặt trắng trẻo, ngũ quan tuấn tú mang theo một chút lạnh lùng, sa khăn quàng trên cổ.

Tống Hiếu sững sốt một chút rồi dắt theo phó tướng cùng những người khác đi ra, mọi người nhìn nhau, định quỳ xuống hành lễ với Ngao Thịnh đã thấy hẳn khoát tay, tiến về phía soái trướng gần thao trường, vừa đi vừa nói : "Nếu không thật sự muốn quỳ thì đừng quỳ."

Đám thuộc hạ nhìn Tống Hiếu không định quỳ, liền đứng lên.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, xem ra đám binh lính này không phục Ngao Thịnh làm hoàng đế ... Trong lòng không khỏi lo lắng, Ngao Thịnh lần này đích thân đến chiêu an, nếu hôm nay không thu phục được bọn họ, e rằng mấy ngàn binh lính này chỉ còn đường chết. Suy cho cùng, nếu người là

một con cừu không nghe lời, cùng lắm dẫn một đàn cừu có quy củ đến trông nom người, nhưng nếu người là một con sói đói mang tâm phản loạn, chỉ có thể là muốn nuốt luôn đàn cừu.

Ngao Thịnh đi tới chủ vị, vén vạt áo ngồi xuống. Tống Hiếu dắt theo phó tướng từ ngoài cửa vào đứng sang một bên. Ngao Thịnh muốn Tương Thanh ngồi bên cạnh nhưng y kiên quyết đứng phía sau, dù sao nơi này có tới mấy ngàn võ tướng lăm lăm đao kiếm, lỡ xảy ra bất trắc ... vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Còn Ngao Thịnh lại cười đến sâu não. Xem ra mình đúng là trúng độc nặng quá rồi, Tương Thanh chỉ cần tỏ ra cho dù là một chút quan tâm hay lo lắng vì hãn, hãn liền cảm thấy được toàn thân thư sướng, tâm hoa nở phóng (hoa vắng tầm lum =))

Khe khẽ thở dài, Ngao Thịnh nhìn thoáng qua Tống Hiếu, hỏi : "Có bao nhiêu nhân mã ?"

"Toàn bộ ba ngàn hai trăm lẻ bảy người." Tống Hiếu trả lời. "Một ngàn năm trăm ngựa, đao kiếm một vạn."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhìn Tống Hiếu, nói : "Có muốn đấu một trận không ?"

Tống Hiếu còn đang sửng sốt, lại nghe Ngao Thịnh nói tiếp : "Đấu với ta."

Tống Hiếu nhìn Tương Thanh đứng bên Ngao Thịnh, nói : "Nhân tài bên hoàng thượng xuất hiện tầng tầng lớp lớp."

"Ha ha...." Ngao Thịnh gật đầu. "Năng lực của hãn hơn đứt người."

Tống Hiếu xấu hổ, hoàng thượng này tính tình cổ quái, một mình đến đây, không cường ngạnh cũng không dụ dỗ, lại như đang thị uy, trong lòng

không khỏi khó chịu, ngẩng đầu liếc Tương Thanh một cái, tiểu tử mới hơn hai chục tuổi đầu, mặt mũi lại thanh tú trắng trẻo thế kia ... có thể mang bao nhiêu bản lĩnh đây ?

"Vị này là võ tướng trong kinh thành sao ?" Tống Hiếu hỏi Tương thanh.

Ngao Thịnh âm thầm cười : "Hắn là phu tử của trẫm, phụ trách dạy học, cũng dạy cả võ nghệ."

Tống Hiếu trên mặt lộ ra ý cười nhạt, nghĩ bụng, thảo nào thoát nhìn như thư sinh, thì ra chỉ là một phu tử.

"Có điều ta dám cam đoan ..." Ngao Thịnh đột nhiên cười nói với Tống hiếu : "Người không đỡ được ba chiêu của hắn. Cả người trong quân doanh của người cũng không ai tiếp được của hắn ba chiêu."

Tống Hiếu cùng bộ hạ mặt mũi đỏ bừng, bọn họ đều là dũng tướng quanh năm chinh chiến nơi sa trường, Ngao Thịnh lại nói bọn họ đánh không lại một thư sinh đơn bạc, đúng là vũ nhục người ta quá đáng rồi.

Đè ép hòa khí, Tống Hiếu ôm quyền nói với Tương Thanh : "Không bằng thỉnh vị phu tử này chỉ giáo chúng ta vài chiêu."

Tương Thanh mang vài phần bất đắc dĩ nhìn Ngao Thịnh. Thì ra cố ý dẫn y tới đây là vì việc này. Nghĩ đến đó, trong lòng không khỏi sinh ra chút buồn bực, Ngao Thịnh vẫn như trước, có thời cơ liền triệt để lợi dụng ! Vừa lúc thấy Văn Đạt bưng cho Ngao Thịnh một ly trà, thấp giọng nói : "Hoàng thượng, uống một ngụm trà đi, đã đi bộ suốt một canh giờ ..."

Tương Thanh chột sững sốt, Ngao Thịnh có thể cười ngựa hoặc ngồi xe, vì cái gì lại đi bộ ? Cảm xúc ầm áp lưu lại trên tay ... Người kia chỉ vì muốn nắm tay mình lâu hơn một chút thôi sao ?

Khe khẽ thở dài, cơn giận trong lòng vừa nhen nhóm dâng lên cũng nhẹ nhàng rút xuống, Tương Thanh xoay mặt nhìn Tống Hiếu, nhẹ nhàng khoát tay : "Thình tướng quân chỉ giáo."

Đám binh sĩ của Tống Hiếu đều thỏa thuê mãn nguyện, ý chừng muốn dạy cho tên phu tử này một bài học, để xem Ngao Thịnh còn có thể nghênh ngang đến đâu !

Nhìn bóng Tương Thanh cùng Tống Hiếu hướng lên võ trường, Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, trong mắt thoáng một tia tỏ ý không muốn. Chậm rãi đứng dậy, cùng mọi người ra khỏi lầu trưởng, đứng bên võ trường nhìn Tương Thanh cùng Tống Hiếu tiến lên lôi đài. Lúc này, không biết một trận gió nhẹ từ đâu thổi tới, hất tung những sợi tóc đen tuyền mềm mại cùng sa khăn bạch sắc trên cổ Tương Thanh, một đen một trắng thay nhau phiêu động, thoát nhìn có chút hỗn loạn xa xăm.

Văn Đạt mang ghế ra, vừa định mở miệng thỉnh Ngao Thịnh an tọa, bắt gặp ánh mắt Ngao Thịnh liếc nhìn, trong mắt chứa một mạt sát ý lạnh như băng. Văn Đạt cả kinh run rẩy, vội vàng nói : "Nô tài biết sai, nô tài không dám ..."

Ánh mắt Ngao Thịnh thoáng biến đổi một chút rồi mới thu tầm mắt, ngồi xuống, tiếp tục quay sang nhìn Tương Thanh.

Văn Đạt lau mồ hôi, âm thầm tự dặn bản thân về sau nghìn vạn lần không nên tự cho mình là thông minh, hoàng thượng đối với Thanh phu tử là chân tình thật ý, cho dù Thanh phu tử có làm khó dễ, hoàng thượng cũng không để tâm, nhưng tuyệt đối không thể có nửa điểm bức bách Thanh phu tử.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 12] Bắt đầu

Tống Hiếu và Tương Thanh cùng bước lên lôi đài, đứng về hai phía. Tống Hiếu nhìn đánh giá Tương Thanh một chút, hỏi : "Phu tử dùng binh khí nào ?"

Tương Thanh lắc đầu, thản nhiên nói : "Luận võ thôi mà, đến điểm thì dừng."

Tống Hiếu nhướn mi, đưa tay nói với Tương Thanh : "Thỉnh."

Tương Thanh lùi lại vài bước, khẽ gạt đầu, cũng không ra chiêu trước, chỉ đứng một chỗ chờ đợi.

Tống Hiếu cau mày, thầm nghĩ ngay cả tư thế cũng không chuẩn bị, phu tử này chắc cũng chỉ là người bình thường thôi ! Suy đi tính lại, tuy rằng là muốn chặt bớt nhuệ khí của tiểu hoàng đế kia, nhưng cũng không nhất thiết phải đả thương người này, vạn nhất chọc giận tiểu hoàng đế không chừng lại thành ra gây phiền toái cho mình. Nghĩ một hồi liền nói "Đắc tội." rồi bay lên tung một cước về phía Tương Thanh. Tương Thanh hơi nghiêng đầu, đưa tay về phía đầu gối của hắn, nhẹ nhàng gạt ra.

"Hả ..." Tống Hiếu lắp bắp kinh hãi, lùi về sau hai bước, cảm giác đầu gối thốn đau, hành động vừa rồi của Tương Thanh hẳn một chút cũng không nhìn ra, không lẽ y dùng ám khí ? Nhưng nhìn kĩ lại thấy đầu gối không hề bị thương.

"Chiêu đó là Tề Diệc dạy người phải không ?" Tương Thanh không nhanh không chậm hỏi hắn.

Tống Hiếu ngẩng đầu, trong lòng sửng sốt, vị phu tử thoát nhìn còn trẻ như vậy, sao có thể nhận biết được chiêu thức của Tề Diệc ? Giật mình nhận ra đầu gối không còn đau như vừa rồi nữa, Tống Hiếu mới biết được, vừa nãy là bị đánh vào huyệt vị nên thoáng chốc mới đau như kim châm ... là ăn may thôi sao ?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe vài phó tướng bên dưới nhỏ giọng nói : "Tướng quân, ngài nói nhảm với hãn làm gì ? Đánh a !"

Tống Hiếu trong lòng hơi động, vừa rồi Tương Thanh cùng hãn nói chuyện là cố ý kéo dài thời gian, giúp hãn tránh khỏi một võ mất mặt trước thuộc hạ, chỉ bởi một chiêu của y mà cũng không đỡ được sao ?

Nghĩ đến đây lại ngẩng đầu nhìn, thấy Tương Thanh mặt không biến sắc, mắt khê đảo qua đầu gối của hãn, nhàn nhạt cười.

Tống Hiếu trong lòng hít sâu một hơi, thầm nghĩ -- chân nhân bất lộ tướng, quả là cao thủ !

Tương Thanh thấy hãn giữ vững tinh thần mà tiến đến, liền gạt đầu : "Tướng quân không cần khách khí, cứ dùng binh khí cũng được."

Tống Hiếu cau mày, nghĩ bụng, người khinh ta à, để ta cầm binh khí đánh với người tay không tấc sắt sao ? Liền khoát tay chặn lại : "Không cần !" Nói xong, vận khởi nội lực toàn thân, nhảy vọt lên, một lần nữa tấn công về phía Tương Thanh.

Tương Thanh vẫn chưa xuất chiêu, chỉ vừa né tránh vừa nói : "Công phu của Tề Diệc cũng thiên về sức mạnh, chỉ tiếc sức mạnh có thừa mà lại thiếu đi sự mềm dẻo, cái gọi là dùng nhu khắc cương, chỉ mạnh thôi chưa đủ."

"Người bót ba hoa về công phu của nguyên soái đi !" Tống Hiếu phẫn nộ. Tương Thanh chỉ là một tên tiểu tử mà dám lên tiếng vũ nhục Tề Diệc, người mà Tống Hiếu hãn cảm thấy thực sự là một đại anh hùng.

Tương Thanh nhẹ nhàng lắc đầu nói : "Nếu thêm một chút dẻo dai cùng vài phần kiên nhẫn, công phu của Tề Diệc sẽ càng tiến bộ thêm một tầng." Nói xong tung ra một cước, Tống Hiếu chật vật né tránh, có chút khó chịu, Tương Thanh đã dùng chính chiêu thức đầu tiên của hắn, có điều uy lực hình như khác hẳn.

Tương Thanh cũng không nói nhiều, đem toàn bộ chiêu thức Tống Hiếu đánh ra đem trả lại cho hắn, có điều tốc độ ra chiêu rất chậm, giống như tạo thế ra đòn trước, sau đó mới truyền lực.

Mới qua ba chiêu, Tống Hiếu đã rơi vào thế bất lực. Mỗi chiêu Tương Thanh tung ra đều làm hắn cảm thấy biến hóa khôn lường, nhưng cũng từ đó mà nắm được đạo lý trong chiêu. Quả thực, công phu của Tề Diệc tuy rằng cương mãnh nhưng lại thua ở chỗ không có thế để xuất lực, từ đầu đến cuối đều là tung hết sức, cũng một phần giống với tính cách của Tề Diệc, dững cảm mà tiến tới cho đến tận hơi thở cuối cùng mới thôi ... tuy rằng hoa mỹ nhưng cũng thực ngăn ngại.

Tương Thanh từ nét mặt của Tống Hiếu mà nhìn ra tâm tư của hắn, mỉm cười nói : "Điều người nên làm bây giờ, không phải là đi theo cái bóng của Tề Diệc mà chính người phải vượt qua hắn."

Tống Hiếu sửng sốt, Tương Thanh cuối cùng xuất ra một chưởng, đánh nhẹ lên bờ vai hắn, thản nhiên nói : "Với người như người, dù là làm vương một cõi cũng không bằng tự do khoái hoạt trên chiến trường, đúng không ?"

Chỉ một câu nói, như gáo nước lạnh giội sạch nghi hoặc trong lòng khiến Tống Hiếu giật mình, một chưởng trên vai không nặng không nhẹ, từ từ lùi về sau từng bước, cảm giác trống rỗng hư không từ rất lâu tích tụ trong lòng bất giác nảy lên. Quả thực năm đó hắn theo Tề Diệc cũng chỉ là muốn cùng nguyên soái xông pha trận mạc, thúc ngựa ra giữa chiến trường, cảm giác thống khoái khi vung đao chém giết, không cần biết vì ai mà đánh

giặc, dù sao thiên hạ cũng chỉ có một, chỉ cần chiến trường là của hãn mà thôi.

Tương Thanh cũng từng bước lùi lại phía sau, ôm quyền, thấp giọng nói :
"Đa tạ."

Dưới đài lạng ngắt như tờ, Tương Thanh đã dùng chính công phu của Tống Hiếu để đánh thẳng hãn, mà toàn bộ thuộc hạ của Tống Hiếu, hay nói chính xác hơn là mấy chục vạn quân năm đó đóng trú ở Bắc Bộ đều dùng bộ Tề gia quyền pháp ... là do chính Tề Diệc sáng tạo ra, nhưng cũng không thể thoát ra được uy lực như vậy ... trong cương có nhu, vận sức chờ phát động, đây mới gọi là quyền pháp.

Ngao Thịnh từ xa đứng nhìn, trong mắt chỉ tràn ngập hình bóng Tương Thanh. Lúc Tương Thanh tiến lên lôi đài, hãn cũng không biết y định làm gì, nhưng hãn toàn tâm tin tưởng, biết Thanh nhất định sẽ làm được, có khi còn cho hãn thấy kết quả vượt xa mong muốn ... Y vốn không đặt nặng bản thân, cũng không suy tính hay mang nhiều tâm tư. Tương Thanh khác với Tiểu Hoàng thông minh tuyệt đỉnh, địch tiên cơ thông, cũng không giống Mộc Lăng tâm tư ranh mãnh, bụng đầy quỷ kế ... Tương Thanh nhiều khi còn có chút khô khan, nhưng y lại có thể nhìn thấu tâm tư, linh hội ý tứ của những kẻ thông minh.

Chiếc khăn lụa trắng của Tương Thanh theo gió khẽ động khiến Ngao Thịnh nhìn đến thất thần, lại chợt nghe Tống Hiếu cúi người thật sâu thi lễ với Tương Thanh, nói : "Đa tạ Thanh phu tử chỉ điểm."

Ngao Thịnh khôi phục tinh thần, thấy Tương Thanh nhìn đám binh sĩ, vẻ mặt tựa hồ có chút hâm mộ ... so với cuộc sống nơi thâm cung lãnh ốc, Thanh hãn là thích cuộc sống tiêu điều tự tại như vậy hơn.

"Tổng tướng quân." Ngao Thịnh mở miệng, chủ yếu là muốn gọi Tương Thanh quay về, hãn sợ nếu còn nhìn nữa, lỡ Tương Thanh trong lòng có

tâm sự, không chừng một hai ngày nữa lại muốn rời đi.

Tương Thanh cùng Tống Hiếu xuống khỏi lôi đài, bước tới trước mặt Ngao Thịnh, Tương Thanh vẫn như cũ đứng sang một bên, xem ra tâm trạng của y cũng không tồi, tinh thần Ngao Thịnh cũng vì thế mà phấn chấn hẳn lên. Nhẹ nhàng thở ra, Ngao Thịnh thu lại cảm giác sợ được lo mất, đứng lên, nhìn Tống Hiếu rồi lại nhìn ba quân tướng sĩ, cao giọng nói : "Trẫm không có gì để cam đoan trước với các người, các người cũng không cần lấy làm lạ ! Trẫm chỉ muốn nói, hiện giờ ở phương Bắc có phản loạn Vương Tiếp, phía Nam có hải vương Tề Soán Thiên, Tây Bắc có ngoại tộc ... chỉ cần các người muốn đánh, trẫm có thể cho các người đánh cả đời, đến khi các người cảm thấy mỏi mệt, trẫm có thể cho các người quan to lộ hậu, nếu các người da ngựa bọc thây, quay về kinh trẫm nhất định sẽ cho phong cảnh đại tang, chiếu cố gia quyến của các người ! Các người là bại binh nhưng tuổi còn trẻ, nếu thấy không cam lòng, có thể vươn lên, vị trí thống soái ba quân của Thịnh Thanh ta sẽ không thiếu phần cho các người."

Tống Hiếu chờ nghe xong, trong lòng cảm xúc dạt dào, khát vọng thỏa chí nơi sa trường lại nảy lên trong tâm, liền đồng loạt quỳ xuống, dập đầu trước Ngao Thịnh, thành tâm bái phục.

Ngao Thịnh gật đầu, nhìn sắc trời, chỉ mới qua một canh giờ, không khỏi tán thưởng, Thanh của hắn thật giỏi a. Sửa lại y tụ một chút, nói với Tống Hiếu : "Ngày mai đến hoàng cung, trẫm có chuyện cần an bài cho người. Đêm nay chấn chỉnh lại hàng ngũ, trẫm muốn người bình định phương Bắc, các người xem lại cần bao nhiêu nhân mã cùng trang bị." Nói xong, không đợi Tống Hiếu trả lời liền cứ thế bước đi.

Tống Hiếu về mặt ngày dần ra, nhưng vẫn cùng mọi người bái tiễn Ngao Thịnh.

Chờ đám người Ngao Thịnh đi rồi, ba quân tướng sĩ nhìn nhau, sừng sốt một lúc lâu, cuối cùng không biết có ai đó lên tiếng : "Bốn năm rồi không

đánh giặc ... nói vậy, cuối cùng chúng ta có thể đại chiến một trận ra trò rồi !"

Tống Hiếu cũng kích động, một bước xoay người đứng lên, bước tới bên trống trận, đánh từng hồi rồi hô to : "Lão tử ngựa mắt tên Vương Tiếp kia lâu rồi ! Các huynh đệ, ta phải đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy, để cho khắp thiên hạ biết rằng đánh giặc giỏi nhất chỉ có thể là bắc quân chúng ta !"

"Được !" Các tướng sĩ đồng loạt hô vang.

Bỏ lại đám quân sĩ đang tung hô nhảy nhót, Ngao Thịnh và Tương Thanh rời khỏi quân doanh. Ngao Thịnh tiến tới cầm lấy tay y, cùng y sóng vai đi về.

Tương Thanh vừa được hoạt động gân cốt, lại nhìn đến những binh sĩ chí tình chí nghĩa kia, tâm tình cũng thật tốt, khéo môi nhàn nhạt mang ý cười.

Ngao Thịnh nhìn y đến vui vẻ, liền hỏi : "Thanh, đêm nay người nghỉ ở đâu ?"

Tương Thanh ngây mặt, y vốn luôn ở cùng phòng với Ngao Thịnh, tuy rằng trước kia chỉ là kê giường ngủ trong phòng người kia, nhưng đó là để bảo vệ hãn, còn bây giờ ... Thấy vẻ mặt háo hức chờ đợi của Ngao Thịnh, Tương Thanh hé miệng hỏi : "Hoàng cung rộng lớn như vậy mà ngay cả khách phòng cũng không có sao ?"

Ngao Thịnh không cần suy nghĩ mà lắc đầu : "Không có."

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh cũng như vậy mà dòm lại Tương Thanh, ánh mắt viết rõ rành rành -- có cũng không cho người ở !

Tương Thanh im lặng, Ngao Thịnh liền mở miệng "đánh phủ đầu" : "Giường ta vẫn còn giữ, chưa từng động vào !" Tương Thanh vẫn triết để

không nói gì, Ngao Thịnh liền tiếp tục "xáp lá cà" : "Người cần đợi cũng đã trở về, ta muốn ..."

Vừa mới dứt lời, Ngao Thịnh căng thẳng vội cầm lấy tay Tương Thanh, Tương Thanh ngoảnh lại , quả nhiên, Ngao Thịnh đang cau mày nhìn y, ánh mắt như chú cún nhỏ bị bỏ rơi.

Tương Thanh bất đắc dĩ, hơi do dự hỏi : "Người giữ ta lại làm gì ?"

"Ta giữ lại làm gì còn không biết sao ? Giả ngu ít thôi !" Ngao Thịnh như sắp bốc hỏa, gào lên : "Người không biết thì ta nói cho người biết, ta muốn người bên ta cả đời ! Mỗi ngày cùng ta ăn, cùng ta thưởng triều, mỗi đêm cùng ta chung một giường, ta còn muốn làm chuyện vợ chồng với người, nếu người đồng ý, ngày mai chúng ta sẽ tổ chức đại hôn, không phải ... hiện tại trở về sẽ lập tức thành thân, tối nay chúng ta động phòng luôn, ta lớn như vậy mà cả nam nhân lẫn nữ nhân đều chưa từng chạm qua, ta chỉ nghĩ đến người, đêm nào nằm ngủ cũng mơ thấy đang ôm người."

Ngao Thịnh phun ra tràng giang đại hải khiến tai Tương Thanh đỏ bừng, thật may bên cạnh không có ai, Văn Đạt cũng đã thức thờì mà lặn mất tăm.

"Đừng có làm loạn." Tương Thanh nhíu mày. "Người là hoàng đế."

"Hoàng đế thì sao ?" Ngao Thịnh nhướn mày. "Ông đây trừ người ra, ai cũng thấy chướng mắt ! Nhà họ Viên toàn là đồ phá hoại, ông đây cho cái huyết mạch của dòng họ này đến đây tiết luôn, cần gì phải nhang đèn hương khói cho lão già kia. Viên Lạc giết chết mẫu thân ta, hại ta cả đời chịu khổ, đến bây giờ vẫn chưa có nổi người mình yêu. Ta muốn cho Viên gia nhà hẳn tuyệt tử tuyệt tôn !"

"Người ..." Tương Thanh nghe Ngao Thịnh phát tiết xong một hơi, dờ khóc dở cười nhìn hẩn, không biết phải đáp lại thế nào, Ngao Thịnh lại cầm lấy tay y, thành thật nói : "Thanh, ta có thể không làm hoàng đế, ta cũng

không muốn làm hoàng đế, nhưng ta không còn sinh lộ nào khác, người hiểu mà, đúng không ?"

Tay Tương Thanh bị Ngao Thịnh siết chặt, có chút phát đau, gật đầu.

Ngao Thịnh thấp giọng nói : "Chờ ta diệt sạch những kẻ muốn giết ta, nếu người muốn làm trộm cướp, chúng ta cũng sẽ như Tư Đồ, tìm một ngọn núi, trở thành thổ phỉ, cũng tứ lương bát trụ, phòng thu mã trại."

Tương Thanh thấy hần vui vẻ, cũng không muốn đôi co : "Nói nhăng nói cuội gì đấy, Hắc Vân bảo không phải thổ phỉ !"

Ngao Thịnh gật đầu : "Gì cũng được, tùy người."

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh khẩn trương như vậy, cũng mềm lòng, nói : "Mấy năm không gặp, tính tình của người thật đã ngày càng ... tốt hơn rồi. Nếu là trước kia, người hẳn đã sớm trở mặt."

"Còn cách nào khác, ta nhớ người mà." Ngao Thịnh nói.

Tương Thanh buông tay Ngao Thịnh, bước vài bước, nhìn xa xăm, nói : "Ta mấy năm nay đã nghĩ rất nhiều ... Sau chuyện của Hạ Lỗ Minh, ta cuối cùng cảm thấy được, trên lưng đeo quá nhiều mạng người, về sau sẽ không có kết cục tốt, cũng không thể có một ngày bình yên."

Ngao Thịnh nhíu mày, lạnh lùng nói : "Nếu ta không giết chúng thì bọn chúng sẽ giết ta ! Nói đến mạng người, Tư Đồ cùng Mộc Lăng có ai chưa từng giết người, đến thần tiên như Tiểu Hoàng cũng từng đâm Thần Quý một đao ... Dựa vào cái gì mà bọn họ có thể hạnh phúc còn chúng ta thì không ?"

Tương Thanh nghe xong, rất lâu sau mới hơi mỉm cười, xoay mặt nhìn hần, nói : "Vậy nên ta đã nghĩ thông suốt rồi, sẽ không nghĩ mấy chuyện này nữa."

"Thật sao ?" Ngao Thịnh bắt lấy Tương Thanh, vừa mừng vừa sợ, hỏi :
"Vậy có nghĩa là chúng ta có thể ở bên nhau ?"

Tương Thanh nghĩ một lúc, nhẹ nhàng lắc đầu cười.

"Vì cái gì ?" Ngao Thịnh cuống lên. "Không phải đã không còn gì cản trở nữa sao ?"

Tương Thanh nhướn mày nói với hắn : "Ngoại lực thì không còn, nhưng tự bản thân ta vẫn còn một cửa chưa qua được."

"Cái gì ?" Ngao Thịnh vẻ mặt khó hiểu, hỏi : "Người không làm được mấy cái "chuyện đó đó" sao ? Đừng lo, ta làm là được rồi."

Tương Thanh trừng mắt nhìn hắn một lúc, trầm mặc hồi lâu mới thản nhiên trả lời : "Ta không thích người ... hay nên nói là không đủ thích người."

Chân mày Ngao Thịnh nhíu chặt lại. "Thanh ..."

Tương Thanh nhìn hắn. "Nhưng ta có thể cho người thời gian, trong khoảng thời gian này, ta có thể ở bên làm thần tử của người, giúp người loại bỏ thù trong giặc ngoài ... Có điều sẽ không lâu lắm đâu, nếu người có thể làm cho ta thích người giống như người thích ta, vậy coi như người thắng, chúng ta thành thân, cho dù cùng người cả đời ở trong hoàng cung thì đã sao ? Ai bảo ta thích người."

Ngao Thịnh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Tương Thanh.

"Có điều, người không được chơi xấu." Tương Thanh cười nói : "Không thể chỉ vì ta là phu tử của người mà người liền bám riết lấy ta nói chuyện xưa cũ, ta cũng không ngủ trong phòng người, nếu người dám đến chỗ ta giở trò vô lại, ta sẽ đánh người !"

...

Trầm mặc thật lâu, Ngao Thịnh ngẩng đầu, khóe miệng cười rạn rỡ, tay khẽ nâng cằm Tương Thanh : "Thanh, người cố tình câu dẫn ta, nhưng có được lời này của người thì ta an tâm, trên đời này, không có thứ gì Ngao Thịnh ta muốn mà không đoạt được, kể cả là tình cảm của người, người sớm muộn cũng là của ta."

Nói xong, Ngao Thịnh xoay người, tâm tình vô cùng tốt mà cười lên hai tiếng, chắp tay sau lưng, khoan khoái bước đi.

Tương Thanh nhè nhẹ thở ra, ngày thu gió cuốn lành lạnh, cùng Ngao Thịnh hướng về hoàng cung. So với lúc đến đây, tâm trạng Tương Thanh trở nên nhẹ nhàng thanh thản hơn nhiều. Lúc vừa rồi cùng Tống Hiểu so chiêu, không chỉ giúp Tống Hiểu khai mở tầm mắt mà bản thân Tương Thanh cũng đã thông suốt rất nhiều ... báo ứng sớm muộn gì cũng gặp, mà không chừng đã gặp rồi, nhân lúc vẫn còn có thể sống vui vẻ ... cứ thử một lần nữa đi, dù sao bây giờ cũng không giống trước kia, bọn họ đều đã trưởng thành rồi.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 13] Ái mộ

Vừa trở về hoàng cung đã thấy vài vị đại thần dắt theo thị vệ chạy đến nghênh giá. Nhìn Ngao Thịnh cùng Tương Thanh chậm rãi đi vào, chúng thần bốn mắt nhìn nhau, không ít người nhận ra Tương Thanh chính là vị phu tử năm đó đã trợ giúp Ngao Thịnh lên ngôi bảo vị. Chỉ là ngày đó Tương Thanh một thân bạch sam tuần tú nhã nhặn, bây giờ lại vận hắc y, quần khăn lụa, giống như vừa từ nơi xa trở về.

"Hoàng thượng ..." Tả thừa tướng Quý Tư hoang mang rối loạn chạy lên trước, nhìn Ngao Thịnh từ trên xuống dưới, thấy không có thương tổn gì mới thở phào nhẹ nhõm : "Hoàng thượng thật khinh suất."

Ngao Thịnh nhướn mi cười cười : "Sao người không nói trăm đảm lược ? Nói trăm khinh suất như vậy thật không biết nịnh bợ gì cả."

"Ách ..." Quý Tư hơi sững sốt, sửa lời nói : "Hoàng thượng đảm lược, gan dạ sáng suốt, nhưng vẫn là khinh suất."

"Ha ha ..." Ngao Thịnh tâm tình tốt, chỉ tay về phía Tương Thanh : "Còn nhớ Thanh phu tử chứ ?"

"Nhớ rõ, nhớ rõ." Quý Tư năm đó rất khâm phục Tương Thanh, vội vàng thi lễ : "Thanh phu tử, nhiều năm không gặp, phong thái vẫn như xưa a."

Tương Thanh cũng rất kính trọng vị cựu thần này, tuy rằng đã lớn tuổi nhưng nhân phẩm chính trực lại có tài nhìn xa trông rộng. Y còn nhớ năm đó khi mới cùng Ngao Thịnh trở lại kinh thành, tham gia thọ yến của ông, hầu hết quan viên đều vây quanh Thần Quý, chỉ có lão thọ tinh Quý Tư

lặng lẽ nắm lấy bờ vai Ngao Thịnh, nói với hắn rằng : "Tuy rằng ta chỉ mới quen biết thái tử, hơn nữa cũng chỉ mới trò chuyện vài ba câu, nhưng lão phu thấy thái tử mạnh hơn nhị hoàng tử gấp trăm lần, là bậc đế vương đích thực !" Về sau này, Quý Tư âm thầm giúp Ngao Thịnh và Tương Thanh không ít, vậy nên Ngao Thịnh tuy rằng thường xuyên phát ngôn ra mấy câu rợn tóc gáy nhưng đối với vị lão thần này vẫn rất kính trọng. Lúc đầu, các thần tử cơ bản chia làm hai phe phái, một nửa hướng về Ngao Thịnh, còn một nửa ủng hộ Thần Quý. Bên phe quan viên ủng hộ Thần Quý tuy nhiều, nhưng phần lớn chỉ là tiểu quan lại, ngược lại bên Ngao Thịnh tuy chỉ có vài vị quan, nhưng hầu hết là đại quan lão thần, vậy nên Mộc Lăng từng nói : "Có mắt thì ngẩng đầu ngăm Thái Sơn, không có mắt thì cúi đầu nhìn mặt đất, kẻ tiểu nhân cười trước, người chiến thắng thì lúc bắt đầu sẽ không cười."

Tương Thanh vốn là người khiêm tốn, vội hoàn lễ với Quý Tư. "Lão thừa tướng, đã lâu không gặp."

"Để hôm khác ôn chuyện đi." Ngao Thịnh cười cười nói với Quý Tư : "Các người giải tán đi, Thanh trở về để bang trợ giúp trăm, từ nay về sau tất cả đều phải nghe lệnh hắn, Khanh cũng lui xuống truyền lệnh cho mọi người đi."

"Vi thần tuân chỉ." Quý Tư hành lễ với Ngao Thịnh, dẫn mọi người lui xuống, lúc này lại thấy hữu thừa tướng Mặc Tây Nhung vội vã chạy đến, vừa chạy vừa thở. "Lão Quý, người chờ ta chút a."

Ngao Thịnh không khỏi lắc đầu, tả hữu thừa tướng quả thực đều là nhân tài, tiếc là tuổi tác quá lớn, Quý Tư đã quá lục tuần, cũng còn dùng được đi, nhưng Mặc Tây Nhung đã hơn tám mươi rồi, nên tìm người thay thế, hữu thừa tướng quyền cao chức trọng, không dễ làm a. Nghĩ đến đây, Ngao Thịnh phất tay nói : "Lui xuống cả đi, ta không phải hài tử, kẻ có thể đã thương ta tìm khắp thiên hạ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, không cần lo lắng như vậy." Nói xong dắt Tương Thanh rời đi.

"Mặc lão thừa tướng năm nay cũng đã hơn tám mươi ?" Tương Thanh hỏi Ngao Thịch.

Ngao Thịch nhìn y, gật đầu, nói : "Ta cũng muốn tìm một người nối nghiệp lão, chỉ tiếc gần đây nhân tài trẻ tuổi không nhiều."

"Quả cũng nên tìm thêm vài người trẻ tuổi một chút." Tương Thanh thấp giọng nói : "Bên cạnh người quá nửa đều là cự thần, người còn trẻ, có thêm vài người phò trợ sẽ hoàn toàn phát huy khả năng tốt hơn."

"Ân ..." Ngao Thịch nhìn chăm chăm vào Tương Thanh, gật đầu.

Tương Thanh hơi nghiêng đầu nhìn đi nơi khác, ánh nhìn của Ngao Thịch thực khiến y khó lờ đi được, đành cố lảng sang chuyện khác : "Ta nghỉ ngơi ở đâu ?"

"Ách ..." Ngao Thịch chia chia về phía phòng mình, không đợi hăn mở miệng, Tương Thanh liền lắc đầu : "Phòng người không được."

Ngao Thịch vẻ mặt có chút chán nản. "Ta định nói là mấy đồ vật của người trước đây đều ở trong phòng ta, ta kêu người đến lấy ra cho người."

Tương Thanh gật đầu nhìn hăn, Ngao Thịch lại chỉ về căn phòng bên cạnh : "Ở cách vách có được không ?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu : "Chung sân cũng không được."

Ngao Thịch gãi đầu, nói : "Vậy ở hậu viện được không ?"

Tương Thanh vốn nghĩ như vậy vẫn là quá gần, nhưng mà ... đã từ chối hai lần rồi, từ chối thêm lần nữa sẽ không hay, đành phải gật đầu.

"Ta đưa người qua đó." Ngao Thịch nắm tay Tương thanh, kéo y vòng qua dãy phòng tới hậu viện.

Đó là một viện tử nho nhỏ, bên trong được quét tước sạch sẽ, phòng ở cũng thực thoải mái, hai bên trồng đầy thúy trúc.

Đẩy cửa vào, Tương Thanh hơi ngẩn ra, cách bài trí trong phòng giống hệt nơi ở của y tại Hắc Vân bảo.

Lúc này, Văn Đạt dắt theo người mang y phục cùng vật dụng sinh hoạt thường ngày tới, giúp y chuẩn bị phòng ốc. Tương Thanh nhìn tủ quần áo treo toàn bạch y ... đều là đồ y mặc trước kia, Ngao Thịnh giữ lại hết.

"Có nhiều bộ là mới làm ..." Ngao Thịnh chậm rãi tới gần, ngực nhẹ nhàng áp sát vào lưng Tương Thanh, hai bàn tay mất hết nắm lấy tay y, cầm lại hữu ý vô tình kề vào vai Tương Thanh, thì thầm : "Ta thích người mặc một thân bạch y trường sam đó, trông thực đẹp."

Tương Thanh thấy đám thái giám sau khi sửa sang tốt chỗ nọ chỗ kia đã cúi đầu lui xuống, quay lại liếc Ngao Thịnh một cái : "Người cũng mau về đi, làm hoàng đế chắc hẳn rất bận."

Ngao Thịnh cứng đầu không chịu. "Ta muốn cùng người ăn cơm, được không ?"

"Vậy người phải chờ ta tắm rửa, thay y phục. Ta đã chạy mấy ngày đường." Tương Thanh bất đắc dĩ nói : "Cả người toàn là bụi bặm."

"Ân, người tắm đi, chút nữa ta tới." Đợi Ngao Thịnh cười phớ lớ đi rồi, Tương Thanh có chút khó hiểu, sao tên kia có vẻ sáng khoái quá vậy ? Thấy hẳn lập tức ra ngoài, Tương Thanh cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, đóng cửa. Cởi sa khăn xuống, Tương Thanh cầm kiện bạch sam trên bàn lên nhìn nhìn, do dự một chút, lại lôi một bộ y phục đen từ trong bọc quần áo ra, nhìn qua nhìn lại, bỏ bạch sam xuống, cầm lấy bộ hắc y xoay người bước tới sau bình phong ..... Được một lát, lại đi ra, thở dài, để bộ hắc y lại, cầm bạch y vào trong. (chời ơi, Thanh Thanh dễ thương chết mất X"D)

Ngâm mình trong nước nóng, Tương Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhìn trần nhà đến phát ngốc, lại cúi đầu, thấy khối bạch ngọc đeo trên ngực kia, chữ [Thịnh] bên trên có hơi chói mắt, đem ngọc bội thả vào trong nước, chất ngọc thượng đẳng được thủy quang chiếu lên ánh sáng mượt mà. Ngón tay không tự giác vuốt ve chữ [Thịnh], đầu ngón tay cảm nhận được từng nét khắc trên mặt ngọc, mắt hơi khép lại ... chợt nghe một tiếng động nhẹ nhàng.

Tương Thanh chậm rãi mở mắt ra, nghĩ bụng, là chuột sao ? Nhưng ngẩng mặt liền thấy cửa sổ đối diện đục đẽng mở toang, Ngao Thịnh một tay cầm gậy khều khều cánh cửa, bộ mặt vô lại ghé vào dòm ngó ...

"Người ..." Tương Thanh kinh hoảng, giờ y mới phát hiện ra đối diện cửa sổ phòng mình là cửa sổ phòng Ngao Thịnh, cách nhau chưa đầy một thước.

Ngao Thịnh mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào phần cổ và bả vai Tương Thanh lộ ra khỏi đục đẽng, hỏi : "Thanh, có muốn ta chà lưng cho không ?"

"Người đừng có làm loạn !" Tương Thanh sốt ruột, y trên người cái gì cũng không mặc, mà đục đẽng này cũng chẳng che được gì, nước trong như vậy ...

"Ta qua chà lưng cho người !" Ngao Thịnh vừa nói vừa trèo qua cửa sổ.

"Người ... đi ra ngoài !" Tương Thanh luống cuống, vung tay hất nước vào mặt sắc lang, Ngao Thịnh bị té cho ướt rượt vẫn ngồi lù lù trên cửa sổ, không chịu đi.

"Người có đi hay không ?" Tương Thanh trừng hăn.

"Không đi !" Ngao Thịnh nhướn mi, cố dòm vào trong đục đẽng. "Tay ta thô hơn tay người !"

Mặt mũi Tương Thanh trắng bệch, vợ vội đồng quần áo vừa thay ra, hung hăng ném vào mặt Ngao Thịnh.

"Ngô ..." Ngao Thịnh vừa vận bị Tương Thanh ném trúng, lôi đồng quần áo xuống, ngẩng lên đã không thấy bóng dáng Tương Thanh cùng bộ bạch sam bên cạnh đâu ...

"Thanh ?" Ngao Thịnh nhảy xuống khỏi cửa sổ, chạy ra ngoài bình phong, thấy màn bên giường buông xuống, bên trong có động tĩnh, chắc chắn Tương Thanh đang thay áo trong đấy. Ngao Thịnh trong lòng hớn hở, vội chạy đến, vừa định vén màn thò đầu vào, cánh tay đã bị Tương Thanh tóm lấy, lôi về phía trước, ném hẳn lên giường. Tương Thanh kéo chăn che khuất tầm mắt Ngao Thịnh ... Trong nháy mắt trước khi bị chặn hạ xuống, Ngao Thịnh thấy Tương Thanh mới chỉ kịp mặc duy nhất một kiện trường sam, quần cũng chưa xỏ vào, người còn ướt, chân cùng bả vai lộ ra ngoài, mái tóc xõa dài dãn trước ngực ... Ngao Thịnh cảm thấy khí huyết dâng lên, tiếc là còn chưa thấy rõ ràng đã bị cái chăn to đùng vướng víu che mất. Định nâng góc chăn lên, Tương Thanh đang thắt đai lưng, tay mắt lanh lẹ, một cước đạp lên móng vuốt sói muốn gỡ trò của Ngao Thịnh, đoạn nhanh chóng phủ thêm áo khoác. Tay Ngao Thịnh bị Tương Thanh giẫm lên, cũng không thềm rút về, thay vì thế lại tóm lấy chân y, lôi vào trong chăn.

Tương Thanh bây giờ cũng chẳng lo được nhiều chuyện, chỉ muốn nhanh chóng đem quần áo mặc vào, nhưng là ...

"A !" Tương Thanh cả kinh kêu khẽ một tiếng, từ gan bàn chân truyền đến cảm giác ẩm ướt nóng hôi mà mềm mại, Ngao Thịnh đang hôn lên lòng bàn chân y. Vợ vã định rút chân về, nhưng Ngao Thịnh ở trong chăn đã xoay người, giữ chân y lại, từ cổ chân vuốt dọc lên, há miệng trên cằm chân mảnh mai của Tương Thanh cắn một miếng ...

Tương Thanh cau mày, dùng sức đẩy hẳn ra, rút chân về, vừa định chạy ra ngoài thoát thân đã thấy tấm chăn dày trước mặt ... Ngao Thịnh một tay

ôm y, ấn xuống giường, lấy chân quấn lấy Tương Thanh.

Chăn phủ lên bả vai Tương Thanh, y nghiêm mặt, đối diện với Ngao Thịnh đang ghé sát vào người mình.

Ngao Thịnh cúi đầu, nhìn Tương Thanh nằm trước mặt hẳn, chăn phủ lên thân thể còn chưa mặc y phục chỉnh tề, mái tóc còn ướt tựa như cày đen hơn, vài sợi vương trên sườn mặt khiến cho nước da càng thêm trắng, môi hồng nhuận.

Ngao Thịnh vươn tay, vuốt lại mấy lọn tóc trước mắt Tương Thanh, liền thấy đôi mắt y mở to nhìn hẳn, trong mắt không có nửa điểm sợ hãi hay chán ghét ... chính xác là không hề có ... một chút biểu tình nào. Không có biểu tình gì lại chính là biểu tình đặc biệt của Tương Thanh, ánh mắt như vậy, ngay cả một tia tạp chất cũng không có, cho nên không cho phép dung nạp một tia tạp chất nào, tựa như mặt hồ sâu thẳm, tối đen không thấy đáy, nhưng lại trong suốt đến khó diễn tả ra lời, một khi đã nhảy vào thì đừng nghĩ thoát ra.

Ngao Thịnh nâng lên một lọn tóc ẩm ướt của Tương Thanh, nhẹ nhàng hôn xuống.

Không ngoài dự đoán, Tương Thanh vành tai đỏ lên, màu đỏ kéo dần xuống mặt, xuống cổ ... trong mắt tựa như có chút không cam lòng.

Ngao Thịnh nở nụ cười, thấp giọng nói : "Ta muốn hôn người." Vừa nói vừa đưa tay điểm nhẹ lên môi Tương Thanh. "Ở chỗ này."

Tương Thanh nhìn hẳn thật lâu, lắc đầu.

Ngao Thịnh thở dài, tựa hồ có chút tiếc hận nhưng không hề có ý cưỡng cầu, lùi lại phía sau, bộ dáng như phải rời đi. Tương Thanh nhè nhẹ thở ra, vừa mới buông lỏng đề phòng, hai tay chống đỡ thân thể, định ngồi dậy ... nhưng chính lúc y nghĩ rằng Ngao Thịnh đã xoay người rời đi, hẳn đột

nhiên ngoảnh lại, động tác hung mãnh nhất mà Tương Thanh từng thấy, một tay ôm lấy y, cúi đầu mạnh mẽ hôn xuống đôi môi Tương Thanh.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 14] Vật tư

Ngao Thịnh tuy rằng bộ dáng hung hãn, động tác thô bạo, nhưng thực chất chỉ là phô trương thanh thế vậ thôi, bàn tay nắm lấy tay Tương Thanh lại vô cùng nhẹ nhàng, môi kề môi cũng chỉ là chạm nhẹ, làm càn hết cỡ thì là nhẹ nhàng hôn xuống mấy cái bên khóe miệng Tương Thanh, thân thể cận kề cũng phải cách một lớp áo ngủ bằng gấm thật dày. Trong lòng Ngao Thịnh không khỏi tự giễu - Ngao Thịnh a Ngao Thịnh, người có lợi hại mấy cũng không thắng nổi ánh mắt không chút gợn sóng của người kia, dù sao hôn cũng đã hôn rồi, kể cũng kỳ cục, khí thế tràn ngập như vậy lại thành ra cần trọng dè dặt a.

Tương Thanh vẫn như cũ mở to đôi mắt bình tĩnh nhìn Ngao Thịnh đang hùng hùm hổ hổ, thấy bộ dáng hăn muốn làm càn mà không dám, vẻ mặt nơm nớp lo sợ, cơn giận vừa rồi của y cũng tiêu tan, khóe môi hiện ra nét cười nhàn nhạt, giống như có chút vui mừng khi thấy người gặp họa. Ngao Thịnh thiếu não, nhú mày chống chế : "Không phải ta không dám, mà là không muốn thôi !"

Tương Thanh nghe xong thì im lặng một hồi, hỏi : "Có gì khác nhau ?"

Ngao Thịnh nheo nheo mắt, nâng cằm Tương Thanh. "Ta trước kia chưa từng thấy người như thế này."

"Như thế này ?" Tương Thanh giương mắt nhìn hăn.

"Người khiêu khích người ta như vậy." Trong mắt Ngao Thịnh ánh lên một tia nguy hiểm. "Ý vào ta không dám làm xằng làm bậy sao ?"

Tương Thanh gật đầu như chẳng nhằm nhò gì sất, thấp giọng nói : "Mau đứng lên ... người còn chưa đủ bản lĩnh để ở trên ta."

Ngao Thịnh ủ rũ ngồi vào một xó, nhìn chăm chăm Tương Thanh : "Không phải người ăn nói vụng về sao ?"

Tương Thanh chống mình ngồi dậy, cười nhạt : "Trước kia là ta nhường người, gốc cũng có giới hạn thôi."

Ngao Thịnh tai nghe Tương Thanh nói nhưng hai mắt mất nét lại dán lên bả vai nửa kín nửa hở của người kia, nhìn không chớp, thẳng đến khi Tương Thanh thấy mất tự nhiên mà đứng dậy. Ngao Thịnh đột nhiên cử động, Tương Thanh tựa hồ đã đề phòng trước, vội thối lui, bốn mắt chọi nhau, Tương Thanh có chút khẩn trương trong khi Ngao Thịnh lại tỏ ra hứng thú nhưng cũng có chút buồn bực, ngẩng đầu cười, hỏi : "Ta ngứa nên gãi thôi, người cuống cái gì ?"

Tương Thanh nháy mắt lại rơi vào thế hạ phong, không cam lòng hé miệng, Ngao Thịnh cười đến xấu xa, đưa tay vuốt cằm y. "Thanh, người nói xem ai mới là người phô trương thanh thế đây ?"

Quả nhiên, Tương Thanh á khẩu, tai đỏ ửng lên, không nói được câu nào, trừng mắt nhìn hằm, dáng vẻ trông rất quật cường ... Ngao Thịnh lắc đầu, ngón tay buông xuống, miết nhẹ qua mặt y, nói : "Người thay quần áo đi, ta không khi dễ người nữa." nói xong liền vén màn giường, đi ra ngoài, ngồi xuống cạnh bàn, nhìn chén trà trước mặt. Một mảnh lá trà bập bênh trôi trong chén, kỳ lạ, rõ ràng không có gió, sao lá trà lại tự dao động như vậy ?

Tiểu thái giám Văn Đạt đứng bên ngoài đợi từ lâu, xa xa thấy Ngao Thịnh vén màn ra ngoài, ngồi ngẩn ngơ bên cạnh bàn, mới cẩn thận chạy đến trước cửa, bước chân không vang nhưng vẫn đủ để người ta nghe thấy. "Hoàng thượng, người đã muốn dùng bữa ?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói : "Cứ ăn trong này đi."

"Vâng." Văn Đạt lui ra ngoài, cách đó không xa có vài thái giám đang đứng chờ lệnh, Văn Đạt nói với họ : "Đi chuẩn bị bữa tối."

"Các người nói xem, hoàng thượng cùng Thanh phu tử có quan hệ gì ?"

"Còn phải hỏi sao ? Xem ánh mắt của hoàng thượng kia, cứ như muốn nuốt chửng Thanh phu tử vào bụng a."

"Ta sớm nghe nói Thanh phu tử rất là đẹp mắt nha."

Văn Đạt nhìn đám thái giám líu ríu chạy đi, lắc đầu, cho gọi ảnh vệ.

Không lâu sau, đám thái giám mang khay, mâm cùng thực hạp trở lại, trong đó có mấy tiểu thái giám vừa rồi hăng say buôn chuyện, nay miệng sưng lên đến lợi hại, hai mắt hồng hồng.

Văn Đạt vừa kiểm tra đồ ăn vừa hỏi cậu : "Có biết vì sao bị đánh không ?"

Tiểu thái giám gật gật đầu.

Văn Đạt thấp giọng nói : "Ta nghe được nên chỉ mình người bị đánh, nếu để đại thần nghe được thì tất cả nô tài chúng ta phải chết, còn để hoàng thượng nghe được thì chu di cửu tộc, rõ chưa ?"

Tiểu thái giám sợ đến mặt mũi trắng bệch, gật như bằm tỏi, Văn Đạt quét mắt qua đám thái giám đang đứng run rẩy, nói : "Muốn sống thì đừng có nhắc đến ba chữ [Thanh phu tử], biết chưa ?"

"Đã biết ạ." Mọi người rậm rập gật đầu, nơm nớp lo sợ.

Văn Đạt quay đầu nhìn, thoáng thấy bóng Ngao Thịnh đứng bên ao cá từ lúc nào, khước miệng hơi cong lên. Chúng thái giám không dám nhiều lời, cầm cúi bưng thức ăn lên.

Tương Thanh y phục chỉnh tề, vén màn đi ra, gấp lại chăn màn, chỉnh trang sàng đăn.

Tiểu thái giám vừa bị đánh cho sưng mặt đang đứng gần y, thấy vậy liền chạy tới giúp y thu dọn : "Phu tử, cứ để đó cho nô tài."

Tương Thanh nhìn thoáng qua cậu, thấy tiểu thái giám này mặt mũi sáng sủa, nhưng miệng lại bị sưng lên, hình như vừa bị đánh, bất quá cũng chỉ là hài tử mới hơn mười tuổi, y liền cười nhẹ, nói : "Không cần, ta quen tự làm rồi, vội thì cứ làm việc của mình đi."

Tiểu thái giám sưng sốt hồi lâu, làm nô tài lâu như vậy rồi, lần đầu tiên có vị chủ nhân như vậy cười với cậu ...

Lúc này, Ngao Thịnh chậm rãi đi đến, nhìn thấy tình cảnh như vậy, có chút ghen tỵ, nói : "Người quả là may mắn, Thanh rất ít khi cười, ngay cả ta cũng hiếm khi được ngắm Thanh cười."

Tiểu thái giám nửa ngày mới nhận ra là Ngao Thịnh đang nói chuyện với mình, sợ hãi đến mức chân cũng muốn nhũn ra, vội vã cúi đầu rồi theo mấy thái giám kia rời đi.

Ra đến ngoài, Văn Đạt ngậm gọi tiểu thái giám kia lại, nói : "Từ hôm nay người ở lại hầu hạ trong viện của Thanh phu tử, nhớ phải giữ khoảng cách, quá gần hoặc quá xa đều có thể bỏ mạng, người làm được không ?"

Tiểu thái giám nghĩ nghĩ, gật đầu nói : "Nô tài làm được."

Tương Thanh dọn dẹp giường xong, đến bên bàn ngồi xuống, Ngao Thịnh vội múc canh cho y.

"Kì thi Hương vừa kết thúc mấy ngày trước, ta có xem qua danh sách, thấy vài người cũng không tệ, văn võ toàn tài." Ngao Thịnh đặt chén canh xuống trước mặt Tương Thanh, tiếp tục xới cơm. "Ngày mai xong việc của

Tống Hiếu, ta sẽ cho gọi họ đến, người giúp ta chọn ra mấy người có năng lực để lo liệu công việc."

Tương Thanh uống một ngụm canh, gật gật đầu hỏi : "Người định phái Tống Hiếu đi đánh Vương Tiếp ?"

"Ô." Ngao Thịnh mỉm cười, thần tình có chút giao hoạt.

Tương Thanh đương nhiên đã quen với cái bản mặt này của Ngao Thịnh. "Người không phải định trêu chọc gì hấn đấy chứ ?"

Ngao Thịnh nhún nhún vai, đưa đĩa rau cho Tương Thanh. "Nói chính xác là ta cho hấn một cơ hội rèn luyện, là rèn luyện a."

Tương Thanh chán nản, không khỏi thấy lo cho Tống Hiếu xấu số, Ngao Thịnh đúng là đang gây sức ép cho người ta mà. Đầu tiên là đem con mãnh hổ Tống Hiếu giam lỏng ở hoàng lăng cả tháng trời, chờ cho tên kia "nguội" bớt đi thì lại châm lửa rồi đẩy người ta vào, không chừng ngày mai lại tạt thêm một chậu nước lạnh nữa cho coi ... Nói cho có vẻ là thí luyện, kỳ thực đến quá nửa là Ngao Thịnh lặn qua lặn lại, làm khổ người ta đến nghiệm luôn rồi.

Dùng xong bữa tối, Ngao Thịnh nghĩ không công mà ngồi lý trong phòng Tương Thanh cũng không được, liền cho mang một đồng tấu chương đến lấy cớ cùng y "thương nghị", Tương Thanh thấy hấn chai mặt ngồi dính bên bàn phê tấu chương, cuối cùng nhịn không nổi, nói : "Ta muốn ngủ."

Ngao Thịnh rất muốn nhây ra ngồi thêm chút nữa, nhưng Tương Thanh lên tiếng đuổi hấn rồi, hơn nữa nghĩ thấy y mấy ngày nay bôn ba vất vả, chần hấn cũng đã mệt ... nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định "nhõ rể", quay về phòng mình.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh đóng cửa rời đi, liền ngồi xuống giường. Ngây ngẩn một hồi, lại nhớ ra định đóng cửa, tắt đèn, ngẩng đầu lên thì thấy khoảnh sân ngoài cửa sổ ... bức tường bên kia sân cũng có cửa sổ đang mở toang, là cửa trong thư phòng của Ngao Thịnh ... Ngao Thịnh đang ngồi sau thư án, tay cầm tấu chương còn mắt thì nhìn y chòng chọc.

Trong chốc lát, Tương Thanh có cảm giác thất bại đến không còn gì để nói. Bốn cửa sổ của bốn phía trong căn phòng này đều đối diện với phòng Ngao Thịnh, không đúng ... nói chính xác, gian phòng này bị phòng của Ngao Thịnh vây quanh, không biết là kẻ nào đã nghĩ ra cái kiểu kiến trúc như vậy.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh đang chống cằm nhìn mình cười nhạo, liền đứng dậy, đóng cửa, tắt đèn, leo lên giường.

Nằm trên giường trở mình hai cái, cảm giác buồn ngủ không hiểu sao đột nhiên bay sạch, chỉ biết giương mắt nhìn cửa sổ ... Ánh sáng le lói chiếu qua, vậy là Ngao Thịnh vẫn còn thức, Tương Thanh không buồn nghĩ nữa, buông màn, định háo háo mà ngủ, đúng lúc này ...

Vách tường cạnh giường phát ra âm thanh đánh [rầm] một cái.

Tương Thanh giật mình, chỉ thấy một trận tia sáng truyền đến, vách tường rơi rụng, bên cạnh là một cái giường khác. Ngao Thịnh tựa vào giường của mình, cười tủm tỉm, nói : "Thanh, chúng ta tâm sự đi !"

"Người ... đi chết đi !" Tương Thanh cực kỳ tức giận, đưa tay vợ cái gối, hung hăng ném thẳng vào mặt Ngao Thịnh. Ném xong đưa tay kéo lại vách tường, vừa giận vừa buồn cười, không biết Ngao Thịnh đầu óc nghĩ cái gì, cái này căn bản không thể gọi là vách tường, chỉ là một miếng gỗ mỏng được dựng để ngăn ra mà thôi.

Hai người giăng co chốc lát, Ngao Thịnh hé tường mở ra một chút, như vậy là có thể nhìn mặt Thanh a, thấy Tương Thanh trừng mình, liền xuống

nước năn nỉ : "Mở một chút thôi mà."

Tương Thanh lười tranh luận tiếp, vốn tưởng Ngao Thịnh đã trưởng thành, cũng đã hiểu chuyện, xem ra tên nhóc con này vẫn là cả đời không lớn được ! Nghĩ xong, xoay người, chỉ chừa mỗi cái gáy cho Ngao Thịnh nhìn, kéo chăn ngủ.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh bị hấn chọc cho giận đến dờ khóc dờ cười, trên mặt cũng lộ ra nét tươi cười sung sướng, nhẹ nhàng kéo vách tường xuống một chút nữa, đưa tay nắm lấy một lọn tóc của Tương Thanh, đặt lên gối mình, nhắm mắt ... ngủ thật say.

Tương Thanh lẳng lẳng nằm, thẳng đến nửa đêm, là lúc mọi thanh âm trầm xuống, vẫn không cảm thấy buồn ngủ, bất đắc dĩ xoay người, thấy Ngao Thịnh cứ nhiên ngủ như chết, vách tường bị hấn đục một lỗ to tổ chẳng. Tương Thanh lắc đầu nhìn nét mặt bình thản của Ngao Thịnh ần ần có chút ủ rũ, bả vai lộ ra ngoài chăn, y liền đưa tay qua, nhẹ nhàng giúp hấn kéo chăn lên, vừa định thu tay về lại bị Ngao Thịnh bắt được.

Tương Thanh cả kinh, trợn mắt nhìn hấn, thấy Ngao Thịnh hai mắt vẫn nhắm tịt, nhưng bàn tay không an phận nắm chặt tay Tương Thanh không chịu buông, đành vậy, Tương Thanh cũng không muốn tránh hấn, còn giằng co bát nháo nữa chắc đêm nay khỏi ngủ luôn, ngày mai Ngao Thịnh còn phải thượng triều sớm. Nghĩ xong liền nhắm mắt lại, thấp giọng nói : "Mau ngủ đi."

Nét tươi cười in trên môi Ngao Thịnh, mang theo niềm vui đi vào giấc ngủ.

...

Ngày hôm sau lâm triều, Ngao Thịnh quả nhiên ngáp ngáp dài, Tương Thanh ngồi sau bình phong nhìn hấn một cái, âm thầm nói : "Đáng đời !"

Ngao Thịnh vẻ mặt vô tội nhìn y, vừa lúc Văn Đạt hô to : "Thượng triều.", quần thần lần lượt đi vào, Tống Hiếu cũng vào theo.

Tống Hiếu một thân khôi giáp vào triều.

Ngao Thịnh nhìn thoáng qua, vừa lòng gật gật đầu, quả nhiên rất uy vũ, Tống Hiếu cũng thực là anh tuấn.

Quần thần quỳ xuống hành lễ, Ngao Thịnh khoát tay nói : "Đứng lên cả đi.", chờ các đại thần đứng lên, Ngao Thịnh liền hỏi : "Tống Hiếu đâu ?"

"Tham kiến hoàng thượng." Tống Hiếu tiến lên thi lễ, Ngao Thịnh gật gật đầu hỏi : "Trẫm muốn phái người đi đánh Vương Tiếp, bình đông bắc, người muốn chuẩn bị vật tư gì ? Nói trẫm nghe."

Tống Hiếu gật đầu, cao giọng nói : "Hồi bẩm hoàng thượng, vùng đông bắc địa thế trống trải, nhiều rừng rậm, ban đầu thần cùng Vương Tiếp giao chiến tất nhiên sẽ ở nơi gò đất cứng, sau khi dẹp tan mới cần vào rừng bắt tàn binh, cho nên cần rất nhiều nhân mã."

Ngao Thịnh nhướn mi, gật đầu : "Nói cụ thể đi."

"Vâng." Tống Hiếu tiếp lời. "Đơn giản mà nói, thần muốn mười vạn tinh binh, hai mươi vạn ngựa, chiến xa một vạn, mỗi người một đao, thương, kiếm, kích, quân lương một ngàn vạn lượng, còn cần một vạn chó tốt."

Nghe Tống Hiếu nói xong, văn võ quần thần nhìn nhau có chút khó hiểu, nghĩ Tống Hiếu cần nhiều chó như vậy làm gì, hay là hẳn lúc đánh giặc thường thềm ăn thịt chó ? Có điều theo như mọi người tính toán, Vương Tiếp thế lực hùng hậu, Tống Hiếu yêu cầu mười vạn binh mã cũng không phải là nhiều, nhưng mà lấy ở đâu ra đây ? Tất cả mọi người tò mò chờ câu trả lời của Ngao Thịnh.

" Ân ... "Ngao Thịnh gật gật đầu, nói : "Mười vạn binh mã, cũng không phải là nhiều lắm."

Tống Hiếu mỉm cười : "Hoàng thượng, chỉ cần cho thần mười vạn binh mã, thần có thể bắt sống Vương Tiếp."

"A ..." Ngao Thịnh nở nụ cười. "Trẫm cần hẳn để làm gì, cao lớn thô kệch, có nấu lên cũng không ăn được, nếu người bắt được thì cứ trực tiếp mần thịt luôn đi."

Văn võ quần thần đều bị Ngao Thịnh chọc cho phì cười, Tống Hiếu cũng cao hứng, chỉ thấy Ngao Thịnh cúi đầu nghĩ nghĩ, đưa tay cầm bút viết chiếu thư, ném cho Tống Hiếu, nói : "Trẫm phong người làm đại nguyên soái, lĩnh quân thảo phạt phương bắc, về phần mười vạn tinh binh, hai vạn ngựa, một vạn chiến xa, đao kiếm thương kích cùng với chó ... người nghĩ cách tự gom góp đi, từ các châu huyện hay gì gì đó cũng được ..."

...

Ngao Thịnh nói xong, quần thần đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, không dám cười ra tiếng, Tống Hiếu choáng váng, chết trân nhìn Ngao Thịnh. "Hoàng ... hoàng thượng, tự mình gom góp là có ý gì ?"

Ngao Thịnh mỉm cười. "Là tự mình gom góp a."

Tương Thanh ở sau bình phong nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhìn ý cười hả hê trên mặt Ngao Thịnh ... .. quả nhiên ..

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 15] Khắc ghi

Lúc tan triều, chúng thần đều tản đi, chỉ còn Tống Hiếu ngậy ngốc đứng tại chỗ, vẻ mặt buồn bực.

Ngao Thịnh không vội rời đi, hắn còn chờ gặp mặt mấy người quan viên được tuyển thông qua kì thi Hương vừa rồi, nhìn vẻ mặt không hồn giận của Tống Hiếu, cảm thấy thú vị liền hỏi : "Tổng tướng quân ? Sao còn chưa rời đi ?"

Tống Hiếu nén giận nói : "Hoàng thượng vì cái gì lại cố tình làm khó ta ?"

Ngao Thịnh nhướn mi : "Nga ? Nói thế là sao ?"

Tống Hiếu nhíu mày, nói : "Ta chưa từng nghe nói có ai trước khi xuất binh, từ quân lương đến tướng sĩ đều phải tự mình đi gom. Nếu không phải hoàng thượng muốn gây khó dễ thì ta cũng chẳng nghĩ ra chủ ý gì khác."

Ngao Thịnh mỉm cười, gật gật đầu. "Vậy, Tổng tướng quân nói xem, vì cái gì mà trẫm muốn người làm thống soái tam quân ?"

"Ta ..." Tống Hiếu do dự một chút rồi nói : "Không phải khoe khoang, ta và Vương Tiếp đều đóng quân ở đông bắc đã lâu, vậy nên ta rất hiểu hắn. Hơn nữa ta có võ công, đi theo Tề Diệc nam chinh bắc chiến, dũng mãnh thiện chiến lại giỏi dụng binh, ta dám nói rằng người có thể bắt Vương Tiếp, văn võ trong triều chỉ có mình ta !"

Ngao Thịnh nghe xong lại gật gật đầu, nói : "Ta tin ... bất quá người đoán quần thần có tin không ? Sáu mươi vạn binh mã Thịnh Thanh có tin không ? Dân chúng có tin không ?"

Tống Hiếu cau mày, chợt nghe Ngao Thịnh cười lạnh. "Người là thuộc hạ của loạn thần, còn là bại tướng, ta dựa vào cái gì mà giao mười vạn binh mã Thịnh Thanh cho người ? Các tướng sĩ sẽ theo người sao ?"

"Ách ..." Tống Hiếu nghẹn lời.

Ngao Thịnh sửa sang y phục một chút, nói : "Trẫm cho người thời gian một tháng, người trưng dụng binh mã cũng tốt, làm thế nào cũng xong ... Mang mấy thứ kia chuẩn bị cho tốt, để trẫm được rạng rỡ mặt mày, khiến cho đám người kia phải nhìn người bằng con mắt khác. Sau đó mang binh mã của người tiến công đông bắc, đánh một trận hoành tráng, lúc đi mười vạn, khi về mở rộng thành ba mươi vạn ... coi như là lễ vật gặp mặt của người với trẫm. Trẫm đối với người chính là ơn cứu mạng cùng tri ngộ, đại trượng phu nhận một giọt ân báo đền bằng cả dòng suối, nếu người ngay cả một chút bản lĩnh này cũng không có, vậy đừng lăn lộn ở Thịnh Thanh này nữa, mang huynh đệ của người về nhà trồng rau đi, Thịnh Thanh ta không thiếu nhân tài !"

"Ta ..." Tống Hiếu bị Ngao Thịnh 'chặn đầu chặn đuôi', khí huyết dâng lên khiến mặt mũi đỏ bừng, nói không nên lời, đưa tay hành lễ với Ngao Thịnh rồi quay người rời đi.

Ngao Thịnh lắc đầu cười, thu tầm mắt, thấy Tương Thanh đang ngồi dựa trên ngọc sàng nhìn mình.

"Thấy người này thế nào ?" Ngao Thịnh rời khỏi long ý đến bên Tương Thanh.

Tương Thanh gật gật đầu. "Rất có tài."

"Ân ..." Ngao Thịnh ghé lại gần, nhẹ nhàng cầm lấy tay Tương Thanh, thấp giọng nói : "Thanh, có mệt không ? Giường này cũng nằm được a."

Tương Thanh bất đắc dĩ nhìn hẳn, thu tay lại, hỏi : "Chút nữa còn gặp mấy quan viên phải không ?"

Ngao Thịnh xoay mặt hỏi Văn Đạt : "Định giờ nào ?"

Văn Đạt trả lời : "Hồi bẩm hoàng thượng, còn nửa canh giờ."

Ngao Thịnh gật đầu, chợt nghe Tương Thanh nói với hẳn : "Người tranh thủ nghỉ ngơi một lát, ta ra ngoài rồi quay lại ngay." Nói xong liền xoay người đi luôn.

Ngao Thịnh nhìn theo bóng Tương Thanh rời đi, khẽ cười, ngồi lại trên long ý, một tay chống cằm.

Văn Đạt bưng một ly trà nhân sâm tới cho Ngao Thịnh, thấy hẳn rầu rĩ không vui liền thấp giọng nói : "Hoàng thượng, Thanh phu tử hẳn là vì ngài mà đi làm thuyết khách."

Ngao Thịnh bất đắc dĩ cười cười, không chút để tâm, nói : "Nhìn kiểu gì mà thấy được vậy ?"

Văn Đạt trả lời : "Tổng tướng quân là do Hoàng thượng mời đến, Thanh phu tử đương nhiên nhìn thấu khuyết điểm của hẳn, chỉ dẫn cho hẳn một chút, vậy hẳn mới không khiến hoàng thượng phải mất mặt nha."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói : "Ý người là Thanh hướng về ta, ngầm hỗ trợ cho ta, đúng không ?"

"Ân." Văn Đạt gật đầu.

Ngao Thịnh lắc đầu, thở dài, thật lâu sau mới trầm lặng nói : "Ta mong hẳn thà rằng ở lại với ta thêm một canh giờ còn hơn."

...

Tương Thanh rời khỏi kim loan điện, lướt qua hành lang gấp khúc, quả nhiên thấy Tống Hiếu đang cúi đầu, mặt mũi ửng đỏ đi ra ngoài, hẳn là đang vô cùng phiền não đi.

"Tổng tướng quân." Tương Thanh tiến lên vài bước.

"Nga, Thanh phu tử !" Tống Hiếu quay đầu lại, vội cúi chào Tương Thanh.

Tương Thanh nhẹ nhàng khoát tay, cười hỏi : "Giận hoàng thượng sao ?"

Tống Hiếu vội vàng lắc đầu. "Không phải ... hoàng thượng nói đúng, ta bây giờ còn tự coi mình là đại tướng quân, kỳ thực chỉ là một bại tướng mà thôi, muốn ở lại Thịnh Thanh làm lại từ đầu, tất nhiên phải thể hiện được bản lĩnh hơn người."

Tương Thanh gật đầu. "Người có thể nghĩ thông suốt như vậy là tốt rồi."

"Chỉ là ..." Tống Hiếu rầu rĩ nói : "Cho dù bây giờ ta có vất chân lên cổ chiêu binh mãi mã thì cũng không thể trong vòng nửa tháng ngăn ngừa mà tập hợp được mười vạn người ! Mặt khác, còn phải rèn binh khí, may quân phục ... tất cả đều rất tốn thời gian, phiền phức nhất lại chính là tài chính không đủ a."

Tương Thanh nhìn Tống Hiếu trong chốc lát, thấp giọng nói : "Tổng tướng quân, binh mã đưa tới cũng chưa thể đánh giặc được ngay."

"Đúng vậy !" Tống Hiếu mặt mày cau có, "Cho dù ngay bây giờ cho thao luyện, nhiều nhất cũng chỉ có thể dạy cho bọn họ nắm được cách tạo đội hình cùng một vài hiệu lệnh mà thôi. Vì vậy ta mới lo."

Trên mặt Tương Thanh hiện ra một tia thấu hiểu cùng đồng cảm, nghĩ một lúc rồi mở lời : "Có một đội nhân mã, chỉ cần có thể tạo đội hình cùng hiệu lệnh là có thể tham chiến, hơn nữa tự họ đã có sẵn vũ khí."

Tống Hiếu sửng sốt, xoay mặt nhìn Tương Thanh, tựa hồ có chút ngỡ ngẩn.

"Người không nghe hoàng thượng nói sao ? Châu huyện nha phủ các nơi đều có thể giúp người." Tương Thanh cười nói.

Tống Hiếu suy nghĩ nửa ngày, vỗ đùi. "Có lý a ! Thanh phu tử, đa ta chỉ điếm !" Nói xong liền kích động muốn chạy đi, nhưng được một đoạn không xa lắm lại quay lại hỏi : "Phu tử, vậy còn bạc ? Nên kiếm ở đâu ?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ, hỏi : "Người theo Tề Diệc nhiều năm như vậy, hồi đó hẳn có từng nhắc tới quan tham vô lại gì ở trong triều với người không ?"

"Ân." Tống Hiếu bật cười, gật đầu : "Ta đây cũng biết kha khá."

Tương Thanh nghiêm mặt nói : "Tiền tài của chúng vốn đều là từ thuế má cùng mồ hôi xương máu của chúng dân ... giờ là lúc phải thay dân chúng đòi lại công đạo."

Tống Hiếu sửng sốt, dờ khóc dờ cười nói : "Phu tử, không phải là muốn ta đi cướp của đám quan tham đó chứ ?"

Tương Thanh nhẹ nhàng lắc đầu. "Không phải cướp, người có thể mượn ... đám quan tham đó từ lúc hoàng thượng đăng cơ vẫn luôn nơm nớp lo sợ bị sờ gáy, người mượn bọn chúng, thứ nhất có thể giúp bọn chúng tẩu tán số tiền dơ bẩn, lại có thể từ đó mà nhờ vào đại tướng quân người làm vui lòng hoàng thượng, chắc chắn sẽ không ngần ngại hỗ trợ, cái này không phải là lừa tiền mà là cứu mệnh bọn chúng a."

Tống Hiếu hít sâu một hơi, hai tay ôm quyền cúi người thật sâu thi lễ, nói : "Đa tạ Thanh phu tử." Nói xong xoay người bước đi.

Tương Thanh thấy Tống Hiếu đã đi xa rồi, liền thấp giọng nói : "Xuất hiện đi."

Vừa nói xong, thấy từ phía sau cổng vòm nguyệt một người mặc quan phục bước đến, Tương Thanh không biết người này, chỉ nhìn bộ dáng thư sinh nhã nhặn đơn thuần -- quan văn ?

"Ách ... phu tử." Người kia hành lễ với Tương Thanh, tuy không biết phu tử này nắm giữ chức vị gì, nhưng vừa rồi nghe y nói chuyện với Tống Hiếu, có thể cảm thấy địa vị của Tương Thanh không nhỏ. Hơn nữa gần đây lại nghe nói vị đệ nhất công thần trợ giúp hoàng thượng lên ngôi đã trở lại, cho nên tự phỏng đoán, đây hẳn là vị phu tử đỉnh đỉnh đại danh Tương Thanh.

Tương Thanh tuy rằng chưa từng thấy qua diện mạo của người này, nhưng với thanh âm giọng nói thì vẫn còn nhớ, chính là Trâu Viễn lần trước đã đưa ra ý kiến xử lý chuyện Dã Lũng Kỳ, vốn là quan ngũ phẩm, sau được Ngao Thịnh thăng lên làm Văn Uyên các đại học sỹ.

"Trâu đại nhân." Tương Thanh đáp lễ.

"Không dám .." Trâu Viễn vội xua tay, "Phu tử cứ gọi thẳng tên của tại hạ cũng được ... Đúng rồi, ta không có ý nghe lén, ta chỉ định ..."

"Người chỉ định ở đây chờ Tống tướng quân, muốn giúp hắn đưa ra chủ ý đúng không ?" Tương Thanh hỏi.

Trâu Viễn sững sốt, khẽ thở dài, nói : "Phu tử liệu sự như thần, hạ quan biết là vượt quyền, nhưng thấy Tống tướng quân khó xử, muốn góp sức hỗ trợ một phần."

Tương Thanh gật đầu, hỏi : "Trâu đại nhân thích tham gia chính sự hơn là làm một đại học sỹ, đúng không ?"

Trâu Viễn hít sâu một hơi, gật đầu. "Tại hạ tuy rằng trẻ tuổi, nhưng từ khi mới đọc sách biết chữ, đã nghĩ phải trở thành một gián thần mưu sĩ, đọc sách cũng vì muốn có chỗ dụng trí, ta không muốn làm một đại học sỹ cả đời chỉ biết cầm sách nghiên cứu."

Tương Thanh đồng ý gật đầu, cười nói : "Trong doanh trại của Tổng tướng quân phần lớn là võ tướng, hẳn là không có giáo úy toàn quân, lại rất khan hiếm mưu sĩ ... Trâu đại nhân là người biết nhìn xa trông rộng, chỉ bằng trước hết đi giúp Tổng tướng quân, xem có thành công gom đủ số vật tư mà hẳn cần hay không ... Lúc mới đầu, không phải quan trọng nhất chính là hai chữ năng lực hay sao !"

"Đa tạ Thanh phu tử chỉ điểm." Trâu Viễn cúi người cảm tạ Tương Thanh rồi nhanh chóng xoay người đuổi theo Tống Hiếu.

Tương Thanh nhìn bóng lưng của hắn, cân nhắc trong chốc lát, quay đầu, thấy Văn Đạt từ đằng xa chạy tới, nói : "Phu tử, hoàng thượng gọi ngài về, nói là phải bắt đầu rồi."

Tương Thanh gật đầu, cùng Văn Đạt trở về.

Văn Đạt cẩn thận theo sát bên Tương Thanh, chợt nghe Tương Thanh lên tiếng : "Văn Đạt, người thực thông minh."

Bước chân Văn Đạt khựng lại, gương mặt nhìn Tương Thanh, trong long bất ổn, không biết vì cái gì, từ sau khi Tương Thanh đến, cậu luôn cảm thấy vị Thanh phu tử lạnh như băng này chắc chắn không thích mình, đôi mắt sáng như gương của vị phu tử này làm cậu thấy thực khẩn trương.

Tương Thanh thấy cậu nơm nớp lo sợ, nhân tiện nói : "Người khiến ta nhớ đến một người ... Hẳn cũng giống người, mang họ Văn."

Văn Đạt khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Tương Thanh.

"Người có biết Hoàng Bán Tiên không?" Tương Thanh đột nhiên đổi đề tài.

Văn Đạt gật gật đầu : "Ta biết, Hoàng tiên sinh là bán tiên thể."

Tương Thanh nhìn cậu. "Tiên triều bên cạnh hoàng thượng có một vị thái giám tên Văn Hưng Thịnh đúng không?"

Văn Đạt cũng gật đầu. "Ta lúc ấy vừa mới tiến cung, chính là Văn đại nhân đem ta chọn vào."

"Văn Hưng Thịnh từng hại không ít người." Tương Thanh thản nhiên nói. "Nhưng riêng với Hoàng Bán Tiên, hẳn lại liều mạng che chở, người biết vì sao không?"

Văn Đạt mờ mịt lắc đầu.

"Không ai biết vì sao." Tương Thanh cười ảm đạm, nhìn Văn Đạt. "Đại khái là một loại cảm giác đi, cho dù thực sự tội ác tày trời, cũng muốn lưu lại một chút ý niệm thiện lương, liều mạng bảo vệ người mình thương yêu, nhìn hẳn khỏe mạnh, bản thân mình dù chết cũng đáng."

Văn Đạt lẳng lặng nghe, thật lâu sau mới gật gật đầu, nói : "Phu tử, loại cảm giác này ta hiểu, sống như vậy mới có thể cảm thấy vui vẻ hơn một chút."

Tương Thanh dừng chân, nghiêm túc nói với cậu : "Ta hi vọng người cũng có thể như vậy đối với Thịnh."

Văn Đạt sửng sốt, mở to mắt nhìn Tương Thanh, lần đầu tiên nghe y gọi hoàng thượng như vậy, nghe thực thân thiết.

Tương Thanh đưa ngón tay thon dài, nhẹ nhàng điểm trước ngực Văn Đạt, nói : "Ta hi vọng người có thể đem Thịnh đạt ở nơi tốt đẹp nhất trong lòng người, cho dù tương lai có hãm hại người khác thế nào cũng phải đưa hãn giữ ở trong tâm, hết lòng hướng về hãn, từ nay về sau, hãn là ý nghĩa sinh tồn của người."

Văn Đạt nhìn chăm chăm vào đôi hắc diệu thạch sâu không đáy của Tương Thanh, thật lâu sau mới gật đầu, nói : "Ta đã hiểu."

Tương Thanh cũng vừa lòng gật đầu, xoay người đi.

"Phu tử." Văn Đạt đột nhiên chạy lên vài bước, có chút vội vàng hỏi : "Vậy phu tử cùng hoàng thượng thì sao ? Hoàng thượng có phải đem phu tử đặt ở vị trí kia, mà phu tử cũng như vậy đối với hoàng thượng ?"

Tương Thanh hơi sửng sốt, đứng tại chỗ thật lâu, quay đầu lại mỉm cười với Văn Đạt, không nói gì, hướng phía kim loan điện cất bước.

Văn Đạt ngờ ngác đứng phía sau, nét cười vừa rồi của Tương Thanh, cậu không biết phải hình dung thế nào, nhưng đã ghi tạc thật sâu trong tâm khảm, hơn nữa cậu biết, nét cười này, cậu sẽ nhớ kỹ trong lòng, cả đời không quên ...

Hết chương 15

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 16] Tuyển chọn nhân tài

Lúc Tương Thanh trở về, Ngao Thịnh đang ngồi tại bàn đá trong ngự hoa viên, Văn Đạt thấy vậy vội chạy đến châm trà, Ngao Thịnh vẫy tay với Tương Thanh, kéo y đến ngồi bên cạnh mình, cười hỏi : "Đi tốt chứ ?"

Tương Thanh gật đầu ngồi xuống.

"Đây là danh sách." Ngao Thịnh đưa bản danh sách cho Tương Thanh, nói : "Là những người đứng thứ ba trở lên trong khoa cử năm nay."

Tương Thanh nhìn bản danh sách, hỏi : "Người xếp thứ tư không có sao ?"

Ngao Thịnh nhếch miệng cười : "Chỉ cần đến thứ ba thôi, gọi thêm thứ tư làm gì ?"

Tương Thanh buông danh sách, nói : "Đừng nói với ta là người sẽ không gọi ?"

Ngao Thịnh tỏ vẻ mất hứng, thở dài, đưa tay cầm lấy một lọn tóc của Tương Thanh lên nghịch nghịch, lắc đầu : "Thanh, người hiểu ta như vậy làm ta muốn nghĩ lung tung a."

Tương Thanh giật lại lọn tóc, "Bao giờ thì bắt đầu ?"

"Bây giờ luôn đi." Ngao Thịnh nâng tách trà, nói với Văn Đạt : "Cho cả tám người bọn họ cùng tiến vào đi."

"Vâng." Văn Đạt nhanh chóng truyền chỉ.

Rất nhanh, tám người theo hàng tiến vào hoa viên, chia làm hai bên vãn - võ, đứng đầu là trạng nguyên, rồi đến bảng nhãn, thám hoa và người đứng thứ tư bảng. Sau khi tiến vào liền đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cười cười nói : "Đứng lên cả đi." Chờ cho mọi người đứng dậy, hắn cùng Tương Thanh một lượt đưa mắt đánh giá đám tân hiền tài vãn võ này, nhưng vừa nhìn thoáng qua ...

"Khụ khụ ..." Lúc này đi vội, Tương Thanh định ngồi xuống uống ngụm nước, chẳng dè vừa liếc mắt thấy mấy người kia liền ho sặc sụa. Ngao Thịnh hiếm khi thấy Tương Thanh dáng vẻ như vậy, đầu tiên là chăm chú nhìn, thấy mặt y ửng đỏ vì ho khan, tâm tư cũng vì thế động theo.

Tương Thanh ho vài tiếng, thấy Ngao Thịnh thần tình nghiêm túc mà dòm ngó mình, liền trừng mắt với hắn, ý bảo phải chú ý phía trước kia kìa.

Ngao Thịnh thở dài, lúc quay mặt lại, nghĩ bụng cũng khó trách Tương Thanh giật mình, mấy vị tân hiền tài này ... Nói sao nhỉ, người ta thường bảo thanh niên tuấn tài, cơ mà mấy người này rõ ràng là xấu hoắc. Đặc biệt là hai vị trạng nguyên kia.

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói : "Chia ra đi, vãn bên trái, võ bên phải để trẫm nhìn cho rõ ràng."

Mấy người kia tuân lệnh, chia thành hai bên mà đứng.

Vãn võ trái phải, mỗi bên bốn người.

Ngao Thịnh nhìn về phía trái trước, nhin không được cười nói : "Tân khoa trạng nguyên thật là uy vũ a."

Cũng khó trách Ngao Thịnh cảm thán như vậy, vãn nhân bình thường phần lớn đều có dáng người mảnh khảnh, nhả nhọn tuấn tú, thế nhưng vị

tân khoa trạng nguyên này vóc dáng lại cực kỳ cao lớn, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nhìn từ trên xuống dưới, người này cao chừng một trượng, xem chừng vóc người chí ít cũng phải ba trăm cân đi ... Da cũng ngăm đen, một mình hăn đứng đã muốn chiếm hết chỗ của ba người, hơn nữa còn cố ý khoác trường sam của văn nhân, tay cầm chiết phiến đề lưu bút, nét chữ oai hùng tuyến tú - khoan ngạch trang nhật nguyệt, đại phúc dung càn khôn (hiên ngang đứng giữa đất trời, rộng lòng chứa cả càn khôn)

Ngao Thịnh và Tương Thanh không hẹn mà cùng gật đầu, hay cho câu [Khoan ngạch trang nhật nguyệt, đại phúc dung càn khôn].

"Tạ ơn hoàng thượng khích lệ, đệ tử họ Uông, gọi là Uông Càn Khôn, tự Như Hải." Trạng nguyên hành lễ với Ngao Thịnh, thanh âm tràn đầy khí thế. Ngao Thịnh đưa mắt xem xét kẻ đang cực kỳ hăng hái kia rồi quay qua nhìn Tương Thanh, thấy y biểu tình dờ khóc dờ cười, nhưng trong mắt cũng có chút kỳ vọng, vị trạng nguyên uy mãnh nhất từ trước đến nay không biết có thực tài hay không đây.

Tầm mắt lướt qua trạng nguyên Uông Càn Khôn nhìn đến bảng nhãn, ừ thì cũng có dáng dấp thư sinh đấy, nhưng mà quả thực là xấu a, khuôn mặt hơi dẹt, da lại ngăm đen, mặc trường sam mà một chút nhanh nhẹn cũng không có, bất quá so với Uông Càn Khôn thì cũng coi như không tồi đi !

"Bảng nhãn phải không ?" Ngao Thịnh hỏi hăn : "Tên gì ?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, đệ tử họ Lý, tên Lý Thi Lễ." Bảng nhãn trả lời.

Ngao Thịnh gật đầu, nhìn đến thám hoa, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có kẻ trông giống người một chút, thoạt nhìn trông cũng thư sinh nhưng diện mạo lại không tốt lắm.

"Hồi bẩm hoàng thượng, đệ tử họ Đinh, tên gọi Đinh Thập." Thám hoa trả lời.

Ngao Thịnh nhướn nhướn mi, liếc Tương Thanh một cái, Tương Thanh nhận ra vẻ mặt đầy bỡn cợt của tên lưu manh, bất đắc dĩ nhìn lại, ý bảo hẳn tiếp tục đi.

Người cuối cùng, bởi vì không có tên trong tam giáp, hiển nhiên là có chút khẩn trương, thấy Ngao Thịnh nhìn mình liền thấp giọng trả lời : "Đệ tử họ Diệp, gọi là Diệp Vô Quy."

Ngao Thịnh gật đầu, xem ra đệ tử bảng này bộ dáng cũng không tồi, có điều hơi thấp một chút, nhìn kiểu gì cũng chỉ cao đến năm thước là cùng, hẳn cùng Ưng Càn Khôn một đầu một cuối, nhìn trông cũng khá vui mắt.

Tương Thanh thấy rõ bộ mặt chẳng chút hứng thú của Ngao Thịnh liền trừng mắt - đừng có trông mặt mà bắt hình dong.

Ngao Thịnh ra vẻ ngoan ngoãn ngồi thẳng, chấp tay với Tương Thanh. "Vâng, phu tử."

Tương Thanh xấu hổ, Ngao Thịnh lại khoái trá cười cười, quay sang nhìn bốn vị tân võ quan. Vừa nãy hẳn không mấy chú ý đến võ trượng nguyên, giờ nhìn kỹ lại, không khỏi sợ hãi than thầm, trên đời có thể có người khó coi đến vậy a ... Nói vậy không chừng còn nhẹ, cái mặt của vị võ trượng nguyên này so với mấy cái tranh quý dạ xoa bày bán đầy đường, xem ra còn đáng sợ hơn, mặt mũi đỏ gay, lông mày rậm, mắt nhỏ, mũi hếch, cộng thêm cái miệng rộng muốn chiếm đến nửa khuôn mặt, răng vàng êch, râu quai nón ... đáng người ục ịch nhưng nhìn qua cũng khá rắn chắc. Ngao Thịnh ngó qua Tương Thanh, thấy y khẽ cau mày, nhìn chăm chăm vào vị võ trượng nguyên kia, hình như có vẻ gì rất khó hiểu, Ngao Thịnh đương nhiên hiểu y đang nhìn gì, bản thân hẳn cũng được xếp vào hàng võ lâm cao thủ, nhìn vị võ trượng nguyên này tuy bề ngoài cương mãnh nhưng có thể thấy nội công không có gì đáng nói ... lại nhìn đến mấy người bên cạnh, xem chừng nội công còn cao hơn, không lý nào đánh không lại vị võ trượng nguyên này.

"Võ trạng nguyên." Ngao Thịnh hỏi gã : "Người tên gì ?"

Võ trạng nguyên kia ban đầu còn ngây ra, Văn Đạt phải lên tiếng gọi hẳn : "Võ trạng nguyên, hoàng thượng hỏi người đó !", bảng nhãn bên cạnh cũng lay lay mới khiến gã tỉnh ra, chỉ vào mình, hỏi ngược lại Ngao Thịnh : "Người hỏi ta à ?"

"Lớn mật !" Văn Đạt hung hăng trừng mắt. "Dám bất kính với hoàng thượng !"

Ngao Thịnh phẩy tay ra hiệu với Văn Đạt, lại hướng võ trạng nguyên, nói : "Đúng vậy, ta đang hỏi người đó."

Bảy người còn lại đưa mắt nhìn nhau, có chút kinh ngạc.

"Nga, ta gọi là Vương Trung Nghĩa !" Võ trạng nguyên vỗ ngực. "Là một tiều phu a."

Ngao Thịnh nhin không được bật cười, hỏi : "Tiều phu thế nào lại lên được võ trạng nguyên ?"

"Aii, ta sao biết được, nường ta mất, ta liền tung hoành thiên hạ, hôm đầu tiên đến Nhạc Đô đã thấy mở võ đài, nghe bảo đánh thắng thì có cơm ăn, thế là ta lên thôi !" Vương Trung Nghĩa ngoác miệng nói, thanh âm chấn động làm tai Ngao Thịnh và Tương Thanh muốn ong ong lên.

"Người thuộc môn phái nào ?" Tương Thanh hỏi gã.

"Môn phái ?" Vương Trung Nghĩa chớp mắt mấy cái, "Cửa giả gì ở đây ? Nhà ta không có cổng cửa gì đâu, mấy cái ván cửa bị ta gỡ xuống đóng quan tài cho nường ta rồi !" (ông hiểu nhầm nghĩa của từ "môn" rồi =w=)

Ngao Thịnh nghe gã nói mấy câu đã muốn cười đau ruột, hỏi ba người đứng gần đó : "Các người luận võ đều bại dưới tay hẳn sao ?"

"Ân ..." Cả đám đỏ mặt cúi đầu.

Ngao Thịnh cảm thấy người này rất thú vị, liền hỏi : "Người học công phu gì, đưa tay cho ta xem."

Vương Trung Nghĩa hùng hổ nói : "Ta chẳng biết công phu là cái gì, là do thân thể khỏe mạnh ! Nhưng ta cũng học từ cao nhân được đúng một chiêu."

"Nga." Tương Thanh tò mò hỏi : "Một chiêu như thế nào ?"

Vương Trung Nghĩa nhìn trái nhìn phải, phát hiện giữa sân có một khối đá Thái Hồ cao khoảng hai trượng, liền tiến đến. "Ba năm trước, ta vào núi đốn củi, gặp phải một con gấu lớn, ta cùng nó đại chiến ba trăm hiệp mà vẫn không đánh lại được, đúng lúc đó thấy trên cây có một người trẻ tuổi mặc đồ đen, không biết là xuất hiện từ lúc nào. Hắn dạy ta một chiêu, thế là ta quật ngã con gấu !"

"Một chiêu như thế nào ?" Tương Thanh hỏi : "Người thử xuất ra cho ta xem !"

"Được." Vương Trung Nghĩa nhổ một bãi nước bọt ra tay, đoạn dang tay ôm lấy đầu trên của tảng đá, Tương Thanh khẽ nhíu mày, là thế khóa hầu ... Tiếp đó, Vương Trung Nghĩa lại chuyển hai tay sang nắm lấy gờ nhọn ở hai bên tảng đá, ép chặt, mượn sức kéo ... phân cân thác cốt ! Tương Thanh đột nhiên la lên : "Tất cả lui lại !"

Mọi người nhanh chóng lui xuống dưới mái hiên, đồng thời nghe Vương Trung Nghĩa đột nhiên hô to, gõng người, nhắc bổng khối đá Thái Hồ lên, [oanh] một tiếng, khối cự thạch ngàn cân bị gã nâng lên rồi ném xuống, bụi đất rơi lả tả .....tướng sĩ thủ vệ bốn bề kinh ngạc trợn tròn mắt ra nhìn.

Bụi bặm tán đi, Vương Trung Nghĩa phui phui tay, ôm tảng đá đặt về chỗ cũ, thấy cỏ vè như vẫn chưa chắc chắn lắm liền đập đập mấy cái, coi cự

thạch như cây trồng mà đem vùi xuống đất.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nhìn nhau ... anh chàng lỗ mãng này lại như vậy có thiên phú dị bẩm, sức mạnh địch cả ngàn quân, bất quá chiêu vừa rồi của gã, hai người đều nhận ra, là [thiên quân suất] của Tư Đồ ... Không có tài trí cùng nội công hơn người, nhưng cái đặc biệt ở Vương Trung Nghĩa chính là sức mạnh ngàn cân.

Ngao Thịnh đột nhiên bật cười, sâu thẳm nói : "Không tưởng được, Tư Đồ chỉ tùy tiện dạy một chiêu, kết quả lại đưa tên mãnh phu này thành võ trượng nguyên của Thịnh Thanh ta."

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh, thấy hăn hình như có chút không phục, liền nói : "Mặc dù có sức mạnh, nhưng nếu chỉ bằng một chiêu mà đánh thắng tất cả, chẳng phải mấy người còn lại công phu đều không bằng sao ?"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, gật đầu, hỏi ba người kia : "Vì sao đều thua hăn ? Không phải các người đến một chiêu cũng không đỡ nổi đấy chứ ?"

Ba người mặt đỏ tai hồng, đang không biết trả lời ra sao, chợt nghe Vương Trung Nghĩa : "Aii, hoàng thượng a, không trách bọn họ được, ta thắng cũng không có minh bạch, là chơi xấu thôi, tại ta chỉ nghĩ thắng là có cơm ăn chứ không nghĩ đến có chức vị này."

"Người thắng như thế nào ?" Tương Thanh hơi ngạc nhiên hỏi.

"Từng người nói một." Ngao Thịnh hỏi từ đệ tứ báng.

"Hăn ... Thần còn chưa kịp chuẩn bị, hăn đột nhiên rống lên ... thần bị khí thể của hăn làm cho chấn động, lỗ tai lại đau nhức, theo bản năng đưa tay lên xoa tai, hăn liền xông đến." Bàng nhãn nói : "Vương huynh thanh lượng kinh người, hét một tiếng cũng khiến cả đám chết ngất."

"Đúng vậy sao ?" Ngao Thịnh cười to, nhướn mi nhìn Vương Trung Nghĩa, "Hét một tiếng ta nghe thử coi."

"Nga." Vương Trung Nghĩa thủ thế đứng vững vàng, nói với mọi người :
"Che tai lại a !"

Mọi người nhìn nhau, đồng loạt bịt chặt tai lại, chỉ thấy Vương Trung Nghĩa hít sâu một hơi, há miệng rống lên ...

Hét xong, nhìn mọi người, Văn Đạt cũng mấy văn nhân mặt mũi trắng bệch, trừ vị Uông trạng nguyên cao to kia thì tất cả đều ngã ngồi trên đất. Quan binh phủ vệ cũng chịu không nổi, rớt cả vũ khí.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh giật mình, đừng nói lần này lại nhật được của quý trong bảo khố nữa đi, Trương Tam năm đó cũng có tiếng rống như vậy đó.

"Vậy còn hai người ?" Ngao Thịnh hỏi bảng nhãn và thám hoa, "Vì sao lại thua ?"

".....Cũng là bị chơi xấu." Thám hoa thần tình bất đắc dĩ. "Lúc cùng thần tử thí, lúc đầu hãn bảo sẽ chọi ám khí, thần né, hãn không chọi. Lần thứ hai hãn cũng nói sẽ chọi ám khí, thần né, hãn vẫn không chọi. Đến lần thứ ba, thần không thềm né nữa, ai dè hãn đến trước mặt, nhổ đàm vào mặt thần ..... sau đó thì ..."

Ngao Thịnh và Tương Thanh cùng bật cười, quay sang bảng nhãn, "Còn người ?"

"Thần ... lúc hãn cùng thần so chiêu, thần đã chế ngự hai tay hãn, bẻ về sau, thần thấy mình sắp thẳng, không ngờ hãn lại đột nhiên ... xì hơi" Bảng nhãn cũng rất bất đắc dĩ nói.

Ngao Thịnh quay qua nhìn Tương Thanh, thấy y đang tròn mắt ngạc nhiên, trông thú vị không nói lên lời.

"Aiii ..." Ngao Thịnh lắc đầu cười cười, chia chia Vương Trung Nghĩa, "Võ trạng nguyên như người đứng là từ trước tới nay độc nhất vô nhị ... Đại khái coi như ý trời đi, nhưng trông người không giống người biết nhiều chữ, võ trạng nguyên sau khi luận võ còn phải thi văn, sao người qua được?"

Tương Thanh hỏi Ngao Thịnh : "Đề văn của võ trạng nguyên năm nay là gì?"

Ngao Thịnh nhướn mi, "Ta tự mình ra, làm võ quan phải như thế nào?"

Tương Thanh dờ khóc dờ cười nhìn Ngao Thịnh, đề mục này rất dễ nhưng cũng rất khó, chính là càng đơn giản lại càng khó trả lời.

Văn Dạ ở một bên lật tìm phiến tử, Vương Trung Nghĩa trả lời Ngao Thịnh : "Ta biết được ba chữ, là ba chữ năm đó nương dạy ta, nương bảo cả đời chỉ cần nhớ kĩ ba chữ đó là được !"

"Là ba chữ gì?" Tương Thanh hỏi gã.

"Tên ta." Vương Trung Nghĩa cười ha hả, "Nương nói chữ thứ nhất là họ, bảo ta phải đứng đắn làm người, không được làm xấu mặt họ Vương, hai chữ sau là cách xử sự, nương bảo nhớ kĩ hai chữ đó là có thể làm việc lớn."

Lúc này Văn Đạt đã dâng lên bài thi của Vương Trung Nghĩa, đưa cho Ngao Thịnh và Tương Thanh, hai người mở ra, thấy đề mục [Làm võ quan phải như thế nào?], bên dưới là hai chữ tiêu vẹo - Trung Nghĩa. Viết rất mạnh tay, giấy Tuyên Thành cũng suýt rách, dưới cùng là dòng mực đỏ viết tay của tả thừa tướng Quý Tư - lương đồng tài.

"Ha ha ha ..." Ngao Thịnh xem xong cười nghiêng ngả, cuộn giấy lại, nhìn Vương Trung Nghĩa, gật đầu, "Hảo !"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 17] Chủ chiến

Sau khi vị võ trượng nguyên làm cho cả đám cười vui vẻ từng bừng, Ngao Thịnh lại một phen thăm dò công phu của ba người còn lại, cũng không tồi, có điều hơi quá ngoan ngoãn phục tùng, không thể hiện được khí phách ... Đành rằng một võ tướng biết chấp hành quân lệnh là điều tối quan trọng, nhưng cũng không cần quá mức như vậy, giống như năm đó có Tề Diệc, bây giờ có Tống Hiếu, Vương Hi ... Mỗi người đều có tính cách riêng, đường hoàng có, âm trầm tâm cơ cũng có ... Người luyện võ trước hết phải cho người ta cảm nhận được cái phi thường của mình, điều này vô cùng quan trọng, xem ra trong bốn người chỉ có mình trượng nguyên Vương Trung Nghĩa là đáng bàn đến, nhưng cái tên gốc tử này, không biết nên dùng gã thế nào đây ?

Nghĩ một hồi, Ngao Thịnh quay mặt nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y vừa uống trà vừa chăm chú xem xét cuộn giấy, tựa như rất vừa lòng.

Ngao Thịnh thoáng giật mình, ghé lại dòm vào, thấy trên cuộn giấy viết vài dòng lưu loát, hình như là bài thi ... thể chữ thông thiên linh động, phóng khoáng mà mềm dẻo, thực sự là rất đẹp.

"Là bài thi của ai ?" Ngao Thịnh tò mò hỏi.

Tương Thanh lật lại bài thi cho hắn xem tên họ, thấy đề ba chữ [Diệp Vô Quy], là bài thi của đệ tứ bảng.

Bài thi là do Quý Tư và Mặc Tây Nhung cùng nhau duyệt, trên bài thi thấy có chữ của Quý Tư phê chú -- có tài văn chương, năng lực xuất chúng,

xứng đáng trạng nguyên ! Lẽ ra bài thi được Quý Tư khen ngợi như vậy phải đứng nhất a.

Tương Thanh lại chỉ vào dòng phê chú của Mặc Tây Nhung -- có tài, biết nhìn xa trông rộng, tiếc là quá mức cực đoan, chỉ xứng đứng hàng thứ bảy.

"Hử ?" Ngao Thịnh giật mình, thật hiếm khi thấy quan điểm của Quý Tư cũng Mặc Tây Nhung lại khác nhau đến vậy, liền hỏi Tương Thanh : "Hai người kia khác nhau chỗ nào a ?"

"Chỗ này." Tương Thanh chỉ vào phần khoanh tròn bằng mực đỏ của Quý Tư, liền thấy năm chữ -- [Chủ chiến, để thân chiến !]

Ngao Thịnh nhướn mày, cùng Tương Thanh liếc mắt nhìn nhau.

Đề thi văn lần này yêu cầu thí sinh viết về sách lược trị quốc cùng thái độ đối ngoại giao bang. Bốn người, bốn bài thi chia làm hai quan điểm, một phái chủ chiến, một phái chủ hòa ! Trạng nguyên Ôn Càn Khôn cùng đệ tử bảng Diệp Vô Quy đều ủng hộ chính sách chủ chiến, nhưng Ôn Càn Khôn lý lẽ hàm súc, chủ yếu nói về ý nghĩa cùng tính tất yếu của trận chiến, còn Diệp Vô Quy hành văn sắc bén, khẳng định chủ chiến là muốn Ngao Thịnh thân chinh tác chiến, bình định tứ phương thống nhất hoa di, làm một hoàng đế chinh chiến trên lưng ngựa.

Ngao Thịnh mỉm cười, xem ra lần này Quý Tư cũng hi vọng hẳn có thể làm một chinh chiến hoàng đế, còn Mặc Tây Nhung tuy rằng ủng hộ chủ chiến, nhưng không chủ trương để hoàng đế ngự giá thân chinh.

Buông bài thi xuống, Ngao Thịnh lại nhìn đến hai vị bảng nhãn cùng thám hoa, hạ lệnh : "Ôn Càn Khôn, Diệp Vô Quy ... còn cả Vương Trung Nghĩa, ba người ở lại, còn những người khác đều đến gặp Quý Tư thừa tướng."

"Tuân chỉ." Mọi người đều nhanh chóng tản đi.

Ngao Thịnh đứng lên hỏi Ông Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy, "Hai khanh đều ra ý chủ chiến ?"

Ông Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy quay mặt nhìn nhau ... Vì chiều cao quá mức chênh lệch, bởi vậy lúc đầu chẳng ai nhìn thấy ai, cuối cùng Ông Càn Khôn cúi xuống, Diệp Vô Quy ngẩng lên, lúc này mới nhìn thấy nhau, về khoản mất tự nhiên thế nào xin miễn bình luận.

Ngao Thịnh bấm bụng nhin cười, nói : "Trẫm cũng có ý chủ chiến."

Ông Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy nghe xong, trong mắt đều sáng ngời, chợt nghe Ngao Thịnh nói tiếp : "Nhưng trẫm có chút không hiểu ... hai người đều ủng hộ chủ chiến, Diệp Vô Quy chủ trương để trẫm thân chiến, vậy còn Ông Càn Khôn ? Theo trạng nguyên gia, trẫm có nên thân chinh ngự chiến ?"

Ông Càn Khôn ôm quyền nói : "Hoàng thượng, ngự giá thân chinh là cần thiết !"

"Nga ?" Ngao Thịnh vui vẻ hỏi thêm, "Vậy sao không thấy khanh đề cập trong bài thi ?"

"Hồi bẩm hoàng thượng." Ông Càn Khôn thi lễ, nói : "Từ sau khi hoàng thượng đăng cơ đến nay vẫn chưa cùng các nước chư hầu phát sinh xung đột gì quá lớn, nhưng thái độ của hoàng thượng đối với ngoại tộc không hề nhân nhượng, bởi vậy đệ tử cho rằng hoàng thượng tất nhiên chủ chiến. Nhưng chưa chắc hoàng thượng là người tự thân chấm bài, người chấm bài là tả hữu thừa tướng, đệ tử không dám khẳng định hai vị ấy có chủ chiến hay không, hơn nữa nếu tùy tiện viết ra ý tưởng [ngự giá thân chinh], dễ khiến người ta cảm thấy ấu trĩ không biết chừng mực, bởi vậy đệ tử mới cố ý tránh né." Nghe một chút rồi lại nói tiếp, "Đệ tử cùng Diệp huynh ở trọ cùng một khách điếm, lúc đề danh bảng vàng, bài thi của tam giáp cửu đỉnh đều được dán trên bảng danh sách, đệ tử may mắn xem qua bài thi của Diệp

huynh, nói thật, nếu bàn về học thức, đệ tử không bằng được Diệp huynh cơ trí đầy mình."

Ngao Thịnh nghe xong gật đầu nói : "Được, có tâm cơ, cũng có tầm nhìn rộng." Nói xong nhìn sang Diệp Vô Quy, "Khanh cũng nên học tập cách nhìn của hãn một chút a."

Diệp Vô Quy cười nhẹ, nói : "Hoàng thượng, đệ tử cũng muốn học, nhưng tính cách ngay thẳng trời sinh không thay đổi được, thiên tính của đệ tử vốn chỉ biết tiến không biết lui, rất khó bỏ. Theo đệ tử thấy, đó cũng là cá tính của mỗi người. Với đệ tử, chỉ cần bộc lộ được tài năng, cứ thế dũng cảm tiến tới là tốt rồi. Còn thái độ của Uông huynh là tùy thời mà thay đổi, có thể linh động biến hóa ... Chính sự thay đổi bất ngờ, có khi phải tiến, có lúc phải lui, xin hoàng thượng định đoạt."

"Ân." Ngao Thịnh vừa lòng gật đầu, "Tính cách như vậy, trầm tán thành, hai khanh không có gì sai." Nói xong quay ra nhìn Vương Trung Nghĩa đang ngơ ngáo ngó đông ngó tây, "Vương Trung Nghĩa, khanh thấy sao ?"

Vương Trung Nghĩa khó hiểu hết nhìn Ngao Thịnh lại nhìn Tương Thanh, hỏi : "Thấy gì ? Các người huyền thuyên toàn mấy thứ văn vẻ, ta quê mùa có nghe cũng không hiểu a."

Tương Thanh hỏi : "Hiện giờ ngoại tộc như hổ rình mồi, nhưng Thịnh Thanh vừa mới thành lập, căn cơ chưa vững, nếu người là tướng quân, người sẽ chủ trương đi tiêu diệt ngoại tộc hay nghị hòa với bọn họ, chờ khi quân bị chu đáo mới quyết một trận tử chiến ?"

Vương Trung Nghĩa chớp mắt mấy cái, hỏi : "Nga, ý mấy người là bọn mọi rợ kia muốn chiếm địa bàn của bọn ta, nhưng binh mã của chúng ta không đủ nên không chắc chắn có thể thắng hay không chứ gì ?"

Tương Thanh gật gật đầu, "Có thể nói như vậy."

"Đánh chết mẹ nó luôn !" Vương Trung Nghĩa văng tục, khí thế bùng bùng. "Cái đám mọi rợ này thật đáng ghét, ta là người phía tây, đám mọi rợ đó luôn khi dễ người Hán chúng ta. Hoàng thượng người yên tâm, nếu người muốn đánh nhau với đám mọi rợ đó, lại còn tự mình xuất chinh, dân chúng có thể không ủng hộ người sao ? Trung Nguyên không thiếu hảo hán, cho dù là lục lâm thảo khấu hay trộm cướp thổ phỉ cũng đều nguyện ý đi đánh lũ mọi rợ kia, bách tính mỗi người góp chút tiền bạc cơm gạo, thêm chút thuế má thì còn phải sợ gì ? Nói đi, các người có định đi đánh đám mọi rợ đó không ? Nếu đánh thì ta không quay về nữa, ở lại cùng các người đánh một trận."

Vương Trung Nghĩa vỗ ngực một phen nói hết lời, thấy mọi người đều chăm chú nhìn mình, tự thấy có chút kỳ quái, sờ sờ đầu, "Ta nói gì sai sao ? Ta không có học, các người cũng đừng chấp nhặt vậy a."

Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn thật lâu sau mới phản ứng lại, thi lễ với Vương Trung Nghĩa, nói : "Vương tiên sinh tài cao, đệ tử bội phục."

Ngao Nhịnh nhếch miệng cười, hỏi Tương Thanh : "Thế nào ?"

Tương Thanh đặt chén trà xuống, thản nhiên nói : "Có được dân tâm ... lý do này đủ để thuyết phục cả triều văn võ bá quan."

Ngao Thịnh vừa lòng, liền phong chức cho Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn, để Diệp Vô Quy đi theo Quý Tư, Uông Càn Khôn đi theo Mặc Tây Nhung, ý tứ rõ ràng là tạo cơ hội cho cả hai, nếu làm tốt, vậy tả hữu thừa tướng tiếp theo chính là bọn họ.

Về phần Vương Trung Nghĩa, Ngao Thịnh vuốt cằm hỏi, "Vương Trung Nghĩa, khanh muốn làm quan gì a ?"

Vương Trung Nghĩa ngửa mặt lên trời, nghĩ nghĩ một hồi, gã vốn không có khái niệm cái gì quan với không quan, đơn giản nói : "Làm gì cũng được, làm gì cũng được, miễn là ăn no, tốt nhất là đi đánh mọi rợ nữa."

"Nếu người không may tử trận thì sao ?" Tương Thanh hỏi gã, "Có sợ không ?"

"Sợ cái gì ?" Vương Trung Nghĩa giơ tay ngón cái, "Nương ta nói, đại trượng phu phải chết ở chiến trường, vì nước quên thân a."

Ngao Thịnh lắc đầu cười, "Người tạm vào quân doanh, theo Tống Hiếu học cách đánh giặc, trước hết cứ tòng quân, chuyện về sau sẽ quyết ... Nếu người thực sự có tiền đồ, sau khi trở về, trăm sẽ lập một từ đường cho mẹ người ở quê hương, cho người rạng rỡ tổ tông."

"Thật sự a !" Vương Trung Nghĩa nghe xong liền vui mừng quá đỗi, quỳ xuống dập đầu với Ngao Thịnh, "Ta làm ! Có thể xây được từ đường cho nương thì có bắt ta làm trâu ngựa cũng được."

Ngao Thịnh gật gật đầu, hán tử kia mặc dù lỗ mãng nhưng trung hiếu vẹn toàn, xem ra không cần đọc sách cũng không sao, mấu chốt ở chỗ có một người mẹ tốt dạy dỗ hẳn là được rồi ...

Ngao Thịnh ra lệnh dọn bàn tiệc trong cung để đón tiếp ba người, Vương Trung Nghĩa lần đầu tiên trong đời thấy một bàn tiệc rượu hoành tráng thịnh soạn như vậy liền lao vào như lang thôn hổ yết. Ông Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy thì hận vì tương ngộ quá muộn, càng nói chuyện lại càng thấy hợp, cùng Vương Trung Nghĩa cũng rất thoải mái, cuối cùng nảy ý kết thành huynh đệ. Xét qua một lượt thì Diệp Vô Quy lớn tuổi nhất, năm nay hai mươi tư, Vương Trung Nghĩa thì hai mươi hai, là lão nhị, Ông Càn Khôn trông vậy mà lại là nhỏ nhất, hai mươi mốt. Như vậy giờ trông lại càng tức cười, người cao to nhất là tam đệ, thấp bé nhất lại là lão đại ...

Không đề cập đến ba người kia nữa, lại nói đến Ngao Thịnh và Tương Thanh ...

Ngao Thịnh từ sau khi gặp gỡ mấy người kia tỏ ra rất vừa lòng, lại vừa đến lúc dùng ngọc thiện liền lôi kéo Tương Thanh về phòng dùng bữa. Về

mặt Tương Thanh vẫn rất thản nhiên, nhưng Ngao Thịnh hiểu, hẳn là hiện giờ y cũng đang cao hứng.

"Thanh, uống rượu không ?" Ngao Thịnh đột nhiên hỏi, "Ta có một vò rượu quý a."

Tương Thanh ngẩng đầu nhìn hẳn, hỏi : "Rượu gì ?"

"Trúc điệp thanh thượng hạng." Ngao Thịnh đẩy đĩa rau tới cho Tương Thanh, "Mỗi lần uống trúc điệp thanh, ta đều nghĩ đến người."

Tương Thanh sửng sốt, sau gật đầu, "Uống."

Ngao Thịnh ra hiệu cho Văn Đạt, Văn Đạt hiểu ý liền gọi hai thị vệ, ra gốc đại hòe trong ngự hoa viên đào một lúc, ôm lên một vò rượu được phong kín, lau sạch bùn đất bám bên ngoài, lại ôm vò rượu cùng hai chén trúc tới, nhẹ nhàng rót cho Ngao Thịnh và Tương Thanh.

Ngao Thịnh nâng chén rượu, nói với Tương Thanh, "Ném thử chút đi."

Tương Thanh nhận lấy, cảm nhận mùi hương thơm lạ xông vào mũi, quả thực là trúc điệp thanh thượng hạng, tinh khiết mà nồng đượm. Nâng chén lên uống một hơi, cảm nhận từng đợt lãnh hương trong khoang miệng, sau khi nuốt xuống, cảm giác ấm áp xông lên trong cuống họng, càng lúc càng nóng bỏng nhưng cũng thực ngọt lành, thật giống như mang tất cả tư vị trong lòng mà nuốt xuống.

Sau hai chén rượu, Tương Thanh nhẹ nhàng thở dài, cảm thấy rượu này uống vào thực thoải mái. Mấy năm nay bên ba ngoài Tây Bắc, y đã quen với vị cay nồng của Thiêu Dao Tử, cảm giác khi uống vào chỉ có hai chữ - thống khoái ! Một ngụm rượu cùng ánh trăng viên mãn cô tịch làm bạn, sa mạc thê lương, cỏ hoang cát vàng ... đã làm cho cảm xúc của y phai nhạt đi rất nhiều, rất nhiều. Có thể nói, ba năm qua, sự cô độc kia đã làm vơi đi

cảm giác áy náy nhưng lại khiến nổi nhớ nhung về con người ấy càng thêm dâng tràn ...

Còn đang nâng chén xuất thần, chợt thấy cảm giác ấm áp bao phủ lên mu bàn tay đặt trên băng ghế, Tương Thanh cúi đầu, thấy Ngao Thịnh chậm rãi cầm lấy tay y, nhẹ nhàng vuốt ve, như an ủi ... lại như thương tiếc ...

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 18] Quái chiêu

Chỉ trông cậy vào một vò rượu mà mong Tương Thanh quá chén là không có khả năng, thật ra Ngao Thịnh muốn thử đem mình chuốc say xem có thể hay không, dù sao với tính cách của Tương Thanh, cho dù có uống đến say mềm cũng chẳng thể nào làm ra mấy chuyện loạn thất bát tao cho được, nhưng nếu là mình, mượn rượu giả điên, nói không chừng Tương Thanh sẽ mềm lòng mà thuận theo cũng nên.

Nhưng mà, liều mạng nốc hết nửa vò rượu, Ngao Thịnh mặt vẫn không hề biến sắc, một chút men say cũng chẳng thấy đâu ... Quay qua nhìn Tương Thanh, chỉ mới uống vài chén đã thấy hai má ửng hồng ... Trong lòng Ngao Thịnh biết, tửu lượng của y không tồi, hay ít nhất là hẳn chưa bao giờ thấy y say. Nghe nói người của Hắc Vân Bảo không ai không thể uống dưới năm bình, chỉ là Tương Thanh dễ đổ mặt mà thôi. Người ta vẫn thường nói, con gái trước khi lập gia đình phải cho người yêu uống vài chén rượu, nếu dễ đổ mặt thì chính là người đàn ông tốt, có thể yên tâm mà trao gả. Ngược lại, nếu càng uống mà sắc mặt càng trắng bệch ra, người đó nhất định không nên chọn làm trượng phu, nếu không phải bạc tình lãnh tính thì chính là đoán mệnh vô phúc.

Đặt bình rượu xuống, Ngao Thịnh quyết định, thôi thì giả say đi ... thế là nằm rạp ra trên bàn đá, mượn rượu giả điên, bắt đầu làm nhảm, "Thanh, ta thích người."

Tương Thanh sững sốt, có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Ngao Thịnh vẻ mặt tỉnh táo mà cái miệng nói mê, "Về phòng ngủ đi."

Ngao Thịnh nắm lấy y, "Người đỡ ta, ta hoa mắt."

Tương Thanh dù chân chừ nhưng vẫn đưa tay dìu hẳn đứng lên ... Ngao Thịnh đương nhiên không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, cả người đều dựa sát vào Tương Thanh. Tương Thanh muốn đỡ hẳn về tấm cung, nhưng Ngao Thịnh túm lấy cánh cửa, nói : "Đi qua phòng người về nhanh hơn."

Tương Thanh trừng mắt liếc hẳn, cười lạnh : "Người vẫn còn tỉnh táo a !"

Ngao Thịnh cười gượng, ôm Tương Thanh, nói : "Thanh, ta thích người."

Tương Thanh mệt mỏi thở dài, dìu Ngao Thịnh vào phòng, đỡ hẳn lên giường, mở ván tường định đẩy hẳn sang, nhưng Ngao Thịnh lại đưa tay kéo mạnh một cái ... Tương Thanh mất thăng bằng, ngã đè lên người hẳn, có chút khó hiểu giương mắt nhìn Ngao Thịnh.

"Thanh ... ta muốn ngủ ở đây." Ngao Thịnh cười tủm tỉm nói, "Ta say rượu mà."

Tương Thanh ghé vào trên người hẳn, thấy khoe miệng Ngao Thịnh mang nét cười, "Lần đầu tiên ta nghe một con ma men tự nhận mình say, chẳng bình thường đều nói không say đó sao ?"

Bàn tay Ngao Thịnh nhẹ nhàng vuốt cằm Tương Thanh, thấp giọng nói, "Ta không giống những con ma men kia ! Thứ ta say không phải rượu, mà là người ..."

"Được rồi ..." Tương Thanh chẹn ngang câu nói nghe phát buồn nôn của Ngao Thịnh, cảnh cáo, "Muốn ngủ thì đừng nói nữa, ngủ sớm đi."

"Ân." Ngao Thịnh nằm xuống, thân nhiên gối đầu lên gối của Tương Thanh, còn lui vào chừa cho y một khoảng.

Tương Thanh nhìn qua vách tường bên kia, nói, "Gối của ai thì người ấy dùng ... Ách !"

Còn chưa dứt lời đã bị Ngao Thịnh kéo xuống, bắt nằm bên cạnh, hai người cùng chung một gối. Ngao Thịnh cười cười, đưa tay chia chia cái gối, thấp giọng nói : "Đồng sàng cộng chẩm."

Tương Thanh không nói gì, đưa tay tắt ngọn nến trên bàn, buông màn, cời ngoại bào, nằm xuống ngủ.

Trong chăn, tay Ngao Thịnh chậm rãi ôm lấy hông Tương Thanh, ở bên thắt lưng sờ tới sờ lui, đầu gối lên hõm vai Tương Thanh, tựa hồ như đang hôn lên cổ y.

Tương Thanh nhìn hắn, cũng không thèm để ý tới bộ dạng mượn rượu giả điên kia, chỉ muốn ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải lên triều. Nhưng Ngao Thịnh sợ dĩ bị gọi là con sói con bới lẽ hắn không biết kiềm chế, cũng không biết an phận. Thấy Tương Thanh không ngăn cản, hắn lại càng được nước làm càn, lấn lướt nhẹ nhàng hôn lên thùy tai của y.

Tương Thanh chậm rãi quay sang đối diện với Ngao Thịnh, Ngao Thịnh chăm chú nhìn y, lại đưa chóp mũi cọ cọ, cười cười tỏ ý muốn hôn. Tương Thanh hơi ngả người về phía sau né tránh, thấp giọng nói : "Người trước kia uống hai bình cũng không say, nếu không muốn ngủ thì về phòng đi."

Ngao Thịnh nhú mày bất mãn, đành phải dựa vào Tương Thanh, ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ.

Thấy Ngao Thịnh không còn cò cưa nữa, Tương Thanh mới nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ, trong lúc mơ màng lại cảm thấy Ngao Thịnh vẫn cố chấp sát lại, nhẹ nhàng hôn lên môi y một cái.

Tương Thanh đành tự an ủi, thôi thì cứ coi như đang mơ đi ...

Sau đêm mộng đẹp, hai người theo thường lệ bị tiếng chuông báo thượng triều đánh thức, Ngao Thịnh ngồi dậy, thấy Tương Thanh cũng muốn dậy theo liền nói : "Không phải muốn ngủ thêm chút nữa sao ...mà thôi, cùng ta lên kim loan điện rồi ngủ trên ngọc sàng được không ? Ngủ ở đó ta mới nhìn được."

Tương Thanh dở khóc dở cười lắc đầu, rời giường rửa mặt, cùng Ngao Thịnh vào kim loan điện.

"Hôm nay mấy lão già kia chắc phải nhảy dựng lên." Ngao Thịnh nhú mi, bất đắc dĩ nói, "Nói ra chuyện ngự giá thân chinh, hai phái thế nào cũng cãi nhau một trận."

Tương Thanh đi bên cạnh, cúi đầu ngẫm nghĩ, "Kỳ thực cũng không nhất thiết phải nói ra."

"Di ?" Ngao Thịnh nhìn y, "Vậy nói thế nào ?"

"Nói người muốn tiến đánh ngoại tộc Tây Bắc, tất nhiên trước hết phải bình định hai vùng Đông Hải và Nam Hải ... Cứ để các lão thần trước tiên chuẩn bị tâm lý đã, hoặc nói dụ đi một chút, người đưa vài trận thắng ra làm chỗ dựa, mọi người cũng có chút tin tưởng với người."

"Chủ ý này không tồi." Ngao Thịnh gật gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói, "Nhân khoảng thời gian này chọn ra vài người trẻ tuổi, có tâm huyết, hiện tại bên phe bảo thủ vẫn tương đối nhiều, đến lúc đó quân số cân bằng thì dễ nói chuyện rồi."

"Ân." Tương Thanh gật đầu.

"Nhưng mà cũng phải nói lại ..." Ngao Thịnh nhướn mí, "Nói không chừng chờ đến lúc ta ngự giá thân chinh, chắc mấy lão già kia cũng chết hết rồi."

Tương Thanh trừng mắt nhìn hẳn, "Đừng nói bừa."

Bước lên kim loan điện, đầu tiên Ngao Thịnh nhìn Ônng Càn Khôn vóc dáng cao lớn đứng sau Mặc Tây Nhung, lại nhìn sang Diệp Vô Quy thấp bé còn chưa đến ngực hẳn đang đứng sau Quý Tư, ngán ngẩm lắc đầu, nghĩ bụng sau này có hai bên tả hữu thừa tướng như vậy, nhìn cũng vui mắt đi.

Tựa vào long ỷ, Ngao Thịnh phất tay với chư thần đang dập đầu hành lễ, nói : "Miễn lễ cả đi."

"Mọi người đã biết tân quan viên rồi chứ ?" Ngao Thịnh hỏi một tiếng.

Quần thần nhìn Ônng Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy, đều gật đầu nói đã biết ...

"Ân." Ngao Thịnh tựa vào long ỷ, nói : "Bọn họ đều còn trẻ tuổi, các khanh là trưởng bối, nên rộng lượng chỉ giáo, không chỉ với hai người bọn họ mà cả với những người tân tuyển sau này, đều phải tận tình chỉ bảo."

"Chúng thần tuân chỉ." Mọi người gật đầu lĩnh chỉ.

"Ân." Ngao Thịnh lại gật gù, không nói gì nữa. Văn Đạt thấy hẳn không còn gì phân phó, liền hỏi chư thần trên điện, "Có việc khởi tấu ....."

Chúng thần bốn mắt nhìn nhau, một quan văn bước ra hành lễ với Ngao Thịnh, nói : "Hoàng thượng, vi thần có việc muốn tấu ..."

Ngao Thịnh giương mắt nhìn người vừa bước ra, mỉm cười, nghĩ bụng biết ngay là người ... Còn thể là ai khác ? Hình bộ thị lang Chương Lý Phương.

"Chương thị lang có việc gì cần tấu ?" Ngao Thịnh bất động thanh sắc, hỏi.

"Ách, khởi tấu hoàng thượng." Chương Lý Phương nhíu mày, nói : "Trước đây hoàng thượng hạ chỉ cho Tổng tướng quân chuẩn bị binh mã, bình định Vương Tiếp ... Yêu cầu các quan viên châu thành phải ủng hộ."

"Ân, là trăm nói." Ngao Thịnh gật đầu, cười hỏi, "Thế nào ? Tổng Hiếu nhờ khanh giúp sao ?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, hôm qua Tổng Hiếu tướng quân đưa ra cho vi thần một yêu cầu rất hoang đường." Chương Lý Phương thở dài, nói, "Ngài ấy yêu cầu vi thần đưa tất cả các phạm nhân đang bị giam giữ trong bộ hình đến quân doanh, có bao nhiêu người thì đưa bấy nhiêu, còn phải chiêu an thổ phỉ ác bá khắp nơi, nói là chỉ cần nhập ngũ sẽ không giết. Tổng tướng quân muốn kiến tạo lại Tổng gia quân, yêu cầu thần mang binh khí thu được đem trả lại."

Ngao Thịnh nghe xong, lại gật gù cười, "Nói vậy, quả thật cũng thu được không ít người ... Đúng rồi, toàn bộ phạm nhân của Thịnh Thanh, tổng cộng có bao nhiêu người ?"

Chương Lý Phương ngẫm nghĩ một lúc, nói : "Hôm qua thần cũng quên chưa tính, có lẽ khoảng gần sáu vạn, nếu có thể chiêu an thêm nữa, chắc cũng được khoảng trên dưới tám vạn."

"Rất tốt." Ngao Thịnh gật đầu, "Tám vạn người cùng với nhân mã của Tổng Hiếu, thêm cả đầu bếp trừ tử không phải được hơn mười vạn rồi sao ? Có điều ngựa vẫn chưa đủ."

"Aii ... .. Hoàng thượng, vi thần không phải nói đến số lượng." Chương Lý Phương lắc đầu, nói : "Ngài thử nghĩ xem, đây đều là một đám đồ bỏ a, lỡ lúc lên chiến trường, không lo đánh giặc, chỉ lo chạy trốn chết, vậy không phải chậm trễ đại sự sao ?"

Ngao Thịnh nghe xong, gật gật đầu, "Khanh nói cũng đúng ... Ân, vừa phải phòng chừng tù phạm bỏ trốn, còn phải khiến họ một lòng đoàn kết ra

sức giết địch. Ân, các khanh có kế sách gì không ? Cho Tống Hiếu một chủ ý đi."

Chương Lý Phương lùi về chỗ, xem thái độ của Ngao Thịnh là biết hoàng thượng đồng ý cả hai tay với Tống Hiếu rồi, mình còn có thể ý kiến gì nữa đây ? Ngoan ngoãn về chuẩn bị điều người đi thôi.

Văn võ quần thần hai mắt nhìn nhau, cảm thấy biện pháp này tuy rằng tốt, nhưng thực thi lại quá phiền toái, hơn nữa còn liên quan đến tính mạng của nhiều người, thật sự đau đầu a.

"Hồi bẩm hoàng thượng, thần có chủ ý này." Diệp Vô Quy bước ra, hành lễ với Ngao Thịnh.

"Nga ..." Ngao Thịnh gật đầu, "Diệp học sỹ nói xem." Bởi vì Diệp Vô Quy và Uông Càn Khôn hiện tại còn chưa đảm nhiệm chức quan cụ thể nào, cho nên tạm gọi là học sỹ, nói cách khác, cả hai tham gia vào quốc sự cũng chỉ với vai trò là trợ thủ cho hai vị tể tướng, đương nhiên, tể tướng thực ra cũng chẳng trực tiếp quản chuyện gì, chỉ giúp hoàng thượng đề xuất ý kiến mà thôi.

"Hồi bẩm hoàng thượng." Diệp Vô Quy nói, "Thần có bốn chiêu thức, có thể dùng để quản thúc được đám phạm nhân này."

Ngao Thịnh gật đầu, chờ hắn nói tiếp.

"Thứ nhất." Diệp Vô Quy vóc dáng tuy nhỏ bé, nhưng thanh âm lại không nhỏ chút nào, ngẩng đầu ưỡn ngực cất cao giọng nói, "Trước tiên đem đám phạm nhân đó tập trung lại một chỗ, đại khái khoảng vài ngàn người, sau đó phái người của ta trà trộn vào trong đó, tung tin đồn. Nói là hoàng thượng chuẩn bị phái đại quân đi đánh Vương Tiếp, đến lúc đó phản quân Đông Bắc sẽ được đưa về từng địa phương, sở dĩ sẽ cùng với sáu vạn trọng phạm bị bộ hình xử quyết."

Hình bộ thị lang sừng sốt, sờ sờ đầu, hình như cũng có chút mặt mũi.

"Sau đó, để cho người của chúng ta cố động các lão đại trong ngục, để cho bọn họ cân nhắc lựa chọn, giữa việc bị xử quyết cùng phản quân Đông Bắc so với việc chiêu hàng nhập ngũ, tự mình xuất chinh, chiến đấu với quân binh Vương Tiếp, đem một mạng địch đổi lấy cứu sống một mạng của mình."

"Hảo." Tương Thanh phía sau bình phong gật đầu tán thưởng, Ngao Thịnh cũng tỏ vẻ tán thành, "Chủ ý rất hay, như vậy, không cần trăm lệnh họ đi đánh giặc, mà chính là bọn họ cầu xin trăm cho đi đánh giặc !"

"Đúng vậy." Diệp Vô Quy tiếp tục nói, "Chiêu thứ nhất là [ân], chiêu thứ hai là [uy] ... Để đám tù nhân viết tấu chương, dâng lên cho hoàng thượng, sau khi hoàng thượng xem tấu chương, hạ lệnh, nếu có thể đi giết địch, chỉ cần sống sót trở về liền được miễn tội chết, cũng không phải ngồi tù, còn có thể một lần nữa làm người, trở thành một quân nhân chân chính !"

"Hảo." Ngao Thịnh gật đầu, "Vừa ra ân, vừa thị uy, hảo kế sách ! Còn chiêu thứ ba là gì ?"

"Chiêu thứ ba là [pháp]." Diệp Vô Quy nói, "Không có quy củ ! Chờ những phạm nhân này đến quân doanh, một lần nữa móc nối, ba người thành một tiểu đội, ba tiểu đội thành một đại đội, ba đại đội thành một tiểu tổ, ba tiểu tổ thành một đại tổ, thực thi hình phạt liên đới ! Một người phạm quy hoặc đào ngũ, giết cả tiểu đội ba người. Hai người phạm quy, giết đại đội. Ba người phạm quy, giết tiểu tổ. Bốn người phạm quy, giết đại tổ. Mỗi phạm nhân có án đều phải có danh sách người nhà, nếu dám tác loạn, gây chậm trễ quân tình, cả nhà bị biên tịch tài sản, xử tử tội phạm ! Tuy nhiên, có phạt thì phải có thưởng, chỉ cần chấp hành quân lệnh sẽ không bị đối đãi như tù phạm, lập công, dĩ nhiên có thể ban thưởng và phong tước, giống như cho họ cơ hội được sống lại một lần nữa. Đương nhiên lúc này, Tổng tướng quân cũng nên để mắt huấn luyện họ một chút."

"Hào !" Ngao Thịnh liên tục gật đầu, "Còn chiêu cuối cùng ?"

"Chiêu cuối cùng, chính là [lừa]!" Diệp Vô Quy nói, "Những kẻ cực kỳ hung ác chưa hẳn là không có lương tâm, giết người phóng hỏa phần lớn đều do thù hận hoặc sinh kế bức bách, chỉ cần tạo ra trong họ hình ảnh Vương Tiếp ở vùng Đông Bắc là kẻ lạm sát vô độ, ức hiếp dân chúng, để nhóm tù phạm cảm thấy rằng đánh bại Vương Tiếp chính là vì dân cứu khổ cứu nạn, có thể giúp họ chuộc lại tội nghiệt đã gây ra, thần nghĩ, đại đa số phạm nhân sẽ được cổ vũ tinh thần. Mặt khác, ta chờ ngày xuất chinh, cho dân chúng hai bên đường vui vẻ tiễn đưa, đám phạm nhân cả đời phải trốn chui trốn lủi lần đầu tiên được đãi ngộ như một vị anh hùng, đương nhiên sẽ hăng hái đánh giặc !"

"Rất hay !" Không đợi Ngao Thịnh mở lời, Quý Tư vỗ tay một cái, gật đầu, "Bốn chiêu này đều là diệu kế !"

Các thần tử khác cũng không ngắt lời tán thưởng.

"Ân !" Ngao Thịnh vừa lòng, nói : "Đã có chủ ý tốt như vậy ... Chương thị lang, trăm cho người, Diệp học sỹ cùng Tổng tướng quân toàn quyền phụ trách việc này ! Nếu cần châm ngòi thổi gió, đã có trăm lo !"

"Vi thần tuân chỉ !" Ba người cùng nhau hành lễ.

"Được rồi !" Ngao Thịnh khoát tay, cười, "Vậy các khanh lấy đại sự làm trọng, cẩn thận làm việc đi." Nói xong liền đứng lên, bỏ lại Văn Đạt hô to một tiếng "Bãi triều !" cùng văn võ bá quan "Cung tiễn hoàng thượng !", hăm hở lôi kéo Tương Thanh chạy đi.

"Uy ..." Tương Thanh bị hắt kéo đi một hồi, hỏi : "Người chạy cái gì ? Muốn đi đâu ?"

Ngao Thịnh vội vàng trở về tâm cung, kéo Tương Thanh đẩy tới bên giường, bắt đầu cời thắt lưng, vừa cời vừa nói với Tương Thanh : "Mau cời

y phục ra !"

Tương Thanh sững sốt, không được tự nhiên đứng bật dậy, "Người ... lại hồ nháo cái gì ? Ta phải đi ..."

"Aiii !" Ngao Thịnh vội giữ Tương Thanh lại, cười nói : "Người nghĩ rằng ta muốn làm chuyện trên giường với người a ? Không phải !" Nói xong, hần nghĩ nghĩ, lại phẩy tay, "Ý ta là, không phải ta không muốn, chỉ là bây giờ không định ... Ân, cũng không phải hiện tại không muốn, ta vẫn muốn, có điều chắc chắn bây giờ người không chịu ... nhưng nếu bây giờ người chịu thì ta cũng rất muốn ..."

Tương Thanh vội chặn mấy lời lảm nhảm của hần lại, hỏi : "Đến tột cùng là người muốn làm gì ?"

"Ra ngoài !" Ngao Thịnh cười.

Tương Thanh trừng mắt nói, "Đi ngoài thì tới đây làm gì ? Tới mao xí chứ !"

"Ách ..." Ngao Thịnh ngoác miệng, "Là đi ra ngoài a ! Xuất cung ..."

Đang định nói, chợt thấy Tương Thanh cười cười, cởi bộ bạch sam, đổi sang hắc y. Ngao Thịnh bỗng chốc liền hiểu được, nắm lấy một lọn tóc của Tương Thanh, cười nói : "Thanh, người trêu ta, nhất định phải phạt người."

Hết chương 18

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 19] Phong nguyệt

Thấy Ngao Thịnh nhích lại gần, Tương Thanh từng bước thối lui, nhìn hẳn, Ngao Thịnh lắc đầu cười, "Người nói xem, ta nên phạt người thế nào đây ?"

Tương Thanh thấy vẻ mặt hẳn cười rất không đứng đắn, khoảng cách lại ngày càng thân cận, thật có chút khẩn trương đứng lên, nói : "Không phải là người muốn đi đâu đó sao ? Còn không đi ..."

Ngao Thịnh ngượng ngùng sờ sờ mũi, nói : "Vào quân doanh thám thính tình hình một chút."

Tương Thanh đã thay xong y phục, quay sang hỏi : "Người hình như rất muốn tự mình xuất chinh đánh giặc ?"

"Ân, là nghĩ muốn thế." Ngao Thịnh vẻ mặt thản nhiên như không, giúp y chỉnh lại khăn quàng cổ, nói : "Ngự giá thân chinh là lý do tốt nhất để hoàng đế có thể tự do rời cung."

Tương Thanh ngẩng đầu nhìn hẳn, hỏi : "Nếu đến một ngày không còn giặc để đánh nữa thì sao ?"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, "Khi đó ta phỏng chừng có thể thoái vị đi, chỉ cần tuổi không còn trẻ, sẽ không bị bức bách."

Tương Thanh trầm mặc, thật lâu sau mới thản nhiên mở miệng tặng hẳn hai chữ, "Ngự biện."

Ngao Thịnh Vươn tay nắm lấy tay Tương Thanh, cùng y ra khỏi cung môn, lúc ra tới cửa, Tương Thanh nhẹ nhàng rút tay trở về, Ngao Thịnh không miễn cưỡng, chỉ sóng vai cùng y bước đi. Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Ngao Thịnh đột nhiên cảm thấy Tương Thanh hình như nhích lại gần mình hơn một chút, cơ hồ vai chạm vai, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn y một cái ... Tương Thanh vẫn đang cúi đầu, nhìn bàn tay Ngao Thịnh buông thả bên người.

Thoáng chốc trong lòng hiểu rõ, Ngao Thịnh cười nhẹ, nói : "Xuất môn không thể quang minh chính đại tay trong tay sao ... ta hiểu, sẽ không để bụng."

Tương Thanh sững sốt, khuôn mặt không thể khống chế mà hơi hơi phiếm hồng, nghĩ muốn lùi ra xa một chút, Ngao Thịnh đương nhiên không đáp ứng, nhướn người lại gần, nói : "Mau đi nhanh một chút, đến chậm lỡ mất trò hay."

"Người nghĩ muốn xem trò vui ?" Trên đường, Tương Thanh khó hiểu nhìn Ngao Thịnh.

"Tù phạm còn chưa tới, Tống Hiếu hiện tại còn lo chuẩn bị quân phí, hôm nay còn có Vương Trung Nghĩa tới đầu quân, ta muốn xem hẳn định dụng tên mãnh phu kia như thế nào." Ngao Thịnh tỏ vẻ vô cùng hứng khởi, nói : "Thanh, người không biết, làm hoàng đế thực nhàm chán, chẳng có mấy cơ hội xem náo nhiệt, lại còn lúc nào cũng phải giữ bộ mặt nghiêm chỉnh."

.....

Hai người bước nhanh tới quân doanh của Tống Hiếu, chỉ thấy các quân sĩ bận rộn không ngớt, phó tướng tòng quân tập trung tại một chỗ, trên mặt đất bày ra những bản vẽ và sơ đồ, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh tiến đến nhìn thoáng qua, là sơ đồ phân phối quân binh.

Một quân sĩ nhìn thấy Ngao Thịnh liền chạy nhanh tới hành lễ, Ngao Thịnh khoát tay, hỏi hăn : "Các người đang làm cái gì ?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, tướng quân nói những phạm nhân kia còn cần huấn luyện một chút, lệnh cho chúng thần nghiên cứu tình hình phân đội."

Ngao Thịnh gật gật đầu, hỏi : "Tổng Hiếu đâu ?"

"Tướng quân đang ở trong đại trướng thương lượng về chuyện quân phí." Quân sĩ kia trả lời.

Ngao Thịnh gật gật đầu, cùng Tương Thanh đi về phía đại trướng.

Còn chưa đặt chân vào trong trướng đã nghe thấy tiếng Vương Trung Nghĩa oang oang, "Ta nói, cái gì cũng không được, rõ ràng là đoạt được mà."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh liếc mắt nhìn nhau một cái, vén trướng liêm, bước vào.

"Hoàng thượng, Thanh phu tử !" Tổng Hiếu cùng Trâu Viễn vội đứng lên, định hành lễ.

Ngao Thịnh phất nhẹ tay áo, "Không cần. Thế nào ?"

Tổng Hiếu gãi gãi đầu, nói, "Chúng ta đã liệt kê ra danh sách, chính là đang thương lượng xem nên xin hỗ trợ quân phí như thế nào."

"Ân, đưa ta xem." Ngao Thịnh đưa tay nhận lấy danh sách, nhìn thoáng qua liền nở nụ cười, quay sang nói với Tương Thanh, "Quan tham cũng thật nhiều đi."

Tương Thanh cầm tờ danh sách, xem xét một hồi, hỏi Tổng Hiếu, "Đây là những người mà Tề Diệc từng nhắc tới cho người sao ?"

"Ân." Tống Hiếu gật gật đầu, "Trước kia, khi còn đi theo nguyên soái, biết được rất nhiều chuyện trong cung. Những kẻ này đều là tham quan vô cùng, ta từng nghe nguyên soái nói đến."

"Tề Diệc nói cho người biết để làm gì?" Ngao Thịnh có chút buồn bực.

"Nguyên soái nói, nếu có một ngày chiếm được Nhạc Đô, thay đổi triều đại, sẽ đem đám sâu mọt kia làm tế cờ." Tống Hiếu trả lời.

"A ... chủ ý không tồi." Ngao Thịnh bật cười.

"Những người này hiện vẫn tại vị trong triều sao?" Tương Thanh hỏi Ngao Thịnh.

"Vẫn còn mấy người, bất quá đều là chức quan nhàn tản, so với không ở trong triều cũng chẳng khác biệt lắm." Ngao Thịnh chỉ vào vài cái tên trong danh sách, nói, "Đại đa số cũng đã cáo lão, nhưng vẫn trú ngụ tại Nhạc Đô, bây giờ vẫn hưởng bổng lộc đều."

Tương Thanh hỏi Vương Trung Nghĩa : "Các người vừa rồi nói cái gì đoạt được với không đoạt được?"

"Là như vậy." Trâu Viễn nói, "Ta vừa mới viết thư, ngỏ ý muốn mượn một khoản quân phí, có nhiều quan viên trong triều đã phái người đưa giấy báo nhận tiền tới, nói rằng họ đồng ý cho mượn và đã chuẩn bị xong, ngày mai có thể đưa tới tám ngàn hoặc một vạn, thế nhưng ..." Nói xong lại chỉ tay vào mấy cái tên, nói : " Là mấy người đã cáo lão từ quan, tham lam vơ vét nhiều nhất, lại trả lời rằng họ thực nghèo khó, không có tiền."

"Nga ..." Ngao Thịnh nhìn nhìn mấy cái tên, hỏi, "Các người còn thiếu bao nhiêu?"

"Còn thiếu khoảng ba trăm vạn lượng." Trâu Viễn nói, "Ba người này, từ Lại bộ thị lang Tần Lương Quang, Thái úy Vu Hạo, Thứ sử Mạnh Phàm,

mỗi người bọn họ có thể xuất ra một trăm vạn lượng là đủ rồi."

"Ân." Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Bọn họ không chịu đưa, vậy thì chúng ta phải đến lấy rồi."

Tống Hiếu cùng Trâu Viễn đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn Ngao Thịnh, "Ý hoàng thượng là ... muốn chúng ta tới chỗ bọn họ ?"

"Ai nha, ta đã sớm nói." Không đợi Ngao Thịnh mở miệng, Vương Trung Nghĩa đã hứng khởi hô lên, "Mấy lão kia đều luôn miệng than nghèo kể khổ, nếu có thể dễ dàng xuất ra một trăm vạn lượng, không phải là nói cho mọi người biết bọn chúng là tham quan sao ? Nghe bọn chúng khóc than thì mượn cái gì mà mượn, ta cứ mang mấy trăm người tới cướp luôn cho nhanh !"

"Vương tướng quân, không được a !" Trâu Viễn vội xoa tay, "Nơi này là Nhạc Đô, Tống tướng quân còn chưa dẫn quân xuất binh đã đi đánh cướp của phú hộ, sẽ khiến dân không phục !"

"Vậy các người nói phải làm sao ?" Vương Trung Nghĩa cụt hứng ngồi phịch xuống, "Bọn chúng đều là [lợn chết không sợ nước sôi], chúng ta không làm tới, cuối cùng vẫn là chịu thiệt thôi."

Tống Hiếu gật gật đầu, nói, "Không mạnh tay làm tới cũng chẳng còn biện pháp nào ..."

Ngao Thịnh nghe xong, cũng tỏ ý tán thành, quay sang hỏi Tương Thanh : "Thanh, còn cách nào không ?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ, khó xử lắc đầu, "Nói đến lừa tiền người khác, nếu là Mộc Lăng hẳn sẽ có biện pháp, ta không ..."

Ngao Thịnh nở nụ cười, nói : "Không phải là không có cách, là da mặt người không đủ dày." Nói xong quay ra nhìn mọi người, hỏi, "Trong đây ai

mặt dày nhất ?"

Mọi người đều nhất loạt nhìn về phía Vương Trung Nghĩa.

Vương Trung Nghĩa có chút bất đắc dĩ, nói : "Ta là người thô kệch, so với văn nhân các người da mềm thịt non, đương nhiên da mặt ta dày hơn rồi."

"Chúng ta ra chủ ý." Ngao Thịnh nói, "Còn hẳn đảm nhận hành động."

Tương Thanh nghe xong, cảm thấy chủ ý này cũng không tồi, "Kỳ thực chỉ cần có thể chứng minh bọn họ không nghèo khổ như đã nói, hơn nữa còn đủ khả năng xuất ra một trăm vạn lượng là được rồi."

Mọi người đều cùng gật đầu, Tống Hiểu nhỏ giọng nói thềm một câu, "Nhà của bọn chúng lớn như vậy, còn nói là nghèo được sao ?"

Ngao Thịnh nói, "Không bằng như vậy đi, ta có cách này, nhưng không đường hoàng cho lắm."

Mọi người hai mắt nhìn nhau, lại nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh ghé vào tai Tương Thanh, nói thềm vài câu. Tương Thanh nghe xong liền nhíu mày, nhìn Ngao Thịnh, "Chiêu này thật hạ lưu."

Ngao Thịnh chợn mi, "Đối phó với kẻ hạ lưu phải dùng chiêu hạ lưu." Nói xong quay sang phân phó công việc cho bọn Vương Trung Nghĩa, Tống Hiểu và Trâu Viễn.

Mấy người đều gật đầu, phân công nhau ra hành động.

Ngao Thịnh lại kéo Tương Thanh chạy tới Phong Nguyệt lâu ở phía nam Nhạ thành. Phong Nguyệt lâu là chỗ nào ? Nghe tên liền hiểu, là kĩ viện a.

Trâu Viễn viết ra ba tấm thiệp mời, sai người gửi tới cho Lại bộ thị lang Tần Lương Quang, Thái úy Vu Hạo, Ngự sử Mạnh Phạm, hẹn bọn họ tới

Phong Nguyệt lâu, tỏ ý có một số việc khẩn cấp muốn bàn bạc. Ba lão nhân nhận được thư mời đều cảm thấy khó hiểu, bàn bạc chuyện khẩn sao lại tới Phong Nguyệt lâu ? Nhưng các lão đều lờ mờ đoán được, đại khái là lại liên quan đến chuyện quân phí đi. Ngao Thịnh vì cái gì lại không chịu cấp quân phí cho Tống Hiếu, bắt hẳn tự mình đi gom. Rồi Tống Hiếu lại cố tình tìm tới xin giúp đỡ, điểm ấy khiến cho ba lão nhân trong lòng bồn chồn không yên, hay là hoàng thượng đã phát giác ra chuyện gì ? Vậy thì tới Phong Nguyệt lâu một chuyến cũng tốt, vừa lúc có thể thám thính được một chút tình hình.

Tống Hiếu đưa Vương Trung Nghĩa đi sửa soạn lại cách ăn mặc, Vương Trung Nghĩa cởi bỏ bộ nhung gấm, thay vào một thân lụa bào, khiến cho thân hình hẳn nhìn chẳng khác nào một khúc côn, trên tay cầm chiết phiến ngà voi, đằng sau dẫn theo mấy binh sĩ khôn khéo vừa được chọn ra, giả làm gia đình theo hầu.

Tống Hiếu dẫn mọi người cải trang xong xuôi, nhìn một lượt, tâm nghĩ Vương Trung Nghĩa này rất có bộ dáng của ác bá vô lại nha. Sau, mọi người cùng nhau tới Phong Nguyệt lâu.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh tới cửa Phong Nguyệt lâu đã có tiểu nhị ra nghênh đón, tận tình tiếp đãi.

Phong Nguyệt lâu dù nói là kỹ viện, thế nhưng kỹ viện có tiếng ở Nhạc Đô không nhất thiết phải là nơi mua xuân. Nói trắng ra, phần nhiều là người ta đến đây bàn chuyện, có thêm một vài kỹ nữ đánh đàn xướng khúc, đương nhiên sẽ dễ mở lời hơn. Còn nếu muốn nghỉ lại, chỉ cần có bạc, bên trong Phong Nguyệt sẽ không thiếu tử muội xinh đẹp, còn các tiểu đệ đáng yêu, thoải mái lựa chọn.

Ngao Thịnh dù trút bỏ hoàng bào, trên người vẫn không giấu nổi vài phần quý khí, Tương Thanh cũng đã thay một bộ hắc sam trường bào,

không còn bạch y nhu hòa, cảm giác lạnh lùng hơn nhiều. Tiểu nhị cẩn thận hầu hạ, hỏi, "Hai vị đại gia, có muốn cô nương ?"

Ngao Thịnh lắc đầu, cùng Tương Thanh bước lên lầu, nói với tiểu nhị, "Chuẩn bị một gian nhã phòng."

"Hào hảo." Tiểu nhị nhanh chóng dẫn hai người đến trước một căn phòng, hỏi, "Hai vị đại gia, thật sự không cần cô nương sao ?"

Ngao Thịnh lắc đầu, tiểu nhị lại bổ sung một câu, "Kia, hay là muốn công tử ?"

Ngao Thịnh liếc mắt nhìn hẩn một cái, nhanh nhẹn cầm lấy tay Tương Thanh, lạnh lùng tiếp một câu, "Không cần.", sau tiến vào phòng. Tiểu nhị ngăn người một lúc liền hiểu ra, liếc mắt cao thấp đánh giá Tương Thanh, vẻ mặt thì-ra-là-vậy, nói, "Đại gia, ngài cần gì cứ gọi ! Đồ dùng đều đã chuẩn bị sẵn trên đầu giường rồi." Nói xong xoay người khép cửa, chạy một mạch như điên.

Tương Thanh mặt mũi trắng bệch, Ngao Thịnh là cố ý, nhớ đến ánh mắt ám muội vừa rồi của tiểu nhị, y có chút khó hiểu.

"Phong Nguyệt lâu không hổ danh là nơi để đàm luận sự tình." Ngao Thịnh có chút cảm thán, "Bên trong nhã gian còn có giường a." Vừa nói vừa ngồi lên giường, tay chân tò mò sờ loạn xung quanh.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, đi tới nói, "Còn không biết đã bao nhiêu người ngủ qua, đừng sờ loạn !"

Ngao Thịnh ngẩng đầu mỉm cười, nói, "Thanh, hình như bên dưới chăn có vài thứ."

"Là gì vậy ?" Tương Thanh tò mò tiến lại gần, cách một lớp chăn đưa tay sờ thử, bên dưới chăn đúng là có vật gì đó, cứng cứng lại ngăn ngùn một

mẫu.

"Người đoán coi là cái gì ?" Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh lắc đầu, "Không biết."

"Ân ... bên dưới gối cũng có nữa !" Ngao Thịnh lại đưa tay sờ soạng một chút, lấy từ dưới gối ra một bình sứ nhỏ, mở nắp bình liền thấy một trận hương thơm ngát xông vào mũi.

Tương Thanh nhìn nhìn, bên trong bình sứ là chất dịch trắng trắng trong suốt như dứa cao, liền hỏi, "Là dầu bôi mặt của cô nương sao ?"

Ngao Thịnh cười tà, "Cái này là cho nam nhân dùng a, ta từng thấy trong thư sách có nói đến."

Tương Thanh tò mò cầm lấy bình sứ, đưa lên mũi ngửi thử, nhú mày, "Thơm như vậy, nam nhân dùng thế nào ? Mà dùng để làm gì ?"

"Dùng để bôi a ! Bôi rồi trượt, trượt rất trơn nha !" Ngao Thịnh thản nhiên nói.

Tương Thanh mờ mịt không hiểu, "Cái gì bôi trơn ?"

Ngao Thịnh thò tay vào bên trong chăn, lấy vật kia đưa cho Tương Thanh, "Là để bôi trơn cái này a."

Tương Thanh tập trung nhìn, chỉ thấy Ngao Thịnh cầm vật gì đó màu xanh biếc, hình như làm bằng ngọc, nhìn kỹ, vật kia chạm khắc theo hình dáng na căn của nam nhân, vừa thô lại vừa cứng ...

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh vẻ mặt có chút nghi hoặc, rất nhanh liền khẽ nhú mày, lỗ tai đỏ lên, biết là y đã hiểu ra. Tương Thanh thấy vẻ mặt cười xấu xa của Ngao Thịnh giống như vừa đi chiếm được tiện nghi của người ta, bèn cầm bình sứ trong tay, nhắm thẳng mặt hấn mà ném, Ngao

Thịnh nghiêng đầu né tránh, nhanh tay túm lấy tay áo Tương Thanh, kéo về phía ngực mình. Tương Thanh rút tay áo lại, không cho hắn kéo qua, lại nghe Ngao Thịnh nói một câu, "Thanh, sớm muộn sẽ có ngày người là của ta !"

Tương Thanh nghe lời hắn nói, trong lòng khẽ run lên, không kịp phòng bị, Ngao Thịnh nhân cơ hội túm lấy y ...

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 20] Ngoài ý muốn

Chỉ một phút lơ là đã bị Ngao Thịnh túm lấy, kéo vào trong lòng, Tương Thanh hung hăng trừng mắt kẻ đang ôm lấy mình không kiêng nể kia, mà trên mặt Ngao Thịnh lúc này đang treo một nụ cười đầy thỏa mãn.

Tương Thanh nghĩ muốn đứng lên, Ngao Thịnh cũng không ngăn cản, nhưng lại dùng ngọc trụ kia nhẹ nhàng ở trên lưng y vỗ vỗ.

Tương Thanh thoáng chốc mặt ửng đỏ, Ngao Thịnh thực là càng lớn càng hạ lưu, nhưng y không nhanh mồm nhanh miệng được như Mộc Lăng, ngoại trừ buồn bực cũng chẳng biết làm gì, chỉ có thể uất nghẹn đứng lên, bất mãn trừng Ngao Thịnh một cái. Tên vô sỉ vẫn đang chăm chú nghiên cứu cái ngọc trụ kia, Tương Thanh đi đến bên bàn, châm trà ngồi xuống. Ngao Thịnh cuối cùng buông vật kia ra, nếu còn nháo nữa sẽ chọc Tương Thanh sinh khí, cũng thu lại vẻ mặt cười cợt, tiến đến ngồi cạnh y, nói, "Ba lão già kia vận khí cũng thật tốt, ta đăng cơ vừa đúng lúc chúng cáo lão, ôm theo một đồng lợi lộc về nhà hưởng lạc, hơn nữa còn một đồng quan hệ dây mơ rễ má ở Nhạc Đô, bởi vậy mới có thể tiếp tục vợ vét, ở lì một chỗ không chịu đi. Bọn chúng vẫn cho rằng ta là thẳng ngốc tử để chúng qua mặt mà."

"Sao không sớm cảnh cáo bọn họ." Tương Thanh hỏi.

"Ân ... còn chưa đến lúc." Ngao Thịnh cười cười, nói, "Cho dù có tịch biên gia sản, đem vàng bạc châu báu của bọn chúng xung vào quốc khố cũng chưa thấy hết tội, ra mặt cũng vô dụng."

Tương Thanh tựa hồ vẫn chưa hiểu lắm.

"Mấy lão già kia cũng không chỉ vợ vét không, một trăm vạn lượng vào tay bọn chúng, không chừng năm sau đã biến thành một ngàn vạn lượng, ta coi như đem bạc cho chúng giữ vài năm, đến khi lấy lại, cũng kiếm được không ít lời." Ngao Thịnh nửa đùa nửa thật.

Tương Thanh nhìn hẩn, thấp giọng nói, "Cho dù vợ vét của cải, phần lớn vẫn là tiền mồ hôi xương máu của dân."

"A ..." Ngao Thịnh dướn người, lấy tay nâng cằm Tương Thanh, "Ta lấy làm quân phí, bảo trợ cho dân chúng bình an, cũng coi như làm giàu cho ... người dân, đúng không ?"

Tương Thanh gật gật đầu, Ngao Thịnh có thể làm một hoàng đế tốt, nghĩ đến đây y không khỏi cảm thấy vui mừng.

"Cho nên nói, ta cũng không có tiền." Ngao Thịnh cười hì hì, "Lần này đến kỹ viên, người trả bạc đi. Hắc Vân Bảo cùng Tu La Bảo đều có thật nhiều bạc a."

Tương Thanh ngây mặt, quay sang nhìn Ngao Thịnh, hỏi, "Người muốn lấy bạc của Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo ?"

Ngao Thịnh cười cười, thản nhiên nói, "Ta cũng không đến mức không có tiền đồ như vậy đi ... Chẳng qua, một cái hoàng triều quốc khố còn không bằng bạc có trong hai cái môn phái trên giang hồ, kẻ làm hoàng đế như ta còn mặt mũi nào, đúng không ? Cho nên, ta phải nghĩ cách làm sao có được nhiều bạc hơn bọn chúng."

Tương Thanh không nói gì, ngồi một bên uống trà. Ngao Thịnh biết mỗi lần nhắc tới Hắc Vân Bảo hay Tu La Bảo, Tương Thanh đều tỏ ra bao che cùng ủng hộ, lại nghĩ y đối với nơi đó có bao thân thiết, so với mình có khi còn hơn.

Trong lồng ngực không khỏi có chút ghen tuông, Ngao Thịnh đoạt đi cái chén của Tương Thanh.

Tương Thanh bị hành động của Ngao Thịnh làm cho giật mình, có chút khó hiểu nhìn hắn, "Để làm gì?"

Ngao Thịnh xáp tới, nói, "Không nghĩ tới nữa, một ngày nào đó ta sẽ mạnh hơn bọn họ, chờ tới lúc ta bằng tuổi bọn Mộc Lăng cùng Tư Đồ bây giờ, nhất định sẽ thống nhất thiên hạ!"

Tương Thanh bất đắc dĩ cười cười, nói, "Ta tin."

"Người tin?" Ngao Thịnh trong lòng tràn đầy vui mừng, lại nghe Tương Thanh thấp giọng nói, "Người cũng nhớ rõ những điều Hoàng tiên sinh từng nói cho người đi? Dù không có được toàn thiên hạ, đại đế cũng có được hết thủy."

Ngao Thịnh đem chén trà còn hơn một nửa của Tương Thanh uống cạn, những kí ức ngọt ngào lẫn chua xót cùng ủa về làm hắn cảm thấy có chút vô lực, thật lâu sau mới thở dài, nói, "Ta nhớ ... nhưng ta không tin."

Tương Thanh xoay mặt nhìn hắn, trong mắt có chút kinh ngạc, Ngao Thịnh ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười ngạo mạn, nói, "Ta thừa nhận những điều Tiểu Hoàng nói đại đa số đều đúng! Nhưng không nhất thiết tất cả đều trở thành sự thật!"

Tương Thanh nhìn chằm chằm vào Ngao Thịnh, một lần nữa xác định tên nhóc con này đã trưởng thành rồi, so với đứa nhỏ chịu nhiều trói buộc của ngày xưa, cùng với hình ảnh Ngao Thịnh trong lòng y đã hoàn toàn bất đồng.

"Mặc kệ là [bán tiên] hay [thần tiên] cũng tốt ..." Ngao Thịnh nâng nhẹ cằm Tương Thanh, nói, "Cho dù là lão thiên gia cũng chỉ có thể định đoạt nhân mệnh, làm sao có thể định đoạt nhân tâm, nói không chừng, một ngày

nào đó sau này, người cũng sẽ thích ta, giống như ta thích người đến thần hồn điên đảo."

Tương Thanh nhìn thấy dáng vẻ xa lạ của Ngao Thịnh, tâm không kiềm chế khê loạn nhịp. Ngao Thịnh này so với trước kia thật khác hoàn toàn, làm y nhớ lại ngày xưa, lần đầu tiên gặp mặt Tư Đồ cùng Mộc Lăng.

Tương Thanh trước đây, theo như lời Mộc Lăng nói, có chút giống giống Phùng Ngô Thủy, đơn giản thuần túy nhưng cũng có điểm khôn khéo. Y tự nhiên hiểu được vì sao lại thề sống thề chết đi theo Hắc Vân Bảo, bởi lẽ, đi theo Tư Đồ cùng Mộc Lăng, y có thể nhìn thấy cái gọi là hi vọng. Còn bây giờ, nhìn Ngao Thịnh trước mặt này, tựa hồ có một loại khí thế nào đó đang tìm cách phá vỡ vỏ bọc mà thoát xác, khiến cho y bất chợt rung động. Tương Thanh cũng không tự lừa dối bản thân, chỉ là Ngao Thịnh của hiện tại, so với trước kia khác xa nhiều lắm, cho nên y có cảm giác, tại sao con người xa lạ như vậy lại nảy sinh cảm giác yêu thương với mình, làm y có chút không thể chối từ, nhưng cũng chẳng thể đón nhận.

Hai người nhìn nhau, không khí bỗng nhiên tĩnh lại, Tương Thanh dường như vẫn đang ngổn ngang tâm sự, không chút phòng vệ, lại không biết Ngao Thịnh từ nãy vẫn đang chăm chăm nhìn mình. Tình huống này đối với Ngao Thịnh mà nói, đơn giản là lời mời gọi vô cùng hấp dẫn, vì thế, cúi đầu ... Ngay đúng lúc hai đôi môi gần kề chạm vào, dưới lầu bỗng vọng lên tiếng bước chân thô lỗ, cùng với giọng nói oang oang vang lên, "Tiểu nhị, gọi cô nương đẹp nhất lên bồi đại gia uống rượu."

Tương Thanh sửng sốt, khi sức tỉnh lại đã thấy khuôn mặt Ngao Thịnh gần trong gang tấc. Vội vàng đẩy hẳn ra, bình tâm trấn tĩnh, thầm hỏi không hiểu tại sao vừa rồi lại gần người nghĩ miên man như vậy ?!

Ngao Thịnh trong lòng hung hăng đem tên mãnh phu Vương Trung Nghĩa kia ra mắng một trận, tâm nói, dám phá hỏng chuyện tốt của hã, nhất định có ngày phải dạy cho gã một bài học ! Đoạn ra hé cửa nhìn

xuống, thấy Vương Trung Nghĩa cùng Tống Hiếu đang dẫn ba lão nhân kia lên lầu. Ngao Thịnh vội vàng đóng cửa, túm lấy Tương Thanh chạy tới nấp sau bình phong ở phòng trong.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Tống Hiếu đã đẩy cửa bước vào, quay lại nói, "Ta còn mời thêm hai vị bằng hữu nữa, không biết đã tới đây chưa."

Tiểu nhị đưa mọi người vào phòng, nhanh nhẹn đáp, "Nga, hai vị khách quan kia tới trước rồi."

Mọi người nhìn quanh, có chút khó hiểu, phòng trống không như vậy, làm gì có người nào a. Vương Trung Nghĩa hết nhìn trái nhìn phải ngó ngang ngó dọc một hồi, sau đi đến ngồi xuống cạnh bàn, cười nói, "Hay là nhìn trúng cô nương xinh đẹp nào đó, ôm đi vui vẻ một phen rồi?"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nấp sau bình phong, nghe được những lời đó của Vương Trung Nghĩa, dở khóc dở cười không biết có nên tức giận hay không.

"Nga ... Ha hả a." Tiểu nhị gian manh giải thích, "Thực ra không có gọi cô nương, không chừng là hai vị đại gia đó đang vui vẻ với nhau cũng nên a ! Các vị cứ ngồi trước đi, chuyện đó ít nhất phải một canh giờ sau mới xong việc !" Nói xong lại cười rộ lên.

Tương Thanh nghe được thì cảm thấy buồn bực, thầm mắng Ngao Thịnh nói hươu nói vượn, khiến cho người khác hiểu lầm, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Ngao Thịnh đang dựa vào một bên vách tường, vuốt cằm ngắm nghía mái tóc đen dài của Tương Thanh, còn bắt lấy một lọn, si mê thưởng thức.

"Vậy khỏi phải làm phiền họ đi." Vương Trung Nghĩa quay sang nói với tiểu nhị, "Chuẩn bị cho ta một bàn tiệc thượng đẳng, thêm ba bình hảo tửu và gọi năm mỹ nữ lên đây !"

"Hảo." Tiểu nhị nhanh nhẹn chạy đi, trong chốc lát, liền lục tục có người bưng đồ ăn lên, tú bà dưới lầu bận rộn tuyển chọn cô nương.

"Ách ..." Ba lão nhân đều cảm thấy có chút kỳ cục, lúc đầu Tống Hiểu nói có chuyện quan trọng cần thương nghị nên các lão mới tới, không nghĩ lại đến đây ăn chơi đàn điếm, còn có, cái người Tống Hiểu dẫn theo ấy là ai a ? Sao giống thổ phỉ cường bạo quá vậy ?

Còn đang tò mò khó hiểu, Tống Hiểu liền chỉ chỉ về phía Vương Trung Nghĩa, giới thiệu, "Các vị, có biết ngài đây là ai không ?"

Cả ba lão đều lắc đầu, Lương Tân Quang hỏi, "Không biết, xin Tổng tướng quân chỉ giáo."

"Nga, vị này chính là Hầu gia, hôm qua vừa được hoàng thượng sắc phong Phúc Thọ hầu."

Ở sau bình phong, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh thiếu chút nữa phì cười, thầm nói Tống Hiểu này cũng thực biết làm màu đi, cái gì mà Phúc Thọ hầu a ? Tên gốc kia nghe có thể hiểu được sao ?

Quả nhiên, Vương Trung Nghĩa nghe xong có chút buồn bực, trong lòng thầm nghĩ, cái gì mà phong ta làm khi ốm a ? Ta chí ít nhìn thế nào cũng phải là một con khi béo chứ, tiểu hoàng đế kia cũng thật biết đùa.

"Hầu gia ?" Ba lão nhân trợn mắt nhìn nhau.

"Ân." Tống Hiểu gật đầu, nói, "Vương thất Thịnh Thanh vốn không có mấy người, hoàng thượng nói, trong lòng đã có một người, không nghĩ đến việc thú thê, bởi vậy muốn sắc phong thêm nhiều Hầu gia, về sau nếu các Hầu gia có con nối dõi thì có thể chọn lấy làm người kế thừa, phong làm hoàng tử, tuyển hiền thoái vị."

"A ..." Cả ba lão đều cùng hít sâu một hơi, tâm nói, cái gì ? Vị kia không chừng tương lai sẽ là hoàng thân quốc thích sao ?

Lão Thái úy Vu Hạo hỏi, "Ách, nói như vậy, vị Hầu gia đây tất nhiên có chỗ hơn người, bằng không hoàng thượng dựa vào tiêu chuẩn nào để chọn Hầu gia ?"

"Chỉ cần trung thành với Thịnh Thanh ta là được." Tống Hiếu cười nói, "Phụ thân của Hầu gia đây nguyên là Đãng Châu Thứ sử Vương Hữu Mậu, hẳn là mọi người đều biết đi ?"

Ba lão nhân thật đã thờ ra không kịp, có người nào mà không biết Vương Hữu Mậu a ? Đại quan tham nổi danh một vùng, trước kia cũng từng cùng lão kết giao, có điều lão đã chết được một thời gian rồi.

"Lúc trước không phải ta có bàn đến việc chuẩn bị quân phí để tiến đánh Tây Bắc sao ?" Tống Hiếu không nhanh không chậm nói tiếp, "Hầu gia nghe xong, liền đem của cải tổ tông mấy đời tích góp đưa tới, tổng cộng những hơn hai ngàn vạn lượng cơ đấy. Hoàng thượng biết chuyện, phi thường cao hứng, hỏi Hầu gia, của cải dốc hết đem ra như vậy, những ngày sau này sống thế nào ? Hầu gia nói, cùng lắm thì về nhà trồng trọt. Hoàng thượng cảm thấy vui mừng, liền phong ngài làm Phúc Thọ hầu, ý muốn ngài cùng Thịnh Thanh đồng phúc đồng thọ."

Ba lão nhân hai mắt nhìn nhau, trong lòng hồi hận a hồi hận, sớm biết thế này đã bỏ tiền ra, hai ngàn vạn lượng đổi lấy tước vị Hầu gia, con cháu ngày sau không chừng có phúc còn có thể làm hoàng đế a.

Tống Hiếu cười cười, nói tiếp, "Hầu gia vốn vẫn đang ở Đãng Châu, bất quá hiện tại hoàng thượng vừa ban tặng cho ngài một phủ đệ ở Nhạc Đô. Ngài nói có chút nhàn rồi buồn chán, muốn ta giới thiệu cho một vài bằng hữu. Không phải hồi Vương Hữu Mậu đại nhân còn sống, các vị đều là hảo

bằng hữu đó sao ? Hầu gia đối với các vị coi như là bậc chắt tử hậu bối, cho nên ta đã dẫn ngài tới đây."

Vương Trung Nghĩa mồm gặm chân gà, không quan tâm đến câu chuyện của mấy lão nhân, vừa ăn vừa hỏi, "Sao còn chưa thấy cô nương lên a ?" Thành linh Tống Hiếu đập gã một cái, gã mới phản ứng lại, xoay mặt ôm quyền với ba lão nhân, nói, "Ân, ba vị lão thúc, sau này ta về Nhạc Đô định cư, mọi người đều cùng làm quan, có cái gì không phải, xin các lão thúc thúc ... ân, nhiều ..."

Vương Trung Nghĩa lúng túng như gà mắc tóc, gã từ trước giờ vốn không học qua cách ăn nói văn vẻ, chỉ nhớ được chút chút, lúc này lo ăn nên trong đầu lời lẽ cũng mất sạch rồi !

Tống Hiếu một bên sốt ruột không yên, tâm nói tên mãnh phu này, lúc trước đã tập cho gã bao nhiêu lần, vậy mà giờ đến một từ cũng không nhớ nổi !

Ba lão nhân ngồi kia nghe cũng không hiểu gã nói gì, lại tưởng Vương Trung Nghĩa có chuyện gì muốn bàn, liền nhẫn nại vênh tai lên nghe.

"Thỉnh các lão thúc thúc ..." Vương Trung Nghĩa nửa ngày không rặn ra nổi một câu.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nấp sau bình phong cũng sốt ruột thay gã, Ngao Thịnh tốn hơi thừa lời, nhỏ giọng nói thầm, "Thỉnh các vị thúc thúc lượng thứ a, cái đồ ngốc tử !"

Tương Thanh lúc này cũng nóng lòng không kém, Tống Hiếu có chút mất kiên nhẫn, liền cầm lấy đĩa, cố ý gắp lên một miếng trứng, thầm nghĩ, nếu gã nhìn thấy trứng, nhớ tới chữ [đản] thì cũng nhớ tới [lượng thứ] đi.

Vương Trung Nghĩa nhìn thấy, quả nhiên là nghĩ tới, là cái gì mà có chữ [đản], vội nói, "Ân, về sau xin các vị để trứng nhiều hơn !"

"Khụ khụ..." Tống Hiếu đang cắn dở miếng trứng trong miệng, nghe xong suýt chết sặc, Ngao Thịnh cũng thiếu điều cười lên thành tiếng, khiến Tương Thanh phải vội vàng bịt mồm hắt lại.

Ba lão nhân thộn mặt nhìn nhau, bọn lão không biết Vương Trung Nghĩa là do quên từ nên mới nói lộn, [đẻ trứng] ... [Trứng] này là có ý gì a ? Lại còn đẻ [nhiều nhiều] ?

Nghĩ nghĩ một hồi, ba vị cựu thần trong lòng bồn chồn không yên, bắt đầu hối hận, nếu sớm biết hoàng thượng có tâm tư như vậy, cho dù có tán gia bại sản bọn họ cũng nguyện ý dốc hầu bao a, nếu như sau này giang sơn ngàn dặm một phần sẽ thuộc về bọn họ, còn sợ không thu được tiền về ?! Nghĩ nghĩ rồi lại tưởng tượng ... Đẻ trứng ... Đẻ trứng vàng ?! Hay là ý tứ Hầu gia muốn bọn họ mang tiền ra cho gã ? Lại nhìn nhìn Tống Hiếu, chỉ thấy hắn đang ăn trứng mà. Ba lão trong lòng đều ngầm tính toán, lần trước không chịu quyên góp quân phí cho Tống Hiếu nên đã đắc tội vị tướng quân này, hiện tại, bọn họ một người là tướng quân, một người là Hầu gia hoàng thân quốc thích ... Ý của hai người không phải là nếu ba lão không quyên tiền cho họ, sau này sẽ đối với các lão làm chuyện bất lợi sao ?

Thấy ba lão già trầm tư cân nhắc, Tống Hiếu trong lòng khẩn trương nhưng không ngừng nhắc nhở bản thân không để lộ ra nét mặt, hoàng thượng đang ở sau bình phong, nếu không xong chuyện, mình và Vương Trung Nghĩa đều không xong a.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Vương Trung Nghĩa cái tên lỗ mãng này làm bừa, quay sang, thấy gã còn đang cắm cúi vào đĩa thịt gà, càng nghĩ càng giận, liền nhắc chân đạp gã một phát.

Vương Trung Nghĩa thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, khó hiểu quay sang nhìn Tống Hiếu, lại nhìn ba lão nhân kia, chỉ thấy bọn họ còn đang ngần ngại không thiết đến ăn uống, có khi Tống Hiếu muốn gã đừng quá

mãi mê ăn uống, giúp hẳn tiếp đãi hỏi han khách nhân. Nghĩ đến đó, Vương Trung Nghĩa liền đối với mấy người, nói, "Ai, ba vị lão thúc thúc, cứ nhìn nhau làm gì ? Ăn a ! Chỉ cần các người để nhiều trứng một chút, nói cái gì cũng tốt a ! Đến, mau ăn đi, lão tử ăn, các người cũng ăn, đồ ăn ở Nhạc Đô thực ngon, một người ăn không vui, mọi người cùng ăn mới đã nghiên, đúng không ? Ha ha !"

Tống Hiếu vô lực đưa tay ôm đầu, thầm than người thà rằng không nói còn không nên chuyện, cứ mở miệng là nói nhăng nói cuội vậy a !

Khả ba vị lão thần kia cũng hoàn toàn hiểu lầm, trong lòng hoan hỉ, đem ý tứ lời nói của vị Hầu gia Vương Trung Nghĩa kia hiểu thành, chỉ cần các người chịu góp bạc ra, sau này tất nhiên sẽ có ưu đãi !

Bao lão đều nhẹ nhàng thở ra, vui cười hơn hở, nói, "Ha ha, Hầu gia khách khí, về sau có cơm sẽ cùng nhau ăn a !"

Thứ sử Mạnh Phàm bưng chén rượu, nhanh nhẹn chúc rượu Tống Hiếu, "Tống tướng quân, công việc của ngài thật nguy hiểm a, quân phí phải càng nhiều mới tốt, bản nhân xin quyên góp năm trăm vạn lượng, chỉ cần ngài nhớ trước mặt hoàng thượng nói giúp ta vài câu là được."

Lão vừa dứt lời, đã nghe Vương Trung Nghĩa hướng về phía cửa, gào to, "Tiểu nhị, mang thêm hai con gà, ít quá, không đủ ăn a !"

Mạnh Phàm nghĩ quàng nghĩ xiên, tưởng Vương Trung Nghĩa chê năm trăm vạn lượng còn ít, muốn gấp đôi ? Định phát giá lên gấp hai, lại nghĩ nghĩ, nếu có thể lấy lòng vị Hầu gia kia, cho dù vất kiệt xương máu ra cũng tốt, liền khẽ căn môi, nói, "Đúng, đúng, năm trăm vạn lượng thật không bỏ rút tay, ta ra một ngàn năm trăm vạn lượng !"

"Đúng vậy a, ta cũng ra một ngàn năm trăm vạn lượng !" Tần Lương Quang và Vu Hạo đương nhiên cũng kém miếng khó chịu, đồng loạt nói. "Hôm nay chúng ta về bán bớt của cải lấy tiền mặt, sáng sớm mai sẽ tiến

cung bái kiến hoàng thượng, đem bạc dâng lên. Quân phí đương nhiên là càng nhiều càng tốt, không chỉ tiến đánh Vương Tiệp, chúng ta còn có thể chinh phạt Nam Hải cùng ngoại tộc Tây Bắc a ! Ha ha !"

Tống Hiếu trợn tròn mắt, nguyên bản lúc nghe Mạnh Phàm nói sẽ cấp năm trăm vạn lượng, đã muốn vui đến quay cuồng, thầm tính mỗi người góp năm trăm vạn lượng còn dư ra được một phần ba, lại không nghĩ Vương Trung Nghĩa chỉ vu vơ gọi đồ ăn lại có thể kiếm dư ra ba ngàn năm trăm vạn lượng nữa. Liếc mắt sang Vương Trung Nghĩa đang vô cùng mất hình tượng mà hùng hổ gặm cánh gà, Tống Hiếu nhủ thầm -- Vương Trung Nghĩa, người đúng là gia gia của ta a ! Lão tử sau này đánh giặc, nhất định chỗ nào cũng sẽ mang người theo !

Lúc này, tú bà dẫn mấy cô nương lên lầu, tiểu nhị cũng đã bưng thêm gà tới, Vương Trung Nghĩa được ăn thật cao hứng, ba lão cựu thần kia cũng cao hứng không kém nha.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh vẫn đang nấp bên trong phòng, nghe thấy Vương Trung Nghĩa chỉ nói vài câu đã có thu hoạch ngoài dự kiến, cũng thật cao hứng. Tương Thanh đột nhiên cảm thấy bàn tay đang bịt miệng Ngao Thịnh kia bỗng nhiên ấm ấm lại ướt ướt, cả kính rớt tay về -- Ngao Thịnh vừa rồi liếm tay y a.

Thấy Tương Thanh lúc này trên mặt còn hiện rõ ý cười, hiện tại lại vừa kính ngạc vừa xấu hổ, Ngao Thịnh trong lòng rung động, bên ngoài còn đang cười đùa ầm ĩ, bên trong khoảng cách nhỏ hẹp sát rạt, hẳn đưa tay áp chặt Tương Thanh vào tường, không đợi Tương Thanh phản kháng, liền hung hăng vươn người hôn lên miệng y.

Tương Thanh tránh đi, nhưng bên ngoài đông người như vậy, nếu lỡ gây ra tiếng động quá lớn, không chừng kế hoạch lần này đổ bể, đành phải nhẫn nại, Ngao Thịnh được thể tùy ý, thẳng đến khi chính mình cũng mém thờ mới chịu buông tha cho Tương Thanh.

Tinh thần phục hồi lại, liền thấy Tương Thanh mặt đỏ ửng, môi hồng nhuận.

Hai người nhìn nhau ... Tương Thanh xấu hổ không biết phải làm sao, lại nghe Ngao Thịnh cười nhẹ, "Vương Trung Nghĩa kia cũng thực xứng với chức phó tướng ...nhưng phúc tướng của ta, là người."

Tương Thanh quay mặt đi.

"Từ sau khi người trở về, hết thấy mọi việc đều thuận lợi trôi chảy." Ngao Thịnh gặt gao ôm lấy Tương Thanh, đem cằm đặt lên vai y, thăm thì, "Thanh, nếu người rời ta mà đi, ta biết sống thế nào ?"

Hết chương 20

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 21] Đế vương

Bên ngoài vang lên tiếng ca múa náo nhiệt, đôi lúc còn có tiếng cười nói cao thấp không ngừng, tấm bình phong mỏng manh trong nhả gian cũng chẳng thể ngăn cản mấy phần hoan thanh lạc ngữ kia. Ngao Thịnh kỳ thực vô cùng chán ghét tiếng người tranh cãi âm ã, nhưng hiện đang ở một nơi chật hẹp như vậy, trước mặt lại có Tương Thanh, âm thanh huyền náo bên ngoài bỗng nhiên trở nên xa xôi.

Mỗi lần hai người muốn gần gũi hơn một chút đều cần lý do nọ kia, hiện tại có thể ở gần nhau như vậy đương nhiên phải phi thường quý trọng, Ngao Thịnh đời nào chịu để cơ hội tốt vượt qua, không kiêng nể gì ôm ghì lấy Tương Thanh, đem nhớ mong hoài niệm của nhiều năm qua, nhẹ nhàng kể hết ra. Tương Thanh khẽ nhú mày, quay sang nhìn Ngao Thịnh vẫn đang tựa cằm trên vai mình, lại nghe thấy thanh âm của hắn rất nhỏ, tựa hồ lo lắng bên ngoài sẽ nghe thấy, dù sao cẩn thận một chút vẫn hơn. Tương Thanh bất đắc dĩ cúi đầu nhìn hắn, trong lòng dấy lên vài phần khó hiểu, Ngao Thịnh vì cái gì lại si mê y, y không thể lý giải, chẳng lẽ là do trước đây có cảm giác không muốn rời xa ? Nhưng là một đế vương, tội tình gì lại chịu ủy khuất bản thân đến như vậy ?

Giống như nhìn thấu được tâm tư Tương Thanh, Ngao Thịnh vuốt nhẹ mái tóc đen dài của y, thấp giọng nói, "Trên đời này, chỉ có ba người từng ôm ta, mẫu thân, Tiểu Hoàng, còn có người ... Mẫu thân lúc đó ôm ta, nói ta nhất định phải làm hoàng đế, cho người một chỗ dựa. Lúc Tiểu Hoàng ôm ta, là muốn ta thề tuyệt đối không gây khó dễ cho Hắc Vân Bảo và Tư Đồ, kẻ làm ca ca là hắn sẽ giúp đỡ ta đoạt được hoàng vị ... Chỉ có người khi ôm ta là không nói lời nào."

Tương Thanh thoáng sững sốt, giương mắt nhìn Ngao Thịnh.

"Người là người duy nhất trên đời đối tốt với ta mà không cần báo đáp." Ngao Thịnh cười khỗ, "Người như người, trước giờ chưa từng gặp qua, sau này cũng chắc chắn không có khả năng thấy được, ta nghĩ không ra, nếu không thích người, ta còn có thể yêu ai, không bằng người nghĩ giùm ta ?"

Tương Thanh lắng lắng nghe Ngao Thịnh nói xong, đang lúc bên ngoài huyền não không ngắt, lời nói nhỏ nhẹ của hắn không hiểu sao lại đặc biệt rõ ràng. Y đột nhiên phát hiện, Ngao Thịnh so với người trong thiên hạ, là kẻ vô cùng đáng thương. Biết bao kẻ mong được làm hoàng đế, đến lúc yên vị trên ngai vàng lại nghĩ, thế gian nhiều mỹ nhân như vậy, biết chọn người nào để yêu thương ? Còn hắn lại chỉ nghĩ, thiên hạ cũng chỉ như vậy có một người thực tâm chân tình, nếu bỏ lỡ, hắn còn có thể yêu ai ?

Tương Thanh vỗ vỗ lưng hắn, giống như đang nhẹ nhàng an ủi, Ngao Thịnh cũng vòng tay ôm lấy y chặt hơn ... Hai người cứ như vậy đứng dựa vào nhau, thẳng đến khi tiếng ca múa bên ngoài tản dần, khách nhân cũng đã ăn uống no say, Tương Thanh bắt đầu hoài nghi có phải tên kia ngủ luôn rồi không, lại thấy vòng tay của hắn nhẹ buông.

Ngao Thịnh vẫn có chút không tình nguyện, nhìn Tương Thanh trong chốc lát, trong lòng buồn bực, vì cái gì được ôm lâu như vậy mà vẫn cảm thấy rất ngắn ? Ấy, cái gì cũng không nghĩ nữa, kéo tay y, về thôi.

Lúc này sắc trời đã tối, hai người sóng vai bước đi, đôi tay nắm chặt không rời, Tương Thanh cũng không định rút tay về, dù sao cũng là buổi tối, sẽ không có người nhìn thấy, hơn nữa, hắn chắc sẽ không còn lần sau ... Nghĩ đến đây, y chợt cảm thấy có chút đáng buồn, hai người ở bên nhau như vậy, lại không dám để người khác phát hiện, cũng không dám nghĩ tới ngày tháng sau này. Y cùng Ngao Thịnh, một người luôn che che đậy đậy, một người phải cẩn cẩn trọng trọng, người này không ngừng kháng cự, kẻ

kia lại mãi miết thăm dò ... Xem ra, vô luận thân phận có tôn quý cỡ nào, vì tình cảm, cũng có thể trở nên thực hèn mọn.

Đi một đoạn đường dài, hai người thật lâu thật lâu mới đến được trước thiên môn hoàng cung.

Tiểu thái giám Văn Đạt cầm đèn lồng đứng đợi ở cửa, gặp hai người trở về, cũng không nói gì, chỉ xoay người, soi đèn dẫn cả hai hồi cung.

Về tới sân sau, hai người tách ra, Tương Thanh trở lại phòng mình, Ngao Thịnh quay về tẩm cung.

Tương Thanh vừa mở cửa phòng, Ngao Thịnh đã chạy vào tẩm cung, vách tường ngăn cách mở rộng, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, xoay người đi rửa mặt, động tác đều rất nhanh, thay thụy bào xong liền leo lên giường.

Ngao Thịnh nhìn chăm chăm vào gối đầu của Tương Thanh ở bên cạnh, vươn tay qua, nhẹ nhàng nắm lấy tay y. Tương Thanh có chút giật mình, nhưng cũng không né tránh, chỉ nhắm mắt lại ngủ.

Ngao Thịnh trong lòng hiểu rõ, chỉ cần mỗi lần để cho Tương Thanh nhìn thấy khổ cảnh của mình, y sẽ mềm lòng. Tương Thanh là người lúc nào cũng nghĩ cho người khác, một khi mềm lòng, bởi vì y không biết cách biểu đạt hay an ủi cho nên sẽ trở nên đặc biệt nhu thuận ... Bản thân mình lần nào cũng lợi dụng điểm này để giành lấy một chút ôn nhu của y, thực cũng hơi đê tiện. Nghĩ đến đây, Ngao Thịnh không tự chủ khẽ thở dài, Tương Thanh lúc này đột nhiên mở mắt, xoay mặt nhìn hẳn, thản nhiên nói, "Nếu là mềm lòng, sẽ không để cho người thành công nhiều lần như vậy." Nói xong liền rút tay về, quay người sang, chỉ lưu lại bóng lưng cho Ngao Thịnh, nhỏ giọng nói thầm một câu, "Ít suy nghĩ miên man, mau ngủ đi."

Ngao Thịnh ngây ngẩn cả người ... Thật lâu sau mới thoát khỏi trạng thái ngây ngốc, định thần lại, ngơ ngác nhìn bóng dáng Tương Thanh, hỏi,

"Không phải mềm lòng ... thật chứ ?

Tương Thanh không nói lời nào, tiếp tục ngủ, nhất quyết không để ý tới tiểu tử kia nữa.

Ngao Thịnh có chút bất đắc dĩ, nhưng cảm giác ân ần đau trong lòng giờ đã biến mất, nhẹ nhàng với tay nắm lấy một góc thụ bào thanh sắc của Tương Thanh, chập rây ngủ.

Hai người chưa từng trải nghiệm qua thứ được gọi là tình yêu sẽ không hiểu, cảm giác đau lòng xen cùng cảm thông, làm cho người ta không thể an tâm, lo lắng không nguôi, loại tình cảm này ... chính là động tâm đó.

Cả hai cùng say mộng đẹp, thẳng đến khi bị tiếng chuông lay tỉnh.

Ngoài triều, có người bẩm báo, nói ba vị cự thần đã cáo lão hiện dâng lên bốn ngàn vạn lượng, đang chờ tấn kiến.

Ngao Thịnh chọn mi, hướng Tương Thanh liếc mắt một cái - trúng mảnh rồi !

Tương Thanh lắc lắc đầu, có thể xuất ra nhiều bạc như vậy, chứng tỏ đúng là đại quan tham a !

Ngao Thịnh bất động thanh sắc, giả bộ có chút giật mình, nói, "Thật vậy sao ? Cho họ vào đi !"

Không lâu sau, ba vị cự thần mặc quan bào tiến vào thượng điện, hạ nhân đằng sau khuân theo tám rương vàng bạc lớn, khệ nệ run rẩy khiêng vào, sau đó lại nặng nề đặt xuống.

Ba vị lão thần quỳ xuống hành đại lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh khoát tay, "Ba vị ái khanh, bình thân, người đâu, ban tọa !"

Văn Đạt phân phó vài tiểu thái giám mang tọa ý đến cho ba lão, làm tư thế mời ngồi.

Ba vị cựu thần đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy cũng có chút mặt mũi, phải biết rằng, các lão nhậm chức quan vị cũng không tính là cao, thế nhưng trên đại điện ngay cả Quý Tư cùng Mặc Tây Nhung đều phải đứng, vậy mà bọn họ lại được ban tọa cho ngồi, thật sự là vẻ vang a.

Ngao Thịnh cười nói, "Ba vị ái khanh đây là vì có gì ?"

"Nga, khởi tấu hoàng thượng." Tần Lương Quang đứng lên hồi bẩm, "Chúng thần nghe nói hoàng thượng gần đây đang kêu gọi gom góp quân phí, bởi vậy đã đem phần lớn tài sản trong nhà bán lấy tiền mặt, cộng thêm sản nghiệp cùng bổng lộc của tổ tiên để lại, tổng cộng cũng được chừng bốn ngàn vạn lượng, đem dâng lên đây, xin được góp chút công lao cho đại nghiệp nước nhà."

Ngao Thịnh giả bộ giật mình mở to hai mắt, nói, "Ba vị ái khanh, sao có thể như vậy được ? Các khanh đã nửa đời hao tâm tổn sức vì Thịnh Thanh, trăm sao có thể lấy bạc của các khanh được ?"

"Ai, hoàng thượng." Vu Hạo đứng lên nói, "Cái gọi là sự hưng vong của quốc gia, không có Thịnh Thanh, chúng thần cũng không có phú quý, đừng nói là khuyh gia bại sản, cho dù có cần bồi thượng tính mạng, chúng thần cũng không chối từ a !"

"Ha ha ... Nói đúng lắm !" Ngao Thịnh gật gật đầu, nói với chúng thần, "Các khanh nhìn xem, nên lấy ba vị cựu thần này mà làm gương, nhớ kỹ câu thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách, không có Thịnh Thanh các khanh sẽ không thể phú quý !"

Quý Tư cùng Mặc Tây Nhung một bên đưa mắt nhìn nhau, bấm bụng nén cười, cúi đầu hành lễ với Ngao Thịnh, cùng các quần thần hô to, "Hoàng thượng thánh minh."

Ngao Thịnh gật đầu, Tương Thanh ở đằng sau bình phong đưa mắt nhìn hẳn, chỉ thấy thần tình Ngao Thịnh tươi cười, thế nhưng ý cười trong đáy mắt một tia cũng không có, ngược lại, còn tàng ẩn một tia sát ý thản nhiên, tên này, đúng là trái tim băng giá.

"Hoàng thượng." Quý Tư tiến lên nói, "Ba vị cựu thần đã vì cơ nghiệp của Thịnh Thanh, đã không tiếc đem của cải gia sản bán đi, thật khiến cho người ta khâm phục, vì thần thay ba vị đây thỉnh hoàng thượng ban thưởng."

"Ân, hảo !" Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, nói, "Như vậy đi, ta phong các khanh tước vị Hầu gia, danh gọi Vĩnh Thọ hầu, Vĩnh Phúc hầu, Vĩnh Lộc hầu ... Về phần vàng bạc, trăm sẽ không ban thưởng vì e sẽ làm mất đi ý nghĩa của ngân lượng mà các khanh dâng lên. Còn nữa, hoàng cung quá rộng lớn ... một mình trăm ngũ không hết, không bằng ... ba vị ái khanh dọn vào cung ở đi ?"

"A ..." Ba lão cùng hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn nhau, không khỏi kinh hãi, chỉ có bốn ngàn vạn lượng đã được phong tước vị Hầu gia không nói, lại còn có thể dọn vào trong hoàng cung, này đúng là tổ tiên nhiều đời tích đức để lại a !

Ngao Thịnh thấy dáng vẻ hoan hỉ không ngừng của các lão liền phân phó Văn Đạt, "Văn Đạt, người dẫn ba vị cựu thần đi xem chỗ ở, nếu có chỗ nào không hài lòng thì lập tức cho người sửa chữa lại." Nói xong, khoát tay hạ lệnh.

Văn Đạt nhìn bàn tay Ngao Thịnh hơi buông xuống, gật đầu, "Nô tài tuân chỉ." Nói xong liền hướng ba vị lão thần, nói, "Các vị đại nhân, thỉnh đi theo nô tài."

Ba lão nhân liền vui vẻ hơn hở mà đi theo, không để ý quần thần trong triều đều âm thầm vuốt mồ hôi lạnh, Quý Tư cùng Mặc Tây Nhung đưa

mắt nhìn nhau lại lạnh lùng nhìn bóng dáng ba kẻ vẫn đang phấn khởi rời đi, lắc đầu - sắp chết đến nơi, còn không tự biết.

Ngao Thịnh đưa mắt nhìn qua văn võ bá quan, thản nhiên nói, "Trẫm cũng không phải muốn các người khuynh gia bại sản, bất quá ..."

Lời còn chưa dứt, Quý Tư đã bước ra khỏi hàng, hướng Ngao Thịnh, tấu, "Hoàng thượng, cữu thần nguyện đem bổng lộc tích trữ suốt đời ra quyên góp, vì Thịnh Thanh tận sức tận tâm."

Ngao Thịnh nhìn Quý Tư, gật gật đầu, nói, "Lão khanh thật có tâm."

Theo sau, chỉ thấy cả triều văn võ bá quan đều bước tới hành lễ với Ngao Thịnh, nói nguyện ý đem cả gia tài quyên xuất.

Ngao Thịnh sửa sửa lại y tụ, nói, "Các khanh không cần phải đem cả gia sản ra ... Sau này còn phải chi dùng cho địa phương mình quản lý, nhớ chuyên tâm chăm lo cho tốt, thời gian vẫn còn dài."

Chúng thần cùng nhau nói, "Hoàng thượng thánh minh."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhìn sang nơi khác ... Trước đây, mỗi khi thượng triều, hần đều chăm chú bớt thời giờ mà ngó qua Tương Thanh, nhưng hôm nay ngay từ đầu tầm mắt của hần chưa từng chuyển qua y lấy một lần. Không phải không muốn nhìn mà là không dám a. Ngao Thịnh biết, hôm nay chính mình phải đeo lên bộ mặt kia, khiến cho văn võ bá quan không ai có thể nhìn thấu tâm tình hoàng đế, đóng vai một vị bá chủ nắm tính mạng người khác trong tay mà đùa bỡn. Hần là như vậy, thực sự không muốn để y nhìn thấy, cũng không muốn nhìn thấy sự bất mãn trong mắt Tương Thanh, bởi nếu thấy, sẽ đau lòng.

Tương Thanh thật ra không phải không hiểu, chính là vẫn không tự giác đem Ngao Thịnh của ngày hôm qua ra so sánh với Ngao Thịnh của hiện tại. Hần của ngày hôm qua chân tâm thật ý, khác hẳn với vẻ uy nghiêm, âm

ngoan lúc này ... Đây là bản lĩnh đế vương sao, y chưa từng dạy, hẳn như thế nào mà học được ?

Văn Đạt dẫn ba lão thần đến phía bắc hoàng cung, ba lão nhân vừa ngẩng đầu nhìn, có chút khó hiểu, trước mắt không phải cung điện nguy nga lộng lẫy mà chỉ là một bãi đất hoang, không khỏi thắc mắc nhìn Văn Đạt.

Văn Đạt cũng không nhiều lời, chỉ khẽ búng tay ra hiệu.

Sau tiếng búng tay, ba ảnh vệ liền xuất hiện phía sau người ba vị lão thần, không nói hai lời, vòng tay qua cổ ...

Văn Đạt vừa quay mặt đi, chợt nghe ba tiếng [răng rắc] vang lên, sau đó, ảnh vệ tiến đến thăm dò hơi thở cùng mạch đập của ba người lúc này đã ngã nằm trên đất, báo với Văn Đạt, "Công công, đều đã chết."

Văn Đạt gật gật đầu, nói, "Mang đi chôn cất, xử lý cho sạch sẽ."

"Tuân lệnh !" Ba ảnh vệ lập tức mang thi thể đi. Văn Đạt vẫn đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn chung quanh, ngẩng đầu thấy phía xa xa có khu hậu viện đồ nát thê lương, đó là lãnh cung ... Trước kia hoàng thượng đã từng sống ở nơi này.

Văn Đạt đột nhiên có chút tò mò muốn xem Ngao Thịnh trước đây đã sống trong hoàn cảnh như thế nào, thế nhưng chân vừa bước đi đã vội vã thu lại, xoay người, quay về kim loan điện.

Trở lại đại điện đã thấy tan triều, các đại thần đều ra về hết, chỉ còn lại Quý Tư đang kiểm kê sổ sách tài vụ, trên đại điện trải đầy vàng bạc. Ngao Thịnh phân phó, "Rút ra một ngàn vạn lượng cấp cho Tống Hiếu làm quân phí, còn lại toàn bộ xung vào quốc khố."

"Thần tuân chỉ." Quý Tư vẫn đang chăm chú kiểm kê.

Ngao Thịnh đột nhiên cười nói, "Quý lão khanh, trăm không nghĩ sẽ lấy bạc của khanh ..." Quả nhiên, Quý Tư liền nhướn mày nhìn, Ngao Thịnh khoát tay, nói, "Bạc của khanh không phải do tham ô mà có, là bổng lộc nhiều năm tích góp, trăm không thể thu."

Quý Tư sắc mặt thoáng hồng, "Hoàng thượng, quốc gia hưng vong ..."

"Được rồi được rồi." Ngao Thịnh khoát tay, "Khanh đừng có nói với trăm cái gì mà thất phu hữu trách này nọ, như vậy đi, khanh đã quyên ra, trăm lại muốn khanh thu hồi, hẳn sẽ làm khanh mất hứng, cho nên, trăm ban cho khanh một ngàn lượng hoàng kim, coi như là phần thưởng khanh đã nhiều năm vì Thịnh Thanh mà tận tâm tận lực, khanh cũng nên lưu lại một ít phúc trạch cho con cháu a."

Quý Tư sững sốt, Ngao Thịnh lại vỗ vỗ vai lão, cười nói, "Mặc lão khanh cũng không có đâu, khanh đừng nói ra, bằng không lão nhân gia lại nói ta bất công."

Quý Tư cũng cười, gật đầu cảm tạ với Ngao Thịnh. Ngao Thịnh quay đầu lại, thấy Tương Thanh đang đứng tựa vào bình phong, khóe miệng hơi mỉm cười.

Văn Đạt đi đến bên Ngao Thịnh, thấp giọng nói, "Hoàng thượng, đều đã xử lý xong."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Dẫn người đến an bài cho gia quyến của bọn họ, bảo bọn họ hồi hương mà an ổn cuộc sống, tài sản dư thừa đều thu hồi hết, nhưng không cần tổn hạ đến con cháu bọn họ."

"Tuân lệnh." Văn Đạt quay người đi phân phó hạ nhân.

Chuyện quân phí tạm thời đã giải quyết xong, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh rời khỏi kim loan điện trở về tâm cung. Ngao Thịnh xáp lại gần, hỏi, "Thanh, ta xử lý như vậy được không?"

Tương Thanh quay đầu nhìn hẳn, nói, "Người là hoàng đế, sao lại hỏi ta ?"

"Nhưng người là phu tử của hoàng đế." Ngao Thịnh cười nói.

Tương Thanh dừng bước, thấp giọng nói, "Người là hảo hoàng đế."

Ngao Thịnh lập tức cao hứng, "Vậy chúng ta thân mật một chút đi, coi như là thưởng cho ta ?"

Tương Thanh nhìn hẳn một lúc, lắc đầu, xoay người bước đi, Ngao Thịnh có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn lon ton bám theo.

...

Bốn ngày sau, buổi trưa hôm đó, Tống Hiếu chạy tới báo với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, Diệp Vô Quy cùng Vương Càn Khôn đã dẫn tám vạn tù phạm tới chỗ thần."

"Nhanh vậy sao ?" Ngao Thịnh và Tương Thanh đều kinh hãi, ngay cả Quý Tư đang cùng bàn bạc chiến thuật tiến đánh Vương Tiếp với Ngao Thịnh cũng không khỏi giật mình, hỏi, "Chỉ mới năm ngày đã đưa người tới, làm sao có thể ? Mấy vạn người như vậy, xe chở phạm nhân có thể đưa tới trong năm ngày sao !"

Tống Hiếu khoát tay, cười nói, "Không phải xe chở đưa tới, là bọn họ tự mình đi đến a !"

"Tự đi tới ?" Tương Thanh thoáng giật mình, "Tám vạn tù nhân tự đi tới sao ? Lấy đâu ra nhiều quân sĩ hộ tống như vậy ?"

Tống Hiếu nhún vai, "Ta đây cũng không biết a, kỳ quái nhất chính là, những tù phạm này ngay cả gông cùm cũng không có, tự mình ngoan ngoãn đi đến quân doanh."

"Có chuyện này thật sao ?" Quý Tư đứng lên, nói, "Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn đâu ?"

"Họ nói có chuyện cần an bài trước, sẽ tới sau." Tống Hiếu vừa dứt lời, Văn Đạt liền tiến vào bẩm báo, nói hai vị học sĩ Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn xin cầu kiến.

"Cho họ vào." Ngao Thịnh phân phó.

Không bao lâu, Uông Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy tiến vào, cả hai khắp người vương đầy bụi đất, xem ra vừa trở về đã lập tức tiến công, còn chưa kịp về nhà nghỉ ngơi sơ tã.

"Đứng lên đứng lên." Ngao Thịnh phất tay ý bảo hai người không cần đa lễ, "Hai khanh vất vả rồi."

Uông Càn Khôn và Diệp Vô Quy cùng đứng lên, nghĩ muốn nói vài câu khách khí, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Quý Tư đã hỏi, "Hai người đã dùng cách nào mà có thể đưa phạm nhân tới quân doanh nhanh như vậy ?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Uông Càn Khôn nói, "Muôn tâu, là nhờ biện pháp của Diệp huynh." Nói xong liền quay qua Diệp Vô Quy gật đầu một cái, ý bảo - huynh nói đi.

Diệp Vô Quy bước lên hành lễ với Ngao Thịnh và Quý Tư, nói, "Hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng trước thứ cho thần vô tội." Khi nói chuyện lại đưa mắt nhìn về phía Tương Thanh.

Ngao Thịnh không hiểu chuyện gì, cùng Tương Thanh trao đổi ánh mắt, Tương Thanh cũng lắc đầu, không đoán ra có chuyện gì liên quan đến mình.

"Được rồi, trăm thứ người vô tội, nhưng nếu còn tái thừa nước đục thả câu, trăm chém người." Ngao Thịnh khoát tay chặn lại, "Nói !"

"Vâng !" Diệp Vô Quy nói, "Bởi vì thời gian cấp bách, nếu còn phải đóng xe chở phạm, sẽ hao tổn rất nhiều nhân lực vật lực, mấu chốt là thời gian chậm trễ sẽ làm lỡ việc, mặt khác, đường xá xa xôi, nhất nhiều người như vậy trong xe chở phạm, vừa bất tiện lại có chút ... không có đạo lý."

Ngao Thịnh gật gù đầu, bảo Diệp Vô Quy tiếp tục.

Diệp Vô Quy nói tiếp, "Thần tìm cách cho tù phạm mỗi người nuốt một viên dược, nói là kịch độc, cứ hai ngày phát tác một lần, không kịp thời uống một viên dược độc khác, độc sẽ phát tác dẫn đến vong mạng, nếu uống viên dược độc thứ hai liền có thể kéo dài thời gian phát độc thêm bốn ngày ... Mà tất cả giải dược chỉ có ở kinh thành, nếu muốn giải độc, trong vòng sáu ngày phải tới được kinh thành."

Ngao Thịnh và Tương Thanh không hẹn cùng đưa mắt nhìn nhau, đây là cách mà Mộc Lăng vẫn hay dùng a.

"Làm sao người có nhiều độc dược như vậy ?" Tương Thanh có chút khó hiểu.

Diệp Vô Quy cười cười, trả lời, "Hồi Thanh phu tử, cũng không phải độc dược, chỉ là hoàn dược bình thường mà thôi. Trước ở Nhạc Đô thần có thu thập, đại khái cũng được hơn mười vạn viên, xếp đầy mấy rương lớn."

"Bọn họ đều tin sao ?" Quý Tư cảm thấy bất khả tư nghị.

"Không." Diệp Vô Quy nói thẳng, "Ta cố ý phân phát dược độc thật cho một số người, hai ngày sau độc tính phát tác, đại khái cũng có khoảng mấy trăm viên, hơn nữa còn gài người tìm cách kéo dài thời gian lấy giải dược của bọn họ, những người không lấy được giải dược, đều bị độc vong mạng."

Quý Tư hít một hơi lãnh khí, trong lòng không khỏi giật mình, tâm tính người này thực cứng rắn, nói có thể giết liền đem mấy trăm mạng người ra

thí sát, chỉ bằng chiêu giết gà dọa khỉ đã có thể trấn áp được toàn bộ đám tù phạm kia !

Ngao Thịnh cũng hiểu được, vì sao Diệp Vô Quy trước phải nói lời bồi tội, còn nhìn về phía Tương Thanh ... Diệp Vô Quy biết Tương Thanh vốn thiện tâm, bởi vậy mới cầu hãn sẽ dừng vì Tương Thanh bất mãn mà giết mình.

Ngao Thịnh trầm mặc một hồi, gật gật đầu, nói, "Những phạm nhân này vốn đều là tử tù, người vì đại cục của quốc gia mà quyết định như vậy là chính xác, nếu chiến dịch đắc thắng, có thể cứu được tính mệnh cho bách gia bá tánh. Khanh không có tội, làm rất khá."

"Đa tạ hoàng thượng." Diệp Vô Quy nhẹ nhàng thở ra.

Tương Thanh đứng một bên nhìn, trong lòng hiểu được, Ngao Thịnh không phải lo lắng phương pháp có tàn nhẫn hay không, mà là hiệu quả sau cùng ... Mấy trăm mạng đổi lấy tám vạn người, tuyệt đối là đáng giá, đây chính là cách làm của bậc đế vương, phải biết hi sinh số ít để bảo toàn đại nghiệp về sau.

Hết chương 21

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[chương 22] Xuất chinh

"Phạm nhân đã được chuyển đến đây, nhưng phải thu nạp cái đám người này cũng là cả một vấn đề." Ngao Thịnh hỏi Tống Hiếu, "Các người thấy thế nào ? Có thể thu phục được những người đó không ?"

Tống Hiếu gật gật đầu nói, "Mặt tướng có thể."

Ngao Thịnh mỉm cười, "Tám vạn binh mã này không dễ dẫn dắt a, phải không ?" Vừa nói vừa liếc nhìn Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn đang đứng một bên.

"Đúng vậy." Uông Càn Khôn gật đầu, "Những người đó không phải những binh sĩ bình thường, đều là những kẻ liều mạng ... Có ưu điểm cũng có khuyết điểm."

"Nói kĩ hơn xem." Ngao Thịnh thấy Tương Thanh luôn đứng bên cạnh nghe, sợ y mệt, đưa tay kéo để y ngồi xuống băng ghế cạnh mình. Tương Thanh cũng không cố chống cự, băng không trông sẽ rất mất tự nhiên, chỉ là thoáng chần chờ một chút, liền nghe theo động tác của Ngao Thịnh, ngồi xuống cạnh hẳn.

Quý Tư, Diệp Vô Quy, Uông Càn Khôn cùng Tống Hiếu đều xem như không phát hiện, cả chân mày cũng không nhíu. Văn Đạt từ bên cạnh mang ghế dựa đến, Ngao Thịnh cười cười, "Ngồi xuống rồi nói."

Mấy người thoáng nhún nhường một chút liền cảm tạ rồi ngồi xuống, tiếp tục giảng.

"Những tù phạm này có khuyết điểm." Uông Càn Khôn nói, "Đầu tiên, bọn họ không dễ quản lý, dù sao đều là những kẻ liều mạng, muốn bọn họ hoàn toàn chịu phục một người nào đó là rất khó. Thứ hai là vấn đề tâm tư dễ lung lay, một khi có người gây xích mích thị phi, rất dễ xảy ra chuyện. Thứ ba, chính là không màng quân kỷ, dù sao cũng đều là trộm cướp."

"Có khuyết điểm cũng có ưu điểm, khuyết điểm nếu có thể lợi dụng tốt, nó sẽ thành ưu điểm." Diệp Vô Quy nói tiếp, "Bọn họ liều mạng, nói lên rằng họ không sợ chết, nếu thiệt tình chịu phục thì sức chiến đấu so với binh mã bình thường còn mạnh hơn. Tâm dễ lung lạc, điều đó chứng tỏ rằng họ có năng lực thích ứng mạnh. Mà nói đến họ không màng quân quy, điểm này chỉ cần quân lệnh hợp lý, thưởng phạt phân minh, hẳn là sẽ nhanh chóng tốt lên thôi."

"Ân." Ngao Thịnh gật gù đầu, nhìn mấy người kia, "Có biện pháp cụ thể nào không?"

"Chiêu dùng thuốc chỉ có thể dùng trong một thời gian ngắn." Tương Thanh nói, "Tổng tướng quân, nhân mã của người, người định sẽ dẫn dắt thế nào?"

Tổng Hiếu trả lời, "Lấy ra hai vạn có khả năng nhất, giao cho Vương Trung Nghĩa, để bọn họ làm tiên phong."

Lời vừa nói ra, Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn liếc nhau một cái, đều có chút giật mình.

Tương Thanh lại nói, "Ta thấy rất khả thi ! Đám phạm nhân này không ngốc, họ nhìn ra chúng ta vì không đủ nhân mã nên mới tập hợp đám chợ búa bọn họ đi đánh giặc, cảm giác như muốn ép họ đi chịu chết, nếu tướng lĩnh vẫn là quân chính quy, bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng, bọn họ chưa chắc đã nghe lời, nếu tướng lĩnh là một gã quê mùa, nói không chừng còn đỡ."

"Ân." Ngao Thịnh gật gật đầu, cười nói, "Vương Trung Nghĩa mặc dù là phúc tướng, có điều dù sao cũng là lần đầu cầm binh, người cũng nên chỉ bảo một chút."

Tống Hiếu gật đầu, nói, "Hoàng thượng yên tâm, kỳ thật có thể cho toàn bộ nhân mã giải được, sau đó tập trung lại, đưa đến quân doanh vùng hoàng lăng, ta có thể thu phục bọn họ."

Ngao Thịnh thoáng giật mình cùng Tương Thanh nhìn nhau, hỏi, "Tám vạn người đều đưa qua sao?"

Tống Hiếu cười cười, "Hoàng thượng, lời thần nói có thể có chút khó nghe, nhưng là lời nói thật, Thịnh Thanh trước mắt mà nói không ai có thể bì được với Tề Diệc."

Ngao Thịnh nhíu mày gật đầu, "Điểm ấy ta tin."

"Tề Diệc lúc ban đầu đi đánh giặc dẫn theo mười vạn người, về sau nhân mã lại có tới trăm vạn đại quân, những người này đều là giặc cỏ cường đạo, không có một người dân thường nào." Tống Hiếu nói, "Cách thần dùng đều là cách trước kia Tề Diệc đã dùng qua!"

"A..." Ngao Thịnh gật đầu nở nụ cười.

"Hoàng thượng, thần cũng có một câu hơi khó nghe, nghĩ muốn nói với Tổng tướng quân." Diệp Vô Quy đột nhiên nói.

"Nga?" Ngao Thịnh sửng sốt, nhìn Tống Hiếu.

"Diệp học sĩ cứ nói đừng ngại." Tống Hiếu nhìn hẳn.

"Tại hạ không phải không tin Tổng tướng quân." Diệp Vô Quy nói với Tống Hiếu, "Tại hạ tuyệt đối tin tưởng đạo lý dùng binh của Tề Diệc tướng

quân, nhưng là... dù sao, dù sao Tổng tướng quân cũng không phải Tề Diệc."

Tống Hiếu sừng sốt, gật gật đầu, năm đó hộ quốc hầu Tề Diệc là chiến thần đại danh, thiên hạ không ai không biết không ai không hiểu, tự nhiên sẽ nhất hô bá ứng, chính mình không thể có uy tín như vậy.

"Tuy nhiên, tướng quân không có, hoàng thượng có." Diệp Vô Quy nhìn Ngao Thịnh, "Thần cả gan hỏi một câu, công phu của hoàng thượng so với Tề Diệc năm đó, người nào lợi hại hơn?"

Không đợi Ngao Thịnh mở miệng, Tương Thanh đã nói, "Ta cùng Tề Diệc từng giao đấu, hoàng thượng hơn hẳn cả chục lần, thiên hạ này có thể bắt giữ hoàng thượng không quá bốn người."

Tống Hiếu sừng sốt, Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn hai mặt nhìn nhau, võ công của Ngao Thịnh rất cao, điểm này người ngoài đều biết, nhưng thật không ngờ công phu của Ngao Thịnh lại cao tới như vậy.

Ngao Thịnh nhướn mi, cảm thấy cái câu [Ở Thịnh Thanh người có thể bắt được hoàng thượng không vượt quá bốn] nghe sao mà chói tai đến thế .... Một người trong đó nhất định là sư phụ của Tương Thanh, còn ba người kia không cần hỏi cũng biết, Tư Đồ, Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng chứ ai ... Hắc Vân Bảo cùng Tu La Bảo chết tiệt.

"Vậy thật sự là quá tốt." Diệp Vô Quy nói, "Hoàng thượng, những người này là nhân mã của Tổng tướng quân, có thể nói là Tổng gia quân, nhưng cùng là nhân mã của thiên hạ, mà bao gồm cả Tổng tướng quân trong đó, đều là nhân mã của hoàng gia ! Nói cách khác, khiến cho bọn họ chịu phục không phải Tổng tướng quân, cũng không phải bất cứ tướng lĩnh nào khác, bọn họ phải nguyện trung thành, đi theo là hoàng thượng ngài."

"Hảo." Ngao Thịnh gật đầu cười, "Câu này nghe xuôi tai."

Cuối cùng, mọi người quyết định, Tống Hiếu trở về trước đem nhân mã chinh đồn cho ngay ngắn, mấy ngày sau Ngao Thịnh sẽ tự mình đi.

Đợi mọi người tản đi, Tương Thanh đảo mắt nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy hần ngời như có chút suy tư, nhưng trong mắt có gì đó lóe lên ... Tựa như thực hưng phấn, quả nhiên là bản tính hiếu chiến của gia tộc Viên thị đã ngấm vào xương cốt, cháu ngoại trai giống cừu cừu, Ngao Thịnh cũng chính là cháu ngoại trai của Tề Diệc a.

Tống Hiếu sau khi trở về đại doanh chinh đồn binh mã, một đám tù phạm đều uống giải dược do Diệp Vô Quy sai người đưa tới, chỉ cảm thấy trong lòng không yên, cũng chờ an bài. Lúc chạng vạng, Tống Hiếu phái người đưa cơm đến quân doanh, tù phạm cùng quân binh ăn thức ăn như nhau, thức ăn tốt lắm, có thịt, có bánh bao trắng cùng cơm, đám tù phạm này đều đã rất lâu không được ăn một bữa thật ngon, một đám như quý chết đói đầu thai, ăn như rồng cuốn.

Tống Hiếu cùng tất cả quan binh tướng lãnh đều ngồi lẫn lộn trong cả đám người, mọi người cùng nhau ăn, vừa ăn vừa chuyện phiếm.

Nhóm tù phạm hỏi quan binh, đáp án có được dĩ nhiên là , bọn họ trước kia đều là cường đạo cướp phi, khi đó được Tề Diệc tập hợp lại, về sau đều lên đường đánh giặc. Nhóm lão binh nói đều là đánh giặc như thế nào cho đã nghiền, như thế nào cho thống khoái, làm anh hùng so với những kẻ to mồm đánh đập phạm nhân mạnh hơn nhiều, còn có thể mỗi bữa được ăn no, nếu một ngày kia không may chết tại chiến trường, người nhà trẻ nhỏ sẽ được triều đình nuôi dưỡng, linh vị của mình còn có thể được đặt trong từ đường trung liệt. Còn ai ở trên chiến trường sống sót, chiến thắng trở về, vậy từ nay về sau có thể như cá vượt vũ môn, vút lên trời xanh trở thành phượng hoàng, đời đời hưởng phúc.

Đám tù phạm thấy vụ làm ăn này cũng rất được, có nhiều người hỏi thăm hoàng đế hiện tại là người như thế nào.

Tề Diệc trước kia bọn họ cũng đã không dám đắc tội, nghe nói hoàng thượng mấy ngày nữa sẽ thân chinh đến đây, chúng tù phạm đều có chút chờ mong, dù sao, vốn dĩ đời này bọn họ coi như xong rồi, giờ trước mắt đột nhiên xuất hiện một tia hi vọng như vậy, dù sao Tống Hiếu nói nghe cũng không thật chắc chắn, bọn họ muốn nghe đích thân hoàng đế nói, đến tột cùng tính an bài bọn họ như thế nào.

Náo nhiệt nhất chính là cái đám của Vương Trung Nghĩa, Vương Trung Nghĩa gặng họng cùng đám phạm nhân vừa ăn vừa tán dóc, buồn đến mức nước miếng văng đầy trời ... Tống Hiếu nhìn từ xa, thực đối với gã có vài phần kính trọng, cái tên mãng phu này xem ra cũng rất có duyên a !

Mấy ngày sau đó, quân đội đẩy mạnh thao diễn, các phạm nhân đều đã đem áo quần có số được gấp rút chế tạo mặc vào. Áo quần có số thống nhất, sau lưng có biểu tượng của Thịnh Thanh, trước ngực có một chữ Tống rất lớn, tám vạn người sau khi mặc vào, chỉnh chỉnh tề tề mà đứng, uy phong lẫm lẫm, ai mà phân biệt được đâu là quân chính quy, đâu là tù phạm a.

Tống Hiếu đứng trên lầu cao nhìn xuống, nói với Trâu Viễn đứng bên cạnh, "Quân phục này Trâu giáo úy làm tương đối tốt !"

Trâu Viễn vội xua tay, "Không dám." lại nói với Tống Hiếu, "Tổng thống quân, theo phân phó của ngài, tám vạn nhân mã này ta đã đăng ký trong danh sách. Còn thân nhân tổng cộng có sáu vạn người, những người này xem ra dễ quản lý hơn, phân cho các phó tướng. Còn có hai vạn người là độc thân, cả nhà trên dưới đã chết cả, bằng không chính là từ nhỏ mồ côi ... Đều giao cho Vương tiên phong, áo quần có số đều dựa theo hãn phân phó, đều là màu đen, chữ đỏ."

Tống Hiếu vừa nghe, gật gật đầu, thầm khen Trâu Viễn có năng lực, đảm nhiệm giáo úy toàn quân rất tốt, sự vụ lớn nhỏ trong doanh đều an bài rất tỉ mỉ, là một nhân tài.

Mấy ngày nay, Tống Hiếu để các phó tướng sau khi kết thúc thao luyện trở về doanh trại liền giảng cho bộ hạ về quân kỷ cùng quân lệnh. Quân kỷ cơ bản vẫn là một bộ trước kia Tề Diệc đã dùng, mặt khác, tăng thêm chế độ trừng phạt tội liên đới do Diệp Vô Quy đưa ra.

Luyện chừng nửa tháng, đám tù phạm này cũng đã có bộ dáng của quân nhân, bởi vì ở chung với nhóm lão binh hòa hợp, lại phần lớn là hán tử tâm huyết, bởi vậy sĩ khí cũng dần dần tăng vọt. Mặt khác, Tống Hiếu võ nghệ cao cường, thái độ làm người công chính lại giỏi cầm binh, đặc biệt là một chút kiêu ngạo cũng không có, chúng tù phạm đối với hắn đều bắt đầu thật tình bái phục.

Hôm nay, lúc chúng tướng đang ở thao trường luyện võ, đột nhiên nghe thấy có tiếng chiêng đồng mở đường.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy xa xa là nghi trượng hoàng sắc ... Theo sau chính là loan giá.

Nhóm tù phạm hai mặt nhìn nhau - là hoàng thượng tới, bọn họ đông người như vậy đều chưa từng nhìn thấy hoàng thượng là bộ dáng gì, đều rướn cổ lên nhìn.

Tống Hiếu dắt theo phó tướng cùng Trâu Viễn ra đón.

Văn Đạt cao giọng hô một tiếng, "Hoàng thượng giá lâm."

Tống Hiếu cùng các tướng lĩnh quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

Ngao Thịnh ngồi trong xe ngựa, bên cạnh là Tương Thanh bị hãm cố sống cố chết lồi vào trong xe cùng đi.

"Thanh ..." Ngao Thịnh đột nhiên ngừng đầu nói với Tương Thanh, "Ta thích nghe nhiều người cùng tung hô vạn tuế ... Cảm thấy làm hoàng đế có điểm này là đặc biệt thống khoái." Tương Thanh giương mắt nhìn Ngao

Thịnh, chỉ thấy hần nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn ngọc ban chỉ*, thấp giọng nói, "Những điều Viên Lạc không làm được, ta đều phải hoàn thành, ta muốn đất đai trong khắp thiên hạ đều phải thuộc về Thịnh Thanh ta, dân chúng khắp thiên hạ đều phải công nhận ta là hoàng đế." Sau đó còn chân thành nói, "Ta muốn làm cho Thịnh Thanh lớn mạnh, thống nhất thiên hạ, sau đó lại đem truyền cho một kẻ khác họ, tiện đây làm cho Viên gia nhà hần đoạn tử tuyệt tôn ... Người nói xem liệu lão già kia có ở trong mộ phần mà tức chết, còn Tề Diệc ở bên cạnh hần cười chết không ?"

Nói mấy câu làm Tương Thanh gật đầu không được mà lắc đầu cũng không xong, Ngao Thịnh còn cầm lấy tay y, trên mu bàn tay hôn một cái, nói, "Thanh, ta muốn người phải nhìn thần thái của ta khi đứng ở nơi cao nhất !" Nói xong, đứng dậy, vén trường liêm, xuống khỏi xe ngựa.

Tương Thanh ở trong xe ngây người, thật lâu sau mới hồi phục lại, cùng xuống xe.

Ngao Thịnh chậm rãi rời khỏi loan giá, nhìn xuống tám vạn nhân mã đang phủ phục, hần không lên thành lâu mà là chậm rãi đến trước mặt mọi người, nói, "Đều đứng lên đi."

Nhóm tù phạm theo bản năng nhìn động tác của Tống Hiếu, thấy Tống Hiếu đứng lên, bọn họ cũng đứng lên, có người gan lớn, giương mắt đánh giá hoàng đế, vừa thấy đều thầm giật mình, nghĩ bụng ... Hoàng đế này sao lại trẻ như vậy, còn khô ngô anh tuấn nữa a ?

Ngao Thịnh nhìn bọn họ, hỏi : "Trong các người có ai từng giết người ? Giơ tay cho Trẫm xem."

Đám tù phạm nhìn nhau, có hơn một nửa đều giơ tay lên.

Ngao Thịnh gật đầu, nói, "Được, vậy chắc không cần dạy các người phải giết người như thế nào chứ ?"

Nhóm tù phạm sừng sốt, nhiều kẻ nở nụ cười.

Ngao Thịnh không khách khí nói, "Trẫm muốn các người thay trẫm đi giết người, là giết đông bắc phản quân, nhân mã của Vương Nhiếp."

Nhóm tù phạm này đều từng nghe nói về Vương Nhiếp, là trùm thổ phi vùng đông bắc, nắm giữ hơn mười vạn đại quân, nhắm nhe vùng bắc bộ như hổ rình mồi.

"Vương Nhiếp ở đông bắc đã giết binh mã cùng dân chúng của Thịnh Thanh ta tổng cộng hơn mười vạn người, hơn nữa còn cướp đoạt của cải." Ngao Thịnh nói, "Trẫm muốn các người đi, chính là đem những thứ bị hãn cướp lấy đòi lại, ai có thể mang thủ cấp Vương Nhiếp về cho trẫm, trẫm sẽ cho hãn cả đời vinh hoa phú quý vô tận."

"Nửa tháng sau, các người xuất chinh, đánh thắng một trận trước lễ mừng năm mới cho trẫm ! Từ đó về sau, các người không còn là tù phạm, cũng không còn kẻ nào thóa mạ các người là ác đồ nữa, các người là nhân mã chính quy của Thịnh Thanh ta ! Các anh hùng bảo vệ quốc gia ! Hết thảy đãi ngộ của các người sẽ giống như quân binh của Thịnh Thanh ta ! Có quân bổng, có thể lên chức, có thể cởi bỏ áo giáp về quê làm ruộng, các người tự mình chọn lấy, về chấp nhận xếp xó trong đại lao cả đời hay đánh xong nửa năm, cầm bạc nở mặt nở mày về với vợ con ?"

"Hoàng thượng ... " Có mấy người lớn gan hỏi Ngao Thịnh, "Sau khi chúng ta chiến thắng, thực sự được thả về nhà sao ? Còn có thể lĩnh bạc nữa ?"

Ngao Thịnh nhìn bọn họ, cười gật đầu, nói, "Đương nhiên, quân vô hí ngôn !"

Nhóm tù phạm ghé đầu thì thầm với nhau, cảm thấy thật sự là quá tốt, cả đám đều phấn chấn tinh thần.

Ngao Thịnh đột nhiên vén vạt áo, thả mình trực tiếp lướt qua đoàn người, tung vài bước nhảy lên tường thành, vững vàng chạm đất ... Kinh công cực cao, chúng tù phạm ồ lên, ngay cả Tống Hiều cũng choáng váng.

Ngao Thịnh một mình đứng tại nơi cao nhất của thành lâu, nói với những người bên dưới, "Bình định Vương Nhiếp, còn có Nam Hải thủy tặc, Tây Nam phiên quốc, Tây Bắc dị tộc, Thịnh Thanh ta phải nhất thống thiên hạ, các người trăm ngàn năm sau, mỗi người đều sẽ được xưng tụng là đội quân dũng mãnh nhất !"

Chúng tướng dưới thành lâu đều kích động, Ngao Thịnh cười vang nói, "Đều vì trăm bán mạng đánh giặc, trăm sẽ không bạc đãi các người, đến lúc đó, muốn vàng có vàng, muốn bạc có bạc, nam tử hán đại trượng phu, về nhà trồng trọt còn nghĩa lý gì đây ! Đi đánh giặc đi ! Thiên hạ này, là của trăm, cũng là của các người !"

Ngao Thịnh nói hết lời, Vương Trung Nghĩa dưới thành lâu liền gân cổ gào lên, "Lão tử đã sớm cảm thấy đánh giặc rất hay ! Lão tử muốn đi đánh Vương Tiếp !"

Những tù phạm khác cũng giơ cao binh khí, rống to, "Bọn lão tử muốn đánh, chết cũng không về ngồi tù !"

Chỉ một thoáng, những tiếng hô [Bắt sống Vương Nhiếp, giết sạch đông bắc phản quân] đã dậy vang trời.

Ngao Thịnh đứng trên thành lâu, nhìn những người phía dưới nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy một thứ dục vọng nào đó trong máu mình đang kêu gào, tim bất giác đập nhanh hơn, một ý định không ngừng xoay chuyển trong đầu - hẳn muốn tự mình dẫn theo thiên binh vạn mã viễn chinh !

Loại khát vọng dường như không thể áp chế trong lồng ngực, Ngao Thịnh giương mắt nhìn loan giá phía xa xa, chỉ thấy Tương Thanh một thân trường bào trắng thuần đứng ở đó, yên lặng không nói lên lời, chỉ chăm chú

dõi theo hần ... Đột nhiên cảm thấy được, bây giờ có thể khắc chế được dục vọng chinh chiến mãnh liệt của mình chỉ còn một cách, chính là cùng người kia điên cuồng mà làm tình ! Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngao Thịnh cũng trở nên sắc bén.

Tương Thanh nhìn từ xa, không hiểu sao cũng cảm nhận được ánh mắt của Ngao Thịnh, như mãnh thú đang nhìn chăm chăm vào con mồi ... Làm cho mình tâm hoảng ý loạn.

Trước hoàng lăng, Ngao Thịnh nói mấy câu đem sĩ khí dâng lên ngàn ngút, mọi người tiếp tục thao luyện, Ngao Thịnh nhảy xuống khỏi thành lâu, vỗ bả vai Tống Hiểu, hồi cung.

Ngồi trên xe ngựa, Tương Thanh cảm giác toàn thân Ngao Thịnh như đang cố gắng kiềm chế, có chút quái dị.

Vừa muốn hỏi hần, đột nhiên, Ngao Thịnh nhào tới, một phen ôm lấy y, ghé lại hôn xuống ... có chút hung ác cũng có chút dữ dằn.

Tương Thanh hoảng sợ nhìn Ngao Thịnh, nhấc tay chặn trên cổ hần, buộc hần tách ra, trừng mắt, "Người đừng quá đáng !"

Đôi mắt Ngao Thịnh như chim ưng chăm chú nhìn Tương Thanh, nói, "Thanh, ta muốn đánh trận !"

Tương Thanh sửng sốt, không ngờ tới Ngao Thịnh sẽ nói câu này, nhưng vừa chần chờ một chút đã bị Ngao Thịnh ghì chặt thắt lưng, ghé vào hung hăng hôn lên cổ, "Còn muốn làm tình với người !"

Tương Thanh kinh hãi, đưa tay khóa hai tay Ngao Thịnh, ngăn hần lại, thấy Ngao Thịnh không có ý định buông tha, liền vận công, đưa tay đẩy hần ra, xoay người nhảy lên, đem Ngao Thịnh đè xuống dưới, hai tay khóa cổ hần, trừng mắt, "Người muốn làm xằng làm bậy cũng phải biết đến khả năng của mình !"

Ngao Thịnh ngửa mặt lên trời cười ha ha, hai tay đặt trên chân Tương Thanh, vuốt nhẹ lên trên, cười nói, "Thanh, người nữ giết ta sao ?"

Thừa dịp Tương Thanh dao động, Ngao Thịnh xoay người một cái, hoàn toàn chiếm thế thượng phong, đem Tương Thanh đặt dưới thân, ôm y rồi hôn nhẹ lên hai gò má, lại một hơi mà ngậm lấy vành tai y.

"Ân ..." Tương Thanh cả kinh, cơn giận bốc lên, nhắc chân một cước đạp Ngao Thịnh ra ngoài, gầm nhẹ, "Người muốn đánh nhau sao ?"

Ngao Thịnh xoa xoa ngực, vẫn nhào tới, "Đúng vậy ! Đang muốn đây !"

Văn Đạt bên ngoài loan giá, chợt nghe động tĩnh kịch liệt bên trong, bất đắc dĩ thở dài.

Xe ngựa thật vất vả mới về tới hoàng cung, Tương Thanh sửa sang lại một chút vạt áo bị Ngao Thịnh xả khai, nhìn Ngao Thịnh bên cạnh mệt đến thở hồng hộc, mặt mũi thì bầm dập te tua, hỏi, "Người nói thật chứ ?"

Ngao Thịnh bất mãn liếc Tương Thanh một cái, "Người khi dễ ta, đánh không chịu nường tay, sớm muộn cũng có một ngày ta bắt người phải cầu xin tha thứ !"

"Người lại nói hươu nói vượn !" Tương Thanh hung hăng trừng mắt nhìn hắn, xoay người nhanh chóng chạy trốn khỏi mã xa.

Ngao Thịnh ủ rũ nằm ngửa trong loan giá, nhìn đồ trang trí chói lọi trên nóc xe, thì thào tự nói, "Ngao Thịnh a Ngao Thịnh, người vẫn chưa đủ cường ... Thứ muốn có được nhất, trước sau vẫn chưa lấy được !"

Nửa tháng sau.

Ngoài cửa thành bắc, Ngao Thịnh phong Tống Hiếu làm chủ soái.

Mười vạn nhân mã, trong sự vui vẻ tiễn đưa của dân chúng trong thành, chậm rãi rời kinh, tiến về phía bắc.

Hết chương 22

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 23] Bách thú

Tống Hiếu dẫn quân xuất chinh, Vương Trung Nghĩa mang theo hai vạn trung binh làm tiên phong dẫn đầu, ra khỏi thành, khí thế dũng mãnh như hổ thẳng hướng đông bắc tiến quân.

Thịnh Thanh lần này tảo Bắc (tiến đánh phương Bắc), thanh thế thật lớn. Bốn phía hưng binh quyết tâm thống nhất Trung Nguyên khiến cho phiên bang ngoại quốc đều có chút khẩn trương, e ngại thực lực hùng hậu của Thịnh Thanh, vội vã dâng công văn quy hàng.

Trùm thổ phi Vương Tiếp ở phía bắc đã sớm nhận được tham báo, vừa nghe nói thống soái dẫn binh là Tống Hiếu, liền chau mày quay sang hỏi quân sư, "Tống Hiếu quy thuận Thịnh Thanh ?"

"Bẩm, đúng vậy." Quân sư trả lời, "Ban đầu còn tưởng Thịnh Thanh đi gom toàn bộ nhân mã phái đến tây bắc, trong thời gian ngắn sẽ không có biện pháp tề tập được nhiều quân như vậy, không ngờ bọn chúng tập hợp được mười vạn binh mã cho xuất quân."

"Bọn chúng có mười vạn binh mã ?" Vương Tiếp có chút bàng hoàng.

"Cái này tại hạ thật sự không biết, đám quân kia giống như đột nhiên xuất hiện vậy." Quân sư mạnh mẽ lắc đầu, "Hơn nữa dẫn quân tiên phong lần này là tân khoa võ trạng nguyên, tên gọi Vương Trung Nghĩa."

"Võ trạng nguyên ?" Vương Tiếp nhíu mày, cắn răng nói, "Ngao Thịnh người cũng giỏi thật ! Xem ra lần này người nhất quyết muốn tiêu diệt ta !"

"Nguyên soái, chúng ta làm sao bây giờ ?" Thủ hạ dưới trướng lo lắng hỏi Vương Tiếp, "Nên công hay thủ ?"

"Hừ." Vương Tiếp hừ lạnh, nói, "Thủ ? Tống Hiếu kia có thể tường tận vùng đông bắc này bằng ta sao ? Hắn tiến đánh thì ta sẽ bại trận sao, không đời nào ! Bọn chúng đến đâu rồi ?"

"Quân tiên phong đã tiến tới vùng Phách Châu, còn quân chủ lực vừa ra khỏi U Đô phủ." Tham báo hồi bẩm.

"Ha ?" Vương Tiếp có chút giật mình, sờ sờ cằm, "Quân chủ lực kia ít nhất phải mất một ngày đêm mới có thể bắt kịp đội tiên phong a !"

"Có chút kỳ quái." Quân sư nói, "Tống Hiếu giỏi dụng binh như vậy, sao lại để cho quân chủ lực cách xa đội tiên phong vậy a ?"

"Ân ..." Vương Tiếp vuốt cằm nghĩ nghĩ, cười nói, "Hắn là kẻ dẫn binh tiên phong kia đang rất sốt ruột đi ... Người ta là tân khoa võ trượng nguyên, trong khi Tống Hiếu bất quá chỉ là một tên phản quân hàng thần ...Đương nhiên là không phục hắn rồi."

"Nguyên soái !" Tiên phong Mao Ý Khải bước ra khỏi hàng, nói, "Tại hạ đề xuất mang năm vạn nhân mã ra khỏi thành, trước hạ gục quân tiên phong của bọn chúng, đập tan nhuệ khí của Tống Hiếu."

"Hào !" Vương Tiếp ném lệnh tiễn cho hắn, "Người đi trước, bốn soái sau đó sẽ dẫn theo mười vạn nhân mã xuất binh, kéo chiến trường sang bờ bên kia sông Hoàng Hà, không để cho Tống Hiếu tiến vào đông bắc ! Chúng ta sẽ đánh bại hắn ngay trên địa phận của Thịnh Thanh !"

Lập tức, đại doanh của Vương Tiếp vang lên ba tiếng pháo trận, xuất binh.

...

Nhạc Đô, ngự thư phòng hoàng cung. Ngao Thịnh và Tương Thanh đang cùng văn võ đại thần tham khảo quân tình.

"Vương Trung Nghĩa đã đến Phách Châu ?" Ngao Thịnh nhìn địa đồ trên long án, nghe tham báo bẩm lại, cười nói, "Tiểu tử này cũng thực sinh mãnh a !"

"Ân, thế nhưng Tổng tướng quân vẫn còn ở U Đô phủ, tốc độ hành quân lại rất chậm." Quý Tư nói, "Đầu đuôi tách rời như vậy ... phải chăng là do không quản thúc được Vương tiên phong ?"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, cười nói, "Vương Tiếp không chừng là cũng nghĩ vậy a."

"Ân." Tương Thanh gật đầu, nói, "Vương Trung Nghĩa trước lúc lên đường cũng nói vậy, dù là lệnh của ai hãn cũng bất tuân, chỉ nghe theo Tổng Hiếu, lệnh cho hãn làm gì hãn liền làm cái đó !"

"Tổng tướng quân là muốn dụ cho Vương Tiếp dẫn quân tiến đánh đông bắc." Diệp Vô Quy nói, "Ở vùng đông bắc, nếu luận về hành binh, Vương Tiếp chắc chắn am tường hơn hãn Tổng tướng quân, hơn nữa khẳng định hãn cũng không muốn để cho Tổng tướng quân tiến về đông bắc, cho nên theo tình thế lúc này, sẽ chủ động tiến quân."

"Nói cách khác, Vương Tiếp hãn sẽ phái quân đi xử lý đội nhân mã của Vương tiên phong, sau đó đem chiến trường kéo về phía bình nguyên vùng Hoàng Hà." Uông Càn Khôn suy tư, nói, "Để Vương Tiếp tiến quân, so ra người chịu thiệt chính là hãn ... Hơn nữa, một khi hãn đã xuất quân, trừ phi đại thắng, bằng không sẽ không còn đường lui ... Về phương diện khác, Vương Tiếp chỉ là một con báo đất, đấu pháp cũng là theo cách của đám thổ phỉ thảo khấu, Tề Diệc trước đây do không am hiểu tây bắc nên mới bị hãn thừa cơ càn quấy. Nếu quang minh chính đại mà giao chiến, khẳng định không thể bằng Tổng tướng quân."

"Cho nên nói, Vương Tiếp vì lý do đó mà muốn đem quân kéo chiến trường đến vùng bình nguyên." Quý Tư nói, "Hắn cậy thế nhân mã nhiều hơn so với quân của Tống Hiếu, muốn lấy đông thắng ít, mà vùng bình nguyên không cần đến nhiều chiến thuật."

Ngao Thịch gật gật đầu, quay qua nhìn Tương Thanh, "Thanh, người nghĩ sao?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ, nói, "Đội quân tiên phong của Vương Tiếp khẳng định là rất đông, số lượng ít nhất cũng phải gấp đôi nhân mã của Vương Trung Nghĩa, nói cách khác, trận đầu này hết thảy trông cậy vào Vương Trung Nghĩa, nếu hắn thắng, đội quân của Vương Tiếp sẽ chịu thương tổn nặng nề, quân tâm nhất loạn, vì thế sẽ dễ đối phó. Nếu hắn thua, Tống Hiếu sẽ rơi vào thế bị động, nhưng đó cũng là dụng ý khi kéo dài khoảng cách của hai đội nhân mã. Vương Tiếp sẽ không dám xâm nhập vào địa phận của Thịch Thanh để tác chiến, hẳn không có thực lực này."

"Tổng tướng quân đã an bài như vậy, xem ra rất tin tưởng Vương tiên phong nắm chắc phần thắng a." Diệp Vô Quy khẽ vuốt cằm, ngẩng đầu nhìn Ngao Thịch và Tương Thanh, "Không hiểu Tổng tướng quân từ đâu mà có sự tự tin như vậy? Vương tiên phong còn chưa từng đánh giặc, hơn nữa quân số so với đối phương còn ít hơn rất nhiều."

Ngao Thịch quét mắt nhìn mọi người, mỉm cười hỏi, "Các khanh đoán hẳn cần đến một vạn đại khuyến để làm gì?"

Mọi người sửng sốt, Tương Thanh gật gật đầu, nói, "Quả là diệu chiêu! Mặt khác ... Ta cảm thấy vận khí của Vương Trung Nghĩa không chỉ là may mắn, hẳn dẫn theo hai vạn tử phạm ... Là một đám Tu La, quân của Vương Tiếp mấy năm nay sống an nhàn sung sướng ở tây bắc, không biết còn có thể chiến đấu được hay không."

...

Phách Châu, vùng bình nguyên sông Hoàng Hà.

Vương Trung Nghĩa dẫn hai vạn quân tiên phong đến vùng bình nguyên sông Hoàng Hà trước, nhận tin tham báo hồi lại, nói Vương Tiếp sẽ cho quân tiến về đông bắc, quan tiên phong là Mao Ý Khải, mang theo năm vạn tả hữu nhân mã !

"Ha ha ha !" Vương Trung Nghĩa ngựa mặt cười lớn. Giọng gã vốn to khỏe, tướng sĩ xung quanh đều nghe thấy, lại chợt nghe gã nói, "Ta nói các huynh đệ, mọi chuyện đúng như Tổng tướng quân đã lường trước với ta, Mao Ý Khải mang theo tinh binh, tổng cộng năm vạn nhân mã ! Bọn chúng là muốn dồn chúng ta tại vùng bình nguyên Hoàng Hà để hốt luôn một mẻ !"

Chúng tướng sĩ thỏa thuê mãn nguyện, trên dưới nóng lòng muốn xông trận, dù sao Tổng Hiếu cũng đã liêu địch tiên cơ phán đoán chính xác, khiến cho sĩ khí phần nào muốn đem đối phương áp đảo !

"Các huynh đệ, quân số của bọn chúng so với ta nhiều hơn. Chúng ta một người có thể đem ba tên bọn chúng diệt gọn được không ?" Vương Trung Nghĩa ngồi trên lưng ngựa, rống to.

"Có thể !" Chúng tướng nhất loạt hô vang, "Đừng nói con mẹ nó ba thằng, đến mười thằng lão tử cũng xử cái một !"

"Hào !" Vương Trung Nghĩa mừng rỡ, "Đừng nói năm vạn nhân mã, đến mười vạn tên kéo đến, chúng ta cũng sẽ đánh cho tơi bời hoa lá luôn !" Nói xong, khoát tay phân phó, "Các người sẵn sàng mai phục theo phân phó của Tổng tướng quân từ trước ... Ân, mặt khác ... Chúng ta đều phải hóa trang !"

"Hóa trang ?" Có mấy người, trước vốn là phó tướng dưới tay Tổng Hiếu, khó hiểu hỏi Vương Trung Nghĩa, "Tiên phong, đánh giặc sao phải hóa trang ?"

"Đương nhiên !" Vương Trung Nghĩa trừng mắt, nói, "Chúng ta không hóa trang thì làm sao phân biệt được với đám binh đông bắc kia ?"

Vài tên tiểu binh dờ khóc dờ cười, nói, "Tiên phong, trang phục của bọn chúng không giống với chúng ta a !"

"Lũ ngốc các người !" Vương Trung Nghĩa như vậy còn mở miệng mắng người khác ngốc khiến cho đám tiểu binh khẽ cười trộm, lại nghe gã nói, "Nếu quần áo bị rách thì sao ? Lỡ có dính máu thì thế nào ? Còn nữa, ta đang sôi khí, không đánh chết được cũng phải hù cho bọn chúng sợ mất mật !"

Chúng tướng nghe xong, đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy lời của gã cũng có lý a.

"Hắc hắc hắc." Vương Trung Nghĩa từ trong ngực áo lấy ra một tấm họa đồ, nói, "Cái này ta đã cố tình chuẩn bị từ trước ! Chúng ta vẽ mặt giống như quỷ dạ xoa trong bức tranh, sau đó các người cùng lão tử hô to, cái này người ta gọi là ... Ách, cái gì gọi là nhiều người cùng hô nhỉ ?"

Vài vị phó tướng nghe xong đều không hiểu ra sao, suy nghĩ nửa ngày mới lên tiếng hỏi lại, "Lớn tiếng dọa người ?"

"Đúng vậy !" Vương Trung Nghĩa vỗ đầu, nói, "Ăn cơm trước đã ! Vẽ mặt để sau đi ! Sau đó theo lời Tống nguyên soái, chia ra mai phục !"

"Tuân lệnh !" Các binh sĩ theo nhóm phân công nhau ra chuẩn bị.

Một đêm vô sự, sáng sớm ngày hôm sau, tham báo từ ngoài doanh chạy vào báo với Vương Trung Nghĩa, "Khởi bẩm tiên phong quan, nhân mã của Mao Ý Khải đã tới bờ sông, đang chuẩn bị tiến đến đây !"

"Mẹ ôi cuối cùng cũng đến !" Vương Trung Nghĩa vỗ đùi, "Ông nội các người chờ muốn xoắn gan ! Đến đây ! Đưa tang !"

"Aii ..." Phó tướng vội vàng xua tay, "Tiên phong, là xuất binh, không phải đưa tang a !"

"Con mẹ nó quan tâm làm gì ! Đám tôn tử kia không bệnh cũng đánh cho bệnh luôn đi !" Nói xong, Vương Trung Nghĩa định hô quan giáp, xách theo búa sắt lớn xông ra ngoài.

Mấy phó tướng đưa mắt nhìn nhau, vỗ vai tự an ủi, "Ai, người nói xem tiên phong của chúng ta có giống Trương tam gia (Trương Phi) năm đó không ?"

Người kia dở khóc dở cười, nói, "Người đừng có hạ nhục Trương tam gia. Trương tam gia không có nhằm xuất binh với đưa tang a !"

Mọi người không hẹn cùng bắt đắc dĩ lắc đầu, cầm binh khí đuổi theo.

...

Mao Ý Khải vừa mang binh mã tiến đến vùng bình nguyên bên sông Hoàng Hà, ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt, chỉ thấy cờ hiệu Thịnh Thanh phất phới từ đằng xa, nhân mã đối phương dàn theo đội hình đuôi én, cưỡi trên lưng đại hắc mã ở chính giữa là một hán tử cao to vạm vỡ, người cũng thật đen a ...

Mao Ý Khải nhìn không rõ, hỏi phó tướng bên cạnh, "Ai, người nói xem tên kia có phải Vương Trung Nghĩa không ?"

"Hình như không phải." Phó tướng cũng không chắc chắn lắm, thầm nghĩ quân đội của Thịnh Thanh sao cả người lẫn ngựa đều đen như vậy ? Bọn chúng kỳ thực không biết, Vương Trung Nghĩa lệnh cho quan binh phải hóa trang, toàn bộ gương mặt đều đem bôi đen, sau đó dùng màu đỏ vẽ lên những họa tiết cho giống với quỷ dạ xoa trong tranh. Có điều, nhìn từ xa thì không rõ lắm, chỉ thấy một đám đông nghịt, lại đen nhem đen nhem như nhau.

Mao Ý Khải nhìn đến tấm cờ lớn bên người kia, nền cờ màu đen, nổi lên là vòng trắng màu đỏ, chính giữa có một chữ [Vương] màu đen, bao quanh là quầng lửa đỏ rực. Hắn giục ngựa tiến lên, chỉ tay về phía Vương Trung Nghĩa, hỏi, "Người chính là Vương Trung Nghĩa ?"

Vương Trung Nghĩa dòm hắn chăm chăm, là tên nào mà nói chuyện nghe như muỗi kêu vậy a, liền bĩu môi. Phó tướng bên cạnh là bộ hạ cũ của Tống Hiếu, đối với đám quân đông bắc có phần quen thuộc, vội nhắc nhở Vương Trung Nghĩa, "Vương tiên phong, hắn chính là Mao Ý Khải."

"Nga ?" Vương Trung Nghĩa rướn mày, thầm nghĩ thì ra là tiên phong của phe kia a ? Để nhìn thử xem ! Nghĩ xong liền rướn cổ lên dòm.

Mao Ý Khải bị Vương Trung Nghĩa dòm cho có chút ớn lạnh, quát, "Uy ! Người có phải Vương Trung Nghĩa hay không ? Sao không trả lời, nhìn cái gì, chẳng lẽ là câm điếc ?"

"Con mẹ nó, người mới câm điếc a." Vương Trung Nghĩa to họng gào lại, "Oắt con, lão tử là cha người a !"

"Phốc ..." Phó tướng thiếu chút nữa phun ra cho bằng sạch, vội nhắc nhở, "Tiên phong, ngài nói nhầm rồi !"

Vương Trung Nghĩa bĩu môi, "Không được, nếu nhận làm ông nội hắn thì không phải ta đã già rồi sao !"

Giọng Vương Trung Nghĩa có xa đến vài dặm cũng nghe thấy, Mao Ý Khải nghe rành mạch từng chữ, tức giận đến mũi cũng xì khói, hét lớn một tiếng, "Người đồ nhãi nhép, hôm nay ông nội cho người biết thế nào là lợi hại, đến a ! Có gan đến đây cùng ông nội người chiến ba trăm hiệp thử coi !"

Vương Trung Nghĩa cười khàn khạch, nói, "Ta nói oắt con a ! Ông nội người chết toi rồi, còn cha người ở đây thôi ! Đến, cùng cha người đại

chiến ba trăm hiệp !"

Mao Ý Khải trong lòng giận đến phát run, thầm nhủ võ trượng nguyên của Thịnh Thanh thực là một tên ngốc tử chết tiệt, mà một tên ngốc tử như vậy, hẳn cũng không cần sinh khí làm gì. Nghĩ xong liền giục ngựa tiến lên, nói, "Đên ! Vương Trung Nghĩa, chúng ta đờn đả độc đấu."

Vương Trung Nghĩa cười ha ha, "Ta nói rồi a ! Đừng trách cha không thương người, cha người mang đồ chơi đến cho người đây !"

Mao Ý Khải khóe miệng giật giật, chửi thầm tên ngốc này cũng thật biết cách nghiêm túc chiếm tiện nghi của người khác, đi đánh giặc thì còn mang theo cái gì gọi là "đồ chơi" a ! Thế nhưng hẳn lại không dám hỏi ra miệng, nếu nói ra chẳng phải thừa nhận chính mình là con gã sao ?

Lúc này lại thấy Vương Trung Nghĩa đột nhiên phất tay, ra lệnh : "Đến a ! Đốt lửa !"

Mao Ý Khải bị Vương Trung Nghĩa dọa cho giật mình, không biết đốt lửa làm gì ? Còn đang khẩn trương, chợt nghe thấy tiếng pháo nổ lớn.

Đông bắc quân đều có chút mù mờ, thầm nghĩ đánh giặc thì đốt pháo làm chi. Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên lại thấy Vương Trung Nghĩa cho lui binh, binh sĩ phía sau đồng loạt khiêng những lồng sắt lên trước, cửa lồng vừa mở ra ... chợt có tiếng chó sủa vang động.

Trong nháy mắt, hàng đàn chó săn lao ra khỏi lồng, chạy thẳng về phía đông bắc quân, mỗi con sau đuôi đều quấn thêm mẩu pháo đã châm ngòi.

Mao Ý Khải cả kinh hai mắt mở to, đám binh kia cũng sợ đến hết hồn, đám chó săn đã bị bỏ đói mấy ngày, nghe răng há mồm xông tới. Nhìn sang Vương Trung Nghĩa thì thấy gã đang cười hả hê, nói, "Ta nói oắt con a, Tống Hiếu nói con mẹ nó các người thích nhất ăn thịt chó ! Lão tử lần này đem hảo cầu đến cho các người ăn đây !"

Chỉ một trong thoáng, đông bắc quân trận cước đại loạn, đám chó săn dữ tợn lao tới muốn cắn người. Nếu gặp phải trâu điên ngựa chững, cùng lắm tránh ra là được, thế nhưng đám chó săn này con nào con đấy mắt đỏ ngầu, giống như lên cơn dại, điên cuồng lao vào cắn xé cả người lẫn ngựa.

Đám quân đông bắc không biết làm sao, bị đàn chó cắn đến gào khóc thảm thiết, tùm nãm tùm ba lại cùng nhau giết cẩu, chiến mã cũng bị đàn chó to dọa cho lỏng lộn, nhảy lên hất văng không ít tướng lãnh.

Mao Ý Khải vội vàng hô lệnh giết cẩu, không để ý nhân mã của Vương Trung Nghĩa đã dàn trận, bao vây đám quân đông bắc.

Giữa thế trận kịch liệt, chợt nghe Vương Trung Nghĩa hô to một tiếng, "Xông lên cho ta ! Giết sạch quân đông bắc, làm tế cờ cho lão tử !"

Các binh sĩ đều hô ứng xông trận, cũng không quản vừa rồi Vương Trung Nghĩa có nói nhằm chỗ nào không, chỉ là cầm đao điên cuồng chém giết.

Đông bắc quân lúc này đã muốn đại loạn, vừa phải đề phòng chó cắn, vừa phải liệu mình chống cự, không còn lòng dạ mà suy nghĩ. Càng dọa người chính là đội quân tiên phong của Vương Trung Nghĩa đều là đám giết người không chớp mắt, ngược lại còn bộc lộ hung quang ác ôn, hơn nữa mặt tên nào cũng tô vẽ như quỷ dạ xoa, cả đội quân kêu gào chém giết thật muốn dọa chết người đi. Mao Ý Khải không hiểu sao đám chó săn chỉ nhắm nhe cắn xé đám quân đông bắc mà không hề dả động tới quân Thịnh Thanh ?

"A ha ha !" Vương Trung Nghĩa tiến đến bên hẳn, trên tay cầm búa sắt lớn, ngoác miệng cười, "Để ông nội nói cho người, xà cạp trên người quân mã Thịnh Thanh chúng ta đều làm từ da cẩu a !"

Mao Ý Khải bừng tỉnh đại ngộ, loài cẩu sợ nhất chính là mùi thi thể của đồng loại, tuyệt đối sẽ không cắn, khó trách ... Còn đang miên man suy

nghi, Vương Trung Nghĩa đã xách theo búa lớn xông tới.

Mao Ý Khải vội đưa đao chống đỡ, theo lý mà nói, cho dù có mười Vương Trung Nghĩa cũng chưa chắc địch lại Mao Ý Khải, thế nhưng hắn còn đang bẽ bộn tâm tình, mặt khác cũng không nghĩ khí lực người kia lại lớn tới như vậy, một búa bổ xuống ... Mao Ý Khải đưa tay đỡ cũng không lại, Vương Trung Nghĩa toàn lực giáng xuống, lưỡi búa thẳng hướng đỉnh đầu của hắn mà hạ ... trong nháy mắt, máu me cũng não người văng tung tóe.

Vương Trung Nghĩa cười to, nói, "Con mẹ nó hóa ra cũng chỉ là thứ vô dụng. Tống Hiếu, lão tử phục người, từ nay về sau người nói thế nào lão tử liền nghe theo thế đó !"

Thì ra Vương Trung Nghĩa trước khi xuất trận đã được Tống Hiếu mách nước, nói nếu có đối mặt với Mao Ý Khải, chiêu đầu tiên nên toàn lực bổ thẳng xuống đầu hắn, mặc kệ hắn có đỡ được hay không, kết cục cũng chỉ còn đường chết !

Chủ soái đã chết, chúng tướng càng trở nên rối loạn, quân mã của Vương Trung Nghĩa theo tiếng trống trận, sĩ khí càng thêm hăng hái, đem toàn bộ năm vạn quân của Mao Ý Khải diệt sạch.

Cùng lúc đó, nhân mã chủ lực của Tống Hiếu đột nhiên tăng tốc độ hành quân, đến vùng châu thổ sông Hoàng Hà còn trước cả quân của Vương Tiếp, chiếm cứ địa hình thuận lợi, giăng co cùng đám binh mã Vương Tiếp. Tống Hiếu hạ công khen thưởng cho Vương Trung Nghĩa, đem thủ cấp của Mao Ý Khải treo ngoài cổng doanh trại, Vương Trung Nghĩa còn dẫn người tới trước quân doanh vừa trát hạ của Vương Tiếp mà hô to, "Vương Tiếp, lão tử đến rồi ! Để lão tử đánh cho người chui vào bụng mẹ mà trốn đi !"

Cái gọi là kẻ cười người khóc, Tống Hiếu cùng Vương Trung Nghĩa cười tới thống khoái, còn Vương Tiếp ở trong soái trường tức giận đến lật đổ cả

soái án.

Hai ngày sau, tại kim loan điện ở Nhạc Đô.

Ngao Thịnh lâm triều, nghe tin báo về quân mã của Tống Hiếu đại thắng trong trận chiến mở màn, cao hứng vô cùng, văn võ bá quan cũng thập phần vui vẻ. Lúc này, bên ngoài có người của Vương Hi phái tới xin được cầu kiến, bẩm báo là Dã Lũng Kỳ đã cưỡng chế được Hồ Tộc, hiện tại hai phe đang cực lực giằng co giữa đại mạc Tây Bắc. Hơn nữa, tộc chủ của Hồ Tộc - Hồ Vương đã phái sứ giả mang lễ vật tới kinh thành, nói muốn diện kiến hoàng thượng.

Ngao Thịnh nghe xong, nhướn mày, nói, "Cho hẳn vào."

Môn quan truyền khẩu dụ, cho sứ giả Hồ Tộc vào tấn kiến.

Không lâu sau, môn quan lại vội vã chạy vào, hồi bẩm với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, sứ giả Hồ Tộc nói muốn hỏi trước hoàng thượng một vấn đề."

"A ..." Ngao Thịnh vui vẻ cười nói, "Hỏi cái gì ?"

Môn quan trả lời, "Hẳn hỏi, Hồ Tộc đưa tới một lễ vật, không biết hoàng thượng có dám nhận hay không."

Văn võ bá quan trong triều đều ồ lên, cảm thấy sứ giả này thật quá ngông cuồng, Ngao Thịnh cười to, nói, "Cho hẳn vào, mang theo lễ vật. Vô luận hẳn dâng lễ vật gì, trăm đều dám thu."

Môn quan lĩnh mệnh ra ngoài, lát sau, chỉ thấy một nam tử khôi ngô vạm vỡ sức dị tộc, phía sau là mấy hạ nhân kéo theo một cái xe rất lớn, tiến vào đại điện. Xe thùng làm bằng gỗ, dùng hồng lụa che phủ.

Sứ giả hành lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh khoát tay, nói, "Miễn lễ ! Sứ giả đến là muốn gây chuyện gì a ? Muốn dâng lễ vật, hay là ngoài lễ vật còn có cái khác, có điều, so với lễ vật của các người, trẫm lại thích công văn quy thuận do chính tay Hồ Vương viết hơn."

Sứ giả cười cười, "Hoàng thượng, Hồ Vương nói, lễ vật này, nếu hoàng thượng có thể nhận, ngài liền quy thuận Thịnh Thanh, nếu không thể ... vậy xin miễn thuận theo."

"Nga ..." Ngao Thịnh cười, liếc mắt nhìn Tương Thanh đang ngồi sau bình phong, thấy y khẽ nhíu mày, ý bảo hẳn phải đề phòng.

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói với sứ giả, "Vậy đem lễ vật của người ra cho trẫm xem đi."

Vừa dứt lời, sứ giả liền nhếch mép cười, đưa tay xốc tấm hồng lụa bao phủ thùng xe, mọi người lúc này mới nhìn thấy, bên dưới tấm hồng lụa là một cái lồng sắt lớn, đến khi thấy rõ bên trong lồng sắt là vật gì, hết thảy đều hít sâu một hơi. Ngay lúc đó, sứ giả đưa tay mở chốt lồng sắt, khóa chốt va vào nhau đánh keng một tiếng, quay sang nói với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, thỉnh nhận lễ."

Nói xong, từ trong lồng sắt vang lên tiếng gầm rú rung trời, tiếng gầm làm cho người ta không rét mà run ... Là chúa tể của muôn thú.

Một bóng trắng lao ra từ trong lồng sắt, giống như đã nhận được mệnh lệnh từ trước, thẳng hướng Ngao Thịnh đang ngồi, phi tới ... Đó là con mãnh hổ toàn thân trắng như tuyết, điểm xuyết những vằn đen dữ tợn.

"Hoàng thượng !" Chúng thần đều kinh hãi kêu lên, thị vệ trong tiền điện vội vàng rút đao hộ giá, mà Ngao Thịnh vẫn điềm tĩnh duy trì tư thế, một tay chống cằm, ngồi dựa vào long y, nhìn bạch hổ đang lao về phía mình, thản nhiên nói, "Thật xinh đẹp."

Bạch hổ kia vừa xông lên long án, một bóng trắng đột nhiên lao tới từ sau bình phong, rút sớng kiếm đánh mạnh xuống gáy nó. Mãnh hổ ngoạ ô một tiếng, té lăn quay trên long án.

Không đợi bạch hổ đứng lên, bạch y nhân kia một tay đè sớng lưng nó, nhấn mạnh xuống ...

[Răng rắc] một tiếng, long án gãy đôi, mãnh hổ bị đè chặt trên mặt đất, phủ phục dưới chân Ngao Thịnh, móng vuốt không ngừng cào mạnh, để lại những vết sâu dài trên nền điện, nhưng thủy chung vẫn không thể nhúc nhích nổi nửa phần.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ mặt người ở sau bình phong, một thân bạch y thuần khiết, sa khăn lay động trên cổ. Theo động tác của y, một nhánh tóc đen chậm rãi rơi xuống, phiêu động nổi bật trên nền bạch y - Thanh phu tử.

Mãnh hổ gãy dựa nửa ngày, cuối cùng mềm nhũn nằm úp sấp dưới chân Ngao Thịnh, phì phò thở dốc.

"A ..." Ngao Thịnh cười lạnh một tiếng, hạ mắt nhìn bạch hổ, bạch hổ cũng ngẩng đầu đối diện với Ngao Thịnh, chỉ thấy khóe miệng hằn nhếch lên, lạnh lùng nói, "Hảo ! Lẽ vật này, trẫm thích."

Hết chương 23

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 24] Quy hàng

Trong triều, bá quan văn võ đều ngậy ngấn cả người, thấy bạch hổ bị Tương Thanh ghìm ấn đến không thể động đậy, lại đưa mắt nhìn nhau, nói không nên lời, thăm nghĩ - trước giờ vẫn tưởng vị Thanh phu tử tư văn nhã nhận này trói gà không chặt, tuy rằng cũng có nghe đồn y một thân võ công cái thế, vậy nhưng không rõ thực hư ra sao. Hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả là tin đồn không sai.

Ngao Thịnh nhìn chăm chăm vào bạch hổ một hồi lâu, rồi lại đưa mắt về phía sứ giả Hồ Tộc, nói, "Lễ vật này trẫm thích, trẫm sẽ nhận. Người cũng mau gọi Hồ Vương đến quy hàng đi."

Sứ giả Hồ Tộc sừng sốt một lúc sau mới nói, "Ách ... Đại vương của ta và Dã Lũng Kỳ đều đang ở bên ngoài hoàng cung."

Vừa dứt lời, quần thần đều ồ lên. Quý Tư nhíu mày, giận dữ nói, "Nếu đã đến Nhạc Đô, sao còn không sớm thông báo ? Giấu đầu lòi đuôi, đến tột cùng các người là muốn gây chuyện gì ? Chuyện này truyền ra ngoài chẳng phải khiến người khác nghĩ Thịnh Thanh chúng ta chậm trễ nghênh tiếp !"

Ngao Thịnh ngược lại tỏ ra thản nhiên, nói với Tương Thanh, "Thanh, thả con súc sinh đó ra đi, giữ mãi sẽ mệt." Nói xong vươn tay bắt lấy cầm mãnh hổ, thấp giọng nói, "Ngoan ngoãn nằm yên, không được nháo. Nếu người dám đả thương người nào, trẫm liền bẻ sạch răng người."

Mãnh hổ nhìn chăm chăm vào Ngao Thịnh, muốn giãy ra nhưng cầm còn đang bị hãm kiềm giữ, không thể động đậy được phân nào.

Tương Thanh buông tay, bạch hổ liền ngoan ngoãn nằm úp sấp dưới chân Ngao Thịnh, không dám nhúc nhích.

"Cho hai người kia vào đi." Ngao Thịnh khoát tay, "Để xem còn tên nào to gan."

Sứ giả vừa định lùi ra, lại nghe Ngao Thịnh cười nói, "Vị sứ giả này ... Trẫm không cho người đi thông truyền, người lưu lại cho trẫm."

Sứ giả sửng sốt, quay đầu nhìn Ngao Thịnh, chột nghe hãnh lạnh lùng nói, "Người làm cho quần thần của trẫm một phen chấn kinh, trẫm không thể bỏ qua cho người được. Giờ người quỳ xuống cầu xin tha thứ, bằng không để lại một chân làm điếm tâm cho bạch hổ."

Sứ giả hít sâu một hơi, nhìn Ngao Thịnh, nói, "Hoàng thượng, người là thiên tử, không nên gây ảnh hưởng tới quan hệ giao bang giữa hai nước."

Ngao Thịnh cười cười, "Ai nói là quan hệ giao bang ? Hổ Vương của các người không phải tới quy hàng sao. Nô tài của thần tử đương nhiên cũng là nô tài của trẫm. Người chọn đi." Hãnh vừa nói vừa vươn tay vỗ vỗ đầu bạch hổ, bạch hổ kia liền giống như đại miêu, cọ cọ đầu vào chân Ngao Thịnh rồi lại liếm láp móng vuốt trên chân mình.

Sứ giả do dự hồi lâu, không muốn cầu xin tha thứ, nhưng Ngao Thịnh vốn có tiếng là kẻ hỉ nộ vô thường, mặt ngoài cười nói mà thâm tâm khó dò, nói không chừng sẽ thực sự bị hãnh chặt ra làm mồi cho mãnh hổ, vậy chẳng phải chết chắc rồi sao. Nghĩ tới đó liền vén vạt áo quỳ xuống, cúi đầu thỉnh tội với Ngao Thịnh và bá quan trong triều.

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Đứng lên đi." Quay sang nói với Văn Đạt, "Truyền hai người kia vào."

"Tuân lệnh." Văn Đạt truyền lời tới môn quan, hạ lệnh cho Hổ Vương cùng Dã Lũng Kỳ tiến vào tiếp kiến.

Một lát sau, hai nam tử trẻ tuổi mặc trang phục dị tộc tiến vào, thể trạng cường tráng, uy phong nhất phái.

Hai người bước tới đại điện, đầu tiên nhìn thấy mãnh hổ nằm phủ phục bên chân Ngao Thịnh, lại thấy sứ giả Hồ Tộc đang quỳ gối một bên, cả hai đều cùng nhú mày.

Thấy hai người vẫn đứng yên một chỗ, Văn Đạt lớn tiếng quát, "Lớn mật, nhìn thấy hoàng thượng còn không quỳ xuống !"

Lúc này, Tương Thanh đã lui về phía sau bình phong, tò mò quan sát bạch hổ, bạch hổ cũng giương mắt nhìn y.

"Bái kiến hoàng thượng." Dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương qua loa hành lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cẩn thận xem xét đánh giá hai người, Dã Lũng Kỳ trước kia hẳn đã gặp qua vậy nên bây giờ liền chăm chú quan sát Hồ Vương.

Hồ Vương xem chừng niên kỷ so với Dã Lũng Kỳ có chút lớn hơn, đại khái là khoảng - hơn ba mươi tuổi, mái tóc màu nâu đỏ, râu cũng đỏ quạch, da lại rất trắng. Gã một thân nhân cao mã đại, vận võ trang màu đỏ, đôi mắt hãm sâu, mũi cao thẳng, nhìn qua liền biết là diện mạo đặc trưng của người dị tộc.

Ngao Thịnh khẽ khẽ gật đầu, "Nghe nói hai người muốn quy hàng ?"

Dã Lũng Kỳ đưa mắt liếc Hồ Vương một cái, không đáp lại. Hồ Vương chấp tay với Ngao Thịnh, nói, "Hoàng thượng, không phải là ta muốn quy hàng, chẳng qua là cùng Vương Hi tướng quân kia thua cược, hãn phạt bọn ta đến hàng."

"Nga ?" Ngao Thịnh nghe xong liền vui vẻ, cảm thấy vô cùng hứng thú, hỏi, "Các người đã đánh cược thế nào ?"

"Là phục hổ." Dã Lũng Kỳ không cam tâm trả lời, "Con hổ đó là do chúng ta tìm thấy trong lúc đang giao chiến ngoài đại mạc. Loài sa hổ này vốn rất hiếm thấy."

"Chúng ta nhìn thấy nó vừa lúc đang hỗn chiến." Hồ Vương tiếp lời, "Ta cùng Dã Lũng Kỳ còn đang đánh tới tối tăm mặt mũi, Vương Hi tướng quân nói, cứ đánh như vậy cũng bất phân thắng bại, chi bằng đánh cược một phen, phe nào bắt được sa hổ trước sẽ thắng. Phe nào thua phải làm theo điều kiện mà phe thắng đặt ra."

Ngao Thịnh lúc này mới gật gật đầu, "Thì ra là thế, vậy cũng tốt a. Hai người các người quy hàng, đỡ mắc công trăm bận tâm, cũng coi như bớt được một phần gánh nặng."

"Hoàng thượng, bọn ta không phục." Hồ Vương nói thẳng.

"Nga ?" Ngao Thịnh giật mình nhìn hẳn, cười nói, "Có gì không phục ?"

"Võ công của ta không bằng Vương Hi, hẳn là thần tử của người. Ta cũng là do Tương Thanh bắt được, y cũng là thần tử của người." Dã Lũng Kỳ nói, "Bọn ta phục Vương Hi, cũng phục Tương Thanh ... Nhưng bọn ta không phục người."

"Lớn mật !" Ông Càn Khôn một bên lớn tiếng trách mắng, "Vương Hi tướng quân và Thanh phu tử đều là thần tử của hoàng thượng, bọn họ bái phục hoàng thượng, các người có cái gì không phục ?"

"A." Hồ Vương từ trong ngực áo lấy ra công văn, nói, "Đánh cược, ta thua. Công văn quy hàng ta cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng trước hết ta phải nói cho rõ ràng, ta không phải thực tâm quy hàng, mà là bất đắc dĩ. Không bằng hoàng thượng một đao giết bọn ta, còn không, sau này bọn ta nhất định sẽ có ngày tạo phản."

"Ha ha ..." Ngao Thịnh lắc đầu cười hai tiếng, nói, "Các người cho rằng trẫm không dám giết các người ?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào.

"Thanh ..." Ngao Thịnh hứng trí quay lại nhìn Tương Thanh, "Người nói xem trẫm có dám giết bọn chúng hay không ?"

Tương Thanh nhìn hai người, đoạn quay sang nói với Ngao Thịnh, "Không phải là dám hay không dám, mà là có nên giết hay không."

"Nga..." Ngao Thịnh gật gật đầu, một tay chống cằm tựa vào long ý, nhẹ nhàng phất tay phủi đi bụi đất do vừa nãy Tương Thanh phục hổ làm bám vào, cười nhẹ, "Nói ta nghe thử xem."

Tương Thanh thản nhiên nói, "Hai người bọn họ vô luận có nên giết hay không cũng đều đã quy thuận. Nếu giết bọn họ, sẽ khiến các bộ tộc ngoại quốc e ngại không dám quy hàng, vì vậy không nên giết."

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu, nói, "Vậy là không nên, chứ không phải là không thể giết a ?"

Tương Thanh mỉm cười, "Đương nhiên không phải là không thể giết. Nếu thực sự giết bọn họ cũng chẳng có gì đáng ngại."

Sắc mặt Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương đều trắng bệch, Ngao Thịnh nghe xong còn cười phá lên, nói với bọn họ, "Hai người nghe rồi chứ, không phải không dám giết, cũng không phải không thể giết ... chỉ là không nên mà thôi. Nói đi, hai người các người muốn thế nào mới thực tâm quy hàng, để xem trẫm có thể chấp nhận được hay không, nếu quá phiền phức thì lôi hai người các người ra chém đầu được rồi."

Quần thần nhìn nhau nín cười, mấy câu nói của hoàng thượng quả thực lợi hại a.

"Bọn ta muốn cùng hoàng thượng so chiêu một phen." Dã Lũng Kỳ nói, "Nếu thắng, bọn ta không cần quy hàng. Nếu người thắng, bọn ta liền thực tâm quy phục, từ nay về sau sẽ theo người ra roi thúc ngựa."

Ngao Thịnh sờ sờ cằm, nói, "Ân ...cũng không phải không được. Các người nói xem, muốn so cái gì ? Ngâm thơ đối đáp gì đó coi như cho qua đi, trẫm sẽ không tham gia."

Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương đưa mắt nhìn nhau, trầm nghĩ, nhìn thấy bọn ta cao lớn thô kệch như vậy còn đòi ngâm thơ đối đáp sao ? Thật không biết trong đầu tên Ngao Thịnh này nghĩ cái gì nữa.

"Hoàng thượng, bọn ta muốn so tài bắn cung cưỡi ngựa, chiến thuật, còn có đạo trị quốc." Hồ Vương trả lời.

Ngao Thịnh khé nhú mày, nói, "Hai người cũng thực phiền phức, muốn so đo nhiều như vậy sao !"

Hai người vẻ mặt có chút xấu hổ, nói, "Cái gọi là bắn cung cưỡi ngựa, rất đơn giản, đó là so xem tài kỵ mã và võ thuật của ai lợi hại hơn."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Còn chiến thuật và đạo trị quốc."

"Chiến thuật chính là so tài săn thú." Dã Lũng Kỳ trả lời.

"Nga ?" Ngao Thịnh nghe xong cảm thấy có chút mới mẻ, thì ra dùng săn bắn để đánh giá chiến thuật.

"Chúng ta mỗi bên mang theo mười thợ săn, sau đó tự bố trí chiến thuật đi săn thú, ai săn được nhiều hơn sẽ thắng."

"Ân." Ngao Thịnh gật gật đầu, dỏng tai lên chăm chú lắng nghe.

"Cuối cùng là đạo trị quốc, cũng chính là biện chiến." Hồ Vương nói, "Thi tài nói a."

"Thi ba trận, chỉ cần thắng được hai trận liền coi như toàn thắng." Dã Lũng Kỳ hỏi Ngao Thịnh, "Hoàng thượng có dám so tài hay không ?"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, nói, "Cái biện chiến gì đó cũng thực phiền phức, trăm lười động mồm mép, coi như cho các người thắng luôn trận đó đi, chúng ta so hai trận còn lại là được rồi."

Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương hai mắt nhìn nhau, nghe ngữ khí của Ngao Thịnh, giống như hăn nắm chắc phần thắng hai trận còn lại ! Người này thực quá cuồng ngạo đi.

Ngao Thịnh đứng lên, nói, "Nếu đã thi thố gì đó, liền tổ chức náo nhiệt một chút." Nói xong quay sang Quý Tư, "Dẫn theo văn võ quần thần tới xem đấu, xem xong sẽ tổ chức tiệc nướng ăn mừng, đằng nào cũng là thịt thú sẵn được."

Nói xong liền bỏ lại quần thần đang đứng dờ khóc dờ cười, kéo Tương Thanh quay về tẩm cung. Bạch hổ nhìn bóng dáng Ngao Thịnh rời đi, ngó trái ngó phải một hồi cũng đứng dậy đi theo.

...

"Người thực sự sẽ so tài cùng hai người bọn họ ?" Tương Thanh bị hăn kéo đi, nhin không được liền hỏi một câu.

Ngao Thịnh xoay mặt nhìn y, cười hỏi, "Sợ ta thua sao ?"

"Không phải." Tương Thanh lắc đầu, nói, "Chỉ là cảm thấy không cần thiết. Hai người bọn họ tính tình vốn rất kiệt ngạo, kỳ thực có thu phục được hay không cũng không quan trọng, Hồ Tộc và Dã Lũng Tộc không nhiều người, coi như ta giết một người mà răn trăm người."

"A ... Ta cũng không phải là muốn hai kẻ kia thần phục." Ngao Thịnh đứng giữa sân, nghĩ nghĩ một hồi rồi nói, "Ta là vì chính mình."

"Vì chính mình ?" Tương Thanh nhìn hẳn có chút khó hiểu.

"Người đừng xem văn võ quần thần nghĩ ta mặt ngoài là một vị quân vương văn võ toàn tài, thật ra họ cũng không hoàn toàn tin tưởng ta có thể ngự giá thân chinh." Ngao Thịnh vươn tay, nhẹ nhàng bắt lấy một lọn tóc của Tương Thanh, nắm trong tay chậm rãi mân mê, "Ta muốn cho bọn họ thấy ... ta có bản lĩnh đánh giặc, cũng có bản lĩnh thắng trận." Về mặt Ngao Thịnh thoáng lộ nét cười sâu thẳm, "Mặt khác, cũng thực thú vị. Người biết không, ta cảm thấy có chút hâm mộ bọn Vương Hi, Tống Hiếu ... Có thể ly khai hoàng cung, tái ngoại chinh chiến, cả ngày rong ruổi khoái mã, tự do tự tại." Nói tới đây, Ngao Thịnh đột nhiên vô cùng thân thiết dựa sát vào Tương Thanh, ở bên tai y thấp giọng nói, "Ly khai hoàng cung này, nói không chừng người sẽ không còn xa cách như vậy nữa, hai ta có thể ở chung một quân trướng, ban đêm ngủ chung giường, ban ngày thông dong ngồi giữa đại mạc bao la ..."

Tương Thanh sinh giận, Ngao Thịnh này vừa nãy còn nghiêm trang, bản lĩnh như vậy, lại nhả vài câu liền bắt đầu nói hươu nói vượn.

"Aii ..." Ngao Thịnh xoay người túm lấy Tương Thanh đang muốn chạy, cười nói, "Người đừng nóng giận a, ta đâu có nói gì ? Chỉ mới nói ngồi giữa đại mạc chứ chưa có nói ngồi xuống làm gì ..." Nói xong, Ngao Thịnh đột nhiên nhìn chăm chăm về phía trước, tựa hồ đang nhìn thấy thứ gì đó khó lường.

Tương Thanh giật mình, vội quay đầu nhìn, thầm nghĩ, có gì bất thường mà một chút thanh âm cũng không có, y cũng không hề phát hiện ra ? Nhưng là, phía sau cái gì cũng không có. Vừa mới quay lại, Tương Thanh liền nhận ra mình bị lừa, thế nhưng vẫn là quá muộn, Ngao Thịnh bước tới, vươn tay ôm lấy thắt lưng của y, đem Tương Thanh kéo vào lồng ngực mình.

Tương Thanh quay đầu lại, vừa lúc ngực y cũng ngực Ngao Thịnh dán sát một chỗ, mà miệng cũng vừa vắn bị Ngao Thịnh chiếm giữ.

"Ách ..." Tương Thanh cả kinh, nghĩ muốn đẩy ra, Ngao Thịnh cắn nhẹ vào môi dưới của y, nói, "Thanh, đừng nhúc nhích. Nếu đã thương ta, vậy là luận võ chưa đấu đã thua rồi !"

Tương Thanh sửng sốt, bàn tay giơ lên cũng bất động giữa không trung.

Ngao Thịnh cảm thấy mỹ mãn mà càng siết chặt vòng tay ôm lấy Tương Thanh, tận lực sát lại khiến lưng y cong về phía sau thành một độ cung thật đẹp, buộc y hé miệng, hôn lên.

Mãnh hổ một bên chứng kiến hai người đứng ôm hôn giữa sân viện, liền ghé vào một tảng đá, nằm dài ra, đuôi vung vẩy nhẹ.

"Thanh ..." Ngao Thịnh vừa hôn vừa khẽ khàng gọi tên Tương Thanh, thấp giọng nói, "Bạch hổ kia có chút giống người, thực xinh đẹp, nhưng lại không nghe lời. Bất quá, ta có thể đánh được nó, nhưng lại không thể dùng sức mạnh áp chế người, người bảo ta phải làm sao bây giờ ?"

Tương Thanh bị hấn hôn đến mức chân sắp nhũn ra, vội đưa tay đè lại khuôn mặt Ngao Thịnh còn đang muốn sát tới, nói, "Người đừng quá phạm ! Muốn mang đôi mắt bầm tím đi so tài sao ?"

Ngao Thịnh nhướn mày, thản nhiên như thể không có việc gì xảy ra, "Người đánh được cứ đánh."

Tương Thanh cắn răng, cố đẩy hấn ra. Ngao Thịnh biết Tương Thanh đang thực sự tức giận, y là người thành thật, có giận đến mấy cũng không cách nào biểu lộ, liền thôi không trêu đùa y nữa, nhẹ nhàng buông lỏng vòng tay. Nắm lấy tay áo Tương Thanh, Ngao Thịnh cười nói, "Theo ta tới đây, ta cho người xem hai cực phẩm trên đời !"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 25] Tâm cung

"Cái gì ?" Tương Thanh có chút khó hiểu, Ngao Thịnh cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nắm tay y kéo vào tấm cung của mình.

Tương Thanh tuy rằng quay về hoàng cung đã được một thời gian, thế nhưng đây là lần đầu tiên y bước vào tấm cung của Ngao Thịnh. Bên trong so với tưởng tượng cũng không khác mấy, đều là hoàng kim lộng lẫy, từng phiến ngói khối gạch đều toát lên vẻ "xa hoa" khiến cho người khác tiến vào liền cảm thấy áp bách ngọt ngào, trong tâm không khỏi nổi lên cảm giác hoảng loạn khó hiểu.

Ngao Thịnh kéo Tương Thanh vào trong phòng, hỏi, "Thấy thế nào ?"

Tương Thanh nhìn nhìn khắp nơi, thản nhiên nói, "Không giống sở thích của người."

Ngao Thịnh cười, gật đầu, "Thanh, thực ra ta rất ghét màu vàng ...Bất quá, có hai nơi màu vàng làm ta thích."

Tương Thanh giương mắt nhìn Ngao Thịnh, chờ hẳn nói tiếp.

"Một nơi chính là tấm cung này." Ngao Thịnh cười, nói, "Trước kia ta đã từng tới đây." Nói xong đưa tay chỉ về phía bậc thang bên ngoài cửa cung, "Ngay tại những bậc thang kia, ta đã quỳ ở đó, còn Viên Lạc ở bên trong."

Tương Thanh quay đầu lại nhìn bậc thang ngoài cửa, chợt nghe Ngao Thịnh nói tiếp, "Ngày đăng cơ, ta đã nghĩ, thế nào cũng phải phóng hỏa thiêu rụi tấm cung."

"Sao lại không đốt ?" Tương Thanh ngoảnh lại nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cười không nói, kéo tay Tương Thanh tới trước long sàng, "Nhìn xem."

Tương Thanh không rõ Ngao Thịnh muốn y nhìn cái gì, đưa mắt lướt thoáng qua long sàng, cảm thấy thực rộng, phía trên phủ tấm sàng đan bằng lụa màu vàng chói lọi, cấm bị cũng là một màu vàng hoàng kim rực rỡ ... Y khó hiểu đưa mắt về phía Ngao Thịnh, "Nhìn cái gì ?"

Ngao Thịnh chăm chăm nhìn Tương Thanh một lúc thật lâu, cười nói, "Phải nằm lên đó mới thấy được."

Tương Thanh sửng sốt, hiểu được Ngao Thịnh đại khái là muốn cho y xem thứ gì đó trên đỉnh giường, vừa định ngẩng đầu lên xem, lại không đề phòng Ngao Thịnh đang từng bước tới gần, một tay nhẹ nhàng vòng qua lưng Tương Thanh.

Tương Thanh giật mình quay lại, Ngao Thịnh đã đến phía sau y, hơi cúi người, tay kia nhẹ nhàng vòng xuống dưới chân Tương Thanh, dễ dàng kéo y về phía lòng ngực mình, bế bổng lên.

Tương Thanh toàn thân cứng đờ, mở to hai mắt nhìn Ngao Thịnh. Sắc mặt y tái trắng, không nói được lời nào.

Ngao Thịnh lại cười xấu xa, "Thanh, ta nằm mơ cũng muốn được ôm người ngủ trên giường này."

"Thả ta xuống !" Tương Thanh tức giận, muốn giãy khỏi vòng tay của Ngao Thịnh, nhưng hẳn đã nhẹ nhàng đem y thả xuống long sàng, ra hiệu bảo y nhìn lên phía trên kia.

Tương Thanh nằm trên đệm chăn hoàng kim rực rỡ, ngược mắt nhìn chỉ thấy đỉnh giường xa hoa phía trên khảm một tấm gương đồng thật lớn, bên

cạnh là bức họa vô cùng tinh xảo.

Vừa nhìn thoáng qua bức họa, Tương Thanh liền ngây ngẩn cả người. Đó là một bức quyên thêu, không biết làm làm thế nào, bức họa trở nên bán trong suốt. Trong tranh thêu hình nam tử đang nằm, một thân bạch y, ánh mắt mê ly động nhân. Tương Thanh ngửa mặt nhìn hình ảnh của mình phản chiếu trong gương đồng, thế nào cũng thấy giống hệt nam tử trong tranh kia ...

Ngao Thịnh nằm dựa sát vào người y, thấp giọng nói, "Ta mỗi đêm đều nhìn bức họa kia mà đi vào giấc ngủ. Người mỗi ngày đều nằm cạnh ta, chỉ tiếc, xem được, nhưng thủy chung vẫn là chạm không tới ..."

Tương Thanh đột nhiên cảm thấy tim mình có chút loạn nhịp, cũng không rõ có phải ảo giác hay không lại cảm thấy gương mặt trong tranh giống hệt mình kia có thoáng chút dâm mỹ, làm cho y nhất thời không phân rõ đâu là mình, đâu là tranh.

"Bức họa này là do đệ nhất gãm tượng Giác Khảm Nhân thêu ra." Ngao Thịnh cười đáp, "Giác Khảm Nhân cả đời đã từng làm ra vô số chuyện ác, nhưng Viên Lạc vẫn giấu dưỡng hắn trong hậu cung. Lão ta không giết hắn là bởi muốn hắn thêu cho lão bức họa của Ân Tịch Ly ..."

Tương Thanh không hiểu sao trong tâm nổi lên cảm giác khó chịu, chỉ thấy Ngao Thịnh mỉm cười, "Sau khi thêu xong bức họa của người, ta liền đem hắn ra chém."

Tương Thanh cả kinh, xoay mặt nhìn Ngao Thịnh, tựa hồ không rõ hắn làm vậy là có dụng ý gì.

Ngao Thịnh đưa tay, khẽ vuốt lên mặt Tương Thanh, "Ta thấy hắn chỉ một đôi tay đem người tạo nên, trong lòng rất không thoải mái. Bất cứ ai chạm qua người, cho dù là trên bức họa, ta đều phải giết hắn."

Tương Thanh nghe những lời Ngao Thịnh nói, rồi lại nhìn lên gương đồng phản chiếu hình ảnh mình và hấn đang nằm chung một chỗ, đột nhiên tâm hoảng ý loạn, ngồi bật dậy.

Ngao Thịnh nhìn y mặt đỏ tai hồng ngồi dậy, cảm thấy phi thường kinh diễm, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy sa khăn thật dài đang choàng quanh cổ y, cởi xuống.

Tương Thanh đẩy hấn ra, nói, "Người đừng náo loạn, lát nữa còn phải so đấu."

"Thanh, không cố vũ cho ta sao ?" Ngao Thịnh cười, rướn lên ôm lấy Tương Thanh.

Tương Thanh theo bản năng muốn rời khỏi tấm cung này ngay lập tức, ban đầu chỉ là cảm giác xa hoa lãng phí, ở một hồi, đột nhiên cảm thấy không chỉ là xa hoa lãng phí, mà còn là cảm giác dâm mỹ mị hoặc ! Rốt cục y hiểu được Ngao Thịnh vì sao không hủy đi nơi này. Trong phòng, mỗi một chi tiết đồ vật lại khiến người ta liên tưởng tới loại sự tình kia ... Tương Thanh bỗng nhiên tưởng tượng đến cảnh Ngao Thịnh mỗi tối đều nhìn chăm chăm vào bức hoạ, đi vào giấc ngủ, trong đầu không ngừng lờn vờn những ý nghĩ về chuyện đó, y cảm giác khắp người lông tóc muốn dựng cả lên, chỉ muốn mau chóng leo xuống khỏi giường càng nhanh càng tốt.

Ngao Thịnh giữ lấy hai tay y, thấp giọng nói, "Thanh, cho ta ôm một cái."

Tương Thanh không cho, cố chấp lắc đầu, còn muốn bỏ chạy, nhưng Ngao Thịnh đã giữ chặt lấy y, "Người không cho ta ôm, như vậy làm sao ta toàn lực so đấu cho được ?"

"Người so không được cũng là chuyện giang sơn xã tắc của người." Tương Thanh nổi giận, vùng tay đẩy Ngao Thịnh đang cố dán vào người

mình ra, "Người dựa vào cái gì đem giang sơn của người ra uy hiếp ta ?"

Ngao Thịnh bật cười, Tương Thanh từ trước tới nay ăn nói vụng về, không nghĩ đến bây giờ lại nói rành mạch từng từ như vậy, phỏng chừng là bị mình chọc cho nổi giận thật rồi.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh đột nhiên ngẩn ngơ, tựa hồ hẳn không biết phải trả lời làm sao, xem ra câu nói vừa rồi của y cũng có hiệu quả không tồi đi. Lần đầu tiên làm khó được Ngao Thịnh, Tương Thanh cũng cảm thấy có chút đắc ý, nghĩ đã có thể danh chính ngôn thuận rời khỏi long sàng, nhưng không ngờ tên Ngao Thịnh kia nào chịu thua sớm vậy, chỉ nghe thấy hắn đột nhiên thấp giọng nói, "Mấu chốt là, mỗi lần chỉ cần ta đem chính mình ra uy hiếp người, người liền ngoan ngoãn nhượng bộ."

Lần này tới phiên Tương Thanh ngây ngẩn cả người, mà trong lúc y còn đang thất thần, Ngao Thịnh đã nhao lên ôm lấy y, ác ý cười bỏ sa khăn, vùng cổ trắng mịn nhanh chóng lộ ra.

"A ..." Tương Thanh theo bản năng hơi rụt người lại, làn da mẫn cảm trên cổ truyền đến từng trận tê dại, khiến y bối rối không biết phải làm sao, chân tay tựa hồ cũng không nghe theo sai khiến của bản thân nữa.

Ngao Thịnh hôn lên cổ Tương Thanh, đầu lưỡi cảm nhận vùng da nơi tiếp xúc có chút nhẹ run, nóng bừng, tựa như huyết mạch trong cơ thể đang dần tập trung tại đó. Đột nhiên hắn nổi lên ham muốn được cắn mạnh một hơi, nếm thử xem hương vị này có giống với cảm giác trong mơ hắn vẫn thường liên tưởng hay không. Ngọt ngào và mịn hoặc.

Tương Thanh theo phản xạ hơi co đầu gối, nghĩ muốn đạp cho Ngao Thịnh một cước, lại nghe thấy hắn khẽ gầm nhẹ, tựa như loài dã thú lên cơn đói khát. Bàn tay đang nắm lấy thắt lưng Tương Thanh bỗng di chuyển xuống dưới, luồn vào giữa hai chân y, chạm vào địa phương mềm mại lại mẫn cảm dị thường đang vì những xúc cảm tuôn trào mà dần trướng lên.

"A ....." Tương Thanh cả kinh, rên nhẹ một tiếng, vội vàng bắt lấy tay hắn, tức giận quát, "Ngao Thịnh !"

"Gọi là Thịnh nhi." Ngao Thịnh si mê ôm sát lấy Tương Thanh, hé miệng, ngậm lấy hầu kết của y, mút nhẹ. Bàn tay đặt giữa hai chân Tương Thanh cũng không an phận, như có như không mân mê trêu đùa.

"Buông tay !" Tương Thanh có chút không chống đỡ nổi những kích thích tê dại nơi vùng cổ, mặt khác vừa phải ra sức ngăn cản bàn tay còn đang sờ loạn của Ngao Thịnh, vừa phải đè nén ý muốn một cước đạp văng tiểu tử này xuống sàn, cho dù có cố nén thì sức chịu đựng cũng sắp tới giới hạn rồi a.

Ánh mắt Ngao Thịnh càng lúc càng tối lại, động tác cũng thập phần rõ ràng. Tương Thanh bị hắn dồn vào tuyệt cảnh, rốt cục nhịn không nổi nữa, đẩy mạnh hắn ra, nhắc chân định đá ... Ngay lúc nhìn đến kẻ đáng ra phải giết mình - Ngao Thịnh, đột nhiên lại thấy khóe miệng hắn vẽ lên nụ cười quỷ dị.

Tương Thanh sửng sốt, trong đầu thoáng hiện lên câu hỏi -- Ngao Thịnh cười vậy là có ý gì ? Là sớm đoán ra y sẽ nhân cơ hội này mà tặng hắn một cước, hay là hắn thành tâm muốn nhận một cước này ?

Tương Thanh nghĩ đến đủ mọi loại tình huống, nhưng lại xem nhẹ bản tính ma mãnh của tên sói con Ngao Thịnh. Nụ cười tà dị kia chẳng qua là muốn cho y thất thần ... chỉ một khắc lơ lửng cảnh giác, hắn liền tung đòn trí mạng.

Ngay lúc Tương Thanh còn đang ngây ngốc, Ngao Thịnh đã túm lấy hai tay y, đồng thời bắt lấy mảnh khăn lụa, trói tay y lại.

"Ách ..." Tương Thanh cả kinh, ngã xuống giường. Hai tay đều bị Ngao Thịnh trói lại, không thể giãy giụa. Tương Thanh theo bản năng nghĩ muốn

rút tay về, đẩy Ngao Thịnh ra, nhưng hấn lại dùng sức đè xuống, vén vạt áo choàng của y lên ...

Xoạt một tiếng, một mảnh vạt áo lớn phủ lên mặt Tương Thanh.

Trước mắt bị một mảng trắng xóa bao phủ, Tương Thanh cảm thấy cơn lạnh ùa đến, y phục bị cởi bỏ, bàn tay Ngao Thịnh cũng theo đó chạm vào vùng da bên hông y.

Tương Thanh kinh hãi, lại bị mảnh áo che mất tầm mắt, trong lúc chưa biết Ngao Thịnh còn muốn làm gì, y chỉ có thể giãy giụa, rút tay ra khỏi mảnh khăn đang trói lấy tay mình, vừa định gạt vạt áo ra, đột nhiên cảm thấy trên bụng từng trận nóng bỏng, ướt át - Ngao Thịnh đang liếm lên bụng y.

"Người ... Tránh ra !" Tương Thanh vạn phần ảo não. Y hận chính mình lơ là đề phòng, để cho tiểu tử Ngao Thịnh này giờ trò đánh lén. Mặt khác, Tương Thanh từ trước đến giờ rất hiếm khi cùng người khác tiếp xúc thân cận, ngay cả chính mình cũng ít khi chạm vào vùng hông hay bụng, vậy mà bây giờ lại bị người khác tùy ý liếm mút, từng trận ướt át lạnh lẽo xông lên đại não khiến cho toàn thân y tê dại. Ngay lúc đó, Ngao Thịnh thừa cơ nắm lấy hông Tương Thanh, hai tay khẽ dụng lực ấn xuống huyết vị ở hai bên khiến cho thân thể y trở nên cứng đờ.

"Ân ..." Tương Thanh nhin không được bật ra tiếng rên khẽ, cảm giác toàn thân tê rần, vô lực ngã xuống giường. Trong lòng thầm nghĩ không ổn, hai huyết đạo bị điểm vừa rồi làm y không thể cử động, nói cách khác, bây giờ chỉ có thể để mặc Ngao Thịnh muốn làm gì thì làm ...

Tương Thanh cắn giận ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Ngao Thịnh đang cười xấu xa.

"Thanh ..." Ngao Thịnh đắc ý ghé mặt lại, bắt lấy cằm Tương Thanh, nói, "Muốn chế trụ được người cũng tốn không ít sức lực a." Nói xong, nhẹ

nhàng tháo bỏ dây lưng của Tương Thanh, cúi đầu, hôn nhẹ lên rốn y.

Tương Thanh khó chịu nhíu mày, nhắm mắt vận khí, thầm nghĩ đợi đến khi tri giác khôi phục, việc đầu tiên nhất định phải làm là hảo hảo dạy dỗ lại tên nhóc con Ngao Thịnh này !

Ngao Thịnh hôn lên vùng bụng Tương Thanh, trên từng phân da thịt để lại những ấn ký hồng nhạt. Hắn còn xấu xa cắn nhẹ quanh rốn Tương Thanh khiến cho y không khỏi run lên, sau đó lại tẩm tặc thương thức kiệt tác mình vừa tạo ra.

Đang lúc hắn định rướn người hôn lên đôi môi đang khép hờ của Tương Thanh, đột nhiên một tiếng hét thảm từ bên ngoài truyền đến ...

Tiếng hét sắc nhọn cao vút, Ngao Thịnh khẳng định là thanh âm của nữ tử. Hắn thở dài, vì mất hứng mà nhăn mặt nhíu mày.

Trong tiếng kêu thảm thiết còn có tiếng hổ gầm.

Tương Thanh mở mắt nhìn Ngao Thịnh, "Nguy rồi, không chừng là mãnh hổ đã thương người ?"

Ngao Thịnh có chút bất đắc dĩ buông Tương Thanh ra, đứng dậy, bước ra cửa, chỉ thấy trước viện một mảng hỗn loạn. Bạch hổ đang dùng móng vuốt đè giữ một cung nữ, cung nữ kia hoảng sợ gào thét liên tục, có mấy ảnh vệ chạy vào, tìm cách chế trụ bạch hổ, cứu người.

Thấy Ngao Thịnh mở cửa bước ra, ảnh vệ vội chạy tới quỳ xuống, nói, "Hoàng thượng thứ tội, là do mãnh hổ vô cớ đã thương người."

Ngao Thịnh nhìn cung nữ vừa được cứu ra, trên tay nàng đầy máu, mà bạch hổ vẫn đang hướng về phía nàng gầm rít, thập phần hung hãn.

"Sao lại thế này ?" Ngao Thịnh hỏi cung nữ.

Cung nữ kia sợ tới toàn thân run rẩy, chỉ vào khay trà đặt trên bàn, nhỏ giọng nói, "Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ ... là tới dâng trà. Nô tỳ vừa bước vào sân viện, thấy cửa đóng, cho nên không dám quấy rầy, định đứng chờ, chính là, mãnh hổ đột nhiên ..."

Ngao Thịnh quay sang nhìn ảnh vệ, ảnh vệ đều gật đầu, họ đứng từ xa chứng kiến hết thấy, là do mãnh hổ đột nhiên tấn công cung nữ kia.

"Giết nó đi." Ngao Thịnh liếc mắt nhìn bạch hổ, phất tay ra lệnh cho ảnh vệ.

Mấy ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau, bạch hổ kia uy phong lẫm lẫm, bọn họ đều có vài phần chần chừ, lại thấy Ngao Thịnh lạnh lùng nói, "Súc sinh vô cớ đả thương người khác, giữ lại làm gì?"

Ảnh vệ bất đắc dĩ rút đao tiến tới. Bạch hổ đưa mắt nhìn đao quang lóe lên, không đợi ảnh vệ động thủ, lập tức xông về phía trước, vươn trảo đánh vào bàn đá, gạt đổ khay trà ... Nước trà văng ra lênh láng.

Ngao Thịnh cau mày, cảm thấy có chút kỳ quái. Ảnh vệ đang định cầm đao xông tới, chợt nghe trong phòng có tiếng người nói, "Chậm đã."

Tất cả mọi người đều dừng tay, chỉ thấy Tương Thanh vội vã từ trong phòng chạy ra.

Ngao Thịnh quay đầu nhìn y, Tương Thanh đầu tiên là trừng mắt nhìn lại hắn, sau đó bước tới bên bàn đá, đưa mắt liếc sang cung nữ kia, từ trong lòng ngực lấy ra một ống trúc nhỏ, mở ra rút lấy một thanh ngân châm. Y đem ngân châm thả vào ly trà ... trong nháy mắt, ngân châm biến thành màu đen.

Ngao Thịnh và ảnh vệ cùng chau mày, chưa ai kịp nói câu nào đã thấy cung nữ kia từ trong tay áo rút ra một thanh chủy thủ, ngân quang sáng lóa.

"Thanh !" Ngao Thịnh hô to một tiếng. Tương Thanh thấy cung nữ kia đang cầm dao hướng về phía y đâm tới, nghiêng người né tránh, thế nhưng lại bị vướng phải bàn đá. Ngay lúc định xuất thủ chế trụ nàng, chợt nghe tiếng mãnh hổ gầm lên ...

Trong nháy mắt, một bóng trắng nhảy vọt qua mặt Tương Thanh, là bạch hổ xông tới cắn lấy cổ cung nữ, một hơi kéo nàng ra xa mấy trượng.

Cung nữ kia ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp đã hồn lìa khỏi xác, trong tay nàng rơi xuống một vật, là một thanh phi đao lóe lên ngân quang u lam.

Nhìn sang bạch hổ đang nghiền chặt lấy cổ cung nữ, miệng đầy máu tươi.

Đến khi xác định cung nữ kia đã chết hẳn, nó mới dần buông lỏng hàm răng bén nhọn, mảng lông tuyết trắng trên cổ bây giờ loang lổ màu máu. Bạch hổ há miệng thở ra một làn hơi trắng, thần sắc ngạo nghễ nhìn về phía Ngao Thịnh. Mấy ảnh vệ cũng đồng thời thu đao.

Ngao Thịnh vội chạy tới bên Tương Thanh, thấy y không có việc gì liền xoay mặt đối diện cùng bạch hổ.

Thật lâu sau, Ngao Thịnh bước lên một bước, nâng tay, dùng long bào lau đi vết máu nơi khoe miệng bạch hổ, cười nói, "Ta nợ người một mạng ... Về sau hãy theo ta."

Nói xong, quay sang nhìn Văn Đạt vừa bị dọa cho mặt mũi tái xám, ra lệnh, "Thay trăm truyền lời, kể từ nay trở đi, bạch hổ chính là linh thú của Thịnh Thanh ta. Bất luận là kẻ nào cũng không được giết !" Dứt lời, ánh mắt hãn dần trở nên lãnh liệt, hướng về phía ảnh vệ, "Điều tra rõ cho trăm về cung nữ này. Trong vòng một ngày phải tra cho được nguyên nhân ngọn ngành, nếu không xong thì đem toàn bộ hạ nhân ra ngoài giết hết đi, thay người mới." Nói xong liền kéo tay Tương Thanh quay về phòng.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 26] Vàng bạc

Văn Đạt cùng ảnh vệ vội vã rời đi điều tra lai lịch của cung nữ kia. Tương Thanh cũng bị Ngao Thịnh kéo về tẩm cung.

Vừa bước vào phòng, Tương Thanh đột nhiên bắt lấy tay Ngao Thịnh, bẻ ngoặt ra phía sau, đẩy hẳn áp sát vào cột trụ dát vàng gần bên tường.

Ngao Thịnh dờ khóc dờ cười, quay đầu lại nhìn Tương Thanh, "Thanh, sao lại mạnh tay như vậy ? Đau nha."

Tương Thanh hung hăng trừng mắt liếc hẳn, nói, "Ta cảnh cáo người, sau này không được làm xằng bậy như vậy !"

"Như thế nào là xằng bậy ?" Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, cười xấu xa.

Tương Thanh buông hẳn ra, nói, "Lần sau ta sẽ không khách khí với người nữa !"

Ngao Thịnh cười nhẹ, ghé vào tai Tương Thanh, nói, "Khó mà làm được ! Ta không khống chế nổi bản thân a !"

Tương Thanh xoay người bỏ ra ngoài, "Người cũng mau chuẩn bị đi."

"Ai ..." Ngao Thịnh túm lấy tay y, "Đã nói là có hai thứ muốn cho người xem mà !"

"Cái gì ?" Tương Thanh khó hiểu.

"Đi theo ta." Ngao Thịnh nói xong, lại kéo tay Tương Thanh tới bên kia long sàng, chỉ thấy nơi đó dựng một bức bình phong thật dài.

"Ở phía sau." Dẫn Tương Thanh vòng qua bình phong, Ngao Thịnh chỉ tay ra hiệu cho y xem bên trong.

Tương Thanh chỉ thấy phía sau bình phong là hai cái tủ mộc, một trái một phải, cao bằng thân người, kiểu dáng toát lên vẻ cổ xưa, xem ra niên đại của nó cũng không nhỏ. Trên cánh cửa tủ có khắc một bức vạm nhân chinh đồ, đường nét chạm trổ tinh xảo vô cùng.

"Đây là cái gì?" Tương Thanh thoáng chút giật mình.

"Ta đã nói, vật màu vàng thứ hai mà ta thích, ở trong đó a." Ngao Thịnh nói xong, vươn tay mở ra cánh cửa tủ bên trái, trong nháy mắt, có cảm giác như kim quang chói lọi tỏa ra tứ phía.

Tương Thanh khẽ nhíu mi, tập trung nhìn vào, chỉ thấy bên trong là một bộ nhuyễn giáp vàng kim, mũ giáp trạm khắc hình rồng. Cả kiện khôi giáp đều được dệt từ sợi tơ vàng và kim phiến, thoạt nhìn qua thấy hoa lệ dị thường.

"Đây là ..." Tương Thanh giật mình, vươn tay sờ thử, kim giáp sáng bóng vậy mà khi chạm vào lại có cảm giác mềm nhẹ như vải lụa. Nhưng Tương Thanh hiểu được, bộ giáp này chính là thứ chắc chắn đến mức đao thương bất nhập.

"Đây là thứ lão già đó trước khi chết lưu lại." Ngao Thịnh nói, "Năm đó, Viên Lạc đã mặc bộ khôi giáp này khóa mã chinh chiến."

Tương Thanh xoay mặt nhìn Ngao Thịnh, "Đây chính là bộ khôi giáp đao kiếm bất xâm?"

"Không chỉ đao kiếm bất xâm, mà còn chống được nước, chịu được lửa." Ngao Thịnh cười, "So với áo giáp bình thường còn nhẹ hơn rất nhiều, công nghệ chế tạo lại thập phần ảo diệu khiến cho nó đặc biệt mềm dẻo, có thể thoải mái cử động mà không vướng víu. Bộ khôi giáp này có thể mặc bất cứ lúc nào, không giống như áo giáp bình thường chỉ có thể mặc khi kỵ mã."

Tương Thanh nghe xong gật gật đầu, đưa tay nhắc mũ giáp lên ngắm nghía một hồi, lại cầm lấy nhuyễn giáp xem xét qua một lượt, tán thưởng, "Quả là hảo khôi giáp."

"Viên Lạc cũng lưu lại mấy thứ khá thú vị, để dùng cũng không tồi." Ngao Thịnh vừa nói, một bên rút ra trường đao vàng kim sáng lóa, nói, "Lão già này khi còn sống, công phu cũng không tệ ... Cái chuôi đao này có khi nặng tới cả trăm cân."

Tương Thanh nhíu mày nghi hoặc, hỏi Ngao Thịnh, "Không phải người ghét nhất là bị nói giống Viên Lạc sao ? Vì cái gì lại muốn tiếp tục sử dụng đồ của lão ?"

Ngao Thịnh nghe xong liền bật cười, nói, "Này có là gì ... Ta là con lão, đương nhiên sẽ không thoát khỏi bóng dáng của lão." Ngao Thịnh vừa nói vừa vươn tay vuốt vuốt cằm Tương Thanh, cười nhẹ, "Người muốn nghĩ gì a ? Điểm giống nhau lớn nhất giữa ta và lão chính là muốn được cùng một nam nhân tư thủ đến già."

Tương Thanh đẩy tay hẳn ra, nói, "Người còn chưa chịu mặc vào ?"

"Vẫn chưa xem xong mà." Ngao Thịnh mỉm cười, "Còn có thứ này muốn cho người." Nói xong lại chỉ tay về phía tủ bên cạnh.

Tương Thanh bước tới, nhẹ nhàng mở cánh cửa tủ ... Bên trong cũng là một bộ nhuyễn giáp giống y hệt bộ giáp vừa rồi, chỉ khác là được tạo từ

chất liệu bạc. Bộ nhuyễn giáp này thoát nhìn nhẹ mỏng vô cùng, là do được dệt nên từ những sợi ngân tơ cực mảnh, kiểu dáng cũng thập phần hoa mỹ.

Tương Thanh nhìn bộ ngân giáp đến ngây ngẩn cả người, nhìn không được đưa tay sờ sờ, trong lòng tán thưởng, thật không biết nghệ nhân tay nghề cao đến mức nào mới có thể làm ra một bộ nhuyễn giáp mềm mại, nhẹ nhàng giống như sa y đến như vậy.

Ngao Thịnh kéo bộ nhuyễn giáp lại, nói, "Đây là thứ lão già đó ra lệnh cho người ta làm ra để giành cho Ân Tịch Ly."

Tương Thanh giật mình, chỉ dựa vào tính chất của bộ ngân y cũng có thể nhìn ra năm đó Viên Lạc đối với Ân Tịch Ly có bao nhiêu ái mộ.

"Bất quá, Ân Tịch Ly một lần cũng chưa từng mặc qua nó." Ngao Thịnh thần nhiên cười, nói, "Hắn âm thầm đem bộ nhuyễn giáp này tặng cho Viên Liệt. Năm đó Viên Liệt chinh chiến ngoài sa trường, nghe nói bộ giáp này đã không ít lần cứu mệnh ông ấy."

Tương Thanh khé nhú mày, đón lấy bộ giáp, "Viên Lạc nhất định là rất tức giận."

"Bất quá thứ này quả thật không tồi." Ngao Thịnh nhẹ mở bộ nhuyễn giáp, khoác lên cho Tương Thanh, sau đó dùng ngọc đáí thắt lại bên hông y, vừa lòng gật đầu, nói, "Đẹp !"

Ngao Thịnh vừa nói vừa kéo tay Tương Thanh tới trước gương đồng. Tương Thanh cảm thấy bộ giáp này mặc vào trông cũng không khác ngoại bào bình thường là mấy, chỉ là ngân quang phát ra đem lại cho người ta cảm giác cực kỳ xa hoa. Lại nhìn vài lần, sắc mặt Tương Thanh đột nhiên trở nên khó coi, hung hăng quay lại trừng mắt với Ngao Thịnh, sau đó chạy về bên giường, cầm lấy sa khăn quàng lên cổ.

Ngao Thịnh vốn không hiểu có chuyện gì, nhưng nháy mắt liền nhận ra, ha ha phá lên cười. Thì ra Tương Thanh nhìn thấy trên cổ mình loang lổ dấu hôn do Ngao Thịnh vừa rồi lưu lại.

Dùng sa khăn quàng lên để che đi hồng ấn, Tương Thanh trừng mắt đầy cảnh cáo nhìn Ngao Thịnh. Ngao Thịnh lại bước tới, nhẹ nhàng xoa lên bụng y, xấu xa nói, "Chỗ này cũng có a."

Tương Thanh đẩy tay hắn ra, sửa sang lại khăn quàng cổ.

"Giúp ta mặc đi." Ngao Thịnh chỉ chỉ về phía kim giáp, "Ta đã sớm muốn mặc nhưng chưa có cơ hội."

Tương Thanh cầm kim giáp, cẩn thận giúp Ngao Thịnh mặc vào. Ngao Thịnh từ đầu vẫn ngẩn ngẩn ngăm nhìn Tương Thanh đang gằn trong gang tấc, nhưng sau đó, tầm mắt của hắn liền bị những ngón tay thon dài linh hoạt của y hấp dẫn.

Nhìn những ngón tay thon gầy xanh xao của Tương Thanh đang nhẹ nhàng đem kim giáp giúp hắn khoác vào, lại cẩn thận giúp hắn cài từng nút áo. Bộ kim giáp vừa khít người, nhưng cũng không đến mức làm cho Ngao Thịnh cảm thấy khó chịu ... Động tác của y vừa nhẹ nhàng, cẩn thận lại thập phần kiên nhẫn, ôn nhu.

Cuối cùng, đưa mũ giáp cho Ngao Thịnh đội lên, Tương Thanh nhẹ nhàng thắt dây quai cho hắn, sau đó lui lại từng bước ngăm nhìn. Thân hình Ngao Thịnh vốn tinh tráng cao lớn, nay khoác thêm kim giáp tinh xảo lại càng làm tăng thêm vẻ anh tuấn vĩ ngạn, hơn nữa khoe mắt đuôi mày đều tràn đầy khí phách, thập phần uy phong.

Tương Thanh khẽ cúi đầu, trong lòng không khỏi tán thưởng, "Quả là đế vương chi tướng ..."

Còn đang nghĩ ngợi, Ngao Thịnh đã bước tới nắm lấy tay y, nhẹ nhàng sờ lên từng đốt ngón tay. Chỉ đơn giản là động tác dịu dàng xoa nắn những khớp xương tinh xảo, Ngao Thịnh lại đem theo vô vàn nhu tình, làm cho bầu không khí xung quanh dần trở nên ấm muội.

Tương Thanh lần thứ hai bị Ngao Thịnh gọi lại hưng trí vừa rồi, vội vàng rút tay đẩy hẳn ra, nói, "Được rồi !"

Ngao Thịnh một tay cầm theo trường đao hoàng kim, một tay nắm chặt lấy tay Tương Thanh, xoay người ra khỏi tấm cung.

Bạch hổ đang nằm chờ ngoài cửa, gặp hai người đi ra cũng đứng dậy đi theo, vết máu bên khoe miệng đã bị nó liếm đi khô sạch.

Ngao Thịnh một hồi nhìn tới nhìn lui ngắm nghía bạch hổ, hỏi Tương Thanh, "Thanh, sao bạch hổ này vóc dáng có vẻ không lớn lắm ?"

"Ân." Tương Thanh gật đầu, nói, "Đây là sa hổ, rất quý hiếm."

"Sa hổ ? Ở sa mạc cũng có hổ sao ?" Ngao Thịnh tựa hồ khó hiểu.

"Nghe nói sa hổ so với hổ núi cũng không giống nhau. Sa hổ được coi là thần thú, rất hiếm thấy, về phần tại sao nó lại sống trong sa mạc cũng không ai nói rõ được." Tương Thanh vươn tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu mãnh hổ, cười khẽ, "Nó cũng quả thật là rất có linh tính."

Bạch hổ bước lên vài bước tới phía sau Tương Thanh, cọ nhẹ đầu vào lưng y, khẽ dùng sức, tựa hồ muốn cho Tương Thanh cười lên lưng nó.

Tương Thanh chần chờ một chút, Ngao Thịnh từ đằng sau nhẹ nhàng ôm ngang thắt lưng, nhắc bổng đặt y ngồi lên lưng hổ.

Bạch hổ tỏ như không để ý việc có người cưỡi trên lưng, tiếp tục từng bước theo chân Ngao Thịnh.

Tương Thanh nghiêng người ngồi trên lưng bạch hổ, cúi đầu nhìn những vằn đen trắng tinh tế trên người nó, còn có đôi tai tròn tròn khiến y nhìn không được, đưa tay vuốt ve lớp lông dày mượt cùng vành tai mềm mịn của bạch hổ.

Bạch hổ gầm nhẹ hai tiếng, ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, tỏ vẻ rất thư phục. Ngao Thịnh đứng một bên thấy thế liền cầm lấy bàn tay đang vuốt lông hổ của Tương Thanh, nắm chặt trong tay mình, thấp giọng nói, "Đừng quá thân cận với nó. Ta sẽ ghen."

Tương Thanh có chút vô lực nhìn hắn, "Người còn muốn ăn dấm chua với cả bạch hổ sao?"

Ngao Thịnh cười cười, nói, "Mặc kệ người cùng ai liếc mắt đưa tình, cho dù là vật vô tri vô giác, ta đều ghen tị tới mức phát hoảng."

"Ít nói bậy đi." Tương Thanh thấp giọng nói, "Từ nay về sau người không được nói chuyện với ta bằng giọng điệu như vậy nữa."

"Giọng điệu thế nào?" Ngao Thịnh có chút khó hiểu.

"Giống như đang đối với nữ tử." Tương Thanh bất mãn nói, "Ta không thích."

Ngao Thịnh dở khóc dở cười, "Ta nói thích người, như vậy là coi người như nữ tử sao?"

Tương Thanh không thèm để ý tới lời hắn, chỉ nói, "Nam nhân nói chuyện thì nên thẳng thắn trực tiếp một chút, đừng có vòng vo như vậy!"

"Nga ..." Ngao Thịnh tỏ vẻ hiểu ý, gật đầu, "Được rồi a ... Thanh, ta muốn cùng người làm!"

"Người nói gì?" Tương Thanh nổi giận.

"Người bảo ta nói chuyện thẳng thắn đó thôi !" Ngao Thịnh không định buông tha cho y, cười xấu xa, "Hay là đêm nay người cùng ta ngủ đi ? Hai chúng ta cùng nhau tắm !"

"Ý ta nói không phải như vậy !" Tương Thanh tức giận nhưng không nói lại được hẳn, ngồi trên lưng hổ tung chân đạp Ngao Thịnh một cước.

Ngao Thịnh chật vật né tránh, xoay người bắt lấy chân Tương Thanh, cười nhẹ, "Thanh, người đang định làm nũng sao ?"

Tương Thanh hơi nheo mắt lại, thật muốn bụm một cú lên mặt Ngao Thịnh, nhưng lát nữa hẳn còn phải so võ. Bất đắc dĩ đành nén khát khao đánh người, đợi đến khi tỳ thí xong xuôi, y nhất định phải hảo hảo giáo huấn lại tiểu tử này một phen.

Ngao Thịnh thấy biểu tình Tương Thanh như vậy, đại khái hiểu y đang nghĩ gì. Hẳn cũng chẳng nói một lời, trong đầu toan tính làm thế nào tối nay chiếm tiện nghi của y một chút, vừa nghĩ đến vùng bụng trắng mịn của Tương Thanh, hẳn đã cảm thấy nhiệt huyết bùng bùng dâng lên, thật may lát nữa còn có thể lấy trận tỳ thí võ kia đem một bụng tà hỏa trút bớt ra.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đi đến thao trường. Văn Đạt đang cùng đội ảnh vệ đi tra án. Tra hỏi một vòng thế nhưng không ai biết cung nữ kia từ đâu tới, tất cả đều nói nàng không phải hạ nhân trong cung. Có người vô tình nhận ra xiêm y bội sức cùng thẻ bài kia vốn là của một cung nữ tên Thúy Nga. Thúy Nga vốn là cung nữ phục vụ trong ngự trù phòng, rất ít khi ra ngoài chứ đừng nói đến đi dâng trà cho hoàng thượng.

Văn Đạt sai người đến trù phòng thăm dò, quả nhiên phát hiện ra thi thể của một cung nữ.

"Rốt cục là kẻ nào có bản lĩnh lớn như vậy ?" Văn Đạt khó hiểu tự hỏi, "Dám chạy tới hoàng cung sát hại rồi cải trang làm cung nữ, có ý đồ mưu hại hoàng thượng ?"

Nghĩ đến đây, Văn Đạt chợt nghe thấy người khám xét thi thể lên tiếng gọi, "Văn công công, trên người ả có một hình xăm !"

"Hình xăm ?" Văn Đạt thoáng giật mình, đến gần cúi đầu xem xét. Thi thể của cung nữ kia đều bị cởi bỏ xiêm y, bên dưới xương quai xanh có một ấn ký nho nhỏ, là do ba vết châm tạo thành, xung quanh là những vết mờ nhỏ quẩn quanh, nhìn qua trông giống hình một bông hoa.

"Đây là cái gì ?" Văn Đạt hỏi ảnh vệ bên cạnh, "Các người đã từng nhìn thấy bao giờ chưa ?"

Ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu.

"Nhìn xem trên người ả còn dấu vết gì không ?" Văn Đạt ra lệnh cho mọi người kiểm tra soát lại thi thể của cung nữ kia. Sau một hồi rà soát, tìm ra được một lọ dược cùng mấy phi đao tẩm độc. Trên mỗi chuôi đao đều có khắc ấn ký giống hệt hình xăm kia.

Văn Đạt ra lệnh cho thu giữ những đồ vật vừa tìm được, sau đó phái người đi điều tra tung tích của ấn ký kia, mặt khác tăng cường thủ vệ canh phòng. Tất cả cung nữ và thái giám trong cung theo lệnh triệu tập của Văn Đạt tập trung lại, lần lượt kiểm tra xem trên người có hình xăm hay ấn ký nào hay không.

...

Ngoài thao trường, văn võ bá quan đều đã đến đông đủ. Không lâu sau, Ngao Thịnh dẫn theo Tương Thanh đi tới. Mọi người thấy hần mặc nhuyễn giáp hoàng kim liền ngẩn ngơ không nói lên lời, có người còn khẽ hít một ngụm lãnh khí. Bộ kim giáp này chính là bộ áo giáp tiên hoàng năm đó đã mặc, lúc đó, tuổi tác của người đã không còn trẻ, khoác kim giáp lên người cũng không có được khí độ uy phong như hoàng thượng bây giờ. Mọi người tất thấy đều cảm thấy được ngạo khí phi thường trên người hần, có hoàng đế như vậy, Thịnh Thanh còn sợ không thống nhất được thiên hạ hay

sao ? Diệp Vô Quy âm thầm cúi mặt, vừa cười vừa lắc đầu. Ông Càn Khôn nghiêng người nhìn hẳn, hỏi, "Đại ca người cười cái gì ?"

Diệp Vô Quy ngẩng đầu nhìn, sau đó vỗ vai Ông Càn Khôn, cười nói, "Tam đệ, ta và người sinh ra thật đúng lúc. Có thể góp tay dựng lên nghiệp lớn như vậy, thật may mắn a !"

Ông Càn Khôn gật gật đầu, cũng vui vẻ cười theo.

Dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương đã đứng chờ từ lâu, trong lòng lại nổi lên tư vị khác. Hồ Vương tuổi tác cũng không trẻ, cũng đã đối mặt với không ít người, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Ngao Thịnh, gã đã biết nam tử này thật không đơn giản, bây giờ gặp hẳn một thân hoàng giáp toát lên vẻ oai phong vũ để, trong lòng không khỏi dao động. Nếu phải đi theo người này, cũng chưa hẳn là chuyện không tốt.

Bên trong thao trường nhiều người như vậy, chỉ có Dã Lũng Kỳ là không đặt tầm mắt trên người Ngao Thịnh. Hẳn đang nhìn ai -- chính là người đang ở phía sau Ngao Thịnh, cười trên lưng bạch hổ, lặng lẽ quan sát - Tương Thanh.

Tương Thanh tuy rằng không muốn làm mọi người chú ý đến, lại tỏ ra thích ý với bạch hổ hơn, nghĩ muốn thân cận cùng nó thêm một chút, liền đưa tay vuốt ve. Y lui về đứng trong góc khuất, sau đó lại giống mọi người dõi mắt nhìn về phía Ngao Thịnh đang ngồi trên long ý.

Từ xa, Dã Lũng Kỳ nhìn thấy Tương Thanh một thân kim bào màu bạc, sa khăn bạch sắc che đi nửa khuôn mặt. Y rũ mắt nhìn bạch hổ, hai tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa cùng nó, tựa hồ rất thích, khóe mắt cũng lộ ra một tia tiểu ý. Dã Lũng Kỳ từ sau khi gặp Tương Thanh liền mỗi ngày hồn khiên mộng nhiều, nhìn kỹ Tương Thanh cũng không nói rõ được y có điểm nào đặc biệt lại có thể thu hút hẳn đến thế. Chính là con người thanh tú kia khiến cho hẳn dấy lên những cảm xúc lạ lùng mà xưa nay chưa từng có,

thanh thanh tĩnh tĩnh, thậm chí có chút lạnh lùng, chỉ vậy thôi lại làm cho hần nhện không được cảm giác cơ khát, giống như có một ngọn lửa đang cháy lên trong lòng.

Có chút bất đắc dĩ lắc đầu, Dã Lũng Kỳ thở dài quay lại nhìn Ngao Thịnh. Tuy rằng hần ngồi trên long ý cùng với hạ quan quần thần nói chuyện, tầm mắt vẫn là thủy trung chưa từng rời khỏi Tương Thanh ... Dã Lũng Kỳ trong lòng không phục, thầm nghĩ, nam tử hán đại trượng phu, làm việc phải quyết đoán ... Nếu lát nữa ta có thể đánh thắng Ngao Thịnh, nhất định sẽ cùng hần tranh giành người. Nếu không thắng được Ngao Thịnh, chỉ trách tài nghệ của ta không bằng hần, không xứng đáng có được người. Ý niệm trong đầu cứ đơn giản như vậy mà chặt đứt, để tránh khỏi vướng bận về sau.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 27] Tỷ thí

Văn võ bá quan định hành lễ với Ngao Thịnh, nhưng còn chưa kịp quỳ xuống, Ngao Thịnh đã khoát tay chặn lại, "Đứng lên cả đi, trên giáo trường thì không cần quỳ làm gì a !"

Tất cả mọi người cảm tạ hoàng ân, đứng dậy. Kỳ thực Ngao Thịnh khoát tay bỏ qua nghi thức hành lễ là bởi hãn hoàn toàn không muốn Tương Thanh cũng phải quỳ dưới chân mình.

Ngao Thịnh nhìn Hồ Vương và Dã Lũng Kỳ, nói, "Hai người các người muốn từng người tiến đấu, hay là cùng nhau xông lên ?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều là võ tướng nhiều năm rong ruổi sa trường, hơn nữa còn là người dẫn đầu một quốc gia, trong khi Ngao Thịnh chỉ là một hoàng đế Hán nhân trẻ tuổi, còn chưa quá hai mươi đã cuồng ngạo như vậy, thật khiến cho người ta rất không vừa ý.

Ngao Thịnh không mấy để tâm tới vẻ mặt khó chịu của hai người, cười nói, "Ta thấy hay là cả hai cùng xông lên đi. Nếu các người thắng trận này thì coi như toàn thắng luôn a."

Hồ Vương cùng Dã Lũng Kỳ liếc mắt nhìn nhau một cái, Dã Lũng Kỳ khoát tay chặn lại, nói, "Không cần, ta muốn cùng người đờn đả độc đấu một trận !"

Ngao Thịnh gật gật đầu, diềm nhiên nói, "Tùy người."

Sau đó, vãn võ quần thần đứng tản ra, Ngao Thịnh bước xuống bậc thang. Văn Đạt không biết đã trở lại từ lúc nào, dắt theo một hắc chiến mã cao lớn tới bên Ngao Thịnh, thấp giọng nói, "Hoàng thượng, đều đã điều tra xong."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhẩy khóa lên lưng ngựa, thản nhiên nói, "Làm tốt lắm."

Văn Đạt lui xuống, đứng qua một bên.

Ngao Thịnh quay đầu ngựa, tiến vào giữa sàn đấu. Dã Lũng Kỳ cũng đã ngồi trên lưng ngựa, cầm theo trường đao tiến đến đối đầu với Ngao Thịnh.

Tương Thanh ngồi trên lưng hổ, nâng mắt nhìn Ngao Thịnh. Thật lạ, công phu của Ngao Thịnh là do y chỉ dạy, nhưng chưa bao giờ dạy hẳn kỹ mã chinh chiến, thế nhưng, nhìn dáng người uy nghi điềm tĩnh giục ngựa của hắn, cảm giác thuần thực như vậy, phải chăng trong huyết mạch của đại tộc Viên thị đã bẩm sinh mang theo thiên khiếu chinh chiến trên lưng ngựa ?

Ngao Thịnh một tay giữ lấy đại đao, nhìn Dã Lũng Kỳ đang thúc ngựa xông về phía mình liền cảm thấy nhiệt huyết trong người bùng bùng dâng lên. Có điều, địch thủ quá ít, chỉ một mình Dã Lũng Kỳ tiến đến cũng thực chán, nếu là thiên binh vạn mã cùng xông tới thì đã nghiền rồi, như vậy hắn mới có thể thỏa chí mà chém giết a.

Quý Tư đứng bên cạnh Tương Thanh, chăm chăm dõi theo Ngao Thịnh, nhìn thấy trong mắt hắn toát lên khát vọng giết chóc thì không khỏi hít sâu một hơi, lầm bầm cười nói, "Giống ... quá giống !"

Tương Thanh có chút không hiểu, quay sang hỏi ông, "Giống ai ? Là tiên hoàng sao ?"

Quý Tư lắc đầu, thật lâu sau mới nói ra hai chữ, "Viên Liệt ..."

Tương Thanh sững sốt, cố nhớ lại bộ dáng Viên Liệt trong trí nhớ. Trong ấn tượng của y, Viên Liệt luôn là một người lãnh liệt kiệm lời, còn mang theo chút tà khí. Bởi vì Viên Liệt thực sự rất ít nói, Tương Thanh cơ hồ chưa từng cùng ông trò chuyện qua, cho nên trong trí nhớ của y, con người này cũng không mấy rõ nét. Bất quá, danh tiếng của Viên Liệt giống như sấm ngang tai. Hai mươi năm trước, Viên Liệt vì đại tộc Viên thị mà thống nhất thiên hạ, tự tay giết chết tiên triều hoàng đế, nhưng chẳng hiểu vì sao sau đó lại đem ngôi vị nhường cho Viên Lạc, từ đó về sau mai danh ẩn tích. Kỳ thật, người trong thiên hạ đều biết, đại tộc Viên thị đã từng là võ tướng phụng sự tiền triều, chỉ tiếc tiền triều hoàng đế là một kẻ ngu ngốc, hoang dâm vô đạo, lại hảo nam sắc, không có con kế thừa ngôi vị khiến cho thiên hạ đại loạn. Lúc ấy, chiến hỏa nổi lên khắp nơi, các gia phân tranh, tất cả mọi người đều muốn cướp lấy ngôi hoàng vị. Viên Liệt dựa vào mười vạn nhân mã, trở hết tài năng, bình định tứ phương, đem toàn bộ giang sơn thâm tóm thống nhất thành một thể ... Nếu nói Viên Lạc cùng Tề Diệc đều là những kẻ thiện chiến thì đem so với Viên Liệt cùng những chiến công nổi danh kia, cơ hồ cả hai đều chẳng đáng là gì. Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, đằng sau những thế trận bách chiến bách thắng của Viên Liệt năm ấy, tối trọng yếu là nhờ tài năng tính toán, liệu sự như thần của vị quốc tướng gia thần toán Ân Tịch Ly. Tương Thanh còn nhớ rõ Mộc Lăng đã từng nói với y, Tiểu Hoàng thực sự là thiên tư thông minh, thần cơ diệu toán, nhưng so với tài trí của Ân Tịch Ly vẫn là còn kém xa.

Tương Thanh xoay mặt nhìn Quý Tư. Quý Tư là cự thần đã phụng sự tới ba đời vua, lúc Viên Lạc còn chưa lên ngôi, ông đã là một viên quan trong triều, đương nhiên cũng là người biết được những gút mắt ngày trước, y liền hỏi, "Quý lão tướng, Viên Liệt năm đó vì sao lại từ bỏ ngôi vị hoàng đế?"

Quý Tư khẽ vuốt chòm râu bạc, nhìn Tương Thanh mỉm cười, nói, "Được cũng là nhờ Ân Tịch Ly, mất cũng là vì Ân Tịch Ly."

Tương Thanh có chút khó hiểu. Y biết Viên Liệt cùng phụ thân của Tiểu Hoàng - Ân Tịch Ly thực ra là một đôi. Hiện tại hai người đang cùng nhau khoái nhạc trên đảo Thần Tiên, trải qua những ngày bình yên hạnh phúc dạo chơi thiên hạ. Chính là đối với chuyện cũ năm xưa của hai người bị thế nhân phủ bụi mờ, y bỗng nhiên cảm thấy tò mò hấp dẫn.

"Ha hả ..." Mặc Tây Nhung một bên đứng cạnh Tương Thanh, cười cười nói, "Phu tử, lão hủ đây sống đã gần trăm tuổi vẫn chỉ tin tưởng nhất một câu, thế sự do thiên định, nhân gian có luân hồi."

Tương Thanh có chút mờ mịt hỏi lại, "Hữu thừa tướng nói vậy là có ẩn ý gì?"

"Năm đó, ta đã chờ mong có được một vị đế vương như Viên Liệt." Quý Tư nhắc lại chuyện xưa, nét mặt thoáng chút buồn bã, "Chúng ta đều kỳ vọng vào tuổi trẻ của bản thân có thể đi theo một vị thiên cổ nhất đế, dùng tài năng của mình góp nên công lao lập thành sự nghiệp, thế nhưng Viên Liệt lại đem giang sơn xã tắc nhường cho tiên hoàng."

Mặc Tây Nhung lắc lắc đầu, nói, "Lúc ấy, tâm ý quần thần đều đã nguội lạnh. Chẳng qua ... nếu Viên Liệt năm đó không thoái vị, sẽ không có được hoàng thượng hôm nay."

Tương Thanh sửng sốt, gật gật đầu, thế sự vô thường, tựa hồ vẫn là nằm trong vòng tuần hoàn luân hồi của nhân quả ...

Còn đang suy tư, chợt nghe thấy tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên, Tương Thanh vội định thần lại, chỉ thấy binh khí của Ngao Thịnh và Dã Lũng Kỳ đang gắt gao đấu đá, mà ngựa của hai người thì vẫn loanh quanh đứng chung một chỗ.

Trên mặt Ngao Thịnh hiện ra vẻ cuồng ngạo mà Tương Thanh từ trước tới nay chưa từng gặp qua. Loại khí thế huy đao chém giết này, không phải là dũng mãnh, chính xác phải gọi là thị sát. (ham muốn giết chóc)

"Có những người, trời sinh ra nên sống trên chiến trường ..." Diệp Vô Quy cảm khái nói, "Đáng tiếc ta lại là văn nhân, không thể lĩnh hội hết được sự hào hùng này."

"Từ xưa, đế vương đều có một nửa cuộc đời sống trong hao quang hiển hách, đặc biệt là bậc đế vương khai quốc." Ông Càn Khôn thấp giọng nói, "Để đoạt được giang sơn, thỏa mãn dã tâm xưng vương, nên không ngừng chinh chiến thị sát ... Do đó đại đa số những đế vương khai quốc đều sống một cuộc đời ưu tráng. Có điều, khi đã thu tóm được giang sơn trong tay, dã tâm chiếm hữu được thỏa mãn, nhuệ khí kia cũng bị vinh hoa phú quý làm cho lu mờ."

"Sinh vu ưu hoạn, thành vu dã vọng, chung vu công thành (sống trong gian khổ, ấp ôm cuồng vọng, công thành đại nghiệp) Cuối cùng trở thành một bậc đế vương danh tiếng xuất chúng, đương nhiên cuộc đời sẽ là một truyền kỳ vẻ vang." Diệp Vô Quy đưa mắt chăm chú nhìn Ngao Thịnh đang như mảnh hổ trên giáo trường., "Có điều, ngoại trừ đế vương khai quốc, phần lớn các bậc quân vương khác đều sinh vu vinh hoa, thành vu vinh hoa, chung vu ưu hoạn (sống trong phú quý, an hưởng vinh hoa, rốt cục gian nan khổ cực)."

Tương Thanh thoáng sững sốt nhìn chúng thần, thì ra trong lòng mọi người đều biết -- Ngao Thịnh không phải là một hoàng tử may mắn ! Ngược lại, hẳn chính là sống trong gian khổ, ấp ủ dã vọng ... mà hiện tại, dã tâm càng lúc càng lớn, nhưng liệu đến cuối cùng có thể chung vu công thành được hay không ?

Quý Tư thấy Tương Thanh cúi đầu trầm tư liền cười, thấp giọng nói, "Cảnh ngộ của hoàng thượng và Viên Liệt thực sự rất giống nhau."

Tương Thanh ngẩng đầu, có chút không hiểu nhìn lão, "Thân thế của Viên Liệt cũng đáng thương như vậy sao ?"

"Ha hả ..." Quý Tư lắc đầu cười, "Viên thị là phú tộc, sinh ra trong vinh hoa phú quý. Ý ta nói không phải là vậy."

Tương Thanh càng thêm khó hiểu, chỉ đứng nhìn Quý Tư, chờ ông tiếp lời.

Quý Tư nhìn Tương Thanh, nói, "Bọn họ đều là những nam nhân lấy công danh sự nghiệp làm trọng, vì kiến công lập nghiệp mà trở nên vĩ đại, có thể từ bỏ ngay cả bản thân mình."

Tương Thanh gật gật đầu, lại nghe Quý Tư nói tiếp, "Nhưng bọn họ cũng là người thâm tình hiếm có trong thiên hạ. Vì ái nhân mà có thể từ bỏ đại nghiệp mà mình đã vất vả kiến lập, đem hoán đổi như một bó đuốc."

Tương Thanh ngỡ ngàng, bần thần hồi lâu, đến khi bên tai vang lên tiếng hô hào ủng hộ của quần thần mới giật mình bừng tỉnh, ngẩng đầu lên thì thấy Ngao Thịnh cầm đao quét qua khiến cho Dã Lũng Kỳ bị hất văng xuống đất. Hắn quay đầu ngựa, chĩa mũi đao về phía Dã Lũng Kỳ, cười nói, "Còn chưa chịu nhận thua ?"

Dã Lũng Kỳ sắc mặt tái nhợt, cắn răng tiếc hận bản thân tài không bằng người, trong lòng tràn đầy buồn bã và chán nản.

Ngao Thịnh nhướn mày nhìn hắn, cười nói, "Không phục liền lên ngựa tiếp tục đánh !"

Dã Lũng Kỳ hít sâu một hơi, nói, "Ta nhận thua ! Ta, Dã Lũng Kỳ, không phải là kẻ thua không phục."

Ngao Thịnh vừa lòng nở nụ cười, theo bản năng quay đầu lại, thấy Tương Thanh ở phía xa xa cũng đang nhìn về phía hắn, trong lòng có chút đắc ý, hướng về phía y nhẹ nâng lên đại đao trong tay.

Tương Thanh trên mặt không tự giác lộ ra ý cười, Ngao Thịnh vui như mở cờ trong bụng, quay lại nói với Hồ Vương, "Kế tiếp là người !"

Hồ Vương nhíu mày trầm mặc, thật lâu sau mới nói, "Hoàng thượng, về phần luận võ ta xin nhận thua, không phải là đối thủ của hoàng thượng !"

Ngao Thịnh nhìn gã, gật gật đầu, "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt !"

Hồ Vương trong lòng dĩ nhiên có chút e sợ. Gã cùng Dã Lũng Kỳ đã nhiều lần giao thủ, hai người cùng lắm coi như ngang tài ngang sức. Dã Lũng Kỳ kia dũng mãnh như hổ tướng vậy mà cũng chỉ đỡ được hơn mười chiêu của Ngao Thịnh, nếu là gã, tuyệt không có khả năng làm đối thủ của Ngao Thịnh ... Một đế vương công phu có thể giỏi đến như vậy, thật sự làm cho Hồ Vương không khỏi hoảng sợ.

Ngao Thịnh lập tức xuống ngựa, không quay về long ý mà đi thẳng đến bên cạnh Tương Thanh. Văn Đạt dâng trà lên, Tương Thanh tiếp nhận, lấy vòng bạc ra thử độc, thấy không có gì bất thường mới đưa tách trà cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh bưng tách trà, uống ngay một ngụm, vẫn không dời mắt khỏi Tương Thanh.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh lộ ra vẻ mặt giống như trước đây mỗi lần luyện tốt công phu lại đòi khích lệ, có chút bất đắc dĩ, y nghĩ nghĩ một hồi, sau cùng vẫn nói, "Làm rất khá."

Ngao Thịnh lập tức cảm thấy mỹ mãn, vẻ mặt vui sướng đem tách trà đưa lại cho Văn Đạt.

Quý Tư đứng một bên nhắc khéo Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, vẫn còn một trận nữa mà."

Ngao Thịnh gật gật đầu, hỏi Dã Lũng Kỳ, "Trận cuối cùng muốn so thế nào ?"

Dã Lũng Kỳ ủ rũ đứng một bên, hận bản thân đánh không lại Ngao Thịnh, mặt khác, thấy Ngao Thịnh cùng Tương Thanh thân mật, trong lòng rất không thoải mái, bất quá cũng không có biện pháp, ai bảo hãn tài nghệ không bằng người a ?

Hỗ Vương biết Dã Lũng Kỳ vốn là kẻ tâm cao khí ngạo, bây giờ lại suy sụp như vậy chắc chẳng còn nghĩ nổi cái gì nữa, liền thay hãn đáp lời, "Hoàng thượng, trận cuối cùng chính là săn thú, mỗi phe sẽ tự mang theo mười người vào bãi săn, phe nào săn được nhiều hơn sẽ thắng."

Ngao Thịnh gật gật đầu, kéo tay Tương Thanh, nói, "Thanh, người theo ta. Tám người còn lại cho người chọn đi."

Tương Thanh ngẫm nghĩ, từ trong đám ảnh vệ của Hắc Vân bảo đi theo mình chọn ra tám người võ nghệ cao cường, thông minh lanh lợi.

Hỗ Vương cùng Dã Lũng Kỳ lần này không chia nhân mã, mà mỗi bên mang theo bốn người, vừa đủ hợp lại thành một đội.

Thị vệ dẫn Ngao Thịnh và mọi người tới khu săn bắn phía sau giáo trường.

Nói đến vây săn, Ngao Thịnh chưa từng có hứng thú. Đây là bãi săn do Viên Lạc kiến tạo, nghe nói trước đây lão rất thích săn thú, thế nhưng Ngao Thịnh lại chẳng thừa hưởng sở thích ấy từ lão. Xem ra, hãn cho rằng cùng súc sinh phân so cao thấp cũng chẳng có nghĩa lý gì, muốn đánh liền gọi người ra đánh a.

Vì lẽ đó mà bãi săn bắn của hoàng gia suốt mấy năm qua cũng chẳng có ai lui tới, nghe nói bên trong có nuôi khá nhiều chương xạ bào tử (hươu,

nai, hoẵng, cầy...), gà rừng thỏ hoang thì vô số, còn có hồ ly lang sói cũng không ít.

Ngao Thịnh sai người ở bên ngoài bãi săn đốt sẵn hỏa lô, chuẩn bị bếp nướng thịt thú. Văn võ bá quan khó có dịp tụ tập cùng một chỗ, liền dựng bàn ghế, cùng nhau ngồi xuống, nhấp rượu trò chuyện chờ thưởng thức bữa tiệc dân dã.

Dã Lũng Kỳ cũng Hồ Vương có chút chán nản. Hai người bọn họ coi trọng trận chiến liên quan đến sinh tử vinh nhục như vậy, còn Ngao Thịnh lại chỉ coi đó như một cuộc đùa chơi.

Thấy mọi người tất bật chuẩn bị sắp xếp, Tương Thanh nhẹ giọng hỏi Ngao Thịnh, "Người đoán xem vì sao bọn họ lại muốn so tài săn thú?"

Ngao Thịnh sững sốt, quay mặt nhìn y. Tương Thanh nói tiếp, "Hồ tộc cùng Dã Lũng tộc đều là những bộ tộc quanh năm du cư ở tái ngoại. Nói đến chăn dê thả ngựa hần là rất thông thạo, nhưng còn săn thú, liệu có am tường như vậy không?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Như vậy, đại khái là cũng có chuẩn bị từ trước đi."

"Vậy còn người?" Tương Thanh hỏi, "Có cái gì nắm chắc phần thắng?"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ một hồi, lắc đầu, "Không có."

Tương Thanh tròng mắt nhìn hần, có chút giật mình, hỏi, "Không có kế sách. Người định theo chân bọn họ về làm người nhà a?"

Ngao Thịnh nghe xong liền nhướn mày, xấp lại cười xấu xa, "Thanh, người nói ta theo chân bọn chúng về làm người nhà. Giờ người theo ta, có phải hay không cũng là người nhà của ta?"

Tương Thanh cau mày nhìn Ngao Thịnh, "Giờ là lúc nào mà người còn có tâm tình nói hươu nói vượn ?"

Ngao Thịnh khoanh tay nhìn y, "Thanh, trừ bỏ nói hươu nói vượn, người còn câu nào khác để mắng ta không ?"

Tương Thanh cứng họng nửa ngày mới mấp máy nghẹn ra một câu, "Ồ ... hồ ngôn loạn ngữ."

Ngao Thịnh dỗi nhìn y, thật lâu sau nhỏ giọng uy hiếp, "Đừng khiến ta trước mặt mọi người mà thân người !"

Tương Thanh cũng không yếu thế, trừng mắt nhìn lại hăn, "Người dám !"

Ngao Thịnh có chút ngỡ ngàng sờ sờ cằm, lầm bầm, "Đúng vậy a, ta không dám !". Lúc này, một ảnh vệ tiến đến nói, "Hoàng thượng, Thanh phu tử, đối phương dẫn theo tám người, hình như đều là dân săn bắn."

"Nga ?" Ngao Thịnh đưa mắt nhìn sang, thấy mấy người bên phe Hồ Vương và Dã Lũng Kỳ đều mặc dị bào da thú, trên lưng đeo cung tiễn ngoại tộc, bên cạnh còn dắt theo chó săn. Đúng là ra dáng dân săn bắn chuyên nghiệp a.

"Cách ăn mặc này trông giống như thợ săn trên thảo nguyên." Tương Thanh khẽ nhíu mày, nói, "Thợ săn thảo nguyên thường tụ tập đi thành một nhóm để vây bắt con mồi. Tiễn pháp của họ là cực kỳ chuẩn xác."

"Ân." Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Xem ra đúng là người ta đã có chuẩn bị từ trước mà." Khi nói còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "người ta".

Tương Thanh trừng mắt nhìn hăn một cái, quay lại nói với ảnh vệ, "Trong đám các người, có ai biết săn bắn ?"

Mấy ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau, ngập ngừng, "Phu tử, ngài cũng không phải là không biết, nếu là săn thỏ đuổi gà hay mấy thứ đại loại như vậy đối với chúng ta không thành vấn đề, bất quá, nói đến săn bắn thì ... hoàn toàn không có kinh nghiệm a."

Tương Thanh nhú mày, nhìn Ngao Thịnh, "Trận này thật không dễ thắng."

"A ..." Ngao Thịnh lắc lắc đầu, hết nhìn Tương Thanh lại nhìn ảnh vệ, cười nói, "Thật sự là tướng nào dẫn theo quân đấy mà."

Tương Thành cùng ảnh vệ khó hiểu giương mắt nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh vươn tay vuốt vuốt cằm Tương Thanh, nói, "Người thật thà, dẫn theo một đám người cũng thật thà không kém. Săn không được thì không biết cướp sao?"

"Cái gì?" Tương Thanh trợn mắt nhìn Ngao Thịnh, "Cướp?"

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu, nói với đám ảnh vệ, "Các người đi theo mấy tên thợ săn đó, chờ bọn chúng bắt được con mồi liền xông lên, đánh cho chúng một trận không đứng dậy nổi, đem con mồi đoạt lấy, biến thành mồi của chúng ta."

Mấy ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau, rút can đảm nói, "Hoàng thượng, cái này là chơi xấu a ..."

"Ha ..." Ngao Thịnh chỉ chỉ về phía mấy tay thợ săn, nói, "Cái đám ngay cả chó săn cũng dẫn tới rồi, còn chưa tính là chơi xấu? Nếu bọn chúng chịu chơi đẹp, chúng ta cũng sẵn sàng tỷ thí công bằng. Đẳng này bọn chúng ăn gian trước, chúng ta lại tuân thủ luật chơi thì khác nào tự nhận mình là một đám ngốc tử."

Tương Thanh trên mặt lộ vẻ xấu hổ, đám ảnh vệ cười khẽ, gật đầu, "Vi thần đã hiểu."

Sau đó, đám ảnh vệ tụ tập nhau lại bàn bạc kế sách. Ngao Thịnh thấy Tương Thanh nhìn đi nơi khác liền xáp lại gần, hỏi, "Thanh, hai chúng ta đi săn thú hay là đi cướp con mồi của Hồ Vương và Dã Lũng Kỳ?"

Tương Thanh sắc mặt liếc hẩn, hàm hừ nói, "Không biết. Ta là ngốc tử mà."

"Ha hả ..." Ngao Thịnh cười vang, Tương Thanh lại bị hẩn chọc giận mất rồi. Hẩn vươn tay nắm lấy bàn tay Tương Thanh, nhẹ nhàng xoa vuốt từng ngón tay, nói, "Vậy là người mạnh hơn ta rồi. Ta đã bị một tên ngốc tử mê hoặc đến thần hồn điên đảo."

Tương Thanh có chút bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Ngao Thịnh, liếc mắt một cái. Y đối với tên này thật sự là hết cách. Da mặt tiểu tử này, phải nói sao nhỉ ... như thế nào lại luyện thành dày lên, biến ra một kẻ vô lại như vậy a ?

Hết chương 27

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 28] Di động

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh mang theo tám ảnh vệ, mà bên Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương cũng dẫn theo tám thợ săn. Hai phe cùng đi vào trong bãi săn. Lúc này, trong bãi săn bắt đầu nổi lên từng trận gió nhẹ, cuốn bay bụi cát cùng những cành cỏ khô đảo qua trong không trung.

Đại khái bên trong bãi săn bản đã lâu không có người lui tới cho nên các con vật cũng không còn tinh nhạy giống như trước kia, từng đám từng đám tụ tập nhàn nhã gặm cỏ kiếm ăn bên bìa rừng. Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ vang lên ...

Đám động vật ăn cỏ góc đầu lên cảnh giác nhìn tứ phía, thoáng hướng tầm mắt ra ngoài bìa rừng liền thấy Tương Thanh đang cười trên lưng bạch hổ.

Bản năng khiếp sợ chúa sơn lâm vốn đã ăn sâu trong máu thịt suốt trăm ngàn năm qua, cho nên đám dã thú đều bắt đầu hoảng loạn, quay đầu bỏ chạy, lui trốn vào tận trong rừng sâu.

Ngao Thịnh lạnh lùng cười, nhìn thợ săn tiên phong người Dã Lũng tộc đang đứng bên cạnh, lại ngó qua đám chó săn vừa bị bạch hổ dọa cho náo loạn, cười nhẹ nói với Tương Thanh, "Thanh, mười con chó săn của bọn chúng cũng không địch lại được với mãnh hổ của chúng ta a." Vừa nói vừa vỗ nhẹ vào đầu bạch hổ, "Vậy nên mới nói, có một số người trời sinh đã là kẻ vương giả ..."

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh, nhin không được quay đầu sang một bên khẽ cười.

"Sao vậy ?" Ngao Thịnh bị nụ cười của Tương Thanh mê hoặc, mặt khác cũng ý thức được là y đang cười mình, liền tò mò hỏi, "Ta nói không đúng sao ?"

Tương Thanh lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người mãnh hổ, nói với Ngao Thịnh, "Không ... Chỉ là nó rất giống người. Các người nên bái thiên địa nhận nhau làm huynh đệ đi. Người là Ngao Thịnh, còn nó là Ngao Ô."

Ngao Thịnh sửng sốt, nửa ngày mới hiểu được câu vừa rồi là chính miệng Tương Thanh nói ra. Một người bình thường nề nếp, nhã nhặn như Tương Thanh lại có thể nói ra một câu nửa khen ngợi, nửa đùa cợt hấn như vậy.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh cứ thất thần nhìn mình không chớp mắt, liền đưa tay đẩy mặt hấn ra, nói, "Đừng có nhìn chăm chăm như vậy !"

Ánh mắt Ngao Thịnh dần lãnh đạm trở lại, trong lồng ngực không hiểu sao như có một luồng tà hỏa nảy lên, khiến hấn đột nhiên rất muốn gào khóc tru dài hai tiếng.

Tương Thanh đương nhiên không biết trong đầu hấn đang đang miên man suy nghĩ cái gì, chỉ điềm nhiên cười hỏ, cùng mọi người tiến sâu vào trong rừng.

"Bắt đầu từ đây đi." Ngao Thịnh quay sang nói với Hồ Vương và Dã Lũng Kỳ, "Cho các người chọn một hướng, ta sẽ chọn hướng kia, sau một khoảng thời gian sẽ tập hợp lại xem ai săn được nhiều hơn !"

"Được." Hồ Vương và Dã Lũng Kỳ cùng gật đầu. Hai người bọn họ chọn hướng tây, Ngao Thịnh và Tương Thanh liền theo hướng đông, mọi người tách ra tiến vào rừng.

Tám ảnh vệt đi vào trong rừng liền lập tức tản ra, bám theo tám thợ săn kia.

"Chúng ta không đi theo dõi bọn Dã Lũng Kỳ sao ?" Tương Thanh có chút khó hiểu, quay sang thấy Ngao Thịnh đang thích thú nhìn đám thỏ hoang cùng chim chóc bị bạch hổ làm cho hoảng sợ náo loạn, hần cười nói, "Hai tên kia thì sẵn được gì chứ ? Bọn chúng có thể lợi hại bằng Ngao Ô sao ? Chúng ta đã lâu không đi du ngoạn trong núi, mặc kệ bọn chúng, ta đi đường ta, đến phía trước kia coi thử xem, nếu bọn chúng sẵn được nhiều thì đem cướp lấy là được."

"Người là hoàng đế, đừng có nói chuyện như thổ phỉ cường đạo được không ?" Tương Thanh bất đắc dĩ bị Ngao Thịnh lôi kéo đi về phía trước. Khu rừng này đã nhiều năm không có ai tu bổ, bốn phía cỏ dại mọc um tùm, cây cối xanh tươi, nhìn qua có cảm giác giống như đang lạc vào một rừng cây vô tận.

"Chuyện về cung nữ kia đã điều tra xong chưa ?" Tương Thanh hỏi Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh xoay mặt nhìn y, có chút bất đắc dĩ, "Thanh, lúc này chỉ có hai người chúng ta, sao không cùng nhau nói về mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này nọ, bàn về cung nữ kia làm gì chứ."

Tương Thanh nhìn hần một cái, nói, "Có người muốn lấy mạng người a ! Sao không tỏ ra khẩn trương một chút ?"

Ngao Thịnh nhún vai, "Đại khái vừa rồi Văn Đạt có nói với ta, cung nữ kia là người bên ngoài trà trộn vào, trên người còn có ấn ký này a." Nói xong liền lấy ra phi đao đã được khử độc đưa cho Tương Thanh xem.

Tương Thanh cầm lấy phi đao, xem xét ấn ký có khắc trên đó, khẽ nhíu mày, "Đây là long thảo hoa ..."

"Long thảo hoa ?" Ngao Thịnh ghé lại gần nhìn thử, nói, "Nhìn kỹ trông giống như móng vuốt rồng."

"Loài hoa này tượng trưng cho điềm xấu." Tương Thanh thản nhiên nói.

"Điềm xấu ?" Ngao Thịnh nhướn mày nhìn Tương Thanh, "Hoa đẹp như vậy, sao lại bị coi là tượng trưng cho điềm xấu ?"

Tương Thanh nói, "Loài hoa này rất kỳ lạ, hàng năm chỉ nở hoa vào mùa hạ, rễ cây mọc chồi lên từ mặt đất, trước khi hoa nở sẽ không có lá, đợi đến khi mùa hạ qua đi, hoa tàn thì lá mới mọc."

"Không mọc lá trước khi nở hoa ư ?" Ngao Thịnh cảm thấy điều này thực mới mẻ, "Thú vị thật a."

"Vòng đời ngắn ngủi, sớm nở tối tàn." Tương Thanh nhìn ấn ký kia đến xuất thần, "Chỉ khi chớm nở mới khoe ra vẻ đẹp diễm lệ rực rỡ mà thôi."

"A ..." Khóe miệng Ngao Thịnh khẽ cong lên, "Loài hoa này tính tình cũng vội vàng ghê a."

"Người không biết lai lịch của hoa văn này sao ?" Tương Thanh tựa hồ có chút lo lắng.

"Không biết." Ngao Thịnh lắc đầu, hỏi, "Không phải là của môn phái nào đó trên giang hồ sao ?"

Tương Thanh cầm phi đao, cúi đầu trầm tư, miệng thì thào như tự nói, "Hạ nhật thịnh khai (ngày hè nở rộ) ... Hạ ..."

"Thanh !" Ngao Thịnh chau mày, vội túm lấy tay Tương Thanh, kéo y vào trong lòng mình, ôm chặt lấy, giận dữ nói, "Người lại suy nghĩ cái gì a !"

Tương Thanh thu hồi phi đao, nói, "Không ..."

Cảm giác đổ kỵ cùng ghen ghét trong lòng Ngao Thịnh bất giác nổi lên, "Người ngắm hạ hoa liền nghĩ đến tên họ Hạ kia, tại sao lúc ngắm thái

dương lại không nghĩ tới ta ?"

Tương Thanh chần chờ trong chốc lát, giương mắt nhìn hẳn, "Có liên quan gì chứ ?"

Ngao Thịnh nhướn mày, "Tên ta cũng có một bộ chữ nhật mà !"

Tương Thanh dờ khóc dở cười, nhỏ giọng nói thầm, "Tiểu Hoàng bảo chữ nhật trong tên người cũng có nghĩa là biển ..."

Ngao Thịnh nổi giận, cúi đầu hôn lên môi y. Tương Thanh đẩy hẳn ra, nói, "Nơi này không có người, người còn tiếp tục làm xằng làm bậy, ta sẽ không khách khí !"

Ngao Thịnh càng thêm tức giận, "Người không cho ta hôn một chút, ta sẽ không hả giận được. Như vậy về sau ta sẽ hạ lệnh cấm người trong thiên hạ không được mang họ Hạ !"

"Người ..." Tương Thanh hết nói nổi tên Ngao Thịnh này rồi, người đâu toàn suy nghĩ những chuyện chẳng ăn khớp với nhau chút nào.

"Đừng nháo nữa." Bất đắc dĩ đẩy hẳn ra, Tương Thanh thấp giọng nói, "Ta là lo lắng cho người. Việc này nên điều tra rõ ràng vẫn hơn."

Ngao Thịnh nghe Tương Thanh nói là lo lắng cho mình, trong bụng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại liền thấy hối hận, chuyện năm đó chỉ sợ Tương Thanh đau lòng nên hẳn mới không nhớ cớ tận gốc, vậy nên bây giờ mỗi lần nhớ tới là ôm một bụng tức a.

"Hoàng cung sao lại canh giữ không nghiêm ngặt như vậy ..." Tương Thanh lắc đầu, "Có thể để cho ngoại nhân trà trộn được vào bên trong."

"Người bên ngoài không có khả năng trà trộn được vào." Ngao Thịnh chọn mi, nói, "Nếu không có nội ứng thì làm sao biết được đâu là kim loan

điện, đâu là tâm cung !"

"Cũng đúng !" Tương Thanh cảm thấy có lý, gật đầu, hỏi, "Người cho rằng trong triều có nội gián cố ý đưa thích khách vào cung ?"

"Đại khái là vậy ..." Ngao Thịnh sờ sờ cằm, nói, "Bất quá hiện giờ, toàn bộ Thịnh Thanh này trừ bỏ ta ra, không ai có thể tranh ngôi đoạt vị ... Hại ta cũng không có ý gì, mặt khác, nữ thích khách kia chính là muốn giết người."

Nói tới đây, Tương Thanh đột nhiên ngưng thần, lập tức đẩy Ngao Thịnh ra xa, hai người tách ra hai phía ... Sau đó, chợt nghe thấy hai tiếng [sưu sưu] bay qua đỉnh đầu, ám tiễn lóe lên ngân quang bay tới vị trí hai người vừa đứng, ghim lên thân cây phía sau.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đưa mắt nhìn nhau, có chút giật mình - Kỳ quái a ! Hai người như vậy mà không phát hiện ra một chút khí tức nào ... Nếu có người tới gần, với công lực của bọn họ khẳng định sẽ phát hiện ra ngay. Không lẽ thích khách này thân thủ lợi hại đến mức ra tay động thủ cũng không kinh động được đến hai người ư ?

Tương Thanh nhặt lên một viên đá, vận nội công, bắn về phía ám tiễn vừa rồi bay tới, liền sau đó nghe được [đông] một tiếng rất nhỏ.

Liếc mắt qua cũng biết, loại thanh âm này là tiếng viên đá đập trúng thân thể ... Có thể thấy thích khách kia ở cách bọn họ cũng không quá xa, vì có gì một chút động tĩnh cùng khí tức đều không có ? Nếu công phu của hẳn thực sự rất cao cường, sao lại để một viên đá nhỏ bắn trúng ?

Còn đang suy nghĩ, từ trên cây, ảnh vệ tùy thân của Ngao Thịnh nhảy xuống, có mấy người tản vào trong rừng đuổi bắt thích khách.

"Hoàng thượng !" Ảnh vệ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, trong một ngày mà đã hai lần có người muốn hành thích hoàng thượng và Tương

Thanh. Lần trước Tương Thanh đã suýt gặp chuyện không may, lần này nếu không phải là y tình táo phát hiện kịp thời, nói không chừng Ngao Thịnh đã bị thương rồi, bọn họ quả thực là thất trách. Bất quá, Ngao Thịnh và Tương Thanh cũng không trách bọn họ, một mặt là vì cả hai đều không kém cỏi đến mức phải ỷ lại vào ảnh vệ, mặt khác Ngao Thịnh đã ra lệnh cho ảnh vệ tránh mặt khi hấn và Tương Thanh ở riêng một chỗ. Về phương diện khác, thích khách này đến tột cùng vì nguyên nhân gì mà đến ? Vì sao bọn họ một chút cũng phát hiện ra động tĩnh khác lạ ?

Lúc này, chợt nghe thấy trong rừng vang lên tiếng hổ gầm, còn có thanh âm hỗn loạn. Tựa hồ cách đây không xa, có cái gì đó đang chạy tới.

Mấy ảnh vệ lập tức đứng hộ giá trước mặt Ngao Thịnh và Tương Thanh. Cùng lúc đó, chỉ thấy bóng một người lão đảo chạy tới, đằng sau còn có bạch hổ cùng hai ảnh vệ đang đuổi theo.

Đến khi nhìn kỹ diện mạo của người nọ, mọi người đều kinh hoàng hít một hơi lạnh khí. Người kia hai mắt vô thần, trắng dã không nhìn thấy con ngươi, gương mặt tái xám bị tàn phá nghiêm trọng, không có vết máu mà chỉ có màu thịt trắng bệch đang dần thối rữa ... Y phục trên người bám đầy bùn đất, tóc tai xám trắng rối bời, dơ bẩn hôi thối. Càng làm cho người khác ghê sợ chính là trên người hấn như thể lại bao bọc bởi một thân áo liệm rách nát.

Mọi người lập tức đều cảm giác được, người này đã không còn hơi thở.

"Hấn là người chết !" Tương Thanh kinh hãi.

Thấy người nọ ngã sấp trên mặt đất, thân thể còn vụn vẹo gãy giụa mấy cái, quái dị đến không nói lên lời, Ngao Thịnh nhíu mày, ra lệnh cho ảnh vệ, "Đè hấn lại, để ta xem hấn đến tột cùng là thứ gì !"

"Tuân lệnh !" Ảnh vệ rút kiếm, tung cước gạt ngã người kia, bốn thanh kiếm chế trụ ở tay chân, không cho hấn cử động.

Tương Thanh cùng mọi người cúi đầu xem xét, thấy người nọ há miệng không ngừng giãy giụa, bên thắt lưng có buộc một khung xương màu đen cổ quái.

"Đây là cốt giá thuật !" Tương Thanh nhíu mày, cầm lấy kiếm của ảnh vệ bên cạnh vén ống tay áo của tử thi lên, trên cổ tay rõ ràng vẫn cột ám tiễn giống hệt như mấy cái vừa rồi tấn công bọn họ ...

"Cốt giá thuật là cái gì ?" Ngao Thịnh khó hiểu nhíu mày nhìn Tương Thanh.

"Ta mới chỉ nghe nói qua, là một loại dị thuật được lưu truyền từ xa xưa ở Tây Vực ..." Tương Thanh còn chưa dứt lời, phía sau chợt vang lên mấy tiếng, một ảnh vệ phi thân tới, nói, "Hoàng thượng ... Không tốt rồi, Hồ Vương bị người ta đả thương, kẻ đả thương hẳn chính là ..." Nói tới đây, ảnh vệ đột nhiên nhìn thấy tử thi nằm trên mặt đất, vội kêu, "A ! Ở đó cũng có một cỗ thi thể ! Thứ đả thương Hồ Vương cũng giống như thứ này !"

Ngao Thịnh cau mày, hỏi, "Hồ Vương bị thương có nặng không ?"

"Cánh tay hẳn thương." Ảnh vệ trả lời, "Nhưng hình như còn bị trúng độc."

Ngao Thịnh gật gù đầu, nói, "Đi gọi thái y, còn lại các người đem cái xác này về cho trẫm."

"Tuân lệnh !" Ảnh vệ nhanh chóng phân công nhau ra hành động.

Tương Thanh đi đến bên thân cây, dùng khăn tay rút hai cây ám tiễn kia ra, quan sát một chút, nói với Ngao Thịnh, "Cùng một dạng ấn ký."

Ngao Thịnh nhìn thoáng qua, trầm mặc một hồi, nói, "Để xem ... Cứ cho là bọn chúng muốn hành thích ta, không ngờ còn ra tay ám toán bọn Hồ Vương ... đến tột cùng là vì mục đích gì ?"

Tương Thanh thu hồi ám tiễn, cùng Ngao Thịnh đi về phía tây, tới chỗ bọn Hồ Vương cùng Dã Lũng Kỳ.

Dã Lũng Kỳ đứng một bên, sắc mặt nhăn nhó khó coi. Trên mặt đất là một cỗ tử thi. Thái y đang giúp Hồ Vương giải độc, lão dùng dao nhỏ khoét bỏ phần thịt xung quanh vết thương, Hồ Vương đau đến đầu đầy mồ hôi, cắn răng nhẫn nại.

Tương Thanh bước tới gần, quan sát một loạt trên dưới cỗ thi thể kia, so với thứ vừa nãy cũng không sai khác lắm, đều đã thối rữa đến lộ cả xương trắng. Y có chút khó hiểu, hỏi, "Cái xác này là từ đâu tới ?"

"Phu tử." Văn Đạt vội vã dẫn theo Quý Tư và Diệp Vô Quy chạy tới bên cạnh Tương Thanh, nhỏ giọng nói, "Phía sau bãi săn này là khu loạn táng. Những cung nhân sau khi chết mà không có ai lãnh nhận đều được chôn cất ở đây. Có nhiều thi thể có lẽ đã bị dã thú đào móc lên ăn thịt."

Tương Thanh gật gù đầu, quay sang nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cúi đầu nhìn chăm chăm vào hai cỗ tử thi, trầm tư một hồi, sau giương mắt nhìn Dã Lũng Kỳ đang đứng một bên, khước miệng khẽ nhếch lên, "Dã Lũng Kỳ, trầm thấy phản ứng của người cũng có chút khác thường a."

Dã Lũng Kỳ hiển nhiên còn đang mông lung suy nghĩ, nghe thấy tiếng Ngao Thịnh gọi, hần liền thoáng giật mình, ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh.

"Theo thái độ của người, hẳn đã sớm la lối om sòm, nói ta ở chỗ này bày mưu đặt bẫy, giở trò hại người và Hồ Vương." Ngao Thịnh âm thầm cười, "Sao đột nhiên lại câm như hến vậy ?"

Dã Lũng Kỳ tức giận đến mặt trắng cả ra, "Ta, Dã Lũng Kỳ không phải là loại tiểu nhân không phân rõ thị phi !"

Diệp Vô Quy nhìn hẳn, hỏi, "Nói như vậy là người biết rõ thứ này thật sự là gì?"

"Trước đây trong cung chưa từng phát sinh chuyện này." Quý Tư nói, "Từ lúc hai người các người tới liền liên tục xảy ra sự lạ. Đến tột cùng là đang diễn ra chuyện gì?"

Dã Lũng Kỳ nhìn mọi người, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, nói, "Ta biết, những người này không phải là do các người sắp đặt ..."

Lúc này, chất độc trên tay Hồ Vương đã được cắt bỏ ra hết. Lão thái y Sử Khang giải độc cho gã xong liền tiến tới bắm báo với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, lão phu có chuyện muốn nói."

Sử Khang vốn là thái y nổi danh của Thịnh Thanh, lão cùng Mộc Lăng cũng có chút giao tình. Năm đó, lúc Tương Thanh cùng Ngao Thịnh vào kinh, Mộc Lăng đã đề cử lão với bọn họ. Sử Khang đối với độc dược có nghiên cứu chuyên sâu, lại giỏi vận dược giải vô số kỳ độc.

Ngao Thịnh từ trước tới nay đối với hiền tài như ông vẫn luôn tôn trọng, lập tức cung kính khoát tay, "Sử lão khanh cứ nói."

"Chư vị nhìn xem thứ này." Lão thái y dâng lên một hòm sứ men trắng nhỏ, trình đến trước mặt mọi người, "Đây là phần thịt vừa mới cắt bỏ từ vết thương của Hồ Vương."

Mọi người tập trung nhìn vào, sau đó liền cau mày. Phần thịt kia giống như bị đốt đến cháy đen, lại cứng như than củi.

"Đây là loại độc gì vậy?" Tương Thanh nói xong liền lấy ám tiễn được bọc trong khăn tay ra, hỏi, "Sử lão, ngài nhìn xem có giống thứ này không?"

"Giống nhau, giống nhau !" Sử Khang gật gật đầu, nói, "Hoàng thượng, loại độc này có tên là lam diễm."

"Lam diễm ?" Ngao Thịnh thoáng khó hiểu.

"Đúng vậy. Nó là một loại kỳ độc rất hiếm thấy của Tây Vực." Sử Khang nói, "Đại khái là đã thất truyền từ mấy trăm năm trước, thần chỉ được biết đến qua sách cổ."

"Loại độc này có chỗ nào kỳ lạ sao ?" Quý Tư hỏi.

Sử Khang chỉ vào ám tiễn được phủ một tầng lam sắc bên ngoài, nói, "Nghĩa cũng như tên, loại độc này có màu lam, nhìn qua nồng hậu thuần khiết như nước hồ mùa thu, có điều, nếu dẫn vào máu thịt thì nơi tiếp xúc sẽ giống như bị lửa thiêu, khiến cho da thịt bị đốt đến cháy đen ... Nếu không kịp khoét bỏ phần da thịt bị nhiễm độc, độc sẽ lan ra cho đến khi toàn thân đều bị thiêu đốt thành tro tàn !"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy loại độc dược này quả thực đáng sợ.

"Mọi người xem, khối thịt này đã hóa thành tro bụi rồi !" Sử Khang chỉ vào phần thịt trong hòm sứ, quả nhiên khối thịt đã bị thiêu ra tro.

Tất cả đều cùng nhíu mày, chính lúc này, chợt nghe Dã Lũng Kỳ lên tiếng, "Ta biết thứ này từ đâu tới ... Những thứ này vẫn luôn đuổi theo bọn ta từ lúc vào kinh tới nay."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 29] Âm dịch

Nghe lời Dã Lũng Kỳ nói, mọi người quay mặt nhìn, chỉ thấy sắc mặt hần gần như trắng bệch, nhìn Ngao Thịnh nói, "Mấy thứ kia đã đi theo ta và Hồ Vương tới."

Trên mặt Hồ Vương lúc này lấm tấm mồ hôi lạnh, sắc thái cũng cực kỳ ác liệt, thấp giọng nói, "Đúng vậy !"

"Những thứ này rốt cục là cái gì ?" Tương Thanh có chút không tin nổi, mặc dù quả thực y cũng từng nghe nói qua về cốt giá vu cổ, những thế nào cũng thấy có gì đó rất quý dị.

"Ta cũng biết rất ít....." Dã Lũng Kỳ nhìn Sử Khang đứng bên cạnh, hỏi "Thần y, đã bao giờ nghe nói đến cù sừ* chưa ?"

"A....." Dã Lũng Kỳ vừa dứt lời đã thấy Sử Khang hít sâu một ngụm lãnh khí, ông nhắc tay cầm lấy cây đao của một ảnh vệ đứng bên cạnh, chém thẳng xuống đầu của cỗ thi thể nằm trên mặt đất..... [răng rắc] một tiếng, đầu người bửa làm đôi.

Mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy phần não màu xám đã gần phân hủy của người chết tuôn ra, Sử Khang dùng dao nhỏ rạch vào não, chợt nghe bên trong có tiếng xèo xèo quái lạ. Nhìn kỹ hơn một chút, chợt thấy một con sâu ba tấc* từ phần bị rạch chui ra, thân sau có ba phần, đuôi đặc biệt dài, phần mũi nhọn ở chóp đuôi phân nhánh, giống như một chiếc kim.

Ngao Thịnh nhin không được nhúu mà, thấp giọng nói, "Đây là cái quái gì vậy ?"

Sử Khang không nhiều lời, một đao đâm chết, nói với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, những thứ này phải lập tức tiêu hủy !"

Ngao Thịnh gật đầu, phân phó cho ảnh vệ, "Các người mang dầu hỏa lại đây, mang những thứ này đốt hết !"

"Vâng !" Nhóm ảnh vệ vội vã thi lệnh, Sử Khang cùng một phương pháp, mở hết những thi thể còn lại ra, bên trong cũng có một con sâu, bị ông đâm chết, sau đó cho người mang cả hai cỗ thi thể đi tiêu hủy.

"Sử lão ?" Tương Thanh hỏi. "Thứ vừa rồi chính là cù sừ sao ?"

Sử Khang vẻ mặt ngưng trọng, gật gật đầu.

Diệp Vô Quy đứng một bên cũng khe khẽ thở dài, "Không thể ngờ loại sâu này thực sự tồn tại."

Quý Tư hơi giật mình hỏi Diệp Vô Quy, "Diệp học sĩ cũng từng nghe nói qua ?"

Diệp Vô Quy gật gật đầu, nói, "Ta chỉ từng nhìn qua trong sách cổ, cù sừ đứng đầu bách trùng, cực kỳ lợi hại, về phần đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ lắm."

Tất cả mọi người nhìn Sử Khang và Dã Lũng Kỳ.

Sử Khang thở dài nói, "Cù Sừ vốn không phải loại sâu quá lợi hại, vốn chỉ có sở trường đào hang, nhưng chúng khác với những loại sâu khác ở chỗ, loại sâu này cực kỳ thông minh, cũng rất nặng tình cảm, sẽ nghe theo sự sai khiến của chủ nhân."

"Sâu cũng biết nghe lời ?" Ngao Thịnh rất là giật mình.

Sử Khang gật đầu, nói, "Có nhiều loại sâu có khả năng phục tùng, như là hạt tử, độc phong (bọ cạp, ong độc) ..... Cù sừ là loại nghe lời nhất, có

điều cù sừ bình thường kích thước nhỏ, vô hại, chỉ có loài cù sừ bụng đỏ, chính là cù sừ nuôi chung với nãi cổ mà thành."

"Nãi cổ ?" Tương Thanh nghĩ một chút, nói, "Tựa như đã nghe qua rồi, là thứ Miêu nữ dùng để khống chế tình nhân ! Nếu thay lòng đổi dạ, tình nhân sẽ chết."

"Đúng." Sử Khang gật đầu, lúc này, Văn Đạt dẫn theo mấy thái giám nữa mang ghế tựa đến, Ngao Thịnh cho mọi người ngồi xuống nói chuyện.

"Tuy nhiên, ta nghe nói từ sau khi Tô Mẫn trở thành Namvương, Miêu cổ đã bắt đầu xuống dốc, rất nhiều cổ sư đã bị ban tử !" Quý Tư nói.

"Đúng vậy." Sử Khang gật đầu, "Miêu cổ đích thực là mối nguy hại lớn, nhưng loại cổ trùng này bình thường đều do cổ bà khống chế, nguy hại cũng hữu hạn. Thứ đáng sợ thực sự, kỳ thật là tà cổ Tây Vực."

"Tà cổ ?" Ngao Thịnh hỏi, "So với cổ trùng này có gì khác nhau ?"

"Hoàng thượng, ngài có điều không biết, nếu nói độc tính của Miêu cổ là làm cho người sống nghe lời, thì độc tính của tà cổ chính là làm cho người chết nghe lời !" Sử Khang lắc đầu, nói, "Người sống khi đã trúng cổ độc, chỉ cần không tiến vào nãi thì cũng tương tự như trúng kịch độc, sau khi trừ được cổ trùng thì sẽ không sao. Cho dù cổ trùng có đi vào nãi thì cũng không thể sống được lâu, nguy hại có hạn..... Đáng sợ hơn là chuyện tà cổ có thể khiến người chết sống lại ! Giống như những nhân hình cốt giá này." Khi nói chuyện, Sử Khang chỉ chỉ mấy cổ thi thể trên mặt đất, "Người chết thì sẽ không chết lại."

Lúc này, mọi người mới phát hiện, thi thể đã không động đậy nữa.

"Những cốt giá này, kỳ thực là thủ thuật che mắt !" Dã Lũng Kỳ nói, "Để người ta sinh ra ảo giác, cho rằng thân thể bị bạch cốt bám vào, bắt người

chết làm việc. Kỳ thật cốt giá này chỉ có một tác dụng cố định, một khi trói thi thể lại, thi thể sẽ không thối rửa ra, cũng có thể cử động."

"Thứ khổng chế họ, kỳ thực là con cù sừ nhỏ bé này đúng không ?"
Tương Thanh hỏi.

"Đúng." Sử Khang gật đầu, "Loại cù sừ này đực nhiều cái ít, cù sừ cái cực kỳ thông minh, nếu lúc vừa nở ra đã được người ta nuôi nấng thì sẽ nghe lời người đó, sai chúng làm gì chúng sẽ làm nấy. Thời cổ có người chuyên nuôi cù sừ, gọi là dưỡng sừ nhân, hiện tại đã gần như tuyệt tích."

"Nghe như vậy..... làm thế nào mà chui được vào trong óc người ?"
Ngao Thịnh tò mò hỏi.

"Chỉ cần cho cù sừ cái chui vào lỗ tai của người chết rồi đi lên đầu" Sử Khang nói, "Trên đuôi cù sừ có càng, có thể đào lỗ ở trong tai, nếu đi vào có thể khổng chế thi thể hành động, thi thể sẽ hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân chúng."

Ngao Thịnh nhú mày, "Thật ghê tởm."

Dã Lũng Kỳ nhìn Ngao Thịnh nói, "Họa cù sừ đã trở thành mối nguy hại lớn ở biên ngoại."

"Họa cù sừ ở biên ngoại ?" Tương Thanh giật mình.

Dã Lũng Kỳ gật đầu, nhìn Hồ Vương, hai người nhìn nhau chốc lát, dường như có điều bí ẩn gì đó rất khó nói ra.

Ngao Thịnh thờ ơ nhìn họ, nghĩ một chút rồi nói, "Ta hiểu rồi..... Hai người lần này đến đây, luận võ là lấy cớ, chủ yếu là muốn xem thực lực của Thịnh Thanh. Các người cố ý hăm dọa, chủ yếu là muốn xem Thịnh Thanh có thể bảo hộ được bộ tộc của các người hay không, đúng chứ ?"

Dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương liếc nhau, một cái, đều có chút xấu hổ.

Ngao Thịnh đứng lên, kéo tay Tương Thanh, nói, "Hai người nhận thua, xưng thần, ta bảo đảm an toàn cho các người, nếu không thì không cần nói nữa !" Dứt lời kéo Tương Thanh đi, bỏ lại Dã Lũng Kỳ cùng Hồ vương đứng nhìn nhau.

"Ai....." Tương Thanh bị Ngao Thịnh lôi ra ngoài, nói, "Sao người không để bọn hắn nói xong đã ? Thứ tai họa này đến từ Tây Vực, chứng tỏ rằng có người đứng sau chỉ thị, nếu không sớm diệt trừ, tương lai chắc chắn sẽ có nguy hại cho Thịnh Thanh !"

"Ta biết." Ngao Thịnh bật cười, đưa tay kéo Tương Thanh đến bên cạnh, "Thanh, người cho rằng ta là tên gốc sao ?"

"VẬY người....." Tương Thanh khó hiểu.

Ngao Thịnh lắc đầu, nói, "Tại người thành thật, Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương hiểu rõ chuyện này, quy thuận trước khi nói và quy thuận sau khi nói có sự khác biệt rất lớn !"

Tương Thanh nghĩ một chút, ngẩng đầu chờ Ngao Thịnh nói tiếp.

"Người nghĩ xem." Ngao Thịnh kéo tay Tương Thanh, vừa đi vừa giải thích, "Cho dù họ nói lúc nào thì chúng ta cũng phải giải quyết chuyện cù sừ kia đúng không ?"

"Ân." Tương Thanh gật đầu.

"Nếu bây giờ họ không quy thuận mà nói trước, chuyện này cuối cùng sẽ trở thành Thịnh Thanh ta gặp họa, bọn họ đến hỗ trợ ! Thịnh Thanh còn phải cảm tạ bọn họ." Ngao Thịnh cười lạnh, "Nhưng trên thực tế là bọn họ đến nhờ chúng ta trợ giúp, không phải đến giúp chúng ta, thời cơ rất quan trọng ! Muốn giúp cũng được, nếu người là thuận thần của ta, ta đương

nhiên có thể bảo hộ người, giúp người giết trừ tai họa, nhưng nếu người không phải thuận thần của ta, thế thì chẳng sao, ta chờ bọn người chết hết rồi đi trừ họa cũng được !"

Tương Thanh ngơ ngác nghe Ngao Thịnh nói hết lời, trầm mặc thật lâu mới gật đầu, nói "Thì ra là vậy..... quả thật là có lý."

Ngao Thịnh thấy sắc mặt Tương Thanh hơi tái đi, liền hỏi "Người không vui ?"

Tương Thanh ngẩng mặt nhìn hẳn, lắc đầu.

"Thấy ta rất mưu toan đúng không ?" Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh lắc đầu, nói, "Người là người thông minh ....."

Ngao Thịnh thở dài, dừng bước, kéo Tương Thanh lại nói, "Thanh, không phải ta thông minh, cũng không phải người ngốc, người là thiện tâm, còn ta là hoàng đế....."

Tương Thanh trầm mặc chốc lát, nói, "Ta hiểu, làm hoàng đế thì nên như vậy."

Ngao Thịnh nhìn y thật lâu, nói, "Ta sẽ không giăng bẫy người."

Tương Thanh sững sốt, ngẩng mặt nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh vươn tay, kéo y vào lòng, ôm lấy, nhẹ nhàng đặt cằm lên bờ vai y.

Tương Thanh hơi cứng người, chột nghe Ngao Thịnh thấp giọng nói, "Thanh, đời này ai ta cũng có thể giăng bẫy, nhưng đến chết cũng sẽ không đổi gạt người, người phải tin ta."

Tương Thanh gật đầu, thấy trong mắt Ngao Thịnh thoáng chút hoảng loạn liền cười xoa dịu hẳn, nói, "Người thế này đã là gì, chẳng qua chỉ là

một cuộc giao dịch thôi..... Ta thấy Mộc Lăng chuyên đi lừa người, lòng dạ còn đen hơn người nhiều."

Ngao Thịnh cuối cùng cũng nhẹ nhõm, lặng lẽ thờ dài, "Người không biết..... ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ người chán ghét ta."

Tương Thanh giật mình, Ngao Thịnh cười, đưa tay vuốt mái tóc y, còn chân thành nói, "Không thích cũng không sao, chỉ cần đừng chán ghét ta là được."

"Đừng suy nghĩ linh tinh nữa", Tương Thanh cảm thấy câu nói kia của Ngao Thịnh thật khiến người ta tâm hoảng ý loạn, kéo Ngao Thịnh một phen, nói, "Đi, hồi cung thôi, Dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương chắc cũng đã đến rồi !"

Ngao Thịnh gật đầu, cùng Tương Thanh hồi cung.

Quả nhiên, Dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương nhận thua trước mặt văn võ bá quan, cùng đệ lên công văn quy hàng. Ngao Thịnh cũng rất hào phóng, mở tiệc chiêu đãi bọn họ cùng tùy tùng đi theo.

Sau đó, Ngao Thịnh, Tương Thanh, Dã Lũng Kỳ và Hồ vương cùng nhau vào ngự thư phòng, bắt đầu mật đàm.

"Đến tột cùng là sao ?" Ngao Thịnh hỏi.

"Ở vùng trung tâm sa mạc phía TâyNam, tựa như đang hình thành một bộ tộc rất thần bí." Dã Lũng Kỳ thấp giọng nói, "Gần đây ở biên ngoại đặc biệt xảy ra rất nhiều chuyện lạ, hơn nữa nhiều bộ tộc nhỏ đã biến mất một cách kỳ quái."

"Biến mất ?" Ngao Thịnh hơi nhíu mày, "Là biến mất như thế nào ?"

"Trong một đêm chỉ còn lại thành trì, người sống trong thành toàn bộ đều mất tích." Dã Lũng Kỳ nói.

"Chỉ trong một đêm ?" Tương Thanh có chút kỳ quái, "Dời đi sao ?"

"Không giống." Hồ Vương lắc đầu, "Chúng ta vào thành tìm thấy mấy người già còn ở lại, tất cả đều điên điên khùng khùng, không hỏi được gì hết, đám lang trung đều nói là do quá kinh hãi nên thành như vậy !"

"Sau đó thì sao ?" Ngao Thịnh hỏi.

"Gần đây các bộ tộc phía Tây Nam suy giảm nhanh chóng, vừa lúc ta đang chiến đấu với Hồ tộc, không để ý đến tình trạng trong tộc, về sau mới biết được, có mấy trọng thần đã bị ám sát..... hơn nữa kẻ hành hung, chính là loại thi thể này, còn có một loại kịch độc cổ quái màu lam. Sau đó, chúng ta liền đoán rằng....."

"Các người đoán rằng những bộ tộc kia mất tích, đều là vì trúng độc tập thể loại độc đó ?" Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh chấn động, trước mắt dường như hiện ra cảnh tượng hàng vạn người trúng phải lam diễm, trong một đêm hóa thành tro bụi, khiến người ta không rét mà run.

"Thật sự là không dám nghĩ." Dã Lũng Kỳ lắc đầu, nói, "Về sau ta cùng Hồ Vương bị Vương Hi đánh bại. Hãn phạt chúng ta đến Nhạc Đô xin hàng."

"Chúng ta vừa ra khỏi Tây Vực liền phát hiện hình như có người theo dõi." Hồ Vương nói, "Suốt dọc đường đi, chúng ta đã bị đến mấy thứ như vậy ám sát rồi."

Ngao Thịnh lắng lắng nghe, thấy hai người đã nói xong liền gật đầu, "Các người vì sao hoài nghi trong sa mạc có dị tộc mà không nghi ngờ là

có người khác đang làm trò quý ?"

"Chúng ta đích xác đã nhìn thấy dị tượng trong lòng sa mạc !" Hồ Vương nói chắc chắn, "Rất nhiều người thấy... Sâu trong sa mạc hình như có thành lũy, còn có cả những người trang phục quái dị, nhưng đại mạc Tây Nam nhiều năm bị gió cát phong bế, chúng ta không vào được, chỉ ngẫu nhiên khi thời tiết thật tốt, có thể nhìn thấy mấy cảnh tượng giống như ảo ảnh."

"Mặt khác, những người tiến vào lòng sa mạc để điều tra đều mất tích." Dã Lũng Kỳ bổ sung, "Cho dù kinh nghiệm dẫn đường phong phú cỡ nào cũng đều một đi không trở lại."

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu, vốn định để dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương ở lại Nhạc Đô rồi phái người bảo hộ, nhưng cả hai đều cự tuyệt.

"Chúng ta phải trở về để bảo vệ tồn vong của bộ tộc !" Dã Lũng Kỳ nói, "Hảo ý của ngài chúng ta xin nhận !"

Ngao Thịnh lạnh lùng cười, nói, " Dã Lũng Kỳ, người hiện tại là thần tử của ta, xét câu vừa rồi, ta có thể lấy đầu của người a."

Dã Lũng Kỳ hơi biến sắc, thở phì phì kêu Hồ Vương cùng đi..... Ngao Thịnh gọi họ lại, viết một phong thư đưa cho cả hai, nói, "Sau khi các người trở về, đem chiếu thư này đưa cho Vương Hi, Vương Hi sẽ phái người bảo hộ các người, có một số chuyện, ta sẽ để hẳn điều tra !"

Dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương liếc nhau một cái, tiếp nhận chiếu thư, thi lễ với Ngao Thịnh, "Đa tạ hoàng thượng."

Sau đó, hai người rời đi.

Trong thư phòng chỉ còn lại Ngao Thịnh và Tương Thanh, hai người nhìn nhau. Đều cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết.

Ngao Thịnh gọi Sử Khang, hỏi lão, liệu có phương pháp nào để đối phó với Lam Diễm và cù sừ không.

Sử Khang suy nghĩ, trả lời, "Giải độc của Lam Diễm, lão bất lực.... Đến bây giờ, sợ rằng chỉ một người có cách."

Ngao Thịnh sửng sốt, Tương Thanh ngược lại có chút động tâm, quay mặt nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy sắc mặt của hắn rất không dễ coi, trong lòng cũng hiểu..... Ngao Thịnh không muốn cầu Mộc Lăng.

"Mặt khác, về cù sừ." Sử Khang nói, "Thứ này cũng không quá nguy hại, dù sao cù sừ cũng chỉ có thể khống chế người chết, chỉ cần làm theo cách vừa rồi, bỏ đầu thi thể, giết sâu thì sẽ không còn nguy hại gì nữa."

Ngao Thịnh gật đầu, kêu Văn Đạt tiễn Sử Khang.

Tương Thanh thấy trong phòng không còn ai liền hỏi hắn, "Viết thư cho Mộc Lăng chứ?"

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, trên mặt có chút không tình nguyện.

Tương Thanh nghĩ một chút, nói, "Tu La bảo ở biên cảnh Tây Bắc, cũng gần biên ngoại nhất, nếu như không có ngoại tộc phía tây, như vậy là trực tiếp uy hiếp đến Tu La bảo..... Dù bọn họ không vì Thịnh Thanh thì cũng phải vì mình ...."

Tương Thanh nói tới đây, giọng trầm xuống, chợt thấy Ngao Thịnh nhìn y, vẻ tươi cười kia, tựa như nhìn thấu tâm sự của y, Tương Thanh nghiêm mặt, có chút hung hãn trừng hắn, "Nhìn cái gì?"

Ngao Thịnh đưa tay nâng lên một lọn tóc trước ngực Tương Thanh, thấp giọng nói, "Thanh..... Người vì ta, tính kế với cả tên đầu gối kia, ta thật sự chết cũng không tiếc!"

Tương Thanh đỏ ửng từ tai đến cổ, cãi lại, "Ai bảo ta tính kế....."

"Ân." Ngao Thịnh nhanh chóng gật đầu cười, xuôi theo y, ái muội nói, "Là người luận sự."

Tương Thanh có chút xấu hổ, tìm lý do bỏ về, Ngao Thịnh ngồi lại trong thư phòng, rất không muốn mà nhìn bóng dáng y rời đi.

Ba ngày sau, Tu la báo nhận được thư Tương Thanh viết, xem xong thư, Mộc Lăng chặc lưỡi.

"Làm sao vậy?" Tần Vọng Thiên hỏi.

"Xong rồi xong rồi ! Tiểu Thanh nghiêng về con sói con kia rồi !" Mộc Lăng bất mãn bĩu môi, "Ai, người đừng nói, con sói con kia đúng thật là trò giỏi hơn thầy..... So với lão tử còn giỏi lừa người hơn ! Hứ !"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[chương 30] Thủy trại

Không quá ba ngày sau, Tương Thanh đã nhận thư của Mộc Lăng phái người từ Tu La Bảo đưa tới, trong thư nói, muốn đối phó với cù sừ cần phải có mấy loại dược vật đặc hiệu, y đang cùng Tần Vọng Thiên lên đường tìm kiếm, khi nào tìm đủ sẽ tới tao ngộ. Cù sừ cũng giống như độc trùng thông thường, sợ nhất là lửa và hùng hoàng tửu*, hơn nữa đối với người sống vô hại, vậy nên tạm thời không cần lo lắng. Về phần Lam Diễm có chút khó giải quyết, Mộc Lăng muốn bọn họ lưu lại độc phiêu, đợi y đến nghiên cứu điều chế giải dược. Nếu sơ ý trúng phải Lam Diễm, nhất định phải ngàn vạn lần cẩn thận, dùng dao cắt bỏ toàn bộ phần thịt quanh miệng vết thương, bằng không trong một đêm sẽ cháy thành tro bụi.

Đặt bức thư xuống, Tương Thanh nhẹ nhàng thở ra, nghe ngữ khí của Mộc Lăng, tựa hồ đối với việc giải độc này rất tự tin, vậy nên y cũng an tâm phần nào.

Thấy Ngao Thịnh ngồi một bên dường như tâm tình không yên, Tương Thanh cầm thư đưa qua, hỏi, "Có muốn xem không?"

Ngao Thịnh nhún vai, đáp, "Nhìn biểu tình của người là biết Mộc Lăng đã có biện pháp."

"Huynh ấy nói đối phó cù sừ chắc chắn có biện pháp, bất quá về phần Lam Diễm còn phải nghiên cứu một chút." Tương Thanh thấp giọng nói. Ngao Thịnh chỉ gật gật đầu, có chút miễn cưỡng ngồi một bên ngăn người, hai người đều im lặng, một lúc lâu sau mới nghe Tương Thanh hỏi, "Người ... còn ghi hận bang chủ bọn họ sao?"

Ngao Thịnh sững sốt, giương mắt nhìn y, không nói lời nào.

Tương Thanh thấy hần lảng im không đáp, nghĩ nghĩ một hồi, lại nói, "Kỳ thực Tiểu Hoàng rất quan tâm đến người."

Ngao Thịnh bật cười, nói, "Ta vì cái gì phải ghi hận bọn hần chứ ? Về Tiểu Hoàng, huynh ấy là thân nhân duy nhất của ta, lúc nhỏ đối với ta rất tốt, còn giúp ta chiếm được giang sơn, tối trọng yếu là đã đem người cho ta, ta tạ ơn huynh ấy còn không kịp. Nhân sĩ của Hắc Vân Bảo cùng Tu La Bảo đều là thần dân của Thịnh Thanh ta, bọn họ dù có cường đại cũng không uy hiếp được hoàng quyền, mặt khác còn có thể làm rào chắn tự nhiên thủ vệ biên cảnh một phương, ta xem bọn họ cũng thực thuận mắt."

Tương Thanh nghe ngữ khí Ngao Thịnh rõ ràng là xem người ta không vừa mắt, tâm tình còn có chút giống như đang giận lấy, liền hỏi, "Vậy sao mỗi lần nhắc Tu La Bảo cùng Hắc Vân Bảo, người luôn tỏ ra mất hứng như vậy ?"

"Bởi vì người luôn xem trọng bọn họ hơn ta." Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, trả lời như thế đó là điều hiển nhiên, "Cho nên ta ghen a."

Tương Thanh lặng im cúi đầu, Ngao Thịnh bất đắc dĩ nhăn mặt nhíu mày, nhỏ giọng nói, "Người cũng quá thành thật đi. Sao không thể phủ nhận một lần, coi như nói dối cho ta cao hứng cũng được a."

Tương Thanh mở to mắt nhìn Ngao Thịnh, thầm nghĩ, chuyện này cũng có thể đem ra nói dối được sao ?

Ngao Thịnh dở khóc dở cười, người này thật là, muốn chọc tức chết người ta đi, bất quá chính mình cũng thật nhỏ mọn, lại vì gốc tử đơn thuần này mà ghen tức nháo lộn, vậy nhưng vẫn say mê y đến chết đi sống lại.

Lúc này, Văn Đạt đi đến trước cửa, nói với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, Quý tướng xin cầu kiến."

"Ân, cho ông ấy vào." Ngao Thịnh gật gật đầu. Tương Thanh muốn đứng lên lại bị hấn kéo ngồi xuống bên cạnh, cùng lúc đó, Quý Tư tay cầm chiết tử hoang mang chạy vào, trên mặt nhể nhại mồ hôi.

Ngao Thịnh thấy thế liền cười nói, "Quý tướng, đừng nói là khanh một mạch chạy tới đây đi ? Lớn tuổi như vậy rồi phải biết kiềm chế a."

"Ai nha, hoàng thượng, quân tình khẩn cấp a !" Quý Tư vừa thở phì phò vừa nói.

"Như thế nào ?" Ngao Thịnh cười cười, "Tổng Hiếu bại trận rồi sao ?"

"Ai, không phải." Quý Tư khoát tay, nói, "Bên phía Tống tướng quân vẫn chưa thấy có hồi âm, bất quá là phía nam xảy ra chuyện."

"Nga ..." Ngao Thịnh gật gật đầu, hỏi, "Tặc tử Tề Soán Thiên kia lại đứng ngồi không yên, muốn dấy binh làm loạn phải không ?"

Quý Tư sững sốt nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, ngài nhận được cấp báo rồi sao ?" Nói xong lại cúi xuống nhìn chiết tử trên tay mình, sờ sờ đầu, "Không đúng a ... chiết tử thần vẫn giữ đây mà."

"A ....." Ngao Thịnh cười cười, thản nhiên nói, "Trẫm xuất binh đi Tây Bắc, lại hạ lệnh Tống Hiếu tiến đánh Đông Bắc, thế nào cuối cùng cũng kéo quân xuống phía Nam trấn loạn ... Tề Soán Thiên này nóng nảy, lo sợ trẫm gom quân đem bè phái của lão mà tiêu diệt cái một, cho nên mới định thừa dịp binh lực của ta phân tán mà thúc quân gây chiến, khiến trẫm lâm vào thế kìm kẹp. Thực ra lão cũng không mong đánh thắng, bất quá có thể uy hiếp trẫm ban cho một ít ưu đãi hoặc nhượng lão một con đường sống là được rồi."

Quý Tư rất cục thờ phào nhẹ nhõm, nói, "Thì ra hoàng thượng đã sớm có chuẩn bị. Hại lão thần đây lo lắng mất nửa ngày. Kia hoàng thượng đã có kế sách khắc địch rồi sao ?"

Ngao Thịnh lắc đầu, hùng hồn đáp, "Không có."

Tương Thanh thấy sắc mặt Quý Tư hết trắng lại hồng, tựa hồ lại lên cơn đau tim, ôm ngực thở dốc. Ý trong lòng chán nản, thầm mắng Ngao Thịnh này cũng thật là ... Quý Tư đã lớn tuổi như vậy rồi, vừa nói vừa thở không ra hơi, hẳn còn dọa cho ông cụ phát bệnh làm gì chứ.

Tương Thanh đưa tay kéo kéo áo Ngao Thịnh, thấy hắn bất đắc dĩ cười nói, "Quý lão tướng à, khanh không cần gấp. Đám quân của Tề Soán Thiên toàn là thủy quân, bàn vệ bộ binh chắc chắn không thạo. Mặt khác, lão cũng đâu có vượt qua được rào chắn của Hắc Vân Bảo, còn có Tô Mẫn luôn muốn đánh một trận sống mái với lão ... Lão muốn nháo thiên nháo địa rồi cũng lại phải quay về cách thủy chiến quen thuộc mà thôi."

"Thủy quân của Tề Soán Thiên từ trước đến giờ vô cùng lợi hại a." Khóe miệng Quý Tư khẽ nhếch lên, nói, "Thịnh Thanh chúng ta đâu có thủy quân, làm sao có thể đánh lại?"

Ngao Thịnh cong môi cười đầy tà ý, "Ai nói Thịnh Thanh chúng ta không có thủy quân?"

Quý Tư cùng Tương Thanh đều sững sốt, khó hiểu quay sang nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh đứng lên nói, "Các người cũng trầm đi, chúng ta ra ngoài thành dạo chơi một chuyến."

"A?" Quý Tư há hốc mồm, hết nhìn Ngao Thịnh lại nhìn Tương Thanh, ý bảo phu tử ngài mau mau khuyên nhủ hoàng thượng, chuyện đến nước này rồi mà còn tâm tư dạo chơi cái gì a.

Tương Thanh cũng có chút khó hiểu, thế nhưng Ngao Thịnh vốn không phải là kẻ tùy hứng, hắn nói vậy hẳn là có lý lẽ riêng, vậy nên liền theo hắn xuất cung. Mọi người thay đổi một thân thường phục, lệnh cho Văn Đạt

chuẩn bị hai cỗ mã xa, theo lối cửa sau của hoàng cung chạy tới ngoại thành phía đông Nhạc Đô.

Tương Thanh ngồi trong xe, đem những thắc mắc trong lòng ra hỏi Ngao Thịnh, "Người nói ra ngoại thành dạo chơi ? Không phải là có thứ gì đó muốn cho chúng ta xem chứ ?"

"Người đoán xem ?" Ngao Thịnh dựa sát vào Tương Thanh, "Đoán không đúng thì ta hôn người một cái, đoán đúng thì ta cho người hôn ta, thế nào ?"

Tương Thanh trừng mắt nhìn hăn, "Đang hỏi người đó, nghiêm túc nói đi."

"Ta cũng đang nói rất nghiêm túc mà." Ngao Thịnh dựa vào mã xa, "Người không chịu thì ta sẽ không nói."

Tương Thanh thấy hăn không muốn nói ... cũng chẳng thèm truy vấn nữa, ngồi dựa vào thành xe phía đối diện. Ngao Thịnh trợn mắt nhìn y, "Thanh, sao lại không hỏi nữa ? Người gì đâu tính tình chẳng vui chút nào hết."

Tương Thanh vẻ mặt không thèm chấp, nói, "Dù sao lát nữa tới sẽ biết."

Ngao Thịnh nhụt chí, cúi đầu, "Sao ta lại đi thích một người buồn chán như vậy a !"

Tương Thanh tựa bên thành xe, vén màn ngắm phong cảnh bên ngoài, khóe miệng không tự giác giương lên, Ngao Thịnh ngồi nhìn, chếch một góc, bỗng thấy như nụ cười tươi đẹp kia có thoáng chút giảo hoạt ... nhất thời làm hăn nhìn tới thất thần.

Ngồi trên mã xa đi đường xóc nảy tới nửa ngày, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh còn trẻ, lại một thân công phu nên không bị ảnh hưởng gì nhiều, chỉ

khổ cho thân già như Quý Tư bị hành tả tơi, xương cốt tưởng nhưng muốn rệu rã rụng rời ra luôn rồi.

Thật vất vả chịu đựng một hồi, chợt nghe xa phu bên ngoài hô một tiếng, "Hu....."

Mã xa rốt cục cũng ngừng lại.

Ngao Thịnh và Tương Thanh cùng nhau xuống xe, thấy chính mình đang đứng trên một đỉnh núi, bốn bề đều là rừng cây xanh ngắt.

Tương Thanh khó hiểu quay lại nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy hắn đang cười, không nói lời nào.

Quý Tư chật vật leo xuống khỏi xe, đứng thờ phì phò một hồi, đưa mắt nhìn đánh giá chung quanh, vẻ mặt cũng mờ mịt chẳng kém Tương Thanh là mấy.

Ngao Thịnh đi về phía một tường bụi cây, vẫy tay gọi Tương Thanh, "Thanh, tới đây xem."

Tương Thanh bước tới chỗ hắn, Ngao Thịnh nhẹ nhàng đẩy bụi cây ra. Y giương mắt nhìn sang, thấy trước mắt là một mảnh mênh mang, nhìn kỹ một hồi mới phát hiện, thì ra chỗ bọn họ đang đứng là một bên sườn núi, xa xa bên dưới sườn núi có một mảng xanh biếc dập dờn bằng bành, là một hồ nước thật lớn.

"Nơi này là ..." Tương Thanh có chút giật mình, "Ta không nhớ Nhạc Đô có sông, hơn nữa còn là con sông lớn như vậy a."

"Năm ta đăng cơ đã lệnh cho người đào con sông này, nối thông với ngoại hải." Ngao Thịnh nói.

Thấy Tương Thanh vẫn đang ngẩn ngơ sững sờ, Ngao Thịnh cười cười, "Để ta dẫn người đi xem, cho đỡ mắc công suy nghĩ." Nói xong liền kéo tay Tương Thanh bước xuống phía sườn núi, Quý Tư thấy vậy vội chạy theo, "Hoàng thượng, chầm chậm chờ lão thần a !"

Mọi người đi xuống sườn núi, tới bên bờ sông, Ngao Thịnh kéo Tương Thanh vòng qua sườn dốc tới phía sau núi ... Chỉ một thoáng, cảnh tượng trước mắt làm cho Tương Thanh không khỏi sững sốt.

Đằng sau vách núi là thủy trại rộng lớn vô cùng. Một tòa thủy thành sừng sững nghiêm nhiên được xây dựng trên mặt nước, nối liền trong ngoài thủy trại là một chiếc cầu gỗ dài vắt ngang qua, còn có hàng trăm chiến thuyền đang neo đậu cùng mấy vạn thủy quân nhân mã đang thao luyện. Chúng quân vừa thấy Ngao Thịnh bước tới liền quỳ xuống hành lễ.

Tương Thanh cùng Quý Tư ngây ngốc tròn mắt nhìn tòa thủy trại đột nhiên hiện ra trước mắt.

Ngao Thịnh chăm chú ngắm nhìn một bên mặt Tương Thanh, đọc thấy trong mắt y sự kinh ngạc cùng ngợi khen, còn có một tia cảm khái, trong lòng hẳn liền dâng lên cảm giác ấm áp, thấp giọng nói, "Ta đã tốn ba năm khổ tâm dựng nên trại thủy quân này, chính là chờ đến lúc Tề Soán Thiên dấy binh tạo phản. Chỉ cần thủy quân của lão tiếp cận vùng duyên hải của Thịnh Thanh, ta sẽ đánh cho lão không còn manh giáp quay về ! Tiện đó, ta sẽ phái lực đạo nhân mã đi quét sạch hang ổ, làm cho lão có nhà mà không thể về ! Lão không thể bằng được đám Hồ Vương cùng Dã Lũng Kỳ, mà giống như Vương Tiếp, không thể hàng, chỉ có đường chết !"

"Quá ...quá tốt rồi ! Hoàng thượng, thật sự là quá tốt rồi !" Tương Thanh còn chưa nói, Quý Tư đứng đằng sau đã muốn cảm động tới rơi nước mắt, liên tục tán thưởng, "Thần không nghĩ hoàng thượng lại mưu tính sâu xa đến thế, có sự chuẩn bị chu đáo như vậy, Thịnh Thanh ta nhất định sẽ thống nhất thiên hạ, thống nhất thiên hạ a !"

Ngao Thịnh nghe xong liền cao hứng, quay sang nhìn Tương Thanh, thấy nét mặt y mang theo ý cười, trong lòng hấn không ngừng phát cờ mở hội. "Thanh, bây giờ trở về cũng không còn chuyện gì, chi bằng chúng ta ở lại đây đi ?"

Tương Thanh gật gật đầu, Quý Tư liền chạy qua xem xét chiến thuyền cùng thủy quân thao luyện.

Ngao Thịnh lại kéo Tương Thanh vào trong thủy thành, xuyên qua dãy hành lang gấp khúc. Thấy vẻ mặt hấn hình như đang sốt ruột, Tương Thanh tò mò hỏi, "Người có chuyện gì sao ?"

Ngao Thịnh lắc đầu, đáp, "Không có ..."

Tương Thanh trong lòng hồ nghi, Ngao Thịnh này bộ dáng là lạ, dường như đang có tâm sự.

Ngao Thịnh thở phào một cái, không nghĩ Tương Thanh lại ngày càng mẫn tuệ sâu sắc như vậy, cũng tại mình sốt ruột quá mà suýt lộ chuyện. Bất quá nói đến chuyện sắp diễn ra tới đây, muốn hấn không vội cũng không được a.

Hai người rảo bước vào sâu trong thủy trại, đến giữa đoạn hành lang gấp khúc thật dài, đang định đi tiếp về phía trước, chợt nghe từ xa có tiếng người gào lên, "Sắp tới giờ tiết thủy rồi, mọi người mau tránh a !"

Tương Thanh sửng sốt, thầm hỏi tiết thủy là cái gì, nhưng y còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu [rầm] một tiếng, Ngao Thịnh kéo y đứng sát vào hành lang, nhưng động tác vẫn là chậm hơn một bước. Trong nháy mắt, nước bỗng nhiên từ trên phía trần đổ ập xuống, như một cơn mưa trút xuống làm cả khu hành lang ngập trong nước, Tương Thanh cùng Ngao Thịnh né không kịp, cả người ướt như chuột lột.

"Thế này là sao ?" Tương Thanh chạy về phía trước, ra khỏi đoạn hành lang thì cả thân người đều đã sũng nước, Ngao Thịnh cũng chạy theo, nhìn bộ dạng ướt sũng của Tương Thanh, nói, "Nga ... Ta quên không dặn, mỗi ngày vào giờ này đều là lúc tiết thủy, ở hành lang này vốn không có ai qua lại."

"Này ..." Tương Thanh cảm thấy quần áo ẩm ướt dính bết đến khó chịu, không biết phải làm sao. Ngao Thịnh chặc lưỡi nói, "Là tại ta quên mất giờ tiết thủy a ... Thanh, mau đi tắm đi !"

"Ta không có mang theo y phục ..." Tương Thanh ngửi quần áo trên người, thấy có chút mùi khác lạ.

Ngao Thịnh nói, "Thanh, nước sông này có bùn, còn có tôm chết cá chết gì đó, vậy nên mùi kinh lắm a !"

Tương Thanh nhú mày nhìn Ngao Thịnh -- Thực ghê tởm !

"Mau đi tắm đi !" Ngao Thịnh kéo Tương Thanh đi xuyên qua dãy hành lang, cuối cùng tới trước một căn phòng thật lớn. Tương Thanh ngẩng đầu nhìn, không ngờ bên trong con thuyền khổng lồ này lại có một cung điện hoa lệ đến thế.

"Thuyền đẹp ha." Ngao Thịnh cười cười, "Ta tự chuẩn bị cho mình đó."

Tương thanh giật mình, "Người muốn thân chinh dẫn quân đi đánh Tề Soán Thiên sao ?"

Ngao Thịnh nhướn mày, "Đánh chiến ngay tại Nhạc Đô, ta đương nhiên phải tự thân xuất chinh rồi." Nói xong liền đẩy vôi Tương Thanh vào trong, "Mau đi tắm, nếu không sẽ cảm lạnh mất."

Tương Thanh bị Ngao Thịnh đẩy vào một căn phòng trên lầu hai. Vừa mở cửa ra, y liền cảm thấy nơi này chẳng khác tắm cung trong hoàng cung

là bao, chỉ là đồ dùng ít hơn, đập vào mắt chính là chiếc giường cực lớn.

Tương Thanh bị y phục dính bết vào người, khó chịu vô cùng. Y nhìn chiếc giường khoa trương chói mắt kia một hồi lại quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Tắm ở đâu ?"

"Đằng sau." Ngao Thịnh kéo Tương Thanh tới phía sau bình phong.

Vén tấm sa trường vàng kim lên liền thấy một tòa dương đài lớn, bốn phía thành bờ đều có bậc thang.

"Đây là cái gì ?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

"Tòa dương đài này rất đặc biệt nha." Ngao Thịnh kéo Tương Thanh bước tới đài giai, đến khi leo lên đỉnh đài, y mới phát hiện thì ra đây không phải đài gì đó mà là một đại trì vuông vức ... kỳ lạ là nước trong hồ thể nhưng lại bốc khói nghi ngút.

Tương Thanh khó hiểu đưa tay chạm thử vào mặt nước, tò mò hỏi, "Nước vẫn còn ấm, làm thế nào lại giữ được như vậy ?"

"Nước này quanh năm vẫn luôn nóng như thế." Ngao Thịnh cười nói, "Đại trì này thông với trù phòng, mỗi ngày trong thủy trại đều đốt nửa nấu ăn, bởi vậy bên dưới đại trì này quanh năm được đun lửa, giữ cho nước luôn có được độ ấm vừa hảo."

Tương Thanh dở khóc dở cười, "Nhọc cho người nghĩ ra."

"Không phải do ta nghĩ ra." Ngao Thịnh khoát tay, "Là do một người tên là Long Nghiêu a."

"Long Nghiêu ?" Tương Thanh ngờ ngợ như đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó.

"Hắn là thợ mộc, lại rất giỏi thiết kế kiến tạo. Thủy trại cùng thuyền chiến ... đều là do hắn sáng tạo ra. Thật là một kỳ tài."

"Kia thật đúng là kỳ tài a." Tương Thanh cũng tán thưởng gật gật đầu.

"Lát nữa tắm rồi dùng bữa xong, chúng ta sẽ đi dạo quanh chiến thuyền xem." Ngao Thịnh cười nhẹ.

"Ân." Tương Thanh gật gật đầu, sau đó đứng bên đại trì nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh một bên vừa cười ngoại y, vừa nói thầm, "Âm ước khó chịu, thật phiền phức."

Tương Thanh có chút xấu hổ nhìn hắn, hỏi, "Người ... định tắm trong này sao ?"

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu, thản nhiên nói, "Trong thủy trại này, ngoại trừ đại trì trong phòng này, đám công nhân đều tắm chung đại dục trì ở bên ngoài hết."

"Vậy ... người tắm trước đi. Người tắm xong rồi đến ta." Tương Thanh vừa định bỏ ra ngoài lại nghe thấy Ngao Thịnh nói, "Vậy thì sẽ lạnh a !"

Thấy Tương Thanh do dự, Ngao Thịnh vỗ đầu, nói, "Ta biết rồi, Thanh, không phải người tắm cùng ta cũng cảm thấy sợ hãi đấy chứ ? Như vậy đi, ta tắm một đầu, người tắm một đầu, được không ?" Nói xong liền bước tới đầu kia dục trì.

Tương Thanh nghe được có chút uất ức, tâm nói, cùng là nam nhân, công phu của ta so với tiểu tử người còn cao hơn, có gì mà sợ chứ ?!

Lúc này, chợt nghe thấy [ùm] một tiếng, Ngao Thịnh đã thoát sạch y phục, nhảy vào trong hồ.

Tương Thanh còn chút do dự, rồi cũng cởi bỏ ngoại bào nhưng vẫn giữ lại một tấm sơ y mỏng, bước vào trong hồ.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh vừa bước chân vào, khóe miệng giảo hoạt khẽ nhếch lên.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 31] Ngoài ý muốn

Chạng vạng, trên bình nguyên thổ hà vùng Phách Châu, nơi đóng quân doanh của Thịnh Thanh.

Tống Hiếu đang ngồi trong soái trường xem bản đồ, chợt nghe thấy bên ngoài nhao nhao ồn ào, ngẩng đầu liền thấy tướng lĩnh bị vén lên. Vương Trung Nghĩa sai bước đi tới, nói, "Nguyên soái a, chúng ta chờ ở đây mấy ngày rồi, con mẹ nó sao còn chưa đánh giặc nữa ?"

Trâu Viễn chạy theo gã khuyển bảo, "Ai nha, Vương tướng quân a, ngài chịu khó nhẫn nại vài ngày, nguyên soái nhất định sẽ sắp xếp."

"Còn muốn sắp xếp tới khi nào nữa." Vương Trung Nghĩa nhỏ giọng oán hận, "Con mẹ nó cứ đánh tới đi, sau đó chiếm được Đông Bắc rồi trở về lĩnh công, trước mặt hoàng đế khoe khoang a khoe khoang, cho bọn văn võ đại thần giỏi khinh người kia câm miệng luôn đi."

"Ai ... !" Tống Hiếu trừng mắt liếc gã một cái, "Ở đó nói hươu nói vượn cái gì ?"

Wương Trung Nghĩa bĩu môi.

"Thằng cha Vương Tiếp đó giáo hoạt thâm độc, giỏi dụng ám chiêu." Tống Hiếu nghĩ nghĩ, nói, "Hắn lần này án binh bất động, chắc chắn là đang có âm mưu nào đó ... Cho nên chúng ta không thể nóng nảy hành động thiếu suy nghĩ."

"Vậy chúng ta phải chờ tới khi nào a ?" Vương Trung Nghĩa bất mãn bĩu môi, nghĩ nghĩ một hồi rồi đột nhiên lên tiếng, "Ai, ta nói, hay là ta dẫn người đi xem xét ?"

"Xem xét ?" Tống Hiếu hỏi gã.

"Hắc hắc, các người đoán xem lão tử am hiểu cái gì nhất ?"

Trâu Viễn cùng Tống Hiếu đưa mắt nhìn nhau, tâm nói, đại gia ngài trừ bỏ làm xằng làm bậy thì còn am hiểu cái gì nữa a ?

Vương Trung Nghĩa thấy Trâu Viễn cùng Tống Hiếu đang hoài nghi nhìn mình thì bĩu môi, nói, "Ta là Vương Bát Khố đó nha !"

Tống Hiếu nhú mày, cả nửa ngày vẫn không hiểu gã đang nói gì, "Cái gì Vương Bát Khố a ?"

"Nga, là phương ngôn (tiếng địa phương)." Trâu Viễn cười cười, giải thích với Tống Hiếu, "Chính là để chỉ những người rất giỏi bơi lội."

"Nga ..." Tống Hiếu gật gật đầu, thầm nghĩ, biết bơi là chuyện tốt a. Đám quân đông bắc của bọn họ chẳng mấy ai am hiểu chuyện này, trước mắt còn có cả một con sông dài nữa.

"Ta sẽ thừa dịp ban đêm tối lửa tắt đèn, dẫn theo vài huynh đệ thủy phù bơi tới bờ bên kia, sau đó tìm hiểu một chút tình hình thực hư binh mã của Vương Tiếp, được không ?"

Tống Hiếu sờ sờ cằm, chợt nghe thấy Trâu Viễn lên tiếng, "Nguyên soái, kế này cũng không tồi. Nếu như có thể bơi qua con sông này sang tiếp cận binh mã ở bờ bên kia, chúng ta cũng không cần tìm hiểu quân tình cơ mà chỉ cần biết vị trí kho lương, cách bài binh bố trận cùng quân số phòng canh cả bọn chúng là được !"

"Ân ... chính xác, hẳn là Vương Tiếp cũng nghĩ không ai có thể bơi qua sông mà tiếp cận quân doanh." Nói xong lại quay qua nhìn Vương Trung Nghĩa, "Người đi sao ? Sông này rộng lắm a !"

"Rộng nhiều đó thấm tháp vào đâu !" Vương Trung Nghĩa khoát tay chặn lại, "Hôm trước ta xem qua rồi, dòng nước cũng không xiết lắm ! Kiểm vài cái túi da dê, thổi căng lên rồi buộc quanh người, đến lúc đó có muốn chìm cũng không chìm nổi !"

"Đúng !" Trâu Viễn gật gật đầu, "Kế này rất thâm diệu !"

Tống Hiếu nghĩ nghĩ rồi nói, "Chủ ý này không tồi ! Bất quá người đi nhanh về nhanh, nhớ rõ, nhất định phải thật cẩn thận !"

"Ai, yên tâm !" Vương Trung Nghĩa khoát tay, "Cũng giống như đi chơi một chuyến thôi mà !" Nói xong liền bính bính dật dật chạy ra ngoài, lượn khắp doanh trại, đông hỏi hỏi tây dò dò xem có ai biết bơi hay không, lát sau quơ về một đám khoảng mười người, ăn uống no nê xong rồi chuẩn bị túi da dê, sẵn sàng cho cuộc vượt sông đêm nay.

Đêm đó, trước khi Vương Trung Nghĩa lên đường, Trâu Viễn đến tìm gã.

"Vương tướng quân, hãy đem theo mấy thứ này bên người." Trâu Viễn đưa cho Vương Trung Nghĩa một vật, gã đưa tay cầm lấy, thì ra là một cái túi da dê, nhìn vào thì thấy bên trong còn được bôi một lớp sáp mỏng, xem ra rất khó thấm nước.

"Cái này để làm gì ?" Vương Trung Nghĩa khó hiểu hỏi lại.

"Sau khi lội sang bờ bên kia thì mọi người hãy nghĩ cách tiếp cận kho lương của Vương Tiếp !" Trâu Viễn giải thích, "Trong túi này có dầu hỏa, lưu hoàng và lân phấn." Vừa nói vừa đưa cho đám Vương Trung Nghĩa mỗi người một bộ hỏa chiết, "Nếu tìm được kho lương rồi thì đốt nó đi ! Không có lương thảo, Vương Tiếp có khóc cũng không ra tiếng !"

"Ai, chiêu này hay a !" Vương Trung Nghĩa mừng rỡ, lại nghe thấy Trâu Viễn căn dặn, "Vương tướng quân, kế này rất nguy hiểm. Tìm được liền đốt, tìm không được thì lập tức quay về, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng hơn, không cần miễn cưỡng !"

"Di, ta hiểu rồi !" Vương Trung Nghĩa sửa soạn một chút, sau đó thoát y phục quần quanh cổ, đem túi da dê đã được chuẩn bị từ trước buộc quanh người, cùng nhau lội xuống nước.

Nước sông mùa đông ở phương Bắc so với trên đất liền ngược lại còn ấm áp hơn, mọi người không một tiếng động nhẹ nhàng rẽ nước bơi sang bờ bên kia. Vương Trung Nghĩa quả nhiên không phải là nói khoác, kỹ năng bơi của gã là khá nhất.

Trâu Viễn quay về soái trưởng, cùng Tống Hiếu lo lắng chờ đợi.

...

Trong lúc này, tại đại doanh của Vương Tiếp, các tướng sĩ đang bận rộn bàn tính kế sách trong soái trưởng, còn các binh sĩ thì lại tất bật ra ra vào vào buộc từng bó rơm rạ lớn bên ngoài quân doanh. Một lúc sau, từng bó rơm rạ được xếp thành hàng dài chất cao như núi.

Vương Tiếp ngồi trong quân trưởng, hỏi quân sư đang ôm một chồng bản tập, "Mấy thứ kia chuẩn bị xong chưa ?"

"Bẩm, đã xong !" Quân sư trả lời, "Hai mươi vạn lôi đạn hỏa mai, một quả cũng không thiếu, đều đã được xếp cẩn thận ngoài quân doanh. Ngày mai là có thể dùng."

"Hảo !" Vương Tiếp vỗ bàn, hưng tợn nói, "Tống Hiếu có mười vạn nhân mã, vậy trước tiên cho hắn ném thử mười vạn quả, sau đó bồi thêm mười vạn quả nữa, diệt cho hắn một mạng cũng không còn."

"Nguyên soái quả là cao kiến !" Quân sĩ cao hứng tán tụng, sau lại nhỏ giọng hỏi, "Bất quá lôi hỏa đạn này là của người khác đưa tới cho chúng ta, cũng không đòi ngân lượng. Mạt tướng lo không biết có xảy ra chuyện gì hay không, hơn nữa thứ hỏa đạn này dùng cũng không thuận tiện cho lắm."

"Ân." Vương Tiếp gật gật đầu, nhú mày trầm ngâm, "Cho dù hẳn là ai cũng không quan trọng, chỉ cần có thể giúp ta đối phó với Thịnh Thanh là được !" Nghĩ đến đây, Vương Tiếp lại hỏi, "Đúng rồi, lúc vận chuyển tới đây không khiến ai hoài nghi đây chứ ?"

"Sẽ không." Quân sư khoát tay lắc đầu, "Hai mươi vạn quả lôi hỏa đạn này đều được giấu trong rơm rạ đưa tới, người khác nhìn vào chỉ nghĩ là lương thảo bình thường mà thôi."

"Ân, hạ lệnh cho mọi người phải cẩn thận vật dễ cháy, đèn cũng không được thắp." Vương Tiếp phân phó xong cười lạnh một tiếng, "Tổng Hiếu, người dám giết đại tướng của ta, còn diệt sạch hai vạn nhân mã. Muốn đánh đòn phủ đầu ra oai sao ? Lần này lão tử phải đòi lại cả vốn lẫn lãi !"

...

Lại nói đến đám người Vương Trung Nghĩa sau khi ngụp lặn cả nửa ngày trời, rốt cục cũng sang được đến bờ bên kia. Lúc này ai nấy chân tay cũng muốn ra rời hết cả.

"Ô ..." Vương Trung Nghĩa vừa đưa mắt nhìn qua quân doanh của Vương Tiếp liền khó hiểu quay lại hỏi bộ hạ phía sau, "Người nói xem bọn Vương Tiếp này đang làm cái gì a ? Sao lại chất đầy rơm rạ ngoài quân doanh thế này ?"

Mấy binh sĩ kia ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bên ngoài doanh trại chất từng đống rơm rạ nhấp nhô cao như núi.

"Ách ... tiên phong à, đại khái là lương thảo đi !" Một người trả lời.

"Ân !" Vương Trung Nghĩa gật đầu, "Lương thảo a lương thảo, thì ra tên nào nghĩa nấy ! Không thể tưởng nổi đám Vương Tiếp lại thành ra thế này, không có cơm nên phải ăn rơm rạ a !"

Chúng binh sĩ dờ khóc dờ cười, nói, "Tiên phong à, cái kia phỏng chừng là cho ngựa ăn đi ?"

Vương Trung Nghĩa nghệt mặt ra, hỏi, "Cái gì ? Đống rơm rạ kia nhiều như vậy, bọn Vương Tiếp có bao nhiêu ngựa chứ ? Không được, chúng ta đi nhìn thử xem sao !" Nói xong, mọi người đều bò rạp xuống đất, nằm phủ phục ở cánh đồng cỏ cao cao, chậm rãi tiếp cận quân doanh của Vương Tiếp. Càng tới gần quân doanh của địch, mọi người càng cảm thấy khó hiểu, Vương Trung Nghĩa nghĩ thầm, đám binh sĩ số lượng không nhiều, vậy chắc hẳn số lượng ngựa cũng có hạn, sao bọn chúng lại cần nhiều cỏ khô đến vậy a ?

"Ta đã nói là để cho người ăn mà !" Vương Trung Nghĩa bĩu môi, nói, "Đám quân Vương Tiếp thê thảm như vậy, vẫn là sớm quy thuận Thịnh Thanh chúng ta đi."

Mọi người cẩn thận di chuyển trong bụi cỏ, cảm thấy quá trình thám thính rất thuận lợi, bởi khắp nơi tối đen như mực, cả doanh trại rộng như vậy mà một ngọn đèn cũng không thắp. "Tên Vương Tiếp này có phải là điên rồi hay không ?" Vương Trung Nghĩa cân nhắc, "Sao tối như vậy mà còn keo kiệt không chịu thắp đèn nữa ?" Nghĩ một hồi, cả đám lại quay trở lại bờ sông, đem bùi bôi khắp mặt rồi lại lén lút lẩn vào sau những bó rơm khô.

Vương Trung Nghĩa tháo túi da dê bên hông xuống, nhấc túi đựng dầu hỏa từ bên trong ra, tận lực tưới hết số dầu trong túi xuống mớ rơm rạ.

Mấy huynh đệ còn lại thì đem lân phấn rải dọc theo bên ngoài quân doanh, chợt nghe Vương Trung Nghĩa nói, "Đừng rải bên ngoài, rải vào bên

trong đi."

"Tại sao ?" Mọi người khó hiểu nhìn gã.

"Rải như vậy thì bọn chúng biết ngay có người bên ngoài phóng hỏa !" Vương Trung Nghĩa bĩu môi, "Trước hết phải châm lửa đốt từ bên trong, như vậy mới không bị phát hiện. Đợi đến khi cháy lan ra bên ngoài thì ngọn lửa đã lớn đến không thể dập được rồi, vừa lúc bắt lửa với dầu hỏa, cộng thêm hướng gió sẽ thổi ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ. Nếu các người đốt từ bên ngoài thì ngọn lửa còn chưa cháy lan vào trong đã có người phát hiện, cho dập sạch rồi !"

"Nga ..." Cả đám gật gật đầu, lập tức làm theo lời Vương trung Nghĩa.

Chờ lửa bén lên, Vương Trung Nghĩa thấy tình hình không khác lắm so với dự định liền dẫn mấy huynh đệ lui về phía bờ sông, chậm rãi lặn xuống nước.

Gã vốn muốn nhìn xem đám lửa kia sẽ đốt cho kho lương của đối phương thành cái dạng gì, đột nhiên --

Oanh---!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sau đó tiếng vang không ngừng vang lên như một chuỗi dài bất tận. Toàn bộ núi cỏ khô cùng phân nửa quân doanh của Vương Tiếp trong nháy mắt đều nổ tung. Trong nháy mắt, những muội tro đỏ rực bay tỏa như pháo hoa, cả một vùng trời rực rỡ sắc lửa giữa trời đêm.

.....

"Sao lại có khói lửa thế kia ?" Tương Thanh bỗng nghe thấy tiếng vang, xoay người ghé thành bể, nhìn ra cửa sổ phía xa xa, chỉ thấy trong màn đêm có một khoảng sáng lập lờ, [sưu sưu] vài tiếng ánh lửa nảy lên.

"Không phải khói lửa đâu." Ngao Thịnh không biết từ khi nào đã bơi đến bên cạnh y, thấp giọng nói, "Là tên lệnh dùng để liên lạc. Chiến thuyền thao luyện ngoài xa đốt lên để liên lạc về cho thủy trại a."

Tương Thanh hiểu ra, gật gật đầu, "Thì ra là vậy ..." Khi nói chuyện, y lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, đến khi nhìn lại thì đã thấy Ngao Thịnh đứng sát rạt mình từ lúc nào, mái tóc dẫm nước rũ xuống, khoe miệng mỉm cười, ánh mắt có chút mơ mơ hồ hồ, nhìn chăm chăm vào cơ thể đang khuất trong nước của Tương Thanh.

Lúc vừa xuống nước, Tương Thanh mặc một lớp tiết y, có điều lớp vải mỏng manh ở trong nước liền trở nên trong suốt, từng đường nét cơ thể đều trở nên rõ mồn một, hơn nữa làm gì có ai đi tắm còn mặc quần áo ? Cho nên sau khi bước xuống hồ, y đã cởi bỏ lớp tiết y qua một bên. Hiện giờ Ngao Thịnh đang đứng sát rạt, trợn mắt ngó lom lom vào ngực y khiến cho Tương Thanh có chút không tự nhiên.

Y khẽ nghiêng người né ra một bên, nói, "sao người lại tới đây ?"

Ngao Thịnh ở trong nước duỗi thân một chút, hỏi, "Thanh, có muốn ta chà lưng cho người không ?"

Tương Thanh xấu hổ gạt ra, "Không ...", nhưng còn chưa nói hết câu đã thấy Ngao Thịnh cầm sẵn khăn tắm, chuyển ra phía sau Tương Thanh, một tay đè nhẹ bờ vai y xuống.

Tương Thanh sửng sốt, quay đầu lại nhìn hẵn, chỉ thấy Ngao Thịnh cười xấu xa, đưa mặt lại nói, "Thanh, sợ cái gì chứ, chỉ là giúp người chà lưng thôi mà."

Tương Thanh vốn chẳng buồn cùng hẵn tranh cãi, nhưng nghe ý tứ của Ngao Thịnh giống như đang nói mình sợ hẵn, liền không phục nén giận, thân thể cứng ngắc gồng lên chống đỡ.

Ngao Thịnh khẽ mép cười, cúi đầu nhìn như muốn dán mắt vào tấm lưng trần của Tương Thanh.

Dáng người Tương Thanh tuy rằng thanh mảnh, thể trạng cũng không coi là cường tráng, nhưng dù sao y cũng là người luyện võ nên thân thể tiêm gầy lại dẻo dai, làn da màu mật mìn màng mỏng manh cùng những đường cong tinh tế phập phồng theo từng nhịp thở, mỗi tấc da thịt đều hấp dẫn Ngao Thịnh không thể rời mắt.

Ngao Thịnh âm thầm nhắc nhở chính mình phải từ từ, không được gấp. Tuy nhiên, nghĩ trong đầu là một chuyện, cái chính là hẳn hiện tại đã không thể khống chế nổi tay mình !

Hắn nhẹ nhàng vuốt dọc theo đường cong bả vai Tương Thanh, thấy y giật mình sửng sốt liền giả vờ cầm khăn nhúng vào trong nước, sau đó chà nhẹ lên vùng sau cổ của Tương Thanh.

Hơi nước ấm áp cùng bàn tay nóng rực vừa chạm lên làn da mẫn cảm, Tương Thanh liền không tự chủ khẽ run lên. Đầu ngón tay Ngao Thịnh như cố ý lại như vô tình vuốt nhẹ lên sống lưng của y, chậm rãi trượt xuống làm Tương Thanh rùng mình, cơ thể chợt nảy lên cảm giác khác thường, tựa hồ có chút nhột nhạt ...

Ngao Thịnh rướn người lên, cẩn thận ngắm nhìn tấm lưng thon dài của Tương Thanh, chợt phát hiện ra có một vài vết thương đã nhạt màu, phần da chỗ vết thương có chút sạm màu, thoạt nhìn là vết thương cũ, liền hỏi, "Vết thương kia từ đâu mà có vậy ?"

Tương Thanh vốn đang vịn phần khăn trương, chợt nghe thấy Ngao Thịnh hỏi, ngần người ra một lúc mới trả lời, "Nga ... là vết thương cũ. Lúc trước khi đang luyện công thì bị."

Ngao Thịnh gật gù đầu, miết nhẹ ngón tay lên vùng da bị thương, cảm giác vùng da nơi đó hình như trở nên sáng loáng hơn.

Tương Thanh cảm thấy khó chịu, quay đầu lại trừng hăn, "Người không phải đang chà lưng sao, sờ loạn cái gì ?"

Ngao Thịnh mỉm cười, vô sỉ nói, "Sao lại dễ nổi giận như vậy chứ ? Không phải ta mới sờ có một chút thôi sao ? Nếu người cảm thấy bản thân chịu thiệt thì ta cho người sờ lại, thế nào ?"

Tương Thanh chẳng muốn để ý tới hăn nữa, hăng giọng một tiếng, chỉ mong sao Ngao Thịnh chà chà nhanh cho xong.

Ngao Thịnh vốn đã tính toán từ trước, động tác cứ rề rà chậm chạp, di khăn từ bả vai Tương Thanh dọc theo cánh tay, lại từ vai xuống thắt lưng, cứ thế chậm chậm trượt xuống dưới nữa ...

"Người ..." Tương Thanh lách mình tránh ra xa, giật lại khăn tắm, nói, "Người cứ tẩy cho người đi, ta tự mình chà !"

Ngao Thịnh có chút không tình nguyện, thấy Tương Thanh còn muốn chạy liền xáp lại gần. Tương Thanh quay đầu lại, trừng mắt cảnh cáo hăn, sau đó hơi cúi đầu, nhìn xuống phía dưới.

Ngao Thịnh cả kinh, lùi về sau mấy bước, lấy tay che phía thân dưới, dài giọng trách móc, "Thanh, người cũng đừng có làm xăng làm bậy. Chỗ này bây giờ là của ta, nhưng sau này sẽ thuộc về người a. Lỡ người tức giận làm càn, sau này có khóc cũng không kịp đó."

Tương Thanh mặt đỏ tai hồng, hung hăng trừng mắt liếc Ngao Thịnh một cái, xoay người bơi ra chỗ khác, cầm khăn tự mình chà rửa, cách Ngao Thịnh càng xa càng tốt.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh xoa tóc, tựa hồ muốn gội đầu, tâm khê động, hít sâu một hơi, lặn xuống dưới nước.

Tương Thanh đang quay lưng về phía sau chà chà tấy tấy nên không để ý đến động tĩnh của Ngao Thịnh, đến khi quay đầu lại mới phát hiện -- Ngao Thịnh đâu mất rồi ?

Khả năng đầu tiên y nghĩ đến là, Ngao thịnh có phải hay không đã tắm xong, lên trước rồi ? Thế nhưng nghĩ mãi vẫn thấy có chỗ không đúng, y đâu có nghe thấy tiếng nước ...

Còn đang khó hiểu, đột nhiên cảm giác thấy có cái gì đó đang bắt lấy chân mình ..... Tương Thanh cả kinh, muốn rụt chân lại, nhưng người kia khí lực quá lớn, một tay túm lấy y kéo xuống, Tương Thanh chỉ kịp hít một hơi, cả người đã ngập chìm trong nước.

Trong làn nước, Tương Thanh cố mở to mắt nhìn, quả nhiên, kẻ đang kéo chân y chính là Ngao Thịnh ! Thấy hần cười đến vô lại, Tương Thanh nổi giận, nhấc chân muốn đạp vào cái mặt dày cui kia, có điều ở trong nước khó có thể thi triển quyền cước, ngay cả khí lực cũng chẳng có, hơn nữa chính mình trên người không có một mảnh vải. Hai người trần trụi ở trong nước, động một chút đều cảm thấy không tự nhiên.

Tương Thanh định ngoi lên nhưng Ngao Thịnh đã nhào tới, ôm lấy y. Tương Thanh quay đầu lại trừng hăn, Ngao Thịnh thế mà chỉ cười tà, nghiêng mặt, rướn người hôn y ...

Tương Thanh cũng không dám giãy giụa, ghen không thờ được. Kỹ năng bơi của y không tốt lắm, nếu phải uống nước nữa thì nguy mất. Mà Ngao Thịnh lại thừa cơ lấn tới, ôm siết lấy Tương Thanh, hung hăng hôn xuống, đem khí trong miệng mình truyền qua miệng y, hơn nữa còn vươn đầu lưỡi khuấy đảo khoang miệng y ...

Hai người ở trong nước hôn đến triền miên không dứt, thẳng đến khi Tương Thanh ghen đến mém xiu, Ngao Thịnh mới nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng y nổi lên mặt nước.

[Râm] một tiếng, hai người ngoi lên khỏi mặt nước.

"Ha .....ha....." Tương Thanh há miệng thở dốc. Nếu Ngao Thịnh chậm hơn một chút, nói không chừng y đã nghẹn chết mất rồi.

Quay sang thấy mặt mũi Ngao thịnh cũng đỏ bừng, Tương Thanh bạo phát, "Người không muốn sống nữa hả ?"

Ngao Thịnh tuy rằng bộ dáng chật vật ướt như chuột lột, nhưng vẻ mặt vẫn không hề thay đổi. Tương Thanh chợt cảm giác được phần thân thể của hắn đang dính sát vào mình có chút cọ động, vật gì đó nóng rục đè giữa đùi y. Đến khi nhận ra, Tương Thanh kinh hãi vội lùi về phía sau. Ngao Thịnh hung tợn chồm tới, hờn dỗi nói, "Đúng vậy a, ta không muốn sống nữa đó !"

Hết chương 31

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[chương 32] Đại thắng

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh mặt dày xáp tới gần, y vội vàng lui về phía sau. Ngao Thịnh nhào tới nhưng chụp hụt, quay đầu lại nhìn đã thấy y chạy tới bên bờ hồ. Tương Thanh cầm lấy khăn quấn quanh thân dưới, tính chạy ra ngoài. Y ở trong nước cử động không tiện chút nào, trong khi Ngao Thịnh lúc "lên cơn" lại lợi hại vô cùng.

Ngao Thịnh đã chuẩn bị kỹ lưỡng để chớp lấy thời cơ này, lẽ nào lại chịu cho Tương Thay chạy thoát a. Hắn vươn tay tóm lấy khăn của y, hạ lưu dựa sát lại. Tương Thanh vội giữ lấy khăn, trừng mắt lườm Ngao Thịnh, "Người buông tay ra !"

Ngao Thịnh đương nhiên không chịu buông tay làm Tương Thanh sốt ruột cuống quýt cả lên, bởi vì trong phòng nhìn qua ngó lại có mỗi tấm khăn này thôi à, nếu để cho Ngao Thịnh giật mất, không lẽ cứ thế mà tồng ngồng chạy ra ngoài sao ? Nghĩ lại cảnh vừa rồi để mông trần trước mặt Ngao Thịnh, mặt Tương Thanh đã muốn đỏ chín lên rồi.

Thấy Tương Thanh sống chết không buông tay, Ngao Thịnh lại càng không biết liêm sỉ mà xáp mặt vô. Y nghĩ muốn lui thế nhưng phía sau lại là vách tường, hai tay còn đang bận giăng co với Ngao Thịnh ... không có cách nào tách ra. Mắt thấy Ngao Thịnh đang dí mặt lại gần, Tương Thanh vội vung tay, gạt đi bàn tay đang muốn mò mẫm tới gần của hắn, hung tợn nói, "Dù sao người cũng muốn Viên gia tuyệt hậu, vậy ta thành toàn cho người !" Nói xong liền nâng đầu gối hướng thẳng vào khố hạ của Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh sợ hãi vội nghiêng người né tránh, thối lui sang một bên, mở to hai mắt nhìn Tương Thanh, "Thanh, người xuống tay thật sao ? Thật quá độc ác a !"

Tương Thanh giăng lại khăn, nói, "Ai thèm khách khí với người hả ? Có giỏi bước tới đây coi ?"

Ngao Thịnh nhếch miệng cười, "Người đang mời dụ ta sao ?"

Tương Thanh nhú mày, nói, "Ta không cùng người khua môi múa mép, có gan cứ thử bước lại đây a !"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, buông tấm khăn ra, cười nói, "Không bằng như vậy đi, Thanh ... chúng ta đánh cuộc thử xem."

Tương Thanh ngây mặt, sau đó cảnh giác nhìn Ngao Thịnh, "Đánh cuộc cái gì ?"

"Như vậy nhé, nếu người thắng, ta sẽ không gây khó dễ nữa mà thả cho người đi, nhưng nếu người thua, phải cho ta hôn một chút !" Ngao Thịnh cười nhạt nói.

Lỡ tai Tương Thanh nghe xong đã đỏ rần, "Điều kiện kiểu này, sao ta thấy mình có chút thiệt thòi a !"

Ngao Thịnh suy nghĩ, lại nói, "Hay là thế này đi, nếu ta thua, ta sẽ làm theo yêu cầu của người. Nếu người thua, người phải cho ta hôn một cái, vậy là công bằng a ?"

Tương Thanh ngẫm nghĩ một hồi, dường như cũng hơi xuôi xuôi, Ngao Thịnh lại kỳ kèo 'nâng giá', "Người cứ nghĩ kỹ đi a. Nếu người thắng, muốn ra điều kiện nào ta cũng chấp nhận hết !"

Tương Thanh do dự trong chốc lát, hỏi, "VẬY ... đánh cuộc như thế nào ?"

"Rất đơn giản !" Ngao Thịnh cười gian tà, "Lấy tấm khăn kia làm vật đánh cuộc, nếu ta có thể giành lấy tấm khăn và làm ướt nó thì ta thắng, nếu không thì người thắng."

Tương Thanh nghe xong, cảm thấy cũng không tệ. Dù sao công phu của mình vẫn cao hơn Ngao Thịnh, hơn nữa muốn làm ướt tấm khăn này, trừ khi là ngâm nó trong nước ... Xem ra cơ hội thắng khá lớn, y nghĩ nghĩ một hồi lại hỏi, "Kia, thử bao nhiêu lần thì tính là thắng ?"

Ngao Thịnh so đo một lúc, nói, "VẬY ĐI, người cho ta ba cơ hội, nếu cả ba lần ta đều không làm được, vậy tính là ta thua."

Tương Thanh gật gù đầu, "Một lời đã định !"

Ngao Thịnh cười khoái trá, "Quân vô hí ngôn !"

Nói xong, hai người đứng tách ra. Tương Thanh gặt gao túm lấy góc khăn, cảnh giác chăm chú nhìn theo hướng Ngao Thịnh. Tiểu tử kia lại tỏ ra thông dong, không nhanh không chậm, từng bước từng bước chậm rãi tới gần Tương Thanh.

Tương Thanh nhích người lui lại, nhưng phía sau là vách tường khiến cho hành động của y có chút bất tiện. Còn đang nghĩ bằng không bơi ra giữa hồ, chính lúc này, đột nhiên thấy Ngao Thịnh lặn xuống hồ ... mất tăm.

Tương Thanh biến sắc, thầm nghĩ không xong, thế nào lại quên mất Ngao Thịnh còn có chiêu này. Kỹ năng bơi của y không bằng hẳn, may mắn sao vừa nãy không có tới gần bên hồ. Bất quá hiện tại y cũng vô cùng cẩn trọng, một tay bám chắc lấy vách tường phía sau, cố định thân thể, như vậy Ngao Thịnh sẽ không có khả năng kéo y xuống nước hay giằng lấy tấm khăn.

Quả nhiên, một lúc sau, Tương Thanh cảm thấy trong nước có người bơi tới. Ngao Thịnh nhẹ nhàng túm lấy cổ chân y, kéo xuống.

Tương Thanh giật mình, cố thủ bám lấy vách tường, một chân bị Ngao Thịnh túm, còn chân kia nâng lên định đạp cho hấn một cước.

Ngao Thịnh chỉ thấy bàn chân Tương Thanh sắp cùng mặt mình tiếp xúc thân mật, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nghiêng người né chân của y. Bàn tay đang bắt lấy bắp chân Tương Thanh nhẹ nhàng từ nội sườn hướng lên trên sờ soạng ...

Tương Thanh cả kinh, cảm giác có chút nhột nhạt, muốn giẫy chân ra, thế nhưng tay Ngao Thịnh nắm chặt như vậy, còn ngoan cố tiếp tục sờ lên trên nữa ... Mắt thấy tay hấn sắp chạm đến nơi nhạy cảm kia, Tương Thanh bất đắc dĩ đành phải buông tay bám vách tường, bơi tới bờ bên kia, tránh đi vuốt sói của sắc lang ...

Y vừa mới ly khai, đột nhiên nhìn thấy trước mặt sủi lên một chuỗi bọt nước. Tương Thanh vội lùi về phía sau, đúng lúc này lại rơi ngay vào lồng ngực Ngao Thịnh, kẻ đã lặng im xuất hiện phía sau y từ lúc nào ...

Sau lưng cảm nhận được bờ ngực ấm áp của Ngao Thịnh. Tương Thanh không chịu yếu thế, chưa cần xoay người đã vung khuỷu tay huých cho hấn một cái, nhưng không ngờ Ngao Thịnh lại không hề né tránh ... Tương Thanh sửng sốt, dừng tay, lại cảm giác được hai tay Ngao Thịnh đang men dọc theo thắt lưng y, lần về phía trước, nhẹ nhàng chạm tới nơi tối mẫn cảm mà sờ soạng xoa nắn ...

"Người !" Tương Thanh đến giờ mới hiểu được, Ngao Thịnh nói muốn đánh cuộc chính là gạt người, mục đích thật sự của hấn chính là thế này a.

"Buông tay !" Tương Thanh quay đầu lại trừng hấn, nhưng Ngao Thịnh lại xảo diệu kê môi lên vành tai y, hôn nhẹ, động tác trên tay cũng dần nhanh hơn.

Tương Thanh cắn răng, cùng lúc phải ở trong nước bảo trì cân bằng, một tay giữ chặt lấy tấm khăn, tay kia bám lấy thành hồ không thể phản kháng. Ngao Thịnh lại càng hạ lưu, tranh thủ tình thế không thể chống cự của Tương Thanh mà dùng hai tay kích thích y ...

Rất nhanh, khoe miệng Ngao Thịnh câu lên nụ cười tà ác, Tương Thanh có phản ứng ... Người phía trước hẳn giờ đang mặt đỏ tai hồng, thậm chí mảng đỏ còn lan xuống đến cổ ... Động tác tay lại càng thêm nháo loạn.

Ngao Thịnh lạnh tay lẹ mắt, một phen đoạt lấy tấm khăn trong tay Tương Thanh, nhúng nó vào nước ...

Tương Thanh nghe thấy tiếng nước tóe lên, người cũng thanh tỉnh hẳn. Quay sang thì thấy Ngao Thịnh đang tùm tùm cười, trong tay đang đưa tấm khăn sũng nước, cười nói, "Thanh, nhận thua chưa ?"

Tương Thanh hiện tại toàn thân khó chịu, dưới bụng một vùng khô nóng. Chính mình lại bị Ngao Thịnh gây sức ép mà sinh ra phản ứng, về mặt khác chính là -- y thua nhưng không phục !

Ngao Thịnh nhìn vẻ mặt bất phục của Tương Thanh, liền cười nói, "Thanh, binh bất yếm trá a ... Bất quá, nếu người không chịu nhận thua, ta cũng không miễn cưỡng, ai kêu ta yêu người làm chi !"

Tương Thanh nghe Ngao Thịnh càng nói càng giả tạo, mắt y đã muốn trợn trắng lên, nói, "Người bớt làm bộ, nguyện chơi nguyện thua, ta sẽ không nuốt lời !"

Ngao Thịnh trong lòng vui vẻ, vồ vập tới, định cuồng nhiệt mà hôn một trận cho thỏa, không ngờ Tương Thanh đột nhiên lùi về sau, nhắc chân đạp một phát vào giữa mặt hắn.

Ngao Thịnh còn đang chu mỏ chờ đón, nào ngờ kịch liệt tiếp xúc với môi hắn lại là bàn chân Tương Thanh, bị đạp cho ngã lộn vào hồ nước.

Tương Thanh vội vàng chạy tới bên bờ, bước ra khỏi hồ, nhặt lấy y phục rồi nhanh chóng khoác lên người.

Ngao Thịnh bị đập cho tơi tả, vừa bơi tới thành hồ, xoa xoa mũi, ủy khuất nói, "Thanh, sao người nói mà không giữ lời a !"

Tương Thanh lúc này đã mặc xong quần áo, "Ai nói ta không giữ lời ? Không phải người nói muốn hôn sao, là chân đó." Nói xong liền sửa sang lại y phục, hùng hổ bước ra khỏi phòng.

Ngao Thịnh thở dài, gọi với theo, "Thanh, nơi đó không khó chịu à ?"

Tương Thanh đỏ mặt gào lên, "Không mượn người quản !"

.....

Chờ đến khi Ngao Thịnh bước ra khỏi hồ thì trời đã tối hẳn. Văn Đạt sai người ở thủy trại mang cơm lên. Ngao Thịnh cùng Tương Thanh ngồi trên lầu gác dùng bữa.

Tương Thanh thấy cái mũi hồng hồng của Ngao Thịnh thì cố gắng nín cười, cúi đầu ăn cơm không nói câu nào.

Ngao Thịnh thở ngắn than dài, nói, "Người xem, kẻ làm hoàng thượng như ta thật không dễ dàng. Người ta làm hoàng đế thì mỹ nhân cứ bám dính lấy cả ngày, còn ta làm hoàng đế, vất vả cả nửa ngày mới chỉ được hôn bàn chân mà thôi."

Tương Thanh nhìn vẻ mặt nhăn như khổ qua của hắn, tự dưng cảm thấy hả hê vô cùng. Từ lúc quay về hoàng cung đến giờ, không biết tiểu tử này đã chọc giận y biết bao nhiêu lần, rốt cục giờ mới có thể tiêu khí a.

Lúc này, lại có một khoảnh sáng lóe lên, Tương Thanh hỏi, "Còn có thuyền chưa trở về sao ?"

Ngao Thịnh nhìn thoáng qua, nói, "Nga, đây là hỏa lệnh dùng để thấp sáng, phòng chừng là bọn họ đang kiểm kê lại số lượng chiến thuyền thôi."

Tương Thanh gật gù đầu, nhìn tia lửa bay lên không trung đang đốt sáng cả bầu trời đêm rồi nổ vang, biến thành vô số tàn lửa nhỏ rơi xuống.

Ngao Thịnh nhìn những đốm lửa ánh lên trong đáy mắt Tương Thanh, có chút ảo não ... Vừa rồi cơ hội ngàn năm mới có một, thế mà lại để lãng phí mất rồi !

.....

Bầu trời sáng rực cùng muội lửa bay phấp phới khắp nơi, khiến cho đám Vương Trung Nghĩa ngây người, sợ đến quên cả bơi.

Chỉ là châm lửa đốt mấy bó rơm rạ thôi mà lại cháy thành ra thế này, hơn nữa tiếng nổ kia so với đốt cả trăm quả pháo còn dọa người hơn a. Vương Trung Nghĩa gãi đầu khó hiểu hỏi, "Kỳ lạ, không phải đều là cỏ khô sao ? Thế nào lại nổ to vậy a ?"

Một tham sĩ bên cạnh thấy vậy vội kéo lấy tay gã, "Tiên phong, chúng ta mau chạy thôi ! Dừng lại không chừng bị vạ lây đó. Xem ra lần này chúng ta lập được công lớn rồi, con mẹ nó cái đống cỏ khô đó đâu phải là lương thảo, mà là lôi hỏa đạn a !"

"A ?" Vương Trung Nghĩa càng nghe càng mù mờ, "Lôi hỏa đạn là cái gì ?" Còn chưa nói xong đã bị người ta kéo xuống nước.

Vụ nổ lần này không chỉ kinh động đến nhân mã bên trong quân doanh của Vương Tiếp mà còn khiến cho quân Tống Hiếu ở bờ sông bên kia cũng phải giật mình bừng tỉnh.

Tống Hiếu cùng Trâu Viễn còn đang lo lắng không yên, chợt nghe thấy từng đợt tiếng nổ truyền đến, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi vội vã chạy

ra phía bờ sông, chỉ thấy phân nửa quân doanh của Vương Nhiếp chìm trong biển lửa, nhưng tiếng nổ vẫn không ngừng vang lên.

Tống Hiếu mở to hai mắt, hỏi Trâu Viễn, "Thế này là sao ?"

Trâu Viễn cùng kinh ngạc đến há hốc mồm, nói, "Tại hạ chỉ đưa cho đám Vương Trung Nghĩa một ít dầu hỏa, bảo bọn họ châm lửa đốt lương thảo ... Không biết bọn họ làm thế nào mà lại đốt cho doanh trại của Vương Tiếp thành thế này a ?"

"Ha ha ha ..." Tống Hiếu đột nhiên vỗ đùi, hô to một tiếng, "Vương Trung Nghĩa, mục nội nó, người đứng là thần a !" Nói xong liền quay sang chúng tướng đang đứng phía sau, cao giọng, "Hạ lệnh điểm quân ! Chúng ta sẽ đi quét sạch đám quân Vương Tiếp, cho hãn ngay cả manh giáp cũng chẳng còn !"

Tạm không nói đến bên phe Tống Hiếu đang tụ tập binh mã, đám quân Vương Tiếp bên kia đều bị mấy tiếng nổ kinh thiên động địa dựng tỉnh, khi lão chạy ra khỏi cửa thì thấy lửa đã cháy đến ngút trời, lôi hỏa đạn không ngừng bắt lửa mà oanh tạc nổ tanh bành ... Càng làm lão tức giận hơn chính là số lượng lôi hỏa đạn nhiều vô kể, chất đồng từ ngoài cổng vào đến bên trong quân doanh, lửa cứ thế mà tràn lan khó lường. Rất nhiều doanh trưởng bị lửa thiêu rụi, đám đông bắc quân không ngừng khóc đến kêu cha gọi mẹ, có nhiều người còn bị tàn lửa rơi vào mà phỏng bạng ...

Vương Tiếp thấy thế thì trợn tròn mắt, lớn tiếng gào lên, "Là tên vương bát đản nào làm ra ? Mau dập lửa ! Mau dập lửa cho ta !"

Thế nhưng trên thảo nguyên ban đêm gió cứ thổi không ngừng, lửa vốn đã cháy mạnh lại theo gió mà lan rộng ra ..... Trong nháy mắt, hỏa uy lại có thêm phong trợ, đem cả quân doanh của Vương Tiếp nuốt chửng trong màn lửa đỏ rực.

Vương Tiếp tận mắt chứng kiến đại bản doanh của mình lụi tàn trong biển lửa, mười vạn nhân mã kia khô giáp tứ tán mà trốn chạy, lão biết đại thế đã mất, tuyệt vọng hô to, "Trời muốn diệt ta ! Trời muốn diệt ta ! Lão thiên gia người đứng về phía Thịnh Thanh a !"

Vương Trung Nghĩa mơ mơ hồ hồ bơi về bờ bên kia, vừa bước lên bờ, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy Tống Hiếu bắt lấy bả vai gã, "Vương Trung Nghĩa ! Con mẹ nó người thật giỏi a ! Lão tử nhất định sẽ ghi công đầu cho người !"

Vương Trung Nghĩa chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn quân doanh của Vương Tiếp bị lửa thiêu cho rối tinh rối mù, lại nhìn nhìn Thịnh Thanh phe ta đang từng bừng nhảy nhót, ưỡn ngực vênh mặt, nói, "Ách, đó là ... đương nhiên là lão tử làm a !"

Tống Hiếu cười to, phi thân lên ngựa, nói, "Các huynh đệ, mau hạ cầu phao, sang bờ bên kia bắt sống lão tặc Vương Tiếp !"

Nhất thời, các tướng sĩ anh dũng tranh nhau tiến công, hạ cầu phao, đánh giặc mà náo nức như đi trẩy hội. Tống Hiếu dẫn theo hai cánh quân xông lên. Binh mã Thịnh Thanh được thế hùng hổ băng qua bờ sông bên kia.

Trong khi Vương Tiếp còn đang gấp rút gọi người dập lửa, đột nhiên có tướng sĩ báo lại, "Nguyên soái, mau chạy thôi, binh mã của Tống Hiếu đến rồi !"

Vương Tiếp bàng hoàng, giương mắt lên liền thấy đám quân Thịnh Thanh đông nghìn nghịt đang thi nhau kéo đến. Lão vội vàng hô to, "Người đâu, mau chuẩn bị ngựa cho ta !"

Lớn tiếng hạ lệnh, thế nhưng lại không có ai hưởng ứng. Vương Tiếp nhìn trái nhìn phải, hơn nửa số quân đông bắc đều đã bị thương, nửa còn lại còn đang tấp bập tìm cách dập lửa, còn một số thì đã bỏ trốn mất tiêu !

Vương Tiếp giận dữ, rút kiếm thẳng tay chém chết mấy tên binh sĩ đang định bỏ trốn, hô to, "Tất cả chuẩn bị nghênh chiến phản công ! Kẻ nào bỏ trốn, giết không tha !" Thế nhưng hiện tại quân tâm hỗn loạn, toàn bộ quân doanh rối ren loạn cào cào, đại tướng tìm không thấy chiến mã, tướng sĩ thì không thấy giáp phục, ngay cả binh khí cũng tìm không ra.

Đến khi Vương Tiếp vừa đội khôi giáp, dắt chiến mã tới, còn chưa kịp lên ngựa, binh mã của Tống Hiếu đã tràn tới trước mặt.

Tống Hiếu quay sang nói với Vương Trung Nghĩa, "Vương tiên phong, nói với bọn họ, ai đầu hàng sẽ không giết ! Mọi người đều là con dân của Thịnh Thanh, hoàng thượng yêu dân như con. Toàn quân đông bắc trừ bỏ Vương Tiếp, những ai đầu hàng đều sẽ được tha tội chết !"

"Nga ! Hảo !" Vương Trung Nghĩa theo lời Tống Hiếu, lớn tiếng truyền đạt lại cho quân sĩ.

Đám binh mã đông bắc lúc này quân tâm đã tan, kỳ thật phần nhiều trong bọn họ từng là binh mã của triều đình, bị Tề Diệc đánh tan, bắt đắ dĩ phải đi theo Vương Tiếp. Khi Vương Tiếp dẫn quân tạo phản, bọn họ vốn đã không thuận, hơn nữa lão tặc kia thái độ làm người lại thô bạo, đối với thủ hạ dưới trướng đều thẳng tay đánh mắng, cho nên rất nhiều người oán hận lão, hiện giờ vừa nghe có thể quy hàng, một đám liền quăng mũ cởi giáp, giơ tay quy thuận.

Vương Tiếp cô chường nan minh, vừa tức vừa vội, đã muốn xông lên cùng Tống Hiếu liều mạng, thế nhưng quân sư phía sau vội vàng túm lấy lão, giữ lại, "Nguyên soái, giữ được rừng xanh không lo thiếu củi đốt a ! Trước mắt tạm lui quân đã !"

Vương Tiếp cắn răng, ngẫm lại cũng thấy đúng. Hiện tại xông lên chỉ có chết, mà chết như vậy thì thật tiện nghi cho tiểu tử Ngao Thịnh quá, lão gạt

đầu, "Được ! Lui quân !" Vương Tiếp hô to một tiếng, sau đó giục ngựa quay đầu, mang theo tàn binh bại tướng trốn chạy về phương bắc.

Nhưng lão còn chạy chưa được nửa dặm, chợt nghe đằng sau có người hét to, "Vương Tiếp, nạp mạng đi !"

Thanh âm như sấm dội bên tai, Vương Tiếp giật mình quay lại rồi nhẹ nhàng thở ra. Thì ra Vương Trung Nghĩa đang đuổi theo phía sau, giọng của gã lớn như vậy, kỳ thật vẫn cách mình một khoảng xa mà.

Vương Trung Nghĩa ra sức giục ngựa, hô to, "Chạy mau a ! Bắt được Vương Tiếp, lão tử mời người ăn thịt !"

Mấy tướng sĩ bên cạnh nghe thấy gã nói thế, thiếu chút nữa cười đến vắng lẫn lóc, thầm nghĩ, ngựa ăn được thịt sao ?

Vương Trung Nghĩa hung mãnh đuổi theo, chợt nghe thấy đằng sau vang lên tiếng vó ngựa. Tống Hiếu cũng đang đuổi theo đến đây, cước trình khoái mã của hắn giỏi hơn Vương Trung Nghĩa vậy nên chẳng mấy chốc đã bắt kịp được gã, sau đó còn vượt qua luôn.

Vương Trung Nghĩa nóng nảy rống to, "Uy ! Tống Hiếu a ! Người đừng có tranh với ta chứ ! Đầu Vương Tiếp là của ta !"

Tống Hiếu ha ha cười vang, rút roi, thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Vương Trung Nghĩa càng nóng nảy, cũng muốn ra roi, lại nghe tiếng tướng phía hô to, "Vương tiên phong, đừng gấp ! Cần thận ngã ngựa a !"

"Gì ?" Vương Trung Nghĩa còn chưa nói xong, chiến mã dưới thân phỏng chừng là quá mệt mỏi, hai chân mềm nhũn đi, ngã quy xuống đất ...

Vương Trung Nghĩa không kịp đỡ, ngã lăn dưới đất, càu nhàu chửi vài tiếng rồi đứng dậy. Thằng cha Tống Hiếu kia đã chạy xa lắm rồi, có đuổi

theo cũng không kịp. Gã giận giữ, hung hăng ném lưới búa trong tay đi thật xa.

Tống Hiếu đang đuổi theo phía trước, mắt thấy sắp bắt kịp Vương Tiếp, chợt thấy một đạo hàn quang lóe lên, lưới búa sắc bén lướt sượt qua, trùng hợp lia qua cổ Vương Tiếp ... Lão tặc kia một tiếng cũng chưa kịp kêu lên, đầu đã lăn long lóc dưới đất ...

.....

Ba ngày sau, trên kim loan điện, Ngao Thịnh nhận được hai chiết tử sơn son thếp vàng. Quyển thứ nhất báo, thủy quân của Tề Soán Thiên đã xuất phát rời phương nam, tiến về đông nam Thịnh Thanh, tựa hồ đang muốn thẳng tiến đến Nhạc Đô.

Mở ra quyển khác, tin báo đại quân của Tống Hiếu không tổn một binh đã quét sạch nhân mã Vương Tiếp, làm chủ đông bắc, binh mã đóng quân, trấn an dân chúng !

"Hào !" Ngao Thịnh đại hỉ, nói, "Truyền chỉ dụ của trẫm, lệnh Tống Hiếu dẫn quân trở về, cùng trẫm đánh Tề Soán Thiên !"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[chương 33] Cổ giao

Vài ngày sau đó, Ngao Thịnh cùng lúc chuẩn bị binh lực để giao chiến cùng Tề Soán Thiên, mặt khác, đội quân của Tống Hiếu vừa trở về kinh thành, hăn liền lập tức tổ chức yến tiệc khánh công vô cùng long trọng. Tù binh đông bắc quân cũng được sung vào vào quân đội, phân lệnh cho ngày ngày tiếp tục thao luyện ở hoàng lăng chờ đến trận chiến sau này.

Tuy rằng ngoài mặt Ngao Thịnh luôn tỏ ra cao hứng hoan hỉ, vua và dân cùng hưởng thụ niềm vui chiến thắng, nhưng Tương Thanh nhìn ra được, Ngao Thịnh kia, hình như trong lòng đang có tâm sự.

Một ngày nọ, sau khi bãi triều, Ngao Thịnh ngồi trong sân đình uống trà, Tương Thanh cũng bị hăn kéo đến ngồi bên cạnh, y bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi, "Người làm sao vậy ?"

Ngao Thịnh ngàng đầu nhìn Tương Thanh, nói, "Thanh, ta phát hiện ra đã lâu rồi người không gọi ta là Thịnh nhi."

Tương Thanh ngẩn người, thật lâu sau mới nói, "Người đã lớn như vậy rồi ..."

Ngao Thịnh bĩu môi, lăm bằm, "Sao người biết ta lớn chứ ? Đến nhìn còn chưa nhìn qua nữa mà."

Tương Thanh đơ ra, đến khi hiểu được liền bất mãn đá cho hăn một phát. Ngao Thịnh xoa xoa bắp chân bị y đập, thở dài một hơi lại nâng chén trà lên uống tiếp.

"Người làm sao mà cứ thở ngắn than dài như vậy ?" Tương Thanh hỏi thẳng, "Có tâm sự a ?"

Ngao Thịnh nhìn nhìn y, thẳng tưng đáp, "Người cho ta hôn một cái, ta nói cho nghe. Hoặc là gọi một câu Thịnh nhi hay lang quân tướng công cũng được."

Tương Thanh hung hăng trừng mắt liếc hằm hằm một cái, không lên tiếng.

Ngao Thịnh nhụt chí, uể oải nói, "Người thật là, đã lớn đầu như vậy rồi mà còn thành thật quá đáng, da mặt cũng mỏng nữa ... Tính tình thì cứng nhắc, chẳng biết đùa chút nào."

Tương Thanh có chút hờn giận, xoay mặt nhìn hằm, "Bản thân người tâm tình không tốt, còn nói gì đến ta."

Ngao Thịnh chớp mắt đầy vô tội, "Biết rõ ta tâm tình không tốt, người lại không chịu cười một cái hoặc là nói một câu làm người ta vui lòng, đằng này chính là người không chịu, còn nói như không phải chuyện của mình ?"

Tương Thanh ngây mặt, nghĩ nghĩ một hồi, cảm thấy Ngao Thịnh nói cũng có lý, mà lại có chút vô lý mà không biết là vô lý chỗ nào. Ngao Thịnh thấy y bị mấy lời nói của mình làm cho hồ đồ, cố nén cười, tiếp tục 'nã đạn', "Thanh ... Gọi một tiếng Thịnh nhi đi mà ? Người gọi một tiếng là lòng ta cũng thấy vui lên hằm."

Tương Thanh quay sang nhìn hằm, hít một hơi thật sâu, cuối cùng mấp máy môi mới ra tiếng, "Ân, Thịnh ..."

Ngao Thịnh khoái khoái lạc lạc đầy chờ mong.

"Thịnh ..." Tương Thanh nhìn thẳng mặt Ngao Thịnh, cả nửa ngày vẫn chưa nói ra từ còn lại, luống cuống đến toát mồ hôi. Nhìn Tương Thanh lúng túng mãi không nói xong một câu, Ngao Thịnh gấp đến thiếu điều hộc

máu ra. Cà ngày chờ đợi mà vẫn chưa thu hoạch được gì, đến đúng thời điểm mấu chốt thì chợt có tiếng người vang lên, "Hoàng thượng ! Hoàng thượng ..."

Ngao Thịnh chán nản, đưa mắt nhìn Tương Thanh, thấy y giống như vừa trút được một gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm thì trong lòng giật sột lên. Tên phá đám chết tiệt, đợi đó trảm làm thịt người. Nhưng thấy người chạy vào lại là Quý Tư, Ngao Thịnh đành thở dài, hỏi, "Quý lão khanh, có chuyện gì gấp sao ?"

"Hoàng thượng, không xong rồi." Quý Tư hốt hải nói, "Vương tiên phong đạp cả đám binh sĩ xuống sông, nói là muốn dạy họ tập bơi a."

Ngao Thịnh chọn mi, "Ân, chủ ý này không tồi."

Tương Thanh thấy khóe miệng Ngao Thịnh nhếch lên, tựa hồ là cao hứng nhưng lại thoáng chút mất mát, trong lòng y cũng có chút buồn bực.

"Ai nha, như vậy là làm xằng bậy quá rồi." Quý Tư nói, "Tốt xấu gì cũng đừng có đột nhiên đạp người ta xuống nước chứ, lỡ mà chết người thì làm sao bây giờ ? Hơn nữa tiết trời giá rét như vậy, bị bệnh thì phải làm sao ?"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, nói, "Vậy khanh bảo hẩn nhớ biết chừng mực, kiềm chế một chút."

"Thần có nói nhưng hẩn không nghe a." Quý Tư bất đắc dĩ trả lời, "Vương tiên phong nói đám binh sĩ đó là da dày thịt béo, không như thư sinh chúng ta quen được chiều chuộng, dù có đạp xuống nước cũng không chìm, chắc chắn sẽ bơi được."

"Nga." Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Cũng có lý." Nói xong liền đứng lên, nhìn thẳng vào Quý Tư, "Quý lão khanh có biết bơi không ?"

Quý Tư lắc đầu, "Thần không biết a."

Ngao Thịnh cười cười, nói, "Vây cứ để Vương Trung Nghĩa chơi chán đi, sau này khanh nhớ tránh xa hẳn ra một chút, coi chừng loạng quạng tới vừa tầm chân, hẳn lại coi khanh như mấy mãnh hán kia mà đạp xuống nước không chừng."

Quý Tư bàng hoàng, "Không thể nào ?"

Ngao Thịnh cười lên hai tiếng, đứng dậy, nói với Tương Thanh, "Thanh, thay y phục, hai chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi." Nói xong liền một mình đi thẳng về tẩm cung.

Quý Tư sờ sờ đầu, hỏi Tương Thanh, "Phu tử, hoàng thượng làm sao vậy ? Thật hiếm khi thấy bộ dạng nặng nề tâm sự thế kia a."

Tương Thanh nhìn Quý Tư, nhún vai lắc đầu, sau đó bước theo Ngao Thịnh về tẩm cung.

Ngao Thịnh thay một thân thường phục, y phục của Tương Thanh thì đặt ở bên giường. Tương Thanh thấy hẳn cau mày đánh vật với đám y kết trên vật áo, liền bước tới giúp hẳn mặc vào.

Ngao Thịnh lặng im không nói, cúi đầu nhìn những ngón tay thon dài, trắng trẻo của Tương Thanh đang giúp mình cài lại nút áo.

Tương Thanh giúp hẳn xong quay sang tự mình thay y phục, thấy Ngao Thịnh đứng một bên mà ngó mình lom lom, liền thấp giọng hỏi hẳn, "Người đang lo lắng về trận chiến với Tề Soán Thiên ?"

Ngao Thịnh khẽ nhướn mày, tựa hồ có chút giật mình.

Tương Thanh nhìn hẳn một cái, thản nhiên mỉm cười, "Là người cảm thấy được, đến cả Vương Trung Nghĩa cũng nhìn ra người đang lo lắng, vậy mà ta lại nhìn không ra, cho nên người mất hứng ?"

Ngao Thịnh sững sốt, ngây mặt nhìn Tương Thanh cả nửa ngày.

Tương Thanh có chút bất mãn lườm hăn một cái, nói, "Ba ngày trước người đã bắt đầu lo lắng. Bình thường khi ngồi xuống, người hay lấy tay trái vén vạt áo, mấy ngày nay lại dùng tay phải. Lúc ăn cơm cũng không nhớ dùng canh, trước khi đi ngủ thì rửa mặt đến hai lần ... Những điều đó chứng minh trong lòng người đang có điều không yên. Còn có, nếu người nhướn mày bên trái là đang nghĩ đến chuyện xấu, nhướn mày bên phải là mất hứng không vui. Nhếch miệng bên phải là cười xấu xa, bên trái là đang cười nhạo người khác. Gõ ngón tay nghĩa là đang có tâm sự. Sờ cằm là vừa nghĩ ra chủ ý. Hai hàng lông mày cùng nhú lại có nghĩa người đang cảm thấy rất phiền."

Ngao Thịnh ngây ngốc nghe, Tương Thanh bước tới vỗ nhẹ lên vai hăn, "Gọi người là Thịnh nhi cũng đúng. Người còn chưa trưởng thành nữa kìa." Nói xong, xoay người qua quàng khăn lên cổ, chuẩn bị rời đi lại bị Ngao Thịnh từ phía sau vươn tay ôm lấy, "Thanh ... quả nhiên người là tốt nhất."

Tương Thanh muốn tránh đi cũng không được, có chút bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn hăn, "Đừng làm rộn, không phải người nói muốn xuất cung sao?"

"Ân." Ngao Thịnh rướn người tới bên cổ Tương Thanh, cách qua lớp sa khăn hôn y một cái, vẻ mặt sung sướng nói, "Chúng ta không cưỡi ngựa cũng đừng ngồi xe, được không? Cùng đi bộ nhé."

Tương Thanh nghĩ nghĩ, nói, "Đi bộ cũng được. Bất quá người tốt nhất vẫn nên dắt theo một con ngựa."

Ngao Thịnh gật gật đầu, không hỏi lý do mà chỉ gọi Văn Đạt đi chuẩn bị.

.....

"Người đến tốt cùng là đang lo lắng chuyện gì ? Do nhân lực không đủ hay là vấn đề trang bị, chiến lược ?" Hai người sóng vai rảo bước bên đường phố náo nhiệt giữa kinh thành Nhạc Đô, Tương Thanh bỗng quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Đánh Tề Soán Thiên lần này không nắm chắc phần thắng sao ?"

"Cũng không phải là không nắm chắc phần thắng." Ngao Thịnh nghĩ một lúc, đáp lời. "Đúng hơn là không nắm chắc tất thắng."

"Nắm chắc tất thắng ?" Tương Thanh khẽ nhú mày, suy nghĩ, "Là bởi Tề Soán Thiên thiện về thủy chiến, trong khi chúng ta lại không có mãnh tướng am hiểu về chuyện đó ?"

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu, "Đây là lần đầu tiên ta ngự giá thân chinh, thắng bại là chuyện vô cùng quan trọng. Mặt khác, nếu không tiêu diệt được Tề Soán Thiên, rất có thể khiến cho dân chúng Nhạc Đô gặp phải nguy hiểm ... Đến lúc đó, ngôi vị hoàng đế này ta ngồi cũng không vững."

"Sao lại bi quan như vậy ?" Tương Thanh hỏi, "Không phải trước đây người vẫn luôn tràn đầy tự tin sao ? Hơn nữa, chúng ta chưa chắc đã bại trận ... Thủy quân chiến thuyền chúng ta đều có cả."

"Đúng là những thứ cần thiết đều đã có, bất quá, còn thiếu đại tướng có thể chỉ huy dẫn đầu." Ngao Thịnh cười gượng hai tiếng, "Thủy quân sao ... nếu không biết cách dụng binh, thì binh lực càng hùng hậu, chiến bại càng thê thảm mà thôi."

Tương Thanh bật cười, "Người không phải là tổng tướng lãnh sao ? Là đại hùng a."

Ngao Thịnh nhướn mày, "Ta là tiểu hùng, không phải là đại hùng."

Tương Thanh lắc đầu, sóng vai cùng Ngao Thịnh bước đi, lại nói, "Chỉ tiếc Hắc Vân Bảo cùng Tu La Bảo đều ngụ sâu trên núi non Mạc Bắc, cơ

bản không am tường về thủy chiến, không giúp được gì, kỹ năng bơi của ta cũng không hảo."

Ngao Thịnh nghe xong, mỉm cười, "Thanh, nếu như cái gì cũng phải nhờ đến người hỗ trợ, kẻ làm hoàng đế ta đây chẳng phải là quá vô dụng rồi sao."

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh có chút sần nảo, y liền ngó quanh quất xem trên đường có chỗ nào náo nhiệt, hay từ lâu trà quán nào đó ... có thể giúp hẩn bớt chút ưu phiền hay không. Thế nhưng mấy ngày nay, trời lúc nào cũng u ám vần vũ, người qua đường thần sắc cũng vội vàng khẩn trương. Chẳng trách được, nhìn tiết trời âm đạm cứ như muốn đổ mưa xuống ngay lập tức vậy.

Tương Thanh kéo tay Ngao Thịnh, "Chúng ta về đi, không chừng trời sắp mưa rồi."

Ngao Thịnh nghĩ một lúc, gật đầu. Hai người quay bước trở về, vừa đi ngang qua một khách điếm thì chợt nghe thấy có tiếng người gọi từ đằng sau, "Tương phó bang chủ ?"

Tương Thanh sửng sốt, dùng cách xưng hô như vậy để gọi hẩn, lẽ nào là người quen trước đây ở Hắc Vân Bảo ? Y quay đầu lại, chỉ thấy trước cửa khách điếm là một nam tử cao gầy vận thanh sam đang vội vã bước về phía mình. Người nọ tướng mạo đoan hậu, mặt mũi cũng khôi ngô, nhìn thấy Tương Thanh thì tựa như gặp được quý nhân, hồ hởi chạy tới hành lễ, "Tương phó bang chủ, đã lâu không gặp !"

Tương Thanh cao thấp đánh giá người nọ một hồi, rồi lại cẩn thận hồi tưởng xem mình đã gặp người này bao giờ chưa, nhưng kết quả là hoàn toàn không có ấn tượng.

Nam tử kia thấy Tương Thanh nhìn mình có chút hoài nghi, liền nhắc khéo, "Tương phó bang chủ, huynh quên rồi sao ? Ta là Thạch Khai a. Năm

đó lúc ở sông Bạch Mã, người của Bạch Mã bang trên thuyền vô cớ gây sự, huynh đã dẫn theo mấy huynh đệ ở Hắc Vân Bảo đến dẹp gọn bọn chúng, cứu ta một mạng !"

Tương Thanh ngó người ra thật lâu. Chuyện Bạch Mã bang gì đó ở sông Bạch Mã, quả thật là y còn chút ấn tượng. Năm ấy, khi Hắc Vân Bảo vừa mới tạo lập ở Thục Trung, đúng là đã từng diệt sạch cái Bạch Mã bang kia. Hồi đó, bến đò trên sông Bạch Mã là đầu mối giao thương then chốt của Thục Trung, vậy mà lại bị đám Bạch Mã bang chiếm cứ. Lúc Hắc Vân Bảo vừa thành lập, bọn họ đã liên kết với các ngư dân cùng chủ thuyền trong vùng, mở ra lộ tuyến khác, không cần đi qua bến đò của Bạch Mã bang, như vậy vừa không phải giao nộp lệ phí lại tránh bị cướp bóc hay áp bức nguy hiểm.

Thế nhưng, đám người của Bạch Mã bang thấy sinh ý bị người ta cướp mất liền kiếm cớ gây chuyện. Ban đầu là muốn động thủ với người của Hắc Vân Bảo, lại bị Tư Đồ đánh cho lăn lê bò càng, rồi bị Mộc Lăng tính kế, khổ sở đến khóc không thành tiếng. Sau đó, chúng đành quay sang cậy thế áp bức đám ngư dân yếu đuối, hoành hành ngang ngược khắp cả vùng Trương Giang và thượng nguồn Hoàng Hà, đập phá ngư thuyền, thậm chí còn bắt cóc người nhà của các chủ đò, uy hiếp bọn họ không được hợp tác với Hắc Vân Bảo.

Cuối cùng, Tư Đồ lệnh cho Tương Thanh dẫn theo mấy trăm người đi tiêu diệt Bạch Mã bang, giải cứu người nhà của các chủ đò, cho bọn họ tự do làm ăn, chỉ cần không những nhiễu loạn, Hắc Vân Bảo tuyệt không can thiệp.

Tương Thanh còn nhớ, trong đám chủ thuyền năm đó có một người họ Thạch, tuổi cũng đã tầm tầm. Bất quá, người trẻ tuổi trước mắt kia, y nhận không ra.

"Cha ta là Thạch Vĩnh Phúc." Thạch Khai vẻ mặt vui mừng nói, "Năm ấy, lúc ta bị bắt đi mới có mười mấy tuổi, là một tiểu hài tử mà thôi. Huynh có thể không nhận ra ta, nhưng ta lại nhớ rất rõ huynh !"

Tương Thanh gật gật đầu, "Nga ... như vậy a."

Ngao Thịnh thấy Thạch Khai cùng Tương Thanh trò chuyện thân thiết, cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng vẫn không nói gì.

"Tương phó bang chủ, huynh đến Nhạc Đô có việc sao ?" Thạch Khai hỏi.

"Ân." Tương Thanh chỉ gật đầu, cũng không nói gì thêm, cười hỏi, "Phụ thân người thế nào rồi ? Còn đệ muội trong nhà, vẫn mạnh khỏe cả chứ ?"

"Ân, đều hảo." Thạch Khai hớn hử cười nói, "Tương phó bang chủ, huynh có rảnh không ? Cùng nhau ăn một bữa cơm được chứ ?"

Đang lúc nói chuyện, trời bất giác đổ mưa phùn, tí tách nhẹ rơi trên mặt đất.

"Vừa lúc !" Thịnh Khai giữ chặt lấy tay Tương thanh, nói, "Ngay cả ông trời cũng không muốn huynh đi. Đến nào, vừa lúc ta cùng bằng hữu đang dùng bữa trên lầu, những người này huynh cũng quen đấy !"

Tương Thanh quay sang ngó Ngao Thịnh, thấy hẩn híp mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay Thạch Khai đang nắm chặt lấy cổ tay y, tựa hồ còn phảng phất sát ý.

"Vào trong tránh mưa trước đã." Tương Thanh tinh ý rút bàn tay về, quay sang kéo Ngao Thịnh đi vào. Lúc y kéo tay hẩn, còn giật nhẹ áo hẩn một cái.

Ngao Thịnh hơi bất ngờ, khẽ đưa mắt nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y nháy mắt một cái ... Hắn liền gật đầu, bước theo Tương Thanh.

"Vị này là bằng hữu của Tương phó bang chủ sao ?" Thạch Khai hỏi Ngao Thịnh, "Không biết nên xưng hô thế nào ?"

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, không đợi y lên tiếng, mày bên trái nhướn lên một cái, nói, "Ta họ Thanh, gọi là Thanh Ngọa Nhân." (Mr.Người-trong-lòng-Thanh =))))))

"Nga, nguyên lai là Thanh huynh a." Thạch Khai cười, dẫn hai người đi vào bên trong khách điếm. Tương Thanh có chút tức giận, trừng mắt liếc Ngao Thịnh. Ngao Thịnh nhướn mày, dùng thần ngữ nói -- trừng mắt cái gì a ? Trên đời này ai mà không biết, Tương Thanh người là người của ta.

Tương Thanh trợn trắng mắt nhìn hắn, ở đây nhiều người, không tiện cùng tiểu vô lại so đo, nén giận bước lên lầu. Lúc bước tới cầu thang, Ngao Thịnh đi phía sau, chờ đến lúc Tương Thanh vừa đi lên, hắn mặt tỉnh bơ, vươn tay tới ... như có như không vỗ nhẹ lên hông y.

Tương Thanh mở to hai mắt quay đầu lại, Ngao Thịnh làm bộ như không kịp dừng, bước tới vòng tay đỡ lấy thắt lưng y, giật mình hỏi, "Thanh, sao đột nhiên dừng lại ?"

"Làm sao vậy ?" Thạch Khai đang đi ở phía trước, tò mò quay đầu lại nhìn. Tương Thanh thấy nơi này mà làm lớn chuyện chỉ khiến người ta thêm chú ý, bèn xua tay nói, "Không sao ... Đụng trúng nhau thôi."

Ngao Thịnh đắc ý cười tà, thấy Tương Thanh quay người bước tiếp, nghĩ muốn đuổi theo. Nhưng hắn vừa nhấc bước thì Tương Thanh co chân, đạp về phía sau một phát, trúng ngay đầu gối hắn.

"A ..." Ngao Thịnh đau đến nhe răng há mồm. Tương Thanh nghiêng mặt nhìn hắn, vừa như cảnh cáo lại vừa như hả hê.

Ngao Thịnh bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng cười thầm, ai nói Tương Thanh khô khan chứ, người này kỳ thật phi thường đáng yêu .....

Cả ba cùng bước vào một nhĩ gian trên lầu, thấy bên trong có mấy người trẻ tuổi đã ngồi đó từ trước. Khi giới thiệu qua, bọn họ đều nói là hậu nhân của mấy chủ thuyền trước kia, lần này hẹn nhau tới Nhạc Đô mua sắm vài thứ, thuận đường hảo hảo du ngoạn một phen, trùng hợp thế nào gặp được đại ân nhân.

Tương Thanh cũng thực khách khí, cùng mấy người kia trò chuyện vài câu. Ngao Thịnh ngồi một bên không có chút phản ứng, bầu không khí liền trở nên gượng gạo. Lúc này, có mấy người mặc hắc y bước tới, cung kính nói với Ngao Thịnh, "Công tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong."

Ngao Thịnh gật gật đầu, quay sang nói với Tương Thanh, "Thanh, đi về thôi, còn có việc phải làm mà."

"Hảo." Tương Thanh đứng dậy, ôm quyền nói với đám người Thạch Khai, "Hôm nay tại hạ có việc, xin cáo lui, ngày khác tái ngộ."

Đám người Thạch Khai hiển nhiên có chút không đành. Thạch Khai đứng dậy tiễn Ngao Thịnh và Tương Thanh xuống lầu, sốt sắng hỏi, "Tương phó bang chủ, huynh ở chỗ nào a ? Có dịp ta sẽ đến thăm huynh !"

Tương Thanh còn chưa kịp trả lời, Ngao Thịnh đã túm lấy y kéo lên xe, Thạch Khai đứng sau nói với theo, "Tương phó bang chủ, ta ở Bách Hoa Viên, huynh có rảnh nhớ đến cùng ta uống trà nha."

.....

"A ..." Ngao Thịnh ngồi trong xe cười lạnh một tiếng, đưa tay vuốt nhẹ lên cằm Tương Thanh, nói, "Người đúng là khiến cho người gặp người yêu."

Tương Thanh đẩy tay hắn ra, nói, "Người ăn giấm chua cái gì ? Còn không nhìn ra người đó có vấn đề sao ?"

Ngao Thịnh nhú mày, "Đương nhiên là nhìn ra rồi, bằng không ta đã sớm làm thịt hắn !"

Tương Thanh ngồi một bên, khẽ nói, "Đến đó một chuyến coi sao, xem hắn muốn giở trò gì."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[chương 34] Quy hàng

"Thanh, người đang nghĩ gì vậy ?" Ngao Thịnh thấy Tương Thanh có vẻ trầm tư suy nghĩ, liền dựa sát lại gần, quan tâm hỏi han.

Tương Thanh ngẩng đầu nhìn hẳn, thấp giọng nói, "Những người đó thái độ có chút kỳ quái, hơn nữa lại nhằm đúng lúc chúng ta sắp cùng Tề Soán Thiên khai chiến mà đến Nhạc Đô, cho nên ..."

"Cho nên người cảm thấy bọn chúng cùng Tề Soán Thiên có liên quan ?" Ngao Thịnh cười cười, nói, "Đừng nóng vội, không cần chờ lâu nữa sẽ biết ngay thôi."

"Ân ?" Tương Thanh khó hiểu giương mắt nhìn Ngao Thịnh.

"Nếu bọn chúng có âm mưu gì đó, hẳn sẽ tìm cách giăng bẫy chúng ta, đúng không ? Như vậy chẳng cần tốn công mà chờ lão tặc Tề Soán Thiên kia tự dâng mình đến tận cửa." Ngao Thịnh cười nhạt vài tiếng, "Cũng giống như năm đó Tương Kiến trộm thư, trộm không được ngược lại còn tự mình trúng kế. Cứ để cho chúng đến đây, còn chúng ta tương kế tựu kế."

Tương Thanh gật gật đầu, chính là trong lòng vẫn có chút canh cánh không yên ... Về chuyện Bạch Mã bang năm đó đã qua lâu rồi, nếu bây giờ còn có người biết được, hẳn phải là đương sự liên quan trực tiếp ... hoặc là đã có sự chuẩn bị từ trước, hay ít nhất mà nói, người đó phải rất am hiểu về y.

Lúc hai người vừa về đến hoàng cung, đã thấy Diệp Vô Quy cùng Ôn Càn Khôn đứng chờ trước thư phòng từ bao giờ. Ngao Thịnh và Tương

Thanh trong lòng đều đang ngổn ngang tâm sự, vậy mà nhìn đến bộ dạng của hai người kia thì thiếu chút nữa phì cười lên tiếng -- Bởi vì hai người này thật sự là trông rất buồn cười a. Chỉ thấy Ưông Càn Khôn cầm ô che khuất nửa mái đầu, trên vai lộ ra cả mảng ướm lớn, mà Diệp Vô Quy đứng chỉ qua thắt lưng hẳn một chút, tán ô kia vốn là Ưông Càn Khôn lưu lại che cho hẳn, thế nhưng khoảng cách chênh lệch giữa hai người quá lớn, thành ra gió vừa thổi qua một chút đã đem mưa hắt cho Diệp Vô Quy ướm nhem ướm nhẹp ...

Xem bộ dạng của hai người, phỏng chừng đã đứng chờ từ lâu.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, trách cứ Văn Đạt, "Sao không mời nhị vị học sĩ vào ngồi chờ ?"

Văn Đạt vội vàng nhận sai, "Nô tài đáng chết."

Diệp Vô Quy cùng Ưông Càn Khôn liên tục xua tay, nói, "Hoàng thượng bớt giận, Văn công công quả thật có mời chúng thần vào, là chúng thần đã từ chối a."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói với hai người, "Đi vào đi."

Tương Thanh quay sang nói với Văn Đạt, "Văn Đạt, mau mang lên hai chén trà gừng."

"Vâng." Văn Đạt vội lui xuống chuẩn bị.

"Làm sao vậy ?" Thấy hai người như đang có chuyện cần nói, Ngao Thịnh liền cười bước tới ngồi bên long án, hỏi, "Có chuyện gì ?"

"Ách ..." Cả hai đưa mắt nhìn nhau một cái, nói, "Hoàng thượng, Quý Tư đại nhân lệnh cho chúng thần tới báo tin, mong hoàng thượng sớm có chuẩn bị."

"Nga ?" Ngao Thịnh ngạc nhiên, quay sang nhìn Tương Thanh một cái, hỏi, "Chuẩn bị cái gì ?"

"Hoàng thượng, vừa rồi có một người đến trước đại điện, thỉnh cầu được gặp hoàng thượng." Diệp Vô Quy nói, "Người nọ tự xưng là Tề Tán, con trai của Tề Soán Thiên, muốn tới quy hàng. Hắn nói là biết cách đánh thắng cha hắn, cũng có thể dẫn binh đi đánh giặc. Điều kiện chính là, xin hoàng thượng phóng cho cha hắn một con đường sống."

"A ..." Ngao Thịnh nở nụ cười, nói, "Tề Soán Thiên là một kẻ hèn nhợc, nhưng xem ra nhi tử của lão lại không hèn nhợc giống cha a."

"Hoàng thượng, chỉ lo trong đó có trá." Ưông Càn Khôn nói, "Không chừng là cha con họ đang diễn khổ nhục kế."

"A ..." Ngao Thịnh vui vẻ, quay sang nói với Tương Thanh, "Thanh, người xem náo nhiệt như vậy, đây là còn chưa khai chiến mà đã hết dụng tương kế tựu kế, lại đến kế phản gián. Đến lúc giáp chiến thì không biết còn thế nào a."

Tương Thanh khẽ gật đầu, "Vẫn là nên đề phòng tốt hơn. Ta nghe nói con người tề Soán Thiên đa mưu túc trí, tuy ngoài mặt luôn tỏ ra hèn nhợc nhưng thực chất là một kẻ âm ngoan tàn nhẫn, thủ đoạn hại người."

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, nói, "Hắn đang ở chỗ Quý Tư sao ?"

"Ân." Diệp Vô Quy trả lời, "Quý Tư đại nhân nói trước hết để chúng thần tới báo cho hoàng thượng, còn đại nhân sẽ thăm dò thử xem tiểu tử này đến tột cùng là đang muốn giở trò gì."

Ngao Thịnh gật đầu. Lúc này, Văn Đạt bưng khay bước vào, phụng trà cho Ngao Thịnh, sau đó lại đưa cho Ưông Càn Khôn và Diệp Vô Quy mỗi người một tách, cuối cùng mới bước tới bên Tương Thanh, dâng cho y một tách trà gừng ấm nóng nồng đượm.

Tương Thanh bưng tách trà, ngỡ ngàng trong chốc lát rồi khó hiểu đưa mắt nhìn Văn Đạt.

Văn Đạt có chút ngại ngùng, cúi đầu không im lặng. Ngao Thịnh lại vui vẻ cười nói, "Sao vậy, Văn Đạt, Thanh mới đến vài ngày mà người đã bắt công thiên vị rồi ? Sao trẫm lại không có trà gừng ?"

Văn Đạt xấu hổ, cúi đầu nói với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng ... để nô tài đi lấy."

"Không cần không cần." Ngao Thịnh khoát tay, cười nói, "Trẫm không cần uống mấy thứ đó." Nói xong lại quay sang Diệp Vô Quy và Uông Càn Khôn, "Hai khanh lát nữa uống xong trà thì đi thay y phục rồi gọi tên Tề ... Tề gì nhỉ ?"

"Là Tề Tán a." Uông Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy đồng thanh cất lời.

"Ồ." Ngao Thịnh gật đầu, "Gọi Tề Tán đến ... Ân, hay là như vậy đi, đừng trực tiếp gọi hắn đến, mà gọi người chuẩn bị cho trẫm một bàn diên yến nhỏ giữa ngự hoa viên."

Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn đưa mắt nhìn nhau, mờ mịt khó hiểu.

"Chủ ý này hảo." Tương Thanh dường như đã hiểu ra dụng ý trong lòng Ngao Thịnh, nói, "Muốn thử xem tên Tề Tán kia là thật tâm muốn quy hàng hay còn có mưu đồ khác, thì cứ để cho hắn nhìn thấy bộ dáng của một hôn quân trầm mê thanh sắc !"

"Nga ..." Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn hiểu ra, gật như bằm tỏi, "Thì ra là vậy."

Ngao Thịnh vừa lòng điềm đầu, nhìn Tương Thanh, "Chỉ có người hiểu ta, Thanh ..."

Sắc mặt Tương Thanh ửng đỏ, bưng tách lên nhấp trà, tận lực cúi đầu. Văn Đạt vẫn luôn đứng một bên, trộm ngắm nét mặt Tương Thanh, thấy y đã uống xong trà liền nhanh bước tới, đón lấy tách trà, để vào khay.

Sau đó, mọi người theo lệnh lui xuống chuẩn bị. Ngao Thịnh ngẫm nghĩ một lúc, đứng dậy, giữ chặt lấy tay Tương Thanh. Từ bàn tay lan tỏa cảm giác ấm áp, hẳn liền tham lam đem bàn tay lạnh lẽo của mình lồng vào tay y, nói, "Thanh, đêm nay giúp ta diễn một màn kịch nhé ?"

Tương Thanh thoáng sửng người, gương mắt nhìn Ngao Thịnh, "Diễn như thế nào ?"

Ngao Thịnh mỉm cười, bước tới gần y, "Người có tin ta không ?"

Tương Thanh gật đầu, không chút do dự đáp, "Ta tin."

Chỉ hai chữ đơn giản [ta tin] lại làm cho Ngao Thịnh chìm đắm giữa những dòng cảm xúc, để rồi sau đó, hẳn không kiềm chế được mình, vươn tay, kéo Tương Thanh ôm vào trong lòng.

Tương Thanh đột nhiên bị Ngao Thịnh ôm, không kịp phản ứng, chỉ vội đẩy hẳn ra, nói, "Làm gì mà cứ ôm ôm ấp ấp như vậy ?"

Ngao Thịnh bật cười, "Người đã không phản đối thì ở chỗ nào ta ôm mà chẳng được ?"

Tương Thanh xoay người muốn bỏ chạy lại bị Ngao Thịnh túm chặt lấy, "Đừng náo loạn, mau thay y phục đi."

"Thay y phục gì ?" Tương Thanh khó hiểu hỏi hẳn, Ngao Thịnh một phen kéo tay y ra khỏi thư phòng, chạy về tẩm cung.

"Trong ba năm người không có ở đây, ta đã cho người may rất nhiều y phục, dự định sau khi chúng ta thành thân sẽ bắt người mặc." Ngao Thịnh

vừa nói vừa lục tìm y phục.

Tương Thanh mặt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt hăn một cái, "Người nói bậy bạ cái gì, ai cùng người thành thân !"

Ngao Thịnh cũng không phản bác, lôi từ trong tủ ra một kiện bạch y hoa mỹ, đưa cho Tương Thanh.

Tương Thanh nhìn kiện y phục viền chỉ bạc, chất gấm trắng tinh thuần khiết, trên áo thêu thanh tùng văn dạng ánh ngân, tay áo và cổ áo đều là lông ngân hồ thì khẽ nhíu mày, nói, "Ta không mặc."

Ngao Thịnh bật cười, "Vừa rồi người mới nói tin ta, đồng ý cùng ta diễn kịch ... Thanh, người nói mà không chịu giữ lời sao ?"

Tương Thanh có chút khó xử, "Nhưng sao phải mặc thành như vậy?"

Ngao Thịnh đón lấy bộ xiêm y, một tay nâng cằm Tương Thanh, cười nói, "Người phải ăn mặc sặc sỡ diễm lệ như vậy thì ta mới có thể diễn trọn vai hôn quân háo sắc ... không phải sao ?"

Tương Thanh cả kinh, hỏi lại, "Người ... muốn ta làm vậy sao ?"

Ngao Thịnh gật đầu nói, "Người nghĩ thử xem, những ngư phụ mà chúng ta vừa gặp kia ...nếu bọn họ thật sự có liên quan tới Tề Soán Thiên, hẳn là sẽ biết về mối quan hệ giữa ta và người ... Hơn nữa, tuy rằng chúng ta không nói ra, nhưng vẫn vô quan ngại cao thấp trong triều đều đã đoán được chuyện của ta với người."

Tương Thanh mở to mắt nhìn hăn, hỏi, "Người nói nhăng cuội gì vậy ? Chúng ta có quan hệ gì chứ ? Không phải chỉ là phu tử cùng hoàng đế thôi sao ? Người ... có phải hay không người đi nói tầm bậy mấy chuyện loạn thất bát tao ?"

Ngao Thịnh đưa tay gãi gãi mũi, ngoảnh mặt ngó lơ sang hướng khác.

Tương Thanh nhìn thấy bộ dáng hần như vậy liền biết mình đoán trúng rồi, bước tới túm lấy cổ áo hần, truy vấn, "Người đã nói cái gì?"

Ngao Thịnh gãi gãi đầu, chống chế, "Ân, cũng không có gì ... Hai năm trước có mấy đại thần thường xuyên xuyên khuyên ta tuyển phi lập hậu, sinh con nối dõi. Nhưng ta đã nói là trừ người ra, ta không thú ai hết. Nhìn thấy người khác, ta không nghan lên được."

"Người ..." Tương Thanh mặt đỏ như tôm luộc, cả giận nói, "Người điên rồi a, sao lại nói ra những chuyện như vậy?"

Ngao Thịnh nhướn mày, "Khi đó ta nhớ người đến phát điên ! Còn có cái gì không thể nói?"

Tương Thanh cố gắng áp chế cơn giận trong lòng, "Các đại thần thì sao ? Bọn họ còn không mắng người là hôn quân?"

"Cũng không có gì a. Ta là hoàng đế, lời ta nói ra ai dám phản bác." Ngao Thịnh nói, trong lòng thầm nghĩ, mấy tên to mồm phản đối, ta thịt luôn rồi còn đâu. Nhưng mấy chuyện này không thể nói cho Tương Thanh biết được, bằng không y lại tức giận thì khốn.

Tương Thanh da mặt vốn mỏng, nghĩ đến trước đây mình cùng mấy vị đại thần có giao thiệp qua lại bình thường tự nhiên, vậy mà bây giờ lại bị Ngao Thịnh biến mối quan hệ của bọn họ thành thứ ám muội như vậy a.

Ngao Thịnh thừa dịp đầu óc Tương Thanh còn đang rối rắm trầm ngâm liền túm lấy y, cởi áo khoác ngoài ra rồi tròng bộ xiêm y kia lên người Tương thanh.

Y phục thay xong, Ngao Thịnh liền ngậy ngấn cả người, nhìn ngắm Tương Thanh từ trên xuống dưới ... Giờ mới phát hiện, người này bình

thường lãnh lãnh đăm đăm, vậy mà khi điểm trang lên lại mang vẻ kinh diễm mị hoặc đến khó nói thành lời.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh nhìn mình đến ngỡ mặt, có chút lúng túng mất tự nhiên liền trừng mắt liếc hẳn một cái, "Người còn chưa thay y phục ? Nhìn cái gì !"

Ngao Thịnh vẻ mặt không cam nguyện khoác lên bộ long bào rực rỡ, đứng trước gương đồng ngắm nghía một hồi rồi khẽ nhếch miệng, kéo Tương Thanh tới cạnh, nói, "Thanh, khắp thiên hạ này chỉ có ta xứng với người."

Tương Thanh dở khóc dở cười, xoay người bước ra ngoài. Ngao Thịnh tức tốc đuổi theo.

...

Trong ngự hoa viên, một bàn diên yển tinh xảo được bài trí gần bên hành lang gấp khúc, những cung nga xinh đẹp đang gảy lên cầm khúc du dương uyển chuyển động lòng người. Hồng nhan mỹ lệ cùng hương rượu phảng phất khiến cho người ta ngây ngất như vừa đi lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh. Ngao Thịnh nhàn nhã ngồi trên ghế đệm nhung mềm mại đặt giữa chính tọa. Tương Thanh vừa định ngồi xuống bên cạnh, chiếc ghế liền bị Ngao Thịnh nhắc chân đạp đổ.

Tương Thanh suýt ngã, tức giận quay sang nhìn Ngao Thịnh, thấy hẳn cười đến vô lại, y nhíu mày, nói, "Người bao nhiêu tuổi rồi mà còn muốn đùa dai như vậy ? Lát nữa ra về đừng trách ta nặng tay với người !"

Ngao Thịnh cười xấu xa, "Sao lại ngồi cách xa như vậy ? Phu tử ?" Vừa nói vừa vỗ vỗ xuống chỗ đệm bên cạnh mình, "Đã diễn thì phải nhập vai a, mau tới đây ngồi đi !"

Tương Thanh cũng chẳng hứng thú cùng hấn tranh luận, dựng lại ghế, bất quá là kê lại gần Ngao Thịnh một chút, ngồi xuống. Ngao Thịnh tựa hồ bất mãn, vươn tay ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, kéo y lại gần.

Tương Thanh quay đầu lại trừng hấn, Ngao Thịnh càng thêm vô si tựa cầm lên vai y, cười nói, "Được rồi, đừng có trừng mắt nữa. Lỡ ta mà bị người trừng cho thủng một lỗ, ta sẽ phạt người a." Nói xong còn đưa tay vỗ nhẹ lên mũi Tương Thanh một cái.

Tương Thanh nhìn vẻ mặt đặc y vênh váo của Ngao Thịnh thì phát hỏa, nhắc chân đạp cho hấn một phát. Ngao Thịnh đau đến nhe răng há mồm, vừa mới xoay người ôm chân xuýt xoa, chợt nghe Văn Đạt thấp giọng nói, "Hoàng thượng, người đã đến."

Vừa dứt lời liền thấy một bóng người vận thanh sam đang cùng Quý Tư bước qua đoạn hành lang gấp khúc. Khóe môi Ngao Thịnh khẽ nhếch lên, xoay người hôn lên má Tương Thanh một cái ...

Tương Thanh vừa phối hợp cùng Ngao Thịnh, mặt khác khẽ đưa mắt đánh giá đối phương ... Người này tướng mạo tuấn lãng, cao lớn vĩ ngạn, thoát nhìn có vẻ chính trực. Có điều, đôi mắt sâu đen cùng nét mặt khác thường kia khiến cho y khẽ nhíu mày.

Hết chương 34

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 35] Kế sách

Cho dù Quý Tư đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn bị điệu bộ của Ngao Thịnh dọa cho chết khiếp. Thấy trước mắt đầy một bàn tiệc rượu, bên cạnh là mỹ cơ ca vũ. Mà Ngao Thịnh thì đang ôm Tương Thanh, dáng vẻ vô cùng thân thiết ... Triệt để bày ra bộ dáng hôn quân vô lại đắm chìm thanh sắc.

Quý Tư theo bản năng nhắc nhở chính mình, đây là giả a, chủ nhân của ta thực tế là thánh minh quân chủ không hơn không kém !

Tề Tán một bên bất động thanh sắc, theo sau Quý Tư, cũng không đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, chỉ lướt qua một chút lúc mới vào rồi lập tức cúi đầu.

Quý Tư mang theo Tề Tán tiến tới hành đại lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh chỉ chăm chú uống rượu, rồi lại ân cần gấp thức ăn vào bát cho Tương Thanh, sau đó mới quay mặt nhìn hai người quỳ dưới đất, nói, "Đều đứng lên đi, lão tướng khanh, đã ăn cơm chưa ? Nếu chưa thì ngồi xuống cùng trẫm ăn đi."

"Ách, lão thần không dám." Quý Tư vội hành lễ, nói, "Hoàng thượng, vị này chính là con trai của Tề Soán Thiên, Tề Tán."

"Ân." Ngao Thịnh giương mắt nhìn đánh giá Tề Tán, thấy tiểu tử này giỏi lắm cũng chỉ hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, nhìn thân thể biết ngay là kẻ có võ công, tướng mạo không tồi, nho nhã ôn hòa, lại thêm đôi mắt đan phượng, ánh mắt tinh anh khiến khuôn mặt vốn không mấy nổi bật có

thêm chút thần thái. Ngao Thịnh âm thầm gật đầu, Tề Tán này, không phải ngốc tử.

Tương Thanh cũng đang xem xét Tề Tán, chỉ là cảm thấy có chút không được tự nhiên, đặc biệt là ánh mắt như vô tình lại như hữu ý của hắn, tựa như đối với mình có chút hiểu biết, ảo giác chẳng ?

"Thảo dân Tề Tán, kiến quá hoàng thượng." Tề Tán hành lễ với Ngao Thịnh, thoả mái đem ý đồ của mình nói hết một lượt.

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu nhìn Tề Tán, nói, "Ông già người tạo phản, người lại đến đầu hàng trăm, dựa vào cái gì mà trăm phải tin người ?" Vừa nói vừa xoay mặt rót rượu cho Tương Thanh, thấy y đang gỡ một con cua, bộ dáng tựa như thực khó xử liền nhin không được nở nụ cười, tự tay gỡ cua cho y.

Tề Tán thoáng chút mơ hồ, nói Ngao Thịnh là hôn quân, khả năng này không cao, Thịnh Thanh mấy năm nay sau khi hắn đăng cơ phồn vinh hưng thịnh, về phương diện khác, nếu hắn thực sự là kẻ hảo sắc đần độn, năm đó vương vị chắc chắn không tới tay. Có điều sự yêu chiều của hắn với nam tử bên cạnh kia lại không giống như đang diễn trò, mặt khác, mấy câu vừa rồi hắn hỏi mình kia, bá đạo, vô lễ ... Là sự thực.

"Thảo dân thật tình quy hàng." Tề Tán trả lời, "Vì muốn lưu lại chút huyết mạch cho Tề thị"

"Ân." Ngao Thịnh tựa như nghe thấy lại tựa như không, vẫn cầm đũa gắp thịt cua vừa gỡ, đưa đến bên miệng Tương Thanh.

Tương Thanh mất tự nhiên đến mức nào thì miễn bình luận, nhưng đây không phải trò đùa, đành phải theo ý Ngao Thịnh ... Tuy rằng làm như vậy rốt cục là được ích lợi gì ? Trước mắt y vẫn không phát hiện ra.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh do dự, liền xấu xa cười nhéo thắt lưng y, nhướn mi, ý bảo - Thanh, không nghe lời ta diễn không được.

Tương Thanh bất đắc dĩ đành ghé miệng vào, đón lấy miếng thịt của Ngao Thịnh đưa tới. Ngao Thịnh thấy động tác Tương Thanh hé môi ngậm miếng thịt của, không hiểu sao cảm thấy thực khao khát, đem chiếc đũa Tương Thanh vừa cắn đến bên miệng, nhẹ nhàng liếm qua ... Không ngoài sở liệu, sườn mặt Tương Thanh đỏ ửng, trong lòng thầm đem Ngao Thịnh ra oán một thôi một hồi.

Mà hành động của Ngao Thịnh, không chỉ Tề Tán, ngay cả Quý Tư nhìn thấy cũng ngây người. Tương Thanh vốn đã rất tuấn lãng, sau khi mặc hoa phục bạch sắc vào lại càng tuấn tú tiêu sái, tuy rằng thân mật với Ngao Thịnh nhưng không hề lẳng lơ, trái lại còn có chút ngây ngô. Mà sự tham luyến trong đáy mắt Ngao Thịnh cũng không phải là giả, chân thật rõ ràng, tựa như tên ngọc bị làm cho mê muội.

Tề Tán lưu ý nhìn Tương Thanh vài lần, rồi tiếp tục đưa mắt dõi theo Ngao Thịnh, nói, "Thảo dân quy hàng có ba lý do."

"Ân, nói." Ngao Thịnh gật gật đầu.

"Thứ nhất, thảo dân từ nhỏ đọc sách thánh hiền, hiểu được tạo phản là hành động thiên địa bất dung." Tề Tán nói xong liền khiến Ngao Thịnh cười ha hả, "Ân, lý do này rất hay." Vừa nói vừa kéo Tương Thanh qua.

Tương Thanh ban đầu còn không rõ Ngao Thịnh kéo y làm gì, nhưng lập tức phát hiện ra, Ngao Thịnh hẳn là muốn y ngồi trên đùi hẳn.

Tương Thanh kiên quyết không chịu, nhưng lại không thể kháng cự một cách quá rõ ràng, chỉ cùng Ngao Thịnh giằng co, nhưng chung quy vẫn có chút do dự, lại sợ chậm trễ kế hoạch, cuối cùng vẫn đành để hẳn kéo qua, ngồi cứng ngắc trên đùi hẳn.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh cứng đờ liền phá lên cười, lắc đầu, thả y ngồi xuống, Quý Tư đứng một bên mặt cúi gằm, miệng lẩm bẫm -- Phi lễ chớ thị phi lễ chớ thị ...

Tề Tán nét mặt kiên trì, tựa như không cảm thấy có gì không ổn, vẫn tiếp tục nói, "Thứ hai, Tề gia ta dù có chút thực lực, nhưng để chống lại Thịnh Thanh, không cần nghi ngờ, rõ ràng là kiến càng rung cây, diệt tộc chỉ là sớm hay muộn. Thứ ba, lấy sức mạnh thủy quân hiện tại của Thịnh Thanh, muốn thắng chiến thuyền của Tề gia ta cũng không phải chuyện dễ, hai bên giằng co, cả hai đều tổn thất, hao tài tốn của, cho nên ta quy hàng, có thể lưu lại người cho Tề gia, cũng giúp Thịnh Thanh miễn được chiến hỏa, còn có thể vì tiền đồ của chính mình."

"A..." Ngao Thịnh gật gật đầu, uống một ngụm rượu, thản nhiên nói, "Người nói cũng có chút đạo lý ... Có điều người khơi chuyện là phụ thân người, người đến đây quy hàng chi bằng bảo Tề Soán Thiên đến đây quy hàng, như thế còn tốt hơn."

Tề Tán khe khẽ thở dài nói, "Gia phụ gian ngoan cố chấp, không chịu hàng."

"Vậy người cũng bất hiếu a." Ngao Thịnh nói xa xôi, "Phụ thân người cũng lớn tuổi, bưng bưng hùng tâm kiến công lập nghiệp, đó chẳng phải tích phúc cho hậu thế các người sao? Người lại đến quy thuận ta, phụ thân người biết được còn không tức chết?"

Tề Tán âm đạm cười, nói, "Hồi bẩm hoàng thượng, thảo dân chí hiếu nhưng không ngu hiếu, thảo dân ngoài việc hiếu thuận với phụ thân, còn hiếu thuận với tổ tông Tề gia, bởi vậy mới tính toán cho hậu nhân Tề gia."

Ngao Thịnh lúc này không nói gì, chỉ gật gật đầu, hỏi Tương Thanh bên cạnh, "Có lạnh không?"

Tương Thanh cúi đầu thấp hết mức có thể, cũng không nói lời nào, thấy Ngao Thịnh hỏi mình, chỉ lắc đầu, có vẻ hơi ngại ngùng. Ngao Thịnh thờ dãi, nghĩ bụng, nếu bình thường người cũng nhu thuận thế này thật tốt, chỉ tiếc là khi không có người ngoài, hơi chọc cho nóng nảy là lại giương vuốt.

Tương Thanh hình như đoán được hẳn nghĩ cái gì, lườm hẳn một cái, Ngao Thịnh sờ sờ mũi, hỏi Tề tán, "Coi như người có lý, vậy người nói xem ..... giúp ta thắng trận như thế nào."

"Cha của ta trời sinh tính tình cao ngạo cực đoan, bình thường quả ngôn thiếu ngữ nhưng thực ra rất cứng cỏi, một khi khai chiến, trừ khi bắt được ông, đánh cho tâm phục khẩu phục, nếu không, cho dù là triệt đường lui hay cắt viện trợ của ông cùng đều vô dụng, tất nhiên tóm lại vẫn phải tử chiến." Tề Tán nói, "Bởi vậy phải dùng trí, dựa trên chiến thuật để áp đảo ông, để ông biết dù đánh thế nào cũng không có phần thắng."

"Ân, chú ý nghe không tời." Ngao Thịnh gật đầu, "Máu chốt bây giờ là làm thế nào....." Nói đến đây, đột nhiên một trận gió đêm thổi tới, cơn gió nhẹ nhàng se lạnh. Ngao Thịnh hơi nhíu mày, đứng lên nói, "Vào trong đi, ở đây lạnh."

Mọi người nhất loạt đều tán đồng.

Thấy Tương Thanh không ăn được mấy, Ngao Thịnh phân phó Văn Đạt, "Đi hầm bồ câu non mang đến đây." Nói xong, đưa tay bế bổng Tương Thanh còn đang hoan hỉ vì thoát nạn, bước vào trong.

Tương Thanh tròn tròn mắt nhìn Ngao Thịnh, thoáng thấy Tề Tán cùng Quý Tư phía sau bị bóng lưng Ngao Thịnh che khuất, y liền túm lấy vạt áo hẳn, nghiêng răng hạ giọng, "Người đừng quá đáng !"

Ngao Thịnh nhếch miệng cười xấu xa, cũng không ý kiến gì, chỉ kỳ quái nói, "Sao nhẹ như vậy ? Hôm qua mệt mỏi quá sao ?"

Tương Thanh mặt đỏ đến tận mang tai, Ngao Thịnh nói tầm bậy gì đâu, câu này hiểu kiểu gì cũng được, rất dễ khiến người ta nghĩ chệch hướng a.

Ngao Thịnh vẫn không biến sắc, vừa cười vừa nói, "Đều do ta không tốt, tối hôm qua quá đà không quan tâm đến người, đêm nay không làm nữa, ráng ngủ, sau đó ăn nhiều một chút."

Tương Thanh vừa cuống vừa tức, thừa dịp không ai nhìn thấy, vươn tay, túm lấy phần da trên cánh tay Ngao Thịnh đặt bên hông mình, nhéo mạnh một cái, khẽ cắn môi, cũng hơi hơi hả giận.

Ngao Thịnh "A !" một tiếng, vừa xuýt xoa vừa cúi đầu nhìn Tương Thanh, "Làm chi mà nhéo ta ? Sao ? Buổi tối vẫn muốn làm ?"

"Ai muốn..." Tương Thanh buột miệng, nhưng lập tức chìm giọng xuống, trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, hận đến mức tâm can ngứa ngáy, đợi lúc xong việc, nhất định phải hung hăng tể hấn một trận mới hả giận !

Phía sau, Tề Tán mỉm cười, không nói thêm gì, chỉ đi theo, bên cạnh khuôn mặt già nua đỏ bừng của Quý Tư. Ông cụ vẫn không ngừng lăm bằm -- Nghiệt chương a.

Vào đến thư phòng, Ngao Thịnh lập tức bước tới sau bình phong, Quý Tư cùng Tề Tán đứng chân bên ngoài, lẳng lặng chờ. Bình phong làm từ vải sa, bên trên thêu trăm hoa bách điệu, sắc màu rực rỡ dễ nhìn, mơ hồ thấy được hai bóng người bên trong, nhưng nhìn không thực rõ ràng.

Ngao Thịnh vừa bước vào bình phong, Tương Thanh đã giãy dựa đòi xuống, Ngao Thịnh đơn giản là ấn y xuống giường, giữ chặt ..... Chẳng qua khoảng cách của hai người chỉ gần thêm một chút mà thôi, nhưng nhìn từ ngoài vào, mơ mơ hồ hồ lại tạo ra hiệu ứng ám muội, giống như hai người đang thân thiết .....

Quý Tư xấu hổ quay mặt qua một bên, còn Tề Tán ánh mắt cao thâm nhìn chăm chăm vào bình phong, không nói gì.

"Nói tiếp đi." Ngao Thịnh ngồi bên giường, nhìn Tương Thanh bị chọc cho phát cáu đang hung hăng lườm mình, hỏi Tề Tán bên ngoài.

"Hồi bẩm hoàng thượng." Tề Tán cao giọng trả lời, "Ta hiểu thói quen tác chiến của gia phụ, chỉ cần cho ta mười vạn thủy quân, năm trăm chiến thuyền, ta có thể đánh thẳng trận này."

"A..." Ngao Thịnh cười khẩy, nói, "Vẫn là câu kia, dựa vào cái gì ta phải tin người."

"Hoàng thượng." Tề Tán thấp giọng cười, "Làm chuyện gì cũng phải có phiêu lưu, tốt xấu gì ta cũng đến quy hàng, nếu không phải tin hoàng thượng là người sáng suốt, ta tất nhiên sẽ không đến, đây là một vụ mua bán bằng tính mạng, cho nên thành hay không thành, đều do hoàng thượng ra quyết định .... Mặt khác, nếu ta đến đây, tức là đoạn tuyệt quan hệ với phụ thân, với tính cách của gia phụ, nếu giờ ta trở về, tất nhiên sẽ bị đánh chết, bởi vậy, thảo dân mạo hiểm chính là vì Tề gia, còn hoàng thượng là vì dân chúng trong thiên hạ, đương nhiên cũng sẽ cam nguyện phiêu lưu một chút."

"Ai..." Quý Tư liếc Tề Tán một cái, "Tề Tán, đừng vội cuồng ngôn."

Tề Tán chấp tay, "Thừa tướng thứ lỗi, lời Tề Tán nói là lời thật."

Ngao Thịnh ở phía sau bình phong, tựa vào giường, nhìn Tương Thanh, nhướn mi với y --- Thấy thế nào ?

Tương Thanh nhẹ nhàng lắc đầu --- Người này thông minh, không nhìn ra được, là đại lợi, cũng có thể là đại họa, cần thận dùng.

Ngao Thịnh gật đầu cười nói, "Trẫm tất nhiên không muốn hao tài tổn của..... Vậy đi, trẫm có thể cho người binh mã, tuy nhiên không nhiều, chỉ tầm hai ba vạn, lúc đó người tự nghĩ cách đi, đúng không ? Người có thể cho trẫm bao nhiêu lợi ích, trẫm có thể tin người bấy nhiêu phần. Mặt khác ... Đêm nay người đem biện pháp chiến thắng Tề Soán Thiên viết cụ thể ra một bản tấu cho trẫm, để trẫm xem rõ ràng, ta không cần nói suông, ân ?"

Tề Tán cung kính thi lễ với Ngao thịnh, gật đầu, "Thảo dân tuân chỉ."

Nói xong liền cáo biệt Ngao Thịnh, dưới sự dẫn dắt của mấy nội thị đi đến biệt viện. Bốn phía biệt viện đều được đề phòng nghiêm mật, còn có ảnh vệ âm thầm giám sát.

Tề Tán đi rồi, Quý Tư vốn định lưu lại nói với Ngao Thịnh vài câu, nhưng thấy sau bình phong hình như Ngao Thịnh cùng Tương Thanh vẫn đang dây dưa trên giường, vụ này, nán lại không hay lắm....

Đang dẫn đo, chợt nghe tiếng vật nặng gì đó rơi xuống đánh "bịch" một tiếng.

Sau bình phong, Tương Thanh rốt cục nhịn không nổi nữa, đem cái tên cà chớn sàm sỡ đập xuống giường.

Quý Tư quay lại, thấy Tương Thanh căm giận từ sau bình phong đi ra, nói với ông mấy câu, "Quý tướng, hai người trò chuyện đi." Nói xong vội vàng chạy mất.

"Ai....." Ở sau bình phong, Ngao Thịnh thở dài một tiếng, phui phui quần áo bước ra, thấy Quý Tư vẻ mặt xấu hổ đứng một chỗ liền cười nói, "Lão thừa tướng, khiến khanh chê cười rồi."

"Á...." Quý Tư cười gượng, thấy Tương Thanh ra khỏi viện, biến mất tại nơi hành lang gấp khúc liền hỏi, "Hoàng thượng ?"

Ngao Thịnh giương mắt nhìn ông, có chút bất đắc dĩ hỏi, "Lão thừa tướng, lão thành thân lúc nào ?"

"A ?" Quý Tương sừng sốt, gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói, "Ờm, hồi bẩm hoàng thượng, lão thần hai mươi tuổi thành thân."

"Ân, tuổi đó rất thuận lợi." Ngao Thịnh ngồi xuống cạnh bàn, ý bảo Quý Tư cũng ngồi xuống, Văn Đạt dâng trà, quân thần hai người bắt đầu tán nhảm.

"Trăm năm nay cũng hai mươi." Ngao Thịnh lặng lẽ thở dài, "Chỉ tiếc Thanh rõ ràng đã hai mươi mấy rồi, da mặt vẫn mỏng như mười mấy vậy, xem ra trăm không có phúc thành thân ở tuổi hai mươi rồi." (Thịnh à, cứ qua hai mươi là mặt phải dày sao ? Đụng chạm nhau quá nha -'____'-)

Quý Tư bưng chén trà nhấp một ngụm, ướm hỏi, "A, hoàng thượng, Thanh phu tử không có ý với hoàng thượng sao ?"

"Thật ra cũng không phải là không có ý." Ngao Thịnh vuốt cằm nói, "Trong lòng hãn có một số chuyện còn chưa thông suốt, trăm hiểu được..... Sẽ không miễn cưỡng hãn, chỉ là ngày ngày sớm chiều ở chung, nhìn được mà sờ không được, nếu cứ đợi hãn thông suốt, không biết phải đến khi nào, hy vọng trước lúc trăm ba mươi tuổi có thể thành thân."

"Ách... Hoàng thượng, thứ cho lão thần nói thẳng, thật ra mấu chốt không phải ở chỗ Thanh phu tử chưa thông suốt đâu."

"Dùng cái gì để khẳng định ?" Ngao Thịnh quay mặt nhìn Quý Tư, "Hãn gốc thật a."

Quý Tư mỉm cười, "Hoàng thượng, nếu gốc thật thì sẽ không bỏ chạy."

"Ân....." Ngao Thịnh sờ cằm, "Hình như cũng hơi có lý."

Quý Tư nghĩ một hồi, nói, "Hoàng thượng, không bằng cứ thông thả mà mài giũa, càng giũa sẽ càng thuận."

Ngao Thịnh tròn mắt nhìn Quý Tư, "Lão tướng, câu này giải thích thế nào ?"

"A...." Quý Tư lắc đầu, nói, "Lão thần lớn tuổi, nói mấy chuyện này thần cũng đã lỗi thời rồi. Nhưng theo thần thấy, Thanh phu tử cũng không hẳn là vô tình với hoàng thượng, chẳng qua là, có chút mất tự nhiên..... mà đối phó với mất tự nhiên, biện pháp tốt nhất là không được nhượng bộ, càng nhượng bộ hẳn sẽ càng mất tự nhiên, đến lúc đó lại càng khó khăn hơn."

"Vậy phải làm sao mới được ?" Ngao Thịnh khiêm tốn học hỏi.

"Không dám gạt hoàng thượng, phu nhân của thần lúc còn trẻ là người luyện võ, cũng rất chua ngoa." Quý Tư cười ha hả nói, "Thần chỉ là văn nhược thư sinh, cô nương nhà người ta ban đầu nhìn thần chướng mắt, thần cũng rất cố gắng làm vừa lòng nàng, chỉ có điều đánh không lại nàng."

"Ân." Ngao Thịnh chăm chú lắng nghe, "Sau đó thì sao ?"

"Nha đầu kia luôn cảm thấy mạnh hơn thần, cho nên không cam nguyện theo thần." Quý Tư gãi đầu, nói, "Lúc đó, ngàn vạn lần không thể nương tay, tìm ra nhược điểm của nàng, tỏ ra mạnh mẽ hơn nàng, lập tức áp đảo, lúc ấy nàng cũng đành chịu phục." Nói xong liền ghé lại, nói nhỏ bên tai Ngao Thịnh mấy câu.

Ngao Thịnh nghe xong nhướn mày nhìn Quý Tư, "Lão tướng, hóa ra nương tử của khanh là đi cướp được !"

Quý Tư xấu xa cười, nói, "Ngài biết nàng không cam lòng bị cướp sao ? Bị cướp đến mãi mãi ấy chứ."

"Ân..... Nhưng ta đánh không lại Thanh a." Ngao Thịnh có chút khó xử nói, "Người của Khanh dù đã man tho bạo thế nào cũng chỉ là một cô nương, còn người của ta là tuyệt đỉnh cao thủ số một số hai thiên hạ."

Quý Tư phát tay, "Ai quan tâm hẳn là cao thủ hay thấp thủ, da mặt ngài đủ dày là được rồi !" Nói xong, cảm thấy mình lỡ lời, vội hành lễ với Ngao Thịnh nói thứ tội. Còn Ngao Thịnh lại cảm thấy như vừa nghe được lời vàng ý ngọc, nghĩ bụng, đúng vậy a ..... Ta cố càn quấy thì Thanh làm gì được, cũng không thể nặng tay đả thương ta, ta cứ hoàn toàn không biết xấu hổ không phải ổn rồi sao, coi xem y còn chống đỡ nổi không !

Nghĩ xong, bật dậy, định đuổi theo Tương Thanh bày trò lưu manh sàm sỡ lại bị Quý Tư kéo xuống, "Ai, hoàng thượng đừng vội, còn có chuyện nghiêm túc nữa mà, chuyện Tề Tán đó !"

"Ờ, phải ha." Ngao Thịnh lại ngồi xuống..... Thiếu chút nữa mang chuyện nghiêm túc quên mất tiêu, quả nhiên là mỹ nhân họa quốc a !

.....

Tương Thanh về đến viện của mình, cảm thấy mặt nóng bừng, cũng không muốn vào phòng, bèn đến ghế đá trong sân ngồi xuống, xuất thần nhìn cá chép bơi qua bơi lại giữa các khóm lục bình trong ao.

Văn Đạt bưng chén bồ câu hầm tới, nói, "Phu tử, ăn chút gì đi."

Tương Thanh nhìn cậu, nét giận dữ trên mặt cũng có chút dịu đi, thấp giọng nói, "Đặt xuống đi."

Văn Đạt nhanh tay đặt bát canh xuống, đặt nắp lại, đặt chiếc thìa tráng men bên cạnh rồi lui về một bên.

Tương Thanh nhấp một ngụm canh, vốn cũng không đói, thong thả uống từng thìa, thấy Văn Đạt vẫn đứng đó liền hỏi, "Không cần đến chỗ hoàng

thượng sao ?"

Văn Đạt lắc đầu, nói, "Trà đã dâng rồi, hoàng thượng cùng Quý lão thừa tướng đang nói chuyện, thần ở đây hầu hạ phu tử là được."

Tương Thanh gật đầu, hỏi cậu, "Người ăn cơm chưa ?"

Văn Đạt nhẹ nhàng lắc đầu.

Tương Thanh cười, "Đi ăn cơm đi, người hình như ngày nào cũng đến đêm mới ăn cơm đúng không ?"

Văn Đạt sững sốt, gật đầu, "Nô tài phải theo hầu hoàng thượng, ban ngày rảnh rỗi thì ăn một chút, nếu không rảnh rỗi thì đêm mới ăn."

Tương Thanh khẽ gật đầu, nói, "Giờ cũng vừa vặn, đi ăn cơm đi, ăn xong lại qua."

"Vâng, được." Văn Đạt hoan hoan hỉ hỉ lui xuống ăn cơm, Tương Thanh ngồi một mình bên bàn, khuấy nhẹ chén canh, thản nhiên nói, "Xuất hiện đi, người còn muốn trốn bao lâu ?"

"Ha hả...." Lát sau, một tiếng cười nhẹ vọng lại, phía sau giả sơn có một người chậm rãi đi ra, cười nói, "Mạo phạm, Thanh phu tử."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 36] Độc kế

Tương Thanh nghe thấy thanh âm quen thuộc, quay lại nhìn, chỉ thấy một nam tử bước ra từ sau hòn giả sơn, hiển nhiên không ai khác chính là Tề Tán.

Đúng lúc đó, hai ảnh vệ từ đâu đáp xuống, Tương Thanh khoát tay chặn lại, ý bảo bọn họ tạm lui về phía sau.

"Có thể vượt qua được sự giám sát của ảnh vệ ở đây, xem ra công phu của người cũng không tồi." Tương Thanh nhìn hẳn, "Tìm ta có việc?"

Tề Tán mỉm cười, đi tới trước thạch bàn, vén áo ngồi xuống bên cạnh Tương Thanh, thấp giọng nói, "Ta đã từng nghe một người nói qua, Thanh phu tử tuy rằng không thể nói là một trang tuyệt sắc, nhưng diện mạo tinh tế lại dễ dàng khiến cho người ta động lòng. Tâm địa của y vốn mềm mỏng thiện lương, nhưng vì Ngao Thịnh, y có thể trở thành một người vô cùng cứng rắn và mạnh mẽ. Tương Thanh là tính mệnh của Ngao Thịnh. Muốn giải quyết Ngao Thịnh, chỉ cần xuống tay với Tương Thanh."

Tề Tán nói một câu, sắc mặt Tương Thanh càng trở nên trắng bệch. Một lúc sau, y mới đem chiếc thìa trên tay thả vào bát canh, giương mắt nhìn Tề Tán, "Là ai nói với người những lời này?"

Tề Tán cười nhẹ, "Là một người bị huynh tổn thương tới tận tâm can."

Nghe xong lời của Tề Tán, trong mắt Tương Thanh chợt ánh lên một tia nghi ngờ. Y khẽ nhú mày, ánh mắt cũng trở nên băng lãnh khác thường.

"Từ từ, huynh đừng vội tức giận." Tề Tán xoa tay làm lành, "Vấn là câu nói kia, ta đến không phải là để khơi mào gây chiến, mà là xin hàng a."

Tương Thanh lặng im không lên tiếng, chỉ gặt gao nhìn hẩn, "Nhưng những lời người vừa nói cũng không hẳn là thật."

Tề Tán nhún vai đầy bất đắc dĩ, "Thanh phu tử, ta đây cũng rất khó xử a. Tính tình của hoàng thượng như vậy, cùng với sự coi trọng của hẩn dành cho huynh, nếu vừa rồi ta ăn ngay nói thật, không chừng chỉ có một con đường chết ... Cho nên biện pháp tốt nhất chính là, đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho huynh, sau đó để tùy huynh phán đoán."

Tương Thanh nhíu mày, "Người hãy trực tiếp nói cho hoàng thượng, ta không muốn nghe."

Tề Tán lắc lắc đầu, nói, "Thanh phu tử, huynh hỗ trợ ta được không. Huynh có thể không muốn nghe ta nói, nhưng lẽ nào lại không muốn biết rõ chân tướng sự việc, có phải không a ? Nếu không thì huynh cứ coi như ta đang tự làm nhảm một mình, không được sao ?"

Tương Thanh đưa mắt nhìn hẩn một cái, ánh nhìn này lại làm cho Tề Tán phải bật cười, "Thanh phu tử, huynh có biết ánh mắt mang vẻ oán giận của huynh rất dễ chọc cho người ta nổi hứng hung hăng khi dễ mà lại không đành lòng không ?"

Sắc mặt Tương Thanh lại lạnh đi vài phần. Tề Tán thấy y động khí, cũng không dám bày ra vẻ mặt cợt nhả nữa, mỉm cười cầu hòa, "Được rồi, không trêu chọc huynh nữa ... Phu tử, huynh có biết cha ta vì sao lại muốn phát binh tạo phản không ?"

Tương Thanh không nói, chỉ im lặng chờ hẩn tiếp lời.

"Trước lúc Thịnh Thanh dẫn quân bình định Đông Bắc, ta đã biết hoàng thượng muốn thống nhất thiên hạ, hơn nữa còn cố ý giống trống khua

chiêng như vậy, hiển nhiên là không e ngại Tề gia ta tác loạn." Tề Tán chậm rãi nói, "Ta đã đem những mặt lợi hại phân tích cho cha nghe, khuyên ông đầu hàng, có thể đàm phán điều kiện với Thịnh Thanh. Chỉ cần ông từ bỏ tước vị Hải vương kia, cơ bản mọi chuyện đều có thể thương lượng."

"Người nói đúng." Tương Thanh khẽ gật đầu, "Chỉ cần lão nguyện ý từ bỏ phiên hiệu và giải tán binh mã, Thịnh Thanh đương nhiên có thể bảo hộ cho Tề gia được sống bình yên. Không ai muốn sống trong cảnh binh đao loạn lạc."

"Cha ta vốn suốt đời ôm mộng đế vương." Tề Tán thở dài, "Bất quá hiện tại tuổi tác đã cao, sức khỏe cũng không còn được như trước. So với thực tế bây giờ, nếu như mười năm trước ta khuyên ông quy hàng, hẳn là ông sẽ trở mặt từ chối, còn hiện tại, xem ra tâm tư của ông cũng đã lung lạc ít nhiều."

"Vậy sao còn muốn dấy binh tạo phản?" Tương Thanh khẽ nhíu mày, hỏi lại.

"Bởi vì có kẻ đứng sau xúi giục." Tề Tán cười, khẽ lắc đầu nói, "Ta không biết người kia tìm đến là có mục đích gì, chỉ biết hẳn không phải là kẻ tầm thường. Hẳn đến thủy trại gặp cha ta, sau đó hai người liền vào thư phòng trò chuyện ... Ta đã nghĩ ra biện pháp nghe lén."

Tương Thanh khẽ cau mày, tựa hồ không tán thành việc mà Tề Tán đã làm. Tề Tán thấy vậy chỉ cười, nói, "Huynh đúng là người thành thật đến khó tin. Cứ thử nghĩ xem, bỗng nhiên có một người xa lạ không rõ lai lịch tìm đến, cha huynh đối với người đó lại cung kính vạn phần. Hơn nữa lại đúng vào thời điểm chiến sự nhạy cảm, ta đương nhiên phải tỏ ra đề phòng."

"Công phu của người kia khá tốt. Bất quá ... thư phòng của ta cách thư phòng của cha không xa, trước đó ta cũng đã lắp đặt sẵn một ống trúc dẫn

âm giữa hai phòng." Tề Tán cười nói.

"Trước đây người vẫn có thói quen nghe lén cha mình bàn chuyện sao ?"
Tương Thanh nhú mày.

Tề Tán cười cười, vươn tay bưng lấy bát canh Tương Thanh vừa uống dở, "Phu tử, đêm qua ta vội tiến cung, ngay cả cơm cũng chưa được ăn nữa. Có thể cho ta ăn một chút được không ?"

Tương Thanh sững sốt, nhìn chăm chăm vào Tề Tán đang ung dung múc từng thìa canh, chậm rãi uống. Cái thìa kia y vừa mới dùng đến, vậy mà giờ Tề Tán lại nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm qua, cười ám muội, "Huynh đoán xem nếu hoàng thượng nhìn thấy cảnh này, có khi nào sẽ đem ta ra ngũ mã phanh thây không ?"

Tương Thanh cau mày, lạnh giọng, "Người nói vào chuyện chính đi !"

Tề Tán bất đắc dĩ thở dài, "Hảo ... Ta lắp ống trúc dẫn kia cũng không phải vì có ý gì khác. Chỉ là, Tề gia con cái đông đúc, các huynh trưởng của ta đều là những người lợi hại lại đầy thủ đoạn, ta không cầu gì khác, chỉ mong đừng chết một cách mơ mơ hồ hồ."

Tương Thanh cúi đầu nhìn đi nơi khác, trong lòng bỗng nhen lên cảm giác bức mình. Đáng lẽ được sinh ra trong gia đình quyền quý, từ nhỏ sống trong cẩm y ngọc thực không lo đến cảnh ăn đói mặc rách, hẳn là phải lấy đó làm hạnh phúc mới phải. Đằng này sự thật lại hoàn toàn tương phản. Con nhà gia thế, vừa sinh ra đã bị định mệnh sắp đặt cho cuộc sống tranh đoạt người sống ta chết, trải qua tuổi thơ cũng chẳng có mấy ngày bình yên, dù có tồn tại và lớn lên được thì tâm hồn và tính cách cũng bị bóp méo trở nên thập phần quái dị mất rồi.

Tương Thanh mãi hồ tư loạn nghĩ, không nghe thấy Tề Tán đang nói gì, đến khi ngẩng đầu lên nhìn hẳn thì thấy Tề Tán dường như đang trầm tư gì đó, một tay hẳn nhẹ nhàng vuốt cằm, trong mắt ánh lên đầy vẻ hứng thú.

Tương Thanh nhìn hẳn, lên tiếng hỏi, "Người vừa nói gì ?"

"A ..." Tề Tán cười cười, không đáp lại lời Tương Thanh mà nói lảng đi, "Thanh phu tử, vừa rồi huynh cảm thấy thương xót ta sao ?"

Tương Thanh có chút không kiên nhẫn, nhú mày. Người này nói nhiều quá.

"Cho dù có thương cảm, huynh cũng đừng nên dùng ánh mắt chứa đầy ân tình như vậy chứ ?" Tề Tán bật cười, "Ta sẽ hiểu lầm a."

Tương Thanh xoay mặt, trợn mắt nhìn Tề Tán. Tuy không nói lời nào, nhưng biểu tình trên mặt y hiển nhiên là chán ghét.

Tề Tán lắc đầu cười, "Bởi vì huynh không nói lời nào, vậy nên mới dễ dàng khiến cho người khác chiếm được tiện nghi. Sao huynh không thử nói một hai câu uy hiếp ta xem ?"

Tương Thanh cắn môi, tiếp tục nhìn hẳn, lát sau mới lạnh lùng lên tiếng, "Người đến tột cùng có muốn nói hay không ? Nếu không muốn nói, ta đi."

Tề Tán bất đắc dĩ nói, "Thật là chẳng thú vị chút nào a. Quên đi, ta nói ... Chuyện mà người kia bàn với cha ta thật sự đã làm cho ta kinh hãi. Còn nữa, hẳn họ Hạ."

Tề Tán vừa mới nói ra chữ [Hạ] kia, sắc mặt Tương Thanh đột nhiên trở nên tái nhợt, tựa hồ nghe thấy một chuyện gì đó khiến cho người ta sợ hãi. Tề Tán không hiểu sao lại có chút hối hận. Hẳn vốn định nhìn xem phản ứng của Tương Thanh khi nghe đến cái tên này, thế nhưng khi thấy y lộ ra vẻ mặt kia thì lại có chút không đành lòng, vội nói tiếp, "Hẳn đến để xúi giục cha ta tạo phản."

Tương Thanh lúc này cũng đã định thần lại, nhỏ giọng hỏi, "Sau đó thì sao ?"

"Cha ta đã đem chuyện ta khuyên can ông trước đó nói ra. Người kia nghe xong chỉ nói một câu ... Tạo phản lần này chắc chắn thành công, bởi vì hãn biết được nhược điểm chí mạng của Ngao Thịnh." Tề Tán dừng lại, nhìn nhìn Tương Thanh một lúc rồi mới tiếp lời, "Đúng vậy, là huynh."

Tương Thanh lắc lắc đầu, hỏi, "Sau đó ?"

"Cha ta lúc ấy nửa tin nửa ngờ, nhưng những lời của người kia lại dần dần khiến ông dao động." Tề Tán đứng dậy, nói, "Thực lực hiện nay của Thịnh Thanh đúng là rất hùng hậu, nhưng Ngao Thịnh vừa mới đăng cơ, tính cách lại thất thường, hơn nữa còn có phần thô bạo, vậy nên có nhiều rất người khiếp sợ và thần phục hãn. Một khi hãn để lộ ra một vài điểm vô tâm, chắc chắn sẽ chọc cho nhiều đại thần tức giận. Nhiều người sẽ vì vậy mà không muốn vì hãn bán mạng, thậm chí còn có thể phản lại hãn."

Trong lòng Tương Thanh khẽ run lên. Người nọ đã nắm được tử huyệt của Ngao Thịnh ... Quả thật, Ngao Thịnh uy hiếp người khác nhiều hơn là dùng đức phục. Mấy năm qua, dân chúng chỉ thấy hãn cao cao tại thượng, các đại thần cũng đều e sợ hãn, suốt ngày sống trong nơm nớp đề phòng, thủy chung vẫn chưa có biện pháp giải quyết tình hình.

"Trận chiến lần này, chưa chắc Ngao Thịnh đã nắm được phần thắng trong tay. Bởi vì Thịnh Thanh không có tướng lĩnh am hiểu về thủy chiến." Tề Tán thản nhiên nói, "Tổng Hiếu cũng vậy, Vương Hi cũng thế ..." Nói tới đây, Tề Tán ngừng lại, đưa mắt liếc Tương Thanh một cái, "Thanh phu tử, huynh nên biết, ở trên bờ thì có thể là một mãnh tướng bách chiến bách thắng, nhưng đến khi hạ thủy cũng chỉ là lực bất tòng tâm ... Một khi Thịnh Thanh cùng Tề gia giao chiến, tất sẽ có thương vong."

Tương Thanh trầm mặc không nói, Tề tán lại tiếp lời, "Lúc này, nếu hoàng thượng vô tình làm ra chuyện hoang đường, thất tín với dân, thiên hạ ắt sẽ đại loạn. Mà lý do khiến hoàng thượng có thể làm ra những chuyện hoang đường chỉ có một ... đó là huynh."

Tương Thanh bàng hoàng, giương mắt nhìn Tề Tán.

"Đây là thứ người kia đã đưa." Tề Tán móc từ trong ngực áo ra một cái hộp nhỏ, nói, "Nghe nói đây là một loại kịch độc. Người trúng phải độc này sẽ hôn mê suốt ba mươi ngày."

Tương Thành sửng sốt, nhìn chăm chăm vào chiếc hộp kia. Tề Tán lại nhỏ giọng nói tiếp, "Trong chiếc hộp này có một chiếc ngư mao châm rất nhỏ. Chỉ cần bắn châm này vào trong cơ thể, người bị trúng độc sẽ hôn mê suốt ba mươi ngày."

Tương Thanh nhíu mày nhìn Tề Tán, chỉ thấy hăn buồn bã lên tiếng, "Người kia nói, dùng châm này hạ độc huynh. Một khi huynh trúng độc, Ngao Thịnh đương nhiên sẽ nổi điên, nói không chừng hăn sẽ giết sạch quần thần trong triều cho hả giận. Tóm lại là sự tình hoang đường đến đâu cũng có thể gây ra ... Đây chính là kế sách của bọn họ. Chờ đến lúc đó thiên hạ đại loạn, kẻ thù bên ngoài sẽ liên hợp với nhau. Trong khi đó, cha tại lại đóng quân ở gần Thịnh Thanh nhất, hăn sẽ giống trống giương cờ dẫn binh công chiếm Nhạc Đô, tất nhiên ngôi vị hoàng đế lúc ấy cũng nằm trọn trong tầm tay."

Tương Thanh nghe hăn nói mà cảm thấy trong lòng từng trận ớn lạnh, Tề Tán vẫn nói tiếp, "Cha ta từng hỏi người kia, hăn hỗ trợ ông như vậy, đến tột cùng là vì mục đích gì. Huynh đoán xem hăn đã nói sao?"

Tương Thanh im lặng không nói, chỉ giương mắt nhìn hăn.

Tề Tán cười lạnh, "Hăn nói ... Thứ hăn muốn chỉ có một. Chờ đến khi huynh trúng độc ngất đi, phải đem huynh giao cho hăn. Sau đó, một khi cha ta đã có được Trung Nguyên, nhất định sẽ đem Ngao Thịnh ra ngũ mã phanh thây. Cuối cùng, ông ấy sẽ cho người đuổi cùng giết tận toàn bộ người của Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo."

Tương Thanh nghe xong, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó, trong mắt ẩn ẩn từng tia lửa giận.

Trầm mặc thật lâu sau, y mới dần thu liễm nộ khí trong đáy mắt, dò xét nhìn tề Tán, "Phương pháp kia không tồi, có thể giúp cha người lên ngôi hoàng đế, người lại nắm giữ tiên cơ lập được công lớn. Nói không chừng, cả giang sơn rồi cũng sẽ vào tay người. Vậy sao người lại muốn tới quy hàng?"

"Quy hàng chính là kế sách bọn họ đưa ra để sai ta tới, sau đó tìm cơ hội hạ độc huynh." Tề Tán cười cười, "Những lời mà ta nói ở trước mặt hoàng thượng cũng là do bọn họ đã dặn trước, mục đích chính là để được lưu lại trong cung, sau đó tìm cơ hội xuống tay với huynh."

Tương Thanh hoài nghi nhìn hẳn, "Vậy là người thật tâm muốn quy hàng sao?"

"Ân ..." Tề Tán vuốt cằm, nói, "Từ khi hoàng thượng đăng cơ tới nay, ta thấy chính sách trị quốc của hẳn rất đáng tán thưởng. Hoàng thượng làm việc khảng khái, không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa lại lấy dân làm trọng. Con dân Thịnh Thanh được an cư lạc nghiệp, quan viên cũng thanh liêm chính trực. Bậc đế vương như vậy cũng khiến ta có chút ngưỡng vọng."

"Hẳn là một hoàng đế tốt." Tương Thanh thản nhiên nói.

"Ân ... So với cha ta lại hoàn toàn tương phản. Ông ấy là một người ham quyền thế, dù có ngồi vào ngôi hoàng vị cũng không thể là một hoàng đế tốt." Tề Tán cảm khái nói, "Ta chỉ mong dân chúng được an cư lạc nghiệp. Mặt khác, một khi cha ta có được giang sơn, chắc chắn ta sẽ rơi vào cảnh tranh đoạt hoàng vị với các huynh trưởng. Tuy rằng ta không hẳn sẽ thất bại, nhưng cũng không muốn cùng với các huynh đệ tàn sát lẫn nhau."

Tương Thanh lại gật đầu, lắng lắng nghe hẳn nói.

"Mặt khác, sau khi đến hoàng thành, gặp được hoàng thượng, ta lại đối với hần nảy sinh một chút hảo cảm." Tề Tán cười xòa, "Bọn họ kỳ thật đã sai lầm rồi ... Theo như ta thấy, những viên quan trong triều kia, bất luận vai vế lớn nhỏ thế nào, đều là thật tâm kính phục hoàng thượng. Chỉ là lúc bình thường hần quá mức uy nghiêm, lại hi vọng khó đoán, bởi vậy mọi người mới sợ hần. Nhưng là ... ta cảm thấy khi hần ở bên cạnh huynh, một chút áp bách dọa người cũng không có."

Tương Thanh ngây ngẩn.

"Những lúc như vậy, hoàng thượng không hề có một chút thô bạo, cũng dễ nói chuyện hơn nhiều." Tề Tán mỉm cười, "Nếu huynh có thể ở bên cạnh hoàng thượng lâu hơn một chút, qua thời gian dần dần thay đổi, dân chúng chắc chắn sẽ ngày càng yêu mến hần, đến lúc đó, họ sẽ không còn cảm thấy bị uy hiếp nữa, mà là thật tâm quy phục."

"Thật vậy sao?" Tương Thanh hỏi.

"Huynh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Ban đầu, ta còn cảm thấy có chút do dự." Tề Tán cười cười, "Bất quá, hiện tại ta không còn do dự nữa rồi."

"Vì sao?" Tương Thanh hỏi hiểu hỏi hần.

Tề Tán nghĩ nghĩ một lúc, sau đó ra vẻ thần bí, nói, "Bởi vì ta thích huynh."

Tương Thanh cau mày nhìn hần.

Tề Tán bật cười, đưa tay vuốt tóc, nói, "Khi huynh cùng hoàng thượng ở bên nhau, ta cảm thấy hai người rất thương tâm duyệt mục. Còn tên họ Hạ kia, ta lại thấy rất chướng mắt. Trông hần đầy tà tính." Nói xong liền vươn tay chạm nhẹ vào ngón tay Tương Thanh, "Hần không xứng với huynh."

Tương Thanh thu tay lại, không nói gì ... Trong lòng ngổn ngang suy tư vì lời nói của Tề Tán -- Hạ Lỗ Minh trông đầy tà tính ? Trong ấn tượng của y, Hạ Lỗ Minh giống như một ngốc tử hiền hậu thành thật. Một người như vậy, sao lại mang đầy tà tính cho được ? Hoặc là người mà Tề Tán đang nói tới không phải Hạ Lỗ Minh ? Tương Thanh bỗng nhiên miên man ảo tưởng, người kia hẳn là đã đến bắc ngoại, chăn dê nuôi ngựa ! Hoặc là, vẫn còn ôm trong lòng mối hận xưa ...

Tề Tán nói xong, nâng chén canh bồ câu lên, cười ngả ngớn, "Thanh phu tử, ta hi vọng huynh sẽ tin ta. Hộp châm độc này huynh cứ giữ lấy, tốt nhất là để cho thái y nghiên cứu chế tạo giải dược, đề phòng trước vẫn hơn. Còn bát canh bồ câu này, huynh nhường ta đi, tối nay ta còn phải viết thư tấu về quân pháp bất vị thân mà." Nói xong liền xoay người, bước thẳng một mạch.

Tương Thanh ngồi lại trong sân một lúc lâu sau mới chậm rãi đứng dậy. Đúng lúc này, Văn Đạt chạy tới, vừa chạy vừa đưa tay áo lau miệng, xem ra là mới ăn cơm xong.

"Phu tử ...?" Văn Đạt vốn nghĩ là Tương Thanh đã dùng xong canh rồi, định quay lại dọn dẹp một chút, thế nhưng vừa nhìn thoáng qua đã cảm thấy khó hiểu, thầm hỏi, bát đâu mất rồi ? Không lẽ ngay cả bát đựng canh cũng ăn luôn được sao ?

Tương Thanh quay sang nhìn cậu, "Hoàng thượng đâu ?"

"Ân, nô tài vẫn chưa đến chỗ thánh thượng." Văn Đạt nói, "Phu tử, sắc mặt ngài sao lại khó coi như vậy, có phải ngồi ngoài trời lạnh lâu quá rồi không ? Ngài mau vào phòng đi a."

Tương Thanh gật gật đầu, nói với Văn Đạt, "Văn Đạt, chờ hoàng thượng cùng Quý thừa tướng nói chuyện xong thì mời hẳn đến ta gặp ta, ta có chuyện cần nói."

"Ân." Văn Đạt gật đầu lĩnh mệnh, "Phu tử ngài đừng vội, nô tài sẽ đi ngay." Nói xong, vội vã xoay người chạy đi.

...

Tương Thanh ngồi lại trong sân thêm một lúc nữa, đến khi cảm thấy từng trận gió đêm lạnh lẽo như nước, y mới nhẹ nhàng cầm lấy chiếc hộp nhỏ, xoay người bước vào trong phòng. Đột nhiên ... bị ai đó túm lấy.

Tương Thanh cả kinh, ngẩng đầu lên thì thấy kẻ đang ôm lấy mình không ai khác ngoài Ngao Thịnh.

"Người sao lại ..." Lúc này y mới giật mình sức tỉnh. Vừa rồi còn mãi trầm tư suy nghĩ, Ngao Thịnh đến lúc nào mà y vẫn không mảy may phát hiện.

Sắc mặt Ngao Thịnh cũng không mấy dễ coi. Hắn nhìn chăm chăm vào mặt Tương Thanh thật lâu, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng nâng cằm y lên, lạnh lùng hỏi, "Vừa nghe thấy chữ [Hạ] kia, bao nhiêu cảnh giác liền cho rơi luôn rồi sao?"

"Không phải ..." Tương Thanh có chút tức giận, "Sao người lại ở đây?"

Ngao Thịnh nhướn mày, "Người quên là phòng hai chúng ta thông nhau rồi sao?"

Tương Thanh không trả lời. Ngao Thịnh phất tay đóng cửa lại, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm, giật lấy chiếc hộp nhỏ trên tay y, ném lên bàn, sau đó lại cúi người, bế bổng Tương Thanh lên.

"Người làm cái gì?" Tương Thanh giãy dụa chống cự, "Đừng nháo nữa. Đây là lúc nào rồi, ta có chính sự cần nói!"

Ngao Thịnh chọn mi, "Còn có chuyện gì ngoài chuyện tên họ Hạ kia vẫn còn để tâm đến người, muốn hạ bệ ta để cướp người đi phải không ?"

Tương Thanh không biết phải nói gì. Câu nói này của Ngao Thịnh tuy lời ít nhưng ý nhiều.

"Ta hiện tại đang nghĩ, nếu như hãn biết được ta mỗi ngày đều hôn người, ôm người, cùng người ngủ chung một giường, nhất định sẽ ghen tị đến chết !" Ngao Thịnh nhếch mép cười xấu xa, "Nếu hãn còn biết chúng ta đã làm những chuyện gì, nói không chừng sẽ thổ huyết mà chết. Vừa hay, ta đẹp bết được một tên ngáng đường !"

"Cái gì ?" Tương Thanh vội vàng giữ lại vạt áo của mình đang bị Ngao Thịnh túm lấy, "Người đừng xằng bậy !"

Ngao Thịnh cười tà, cúi người hôn lên tóc mai Tương Thanh, "Thanh ... Ta đã nói rất nhiều lần rồi, kẻ nào dám có ý đồ với người, ta sẽ khiến cho hãn phải chết !" Nói xong, vươn tay xả khai đai lưng của Tương Thanh.

"Người ..." Tương Thanh chế trụ tay hãn lại, "Người lại muốn bị ăn đòn ?"

Ngao Thịnh nhướn một bên mày, "Người đành lòng xuống tay đánh ta sao ? Ta không sợ. Bằng không, người đánh chết ta cũng được a !" Vừa nói vừa cười xấu xa rồi rướn người lên hôn Tương Thanh.

Tương Thanh bị Ngao Thịnh gây sức ép mà quên luôn chuyện về Hạ Lỗ Minh, giờ chỉ chuyên tâm tìm cách tránh khỏi vuốt sói của hãn. Ngao Thịnh mặt dày ôm chặt lấy Tương Thanh không chịu buông, trong mắt dần hiện lên một tia thâm trầm băng lãnh -- Hạ Lỗ Minh, người giỏi lắm !

Hết chương 36

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 37] Ái phủ

Tương Thanh đẩy mạnh Ngao Thịnh mấy cái, nếu là trước kia thì hẳn đã ngoan ngoãn thối lui, nhưng lần này không hiểu mắc cái chứng gì lại càng tỏ ra ngoan cố, lì lợm, nhất quyết ôm chặt lấy y không buông.

Tương Thanh tránh không được, bất mãn ngẩng đầu nhìn hẳn, "Người quấy đủ chưa ? Không ngủ a ?"

"Ngủ !" Ngao Thịnh gật đầu, "Nhưng là ngủ cùng người !"

"Người đừng nháo !" Tương Thanh vươn tay chế trụ Ngao Thịnh, "Ngủ đi, ta không muốn đánh nhau !"

Ngao Thịnh chồm tới đè lên người Tương Thanh, "Thanh, người đánh đi. Ta không đánh trả, chỉ cần người cho ta hôn là được rồi."

"Người ..." Tương Thanh chán nản chịu thua, không có biện pháp đập hẳn ra. Tiểu tử Ngao Thịnh này đã nói là làm, cũng chẳng thêm quan tâm liệu Tương Thanh có nổi điên lên mà đập cho hẳn một trận hay không, nhào tới hôn y. Hẳn rướn người hôn lên vùng da nhạy cảm tiếp giáp giữa cổ và sau tai Tương Thanh, khiến y phải rụt người lại né tránh. Sau cùng chịu không nổi, Tương Thanh vội đẩy mặt hẳn ra, quát lên, "Ngao Thịnh !"

Ngao Thịnh nhìn y đầy mê đắm, "Ta thích nghe người gọi là Thịnh Nhi !"

Tương Thanh thiếu chút nữa suyễn khí. Ngao Thịnh đang áp trên người y, tư thế thân thiết đầy ám muội khiến cho Tương Thanh cảm thấy có chút

không tự nhiên, nghĩ muốn xoay người đứng dậy, nào ngờ Ngao Thịnh nhanh tay lẹ chân kéo y lại, một lần nữa ấn xuống giường.

Tương Thanh chỉ còn biết nằm im bất động, đưa mắt nhìn hẳn, "Người đến tột cùng là muốn gì ? Chỉ mới không gặp trong chốc lát mà đã nổi điên lên thế này ?"

Ngao Thịnh ghé sát vào tai y, cười đen tối, "Ta muốn cưỡng người ... Nói không chừng sau khi bị ta cưỡng, người lại cảm thấy rất sung sướng a."

Tương Thanh trợn mắt nhìn hẳn, quát lớn, "Nói nhảm !"

Ngao Thịnh mở to hai mắt nhìn Tương Thanh, "Thanh, dáng vẻ tức giận mắng chửi người khác của người cũng rất là hợp lòng ta nha."

Tương Thanh cố sức đẩy hẳn ra, tâm nói tên Ngao Thịnh này lại mắc cái chứng gì đây ? Còn bộ dạng kia không biết hẳn học được ở đâu nữa, sao càng ngày càng ... vô lại như vậy ? Nói không chừng, nếu hẳn thật sự nổi điên lên, chính mình có lẽ cũng không chống đỡ được.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh tựa hồ sắp giận đến bạo phát, hẳn liền đột ngột thu tay, bước xuống giường, đi đến góc phòng, rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Tương Thanh có chút khó hiểu. Tên sói con này sao vậy, nói đến là đến nói đi là đi a ?

Có điều, thấy hẳn không định náo loạn thêm nữa, Tương Thanh cũng coi như trút được gánh nặng, liền xuống giường rửa mặt, đi ngủ.

Nửa đêm ...

Tương Thanh bỗng cảm thấy bên cạnh có thứ gì đó ấm áp dựa sát vào mình, xoay lưng lại nhìn thì thấy khuôn mặt Ngao Thịnh gần trong gang

tắc.

Tương Thanh hoảng sợ, lo lắng không rõ Ngao Thịnh muốn giở trò gì ? Thế nhưng khi nhìn kỹ lại, thấy hai mắt hấn vẫn nhắm nghiền ... Là đang ngủ sao ? Vươn tay đẩy nhẹ hấn vài cái, chỉ thấy Ngao Thịnh hừ hừ một tiếng rồi lại càng sáp vào, vòng tay ôm Tương Thanh vào lòng, vùi đầu xuống hõm vai y.

Tương Thanh trong lúc nhất thời không thể phân rõ Ngao Thịnh là đang ngủ hay đang giả vờ để bày trò nháo y. Nếu là hấn không ngủ mà cố ý hồ nháo, nhưng đợi một hồi vẫn không thấy Ngao Thịnh có thêm hành động nào khác, Tương Thanh cũng chẳng buồn đẩy hấn ra nữa. Một lát sau, Ngao Thịnh bắt đầu ngáy o o, Tương Thanh cũng dần thả lỏng. Mặc dù bị Ngao Thịnh ôm chặt như vậy rất khó ngủ nhưng cũng đành chịu, sáng mai hấn còn phải lên triều sớm.

Chẳng mấy chốc, Tương Thanh lại một lần nữa đi vào giấc ngủ ... Chốc lát sau, y bỗng cảm thấy như có cái gì đó đang sờ soạng bên hông mình, chậm rãi vượt qua từng nếp gấp y phục, luồn vào trong khố hạ, lướt dần xuống dưới ... chậm rãi xoa nắn.

Mở mắt choàng tỉnh, Tương Thanh chỉ thấy Ngao Thịnh đang vừa hôn tai y vừa sờ mó lưng tung.

"Ngao Thịnh !" Tương Thanh rống lên một tiếng, đẩy mạnh hấn ra. Ngao Thịnh bị đẩy một hồi vẫn ngoan cố không chịu tránh, vươn tay bắt lấy bộ vị yếu ớt miễn cảm giữa hai chân Tương Thanh.

"A ... " Tương Thanh cả kinh giật mình, hoảng sợ đẩy tay Ngao Thịnh ra. Ngao Thịnh bỗng cúi đầu ngậm lấy vành tai Tương Thanh, nhỏ giọng nói, "Thanh, đừng xăng bậy a. Ta không biết nặng nhẹ đâu."

"Người !" Tương Thanh vừa tức vừa vội, trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, "Buông tay ra !"

Ngao Thịnh hắc hắc cười đầy tà muội, bàn tay đang đặt ở nơi thù nhuyển kia cũng bắt đầu không an phận mà chậm rãi xoa nắn.

Tương Thanh tuy rằng bình thường đối với mấy chuyện phong nguyệt này không rành rẽ, nhưng dù sao y cũng là một nam nhân bình thường, lẽ nào lại không có phản ứng khi bị Ngao Thịnh trêu chọc như vậy a. Huống chi y không hề có ác cảm với Ngao Thịnh, ngược lại còn có chút cảm mến.

"Buông tay ... đừng làm rộn !" Tương Thanh khẽ cau mày, đẩy vai Ngao Thịnh ra, cũng muốn gạt tay hắn đi, chính là địa phương trong yếu kia đang nằm trong tay hắn, Ngao Thịnh ác ý tăng thêm chút lực đạo khiến cho Tương Thanh bị dồn ép tới mức khí tức cũng trở nên hỗn loạn.

Lộng thêm vài lần, Ngao Thịnh mừng rỡ phát hiện ra, Tương Thanh có phản ứng. Bộ vị vốn mềm yếu kia đã dần dần trở nên cứng rắn. Hắn còn cảm nhận được từng nhịp đập chậm rãi sinh cơ truyền đến lòng bàn tay mình.

Ngao Thịnh cảm thấy mỹ mãn mà tiếp tục xoa vuốt vỗ về. Sau đó, hắn cúi đầu hôn lên vành tai Tương Thanh, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ vào nội nhĩ.

Tương Thanh chưa từng trải qua hành động đối đãi như vậy nên tâm hoảng ý loạn, chỉ thấy trên mặt đỏ bừng nóng rục không biết phải làm sao. Mặt khác, y lại cảm thấy như thân thể mình đang vượt khỏi tầm khống chế, bụng dưới nóng lên, hai đầu gối bủn rủn. Bàn tay của Ngao Thịnh bỗng nóng bỏng khác thường, mỗi lần ngẫu nhiên tăng thêm một chút lực đạo liền khiến y đình trệ hô hấp.

Trong đầu Tương Thanh bắt đầu trở nên hỗn loạn, mọi chuyện có thể nghĩ đều đã nghĩ tới, thế nhưng lại không hề có ý niệm chán ghét Ngao Thịnh sau khi bị hắn làm ra thế này. Có thể sau khi tỉnh lại, y chỉ cảm thấy giống như mình đã ngủ mơ đến hồ đồ mất rồi.

Động tác của Ngao Thịnh càng lúc càng nhanh, hô hấp của Tương Thanh cũng ngày càng kịch liệt, y nhắm chặt hai mắt, một tay nắm lấy sàng đan bên dưới, một tay siết lấy vạt áo của Ngao Thịnh, không biết là muốn đẩy hẳn ra hay muốn kéo hẳn lại gần, chỉ cảm thấy sức nóng từ bàn tay Ngao Thịnh đang dần dần xâm nhập rồi lan xuống tứ chi, một dòng nhiệt lưu mạnh mẽ dâng lên khiến vùng bụng dưới trướng nóng đến phát đau.

Đương lúc thân thể hư nhược bất lực, Ngao Thịnh đột nhiên buông y ra, nghiêng người lảo đảo xuống phía dưới.

Tương Thanh nhất thời cảm thấy có chút mất mát, cũng không biết Ngao Thịnh muốn đi đâu. Bỗng nhiên, từ thắt lưng truyền đến một trận lạnh lẽo ... Cúi đầu nhìn xuống, Tương Thanh kinh hãi phát hiện, Ngao Thịnh vậy mà đang cởi bỏ tiết khố của y.

"Người làm gì ... A !" Tương Thanh cả kinh hít sâu một hơi, bộ vị đang trướng đau kia đã bị Ngao Thịnh một ngụm hàm trụ trong miệng.

Khoang miệng ấm nóng mềm mại và ướt át hoàn toàn khác với cảm giác mà bàn tay vừa rồi mang lại. Hơi thở nóng rực của Ngao Thịnh gấp gáp phả xuống bụng y, hai bàn tay cũng không ngừng sờ soạng khắp người y khiến cho mỗi động tác càng trở nên tràn ngập ái muội.

Ngao Thịnh giương mắt nhìn lên, thấy Tương Thanh đang nằm ngửa trên giường, đệm chăn đã sớm bị quăng qua một góc, tiết y trên người vì một hồi loạn nháo mà nhu xả rộng mở, để lộ ra thắt lưng màu mật thanh mảnh mà rắn chắc. Khuôn mặt Tương Thanh cùng cằm cổ mảnh mai bất giác nâng lên, mỗi nơi đều kích thích Ngao Thịnh đến phát hỏa.

Động tác miệng không tự giác mà nhanh hơn, đầu lưỡi cũng theo đó mà chơi đùa liếm lộng.

"A..." Từ miệng Tương Thanh thoát ra một tiếng rên rỉ, chợt cảm thấy bàn tay đang lướt bên hông mình dừng lại, phần thắt lưng từ từ bị nâng lên,

trong lòng y cảm thấy không ổn, nhưng cũng không biết là không ổn ở chỗ nào. Bỗng nhiên cảm giác được ngón tay Ngao Thịnh trượt qua rãnh nhỏ giữa hai móng rồi hơi dừng lại ở đó, Tương Thanh liền bất an tránh né. Ngao Thịnh lập tức thu tay, tuy rằng trong lòng đã gấp gáp như có lửa, nhưng hẳn vẫn còn chút lý trí, cực hạn của Tương Thanh chính là đây, có một số việc cho dù là mượn cơ giở trò lưu manh cũng phải chú ý đến tình thú cùng ôn nhu, không thể gấp.

Sau đó, tựa như muốn dời đi lực chú ý của Tương Thanh, tốc độ của Ngao Thịnh càng nhanh hơn, biên độ cũng lớn hơn, mỉm cười, hàm hàm hồ hồ nói, "Thanh, thật là lâu a...."

Lúc này, trong đầu Tương Thanh đã là một mảng hỗn loạn, cũng không kịp suy nghĩ hẳn nói cái gì lâu với chả không lâu, chỉ nghĩ đến việc hẳn vừa ngậm nơi đó của mình vừa nói chuyện, mặt y đã đỏ tới tận mang tai, sau gáy cũng nóng lên.

Kiên nhẫn mút vào liếm lộng, tiếng động âm mỹ trong miệng Ngao Thịnh cùng tiếng thở dốc của Tương Thanh, thi thoảng còn thêm chút rên rỉ khó nhin, quanh quẩn trong màn che chướng rủ, ấm áp hòa vào nhau, hơi thở của hai người đan lẫn nhau, hòa hợp đến khó diễn tả thành lời.

Bỗng nhiên, Ngao Thịnh thấy Tương Thanh hơi nâng thắt lưng, hai tay siết chặt sàng đan tựa như rất khó chịu, bụng khẽ run lên, vật trong miệng cũng hơi hơi xao động, liền biết y sắp tới cao trào. Ngao Thịnh dù chưa từng làm chuyện này, nhưng sinh trưởng lớn lên trong hoàng cung, tất nhiên đối với những chuyện phong nguyệt không phải là hoàn toàn không biết. Từ sau khi hẳn đăng cơ, dường như mỗi đêm đều mơ thấy mình cùng Tương Thanh triền miên trong chăn đệm, vất vả lắm mới có được cơ hội hôm nay, đương nhiên phải triệt để khi dễ cái người thật thà này một phen.

Thấy Tương Thanh tựa như lập tức đạt tới cao trào, Ngao Thịnh đột nhiên ác ý dừng lại.

Hơi thở của Tương Thanh chậm dần, nhưng vẫn khó nén cảm giác mất mát trong chốc lát, có chút khó hiểu cúi đầu nhìn Ngao Thịnh, cảm giác giống như chưa có làm xong...

Chỉ cái liếc mắt này, ba hồn bảy vía của Ngao Thịnh cũng thiếu chút nữa bị y nhìn cho bay ra hết, hai tay chồm tới giữ lấy hông Tương Thanh, nhẹ nhàng xoa nắn, quả nhiên Tương Thanh có chút né tránh, đầu Ngao Thịnh đột nhiên lại trước sau di chuyển, hai má dùng sức mút vào, môi siết chặt, đầu lưỡi cố ý khiêu khích phần đỉnh đang có ý nhả nhin cùng động khẩu yếu ớt mà mẫn cảm, đầu lưỡi tinh tế tỉ mỉ đảo quanh, ý tứ nóng bỏng, giống như muốn càn quét toàn bộ dục niệm của Tương Thanh.

"Ân..." Tiếng rên rỉ của Tương Thanh đã không cách nào đè nén được nữa, trong nôn nóng lại lộ ra một chút chờ mong, yếu ớt cùng bất lực hiếm thấy.

Ngao Thịnh cảm thấy cực kỳ thống khoái, Tương Thanh quả nhiên chưa hiểu chuyện, ngây ngô vô cùng, hơn nữa nhớ lại y từ nhỏ đã ra vẻ trưởng bối đốc thúc mình, giờ lại để mình chiếm được tiện nghi lớn thế này, không biết sẽ buồn bực giận dữ đến mức nào đây. Trong cơ thể Ngao Thịnh dâng lên một ý niệm tà ác, cộng thêm hạ thân cương trưởng đã lâu, nhìn Tương Thanh nằm trước mặt, cố gắng không động tâm, chỉ liêu mạng nhin xuống, đem tất cả dục niệm triển miên trong cử động của khoang miệng.

Ngay khi phần eo của Tương Thanh một lần nữa hơi nâng lên, tay Ngao Thịnh đột nhiên giữ lấy hông y, kéo lại gần mình hơn, dùng sức hút thật mạnh.

"A..." Tương Thanh rốt cục không nhin nổi nữa, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt ngẩng cao, gằn lên một tiếng, sau đó, phần bụng hơi run lên. Ngao Thịnh nhìn thất lạng cùng vùng bụng trước mặt bị nâng lên thành một vòng cung tuyệt mỹ, vật trong miệng khẽ run rẩy, đem chất lỏng kèm giữ đã lâu trút hết ra ngoài.

Ngao Thịnh tựa hồ vẫn không cam tâm, thừa dịp Tương Thanh choáng váng không có sức đánh trả mà ngậm mót thêm một hồi lâu, buộc con người ngây ngô dưới thân lần thứ hai tiết ra trong miệng hẳn. Tương Thanh có chút cáu giận, cầm lấy gối đầu định phang hẳn, cảm giác vừa xấu hổ lại vừa bức bối muốn chết. Tên sói con vô sỉ vẫn nhờn nhợt đầy thách thức, sau cùng mới chịu mang chất lỏng kia nuốt xuống rồi chậm rãi nhả dục vọng đã mềm yếu của ai kia ra. Nước bọt hòa vào bạch dịch kéo thành một sợi tơ màu bạc thật dài. Tương Thanh nhìn thấy liền cảm giác trên mặt nóng như lửa đốt, hận không thể tự đào hố mà chôn mình xuống.

Ngao Thịnh trườn lên, bàn tay nóng như lửa đặt bên hông Tương Thanh, đỉnh đầu cọ nhẹ lên cổ y.

Tương Thanh trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, lại thấy hẳn cười nhẹ, "Thanh, giúp ta hạ hỏa được không ? Nếu không ta thực sự sẽ bị dục hỏa thiêu chết."

Mặt Tương Thanh đỏ bừng, nghĩ bụng muốn hạ hỏa thế nào a ? Chẳng lẽ cũng phải dùng miệng ... Tưởng tượng đến đây, Tương Thanh không hiểu sao liền cảm thấy quai hàm có chút đau nhức, đưa tay nhẹ nhàng xoa miệng mình. Nhìn động tác này của y, ánh mắt Ngao Thịnh chợt biến đổi, bắt lấy tay y, ghé lại, mạnh mẽ hôn xuống, đầu lưỡi luồn vào duyên liếm.

Tương Thanh cảm thấy mùi tanh của trọc dịch trong miệng, nhắm mắt lại, quyết định thà chết còn hơn !

Ngao Thịnh bất đắc dĩ, từ từ đưa thứ đã ngạnh cứng kia lên, chen vào giữa hai chân Tương Thanh.

Vừa tiếp xúc, hai người liền bất giác run lên.

Dục vọng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào của Ngao Thịnh chạm vào làn da mềm mại giữa hai chân Tương Thanh, vì khoái cảm trong nháy mắt mà thở mạnh một hơi. Hẳn cúi đầu nhìn bộ dáng Tương Thanh đang rũ mắt

nhìn đi nơi khác, đột nhiên vô cùng ác liệt nghĩ, chỉ vừa mới đặt ở đây thôi mà đã sáng khoái như vậy, nếu có thể đi vào, thật không biết còn có thể mê hồn phệ cốt đến mức nào a ...

Đại khái về mặt Ngao Thịnh lúc đó có chút hơi quá dâm tà, Tương Thanh giương mắt nhìn hấn một cái, ngay lúc đó y liền cảm nhận được cự vật cứng nóng đang đặt ở nơi mẫn cảm giữa hai chân lại càng trướng cứng và nóng bỏng đến dọa người ...Cộng thêm về mặt hạ hê hưởng thụ của Ngao Thịnh khiến y nhin không nổi mà hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái , "Người... Người có ..... giải quyết mau lên."

Ngao Thịnh bật cười, ghé lại hôn lên má Tương Thanh, "Vâng, thưa phu tử."

Tương Thanh nghe đến hai chữ [phu tử] lại càng thêm khó chịu, muốn tách hai chân ra một chút. Đương nhiên Ngao Thịnh sao có thể bỏ qua, liền giữ lấy hai chân Tương Thanh, ép chặt lại, sau đó thắt lưng bắt đầu trừu động kích thích.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh xấu hổ nhắm nghiền mắt lại không chịu mở ra, có chút bức bối nói, "Thanh, mở mắt ra, nhìn ta !"

Tương Thanh lắc đầu.

Ngao Thịnh lại càng gấp, nói, "Người không nhìn, ta ra không được, không chừng còn phải làm tới sáng mai !" Tương Thanh kinh hãi, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành từ từ hé mắt ra nhìn.

Đôi đồng tử đen nhánh mở ra, hai người đối diện nhau, Ngao Thịnh cảm thấy tâm trí nhộn nhạo, giống như tất cả đều bị hút vào bên trong màu đen huyền hoặc kia, động tác nhanh hơn, hơi thở cũng dần trở nên hỗn loạn, biểu cảm hung ác không thể diễn tả bằng lời, cúi đầu, cắn lên cổ cùng thùy tai Tương Thanh, miệng thì thầm, "Thanh, gọi Thịnh Nhi, gọi đi !"

Tương Thanh không chịu gọi ra miệng, cắn răng không thềm để ý đến hần, giữa hai chân bị cọ sát có chút nóng, trên mặt cũng nóng như lửa đốt.

"Thanh, người không gọi ta không xong được !" Ngao Thịnh quẩn lấy Tương Thanh, cọ qua cọ lại bên tai, cuối cùng Tương Thanh chịu không nổi sự dồn ép của hần, đành thấp giọng gọi, "Thịnh ..."

Chữ [Thịnh] vừa thoát ra khỏi miệng, Ngao Thịnh đột nhiên ôm lấy Tương Thanh, sau đó, Tương Thanh liền cảm thấy có một thứ chất lỏng nónggiây bắn lên giữa hai chân mình, men theo khe hở giữa mông chảy xuống, đọng lại ngay nơi tư mật phía sau, tựa như muốn chảy vào trong cơ thể.

"Thanh !" Ngao Thịnh ôm Tương Thanh hăng hái hôn, "Ta thật muốn a, đến lần nữa đi !"

Tương Thanh luống cuống, vội đẩy hần ra, "Người đừng náo loạn, mau về ngủ đi, ta không muốn !"

Ngao Thịnh không chịu, xoa xoa cọ cọ bên người Tương Thanh, vừa nóng nảy vừa ai oán than thở, "Nếu người chịu cho ta vào, ta sẽ làm từ đêm nay đến đêm mai rồi lại từ đêm mai ... Ba ngày không vào triều, ở trên giường cùng người làm ba ngày ba đêm."

Tương Thanh nghe hần càng nói càng kỳ cục, quát lên, "Mau đi ngủ đi !"

Ngao Thịnh không đi, cuối cùng Tương Thanh bị hần chọc giận đến bạo phát, trừng mắt, "Người có đi hay không ?"

Ngao Thịnh mạnh miệng, "Không đi !"

Tương Thanh cau mày, đẩy hần sang một bên, Ngao Thịnh lao đến, Tương Thanh vung tay tung ra một quyền.

"Thanh..." Ngao Thịnh đáng thương xoa xoa mắt trái, "Người đánh thật nha ?"

Tương Thanh đẩy hẳn qua đầu bên kia giường, vội kéo chăn bọc lấy mình, sau đó đẩy vách ngăn lên.

Ngao Thịnh đưa tay ngăn lại, cả hai giằng co một hồi, cuối cùng Ngao Thịnh giơ tay cam đoan là sẽ không gây rối nữa, Tương Thanh mới chịu mở vách ra cho hẳn.

Sau đó, Tương Thanh cảm thấy phía dưới có chút dập dính khó chịu, mặt càng thêm đỏ. Đột nhiên, Ngao Thịnh giơ ngón tay chọc chọc lên vai y. Tương Thanh ngẩng đầu nhìn hẳn đầy cảnh giác, "Người lại sao nữa ?"

Ngao Thịnh đưa cho y một mảnh khăn lụa vàng tinh xảo, "Lau đi..."

Mặt Tương Thanh ửng đỏ, cầm lấy khăn, không nói thêm gì, luồn tay vào chăn, vừa định lau, lại chợt nghe Ngao Thịnh nói, "Thanh, lau xong nhớ phải trả lại cho ta a, ta phải giữ lại làm vật kỷ niệm !"

Tương Thanh lập tức cảm thấy máu xông đến tận đỉnh đầu, cầm gòihung hăng quăng về phía Ngao Thịnh, "Ngao Thịnh, tên vô lại !"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 38] Ngoài ý muốn

Tương Thanh bị Ngao Thịnh gây sức ép một hồi liền mệt đến không dậy nổi, lát sau nặng nề đi vào giấc ngủ. Cái khăn vừa rồi có nhiệm vụ xóa sạch hiện trường thì giờ bị ném qua một bên, Ngao Thịnh bởi vì quá mức hưng phấn mà không tài nào chớp mắt được, cứ chăm chăm trợn mắt ngắm Tương Thanh.

Nhặt chiếc khăn lên, Ngao Thịnh nhìn thoáng qua vệt trắng đục đã khô lại, khoe miệng khê câu thành nụ cười tà muội, cẩn thận đem khăn giấu vào ngực áo.

Hắn nhẹ nhàng kéo vách tường lên rồi lăn đến nằm cạnh Tương Thanh.

Tương Thanh võ nghệ cao cường, đương nhiên đã sớm phát giác ra hành động của hắn nhưng vì quá mệt mỏi nên cũng lười phản ứng lại, chỉ co người rúc sâu vào trong chăn ấm.

Ngao Thịnh cười nhẹ, vươn tay vén chăn của Tương Thanh rồi chui vào, vòng tay ôm lấy y.

"Ân ..." Tương Thanh mơ màng hừ nhẹ một tiếng, vừa như bất mãn lại vừa như kháng nghị -- Y buồn ngủ, đừng quấy.

Ngao Thịnh khinh thủ khinh cước kéo Tương Thanh lại gần, để cho y gối lên tay mình, đầu dựa sát vào vai. Tương Thanh đại khái chẳng còn sức động tay động chân nữa, không quản có cái gì tự nhiên hay không, chỉ khê cựa mình, chọn một tư thế thoải mái rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngao Thịnh kéo lại chăn đắp kín cho y, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, còn hơn một canh giờ nữa là tới giờ Dần, phải lên triều sớm. Nhưng Ngao Thịnh lại cảm thấy đang ngủ như vậy mà phải dậy sớm thì thật đáng tiếc. Với tính tình của Tương Thanh, khẳng định về sau sẽ càng thêm đề phòng, không biết đến bao giờ mới lại có cơ hội được ôm y nằm ngủ như thế này. Ngao Thịnh cúi đầu, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt đang say ngủ của Tương Thanh ... Hẳn một chút buồn ngủ cũng không cảm thấy ... cần cần dực dực coi trọng một canh giờ quý giá này.

Vừa sang giờ Dần, tiếng trống canh rột cục vẫn đúng giờ mà vang lên. Có điều, tiếng vang giống như từ nơi xa vọng lại, phiêu phiêu mờ ảo, nghe không rõ ràng. Sâu trong tấm cung dường như còn chẳng nghe thấy.

Văn Đạt hiện tại vô cùng tinh tế, khễ khàng bước vào tấm cung của Ngao Thịnh. Cậu khinh thủ khinh cước thấp một ngọn nến nhỏ rồi lại lấy tay che bớt ánh sáng, hướng về phía vách tường nhìn thoáng qua. Quả nhiên Ngao Thịnh đã tỉnh, hẳn quay đầu lại nhìn cậu, gật đầu ra hiệu.

Văn Đạt cũng gật gật đầu, im lặng đứng yên tại chỗ, vẫn đưa tay che ánh sáng giúp cho Ngao Thịnh nương theo đó mà thay y phục, nhưng cũng đồng thời không quấy rầy giấc ngủ của Tương Thanh.

Ngao Thịnh đây luyện tiệc mà buông Tương Thanh ra, bước xuống giường, chậm rãi thay y phục.

Kẻ làm hoàng đế mà được như Ngao Thịnh, thật sự không có nhiều lắm. Quý Tư vẫn thường nói, hẳn cả ngày làm việc vất vả, vậy mà lại ít khi nghỉ ngơi hưởng lạc.

Cấm y mỹ thực, Ngao Thịnh không hứng thú, ca múa không hoan, từ sắc cũng chẳng màng. Hẳn không thích sơn trân hải vị, thay vào đó lại là mấy món thanh đạm giản dị. Có lẽ nhờ có quân vương như vậy mà tài bảo quốc khố không lo bị thâm hụt. Chính là mỗi khi tùy hứng, hẳn lại nương

quyền cật thế đi quấy rối Tương Thanh, tìm cách đeo bám lấy y chút thôi, còn khi bình thường thì rất chuyên tâm vào công việc, hoặc đơn giản là luyện võ hay lo chút chính sự ... Nói tóm lại, hẳn đích thực là một đế vương cần cù a.

Ngao Thịnh mỗi lần thay y phục đều không cần người thị hầu. Còn nhớ khi hẳn vừa đặng cơ, một đám thái giám thị nữ tiến vào hầu hạ hẳn giúp thay y phục, hẳn thấy vậy chỉ ha ha cười lớn rồi nói, "Khi mẫu thân ta ốm nặng, nằm trong lãnh cung không dậy nổi, xiêm y vẫn là tự tay ta giúp người thay. Các người cũng chờ tới ngày nào đó ta nằm không dậy nổi thì hãy đến giúp ta thay y phục."

Chỉ mấy lời nói ra đã khiến cho cả đám thái giám cung nữ mặt mũi trắng bệch. Ngao Thịnh thật sự không thích bộ dạng nơm nớp lo sợ của đám người này, thẳng đến khi Văn Đạt theo hẳn, thấy đứa nhỏ thông minh nhạy bén, hẳn liền hạ lệnh cho một mình Văn Đạt theo thị hầu.

Văn Đạt nhìn Ngao Thịnh mặc quần áo. Trên giường phía bên kia vách ngăn, Tương Thanh mặc một thân lý y bạch sắc đang nằm gối đầu quay lưng lại, nặng nề ngủ. Con người này lúc bình thường luôn lạnh lùng lãnh đạm, vậy mà khi ngủ lại mang vẻ mặt bình thản đến không ngờ.

Văn Đạt chỉ dám nhìn thoáng qua, sau đó vội thu hồi tầm mắt, tuyệt không dám nhìn lên nữa.

Sau khi Ngao Thịnh y phục chỉnh tề, Văn Đạt liền nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến, bước theo hẳn ra khỏi tẩm cung rồi cẩn thận khép cửa lại.

Ngao Thịnh gọi tới vài ảnh vệ, hạ lệnh cho bọn họ háo háo trông chừng tẩm cung, thậm chí còn bảo bạch hổ nằm canh trước cửa, sau đó mới dẫn Văn Đạt hướng về phía kim loan điện.

Văn Đạt đi theo phía sau, thấy Ngao Thịnh cứ bước được vài bước lại quay đầu ngoái lại, tựa hồ có chút lưu luyến. Cậu liền hỏi, "Hoàng thượng,

người có cần nô tài đi báo với các vị đại thần hủy bỏ buổi thiết triều hôm nay không ?"

Ngao Thịnh nhìn cậu bật cười, nói, "Người muốn trẫm bị người ta mắng là hôn quân sao ?"

"Không phải ..." Văn Đạt vội vã lắc đầu. Ngao Thịnh đi tiếp vài bước, đột nhiên đứng lại, quay đầu trở về. Văn Đạt không hiểu chuyện gì nhưng cũng nhanh chóng chạy theo.

Kỳ thực lúc Ngao Thịnh vừa rời đi, Tương Thanh vốn đang say ngủ cũng đã tỉnh dậy, chậm rãi mở mắt. Nếu người nằm bên cạnh trở mình gây động tĩnh lớn như vậy mà còn không tỉnh ngủ, y thật không biết từ trước đến giờ mình phải mất đến bao nhiêu mạng mới đủ.

Tương Thanh nằm trên giường, cơn buồn ngủ đã chạy đi đâu mất. Cứ nằm như vậy hoài cũng chẳng mấy thoải mái, y bèn chống tay ngồi dậy, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy nôn nóng kì lạ.

Vừa mới ngồi được chốc lát, chợt nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên, ngay sau đó, cánh cửa bật mở, Ngao Thịnh vội vã tiến vào, trên mặt còn hiện rõ vẻ hoảng loạn không che giấu.

Tương Thanh bị hành động của hã làm cho giật mình, khó hiểu giương mắt nhìn Ngao Thịnh.

Văn Đạt vẫn đứng chờ ngoài cửa. Dù không biết đang xảy ra chuyện gì nhưng cậu không dám lên tiếng hỏi. Sắc mặt vừa rời của Ngao Thịnh thật dọa người a.

"Người ... sao lại trở về ?" Bốn mắt nhìn nhau một hồi, thấy Ngao Thịnh không có ý định mở miệng, Tương Thanh đành lên tiếng hỏi.

"Thanh." Ngao Thịnh đột nhiên cất tiếng gọi, sau đó bước tới bên y, nói, "Người theo ta vào triều đi. Người cứ nằm ngủ ở trên tháp ... quấn chần vào người là được." Dứt lời liền đem cả người lấn chần ôm vào lòng, bế bổng lên.

Tương Thanh cả kinh, nói, "Chờ ta mặc y phục ..." Vừa nâng tầm mắt liền bắt gặp ánh nhìn đầy hốt hoảng của Ngao Thịnh. Tương Thanh nhất thời sửng sốt, lát sau chợt hiểu ra mới hỏi, "Người đang sợ ta lại bỏ đi phải không?"

Ngao Thịnh lặng im không nói lời nào. Ngẫm lại khoảng thời gian ba năm trước, khi hãn vận hoàng bào chuẩn bị đăng cơ, lúc bước ra khỏi cửa, Tương Thanh còn tiễn hãn. Vậy mà khi trở về, chỉ thấy y lưu lại hai chữ [bảo trọng]. Ba năm đó, y bỏ đi. Khi ấy, hãn chưa từng có cơ hội được hôn y, ôm y, càng chưa từng nếm trải cảm giác tương tư sâu khổ. Hiện tại, tưởng tượng ra cảnh khi hãn trở về, nhìn đến căn phòng trống trơn, lại thêm vài năm chờ đợi trong cô đơn nữa, nói không chừng hãn sẽ thực sự tự vẫn cho xong.

Tương Thanh thấy bộ dáng khổ sở dẫn vật của Ngao Thịnh như vậy thì lắc đầu nói, "Ta sẽ không bỏ đi trong im lặng nữa đâu."

Ngao Thịnh gật gật đầu, vòng tay lại muốn ôm siết lấy y.

Tương Thanh dở khóc dở cười, "Đợi ta thay y phục. Người cứ như vậy mà ôm đi thì còn ra bộ dáng gì nữa."

Ngao Thịnh cố chấp đòi đợi Tương Thanh mặc xong quần áo sẽ cũng đi. Tương Thanh nhìn sắc trời, đã không còn sớm nữa. Y đưa tay vỗ nhẹ lên mặt Ngao Thịnh, "Người đi trước, ta sẽ đến sau. Bằng không sẽ muộn buổi triều. Hôm nay còn phải giải quyết chuyện của Tề Tán a."

Ngao Thịnh nhìn y một hồi, bất đắc dĩ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Văn Đạt cũng đưa mắt nhìn qua Tương Thanh rồi mới vội vã chạy theo Ngao Thịnh.

Tương Thanh nhìn theo bóng lưng Ngao Thịnh khuất dần, không hiểu sao lại dâng lên cảm giác phiền muộn ...

Y lắc lắc đầu, cảm thấy dù có phiền muộn cũng chẳng ích gì. Tương Thanh từ trước tới nay không phải là người hay ủ rũ. Nếu đã quyết định lưu lại thì cứ tiếp tục nhìn về phía trước thôi. Nghĩ tới đó, y đứng dậy định thay y phục, lại cảm thấy có thứ gì đó mềm mại khẽ cọ vào chân mình.

Tương Thanh cúi đầu nhìn xuống. Thì ra bạch hổ đang dựa đầu vào chân y.

"Ngao Ô ?" Tương Thanh vỗ vỗ đầu nó, cười hỏi, "Dậy sớm vậy, đã ăn chưa ?"

Bạch hổ rừ rừ lông trên người, cái đuôi dài cũng theo đó lắc lắc, sau đó lại giống như đại miêu ngoan ngoãn ngồi một bên chờ Tương Thanh thay quần áo.

...

Bước vào kim loan điện, Ngao Thịnh rốt cục mới cảm thấy yên lòng. Hẳn biết Tương thanh sẽ không gạt hắn. Lần này y sẽ không bỏ đi nữa.

Văn Đạt cao giọng hô to, "Khởi triều."

Ngay sau đó, đại môn hoàng cung mở ra, văn võ bá quan đã đứng chờ bên ngoài từ sớm, xếp thành hàng tiến vào, theo thường lệ hành đại lễ với Ngao Thịnh, tung hô vạn tuế.

Mọi người đều biết hôm nay trên triều có đại sự, chính là việc con trai Tề Soán Thiên - Tề Tán, đến xin hàng. Vừa rồi mấy vị bá quan trong lúc đứng

chờ thiết triều đã tranh thủ nghị luận, người thì nói đây là cơ hội tốt cần nắm bắt, kẻ khác lại cho rằng đây là cái bẫy cần tránh xa, nói qua nói lại một hồi thành ra khắc khẩu, vậy nên hiện giờ chỉ còn cách chờ xem Ngao Thịnh xử trí thế nào.

Ngao Thịnh hôm nay khí sắc thoát nhìn khá tốt, tinh thần phơi phới. Hắn chống tay tựa vào long ý, quét mắt nhìn qua vẻ mặt thiếu ngủ của chúng thần thì cảm thấy có chút tức cười -- Đám người kia bị cấm dục hết rồi hay sao ? Tối hôm qua hắn mới chỉ nếm chút tư vị mây mưa mà đã cảm thấy như nắng hạn được gặp mưa rào, tinh thần bay bổng phấn chấn. Nếu để cho hắn làm tới cùng thì dù là thức trắng đêm, so với được uống thập toàn đại bổ có khi còn có tinh thần hơn. Đáng tiếc hôm qua Thanh không chịu để cho hắn làm, bằng không muốn hắn mười ngày không ngủ cũng không thành vấn đề a.

Ngao Thịnh nghĩ tới việc tối qua không được làm tới bến, vẫn là có chút chán nản thở dài, phất tay áo nói, "Bình thân."

Văn võ bá quan đứng dậy, chia thành hai hàng lui về đứng hai bên tả hữu.

Văn Đạt như thường lệ cất giọng hỏi, hữu sự khởi tấu, vô sự bãi triều.

Tranh thủ lúc đại thần còn đang dẫn đo cất nhắc, Ngao Thịnh lại hồi tưởng đến cảnh tối hôm qua cùng Tương Thanh dây dưa một hồi. Chỉ nhớ đến thôi đã muốn nhả không nổi a. Đặc biệt là làn da màu mật cùng dáng người mềm dẻo thon dài của y, còn có ánh mắt mê ly cùng tiếng rên rỉ động lòng người kia nữa ... vừa nghĩ tới đã cảm thấy toàn thân muốn phát nhiệt luôn rồi.

Còn đang miên man hồi tưởng, chợt nhìn thấy Tương Thanh dẫn theo bạch hổ bước tới phía sau kim loan điện. Y vận một thân áo trắng, tựa hồ so

với mọi ngày càng thêm thanh tú tuấn nhã. Nghe nói sau khi trải qua mấy chuyện phong nguyệt, người ta trông sẽ đẹp hơn ... Quả nhiên là thật sao ?

Bước tới phía sau bình phong, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh bốn mắt nhìn nhau. Tương Thanh sững sốt nhú mày trong khi Ngao Thịnh nhếch mép cười vô sỉ.

Ban ngày gặp hẳn, Tương Thanh lại nhớ đến sự tình hoang đường tối qua. Thấy Ngao Thịnh cứ dán mắt nhìn mình đầy tà ý, y bỗng cảm thấy không được tự nhiên nhưng lại không biết phải làm sao. An tọa trên tháp xong, y vươn tay nhẹ nhàng vỗ đầu bạch hổ đang gác cằm lên chân mình.

Ngao Thịnh liếc mắt nhìn bạch hổ, nhướn nhướn mày, trong lòng không khỏi hâm mộ cùng ghen tị.

"Hoàng thượng." Quý Tư dựa theo kế hoạch đã sắp đặt từ tối qua, bước tới hành lễ với Ngao Thịnh, nói, "Nhi tử của Tề Soán Thiên, Tề Tán đã tiến cung, nói rằng hẳn có biện pháp đánh thắng Tề Soán Thiên."

Ngao Thịnh gật gật đầu. Các vị văn võ bá quan vốn đã linh thông tin tức trong cung, những cũng có một số người lại không hề hay biết, tỷ như Tống Hiếu và Vương Trung Nghĩa.

Trước khi Vương Trung Nghĩa vào triều, Tống Hiếu đã dặn dò gã phải nhớ kỹ khi lên triều không được ăn nói lung tung, phải giả vờ như kẻ câm điếc. Cho nên bao nhiêu lời muốn nói lúc này đều phải khổ sở đem nuốt trở lại. Vương Trung Nghĩa cúi kính bĩu môi, nhả mặt nhú mày nhìn đi chỗ khác. Vẻ mặt như vậy thật khiến mấy vị võ quan bên cạnh giật mình.

Ngao Thịnh nhìn thoáng qua chúng thần một hồi, hỏi, "Chư vị ái khanh cảm thấy thế nào ?"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, lặng im không lên tiếng.

Ngao Thịnh nhìn sang vẻ mặt đầy bất mãn của Vương Trung Nghĩa, lên tiếng, "Vương Trung Nghĩa, có chuyện thì cứ nói."

Vương Trung Nghĩa đưa mắt dò sang phía Ngao Thịnh. Tống Hiếu trước đó đã từng dạy gã, chùng nào hoàng thượng cho phép thì người mới được nói !

"Nga, hồi bẩm hoàng thượng." Vương Trung Nghĩa há to mồm, bắt đầu lớn tiếng nói, "Tiểu tử kia không thể tin được a. Con mẹ nó, hẳn đúng là kẻ chẳng biết trượng nghĩa ! Ngay cả ông già hẳn còn bị đem đi bán đứng ! Người như vậy, khó mà chắc chắn sau này hẳn sẽ không đem chúng ta bán thẳng cánh mà thu lợi a !"

Chúng quần thần tuy rằng cảm thấy lời của Vương Trung Nghĩa rất có đạo lý, nhưng từng câu gã nói ra thật khiến cho người ta muốn rớt mồ hôi hột. Thầm mắng tên mãnh phu này sao còn chưa học được một chút lễ nghi phép tắc tối thiểu ? Ai đời một câu 'con mẹ nó', hai câu 'ông già nó', lại còn đem hoàng thượng gộp chung thành 'chúng ta' nữa ?!

Ngao Thịnh không để ý tới, chỉ gật gật đầu, "Rất có lý. Vậy người nói xem, hẳn đến quy hàng là thật hay là giả ? Chúng ta có nên tin hay không ?"

Vương Trung Nghĩa ngăn người, gãi gãi đầu, "Nga, chuyện này còn có thể giả sao ? Là giả ở chỗ nào a ?"

Diệp Vô Quy nói, "Cũng có thể đây là khổ nhục kế của cha con bọn họ. Hẳn giả vờ đến xin hàng, sau đó nội ứng ngoại hợp, xuất kỳ bất ý tìm cơ hội giết chúng ta."

Chúng thần đều gật đầu.

Vương Trung Nghĩa sửng sốt một hồi, sau đó lắc đầu nguây nguây, "Nga ... Nói như vậy, không phải tiểu tử kia không trượng nghĩa, mà là ông già

hắn không trượng nghĩa a."

Tất cả mọi người ngây ngẩn nhìn gã, Ngao Thịnh cũng bật cười, hỏi, "Người giải thích thử xem."

Vương Trung Nghĩa bàng hoàng ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng thượng ? Người muốn cùng Tề Soán Thiên hòa giải sao ? Không được a ! Ta còn muốn đánh cho lão một trận trời bời hoa lá !"

Chúng quần thần lại được dịp ngẩn mặt ra nửa ngày, sau mới vỡ lẽ thì ra Vương Trung Nghĩa nghe nhầm 'giải thích' thành 'hòa giải'. Ai, tên mãnh phu này ...

Tống Hiếu đứng bên cạnh nhắc chân đạp gã một cái, nhỏ giọng nhắc nhở, "Hoàng thượng là đang hỏi người tại sao ?"

"Ách ..." Vương Trung Nghĩa sờ sờ chân, tâm nói, mắc mớ gì đi đạp ta ? Ai mà hiểu được các người màu mè văn vẻ nói cái gì ? Trùng mắt liếc Tống Hiếu xong, gã mới quay sang nói với Ngao Thịnh, "Tề Soán Thiên kia không phải rõ ràng là kẻ không trượng nghĩa đó sao ? Lão vì muốn thắng trận mà đem con mình đẩy sang nước địch, trong khi không chắc chắn chúng ta sẽ tin lời lão, nói không chừng còn có thể làm thiệt luôn thằng con lão. Cho dù là nội ứng ngoại hợp thành công, nhưng tiểu tử kia không phải là vẫn nằm trong tay chúng ta đó sao ? Đến lúc đó ta còn không đem tiểu tử kia ra ngũ mã phanh thây ? Nói đi nói lại, hết tám chín phần là chết chắc rồi ... Tề Soán Thiên này khẳng định là có rất nhiều con đi, còn tiểu tử kia chính là đứa không được cưng chiều a !"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, Quý Tư cùng Diệp Vô Quy đều đối Vương Trung Nghĩa gật đầu tán thành, "Vương tướng quân quả nhiên cao kiến !"

Vương Trung Nghĩa trợn mắt, nửa mặt suy nghĩ, bọn họ nói ta cao kiến là nghĩa làm sao a ? Còn đang ngu ngơ tư tưởng, gã đã bị Tống Hiếu kéo

trở về hàng, hung hăng trừng mắt nhìn gã -- Người bốt làm ra mấy hành động gây mất mặt đó được không ?

Ngao Thịnh đưa mắt liếc sang Tương Thanh, thấy y cũng đang quay sang nhìn mình -- Vô luận thế nào, Tề Tán đều phải chết ... Chỉ có biện pháp hôm qua Tề Tán đề cập tới là có thể giúp hãn không cần chết, còn rất có tiền đồ !

Đúng lúc này, chợt nghe thấy trên đại điện có người cao giọng lên tiếng, "Hoàng thượng, thần có biện pháp."

Ngao Thịnh quét mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng, chỉ thấy đó là một nam tử trẻ tuổi đang đứng sau hữu tướng Mặc Tây Nhung. Người này thoạt nhìn mới hơn hai mươi, đầu đội ngân quan, thân vận măng bào màu bạc, dáng người anh tuấn cường tráng, cao lớn hữu lực.

Tương Thanh xoay người, nhìn xuyên qua khe hở nhỏ hẹp trên bình phong, nhận ra người vừa nói đó là Nguyệt vương Quan Khế.

Quan Khế vốn là một thân phận đặc thù. Sau khi đại tộc Viên thị suy tàn, hiện tại người mang họ Viên chỉ còn có Ngao Thịnh cùng Viên Liệt đang ở Thần Tiên đảo. Hoàng thân phần lớn đều là ngoại tộc, hơn nữa cũng không nhiều. Vị Quan Khế này chính là nhi tử độc nhất của dì mụ Ngao Thịnh - tỷ tỷ của Tề hoàng hậu. Tính ra, hãn là biểu ca của Ngao Thịnh, trong đám hoàng thân quốc thích là người có quan hệ gần với Ngao Thịnh nhất. Chỉ tiếc Ngao Thịnh mới cùng hãn gặp qua vài lần, tình cảm cũng chẳng mấy thân thiết.

"Nguyệt vương có biện pháp gì ?" Ngao Thịnh liếc mắt cao thấp đánh giá hãn một lượt, trong lòng có chút khó hiểu. Người này từ trước đến nay không thường nói chuyện, cũng chẳng mấy khi gây chuyện. Trước kia mười ngày lên triều thì có tới tám chín ngày cáo ốm không tới, vì có gì lần này lại chủ động lên tiếng góp lời ?

"Thần ở Lạc Hà khẩu, năm giữ hơn ba vạn thủy quân, là do năm xưa tiên đế đã cấp cho thần nhằm duy trì thông thương thủy vận cùng dẹp bớt cường đạo." Quan Khế nói, "Không bằng chúng ta cho Tề Tán quyền chỉ huy nhóm quân này, cùng lắm là con bài dùng để đặt cược, dù sao phần quân chủ lực vẫn thuộc quyền quản lý của chúng ta. Không nên quá cả tin vào người khác."

Ngao Thịnh nghe xong bèn gật đầu. Nếu không phải Quan Khế nhắc tới, không chừng hẳn đã quên luôn rồi. Quả thật năm xưa đúng là đã từng có một đạo thủy quân đóng tại Lạc Hà khẩu.

Nghĩ đến đây, Ngao Thịnh quay sang nhìn Tương Thanh, thấy y hơi cau mày, tựa hồ nghĩ không ra chuyện này.

Ngao Thịnh bật cười. Thật đúng là làm cho người ta hồ đồ mất rồi. Chiêu này của Quan Khế chính là muốn đem toàn bộ binh quyền trong tay giao ra, để tránh vướng phải phiền toái về sau. Nhưng liệu hẳn có ý đồ khác hay không, tóm lại ... vẫn là có chút mơ hồ ngoài ý muốn.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 39] Thủy quân

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu nhìn Quan Khế, cười nói, "Tốt lắm, vậy cứ để Nguyệt Vương lo giải quyết chuyện Tề Tán này đi, ách ....." Nói đến đây, Ngao Thịnh giả bộ lơ đãng liếc mắt về phía Vương Trung Nghĩa.

Vương Trung Nghĩa tròn mắt sửng sốt, Tống Hiếu thấy vậy vội vàng quay sang nháy mắt ra hiệu với gã.

Chỉ ít Vương Trung Nghĩa về mặt này còn có chút nhanh nhạy, hẳn là Tống Hiếu đang muốn gã tham gia một chân a. Nghĩ vậy liền chạy ra khỏi hàng, nói, "Hoàng thượng, ta cũng muốn đi."

Ngao Thịnh mỉm cười, gật đầu nói, "Được, vậy khanh cũng cùng đi, hảo hảo phối hợp cùng Nguyệt Vương, đừng có gây rối a."

"Ai, sao có thể như vậy a." Vương Trung Nghĩa tươi cười hơn hớ, "Đều là người một nhà cả." Nói xong quay sang cười ngây ngô lấy lòng Nguyệt Vương. Nguyệt Vương cũng khẽ mỉm cười với gã, không nói gì.

"Nếu đã thương lượng xong rồi thì ... cho truyền Tề Tán vào triều đi." Ngao Thịnh quay sang nói với Văn Đạt, "Trẫm muốn xem hẳn có biện pháp nào có thể đánh thẳng thủy quân của Tề Soán Thiên."

Văn Đạt gật gật đầu, hướng về cửa điện hô to, "Tuyên Tề Tán tấn kiến."

Không lâu sau, mọi người liền thấy Tề Tán thong dong bước vào kim loan điện. Hẳn cúi người hành lễ với Ngao Thịnh, cử chỉ bình tĩnh không nhanh không chậm. Mặc Tây Nhung đứng một bên quan sát, vuốt râu âm

thâm đánh giá -- Người này nhất định không phải kẻ phàm phu, nếu hẳn thật tình quy thuận, kia cũng có thể xem như là chuyện tốt.

Ngao Thịnh gật đầu, khách khách khí khí bảo Tề Tán bình thân, nói, "Tề Tán ... Chẳng hay người đã nghĩ được biện pháp nào tốt chưa ?"

"Hồi bẩm hoàng thượng." Tề Tán hoàn lễ với Ngao Thịnh, "Biện pháp đã nghĩ hảo."

"Ân." Ngao Thịnh vừa lòng gật gật đầu, "Vậy nói thử trăm nghe."

Tề Tán cân nhắc một hồi, sau lên tiếng, "Khởi bẩm hoàng thượng, biện pháp không khó ... Ta cho một nhóm binh mã đi khiêu chiến với quân của Tề Soán Thiên, tìm cách dẫn dụ nhân mã của ông ta tiến vào nội hải, tốt nhất là vào gần đất liền. Sau đó chúng ta cho quân chặn mọi đường lui, chỉ cần kéo được đám thủy quân kia lên bờ, mọi chuyện đều trở nên dễ dàng."

Tề Tán đem một lời nói hết, thần tử bốn phía nghe xong đều đưa mắt nhìn nhau, lặng im không ý kiến. Quan Khế đứng một bên nhìn hẳn đây dò xét, hỏi, "Tề công tử, phương pháp này không tồi ... Nhưng làm thế nào mới dụ được Tề Soán Thiên tới gần đất liền ?"

Tề Tán liếc mắt nhìn Quan Khế một cái, quay sang nói với Ngao Thịnh, "Hồi bẩm hoàng thượng, thảo dân có biện pháp, nhưng không thể nói."

Ngao Thịnh nhướn mày, hỏi, "Vì sao không thể nói ?"

"Không dám dối gạt thánh thượng." Tề Tán mỉm cười, "Trong triều đình có gian tế thông đồng với thủy trại của Tề Soán Thiên."

Lời vừa nói ra, đám quần thần lâm vào cảnh trầm mặc, trong chốc lát liền ồ lên.

Khóe miệng Ngao Thịnh khẽ nhếch, đưa mắt liếc sang Tương Thanh.

Chỉ thấy Tương Thanh ngồi phía sau đang nhíu mày nhìn qua khe hở trên bình phong, quan sát đại diện. Y hơi rướn người về phía trước, một tay vịn lên ngọc thai. Nhìn dáng người y hơi nghiêng trông gầy gầy mảnh khảnh, Ngao Thịnh cơ hồ không thể khống chế chính mình được nữa. Lại nghĩ đến làn da màu mật cùng thắt lưng tiêm gầy của Tương Thanh tối hôm qua ... Hẳn bất giác cảm thấy miệng khô lưỡi khô rồi.

Lúc Tương Thanh nghe thấy Tề Tán nói trong triều có gian tế thì thoáng giật mình. Y dò xét nhìn biểu tình trên mặt quần thần, có chút nghi hoặc, quay đầu lại, muốn xem nét mặt Ngao Thịnh thế nào, lại không nghĩ hẳn đang chăm chăm nhìn mình không chớp mắt.

Tương Thanh ngậy người cùng Ngao Thịnh bốn mắt nhìn nhau ... Ngao Thịnh khẽ cười, trong lòng ảo não không thôi -- Thật muốn hôn y quá.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh lại bắt đầu ngẩn ngơ xuất hồn, có chút bất đắc dĩ, tự hỏi hoàng đế kiểu gì lên triều lại ngồi thần người ra như vậy chứ ? Nghĩ thế, y bèn nhắc chân, đạp nhẹ cho hẳn một cái.

Ngao Thịnh bị đạp liền giật nảy người, hồi phục tinh thần, ho khan một tiếng, điều chỉnh lại tư thế ngồi, hỏi Tề Tán, "Có loại sự tình này sao ? Vậy người nói xem, ai là gian tế ?"

Tề Tán thành thật lắc đầu, "Thảo dân không biết."

Bên cạnh đó, vài vị đại thần đã tỏ vẻ bất mãn ra mặt, lớn tiếng, "Không có chứng cứ rõ ràng mà dám ăn nói bừa bãi, phải chăng Tề công tử đang cố ý gây xích mích nội bộ quân thần Thịnh Thanh chúng ta ?"

Chúng thần đều gật đầu, cảm thấy người kia nói rất có lý, liền quay sang chất vấn Tề Tán. Tề Tán nghe vậy lại chỉ mỉm cười không nói.

Tương Thanh lãnh mắt quan sát, đột nhiên cảm thấy những lời Vương Trung Nghĩa nói ra rất có đạo lý. Tề Tán kia sống cũng thật không dễ dàng,

còn trẻ như vậy đã phải dấn thân xâm nhập địch quốc, mặc kệ mục đích của hẳn là gì cũng đều bị hiểm nguy vây khốn, không những thế còn phải hứng lấy bao lời nhục mạ. Giống như hiện tại, cả đám trọng thần quyền cao chức lớn xúm lại, làm khó một tiểu tử mới hơn hai mươi tuổi ... Nếu hôm nay đổi lại là Tương Thanh đứng ở vị trí đó, nhất định y đã xoay người bỏ đi luôn rồi, nhưng Tề Tán lại không làm vậy, chỉ đứng im mỉm cười tỏ ra không có việc gì. Bởi vì người đưa hẳn đến đây, là cha hẳn.

Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh một cái, bất đắc dĩ cười cười, khoát tay với chúng quần thần, hỏi Tề Tán, "Tề Tán, nói vậy là người có chứng cứ sao ? Nếu có, trăm sẽ trọng thưởng, bằng không sẽ nghiêm phạt hình trượng."

Tề Tán có chút ngỡ ngàng, giương mắt nhìn Ngao Thịnh. Vừa rồi hẳn nói, nếu không có căn cứ sẽ nghiêm phạt bằng hình trượng, lại không hề có ý muốn bảo sẽ chém đầu ... Đây là ý tứ gì ? Sao thái độ thân thiết giống như nói chuyện với cận thần vậy a ?

Quần thần lập tức ngậm miệng, không dám lên tiếng. Máy người này vốn giỏi sát ngôn quan sắc, ăn nói luôn biết so đo trước sau, vì thế đều chắc chắn trong lòng Ngao Thịnh hẳn là đã có đối sách riêng. Nếu đã là vậy thì tốt nhất đừng nên nhiều lời để tránh rước họa vào thân, này không phải là chuyện giỡn chơi đâu a.

"Thảo dân có bằng chứng." Tề Tán cười nói, "Tuy rằng thảo dân chưa từng tận mắt nhìn thấy gian tế, nhưng lại thường xuyên thấy hẳn cùng cha thảo dân dùng bồ câu trao đổi thư tín ... Tỷ như một tháng trước, Thanh phu tử dẫn giải Dã Lũng Kỳ trở về Nhạc Đô. Hay là chuyện Thanh phu tử ngụ lại tại biệt viện trong hoàng cung. Còn có việc Hồ Vương cùng Dã Lũng Kỳ bị Vương Hi thu phục, chấp nhận quy hàng, sau đó dâng tặng hoàng thượng một con bạch hổ, lúc Thanh phu tử trấn hồ còn làm gãy long án ..."

Quần thần ai nấy nghe xong đều hít một hơi lãnh khí. Tiểu tử Tề Tán này là đang cố tình hay vô ý, sao nói câu nào cũng nhắc tới Thanh phu tử vậy a ? Như thế khác nào đánh thẳng vào tâm can hoàng thượng. Quả nhiên, sắc mặt Ngao Thịnh từ khi nghe xong càng lúc càng âm trầm lãnh liệt.

"Tóm lại là chuyện gì cũng không thiếu." Tề Tán khôn khéo dùng lời, lại tinh tế liếc nhìn Ngao Thịnh, nói, "Thảo dân không thể nhất nhất đều kể ra được."

Ngao Thịnh khẽ gật đầu, nhíu mày, hỏi, "Như vậy trăm tạm thời sẽ không hỏi về biện pháp đối phó nữa. Giờ thì người muốn bao nhiêu người ?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, theo như lời ngài nói với thảo dân hôm qua ... Khoảng chừng hai ba vạn quân là đủ." Tề Tán thi lễ trả lời.

Nguyệt Vương Quan Khế đứng một bên có chút bàng hoàng, quay sang nhìn Ngao Thịnh. Ý tứ vừa rồi của Tề Tán ... vậy là Ngao Thịnh đã sớm nghĩ tới ba vạn quân của hắn ?

Ngao Thịnh đưa mắt trao đổi cùng Tương Thanh. Lời này của Tề Tán cũng thật là cơ linh vi diệu, bất quá hắn nói vậy là có mục đích gì ? Hắn là đang muốn nhắc nhở Ngao Thịnh hay muốn ám chỉ Quan Khế, thật làm cho người ta phải cân nhắc suy tính.

Ngao Thịnh cảm thấy buổi thiết triều hôm nay thu được hiệu quả ngoài dự liệu, thật không tệ, vì vậy liền gật đầu, hỏi, "Người còn cần thêm gì nữa không ?"

Tề Tán ngẫm nghĩ một hồi rồi lên tiếng, "Thảo dân còn muốn mượn một người bên cạnh hoàng thượng."

Ngao Thịnh cười cười, "Người bên cạnh trăm cũng không nhiều, người muốn mượn ai ?"

"Thảo dân muốn mượn Thanh phu tử." Tề Tán vừa dứt lời, dưới đại điện khê vang lên tiếng xoát xoát. Thì ra chúng thần ai nấy đều hít sâu một ngụm lãnh khí, trong lòng thầm than -- Tề Tán, người to gan thật a !

Ngao Thịnh vậy mà trên mặt bất động thanh sắc, chỉ cau mày nhìn Tề Tán, hỏi, "Người muốn mượn Thanh phu tử của-trẫm làm gì ?"

Tương Thanh trên mặt hơi ửng đỏ, trừng mắt liếc Ngao Thịnh một cái, thầm mắng, người còn không chịu nói chuyện tử tế, cái gì mà Thanh phu tử của-trẫm a ?

Tề Tán vừa định lên tiếng, lại nghe thấy Ngao Thịnh trầm giọng nói, "Bên cạnh trẫm người nào cũng có thể mượn, duy chỉ có Thanh phu tử là không được. Người muốn mượn người, chính là tự mình chấp nhận phiêu lưu. Nếu như lý do người đưa ra không khiến trẫm hài lòng, hình phạt sẽ không phải là hình trượng nữa, mà là chém đầu."

Nét mặt Tề Tán thoáng chốc trở nên cứng đờ. Hắn khê hít sâu một hơi, khôi phục biểu tình, thầm nghĩ, sớm đã biết rằng hôm nay Ngao Thịnh chắc chắn sẽ nổi giận, nhưng hắn không còn cách nào khác, cho dù có là mạo hiểm cũng phải thử một phen. Vì vậy hắn thận trọng đáp, "Lý do đơn giản, mượn Thanh phu tử là vì muốn có lợi cho chiến sự, có lợi cho hoàng thượng, có lợi cho thảo dân ... Hơn nữa hắn là Thanh phu tử cũng muốn cùng đi."

Nói xong, hắn liền bất động đứng tại chỗ, chờ Ngao Thịnh trả lời.

Ngao Thịnh quan sát sắc mặt Tề Tán một lúc rồi lại quay sang liếc nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y cũng đang nhìn mình, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngao Thịnh bất đắc dĩ thở dài, ra điều kiện, "Được rồi, cho người mượn mỗi ngày một canh giờ."

Tề Tán dờ khóc dờ cười, giương mắt nhìn Ngao Thịnh, tâm nói, thật là nhỏ mọn a.

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ một hồi, lại bổ sung, "Trẫm cũng cảm thấy rất có hứng thú với kế hoạch tập dợt thủy binh ... Không bằng như vậy đi, mỗi ngày trẫm sẽ đến chỗ người một canh giờ để xem xét."

Văn võ quần thần dưới triều nỗ lực nín cười. Hoàng thượng nói vậy, khác nào ý bảo Tương Thanh ở đâu là người ở đó ? Cái này mà cũng tính là cho mượn a ?

Ngao Thịnh nói xong liền phất tay ra hiệu cho Văn Đạt.

Văn Đạt hiểu ý, cao giọng hô to, "Bãi triều."

Ngao Thịnh lập tức đứng dậy, kéo Tương Thanh ra khỏi kim loan điện. Chúng quần thần cũng đều tản đi. Tề Tán lúc này rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra, đưa tay lau mồ hôi, thầm nhủ, Ngao Thịnh này thật biết cách dọa người mà.

Còn đang nghĩ ngợi, chợt cảm thấy có ai đó vỗ nhẹ lên vai, Tề Tán cả kinh giật nảy người, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Vương trung Nghĩa.

"Uy, ba chúng ta cùng nhau thao luyện thủy quân phải không ?" Vương Trung Nghĩa hỏi Tề Tán, sau đó lại quay sang nhìn Nguyệt Vương Quan Khế.

Quan Khế mỉm cười, nói, "Vương tướng quân, không phải là ba chúng ta cùng nhau luyện. Là Tề công tử thao luyện nhân mã, bài binh bố trận, còn chúng ta chỉ đứng xem mà thôi."

"Này là có ý gì a ?" Vương Trung Nghĩa bất mãn bĩu môi, "Loại chuyện này, cả đám cùng làm mới vui chứ." Còn chưa nói xong, ngẩng mặt lên thì thấy Tống Hiểu đang dờ khỏi đại điện, thế là gã lập tức bỏ hai người qua

một bên, vội vã đuổi theo, trước khi đi còn không quên ngoảnh đầu lại nói, "Ta về chén một bữa cơm, tới Lạc Hà khẩu gặp nhau sau vậy." Nói xong liền hớn hờ chạy theo Tống Hiếu ra về.

"Trung Nghĩa." Gã vừa kịp bước ra khỏi cửa đã bị Diệp Vô Quy gọi giật lại.

"Đại ca !" Vương Trung Nghĩa và Tống Hiếu cùng bước tới bên Diệp Vô Quy, theo hăn rẽ vào một căn phòng bí mật trong viện.

"Diệp học sĩ, có chuyện ?" Tống Hiếu hỏi.

"Nga, Tống nguyên soái." Diệp Vô Quy thi lễ với Tống Hiếu, sau đó nói, "Ta muốn dẫn dò Trung Nghĩa một chút, bảo hăn cẩn thận đề phòng Tề Tán và Nguyệt Vương."

"Ân." Tống Hiếu nghe vậy cũng gật gật đầu, nói với Vương Trung Nghĩa, "Hoàng thượng cho người đi theo, là muốn cho hai người kia không đề phòng một tên ngốc tử như người, khả lại muốn người quan sát xem bọn họ có vấn đề gì hay không ... Mặt khác, chúng ta đã biết không ít sự tình, người nên hào hào giữ bí mật, một chữ cũng không được nói ra, bằng không ta sẽ xử lý người theo đúng quân pháp !"

Vương Trung Nghĩa sờ sờ cổ, nói, "Hai người cho ta là đồ ngốc sao ? Yên tâm, ta sẽ đi theo Thanh phu tử, ít nghe ít thấy, muốn nói bậy bạ cũng không được, phải không ?"

Tống Hiếu cùng Diệp Vô Quy đưa mắt nhìn nhau, vừa lòng gật đầu.

...

"Quan Khế sao lại muốn nhúng tay vào chiến sự lần này a ?" Ngao Thịnh bước ra khỏi kim loan điện, vừa đi vừa hỏi Tương Thanh.

Tương Thanh trầm tư một hồi, hỏi lại hẳn, "Năm đó, khi người tranh vương vị, Quan Khế tựa hồ không hề có ý muốn chúng ta hỗ trợ người, ta còn tưởng quan hệ của hai người không tốt."

Ngao Thịnh khẽ gật đầu, nói, "Không phải không tốt, là không có quan hệ mới đúng ... Khi ấy, ta là thái tử, còn hẳn chỉ là một tiểu vương gia. Sau đó, hẳn theo toàn gia dọn ra khỏi Nhạc Đô. Đến khi lớn lên, hẳn ứng thí và thi đỗ võ khoa, rồi từ đó đóng quân tại Lạc Hà khẩu, cả ngày mất tung mất tích, đến tận cùng ta cũng không biết sao hẳn lại như vậy. Rồi khi ta đăng cơ, thân thích xung quanh cũng chỉ còn hẳn, vậy nên mới phong hào Nguyệt Vương, thực chất cũng chỉ là hữu danh vô thực."

"Hẳn năm nay bao nhiêu tuổi?" Tương Thanh hỏi.

"So với ta lớn hơn khoảng bốn, năm tuổi gì đó." Ngẫm nghĩ một hồi, Ngao Thịnh lại nói, "Bất quá, hình như trước đây ta đã từng thấy hẳn hay cùng Thần Quý chơi đùa."

"Thần Quý?" Tương Thanh kinh hãi hỏi, "Thật sao?"

Ngao Thịnh cười khố một chút, nói, "Ta từ trên mái hiên trong lãnh cung nhìn ra, thấy hai người bọn họ chạy nhảy chơi đùa trong ngự hoa viên, phía sau là một đám hạ nhân. Sau đó, mẫu thân nói cho ta biết, đứa trẻ trông có vẻ gầy gò ốm yếu là Thần Quý, còn đứa kia hình như tên là Quan Khế ... Bất quá lúc ấy ngoại trừ tên Thần Quý, ta chẳng để ý tới tên người khác."

Tương Thanh nhíu mày, nói, "Ta đi theo Tề Tán cũng tốt, vừa lúc có thể xem tên Quan Khế kia có tâm địa giảo hoạt gì không."

Ngao Thịnh điềm nhiên mỉm cười, "Thanh, ta cũng đi."

Tương Thanh nhìn nhìn hẳn, bất đắc dĩ nói, "Nếu người cùng đi, bọn họ chỉ thêm cảnh giác, lúc đó thì còn thám thính được gì nữa?"

"Chính là ..." Ngao Thịnh ngáp ngừng một hồi, vòng tay ôm lấy Tương Thanh, "Ta không muốn rời xa người, một canh giờ cũng không muốn. Biết vậy vừa nãy trên triều, ta đáp ứng Tề Tán chỉ được mượn nửa canh giờ thôi !"

Tương Thanh bị hấn ôm chặt đến suýt ngạt thở, vội đẩy Ngao Thịnh ra, nói, "Người còn muốn nháo nữa ? Mấy ngày này tốt nhất là nên đến chỗ Tống Hiếu học hỏi cách duyệt binh và thủy chiến đi. Còn nữa, đi tìm Quý Tư hảo hảo bàn bạc nghiên cứu chiến thuật, đừng để đến lúc ra trận lại trở tay không kịp."

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, buông một câu cợt nhả, "Thanh, người rất là có khí phách của một hoàng hậu a ..."

Tương Thanh nghe xong thì phát giận, trừng mắt liếc Ngao Thịnh. Ngao Thịnh vội nắm lấy tay y, năn nỉ, "Thanh ... Vậy tối nay người cho ta làm nốt chuyện hôm qua được không ?"

Gương mặt Tương Thanh thoáng chốc đỏ bừng, cắn răng nén giận, hung hăng đẩy Ngao Thịnh ra rồi xoay người bỏ đi.

Ngao Thịnh ở phía sau hô to, "Thanh, cùng nhau ăn cơm rồi đi !"

Thấy Tương Thanh một mực không thèm để ý đến hấn mà cứ như vậy bước đi, Ngao Thịnh càng gào to hơn, "Ta sẽ canh chừng thời gian a ! Hiện tại bắt đầu tính giờ, chỉ có một canh giờ thôi đó ! Hết một canh giờ ta sẽ cho người tới đón người !"

Tương Thanh ôm tai không nghe, xoay người bỏ chạy.

Ngao Thịnh vội phân phó bốn ảnh vệ đuổi theo, sau đó mới xụ xị quay về thư phòng giải quyết đồng tấu chương đã chất cao như núi. Đi đến trước cửa thì gặp bọn Diệp Vô Quy đang đứng chờ, Ngao Thịnh gật gật đầu, "Tới vừa đúng lúc a, mau canh thời gian cho trẫm !"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

...

Tương Thanh tùy tiện dùng cho xong bữa, sau đó dẫn đầu kỵ mã tới Lạc Hà khẩu. Lạc Hà khẩu nằm ở phía đông nam Nhạc Đô, gần với Nha Châu phủ, thương thuyền lui tới đây phần lớn đều là thuyền hàng chở muối. Tiền triều, nơi này thường bị hải khấu tác loạn, bất quá sau này Viên Lạc điều binh mã thiết lập thủy quân, đem hải khấu ở đây dẹp sạch, khôi phục trật tự và bình yên cho Lạc Hà khẩu. Vậy nên những năm gần đây, nơi này phát triển ngày càng phồn thịnh.

Tương Thanh tới Lạc Hà khẩu, đứng bên ngoài nhìn về phía quân doanh. Thủy quân nhìn thấy kim bài y đeo bên hông thì không dám ngăn trở, để cho y tiến vào thủy trại.

Quân trại này đương nhiên không thể sánh bằng thủy trại hùng vĩ xa hoa mà Ngao Thịnh bí mật xây dựng sau núi, chỉ có vài chục chiến thuyền cỡ nhỏ cùng một số ít binh lính. Đám binh sĩ ở đây cũng chẳng có mấy tinh thần, thao luyện đều là uế oải qua loa cho xong.

Tương Thanh qua lại vòng vo vài vòng trong quân doanh, không phát hiện thấy cái gì dị thường. Trong lòng y có chút khó hiểu buồn bực, Quan Khế kia hình như đối với đám thủy quân này cũng chẳng mấy quan tâm.

Còn đang mông lung nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa có tiếng người cười nói, "Để Thanh phu tử chê cười rồi."

Tương Thanh quay lại thì thấy Quan Khế đang đi tới, cúi đầu chào y, "Ta là kẻ vô dụng, đám thủy quân này lâu ngày không có ai quản, cũng vô dụng theo ta mất rồi."

Tương Thanh nhìn hắn, lạnh nhạt nói, "Lâu nay không có chiến sự, thao luyện chậm trễ cũng là chuyện thường. Dù sao bọn họ chuyên về chưởng

quản thủy vận, không phải chiến thuyền chính quy."

Quan Khế khẽ nhíu mày. Trước kia hắn đã từng gặp Tương Thanh, lần nào cũng thấy y đi cùng Ngao Thịnh, bất qua chưa một lần giáp mặt trò chuyện. Đã sớm nghe người ta nói qua, thái độ làm người của y lãnh đạm lạnh nhạt, chẳng mấy khi gần gũi với ai. Hôm nay gặp mặt, quả là y như lời đồn.

"Phu tử đã dùng bữa chưa ?" Quan Khế hỏi.

"Đã dùng." Tương Thanh gật đầu, bước tới bên cạnh một thủy binh đang ngồi bên hài, cất giọng hỏi, "Huynh đang bận hài rơm sao ?"

"Ân." Thủy binh kia không biết thanh niên trẻ tuổi nhã nhặn tuấn tú này là ai, phỏng chừng là một quan viên mới tới đi. Vì vậy liền gật gật đầu, đứng dậy cung kính trả lời.

Tương Thanh cầm đôi hài rơm kì lạ kia lên ngắm nghía một hồi, hiếu kì hỏi, "Vì sao hình dáng lại kì lạ như vậy ? Lúc đi đường chẳng phải sẽ rất vướng chân hay sao ?"

"Hài để mang trên thuyền khác với hài để đi trên mặt đất." Lúc này, chợt nghe thấy có tiếng người vang lên phía sau, Tương Thanh và Quan Khế quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tề Tán cùng Vương Trung Nghĩa đang đi tới. Người vừa rồi lên tiếng chính là Tề Tán.

Hắn bước tới, cầm đôi hài rơm lên nhìn nhìn, sau đó quay sang cười nói với Tương Thanh, "Phu tử, loại hài này dùng để mang trên thuyền, sẽ không bị trượt."

Tương Thanh khẽ gật đầu, thầm nghĩ, thủy binh so với nhân mã bộ binh, thật là khác nhau rất nhiều a.

Vương Trung Nghĩa vốn có hảo cảm với Tương Thanh, nhìn thấy y liền bước tới bên cạnh, nhỏ giọng hỏi, "Phu tử, ăn cơm chưa ? Ta có mang theo gà quay, lát nữa chúng ta cùng uống rượu a ?"

Tương Thanh mỉm cười, gật gật đầu.

Quan Khế cùng Tề Tán nhất thời sửng người. Lần đầu tiên bọn họ thấy Tương Thanh mỉm cười ... Trong lòng bỗng có chút sáng tỏ, chẳng trách Ngao Thịnh lại si mê y đến như vậy. Người này bình thường vẻ mặt lạnh như băng, vậy mà khi cười lên lại đem đến cảm giác ấm áp kỳ lạ, khiến cho người ta cảm nhận được sự ôn hòa đến khó tả.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 40] Thí tham

Tề Tán ngó ý yêu cầu Quan Khế tập trung binh mã, Quan Khế thể nhưng lại đem binh phù đưa cho hẳn, cười ngượng, "Tề công tử cứ tùy nghi sai sử, ta đối với mấy chuyện điều binh phái mã này dốt đặc cán mai, chỉ là thuận tụy đến xem náo nhiệt thôi."

Tề Tán cầm lấy binh phù, có chút khó xử. Vương Trung Nghĩa đứng bên cạnh vươn tay giật lấy, cao giọng nói, "Ai nha, các người còn tỏ ra nhã nhận khách khí làm gì, để đó cho ta." Nói xong liền quay về phía đám thủy quân, quát to, "Ai, ta nói tên nào cầm đầu đám này mau lăn ra đây cho lão tử, mấy người còn lại thì xếp hàng ngay ngắn, đứng thành từng đội a !"

Đám thủy quân hai mặt nhìn nhau, sau đó vội vàng xách kiếm chạy tới tập hợp.

Tề Tán bước xuống thao trường kiểm quân, Tương Thanh định bước theo hẳn lại nghe thấy Quan Khế lên tiếng ngăn lại, "Phu tử, chúng ta ra doanh trường ngoài thao trường ngồi uống chén trà đi, chỗ này nắng quá a."

Tương Thanh nhìn hẳn một hồi mới gật đầu, lên tiếng đáp ứng, "Hảo."

...

Ngao Thịnh tựa vào long án, dùng tốc độ nhanh nhất đem cả đồng tấu chương giải quyết cho bằng sạch, xong xuôi liền ngẩng đầu nhìn đám người Quý Tư vẫn đang ngồi chờ trong thư phòng, "Giờ là canh mấy rồi ?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chán ngán trả lời, "Hoàng thượng, còn chưa tới nửa canh giờ a."

Ngao Thịnh có chút nhụt chí, đưa mắt nhìn bọn họ, "Các khanh có chuyện gì thì nói đi, tốt nhất là nói một mạch cho hết một canh giờ."

"A ..." Quý Tư cười cười, nói, "Hoàng thượng, thần muốn bàn chuyện về trận thủy chiến này a."

"Ân." Ngao Thịnh gật gật đầu, bưng trà nhấp một ngụm, "Nói đi."

"Thần nghĩ chúng ta nên cho Tổng tướng quân dẫn mấy chục vạn binh mã về trấn thủ Nhạc Đô. Còn về phần thủy quân, ta cũng nên chọn ra người làm tướng chỉ huy, bằng không lại ủy khuất Tổng tướng quân." Quý Tư nói.

"Ân, trăm cũng hiểu đạo lý này." Ngao Thịnh gật gật đầu, giương mắt nhìn mọi người, "Vậy các khanh thử cho ý kiến, liệu trong triều đình chúng ta có ai đủ tài giỏi để đảm nhiệm vai trò lãnh đạo thủy quân a?"

Mấy người lại đưa mắt nhìn nhau, Quý Tư lên tiếng đề xuất, "Hoàng thượng, người đã từng nghe nói tới Hải vương Tiêu Lạc chưa?"

Ngao Thịnh ngăn người ra một lúc, lại lập tức nhíu mày, "Khanh đang nói đến lão yêu tinh Tiêu Lạc Vũ kia sao?"

"Khụ khụ." Quý Tư ho khan một tiếng, gật gật đầu.

"Thất Tinh thủy trại là một môn phái trong giang hồ." Ngao Thịnh tựa hồ có chút không cam nguyện, "Hơn nữa Tiêu Lạc Vũ đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm nay, sẽ không chịu giúp trăm cầm quân đánh giặc a."

"Hoàng thượng, ý thần không phải là mời Tiêu Lạc Vũ đến giúp người đánh giặc." Quý Tư mỉm cười, nói, "Hoàng thượng đã từng nghĩ tới chuyện thụ giáo kinh nghiệm thủy chiến của Hải vương chưa?"

"Khanh nói vậy là có ý gì ?" Ngao Thịnh còn đang khó hiểu, lại nghe Quý Tư tiếp lời, "Không chỉ là Hải vương, năm đó còn có Tề Diệc, Viên Liệt, tiên hoàng ... tất cả bọn họ đều bá chung một vị sư phụ, cùng học về chiến thuật a."

Ngao Thịnh nghe xong có chút bất ngờ, nhíu mày hỏi, "Bọn họ cùng nhau học chung một vị sư phụ ? Vậy phu tử của bọn họ năm nay bao nhiêu tuổi ?"

"Nếu tính đến năm nay có lẽ cũng khoảng tám chín mươi tuổi rồi." Quý Tư vuốt râu, cười nói, "Người này họ Lô, kêu Lô Tước Vĩ, người đời thường gọi là Tước Vĩ lão nhân."

"Chúng thần đều chưa từng nghe nói qua." Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn nhăn mặt nhìn Quý Tư, "Không biết vị cao nhân đó là ai mà có thể dạy ra nhiều danh đồ đến vậy."

"Ông ấy là một ẩn sĩ, hiện tại đang sống trong một nông gia nằm ở ngoại ô phía bắc Nhạc Đô. Năm ấy, đám tiên hoàng còn trẻ, trong một lần ra ngoài du ngoạn, tình cờ gặp được Tước Vĩ lão nhân đang sáng khoái uống rượu trong núi." Quý Tư hồi tưởng lại chuyện xưa, bật cười, "Năm đó, lão nhân gia trong lúc cao hứng xướng vài câu thơ khiến cho Ân Tịch Ly nổi lên hứng thú. Sau đó, mọi người cùng quây quần lại ngồi uống rượu luận thơ. Ân Tịch Ly cùng lão nhân gia chơi cờ, y thế mà lại bại dưới tay lão nhân gia."

Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn tái mặt nhìn nhau, thầm nghĩ người trong thiên hạ ai mà không biết Ân Tịch Ly thông minh tuyệt đỉnh, lại càng nổi danh kỳ nghệ bất bại. Nghe đồn năm đó y cùng lúc đấu cờ với hơn mười vị đại học sĩ, kết quả toàn thắng. Một người như vậy mà lại thua dưới tay một vị thôn phu sơn dã ?

"A ..." Ngao Thịnh cười cười, nói, "Hắn là sau vụ đó, y sẽ uất ức lắm a ?"

"Không hẳn là uất ức, nên nói là ôm hận thì đúng hơn." Quý Tư cười nói, "Ân Tịch Ly sau đó giờ trò đòi sống đòi chết, quyết tâm ăn không uống không trả đũa lão nhân gia, trừ khi lão nhân gia đáp ứng yêu cầu của bọn họ, bằng không y sẽ treo cổ trước cửa nhà ông."

Mọi người nghe xong đều hít sâu một hơi, thầm nghĩ đây không phải là đang ăn vạ sao ? Ngẫm lại Ân Tịch Ly được tôn xưng là quốc tướng thần toán, không nghĩ tới y lại có thể dùng chiêu vôi vĩnh trẻ con như vậy.

"Sau đó thì sao ?" Ngao Thịnh hỏi lại, cảm thấy thực hứng thú.

"Sau đó lão nhân gia bị Ân Tịch Ly quấy đến phát sợ, đành phải đồng ý thu lưu bọn họ. Từ đó trở đi, cả đám Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt ngày nào cũng mang đồ ăn ngon tới cung phụng lão nhân gia, bởi ông nói chuyện. Qua vài ngày, bọn họ rốt cục biết được Tước Vĩ lão nhân cực kỳ tinh thông các loại binh thư chiến sách, đối với lục chiến thủy chiến này nọ am hiểu vô cùng, nhất là khả năng dụng binh kỳ tài. Vì vậy, Ân Tịch Ly thường rủ lão nhân gia chơi cờ, dụ ông nói ra đấu sách chiến thuật. Mỗi lần như vậy, bao nhiêu hiểu biết của lão nhân gia đều bị Ân Tịch Ly tính kế cho nói ra bằng sạch ... Ngược lại, ván cờ nào y cũng đại bại dưới tay lão nhân gia." Quý Tư lắc đầu cười.

"Sau đó thì sao ?" Diệp Vô Quy háo hức hỏi dồn, "Hắn là càng thua càng cay cú a."

"Ân." Quý Tư gật gù, "Ân Tịch Ly sau đó trèo lên giường nhà lão nhân gia lăn lộn một hồi, làm nhảm một tràng sống sống chết chết, nào là có lỗi với Khổng Tử, nào là bản thân có tài mà không thể tận sức giúp dân giúp nước. Y cứ như vậy mà nháo ầm ỹ một trận, khiến cho Tước Vĩ lão nhân trong lúc mơ mơ hồ hồ đã thu nhận cả đám Viên Liệt làm đồ đệ, đồng ý cho

bọn họ tới nhà mình mỗi ngày một canh giờ để nghe lão nhân gia giảng về binh thư."

Mọi người nghe xong, ai nấy đều cảm thấy thật thần kì, không ngờ chuyện xưa lại thú vị như vậy.

"Quý tướng ?" Ông Càn Khôn tò mò hỏi, "Viên Liệt bọn họ bá chung một thầy, học cùng một bài, vì sao năng lực của mỗi người lại khác nhau vậy a ?"

Quý Tư khẽ lắc đầu, nói, "Viên Liệt tư chất vốn rất tốt, từ nhỏ đã tỏ ra vô cùng xuất chúng so với đám huynh đệ đồng trang lứa, đương nhiên khả năng tiếp thu cũng nhanh nhất, lão nhân gia cũng rất thích ngài. Hơn nữa Ân Tịch Ly mỗi ngày đều ở bên tai lão nhân gia mà tỉ tê, nói rằng Viên Liệt học như vậy còn chưa đủ, muốn lão nhân gia phải dạy cho ngài nhiều hơn một chút. Vì vậy, Tước Vĩ lão nhân đành dạy thêm cho Viên Liệt vào buổi tối, với điều kiện chỉ dạy thêm nhiều nhất là hai canh giờ."

"Ý của Quý lão khanh là muốn trẫm đi tìm Tước Vĩ lão nhân kia học hỏi về thủy chiến ?" Ngao Thịnh hỏi.

Quý Tư gật gật đầu, nói, "Lão nhân này tính tình cổ quái, người tìm đến cửa xin ông chỉ dạy không ít, nhưng dù dùng mọi biện pháp cứng rắn hay mềm dẻo đều không được. Kỳ trân dị bảo mang tới bao nhiêu cũng chẳng được ông để mắt tới. Nếu không phải Ân Tịch Ly khi xưa tính kế bày trò, chưa chắc đã dụ được lão nhân gia vào tròng. Hiện tại hoàng thượng tuổi tác cũng xấp xỉ bọn họ năm đó, tư chất so với Viên Liệt không hề thua kém, không bằng người thử một lần xem sao ? Nếu như có thể trở thành chân truyền của Tước Vĩ lão nhân, đến lúc ngự giá thân chinh thì đó chính là năng lực thực sự của người a !"

Ngao Thịnh nghe xong bèn đứng dậy, cúi đầu thi lễ với Quý Tư, "Quý lão khanh, đa tạ."

Quý Tư sợ hãi, vội vàng hoàn lễ. Ngao Thịnh ngẩng đầu lên, nhìn sang tả hữu hai bên, hỏi, "Giờ ta đến Lạc Hà khẩu là vừa đúng một canh giờ phải không?"

Văn Đạt lăm nhăm bấm tay tính giờ, nói, "Hoàng thượng, vẫn còn nửa non canh giờ, nếu cười ngựa tới đó thì vừa kịp lúc."

"Ân." Ngao Thịnh gật đầu, lại suy nghĩ một hồi rồi nói, "Văn Đạt, dẫn đến cho trăm một con tuần mã, đồng thời thu thập một chút hành lý. Ta đi đón Thanh, sau đó tới ngoại ô phía bắc tìm Tước Vĩ lão nhân."

"Vâng." Văn Đạt nhanh nhẹn lui xuống chuẩn bị. Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn đều tỏ ý háo hức, muốn được diện kiến kỳ nhân, nhưng Quý Tư lại đối với bọn họ khoát tay ngăn cản, chờ Ngao Thịnh đi rồi ông mới cười nói với hai người, "Ta nói, hai người a, không thể đi."

"Vì sao?" Uông Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy đều tròn mắt khó hiểu, hỏi lại Quý Tư.

Quý Tư vuốt vuốt chòm râu, cười nói, "Hai người đúng là còn non lắm. Nên biết rằng con đường làm quan phải tối chú ý một điều, đó chính là biết tiến thoái đúng lúc. Có thể gặp gỡ kỳ nhân chính là nhờ duyên phận, mà mỗi nhân duyên đó là do thiên tử sắp đặt. Nếu muốn trái mệnh mà đoạt đi mỗi duyên này ... sẽ bị giảm thọ a."

Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn đưa mắt nhìn nhau, đến khi hiểu ra thâm ý trong lời nói của Quý Tư thì vội vàng cúi người hành lễ với ông, "Đa tạ Quý tướng chỉ dạy."

Quý Tư vừa lòng gật đầu, thầm nghĩ, hai tiểu tử này a, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

...

Trên thao trường ở Lạc Hà khẩu, quân mã đều đã xếp hàng chỉnh tề. Vương Trung Nghĩa đưa mắt nhìn đám quân binh trước mặt, thiếu chút nữa đem đủ thứ từ ngữ mà văng ra ... Gã thầm nghĩ, đám binh này, tên nào đến đây già quắt queo, làm sao còn sức đánh giặc a ? Vậy mà Tề Tán đứng bên cạnh vẫn bất động thanh sắc, lệnh cho đám quân đứng theo đội ngũ, bắt đầu điểm danh nhân số.

Cách đó không xa, bên trong quân trường, Quan Khế và Tương Thanh đang cùng nhau ngồi uống trà.

Quan Khế đưa mắt quan sát Tương Thanh một hồi rồi đột nhiên lên tiếng, "Thanh phu tử lần này trở về, thực sự là ngoài dự liệu của ta."

Tương Thanh ngẩng đầu nhìn Quan Khế, "Sao Nguyệt vương nói vậy ?"

"Nga ..." Quan Khế gật gật đầu, nhẹ giọng nói, "Chuyện hoàng thượng si mê Thanh phu tử khiến cho không ít đại thần trong triều không vừa ý. Ta vốn nghĩ Thanh phu tử là người xả tiểu thủ đại (coi trọng việc lớn mà hi sinh chuyện nhỏ), vì cơ nghiệp của Thịnh Thanh cùng bộ tộc Viên thị mà quyết định ra đi."

Tương Thanh nghe hẳn nói xong, trong tâm khẽ động. Xem ra Quan Khế này đúng là lai giả bất thiện. Từ sau khi y trở về Nhạc Đô, các đại thần muốn tránh y còn không kịp, càng không có ai dám đứng trước mặt y mà nói linh tinh về mấy chuyện hậu tự của Thịnh Thanh này nọ. Không ngờ hôm nay Quan Khế vừa mở miệng đã trực tiếp đi vào vấn đề ... Xem ra hẳn đã có chủ ý từ trước.

Tương Thanh lặng im không lên tiếng, chỉ giương mắt nhìn Quan Khế, "Lời này của Nguyệt vương là có ý gì ?"

Quan Khế nói cả nửa ngày mà chỉ nghe Tương Thanh nhẹ nhàng đáp lại một câu như vậy, liền bật cười, "Tiểu vương xin nói thẳng. Hoàng thượng vì ôm mối tình chung với Thanh phu tử mà không chịu tuyển phi, vậy

chẳng khác nào khiến cho đại tộc Viên thị tuyệt hậu. Mà cơ nghiệp của Thịnh Thanh sau này chắc chắn sẽ rơi vào tay kẻ khác."

Tương Thanh nghe xong, khẽ gật đầu, "Nguyệt vương nói rất có lý."

Quan Khế sững sốt, tròn mắt nhìn Tương Thanh, còn muốn chờ y nói tiếp, nhưng Tương Thanh sau đó chỉ điềm nhiên bưng chén lên uống trà rồi lại đưa mắt nhìn chúng tướng đang thao luyện ngoài kia.

"Ách ... Thanh phu tử ?" Quan khế bối rối gọi một tiếng.

Tương Thanh quay lại nhìn hẳn, chọn mi, ý muốn hỏi -- Còn có chuyện gì ?

"Phu tử." Quan Khế nói tiếp, "Hoàng thượng tuổi tác không còn nhỏ, cũng đến lúc nên lập hậu rồi."

Tương Thanh gật gật đầu, "Đúng vậy."

Quan Khế nhin không được tròng mắt đánh giá Tương thanh một hồi, thầm nghĩ, ai nói người này đơn thuần thành thật ? Ngữ điệu như vậy có chỗ nào giống người thành thật a ?

Mặc cho hẳn có hỏi thế nào, Tương Thanh vẫn chỉ thờ ơ đáp lại. Cuối cùng, Quan Khế đành phải tự mình lật tẩy, "Phu tử có thể nào khuyên hoàng thượng tuyển phi lập hậu, sinh con nối dõi hay không ?"

Tương Thanh lắc đầu, "Không thể."

"Vì sao ?" Quan Khế gặng hỏi, "Hoàng thượng dường như rất nghe lời phu tử mà."

"Sao ta phải khuyên hẳn ?" Tương Thanh cười hỏi lại, "Thịnh nhi sẽ nghe lời ta khuyên sao ?"

Quan Khế sững sốt nhìn Tương Thanh, trong lòng vẫn mờ mịt không hiểu, liền nói tiếp, "Hoàng thượng là vì phu tử mà không chịu lập phi, cho nên phu tử hẳn là nên khuyên bảo người mới phải."

Tương Thanh lắc đầu cười nói, "Nguyệt vương, nếu hoàng thượng là vì ta mà không chịu lập phi thì sao ta lại phải đi khuyên hẳn ?"

Quan Khế có chút đui lý nói không lại. Xem ra Tương Thanh là đang muốn cùng hẳn tranh cãi đến cùng sao ?

Nói tới đây, Tương Thanh lại đột ngột chuyển chủ đề, hỏi Quan Khế, "Nguyệt vương dường như có giao hảo với Thần Quý ?"

Nét mặt Quan Khế có chút biến sắc, trầm tư một lúc mới lên tiếng, "Chưa đến mức được coi là giao hảo, chỉ là lúc còn nhỏ có gặp qua vài lần."

"Vậy Nguyệt vương khi còn nhỏ có từng gặp qua hoàng thượng hay chưa ?" Tương Thanh cười hỏi.

Quan Khế lắc đầu, nói, "Thật đáng tiếc là chưa từng nhìn thấy."

"Nga." Tương Thanh ngẫm hiểu, cười nói, "Khó trách lại có cảm tình sâu sắc với đại tộc Viên thị đến vậy."

"Ai." Quan Khế vội lắc đầu, "Phu tử, sao lại nói những lời như vậy. Ta là thân thích của hoàng thượng, cùng Viên thị không có liên quan."

"Nga ... Nguyệt vương là biểu huynh của hoàng thượng phải không ?" Tương Thanh tỏ vẻ lơ đãng hỏi một câu.

Quan Khế gật đầu cười nói, "Đúng vậy."

"Danh hào Nguyệt vương này cũng là bởi có quan hệ thân thích với hoàng thượng, cho nên mới được sắc phong ?" Tương Thanh hỏi tiếp.

Trên mặt Quan Khế có chút xấu hổ, lúng túng gật đầu.

"Một khi đã như vậy." Tương Thanh chậm rãi cười nói, "Nguyệt vương hẳn là nên vì hoàng thượng mà lo lắng, thay vì lo cho đại tộc Viên thị, đúng không?"

Quan Khế nghe xong thì trầm mặc một hồi, gật đầu cười, "Thanh phu tử nói rất có lý."

Tương Thanh khẽ mỉm cười, tiếp tục xoay mặt xem thao luyện.

Quan Khế nhú mày ngồi bên cạnh, vốn là hôm nay gã muốn thử Tương Thanh một phen, nhưng thử xong mới biết, con người này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Nghĩ tới đây bèn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tương Thanh đang nâng chén trà, khóe miệng có hơi nhếch lên, dường như là đang cười. Quan Khế chợt thấy trong lòng có chút chột dạ -- Xem ra lần này không chỉ có hắn thử Tương Thanh, mà chính y cũng đang thử lại hắn.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy có tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, lại thêm một tiếng hổ gầm. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn thì thấy xa xa có một nam tử khoác cẩm bào đen tuyền đang giục ngựa thẳng hướng đại doanh mà phi tới. Bên cạnh tuấn mã trắng tuyết còn có một con bạch hổ cực lớn.

Tề Tán cùng Vương Trung Nghĩa đưa mắt nhìn nhau một cái rồi vội vàng quỳ xuống hành lễ, miệng hô, "Tham kiến hoàng thượng."

Đám thủy binh kia mặc dù đóng quân ở Nhạc Đô nhiều năm như vậy rồi mà vẫn chưa một lần được diện kiến thánh thượng. Nay là lần đầu tiên được nhìn thấy, vì vậy đều vội vàng quỳ xuống hành lễ. Một vài tên lính lén giương mắt nhìn, chỉ thấy hoàng thượng tuổi còn trẻ, lúc cười ngựa phi tới, vạt áo tung bay trong gió khiến cho toàn thân càng toát lên vẻ tiêu sái mà uy nghiêm lạ thường.

Tương Thanh cùng Quan Khế bước ra khỏi trường, còn chưa kịp hành lễ, Ngao Thịnh đã lên tiếng thúc giục, "Thanh, mau lên ngựa, ta đưa người tới nơi này." Nói xong liền vươn tay kéo Tương Thanh.

Tương Thanh có chút khó hiểu, thấy Ngao Thịnh vẻ mặt dạt dào hưng phấn còn mang theo một bao hành trang, không phải là hẳn muốn ra khỏi thành đây chứ? Nghĩ vậy liền đưa tay về phía hắn, Ngao Thịnh nắm lấy tay Tương Thanh, kéo y lên ngựa rồi giục ngựa qua đầu.

Thấy chúng tướng trong thao trường vẫn đang quỳ rạp dưới đất, Ngao Thịnh cao giọng nói, "Đều đứng lên đi, hảo hảo thao luyện, trận chiến sắp tới đều nhờ vào các người." Nói xong liền quất roi thúc ngựa đi thẳng.

Quan Khế đứng cạnh cửa quân trường, cau mày nhìn thân ảnh Ngao Thịnh đang khuất dần đằng xa, dăm chiêu suy nghĩ.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 41] Tước Vĩ

"Đi đâu vậy ?" Tương Thanh ngồi phía trước, cứ như vậy bị Ngao Thịnh ôm mà chạy thẳng một đường, y khó chịu vươn tay đẩy hẳn ra, "Người chạy chậm một chút, chờ ta đổi lại tư thế ngồi rồi chạy tiếp."

Ngao Thịnh thối nhẹ vào tai y, cười hạ lưu, "Thanh, người cứ để cho ta cười, tư thế nào cũng được cả !"

Tương Thanh ngây ra một lúc, lát sau mới phát hiện lời mình vừa bị tên lưu manh kia bẻ ngoặt sang ý khác, bất quá cũng chỉ có kẻ mặt dày như Ngao Thịnh mới giỏi suy diễn mọi chuyện theo hướng hạ lưu đến vậy. Vừa giận vừa ngỡ ngàng, y hung hăng quay đầu trừng mắt lườm hẳn.

Ngao Thịnh cười cười, nói lảng đi, "Đến nông gia phía bắc ngoại ô, sắp tới rồi."

Tương Thanh khó hiểu hỏi hẳn, "Đến ngoại ô phía bắc làm gì ?"

Ngao Thịnh đem chuyện Quý Tư vừa rồi bàn bạc với hẳn nói ra một lượt.

"Thực sự có chuyện này a ?" Tương Thanh vừa mừng vừa sợ, nhưng ngay lập tức lại cảm thấy tiếc nuối, lẩm bẫm, "Vậy mà Quý lão tướng không nói sớm. Nếu như nói từ lúc người còn nhỏ thì tốt biết bao ? Khi ấy bá sư, hiện tại có lẽ đã học thành tài rồi."

"Đúng vậy, thật là tức chết người a." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Nếu sớm học xong binh pháp, vậy là có thể chế trụ được người rồi. Nói không chừng

người đã sớm bị ta ăn đến xương cốt cũng không còn."

"Cái gì ?" Tương Thanh giương mắt nhìn hẵn, Ngao Thịnh hắc hắc cười hai tiếng, cúi đầu định hôn lên môi y.

Tương Thanh nghiêng đầu né tránh, lại chợt nhớ đến chuyện Quan Khế vừa nói, y quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Quan Khế trước kia đã từng trò chuyện với người lần nào chưa ?"

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, lắc đầu, "Không có, ta cùng vị biểu huynh này từ trước tới giờ chưa từng nói với nhau được nổi một câu. Sau khi ta đăng cơ, hẵn luôn luôn tìm cách tránh mặt ta, lúc vào triều lại càng tỏ ra vô thanh vô tức. Người như hẵn, có bị đập ba gậy cũng chẳng buồn thả một cái thỉ."

"Thật vậy sao ..." Tương Thanh gật gật đầu, càng lúc càng cảm thấy khó hiểu.

"Làm sao vậy ?" Ngao Thịnh hỏi Tương Thanh, "Tiểu tử kia làm khó dễ người ?"

Tương Thanh giương mắt nhìn Ngao Thịnh, khẽ lắc đầu, cũng không đem chuyện của Quan Khế vừa rồi kể ra, bằng không Ngao Thịnh lại suy nghĩ linh tinh. Thấy Tương Thanh có vẻ do dự, Ngao Thịnh lại càng nóng nảy, lập tức ghìm cương dừng ngựa lại.

Tương Thanh thấy ngựa dừng, nghĩ muốn thay đổi tư thế ngồi, nhưng khi y vừa xoay người đã bị Ngao Thịnh ôm ghì lấy. Tương Thanh nhíu mày nhìn hẵn, chỉ thấy Ngao Thịnh cũng đang sát sao theo dõi mình, "Hẵn đã nói gì với người ? Để ta quay về làm thịt hẵn ?"

Tương Thanh dở khóc dở cười, đành thành thật kể cho Ngao Thịnh nghe cuộc đối thoại của y cùng Quan Khế. Ngao Thịnh nghe xong, tức giận đến mức sắc mặt đều hóa xanh, kéo cương quay ngựa đòi trở về chém người.

Tương Thanh vội giữ lấy tay áo hắn, cười nói, "Người sao có thể vô duyên vô cớ giết hắn a ! Hơn nữa những điều hắn nói không hẳn là có ý xấu, nói không chừng là hắn đứng tại địa vị của một huynh trưởng mà lo lắng cho người. Người không thể vì những lời nói như vậy mà so đo này nọ, sẽ dễ khiến lòng dân bất an."

Ngao Thịnh tạm thời nguôi giận, nhưng cục tức trong lòng vẫn khó có thể nuốt trôi, thầm nghĩ Quan Khế người cũng thật to gan, dám đứng sau lưng ta chằm ngòi li gián ... Nghĩ nghĩ một hồi, hắn lại cảm thấy có chút lo lắng, cúi đầu hỏi Tương Thanh, "Thanh ... vậy còn người ? Người trả lời như thế nào ?"

Tương Thanh do dự một chút, không nói lời nào. Ý cảm thấy nếu đem những lời mình đã nói kể lại cho Ngao Thịnh thì thật đáng ngượng a, vì vậy xoay mặt nhìn đi nơi khác. Lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện phía trước không xa chính là bắc giao, còn có thể thấp thoáng thấy được thôn nhỏ, Tương Thanh liền cúi người vỗ nhẹ hai cái lên cổ ngựa. Tuấn mã giống như hiểu được lệnh, lập tức hướng thẳng thôn nhỏ phía trước mà phi. Bạch hổ vẫn luôn chạy theo đằng sau, khi thì tróc sơn tước, lúc lại nhảy lên vỗ bướm, chơi đến vô cùng tận hứng.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh không chịu nói, đưa tay chọc lét y, "Thanh, người đã nói cái gì ? Kể cho ta biết đi, bằng không ta sẽ lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên."

Tương Thanh bị Ngao Thịnh chọc tới chọc lui một hồi, vốn ngượng ngùng không định nói, nhưng khi thấy hắn lo lắng như vậy, y cũng đành đem những lời đáp trả ấy kể cho hắn nghe.

"Hào !" Ngao Thịnh nghe xong mừng rỡ, "Thanh ! Người nói vậy thật tốt !"

Ngao Thịnh lúc này vô cùng cao hứng, những lời Tương Thanh đã nói, tất cả đều hướng về hắn. Không cần nói đến việc những lời ấy tứ lạng bạt thiên cân thế nào, nội chỉ phần tâm ý trong ấy đã đủ khiến hắn vui mừng khôn xiết. Không uống hắn dùng bao tình thâm ý trọng đối đãi, trong lòng Thanh ít nhất cũng có chỗ cho hắn.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh chỉ vì chuyện này mà hưng phấn bồng bồng, y bỗng cảm thấy có chút không tự nhiên. Đúng lúc này, hai người bọn họ thấy phía trước đã là thôn gia, Tương Thanh vỗ nhẹ lên đầu ngựa bảo nó dừng bước, sau đó y quay lại nói với Ngao Thịnh, "Không nên giục ngựa chạy trong thôn, chúng ta xuống ngựa đi thôi?"

"Ân." Ngao Thịnh xoay người xuống ngựa, quay sang thấy bạch hổ vẫn đang chạy tới chạy lui, sợ nó đả thương người khác, bèn nói, "Ngao Ô, lại đây, đừng có chạy lung tung."

Ngao Ô rất nghe lời, lập tức chạy về, lẻo đẻo bước theo Tương Thanh.

Hai người hiếm khi được thưởng thức phong cảnh điền viên, trên đầu là trời xanh, dưới chân là đất cỏ, từng trận gió nhẹ thổi qua mang theo hương vị của đồng quê an lành khiến người ta dấy lên cảm giác thích ý khó tả. Ngao Thịnh vươn tay, lặng lẽ nắm lấy bàn tay Tương Thanh. Tương Thanh cũng không cự tuyệt rút tay về như mọi lần mà chỉ không tự giác quay đầu nhìn đi nơi khác.

Sự xuất hiện của Ngao Ô quả nhiên dọa sợ không ít người, mấy người nông phu nhìn thấy nó đã muốn run lấy bấy. Ngao Thịnh thấy vậy chỉ cười nói, "Đừng sợ, nó không cắn người đâu." Thôn dân thấy Ngao Thịnh và Tương Thanh từ y phục đến tướng mạo đều bất phàm, còn dẫn theo một lão hổ cực lớn, vì vậy thầm đoán không biết hai người có phải bậc kì nhân từ xa mới tới hay không.

"Lão hán, chúng ta muốn tìm một người." Tương Thanh bước tới hỏi thăm một vị nông phu.

"Ách, chẳng hay công tử muốn tìm ai ?" Lão hán đưa tay lau mồ hôi, ngẩng đầu hỏi Tương Thanh.

"Lô Tước Vĩ." Tương Thanh trả lời, "Xin hỏi Tước Vĩ lão nhân ngụ ở chỗ nào ?"

"Nga ... Thì ra là tìm Lô lão đầu. Ông ta ở sâu trong rừng trúc sau núi đó a." Lão hán vừa nói vừa chỉ tay về phía rừng trúc.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh nhìn theo hướng tay của lão hán liền thấy cách đó không xa là một mảnh rừng trúc xanh rì, thấp thoáng trong đó còn có cột khói lượn lờ bay lên. Tương Thanh lại hỏi, "Trong đó chỉ có một hộ nhân gia thôi sao ?"

"Đúng vậy." Lão hán gật đầu, "Lô lão đầu chỉ sống một mình. Ông ta ở trong một viện tử nhỏ nhỏ có hai ải phòng, cứ đi thẳng là tới."

"Đa tạ." Tương Thanh cúi đầu cảm tạ lão hán, sau đó cùng Ngao Thịnh đi về hướng rừng trúc.

Ở đầu rừng có một con đường đất nhỏ, là do người ta đi mãi mà tạo thành lối mòn. Hai ngày trước, ở đây mưa tầm tã, thành ra đường đi có chút lầy lội, Ngao Thịnh muốn cùng Tương Thanh cưỡi ngựa đi qua nhưng y lại cười nói, "Người không phải đi bái sư sao ? Phải có thành ý một chút chứ."

Ngao Thịnh ngẫm nghĩ một hồi, liền đưa tay ôm Tương Thanh lên ngựa, nói, "Ta đi bộ được rồi. Người đừng để bị lấm bùn."

Tương Thanh bởi vì ngồi trên lưng ngựa cao hơn nên tầm nhìn cũng rộng hơn. Y nhìn cột khói đang thấp thoáng bay lượn đằng xa, chợt cảm thấy có

gì đó là lạ, cùng Ngao Thịnh đi thêm một đoạn nữa, Tương Thanh đột nhiên lên tiếng, "Chờ một chút."

"Làm sao vậy ?" Ngao Thịnh ngẩng đầu lên nhìn Tương thanh.

Tương Thanh chỉ tay về phía trước, nói với Ngao Thịnh, "Người nhìn xem, sao ta có cảm giác chúng ta vẫn luôn cách cột khói đó xa đến vậy ?"

Ngao Thịnh cau mày, phi thân lên ngựa xem xét thử ... Quả nhiên, vừa rồi nhìn thấy đám khói bếp kia ở chỗ nào thì hiện tại vẫn ở chỗ đó. Hẳn cảm thấy có điều gì đó dị thường bèn vung roi thúc ngựa chạy về phía trước. Ngựa chạy được một đoạn, đến khi dừng lại thì thấy cột khói bếp kia vẫn ở khoảng cách như lúc đầu, tựa hồ vĩnh viễn cách xa, khiến cho bọn họ không có cách nào tiếp cận được.

"Sao lại thế này ?" Ngao Thịnh nhíu mày.

Tương Thanh quay đầu nhìn quanh, "Có lẽ chúng ta đi lạc vào vòng trận nào đó rồi cũng nên."

Ngao Thịnh suy nghĩ một hồi, sau đó liền dùng khinh công bay lên đầu ngọn trúc, đưa mắt quan sát khắp bốn phía. Quả nhiên, con đường nhỏ trên mặt đất kia được dựng theo trận đồ bát quái, một vòng lại nối tiếp một vòng, đi thế nào cũng không có khả năng tìm thấy lối ra.

"A." Ngao Thịnh phi thân xuống yên ngựa, ngồi sau lưng Tương Thanh, cảm thán, "Lão nhân này thực sự có tài. Ngay lối vào đã bố trí trận đồ như vậy, đảm bảo không có kẻ nào đánh bậy đánh bạ mà đi vào được a !"

"Vậy chúng ta làm cách nào mới đi vào được ?" Tương Thanh hỏi.

"Lão hán kia nói không sai, cứ đi thẳng là tới." Nói xong, Ngao Thịnh liền vung roi, thúc ngựa phi thẳng một đường. Vừa băng qua rừng trúc, hai người liền ngửi thấy mùi thức ăn phảng phất, hình như có ai đó đang hấp

bánh bao. Không lâu sau, con ngựa chạy ra khỏi dưng trúc, dừng lại trước một tiểu viện nho nhỏ.

Tương Thanh và Ngao Thịnh cùng nhảy xuống, đem ngựa buộc vào một cây trúc nhỏ trước cổng, sau đó đưa mắt quan sát khắp nơi. Trước mắt họ là một mảnh vườn nhỏ được phân làm hai, một bên trồng đủ thứ rau củ, còn một bên lại ươm toàn kỳ hoa dị thảo, nhìn qua cũng có chút gọn gàng. Trên mặt sân sạch sẽ còn có một tiểu hoàng cầu đang nằm úp sấp nhàn nhã gặm xương, thấy có người lạ đến, nó chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi vẫy vẫy đuôi, một hơi cũng không thèm sủa. Lúc này, Ngao Ô từ đằng sau Ngao Thịnh bước tới, đưa mắt tà liếc tiểu hoàng cầu kia một cái. Tiểu hoàng cầu nhìn thấy Ngao Ô thì cả kinh, vội vàng gặm cục xương tha vào nhà, miệng còn ư ử rên lên hai tiếng.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh liếc mắt nhìn nhau, bước đến gần cửa viện. Tương Thanh cất cao giọng, "Xin hỏi có ai không?"

Hỏi mấy lần, bên trong vẫn không thấy có tiếng trả lời.

Ngao Ô lúc này bỗng thả người một cái nhảy vào trong viện.

"Ngao Ô!" Tương Thanh giật mình gọi nó. Ngao Ô quay lại nhìn y, vẫy vẫy đuôi, giống như đang bảo hai người hãy đi theo nó.

Ngao Thịnh và Tương Thanh lại đưa mắt nhìn nhau rồi gật đầu. Ngao Thịnh bước tới, vươn tay đẩy nhẹ cánh cổng tiểu viện. Kéo kẹt hai tiếng, cánh cổng chậm rãi mở ra.

Hai người sóng vai bước vào nội viện.

Dọc theo lối nhỏ dẫn tới một căn phòng, đại môn mở rộng, hai người bước vào bên trong thì thấy đây là một thư phòng, bốn bức tường đều là kệ để rất nhiều thư sách mà phần lớn trong đó đều đã cũ nát không còn nguyên vẹn, trên thư án còn bày một bàn cờ thế chưa hạ.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh ở trong thư phòng vòng vo xem xét một lượt, đợi một lúc vẫn chưa thấy có ai tới đành quay trở ra. Phía sau thư phòng có một đoạn hành lang gấp khúc dẫn đến gian phòng khác, còn có một tiểu viện nằm biệt lập trong góc sân. Hai người chậm rãi bước tới phía tiểu viện kia thì chợt nghe từ bên trong truyền ra tiếng người ngáy vang.

Cả hai theo hướng âm thanh mà tới, bước vào trong tiểu viện, chỉ thấy bên dưới gốc đa cổ thụ có một cái giường đá, trên giường là một lão nhân to béo đang nằm ngửa bụng lên trời mà ngủ. Ông lão nhắm chặt hai mắt, miệng thì há to ngáy vang trời, trong tay còn cầm một hồ lô rượu trống không. Trên bàn đá bên cạnh chỗ ông nằm là một quyển sách đang đọc dở, một đĩa bánh bao thịt lớn, thêm một nồi hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) chỉ còn lại non nửa ... Kế bên đó là một bát canh lớn chỉ còn sót lại chút hành lá.

Dưới gầm bàn, tiểu hoàng cầu vừa rồi cúp đuôi chạy trốn giờ lại tiếp tục chăm chú gặm xương, nhác thấy hai người Tương Thanh đang bước tới, còn có cả bạch hổ theo sau, nó sợ tới mức nhảy dựng lên, xoay người hướng về phía lão nhân đang ngủ mà sủa vang.

"Ân ... đừng sủa loạn." Lão nhân hừ hừ vài tiếng, trở mình thay đổi tư thế ngủ, lại đưa tay gãi gãi mông, mơ mơ màng màng nói, "Người không phải cầu bình thường, người là cầu của Tước Vĩ ta, phải có tri thức lễ nghĩa, thấy biến không sợ a."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh thiếu chút nữa bật cười ra tiếng. Lần đầu tiên thấy có người dạy cầu phải biết tri thức lễ nghĩa, thấy biến không sợ.

"Gâu gâu." Tiểu hoàng cầu tiếp tục kêu làm cho Ngao Ô cảm thấy có chút bức bối, cúi đầu gầm nhẹ một tiếng.

Tiểu hoàng cầu sợ tới mức quăng khúc xương đang gặm dở sang một bên, nhảy lên giường đá, dụi đầu vào ngực lão nhân, ử ử kêu lên ra vẻ ủy

khuất.

Lão nhân bị phiền nhiễu không ngủ nổi, ngáp dài một cái rồi ngồi dậy, vừa nâng mắt lên thì thấy Ngao Thịnh và Tương Thanh đã đứng trong sân từ lúc nào.

Song phương đối diện, đến bây giờ Ngao Thịnh mới có cơ hội thấy rõ diện mạo của lão nhân kia ... Thật đúng là hạc phát đồng nhan a. Tiểu lão đầu to béo ục ịch, sắc mặt hồng nhuận, râu tóc đều bạc trắng như mây, thoát nhìn trông giống như mấy tiên ông trong tranh bước ra.

"Các hạ chính là Tước Vĩ lão nhân ?" Tương Thanh cung kính cúi đầu chào hỏi lão nhân gia.

Lão nhân nhìn chằm chằm hai người một lúc, sau đó nhíu mày, quay sang trợn mắt trừng Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy lão nhân kia bỗng dưng duỗi tay chỉ vào mặt hắn, "Người ..."

Ngao Thịnh tâm nói, ta làm sao a ?

"Ha hả a ..." Lão nhân gia đột nhiên cười vang, cười đến mức khiến cho Ngao Thịnh hai người giật mình khó hiểu.

Lúc sau, lão nhân nhảy xuống khỏi giường đá, vớ lấy cái chổi dựng một bên góc giường, chỉ vào Ngao Thịnh, "Tiểu tử Viên Liệt người nha, lão chờ ngươi lâu rồi. Trước nhận lấy một chổi của lão rồi ta nói chuyện sau." Nói xong liền vác chổi xông tới.

Ngao Thịnh sửng sốt nhìn, lão nhân gia nhận lầm hắn với Viên Liệt sao ? Còn chưa kịp nói một câu biện giải, cán chổi đã phi đến trước mặt, Ngao Thịnh vội xoay người bỏ chạy, vừa né chổi vừa phân bua, "Lão đầu nhi, người nhận sai người rồi, ta không phải là Viên Liệt !"

"Người còn dám cãi !" Lão nhân gia càng đuổi càng giận, "Xú tiểu tử nhà người có hóa ra tro ta cũng nhận được. Hôm nay ta không đánh chết người không được a !"

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh bị ông lão dí đuổi cho chạy loạn khắp sân, lại không có cách nào đánh trả, đành hướng về phía y nháy mắt cầu cứu. Tương Thanh có chút dở khóc dở cười, đại khái lão nhân gia lớn tuổi, mắt mũi kèm nhèm, vậy nên mới nhìn nhầm Ngao Thịnh thành Viên Liệt, y lên tiếng khuyên can, "Lão tiên sinh, hẳn không phải Viên Liệt a."

"Chính là hẳn !" Lão nhân gia khẳng định chắc như đinh đóng cột, "Xú tiểu tử này chắc chắn là tiểu vương bát đản !" Lão chống tay đứng thẳng, thẳng đến mức Ngao Thịnh cũng cảm thấy hăng hái, quay đầu lại hỏi, "Đúng rồi, sao lão lại biết lão tử là con của tên vương bát đản ?"

Lão nhân thoáng sửng sốt, tựa hồ có chút hồ nghi.

Tương Thanh vội giải thích, "Lão nhân gia, người nhìn xem, hẳn chỉ mới hơn hai mươi tuổi a, trong khi Viên Liệt năm nay ít nhất cũng khoảng bốn mươi rồi."

Lão nhân nghe xong, vuốt vuốt râu gật gù, "Ân, có đạo lý !"

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đều thở phào nhẹ nhõm, vừa định lên tiếng bắt chuyện lại thấy lão nhân kia vung chổi, bưng bưng khí thế xông tới, "Mặc kệ người là ai, chỉ cần thấy cái bản mặt giống tiểu tử kia là ta sôi máu rồi. Để lão nhân ta đánh vài cái cho hả giận đi !" Nói xong liền hung hăng xông tới cầm chổi phang Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh không có cách nào chống trả, đành đứng yên tại chỗ chịu trận cho lão nhân đánh tới mệt thì thôi, miễn sao đừng đánh vào mặt hẳn, còn chỗ khác thì cứ tự nhiên.

Ngao Ô chớp chớp mắt, đi đến gần bên Tương Thanh, ngửa đầu nhìn y như muốn hỏi -- Lão nhân này là ai ? Hào hung a !

Tương Thanh bất đắc dĩ ngồi xuống bậc thang, tay ôm Ngao Ô, mắt nhìn Ngao Thịnh bị ăn đòn.

Lão nhân gia càng đánh càng hăng, không biết năm đó Viên Liệt trêu chọc gì ông mà để cho lão ôm một bụng hỏa đến hôm nay liền bạo phát, tiện thể lôi Ngao Thịnh ra làm chỗ xả giận. Ngao Thịnh bị đánh tới tấp cũng chỉ còn cách cắn răng chịu đựng. Mà hãn đường đường là một hoàng đế đương triều, nay đến nơi thâm sơn cùng cốc này lại bị một lão nhân vác chổi phang cho một trận. May mắn là hôm nay Ngao Thịnh chỉ dẫn theo một mình Tương Thanh, bằng không hãn phải chết không biết bao nhiêu lần mới bớt nhục.

Lão nhân quật tới quật lui một hồi thì thấm mệt, chống tay đứng thở rồi hõn hển nói, "Hào tiểu tử, lần này bị đánh như vậy mà không bỏ chạy a ?"

Ngao Thịnh vỗ vỗ bụi bám trên người, bất đắc dĩ nhìn lão nhân gia, "Lão đầu nhi, người đánh xong chưa ?"

Tước Vĩ nghe thấy giọng Ngao Thịnh, thoáng cân nhắc một chút, sau đó mới híp mắt nhìn hãn cao thấp đánh giá một phen, vỗ đùi cười ha hả, "Nha ? Người không phải là tiểu tử Viên Liệt kia a ?"

Ngao Thịnh tức đến mức khóe miệng giật giật, thầm mắng, lão già chết tiệt, đánh xong rồi mới phát hiện nhận sai người ?

Tương Thanh bị lão nhân chọc cho bật cười, ngồi trên bậc thang mà ôm Ngao Ô lắc đầu cười mãi không thôi.

Ngao Thịnh ủ rũ nhìn sang thì thấy Tương Thanh đang cười đến thoải mái. Bị nụ cười của y mê hoặc, Ngao Thịnh đột nhiên cảm thấy dù là bị đòn cũng đáng a.

"Tiểu tử, người là ai ?" Lão nhân ném chổi qua một bên, dòm chòng chọc Ngao Thịnh, "Là con trai của xú tiểu tử Viên Liệt đó sao ?"

Ngao Thịnh thầm nghĩ, ông cũng biết nói tiếng người sao ? "Ta là Ngao Thịnh."

"Ngao Thịnh ?" Lão nhân vuốt vuốt râu, "Ta chẳng quen biết ai họ Ngao a."

"Vậy hẳn là ông biết Viên Lạc đi ?" Ngao Thịnh không nhanh không chậm thản nhiên nói, "Ta là con trai của tên vương bát đản Viên Lạc đó a."

Lão nhân sừng sốt trợn mắt nhìn Ngao Thịnh. Lão không chỉ giật mình vì thân phận của hắn mà còn vì giọng điệu Ngao Thịnh vừa nói ra.

Tương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, lần đầu tiên thấy có người tự giới thiệu về mình như vậy.

Ngao Thịnh cùng Tước Vĩ nhìn nhau thật lâu. Tước Vĩ đột nhiên bật ra một tràng cười, vươn tay vỗ vai Ngao Thịnh, "Nói hay lắm, Viên Lạc kia con mẹ nó đúng là tên vương bát đản a ! Viên Liệt cũng là một tên hỗn đản ! Họ Viên không tên nào là người tốt a !"

Ngao Thịnh gật đầu, triệt để tán thành, "Đúng vậy, cho nên ta mang họ Ngao. Ta sẽ khiến cho họ Viên đoạn tử tuyệt tôn, về sau sẽ không còn yêu nghiệt hại người !"

"Ha ha ha !" Lão nhân cười đến mức giậm chân, "Nói đúng lắm"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[chương 42] Ân sư

Tước Vĩ cùng Ngao Thịnh hai người đem tổ tông mười tám đời nhà Viên thị ra mắng đến hăng say. Lúc đầu còn đứng mắng, sau lại ngồi xuống vừa uống rượu vừa mắng. Cuối cùng, mắng qua mắng lại mãi tới khi trời đã tối mịt vẫn chưa dứt được, hai người cạn chén thấm giọng, cảm giác như vừa tìm được tri kỷ tâm đầu ý hợp. Lúc Ngao Thịnh quay lại, chỉ thấy Tương Thanh vẫn ôm bạch hổ ngồi trên bậc thang, ngủ gà ngủ gật từ lúc nào.

Lão nhân ngửa đầu dốc cạn rượu trong hồ lô rồi quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Tiểu tử, các người tới làm gì?"

"Ách ..." Ngao Thịnh còn chưa kịp mở miệng đã bị lão nhân gia chặn lại, "Cứ từ từ, trước đem đồ ăn đi hâm nóng lại cho lão rồi chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Giờ đã muộn quá giờ cơm chiều rồi."

Tương Thanh dụi dụi mắt đứng dậy, nói, "Hai người cứ tiếp tục tán gẫu, để ta đem thức ăn đi hâm lại, chùng nào xong thì ta bưng lên, ba người chúng ta cùng ăn."

Ngao Thịnh nào nữa để y đi. Hắn nắm lấy cổ tay Tương Thanh, hướng mắt ra hiệu về phía nóc nhà, ý bảo -- Cứ để cho ảnh vệ làm đi. Tương Thanh mỉm cười rút tay lại, quay người bưng chén đĩa đi về phía trù phòng.

Lão nhân khẽ vuốt râu, nhìn sang Ngao Thịnh, chỉ thấy ba hồn bảy vía tiểu tử này đã sớm lẻo đẹo theo Tương Thanh bay vào trù phòng mất rồi. Tước Vĩ chặc chặc hai tiếng đầy thâm ý rồi lắc đầu.

Ngao Thịnh quay lại nhìn lão nhân gia, thấy Tước Vĩ nhưn mày phẩy tay, "Rốt cục vẫn là giống tên đại phiêu kia không có tiền đồ."

"Ông nói vậy là có ý gì?" Ngao Thịnh dò hỏi.

"Không có gì. Ta chỉ đang nói họ Viên các người đều là một đám si tình." Tước Vĩ có vẻ bất mãn làu bàu, "Tiểu tử, nếu người là hậu nhân nhà Viên thị, ăn hăn là đang làm quan trong triều phải không? Không phải là cũng giống tên ngốc tử Viên Liệt kia đi làm một tướng quân nửa mùa đó chứ?" Lão nhân vừa nói chuyện vừa tiện tay rót trà vào hồ lô rượu đã rỗng không, lắc lắc vài cái rồi lại mở nút hít thử một hơi. Cảm thấy mùi vị cũng không tệ, lão bèn ngửa cổ, đem rượu nhạt dốc xuống miệng.

Ngao Thịnh liếc mắt nhìn lão một cái, thản nhiên nói, "Ta là hoàng đế."

"Phụt ....." Lão nhân một ngụm còn chưa kịp nuốt xuống, sặc sụa đem phun ngược trở ra. Ngao Thịnh đã sớm đề phòng, nghiêng đầu né sang một bên, nhìn dáng vẻ chật vật của lão nhân mà nhếch miệng cười xấu xa.

Tước Vĩ đưa tay lau lau miệng, ho khan vài tiếng, chỉ vào Ngao Thịnh, "Hảo cho tiểu tử người a, làm hoàng đế bận rộn như vậy mà còn chạy tới nơi rừng rú hoang dã này tìm một lão bất tử như ta làm gì?"

"Tề Soán Thiên tạo phản." Ngao Thịnh cũng chẳng buồn giấu diếm, "Biên cảnh Tây Bắc lại có không ít ngoại tộc tác loạn. Ta không muốn ngồi trong cung làm bù nhìn. Ta muốn ngự giá thân chinh thống nhất thiên hạ. Bất quá ta chưa từng học qua binh pháp, cũng không biết cách cầm quân đánh giặc. Quý Tư nói với ta, mấy kẻ giỏi đánh trận trong thiên hạ đều là nhờ ông dạy dỗ, cho nên ta cũng muốn theo ông học về binh pháp!"

Lão nhân gia sững sốt, giương mắt đánh giá Ngao Thịnh trong chốc lát rồi hỏi, "Năm nay người bao nhiêu tuổi?"

"Ta hai mươi." Ngao Thịnh thành thật trả lời.

"Hai mươi a ....." Lão nhân tựa hồ có chút cảm khái, trầm tư một hồi mới lên tiếng hỏi tiếp, "Vậy tiểu tử kia là gì của người ?"

Ngao Thịnh liếc mắt nhìn Tước Vĩ một cái, thẳng thắn đáp, "Là người trong lòng của ta."

Lão nhân nở nụ cười, gât gât đầu nói, "Người trong lòng của người a, là người tốt, nhưng cũng là một kẻ cơ khổ."

Ngao Thịnh nhíu mày, trừng mắt nhe răng gườm gườm lão, "Xú lão đầu, ít nói hươu nói vượn. Coi chừng lão tử đốt trụ nhà ông."

"Ha nha !" Tước Vĩ cũng trừng mắt lườm lại hẳn, "Xú tiểu tử nhà người, đến đây van nài ta mà còn ngạo mạn như vậy ?"

Ngao Thịnh phẩy tay chặn họng lão, "Nhất mã là nhất mã, chuyện này không có liên quan. Y là sinh mệnh của ta, ông dám nói mệnh y không tốt, khác nào trù ẻo mệnh ta bất hảo. Lão tử liều mạng với ông."

"Hắc hắc ..." Lão nhân gia bật cười, vuốt vuốt râu, lại đưa tay chọc chọc Ngao Thịnh, "Hảo tiểu tử, có chí khí. Con mẹ nó, người so với tên cha vương bát đản cùng thúc bá của người có tiền đồ hơn nhiều."

Ngao Thịnh ném cho lão một cái nhìn đầy xem thường, nhỏ giọng lầm bầm, "Đương nhiên."

"Sao người lại muốn thống nhất thiên hạ ?" Tước Vĩ câu được câu chăng cùng Ngao Thịnh tán nhảm, "Thịnh Thanh hiện tại bình an thịnh vượng. Đám phản tặc ngoại tộc căn bản không thể sánh bằng Thịnh Thanh chúng ta, người làm một thái bình hoàng đế chẳng phải là tốt hơn sao ? Dù sao cũng đâu đến lượt người lo, nếu xảy ra chuyện thì cứ để đám hiền tài của người đưa đầu ra giải quyết đi. Nhân sinh ngắn ngủi, cứ ôm tiểu tình nhân của người mà cùng nhau tiêu diêu tự tại, chẳng phải là hưởng thụ hơn nhiều sao ? Còn muốn nhọc công đánh đông đánh tây làm gì a ?"

Ngao Thịnh nhăn mặt nhíu mày nhìn lão nhân, "Ông có con cháu không?"

Lão nhân gia nháy mắt mấy cái, trả lời, "Không có, lão đầu nhi ta là nhàn vân đã hạc."

Ngao Thịnh gật đầu, ra vẻ cảm thông, "Cũng may là không có, bằng không đã sớm uất ức mà chết hết rồi."

"Phi !" Lão nhân tức giận vớ chổi ném về phía hắn, Ngao Thịnh lại nhanh nhẹn tránh được.

"Vậy người nói xem, sao lại muốn kéo quân đi đánh trận a ?" Tước Vĩ duỗi chân, ôm lấy tiểu hoàng cầu đang nằm dưới đất, vừa nhéo nhéo lỗ tai trên đầu nó vừa hỏi Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh suy nghĩ một lúc rồi nói, "Ta cũng không biết, chỉ là muốn đánh nhau vậy thôi."

"Ha !" Lão nhân tức giận chỉ vào mặt Ngao Thịnh, mắng to, "Hôn quân ! Hoàng đế mà lại muốn chiến tranh không phải là hảo hoàng đế !"

Ngao Thịnh trợn trắng mắt nhìn lão, hàm hừ, "Ông tỉnh táo lại một chút đi. Kẻ không dám đương đầu với chiến tranh mới không phải là một hảo hoàng đế."

Lão nhân gia nghe xong cũng cảm thấy có chút đạo lý, tìm cách đánh trống lảng, "Khụ khụ ... Năm đó, sau khi dạy ra mấy tên tiểu súc sinh, ta đã thề với trời đất sẽ không thu thêm đồ đệ."

Ngao Thịnh nhìn lão, cười khẩy, "Ai nói ta phải bái ông vi sư ? Ta chỉ muốn học cách đánh giặc mà thôi."

Lão nhân tà liếc Ngao Thịnh một cái, "Ta nói tiểu tử ngươi thực ngạo mạn ! Sao lại không có gia giáo như vậy a ?"

Ngao Thịnh nghe xong cũng không giận, chỉ bình tĩnh phản pháo, "Lão già, kẻ ngạo mạn chính là ông đó. Ta là ai mà ông còn không biết sao ? Lão tử là hoàng đế, dù có ngạo mạn cũng là lẽ thường tình. Ông lên mặt như vậy mà ta vẫn phải nhẫn nhịn là vì ta có chuyện muốn cầu ông. Bất quá lão già như ông cũng nên một vừa hai phải ! Ông còn muốn chọc giận ta nữa thì đừng trách lão tử trở mặt. Ta sẽ cho người đốt trụi cả cái thôn này. Giờ ta hỏi một câu thôi, ông có dạy hay không ?"

"A ....." Lão nhân gia hít một hơi thật sâu, tức giận đến mức râu tóc đều đã dựng ngược, mặt mũi cũng đỏ lên như gấc.

Ngao Thịnh nhìn vẻ mặt của lão, hả hê nha.

Đúng lúc này, Tương Thanh từ trong bếp bưng ra đĩa thức ăn nóng hổi, đặt lên bàn, sau đó quay sang hỏi Tước Vĩ, "Người muốn ngồi ở đây hay vào nhà ăn ?"

Lão nhân đưa mắt liếc Tương Thanh một cái, sau đó chỉ tay về phía Ngao Thịnh, "Hắn vừa mới uy hiếp ta !"

Tương Thanh sửng sốt quay sang nhìn Ngao Thịnh, nhú mày có chút bất mãn -- Người như vậy mà lại đi uy hiếp lão nhân gia ?

Ngao Thịnh cố nén giận, thầm mắng lão già ông giỏi lắm, dám chơi trò cáo trạng ? Còn đang mải mê mắng thầm trong bụng, hắn lại không ngờ tới lão nhân gia túm lấy tay áo Tương Thanh, kể lễ, "Hắn vừa mới nói tối nào hắn cũng ngủ cùng ngươi !"

"A ....." Giờ thì đến phiên Ngao Thịnh hít sâu một hơi. Tương Thanh nhú mày, tức giận đến nỗi mặt mũi trắng bệch, hung hăng nhắc chân đạp Ngao Thịnh một cước, "Người đã nói hươu nói vượn cái gì ?"

Ngao Thịnh cẩn rằng trừng lão nhân -- Xú lão đầu, lão tử chém rụng ông !

Tước Vĩ thấy Ngao Thịnh nhìn mình đầy oán hận, lại quay sang mách tiếp với Tương Thanh, "Hắn còn nói, thói ngữ của người rất tốt a !"

"Xú lão đầu, lão tử làm thịt ông !" Ngao Thịnh bạo phát, đứng bật dậy, [rầm] một tiếng lật đổ cả cái bàn, mấy đĩa thức ăn vừa được Tương Thanh đem đi hâm nóng cũng theo đó mà đổ ụp xuống đất. Ngao Ô cùng tiểu hoàng cầu nhìn nôi hồng thiêu nhục vung vãi trên mặt đất thì liếm mép tiếc nuối, chạy tới 'giúp' dọn sạch sẽ.

"Nga !" Lão nhân gia tranh thủ đổ thêm dầu vào lửa, giả bộ hoảng hốt nhìn Ngao Thịnh, "Người xong rồi ! Người tiêu rồi ! Nôi hồng thiêu nhục này là do tiểu huynh đệ kia vừa rồi cất công đi hâm lại, ai nha, vậy mà còn dám nói người ta là tâm can bảo bối. Sao lại có kẻ táng tận lương tâm chà đạp lên công sức của người khác như vậy a !"

Ngao Thịnh cũng chẳng buồn đếm xỉa, dù sao cũng là hấn chọc giận lão nhân gia trước. Hiện tại hấn chỉ lo Tương Thanh tức giận, vì vậy đành bất đắc dĩ liếc mắt nhìn lão nhân một cái -- Bỏ đi, xem như ông lợi hại !

Lão nhân thấy Ngao Thịnh cúi đầu chịu thua, nhịn không được mà nở nụ cười đắc thắng, lại cúi người nhặt cái bánh bao trắng mịn lên, vỗ vỗ cho sạch bụi rồi bẻ nửa, xé lấy phần bột bánh bên trong bỏ tọt vào mồm, vừa nhai vừa nói, "Chiêu vừa rồi gọi là mượn đao giết người, châm ngòi ly gián."

Ngao Thịnh không nói gì, chỉ im lặng nhìn Tương Thanh. Tương Thanh cũng liếc mắt nhìn hấn một cái rồi mờ mịt quay sang hỏi lão nhân, "Lão nhân gia, vừa rồi là ông nói gạt ta ?"

Lão nhân cười tùm tùm nói với Tương Thanh, "Cũng không phải là hấn không nói gì. Hấn chỉ nói người là tâm can bảo bối của hấn, còn đe dọa ta

không được nói mệnh người không tốt."

Tương Thanh nghe xong, quay sang nhìn Ngao Thịnh có chút áy náy. Ngao Thịnh thấy Tương Thanh cứ nhìn chăm chăm vào cẳng chân của mình vừa bị y đá, bộ dáng nhu thuận hiếm có thì biết Tương Thanh đang tự trách. Nếu lúc này mà tranh thủ nói ngon nói ngọt, khẳng định là có thể chiếm chút tiện nghi của y. Ngao Thịnh không khỏi cảm thán, nếu bị đánh mà có thể đổi lấy chút tiện nghi, hẳn tình nguyện để Tương Thanh 'tắm quất' mỗi ngày. Nghĩ tới đây lại nhìn sang lão nhân kia một cái, cảm thấy ông lão này cũng không tồi.

Lão nhân gia hắc hắc cười hai tiếng, giảng giải, "Tiểu tử, chiêu này chính là cho người một cái bạt tai, lại dúi vào tay người một viên kẹo, chẳng những khiến người không ôm hận mà còn cảm động tới mức nước mắt nước mũi nhạt nhòa a."

Ngao Thịnh trên mặt có chút xấu hổ, Tương Thanh nghe xong lại bật cười, quay sang hỏi lão nhân, "Lão nhân gia, ông chịu dạy hẳn sao?"

Lão nhân liếc mắt cao thấp đánh giá Ngao Thịnh một phen, tặc lưỡi, "Ân, dù sao ta cũng vừa ý tiểu tử này, sẽ dạy hẳn vài chiêu. Bất quá, ta còn có một điều kiện nhỏ."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh được lão nhân chấp thuận, còn chưa kịp mừng vui thì nghe thấy ông cụ đòi ra điều kiện. Ngao Thịnh nhìn lão một cái, "Ông nói đi!"

"Ân." Lão nhân quay sang nhìn Tương Thanh một chút, "Ta muốn người ....."

"Ông thú lắm!" Ngao Thịnh vừa nghe đã phát hỏa, "Y là của ta, ông đừng có mơ tưởng hão huyền!"

Lão nhân quay về trừng hăn, "Xú tiểu tử ngươi mới thúì a. Ta còn chưa nói xong. Sớm biết thế này ta đã không thèm giúp đỡ một kẻ tàn nhẫn hung ác, vong ân phụ nghĩa như ngươi !"

Ngao Thịnh tức tối đem mấy câu định phun ra mắng người nuốt trở lại trong họng, nghiêm mặt chờ nghe lão nhân nói tiếp.

Lão nhân gia trừng trắng mắt lườm hăn, quay sang nói với Tương Thanh, "Uy, tiểu huynh đệ, ta muốn ngươi ở trước mặt ta, tới hôn tiểu hoàng đế kia một cái."

Tương Thanh trợn tròn mắt. Ngao Thịnh sung sướng nhìn lão nhân đầy tán thưởng.

"Vì cái gì ?" Tương Thanh trên mặt đã đỏ lên, khó hiểu hỏi lão nhân.

Lão nhân cười ha hả, "Lão nhân ta thích xem a ... Tới hôn đi !"

Tương Thanh khó xử quay sang nhìn Ngao Thịnh, thấy hăn đang chu mỏ nhìn y đầy háo hức. Dẫn đo suy nghĩ một chút, Tương Thanh bất đắc dĩ hỏi, "Ta hôn hăn, ông sẽ đồng ý dạy ?"

"Ân." Lão nhân gia sáng khoái gật đầu cái rụp.

Tương Thanh ngượng ngập bước tới, nhón chân hôn nhẹ lên má Ngao Thịnh rồi lập tức lui về. Ngao Thịnh tâm hoa nộ phóng, đương lúc hôn vía còn đang phiêu phiêu, lại nghe thấy lão nhân lên tiếng, "Ai nha, tiểu tử, gấp cái gì ? Lão nhân ta còn chưa nói xong mà."

Tương Thanh sừng sốt, mở to hai mắt nhìn lão nhân, chỉ thấy ông lão cười càng thêm đen tối, "Ta còn chưa nói hết a. Ta không muốn các người hôn má, ta muốn xem hôn môi kia. Mau hôn đi, còn phải hôn lâu một chút ..."

"Ông ..." Tương Thanh mặt mũi đỏ bừng, tâm nói đây mà là lão thần tiên cái gì, căn bản là lão lưu manh mới đúng.

Lão nhân ngoáy ngoáy lỗ tai, thúc giục, "Mau hôn đi ! Không hôn thì để lão nhân ta đi ngủ, sau này có hôn nữa ta cũng không đồng ý đâu !"

Ngao Thịnh nhìn sang vẻ mặt khó xử của Tương Thanh, gấp gáp muốn dậm chân. Lão nhân nhìn bộ dạng sốt ruột của y thì càng hối thúc, "Nha, ta đếm tới ba ..... Một ..... Hai ....."

Tương Thanh thở dài, dứt khoát bước tới, khễ nghiêng đầu, hôn lên môi Ngao Thịnh.

Lúc đầu, Ngao Thịnh còn giật mình, không nghĩ Tương Thanh sẽ thật sự chủ động hôn hẳn, nhưng ý nghĩ ấy đã nhanh chóng bị cảm giác vui sướng cùng tinh thần 'quyết không bỏ qua cơ hội' triệt để lấn át. Đầu nghĩ tay hành động, Ngao Thịnh hung hăng ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, toàn tâm toàn ý hôn đáp lại, đem đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu mở đôi môi y, vọt vào trong khoang miệng quét một vòng, lại say mê cuốn lấy đầu lưỡi vụng về kia, hút nhẹ một cái ..... Cho đến khi cả hai người đều có chút khó thở, Ngao Thịnh mới tiếc nuối buông lỏng vòng tay.

Lão nhân ngồi một bên chặc chặc hai tiếng, "Chưa đủ lâu a !"

Không đợi Tương Thanh lên tiếng, Ngao Thịnh đã túm lấy y, hôn tiếp ..... Hai người sau đó lại tiếp tục một màn hôn môi triền miên nồng nhiệt còn lâu hơn lần trước. Tương Thanh bị hôn đến không thở nổi, vội đẩy Ngao Thịnh ra rồi bất mãn nhìn hai người một già một trẻ, thầm nghĩ, hai người có phải hay không 'ăn đây' với nhau từ trước vậy ?

Ngao Thịnh liếm liếm môi, tâm nói, nếu lão nhân này có thể ra điều kiện đòi Thanh ngủ cùng hẳn mới chịu thu nhận đồ đệ thì dù có bắt hẳn quỳ xuống dập đầu ba cái hẳn cũng sẵn lòng.

"Hắc hắc." Lão nhân ngoắc ngoắc Ngao Thịnh, cười nói, "Coi như đây là chút lễ vật ra mắt lão sư tặng người. Sau này ngoan ngoãn nghe lời một chút, ta sẽ ưu đãi nhiều hơn nữa a."

Ngao Thịnh nhanh nhẩu hành lễ, "Đa tạ ân sư."

Tương Thanh đứng một bên nhìn hai thầy trò mà khẽ lắc đầu, chợt nghe thấy lão nhân gia lên giọng đặc ý, "Nhớ kỹ, muốn đánh bại đối phương phải nắm được yếu điểm của hắn. Chiêu này gọi là 'đánh rắn phải đánh giập đầu'. Người thấy lão chỉ cần vài ba câu đã khiến người trở nên dễ bảo a !"

Ngao Thịnh ngẩng mặt đưa mắt liếc Tương Thanh. Tương Thanh cũng gật gật đầu -- Lão nhân này thật sự có năng lực.

Sau đó, lão nhân dẫn hai người tới thư phòng. Ngao Ô thoải mái đuổi người nằm ngoài cửa sổ, đầu gối lên bụng tiểu hoàng cầu. Tiểu hoàng cầu bị cái đầu nó gối lên nặng đến khó chịu, giãy dụa phản kháng. Tương Thanh thấy thế bèn bế tiểu hoàng cầu lên, thả cho nó nằm xuống bên cạnh Ngao Ô.

Ngao Ô bất mãn khẽ gầm gừ hai tiếng làm cho tiểu hoàng cầu sợ đến mức cả người đều co rúm lại, không dám động đậy. Tương Thanh vỗ vỗ lên đầu bạch hổ, Ngao Ô lúc này cũng chẳng còn biện pháp, đành nằm úp sấp tiếp tục ngủ, không thèm để ý đến chú chó nhỏ kia nữa.

Tiểu hoàng cầu bị dọa một trận sợ cứng người, nhưng sau đó phát hiện ra Ngao Ô không định thương tổn gì đến nó liền an tâm một chút, tiến tới cọ cọ vài cái rồi chọn một tư thế thoải mái, vùi mặt vào lớp lông dày mềm mại của Ngao Ô, ngủ khì.

Lão nhân bảo Ngao Thịnh ngồi xuống kháng rồi quay sang giá sách lấy ra địa lý đồ Thịnh Thanh, còn có mấy bộ sách nữa, bắt đầu giảng giải cho hắn nghe phương pháp đánh giặc, đồng thời phân tích cả tình hình hiện tại.

Nghe giảng chưa được nửa canh giờ, Ngao Thịnh liền hối hận. Hấn ra hiệu cho lão nhân dừng lại rồi bước xuống khỏi kháng, cúi đầu hành lễ với lão nhân, cung kính gọi một tiếng ân sư rồi mới quay về chỗ ngồi, tiếp tục nghe lão nhân giảng giải.

Lão nhân nhìn chằm chằm Ngao Thịnh một lúc, nói, "Người nhất định là được mẫu thân nuôi lớn."

Ngao Thịnh sửng sốt, lão nhân lại cười nói, "Người so với cha người, còn có mấy vị thúc bá gì đó ... Biết lí lẽ hơn nhiều."

Ngao Thịnh cười cười, nói, "Ta là do mẹ sinh trời dưỡng." Trong lúc nói còn đưa mắt nhìn về phía Tương Thanh, "Có người đã dạy ta đạo lý này."

Lão nhân gật gù vừa lòng, tiếp tục giảng bài cho Ngao Thịnh.

Tương Thanh ngồi bên cửa sổ, mắt thấy hai người chong đèn luận giảng tới tận canh ba mà không hề có chút buồn ngủ. Y bèn đứng dậy đi tới phòng bếp, tìm được một khối thịt lừa muối, liền lấy thịt ra thái nhỏ, sau lại đi ra sân viện hái một ít rau xanh, đem về trù phòng. Y trước tiên nhào bột làm mì, luộc bằng nước sôi rồi vớt ra, xả qua nước lạnh. Sau đó bắc chảo lên bếp, tráng qua một lớp mỡ rồi cho thịt và rau vào xào chín, cuối cùng mới đổ mì vào, đảo qua vài cái, lại vẩy thêm chút hành xắt nhỏ cùng tương vừng rồi mới đổ ra hai đĩa lớn, bưng lên cho Ngao Thịnh và Tước Vĩ.

Tước Vĩ đã sớm ngủ thấy mùi thơm, thèm tới mức râu ria đều xoắn lại, đợi đến khi đĩa mì bưng đĩa mì thì cúi mặt ăn như lang thôn hổ yết. Ngao Thịnh ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, lo lắng hỏi, "Thanh, buồn ngủ không? Chúng ta còn ngồi nói chuyện thêm một chút nữa, người ngủ trước đi."

Tương Thanh gật gật đầu, "Hai người cứ tiếp tục nói chuyện, không cần lo cho ta." Nói xong lại quay về ngồi bên cửa sổ.

Màn đêm buông xuống, Tước Vĩ được ăn no tựa hồ càng thêm sung sức, cùng Ngao Thịnh nói suốt một đêm. Ngao Thịnh một bên chăm chú ngồi nghe, thỉnh thoảng lại lên tiếng hỏi đôi ba câu.

Tương Thanh ngồi dựa vào thành ghế cạnh cửa sổ cách đó không xa, trên tay nắm cái đuôi xù mềm mại của Ngao Ô lơ đãng đùa nghịch, im lặng ngửa mặt nhìn ra ngoài khung cửa .....Vầng trăng tròn tỏa sáng giữa bầu trời, trong sân đình lác đác cánh hoa rơi.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 43] Dân tâm

Sáng sớm hôm sau, Ngao Thịnh cưỡi ngựa dẫn theo Tương Thanh hồi cung thượng triều, dự định sau buổi thiết triều sẽ lại đến, mà trong khoảng thời gian này cũng để cho lão đầu nhi tranh thủ nghỉ ngơi, dù sao ông cũng đã lớn tuổi rồi. Ngao Thịnh còn cố ý lưu lại bốn ảnh vệ chiếu cố cuộc sống cho lão nhân, chuẩn bị cơm nước hằng ngày rồi dọn dẹp này nọ.

"Có mệt không?" Ngồi trên lưng ngựa, Ngao Thịnh quay đầu hỏi Tương Thanh, "Người không cần theo ta trở về cũng được, cứ ở lại trú viện ngủ một giấc, ta về một lát rồi sẽ quay lại mà."

Tương Thanh mỉm cười nhìn Ngao Thịnh, "Người không sợ ta đi mất sao?"

Ngao Thịnh đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức thư thái bật cười, ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, "Ta không sợ. Lần này người sẽ không bỏ đi."

Tương Thanh nhìn đi chỗ khác, nhỏ giọng nói thầm, "Cũng không nhất định là vậy."

"Thanh." Ngao Thịnh cười tủm tỉm, "Hai ngày nay ta luôn nghĩ có nên cho người đúc một cái băng thiết liên tử (dây xích sắt), hai đầu có còng tay, đem hai chúng ta khóa lại một chỗ hay không."

"Người điên rồi." Tương Thanh có chút bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Ngao Thịnh, nhưng còn chưa dứt lời, sắc mặt y đã có chút biến đổi, nhỏ giọng hỏi Ngao Thịnh, "Nghe thấy không?"

"Ân." Ngao Thịnh mỉm cười, gật gật đầu, "Khinh công còn kém lắm."

Đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy bụi cây ven đường vang lên một trận dị động. Ngao Ô vốn vẫn chạy theo bên cạnh bọn họ bỗng dừng lại, hướng về phía bụi cây gầm lên một tiếng.

"Ngao Ô, cẩn thận." Tương Thanh vừa dứt lời, một vài nỏ tiễn từ trong bụi cây bay ra, Ngao Ô linh hoạt lách mình né được. Ngao Thịnh đưa tay bắt lấy một mũi nỏ, dùng lực phóng ngược trở lại bụi cây. Một tiếng thét đau đớn vang lên.

Ngay sau đó, xung quanh nổi lên một trận xao động, mười mấy hắc y nhân cầm đao từ trong rừng vọt ra, lao thẳng về phía Ngao Thịnh và Tương Thanh. Hai người thấy vậy cũng chẳng buồn nhúc nhích. Trong khoảnh khắc, có tiếng tên lệnh nổ vang trên không trung, từ hướng tên lệnh xé gió phi lên, bốn ảnh vệ vẫn luôn theo sát Ngao Thịnh nhảy vào vòng vây, tay cầm đao kiếm bảo vệ hai người.

Ngao Thịnh ngồi trên ngựa hạ lệnh, "Bắt sống lại cho trẫm !"

"Tuân lệnh !" Bốn ảnh vệ rút đao, xông vào ứng chiến cùng đám hắc y nhân.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh ngồi trên lưng ngựa quan sát hai bên giao chiến. Công phu đám thích khách này cũng không tệ, nhưng bốn ảnh vệ kia đều là cao thủ của Hắc Vân Bảo năm đó được chính tay Tương Thanh tỉ mỉ chọn ra, đương nhiên mỗi người đều là thân thủ bất phàm.

Ngao Thịnh gật gật đầu hỏi Tương Thanh, "Thanh, có nhìn ra đầu mỗi gì không ?"

Tương Thanh khẽ nhú mày, "Đều là chiêu thức của võ lâm Trung Nguyên."

Lúc này, chợt nghe thấy có tiếng vó ngựa từ xa vọng tới, thống lĩnh cấm quân dẫn theo ba nghìn quân tới cứu giá. Bọn họ vừa tới nơi thì lại nghe thấy có tiếng tên lệnh từ trong rừng trúc vang lên.

"Nguy rồi !" Tương Thanh nói, "Có kẻ muốn ám sát Tước Vĩ lão nhân !"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh vội nhảy xuống ngựa, phi thân chạy về phía rừng trúc. Ba nghìn cấm quân liền bao vây mấy hắc y nhân kia, còn đám ảnh vệ cũng lập tức đuổi theo Tương Thanh và Ngao Thịnh.

Hai người chạy tới biệt viện, quả nhiên nhìn thấy bốn ảnh vệ đang cùng đám hắc y nhân đối chiến. Ngao Thịnh cùng Tương Thanh vội chạy vào phòng ngủ của Tước Vĩ, thấy lão nhân gia vẫn đang ôm chăn ngủ ngon lành, cả hai lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau trận hỗn chiến, đám hắc y nhân đều bị tóm gọn. Chỉ có năm sáu tên còn sống, số còn lại đều đã bỏ mạng.

Ngao Thịnh nói với Tiêu Minh - thống lĩnh cấm quân vừa chạy tới cứu giá, "Quay về thông báo cho văn võ bá quan trong triều, nói rằng trăm xuất cung học tài, buổi thiết triều hôm nay đổi sang giờ Ngọ, bảo bọn họ về dùng cơm trưa xong lại tới, trong khoảng ba bốn ngày tới đều lâm triều vào giờ đó."

"Tuân lệnh !" Tiêu Minh dẫn theo mấy trăm bộ hạ rời đi, để lại hơn hai nghìn quân xếp thành hàng dài bao vây khắp trúc lâm. Nhiều thôn dân thấy lạ liền kéo nhau tới xem náo nhiệt ..... Đến bây giờ bọn họ mới biết, hai vị cao nhân hôm qua tới tìm Tước Vĩ lão nhân chính là hoàng đế đương triều cùng phu tử của người.

Ngao Thịnh đi đến bên bàn đá giữa sân viện, nhìn nhìn đám hắc y nhân đang bị trói gô lại một chỗ, nói, "Tháo mặt nạ xuống, để trăm xem bọn chúng rốt cục là ai."

"Tuân lệnh !" Một vài cấm quân tiến tới, đem khăn che mặt của hắc y nhân xả xuống dưới.

Ngao Thịnh giương mắt quan sát một lượt, thấy đám thích khách này đều là người Hán, niên kỉ cũng không lớn, hơn nữa tướng mạo cũng không hề giống mấy kẻ hung thần ác ôn. Nghĩ nghĩ một lúc, Ngao Thịnh quay sang hỏi tả hữu, "Có ai biết bọn chúng không ?"

Tả hữu cấm quân nghe xong thì sợ tới mức cứng người, thầm nghĩ, ai lại dám nhận là quen biết thích khách chứ ? Vì vậy cả đám đều lắc đầu nguầy nguậy.

Ngao Thịnh nhíu nhíu mày nhìn sang Tương Thanh, "Thanh, có biết bọn chúng không ?"

Tương Thanh bước tới bước lui xem xét một hồi, còn lấy binh khí của bọn chúng ra nhìn thử, sau ngoảnh lại lắc lắc đầu với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh ngẫm nghĩ một lúc, hạ lệnh, "Cởi áo chúng ra xem."

Thấy Tương Thanh sững sốt nhìn mình, Ngao Thịnh vội vàng phân bua, "Ta là muốn xem trên người bọn chúng ... ờm, có dấu hiệu thống nhất nào không. Chẳng phải mấy tên giang hồ vẫn thích xăm trổ gì đó sao."

Vài cấm quân tiến tới động thủ, đem ngoại y của đám thích khách cởi xuống, quả nhiên nhìn thấy trên đầu vai bọn chúng đều có xăm hình một con bọ cạp đen.

"Bọ cạp ?" Ngao Thịnh ngẫm nghĩa một lúc rồi quay sang hỏi Tương Thanh, "Hay là con cua ?"

Tương Thanh trừng mắt liếc hắt một cái, thầm mắng, giờ là giây phút nào rồi mà còn có tâm trạng đùa giỡn ? Liền đó, y tiến lên hỏi tên thích

khách cầm đầu, "Các người là do ai phái tới ? Vì sao lại muốn ám sát hoàng thượng ? Còn nữa, hình xăm bộ cạp này có nghĩa là gì ?"

Tên thích khách cầm đầu nhếch miệng cười lạnh, "Đừng mong ta sẽ nói ra tên của chủ nhân. Còn lý do ám sát hoàng thượng là vì hãn đáng chết. Con bộ cạp này chính là lời nhắc nhở bọn ta, rằng hoàng đế của vương triều Thịnh Thanh là một con bộ cạp độc chỉ biết hại người. Một ngày nào đó, chúng ta nhất định sẽ xóa sổ Thịnh Thanh !"

Ngao Thịnh nghe xong thì bật cười ha hả, "Nói hay lắm. Nhưng nếu trẫm là người, trẫm sẽ không xăm hình bộ cạp mà xăm hình sói."

Tên kia nghe xong thì trợn tròn mắt nhìn, Ngao Thịnh lại cười lạnh, nói, "Có kẻ nào không biết Ngao Thịnh trẫm là một con sói ! Bộ cạp ? Trẫm lại nhìn không ra nó có điểm nào giống mình a." Nói xong liền quay sang phân phó ảnh vệ, "Mang chúng đi, không được để chúng tự sát. Phải tra hỏi cho ra lí do hành thích."

"Tuân lệnh !" Ảnh vệ nhanh chóng dẫn giải đám thích khách rời đi. Ngao Thịnh quay sang nhìn Tước Vĩ vẫn đang ôm chần ngủ khò, lắc đầu thờ dài, khoát tay với đám quan binh, nói, "Tăng cường canh phòng, phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho lão nhân gia !"

"Tuân lệnh !" Cấm quân nhận lệnh lui xuống.

Ngao Thịnh xoay mặt nhìn Tương Thanh, thấy y đang đứng một bên, nét mặt đăm chiêu như đang có điều suy tư trăm trở.

"Thanh, sao vậy ?" Ngao Thịnh hỏi.

"Hình xăm bộ cạp kia ..." Tương Thanh trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng, "Hãn là có chút manh mối gì đó."

"Ý người là sao ?" Ngao Thịnh cười cười, "Dù gì ta cũng không tin cái gì mà nói lão tử giống bọ cạp."

Tương Thanh bật cười, nói, "Người không phát hiện ra hình con bọ cạp đó được xăm ở đầu vai, vậy mà phần đuôi lại kéo dài tới tận ngực sao ?"

"Ân." Ngao Thịnh gật gật đầu.

Tương Thanh ngồi xuống bên cạnh hắn, nói, "Bình thường, hình xăm vẫn được coi là một biểu tượng tối quan trọng, những ai xăm hình lên người đều có nghĩa là vô cùng tín trọng nó. Nói tóm lại, người trên giang hồ vẫn thường đem những hình tượng mà họ coi trọng đó, xăm lên trên ngực."

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ một lúc, gật đầu nói, "Ra là vậy. Thanh, ta xăm một chữ [Thanh] ở trước ngực có được không ?"

Tương Thanh trừng mắt liếc hắn một cái, lại nghe Ngao Thịnh cười đến vô sỉ, "Bất quá nếu là người thì không nên xăm. Trên người người chỗ nào cũng đẹp sẵn rồi, đừng xăm mấy thứ hoa cỏ loạn thất bát tao lên nữa. Còn nữa, nếu kẻ nào dám sờ lên hình xăm của người, ta sẽ chặt hết mười ngón tay của hắn."

Tương Thanh đứng dậy trừng mắt nhìn hắn. Ngao Thịnh lại kéo kéo tay áo y, nhỏ giọng năn nỉ, "Thanh, cho ta xăm một chữ [Thanh] trước ngực được không ? Hay là tự tay người xăm cho ta đi."

Tương Thanh dở khóc dở cười, nói, "Người đừng nháo. Xăm như vậy làm gì chứ ? Hơn nữa nghe nói rất đau a."

Ngao Thịnh cười cười, "Đau mới có ý nghĩa."

Tương Thanh không buồn cùng hắn tiếp tục đôi co, ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác, lại chỉ chỉ về phía tấm thất của Tước Vĩ, "Người nói xem, vì sao

đám thích khách lại biết hôm nay chúng ta tới chỗ này ? Hơn nữa, có lý do gì mà bọn chúng lại muốn động thủ với Tước Vĩ lão nhân ?"

"Ân ..." Ngao Thịnh thu hồi nét cười, cau mày, "Lại nói, ngoại trừ người, ta và Quý Tư, không có ai biết chúng ta đi tìm Tước Vĩ ..... A, còn có Văn Đạt."

"Người hoài nghi Quý Tư và Văn Đạt ?" Tương Thanh hỏi.

Ngao Thịnh khẽ lắc đầu, "Sẽ không, hai người bọn họ theo ta đã lâu, nếu muốn ám sát thì không thiếu gì cơ hội để ra tay, tội gì phải dùng đến biện pháp sẽ lập tức bị phát hiện này ?"

"Ân." Tương Thanh gật gù đầu, hỏi, "Ngay hôm qua, lúc chúng ta lên đường cũng không có ai theo dõi. Rốt cục là kẻ nào lại có thể biết được chuyện này ?"

"Đi hỏi Quý Tư một chút, có lẽ sẽ tìm ra được manh mối." Ngao Thịnh nói.

"Không phải là người đã nói không hề hoài nghi Quý Tư đó sao ?" Tương Thanh tròn mắt nhìn Ngao Thịnh. Ngao Thịnh khẽ lắc đầu, vươn tay nhéo nhéo cằm Tương Thanh, cười nói, "Người sao lại có thể thành thật đến vậy chứ ? Ý ta là đi hỏi Quý Tư một chút xem ngoại trừ ông ấy ra, còn ai biết nơi ở của Lô Tước Vĩ không ?"

Tương Thanh sững sốt một chút rồi lập tức hiểu ra, hỏi lại, "Người muốn nói là những thích khách này kỳ thực là vì Tước Vĩ lão nhân mà tới ?"

"A." Ngao Thịnh gật gù đầu, "Nếu như là muốn ám sát ta, sao có thể chỉ phái đi vài người, công phu lại còn kém như vậy ?"

Tương Thanh nghe hẳn nói cũng có lý, gật gù đầu.

"Sóc !" Ngao Thịnh khẽ gọi một tiếng, một ánh vệ vận hắc y lập tức đáp xuống bên cạnh hắn.

"Người hồi cung một chuyến, đưa Quý Tư đến đây." Ngao Thịnh phân phó, "Cẩn thận một chút, đừng để người khác phát hiện."

"Tuân lệnh." Ánh vệ được gọi là Sóc gật đầu, phi thân nhảy lên ... biến mất giữa không trung.

"Thanh." Ngao Thịnh quay sang nhẹ giọng nói, "Có đói bụng không ? Ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi đi, lát nữa chúng ta còn hồi cung mà."

"Ta không sao, nhưng còn người có mệt hay không ?"

Ngao Thịnh lắc đầu, âm đạm cười, "Ta vẫn ổn, chỉ là không tài nào chợp mắt được."

"Vì sao vậy ?" Tương Thanh lo lắng vội hỏi.

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ một chút, thở dài, "Là thói quen thôi .....Ban ngày lo chính sự, buổi tối lại nhớ đến người."

Tương Thanh chỉ im lặng nhìn hắn. Ngao Thịnh ngẩng đầu, thấy y đang đứng trước mặt mình liền chậm rãi đứng dậy, vươn tay dịu dàng nâng cằm Tương Thanh lên. Tương Thanh thoáng chần chờ một chút nhưng cũng không hề kháng cự, Ngao Thịnh nhích tới gần hơn, hai người càng lúc càng dựa sát vào nhau, ngay đúng lúc hai đôi môi đã gần kề lại, chợt nghe thấy .....

"U oa a a ....." Tước Vĩ ngáp một cái thật dài, vận vẹo thân mình ngồi dậy, nói, "Ai nha, ồn ào quá vậy."

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đều sửng sốt. Tương Thanh vội lùi lại một bước, quay mặt nhìn đi chỗ khác, vành tai đỏ lựng lên. Ngao Thịnh vì

bị phá đám mà nổi cáu, trừng mắt liếc trắng lão nhân kia một cái, thâm mắng, lão bất tử nhà người rõ ràng là cố ý chọn đúng lúc mà tỉnh lại, phá hỏng chuyện tốt của người khác.

Tước Vĩ thấy bên ngoài có nhiều người như vậy liền vẫy vẫy tay gọi Ngao Thịnh, "Đến, đồ nhi ngoan, rót cho vi sư chén trà."

Ngao Thịnh trợn mắt nhìn lão, Tương Thanh đứng bên cạnh cũng cố gắng nhịn cười, thấy Ngao Thịnh nhăn mặt không muốn đi thì khẽ đẩy hẳn một cái, ý bảo -- Mau tới đi, tôn sư trọng đạo là chuyện kinh thiên địa nghĩa a.

Ngao Thịnh thở dài, bước tới bên bàn rót trà cho Tước Vĩ. Lão nhân gia bưng chén trà lên tu một hơi rồi bĩu môi nói, "Khụ khụ ..... Trà để qua đêm à ?"

Ngao Thịnh nhìn nhìn chén trà, thản nhiên nhún vai, "Chắc vậy."

Tước Vĩ híp mắt nhìn chăm chăm Ngao Thịnh một lúc rồi gật gật đầu, "Tên nhãi con người được đấy ..... Ân, đi nấu nước đi, còn nữa, xách nước ra tưới rau, tiện thể nhổ cỏ dại luôn. sau đó chuẩn bị đồ ăn cho Tiểu Ưng, à, làm cho ta chút điểm tâm nữa, ta muốn ăn thịt a ... Mau đi làm đi."

Tương Thanh ngó sang thấy mặt Ngao Thịnh lúc này đã đen như đáy nồi, không nói được lời nào.

"Đề ta làm cho." Tương Thanh vội nói với Tước Vĩ, thâm nghĩ, Ngao Thịnh tốt xấu gì cũng là chân mệnh thiên tử, ở đây lại có nhiều quân lính như vậy, để cho hắn xắn quần làm việc nhà nông thì thật là mất mặt.

"Ân ... người đi a ?" Tước Vĩ vượt cảm nhìn Tương Thanh, còn đang định nói tiếp thì Ngao Thịnh đã đưa tay ngăn lại, "Không cần, đề ta làm là được rồi." Nói xong liền xoay người xuống bếp nấu nước.

Tương Thanh định chạy theo giúp hấn thì lại bị Tước Vĩ gọi lại, "Ai, Tiểu Thanh Thanh à, lại đây bồi lão nhân ta đánh cờ đi."

Tương Thanh bất đắc dĩ đành phải đi lấy bàn cờ vào hầu hạ lão nhân gia. Nhưng khi mang bàn cờ đến, hai mắt y không tự giác lại liếc nhìn về phía trù phòng.

Tước Vĩ nở nụ cười xấu xa, hỏi, "Thế nào, vẫn không yên tâm à?"

Tương Thanh quay đầu lại nhìn lão nhân, nói, "Không phải ... Chỉ là, nơi này có nhiều người như vậy, Thịnh nhi lại là hoàng đế ..."

"Sợ hấn dọa người ta chạy hết à?" Lão nhân gia bật cười, "Hấn cũng không phải là người cái gì cũng không biết làm a." Nói xong lại chỉ về phía Ngao Thịnh đang loay hoay nhóm lửa nấu nước, "Trông cũng có vẻ thạo việc lắm mà."

"Ân." Tương Thanh khẽ gật đầu, nói, "Thịnh nhi trước đây không được sống trong cảnh an nhàn sung sướng, có rất nhiều việc hấn phải tự tay làm, không giống những hoàng tử bình thường khác."

"Thịnh nhi Thịnh nhi ..." Lão nhân nháy mắt với Tương Thanh, "Gọi cũng thuận miệng quá nha."

Tương Thanh xấu hổ nhìn lão nhân gia.

Tước Vĩ lại cười ha hả vài tiếng, "Đã có ưu điểm như vậy thì việc gì phải giấu?"

"Ân?" Tương Thanh khó hiểu nhìn lão.

"Người nhìn lại coi." Lão nhân chỉ chỉ ra bên ngoài, Tương Thanh xoay mặt nhìn qua thì thấy mấy vị cấm quân kia có chút không đành lòng, vội

vàng chạy tới giúp Ngao Thịnh, Ngao Thịnh lại xắn cao tay áo, xua tay nói với bọn họ, "Không cần, trăm tự làm được."

Đôi chân mày đang nhíu lại của Tương Thanh khẽ giãn ra, y quay sang nhìn lão nhân, "Nga ..."

"Sao ?" Lão nhân vui vẻ hỏi Tương Thanh, "Hiểu ra chưa ?"

"Ân." Tương Thanh khẽ gật đầu, nói, "Thịnh nhi bình thường không hay cùng người khác thân cận, cho nên ngày đó Tề Tán mới nói, bọn họ là vì e sợ sự uy hiếp của Thịnh nhi chứ không phải là thật tâm quy phục hẳn."

Tước Vĩ vuốt râu, cười nói, "Trên đời này, vì sao lại có nhiều người không phục hoàng đế đến vậy, người biết không ?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ một lúc, chậm rãi nói, "Bởi vì những vị hoàng đế đó đều hưởng phúc mà lớn lên, chưa từng phải chịu qua cơ khổ."

"Đúng rồi." Lão nhân cười nhẹ, "Mấy thứ quân tâm thần tâm gì đó đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là dân tâm ..... Ngao Thịnh có điểm khác biệt hoàn toàn so với những vị hoàng đế kia, đó là ... hẳn đã từng nếm trải cuộc sống cơ cực !"

Tương Thanh khẽ gật đầu, lại nhìn ra bên ngoài, thấy nhiều cấm quân đang xách nước cùng Ngao Thịnh xới đất tưới rau. Có mấy người bạo gan lên tiếng hỏi, "Hoàng thượng, sao người lại biết trồng rau a ?"

Ngao Thịnh nghe vậy chỉ cười cười, nói, "Trước kia ta sống trong lãnh cung đều là tự mình làm hết nội việc, nếu không thì cả ta và hoàng nương đều phải chịu đói."

Các tướng sĩ hai mặt nhìn nhau, bây giờ, trong ánh nhìn của bọn họ, Ngao Thịnh đã có phần khác xưa.

Một lát sau, nước sôi, Ngao Thịnh bưng ấm trà tiến vào, rót trà cho lão nhân gia rồi cung kính dâng bằng hai tay, nói, "Ân sư, uống trà."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 44] Quái chiêu

Ngao Thịnh và Tương Thanh vui vẻ ngồi dùng ngọc thiện cùng Tước Vĩ. Dùng bữa xong, Tương Thanh liền kéo Ngao Thịnh từ biệt lão nhân gia, lên đường hồi cung. Bọn họ không thể làm phiền lão nhân gia nghỉ ngơi, hơn nữa chiều nay còn buổi thượng triều cùng các đại thần bàn bạc kế sách, không thể trì hoãn mãi được.

Tước Vĩ ôm gối ngủ thêm một giấc lấy sức, chuẩn bị tinh thần buổi tối lại cùng Ngao Thịnh bình giảng binh pháp. Ba ngàn cấm quân đều được lưu lại bảo hộ Tước Vĩ, nghiêm ngặt đến mức một con muỗi muốn bay vào còn khó.

Ngao Thịnh bước ra khỏi rừng trúc liền nhìn thấy mã xa của hoàng cung đã đỗ ở đây từ bao giờ, còn có Văn Đạt đang ngồi chờ trên đầu xe.

"Tranh thủ trên đường hồi cung thì người nằm chợp mắt một chút đi." Tương Thanh nói với Ngao Thịnh, "Buổi tối còn phải học binh pháp mà, người cho rằng mình là thần tiên không cần ngủ sao?"

Ngao Thịnh nhẹ nhàng gật đầu, cùng Tương Thanh bước lên xe. Văn Đạt ngồi đằng trước hô lên, "Khởi giá hồi cung."

Trên xe, Ngao Ô nằm một góc ngủ gà ngủ gật, Tương Thanh nằm dựa vào lưng nó, Ngao Thịnh cũng thừa cơ mà xấp lại, thản nhiên gối đầu lên chân Tương Thanh.

Tương Thanh có chút xấu hổ đẩy hẳn ra, nhưng Ngao Thịnh chỉ cười xấu xa, càng cố ý nằm sát lại, vòng tay ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, đem mặt

vùi vào bụng y, bám dính lấy không chịu lui ra. Tương Thanh bất đắc dĩ thở dài, nếu còn đẩy tới đẩy lui nữa thì chắc về đến hoàng cung mất, đành phải mặc kệ cho hắn gối đầu lên chân mình mà ngủ.

Mã xa vẫn lắc lư chạy đều đều. Tương Thanh nằm tựa trên bụng Ngao Ô cũng cảm thấy có chút buồn ngủ. Ngao Thịnh nằm gối đầu trên chân Tương Thanh, khẽ giương mắt nhìn y, thấy sắc mặt Tương Thanh có phần mỏi mệt, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay cũng thả lỏng sang hai bên.

Ngắm lại thì thấy Tương Thanh cả đêm không ngủ, Ngao Thịnh quyết định thu hồi tâm tư hồ nháo vừa lóe lên trong đầu, nhóm người ngồi dậy, dựa vào lưng Ngao Ô rồi lại nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy Tương Thanh, để y nằm tựa vào ngực mình rồi hắn cũng nhắm mắt tranh thủ ngủ một giấc.

.....

Hai người đều có nội lực thâm hậu, chỉ cần nghỉ ngơi một chút đã khôi phục tinh thần. Về đến hoàng cung, cả hai vội nhảy xuống khỏi mã xa, chạy về tẩm cung rửa mặt, thay y phục. Sau đó, Ngao Thịnh dẫn Tương Thanh tới kim loan điện thượng triều nghị sự.

Lần nghị sự này, chủ yếu là nghe chúng thần bẩm báo về hướng đi của Tề Soán Thiên. Thủy quân của lão đã tiếp cận đông ngạn Thịnh Thanh, đại khái là khoảng vài ba ngày nữa sẽ vào đến vùng duyên hải. Phần thời gian còn lại càng lúc càng gấp gáp.

Ngao Thịnh gật gật đầu, hỏi, "Chúng ta có nên phái người đến thám thính binh lực của lão hay không?"

"Hồi bẩm hoàng thượng." Tề Tán bước tới, khom người hồi đáp, "Gia phụ hắn là sẽ dẫn theo mười hai vạn tinh binh, còn thêm một đoàn giao nhân nữa."

"Giao nhân ?" Ngao Thịnh nhíu mày, cảm thấy có chút hứng thú, "Giao nhân là như thế nào ?"

"Đó là đội thủy quân đặc biệt gồm những người có kỹ năng bơi lội cực kỳ tốt, hơn nữa bình thường bọn họ cũng quen sinh hoạt trong nước. Bình khí thường dùng của bọn họ là một đôi đao song câu được gắn trực tiếp lên cánh tay, không những không cản trở việc bơi lội mà còn giúp bọn họ tiếp cận và đột nhập lên thuyền của địch dễ dàng hơn, khi tác chiến trên bờ cũng không gây ảnh hưởng gì nhiều. Trong đội thủy quân, vị trí của giao nhân cũng tương đương như quân trung bình tấn tiên phong của bộ binh vậy, nhưng sức chiến đấu của bọn họ lại mạnh hơn nhiều." Tề Tán nói xong, chúng thần ai nấy đều nhíu chặt chân mày, thật đúng là lần đầu tiên được biết tới đội quân đặc biệt như vậy mà.

"Đám giao nhân này có vẻ khó đối phó a ....." Ngao Thịnh chống cằm lẩm bẩm.

"Đúng vậy." Tề Tán gật đầu, "Gia phụ nắm trong tay hơn một vạn giao nhân, có thể nói là đội quân vô địch vùng Nam hải. Trong trận thủy chiến sắp tới, nếu không thể tiêu diệt được đội quân giao nhân kia, chúng ta chắc chắn sẽ đại bại."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đưa mắt nhìn nhau, đoạn quay sang hỏi Tề Tán, "Vậy người có biện pháp nào tiêu diệt được đội giao nhân này không ?"

"Đương nhiên là có." Tề Tán gật đầu đáp, "Cho nên thảo dân mới dám mạo muội hỏi xin hoàng thượng cho mượn Thanh phu tử a."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, còn đang định sau khi bãi triều sẽ lại kéo Tương Thanh tới trúc viện kia, giờ mới nhớ ra là đã lỡ đáp ứng cho Tề Tán mượn Thanh của hắn mỗi ngày một canh giờ a.

"Người định mượn Thanh phu tử cho mục đích gì ?" Quý Tư đứng một bên khó hiểu hỏi Tề Tán.

Tề Tán mỉm cười nói, "Việc này phải giữ bí mật, chỉ có thảo dân và Thanh phu tử biết mà thôi ... Hoàng thượng, người đừng quên thảo dân đã nói qua, trong triều đình có gian tế mà."

Ngao Thịnh há hốc nhìn Tương Thanh một cái, chỉ thấy y khẽ gật đầu.

Ngao Thịnh liền không nói nữa, tùy tiện buông vài lời rồi hạ lệnh bãi triều. Lúc ra khỏi kim loan điện, Ngao Thịnh một mình kéo tay Tương Thanh, mặt mũi bí xị, "Thanh, ta chờ người cho qua một canh giờ này rồi chúng ta cùng quay về trúc viện được không ?"

"Người đi trước đi." Tương Thanh lắc đầu, nói với Ngao Thịnh, "Còn chưa đầy bốn ngày, Tề Soán Thiên sẽ dẫn quân tới nơi, người phải tranh thủ thời gian cùng Tước Vĩ lão nhân học chiến thuật, trận này chúng ta tuyệt đối không thể thua, phải lấy đại cục làm trọng mới được."

Ngao Thịnh tuy rằng bất đắc dĩ gật đầu, nhưng trên mặt vẫn có chút lo lắng, Tương Thanh thấy vậy liền cười nói, "Ngao Ô đi theo ta là được rồi. Khi nào xong việc ta sẽ đến trúc viện tìm người."

"Ân." Ngao Thịnh vẫn đành gật đầu, dặn dò một câu, "Người xong việc phải đến ngay đó, bằng không ta học không vào a."

"Yên tâm." Tương Thanh vỗ vỗ vai hấn, xoay người dẫn theo Ngao Ô tới Lạc Hà khẩu. Ngao Thịnh phái hai ảnh vệ theo sau bảo hộ, sau đó lại dẫn thêm vài ảnh vệ khác tới chỗ ở của Tước Vĩ lão nhân, đem ông cụ đang ngáy khò khò trên giường đánh thức, đốc thúc người ta truyền thụ binh pháp cho mình.

...

Lúc Tương Thanh và Ngao Ô đến Lạc Hà khẩu đã thấy Vương Trung Nghĩa đang lớn tiếng duyệt binh ở đằng xa. Tề Tán mới cầm quân có mấy ngày đã có thể biến ba vạn thủy quân lơ mơ biếng nhác của hôm qua thành một đội quân nghiêm túc, kỷ cương như hôm nay.

"Thanh phu tử." Tương Thanh vừa mới đứng xem thao luyện được một lát đã nghe thấy có người gọi tên mình, quay mặt lại nhìn thì thấy Quan Khế đang chậm rãi đi tới, cười nói, "Sắc mặt phu tử có vẻ không được tốt lắm."

Tương Thanh không rõ hẳn hỏi vậy là có ý gì, cho dù đúng là y cả đêm qua không ngủ, nhưng sắc mặt cũng đâu đến nỗi khó coi đến mức như hẳn nói. Cũng chẳng buồn để ý đến hẳn nữa, y chỉ nhàn nhạt trả lời "Không sao." rồi lại tiếp tục phóng mắt xem Vương Trung Nghĩa duyệt binh.

"Tề Tán cũng thật có tài." Quan Khế nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn ban chỉ trên ngón tay cái, nói, "Đại khái là hồ phụ không sinh khuyến tử đi."

Tương Thanh lơ đãng gật đầu, không biết là có nghe thấy hay không, cũng chẳng thấy ừ hử đáp trả, tóm lại là y không muốn tiếp chuyện Quan Khế.

"Thanh phu tử ... có phải ngại vì mấy lời của ta ngày hôm qua mà tức giận hay không?" Quan Khế mỉm cười hỏi tiếp.

Tương Thanh khó hiểu quay lại nhìn hẳn, "Nói cái gì?"

Quan Khế mỉm cười khẽ gật đầu, nói, "Thanh phu tử bênh vực hoàng thượng là lẽ đương nhiên, dù sao quan hệ giữa hai người cũng không tầm thường a."

Tương Thanh nghe rõ lúc Quan Khế nói tới mấy chữ 'quan hệ không tầm thường' đã cố ý nhấn mạnh ngữ điệu, nhưng y vẫn chỉ bất động nhìn về

phía xa xa, chợt thấy Tề Tán đã thay ra y phục đoán sam, đang rảo bước về phía mình. Hình như hôm nay hẳn phải xuống nước diễn tập.

"Phu tử." Quan Khế chợt bước sát tới bên Tương Thanh, cúi đầu ghé vào tai y, nói, "Bốn vương có chút hiểu biết sơ qua về phong thủy .....Gần đây có mấy hiện tượng thiên văn khác thường, tựa hồ có yêu loại xuất hiện hại nước hại dân."

Tương Thanh ngoảnh lại nhìn hẳn, cười nói, "Ý Nguyệt Vương muốn nói là Tề Soán Thiên ?"

Quan Khế thần bí nở nụ cười, thì thầm, "Yêu loại kia xuất hiện ở Nhạc Đô .....Ngay bên cạnh đế vương."

Tương Thanh lắc lắc đầu, "Nguyệt Vương có chuyện gì xin hãy nói thẳng."

Quan Khế chợn mi, cười hỏi, "Thanh phu tử nói vậy là sao ?"

Tương Thanh thấy tề Tán sắp đi đến gần, bèn nhỏ giọng nói với Quan Khế, "Về phần tinh tượng Nguyệt Vương vừa nói cũng rất đáng bận tâm. Không bằng như vậy đi, mấy ngày nữa ta sẽ viết một phong thư gửi cho Hoàng Bán Tiên, hoặc là trực tiếp hỏi Ân tịch Ly luôn vậy .....Để bọn họ tính xem yêu loại kia là ai, đến lúc đó lại cần đến chính tay Nguyệt Vương đâm chết yêu nghiệt đó rồi."

Tương Thanh nói xong còn mỉm cười cổ quái nhìn Quan Khế, "Lời Nguyệt Vương nói không phải là ý này sao ?"

"Phu tử, có chuyện gì vậy ?" Tề Tán vội vàng chạy tới, vừa kịp nghe câu nói sau cùng của Tương Thanh liền cười hỏi.

"Nga ... Tiểu vương biết Thanh phu tử học cao hiểu rộng, cho nên mới cùng ngài trao đổi một chút về hiện tượng thiên văn." Quan Khế cười cười

hỏi Tề Tán, "Tề công tử sao hôm nay lại ăn mặc như thế này a ?"

"Nguyệt Vương, hôm nay thảo dân sẽ không xem mọi người thao luyện, phiên ngài cùng Vương tướng quân phụ trách vậy." Tề Tán nói xong, định vươn tay kéo Tương Thanh đi, "Phu tử, chúng ta lên thuyền nói chuyện một chút được không ?"

Nhưng khi tay hần còn chưa chạm được đến ống tay áo của Tương Thanh, chợt thấy có một thứ gì đó như chiếc roi lông xù khẽ quật qua. Tề Tán sững sốt, cúi đầu nhìn thì thấy Ngao Ô đang đứng đằng sau Tương Thanh, cơ hồ như muốn cuốn chặt lấy người y, cái đuôi bất mãn phe phẩy muốn gạt tay Tề Tán ra, giống như đang cảnh cáo -- Nói chuyện thì có thể, đừng có sờ loạn là được.

Tề Tán bật cười nói, "Bạch hổ này thật có linh tính."

Tương Thanh vỗ vỗ đầu Ngao Ô, nói với Tề Tán, "Tề công tử, thỉnh dẫn đường."

"Phu tử đừng gọi là Tề công tử, nghe giống như là Thất công tử vậy, không tự nhiên chút nào." Tề Tán bước về phía trước dẫn đường, ngoảnh đầu nói với Tương Thanh, "Phu tử cứ gọi ta là Tề Tán được rồi."

Tương Thanh gật gật đầu, cùng hần bước về phía chiếc thuyền cực lớn đang đậu ngoài bến Lạc Hà khẩu. Nghe nói đây là chiếc thuyền duy nhất mà Tề Tán mang theo.

"Nguyệt Vương." Tề Tán chợt dừng bước, quay lại nói với Quan Khế đang bước theo sau, "Lần này thảo dân muốn cùng Thanh phu tử thương thảo nghị sự, sự tình cơ mật không thể tiết lộ, cho nên ... Vẫn là thỉnh Nguyệt Vương lánh đi một chút."

"Lớn mật !" Quan Khế nhíu mày, giận dữ quát lên, "Tề Tán, người muốn nói là bốn vương không đáng tin ?"

"Ai." Tề Tán vội vàng khoát tay, ra vẻ vô tội phân trần, "Nguyệt Vương không nên nổi giận ... Ngài cũng biết, chuyện gian tế gần đây khiến cho lòng người bất an, cho nên thảo dân nói vậy là muốn bớt đi một chuyện phiền toái, cũng là bất đắc dĩ mà thôi."

"Nói vậy là sao ?" Quan Khế nhíu mày, lạnh giọng hỏi.

Tề Tán cười cười, "Bởi vì chuyện lần này chỉ cần Thanh phu tử làm là đủ, không cần thêm người khác hỗ trợ. Cho nên thảo dân chỉ nói cho một mình Thanh phu tử biết ..... Nếu thảo dân nói cho người khác nữa, lỡ một ngày nào đó sự tình bại lộ sẽ lại càng rắc rối hơn. Vậy nên thảo dân mới quyết định không để ngài cùng Vương tướng quân bận tâm. Đây hoàn toàn là vì lo lắng cho đại cục, mà trước hết là để tránh cho bốn người chúng ta nghi ngờ lẫn nhau, Nguyệt Vương thấy có đúng hay không ?"

Quan Khế nhìn nhìn hẩn, lại thấy Tương Thanh khẽ gật đầu, "Tề Tán nói rất có lý. Nguyệt Vương, thỉnh ngài ngồi ở đây chờ một lát." Nói xong liền xoay người cùng Tề Tán bước lên đại chiến thuyền kia.

Hai người đi đến đâu, Ngao Ô cũng tò tò theo sát lấy. Tề Tán mở cửa khoang thuyền, Tương Thanh đứng bên cạnh cất tiếng hỏi, "Ngao Ô có thể vào được không ? Hay là ta bảo nó nằm chờ bên ngoài."

Tề Tán mỉm cười, bước tới gần bên Tương Thanh, khẽ nói, "Phu tử, ngài một mình theo ta vào, không sợ ta sẽ giở trò làm chuyện xấu sao ?"

Tương Thanh sững sốt một hồi rồi lập tức lắc đầu cười, nói, "Người có thể làm chuyện gì ? Hơn nữa, ta cũng không sợ người."

Tề Tán thất bại cười trừ, mời Tương Thanh bước vào.

Tương Thanh dẫn theo Ngao Ô bước vào khoang thuyền, Tề Tán nhanh chóng đóng cửa cài then, bộ dáng thập phần cảnh giác.

Tương Thanh ngẩng đầu quan sát thì thấy bên trong khoang thuyền hoàn toàn kín mít, ngay cả một cái cửa sổ cũng không có, ở giữa trần thuyền có treo một ngọn đèn nhỏ đủ để chiếu sáng cả khoang thuyền. Bốn bên vách thuyền đều có lắp ngăn tủ ngầm, ở chính giữa là một cái bồn to chứa đầy nước, ngoài ra thì chẳng còn gì khác.

"Đây là cái gì ?" Tương Thanh khó hiểu hỏi. Tề Tán không trả lời mà còn hỏi ngược lại y, "Thanh phu tử, ngài có nhận ra là Nguyệt Vương luôn cố ý gặp riêng ngài hay không ?"

Tương Thanh sửng sốt, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "Đúng là cách nói chuyện của hãn có chút cổ quái, nhưng ta lại không nghĩ ra lý do vì sao hãn có thành kiến với ta."

"A ..." Tề Tán lắc đầu có chút chán nản, "Phu tử có từng chú ý đến ánh mắt hãn nhìn hoàng thượng không ?"

Tương Thanh ngây ra một lúc, cau mày nói, "Ta đã thấy qua, nhưng ánh mắt hãn nhìn Thịnh nhi không hề có sát ý .....Vậy nên ta mới không rõ là hãn có ý đồ gì."

Tề Tán có chút vô lực nhìn Tương Thanh, thở dài, "Phu tử, ta thực thua ngài luôn."

Tương Thanh không hiểu Tề Tán nói vậy là có ý gì, liền hỏi, "Người muốn nói là Nguyệt Vương kia thật ra có ác ý đối với hoàng thượng ? Nhưng đúng là ta nhìn không ra !"

Tề Tán đưa mắt nhìn Tương Thanh thật lâu rồi mới buồn bã nói, "Thanh phu tử ... Nếu có ai được ngài thích thì thật đúng là hạnh phúc mà."

Tương Thanh có chút xấu hổ nhìn hãn. Trong lòng y vốn đã nhen lên chút nghi hoặc, nay được Tề Tán nhắc nhở, cộng thêm thái độ kì lạ của Quan Khế mấy ngày nay. Ban đầu còn tưởng hãn muốn nhắm vào mình,

không nghĩ tới mọi chuyện lại có liên quan đến Thịnh nhi. Lần sau phải lưu ý con người này hơn mới được.

"Phu tử." Tề Tán đi tới bên cạnh cái bồn, vẫy tay nói với Tương Thanh, "Ngài tới đây giúp ta một chút."

Tương Thanh vội bước tới, nhướng mày nhìn vào trong bồn. Nhưng y chỉ mới nhìn thoáng qua đã khẽ nhíu mày, hỏi, "Tề Tán, người định bày trò gì vậy ?"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 45] Ý đồ

[Lạch cạch] một tiếng, chiếc quạt hương bồ tìm đúng vị trí giữa ót Ngao Thịnh mà giáng xuống, đánh cho hấn muốn giật nảy người. Đến lúc khổ chủ xuýt xoa quay sang thì thấy khuôn mặt Tước Vĩ cũng nhăn nhó chẳng kém mình là mấy, "Lão già, sao lại đánh ta ?"

"Tiểu tử, mấy câu ta vừa nói có câu nào lọt vào lỗ tai người không hả ?" Tước Vĩ tỏ vẻ bất mãn, "Lời ta nói là châu là ngọc, có ngàn vàng cũng chẳng đổi được lấy một chữ, vậy mà nhà người lại dám lơ đễnh trong lúc ta đang giảng bài. Để lão tử đánh chết người !" Nói xong liền vươn tay vớ lấy cái cán chổi đang dựng bên cạnh.

Ngao Thịnh kinh hãi vội vàng xua tay, "Ta không có ... Ông đừng có đánh người a, ta đỡ không nổi !"

Lão nhân ném cho hấn một ánh mắt xem thường, hỏi, "Tiểu tử người nghĩ cái gì mà hồn phách lên mây như vậy hả ?"

"Còn phải hỏi sao ?" Ngao Thịnh thở dài, "Thanh phải mất một lúc lâu nữa mới đến, ta đang canh giờ mà."

"Không có tiền đồ." Lão nhân trừng mắt liếc Ngao Thịnh một cái.

Ngao Thịnh có chút ngượng ngùng đáp lời, "Ta biết, nhưng là lo lắng cũng không có cách nào ..."

"Tiểu tử, ta hỏi người." Tước Vĩ đột nhiên nghiêm giọng lên tiếng, "Sao người lại thích tiểu ngọc tử kia đến vậy ?"

Ngao Thịnh trừng mắt lườm lão nhân gia, "Ông đừng có nói bậy. Ai bảo Thanh ngọc ? Y thật sự rất thông minh, võ công cũng cao nữa."

Lão nhân bật cười hai tiếng, khoát tay, "Ta không có nói bậy. Một người dù có thông minh thế nào, võ nghệ cao cường đến đâu đều có thể là một tên ngọc tử a."

Thấy trên mặt Ngao Thịnh lộ vẻ tức giận, Tước Vĩ vội vàng xoa tay, "Được rồi, ta nói y ngọc cũng không phải là không có lý do. Nhưng một người mà ngay đến tâm ý của chính mình ra sao cũng không thông suốt thì chẳng phải ngọc tử thì là gì ?"

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, một lúc lâu sau mới lên tiếng, "Y có nổi khổ tâm riêng chứ chẳng phải là đồ ngọc. Chỉ là những chuyện đó y không bỏ xuống được mà thôi."

Lão nhân nghe xong bỗng ha hả cười vài tiếng, gật gù, "Không tồi a, tiểu tử. Có vẻ sâu sắc lắm nha !"

Ngao Thịnh liếc trắng lão một cái, nói, "Ông chỉ được cái tài dạy ta đánh giặc, chứ nếu ông mà còn mấy chiêu khác dạy ta để có thể đưa Thanh lên giường thì dù có bắt ta gọi bằng [cha] cũng không thành vấn đề."

Tước Vĩ nhướn mày, "Người đúng là xú tiểu tử a. Ta đã đến tuổi lực bất tòng tâm rồi mà người còn dám ở trước mặt ta nói ra mấy chuyện như vậy, có biết xấu hổ là gì không hả !"

Ngao Thịnh nhìn nhìn lão, hỏi dò, "Lúc ông còn trẻ đã từng thích người nào chưa ?"

Lão nhân giơ cây quạt lên lắc lắc một hồi, thở dài, "Ai ... Mấy chuyện cũ rích đó nhắc lại làm chi."

Ngao Thịnh đột nhiên nổi lên hứng thú với quá khứ của lão nhân gia, "Lão già, nhìn ông khôn khéo như vậy, đừng nói là đoán không ra tâm tư người ông thích a ?"

"Ha ha." Tước Vĩ bật cười, "Tiểu tử, ta cho người hay, trên đời này, thứ khó nắm bắt nhất chính là lòng người, nhất là khi người yêu người đó ... Cho dù người đã cân nhắc kỹ lưỡng đến mức nào, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm mà dùng kế với người đó được."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhìn chăm chăm vào tấm bản đồ đặt trên bàn đến xuất thần, nói, "Không biết vì cái gì, ta bỗng cảm thấy thật vô nghĩa."

"Hả ?" Tước Vĩ khó hiểu hỏi Ngao Thịnh, "Cái gì vô nghĩa ?"

Ngao Thịnh ngẫm nghĩ một lúc rồi thản nhiên lên tiếng, "Năm đó, ta quyết định quay về tranh để đoạt vị là vì muốn giành lại mạng sống cho chính mình, và cũng là để báo thù cho mẫu thân ... Mấy năm đó, tuy rằng hiểm nguy vây khốn tứ bề, ngược lại đối với ta lại là khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc nhất, bởi Thanh vẫn luôn ở bên cạnh ta. Ta biết, y chắc chắn sẽ không rời đi. Nhưng sau khi lên làm hoàng đế được ba năm, ta lại cảm thấy ba năm đó so với hồi ta sống trong lãnh cung còn khốn khổ hơn. Cảm nhắc nhớ nhưng mỗi ngày so với oán hận còn khiến người ta khó chịu hơn gấp trăm lần. Hiện tại, khó khăn lắm Thanh mới quay trở về, còn ta thì nơm nớp lo sợ một ngày nào đó y sẽ lại bước đi ... Tóm lại, ta cảm thấy, mọi chuyện trên thế gian này dù có cố gắng thế nào cũng chẳng thể hoàn mỹ được, thật phiền."

Lão nhân im lặng nhìn Ngao Thịnh một lúc thật lâu, lắc đầu, "Thiếu chút nữa quên mất, người chung quy cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, vẫn là một tên nhóc con chưa lớn hết nha !"

"Ông nói ai ?" Ngao Thịnh trừng mắt nhìn lão nhân, có chút không phục.

"Cái này người ta gọi là lo được lo mất, biết không hả ?" Lão nhân cũng chẳng kém cạnh mà trợn mắt trừng lại Ngao Thịnh, "Lúc vừa lớn được một chút thì người khi đó vẫn chỉ là một thiếu niên chưa từng nếm trải cảm giác sầu tư. Đến khi tranh ngôi đoạt đế thì toàn bộ tâm trí đều đặt tại hoàng vị. Ba năm sau khi xưng đế cũng là ba năm tương tư sầu khổ. Còn hiện tại chính là lo được lo mất ... Cảm giác đó ai mà chẳng phải trải qua, có gì đáng ngạc nhiên đâu ?"

Ngao Thịnh sững sốt thật lâu, sau lại như chợt nhớ ra điều gì đó, liền hỏi, "Vậy còn Thanh ? Thanh thì sao ?"

"Sao cái gì ?" Lão nhân cười cười, "Trước kia thì ta không biết, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của y mà nói, trông chẳng khác nào con thú nhỏ thụ thương đang không ngừng giãy dụa trong lồng nhốt."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Sao ông lại nói như vậy ?"

"Y đang vướng vào tình thế khó xử, dám yêu mà không dám nói." Lão nhân lắc đầu, "Ta chỉ biết y mang tâm sự nặng nề. Con người y ấy mà, tâm tính ngay thẳng cho nên khó có thể giải thoát cho mình khỏi mớ bòng bong kia, rồi từ đó tâm tư liền trở nên rối loạn mất phương hướng. Vậy mà y lại chỉ muốn tự mình giải quyết hết mọi chuyện, kết quả là sự tình cứ càng gỡ lại càng rắc rối thêm."

Ngao Thịnh xót xa nhăn mặt, "Vậy ta phải làm thế nào mới tốt đây ?"

Lão nhân giả nhìn nhìn Ngao Thịnh, âm trầm nói, "Trong lòng người muốn thế nào thì cứ làm vậy thôi."

"Ta không hiểu." Ngao Thịnh thành thật lắc đầu.

Tước Vĩ thở dài, "Tiểu tử à, không có phương pháp nào để cứu vớt một người đang vùng vẫy trong đau khổ đâu, trừ khi người có thể khiến cho

người đó trở nên mạnh mẽ để đối diện với chính mình ... Hai người các người đều cần phải tỉnh táo lại, nhất là người !"

Ngao Thịnh trầm ngâm một lúc, lại đưa mắt nhìn lão nhân, chờ ông nói tiếp.

"Biểu hiện của người bây giờ không tồi, nhưng vẫn chưa đủ thành thực." Lão nhân lắc lắc cây quạt, sâu kín nói, "Tương Thanh tuyệt đối không phải mẫu người dễ dao động, duy độc có hai điều có thể khiến y dễ tâm. Một là chuyện quá khứ của người. Điều thứ hai, chính là tương lai của người."

Ngao Thịnh cẩn thận suy ngẫm rồi lại lên tiếng truy vấn, "Quá khứ thế nào ? Tương lai thế nào ?"

"Hẳn là các người đôi khi nhớ lại chuyện quá khứ đều cảm thấy có chút kinh động. Dù sao sự tình đã qua mang theo quá nhiều tai ương." Lão nhân khẽ lắc đầu, "Cho nên Tương Thanh phải hao tổn tâm tư rất nhiều để tránh cho cả hai không đi vào vết xe đổ ngày xưa."

Ngao Thịnh tiếp tục gật đầu.

"Về phần tương lai ..." Lão nhân lại thở dài, "Tương lai của y là tương lai của người, tương lai của người lại là tương lai của vạn vạn con dân Thịnh Thanh. Mà trong số những con dân đó còn có cả thân nhân, bằng hữu của Tương Thanh. Người đoán coi, nếu trong ba loại tương lai này nhất định phải buông bỏ một loại, người là người y yêu, con dân của người lại có thân nhân của y, vậy cuối cùng y sẽ lựa chọn thế nào đây ?"

Trong nháy mắt, Ngao Thịnh cảm thấy lòng mình chợt lạnh. Điều như vậy mà còn phải hỏi sao ? Nếu là vì hắn và mọi người, dù có phải dẫn thân vào chỗ chết, Thanh chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện.

"Ý ông muốn nói ..." Ngao Thịnh trầm tư một lúc lâu sau rồi mới lên tiếng, "Ta phải nghĩ cách bảo vệ cho tương lai của ta và Thanh. Chỉ như

vậy y mới có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng, sống thuận theo tâm nguyện của chính mình ?"

"Ồ, xem ra người cũng không đến nỗi ngạc lắm." Lão nhân gật gật đầu, "Trong thiên hạ, ai là người có thể chiếu cố cho hàng vạn con dân khắp chốn ? Hoàng đế ! Nếu như người là hoàng đế, nắm trong tay sinh mệnh của toàn bộ con dân vương triều, vậy mà trong khi đó người lại nhất nhất coi trọng Thanh phu tử của mình, đến nước này hãy thử đem tính mệnh của mình ra đặt cược với số phận để bảo hộ y đi. Ta thấy người hiện tại giống như đang liều mạng mà sủng y, nhưng như vậy thì khác nào chữa trị phần ngọn mà bỏ bê gốc rễ đâu !"

Trong thoáng chốc, Ngao Thịnh bỗng cảm thấy lo lắng dâng tràn.

"Ngược lại, người càng quẩn lấy y, càng tỏ ra có thể hi sinh toàn bộ người trong thiên hạ vì y thì điều đó lại càng khiến y cảm thấy bất an hơn." Lão nhân thở dài buồn bã, "Từ xưa đến nay, những kẻ trên ngôi đế vương đều sống trong tịch mịch, Ngao Thịnh, người có biết vì sao không ?"

Ngao Thịnh trầm ngâm thật lâu rồi lại lắc đầu nhìn Tước Vĩ.

"Ái tình của hoàng đế là thiên ái vạn ái ... Nhưng không phải ai cũng có may mắn đón nhận." Tước Vĩ khe khẽ thở dài, ánh mắt trong phút chốc tựa hồ có chút trống rỗng, giống như đang nhìn tới một người khác xuyên thấu qua hình bóng của Ngao Thịnh. Thật lâu sau ông mới lên tiếng, "Tương Thanh không cần người dùng thứ tình yêu của một vị đế vương mà yêu y. Ngao Thịnh, nếu người thật tâm muốn Thanh là người của mình thì hãy đem tình yêu của bậc đế vương kia lưu lại cho dân chúng trong thiên hạ, còn tình yêu của chính mình thì chỉ dành riêng cho Tương Thanh mà thôi. Thứ mà Tương Thanh cần không phải là thiên ái vạn ái, y chỉ cần một mình người là đủ rồi."

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc lâu rồi mới khẽ khàng kên tiếng, "Lão nhân ..... Sao ông có thể thấu triệt mọi chuyện đến vậy ?"

Tước Vĩ cười gượng vài tiếng, cầm lấy hồ lô rượu bên cạnh mà ngửa cổ uống hai ngụm rồi thản nhiên nói, "Ta lớn tuổi hơn người, trải qua nhiều chuyện hơn thì đương nhiên là thấu suốt hơn rồi ... Ta chỉ là không muốn bọn trẻ các người phạm phải sai lầm giống như ta đã từng làm trong quá khứ, để đến khi sắp gần đất xa trời mới kịp hiểu ra, mà lúc đó có hối hận cũng đã quá muộn rồi."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Lão nhân, ta quyết định rồi. Ta muốn thống nhất thiên hạ, không phải vì chính mình hay vì người ta thích, mà là vì dân chúng trong khắp thiên hạ này. Khi ta ở bên Thanh, không cần phải dùng đến cương vị hoàng đế mới có thể mang đến cho y hết thảy, mà chỉ cần đem chính bản thân Ngao Thịnh ta trao cho y là đủ rồi ... Về phần những khúc mắc trong lòng Thanh, ta sẽ cho y thêm thời gian để y có thể từ từ gỡ bỏ."

"Ha ha." Lão nhân vừa lòng gật gù, "Vẫn là trẻ nhỏ dễ dạy."

Sau đó, Ngao Thịnh thu liễm tâm tình, không còn hồ tư loạn tưởng nữa, chuyên tâm lắng nghe lão nhân gia truyền thụ binh pháp.

...

Lạc Hà khẩu, trong quân thuyền của Tề tán.

Tương Thanh nhìn đám quái vật màu trắng đang quẫy đạp trong bồn nước, đôi mày cau lại, hỏi, "Đây là cái gì ?"

"Nhìn kỹ xem." Tề Tán với tay vào thùng gỗ bên cạnh, lấy ra một miếng thịt bò còn đỏ máu ném vào bồn nước. Chỉ một thoáng, mặt nước lập tức cuộn cuộn sủi tăm, những con quái vật màu trắng kia đều điên cuồng lao vào rĩa thịt, một vài cái đầu thi thoảng còn ngoi hẳn lên khỏi mặt nước.

Tương Thanh vừa nhìn thấy rõ hình dạng của vật trong bồn liền giật mình cả kinh, "Giao ngư?"

Tề Tán gật gật đầu, nói, "Đúng vậy, trong bồn này có đúng ba nghìn con giao ngư."

"Người ... từ đâu mà có thể kiếm được nhiều giao ngư như vậy?" Tương Thanh khó hiểu hỏi hần.

"Ta thích giao ngư." Tề Tán cười cười, "Vậy nên tự mình nuôi dưỡng, dần dần tích góp từng tí một, thành ra bây giờ có nhiều như vậy đó."

"Ý người là định dùng số giao ngư này để đổi phó với đám giao nhân kia?" Tương Thanh hỏi.

"Thông minh lắm!" Tề Tán gật đầu tán thưởng, nói, "Giao ngư cực kỳ thích máu, một khi người thấy mùi máu chúng sẽ càng trở nên hung dữ hơn ... Vì vậy chỉ cần thả bầy giao ngư này xuống sông, đám giao nhân kia căn bản không có đất để dụng võ nữa rồi!"

Tương Thanh gật gật đầu, lại hỏi, "Cũng có lý ... Vậy người muốn ta làm cái gì?"

"Thật ra muốn sử dụng được đám giao ngư này cũng có chút phiền toái." Tề Tán lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán, nói, "Đó là phải dùng máu người dẫn dụ chúng mới được."

Hần nói xong liền bước tới gần tủ bên cạnh, lấy ra một chiếc nỏ tiễn được chế tác khéo léo giao cho Tương Thanh, "Loại cung nỏ này là do ta nghiên cứu chế tạo ra, có thể bắn hạ được cả mục tiêu dưới nước. Ta nghĩ Thanh phu tử võ nghệ cao cường, vậy nên muốn nhờ cậy phu tử huấn luyện ra một đội nhân mã có thể sử dụng thành thạo loại nỏ tiễn này. Mặc khác, đội quân đó phải là những người mà chúng ta có thể tin tưởng được và bí mật này phải tuyệt đối được giữ kín."

Tương Thanh tiếp nhận nỗ tiên, trầm tư một hồi rồi mới hỏi, "Tại sao phải là người do đích thân ta tuyển chọn ?"

Tề Tán cười cười, "Phu tử, thứ cho ta nói thẳng, trong hoàng thành này chẳng có bức tường nào chặn được gió ... Hơn nữa những người thực sự có võ công cao cường chẳng phải đều là giới võ lâm Trung Nguyên đó sao. Đội nhân mã này cũng không cần thiết phải có nhiều người, chỉ khoảng một hai trăm người là đủ rồi ... Những người này ta thấy nên tìm những nhân sĩ giang hồ thì hơn, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục chỉ thấy Thanh phu tử là người duy nhất có thể giúp ta chuyện này. Nếu ta trực tiếp đem những lời này nói với hoàng thượng, hẳn là người sẽ không đời nào chịu đáp ứng ta rồi ..... Vì thế, ta muốn nhờ Thanh phu tử hỗ trợ."

Tương Thanh nhìn Tề Tán một lúc mới nói, "Ý của ngươi là muốn ta đi mượn binh lực của Hắc Vân bảo và Tu La bảo ?"

Tề Tán gật gật đầu, "Đúng vậy ... Chính xác mà nói thì ta muốn Thanh phu tử vì hoàng thượng mà bồi dưỡng ra một đội ám bộ. Theo ta được biết, kỳ thực bên trong kinh thành này hiểm nguy tứ phía, nếu có một đội quân mà mình có thể tin tưởng tuyệt đối thì mọi việc có thể giải quyết dễ dàng hơn nhiều. Nếu ai đó mang tâm phản loạn thì trực tiếp ám sát luôn cho nhanh gọn."

Tương Thanh cau mày suy nghĩ, sau mới từ tốn lên tiếng, "Ta không muốn người của Hắc Vân bảo và Tu La bảo bị cuốn vào vòng phân tranh này. Về phần đội quân tuyệt.đổi.đáng.tin mà ngươi muốn, ta có thể tìm được, người không cần bận tâm."

Tề Tán nghe vậy khẽ mỉm cười, nói, "Mọi chuyện đã vậy thì làm phiền Thanh phu tử an bài giúp rồi."

Tương Thanh đột nhiên cảm thấy có chút chán ghét con người trước mặt này, lạnh nhạt hỏi, "Ngươi còn có việc gì sao ?"

Tề Tán ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, hỏi, "Có phải Thanh phu tử cảm thấy một người đang tâm đui tận giết tuyệt với chính phụ thân của mình, hơn nữa đối với bất cứ ai có lợi cho mình liền lợi dụng triệt để như ta đúng là kẻ tiểu nhân hèn hạ, không đáng tin tưởng cho nên tâm sinh chán ghét phải không?"

Tương Thanh sững sốt không nói được lời nào.

Tề Tán thản nhiên cười nói, "Thanh phu tử, người có biết vì sao ta lại thích giao ngư không?"

Tương Thanh lặng thinh không nói, chờ hẳn lên tiếng.

"Giao ngư mỗi lần sinh nở đều chỉ đẻ được một con mà thôi ... Bởi vì tiểu giao ngư khi còn ở trong bụng mẹ đã tự cắn giết lẫn nhau, chỉ có con mạnh nhất mới được sinh ra, còn những con khác đều trở thành thức ăn của nó cả." Tề Tán lạnh lùng giải thích.

Tương Thanh khẽ gật đầu, thật là một kiểu sinh tồn tàn nhẫn.

"Thanh phu tử, nếu như ví người là áng mây trôi trên bầu trời thì kẻ như ta thật chẳng khác nào độc xà chui rúc dưới bùn nhơ." Tề Tán lạnh nhạt nói, "Nhưng người đừng quên, từ xưa đến nay, những vị đế vương kiến công lập quốc không phải lúc nào cũng chỉ có lương thần hiền sĩ phò trợ bên cạnh mà còn thêm một vài tên mưu thần âm hiểm, giả dối nữa a."

Tương Thanh nhìn Tề Tán thật lâu sau mới nói, "Người muốn làm người như vậy sao?"

Tề Tán gật đầu, thở dài, "Luận trung nghĩa thì ta không theo kịp được cự thần Quý Tư, luận khôn ngoan thì ta không so nổi với đại học sĩ Diệp Vô Quy, luận thanh lương liêm khiết thì lại chẳng dám sánh với Thanh phu tử ... Con đường làm quan của ta nếu muốn thư sướng mà đi thì chỉ có một lối -- chính là phải âm ngoan giả dối, mưu độc kế sâu ! Chẳng phải cũng

giống như cách mà loài giao ngư sinh tồn đó sao ? Phu tử ... lấy giao ngư ra mà so sánh thì ta còn chưa đủ hung tàn tới mức đó đâu."

Tương Thanh nghe xong liền trầm mặc thật lâu, "Người làm như vậy là có ý gì ?"

Tề Tán nghĩ nghĩ một lúc mới trả lời, "Một nửa là bị dồn ép đến đường cùng, còn một nửa là do xuất phát từ bản tính."

Tương Thanh nhíu mày.

Tề Tán lại nói tiếp, "Bị dồn ép, là vì nếu như ta không phản lại phụ thân thì dù ông có soán ngôi thành công hay không, ta đến hết đời cũng chỉ là một tên tầm thường mà thôi, có khi còn khó giữ nổi mạng mình. Còn chuyện xuất phát từ bản tính là bởi ta cảm thấy chỉ có hoàng thượng mới thực sự là bậc đế vương đáng được vang danh sử sách ... Đi theo người, nửa đời sau của ta sẽ không uổng phí. Vậy nên phu tử nói xem, ta nên chọn bên nào ?"

Tương Thanh đợi cho Tề tán nói xong mới thở dài lên tiếng, "Tề Tán, người thật đáng sợ. Ta hi vọng người đừng mang thêm tâm tư nào khác."

Tề Tán thản nhiên bật cười như thể mọi chuyện chẳng có gì to tát, "Thanh phu tử yên tâm đi, ta sẽ không phản lại thịnh Thanh, bởi vì ta rất ngưỡng mộ hoàng thượng, người so với ta hay bất kể ai khác đều mạnh hơn cả vạn lần."

Tương Thanh khẽ gật đầu.

Tề Tán lại hạ giọng nói tiếp, "Mặt khác, ta cũng rất thích Thanh phu tử nữa."

Tương Thanh sững sờ trừng mắt nhìn hắn.

"Không cần khẩn trương như vậy chứ, ta không có ý đồ xấu xa gì đâu." Tề Tán thản nhiên phân trần, "Giống như kẻ sống trong bùn đen, nhìn thấy mây trắng trên bầu trời nên đem lòng ái mộ ấy mà."

Tương Thanh thật lâu sau mới nói, "Ta không muốn nghe người kể chuyện trời xanh mây trắng này nọ. Có một số chuyện người căn bản không hiểu."

Tề Tán cười cười, "Có phải chuyện người vì muốn hiệp trợ hoàng thượng mà đã lừa cả nhà Hạ gia tạo phản, khiến hãn bị tịch biên gia sản, tru di cả tộc hay không?"

Sắc mặt Tương Thanh bỗng trở nên tái nhợt, không nói được một câu.

"Ha ha ..." Tề Tán cười nói, "Người biết không, chính vì điểm này của người đã làm ta rung động." Nói xong liền bước ra mở cửa, sau đó quay lại nói với Tương Thanh vẫn đang sững sờ đứng yên tại chỗ, "Phu tử à, đã qua một canh giờ rồi. Nếu không mau đi, hoàng thượng nhất định sẽ tới đây cướp người a."

Tương Thanh lúc này mới giật mình phản ứng. Trước khi bước ra khỏi khoang thuyền, y quay lại nhìn Tề Tán một cái rồi nói, "Tề Tán, ta mặc kệ người xuất phát từ mục đích nào, nhưng chuyện của mình nhớ giải quyết cho tốt. Và đừng quên lời người đã nói, sẽ không gây bất lợi cho Thịnh Thanh." Dứt lời, y liền mang Ngao Ô rời khỏi chiến thuyền, lên ngựa ly khai Lạc Hà khẩu mà không quay đầu nhìn lại một lần, chỉ thẳng hướng rừng trúc mà đi.

Tề Tán ở phía sau dõi theo bóng dáng bạch y tiêu sái của Tương Thanh đang khuất dần thì lắc đầu cười rồi tự lầm bầm, "Thực là chộc cho người ta yêu mến mà."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 46] Xảo ngộ (tình cờ gặp gỡ)

Vừa rời khỏi Lạc Hà khẩu, Tương Thanh liền chuyển hướng, thẳng theo lối mòn trong rừng dẫn tới trúc viện. Y cười ngựa trắng, dẫn theo bạch hổ phi như bay xuyên qua cánh rừng, sau một hồi mới dần giảm tốc lại.

Ngoa Ô còn đang sải chân chạy đến cao hứng, chợt thấy Tương Thanh buông lỏng dây cương khiến cho bạch mã cũng đang từ bốn vó truy phong dần dần biến thành thong thả nhấc bước. Nó bất mãn quay về phía Tương Thanh gầm nhẹ một tiếng. Trong nháy mắt, cả một mảnh rừng vì tiếng hổ gầm mà nhốn nháo xao động, Tương Thanh cảm giác thấy bạch mã dưới thân mình cũng có chút run rẩy, vì vậy y liền đưa tay vỗ nhẹ lên cổ nó trấn an, ý bảo -- Ngoan, đừng sợ.

Ngoa Ô bất đắc dĩ chạy tới hai bước rồi ngược mắt nhìn Tương Thanh, cuối cùng lại lúi thủi quay về bên cạnh y, sóng vai chạy song song với bạch mã. Thi thoảng nó lại ngẩng đầu nhìn Tương Thanh như muốn hỏi -- Con ngựa ngốc này sợ đến mức không nhấc nổi chân rồi hả ? Hay là để ta công cho ?

Tương Thanh mỉm cười nhìn nó, nói, "Lát nữa ra khỏi rừng là đến đường cái rồi, người chạy lung tung như vậy sẽ dọa sợ người đi đường a."

Bạch hổ lắc lắc cái đuôi, cũng chẳng còn biện pháp nào khác, đành phải ủ rũ chậm rãi bước từng bước theo sau Tương Thanh.

Tương Thanh ngồi trên lưng ngựa, tầm mắt thẳng hướng nhìn về phía trước, nhưng thực ra tâm trí đã thả trôi đi đâu mất, không biết là lại đang suy nghĩ chuyện gì rồi. Hoặc là chuyện gì cũng không nghĩ chẳng ? Chẳng

bao lâu, y cứ ngẩn ngơ như vậy mà ra khỏi cánh rừng, thong thả rảo bước trên con đường đất nhỏ. Ngẫu nhiên bắt gặp một vài thôn dân tình cờ đi qua, Tương Thanh liền ra hiệu Ngao Ô đi vào mé bên trong, tránh cho người ta nhìn thấy nó lại bị dọa cho hết hồn.

Đi thêm một đoạn, con đường càng trở nên vắng vẻ, không còn thấy bóng dáng thôn dân nào nữa, Tương Thanh cũng chẳng mấy chú ý, lại tiếp tục đi. Đột nhiên, từ đằng xa văng vẳng truyền đến một thanh âm kì lạ ... Tương Thanh có chút không xác định được nó là âm thanh gì. Dù sao y cũng chỉ biết thối sáo một chút thôi, còn về những loại nhạc khí khác thì hoàn toàn mù tịt. Hơn nữa thanh âm này nghe thật kỳ quái, cảm giác có chút giống tiếng sáo nhưng âm vực lại cao hơn rất nhiều. Tựa như tiếng dã thú rên rỉ, hơi có vẻ trệ tắc nhưng miễn cưỡng cũng nghe ra được giai điệu. Bất quá, giữa nơi rừng núi hoang vu thế này, thanh âm vụng về trúc trắc càng làm tăng thêm cảm giác tê lương tịch mịch, so với khung cảnh lại tương hợp đến lạ lùng ... Đây không phải là loại nhạc thanh thường thấy ở phương Nam, đâu đó trong ký ức, Tương Thanh cảm thấy như mình đã được nghe những thanh âm này khi còn lang thang trên đại mạc, nhưng nghe ở đâu và vào lúc nào thì y không nhớ.

Còn đang miên man suy nghĩ thì nhạc thanh kia càng lúc càng tới gần, tựa hồ còn thêm cả tiếng chuông leng keng rung động. Tương Thanh nghiêng tai lắng nghe, phát hiện ra có tiếng vó ngựa, còn cả tiếng kẻo kẹt của bánh xe lăn trên mặt đất -- Xem ra phía trước có một chiếc xe ngựa đang đi tới.

Tương Thanh giục ngựa tiến lên, thầm tính toán xem là nên đi men vào lề đường để nhường lối cho xe ngựa qua, hay là chờ đến khi gặp xe thấy người rồi nói sau. Từ đám tạp âm vọng lại, có lẽ chiếc xe này không nhỏ, không những thế còn đang chở khá nặng.

Đi được vài bước, bạch mã bỗng đứng khựng lại. Thì ra giữa đường bị một thân cây lớn nằm chắn ngang.

Tương Thanh khẽ nhíu mày. Gốc thân này khá lớn, đổ ngã ra đường làm choán hết chỗ đi, mà trong lúc đó, chiếc xe ngựa kia cũng đã đi tới trước mặt.

Tương Thanh giương mắt nhìn lên, lập tức giật mình sửng sốt -- Chiếc xe ngựa này hình dạng thật là kỳ quái.

Chẳng phải là do vẻ bề ngoài cũ nát, mà ngược lại, chiếc xe trông khá mới, hơn nữa còn có đến hai con ngựa đen to khỏe kéo xe. Điểm kì lạ chính là trên đầu mỗi con ngựa đều có đeo một cái mặt nạ bảo hộ màu đen, hình dạng cổ quái trông như đầu của kì lân với chiếc sừng nhọn thật dài. Thoạt nhìn, cả hai con hắc mã đều mang một màu đen tuyền quý dị, duy độc giữa trán mỗi con được vẽ thêm hình một con mắt đỏ rực dữ tợn. Từ xa trông lại, nếu không nhìn kỹ, nói không chừng người ta còn lầm tưởng cỗ xe được kéo bởi hai con hắc lân một mắt.

Tương Thanh cố gắng nhớ lại ... Nhưng rốt cục vẫn không tìm ra được chút ký ức nào về loại mặt nạ này. Có lẽ là do sở thích của chủ nhân cỗ xe này thật là độc đáo đi ?

Nhìn lại cả cỗ xe mới phát hiện toàn bộ đều là màu đen. Trần xe, càn xe, trục xe, trục xe ... tất cả đều được đóng từ gỗ mun đen bóng. Tương Thanh âm thầm tặc lưỡi. Loại gỗ mun này có tên là âm trầm mộc, phi thường hiếm có. Ở Thịnh Thanh, một thanh âm trầm mộc có giá trị tương đương với cả vạn hoàng kim. Loại gỗ này cứng rắn như đá tảng, cho dù có bị chôn vùi dưới lòng đất đến cả ngàn năm vẫn không hề bị mối mọt, mục rữa. Chính vì những đặc tính hiếm có như vậy mà phần lớn gỗ âm trầm mộc đều được những nhà lâm tiền nhiều của mua về để đóng quan tài, rất ít dùng cho mục đích khác chứ đừng nói là đem ra đóng làm xe ngựa -- Không chỉ lãng phí mà còn hết sức kỳ quặc.

Cả bốn góc thùng xe đều được phủ bằng những tấm màn đen dày, kín mít không một kẽ hở. Trên trần xe thì điêu khắc một số hoa văn phức tạp,

trông như một loại dây leo của dị tộc bí ẩn cổ quái nào đó, bên cạnh là hình trạm trở mấy con quái điểu. Ở phía chóp đỉnh của thùng xe là tượng hình bốn con quái xà đang nhe nanh vươn ra tứ phía, trên mỗi chiếc răng nanh sắc nhọn của chúng lại được gắn thêm một quả chuông sắt đen hình bát giác. Theo mỗi lần xe lắc lư, những tiếng leng keng giòn rã từ quả chuông nhỏ lại thanh thúy vang lên. Thanh âm nghe như tiếng sáo kia cũng từ trong thùng xe len lỏi truyền ra, có lẽ người thổi sáo đang ngồi trong đó.

Mà điều làm Tương Thanh cảm thấy kì lạ nhất chính là, cỗ xe ngựa này không hề có người đánh xe.

Vậy mà hai con ngựa kia vẫn ngoan ngoãn bước về phía trước, không nhanh không chậm, cứ thẳng hướng mà đi, đôi mắt cũng chuyên chú nhìn đường mà không để lộ ra một tia thất thần nào.

Tương Thanh nhíu mày quan sát, tâm sinh nghi hoặc ... Hai con ngựa này, dường như là được tiếng sáo kia điều khiển ...

Tương Thanh đem bạch mã kéo đến bên cạnh mình rồi lại nhìn chăm chăm vào cỗ xe kia, chỉ thấy nó vẫn lắc lư đi tới trước thân cây bị ngã mới dừng lại. Sau đó, một trong hai chú ngựa nhẹ nhàng khụt khịt mũi, tiếng sáo cũng im bật.

Cả cỗ xe cứ như vậy mà dừng lại, không hề có thêm động tĩnh nào nữa.

Tương Thanh đứng đợi một lúc, còn tưởng sẽ có người từ trong xe nhảy xuống giúp y đẩy khúc cây này đi. Ai dè đợi mãi chẳng thấy có ai, thử lắng nghe tiếng thở từ thùng xe phát ra thì y nhận thấy trong xe chỉ có một người mà thôi.

Lúc này, hai ảnh vệ bồng xuất hiện bên cạnh Tương Thanh, thấp giọng nói, "Phu tử, chúng ta có cần đem gốc cây này di chuyển ra chỗ khác không?"

Tương Thanh gật gật đầu. Hai ảnh vệ kia lập tức tiến lên ôm lấy thân cây, vận khởi nội lực để dịch chuyển nó sang một bên. Thế nhưng thân cây này quá lớn, hai người đã cố hết sức mà vẫn chẳng thể nào làm nó xê dịch nổi đến một ly. Bất đắc dĩ, cả hai bèn đi một vòng quanh quan sát tình hình. Khi đi đến phần gốc cuối thân cây, hai người mới cả kinh phát hiện -- Cái cây này ngay cả rễ cũng bị nhổ bật lên rồi ? Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi thầm nghĩ, giá mà lúc này có anh chàng lỗ mãng Vương Trung Nghĩa ở đây thì tốt rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục hai người đành quyết định đẩy gốc cây này về phía trước, nhưng thực sự là khó khăn lắm a.

Thấy hai ảnh vệ vội vàng đem gốc cây kia chuyển đi, Ngao Ô cũng vui vẻ chạy tới góp sức, nhưng thực ra thì nên nói là quấy rối đúng hơn. Trong khi người ta đang bặm môi ra sức đẩy thì nó lại hết dụi dụi người nọ lại đến cọ cọ người kia, chơi đùa đến là cao hứng.

"Ngao Ô, đừng phá nữa." Ảnh vệ dờ khóc dờ cười xua nó ra chỗ khác. Ngao Ô biết thế lại càng tỏ ra bướng bỉnh hơn, cọ cọ liếm liếm một hồi ... làm cho hai ảnh vệ khóc không ra tiếng luôn.

Tương Thanh cũng không tỏ ra gấp gáp, chỉ điềm nhiên ngồi chờ trên lưng ngựa.

Chính lúc này, tấm màn trên xe ngựa kia bỗng nhiên được vén lên, một người vô thanh vô tức bước xuống khỏi xe.

Tương Thanh cũng kinh ngạc lắp bắp không nói lên lời, thầm nghĩ chủ nhân của xe ngựa này sao mà phản ứng chậm quá đi, lâu như vậy mới chịu xuống xe ? Y giương mắt quan sát, cẩn thận đánh giá người kia. Chỉ thấy người này cao to đỉnh đặc, một thân vận trường bào hắc y kiểu dáng lạ mắt, ngay cả hoa văn cổ quái trên áo choàng cũng được thêu bằng những sợi tơ đen tuyền. Thêm nữa, mái tóc của người kia lại mang một màu đỏ sậm như màu máu khô. Tương Thanh khẽ nhíu mày, màu tóc kì dị như vậy y chưa từng gặp qua, không biết là do bẩm sinh đã vậy hay do chủ nhân của nó cố

ý nhuộm thành màu này. Lại nhìn đến khuôn mặt người kia, chỉ thấy đôi phương đang đeo một chiếc mặt nạ quý màu đen che kín khuôn mặt.

Tương Thanh cũng coi như hành tẩu giang hồ đã lâu, đối với mấy chuyện vu quý này nọ cũng quen thuộc không ít, nhưng loại mặt nạ cổ quái mà người kia đang đeo thì nói thực là y mới chỉ thấy lần đầu.

Chiếc mặt nạ kia có nửa trên là hình mặt người với khuôn mày rậm cau lại, mắt phượng trợn quắc, thoát nhìn vô cùng hung hãn. Nửa phần bên dưới lại giống như miệng kỳ lân đang mở lớn, chìa ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn, dài gần ba tấc. Tương Thanh còn nhớ có một bộ tộc ở vùng Cam Thiển cũng thường mang mặt nạ vu quý, nhưng hình dáng không đến mức quý dị như thế này. Mà người đứng trước mặt y lúc này có để lộ ra ngoài chỉ là đôi bàn tay và hai tai mà thôi.

Tương Thanh chợt chú ý đến vành tai người nọ có xỏ đến hai chiếc vòng khuyên màu đen ... Nhìn dáng người rõ ràng là một đại nam nhân, vậy mà lại đi xỏ khuyên tai, thật không khỏi làm cho người ta nảy sinh cảm giác quái lạ. Mà hai chiếc khuyên tai kia là được kết từ ba hạt châu bằng gỗ mun xâu lại, bên dưới được chặn bằng nút thắt. Mà ba hạt châu kia - hạt nào hạt nấy cũng đều được khắc thành hình đầu lâu.

Người nọ bước xuống mã xa, chậm chạp đưa mắt nhìn cái gốc cây nằm chắn giữa đường đang được hai ảnh vệ nỗ lực dời đi, đoạn lại chậm rãi ngẩng đầu, cùng Tương Thanh đối diện.

Tương Thanh nhìn hẩn một cái, trong lòng cả kinh ... Trên chiếc mặt nạ người kia đang đeo chỉ có phần hai tròng mắt là rỗng không, mà đôi con ngươi bên trong đó lại mang màu đỏ sậm tựa như màu tóc. Người kia nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Tương Thanh, chậm rãi cúi đầu, né tránh ánh mắt của y, tựa như có chút xấu hổ.

Tương Thanh ban đầu còn cảm thấy có điểm khả nghi, nhưng khi thấy hành động của hắn thì lại cảm thấy chính mình còn chưa được thấy nhiều chuyện khác lạ mà sinh nghi. Người này phỏng chừng là do thân phận đặc thù, hoặc là thiên phú dị bẩm, cho nên mới đeo mặt nạ mà ra gặp người. Vậy mà mình lại nhìn người ta chăm chăm như vậy, thật sự là có chút không phải, vì thế y cũng cảm thấy có chút hồ thẹn.

Nghĩ nghĩ một lúc, y liền nhẩy xuống ngựa, nói với hai ảnh vệ đang vừa bị Ngao Ô quấy rối lại vừa hì hục đẩy gốc cây đến toát mồ hôi, "Để ta kéo phía trước cho."

"A, phu tử." Một ảnh vệ kinh hãi kêu lên, trong lòng lo lắng không thôi, nếu để hoàng thượng biết Thanh phu tử phải cực nhọc theo bọn họ dọn đường thế này, trở về không biết phải nghe mắng đến bao lâu a.

Nhưng lời nói còn chưa dứt, ảnh vệ bên cạnh đã đưa tay huých nhẹ, ý bảo - Vẫn còn người khác nữa mà.

Hai người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía hắc y nhân đang đứng, khẽ nhíu mày. Xem cách ăn vận của người này, không muốn kêu gọi sự nghi ngờ của người khác cũng khó đi.

Tương Thanh xắn tay áo, nắm lấy một cành trạc trên thân cây làm điểm tựa, vận khởi nội lực, giúp hai ảnh vệ đem gốc cây đẩy đi.

Ngao Ô thấy thế liền tung tăng chạy đến bên cạnh Tương Thanh, chỉ là khác hẳn với dự đoán của hai ảnh vệ, lần này, nó giúp thật. Chẳng những nó không hề có ý định chọc phá Tương Thanh, mà ngược lại, còn rất hăng hái gặm lấy một đoạn cành cây, giúp y kéo về phía trước.

Ảnh vệ nhìn nhau mặt nhăn mày nhíu. Ngao Ô à, mày như vậy gọi là bắt nạt kẻ yếu đó, biết không !

Rất nhanh, gốc cây đã bị đẩy đi một đoạn dài. Lúc này, hắc y nhân kia bỗng nhiên đi tới bên cạnh Tương Thanh, hai ảnh vệ lập tức trở nên khẩn trương, cau mày quan sát tình huống.

"Đề ta giúp người kéo ?" Hắc y nhân lên tiếng, thanh âm nghe rất khàn, tựa như là người đã có tuổi, Tương Thanh liền cười nói, "Đừng lo, một chút nữa là xong thôi."

Nói xong lại cùng đám ảnh vệ dùng sức đẩy đoạn cây kia đi.

Người nọ lắc đầu, chậm rãi đi tới nắm lấy một nhánh cây trước người Tương Thanh rồi cùng với mọi người ra sức kéo ... Đẩy tới kéo lui một hồi, rốt cục cũng kéo được gốc cây to dùng đó tới ven bìa rừng.

Dọn đường xong, hắc y nhân kia giống như trải qua một phen cật lực, thân người có chút lão đảo không vững.

Tương Thanh vội đỡ lấy hắn, nhưng khi vừa đụng vào tay người kia, y thoáng chốc giật mình. Bàn tay người này vừa lạnh lại vừa cứng như đá. Y vội đảo mắt nhìn qua thì thấy lớp da nhợt nhạt trắng xanh, móng tay lại để dài mang một màu đỏ như máu.

Tương Thanh muốn rút tay về nhưng người kia vẫn một mực giữ lấy tay y, lại nhìn chăm chăm vào mặt y đầy dò xét.

"Gừ ....." Ngao Ô ở bên cạnh gầm nhẹ một tiếng tỏ ý cảnh cáo. Đối phương lúc này mới như bừng tỉnh mà buông tay Tương Thanh ra, "Thất lễ ..."

Tương Thanh khẽ cười cười, ý nói với hai ảnh vệ đang lo lắng đứng sau lưng người kia - Không có việc gì.

Hai ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng lui sang một bên. Tương Thanh hướng về phía hắc y nhân chấp tay cáo biệt, đang chuẩn bị lên ngựa rồi đi

lại nghe thấy hắc y nhân kia sâu kín lên tiếng, "Trong lòng công tử hẳn là vẫn luôn lo lắng cho một người ? Mà người kia đã từng vì công tử mà phải chịu tổn thương. Công tử lo rằng tâm hồn hẳn sẽ bị bóng tối gặm nuốt, hay bản thân hẳn sẽ chìm sâu trong bất hạnh thống khổ không lối thoát ?"

Tương Thanh ngỡ ngàng quay lại nhìn người kia, hỏi, "Người là ai ?"

Người nọ trầm mặc một hồi rồi mới trả lời, "Ta là vu sư của Xa Quỷ tộc."

"Xa Quỷ tộc ?" Tương Thanh nhíu mày, hai ánh vệ phía sau vừa nghe xong cũng thoáng giật mình. Xa Quỷ tộc là một dị tộc nhỏ định cư ngoài đại mạc hoang vu phía Nam. Năm đó, Nam vương Tô Mẫn đã từng cùng Xa Quỷ tộc giao chiến một phen. Bộ tộc này luôn đem đến cho người ta cảm giác thần bí. Nghe nói bọn họ phần lớn là những vu sư tinh thông nhiếp hồn thuật, có thể mê hoặc người khác, thực sự là một bộ tộc vừa nhắc tên đã cảm thấy nhuốm màu quỷ dị. Sau khi Tô Mẫn lên làm Nam vương đã lập tức hạ lệnh tiêu diệt toàn bộ Xa Quỷ tộc. Những vu sư này phần lớn đều phải gánh chịu hình phạt bị thiêu sống, hoặc là tha hương bỏ trốn, cho tới bây giờ đã hầu như tuyệt tích.

Tương Thanh không ngờ mình lại có thể gặp mặt với vu sư của Xa Quỷ tộc tại nơi này, trong lòng không khỏi nảy sinh cảnh giác. Y thận trọng hỏi dò, "Ta nghe nói Xa Quỷ tộc đã gần như bị diệt vong, sao bây giờ lại xuất hiện một vu sư ở giữa Trung Nguyên như vậy ?"

"Chung quy là do bốn mệnh kiên cường mà thôi." Vu sư kia khẽ cười hai tiếng tỏ ý không sao cả, nói, "Công tử đã giúp ta dọn gốc cây chắn đường này đi, ta đây cũng nên có chút đáp lễ. Chẳng hay công tử có muốn biết một chút về tình hình hiện tại của người kia hay không ?"

Tương Thanh sửng sốt nói, "Sao người lại biết chuyện này ?"

"Vu sư của tộc Xa Quỷ chúng ta ít nhiều đều có chút năng lực xúc tâm." Vu sư mỉm cười, giải thích, "Mỗi khi chúng ta chạm vào người ai đó đều có thể nhìn thấu tâm tư của họ ... Biết được tâm sự của họ ... Đương nhiên không thể biết chính xác mọi chuyện nhưng đại khái là vẫn có thể cảm nhận được."

Tương Thanh nửa tin nửa ngờ gật gật đầu. Vu sư lại lên tiếng hỏi y, "Muốn biết sao ? Vậy để ta hỏi Phong thần giúp công tử. Phong thần sẽ đem đáp án mà công tử muốn biết nói cho ta."

Tương Thanh thản nhiên mỉm cười, nói, "Đa tạ hảo ý của người nhưng ta không cần." Nói xong liền phi thân lên lưng ngựa, dẫn theo Ngao Ô dời đi.

Đi được một đoạn không xa lắm, y chợt nghe thấy thanh âm phiêu miểu từ không trung vang lên, "Phong thần nói ... Người mà công tử vẫn luôn cánh cánh trong lòng, hiện tại đang bị bóng tối hắc ám gặm nuốt. Hẳn đã không còn là con người nữa, mà là một con quỷ dữ. Trong tim hẳn giờ đã chỉ có thù hận chất chùng. Hẳn muốn người cùng người người yêu không được chết già."

Tương Thanh vội ngoảnh đầu lại, chỉ thấy vu sư kia đã lên mã xa. Tiếng địch lại một lần nữa vang lên, dẫn dắt hai con ngựa chậm rãi bước đi.

Y sững sờ đứng tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn theo bóng xe ngựa càng lúc càng khuất dần. Những lời vừa rồi vẫn như còn văng vẳng bên tai, cái gì mà đã không còn là con người, cái gì đã biến thành quỷ dữ ?

Ngao Ô gừ nhẹ một tiếng đem tinh thần Tương Thanh kéo trở về. Y quay đầu lại, ra roi thúc ngựa. Bạch mã hí vang một tiếng, tung vó lao như bay về phía trước. Ngao Ô rốt cục cũng lại được tung hoành như trước liền vui mừng hoan hỉ chạy theo sau Tương Thanh.

Hai ảnh vệ lại ẩn mình vào bóng tối. Sự tình vừa rồi bọn họ đều chứng kiến rõ ràng, cả hai đưa mắt nhìn nhau, không khỏi cảm thấy có chút kì

quái.

Chờ cho nhóm Tương Thanh đã đi xa hẳn, chiếc xe ngựa cũng chậm rãi ngừng lại, vu sư kia vén tấm màn sau xe lên nhìn theo rồi từ từ đem mặt nạ tháo xuống, quay sang cười nói với người bên cạnh, "Người ta đã đi xa rồi, đừng có nhìn nữa. Tròng mắt cũng muốn rớt xuống luôn rồi kìa."

Người nọ thu hồi tầm mắt, không để ý đến lời nói châm chọc, chỉ thản nhiên phát tay, "Đi nhanh đi."

Vu sư cười cười, tiếp tục thổi sáo ... Xe ngựa lại lăn bánh lên đường.

...

Tương Thanh một đường phóng như bay đến trúc viện, thăm nghĩ, Ngao Thịnh hẳn là đang lo lắng không yên, thế nào cũng bày trò cái kinh đặc tội Tước Vĩ. Thế nhưng khi y bước vào thư phòng lại chỉ thấy Ngao Thịnh đang ngồi bên cạnh bàn, chuyên tâm lắng nghe Tước Vĩ giảng binh pháp.

Tâm trạng của y vốn đang rối bời cũng dần bình tâm trở lại.

"Thanh ?" Ngao Thịnh tuy rằng đang ngồi nghe không chút phân tâm, nhưng Tương Thanh đã đến, muốn bắt hắn làm bộ như không phát hiện thì đúng là lừa mình dối người a. Tước Vĩ cũng chẳng phải là nhìn không ra vẻ mặt nôn nóng của Ngao Thịnh, lên tiếng, "Tiểu tử à, cũng không còn sớm nữa, nghỉ một lát rồi học tiếp, lão đầu ta đi kiếm chút đồ bỏ bụng đã." Nói xong liền đứng đĩnh bỏ đi.

Ngao Thịnh vội chạy đến bên Tương Thanh, nhưng khi cúi xuống nhìn thì lại thấy sắc mặt y có chút trắng bệch, dường như trong lòng đang có tâm sự.

"Thanh, người làm sao vậy ?" Ngao Thịnh nhíu mày, "Có chuyện gì sao ? Hay là Quan Khế và Tề Tán chọc giận người ?"

"Không phải." Tương Thanh khẽ lắc đầu, thật lâu sau mới nói, "Ta hơi mệt chút thôi."

Ngao Thịnh chợt nhớ ra Tương Thanh đã một đêm không ngủ, lại phải cưỡi ngựa chạy tới chạy lui, hẳn sốt sắng giục, "Người mau đi nằm nghỉ một lát đi."

Tương Thanh gật gật đầu rồi xoay người bước vào phòng ngủ, nhưng rốt cục lại ngăn người ra ngồi im trên tháp.

Ngao Thịnh cảm thấy kì quái, hai ảnh vệ đứng phía sau đưa mắt nhìn nhau rồi cùng tiến đến bên Ngao Thịnh, đem chuyện vừa xảy ra kể hết một lượt.

Ngao Thịnh nghe xong thì hai mày nhíu chặt, ra lệnh, "Các người dẫn người đi thăm dò cho ta xem chiếc xe ngựa kia từ đâu mà đến."

"Dạ." Hai ảnh vệ lập tức thi hành.

Ngao Thịnh đứng trầm ngâm một lúc rồi xoay người rời khỏi thư phòng, bước vào phòng ngủ. Quả nhiên, vừa vào đã thấy Tương Thanh cúi đầu ngồi im trên tháp, không biết trong lòng đang có tâm sự gì.

Ngao Thịnh không nói câu nào, chỉ bước tới rồi ngồi xuống bên cạnh y. Tương Thanh khẽ ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

Ngao Thịnh vươn tay nhẹ vuốt lên hai má y, cười hỏi, "Có muốn ta ôm người một cái không?"

Tương Thanh không nói gì. Ngao Thịnh bèn dựa sát tới, vòng tay ôm lấy y, thì thầm, "Muốn ôm một cái thì cứ nói ... Khách khí với ta như vậy làm gì?"

Tương Thanh tựa đầu vào vai Ngao Thịnh, bên tai như vãn vang lên những lời nói của vu sư kia, "Hắn muốn người cùng người người yêu không được chết già."

Nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy lưng Ngao Thịnh, ánh mắt Tương Thanh cũng dần trở nên sắc lạnh. Vòng tay đang ôm ghì lấy y này là thứ ấm áp duy nhất mà y còn có được. Y không đành lòng đánh mất đôi tay này ... Giờ phút này đây, cho dù phải chết, y cũng tuyệt đối không muốn rời đi.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 47] Hiểu lầm

Tương Thanh lặng im để Ngao Thịnh ôm mình. Ban đầu đúng là chỉ đơn thuần ôm ấp, nhưng chỉ một chốc lát sau, Ngao Thịnh lại bắt đầu không kiểm soát nổi bàn tay của mình. Đầu tiên là chậm rãi ve vuốt thắt lưng Tương Thanh, sau đó, bàn tay mất nết bắt đầu đi xuống, đi xuống, đi xuống nữa, lần ra đằng sau. Tương Thanh vội bắt lấy tay hắn.

Ngao Thịnh giương mắt nhìn, chỉ thấy Tương Thanh cau mày trừng lại hắn, "Người không thể thành thật được một lúc sao ?"

Ngao Thịnh nhú mày, cười vô lại, "Phía dưới của ta đã rất thành thật rồi, giờ người còn bắt cả phía trên cũng phải thành thật theo nữa, chuyện này có chút khó khăn a."

Tương Thanh ngẩn ra một lúc mới hiểu câu Ngao Thịnh vừa nói là ý gì. Y hậm hực hất tay hắn ra, cả giận mắng, "Người càng ngày càng hạ lưu !"

Ngao Thịnh cười xấu xa, "Người nói ta hạ lưu, vậy ta đây không thèm khách khí nữa ! Để ta chân chính hạ lưu cho người xem !" Nói xong liền nhào tới, đè Tương Thanh ra hôn. Tương Thanh giãy dụa chống cự lại, giận dữ nói, "Người lại muốn bị đánh ?"

Ngao Thịnh bĩu môi, "Người ngoài việc đánh đập ta, không còn cách phản kháng nào khác sao ?"

"Còn có thể phản kháng như thế nào nữa ?" Tương Thanh có chút khó hiểu nhìn Ngao Thịnh, "Ta sẽ không dụng độc, lại càng không mắng chửi người được !"

Ngao Thịnh cười tủm tỉm, "Thanh, thật ra người có thể ăn ngược đậu hũ của ta mà. Như vậy là chúng ta hòa nhau rồi."

Tương Thanh trắng mắt lờm hẩn, rút tay về, lại nhích người ngồi cách xa Ngao Thịnh một chút, bước xuống giường, nói, "Người cùng Tước Vĩ lão nhân nghiên cứu binh pháp tới đâu rồi?"

"Ông ấy chỉ cho ta mấy phương pháp dùng để đối phó Tề Soán Thiên rất là hữu dụng a. Nhưng hiệu quả cụ thể còn phải xem khả năng ứng dụng của bản thân ta nữa." Ngao Thịnh đứng dậy chỉnh lại đai lưng, "Còn người? Tề Tán và Quan Khế có gây khó dễ gì cho người không?"

"Ân ..." Tương Thanh trầm ngâm một lúc mới đem chuyện Tề Tán định dùng giao ngư để đối phó với giao nhân, còn cả lời cuối cùng hẩn nói trước khi y rời đi nữa.

Ngao Thịnh nghe xong chỉ cười lạnh một tiếng, nói, "Nhân bất vi kỷ, vô độc bất trượng phu. Tề Tán này so với ta còn giống loài lang sói hơn. Nhưng tính cách của hẩn lại làm ta rất vừa lòng, ít nhất thì hẩn còn biết bản thân mình muốn cái gì."

Tương Thanh gật gật đầu, "Bất quá, chúng ta vẫn nên đề phòng cảnh giác, để thái quá, không chừng sẽ gây họa."

"Ân." Ngao Thịnh khẽ gật đầu.

Sau đó, Tương Thanh lại đem chuyện của Quan Khế nói qua một chút, "Tề Tán bảo ta nên thử chú ý ánh mắt Quan Khế mỗi khi nhìn người, đến lúc đó sẽ hiểu được rốt cục là Quan Khế có muốn hại người hay không?"

Ngao Thịnh sững sốt một chút rồi cau mày ngẫm nghĩ, bật cười, "Tên kia không phải là thăm coi trọng ta đây chứ?"

Tương Thanh cũng hơi ngỡ ngàng, nhìn chăm chăm vào mặt Ngao Thịnh, sau đó, mặt y cũng dần đỏ lên, hỏi vặn lại, "Coi trọng người ? Ai mà thèm coi trọng người ..."

"Ây !" Ngao Thịnh dở khóc dở cười nắm lấy tay Tương Thanh, "Ta nói mà người còn không chịu tin. Người coi trọng ta nhiều lắm đó. Kẻ nào nhìn ta mà thấy không vừa mắt mới là đồ bất thường a ! Ngao Thịnh ta bất luận bộ dáng, trí óc, võ công, diện mạo có chỗ nào thua kém người khác chứ ? Hơn nữa lão tử còn là hoàng đế ! Là nhân trung chi long a !"

Tương Thanh từ trước đến giờ vốn không mấy để ý đến vấn đề này nhưng y cũng phải công nhận là đúng vậy thật ! Ngao Thịnh đúng là một người rất xuất sắc, mà người như vậy, có nhiều người thích cũng là đương nhiên ... Nhưng mà, suy nghĩ cẩn thận lại một chút thì ... Sao y vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không tự nhiên nhỉ ? Có điều, không tự nhiên ở chỗ nào thì y đành chịu, không thể nói rõ ràng ra được. Mà Ngao Thịnh mỗi ngày đều ở bên tai y làm nhảm không dứt, rằng Ngao Thịnh phải thích Tương Thanh thì mới đúng là Ngao Thịnh, người Ngao Thịnh thích chỉ có Tương Thanh mà thôi ... Nói như thế đó là điều hiển nhiên. Nhưng hiện giờ trong đầu Tương Thanh lại vụt qua một ý niệm, khiến cho y bỗng dưng có cảm giác bưng bình ... Có người thích Ngao Thịnh thì đương nhiên hẳn cũng có thể thích người khác nữa mà. Hay nói cách khác, nếu Ngao Thịnh không còn là Ngao Thịnh - thích - Tương Thanh nữa mà là Ngao Thịnh - thích - người khác, vậy mối quan hệ giữa hai người sẽ là dạng gì đây ?

"Thanh." Ngao Thịnh thấy Tương Thanh bỗng dưng ngậy mặt ra trầm tư, liền hỏi, "Người nghĩ cái gì vậy ? Ghen sao ?"

Tương Thanh quay sang nhìn Ngao Thịnh rồi lại cúi đầu không nói, cảm giác có chút mất hứng.

Ngao Thịnh nhìn sắc mặt Tương Thanh, trong tâm không khỏi một hồi nhốn nháo, Thanh không phải là đang ghen đấy chứ ? Tưởng tượng đến

đây, trong lòng hẳn thiếu điều muốn phất cờ ăn mừng, nhưng vẫn quyết định thử thêm một lần nữa.

"Thanh." Ngao Thịnh ra vẻ nghiêm túc hỏi, "Nếu có người khác thích ta, hoặc ta đi thích người khác, người thật sự sẽ không để ý sao ?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ một lúc, nhỏ giọng nói, "Thích một người phải có lý do. Người không phải nói các người còn chưa từng gặp mặt sao ?"

Ngao Thịnh ngắt lời y, nói, "Nếu hẳn chính là thích ta vô điều kiện, không hề có ý đồ nào khác, vậy thì người nghĩ sao ?"

Tương Thanh sửng sốt, giương mắt nhìn Ngao Thịnh, thật lâu sau mới lên tiếng, "Hẳn thích người, nhưng người đâu nhất định phải thích lại hẳn, đúng không ... Cảm tình cũng có lúc đơn phương mà."

"Nói cũng đúng a." Ngao Thịnh gật đầu, "Hẳn thích ta, ta không thích hẳn, nếu ta không để ý đến hẳn, người nói hẳn phải làm sao bây giờ ?"

"Ta không biết." Tương Thanh lắc đầu, "Nếu tình cảm không được đáp lại, chi bằng buông tay đi, sau đó còn có thể thích người khác nữa mà."

Ngao Thịnh nở nụ cười, ghé sát lại bên Tương thanh, "Thanh, chính người cũng nói nếu không được đáp lại thì nên buông tay. Vậy còn chúng ta thì sao ? Ta thích người, vậy mà người cứ luôn thờ ơ không đáp lại, người không sợ một ngày nào đó ta sẽ đi thích người khác, di tình biệt luyến sao ?"

Tương Thanh sửng sốt ngẩng đầu cùng Ngao Thịnh đối diện. Trong mắt y xẹt qua một tia lo lắng cùng bối rối nhưng nhiều đó thôi cũng đủ làm Ngao Thịnh sững sờ. Thanh đúng là đang ghen rồi.

Đúng lúc này, Tước Vĩ mồm gặm chân gà đứng đỉnh đi tới trước cửa, nói, "Nhóc Ngao Thịnh, ra đây đi ! Nếu không học bài thì cùng ăn tối a !"

"Nga !" Ngao Thịnh gật gật đầu rồi đi theo lão nhân gia. Lúc quay đầu lại nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y vẫn đang chậm rãi bước theo hẵn, bộ dáng cúi đầu có chút đăm chiêu. Ngao Thịnh trong lòng thấp thỏm chờ đợi, liệu Thanh có thể nào cho hẵn biết đáp án sớm hơn một chút được không a?

Dùng bữa xong, Ngao Thịnh lại theo Tước Vĩ tới thư phòng học binh pháp, Tương Thanh một mình ngẩn ngơ ngồi trên ghế đá giữa sân viện, Ngao Ô thấy vậy liền mon men tới gần cọ nhẹ vào lòng y. Tương Thanh vươn tay kéo nó tựa sát lại, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông dày mượt như nhung.

Trên tay truyền đến cảm giác nhẵn mịn mềm mại, Tương Thanh lơ đãng vuốt lông Ngao Ô, đầu óc lại bắt đầu phiêu du đi đâu mất.

Y đột nhiên nghĩ đến Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên, Tư Đồ cùng Hoàng Bán Tiên. Nếu giả dụ, Mộc Lăng không đụng phải Tần Vọng Thiên, mà Tư Đồ cũng không gặp được Hoàng Bán Tiên, không biết bọn họ có thể nào sẽ đi yêu thương một người khác, sẽ cùng với người khác đó tư thủ trọn đời hay không.

Trong mắt mọi người, bọn họ có khác nào một đôi thần tiên quyến lữ. Nhưng nếu trước đó cả hai không tình cờ gặp gỡ, ngược lại, Tiểu Hoàng gặp được một người cường mạnh thật lòng thương cậu, còn Tư Đồ cũng gặp được một thiếu niên ôn hòa nhu thuận ... Như vậy chẳng phải sẽ ghép thành hai đôi thần tiên quyến lữ khác sao ? Nói cách khác, mối quan hệ được gọi là thần tiên quyến lữ gì đó kỳ thực cũng không phải dành riêng cho hai người, mà chỉ cần là hai người hợp nhau là được rồi.

Y cùng Ngao Thịnh, cứ như vậy biết đến khi nào mới có điểm dừng ? Giả hoặc cả hai vĩnh viễn không bao giờ có điểm kết thúc, vẫn cứ dây dưa đưa dứa, khiến cho đối phương càng cảm thấy mệt mỏi, rồi đến một ngày, bọn họ mới nhận ra rằng cả hai đều không hề yêu nhau ...

Ba năm qua, nếu không phải Ngao Thịnh cứ một mực truy tìm, có lẽ y sẽ không bao giờ quay lại hoàng cung nữa. Đối với đoạn tình cảm này, dù là y hay Ngao Thịnh cũng không thể phân rõ ai phải trả giá nhiều hơn, mà hiện tại vẫn là kẻ co người kéo. Ngao Thịnh nói không sai, tình cảm phải là song phương trao nhận, nếu như đến một ngày, hắn cảm thấy mỏi mệt, muốn buông tay, vậy thì quan hệ giữa hai người sẽ tính là dạng gì đây ... Một ngày nào đó, Ngao Thịnh yêu người khác, vậy y có hay không sẽ oán hận hắn ? Nhưng y lấy tư cách gì để oán hận hắn, khi mà chính những thứ bản thân mình cho đi chẳng thể nhiều bằng những thứ mà Ngao Thịnh đã đánh đổi ?

Tương Thanh càng nghĩ càng cảm thấy hốt hoảng trong lòng, thẳng đến khi mặt trời đã lặn về đằng tây, chuyện cần nghĩ vẫn nghĩ chưa thông, nhưng lại có một cảm giác giống như vừa được giác ngộ -- Nếu thực có một ngày Ngao Thịnh coi y như người xa lạ, y hắn là sẽ thương tâm lắm. Hoặc là hắn đem tâm đi thích người khác, y biết chắc rằng bản thân mình không hề muốn vậy ...

Mấy chuyện tình cảm như thế này, kỳ thực có dẫn đo mấy cũng chẳng có ích gì. Tương Thanh chỉ cần loáng thoáng tưởng tượng đã có thể cho ra rất nhiều lý do để Ngao Thịnh di tình biệt luyện quên bỏ tình xưa. Cứ lấy Quan Khế ra làm ví dụ, luận bộ dáng, tài trí, thân phận, địa vị ... chẳng có mặt nào thua kém, mà điều quan trọng nhất, chính là hắn thực sự thích Ngao Thịnh ! Hơn nữa hắn còn vì Ngao Thịnh mà gây khó dễ cho y. Giờ nghĩ ngược lại, nếu người Ngao Thịnh thích chính là Quan Khế, liệu y có vì điều đó mà đi gây khó dễ cho Quan Khế không đây ? Trong khắp thiên hạ này, người tốt hơn y còn có đến hàng trăm hàng triệu, những bậc quân chủ đế vương như Ngao Thịnh lại chỉ có duy nhất một mình hắn mà thôi. Ai có thể nói chắc rằng sau này Ngao Thịnh sẽ không gặp được người nào tốt hơn y chứ ?

Tương Thanh khe khẽ thở dài, kỳ thật đây cũng không phải là mấy chuyện trọng yếu. Điều quan trọng nhất lúc này chính là y còn chưa đủ can đảm để đón nhận Ngao Thịnh, bởi lẽ trong lòng y còn rất nhiều gút mắc chưa được tháo gỡ. Nhưng thời gian có bao giờ chịu chờ đợi một ai, Ngao Thịnh đã chờ y ba năm rồi, hẳn bây giờ có còn kiên nhẫn để tiếp tục đợi nữa không đây ?

"Uy !" Tương Thanh còn đang suy tư rối bời, chợt nghe thấy Tước Vĩ từ trong thư phòng gào vọng ra, "Tiểu Thanh à, mau đi nấu mì đi ! Ta muốn ăn món mì như tối hôm qua đó !"

Tương Thanh giật mình, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Tước Vĩ lão nhân ngồi trong thư phòng đang hất hất đầu ra hiệu cho y. Ngay sau đó, tầm mắt y lại không tự giác hướng về phía Ngao Thịnh, thấy hắn cũng đang nhìn mình, trong mắt tràn ngập ý cười. Tương Thanh lại tưởng tượng đến ánh mắt này đến một ngày nào đó bỗng trở nên lạnh như băng, không bao giờ dõi theo y nữa, trong tâm bỗng nổi lên một trận hốt hoảng. Không dám nghĩ nhiều nữa, Tương Thanh vội đứng dậy hướng về phía trù phòng.

Ngao Thịnh thấy thần sắc Tương Thanh có chút khác thường, không khỏi lo lắng liệu có phải tên vu sư vừa rồi nói hươu nói vượn điều gì làm y phiền lòng hay không. Hắn nhấp nhồm quay sang nói với Tước Vĩ, "Lão nhân, để ta đi pha trà cho ông."

Lão nhân gia một tay chống má tựa dài ra trên bàn, thấy Ngao Thịnh và Tương Thanh đều mang vẻ lơ lơ dang dang thì bất đắc dĩ lắc đầu, phẩy tay nói, "Đi đi."

Ngao Thịnh cầm ấm trà rỗng không chạy biến ra khỏi phòng, một mạch đi thẳng xuống trù phòng, vừa lúc bắt gặp Tương Thanh đang ngây ngẩn đứng giữa phòng bếp.

"Thanh." Ngao Thịnh gọi một tiếng.

Tương Thanh quay đầu lại, thấy Ngao thịnh đang cầm ấm trà đứng ngay bên cạnh, hỏi y, "Có nước sôi không ? Ta pha trà."

Tương Thanh lại nhìn sang ấm nước đang đun trên bếp, trả lời, "Chờ thêm một lát nữa đi."

"Vậy ta đứng đây chờ." Ngao Thịnh đứng cạnh Tương Thanh, nghiêng đầu hỏi y, "Người làm sao vậy ? Có tâm sự à ?"

Tương Thanh buông chày cán bột trong tay xuống, đột nhiên lên tiếng, "Ta có chuyện muốn hỏi người."

"Hỏi đi." Ngao Thịnh vẫn chăm chú nhìn y.

Tương Thanh trầm ngâm một hồi rồi mới nói, " ... Nếu một ngày nào đó, bên cạnh người xuất hiện một người mạnh hơn ta, giỏi hơn ta, lại đối tốt với người hơn ta, người có động tâm với người đó không ?"

Ngao Thịnh sửng sốt, trong lòng bỗng dưng muốn bật cười. Vừa rồi sắc mặt Thanh cứ ủ dột u sầu, hóa ra là đang suy nghĩ chuyện này sao ? Hẳn thật muốn nổi cơn đắc ý quá mà, xem ra Quan Khế đúng là đã chọc giận Thanh rồi ! Ngao Thịnh vừa định nhanh nhẩu thốt ra một câu "Làm sao có thể ?", nhưng lại bắt gặp vẻ mặt khẩn trương của Tương Thanh, hẳn liền có chút do dự. Liệu có nên làm cho Thanh khẩn trương hơn chút nữa không đây ? Nói không chừng sau đây y sẽ phải thừa nhận cảm giác của mình a !

Ngao Thịnh cứ vừa tưởng tượng vừa do dự.

Tương Thanh thấy hẳn chần chừ không nói, trong lòng chột lạnh, cúi đầu tiếp tục nhào bột làm mì.

Ngao Thịnh trợn mắt nhìn, nghĩ muốn mở miệng nói chuyện thì thấy Tương Thanh đang mài miết làm nốt việc còn dang dở, vậy nên kéo kéo tay áo y, "Thanh ?"

Tương Thanh chỉ nhẹ giọng lên tiếng, "Nước sôi rồi."

Ngao Thịnh cúi đầu nhìn, chỉ thấy nước trong ấm đã muốn sôi trào ra ngoài.

Tương Thanh rót nước sôi vào ấm trà cho hẵn, nói, "Mau trở về nghe giảng tiếp đi, đừng để lão nhân gia phải đợi."

"Nga." Ngao Thịnh bưng ấm trà, định sáp lại hôn nhẹ lên má Tương Thanh một cái, y liền nghiêng đầu né tránh.

Ngao Thịnh trộm hôn không được cũng không để bụng chuyện này, dù sao mười lần đánh lén, có thể đánh trúng một lần đã là thành công rồi. Vì vậy liền bưng ấm ra ngoài, bất quá trong lòng vẫn cảm thấy có chút gì đó là lạ !

Đợi Ngao Thịnh đi rồi, Tương Thanh nhìn nhìn phần bột mì đang cán dở, cán thêm vài cái nữa, sau đó sẽ cắt mì ... Tay cầm dao có cảm giác nặng trĩu, mà trong lòng, không hiểu sao cứ âm ỉn tức giận.

Ngao Thịnh vừa rồi đã dao động. Nói cách khác, nếu sau này thực sự xuất hiện một người như vậy, rất có thể hẵn sẽ thay lòng đổi dạ ?

Tương Thanh một bên suy nghĩ một bên nhóm bếp, cho thịt vào chảo xào chín. Lửa bếp càng đốt càng cháy to, so với lửa trong lòng cũng chẳng kém là bao. Y thầm nghĩ, Ngao Thịnh đúng là đồ vô lương tâm, có thể dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy ! Tưởng tượng ngược lại, đặt vào địa vị của y chắc sẽ không thay đổi nhanh như vậy đâu, mà phỏng chừng cả đời này, ngoại trừ Ngao Thịnh y sẽ chẳng thể gần gũi được với ai hơn thế nữa.

Càng nghĩ càng thấy uất ức không thể nuốt trôi, Tương Thanh lắc lắc đầu, tự bất mãn với chính mình. Thật là, có phải tiểu nha đầu đâu mà cứ canh cánh lo được lo mất vậy a. Tên sói con Ngao Thịnh kia từ xưa đến giờ vẫn là kẻ vô lương tâm vậy đó !

Nghĩ đến đây, chợt nghĩ thấy có mùi khen khét, Tương Thanh cúi xuống nhìn thì thấy thịt trong chảo đã muốn cháy xém luôn rồi.

"Không xong." Tương Thanh vội vàng định xúc chỗ thịt đã cháy đen như than kia đi, nhưng ngẫm lại, việc gì phải nấu thật ngon cho hắn ăn chứ? Dù sao cũng là đồ vô tình vô nghĩa. Nghĩ vậy y liền vung tay đổ luôn cả mớ thức ăn vào chảo, sau đó cầm giạn đảo đảo khuấy khuấy, khuấy đến mức lá rau cũng xoắn nát vào nhau luôn. Tiếp đó, Tương Thanh trút luôn cả một rổ mì sợi vừa trung nóng vào, lần này ngay cả rửa qua nước lạnh y cũng không làm, vậy nên sợi mì cứ dính bết vào nhau, bám dày một lớp dưới đáy chảo. Tương Thanh chẳng buồn quản, xúc một thìa muối lớn, lại thêm một vốc ớt tươi ném vào trong chảo, đảo qua đảo lại ... Cuối cùng, hai đĩa mì lớn thật lớn được xúc ra, đen đen khét khét rất quái lạ.

Ngao Ô lúc đầu thấy Tương Thanh vào bếp nấu ăn thì hí hửng dẫn theo tiểu hoàng cầu tò tò đi vào xem có xơ múi được chút đồ ngon lành nào lót dạ hay không ... Thế nhưng đợi đến khi nó chờ muốn phát oải, lại nghĩ thấy thoang thoang một thứ mùi rất khó tả, lại cay xé đến chảy nước mắt.

Tương Thanh bưng đĩa mì tới cho Ngao Ô người người.

Ngao Ô vội vàng cúp đuôi ù té, vừa chạy vừa hắt xì không dứt, nép vào một góc trốn mắt nhìn Tương Thanh đầy khó hiểu.

Tương Thanh cảm thấy như vừa trút được giận, sai ảnh vệ đi mua một khối thịt bò và gà quay về cho Ngao Ô và tiểu hoàng cầu, lại thêm một bàn ăn thật thịnh soạn cho chính họ nữa.

Ảnh vệ hai mặt nhìn nhau, lại khẽ liếc đến hai đĩa mì vừa đen vừa bết như hồ dán trên tay y, xoay người bỏ chạy.

Tương Thanh đặt hai đôi đũa lên đĩa mì như người ta xếp đồ cúng, bưng ra khỏi bếp hướng tới thư phòng.

"Ai nha ! Mì tới rồi !" Lão nhân từ tối qua được ném thử tay nghề nấu nướng của Tương Thanh, nghiền tới mức ngay cả trong mơ cũng mơ thấy mình đang ăn mì, nước miếng rất nhanh đã ứa ra.

Tương Thanh bước vào, mặt không chút thay đổi, đem hai đĩa mì đặt lên bàn xong cũng chẳng nói chẳng rằng, xoay người rời đi.

Tước Vĩ cùng Ngao Thịnh trợn mắt nhìn nhau, lại nhìn xuống bàn ... Há hốc mồm.

"Ách, Ngao Thịnh a, đồ nhi ngoan, nói coi đây là cái gì vậy ?" Tước Vĩ cầm đũa chọc chọc vào mớ thức ăn đang bết xoăn lầy nhau trong đĩa, bới ra được mấy sợi mì trắng trắng, vài cái lá rau xanh xanh, còn có mấy miếng thịt đen đen vụn vụn.

Ngao Thịnh trầm mặc nhìn đĩa mì thật lâu, cầm đũa gắp thử một miếng nhỏ, vừa cho vào miệng đã vội nhổ ra, ho sặc sụa, thầm nghĩ, Thanh không phải là muốn độc chết bọn họ đấy chứ ?

Lão nhân gia lắc đầu nhìn đĩa mì, thận trọng hỏi, "Không phải là người lại chọc giận Tiểu Thanh đấy chứ ?"

Ngao Thịnh vẻ mặt hồ nghi, vội phản bác, "Không phải a ... Đúng là y vừa gặp chút chuyện không vui trên đường, nhưng là ..."

"Ai, vụ này chắc chắn không liên quan đến người khác, Tiểu Thanh rõ ràng là sinh khí với người mà. Hại ta cũng bị vạ lây luôn nè !" Lão nhân khoát tay nói, "Người vừa rời ở trong bếp nói gì với người ta vậy ?"

Ngao Thịnh xoa cằm, một năm một mười đem hết tất cả mọi chuyện ra kể cho Tước Vĩ. Lão nhân nghe xong, vỗ bàn cười nói, "Tiểu lang nhi, lão nhân ta chúc mừng người. Tiểu Thanh đích thực là coi trọng người a."

Ngao Thịnh trong lòng vui vẻ, vắn vẹo hỏi lại, "Thật sao ?"

Khóe miệng lão nhân nhếch lên cười khẽ, nói, "Người cũng đừng vui mừng quá sớm. Tên tiểu tử đầu óc bả đậu này, không đâu lại đi chọc giận người khó khăn lắm mới có một lần động tâm như Tiểu Thanh, người định kiếm củi ba năm thiêu một giờ à?"

"Ông nói vậy là sao?" Ngao Thịnh há hốc mồm nhìn lão nhân.

Tước Vĩ mỉm cười, nói, "Trong một khắc người do dự kia, nói coi Thanh phu tử của người đã nghĩ gì, hả?"

Ngao Thịnh lắc đầu, lúc đó hẳn còn chưa kịp mở miệng nói, Thanh đã rót nước để đuổi khéo hẳn đi rồi. Ý từ trước đến giờ vẫn kiệm lời như vậy mà.

"Đương nhiên y sẽ nghĩ chệch sang hướng khác, rằng nếu người thực sự gặp được người tốt hơn y, người chắc chắn sẽ thay lòng đổi dạ." Lão nhân mỉa mai, "Nếu ta là y, lập tức sẽ bỏ đi luôn. Đối tốt với một kẻ ác nhân thất đức, vong ơn bội nghĩa như người làm gì chứ. Sau này cũng không thèm nhìn mặt người luôn ..."

Không đợi lão nhân nói xong, sắc mặt Ngao Thịnh đã thay đổi, đứng bật dậy lao ra khỏi phòng, cả quyển sách đang cầm trên tay cũng không thèm để ý, quăng qua một bên.

Lão nhân gia nhìn bóng lưng Ngao Thịnh lao đi như bay, không khỏi lắc đầu cảm thán, "Ai ... tuổi trẻ thật là tốt. Làm sai vẫn có thể sửa chữa, người đã ra đi cũng có thể tìm trở về."

Vừa nói vừa ngửa cổ tu rượu trong hồ lô, chợt thấy tiểu hoàng cầu mồm ngoạm một con gà quay bong nhẩy từ đâu tung tăng chạy tới, lão nhân há mồm phun hết rượu ra ngoài. Buông hồ lô rượu xuống, lão nhân bê đĩa mì dư dư về phía tiểu hoàng cầu, dụ dỗ, "A Uông à, ngoan, ta đem mì xào đổi lấy gà quay của người được không?"

Tiểu hoàng cầu vẩy vẩy đuôi, xoay người chạy vào góc nhà nằm gặm xương..

Lão nhân gia giậm chân mắng, "Đồ vô lương tâm."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 48] Lượng giải

Ngao Thịnh lao ra khỏi thư phòng của Tước Vĩ, vội vã chạy đi tìm Tương Thanh. Hắn không ngờ chỉ vì bản thân nhất thời vênh váo đắc ý đã vô tình chọc giận Tương Thanh. Thật đúng là người thành thật không thể trêu đùa ! Lão nhân gia mạng cũng phải thôi, hắn đúng là đồ đầu óc bả đậu mà. Chợt nghe thấy có mấy tiếng động nhỏ từ trù phòng vang tới, Ngao Thịnh nhón chân nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tương Thanh đang thu dọn đồ đạc, lại nhìn lướt qua bếp lò, Ngao Thịnh tự ý thức rằng lần này chọc Tương Thanh giận thực không nhỏ nha, căn bếp này thiếu chút nữa đã ..... Cả một bên vách tường đã bị khói ám cho đen kịt rồi kìa.

Nhìn tới nhìn lui, Ngao Thịnh bỗng dừng nổi tính tò mò. Tương Thanh rất ít khi phát giận, nghiêm trọng nhất chính là không thèm để ý đến hắn nữa thôi, giống như hôm nay là lần đầu tiên. Con người này nếu bị chọc cho nổi giận thật sự, không biết có mở miệng mắng chửi người hay không a ? Mà mồm miệng Tương Thanh chậm chạp như vậy, có mắng người khác cũng chẳng mắng quá được hai câu, chắc chắn là rất đáng yêu !

Nghĩ đến đây, Ngao Thịnh nhịn không nổi liền bước vào cửa bếp, muốn nhìn y cho rõ thêm một chút. Tương Thanh đã sớm cảm thấy có người đứng ngoài cửa, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy người kia chính là Ngao Thịnh thì không thèm để ý đến nữa, cúi đầu tiếp tục thu dọn.

Ngao Thịnh bất đắc dĩ gãi gãi đầu, lần này khéo quá hóa vụng, tự đem đá đập chân mình rồi, giờ phải nhanh chóng chạy tới xin bồi tội mới là khôn ngoan nha, lỡ như về sau Thanh không thèm để ý đến hắn nữa, hắn biết tìm

ai mà khóc bây giờ. Nghĩ đến đây, Ngao Thịnh liền nhấc chân bước vào trong bếp, nhẹ giọng gọi, "Thanh, mì xào còn không ?"

Tương Thanh không lên tiếng, lại nghe Ngao Thịnh nói tiếp, "Mì kia ngon quá, lão đầu nhi ăn xong rồi, còn đòi thêm nữa."

Tương Thanh sửng sốt, thầm nghĩ, đĩa mì kia ăn được thật sao ? Y hồ nghi quay lại nhìn thì thấy Ngao Thịnh cũng đang liếc mắt ngó sang.

"Còn không a ?" Ngao Thịnh sáp lại gần, cười tùm tùm hỏi.

Tương Thanh quay mặt đi không đáp, tâm nói -- Muốn ăn thì tự đi mà nấu.

"Ai." Ngao thịnh vội vươn tay giữ chặt lấy y, cười hỏi, "Ăn cơm chưa ?"

Tương Thanh hừ lạnh một tiếng, nuốt xuống cơn tức to như vậy rồi thì còn nhét thêm cơm vào đâu được nữa ? Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, y cũng không có nói ra, chỉ lạnh nhạt lắc đầu.

"Có đói bụng không ?" Ngao Thịnh nhẹ giọng hỏi đầy quan tâm, "Ta làm mì xào cho người ăn nhé ?"

Tương Thanh sửng sốt ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh như muốn hỏi -- Người biết xào mì sao ?"

Ngao Thịnh xắn tay áo bước tới, cười nói, "Coi thường ta vậy sao ? Để lần này bộc lộ tài năng cho người xem ..... À, phải rồi, nếu ta xào mì ra mà ăn ngon thì tính sao đây, hả ?"

Tương Thanh trong lòng thầm nghĩ, mình còn đang làm mặt lạnh với hắn cơ mà, giờ mở miệng ra nói chuyện thì thật kì...

"Thanh ?", Ngao Thịnh tùm tùm cười hỏi, "Sao hôm nay trông người cứ là lạ vậy ? Có chuyện gì không vui à ?"

Tương Thanh không nói lời nào, thăm mắng Ngao Thịnh đúng là đồ trì độn !

Ngao Thịnh vươn tay cầm lấy mớ rau trên bàn, bắt đầu cắt nhỏ.

Tương Thanh vội vàng ngăn hãm lại, "Sao người chưa rửa rau mà đã cắt rồi ?"

Ngao Thịnh nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, cười nói, "Người chịu lên tiếng rồi a ?"

Tương Thanh trừng mắt lườm hăm một cái, nhưng khi thấy Ngao Thịnh ủ rũ, bày ra bộ dạng như vừa làm sai chuyện gì thì y lại có chút buồn bực không biết nói sao.

"Ai ....." Ngao Thịnh thở dài, buông con dao và đồ ăn trong tay xuống, quay sang nói với Tương Thanh, "Thanh, người giận ta ?"

Tương Thanh không nói lời nào, lại bị Ngao Thịnh túm lấy, hỏi tiếp, "Vậy ta hỏi người, nếu sau này xuất hiện một người tốt hơn ta, người đó lại rất thích người. Người sẽ thay lòng đổi dạ sao ?"

Tương Thanh nghe Ngao Thịnh hỏi vậy, lửa giận trong lòng lại một lần nữa bốc lên. Y quay sang trừng mắt liếc hăm một cái, "Đương nhiên là không !"

Ngao Thịnh mở to hai mắt, vừa mừng vừa sợ.

Tương Thanh chợt nhận ra mình vừa nói hớ, vội vàng chữa lời, "Nhưng hiện tại thì có !"

"Cái gì ?" Ngao Thịnh kinh hãi gào lên, "Sao lại như vậy được ?"

Tương Thanh thấy vẻ mặt sốt ruột của hãm thì thăm nghĩ, người thay lòng đổi dạ được, không lý nào lại không cho ta đi tình biệt luyến !

"Thanh, những lời vừa rồi của ta không phải có ý đó. Người hiểu lầm ta rồi." Ngao Thịnh túm lấy cánh tay y không chịu buông, còn xáp lại gần, cọ cọ dụi dụi.

Tương Thanh nhíu mày nhìn Ngao Thịnh, lại nghe hắn nói tiếp, "Ta sao có thể thay lòng đổi dạ được chứ?"

Tương Thanh lặng im, trầm nghĩ -- Chính người nói chứ ai?

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh không chịu nói chuyện với mình, bèn vươn tay nắm lấy quai hàm y.

"A ....." Tương Thanh bị hắn niết đến phát đau, gạt tay hắn ra, vừa xoa má vừa trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, thầm mắng, người mạnh tay như vậy làm gì chứ?

Ngao Thịnh chỉ nhìn Tương Thanh, chậm rãi nói, "Thanh, lúc bình thường người đều trốn tránh ta, chẳng bao giờ chịu tươi cười với ta, cũng chẳng chịu tâm tình nhiều hơn vài câu. Người cứ như vậy làm ta ngay cả nằm mơ cũng muốn thấy người một ngày nào đó sẽ vì ta mà nổi cơn ghen."

Tương Thanh sững sốt nhìn Ngao Thịnh, âm thầm hồi tưởng -- Mình thực sự đối xử lạnh lùng với Ngao Thịnh vậy sao?

"Trước kia người vẫn thường trò chuyện với ta mà." Ngao Thịnh nhẹ nhàng ôm lấy Tương Thanh, "Bất quá lần này sau khi trở về, người một câu cũng không chịu nói khiến ta chẳng thể nào biết được trong lòng người nghĩ gì. Vậy nên ta đành tự phán đoán, không biết có phải mình đã làm gì sai khiến cho người chán ghét, cảm thấy phiền phức này nọ hay không ..."

"Làm sao có thể." Tương Thanh nhíu mày nhìn Ngao Thịnh, "Người chỉ giỏi suy nghĩ lung tung gì đâu."

Ngao Thịnh nhướn mày, "Vậy người không phải là cũng suy nghĩ lung tung đó sao?"

Tương Thanh ngẫm nghĩ một hồi, lại cảm thấy Ngao Thịnh giống như đang cố ý đem tâm trí mình ra quấy cho nhiều loạn. Nhưng chuyện y suy nghĩ lung tung so với chuyện hấn suy nghĩ lung tung là hoàn toàn khác nhau đấy chứ.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh bị mình làm cho rối bời, thật muốn bật cười. Tương Thanh lần này bị chọc cho giận thật rồi, chứ không làm sao đầu óc lại sáng láng hơn bình thường thế này được. Nếu là mọi khi, Ngao Thịnh hẳn chỉ cần nói qua nói lại vài câu cũng đủ làm cho y rối đến bất tỉnh luôn a.

Tương Thanh thấy được vẻ mặt của Ngao Thịnh thì giận dữ cắn răng, "Người cho ta là gốc tử phải không?"

Ngao Thịnh nở nụ cười, ôm lấy Tương thanh, "Thanh, người nổi giận như vậy làm ta vui lắm."

Tương Thanh né tránh vài cái, cân nhắc xem nên cho Ngao Thịnh một chưởng hay một quyền, tiểu tử này lâu ngày không bị đánh nên ngứa thịt đây mà. Nghĩ vậy nhưng trong lòng cũng nguôi giận không ít.

"Lúc đó ta do dự không nói là bởi vì ta đang rất cao hứng." Ngao Thịnh thấp giọng giải thích, "Ta thấy người vì chuyện của ta mà sinh giận, vậy nên cố ý chọc người giận lâu hơn một chút. Ta cứ nghĩ, nếu người đã giận như vậy hẳn là sẽ hiểu ra tâm ý của chính mình, hiểu được rằng người cũng có chút thích ta, như vậy thì từ nay về sau người sẽ không cần né tránh ta nữa."

Tương Thanh ngờ ngàng, chỉ cảm thấy ánh mắt Ngao Thịnh lúc này thật chân thành, "Thanh, người có lừa dối ai cũng không thể lừa dối bản thân

mình. Vừa rồi người đúng là đã nổi giận, phải không ? Bởi vì người cho rằng ta sẽ thay lòng đổi dạ ?"

Tương Thanh không có lời nào phản bác.

"Vậy nếu người biết được ta - Ngao Thịnh, cho đến chết trong lòng cũng chỉ có duy nhất hình bóng Tương Thanh, tuyệt đối không thể thay lòng đổi dạ ..." Ngao Thịnh lại hỏi tiếp, " ... Người có vì thế mà cảm thấy cao hứng hay không ?"

Thực ra Tương Thanh hoàn toàn minh bạch những biến hóa trong cảm xúc của mình dành cho Ngao Thịnh. Chính là những hờn giận vừa rồi tích tụ trong lòng, chỉ vì những lời này của Ngao Thịnh mà tan thành mây khói, nhưng theo sát đó lại là nỗi sợ hãi mơ hồ rằng Ngao Thịnh chẳng qua chỉ muốn dối gạt mình mà thôi. Con người này vẫn luôn khôn khéo như vậy, nếu hẳn muốn gạt y, y vĩnh viễn sẽ không biết được.

Ngao Thịnh nhìn thẳng vào mắt Tương Thanh, "Thanh, trước kia ta đã từng nói với người, ta sẽ không lừa người ... Ngao Thịnh ta cho dù có phải dối gạt toàn bộ thiên hạ cũng sẽ không dối gạt người."

Tương Thanh há miệng thở dốc, còn chưa kịp lên tiếng đã lại nghe Ngao Thịnh thành thật nói tiếp, "Buổi sáng Tước Vĩ lão nhân vừa mới dạy ta, chính vì yêu quá sâu, cho nên mới lo được lo mất."

Tương Thanh vừa mới nghe đến bốn chữ 'lo được lo mất' thì trong lòng khẽ động. Y bỗng nhiên cảm thấy rằng, bốn chữ này nếu để miêu tả tâm tình vừa rồi của y đúng là chuẩn xác đến từng từ luôn.

"Thanh, người vẫn nói rằng tình cảm của người đối với ta chưa đủ để coi là thích ..." Ngao Thịnh nhẹ nhàng vươn tay vuốt lại một lọn tóc rối cho y, cười nói, "Nhưng thực ra người đã sớm thích ta rồi, sao bản thân mãi không phát hiện ?"

"Ta không phải ..." Tương Thanh vội chối, thầm nghĩ, ta cũng đâu phải đồ ngốc, trong lòng mình có ai còn không biết được hay sao ?

"Đúng mà, người đâu phải là không thích ta." Ngao Thịnh gật gật đầu, tiếp lời Tương Thanh, "Chính người còn không nghĩ tới, rằng mình đã thích ta đến như vậy ... Ha ?"

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh nhếch miệng mỉm cười, cúi đầu thâm tình nhìn y, vừa có chút thỏa thuê mãn nguyện lại vừa phờ trương thanh thế ... Nếu ngay lúc này, y nghiêm túc lên tiếng nói rằng, ta thực sự không thích người, nói không chừng Ngao Thịnh sẽ thương tâm đến chết mất. Có điều ... Trong lòng Tương Thanh rõ hơn ai hết, y sẽ chẳng phải lo Ngao Thịnh chết vì thương tâm đâu -- Bởi vì y không quen đối gạt người khác, vậy nên câu nói không thích kia cũng chẳng thể nào nói ra được.

Ngao Thịnh thấy đôi mày Tương Thanh vẫn luôn nhíu chặt từ nãy đã dần giãn ra, tựa hồ còn có chút thương cảm, trong lòng hẳn liền nổi lên cảm giác không nguyện, nói, "Thanh, ta biết người đang lo lắng chuyện gì. Không cần vội, chúng ta có thể từ từ mà tiến a."

Tương Thanh bật cười, thật lâu sau mới nói, "Người có thể chờ bao lâu ?"

Ngao Thịnh cũng cười đáp lại, "Chờ bao lâu cũng được."

Tương Thanh nhíu mày, nói, "Có lẽ sẽ phải chờ rất lâu. Đến chính ta cũng không biết phải mất bao lâu nữa ..."

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, "Ta đã nói, bao lâu cũng được ... Đừng nói người ở ngay bên cạnh ta, cho dù người có cách xa ta cả ngàn dặm, ta cũng chỉ còn cách ngậy ngốc mà chờ. Còn biện pháp nào khác chứ, ai bảo trong lòng ta chỉ có duy nhất một mình người a ?"

Tương Thanh cúi đầu, nói, "Người không cảm thấy bản thân chịu thiệt sao ?"

Ngao Thịnh nhìn chăm chăm Tương Thanh một hồi rồi mới nói, "Thanh, người vẫn còn cho ta là tiểu hài tử sao ? Giữa hai ta, ai mới là người chịu thiệt ?"

Tương Thanh ngây ngẩn nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh lắc đầu cười nói, "Nếu ta nhớ không lầm thì đây là do ta tự làm tự chịu đi ?"

Tương Thanh cảm thấy bàn tay Ngao Thịnh đặt sau lưng mình đang chậm rãi tiến về phía trước, kéo y lại gần khiến cho hai người càng thêm dựa sát vào nhau.

"Người đã theo ta ba năm để tranh giành ngôi vị. Kết quả ta lấy được hoàng vị, có được thiên hạ, báo thù rửa hận, có trong tay tất cả mọi thứ ... Nếu có được cả người trong lòng nữa thì đúng là mọi thứ tốt trong thiên hạ đều bị Ngao Thịnh ta chiếm hết rồi." Ngao Thịnh cười khan vài tiếng, "Nhưng còn người thì sao ? Người rời khỏi Hắc Vân Bảo, không còn nhà để về, thân mang trọng thương lại phải lưu lạc nơi đại mạc, ngày ngày trải qua cuộc sống bất an cùng tự trách và tưởng niệm ... Vậy mà người vẫn luôn lo lắng giúp ta củng cố giang sơn."

Tương Thanh ngẩng đầu nhìn, thấy biểu tình trên mặt Ngao Thịnh tràn ngập chua xót, lại ngẫm tới mấy lời vừa rồi của hắn -- Thực ra mọi việc cũng không nghiêm trọng đến thế đâu.

"Đừng nói là muốn ta chờ người vài năm." Ngao Thịnh vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên tóc Tương Thanh, "Cho dù có bắt ta phải chờ cả đời, ta cũng cam tâm tình nguyện ... Sau này có thể xuất hiện được người tốt hơn người ư ? Người nói xem, đối với ta trên đời này còn có ai tốt hơn người

sao ? Thần tiên hạ phàm so với một sợi tóc của người còn không bằng. Ở trong mắt ta, ngay cả thỉ của người cũng là hương a !"

Tương Thanh nghe được những lời chân tâm thật ý của Ngao Thịnh, vốn cũng có chút cảm động, thế nhưng khi nghe đến câu cuối cùng thoát ra từ miệng hắn, y lại cau mày, trừng mắt lườm Ngao Thịnh, "Nói bậy nói bạ gì đâu ..."

Ngao Thịnh nở nụ cười, nói, "Mỗi lời của ta đều là những lời chân tình đó. Sau này ta sẽ cho người xây hai cái bồn cầu ở cạnh nhau, để chúng ta ngay cả lúc đi tiêu cũng ở bên nhau luôn."

"Người ..." Tương Thanh đỏ mặt chặn lời hắn. Ngao Thịnh này đúng là tên vô lại, những lời như vậy mà cũng có thể thản nhiên thốt ra được.

"Thanh, hết giận chưa ?" Ngao Thịnh cười hỏi, "Chỉ cần người không tức giận, muốn ta làm cái gì cũng được a !"

Tương Thanh cũng đâu còn giận đối gì nữa, hết thấy chỉ là hiểu lầm thôi mà ... Đều là do y suy nghĩ lung tung cả, Ngao Thịnh cũng có ủy khuất của Ngao Thịnh nữa là.

Thấy vẻ mặt Tương Thanh đã không còn nặng nề như trước, Ngao Thịnh rất cục nhe nhàng thở ra, cười nói, "Đúng rồi, vừa nãy Tước Vĩ ăn mì xào của người xong liền trợn trắng mắt lên luôn."

Tương Thanh mở to mắt nhìn Ngao Thịnh, "Ông ấy ăn rồi sao ? Vậy mà giờ người mới nói, mau đi tìm đại phu !"

Ngao Thịnh cười xấu xa, ôm chặt lấy Tương Thanh, "Ta sai ảnh vệ đi mua gà nướng cho ông ấy rồi, yên tâm ..."

Tương Thanh nghe xong lại nổi giận, đẩy Ngao Thịnh ra, "Người vừa mới bảo sẽ không đối gạt ta, vừa rồi chẳng phải người nói dối đó là gì ?"

Ngao Thịnh nhướn mày, nói, "Thanh, có đôi khi nhìn thấy hay nghe thấy cũng không phải chuyện trọng yếu." Nói xong liền cầm lấy tay y ấn lên ngực mình, "Chính biểu hiện của nơi này, mới là quan trọng nhất."

Tương Thanh mấp máy môi, bật cười nhìn Ngao Thịnh, "Mấy ngày hôm nay người theo Tước Vĩ lão nhân học được không ít, có tiến bộ rồi."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Lão nhân đã dạy cho ta rất nhiều điều, vậy nên người cứ an tâm, từ từ mà tiến, ta không vội đâu. Người cũng không cần phải lo nghĩ cho ta, ta chờ người là chuyện đương nhiên ! Trải qua nhiều chuyện như vậy mà người vẫn cho ta cơ hội được chờ đợi, vẫn đem ta lưu vào trong tâm, vậy đã là ông trời chiếu cố Ngao Thịnh ta nhiều lắm rồi. Da mặt ta dày thật, nhưng không dễ thay đổi đâu a !"

Trong lòng Tương Thanh chợt nhẹ nhõm, những lời này của Ngao Thịnh đã khiến cho nặng nề tích tụ trong tâm y suốt bao ngày qua, không phải, chính xác mà nói thì là ưu sầu suốt bao năm qua đều phút chốc tiêu tán. Tâm tình y chưa bao giờ được thoải mái đến vậy. Không chỉ có thoải mái, Tương Thanh còn có chút chút cảm động. Nghe được những lời chân thành đến như vậy, có mấy ai không cảm thấy rung động kia chứ. Y tự thấy từ nay về sau nên đối đãi với Ngao Thịnh tốt hơn một chút, không thể bắt hấn một lần nữa chịu đựng cảm giác xa cách ngàn dặm như trước đây nữa.

Còn đang nghĩ ngợi, Tương Thanh chợt cảm thấy trên trán như bị ai néo một cái, cả kinh giật mình, lại nghe Ngao Thịnh thì thầm ở bên tai, "Không sao, nếu người hoài nghi tâm ý của ta đối với người, chúng ta sau này có thể thân thân cận cận nhiều hơn một chút, làm mấy cái hành vi thân mật ... Ui !"

Ngao Thịnh còn chưa nói dứt lời đã bị Tương Thanh tổng cho một quyền, hấn ủy khuất xoa xoa mắt trái, lại nhìn đến vẻ mặt đỏ bừng tức giận của Tương Thanh, "Thanh, sao lại đánh ta ? Khó khăn lắm mới có được một lúc nhẹ nhàng tình tứ ..."

Tương Thanh nhướn mày, vươn tay túm lấy tay áo Ngao Thịnh, "Người có ý kiến sao?"

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh nghiêm mặt nhìn mình, trong đáy mắt phảng phất ý cười, khóe môi cũng hơi hơi nhếch lên, cùng với một tia thần nhiên trong đôi mắt mà từ rất lâu hẳn không được nhìn thấy, hết thảy đều khiến lòng hắn ân ẩn một niềm đau. Khó trách từ lúc trở về đến giờ Thanh cứ rầu rĩ không vui, thì ra trong lòng y vẫn luôn mang theo tâm sự nặng nề đến như vậy ..... Giá mà mình đem những lời này nói cho y nghe sớm một chút thì tốt rồi.

"Không dám." Ngao Thịnh cười bắt lấy tay Tương Thanh, "Đánh chết cũng không dám có ý kiến."

Trên mặt Tương Thanh hiện ra ý cười nhàn nhạt, vào trong mắt Ngao Thịnh lại trở nên vô cùng rạng rỡ, cảm giác giống như được gặp lại Tương Thanh của thuở ban đầu ... Chính là Tương Thanh của năm đó rời khỏi Hắc Vân bảo theo hắn hồi kinh, tuy rằng trầm mặc ít nói nhưng vẫn toát lên vẻ tự tin, phấn chấn.

Ngao Thịnh rốt cục cũng hiểu được ý tứ trong lời của Tước Vĩ. Nếu muốn Tương Thanh lấy lại tinh thần thì chính bản thân Ngao Thịnh cũng phải chinh đốn lại đã .... Muốn tiếp thêm dũng khí cho người khác thì đương nhiên chính mình phải trở nên dũng cảm hơn nữa rồi.

Tương Thanh rút tay về. Bộ dạng ý trọng tình thâm của Ngao Thịnh làm y có chút xấu hổ, lại nhìn sang bếp than đã cháy đen thui, y cảm thấy vừa rồi mình nổi giận cũng thật là vô lý, lên tiếng nói, "Người còn đói bụng không? Ta đi xào mì cho."

Ngao Thịnh nở nụ cười, "Làm hai phần đi, chúng ta cùng ăn."

Tương Thanh gật gật đầu, xắn tay áo bắt đầu nấu ăn.

Ngao Thịnh đứng một bên dõi theo động tác của Tương Thanh, thật lâu sau mới nói, "Thanh, người yên tâm ... Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo đều là con dân của Thịnh Thanh, ta là hoàng đế, nhất định sẽ bảo trợ giang sơn, bảo trợ dân chúng, không để cho bọn họ phải chịu bất kỳ uy hiếp nào."

Tương Thanh đang thái rau nhất thời đình chỉ động tác.

"Người cứ an tâm lo chuyện của mình là được rồi, không sao đâu." Ngao Thịnh vẫn như cũ không nhanh không chậm nói, "Những chuyện khác, cứ để ta giúp người giải quyết. Ta đã hai mươi tuổi, không còn là một tiểu hài tử nữa, đã có thể chiếu cố được người rồi."

Tương Thanh ngơ ngẩn nhìn Ngao Thịnh một lúc rồi lại cúi đầu tiếp tục làm đồ ăn, sống mũi có chút cay cay, trong lòng lại thầm mắng -- Tên nhóc xấu xa !

.....

Rất nhanh, hai đĩa mì xào đã được làm xong. Tương Thanh tinh thần thư sướng, đương nhiên ăn gì cũng cảm thấy là mỹ vị. Hai người cầm đũa ngồi bên bếp lửa cùng nhau ăn. Ngao Thịnh vừa ăn vừa nhân tiện nói, "Thanh, nấu thêm một bát canh đi ?"

"Ân." Tương Thanh gật đầu, định bụng nấu một bát đản hoa thang.

"A !"

Hai người đang ăn đến cao hứng, chợt nghe thấy từ ngoài cửa vang lên một tiếng hô to, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Tước Vĩ đang hùng hổ tiến vào. Lão nhân nhìn nhìn Tương Thanh lại ngó ngó sang Ngao Thịnh, rống giận, "Hai tên tiểu tử vô lương tâm các người ! Chỉ biết nấu cho nhau ăn rồi mặc kệ lão nhân ta chết đói a ?"

Tương Thanh ngỡ ngàng nhìn Ngao Thịnh, ý muốn hỏi -- Không phải người bảo đã mua gà nướng cho ông ấy rồi sao ?

Ngao Thịnh ngẩng đầu nhìn trời -- Ta không nói vậy thì đời nào người chịu tha thứ cho ta. Lão nhân này béo như vậy, nhịn một bữa cũng không chết được !

"Ngao Thịnh !" Tương Thanh buông bát xuống, cả giận mắng, "Người lại gạt người !"

.....

Đêm đó, Ngao Thịnh phải sai người đi mua một bàn tiệc rượu đầy ngập mới có thể dỗ lão nhân gia nguôi giận. Tương Thanh ngồi trên giường nhìn thấy trò hai người bọn họ vừa chí chóc cãi nhau vừa bình giảng binh pháp.

Gần đến canh ba, y cảm thấy có chút buồn ngủ, vừa định đứng lên đi tìm chỗ ngã lưng nghỉ ngơi một lát ..... Đột nhiên, bên ngoài viện tử vang lên một tiếng 'đình', giống như có vật gì vừa rơi xuống đất.

Tương Thanh sững sốt quay lại, Ngao Thịnh và Tước Vĩ cũng nghe thấy tiếng động, đồng loạt đứng lên. Cùng lúc đó, ánh đuốc bên ngoài viện tử chớp lóe, theo sau là rất nhiều cấm quân chạy đến, chợt nghe ánh vệ hô to, "Hoàng thượng, phu tử, đã xảy ra chuyện ..."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

[Chương 49] Xa quý

Tương Thanh và Ngao Thịnh đưa mắt liếc nhau một cái rồi cùng chạy ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy hai ảnh vệ đang đỡ theo một người bước vào. Người kia khắp thân đều là máu, chắc chắn là bị thương rất nặng.

Tương Thanh vừa thấy liền chau mày, đây chính là ảnh vệ Mạc Tâm vừa cùng y trở về, thế nào lại bị thương nặng đến vậy ?

Ngao Thịnh cũng sửng sốt vội hỏi, "Xảy ra chuyện gì ?"

Ảnh vệ kia đã cực kỳ suy yếu, thều thào mở miệng, "Hoàng ... hoàng thương ..."

"Trước hết đưa người vào đây đã." Ngao Thịnh vừa nói vừa phân phó, "Đi thỉnh thái y đến."

Mọi người nhanh chóng đỡ Mạc Tâm vào giường, Ngao Thịnh nhìn nhìn xung quanh, lại hỏi, "Còn một người nữa đâu ?"

Mấy ảnh vệ trên mặt đều lộ vẻ khó nói, một người bước lên dâng cho Ngao Thịnh vật gì đó.

Ngao Thịnh đưa tay tiếp lấy, nhận ra đó là một mảnh yêu bài nhuộm máu. Chợt nghe một ảnh vệ lên tiếng, "Mạc Tâm vừa mới mang về ... Là yêu bài của Mạc Y ..."

Ngao Thịnh và Tương Thanh vừa nghe đến đây, trong lòng chợt lạnh ... Trong nhóm ảnh vệ, mỗi người đều giữ một tấm yêu bài khác nhau cho

riêng mình, nếu ai gặp chuyện không may mà hi sinh thì những ảnh vệ khác dù không đem được thi thể cũng nhất định phải mang được yêu bài của người đó trở về ...

Bên người Ngao Thịnh có tổng cộng bảy mươi hai ảnh vệ, những ảnh vệ này không chỉ đảm nhận duy nhất chức vụ hộ vệ, dưới tay mỗi người lại nắm giữ bảy mươi hai thuộc cấp khác, tất cả là hơn năm ngàn người tạo thành ám bộ chịu sự chỉ huy trực tiếp từ Ngao Thịnh. Những người này từ năm đó đều được một tay Tương Thanh giúp hãn đào tạo, ban đầu vốn là nhân mã trực thuộc Hắc Vân Bảo, nay lại trở thành tâm phúc của Ngao Thịnh. Bảy mươi hai người võ công cao cường, trung thành tận tâm. Ngao Thịnh đối với bọn họ cũng rất tốt. Có thể nói bọn họ gần như cùng nhau chứng kiến Ngao Thịnh trưởng thành, nhìn hãn bước lên ngôi vua, cảm tình đương nhiên có phần sâu đậm hơn những thuộc hạ khác. Hơn nữa từ khi bảy mươi hai ảnh vệ này đi theo Ngao Thịnh chưa từng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ... Không ngờ đến hôm nay lại mất đi một người ... Ngay cả thi thể cũng chưa mang về được ...

Ngao Thịnh và Tương Thanh đều cảm thấy thương tiếc nhói lên trong lòng. Một lúc sau, Ngao Thịnh cầm yêu bài xoay lưng bước vào phòng, Tương Thanh vội đi vào theo, hỏi, "Thịnh Nhi, bọn họ đã đi đâu vậy ?"

Ngao Thịnh nhìn nhìn Tương Thanh, đáp, "Sau khi cùng người trở về, bọn họ đã đem toàn bộ chuyện gặp gỡ vụ sư kia kể cho ta, vậy nên ta mới sai bọn họ đi thăm dò một chút manh mối về tên vụ sư kia."

Tương Thanh cau mày, nói, "Vụ sư kia chắc chắn không thể nào có được công phu cao như vậy ... Có thể hạ được Mạc Y, lại đánh trọng thương Mạc Tâm ... Nhất định phải là đại cao thủ mới có thể làm được."

Ngao Thịnh gật gật đầu, đoạn bước đến bên giường Mạc Tâm, cúi đầu xem xét thương thế của cậu, chỉ thấy cậu dường như đã bị nội thương rất

nặng, các khớp xương tứ chi đều bị đánh nát, hấn nhú mày hỏi, "Là ai đã thương người ?"

Mạc Tâm há miệng thở dốc, lại thổ ra một búng máu, muốn nói nhưng không sao cất ra tiếng.

Ngao Thịnh khoát tay, "Người đừng vội, cố gắng chịu đựng ! Thái y lập tức sẽ đến."

Đúng lúc này, vị thái y vốn đi theo từ đầu vội vã chạy tới, lại khẩn cấp bắt mạch cho Mạc Tâm rồi liên tục lắc đầu, "Hoàng thượng, thương thế của người này quá nặng ..."

Ngao Thịnh cau mày, "Chữa khỏi hấn !"

Thái y bất đắc dĩ lắc đầu, "Lão thần chỉ có thể bảo trụ tính mệnh cho hấn thêm được ba ngày."

Sắc mặt Ngao Thịnh phát lạnh, hạ lệnh cho tùy tùng đang đứng chờ ngoài cửa, "Vào cung đưa Sử Khang đến đây, gọi cả các thái y khác theo nữa !"

Đám thị vệ thấy biểu tình Ngao Thịnh động sát ý thì vội vàng lĩnh mệnh, còn vị thái y kia ở lại sơ cứu cho Mạc Tâm. Không lâu sau, Sử Khang cùng nhóm thái y trong cung đều có mặt, bọn họ không phải cưỡi ngựa hay ngồi xe mà là trực tiếp được đám ảnh vệ cũng đem tới đây luôn.

"Sử lão !" Ngao Thịnh túm chặt lấy tay áo Sử Khang, nói, "Người mau tới cứu Mạc Tâm !"

Sử Khang tiến lên nhìn thử, vừa thấy đã lắc đầu, "Đây là cùng cao thủ so chiêu sao ?" Đoạn vươn tay nắm lấy cổ chân Mạc Tâm, "Gân mạch toàn thân đều bị cắt nát ..."

"Sử lão !" Ngao Thịnh sốt ruột hỏi vội, "Có thể cứu được hay không ?"

Sử Khang bắt mạch cho Mạc Tâm một hồi rồi nói, "Thần chỉ có thể giúp hẳn cầm cự thêm được năm ngày ... Hoàng thượng muốn cứu được tính mệnh người này, xin thứ lỗi cho cứu thần vô năng, nhưng nếu là Mộc thần y, nói không chừng sẽ có biện pháp."

"Là Mộc Lãng sao ?" Tương Thanh vội hỏi.

Sử Khang gật gù đầu, "Nếu ngay cả Mộc thần y cũng không cứu được thì có lẽ khắp thiên hạ này chẳng còn người nào có thể."

"Hoàng thượng." Hai ảnh vệ lên tiếng, "Chúng thần sẽ đến Tu La bảo tìm Mộc thần y." Nói xong, chưa đợi Ngao Thịnh gật đầu đã phi thân rời đi.

Sau đó, Sử Khang cùng chúng thái y lập tức giúp Mạc Tâm điều trị, Tương Thanh kéo Ngao Thịnh ra ngoài cửa ngòi chờ, Tước Vĩ lão nhân không hiểu tình hình ra sao, chỉ đành chống cằm ngồi giữa bàn đá trong viện nhìn hai người.

"Thanh, tên vu sư kia trông như thế nào ?" Ngao Thịnh hỏi, "Người tả lại cho họa sư, ta sẽ cho người vẽ lại làm hình truy nã hẳn."

Tương Thanh gật gù đầu, nói với Ngao Thịnh, "Người này trông rất lạ, mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ đen, nhưng tóc và tròng mắt lại có màu đỏ như máu."

Ngao Thịnh nghe xong thì nhướn mày, "Là người hay là quỷ vậy ?"

Tương Thanh có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tóc và con ngươi mắt màu đỏ ?" Tước Vĩ đang ngồi nghe một bên đột nhiên lên tiếng đầy hứng thú, "Đó không phải là vu sư của Xa Quý tộc sao ?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh đưa mắt liếc nhau một cái, vội vàng bước đến bên Tước Vĩ hỏi thăm, "Lão nhân gia, ông biết chuyện vu sư của Xa Quỷ tộc sao ?"

"Ờ." Lão nhân gật gật đầu, nói, "Sao lại không biết chứ, ta đã sống nhiều năm như vậy rồi. Nhớ năm xưa, khi ta bằng tầm tuổi các người, đám vu sư của Xa Quỷ tộc kia quả thực là tác quái một phương a. Sau đó lại bị tiểu nha đầu Tô Mẫn kéo quân diệt sạch."

"Vậy chuyện những vu sư đó biết sử dụng yêu thuật tà dị là thật sao ?" Tương Thanh hỏi.

"Ân ..." Tước Vĩ sờ sờ cằm, hỏi ngược lại y, "Người chắc chắn tóc của tên vu sư kia là màu đỏ sao ? Đỏ thế nào ?"

"Đỏ như máu vậy." Tương Thanh nói, "Cả tròng mắt cũng là một màu đỏ như vậy."

"Ai u." Lão nhân nhíu mày lắc lắc đầu nói, "Người này khá lợi hại a ... Vu sư của Xa Quỷ tộc vốn phải tu luyện từ nhỏ. Thông thường, muốn biết người đó tu luyện có thành hay không, chỉ cần xem màu sắc của tóc, móng tay và hai tròng mắt. Bởi vì những vu sư này khi tiến hành luyện pháp đều phải uống máu tươi, lúc pháp lực tăng cao, màu tóc và con ngươi mắt cũng sẽ có sự thay đổi. Nếu quả đúng là người kia có màu tóc đỏ như màu máu ... Vậy nói không chừng pháp lực đã đạt đến tầng cao nhất rồi. Thường thì người ta chỉ mới gặp những vu sư có màu tóc hung nâu hoặc đỏ thẫm, màu đỏ giống như máu kia, cả Xa Quỷ tộc cũng chỉ có được một hai người."

"Pháp thuật ?" Ngao Thịnh có chút hồ nghi hỏi lại, "Là cái loại pháp thuật gì a ? Có thể phi thiên độn địa được sao ?"

Lão nhân cười cười, nói, "Cái gọi pháp thuật đó chẳng qua là lừa người thôi ... Nói trắng ra chính là chú thuật."

"Chú thuật ?" Tương Thanh và Ngao Thịnh lại đưa mắt nhìn nhau, vô cùng ăn ý mà trăm miệng một lời, "Là chú thuật thế nào ?"

Lão nhân nghĩ nghĩ một lúc mới đáp, "Khu quỷ tróc yêu, chữa bệnh phòng tai, mấy kiểu phù chú đó hẳn là hai đứa nghe qua rồi ha ?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh lại đồng loạt gật đầu. Đúng là có nhiều nơi đến giờ vẫn còn phụng tín vụ sư, mỗi khi xảy ra thiên tai địa họa là lại mời những người đó đến cúng bái đủ thứ.

"Vụ sư của Xa Quỷ tộc rất hay dùng máu để làm huyết chú, theo ta thấy thì không chừng đó chỉ là một loại độc dược kèm theo mảnh khóc nào đó ... Nói tóm lại là có thể mê hoặc lòng người. Phần lớn bọn họ đều dựa vào mấy loại phù chú cổ quái kiểu đó để yêu ngôn hoặc chúng, tà ma hại người. Cũng vì vậy mà năm đó dẫn đến họa sát tộc a."

"Nói cách khác, cái đám đó chỉ toàn một bọn lừa đảo ?" Ngao Thịnh hỏi.

Lão nhân khẽ gật gù rồi lại lắc đầu, "Cái này không thể nói chính xác được. Có những chuyện là gạt người nhưng có những chuyện là sự thực. Nói chung, bộ tộc này nhìn thế nào cũng thấy rất quý dị."

"Nhưng vụ sư kia không thể nào có được công phu cao như vậy." Tương Thanh lên tiếng khẳng định, "Lúc hẳn ngồi trong xe ngựa, dù hành động hay nói chuyện ta cũng đều nhìn ra được là người công phu thấp kém."

"Nói như vậy là hẳn không thể đả thương được mấy người Mạc Tâm, có thể là còn người khác nữa ?" Ngao Thịnh nghĩ nghĩ một lúc, lại quay sang hỏi Tương Thanh, "Liệu có nhìn ra được xuất xứ công phu của kẻ đã đả thương Mạc Tâm hay không ?"

"Không nhìn ra được." Tương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, "Dùng chưởng lực đánh gãy gân mạch, ngay cả xương cốt cũng vụn nát. Điều này không phải người bình thường có thể làm ... Mà phải là người có nội lực phi

thường mới được. Võ lâm Trung Nguyên xét về nội lực cao nhưng vậy chẳng có mấy người. Đặc điểm công phu lại càng không phải, do đó, người đả thương Mạc Tâm chắc chắn không phải là người trong số họ."

"Hay là có nhân tài mới xuất hiện, bằng không chính là do đám ngoại tộc gây ra rồi?" Ngao Thịnh vuốt cằm nghi vấn.

Tương Thanh khẽ gật đầu đồng tình, đoạn lại lo lắng nhíu mày, "Người có công phu thâm hậu mà chúng ta không hay biết gì, tình thế bây giờ lại khẩn trương như vậy, xem ra phải cẩn thận đề phòng hơn nữa."

Lúc này, đám người Sử Khang từ trong phòng bước ra, cúi đầu nói với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, tình hình Mạc Tâm tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng, người cũng đã tỉnh, hoàng thượng có thể vào hỏi chuyện được rồi."

Ngao Thịnh nghe xong thì nhẹ nhàng thở ra, vội vàng kéo Tương Thanh bước vào phòng ngủ của Tước Vĩ. Lão nhân gia thấy vậy cũng mau mắn đi theo.

"Mạc Tâm." Ngao Thịnh gọi một tiếng, chỉ thấy Mạc Tâm khòe mắt rưng rưng, trên tay còn nắm chặt yêu bài của Mạc Y, trong lòng cũng không khỏi dấy lên thương xót. Mạc Y và Mạc Tâm vốn là thân huynh đệ, Mạc Y là anh, Mạc Tâm là em, tình cảm cả hai cũng rất thân thiết ...

Ngao Thịnh tiến tới vỗ nhẹ lên vai Mạc Tâm, thấp giọng hỏi, "Là ai gây ra?"

Nghe được câu hỏi của Ngao Thịnh, trong mắt Mạc Tâm thoáng qua một mảng mờ mịt, thật lâu sau mới mấp máy đôi môi khô khốc, "Không biết ..."

"Người không nhận ra được người kia?" Tương Thanh hỏi.

"Không ... thuộc hạ không biết ... hẳn không phải là người." Mạc Tâm vừa khàn khàn dứt quãng trả lời vừa cố nhớ lại, đôi mày nhíu chặt có vẻ rất hoang mang, "Người đó ... tóc đen áo đen ... tròng mắt đỏ như máu trong khi môi lại thâm tím ... Còn da mặt hẳn trắng xanh rất đáng sợ ..."

Ngao Thịnh và Tương Thanh đều trợn mắt sửng sốt. trên giang hồ có người như vậy sao ? Hai người chưa từng nghe qua bao giờ.

Tương Thanh hỏi tiếp, "Vậy người có nhận ra hẳn là ai không ?"

Mạc Tâm lắc đầu, ho khan vài tiếng, nói, "Thuộc hạ chưa từng gặp qua ... Trên mặt hẳn có vết sẹo rất dài, bên dưới mắt cũng có một vết ... Cả trên sống mũi cũng chẳng chịt vết cắt ... Như thế cả khuôn mặt được chắp vá lại mà thành vậy."

Ngao Thịnh và Tương Thanh nghe xong đều giật mình sửng sốt. Cả hai chỉ mới mừng tượng ra khuôn mặt kia một chút đã cảm thấy rất quý dị, nếu thực sự có người như vậy, dù chỉ gặp qua một lần cũng sẽ rất khó mà quên được.

"Ai nha má ơi." Tước Vĩ vỗ đùi kêu lên, "Đó không phải là Bách Quỷ Lục sao ?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh nghe xong lại càng ngây ngẩn cả người, quay sang hỏi lão nhân gia, "Bách Quỷ Lục ? Là ai vậy ?"

"Bách Quỷ Lục là vu sư có chú pháp cao nhất của Xa Quỷ tộc." Tước Vĩ ngó nghiêng tìm chỗ ngồi xuống, xong lại quay sang giảng giải với hai người. "Các người có biết vì sao người ta lại gọi bọn họ là Xa Quỷ tộc không ?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh lúc này chỉ biết lắc đầu rồi tận lực lắng nghe, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tước Vĩ chờ lão nhân nói tiếp.

"Theo truyền thuyết kể lại, tổ tiên của Xa Quỷ tộc chính là một quái tử thủ chuyên lĩnh mệnh thực thi cực hình ngũ xa phanh thây từ thời Tần quốc." Tước Vĩ đều giọng kể lại, "Đại khái là do những oan hồn mất tay mất chân quá nhiều, oán hận ám trên người quái tử thủ kia không thể nào tiêu tan, đợi cho đến khi hãn già yếu, mắc phải quái bệnh, da thịt trên người cứ thối rữa ra từng mảng, tình cảnh vô cùng thê thảm."

Ngao Thịnh và Tương Thanh nghe xong chỉ nhú mày.

"Rất nhanh sau đó, hãn vì quái bệnh mà chết. Linh hồn hãn bị đày xuống địa ngục, ở dưới đó tiếp tục làm quái tử thủ. Có điều, hình phạt ngũ xa phanh thây mà hãn thực thi lần này là dành cho tiểu quỷ chứ không còn là người sống như hồi còn ở trên dương gian. Làm quái tử thủ dưới địa ngục đồng nghĩa với việc linh hồn hãn vĩnh viễn không được siêu sinh." Tước Vĩ khẽ chép miệng, kể tiếp, "Bất quá, người này cũng không cam tâm cả đời bị nhốt nơi địa phủ hoang lạnh, bởi vậy hãn luôn tìm cách để được thoát ra bên ngoài. Chỉ tiếc thân thể hãn đã bị Diêm Vương gia thu hủy, một linh hồn không có thể xác cho dù có trốn thoát khỏi địa phủ, chạy lên dương gian cũng chẳng có ích gì, rốt cục vẫn là hồn phi phách tán không nơi nương tựa mà thôi."

Ngao Thịnh nghe xong thì khóe miệng giật giật, "Lão gia tử, ông đang kể truyện kinh dị để dọa trẻ con à?"

Lão nhân bật cười nói, "Dù sao cũng là truyền thuyết, ta chỉ nghe người khác kể lại mà thôi."

"Ông kể tiếp đi." Tương Thanh vẫn kiên nhẫn ngồi nghe, "Sau đó thế nào?"

"Sau đó, hãn dùng trăm phương nghìn kế để thoát khỏi địa ngục, nhưng trên trần gian không có thân xác nào có thể gánh chịu được hồn phách của hãn. Cuối cùng, hãn đã nghĩ ra một chủ ý." Lão nhân cười nói, "Mỗi lần ra

lệnh phanh thây đám tiểu quý kia đều để sót lại một ít da thịt nhỏ vụn. Vì thế, hăn nảy ra kế sách, bắt đầu thu gom chỗ thịt vụn dư thừa đó, ghép lại thành một thân xác mới."

"Và hăn đã dùng tấm thân chấp vá đó để trốn khỏi địa ngục ?" Ngao Thịnh hỏi.

"Ân. Bởi vì thân xác mà hăn dùng được tạo nên từ da thịt của hàng trăm con quý, cái tên Bách Quý Lục cũng từ đó mà ra." Lão nhân thở dài một cái, "Lại nghe nói, những người kiếp trước phạm phải tội ác tà trời, lúc tại thế còn chưa chịu quả báo, khi chết xuống địa ngục nhất định phải lĩnh cực hình. Loại khổ hình dã man nhất chính là bị ngũ xa phanh thây. Những con quý bị hăn phanh thây kia lúc còn sống đều là những kẻ cực kỳ hung ác. Oán khí của bọn chúng ngay cả khi chết đi vẫn ám lại trên da thịt của Bách Quý Lục."

"Mà tên tổ tiên Xa Quý gì đó khoác thân xác của hàng trăm con quý lên người, cũng có nghĩa là hăn gánh theo oán khí của bọn quý luôn hả ?" Ngao Thịnh hỏi lại.

"Đúng vậy." Lão nhân gật đầu, "Tên quái tử thủ kia sau khi khoác lên người tấm thân chấp vá trốn khỏi địa phủ, lưu lại dương gian thì càng lúc càng trở nên tà ác, dã man. Dù đã lưu lại hậu nhân nhưng tội ác của hăn không thể nào dung thứ, bị Diêm Vương bắt về địa phủ, chịu tội ngũ xa phanh thây."

Tương Thanh hỏi, "Hậu nhân mà hăn lưu lại chính là người đã lập ra Xa Quý tộc đó sao ?"

"Đúng." Lão nhân vuốt cằm, "Nghe nói trong tất cả các loại chú pháp được truyền lại của Xa Quý tộc, lợi hại nhất chính là Bách Quý Lục. Người thi chú sẽ phải tiêu hao một lượng máu rất lớn, mà người trúng phải tà chú

đó sẽ biến thành dạng người không ra người, quý không ra quý, không những thế còn có những năng lực kì dị khiến cho người khác sợ hãi."

"Rốt cục cái thứ gọi là Bách Quỷ Lục đó là cái gì a ?" Ngao Thịnh nghe xong vẫn có chỗ chưa hiểu, sốt sắng hỏi lại, "Ông không thể nói chính xác hơn một chút được sao ?"

Lão nhân bất đắc dĩ lắc đầu, "Từ xưa đến nay, Xa Quỷ tộc vẫn là bộ tộc thần bí nhất, người bình thường không có cách nào để hiểu hết về họ, ta cũng chỉ là ngẫu nhiên nghe người khác kể lại ... Còn cụ thể thì ... Bộ tộc đó đã thất truyền nhiều năm như vậy rồi, sao mà nói rõ ràng cho được."

Ngao Thịnh nghe vậy đành thở dài chán nản. Khi hắn vừa quay sang thì thấy Tương Thanh vẫn đang cau mày đăm chiêu, không biết lại suy nghĩ chuyện gì.

"Thanh." Ngao Thịnh cất tiếng gọi. Tương Thanh ngẩng đầu lên, vừa vịn chạm phải tầm mắt của hắn. Cả hai không hẹn mà cùng chột nhốt đến những lời mà vu sư kia đã nói -- Hắn đã không còn là người mà là một con quỷ ... Hắn muốn người và người người yêu sẽ không được yên ổn chết già ...

Tương Thanh khẽ lắc đầu, tự nhủ bây giờ có suy nghĩ vẫn vợ cũng chẳng ích gì, chậm rãi lên tiếng, "Tạm thời đừng đoán bừa, ta sẽ dẫn người đi điều tra xem mọi chuyện có liên quan gì đến vu sư kia không. Mặt khác, việc cấp bách hiện giờ là phải nghĩ cách chống lại phản quân của Tề Soán Thiên, người đừng vì những chuyện nhỏ nhặt mà rối loạn quân tâm."

"Ân." Lão nhân cũng gật gù tán thành, "Còn chưa xuất quân mà lòng đã loạn là điều tối kị của binh gia."

"Lão đầu, ông theo chúng ta vào cung ở đi !" Ngao Thịnh đột nhiên lên tiếng đề xuất, "Dù sao cũng tiện hơn. Nhưng nếu ông không muốn, ta cũng không miễn cưỡng ..."

"Làm sao mà không muốn ?" Tước Vĩ cười gượng hai tiếng, nói, "Trong cung vừa có ăn có uống, lại có kẻ hầu người hạ, ta mong còn không được nữa kìa !"

Tương Thanh và Ngao Thịnh đưa mắt nhìn nhau, đều có chút bó tay. Lão nhân này, năng lực tri thức chẳng khác nào thần tiên, vậy mà tính tình sao lại giống đệ tử lưu linh quá vậy ?

.....

Hai ngày sau, Ngao Thịnh và Tương Thanh vừa bước lên kim loan điện đã nghe thị vệ báo lại, "Mộc Lăng đến rồi."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

50 | **Độc công**

VỪA NGHE TIN Mộc Lăng đã đến, tâm tình Ngao Thịnh có thể nói là phức tạp thập phần. Mộc Lăng hạ cố đến đây cũng có nghĩa là tính mạng của Mạc Tâm tám phần đã được cứu. Nói thế nào thì hẳn cũng là thiên hạ đệ nhất thần y mà. Nhưng xét về phương diện khác thì Ngao Thịnh lại chỉ muốn thờ dài. Nếu buộc phải nói, ai trong Hắc Vân Bảo mà Ngao Thịnh không muốn nhìn thấy nhất, thì đó chính là kẻ luôn sợ thiên hạ không đủ loạn - Mộc Lăng. Tư Đồ là người lãnh đầu lãnh tâm, ngoại trừ Tiểu Hoàng ra thì ai gã cũng chẳng thèm để mắt đến. Chỉ cần người đừng đi trêu chọc gã thì gã cũng chẳng hứng thú xem người là phường mắc toi nào. Nhưng còn Mộc Lăng thì khác, hẳn là tên rất thích gây chuyện thị phi để rồi ngồi coi náo nhiệt.

Ngao Thịnh nhìn nội thị vừa thông báo tin tức mà gật đầu lấy lệ, sau đó thiếu nảo nói, "Cứ cho hẳn vào đi."

Tương Thanh đứng chờ ngoài đình, không bao lâu thì đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Khắc sau, người chưa thấy đâu nhưng tiếng nói đã vang tận vào trong, "Tiểu Thanh à!"

Ngay lúc ấy, hàng chân mày của Tương Thanh và Ngao Thịnh không hẹn đã cùng giật giật mấy cái. Một bóng người xuất hiện ngay tại cửa viện. Kẻ đến còn ai trông khoai đất này nữa chứ, đích thị là Mộc Lăng đỉnh đỉnh ác danh.

Mộc Lăng vẫn trước sau như một, là ngoài sở thích khoái tranh cãi âm ỉ, thì đến và đi là cứ như mang theo một trận cuồng phong. Hẳn phi thân một

cái thì đã bay vèo thẳng vào trong viện, vừa nhìn thấy Tương Thanh đã toét miệng cười tươi như hoa, lao vào mà ôm chặt lấy y. Ngao Thịnh nhú mày nhìn, nhưng vẫn bình tĩnh không nói gì.

Văn Đạt đứng thị hầu ở một bên, nhìn thấy cảnh kia mà cũng cau có chẳng kém - Cái tên ồn ào này là ai? Tại sao có thể to gan lớn mật, nhìn thấy hoàng thượng mà lại không quỳ xuống hành lễ?

"Mộc Lăng." Tương Thanh cũng đã nhiều năm không được gặp Mộc Lăng. Từ sau khi Mộc Lăng khỏi bệnh, quay lại Tu La Bảo thì cũng là lúc Tương Thanh rời khỏi Mạc Bắc, bốn ba xa xôi tận đại mạc. Hai người đã lâu không có dịp gặp gỡ chuyện trò. Bây giờ gặp lại, hoàn cảnh đã khác xưa. Hai người họ đã ly khai Hắc Vân Bảo. Một người an cư lập nghiệp tận Mạc Bắc xa. Một kẻ quay lại chốn cung kì, rơi vào vòng phân tranh chiến quốc. Cả hai không khỏi bồi hồi nhớ lại đoạn thời gian cùng nhau ở Hắc Vân Bảo, suốt ngày vì quá an nhàn mà tìm nhau tranh cãi cho qua cơn buồn chán. Trong một lúc nhất thời, họ lại cảm thấy thời gian như thấm thoát thoi đưa, quá khứ tuy lúc nào cũng đẹp nhưng vẫn chỉ là của một thời đã xa mà thôi.

Tương Thanh cẩn thận quan sát Mộc Lăng, thấy hấn đã không còn mang vẻ mệt mỏi bệnh tật như xưa, thậm chí có điều còn béo hơn trước kia, cả người cũng sáng khoái, rất có tinh thần. Hấn vận một thân trường sam màu chàm, bên ngoài khác một lớp sa y trắng, tóc tai chỉnh tề, đeo bên vai là một hòm thuốc nhỏ. Xem ra trong những năm vừa qua, cuộc sống của Mộc Lăng rất tốt.

Bên cạnh đó, Mộc Lăng cũng thầm đánh giá Tương Thanh. Tương Thanh của lúc này đã khác với hình ảnh thiếu niên ứa u sầu mà hấn biết khi còn ở Hắc Vân Bảo. Tương Thanh bây giờ đã trưởng thành hơn, gương mặt cũng chẳng còn vẻ trẻ con nữa, thêm vào đó là nét tuấn lãng, nhưng có điều người đã gầy đi một ít. Trên người thì vận một tấm áo trắng, cổ lại choàng khăn lụa. So với lần gặp cuối cùng của những năm về trước thì đã không

còn vẻ mệt mỏi thiếu sức sống nữa, hiện tại cả người toát ra khí chất thần nhiên thông dong. Y đã chẳng phải là tên đầu gổ khiến người ta nhìn vào chỉ thấy khó chịu rồi.

Mộc Lăng đương nhiên phải lấp liếm đi vài phần khuyết điểm của Tương Thanh chứ. Dẫn sao thì cả hai cũng là huynh đệ một nhà, cùng hẳn đi ra từ Hắc Vân Bảo mà. Khi thấy Tương Thanh ở cùng Ngao Thịnh, tâm tình tựa hồ đã tốt hơn trước thì Mộc Lăng cũng chẳng muốn so đo với con sói kia để làm gì. Trước đây, khi nghe tin Tương Thanh quay về bên cạnh Ngao Thịnh, hẳn vẫn có chút lo lắng, âm thầm nhắc nhở bản thân - nếu Tiểu Thanh mà bị ủy khuất gì thì hẳn sẽ đến mà rước y đi mất dạng luôn!

Ngao Thịnh đứng ở một bên, nhìn cảnh hai người, ta ngấm người, người nghĩa ta thì cảm thấy vô cùng không thoải mái, liền ho khan một tiếng để ai đó biết điều mà mau mau khép tuồng.

Lúc này, Tương Thanh mới phục hồi tinh thần lại, hỏi, "Mộc Lăng, huynh đã đến đây nhưng còn Tần Vọng Thiên đâu?"

"Vọng Vọng giúp ta đi tìm một vài thứ rồi, hẳn sẽ đến sau." Mộc Lăng cười hì hì bảo, "Ta vốn cũng đang trên đường vào kinh nhưng giữa đường thì gặp hai ảnh vệ mà người phái đến, sau đó thì liền bỏ mấy tên Giáp Ất Bính Đình lại mà một mình chạy nhanh đến đây. Ảnh vệ bị trọng thương đâu rồi?"

"Ở bên trong." Tương Thanh chỉ tay về hướng một căn phòng gần đấy.

Mộc Lăng đảo mắt nhìn quanh thì liền bắt gặp thấy bản mặt nhăn nhó của ai kia, nhếch mép cười một cái, hỏi đều, "Ế! Đây không phải là Ngao Thịnh sao! Đã lớn như thế rồi à?"

Ngao Thịnh vừa nghe xong thì mặt đã đen lại, đã sớm biết cái tên Mộc Lăng này sẽ ăn nói chói tai mà.

Văn Đạt đứng nhìn mà cảm thấy tức thay, vội lên tiếng nói, "Lớn mật, sao có thể dám ăn nói với hoàng thượng như thế hả?"

Mộc Lăng liếc Văn Đạt một cái rồi cười nói, "Tiểu thái giám à, người đã bao giờ nhìn thấy cảnh hoàng thượng của người khóc nhè chưa hử?"

"A. . . . ." Văn Đạt hít một hơi lạnh. Ngao Thịnh nghe không nổi nữa, bèn chen vào, "Nhanh vào chữa bệnh đi!"

Mộc Lăng quay sang nói với Tương Thanh, "Ta đi xem bệnh xong rồi thì mình nói chuyện tiếp nha!" Nói xong, liền ôm hòm thuốc mà vọt vào trong phòng.

Ngao Thịnh phát tay, ra hiệu cho Văn Đạt hãy lui xuống, sau đấy liền cùng Tương Thanh đi vào phòng, xem Mộc Lăng chữa trị.

Mộc Lăng tuy lúc bước chân vào cửa thì đẩy cột nhĩ, nhưng khi vừa nhìn thấy thương thế của Mạc Tâm đã nhíu mặt nhíu mày.

Tương Thanh đi đến bên giường Mạc Tâm, lo lắng hỏi Mộc Lăng, "Thế nào, có thể trị được chứ?"

Mộc Lăng giương tay bắt mạch, cau mày hỏi, "Là ai đã thương hấn?"

Tương Thanh do dự một chút, liếc sang nhìn Ngao Thịnh một cái rồi mới kể lại những chuyện mà Tước Vĩ đã nói về vụ sự này nọ. Mộc Lăng nghe xong mà cứ rối tinh rối mù hỏi lại, "Cái gì mà bách quý với chả Xa Quý, cuối cùng thì chúng là người hay là quý hả?"

Mạc Tâm lắc đầu, bảo y cũng chẳng rõ rồi sau đấy lần nữa kể lại chuyện đã xảy ra. Khi y cùng Mạc Y đuổi theo tên vụ sự bí ẩn kia, đầu tiên là tìm thấy chiếc xe ngựa đang đỗ ở ven đường, nhưng người lại không có bên trong. Trời tối đen như mực, hai người vừa định sẽ chia nhau ra tìm thì một hắc y nhân cứ vô thanh vô tức mà xuất hiện. Bộ dáng của hấn trông rất

đáng sợ, khiến y và Mạc Y cũng giật mình một phen. Khắc sau, hắc y nhân kia chẳng nói lấy một lời thì liền ra tay với hai người họ. Đối phương võ công rất cao cường. Y và Mạc Y căn bản không phải là đối thủ của hắn. Tiếp theo đó, bởi vì muốn giải vây cho Mạc Y mà y đã giữ chân người kia, để Mạc Y có đường thoát thân...Song, khi y đuổi theo thì chỉ tìm được một khối yêu bài đầy máu của Mạc Y mà thôi.

"Nơi mà người nhắc đến, ta đã phái người đi lục soát lại lần nữa." Ngao Thịnh buồn bã nhìn Mạc Tâm, "Hoàn toàn không tìm thấy một bóng người nào cả. Thậm chí cũng chẳng phát hiện thấy thi thể của Mạc Y. Chuyện này có chút kì quái."

"Hoàng thượng, thuộc hạ chỉ biết là Mạc Y bị thương rất nặng, người nói thử xem, liệu huynh ấy còn sống không?" Mạc Tâm thấp giọng hỏi.

Ngao Thịnh khẽ nhìn sang Tương Thanh, rồi cả hai lại cùng gật đầu. Tìm không thấy thi thể, thì vẫn còn chút hy vọng.

"Umm . . . ." Mộc Lăng vuốt cảm kiểm tra thương thế của Mạc Tâm, sau đấy quay sang phía Ngao Thịnh và Tương Thanh mà nói, "Yên tâm, không chết được đâu."

Bấy giờ, hai người mới có thể nhẹ nhõm thở ra. May mà Mộc Lăng có thể cứu sống y.

"Nhưng mà, với thương tích như vậy. . . ." Mộc Lăng bỗng thở dài, "Phỏng chừng cũng chẳng sống được bao lâu."

"Hả?" Tương Thanh và Ngao Thịnh đều sửng sốt. Tương Thanh nhíu mày, hỏi, "Tại sao?"

Mộc Lăng thấp giọng đáp, "À . . . .Thương tích của Mạc Tâm rất nặng, gân mạch của hắn không phải bị người ta dùng nội lực cắt đứt."

"Thế thì tại sao gân mạch toàn thân của y đều đứt cả?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

"Là bởi vì độc dược." Mộc Lăng đều giọng nói, "Trong chưởng pháp của đối phương có độc. Hơn nữa còn là một loại độc rất bá đạo. Nếu dựa theo lời kể của Mạc Tâm về tên ấy, da trắng xanh môi lại tím tái, vậy thì công phu mà hãn luyện hãn là độc công."

"Độc công?" Tương Thanh cau mày, "Trên giang hồ, có không ít những kẻ luyện độc công, nhưng cũng chẳng lợi hại đến mức này."

"Ai. . . . ." Mộc Lăng khoát tay, cười bảo, "Mấy tên tép riu ấy thì tính làm gì. Tên này mới là tôm càng nè!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh tịnh không lên tiếng, chờ Mộc Lăng nói tiếp.

"Thật ra thì, thứ gọi là độc công ấy, chẳng khác gì con dao hai lưỡi cả." Mộc Lăng buồn bã nói tiếp, "Để chất độc ngấm vào trong cơ thể, cứ như vậy, nội lực sẽ ngày một tăng, khiến uy lực mỗi khi phát huy thì càng lợi hại hơn. Có thể nói rằng, độc dược chính là một chất xúc tác."

"Nhưng luyện độc công cũng sẽ nguy hại đến bản thân của người đó, phải không?" Tương Thanh hỏi.

Mộc Lăng gật gù đầu, "Đúng vậy. Kẻ tích tụ chất độc ở trong cơ thể mình, hay nói cách khác là người luyện độc công là một độc nhân. Công phu càng cao thì cơ thể lại càng ngấm nhiều chất độc. Dần dà, lục phủ ngũ tạng sẽ bị bách độc xâm chiếm. Thế thì người nói thử xem hãn có sống nổi nữa không hử? Hay là, cái tên hắc y nhân ấy có thể dùng độc công mà cắt đứt gân mạch toàn thân của Mạc Tâm thế này thì chứng tỏ hãn đã đạt đến cảnh giới cao lắm rồi đây. Còn mấy vết sẹo trên mặt hãn, phỏng chừng cũng không phải là bách quỷ lục gì gì đâu... Còn tên tổ tiên Xa Quỷ gì gì đó cũng chưa chắc là bởi vì chú pháp bách quỷ lục mà biến thành như thế..."

"Có thể là bởi vì độc công." Ngao Thịnh tinh tường góp lời, "Bởi vì trong cơ thể hẳn tích tụ quá nhiều chất độc nên mới khiến lớp da bị nứt ra, sau đó mới lấy kim mà khâu mà vá lại?"

"Ai nha." Mộc Lăng hắc hắc cười thành tiếng, "Không hổ là hoàng đế nha. Cũng chẳng đến nỗi ngu ha!"

Ngao Thịnh mặt trắng bệch đi, mấy lời thốt ra từ miệng Mộc Lăng thì chẳng có tiếng nào nghe lọt tai cả.

Tương Thanh nghe xong, sắc mặt cũng khó coi chẳng kém ai kia của mình, một chốc sau mới lấy lại vẻ thản nhiên mà hỏi Mộc Lăng, "Nói cách khác, tổ tiên của Xa Quý tộc kỳ thật là bởi vì luyện độc công, khiến lớp da toàn thân bị nứt nẻ nên mới có lời đồn đãi về bách quỷ lục này nọ. . . . . Còn những phương pháp mà vu sư của Xa Quý truyền dạy cho người khác chính là độc công, căn bản chẳng có cái gọi là chú thuật?"

"Có lẽ thế! Ta cảm thấy cái này nghe có sức thuyết phục hơn đó." Mộc Lăng gật gật đầu, rồi ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng đế bệ hạ ời, nội lực mà bệ hạ luyện đã tới mức nào rồi hả?"

Ngao Thịnh sửng sốt, có chút khó hiểu nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười nhát gừng, nói tiếp, "Nếu công phu của người không đến nỗi nào thì hãy giúp ta ổn định tâm mạch của tiểu tử này. Trong lúc đó, ta sẽ châm mạch trì độc cho hắn."

Ngao Thịnh vừa cởi áo khoác bước qua thì Tương Thanh đã ngăn lại, "Cứ để đó cho ta."

Mộc Lăng nhướn mày, nheo mắt nhìn. Ngao Thịnh phất tay, nhìn Tương Thanh mà nói, "Mạch Tâm là ảnh vệ của ta, đương nhiên phải là do ta cứu y. Thanh à, người hãy sang bên kia ngồi đợi một lát đi."

Tương Thanh đành bất đắc dĩ mà đứng sang một bên. Vừa quay đầu lại thì liền thấy ngay cảnh Mộc Lăng mặt đầy đăm chiêu mà nhìn mình. Mặt y bỗng chốc nóng bừng, xấu hổ nhìn sang chỗ khác.

Mạc Tâm nhìn thấy Ngao Thịnh cởi áo khoác bước đến giúp mình ổn định tâm mạch mà giật mình không nhỏ, vội vội vàng vàng nói, "Hoàng thượng..."

Ngao Thịnh vội chặn lời, "Đừng nói gì hết, đợi đến khi người khỏe rồi thì hãy cùng đi tìm Mạc Y."

"Dạ." Mạc Tâm cảm động gật gật đầu. Ngao Thịnh ngồi vào phía sau y, đặt hai tay lên lưng y, vận công giúp y bảo vệ tâm mạch.

Mộc Lăng vừa xuất kim ra định thi châm thì lại cảm giác thấy có gì mềm mềm bông bông cọ vào chân mình.

Cúi đầu xuống nhìn thì...

"Trời đất thánh phật ông bà ông vải ơi!" Mộc Lăng cả kinh co hai chân lên lúi vào sâu trong giường, khiến Ngao Thịnh và Mạc Tâm cũng giật nảy người lên.

Cả hai xoay mặt nhìn sang thì lại thấy ngay tấm thân lông lá trắng muốt của Ngao Ô. Chẳng biết hồ ta đã vào từ khi nào nữa. Có lẽ vì chưa bao giờ thấy qua Mộc Lăng trước đây nên lúc này mới tới thăm thú.

"Ngao Ô, đừng nháo!" Tương Thanh vội túm lấy cái đuôi của hồ trắng, lôi nó tới gần mình, rồi nhìn Mộc Lăng áy náy nói, "Nó không cắn người đâu."

Mộc Lăng giương mắt nhìn hồ chăm chăm, chốc sau bỗng nói, "Đây không phải là sa hồ sao. Ở Trung Nguyên này hiếm thấy lắm đấy."

"Sa hồ?" Tương Thanh khó hiểu hỏi lại.

"Đúng vậy." Mộc Lăng gật gật đầu, vừa thi châm cho Mạc Tâm vừa thuận miệng nói, "Sa hồ rất thông mình. Dầu có sinh trưởng ở sa mạc lắm bão cát thì nó cũng không khi nào lạc đường hết." Nói xong, lại chuyên tâm thi châm khử độc.

Tương Thanh tay ôm Ngao Ô ngồi ở một bên. Tuy gương mặt trông vô cùng bình thản nhưng lòng lại loạn như sóng nơi mặt hồ. Y đang đau đầu chẳng biết hắc y nhân kia liệu có phải là Hạ Lỗ Minh hay không. Nếu thật là thế, như vậy theo y biết, võ công của Hạ Lỗ Minh thua xa tên hắc y nhân kia. Trong ba năm gần ngủi, hắc đã tập luyện thế nào để có được một thân công phu tốt đến vậy. Chắc chắn phải đi đường vòng. Nếu lời Mộc Lăng nói là đúng, thì chẳng phải tính mạng của hắc đang rất nguy kịch hay sao? Thế thì chẳng khác gì chuyện được ăn cả ngã về không hết. Tại sao hắc lại cố chấp đi luyện thứ tà công ấy? Chẳng lẽ đúng như lời vu sư kia đã nói, hắc muốn y và Ngao Thịnh không được chết già?

.....

Sau hai canh giờ vất vả vận công thi châm khử độc, Mộc Lăng mới có thể nhẹ nhõm thở ra, thu hồi châm rồi cầm lấy một chiếc khăn sạch lau tay, nhìn Ngao Thịnh nói, "Được rồi, lau mồ hôi cho hắc đi."

Ngao Thịnh thu hồi chưởng lực, sau đấy ân cần đỡ Mạc Tâm nằm xuống rồi lấy một chiếc khăn gằn đấy lau mồ hôi giúp y. Tương Thanh thấy thế cũng lại gằn mà giúp một tay.

Mộc Lăng gương đôi mắt lạnh lùng mà nhìn, lòng lại không khỏi thắc mắc, tiểu tử Ngao Thịnh này cũng khó lường quá, hao tổn nội lực hết nửa ngày như vậy mà cũng chẳng đổ chút mồ hôi nào, mặt cũng chẳng biến sắc, tim lại cũng không đập loạn. Có thể thấy, nội công của hắc đã cao hơn

trước rất nhiều. Thời gian cũng chẳng có bao lâu mà võ công đã được như thế rồi, tuyệt không thể xem thường con sói con này được.

Sau đó, Mộc Lăng nổi lại kinh mạch giúp Mạc Tâm, đem tay chân con người ta quần lại chẳng khác gì cái bánh chưng, làm xong còn vỗ tay mà rằng, "Thế là êm chuyện. Chỉ cần tịnh dưỡng mười ngày nửa tháng thì sẽ khỏi hẳn thôi."

Mạc Tâm nhìn Mộc Lăng đầy biết ơn, rưng rưng nói, "Đa tạ thần y đã cứu giúp." Tiếp theo thì quay sang Ngao Thịnh mà cảm kích, "Đa tạ Hoàng Thượng."

Ngao Thịnh vỗ vỗ vai y, "An tâm dưỡng bệnh đi."

Để Mạc Tâm lại tĩnh dưỡng, ba người dời bước ra sân. Ngao Thịnh tuy lòng chẳng cam, tâm chẳng nguyện nhưng vẫn bị Tước Vĩ lão nhân lôi xềnh xệch đi học binh thư. Mộc Lăng đứng đấy cười mỉa, sau đó thì nắm tay Tương Thanh mà dụ khị, "Tiểu Thanh à, người đừng quan tâm tới hẳn làm gì, hai ta đi đâu đó bàn chuyện xưa đi."

Tương Thanh cũng có chút sự tình muốn hỏi Mộc Lăng, nên mặc kệ Ngao Thịnh bị Tước Vĩ ép buộc lôi đi. Ngao Thịnh giận đến mức muốn trào máu, song, quốc sự làm trọng, nên đành ôm hận mà đi theo Tước Vĩ.

.....

"Tình hình chiến sự dạo này diễn biến nhanh quá." Mộc Lăng vừa cùng Tương Thanh tản bộ vừa sang sảng cất giọng, "Ta nghe nói thủy quân của Tề Soán Thiên sắp theo hướng đông mà tiến vào đây rồi. Mấy ngày nữa có thể sẽ đánh nhau. Ngao Thịnh đã chuẩn bị thế nào rồi?"

"Umm, vẫn còn đang chuẩn bị." Tương Thanh gật gật đầu, "Mộc Lăng, huynh theo ta đến Lạc Hà khẩu để gặp hai người này nhé."

Mộc Lăng nhướn một bên mày lên hỏi, "Ai cơ?"

"Một người là Tề Tán, một người là Quan Khế." Tương Thanh nói xong thì liền đem lai lịch khác thường của hai người kể sơ qua một lần.

Mộc Lăng nghe xong thì bỗng nhíu mày, "Hai tên này chẳng khác gì thiêu thân hết. Người đừng có thân cận họ quá. Kéo lại rước họa vào thân."

Tương Thanh thành thật gật đầu, "Chiến thuật giao ngư của Tề Tán, ta cảm thấy rất hay. Nhưng còn chuyện y có phải là người tốt hay không thì ta chẳng tài nào xác định được."

"Tên Tề Tán này ắt hẳn phải ôm ấp dã tâm làm phản rất lâu rồi ế?" Mộc Lăng sành sỏi nói, "Nếu không sao lại chuẩn bị kĩ lưỡng đến thế."

Tương Thanh lắc lắc đầu, "Ta cũng vậy nghĩ như vậy. Tuy lý do mà y nói cũng có phần đáng tin, nhưng lại cứ cảm thấy lòng dạ của con người này lại sâu như bể, miệng nói vậy nhưng lòng lại nghĩ khác."

Mộc Lăng cau có nói, "Ta nói người á, đúng là đồ đầu gỗ mà."

Tương Thanh khó hiểu, giương mắt lên nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng cười mát, "Sao người lại đi để ý so đo này nọ với cái tên Tề Tán gì gì với tên Quan Khế kia kia hả? Muốn lo lắng thay con sói đó à! Ta nói á, con sói đó hẳn khôn lắm, trên người hẳn toàn mắt với chả mắt thôi."

Tương Thanh nghiêng đầu ngẫm nghĩ, "Gần đây Ngao Thịnh phải học chiến thuật binh pháp, bề bộn rất nhiều việc."

Mộc Lăng thở dài - xong rồi, thế là hết, bây giờ, Tương Thanh hoàn toàn hướng về Ngao Thịnh - hẳn ngán ngấm bảo, "Theo ta thấy thì, tên Tề Tán đó người chẳng cần phải lo lắng chi cho mệt... Còn tên Quan Khế kia mới là kẻ đáng bận tâm đó."

"Đáng bận tâm?" Tương Thanh khó hiểu.

Mộc Lăng nâng tay đặt lên vai Tương Thanh, bí hiểm nói, "Đi, chúng ta sẽ đi thăm dò hãn. Mặc kệ có phải là hãn tương tư con sói kia không, nhưng trước mắt thì ta thấy mục tiêu hãn nhắm vào chính là người đó. Chúng ta không thể chịu thiệt được, phải đi xem đến tột cùng hãn có âm mưu gì, thuận tiện, chọc cho hãn tức một phen. Há há há há!" Nói xong, không đợi Tương Thanh phản bác thì đã kéo đầu gối kia hướng thẳng đường Lạc Hà khẩu mà đi.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

51 | Quý kế

CHẲNG CẦN BIẾT là ở bất kỳ nơi đâu, nhưng chỉ cần Mộc Lãng xuất hiện thì nơi ấy cầm chắc náo nhiệt hẳn lên. Tương Thanh dẫu lòng có muốn héo hon sâu muộn thì cũng chẳng làm sao mà héo, mà sâu cho nổi. Mộc Lãng cứ lú lú nói cười bên tai, một câu lại một câu tán gẫu cùng y, khiến gương mặt lúc nào cũng nghiêm trang lạnh lùng có thêm chút ý cười.

Khi gần đến Lạc Hà khẩu, Mộc Lãng bỗng cất tiếng hỏi, "Này, người cứ nói thật ra xem nào, ranh con Ngao Thịnh có dùng ba vạn nhân mã đó để đối phó với Tề Soán Thiên không? Thậm chí hẳn lại còn dùng chính con trai nhà người ta mà ra về ta đây này nọ nữa chứ.....Chần chà chần chừ, có phải hẳn đã có kế hoạch nào khác không hả?"

Tương Thanh quay sang nhìn Mộc Lãng, nhẹ gật đầu một cái, "Chỉ tiếc là vẫn chưa tìm được tướng lĩnh nào thích hợp."

"Người bảo con sói con đó đi theo Tước Vĩ lão nhân học binh pháp là vì muốn tự mình ngự giá thân chinh phải không?" Mộc Lãng tò mò hỏi.

"Đúng vậy." Tương Thanh gật gật đầu.

Mộc Lãng gãi gãi đầu nói, "Nhưng mà á, không phải là ta muốn tạt nước lạnh vào mặt các người đâu. Người ta vẫn thường bảo một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao [1] . Chẳng riêng gì Ngao Thịnh, mà ngay cả Tề Diệc, Thụy Vương, đến khi hai người họ chết xuống mồ rồi cũng chẳng thể tìm được vị võ tướng nào kiệt xuất hết."

Tương Thanh gật đầu tán đồng "Phải...Hiện tại thì chỉ có hai đại tướng có thể được xưng là tài giỏi, chính là Tống Hiếu và Vương Hi. Chỉ tiếc rằng, Vương Hi lại ở tận Mạc Bắc xa xôi, còn Tống Hiếu thì không thông hiểu về thủy chiến....Vì thế mà tình hình lại càng thêm khó khăn. Vốn dĩ một bàn tay chẳng thể vỗ nên thành tiếng mà!"

Mộc Lăng cười nói, "Dù có là Gia Cát Lượng quảng đại thần thông thì cũng có đến năm vị hổ tướng trợ giúp nữa kia mà [2]....Không được rồi Tiểu Thanh à, người phải mau mau mà tuyển chọn hiền tài cho Ngao Thỉnh đi chớ."

Tương Thanh vô lực đáp, "Hắn cũng muốn chiêu mộ hiền tài lắm, nhưng thời buổi này tìm đâu ra nhiều hiền tài đến vậy?"

"Vậy còn người?" Mộc Lăng đột nhiên hỏi, "Người không giúp hắn đánh trận sao?"

Tương Thanh có chút sững sốt, dờ khóc dờ cười quay sang nhìn Mộc Lăng rồi thấp giọng nói, "Ta không thích hợp để làm tướng lãnh đâu."

"Ai nói thế hả?" Mộc Lăng nhíu nhíu mày, "Người rất hợp để làm tướng lãnh đó. Chẳng ai bảo rằng người thành thật thì không thể làm tướng lãnh được. Cứ nhìn gương Triệu Vân [3] năm đó thì biết. Không phải ông ấy cũng là người rất trung hậu sao?"

Tương Thanh bật cười, "Huynh đã quá đề cao ta rồi. Sao ta lại dám so với Triệu Tử Long cơ chứ."

Mộc Lăng bĩu môi, "Tóm lại theo ta thấy, nếu Ngao Thỉnh thật sự muốn nhất thống Trung Nguyên thì phải có những rường cột vững chắc. Còn về đại tướng thì phải có ít nhất là bốn năm người, mà phải là người giỏi giang mới được nha. Mặt khác thì cũng cần văn thần nữa, càng nhiều thì càng tốt. Mà người nói thử xem, ba ngàn mưu sĩ chắc vẫn còn ít nhỉ!?"

Tương Thanh lại gật gù đáp, "Tình thế hiện tại nếu mang ra so với chiến sự của Viên Liệt năm đó thì có lẽ còn hung hiểm hơn. Thịnh Thanh ở ngoài sáng trong khi bọn phản thần lại nấp mình dưới bóng tối. Hơn nữa, lực lượng phản loạn khắp nơi chẳng biết mạnh yếu thế nào, đúng là chỉ tổ khiến người ta đau đầu đoán không ra mà....Cũng giống như chuyện về chất độc Lam Diễm nọ vậy."

"Ừ ha, người nhắc thì ta mới nhớ tới chuyện Lam Diễm đó." Mộc Lăng đột nhiên nhớ lại chất độc kia, liền vội nói, "Phi đao kia người còn giữ không? Ta muốn xem thử nó trông thế nào."

"Huynh đã nghĩ ra cách chế tạo giải dược rồi à?" Tương Thanh vui mừng hỏi.

Mộc Lăng lại phất tay nói "Đừng vui mừng quá sớm. Ta vẫn chưa nói xong mà...Ta hoài nghi Lam Diễm kia thật chất không phải là Lam Diễm vẫn thường được nhắc tới. Nó chẳng qua cũng chỉ là một loại độc bình thường mà thôi."

"Thế là thế nào?" Tương Thanh khó hiểu.

"Người nói sau khi cắt đi phần thịt dính Lam Diễm thì người bị thương không còn gì nguy hại nữa phải không?" Mộc Lăng hỏi lại.

"Đúng vậy." Tương Thanh gật đầu.

"Lam Diễm thật thì chẳng đơn giản như vậy đâu." Mộc Lăng dẫn đo một lúc mới nói tiếp, "Theo ta được biết, Lam Diễm là một loại độc mà người bị trúng độc trước tiên sẽ phát sốt, sau đó từ sâu bên trong cơ thể sẽ như có một ngọn lửa nóng thiêu đốt. Nó sẽ đốt cháy người ta dần dần, từ trong ra ngoài. Muốn bào chế được chất độc này thì phải dùng đến hoa Lam Diễm. Loại hoa chỉ sinh trưởng trong ốc đảo trên sa mạc....Và đương nhiên là loài hoa đó đã tuyệt chủng từ đời nào rồi. Năm xưa, Dược tiên nhân tìm khắp cả sa mạc cũng chẳng tìm được chút tung tích nào của nó hết. Trong sách cổ,

Dược vương cũng có ghi lại rằng loại độc Lam Diễm thật chất có giải dược, song nó đã tuyệt tích. Bên cạnh đó, ta cũng đã viết thư hỏi Hạ Vũ nhưng lão ta lại bảo loài hoa đó vốn chẳng hề tồn tại."

"Nói như vậy, nghĩa là ai đó đã phỏng chế Lam Diễm?" Tương Thanh khẽ nhú mày, "Nhưng, mục đích của đối phương là gì khi phải nhọc công phỏng chế Lam Diễm như thế?"

"Chuyện này thì ta vẫn đang điều tra." Mộc Lăng gật gật đầu. Đúng lúc này, hai người cũng đã đến được địa phận Lạc Hà khẩu. Phía xa xa, ba vạn thủy binh vẫn đang thao luyện. Mộc Lăng giương mắt lên nhìn, cười nói, "Nhìn cũng ra dáng nhi?!"

Hai người bước vào thao trường giáo quân thì liền nhìn thấy Tề Tán và Vương Trung Nghĩa đang đứng giữa giả trận, chẳng rõ cả hai đang trao đổi với nhau chuyện gì.

Quan Khế thì chỉ đứng ở phía xa xa nhìn, tựa hồ chẳng có chút hứng thú gì với mấy chuyện thao tập này nên gã xoay người định bước đi, nhưng đầu vừa ngoảnh lại thì đã trông thấy Tương Thanh và Mộc Lăng đang đi về phía mình.

Mộc Lăng quét mắt liếc gã một cái sau đấy cúi đầu kề miệng vào sát tai Tương Thanh, nhỏ giọng hỏi, "Là gã này phải không?"

Tương Thanh gật gật đầu.

"Phu tử." Quan Khế miệng tươi cười đi đến, khẽ khom lưng thi lễ với Tương Thanh, "Phu tử hôm nay rồi rảnh nhỉ, ngài không cần phải ở cạnh Hoàng Thượng sao?"

Tương Thanh thật sự không muốn trả lời những vấn đề như thế với Quan Khế. Nếu như gã là loại người nói chuyện mà ý hiện hết lên mặt con chữ thì mấy việc như vậy có gì đáng để hỏi cơ chứ? Có luật nào lại quy định

rằng Tương Thanh y lúc nào cũng phải dính sát rạt với Ngao Thịnh đầu. Hơn nữa cái gì mà lại là "không cần phải ở cạnh hoàng thượng" chứ? Nếu cứ phải cố đoán già đoán non những ẩn ý trong từng lời nói của gã, thì chẳng khác gì mang gươm giáo ra mà nhảy bổ vào nhau hết. Tương Thanh cảm thấy chuyện này thật sự không có ý nghĩa gì cả nên cũng chẳng buồn trả lời. Nhưng, tên Quan Khế này lại cố tình ở trước mặt người khác nói những lời có dao như vậy, khiến Tương Thanh vô cùng chán ghét. Đây cũng là lý do khiến y không thích mấy việc giao tiếp với những quan viên trong triều.

Mộc Lăng khinh khỉnh liếc Quan Khế một cái rồi bỗng cười nói, "Đúng rồi, hôm nay Tiểu Thanh nhà ta không đi bồi hoàng thượng là bởi vì phải bồi ta ấy mà." Nói xong, hắn liền giương tay sang ôm lấy bả vai Tương Thanh, chớp chớp mắt hỏi, "Đúng không hả Tiểu Thanh~~~?"

Tương Thanh đảo mắt nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy mấy lời này của hắn đầy ý đồ, nhưng chung quy lại chẳng rõ hắn định giở trò gì nữa.

Lúc này, Quan Khế mới để ý đến Mộc Lăng, thoáng có chút giật mình mà hỏi, "Vị này là. . . . ."

Bấy giờ, nhóm người Tề Tán cũng đã trông thấy Tương Thanh nên liền cất bước đến gần, ai cũng có chút khó hiểu mà nhìn nhìn Mộc Lăng. Người do chính Tương Thanh dẫn đến, không cần hỏi cũng biết là kẻ có thân phận đặc thù. Có điều chẳng biết là có liên quan đến chuyện hải chiến lần này hay không mà thôi a?

"Ách, y là. . . ." Tương Thanh còn không kịp giới thiệu xong thì Mộc Lăng đã nhanh mồm nhanh miệng chen vào mà nói khoác, "Ta ấy hả. Ôi dào! Ta cũng chỉ là một kẻ bất tài vô dụng mà thôi! Ta họ Hải, tên Thần. Mọi người vẫn thường gọi thân thương là Hải Thần. Ta là bằng hữu tốt nhất của Thanh Thanh. Lần này, y mang ta đến để trợ giúp trận hải chiến lần này đó mà."

Mọi người há mồm nhìn nhau. Quan Khế khẽ nhíu mày, theo gã thấy thì tên vừa đến này trông vô cùng cợt nhã, tính cách hoàn toàn khác xa Tương Thanh. Thật tình là chẳng hiểu vì sao Tương Thanh lại có loại bằng hữu như thế?

Tề Tán thì lại vô cùng thắc mắc một điều, y từ thuở nhỏ đã lớn lên trong thủy trại, tất cả những nhân vật lớn bé gì trong thủy lộ y đều biết cả, nhưng chưa bao giờ y lại nghe thấy có ai tên là Hải Thần cả.

Tề Tán thì khó hiểu. Quan Khế lại tò mò. Thế người còn lại thì sao nào? Vương Trung Nghĩa hào sảng thì lại vô cùng lạnh lợi mà rằng "Lạ quá nha, ai đời lại tên là Hải Sâm cơ chứ? Nghe chẳng khác gì bọt biển hết á. Chẳng có gì hay cả. Tệ lắm cũng nên gọi là Hải Quy chứ?" [4]

Tương Thanh nghe xong, nhin chẳng đặng, khước miệng cứ giật giật mấy cái liền mà ngoảnh sang nhìn Mộc Lãng. Cái kẻ ba hoa khoác lác ấy thì lại đang mở to mắt há hốc mồm ra mà trừng Vương Trung Nghĩa. Chốc sau hẳn mới lấy lại giọng mà hỏi, "Chẳng hay vị tướng quân tài ba này tên họ là chi?"

"A, y chính là tân khoa võ trạng nguyên Vương Trung Nghĩa." Tương Thanh vội vàng giới thiệu cho Mộc Lãng rõ, sau đấy lại chỉ tay về phía hai người đang đứng nhin cười bên cạnh, "Còn đây là Tề Tán, hài tử của Tề Soán Thiên và kia là Nguyệt Vương Quan Khế."

"A, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu a." Mộc Lãng thuận miệng nói đôi câu trong khi đó còn nhếch miệng cười, ra vẻ đầy đầy bí ẩn.

"Không biết Hải huynh trước đây hoạt động ở vùng biển nào?" Tề Tán hỏi.

Mộc Lãng nghĩ nhanh rồi đáp "Ha ha ha. Ở vùng biển Tây Bắc đó mà."

"Tây Bắc ư?" Mọi người đảo mắt nhìn nhau - đó giờ chỉ nghe đến biển Tây và biển Bắc thôi chứ chưa bao giờ lại biết đến có cả biển Tây Bắc nha.

Vương Trung Nghĩa có điều thành thật thẳng thắn hơn hai người còn lại nên liền nhanh mồm hỏi, "Biển Tây Bắc nó nằm ở đâu vậy? Sao ta chưa bao giờ được nghe nhắc đến vậy?"

"Ngay cả vùng biển Tây Bắc mà huynh đài cũng không biết ư? Nhớ năm xưa danh ta nổi hơn cồn, một thời tung hoành vô địch thủ ở biển Tây Bắc lận đó nha." Mộc Lăng đột ngột trợn tròn mắt lên, kinh hãi nhìn Vương Trung Nghĩa "Chẳng lẽ huynh đài không biết chữ à?"

Vương Trung Nghĩa chớp chớp mắt mấy cái rồi gật đầu cái rụp, "Đúng vậy."

"Khó trách." Mộc Lăng như ngộ ra huyền cơ mà gật gù, "Nếu huynh không biết chữ thì chuyện chẳng biết đến vùng biển Tây Bắc thì cũng là chuyện dễ hiểu thôi." Nói dứt lời hăn liền xoay mặt sang nhìn Quan Khế cùng Tề Tán, "Ta nghe nói nhị vị vô cùng am hiểu về thủy chiến nên hăn cũng đã từng nghe đến vùng biển Tây Bắc rồi chứ nhỉ. Đừng có mà bảo là đường đường tướng lĩnh thủy binh của Thịnh Thanh mà không biết biển Tây Bắc nó nằm ở đâu đó nhá?!"

Quan Khế và Tề Tán liếc nhau một cái. Cả hai đều thầm bảo là không biết nhưng con người đang đứng trước mặt này trông giáo hoạt vô cùng nên vẫn án binh bất động - không thềm đáp. Một lúc sau, Tề Tán mới cất tiếng hỏi lại, "Chẳng hay một trong những trận đánh nổi tiếng của huynh là gì?"

"Ồ, đó chính là trận Xích Bạc đại chiến." [5] Mộc Lăng lớn tiếng cười.

Tương Thanh thật tình là chẳng tài nào nghe nổi nữa nên bèn xoay mặt nhìn sang chỗ khác. Bỗng thấy từ phía xa, có một bóng người chợt lướt qua. . . . . Nhưng vì khoảng cách quá xa nên nhìn không mấy rõ ràng.

"Xích Bạc đại chiến?" Tề Tán và Quan Khế khẽ có chút sửng sốt. Lúc này, Vương Trung Nghĩa bỗng vỗ đùi bảo, "Ừ! Cái trận Xích Bạc đó thì ta biết đó nha! Chu Du đánh Tào Tháo. Gia Cát Lượng cầu gió đông. Lúc coi kịch ta có nghe người ta xưng đó mà." [6]

"Ồ!" Mộc Lãng bỗng giương tay vỗ vỗ vai Vương Trung Nghĩa, bảo, "Vương Tướng Quân đúng là người hiểu biết đó nha."

Tề Tán và Quan Khế thì lại liên tục nhíu mày, cái tên trước mắt này điên điên khùng khùng, chẳng lời nào hẳn nói là thật cả. Nhưng đến tột cùng hẳn là ai? Và tại sao Tương Thanh lại dẫn hẳn đến đây?

"Đúng rồi Tề công tử." Tương Thanh đột nhiên quay sang hỏi Tề Tán, "Khoảng chừng hai ba ngày nữa thì đội quân của Tề Soán Thiên sẽ tiến đến đây, không biết huynh đã chuẩn bị tốt kế hoạch tác chiến chưa?"

"Thanh phu tử yên tâm." Tề Tán mỉm cười, tự tin đáp, "Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong."

Tương Thanh gật gật đầu, bấy giờ Mộc Lãng lại lớn tiếng cười bảo, "Không bằng hãy thao diễn một chút cho bọn ta xem cái đi?"

Tề Tán thoáng có chút sửng sốt, giương mắt nhìn Mộc Lãng. Tên Quan Khế bên cạnh cũng nói thêm vào, "Bốn vương cũng vô cùng tò mò muốn biết Tề tướng quân đã chuẩn bị để đối phó với địch thế nào nha."

"Ách. . . . ." Tề Tán tựa hồ có chút khó xử, đắn đo một chút mới đáp, "Vậy thì ta chỉ có thể nói miệng thôi vậy."

"Thế cũng được." Mộc Lãng gật gù, "Hoàng thượng vốn bảo ta đến để nghe về chiến thuật của huynh, sau đấy thì trở lại nói cho người biết."

Tề Tán không thể từ chối, đành dẫn mọi người đến quân trường.

Tương Thanh cân nhắc một chốc rồi quay sang nói với Mộc Lăng, "Huynh và họ cứ đến quân trường trước đi. Ta sẽ đi dạo một vòng quanh quân doanh xem sao." Dứt lời y liền thẳng hướng đi đến nơi mà bóng người đã biến mất vừa nãy.

Tương Thanh đảo mắt nhìn khắp nơi nhưng lại chẳng phát hiện ra người nào, liền lắc đầu, có lẽ y đã quá đa nghi rồi. Khi vừa định xoay người trở về thì đột nhiên cảm thấy có một tia di động ẩn trong gió thổi tới -- một thứ gì đó đang bay về phía y.

Tương Thanh nghiêng người tránh đi, sẵn đà giương tay bắt lấy thứ đang bay đến, nhưng đó chỉ là một hòn đá nhỏ. Tương Thanh cầm hòn đá trong tay một lúc rồi lại khẽ nhíu mày, xoay mặt nhìn về phía mà nó đã bay đến, là cánh rừng nằm ở cạnh sườn núi phía bên ngoài doanh trại.

Tương Thanh phi thân nhảy lên một mồm đất cao gần đấy. Chân vừa chạm xuống đất thì đã nhắc thấy bóng người lướt qua ở phía xa. Kẻ đó như đang rất hoang mang vội vã chạy vào cánh rừng khuất xa kia. Tương Thanh nhanh chóng đuổi theo. Tuy rằng chỉ trong chớp mắt nhưng y rõ ràng thấy được đối phương vận hắc y, tóc đen, mặt lại đầy thương tích....Tên này hoàn toàn giống với những đặc điểm mà Mạc Tâm đã miêu tả. Tương Thanh lòng thoáng lo lắng, nhanh chân đuổi theo bóng người kia, đi vào sâu trong rừng.

Khi chạy đuổi theo đến một bãi đất trống trong rừng thì thân ảnh kia chợt biến mất. Song, Tương Thanh vẫn có thể cảm giác được có một ít hơi thở mỏng manh gần đấy. Quả là ẩn nấp rất khá. Xem chừng đối phương có nội lực vô cùng thâm hậu, hơn nữa còn đang cố tình che giấu thân phận thật sự của mình.

Ngay lúc này, tiếng sáo bỗng vang lên . . . . Tương Thanh sửng sốt. Tiếng sáo này có phần chậm rãi nhưng lại khá ngân nga. Rất quen thuộc. . . . .

Đột nhiên y lại nhớ đến có một đạo, khi y cùng Ngao Thịnh hồi cung cũng đã thường thổi đoạn nhạc khúc này.

Xoay lưng tìm nơi đã phát ra tiếng sáo. Tương Thanh vội phi thân bay đến một sườn núi không xa. Phía trên tảng đá nằm dưới sườn núi có một người đã ngồi đấy từ lúc nào, đưa lưng về phía y và đang thổi sáo.

Nhìn từ phía xa, người nọ vận một thân áo màu đen dài, mái tóc rối bời nhuộm màu tro. Thân hình thì cao lớn, nhưng lại gầy yếu.

Tương Thanh chậm rãi đi xuống con dốc, nín thở ngưng thần, cố nhớ lại xem bản thân có từng nhìn thấy bóng lưng này, hoặc giả cũng đã từng biết ai tương tự như thế hay không.

Chờ đến khi Tương Thanh dừng chân đứng ở phía sau lưng người nọ thì tiếng sáo cũng chợt dừng lại. Hắc y nhân chậm rãi buông sáo, vẫn như trước, đưa lưng về phía Tương Thanh.

Tương Thanh im lặng đứng ở sau lưng hẳn một hồi lâu sau mới cất tiếng hỏi, "Người là ai?"

Người nọ trầm mặc chốc lát rồi bỗng chậm rãi đứng lên, mở miệng đáp, "Đã không còn nhớ ta là ai rồi sao?"

Tương Thanh nhíu mày, thanh âm này khàn khàn, ngữ điệu lại lạnh như băng. Hoàn toàn chẳng có chút cảm giác quen thuộc nào.

Tương Thanh hít sâu một hơi, dè dặt hỏi, "Người là Hạ Lỗ Minh?"

Hắc y nhân lại tiếp tục trầm mặc. Lần này, rất lâu sau mới lên tiếng, "Hóa ra người vẫn còn nhớ trên đời có một người tên là Hạ Lỗ Minh sao, thật sự là vinh hạnh mà."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, không xác định được thân phận của người này. Y chỉ cảm thấy đối phương vừa giống một cố nhân xưa nhưng rồi lại chợt nghĩ cả hai hoàn toàn bất đồng.

Người nọ đợi một lúc nhưng Tương Thanh vẫn không nói gì nên liền từ từ quay đầu lại cho y nhìn được chính diện của mình.

Vừa thấy được rõ mặt của người nọ, nghi hoặc trong lòng Tương Thanh lại càng lớn. Gương mặt của hắn có lẽ đã bị dập nát sau đấy mới được chắp vá lại. Tương Thanh cẩn thận quan sát hắn, thăm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy người này và Hạ Lỗ Minh mà y từng biết hoàn toàn chẳng có gì giống nhau cả.

"Đừng vui mừng quá sớm." Hắc y nhân cười nói, "Người không biết sao, con người ta sau khi biến thành quỷ, bộ dạng cũng sẽ thay đổi!"

Tương Thanh cau chặt đôi mày, lạnh lùng hỏi, "Thật ra ngươi là ai? Và có mục đích gì?"

Người nọ nheo mắt nhìn, thấp giọng nói, "Mục đích à. . . . . Nếu ngươi đánh thắng được ta thì biết đâu ta có thể nói cho ngươi nghe!" Dứt lời, hắn liền lao vào Tương Thanh, đánh móc đằng sau gáy.

Tương Thanh vội tránh đi. Song, khinh công của đối phương không tồi, rất nhanh đã bắt kịp cước bộ của y mà động thủ đánh úp tới. Vừa đọ chiêu, Tương Thanh liền nhận ra thân thủ của người này rất cao, hơn nữa còn xuất chiêu vô cùng ngoan độc. Cơ hồ mỗi một chiêu đều muốn lấy mạng người khác. Tương Thanh lòng bỗng cảm thấy khó hiểu. Khi giao chiêu với hắn, Tương Thanh không hề chủ động công kích, chỉ ra tay phòng thủ mà thôi. Thấy chiêu nào thì đỡ chiêu nấy. Nhưng công phu của hắn lại cực kì quái dị. Tương Thanh đã hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy nhưng lại chưa bao giờ được thấy qua.

Độ sức hơn trăm chiêu, Tương Thanh cơ hồ có thể khẳng định hẳn không phải là Hạ Lễ Minh. Hơn nữa người này lại là kẻ vô cùng khả nghi nên thế nào cũng phải bắt giữ hẳn cho bằng được. Vì thế, Tương Thanh bắt đầu phản kích.

Tương Thanh nghiêm túc xuất chiêu. Công lực của đối phương dường như kém Tương Thanh vài phần nên rất nhanh đã chuyển từ thế công sang thủ. Sau một lúc lại bị buộc phải rơi vào thế bị động.

Lại qua thêm vài chiêu, lợi dụng đối phương sơ hở, Tương Thanh xuất chưởng đánh mạnh vào đầu vai hẳn. Vốn, người nọ có thể tránh đi nhưng thân thể hẳn bỗng nhiên như bị thứ gì đó kiềm hãm, đứng bất động mà đón lấy một chưởng kia của Tương Thanh. Tương Thanh định triệt hồi chưởng lực nhưng lại quá muộn. Một chưởng giáng xuống đầu vai hẳn y nhân mang theo ba phần công lực. Sau khi trúng một chưởng, hẳn y nhân bỗng phun ra một búng máu tươi, bước chân lảo đảo dựa vào thân cây gần đấy, không ngừng nôn ra máu tươi. Hẳn lấy tay ôm miệng, dòng máu đen theo kẽ tay chảy xuống. Ngay lúc này, "cạch" một tiếng, thanh sáo trúc rơi xuống đất.

Tương Thanh vừa nhìn thấy thanh sáo trúc thì khẽ chau mày. Đó là cây sáo nhỏ được làm từ hoàng trúc...Trước kia, y vốn có một cây sáo như thế, song, đã đánh mất tự lúc nào.

"Người. . . . ." Tương Thanh nhìn kẻ đang ôm miệng kịch liệt ho khan, máu đen không ngừng phun ra từ miệng hẳn, thì chợt nhớ lại những gì Mộc Lăng đã nói. Những người luyện độc công sẽ sống không được bao lâu. Nghĩ vậy, Tương Thanh bỗng muốn đi đến gần xem tình hình của hẳn thế nào. Nhưng vừa tiến lên được vài bước thì hẳn y nhân kia đột ngột phát tay một cái, một vài hòn đá nhỏ được bắn ra.

Tương Thanh cả kinh, vội nghiêng người tránh né, song cự ly quá gần, một vài viên đá kia đã đánh trúng huyệt vị ở thắt lưng và đầu vai y. Động tác của Tương Thanh trở nên có chút khó khăn hơn.

Cùng lúc đó, hắc y nhân bỗng xuất chưởng, một cỗ khói đen bay tản ra.

Tương Thanh ngửa người tránh đi, nhưng bước chân vừa động thì lại cảm giác thấy mặt đất dưới chân khẽ rung chuyển. Thầm biết tình hình không ổn, song lại chẳng thể phản ứng kịp thời. Mặt đất ngày một chấn động hơn.

"Rầm" một cái, tấm lưới sớm được bố trí sẵn dưới lớp đất cát bỗng bật lên. Lưới được đan từ những sợi kim tuyến nhỏ, vô cùng mềm mại bền chắc. Chớp mắt một cái đã quấn lấy cả người Tương Thanh. Y càng cố giãy giụa thì chiếc lưới lại càng siết lấy y hơn. Thoáng một cái, từ phần vai đổ xuống lưng bỗng tê rần -- hẳn đã điễm huyết đạo của y.

Khắc sau, hắc y nhân bỗng ngời xuống, độc ác cười nói, "Bắt được người rồi nhé!"

Tương Thanh giương mắt nhìn hẳn một lúc, thấy hẳn nâng tay lau đi dòng máu đen bên khóe môi. Phần răng bên trong vẫn trắng tinh, không có lấy một vệt máu. Hóa ra vừa rồi hẳn giả vờ hộc máu cho y xem mà.

"Aii. . . . . Quả nhiên cải trang thành người kia thì sẽ dễ dàng tóm được người hơn nha." Hắc y nhân tựa hồ có chút cảm thán, cúi người nhặt thanh sáo trúc kia lên rồi cầm nó trong tay mà ngắm nghía .

"Người biết Hạ Lỗ Minh ư?" Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Vì thế người mới có thể sử dụng độc công tập kích ảnh vệ, cố ý tha bổng cho một người trở về, chính là vì muốn dẫn dụ ta đến đây?"

Hắc y nhân cười gằng, dùng thanh sáo nhỏ nâng cằm Tương Thanh lên, "Người không thấy cách này rất có hiệu quả sao, hả?"

"Người không phải là người đã đi cùng vu sư ngày hôm qua." Tương Thanh đột nhiên nói.

Người nọ thoáng sửng sốt, khẽ nheo mắt lại nhìn Tương Thanh, lạnh lùng cười hỏi, "Dựa vào đâu mà người lại nói vậy?"

Tương Thanh đăm đăm nhìn hắn một lát, nói, "Nếu người thật sự là kẻ đã ở trong xe ngày hôm qua thì chẳng có chuyện ta không nhận ra được. Người ngồi trong xe kia, võ công cao hơn người rất nhiều."

Nụ cười trên mặt hắc y nhân bỗng trở nên cứng nhắc. Hắn vươn tay ra, dùng ngón tay dài nhọn của mình mà mơn trớn theo đường nét gương mặt Tương Thanh, rồi lạnh lùng cất giọng, "Người đã rơi vào tay ta mà còn dám lớn tiếng như vậy, có tin là ta sẽ tra tấn người không hử?"

.....

Mọi tâm tư của Ngao Thịnh đều đặt hết trên người Tương Thanh, thế nên hắn phải vất vả lắm mới có thể bỏ vào đầu những binh thư chiến pháp gì gì đó mà Tước Vĩ dạy. Giờ học vừa kết thúc thì hắn đã ba chân bốn cẳng mang theo Ngao Ô phi nước đại đến Lạc Hà khẩu.

Đến quân doanh, đi hết một vòng nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Tương Thanh đâu. Ngao Thịnh đang lúc vô cùng buồn bực vì không tìm thấy kẻ mà ai cũng biết là ai đó của mình, thì Ngao Ô đột ngột gầm lên một tiếng, hướng phía khu rừng nằm cạnh sườn núi gần quân doanh mà chạy thẳng một đường.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

52 | Mục đích

"NGAO Ô, mi đi đâu thế?" Ngao Thịnh vội đuổi theo Ngao Ô đến khu rừng cạnh sườn núi phía sau quân doanh. Vừa đến nơi thì chỉ thấy trên mặt đất đầy những hỗn loạn, tựa hồ vừa có một cuộc ẩu đả xảy ra, trên thân cây cách đó không xa còn có thể thấy được một vài vết máu đen đã khô cứng.

Ngao Thịnh nhú mày, lòng cũng đâm ra hoảng loạn không yên. Ngay lúc này, có một làn gió nhẹ thổi qua, một ảnh vệ chột xuất hiện bên cạnh Ngao Thịnh, "Hoàng thượng."

Ảnh vệ này tên là Hải Dực, là một trong số những thủ hạ Ngao Thịnh phái đến để bảo vệ Tương Thanh. Cũng vì chuyện huynh đệ Mạc Tâm bị người khác đả thương mà Ngao Thịnh bỗng trở nên lo lắng, sợ Thanh của hắn sẽ gặp chuyện không may, nên đã cố ý sắp xếp cho bốn ảnh vệ đi theo bảo hộ y.....Nhưng vì sao bây giờ lại chỉ còn một người?

"Thanh đâu?" Ngao Thịnh vội truy hỏi.

Hải Dực đứng dậy, thấp giọng thì thầm bên tai Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh nghe xong thì đôi mày càng nhíu chặt hơn, "Làm càn! Đúng là làm càn mà!"

Hải Dực vội vã cúi đầu, tâu, "Khi phu tử bị tập kích, chúng thuộc hạ vốn muốn nhảy ra hỗ trợ nhưng phu tử lại ngầm ra hiệu rằng không được manh động....Đến lúc phu tử bị bắt trói trong tấm lưới kim tuyến kia thì ngài ấy vẫn không cho chúng thuộc hạ được xông ra can thiệp."

Bỗng chốc, sắc mặt Ngao Thịnh tái xanh hần đi, gằn giọng hỏi, "Người đã đi đâu rồi?"

"Hắc y nhân đã mang phu tử men theo con đường nhỏ này xuống núi, cả hai lên xe ngựa và đi về phía tây ạ." Hải Dực đáp, "Ba ảnh vệ còn lại đều đã đi theo sát cỗ xe ngựa đó. Nhưng vì võ công của đối phương khá là cao cường nên bọn họ không dám bám theo quá gần, đồng thời cũng để lại kí hiệu trên đường. Còn thuộc hạ thì ở lại đây chờ hoàng thượng đến."

Ngao Thịnh thở dài, lòng cảm thấy vừa vội vừa giận. Thanh cũng quá xằng bậy mà. Có lẽ là vì kẻ địch trốn trong tối nên y mới cố tình để bản thân mình bị trúng kế, để có thể dễ dàng dò la được thân phận thật sự của đối phương chăng? Nghĩ thế, Ngao Thịnh nhanh gọi một ảnh vệ luôn đi theo mình đến, phân phó, "Dẫn ba ngàn thiết kỵ binh đến đây. Ta sẽ đuổi theo tên hắc y nhân kia trước." Nói xong, liền vội vã cùng Hải Dực lần theo những kí hiệu được bỏ lại. Lúc này, một vài ảnh vệ cũng đã đuổi theo đến nơi, hai người được phái đi gọi viện binh, số còn lại thì tức tốc truy theo dấu vết của Ngao Thịnh và Hải Dực. Hai ảnh vệ nọ đi được nửa đường thì lại trông thấy Mộc Lăng cũng đang ngóng tìm Tương Thanh.

Mộc Lăng gọi hai ảnh vệ lại chỗ mình, "Có thấy Tương Thanh đâu không hả?"

Ảnh vệ nhanh nhẩu thuật lại chuyện Tương Thanh bị bắt đi cho Mộc Lăng nghe. Nghe xong, hần lại chớp chớp mắt mấy cái hỏi, "Người bảo là Tiểu Thanh cố tình để cho tên kia bắt đi?"

Ảnh vệ suy nghĩ một chút mới đáp, "Phu tử ra hiệu cho bọn Hải Dực không được nhúng tay vào....nên chắc là ngài ấy cố tình để bị bắt."

"Võ công của hần và Tiểu Thanh thì ai giỏi hơn?" Mộc Lăng lại hỏi thêm một câu.

"Ách, đương nhiên Thanh phu tử giỏi hơn rồi nhưng tên đó nửa đường lại giở trò gian trá ra."

"Hãy dà, cứ đơn giản như vậy mà bị bắt đi thôi sao, còn cái tên kia...hắn không nghi ngờ chút nào à?" Mộc Lăng mở to hai mắt lên mà hỏi.

Ảnh vệ lắc đầu, "Nghe nói còn rất đặc ý là đằng khác."

Mộc Lăng mí mắt giật giật mấy cái, dậm chân mà rằng, "Trời ạ, sao cái tên hắc y nhân ấy ngu thế nhở! Nếu kẻ bị trói là ta, mười kẻ thì có hết bà nó chín tên sẽ nghĩ là ta đang đùa bỡn chúng. Tiểu Thanh ấy vậy mà lại thành công, khiến hắn chẳng có chút hoài nghi nào....Cho nên ta nói á, người thông minh có cái hại của thông minh, kẻ khờ khạo có cái lợi của khờ khạo à~~~!"

Nói xong, Mộc Lăng vừa kéo vừa túm ống quần mình lên, tỏ ra bất phục mà đuổi theo dấu vết để lại. Thật tình mà nói thì hắn chẳng lo lắng lắm về an nguy của Tương Thanh, chạy đi chẳng qua là vì nghe được tin rằng Ngao Thịnh cũng đang tức tối, đang bốn cẳng ba chân rượt theo người yêu dấu thôi. Mộc Lăng hắn đây vốn là kẻ ham vui mà, thành ra hắn tò mò muốn xem thử khi Ngao Thịnh lên cơn nổi trận lôi đình thì sẽ có dáng vẻ thế nào. Chỉ mới nghĩ thôi cũng đã thấy thú vị rồi đó nha!

Ngoài phía tây Lạc Đô, trên một con đường cái nhỏ hẹp, một lão hán đang đánh một chiếc xe ngựa cũ nát. Xe đi khá nhanh nên bánh xe cứ cạ xuống mặt đường lỏm chỏm khiến xe cứ xóc nảy liên hồi.

Trong xe ngựa, Tương Thanh tựa vào một bên thành xe còn hắc y nhân kia thì ở phía còn lại, giương mắt mà nhìn kẻ đang bị tấm lưới trói chặt là Tương Thanh.

"Nói tới nói lui, thiệt tình là ta nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ ra." Hắc y nhân sờ sờ cằm, lướt mắt đánh giá Tương Thanh từ trên xuống dưới rồi lèm bèm nói, "Nếu nói đẹp thì chẳng qua người chỉ thanh tú chút chút thôi.

Mà cứ coi như người tuấn lãng đi. Song, nam nhân đẹp hơn người, giỏi hơn người đầy ra đó. Đến tột cùng thì người có năng lực gì để khiến mấy tên ấy điên đảo thần hồn vì mình thế hả.....Chẳng lẽ công phu trên giường của người rất cao?"

Tương Thanh khẽ nhú mày, nhìn hấn đầy chán ghét rồi bỗng lạnh lùng hỏi, "Người là ai, nhìn không giống người Trung Nguyên chút nào?"

Người nọ mỉm cười, "Ta là người Tây Vực. Tên là Vạn Qua."

"Vạn Qua. . . . ." Tương Thanh cố nhớ lại xem có từng nghe thấy cái tên này bao giờ chưa, song, lại chẳng có chút ấn tượng nào. Y lại nhìn hấn một chốc, hỏi tiếp, "Những vết sẹo trên mặt người là bởi vì luyện độc công?"

"Ha hả. . . . ." Người nọ bỗng bật cười, nâng tay lên kéo lớp da mặt sần sùi kia xuống, hóa ra là thuật dịch dung. Sau đó, hấn lại lau sạch vết đen quanh miệng mình, đáp, "Quả thật ta có luyện độc công nhưng vẫn chưa đến mức độ ấy."

Tương Thanh cẩn thận quan sát hấn. Hắc y nhân trước mặt tuổi khoảng chừng hơn hai mươi. Gương mặt mang đậm nét dị tộc, mũi cao mắt sâu. Mặt sau khi lau đi lớp phấn trắng và môi cũng đã phai màu tím tái thì trông cũng ra dáng người khỏe mạnh, chẳng còn chút yếu ớt bệnh hoạn như lúc đầu.

"Vậy tại sao. . . .mắt người lại màu đỏ?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

"Ha hả. Mắt màu đỏ thì có gì hiếm lạ nào?" Người nọ lạnh lùng cười một tiếng, nâng tay kéo mái tóc giả xuống. Tương Thanh trông thấy một đầu tóc rục rủa hiện ra thì chợt có chút giật mình - nhìn quen quen thế nào ấy.

"Người. . . . ." Tương Thanh kinh ngạc. Người nọ lại lấy đôi khuyên tai từ trong ngực ra. Kia đúng là đôi khuyên hình xương người làm từ ô mộc

đây mà. Sau khi khôi phục lại hình dạng vốn có là một kẻ có mái tóc đỏ, đeo khuyên tai quái dị, làn da trắng xanh thì trông hẳn yêu dị đến lạ thường.

"Người là vụ sư của Xa Quý." Tương Thanh nói như người vừa tỉnh mộng, "Kẻ đả thương Mạc Tâm và Mạc Y là người?"

Người nọ phẩy phẩy bàn tay đang cầm bộ tóc giả mà nói, "Ta chẳng biết Mạc Tâm, Mạc Y là ai sất, chỉ biết là hai ngày trước có dạy dỗ hai tên tiểu tặc không biết sống chết là gì mà thôi."

"Nhưng, người đả thương Mạc Tâm là kẻ luyện độc công đến cảnh giới cao nhất." Tương Thanh cố hỏi cho tường cho tận.

Sắc mặt đối phương khẽ biến đổi, "Luyện độc công đến cảnh giới cao nhất? Các người căn bản chẳng biết cảnh giới cao nhất của độc công là như thế nào. Bớt nói xàm đi."

Tương Thanh thoáng cau mày, thật lâu sau mới lên tiếng, "Thì ra là vậy. Chẳng trách người luyện độc công lại lợi hại đến thế! Bọn ta đúng là đã quá thiển cận rồi."

"A. . . . ." Vạn Qua cười gượng, "Ta nói cho người hay, tất cả vụ sư của Xa Quý đều biết biện pháp luyện độc công, song, tính từ các đời tổ tiên xưa thì chỉ có duy nhất một người luyện thành công. Có biết tại sao lại thế không?"

Tương Thanh khẽ lắc đầu.

"Độc công còn được gọi là bách quỷ lục!" Vạn Qua lạnh lùng nói.

"Bách quỷ lục không phải chỉ là truyền thuyết thôi sao?"

"Bách quỷ lục không phải như bọn mi đã nghe là dùng da thịt của một trăm con ngựa quý may lại...Bách quỷ lục thật sự có nghĩa là phải gánh chịu

nổi thống khổ tựa như bị một trăm con quỷ phân thân!" Ánh mắt Vạn Qua bỗng trở nên sắc lạnh, nguy hiểm thập phần, "Đại đa số những người luyện độc công đều sẽ nửa đường bỏ mạng. Vu sư thực thi bách quỷ lục dương nhiên cũng sẽ hứng lấy muôn vàn nỗi đau đớn giằng xé. Ta có chết cũng không đi luyện thứ ma công ấy."

Mắt Tương Thanh không khỏi tối lại, hai hàng lông mày chẳng tự giác nhíu chặt.

"Sao thế?" Vạn Qua cười hỏi, "Khó chịu a? Có muốn ta nói cho người biết bách quỷ lục dương phải luyện như thế nào không hở?"

Tương Thanh không vội đáp, mà lại đổi đề tài, "Người đã sớm biết là có ảnh vệ đi theo mình nên đã thừa dịp đêm tối mà tập kích họ, lại còn cố tình cải trang thành như thế, sau đó cố ý thả Mạc Tâm đi, chẳng qua chỉ vì muốn dụ ta mắc bẫy. Còn có, những lời mà người đã nói hôm chúng ta gặp nhau trên đường cũng chỉ vì mục đích muốn bắt giữ ta mà thôi."

Vạn Qua gật gù đầu, chuyển sang tư thế ngồi xếp bằng, cười gằn, "Ta nói này Thanh phu tử, người thông minh lắm....Tiếc là biết được quá muộn rồi!"

Tương Thanh tựa hồ cũng không quá để tâm đến tình hình của mình hiện tại, chỉ đơn giản hỏi tiếp, "Có một vài điểm ta không rõ, ngày hôm đó, ta hoàn toàn cảm giác được người là kẻ không biết võ công....Làm cách nào người lại che dấu hơi thở của mình tốt đến thế?"

"Che dấu hơi thở là một trong những việc mà vu sư của Xa Quỷ buộc phải học." Vạn Qua nhếch khóe miệng, cười lạnh, "Nói đi cũng phải nói lại, nếu không vì bọn người Hán các người đuổi tận giết tuyệt, thì bọn ta cũng sẽ không cần liều mạng che giấu nội tức, phải sống nguy trang, cả ngày không biết đến ánh mặt trời là thế nào. Tất cả cũng chỉ vì không muốn bị người khác tìm được mà bắt đi thiêu sống."

Tương Thanh nhìn hắn một cái rồi thản nhiên nói, "Người Hán không đuổi tận giết tuyệt vu sư. Năm đó, người đã diệt Xa Quỷ tộc là Nam Vương Tô Mẫn. Tô Mẫn là ngoại tộc. Hơn nữa, việc các người đã hại chết rất nhiều người dân phương nam vô tội là sự thật."

"Người đúng là kẻ chuyện gì ra chuyện nấy gồm nhỉ." Vạn Qua thoáng vài phần bất đắc dĩ mà nhìn Tương Thanh một chốc, sau đó lại nói, "Không phải ta ác ý nói xấu gì người nhưng quả thật tính cách của người chán chết được. Chẳng có điểm nào khiến người ta thích cả. Thật tình chẳng hiểu sao tên hoàng đế ấy lại mê đắm người như vậy. Nghe người ta đồn đãi nhau, ta còn nghĩ người là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nữa đấy. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Khi được chính mắt diện kiến người rồi thì thiếu chút nữa ta đã chết sặc vì cười rồi. Hay là người có thiên phú dị bẩm gì gì đó, khiến ai lên giường với người một lần rồi là không tài nào quên được?"

Tương Thanh cũng không buồn để ý đến mấy lời nhảm nhí nghe vào bản tai ấy của hắn mà chỉ bình thản đảo mắt nhìn quanh rồi bảo, "Cởi tấm lưới này ra cho ta."

"Mơ đi." Vạn Qua cười nhạt, "Người là một con mãnh hổ, dù có bị điểm huyết thì vẫn là loài có móng vuốt. Ta chẳng ngu dại gì mà đi mạo hiểm."

Tương Thanh rũ mắt nhìn xuống, nói đầy thấu hiểu, "Hóa ra người cũng chỉ là tay chân của người khác mà thôi."

Vạn Qua chau mày, nói, "Người muốn nói gì hả?"

Tương Thanh ngẩng mặt lên nhìn hắn, không đáp mà hỏi lại, "Mạc Y đâu? Y vẫn còn sống chứ?"

"Mạc Y là ai?" Vạn Qua không kiên nhẫn hỏi lại.

"Là một trong hai ảnh vệ bị người đã thương. Y còn sống hay đã chết?"
Tương Thanh lo lắng hỏi.

"Hắn đã trúng một chưởng của ta rồi lại rớt xuống sông, có lẽ bây giờ đã chết khô xác rồi." Vạn Qua đặc ý đáp.

"Là sông nào?" Tương Thanh vội truy vấn.

"Người hỏi cận kề thế để làm gì?" Vạn Qua chán nản quát, "Trả lời vấn đề ta đã hỏi trước đã!"

Tương Thanh tựa hồ như không nghe thấy mấy lời kia của hắn mà lại lẩm bẩm một mình, "Mạc Y biết bơi. . . . . Có lẽ vẫn còn sống. Nếu không may bỏ mạng thì cũng phải tìm cho bằng được thi thể mang về. Người nói đi, đó là sông nào hả?"

Vạn Qua bực bội quát lại, "Không phải chỉ là một nô tài của Ngao Thịnh thôi sao? Khẩn trương như thế làm gì?"

Tương Thanh trầm mặc một lúc mới nói tiếp, "Hóa ra là vậy, chủ nhân của người chỉ xem người như nô tài."

"Người!" Vạn Qua giương tay lên, hung hăng giáng vào mặt Tương Thanh một bạt tai.

"Ba" một tiếng.

Tương Thanh hứng lấy một bạt tai rõ đau, khóe miệng vương một ít tơ máu, bên mặt bị đánh cũng đỏ ửng lên. Nhưng y vẫn không coi trọng việc này, chỉ bình tĩnh nói tiếp, "Ảnh vệ chưa bao giờ được coi như là nô tài....Căn bản là người không hiểu ý nghĩa của từ nô tài."

"A. . . . . Thế, nô tài còn có nghĩa gì hử?" Vạn Qua khề cần môi, "Hoàng đế người Hán các người không phải luôn coi tất cả người trong

thiên hạ là nô tài của mình hay sao? Đừng có ở đây mà lên giọng giả nhân giả nghĩa!"

Tương Thanh mặc không lên tiếng - nói chuyện với tên này chỉ tổ mệt người mà thôi.

Vạn Qua liếc Tương Thanh một cái, nghiêng răng nói, "Ta ghét nhất là những kẻ như ngươi. Suốt ngày giả nhân giả nghĩa, đạo mạo nghiêm trang, để ai nấy cũng nghĩ ngươi là thần tiên mà kính mà trọng."

Tương Thanh cũng không thèm để ý tới hắn nữa, trong lòng y hiện tại chỉ lo lắng đến chuyện của Mạc Y. Có lẽ Mạc Tâm vẫn còn nhớ vị trí của con sông ấy. Lúc đó, có thể bảo Ngao Thịnh phái người xuống sông tìm vớt Mạc Y lên. Mạc Y biết bơi, hi vọng đã bơi được đến hạ lưu và may mắn được ai đó cứu giúp.

"Này!" Vạn Qua đột nhiên giương tay nắm lấy cằm Tương Thanh, nâng mặt y lên đối diện với mình, "Ngươi đang nghĩ gì vậy hả?"

Tương Thanh thoáng nhìn ra màn hình xe đang lay động, bên ngoài trời cũng đã tối, rồi vội hỏi, "Ngươi muốn đưa ta đi đâu?"

"Cứ đi rồi ngươi sẽ biết." Vạn Qua đáp, "Ta đang nghĩ, nên giao ngươi cho người kia hay là trực tiếp mang ngươi về lĩnh thưởng?"

Tương Thanh nghe xong, ung dung hỏi lại, "Giao cho người kia, là người mà ngươi giả trang, còn mang về lĩnh thưởng, ý muốn nói đến chủ nhân của ngươi phải không?"

Vạn Qua cười gượng đáp, "Ta thật sự đã quá xem nhẹ ngươi rồi. Ngươi không hề ngốc, thậm chí còn rất thông minh là đằng khác!"

Tương Thanh lại hỏi tiếp, "Chủ nhân của ngươi là ai?"

Vạn Qua mặt đột nhiên lại hiện lên vài phần đặc ý, "Một người so với bất luận kẻ nào cũng lợi hại hơn ngàn vạn lần!"

Tương Thanh nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, tựa hồ có chút khinh thường.

"Này!" Vạn Qua mặt nguy hiểm trườn đến sát gần Tương Thanh, "Người cười cái gì? Cần thận không khéo ta tát nát mặt người ra!"

Tương Thanh nhướn một bên mày lên nhìn, không thèm nói lấy một lời.

"Ta đang hỏi người đó!" Vạn Qua trừng mắt, "Người cười cái gì? Người đừng nghĩ rằng tên Ngao Thịnh kia rất tài giỏi. Chủ nhân ta mạnh hơn hẳn gấp bội. Ngài nhất định sẽ trở thành một đế vương chân chính!"

"Đế vương chân chính mà cũng bị một Nam Vương nhỏ nhoi là Tô Mẫn tiêu diệt sao?" Tương Thanh bất mãn đáp, "Tô Mẫn cũng đã hướng về Ngao Thịnh mà xưng thần rồi."

"A?" Vạn Qua ngẩn người, rồi lại cười to, "Người đúng là ngốc mà. Người nghĩ rằng người mà ta nói đến chính là trưởng tộc của Xa Quỷ sao? Nực cười thật! Hoàn toàn không phải thế! Ngài chính là đại mặc....." Nói đến đây, Vạn Qua bỗng im bật đi, xoay mặt sang mà hung hăng liếc Tương Thanh một cái. Còn Tương Thanh chỉ ung dung mà cười.

"Người dám bõn cợt ta?" Vạn Qua nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn, "Muốn dụ ta nói ra sao?!"

Tương Thanh trầm ngâm một lúc rồi ủ rũ nói, "Nguyên lai, dị tộc thần bí mà Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương đã từng đề cập đến trước đây chính là các người a."

Vạn Qua há miệng ra thở, không thèm nói tiếp, chỉ lạnh lùng nhìn Tương Thanh rồi bỗng giậm dứ quát, "Người ngậm miệng lại cho ta!"

"Mục tiêu của các người chính là giang sơn này sao?" Tương Thanh hỏi.

"Ta đã nói rồi, người câm miệng lại!" Mắt Vạn Qua chột trở nên âm lãnh hẳn lên, bắt lấy cổ tay Tương Thanh rồi cười nói, "Người nói xem, nếu ta chặt đứt mười ngón tay của người thì liệu rằng Ngao Thịnh có đau lòng mà chết không nhỉ?"

Tương Thanh mặt không đổi sắc, chỉ cất giọng hỏi tiếp, "Việc Tề Soán Thiên tạo phản cũng là các người giật dây?"

Vạn Qua khẽ cười, "Người lắm lời quá . . . . Thanh phu tử à, ta không thích nhìn bộ dáng trầm ổn này của người chút nào. Ta muốn xem thử khi người thống khổ thì sẽ có vẻ mặt thế nào." Hắn vừa nói vừa nắm lấy một ngón tay của Tương Thanh. Nhưng hắn chưa kịp hạ thủ thì xe ngựa bỗng dừng lại.

Xe đột ngột ngừng lại khiến Vạn Qua bị mất thăng bằng, đổ nhào lên người Tương Thanh. Hắn vừa ngẩng đầu nhìn lên thì liền trông thấy ngay đôi mắt đen lay láy của Tương Thanh. Vạn Qua nhú mày - mắt tên này thì ra lại đẹp đến vậy, lát nữa phải móc ra mới được!

Tương Thanh tinh tường cảm giác được bên ngoài xe có một người đang đứng, võ công rất thâm hậu, nhưng. . . không phải Ngao Thịnh hoặc là Mộc Lăng.

...

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

53 | Chuyện ngoài dự kiến

TỰA HỒ cũng cảm giác được bên ngoài có người, Vạn Qua chau mày, khẽ cắn môi, trừng mắt nhìn Tương Thanh một cái, "Lát nữa sẽ tính sổ với người sau!" Dứt lời, hần liền đứng dậy, xốc màn xe lên, nhìn ra bên ngoài mà quát, "Người tới đây làm gì? Ta bắt được thì là của ta. Người đừng hòng cướp đi!"

Người đứng bên ngoài trầm ngâm một lúc, chốc sau mới lên tiếng, "Người đã quá sơ suất!"

Vạn Qua sửng sốt, Tương Thanh cũng giật mình. Kẻ vừa nói chuyện bên ngoài có giọng nói rất quen....Đâu đó trong kí ức y đã từng nghe thấy, tuy rằng so với ngày xưa có chút khác biệt.

"Người nói cái gì?" Vạn Qua thoáng hoảng hốt. Người kia tựa hồ có chút mất kiên nhẫn đáp, "Chỉ bằng người mà cũng đòi bắt được y ư? Bị theo dõi mà lại không biết, người còn muốn gây họa đến khi nào nữa hả?"

"Cái. . . . ." Vạn Qua giật mình, ngoảnh mặt lại nhìn Tương Thanh. Đột nhiên, Tương Thanh phất tay một cái, một thanh chủy thủ vọt ra khỏi ống tay áo, rơi vào trong tay y.

"Xẹt" một tiếng, tấm lưới đang quấn chặt lấy người y bỗng bị cắt đứt.

Vạn Qua kinh ngạc không nhỏ - rõ ràng hần đã điểm huyết đạo của y rồi kia mà, vì sao y lại có thể động đậy được nữa.....Đương lúc còn bận suy nghĩ thì một chưởng đã đánh úp lại. Tương Thanh vốn có công phu mạnh

hơn hẳn, thêm nữa đã có chuẩn bị trước nên khi vừa xuất chiêu thì Vạn Qua đã không đỡ kịp, cứ thế trúng một chưởng của y.

"A. . . . ." Vạn Qua bị tập kích bất ngờ nên chẳng tránh được, đau đến quặn người, ngã sang một bên. Hẳn chưa kịp đứng lên thì Tương Thanh đã bước đến gần, nâng tay điểm huyệt đạo rồi đè chặt hẳn lại, dùng chủy thủ ấn lên cổ hẳn.

"Người. . . . ." Vạn Qua nghiêng rặng nghiêng lợi, "Người không bị điểm huyệt. Không thể nào!"

"Người chưa từng nghe qua chuyện di huyệt sao?" Tương Thanh nhìn hẳn một cái, hỏi, "Người bên ngoài là ai?"

Vạn Qua khinh khỉnh cười, "Còn có thể là ai a. Chẳng phải người đã từng hầu hạ hẳn trên giường sao. . . . ."

"Ba" một tiếng, Tương Thanh tát trả hẳn một bạt tai.

Đôi mày Vạn Qua khẽ dựng thẳng lên, cắn răng nhìn Tương Thanh. Tương Thanh chỉ mỉm cười, "Miệng người rất thối. Từ nay về sau khi nói chuyện nên cẩn thận một chút. Bằng không sẽ gặp phải ai đó tàn nhẫn, thì người ấy sẽ bẻ sạch răng của người."

Vạn Qua tức đến mức mặt đỏ bừng lên, hung hăng trừng mắt liếc Tương Thanh.

Tương Thanh không thèm để ý tới hẳn. Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng động lạ, tựa hồ là có ai đó xông đến. Tương Thanh biết, là ba ảnh vệ vẫn đi theo y. Xem ra họ đã bao vây kẻ đang đứng bên ngoài rồi.

Tương Thanh túm lấy cổ áo Vạn Qua, kéo hẳn xuống xe ngựa.

Quả nhiên, ba ảnh vệ đã đứng dàn ra ba hướng, để phòng việc đối phương có cơ hội đào tẩu, mắt thấy Tương Thanh bình an vô sự bước ra thì mới nhẹ nhõm mà thở ra.

Toàn bộ sự chú ý của Tương Thanh đều tập trung hết lên người hắc y nhân đang đứng trước mặt mình.

Người nọ có dáng người cường tráng cao lớn, vận một thân áo dài đen, tóc rối bời, màu xám tro, dài đến tận thắt lưng.

Đối phương không hề quay đầu lại, đưa lưng về phía Tương Thanh, tập trung dán mắt nhìn ba ảnh vệ. Nhìn thần sắc của ảnh vệ, Tương Thanh cũng thầm đoán được vẻ ngoài của hắc y nhân này trông vô cùng đáng sợ.

Tương Thanh đứng ở sau lưng người kia, nhìn dáng lưng hằn mà khe nhú mày.

"Thả hãn ra." Đối phương thản nhiên lên tiếng, "Bọn ta sẽ lập tức rời khỏi đây."

"Dựa vào cái gì hử?" Một ảnh vệ cau mày, cả giận nói, "Loạn thần tặc tử, giả thần giả quý!"

Người nọ bị mắng nhưng vẫn không buồn đếm xỉa đến, chỉ hạ giọng nói với kẻ đang đứng sau lưng mình là Tương Thanh, "Thả hãn ra, ta sẽ nói cho các người biết ảnh vệ kia đang ở đâu. Các người nếu không đi nhanh thì người đó sẽ chết."

Tương Thanh sững sốt. Ba ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau.

"Ta không cần người cứu!" Vạn Qua tựa hồ cùng người đang đứng trước mặt có mối quan hệ không tốt lắm, nên chỉ lạnh lùng nói, "Sao người không quay đầu lại hả? Thế nào? Không dám nhìn mặt ý trung nhân của mình"

sao? Chẳng phải mỗi đêm người đều ôm ấp hình bóng của hắn đi vào giấc ngủ sao?"

Tương Thanh sững sờ. Đối phương chấn động. Ba ảnh vệ hải hùng. May mà Ngao Thịnh vẫn chưa đuổi theo đến nơi nha!

"Ảnh vệ kia đang ở đâu?" Tương Thanh lớn tiếng hỏi hắc y nhân.

". . . . . Người hãy thả người trước đã." Hắc y nhân rành mạch đáp.

Tương Thanh rút chủy thủ lại, đẩy Vạn Qua lên phía trước. Vạn Qua bị điểm huyết đạo nên lão đảo ngã xuống trước mặt Tương Thanh, ai u một tiếng rồi quay đầu lại liếc Tương Thanh một cái, "Người cứ đợi đó!"

"Người kia đang ở đâu?" Tương Thanh lo lắng hỏi.

"Bên trong kho thóc cách đây ba dặm về phía tây." Hắc y nhân bình tĩnh đáp, "Bị thương rất nặng."

Tương Thanh nhìn về phía hai trong số ba ảnh vệ, gật đầu một cái. Hai người do dự chẳng muốn đi. Tương Thanh gấp rút nói, "Mau đi cứu người!"

Cả hai gật đầu tuân mệnh, xoay người chạy về phía tây.

Vạn Qua té ngã trên mặt đất, hướng về phía hắc y nhân mà quát, "Đồ sừ bát quái kia, còn không mau đến giải huyết đạo cho ta?"

Hắc y nhân kia không vội đáp, chậm rãi quay đầu lại nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh mở to mắt nhìn đối phương. Trên gương mặt hắn hắn lên rõ ràng ba vết sẹo dài. Khuôn mặt ngày xưa vốn nhìn đầy trung hậu nay lại tái nhợt gầy guộc. Trên mặt ngoại trừ những sẹo lồi ghê rợn còn có cả đôi con ngươi đỏ như máu, tóc xám như tro.....đây hoàn toàn đâu còn là một nam nhân tuổi chỉ hơn hai mươi nữa.

"Người. . . . ." Tương Thanh không dám tin, trừng to mắt nhìn. Đối phương cũng dõi mắt nhìn Tương Thanh một hồi lâu, chốc sau lại nhú mày cúi đầu trông kẻ đang nằm sóng soài dưới đất là Vạn Qua.

"Sao hả?" Vạn Qua trợn mắt nhìn hắc y nhân đầy thách thức "Là ta làm đó thì sao? Đau lòng à?"

Người nọ cũng không nhiều lời, vươn tay tóm lấy cổ áo Vạn Qua, kéo hẳn đứng lên.

"Khoan đã." Tương Thanh đột nhiên lên tiếng, "Người là Hạ Lỗ Minh?"

Cánh tay đang vươn ra bỗng dừng lại, đối phương ngẩng đầu lên nhìn Tương Thanh, "Người nghĩ thế sao?"

Tương Thanh do dự một chút, mới hỏi tiếp, "Người. . . . .Sao lại biến thành như vậy? Vì luyện độc công ư?"

Hạ Lỗ Minh ngẩng mặt, nhìn Tương Thanh, lúc sau mới cất lời, "Ta thực cảm động. . . . . Thanh phu tử không lo lắng đến việc ta gây nguy hiểm cho giang sơn của Ngao Thịnh mà lại quan tâm tới chuyện ta luyện độc công."

Tương Thanh vì câu nói này của hắn mà ngẩng người ra, lòng lại thấp thỏm chẳng biết làm sao choặng. Trong ấn tượng của y, Hạ Lỗ Minh luôn là một người trung hậu, có phần hơi cứng nhắc khô khan. Bắt đầu từ khi nào người kia đã trở nên đầy sắc bén như thế?

"Người bớt ra vẻ đi" Vạn Qua trừng mắt liếc Hạ Lỗ Minh một cái, "Tên Ngao Thịnh kia tuần tú hơn người nhiều!"

Tương Thanh chau mày - Vạn Qua khi nào thì đã gặp qua Ngao Thịnh?

Hạ Lỗ Minh nhìn sắc mặt Tương Thanh mà thần sắc lại lạnh lùng thêm vài phần. Hắn vội túm kéo lấy Vạn Qua, xoay người định rời đi. Lúc này, Tương Thanh bỗng ngăn lại, "Chậm đã, các người đến Trung Nguyên với mục đích gì?"

Hạ Lỗ Minh quay đầu lại nhìn y, thản nhiên đáp, "Báo thù!" Nói xong lại cất bước đi tiếp, ánh vệ vội tiến lên ngăn cản, Hạ Lỗ Minh lạnh lùng buông giọng, "Cản ta thì chết!"

"Thật không?"

Hạ Lỗ Minh vừa dứt lời, Tương Thanh chợt nghe thấy phía sau có người lạnh lùng hỏi một câu -- Ngao Thịnh!

Tương Thanh liền cảm thấy phía sau lưng có người đáp xuống cạnh mình, lập tức, một bàn tay đã đặt lên vai y. Ngao Thịnh tiến lên từng bước, bàn tay đặt trên vai Tương Thanh bỗng siết mạnh hơn, cúi đầu nhìn y, lo lắng hỏi "Không có việc gì chứ?"

Tương Thanh ngoảnh mặt lại, thấy vẻ mặt đầy lo lắng của Ngao Thịnh thì liền vội lắc đầu. Song, hàng chân mày của Ngao Thịnh bỗng dựng ngược cả lên. Hắn vươn tay ra, nhẹ nắm lấy cằm Tương Thanh, đau lòng nhìn dấu tay in hẳn lên mặt y và cả vết máu còn đọng lại chỗ khóe môi. Bỗng chốc, đôi con ngươi sắc lạnh đến là sợ.

Mắt thấy Ngao Thịnh vẻ mặt tràn đầy sát ý, Tương Thanh vội vàng nói, "Ta không sao mà."

"Ồ?" Vạn Qua nhìn thấy Ngao Thịnh đã tự mình đi đến, không sợ chết mà mạnh mẽ, "Người chính là hoàng đế a?" Vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Hạ Lỗ Minh đang đứng sau lưng mình, "Sửu bát quái, người còn lâu mới bằng được một nửa của hắn đó nha. Nếu ta mà là Thanh phu tử của người thì ta cũng sẽ chọn hắn thôi. Hắn và người mà đứng cạnh nhau thì

trông chẳng khác gì ngọc lành và ngói nát, thiên nga và quạ đen, long phượng và rơm rác."

Tương Thanh nhú mày - tên Vạn Qua này, chẳng biết có phải là đang cố ý hay không mà nói câu nào cũng vô cùng chướng tai.

Hạ Lỗ Minh tựa hồ cũng không buồn để ý đến, chỉ ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh dăm dăm.

Ngao Thịnh hiện tại nên nói là đầu đầy lửa giận, lòng ngập đối kị. Thanh của hắn bị tên chết bầm kia đánh. Chỉ vừa nghĩ đến việc Thanh-bị-đánh thôi là hắn đã muốn nổi cơn tam bành lên mà lôi cổ những đứa có liên quan ra mà giết mà chém cho hả dạ rồi. Hơn nữa, chuyện xảy ra còn ngoài dự kiến, người không nên xuất hiện cũng đã xuất hiện. Kẻ đang đứng trước mắt hắn có thật là Hạ Lỗ Minh không? Tuy rằng nhìn thì người chẳng ra người quý cũng không phải quý nhưng trông đã trưởng thành hơn xưa rất nhiều. Ngoài ra.....Tương Thanh còn đổi tên kia lòng xót dạ đau ân hận khôn nguôi. Ngao Thịnh hấn tức mà, phải nói là giận ời là giận mới đúng. Thật chẳng tài nào bỏ qua cho đặng. Nhưng nếu không bỏ qua thì còn biết làm sao bây giờ nha? Thanh luôn cảm thấy bản thân mình nợ người kia nên lúc nào cũng mang đầy mặc cảm tội lỗi. Người này dẫu có chết đi rồi thì vẫn có một vị trí nhỏ nhỏ trong lòng Thanh của hắn. Điều này cứ như là hạt cát trong mắt Ngao Thịnh vậy đó. Đau rát, khó chịu vô cùng.

Hạ Lỗ Minh nhìn Ngao Thịnh một chốc, rồi lại lạnh lùng bật ra hai chữ, "Ngao Thịnh."

Ngao Thịnh nhướn mày, nói "Hạ tướng quân, tướng quân vẫn khỏe chứ."

Tương Thanh khó xử ngoảnh mặt nhìn Ngao Thịnh - câu "vẫn khỏe chứ" này có chút đả thương lòng người quá a.

Ánh mắt mà Hạ Lỗ Minh nhìn Ngao Thịnh dường như có chút phức tạp, nhưng hắn lại chỉ ơ thờ đáp lại, "Hoàng thượng cũng vậy, người vẫn khỏe

chứ."

Ngao Thịnh gật đầu, "Rất may là luôn khỏe."

Vạn Qua hết nhìn Ngao Thịnh, lại nhìn Hạ Lỗ Minh, chỉ cảm thấy giữa hai người chẳng khác gì hai cơn sóng dữ đang ngầm đánh tan nhau. Hắn không kiên nhẫn nhịu mà quất, "Cũng tại người nhiều chuyện! Bằng không thì đâu có rắc rối như vậy chứ! Nói không chừng ta đã chặt tay, móc mắt tên kia rồi!"

Sắc mặt Ngao Thịnh lại khó coi thêm vài phần, mắt đầy lửa giận nhìn về phía Vạn Qua.

Hạ Lỗ Minh cũng chau mày, lạnh lùng nhìn Vạn Qua một cái, vừa định mang tên ba hoa này đi thì Ngao Thịnh lại lạnh lùng nói, "Ai cũng đừng mong rời khỏi đây!" Hắn vừa cảnh cáo xong thì từ phía sau đã có muôn ngàn tiếng bước chân vang lên. Chớp mắt một cái, ba ngàn thiết kỵ binh đã bao vây Hạ Lỗ Minh.

Mộc Lăng cũng đuổi tới theo tới nơi, phi thân đáp xuống một tán cây gần đấy mà hóng chuyện, trong dạ lại không ngừng phẫn khích bảo - may quá, vừa kịp lúc, quả nhiên là có đánh nhau mà. Mong rằng đừng có quá nhạt phèo khiến người xem thất vọng nha.

Hạ Lỗ Minh và Vạn Qua bị vây ở giữa dòng người. Ngao Thịnh theo bản năng mà cúi đầu nhìn Tương Thanh, thấy ẩn trong mắt y ánh lên đầy vẻ lo lắng mà lòng lại thoáng chút xót xa và ganh tị. Hắn vẫn còn ôm hận chuyện Thanh của hắn bị đánh, thế nên cái tên ác nhân đã gây ra chuyện này thế nào cũng phải tóm cho bằng được, nhưng còn Hạ Lỗ Minh thì sao? Tên này chẳng khác gì củ khoai lang nóng, chộp vào phỏng tay, tóm hắn làm cái chi? Nhưng mà, nên bắt hay nên giết đây? Ngoài ra thì, đến tột cùng, mục đích thật sự của Hạ Lỗ Minh là gì, và tại sao hắn lại đột nhiên quay trở về?

Lúc này, cấm quân thống lĩnh hạ lệnh, "Bắt trói nghịch tặc lại!" .

Nhưng lời vừa dứt, Hạ Lỗ Minh đã lấy từ trong tay áo ra một vật, giơ cao lên không trung, nói, "Tất cả lui ra hết."

Mọi người sửng sốt. Ngao Thịnh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên tay hắn cầm một thiết cầu hình tròn màu đen, tựa hồ bên trong là rỗng, nhưng chi tiết thế nào thì vẫn nhìn không ra.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều không rõ đó là cái gì, Mộc Lăng ở trên cây vuốt cảm nghĩ nghĩ -- sao nhìn quen dữ vậy ta?

Mộc Lăng lúc này như chợt giật mình bừng tỉnh ra, nhớ lại thứ mà Hạ Lỗ Minh đang cầm là thứ gì, khắc sau hắn đã hoảng hốt mà không ngừng gào lên, "Trời đất thần phật ơi! Đừng có dọa cho hắn hoảng nha!"

Nhưng Mộc Lăng vẫn còn chưa nói xong thì Hạ Lỗ Minh đã nhẹ lắc quả thiết cầu một cái. Tay hắn vừa động, bên trong khối cầu rỗng như có gì đó phát ra leng keng leng keng vài tiếng ngân vô cùng thanh thúy.

Tiếng chuông rơi tồm vào bốn phía khoảng không. Hạ Lỗ Minh thu quả thiết cầu lại, túm lấy Vạn Qua mà bỏ chạy.

Vạn Qua giãy giụa, quát, "Ta không đi!"

Hạ Lỗ Minh nhú mày, "Người còn sợ chưa đủ rắc rối sao?"

"Sợ cái gì mà sợ?" Vạn Qua nhướn mày cao giọng, "Dù sao chúng cũng sẽ bỏ mạng hết cả thôi!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh giật mình sửng sốt - lời nói này của Vạn Qua là có ý gì?

Lúc này, bỗng nhiên bốn bề chợt dậy lên những tiếng tất tất tác tác. Mộc Lăng phóng từ trên cây xuống, gào lên, "Cẩn thận lũ sâu và rắn á!"

Tiếng hét vừa ngừng lại thì từ khắp phía rừng rậm, sườn núi, vô số rắn rết bò cạp có bộ dạng rất chi là quái dị, hơn nữa còn có độc, bò trườn về phía mọi người. Thậm chí lũ ong vò vẽ cũng được dịp tới tấp bay đến.

Ba nghìn cấm quân thoáng chốc hỗn loạn.

Hạ Lỗ Minh mang theo Vạn Qua vội trốn đi. . . . .

"Đứng lại!" Tương Thanh nhanh chóng đuổi theo.

"Thanh!" Ngao Thịnh cũng nổi gót theo sau. Mộc Lăng ở phía sau, vừa ôm đầu đuổi sâu, vừa ồn ào bảo, "Bắt tiểu tử kia giao chuông ra, bằng không đuổi không được đám sâu bọ này!"

Tương Thanh nghe xong, vội xuất một chưởng đánh về phía Hạ Lỗ Minh. Hạ Lỗ Minh nghiêng sang một bên tránh đi, đồng thời xem Vạn Qua như vũ khí mà ném hắt về phía Tương Thanh. Tương Thanh vội tránh sang một bên. Vạn Qua rớt xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt quát, "Hạ Lỗ Minh, ngươi là đồ vô lại! Ai nha. . . . . Đau chết mất!"

Nhưng hắt chưa kịp ta thán xong thì bỗng cảm thấy phía sau lưng mình trở nên lạnh toát. Hắt vừa xoay mặt nhìn lại, đã thấy ngay Ngao Thịnh không biết từ khi nào đi đến bên cạnh hắt. Vạn Qua cả kinh kêu to, "A!"

Hạ Lỗ Minh nhìn hắt một cái, nhưng lại chẳng nói gì, chỉ chuyên tâm độ chiêu với Tương Thanh. Hắt vừa xuất chiêu, Tương Thanh liền cau mày. Từ khi nào võ công của Hạ Lỗ Minh lại giỏi đến thế? Lẽ nào là do độc công? Liệu chốc nữa đây, y có chế phục được hắt không?

Hạ Lỗ Minh đang cùng Tương Thanh độ sức nên không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến những chuyện khác. Vạn Qua bị điểm huyết đạo, không tài nào cử động được. Hắt nơm nớp lo sợ nhìn chăm chăm kẻ đang đứng trước mắt mình. Ngao Thịnh nâng tay lên, đè bờ vai của hắt xuống, lạnh giọng hỏi, "Các người là ai hả?"

Vạn Qua lo lắng nhìn Ngao Thịnh. Mắt thấy Ngao Thịnh đờ đờ sát khí thì liền thềm kêu khổ không ngừng. Cái tên này không có hiền lành như Tương Thanh đâu. Hắn sẽ không từ bi mà xuống tay. Hơn nữa lúc này Vạn Qua hẳn còn đánh Tương Thanh một bạt tai nữa, nên chắc chắn tên này sẽ không tha cho hắn đâu. Nghĩ vậy, Vạn Qua lại quắc mắt liếc sửu bát quái khốn kiếp Hạ Lỗ Minh một cái. Chắc tại vì vừa rồi hắn đánh Tương Thanh nên tên xấu xí chết tiệt kia mới cố tình ném hắn xuống cho Ngao Thịnh xử trí đây mà.

"Hả?" Ngao Thịnh ngồi xổm trước mặt Vạn Qua, lạnh lùng hỏi, "Là ai?"

"Ta. . . . . là người Tây Vực." Vạn Qua dẫn đo một lúc, vì không muốn đắc thêm tội với Ngao Thịnh nên liền thành thật trả lời.

"Vậy à?" Ngao Thịnh siết vai hắn lại, hỏi tiếp, "Vì ai bán mạng?"

"Không. . . . . Không ai cả. . . . . A!" Vạn Qua kêu thảm thiết một tiếng. Tương Thanh và Hạ Lỗ Minh đồng loạt xoay mặt lại nhìn. Sắc mặt Vạn Qua đã tái nhợt, thái dương lấm tẩm mồ hôi. Ngao Thịnh đã sớm bẻ ngược tay hắn ra đằng sau. Cả cánh tay bị vặn ngược đến nỗi gân xanh lên

Vạn Qua cắn răng đáp, "A. . . . . Là kẻ đủ thông minh, đủ độc ác! Mạnh mẽ hơn bất kì ai!"

Hạ Lỗ Minh nhìn thấy vẻ mặt vặn vẹo kia của Vạn Qua mà khe khẽ thở dài, rồi thấp giọng hỏi Tương Thanh, "Có nguôi giận chút nào không?"

Tương Thanh sững người ra. Hạ Lỗ Minh thừa dịp y ngây ra, thấp giọng nói, "Ta không phải đến để gây rối nên đừng nhúng tay vào." Nói xong, hắn liền phi thân đến bên cạnh Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh thấy hắn đến gần, liền cùng hắn đo chiêu. Hạ Lỗ Minh và Ngao Thịnh càng đánh càng đi ra xa, tựa hồ cố ý rời khỏi chỗ Vạn Qua đang quỳ.

Ngao Thịnh có chút khó hiểu, thấp giọng nói, "Người đang làm cái quái gì vậy?"

Hạ Lỗ Minh thản nhiên nhìn Ngao Thịnh một cái, "Ta rất hận người, nhưng lại không hận nhất. . . . . Ta không phải vì người mà đến. Tất cả chỉ vì kẻ ta hận nhất."

"Là Thanh?" Ngao Thịnh thoáng chút khẩn trương.

"A. . . . ." Hạ Lỗ Minh âm trầm đáp, "Ta căn bản không hề oán hận y!" Nói xong, hắn liền vung tay xuất một chưởng, khói trắng mù mịt bay ra.

Ngao Thịnh thối lui một bước dài. Hạ Lỗ Minh xoay người bay ra xa, tóm lấy Vạn Qua đang quỳ dưới đất lên rồi phi thân bay về hướng Tương Thanh. Ngay khi lướt ngang qua người y, hắn đột ngột ném một thứ xuống. . . . . Tương Thanh giơ tay bắt lấy, cúi đầu nhìn xuống, đó là một khối thiết cầu được trạm trổ tinh xảo, rỗng ở bên trong. Đây đúng là thứ mà Hạ Lỗ Minh đã dùng khi nãy.

Lúc này, Mộc Lăng bỗng chạy tới, giật lấy quả thiết cầu, ra sức mà lắc lắc, tiếng "leng keng" thanh thúy vang lên dồn dập.

Đồng thời, lũ sâu bọ trùng độc đang không ngừng tấn công binh sĩ bỗng dừng lại. Chúng như được ra lệnh mà thi nhau lùi trốn vào tận rừng sâu. Đám ong độc cũng bay đi mất dạng.

Những binh sĩ chật vật ngồi bệt xuống đất. Ai nấy người cũng đầy vết chích.

"Ai nha, nguy hiểm thật a." Mộc Lăng đem thiết cầu trả lại cho Tương Thanh, chạy đến xem xét thương tích của các binh sĩ, "Trúng độc hết rồi, nhanh nhanh về uống thuốc giải! Có ai không trúng độc không? Mau dìu người bị thương về a!"

Ngay sau đó, mọi người tốp năm tốp ba cùng dìu nhau quay về.

Ngao Thịnh mặt đầy tái nhợt đứng ở một bên. Tương Thanh nhìn hẳn một lúc mới chậm rãi đi đến gần, thấp giọng hỏi, "Người sao thế?"

Ngao Thịnh giương mắt lên nhìn y, nâng tay nhẹ nhàng xoa chỗ đã hơi sưng lên ở trên mặt, dịu dàng nói, "Về sau đừng tự ý hành động như thế nữa."

Tương Thanh gật gật đầu, nói, "Người không giận à?"

"Giận đến mức có thể tức chết được." Ngao Thịnh nói vừa như thật nửa lại như đùa, "Nhưng chỉ cần người không sao là tốt rồi."

Kỳ thật, Ngao Thịnh biết, Tương Thanh nếu muốn thì có thể dễ dàng bắt được Hạ Lỗ Minh. Nhưng lúc này, y đã cố tình để cho hắn đi. Song, những lời vừa rồi của Hạ Lỗ Minh khiến Ngao Thịnh đắn đo mãi không yên.....Hắn hoàn toàn không hận Thanh, hơn nữa hắn cũng đã bảo kẻ hận hận nhất không phải là mình....Vậy người hận thật sự hận là ai?

Tương Thanh thấy cảm quân thương thế nghiêm trọng, cúi đầu nhìn quả thiết cầu trên tay, âm thầm kinh ngạc - Sao lại có một vật kì quái như vậy? - Lúc này, Mộc Lăng cũng vừa vỗ vỗ bụi đất trên người vừa đi đến cạnh y.

"Mộc Lăng, đây là gì vậy?" Tương Thanh khó hiểu, đưa quả cầu cho Mộc Lăng xem.

Mộc Lăng nhìn quả cầu một lúc, nét mặt bỗng khó coi hẳn đi, rồi lắc lắc đầu bảo, "Không xong rồi. . . . .Người mà Hạ Lỗ Minh thông đồng không phải là kẻ tầm thường đâu."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

54. Lòng có tâm sự

~*~

54 | lòng có tâm sự

"CÓ BIẾT thứ này là gì không?" Trong lúc trên đường trở về, Mộc Lăng bỗng quay sang hỏi Tương Thanh và Ngao Thịnh về quả thiết cầu mà hắn đang cầm trong tay. Cả hai chỉ biết lắc lắc đầu, tỏ ý - lần đầu được bọn ta nhìn thấy nó đó. Một quả cầu rỗng ruột chỉ cần lắc lắc mấy cái là có thể hô gọi đám rắn rết trùng ong đủ loại đến, thật sự là ngoài sức tưởng tượng mà.

"Món đồ này gọi là trùng nao." Mộc Lăng nhìn hai kẻ mặt ngờ nghệch không biết gì kia mà nói, "Hình tròn thì là trùng nao, còn loại hình trụ là cổ nao." [1]

"Nao?" Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Nó cũng giống như những loại nhạc khí bình thường khác phải không?"

"Đúng vậy." Mộc Lăng gật gật đầu, "Đây là lần đầu ta mới được tận mắt trông thấy thứ này đấy. Trước kia nhiều lắm thì cũng chỉ nhìn sơ qua trong sách cổ mà thôi. Tương truyền thì vật này là do Cổ Vương lưu lại từ thời đã xưa lắm rồi, nhưng, nghe đâu, ông ta ở tận phía tây nam của Miêu tộc lận. Không biết bây giờ sao lại rơi vào tay của Hạ Lỗ Minh nữa."

"Nếu nó là nhạc khí vậy thì tại sao lại có thể dẫn dụ nhiều loại độc trùng đến thế?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi.

"À. . . . ." Mộc Lăng dẫn đo một lúc mới đáp, "Nghe nói chuỗi lục lạc bên trong quả cầu này là do một trăm loại độc trùng làm nên. Các loại độc trùng trong thiên hạ đều là những loài có linh tính, chỉ cần chúng nghe thấy tiếng chuông này thì sẽ dựa theo đó mà tìm đến nơi đã phát ra âm thanh. Nếu tiếng chuông vang lên chậm rãi thì sẽ gọi lũ độc trùng đến, ngược lại, tiếng chuông mạnh mẽ dồn dập thì cái đám sâu bọ kia sẽ nhanh chóng bỏ đi."

Tương Thanh và Ngao Thịnh cùng lúc gật gù ra chiều đã hiểu.

"Thế còn cổ nao thì sao?" Tương Thanh hỏi tiếp, "Nó sẽ gọi cổ trùng đến à?"

Mộc Lăng lắc đầu, đáp, "Cổ nao còn đáng sợ hơn nhiều. Phàm là những người bị trúng cổ độc, chỉ cần nghe thấy tiếng cổ nao ngân lên thì sẽ bị khống chế."

Tương Thanh gật đầu, "Thì ra là thế."

"Người vừa mới bảo, kẻ thông đồng với Hạ Lỗ Minh là người không tầm thường..." Ngao Thịnh cau mày hỏi, "Vậy, ai mới là người có khả năng sở hữu trùng nao và cổ nao?"

Mộc Lăng thở dài, "Là Cổ Vương! Song, ông ta đã sớm về châu ông bà mất rồi, phỏng chừng có thể là hậu nhân của ông ấy, hoặc là kẻ được Cổ Vương chân truyền....Tóm lại là kẻ rất rất lợi hại. Bây giờ thì ta đã hiểu tại sao lại có mấy thứ như Lam Diễm, quặc sư này nọ. Hóa ra là ông tổ dụng độc đã quay trở lại."

"Ông tổ dụng độc?" Ngao Thịnh và Tương Thanh quay đầu lại nhìn Mộc Lăng chăm chăm. Cả hai đều cảm thấy danh hiệu này nghe rất chi là kêu.

"Ta không có nói bậy đâu nhá!" Mộc Lăng mặt đầy thật thà mà lớn tiếng nói, "Không được rồi! Ta phải đi tìm dược liệu thôi! Phải chuẩn bị thêm

nhieu thuốc giải độc, bằng không tới lúc đó sẽ phiền lắm đây!"

Tương Thanh khẽ nhíu mày. Lúc này, Mộc Lăng đột nhiên lại cười to mà rằng, "Ta nói này Tiểu Thanh à~~~, chàng họ Hạ khá là hào phóng nha~~~, Trùng nao này dẫu có tiền muôn bạc vạn cũng khó lòng mua được đó. Cứ nhìn mặt chàng là biết, chàng muốn dành tặng nó cho người đó mà~~~~. Người tốt nhất là giữ cho kĩ vào. Nó là bảo vật có một không hai trên đời, cũng là vũ khí đứng đầu thiên hạ đó. Sau này biết đâu sẽ có lúc cần đến. Người cứ nghĩ thử đi, có nó ấy hả, đừng nói là một chọi một, dù có đối đầu với thiên quân vạn mã cũng chẳng thành vấn đề đâu. Không tốn chút sức lực nào cũng có thể dẹp gọn toàn bộ địch thủ."

Tương Thanh nghe xong, theo bản năng mà khẽ đưa mắt liếc nhìn Ngao Thịnh một cái, chỉ thấy Ngao Thịnh sắc mặt khó coi vạn phần, lòng lại thầm nhủ - đúng là Mộc Lăng lúc nào cũng sợ thiên hạ không đủ loạn mà.

Đại ma đầu chẳng những không biết điều mà im lặng, thậm chí lại còn vừa đi vừa hí hửng dùng cái giọng nhừa nhựa mà nói tiếp, "Hây dồ! Người đừng có mà thấy chàng Hạ Lỗ Minh tuổi già mặt biến dạng mà buồn. Cứ nhìn chàng thì biết, chàng một thân võ nghệ cao cường nha. Tuy mặt có hơi xấu một chút, nhưng mà, ta nói ở, nam nhân a~~~chỉ cần có khí phách là đủ rồi....Cha chả, quả nhiên nam nhân ba mươi xuất đầu hơn hẳn lũ nhãi nhừ chỉ vừa đôi mươi nha. Hố hố hố!"

Tương Thanh mặt đầy nhăn nhó, quay sang nhìn Ngao Thịnh. Kẻ được nhìn lúc này mặt mũi đã trắng bệch cả ra nhưng lại chỉ cắn răng không nói nửa lời.

Đúng lúc ảnh vệ chợt xuất hiện trước mặt ba người, đây hoan hỉ mà bậm báo, "Hoàng Thượng, đã cứu được Mạc Y!"

Mộc Lăng vẫn còn đang mải mê khoái chí thì đã bị ảnh vệ túm lấy túm để, ba chân bốn cẳng chạy đi cứu người.

Tương Thanh quay sang nhìn Ngao Thịnh, cả hai vừa mừng vừa sợ mà nhanh chân quay trở về.

Khi vừa quay về hoàng cung, cả hai đã thấy Mộc Lăng đang chuyên chú trị liệu cho Mạc Y. Mạc Tâm đứng ở một bên vừa khóc vừa cười. Hầu hết ảnh vệ cũng tập trung gần đấy mà lo lắng dõi theo người huynh đệ của mình. Mắt thấy Ngao Thịnh tiến vào phòng, cả bọn vừa định mau mau lui tránh đi thì Ngao Thịnh đã nhanh phát tay ngăn lại, "Muốn nhìn thì cứ nhìn. Trốn cái gì mà trốn hử!"

Bấy giờ, nhóm ảnh vệ mới an tâm lưu lại, mặt mũi đầy vẻ chờ mong mà nhìn vào trong phòng.

Khi Ngao Thịnh và Tương Thanh đều đã an vị rồi Mộc Lăng mới nói, "Không có việc gì. Chẳng chết được đâu! Nhưng mà hãn bị thương thật sự rất nặng, ít nhất phải tịnh dưỡng nửa năm."

"Còn sống là tốt rồi!" Ngao Thịnh và Tương Thanh cùng lúc bật ra một câu như thế rồi lại ngại ngại nhìn nhau, sau đó thì im bật hãn đi.

Mộc Lăng mất cả một canh giờ trị liệu cho Mạc Y, đến khi đã băng bó người bệnh đâu vào đấy thì trời cũng sớm tối sẫm đi.

Thần trí Mạc Y cũng đã thanh tỉnh tám chín phần. Khi vừa nhác thấy Ngao Thịnh thì suýt chút nữa đã kinh ngạc mà nhảy dựng lên, sau lại nhìn đến đệ đệ của mình đang đứng gần đấy mới nhẹ nhõm thở ra. Chốc sau, Mạc Y đem toàn bộ chuyện đã xảy ra mà kể lại một lượt. Ngày đó, y cùng Mạc Tâm lần theo cỗ xe ngựa kia thì bị hắc y nhân đánh lén. Đối phương có võ công rất cao, hai người họ căn bản không phải là đối thủ của hãn. Lúc ấy, hãn đã dùng kế để cho Mạc Tâm thoát thân, chạy về báo tin. Tiếp theo đó, hắc y nhân kia đã đánh y rơi xuống sông. Nhưng khi y vẫn chưa chìm hãn xuống lòng sông thì đã được một người nào đó vớt lên rồi đưa đến kho thóc gần đấy.

Khi đó, tâm trí y mơ mơ hồ hồ, chỉ nhớ là có một ai đó khác đứng bên bờ quát lớn rằng, "Sửu bát quái chết tiệt kia, hấn chẳng qua chỉ là một nô tài của người trong mộng của người mà thôi, cần gì phải tốn công cứu hấn chứ!"

Mạc Y dừng lại, suy nghĩ gì đó một lúc mới tiếp, "Sau đấy thì thuộc hạ ngất đi, còn bị sốt cao liên tục nên không biết chuyện gì xảy ra nữa."

Mạc Y nói xong, tất cả mọi người cũng đều im lặng. Sắc mặt Ngao Thịnh càng lúc càng trở nên khó coi hơn.

Tương Thanh bảo Mạc Y hãy yên tâm mà nghỉ ngơi cho tốt, còn Mạc Tâm cũng đang bị thương nên hãy ở lại mà chiếu cố ca ca mình.

Rời khỏi khu nội viện của ảnh vệ, Mộc Lăng loạng choạng đi ra ngoài rửa tay, vừa đi vừa không quên mà nói bóng nói gió, "Mạc Y bị thương nghiêm trọng đến thế, nếu không có người kia dùng nội lực bảo vệ tâm mạch giúp hấn thì hấn đã sớm về với tổ tiên ông bà rồi a....Ái chà, Hạ Lão Minh thiệt quả là một nam nhân tốt. Đúng là vàng thật thì không sợ lửa mà!" [2]

Ngao Thịnh nghe xong, lòng bỗng đâm ra buồn bực, liền xoay người đi thẳng đến thư phòng.

Tương Thanh đứng tại chỗ, nhìn theo dáng vẻ đầy tức giận của Ngao Thịnh. Khi hấn đã đi khuất dạng hấn, y mới ngoảnh lại, thờ dài nhìn Mộc Lăng, "Sao huynh cứ cố tình chọc cho hấn giận thế?"

Mộc Lăng cười to, đáp, "Chỉ vì một vài câu nói mà đã giận đến mức phải bỏ đi như thế thì có nghĩa là hấn còn chưa đủ trưởng thành, vẫn là một tiểu hài tử mà thôi."

Tương Thanh nghe Mộc Lăng nói với vẻ đầy hiểu biết xong, lại đột nhiên bảo, "Đúng rồi Mộc Lăng, gần đây trong kinh thành xuất hiện một

đại phu, bảo là huynh tài không bằng hãn. Hãn mới là người xứng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất thần y."

"Cái gì?" Mộc Lăng bước một bước rõ dài đến trước mặt Tương Thanh, hùng hùng hổ hổ xắn tay áo lên, cao giọng hỏi, "Tên ba hoa đó là ai hả? Hãn sống ở đâu? Ông đây sẽ cho hãn biết ai mới là thiên hạ đệ nhất thần y!"

"Khụ khụ." Tương Thanh ho khan một tiếng, nhìn Mộc Lăng mà đáp, "Chỉ vì một vài câu nói mà đã giận đến mức phải tỏ ra như thế thì có nghĩa là còn chưa đủ trưởng thành, vẫn là một tiểu hài tử mà thôi."

Mộc Lăng chợt cảm giác như có gió lạnh thổi qua tai, đứng như trời trồng. Một lúc sau, Tương Thanh quay sang vỗ vỗ vai Mộc Lăng, nói với vẻ cảm thông, "Lát nữa, muốn ăn cái gì thì cứ bảo hạ nhân đi làm cho huynh ăn. Hôm nay vất vả rồi, mau đi ngủ đi!" Nói xong, y liền xoay người rời khỏi khu nội viện.

Gần đấy, nhóm huynh đệ ảnh vệ thấy Mộc Lăng cứ thừa gió bẻ măng, công kích Ngao Thịnh nhà bọn họ nên cũng bỗng thấy giận thay. Dù sao thì bọn họ cũng đã chứng kiến quá trình Ngao Thịnh trưởng thành, hơn nữa còn là bậc cửu ngũ chí tôn, ấy vậy mà Mộc Lăng dám ý vào giao tình giữa mình và Tương Thanh, biết rằng dù hãn có chọc Ngao Thịnh tức chết thì Ngao Thịnh cũng sẽ vì nghĩ cho Tương Thanh mà không thêm đi so đo nợ kia với hãn nên lúc nào cũng nói dài nói dai nói bậy. Nhưng mà kể đi cũng phải kể lại, Mộc Lăng là kẻ có công cứu mạng Mạc Y và Mạc Tâm nên dẫu có giận mấy thì họ cũng chỉ có thể âm thầm cắn răng hờn dỗi thay Ngao Thịnh nhà bọn họ mà thôi.

Ôi, thánh thần hỡi! Thật không ngờ, Tương Thanh chỉ với một câu đầy hàm súc đã khiến cho tên ba hoa Mộc Lăng kia phải đứng hóa đá đơ mặt mo giữa sân đình, bốn bề gió thổi sắt se hiu hắt. Đúng thật là một khung

cảnh hữu tình nói không nên lời, khiến nhóm ảnh vệ chịu không nổi mà ôm bụng bỏ chạy. Thiệt quá đã nha!

Đại khái là qua một đoạn thời gian uống hết một nửa chén trà nhỏ, Mộc Lăng mới phục hồi tinh thần lại, vừa mếu máo, vừa ôm gối đại thụ gần đấy mà khóc ròn, "Hết rồi! Thôi thế là hết rồi! Tiểu Thanh vì con sói con ấy mà chơi xỏ mình! Đau lòng quá đi hà~~~~Người lớn rồi thì khó lòng mà giữ lại, cố giữ lại cũng chỉ tổ khiến cho người ta ghét hà~~~~"

"Hắt xì. . . . ." Về bước tới cửa thư phòng, Tương Thanh còn không kịp đi vào thì đã nhảy mũi rồi.

Ngao Thịnh đang ngồi ở bên trong xem tấu chương, chợt nghe thấy có động tĩnh, liền ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, mắt thấy Tương Thanh bước vào, liền hỏi, "Người bị cảm ư?"

Tương Thanh vội lắc đầu, đi đến bên cạnh hắn, nói, "Mộc Lăng huynh ấy từ trước đến nay ưa nói hươu nói vượn, người đừng để ý."

Ngao Thịnh thoáng có chút giật mình, ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, cười nói, "Thanh, người vì ta mà bảo là Mộc Lăng không tốt, ta phải nhìn xem thử hôm nay mặt trời mọc ở hướng nào a."

Tương Thanh trừng mắt liếc hắn. Ngao Thịnh cười gượng mọi cái, cúi đầu tiếp tục xem tấu chương.

Tương Thanh vô lực lắc đầu, bộ dạng vừa rồi của Ngao Thịnh nếu dùng bốn chữ "cười gượng cho có" mà miêu tả thì chẳng sai đi đâu được a.

"Tấu chương cầm ngược rồi kìa." Tương Thanh đột nhiên nói.

Ngao Thịnh giật mình, vội đảo lại chiết tử trong tay . . . .Lúc này mới phát hiện, thế mới là cầm ngược à nha.

Ngao Thịnh gương mặt lên nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh chỉ cười đáp lại, sau đó lại lấy tròng nao bỏ vào trong một cái túi gấm, cột vào đai lưng của mình. Bên trong túi gấm đã lót sẵn một ít vải bông nên dù có tình cờ chạm vào cũng không gây ra tiếng vang gì.

Ngao Thịnh đưa mắt nhìn, thấy Tương Thanh có vẻ thích món đồ kia, thậm chí còn xem nó như bảo bối, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót, nhưng lại chỉ im lặng không nói nửa lời. Nếu lỡ mà phản ứng y hệt như lời Mộc Lăng vừa nói thì hẳn chẳng khác gì kẻ chưa trưởng thành hết.

Lúc này, Tước Vĩ bỗng đập cửa xông vào, quát "Thằng ranh kia, lúc này người chuẩn đi đâu vậy hả, chẳng biết nói với ai tiếng nào hết?"

"A, vừa này có chút chuyện ấy mà." Ngao Thịnh hỏi Tước Vĩ, "Gia gia à, ông vừa từ Lạc Hà Khẩu về đó sao?"

"Phải, mới đi về." Tước Vĩ gật gật đầu, nói, "Tiểu tử Tề Tán này dụng binh cũng không tồi nha, người cũng thông minh nữa. Chỉ tiếc là nhân mã của hắn ít quá. Nếu mà có ít nhất mười vạn đại binh trong tay thì hẳn chắc chắn sẽ đại thắng cho xem."

Ngao Thịnh cũng khẽ gật gù, "Hắn đích thật không có đủ quân lực nhưng ta cũng đã cấp cho hắn ba vạn rồi đấy thôi! Hắn chê ít à!"

"Tự hắn cũng biết là không đủ." Tước Vĩ lớn giọng cười đáp, "Tiểu tử này rất thông minh nên đã sớm biết người còn nhiều quân lực nhưng lại không chịu cấp thêm cho hắn, thành ra hắn mới lấy nhân mã của chính mình ra mà huấn luyện kìa."

"Ai nha." Tương Thanh đột nhiên nhớ ra một chuyện là y đã đồng ý tìm cho Tề Tán ba trăm cung nỏ thủ nên vội nói "Hai người cứ trò chuyện, ta đi an bài nhân thủ một chút!" Nói xong, liền xoay người đi thẳng một đường.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh đi xa mà lòng lại buồn bực vô cớ. . . . .
Từ lúc trở về đến giờ, Tương Thanh tựa hồ đã vui vẻ lên không ít. Chỉ bằng một tên Hạ Lỗ Minh mà lại khiến y vui đến thế sao?

Lão nhân gia nhìn bóng dáng Tương Thanh đang biến mất dần, liền quay sang cười nói, "Ế? Hôm nay, tâm tình Thanh phu tử có vẻ tốt quá ha."

Ngao Thịnh thở dài, ngay cả Tước Vĩ cũng nhìn ra được điều ấy.

"Nhưng, sao người lại mặt cau mày có thể hử?" Tước Vĩ khó hiểu nhìn Ngao Thịnh, "Thanh phu tử vui vẻ thì người cũng phải thấy mừng thăm chứ?"

"Đúng vậy, ta đang rất là hoan hỉ đây." Ngao Thịnh mở bức hải chiến đồ ra, định bụng sẽ bàn chính sự, như vậy ít ra hẳn cũng ngoài ngoài được phần nào.

Tước Vĩ híp mắt nhìn Ngao Thịnh một lúc rồi bỗng cười cười, ra chiều ta đây đã hiểu, "A, ta biết rồi nha! Bởi vì Thanh phu tử vui vẻ nên người mới cười không nổi, phải không nào?"

Ngao Thịnh mặt đầy xấu hổ, ngẩng đầu nhìn lão nhân gia, "Ông đã có tuổi rồi đó biết không? Đừng có mà nhiều chuyện như vậy nữa!"

"Sao vậy?" Tước Vĩ lấy chiếc quạt hương bồ lộn ở đai áo sau lưng ra mà phe phẩy mấy cái "Bị nói trúng tâm sự nên quạt quạt hả? Nói ra ta nghe nào, xem sư phụ ta đây có thể giúp đỡ nhi giải quyết không?"

Ngao Thịnh giương mắt nhìn lão, bật cười đáp, "Ông bảo là không nhận đồ đệ mà? Ta cũng chẳng muốn phải làm đồ nhi của sư phụ Ân Tịch Ly đâu."

"Ai nói Ân tiểu tử là đồ đệ của ta hả?" Lão phụng phịu nói, "Lão nhân gia ta đời này chỉ nhận có mỗi tên mặt lạnh không biết cười là Viên Liệt

làm đệ tử. Còn Tề Diệc, Viên Lạc chỉ là hai đứa đến dự thính mà thôi!"

Ngao Thịnh có chút sững sốt, hỏi, "Sao ông lại không dạy Ân Tịch Ly?"

"Việc gì ta phải dạy y chứ?" Lão nhìn Ngao thịnh đầy xem thường, "Y cần gì ta phải dạy?"

Ngao Thịnh phất tay bảo, "Quên đi, đừng nói về cái lão xúi quẩy ấy nữa, nghe mà phiền."

"Hắc hắc." Lão nhân vui vẻ đáp, "Chính vì cái điếm ấy mà lão thích người đấy! Nào, nói đi, sao lại không vui thế này?"

Ngao Thịnh buông bức hải chiến đồ trong tay xuống, cân nhắc một lúc rồi nói, "Trước đây, vì đặng cơ, ta đã buộc Thanh phải làm một chuyện tổn hại đến người khác, khiến người ấy bỏ đi.....Sau đó thì ta đặng cơ. Thanh thì lúc nào cũng mang mặc cảm tội lỗi với người kia....Gần đây, đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến bọn ta nghĩ hẳn quay về tìm hai ta trả thù. Nhưng thật không ngờ, hôm nay gặp lại người nọ, hẳn khiến cho ta rất đổi ngạc nhiên. Hẳn chẳng những không trở nên xấu xa mà còn tốt hơn trước. Hẳn bảo hẳn không hận Thanh...." Nói tới đây, Ngao Thịnh bỗng thở dài, "Còn nói ngay cả ta cũng không phải là người hẳn hận nhất, sau đó thì vội vã bỏ đi, còn tặng cho Thanh một bảo bối quý giá nữa. Thanh vì thế mà rất vui vẻ. . . . . Còn vui hơn cả trước kia!"

Lão nhân gia nghe xong, nhú mày, "Sau đó người liền cảm thấy lợi thế mà mình cố công xây đắp bỗng chốc bị tiểu tử kia đoạt đi, đâm ra ghen ghét mà khó chịu trong lòng. Càng nhìn thấy Tiểu Thanh vui vẻ thì càng không thoải mái chứ gì?"

Ngao Thịnh bất đắc dĩ nhìn lão nhân gia một cái, uể oải đáp, "Có lẽ Mộc Lăng nói đúng, con người tốt xấu gì thì đến tuổi ba mươi cũng sẽ thành thực trầm ổn hơn. Còn ta, bất quá cũng chỉ là một tiểu tử hai mươi tuổi mà thôi."

"Ha ha ha. . . . ." Ngao Thịnh vừa dứt lời thì Tước Vĩ đã chống tay lên bàn, cười ha hả lên, giống như là đã nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên đời vậy đó.

Ngao Thịnh bị tiếng cười của lão dọa cho giật mình mà quát, "Lão cười gì mà cười?"

"Ai u." Lão nhân gia cười đau cả bụng, chỉ tay vào giữa mặt Ngao Thịnh mà nói, "Ta sớm đã nghe người ta nói qua những kẻ đang yêu dù có thông minh đến cỡ nào cũng sẽ có lúc ngu hơn cả heo."

Ngao Thịnh sửng sốt, chớp mắt mấy cái, hỏi, "Ông nói thế nghĩa là gì hả?"

Lão nhân gia lắc lắc đầu, hỏi, "Người cho là Thanh phu tử của nhà người hoan hỉ như thế là vì chuyện gì hả?"

Ngao Thịnh nhú mày, "Làm sao ta biết?"

Tước Vĩ lại phe phẩy quạt mà rằng "Y vui là bởi không còn cảm thấy có lỗi với người luôn đối địch với người. Y đã có thể toàn tâm toàn ý giúp người đối phó với địch nhân mà không phải bị vây trong tình cảnh khó xử."

Ngao Thịnh ngây người một chốc, lúc sau mới giật mình phản ứng, "A. . . . ."

Tước Vĩ nhìn trời, nói, "Người có biết Thanh phu tử của người sợ gì nhất không? Là bản thân mình sẽ mềm lòng đó! Một khi người và người kia đối đầu nhau, y đương nhiên sẽ giúp người rồi. Nhưng, người kia lại là kẻ mà y không thể làm tổn thương thêm một lần nào nữa. Cũng vì suy nghĩ đó mà Tiểu Thanh mới bị giày vò....Hiện tại thì tốt rồi! Con đường phải đi trước mắt đã bằng phẳng rồi, chỉ cần không phải là người kia thì đối thủ có là ai đi nữa, Thanh phu tử của người cũng sẽ giữ vững quyết tâm đứng cùng

chiến tuyến với người....Thằng gốc kia, người có não để suy nghĩ không hả? Ta nếu mà là người thì đã mừng để độ chết cũng mãn nguyện đó!"

Ngao Thịnh ngây phỗng ra một lúc, đột nhiên hẳn cảm thấy lòng mình như được khai phá, liền nói, "Gia gia à, ăn xong rồi nói chuyện sau nhé....Ta sẽ sai người chuẩn bị cho gia gia một bàn rượu thịnh soạn, nhé?"

Lão nhân gia cười, gật gật đầu, biết tổng Ngao Thịnh sẽ chạy đi tìm Tương Thanh ngay.

Đợi đến khi Ngao Thịnh đi rồi, không bao lâu sau, ảnh vệ chạy đến bày một bàn tiệc xa hoa ra dâng lên cho lão nhân gia, song lão vẫn cảm thấy có chút gì đó thiếu hụt, cơm ngon rượu ngọt nhưng lại chỉ lẻ loi một mình. Có chút buồn à nha!

Ngay lúc này, Mộc Lăng đã dựa theo mùi hương hấp dẫn kia mà xộc vào, nhìn thấy một bàn đầy thức ăn mà mắt long lanh tỏa sáng. Hai người, một già một trẻ liếc mắt nhìn nhau. Lão gia gia thông giọng hỏi, "Tiểu thần y, có muốn cùng lão đối ẩm hay không?"

"Đương nhiên là muốn rồi đó mà!" Mộc Lăng ưỡn ngực, đánh mặt đi đến chiếc ghế bên cạnh, cùng lão nhân nâng chén rượu nồng, mở lòng đối ẩm. Hai người vừa ăn vừa tán chuyện, càng nói càng hăng say, chưa đến ba tuần rượu thì đã đối giọng, xưng huynh gọi đệ.

"Mộc hiền đệ, đệ xem, món bồ câu sữa tam vị này nếu mà cho thêm chút vừng trắng vào nữa thì sẽ càng thơm nha!"

"Lão ca ca đúng là cao kiến a! Còn phải cho thêm tí tiêu xanh và hồi hương nữa thì sẽ là mỹ vị nhân gian a!"

"Đúng, đúng a! Nào, cạn!"

"Cạn!"

"Ha ha ha. . . . ."

. . . . .

Tương Thanh sau khi tuyển chọn ba trăm cung nỏ thủ từ trong đội ám bộ ra thì dặn dò họ nhanh đi dùng cơm, sau đó buổi tối vào cung tập hợp.

Nhóm cung nỏ thủ vừa đi, Tương Thanh liền quay đầu lại, định sẽ tìm chỗ nào đó ăn qua loa một bữa nhưng lại trông thấy Ngao Thịnh mặt đầy kích động chạy từ ngoài vào, hô "Thanh!"

Tương Thanh bị bộ dạng chẳng khác gì kiến bò trong chảo nóng của hãn dọa không nhỏ, liền tiến lên hỏi "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngao Thịnh thở lấy thở để, nhìn Tương Thanh chăm chăm một lúc, sau đó lại đột nhiên kéo y ôm vào lòng. Tương Thanh thoáng giật mình, lúc này Ngao Thịnh lại thì thầm vào tai y, "Thanh à, ta cũng rất vui!"

Tương Thanh khẽ ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thịnh, hỏi, "Vui? Tại sao?"

Ngao Thịnh nhìn y đầy dịu dàng, đáp, "Bởi vì người cũng đang rất vui."

Tương Thanh ngậy ra một chốc, lại đáp, "Lúc này, người đã để Hạ Lỗ Minh đi."

Ngao Thịnh ngơ ngác gật gật đầu, "Kỳ thật, ta không muốn thả cho hãn đi, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy nên để hãn đi thì sẽ tốt hơn."

Tương Thanh khẽ cười, "Bởi vì người biết, thả hãn đi, ta sẽ không khổ sở."

Ngao Thịnh tròn mắt nhìn, Tương Thanh khẽ vỗ vỗ hai má của hãn, nhỏ giọng nói, "Cho nên ta rất vui"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

55.56.57

55 | Tề Tán

ĐÊM HÔM ẤY, Ngao Thịnh vẫn duy trì điệu bộ phấn khích đến là khác thường để nghe Tước Vĩ giảng binh thư, Mộc Lăng thì bận bịu trong dượt thất, còn Tương Thanh lại mang theo ba trăm ám bộ đến một sân tập bí mật trong cung. Tề Tán phân phát cung nỏ cho từng ám bộ, mọi người bắt đầu học cách sử dụng loại nỏ tiễn lạ lùng này.

Tương Thanh cũng tò mò dùng thử. Sau khi khảo nghiệm, y cảm thấy chiếc nỏ này có tính chuẩn xác cao lại hữu lực, vô cùng thích hợp với cận chiến, tầm bắn cũng xa hơn so với cung nỏ bình thường. Hơn nữa, nó lại là đoản tiễn, bắn ra ba phát cùng một lúc, cực kỳ linh hoạt trong lúc chiến đấu. Tương Thanh mặt đầy tán thưởng mà hỏi, "Đây là do huynh chế tạo ư?"

Tề Tán mỉm cười, đáp, "Đúng vậy. Ta tình cờ nghĩ ra lúc đang bắt cá."

"Bắt cá?" Tương Thanh tò mò hỏi lại.

Tề Tán gật gù đầu, từ tốn giải thích, "Nếu huynh muốn bắt cá lớn thì không thể dùng cần câu. Những ngư dân vùng duyên hải thường dùng ngư nỏ cùng một cái móc câu cột sẵn dây thừng. Trước tiên, họ sẽ bắn con cá đó rồi mới dùng móc câu kéo nó lên. Ta thường cùng mọi người đi câu nên cảm thấy nếu đem ngư nỏ kia sửa chữa lại một chút thì sẽ có thể phát huy được uy lực lớn hơn. Mặt khác, Ngọa Long tiên sinh không phải đã để lại bản vẽ chi tiết của Liên Nỏ sao? [1] Ta đã dựa vào bản vẽ ấy để chế tạo ra nỏ tiễn này, và đặt tên cho nó là giao nỏ."

Tương Thanh gật gật đầu, suýt chút nữa y đã quên mất việc Tề Tán vô cùng thích giao ngư.

Đội ám bộ này đều là những người biết võ công, nên chỉ cần nghiên cứu một lúc, liền mang nỏ đến chỗ có bia ngắm mà tập bắn. Họ hoàn toàn không cần người đến dạy nhưng trong một thời gian ngắn đã sử dụng thành thạo.

Tề Tán ngồi ở một bên nhìn cảnh ba trăm binh sĩ chăm chỉ luyện nỏ. Tất cả họ đều có một thân thể cường tráng, tinh thần phấn chấn, hơn nữa còn oai hùng bất phàm. Y không khỏi tán thưởng một tiếng, "Đều là hảo binh....Có thể mang một đội binh như thế đi đánh giặc thì đúng là chuyện khiến người ta cảm thấy hưng phấn bội phần."

Tương Thanh xoay mặt sang nhìn, chỉ thấy Tề Tán hai mắt rục sáng nhìn về phía trước, trên tay là một giao nỏ, tựa hồ đang rất mong chờ.

Tương Thanh bước đến bậc thềm trước mặt, ngồi xuống bên cạnh Tề Tán, nhẹ giọng hỏi, "Tề huynh, huynh đang nghĩ đến chuyện đánh trận ư? Nhưng, nhìn trước nhìn sau, trông huynh không giống người có một thân võ nghệ tinh thâm."

Tề Tán ngoảnh sang nhìn Tương Thanh, tựa hồ vì câu nói vừa rồi của Tương Thanh mà cảm thấy có chút cao hứng, "Ta học võ có điều hơi muộn một chút cho nên chỉ biết một ít quyền cước mà thôi."

"Bao nhiêu tuổi thì bắt đầu?" Tương Thanh tò mò hỏi.

"Mười sáu." Tề Tán cười đáp.

Tương Thanh thoáng có chút giật mình. Tề Tán tuy không được cho là một cao thủ tuyệt đỉnh nhưng công phu của y rất khá.....Tương Thanh luôn nghĩ rằng, bình thường hài tử chậm nhất là mười tuổi đã bắt đầu tập võ. Nhưng thật sự không ngờ đến, Tề Tán đến tận khi mười sáu tuổi mới học

võ, thế mà lại có thể luyện được một thân công phu như hiện giờ. Chuyện này gần như là bất khả thi!

Tề Tán nhắc thấy biểu tình đang ra chiều suy tư của Tương Thanh thì lại không nhìn được mà bật cười, "Vẻ mặt huynh như thế là đang nghĩ ta đúng là một thiên tài, phải không?"

Tề Tán chỉ thuận miệng nói đùa một câu, ấy vậy mà Tương Thanh lại thật thà gật đầu, "Nếu bảo huynh là thiên tài thì cũng không có gì là quá đáng cả. Đáng tiếc thật! Nếu huynh luyện võ sớm hơn thì đã hay rồi!"

Thấy vẻ mặt Tương Thanh mang đầy tiếc hận như thế, Tề Tán lại khe khẽ cười, "Phu tử, cũng vì tính tình của huynh như vậy nên mới khiến người ta phải yêu mến đấy. Người thật thà thì cũng có dăm bảy loại. Có người vừa thành thật vừa ngốc nghếch, khiến người khác thấy phiền. Có người lại trung thực nhưng cũng rất thông minh, khiến những người ở bên cạnh cảm thấy thoải mái."

Tương Thanh cũng không vội nghĩ xem hai loại người thành thật mà Tề Tán đề cập đến thì có gì khác nhau. Hiện tại, Tương Thanh chỉ tò mò muốn biết tại sao Tề Tán lại bắt đầu học võ muộn đến thế.

"Ta là do phụ thân ta cùng một nha hoàn sinh ra." Tề Tán dùng đầu chiếc nỏ khấy khấy lớp đất dưới chân. "Sau khi mẫu thân ta mất, ngay cả việc được thờ ở từ đường Tề gia cũng là chuyện không thể. Vì thế, ta đành mai táng bà ở ngọn núi phía sau Tề gia, nơi bà có thể dễ dàng trông thấy ta nhất."

Tương Thanh thoáng sửng sốt, khó hiểu hỏi, "Cho dù không phải là thế thiếp, nhưng nếu đã hạ sinh nhi tử thì hẳn phải được nhập gia phả chứ?"

"A. . . . ." Tề Tán cười nhạt, "Phụ thân ta có bao nhiêu nữ nhân, bao nhiêu con cái, chỉ sợ ông ấy cũng không nhớ.....Có lẽ cũng không thua gì hậu cung của hoàng đế đâu."

Tương Thanh giật mình tự hỏi - Tề Soán Thiên hoang dâm đến thế sao?

Tề Tán nhìn biểu tình kia của Tương Thanh mà cười nhẹ một cái, "Không phải phụ thân ta hoang dâm, mà là vì ông có dã tâm."

Tương Thanh khó hiểu, ngoảnh sang nhìn, nhưng chỉ im lặng nghe Tề Tán nói tiếp.

"Theo ta được biết, nguyên danh của phụ thân ta không phải là Tề Soán Thiên. Đó là tên ông ấy đổi lại khi ôm ấp dã tâm làm hoàng đế." Tề Tán suy nghĩ một lúc lại nói, "Nhiều khi, ta không tài nào hiểu nổi ông ấy. Tựa hồ, ngoài quyền lực ra thì ông không còn cảm thấy hứng thú với gì nữa. Ông cũng không đam mê nữ sắc. Tất cả các cơ thiệp đều chỉ là công cụ nối dõi tông đường mà thôi.....Ta chưa bao giờ thấy ông chuyên sủng bất kì ai. Ngược lại.....ông rất sùng bái những người có thể lực và năng lực. Trong hậu cung của ông, có vô số nữ nhân, xuất thân từ mọi tầng lớp, thiên kim tiểu thư, hoàng thân quốc thích, ngay cả những thôn nữ chân lấm tay bùn cũng không thiếu. Tóm lại, trong cái hậu cung ấy, chẳng cần biết các nàng là ai, cũng đều có thể làm gì tùy thích, mưu sát người khác cũng được, dụng độc hại người cũng chẳng sao, dùng mưu hãm hại người ngay lại càng không thành vấn đề. Ai có thể trở thành người đứng đầu hậu cung thì ông liền sủng ái người ấy."

"Sao lại có một trượng phu như thế cơ chứ?" Tương Thanh cũng cảm thấy không tài nào hiểu được hành động ấy.

"Ông ấy chưa bao giờ nghĩ mình là trượng phu hoặc là phụ thân của bất kì ai. Ông chỉ cho rằng, ông là vua." Tề Tán thấp giọng nói, "Và kẻ làm vua, vĩnh viễn chỉ thích người mạnh nhất, giỏi nhất."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, thầm nghĩ - may mà lão ta không phải là hoàng đế, bằng không, với tính cách như thế, chắc chắn sẽ là một hôn quân bạo tàn độc đoán.

"Mẫu thân ta chỉ là một nha hoàn, lúc nào cũng bị người người khinh rẻ." Tề Tán chậm rãi nói, "Song, bà lại là một người rất thông minh. Bà luôn bảo ta phải nhẫn nhịn, phải hiếu kính trưởng bối, tôn trọng phụ thân, nhún nhường huynh trưởng, bảo vệ hậu bối."

Tương Thanh trầm mặc một chốc, lát sau mới nói, "Mẫu thân của huynh cũng vì muốn huynh được sống yên bình mà thôi."

Tề Tán khẽ giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Tương Thanh, sau đó nhếch môi cười một cái, "Ta thật sự rất thích huynh. Lúc nào huynh cũng có thể nhìn thấy được mặt tốt của người khác."

Tương Thanh bỗng có chút khó xử mà nhìn Tề Tán. Cái người này lúc nào cũng nói năng thẳng thắn như thế, tính tình lại cổ quái, e là cũng bởi vì những chuyện trước đây nên mới thế. Và rồi, Tương Thanh lại chợt nghĩ đến mẫu thân của Tề Tán và mẫu thân của Ngao Thỉnh. Họ là hai loại người hoàn toàn tương phản nhau. Mẫu thân của Tề Tán là người dịu dàng nhưng lại cũng rất kiên cường. Còn mẫu thân của Ngao Thỉnh lại là người cứng rắn và mạnh mẽ. Do đó đã tạo nên một Ngao Thỉnh và một Tề Tán có tính cách cực đoan theo chiều trái ngược nhau. Nhưng ở một khía cạnh nào đó, cả hai người họ lại có một vài điểm giống nhau, tựa như câu nói "Trăm sông chảy đi rồi cũng đổ về biển cả" [2]. Cả hai đều thông minh dị thường, lại có dã tâm và sự kiên trì đến khó tin, mà đồng thời, trong lòng cũng ngập tràn hận ý.

"Huynh rất tài giỏi." Tương Thanh nói tiếp, "Ta không nghĩ rằng Tề Soán Thiên lại không chú ý đến huynh."

"Tài giỏi thì cũng chẳng có ích gì." Tề Tán đột nhiên nói.

"Ý huynh là sao?" Tương Thanh khó hiểu hỏi lại.

Tề Tán trầm mặc một lát rồi lại vươn tay trái ra cho Tương Thanh xem.

Tương Thanh kề sát mặt lại nhìn, chỉ thấy trên mép bàn tay trái của Tề Tán có một vết sẹo khá lớn. Y khẽ nhíu mày, kinh ngạc hỏi, "Huynh có sáu ngón tay?"

Tề Tán gật đầu, "Nhưng ngón tay dư ra ấy đã bị ta chém đứt khi chỉ mới lên tám rồi."

Tương Thanh nghe thấy mà lấy làm kinh hãi, cảm thấy hành vi tự làm tổn thương bản thân của một đứa trẻ tám tuổi thật sự khiến người ta thương tâm, một lúc sau mới thốt lên đầy cảm thông, "Kỳ thật, bản thân có một chút khác biệt cũng đâu có gì là trở ngại."

"Ta không thể làm gì khác hơn cả." Tề Tán bất đắc dĩ đáp, "Phụ thân ta có một thói quen, phàm là nhi tử của mình, ông chỉ liếc mắt nhìn qua một lần, một là xem thử nó có đủ khỏe mạnh, hai là nghe tiếng nó khóc có đủ lớn đủ vang, còn ba là để xem nó có điểm gì...khiếm khuyết hay không."

"Sau đó thì thế nào?" Tương Thanh hỏi.

"Mẹ ta chỉ là một nha hoàn yếu ớt, nên khi ta sinh ra tiếng khóc rất mỏng manh, người lại vừa gầy vừa đen, lại còn có sáu ngón tay." Tề Tán vẫn đều giọng kể, "Bà đỡ bảo, sau khi ta ra đời, cha ta đã nói một câu.....con của hạ nhân thì cũng là hạ nhân, vĩnh viễn cũng không tài nào với tới mâm sơn được."

Tương Thanh cau chặt đôi mày, bắt đầu hoài nghi nhân phẩm Tề Soán Thiên. Lão ta thật đúng là kẻ khiến người người phỉ báng mà.

"Trước tám tuổi, ông ấy chưa bao giờ để mắt đến ta đâu chỉ một lần." Tề Tán lại nói tiếp, "Cho đến một ngày, ta ở trong tiểu viện bị huynh trưởng cười nhạo vì có đến sáu ngón tay. Khi ấy, ta đã rút dao chém đứt ngón tay thừa ấy và tình cờ thay, ông ấy đã trông thấy cảnh đó. Ông đột ngột đi đến ôm ta, lại còn tìm đại phu trị liệu cho ta rồi hai phụ tử còn cùng nhau dùng

bữa....Ông nói ta là hảo hài tử, có cốt khí, có huyết tính, muốn dạy ta võ công."

Tương Thanh nghe xong, bỗng thấy có chút không thỏa đáng, thầm nghĩ - tình thương yêu của một người cha mà lại như thế thì thật quá dị dạng.

"Hôm ấy là ngày vui nhất trong suốt tám năm qua của ta. Chỉ tiếc, khi ta trở về phòng nói lại chuyện này cho mẫu thân hay thì bà lại đột ngột ra tay đánh ta một trận, cấm ta từ nay về sau không được tranh cãi với huynh trưởng, càng không được hiếu thắng, thậm chí còn không cho phép ta luyện công. Sau đó, bà phạt ta ba ngày không được ăn cơm." Tề Tán khẽ vuốt chiếc nỏ trong tay rồi lại rơi vào sự trầm mặc, chốc sau mới nói tiếp, "Sau ngày hôm ấy, mẫu thân đã bị người ta độc chết....Cơm mà bà ăn hôm ấy, vốn là dành cho ta."

Tương Thanh chợt thấy xót xa thay cho một Tề Tán có vận mệnh lắm trái ngang.

"Mẹ ta chết đi nhưng phụ thân ta lại không hề truy tìm nguyên do. Với bản tính lạnh lùng thờ ơ của mình, hôm sau, ông đã mang ta đi luyện võ. Khi ấy, ta đã làm trò trước mặt ông, vờ khóc vờ nháo bảo không muốn học. Ông vì thấy ta phiền nên liền đuổi ta đi, còn mắng ta vô dụng. Sau đó thì chẳng màng đến ta nữa."

"Huynh cố ý?" Tương Thanh hỏi.

"Phải." Tề Tán nhẹ cười, "Bằng không, ta sẽ chẳng thể toàn mạng vượt qua được những ngày tháng đó."

"Sau đó thì thế nào?" Tương Thanh mặt đầy quan tâm hỏi tiếp.

"Sau khi đã an táng mẫu thân xong thì ta đến thủy trại, cả ngày quanh quần trong bến tàu, đi theo ngư dân và binh sĩ học được rất nhiều thứ, lại còn theo chân họ ra khơi đánh cá." Tề Tán cười nói, "Ta may mắn quen biết

được rất nhiều phu tử nên theo họ học chữ đọc sách thánh hiền. Bên cạnh đó, một phần cũng là nhờ vào mặt mũi của phụ thân ta nữa. Dù công tử Tề gia trong nhà có là kẻ thất sủng, nhưng khi ra đường vẫn không bị người ta khi dễ. Ở nhà, muốn dùng bạc cũng chỉ cần hỏi trưởng phòng (kế toán trưởng) thu chi mà lấy. Cho nên ta cũng không phải sống những ngày nghèo đói túng quẫn. Chỉ cần ở trước mặt huynh trưởng bày ra bộ dạng khúm núm là được rồi."

"Vậy, khi huynh mười sáu tuổi?" Tương Thanh lại hỏi, "Lúc ấy, vì nguyên nhân gì huynh lại bắt đầu học võ?"

"Năm ta mười sáu tuổi, đúng lúc ấy lại là sinh thần thứ năm mươi của cha ta." Tề Tán bình thản kể, "Đông Hải cử người đến tặng cho ông một cơn trư bà long[3], hung hãn dị thường. Cha ta nói, trong số huynh đệ bọn ta, ai có thể chế phục cơn trư bà long này thì sẽ thưởng cho người đó ba nghìn nhân mã."

Tương Thanh nhướn mày, cười hỏi, "Và người đó chính là huynh?"

Tề Tán tự tin cười đáp, "Đúng vậy."

"Huynh đã làm như thế nào?" Tương Thanh tò mò, "Huynh không hề có võ công kia mà."

"Trước kia, ta từng cùng ngư dân liêu minh săn cá dữ. Tuy rằng chưa từng thấy qua trư bà long, nhưng cũng có đôi chút hiểu biết. Đối phó với loài dã thú này thì đao kiếm gì cũng không hữu dụng. Da của nó rất dày. Khắp cả thân thể chỉ có vùng bụng và miệng là mềm mà thôi."

"Đúng vậy." Tương Thanh gật đầu.

"Ngày ấy, tất cả huynh trưởng của ta lần lượt thay nhau đi lên, nhưng đều không thành. Sau đó, ta mới xin phép được tham gia." Tề Tán cười nói,

"Mọi người nhìn bộ dạng của ta lúc ấy thì đều cho rằng ta đã chán sống mà lao đầu vào chỗ chết. Trông thú vị vô cùng."

"Huynh đã chế phục nó thế nào?" Tương Thanh giục hỏi.

"Ta chờ đến khi con trư bà long ấy há mồm ra rồi dùng thiết côn chẹn miệng nó lại" Tề Tán hào hứng nói.

"Cách này rất khá." Tương Thanh gật đầu.

"Ngay lúc nó chưa kịp phun thanh thiết côn kia ra thì ta liền dùng chủy thủ đâm vào đầu lưỡi nó."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, biện pháp này tuy rằng khá tàn nhẫn, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng nó rất hữu hiệu.

"Sau đó, trư bà long vì quá đau đớn mà lăn lộn không ngừng, ta vội xông lên, lấy chủy thủ xé rách bụng nó ra." Tề Tán tựa hồ như đang nhớ lại cảm giác lúc ấy, "Máu nó chảy ra không ngừng. Nhưng lại không giống với những loài vật khác....máu trư bà long rất lạnh."

Tương Thanh nhìn Tề Tán một lúc, rồi gật gật đầu, "Hẳn là huynh đã đem hết những ủy khuất ẩn nhẫn bao nhiêu năm phát tiết hết lên trên trư bà long?"

Tề Tán gật đầu, đáp, "Phụ thân nhìn ta thật lâu, cơ hồ là rất phẫn khích. Kể từ ngày ấy, ta có ba nghìn quân mã, có thể bảo hộ bản thân mình. Mặt khác, ông ấy cũng bắt đầy dạy ta võ công. Và rồi, ta bắt đầu thay ông đi đánh trận. . . . Ông ấy cũng dần xem ta như trân bảo."

"Nếu ông ta đã yêu thương huynh như thế vậy thì tại sao huynh lại phản bội ông ta?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

"Ông ấy không yêu thương ta mà chỉ muốn lợi dụng năng lực của ta mà thôi." Tề Tán thản nhiên nói, "Song, ngày vui ngắn chẳng tày gang, trong khi ta chinh chiến xa nhà thì các huynh trưởng lại không ngừng buông lời dèm pha ta trước mặt ông ấy."

Tương Thanh chống cằm, nói, "Tề Soán Thiên mà lại là người vì những lời đàm tiếu mà lung lay sao?"

Tề Tán cười đầy khinh thường, đáp, "Liêm Pha cũng có lúc sẽ già.[4] Cha ta luôn cho mình là người vương giả. Nhưng trong mắt ta, ông chỉ là một tên vũ phu bạc tình tự cao tự đại, càng già càng hèn nhát. . . . . Anh hùng hào kiệt quan trọng nhất chính là dũng khí. Một khi dũng khí đã không còn thì cũng chỉ là một kẻ bại trận chỉ biết cúi đầu mà thôi."

Tương Thanh gật đầu, "Nói hay lắm."

Tề Tán cười nói, "Phụ thân ta bắt đầu lo lắng ta sẽ đoạt đi vị trí của ông. Hơn nữa cũng dần hiểu được con người ta tâm cơ thâm trầm, khó lòng nắm bắt, nên luôn luôn đề phòng ta. Lần này, giả vờ quy hàng kỳ thật chỉ là ông ấy muốn thăm dò ta. Xem thử mức độ trung thành và năng lực làm việc của ta. Mặt khác, ta biết ông đã sớm an bày gian tế trong cung, giám thị mọi hành động của ta. Một khi ta sinh lòng phản trắc thì sẽ ra tay trừ khử."

Tương Thanh nghe xong, vội nói, "Ta cảm thấy, Tề Soán Thiên nhất định sẽ không nghĩ đến việc huynh phản bội. Nhiều nhất, lão ta cũng chỉ nghĩ huynh muốn lợi dụng cơ hội lần này để đoạt lấy thế lực của lão mà thôi."

"Thông minh lắm." Tề Tán gật đầu, nhìn Tương Thanh đầy tán thưởng, "Dựa vào đâu huynh lại đoán ra?"

Tương Thanh suy nghĩ một lúc rồi đáp, "Tề Soán Thiên không hiểu gì về huynh.....Hoặc là nên nói, lão và đám huynh trưởng ấy tuy thông minh nhưng huynh lại còn thông minh hơn gấp bội. Vì huynh giống mẫu thân

của huynh.....Hoàn toàn không phải là người chẳng có cảm tình mà chỉ biết tư lợi cá nhân. Thật ra, đó mới là loại người ngu xuẩn nhất."

"Ha ha. . . . ." Tề Tán cao hứng cười to, liên tục gật đầu ngợi ca, "Phu tử đúng là người biết nhìn xa trông rộng. Thật sự rất cao kiến!"

"Cao kiến gì cơ?" Tề Tán vừa dứt lời thì Ngao Thịnh bỗng từ ngoài cửa đi vào, ngữ điệu nói chuyện tuy chẳng chút khác thường nhưng hai mắt hẳn lại chăm chăm nhìn cái khoảng cách gần quá mức cho phép giữa Tương Thanh và Tề Tán. Hây dà, hóa ra vẫn là tên nhỏ mọn ưa để bụng lung tung nha.

Tề Tán vội vội vàng vàng đứng dậy, ám bộ cũng nhanh nhẩu hành lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh vội phát tay ra hiệu miễn lễ. Tề Tán liền hiểu ý mà cáo từ với lý do phải đi huấn luyện đội ám bộ, để Ngao Thịnh và Tương Thanh lại hai mình với nhau.

Tương Thanh mặt vẫn không đổi sắc, ngồi trên bậc thang, suy nghĩ về những gì Tề Tán vừa nói, cảm thấy có thêm chút hiểu biết về con người này.....Chẳng nhẽ những người từng cố gắng để sóng sót sẽ thông suốt nhiều chuyện hơn người bình thường ư?

Ngao Thịnh ngồi vào chỗ bên cạnh Tương Thanh, giương mắt lên nhìn y.

Tương Thanh ngoảnh sang, hỏi, "Đã học xong binh pháp rồi à?"

Ngao Thịnh nhún vai, "Mộc Lăng không biết từ đâu ló mặt ra rủ rê ông già đó đi ăn khuya. Vì vậy mà ta tranh thủ thời cơ ra đây hít thở chút không khí trong lành."

Tương Thanh cười cười, lắc đầu.

Ngao Thịnh bỗng sáp đến gần, hôn một cái lên má Tương Thanh.

Tương Thanh cả kinh, có chút trách cứ nhìn hắn. Trước mặt có những ba trăm người đang nhìn đó, Ngao Thịnh đúng là càng ngày càng thái quá.

Ngao Thịnh vươn tay nắm lấy tay Tương Thanh, giọng như ai oán, "Trước đây thì có một Hạ Lễ Minh, sau này lại xuất hiện một Tề Tán....Thanh à, người không thể để ta bớt lo lắng đi một chút sao? Không lẽ muốn ta dùng dây thừng trói người lại thì mới hả dạ?"

Tương Thanh định rút tay về nhưng Ngao Thịnh đã sớm đoán được ý đồ của y mà ra sức siết lại thật chặt. Vì trước mặt là sáu trăm con mắt tùy thời có thể nhìn lên nên Tương Thanh đành mặc cho Ngao Thịnh nắm tay mình. Khóe môi Ngao Thịnh dần hiện ra ý cười, ngón tay sớm đã chai sạn của hắn khẽ dẹt dẹt vuốt ve mu bàn tay của Tương Thanh.

---

56 | mưu sâu kế hay

ĐÊM DẪN TÀN, ba trăm ám bộ cũng hoàn thành buổi tập luyện sử dụng nỏ tiễn. Tề Tán tập hợp mọi người lại, cẩn thận nói rõ chiến thuật tác chiến. Tất cả nhất nhất ghi nhớ. Sau đó, mọi người phân công nhau ra tản đi nghỉ ngơi.

Tương Thanh sau khi xem mọi người luyện tập xong thì liền xoay người, chuẩn bị trở lại thư phòng tìm Ngao Thịnh.

"Thanh phu tử." Tề Tán đột nhiên gọi.

Tương Thanh quay đầu lại nhìn. Tề Tán bước đến gần, trầm mặc một lúc mới mở lời, "Phu tử đã từng nghe qua cái tên Di Lạc Đường chưa?"

Tương Thanh có chút giật mình mà dẫn đo, rồi lại khẽ nhíu mày đáp, "Di Lạc Đường là một bang phái giang hồ, thiện dùng Di Lạc quyền pháp, cũng chính là La Hán công. Xem chừng cũng rất lợi hại. Song, bang phái này nhân số không nhiều lắm. Hơn nữa vài năm gần đây đã không còn đi lại trên giang hồ nữa, nghe nói là vì Đường chủ đã chết."

Tề Tán gật gật đầu, cười nói, "Nếu Thanh phu tử biết vậy là tốt rồi . . . . Theo ta được biết, lần này phụ thân ta được người của Di Lạc Đường tương trợ."

Tương Thanh nhướn mày, tựa hồ có chút nghi hoặc, "Tề Soán Thiên có giao tình với người của Di Lạc Đường? Nhưng, ta nghe nói, Di Lạc Đường ưa làm việc thiện. Họ cũng giống như những giáo phái phật gia nên ít khi có tranh chấp gì với người khác."

"Trước khi làm kẻ địch của Thịnh Thanh, phụ thân ta vẫn luôn do dự, một phần là vì e ngại thế lực của Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo. Dù dưới tay ông có bao nhiêu binh tướng nhưng luận về võ công thì cao thủ của Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo đều là những người lấy một chọi trăm." Tề Tán tinh tường đáp, "Lần này, ông bất ngờ làm phản là bởi vì người thần bí kia nói với ông rằng, nếu không đến tình trạng vạn bất đắc dĩ thì hoàng thượng sẽ không cầu đến người của Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo. Nói trắng ra là, cho dù có bị mất nước, thì hoàng thượng cũng sẽ không đi viện cầu hai lực lượng kia. . . . . thế nên chỉ cần có võ lâm cao thủ trợ giúp thì trận chiến này sẽ không thất bại."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, gật gật đầu. Kẻ thần bí mà Tề Tán miêu tả, nghe ra không giống Hạ Lỗ Minh, lại càng không phải là tên Vu Sư Vạn Qua chuyên ăn nói báng bổ. Tên đứng sau giật dây ấy tựa hồ rất muốn châm ngòi cho chiến tranh nổ ra. Song, việc Tề Soán Thiên làm phản đến tột cùng có lợi gì cho hắn hoặc chủ tử của hắn đây?

"Phu tử." Mắt thấy Tương Thanh xuất thần, Tề Tán liền gọi, "Ta muốn phu tử và ta cùng làm tiên phong."

Tương Thanh sửng sốt, tròn mắt nhìn Tề tán, "Ý của huynh là muốn ta đối phó với người của Di Lạc Đường?"

"Phải. Bằng không, một khi người của Di Lạc Đường đắc thủ, chúng ta sẽ rơi và thế bị động." Tề Tán nói đầy cân nhắc, "Mặt khác, ta cũng không đối gì phu tử. . . . . Kỳ thật, đây chính là kế sách ta đã bàn bạc với phụ thân ta trước khi đến đây quy hàng. Trước tiên, sẽ đưa huynh lên trên thuyền, rồi người của ta và người của Di Lạc Đường sẽ nội ứng ngoại hợp, bắt giữ huynh."

Tương Thanh nghe xong, khẽ gật gật đầu, "Huynh muốn tương kế tựu kế?"

"Đúng vậy." Tề Tán đáp, "Những người đi cùng ta, đa phần đều là tai mắt của phụ thân ta, giám thị ta mọi lúc mọi nơi. Khi đến ngày đại chiến, ta sẽ để ám bộ trừ khử những kẻ đó rồi để họ thay thế vào vị trí ấy. Đợi đến khi người của Di Lạc Đường tiến lên thuyền, chúng ta sẽ giải quyết luôn cả chúng. Sau đó, ta vờ như bắt được huynh, đưa huynh lên thuyền tiên phong của huynh trưởng ta."

"Huynh trưởng của huynh?" Tương Thanh ý muốn bảo Tề Tán hãy nói rõ thêm một chút.

"Phụ thân ta tuổi ngày một già, tính tình cũng càng lúc càng trở nên co đầu rụt cổ. Và, đương nhiên, để có thể đoạt được quyền thừa kế, ba vị huynh trưởng của ta phải ra sức tự đề bạt mình lên làm quân tiên phong tả hữu." Tề Tán đều giọng nói, "Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì ba người họ chung sức tác chiến nhưng bên trong lại âm thầm phân cao thấp. Một mặt thì lúc nào cũng lo sợ bản thân bị ám hại, mặt khác, luôn không ngừng nỗ lực tranh công đầu trước mặt phụ thân ta. Song, điều quan trọng chính là, bọn

họ luôn ôm ấp ý định trừ khử ta, không muốn ta có cơ hội giành phần với họ."

"Huynh muốn ta tương kế tựu kế, khi lên thuyền, trước nhất phải giải quyết đám huynh trưởng ấy?"

Tề Tán gật đầu, "Nếu quân tiên phong thất bại thì phụ thân ta nhất định sẽ dùng đến giao nhân. Đến lúc đó giao ngư và ba trăm ám bộ cung nỏ thủ sẽ ra trận!"

Tương Thanh gật gù đầu, nói, "Đây có thể xem là một diệu kế."

"Nhưng. . . . . chỉ e rằng hoàng thượng sẽ không đồng ý." Tề Tán có chút khó xử nói, "Ta sở dĩ nói chuyện này với phu tử là vì muốn phu tử ra mặt thuyết phục hoàng thượng. Nói thế nào thì cũng chỉ có phu tử mới có thể làm được việc này. Hơn nữa, phu tử là người tin tưởng ta nhất."

Tương Thanh sững sốt, bật cười, "Làm sao huynh lại chắc chắn rằng ta tin huynh?"

Tề Tán nhún nhún vai, "Hàng thần (thần tử quy hàng) không đáng tin, phản thần lại càng không nên tin. Huống chi ta vừa là hàng thần lại vừa là phản thần. Canh bạc lớn nhất của cuộc đời ta chính là lần này. Phu tử tin ta, thì ta sống. Còn không, ta phải chết....Cho nên, ta chỉ có thể cầu phu tử tin ta."

Tương Thanh chần chờ một chút, gật gù đầu, nói, "Ta đã biết. Huynh hãy sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Tề Tán gật đầu, xoay người rời đi.

Tương Thanh điều thêm số ảnh vệ bên cạnh Tề Tán, một phần là nhằm bảo đảm an toàn, một phần là để thuận tiện giám thị hành động của y.

Tương Thanh khẽ cau mày, ly khai giáo trường, hướng về phía thư phòng của Ngao Thịnh mà đi. Bởi vì giáo trường cách nội cung khá xa nên Tương Thanh cũng chỉ đi với tốc độ chậm rãi, vừa tản bộ vừa cân nhắc những gì Tề Tán đã nói. Nếu luận biện pháp thì kế sách mà Tề Tán đưa ra rất khả dụng, nhưng.... rốt cuộc con người Tề Tán có đáng tin hay không? Nếu là trước đây, thì Tương Thanh nhất định sẽ tin theo trực giác của mình, như vậy y cũng sẽ tin Tề Tán. Nhưng lần này, chuyện lại có liên quan đến giang sơn của Ngao Thịnh, Tương Thanh y không thể tùy tiện làm bừa.

Đang rảo bước đi, Tương Thanh đột nhiên nghe thấy một vài tiếng động lạ, tựa hồ cách đó không xa, có một vài người đang lén lút thập thò. . . . . Những người này công phu không tồi, hơn nữa, xung quanh hoàng cung đều là ảnh vệ, có thể tránh được tai mắt ảnh vệ mà lén vào hoàng cung thì có thể thấy được đối phương không phải là kẻ tầm thường.

Tương Thanh nín thở ngưng thần, đi đến cuối hoa viên phụ cận, phi thân nhảy lên đầu tường, lẳng lặng quan sát tình thế trong viện. Quả nhiên, không bao lâu sau, y liền nhìn thấy bốn nhân ảnh đang lén la lén lút thò đầu ra khỏi hòn giả sơn. Đúng lúc này, một đôi hộ vệ tuần tra đi ngang qua, bốn người kia vội vội vàng vàng rụt đầu trốn lại ra phía sau.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, mấy tên này đang định làm gì? Thích khách không ra thích khách, nhìn lại giống kẻ lạc đường hơn.

Đợi đến khi hộ vệ tuần tra đã đi mất dạng, bốn người liền chui ra khỏi đó, một tên vỗ vỗ vai đồng bọn, hỏi, "Đương gia ở đâu thì được nhỉ?"

"Mi hỏi ta thì ta biết hỏi ai hả! Chỗ này nhìn đâu cũng thấy y chang nhau."

"Mèng đét ơi, nhìn nữa chắc ta hoa mắt té xỉu luôn quá, đương gia đến tột cùng là ở đâu chứ?"

"Tiếp tục tìm đi, đứng đó ca cẩm làm gì hả . . . . Ông đây sắp đói chết đến nơi rồi này!"

Tương Thanh ngồi trên đầu tường nghe mà chỉ cảm thấy những tiếng nói bên dưới quen tai vô cùng, nhưng mà lại không tài nào nhớ ra là từng nghe thấy ở đâu.

Nghĩ vậy, Tương Thanh liền nhẹ nhàng thả người nhảy xuống, đáp ở phía sau bốn người kia. Y vươn tay vỗ bả vai tên đứng cuối cùng một cái, hỏi, "Các người là ai?"

"Má ơi!" Bốn người giật mình kêu lên một tiếng.

Tương Thanh vừa nghe thấy hai chữ "Má ơi" thì liền dờ khóc dờ cười, giương mắt lên nhìn, quả nhiên là bốn tên loi choi, lưng thồ hành lí nặng trĩu, Giáp Ất Bính Đinh.

"A!" Giáp Ất Bính Đinh cũng nhận ra Tương Thanh, mặt đầy vẻ cầu xin, nói, "Tương phó bang chủ, ngài đừng có xuất hiện đột ngột như thế chứ! Dọa chết người ta à nha!"

Tương Thanh có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Các người làm gì mà lại lén lén lút lút như thế chứ?"

Giáp Ất Bính Đinh đau khổ nói, "Tương phó bang chủ, ngài có gì để ăn không? Bọn này chạy ngược chạy xuôi cả ngày, đói meo cả người rồi này!"

Bỗng lúc này, một vài hộ vệ tuần tra nghe thấy động tĩnh, chạy tới hỏi, "Phu tử!"

Tương Thanh khoát tay nói, "Là người một nhà."

Nhóm hộ vệ tản đi, Tương Thanh vẫy tay gọi bốn tên loi choi kia lại rồi dẫn cả bọn đi đến ngự thiện phòng. Y phân phó đầu bếp làm một vài món

ăn. Bốn tên kia thấy vậy liền nhào đầu vào ăn không chút khách sáo. Tương Thanh nhìn cả bọn ăn đến bát thứ ba rồi mà vẫn trông như kẻ đang chết đói đến nơi thì lại không khỏi cảm thán một tiếng....Những người Mộc Lăng mang theo bên mình quả nhiên đều là thùng cơm không đáy. Chắc chắn phí dụng dùng cho việc ăn uống hàng tháng mà Tần Vọng Thiên phải chi hoàn toàn không nhỏ nha.

"Tương phó bang chủ." Giáp vừa nhai vừa đón lấy bát cơm đầu bếp đưa tới lại còn không quên ồm ồm giọng hỏi "Đương gia nhà bọn này đâu rồi?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ rồi nói, "Tần Vọng Thiên vẫn còn chưa đến."

"Không phải!" Ất xoa tay, "Đương gia của bọn này là Mộc thần y. Lão đại là bảo chủ, là đương gia của đương gia!"

Tương Thanh hiểu ra liền nói, "Mộc Lăng đã sớm đến đây. Buổi sáng có nhắc đến các người, nhưng sao giờ này các người mới đến?"

"Ai nha, trên đường gặp phải chút sự tình ấy mà." Bính có chút tức giận nói, "Khi cả bọn đang trên đường đi thì thấy có rất nhiều quan binh bắt ép những tráng hán lưu lạc sung quân. Bọn này giận quá bèn ra tay tương trợ. Cũng vì phải đánh nhau nên đến đây hơi muộn một chút."

"Có chuyện như thế sao?" Tương Thanh giật mình hỏi, "Tại sao lại có chuyện quan binh ép buộc người khác sung quân? Thịnh Thanh rõ ràng đã ra lệnh cấm rồi cơ mà!"

"Ai. . . . . Mấy tên đó nhìn không giống quan binh chút nào hết ấy. Chỉ là chúng mặc y phục có số hiệu của quan binh mà thôi. Nhưng mà ở hạ, y phục của chúng trông cũ mèm rồi." Đình nói, "Ở vùng Liêu Nguyên phủ, cách đây chưa đến nửa ngày lộ trình, bọn này đã đánh chúng một trận tới bời, khiến chúng phải bỏ chạy lên núi Ngọc Hòa. Trước khi đi, chúng còn mạnh mẽ bảo, 'các người hãy đợi đấy, ta sẽ đưa Đại vương đến làm thịt các người'."

"Phụ cận Lạc Đô có người cả gan chiếm núi xưng vương ư?" Tương Thanh hoài nghi, sờ sờ cằm, hỏi, "Nhưng, lại nói, từ đâu mà chúng lại có được binh phục cũ?"

Lúc này, Văn Đạt bỗng bước vào ngự thiện phòng, vừa nhìn thấy Tương Thanh cũng có mặt ở đây mà giật mình hỏi, "Phu tử ngài cũng ở đây ạ?"

"Umm." Tương Thanh gật gật đầu.

"Nô tài đến lấy thức ăn khuya cho Tước Vĩ lão nhân."

Tương Thanh nhìn Văn Đạt tay cầm một cái thực hộp đi ra mà lắc lắc đầu - Tước Vĩ gia gia này xem ra còn háu ăn hơn cả Mộc Lăng nhà ta nữa!

"Tương phó bang chủ." Giáp cất tiếng nói, "Lúc đó bọn này có nghe thấy tên lâu la kia bảo là chúng muốn tạo phản, dù sao cũng phải chết, không bằng liều mạng sống mái một phen với Thịnh Thanh. Tên đó còn to gan bảo bọn này về nói lại với hoàng thượng rằng, nếu không mang quân tiêu diệt chúng thì chúng sẽ thay trời hành đạo, trừ khử kẻ hại nước hại dân."

"Ta biết rồi." Tương Thanh khẽ nhíu mày, gật gật đầu, nói, "Trước mắt chúng ta không có nhiều thời gian. Đợi đến khi giải quyết Tề Soán Thiên xong thì nói sau."

.....

Dùng cơm xong, Tương Thanh liền đưa bọn Giáp Ất Bính Đình đến ngự thư phòng. Mộc Lăng từ dượng thất đi ra, trông thấy bốn người đều là một thân bụi đất thì vội bắt cả bọn nhanh đi tắm gội. Tương Thanh đi vào thư phòng, thấy Ngao Thịnh vẫn đang cùng Tước Vĩ lão nhân học binh pháp, thuận tiện nói cho cả hai nghe về sách lược tương kế tựu kế của Tề Tán.

"Cũng không tồi." Tước Vĩ vuốt vuốt râu, gật đầu, nói, "Đây có thể được xem là một biện pháp hay."

Ngao Thịnh nhíu mày, "Như thế có quá mạo hiểm không? Nếu Tề Tán có lòng đa tâm, vậy chẳng khác gì tặng không Thanh cho lão tặc Tề Soán Thiên kia?"

Lão nhân gia nghe xong lại gật gù, xoay mặt sang nhìn Tương Thanh, "Người cảm thấy thế nào?"

Tương Thanh đắn đo một lúc rồi đáp, "Văn bối nghĩ kế này rất hay, chỉ cần chuẩn bị thật tốt kế phản chiến này của Tề Tán là được."

"Phải." Tước Vĩ thấu suốt nói, "Quan điểm của ta là, mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng đáng để chúng ta thử một lần."

Ngao Thịnh tựa hồ còn có chút không đồng tình, vừa định mở miệng nói thì lại bị Tương Thanh ngăn lại, ý bảo hãy dừng nóng vội, hãy nghe lão nhân gia nói hết.

Tước Vĩ nói tiếp, "Ngao Thịnh lo lắng không phải là không có lý..... song, Tề Tán hẳn sẽ không dám có lòng đa tâm.....Nói cách khác, tiểu tử kia quy hàng là vì hẳn có đủ thông minh để quyết định như thế. Hẳn phải chừa lại cho bản thân một con đường sống, ngoài ra còn phải trải sẵn con đường làm quan cho mình."

"Sao lão nhân gia lại nghĩ vậy?" Tương Thanh hỏi.

"Mặc kệ là Tề Soán Thiên có dùng đến kế sách này hay không thì rốt cuộc gã cũng sẽ thua thôi." Lão nhân gia nói, "Tên ngu xuẩn ấy, bất quá cũng chỉ là kẻ để người ta lợi dụng, làm tiên phong đến để chọc vào tổ ong vò vẽ là Thịnh Thanh. Kỳ thật, việc mà chúng ta nên bận tâm chính là kẻ đứng sau Tề Soán Thiên.....Tại sao người kia lại muốn gã tạo phản? Việc gã tạo phản thì có ích gì? Đừng có bảo là vì muốn có được Thanh phu tử. Loại lý do lý trấu vớ vẩn này chỉ để dành đi lừa Tề Soán Thiên thôi. Lão đầu nhi ta thấy nó ngu đến nỗi không thể ngu hơn được nữa."

Tương Thanh liếc nhìn Ngao Thịnh một cái -- Quả thật đúng là như vậy, đến tột cùng, ai là kẻ chủ mưu sau lưng Tề Soán Thiên, và Tề Soán Thiên chống lại Thịnh Thanh thì có được lợi lộc gì?

"Thật ra mọi chuyện là thế nào?" Tương Thanh và Ngao Thịnh đồng thanh hỏi.

Lão nhân gia trợn mắt nhìn cả hai đầy xem thường, thở phừng phừng mắng, "Hai đứa các người đó, giang sơn này là của ai hả, sao chuyện gì cũng hỏi ta, tự thân vận động đi chứ?" Nói xong, lão liền mở nắp thực hộp ra, bốc một miếng thịt nướng lên, vừa ăn vừa không ngừng tán thưởng, còn sẵn miệng nói với Ngao Thịnh "Hôm nay cũng muộn rồi, biện pháp để đối phó Tề Soán Thiên ta cũng dạy cho người rồi, cụ thể thế nào thì người tự mà nghĩ lấy. Lão đầu nhi ta phải nghỉ ngơi. "

Tương Thanh và Ngao Thịnh chỉ còn biết cho người đưa lão nhân gia về phòng mà thôi.

Tương Thanh cau mày đi về phòng mình. Y vừa ngồi xuống giường thì liền nhìn thấy một tách trà được đưa tới. Tương Thanh vươn tay tiếp nhận, khi ngẩng đầu lên nhìn thì Ngao Thịnh đã ngồi vào chỗ bên cạnh mình, vội nói, "Người đi ngủ đi, hôm nay đã mệt lắm rồi"

"Umm." Ngao Thịnh gật gật đầu, ngửa mặt lên trời, thả lưng nằm xuống giường Tương Thanh.

Tương Thanh nhìn nhìn hẩn, nói, "Ai cho người ngủ ở đây hả, quay về phòng mình đi."

Ngao Thịnh đá tung chăn lên rồi quấn chân ôm chặt lấy chăn, nằm như chết rồi, còn thuận tay mà kéo kéo tay áo Tương Thanh, ngây thơ nói "Thanh ơi, nằm xuống đi."

Tương Thanh thấy hấn cứ níu cứ kéo mình không thôi, bèn quát, "Người đừng kéo nữa, ta đi dẹp tách trà cái đã." Y vừa nói vừa chồm người đặt tách trà lên bàn. Ngao Thịnh nhân cơ hội này mà ôm lấy thắt lưng Tương Thanh. Y cả kinh, tay khẽ run, tách trà đổ ra bàn, nước tràn thấm ướt cả tấm khăn trải.

"Người. . . . ." Tương Thanh vừa định đứng lên thu dọn thì Ngao Thịnh đã ngăn lại, "Dọn làm gì. Cứ để đấy, sáng mai có người sẽ làm thay."

"Như vậy sao được." Tương Thanh bướng bỉnh không nghe, Ngao Thịnh lại cố tình làm loạn, nhân cơ hội mà ôm siết lấy thắt lưng y. Tương Thanh cố vùng ra, ngược lại làm cho người ngã tách vỡ.

Ngao Thịnh vốn nghĩ Tương Thanh thế nào cũng giận, ấy vậy mà Tương Thanh chỉ ngậy người ra, ngơ ngác nhìn chiếc tách vỡ.

"Thanh?" Ngao Thịnh nhắc thấy Tương Thanh lại hiếm khi ngậy người như thế nên bèn tranh thủ ôm y vào lòng, hỏi, "Đang nghĩ gì vậy?"

Tương Thanh chậm rãi quay sang nhìn Ngao Thịnh, thật lâu sau mới nói, "Vương Nhiếp tạo phản, đã chết. . . . . Tề Soán Thiên tạo phản. . . . . cũng phải chết."

Ngao Thịnh nghe Tương Thanh nói mà chẳng hiểu gì, "Thế thì sao?"

Tương Thanh trầm mặc một lúc rồi đáp, "Vừa rồi Giáp Ất Bính Đinh có nói, đám sơn tặc họ gặp, mặc binh phục cũ của triều trước, chúng còn nói, chúng muốn tạo phản, dù sao cũng phải chết, chi bằng cùng Thịnh Thanh liều mạng một phen."

Ngao Thịnh nghe xong chột nhứ mày, chốc sau lại nói, "Khâu khí lớn nhỉ."

Tương Thanh ngoảnh sang nhìn hẳn, "Tề Soán Thiên không thể giết. . . .
. . . Tốt nhất là bắt giữ lão, khiến lão quy phục và còn phải để lão sống những ngày bình yên."

Ngao Thịnh nhếch khóe môi lên nói đầy bất mãn, "Thật sự là khiến người ta khó chịu mà!"

~*~

57 | Chi phối

"CHUYỆN KHIẾN TA để ý hơn cả, chính là mọi việc xảy ra là do tin đồn thất thiệt hay là có kẻ đứng sau chủ mưu." Tương Thanh đẩy Ngao Thịnh ra, ngồi sang một bên giường, "Người cứ nghĩ xem, nếu thật có người nói ra những lời tạo phản ấy, thì hẳn nhất định sẽ bị chính lời đồn đó hại chết. Cách đây không lâu, chúng ta đã cứu trợ Dã Lũng Kỳ, thậm chí còn thu phục Hồ tộc và Dã Lũng tộc.....Thế thì tại sao đám sơn tặc kia lại bảo chúng trước sau gì cũng phải chết?"

Ngao Thịnh nhú mày, tựa lưng vào đầu giường, "Đúng là có vấn đề."

"Còn nữa." Tương Thanh nói tiếp, "Tại sao lại có việc có người mặc binh phục cũ? Theo như những gì Giáp, Ất, Bính, Đinh nói, thì có rất nhiều người ăn mặc như thế, lại cách Lạc Đô không xa.....Chuyện xảy ra ngay giữa châu thành phủ nha mà lại không ai hay biết gì sao?"

"Quả thật rất khác thường." Ngao Thịnh quay sang nhìn Tương Thanh, nói, "Có lẽ chúng ta nên phái một vài ảnh vệ điều tra thêm về chuyện này?"

Tương Thanh cúi đầu suy nghĩ gì đấy rồi bỗng đứng dậy, đi đến cạnh chiếc rương đặt gần đấy, lấy bộ y phục dạ hành ra.

"Thanh, người làm gì vậy?" Ngao Thịnh mở to hai mắt ra nhìn Tương Thanh chăm chăm, "Đã trễ thế này rồi!"

Tương Thanh dụ giọng đáp, "Ta cảm thấy mọi chuyện có chút kỳ lạ. Nếu như Giáp, Ất, Bính, Đinh tình cờ gặp phải, vậy đây chính là cơ duyên. Ta nghĩ ta phải đi xem thử một chuyến."

"Ta đi với người!" Ngao Thịnh bật người đứng dậy, tính toán sẽ đi thay y phục.

"Người không được đi!" Tương Thanh vội ngăn lại, "Người đã không được ngủ tròn giấc mấy ngày nay rồi. Hai ba hôm nữa có thể chúng ta sẽ phải giao chiến với Tề Soán Thiên. Còn nữa, lần này ta đi Liêu Nguyên Phủ, dù khinh công có giỏi đến đâu thì cũng phải đến rạng sáng mai mới có thể quay trở về. Như vậy người làm sao mà thượng triều được cơ chứ?"

"Không được." Ngao Thịnh nhíu mày, "Để người đi một mình thì ta chết cũng không yên tâm được."

"Người đừng nói hươu nói vượn." Tương Thanh trừng mắt nhìn Ngao Thịnh một cái, rồi lại dụ giọng nói, "Người yên tâm ngủ đi, ta sẽ mang theo một vài ảnh vệ mà."

"Người đừng hòng lừa ta." Ngao Thịnh đuổi theo Tương Thanh ra đến cửa, níu lấy níu để tay y lại, "Căn bản thì ảnh vệ khinh công nào sánh được với người. Người sẽ bằng lòng mang họ theo sao? Thế nào lúc đầu người cũng sẽ giả vờ như đang đi cùng bọn họ, sau đó thì thi triển khinh công đi trước, ném họ lại phía sau."

"Ách. . . . ." Từ trước đến nay, Tương Thanh chẳng thạo việc nói dối, thế nên những gì mà Ngao Thịnh vừa hùng hồn tuyên bố cũng chính là những điều mà y nghĩ.

"Để ta đi theo người đi mà. Thời gian thượng triều thì ta có thể đổi lại sang buổi chiều." Ngao Thịnh tha thiết nài nỉ, "Người đợi một lát, ta đi thay y phục."

"Không được, người phải đi ngủ!" Tương Thanh quyết không nhân nhượng thương lượng một hai gì với Ngao Thịnh cả, cứ thế xoay người đi thẳng. Ngao Thịnh vội vội vàng vàng đuổi theo ra đến ngoài sân, giận dữ nói, "Sao người lại cứ không chịu nghe ta nói thế hả!"

"Ta. . . . . Ừm." Tương Thanh còn kịp thanh minh thanh nga gì cho bản thân thì Ngao Thịnh, vì bị chính y chọc cho lên cơn cà chớn, đã nhào lên ôm chầm lấy Tương Thanh, rồi với tốc độ thần sầu, cúi người hôn lên môi Tương Thanh.

Tương Thanh vừa cố đẩy Ngao Thịnh ra vừa liếc nhìn xung quanh. Đình viện vốn yên tĩnh không một bóng người, ấy vậy mà giờ phút này, ngay trước dước thất, lại bất ngờ xuất hiện một hòn vọng nhân đang khổ sở trăm bề, bởi chẳng biết nên lẳng lặng bốc hơi hay tiếp tục giả làm tượng đá.

Tương Thanh giật mình, dụng sức đạp Ngao Thịnh ra, rồi trừng mắt lên nhìn cho rõ kẻ đang hóa đá -- Chết thật, là Mộc Lăng a.

Mộc Lăng xấu hổ nhìn hai người, vừa nhác thấy bản mặt ăn nho không thành của Sói Thịnh thì liền hô hô cười cầu hòa, "Ta hồng có thấy cái gì hết ớ. Hai vị bằng hữu cứ tự nhiên đi nha." Nói xong, Mộc Lăng ba chân bốn cẳng xoay người, vừa định chuồn vào dước thất thì đã bị Tương Thanh gọi lại, "Đợi đã!"

Mộc Lăng quay đầu lại nhìn sói xám và đầu gối, miệng lại lí nhí nói thầm, "Kêu người ta lại làm gì chứ? Người ta không có thích xem mấy chuyện cấm con nít đó đâu. Nhìn vào hư mắt chết!"

Tương Thanh mặt đầy xấu hổ hỏi, "Mộc Lăng huynh, sao khuya vậy rồi huynh còn chưa đi ngủ?"

Mộc Lăng xoa xoa bụng, đáp, "Tối ta ăn no quá nên đi tới đi lui cho tiêu cơm ấy mà.....Nói không chừng một canh giờ sau lại ăn thêm được chút gì nữa đó."

Ngao Thịnh và Tương Thanh chớp chớp mắt nhìn người vừa nói xong, rồi lại cúi đầu chẳng biết nói gì.

Chốc sau, Tương Thanh đột ngột mở lời, "Huynh vẫn còn muốn ăn thêm cử khuya nữa sao? Vậy đi theo ta đi!"

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, nhanh miệng hỏi lại, "Đi đâu?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ, đáp, "Bắt sơn tặc."

Mộc Lăng khước miệng giật giật mấy cái, xong rồi lại bĩu môi đáp, "Không thèm! Không hứng thú!"

"Nghe đâu là ổ sơn tặc ấy có một vị đầu bếp tay nghề rất khá." Tương Thanh bất ngờ nói.

Mộc Lăng lập tức xoay người, giọng đầy vẻ quyết không từ nan, "Người chờ ta đi thay áo cái đã!" Nói xong hấn liền bốn cẳng ba chân vọt vào phòng mình, miệng lại không ngừng líu lo, "Đầu bếp ơi đầu bếp à, ở yên đấy nhé, mình đến liền nè!"

"Ta sẽ đi cùng Mộc Lăng." Tương Thanh ngoảnh lại nhìn Ngao Thịnh, "Giờ thì người đã yên tâm chưa?"

Ngao Thịnh cau mặt nhíu mày, "Như thế ta lại càng không yên tâm! Cái tên lông bông ấy là đại sát tinh đó!"

"Ngao Thịnh! Nhà mi nói gì đó hử?" Mộc Lăng tuy ở trong phòng thay y phục nhưng lỗ tai lại cứ ngao du bên ngoài. Hấn vừa nghe thấy Ngao Thịnh nói xấu mình thì đã vọt lớn miệng to mồm quát lại.

Ngao Thịnh quay sang nhìn Tương Thanh, giọng vừa oán giận vừa ủy khuất, "Sao người lại không cho ta đi chung với người.....Người đi rồi thì sao mà ta ngủ yên cho đành."

Tương Thanh thu lại ý cười, trừng mắt lên nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh phát tay đầu hàng, "Được rồi, được rồi! Ngủ không được ta cũng ráng mà ngủ. . . . . Người đừng có giận!"

Tương Thanh gật gật đầu, "Như thế mới đúng. Nếu ngày mai có thời gian thì người hãy tìm Tề Tán mà nói chuyện. Người hãy tiếp xúc với y nhiều hơn một chút, xem thử y thật sự là người thế nào. Chỉ mình ta thôi thì không chuẩn xác lắm."

Ngao Thịnh nhíu mày, giương mắt nhìn Tương Thanh, "Thanh. . . . . Người nói như thế nghe cứ như chúng ta là người một nhà còn những người kia đều là kẻ lạ hết vậy đó."

Tương Thanh mặt nhất thời lại có chút không được tự nhiên, khẽ quát, "Người còn không mau đi ngủ?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, vừa chồm sang định hôn Thanh của hắn một cái thì đã bị Thanh của hắn đập cho một phát, đẩy ra ngoài, lại còn bị ném cho cái nhìn đầy cảnh cáo -- Người đừng có mà quá trớn!

Ngao Thịnh khổ não nhún nhún vai, rồi lại bất ngờ tóm lấy tay Tương Thanh, nhẹ nâng lên rồi dịu dàng cúi đầu xuống hôn một cái, sau đó mới vừa lòng thỏa dạ xoay người bước vào phòng.

Tương Thanh đứng sững ra, cảm nhận sức nóng và sự ướt át từ bàn tay truyền đến. Ngay khi Tương Thanh vừa quay đầu lại thì đã trông thấy ngay cái cảnh Mộc Lăng biếng nhác tựa cửa nhìn ra, tư thế "ta đây chịu hết nổi" của hắn như là muốn hỏi -- Ta ta chàng chàng hôn tay hôn chân từ biệt xong chưa?

Tương Thanh mặt đang hồng lại càng hồng thêm. Mộc Lăng thấy vậy, đắc ý sờ sờ cằm, vừa ha hả cười vừa bước ra ngoài. Tương Thanh cũng nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, cùng Mộc Lăng xuất cung dạ hành.

Đợi đến khi cả hai người đã đi rồi, Ngao Thịnh mới nằm lên trên giường của Tương Thanh, ngả đầu lên cái gối của Tương Thanh, nắm lấy miếng ngọc bội có khắc chữ "Thanh", hết thở dài thườn thượt rồi lại trở mình như người ta trở cá.

Văn Đạt đứng ở ngoài cửa, chợt nghe thấy tiếng Ngao Thịnh trở mình vanh vách, mà khẽ liếc nhìn vào bên trong, thấy Ngao Thịnh cứ thao thức không yên nên đứng lại chờ thị hầu bên ngoài, phòng khi Ngao Thịnh muốn một cái gì đó.

Ngao Thịnh ngẩng đầu lên nhìn, mắt thấy Văn Đạt đang đứng, nên bèn gọi, "Văn Đạt, người vào đây, trẫm có chuyện muốn hỏi người."

"Dạ, xin hoàng thượng cứ hỏi đi ạ." Văn Đạt vội cung kính chạy vào, đứng cách giường một khoảng vừa đủ.

"Người đã từng gặp qua Tề Tán rồi chứ?" Ngao Thịnh bất ngờ hỏi.

Văn Đạt sửng sốt, gật gật đầu, "Dạ rồi ạ."

"Người cảm thấy hắn là người thế nào?"

Văn Đạt kinh hãi, cúi đầu quỳ ra đất, "Hoàng thượng, nô tài tuyệt không dám can thiệp vào chuyện triều chính ạ."

"A. . . . ." Ngao Thịnh vội phất tay ra hiệu cho Văn Đạt đứng dậy rồi cười nói, "Ai bảo người can thiệp vào chuyện triều chính nào? Trẫm chỉ là đang hỏi người rằng, sau khi tiếp xúc với hắn, người thấy hắn là người thế nào?"

Văn Đạt do dự một chút, cẩn thận hỏi lại Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, người muốn hỏi về phương diện nào?"

"Umm." Ngao Thịnh dẫn đó một lúc mới nói, "Trước tiên là nói việc hân thích hay không thích Thanh đi."

Văn Đạt có chút giật mình ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thịnh, "Tê công tử thích Thanh phu tử sao ạ?"

Ngao Thịnh suy nghĩ rồi đáp, "Không có dấu hiệu nào cho thấy điều đó hết nhưng trong số tất cả các vị quan trong triều thì Tê Tán hân là kẻ thích tiếp cận Thanh nhất."

"Đó là bởi vì Thanh phu tử là người rất dễ để ở bên cạnh ạ." Văn Đạt cười cười, trả lời.

"Rất dễ để ở bên cạnh?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Trước đây, khi Thanh còn ở Hắc Vân Bảo, Thanh rất kiệm lời, suốt ngày độc lai độc vãng, sinh hoạt lại rất nề nếp.....đến bây giờ y vẫn cứ như thế. Có chỗ nào cho thấy y là người rất dễ để ở chung hử?"

Văn Đạt dẫn đo một chốc rồi mới cả gan hỏi Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, người muốn lời nói thật hay là nói dối?"

"A. . . . ." Ngao Thịnh điềm nhiên đáp, "Đương nhiên là nói thật. Nếu người dám có nửa lời giả dối thì trăm sẽ lôi người ra đánh."

"Vâng ạ." Văn Đạt gật gật đầu, "Hoàng thượng, ở trong cung vẫn luôn lưu truyền câu nói tránh kẻ cười vui, cận kề người đoan chính, học cách điềm nhiên." [1]

Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Câu này có nghĩa là gì?"

"Dạ, đây là một trong những quy cũ nói về cách xử sự giữa các nô tài và các vị quan viên ạ." Văn Đạt từ tốn giải thích cận kề, "Cái gọi là tránh kẻ cười vui có nghĩa là ta không nên tiếp xúc quá nhiều với người lúc nào cũng ngọt ngào nói cười vui vẻ với ta."

Ngao Thịnh cảm thấy vô cùng lạ lùng, liền hỏi, "Tại sao?"

Văn Đạt kính cẩn đáp, "Trên đời, vốn chẳng có người không có việc gì mà lại mở miệng cười với người khác. Người đó nhìn ta cười nghĩa là họ đang có ý đồ. Trong hoàng cung, tất cả mọi người đều không bao giờ để lộ cảm xúc ra bên ngoài. Vì thế lúc nên cười sẽ không cười, khi chẳng cần thiết phải cười thì lại cười."

Ngao Thịnh chăm chú lắng nghe, "Thế còn cận kề người đoan chính là có nghĩa gì?"

"Dạ, câu ấy có nghĩa là chúng ta nên tiếp cận người thoát nhìn rất là nghiêm túc và rất khó để sống cùng." Văn Đạt đáp.

"Sao cơ?"

"Dạ. . . . .Những người như thế hoàn toàn tương phản với loại người ưa cười kia. Trong triều, có rất ít người được như vậy ạ . . . . Tỷ như là Quý thừa tướng, Diệp học sĩ....Họ bình thường đều rất hiếm khi cười....Ví dụ điển hình nhất chính là Thanh phu tử đấy ạ. Ngài ấy không cười là bởi vì ngài không dám mạo muội làm thân với bất kỳ ai."

Ngao Thịnh gật gật đầu, hỏi tiếp, "Vậy còn học cách điềm nhiên là sao?"

Văn Đạt nghĩ nghĩ rồi đáp, "Hoàng thượng, hàng năm trong triều thường tổ chức lễ hội, đại lễ hiến tế, luận bàn chiến sự này nọ....Nói chung đó là những sự việc huyền não vào đông đúc. Khi ấy, sẽ luôn có một vài người cố tình làm loạn.....Đối với những việc như thế ta phải học cách để mà bình tĩnh, điềm nhiên đặng đối mặt hoặc là phải tỏ ra vẻ thờ ơ, lạnh nhạt ạ."

Ngao Thịnh nghe xong, cảm thấy những điều kia rất có ý vị thâm trường, bèn hỏi, "Văn Đạt, những điều này là do ai dạy người?"

Văn Đạt khẽ cười, đáp, "Khởi bẩm hoàng thượng, nô tài từ nhỏ đã tiến cung. Khi vừa vào cung, có rất nhiều gia gia tốt bụng dạy cho nô tài những quy cũ này. Họ bảo đó là những kinh nghiệm mà bản thân tích lũy được, có thể bảo hộ được chính mình."

"Uhm. . . . ." Ngao Thịnh gật gù nói, "Trước đây mẹ ta cũng dạy ta không ít đạo lý nhưng chẳng có điều nào là giống như người đã nói cả. Hầu như bà chỉ dạy ta phải ngạo mạn và kiên cường như thế nào mà thôi."

"Đó là hai chuyện khác nhau ạ." Văn Đạt cười nói.

"Khác chỗ nào chứ?" Ngao Thịnh truy vấn.

"Người là hoàng thượng, là do tiên hoàng sinh ra. . . . . Năm ấy, tuy Tề hoàng hậu bị giam trong lãnh cung, nhưng vị thế của nương nương vẫn cứ là mẫu nghi thiên hạ. Đây là điều không gì có thể thay đổi được. Còn người lại là trưởng tử của tiên hoàng. [2] Trong hoàng cung, người và nương nương tuy là bị khi dễ, song, trừ bỏ tiên hoàng thì không một ai dám cả gan mạo phạm đến. . . . .Còn chúng nô tài thì khác, bọn thần là những kẻ hấp hèn, bản thân nô tài chỉ là một tiểu thái giám, chỉ cần một ngón tay của đại công công nhất phẩm thôi cũng đủ nghiền nát nô tài ra rồi. Vì thế nô tài phải học cách nhẫn nhịn, cách xử sự ạ."

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc lâu, chốc sau mới gật gù, nói, "Người muốn nói, người có thể sống đến bây giờ, là bởi vì người biết những quy cũ ở hoàng cung, hơn nữa người lại có thể nhẫn nhục, có thể kiềm chế cái tôi của mình?"

Văn Đạt thành thật gật đầu, "Hoàng thượng, có một biện pháp không tồi để biết được người đang đứng trước mặt mình là kẻ kiêu căng tự phụ, hay là thấu tình đạt lý biết nhìn xa trông rộng ạ."

"Biện pháp gì cơ?" Ngao Thịnh tò mò hỏi.

"Dựa theo những gì nô tài trải qua thì, người mà đứng trước mặt nô tài cứ luôn hất mặt lên trời, còn tầm mắt lại cứ hướng xuống đất, như vậy chứng tỏ người đó là kẻ rất kiêu căng. Vì thế, đối với những người như thế, nô tài phải càng tỏ ra khúm núm hơn. Loại người này kỳ thật rất dễ đối phó, bởi lẽ căn bản họ luôn cho mình là chủ tử, thế nên chỉ cần họ nói gì nô tài nghe vậy thì họ sẽ không bao giờ tìm cách khó dễ nọ kia." Văn Đạt nhỏ giọng nói, "Nhưng có một số người, khi họ nhìn nô tài, đầu họ lại cúi thấp, tầm mắt thì luôn hướng thẳng vào mắt nô tài, như thế có nghĩa họ là người rất khiêm tốn. Thái độ họ đối với nô tài là coi trọng, và âm thầm quan sát đánh giá. Ngữ khí khi nói chuyện của họ cũng sẽ rất bình thản, điềm đạm. Những người như vậy sẽ rất khó đối phó."

"Tại sao?" Ngao Thịnh hỏi, "Nếu đối phương tỏ ra khiêm tốn như thế thì cầm chắc tám phần là hẳn có chuyện muốn nhờ vả người rồi."

Văn Đạt gật gù đầu, "Hoàng thượng nói rất đúng ạ. Phần lớn là họ có chuyện muốn nhờ. Song, có những người ta nên giúp và những người thì lại không. Nếu ra tay trợ giúp họ thì ta phải cân nhắc kỹ càng. Nếu làm không tốt thì e rằng sẽ tự rước họa vào thân."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, dường như còn có chút khó hiểu.

"Người xưa thường nói, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn[3], kẻ khi nói chuyện cùng ta mà hai mắt cứ liếc nhìn lung tung thì chứng tỏ hẳn có tâm kế, ta tuyệt đối không được quá thân cận với hẳn, nhưng lại cũng không thể cách hẳn quá xa, lại càng không nên kiêu căng hoặc tỏ vẻ khiêm tốn. Nếu không cẩn thận, ta sẽ bị hẳn xỏ mũi, một lần rơi vào, khó lòng thoát ra." Văn Đạt nói xong nhưng lại thấy vẻ mặt của Ngao Thịnh vẫn còn chút mịt mờ nên liền giải thích tiếp, "Tỷ như, nếu có một ngày, có một vị quan viên nào đấy đưa cho nô tài một thối vàng, bảo nô tài phải nhắc nhở người xem qua tấu chương của y. Nếu vị quan ấy là kẻ kiêu căng thì nô tài nhất định phải nhận lấy thối vàng kia. Đó là phần thưởng mà vị quan kia ban cho, nên nô tài phải bày ra độ dáng khúm núm, để thể hiện sự tôn kính của bản thân đối

với y. Nếu nô tài không nhận, y sẽ mất hứng, hơn nữa khi ấy y sẽ nghĩ ngợi lung tung rằng, có phải hoàng thượng đã căn dặn nô tài làm như thế hay không, hoặc là vào những thời điểm không có mặt y, nô tài buông lời dèm pha gây bất lợi cho y. Cũng vì nguyên nhân ấy mà các vị đại quan thường củng cố quan hệ với chúng nô tài trong hoàng cung."

"A. . . . ." Ngao Thịnh khẽ cười, cảm thấy những gì mình đang nghe thú vị vô cùng, nên liền thúc giục, "Nói tiếp đi!"

"Còn nếu đối phương là người khiêm tốn thì cách tốt nhất là không được nhận bạc của y." Văn Đạt nói, "Bởi vì người ấy là người chính trực. Nếu nô tài nhận bạc thì đối phương sẽ cho rằng nô tài là một thái giám không tốt, gây bất lợi đến việc xử lý chính sự của hoàng thượng. Giả sử, có một ngày đối phương được thăng chức lớn, y nhất định sẽ đề nghị với hoàng thượng bãi miễn nô tài. Ngược lại, nếu người kia là một kẻ có tâm địa bất chính thì nô tài càng tuyệt đối không được nhận bạc. Bởi lẽ, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba, dần dà, nô tài sẽ trở thành công cụ cho người kia."

"Nói hay lắm." Ngao Thịnh gật gật đầu, cảm thấy những điều Văn Đạt nói rất có lý lẽ. Hắn bỗng trầm ngâm một chút rồi cất tiếng hỏi, "Vậy người thấy Tề Tán thế nào? Hắn thuộc loại người nào trong số những kẻ người đã kể?"

Văn Đạt cân nhắc một lúc mới đáp, "Nô tài và Tề công tử không tiếp xúc nhiều lắm nên cũng không thể chắc chắn. Nhưng theo nô tài thấy thì, công tử ấy tuy không được cho là hoàng thân quốc thích nhưng dẫu sao cũng là người có xuất thân cao quý. Song, trong mắt của y lại có sự kiên cường và nhẫn nại mà không phải vị quý tộc nào cũng có được. Tề Tán công tử trông không giống một quý tộc, nhìn y tựa như một nô tài lớn lên trong nhần nhục và chịu đựng hơn ạ."

Ngao Thịnh khẽ nhú mày nhưng lại không đưa ra ý kiến gì, chỉ gật gù bảo, "Cứ nói tiếp đi."

"Nhưng. . . .trên đời vẫn có đạo lý rằng rỗng thì sinh rỗng, phượng sinh phượng." Văn Đạt cẩn trọng nói tiếp, "Có một số người, trời sinh đã có quý khí, không bao giờ cam lòng khi phải luồn cúi trước người khác. Cảm giác mà Tề công tử mang đến cho nô tài chính là như thế. Song, ngoại trừ việc đo lường tâm tư hoàng thượng ra thì y không còn cảm thấy hứng thú với bất cứ ai nữa cả. Đa số thời gian, y chỉ dùng để quan sát người. Việc Tề công tử và Thanh phu tử thân cận nhau, theo nô tài, đó là một biện pháp rất tốt. Tề công tử có thể tận dụng cơ hội, thông qua Thanh phu tử, truyền lại những ý nghĩ của bản thân cho hoàng thượng biết. Bởi vì, những lời xuất phát từ miệng Thanh phu tử thì hoàng thượng nhất định sẽ cẩn thận lưu tâm lắng nghe. Mặt khác, đây cũng là cách để hoàng thượng chú ý đến Tề công tử."

Ngao Thịnh vuốt cằm, một hồi lâu sau mới gật gật đầu nói, "Rất thú vị! Thì ra chỉ cần nhìn vào mắt của một người thì có thể biết được hẳn là hiền tài hay tai họa a."

Văn Đạt lặng lẽ đứng sang một bên, thấy thế Ngao Thịnh lại hỏi, "Vậy còn Thanh thì sao?"

Văn Đạt nghiêng đầu suy ngẫm, chốc sau cẩn thận hỏi, "Hoàng thượng, người muốn nghe nói dối hay là nói thật ạ?"

"Thế thì nói dối trước đi, rồi sau đó lại nói thật." Ngao Thịnh đáp.

"Nếu như là nói dối....thì đó cũng không hoàn toàn là giả, có một nửa là sự thật ạ." Văn Đạt châm chước lựa lời, "Thanh phu tử là người luôn khiến người khác phải yêu mến. Luận tính cách, diện mạo hay nhân phẩm thì ai ai cũng đều mong muốn có thể được kết giao với một bằng hữu như thế."

Ngao Thịnh nhẹ cười, "Câu này cứ cho là nói dối đi. Vậy còn nói thật thì sẽ thế nào?"

"Nếu phải nói thật thì là, không phải mọi người ai cũng muốn làm bạn với Thanh phu tử." Văn Đạt thấp giọng nói, "Đại đa số. . . . họ đều có mục đích riêng, và điều trọng yếu nhất chính là, họ muốn nhắm vào hoàng thượng."

Ngao Thịnh sau khi nghe xong thì lại trầm mặc một lúc rất lúc, chốc sau mới gật gù, "Thì ra là thế. . . . Chẳng qua cũng chỉ vì trâm chi phối Thanh thôi sao?"

"Hoàn toàn ngược lại, thừa hoàng thượng." Văn Đạt lo lắng nói, "Kỳ thật là Thanh phu tử chi phối người."

"Tại sao?" Ngao Thịnh xoay người lại nhìn Văn Đạt đang đứng cách mình không xa.

"Dạ, là bởi vì vận mệnh của Thanh phu tử liên quan chặt chẽ đến người." Văn Đạt thành thật đáp, "Nếu hoàng thượng làm đúng thì dân chúng thiên hạ sẽ bảo Thanh phu tử tốt, ngược lại, hoàng thượng làm sai thì Thanh phu tử sẽ phải chịu sự thóa mạ của mọi người."

Ngao Thịnh nghe xong thì bỗng giật mình mà ngẩn người, rồi lại bật dậy khỏi giường, một lúc lâu sau mới hiểu ra, "Hóa ra là vậy."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

58.59.60

58 | Danh tướng

TƯƠNG THANH và Mộc Lãng một đường đạp mây cưỡi gió mà đi, chạy mãi chạy mãi cũng đến được cửa thành Liêu Nguyên Phủ. Ngay giữa quan đạo là một ngọn núi cao sừng sững, dựa theo những gì bọn Giáp, Ất, Bính, Đinh miêu tả thì đấy ắt hẳn chính là trái núi Ngọc Hòa, nơi đám sơn tặc trú ngụ.

"Hô . . . . ." Mộc Lãng dựa vào một thân cây, vừa xoa thắt lưng vừa hõn hển than thở "Ai nha. . . . . Đau hông quá!"

Tương Thanh liếc nhìn hẳn, thầm nói - ai bảo huynh vừa ăn no xong mà lại chạy như ma đuổi thế kia làm gì?

"Đề ta nghỉ một lát đã!" Mộc Lãng đặt mông ngồi xuống tảng đá lớn nằm ven đường, khó nhọc nói, "Đêm hôm khuya khoắt mà không chịu đi ngủ, chạy mấy chục dặm đường đến đây để bắt sơn tặc.....Thằng nhãi Ngao Thịnh này cũng tốt số gớm nhỉ!?"

Tương Thanh vội kéo Mộc Lãng đứng dậy, "Hang ổ của chúng ở phía trước. Đi mấy bước nữa thôi là tới rồi!"

"Mệt quá! Ngồi nghỉ một lát nữa đi mà." Mộc Lãng khua tay từ chối, "Ta làm sao mà sánh với người được cơ chứ. Người còn trẻ trung ngồi ngời như thế trong khi ta đã sắp thành ông già mất rồi! Coi này, tay chân cứ như muốn rụng rời cả ra."

Tương Thanh khỗ nảo lắc lắc đầu - Mộc đại đại lại bắt đầu nói nhăng nói cuội nữa rồi.

"Chỗ này chính là hang ổ của bọn sơn tặc mà Giáp, Ất, Bính, Đinh nhắc tới đó hả?" Mộc Lăng hỏi.

"Đúng vậy." Tương Thanh gật gật đầu, "Chẳng biết thực lực cũng như số lượng của bọn chúng ra sao, nhưng dù sao thì ta vẫn cứ thấy lo lo."

"Ai. . . . ." Mộc Lăng thở hắt ra một hơi rồi phủi quần đứng dậy, "Rất có thể chúng là đào binh của tiền triều? Giáp, Ất, Bính, Đinh chỉ có công dụng như một cái thùng cơm thôi, chứ mấy chuyện như là nhận mặt xem đám sơn tặc này là người của triều trước hay triều này thì họ chả biết đâu."

"Ta cũng nghĩ chúng là quân tiền triều." Tương Thanh và Mộc Lăng đồng thời rẽ hướng đi về phía trước. Cả hai không vào thành mà lại men theo sườn núi, đi lên Ngọc Hòa sơn.

"Đúng rồi." Mộc Lăng đột nhiên nghĩ ra gì đấy bèn nhanh miệng hỏi, "Nếu là đào binh của tiền triều thì hẳn là có không ít nhỉ?"

"Phải." Tương Thanh gật gật đầu, "Nếu chỉ tính quân Đông Bắc của Tề Diệc thôi thì cũng đã rất đông rồi. Hơn nữa, năm đó còn có quân của Thụy Vương, Hạ thái sư, Thần Quý và một ít phản thần của các phiên Vương (vua các nước thuộc địa). Ngoài ra là một ít trung thần, bởi vì không chịu quy phục Thụy Vương mà bị bắt nốt, sinh tử không rõ."

"Ấy dà." Mộc Lăng bĩu môi, "Nếu cái đám ô hợp ấy mà đồng lòng xé cờ làm phản thì sẽ mệt lắm đây?"

"Song, từ trước đến nay, Thịnh Thanh đối với những phản thần đều rất độ lượng." Tương Thanh nói, "Những chuyện trước đây đều đã là quá khứ cả rồi, chỉ cần họ chịu quy hàng, thay thần đổi chủ thì vẫn sẽ là binh sĩ của Thịnh Thanh."

Mộc Lăng nhướn mày, xoa tay bảo, "Ai nha, ta biết Thịnh Nhi của người cái gì cũng tốt hết. Người không cần khoe khoang với ta mà làm gì."

Tương Thanh mặt đỏ lên, quay đi nhìn nơi khác, nhỏ giọng chối, "Ta có sao thì nói vậy thôi mà."

Mộc Lăng mí mắt giật giật mấy cái, thầm ai thán. . . . .Mới đây, Tiểu Thanh Thanh vì Ngao Thịnh mà chơi xỏ hấn, làm hấn quê ơ là quê. Còn bây giờ thì lại quay sang chối đây đây những gì hấn nói.....Ông trời hời, Tiểu Thanh Thanh thật thà trung hậu hiền như cục bột mặc ai làm gì thì làm đâu rồi hở? Tiểu Hoàng Hoàng xinh xắn đáng yêu dễ thương thì bị đại ma đầu Tư Đồ cướp đi mất. Bây giờ ngay cả Tiểu Thanh Thanh hiền lành ngoan ngoãn cũng bị thằng nhãi ranh ma lòi đời Ngao Thịnh giành đi luôn. Song, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Mộc Lăng âu sầu nhớ ra, bản thân hấn cũng đã bị tiểu lưu manh mắc giật mắc gió Tần Vọng Thiên lừa mất đời trai tân rồi đấy thôi.

"Mộc Lăng." Tương Thanh thấy Mộc Lăng tâm hồn cứ treo ngược cành cây nên lay gọi hấn, "Huynh đang nghĩ gì thế?"

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, ngãng đầu hỏi, "Có thật là đầu bếp trên Ngọc Hòa sơn nấu ăn rất ngon không?"

Tương Thanh sừng sốt một chút, chốc sau mới đáp, "Ách. . . . . Trên núi có nhiều sơn tặc như vậy nên chắc là tay nghề của đầu bếp cũng giỏi lắm."

Mộc Lăng nheo mắt nhìn Tương Thanh. Tương Thanh thấy sắc mặt Mộc Lăng có chút không được tốt lắm, nên e dè hỏi "Huynh, huynh sao vậy?"

Vừa dứt lời, Mộc Lăng đã đứng bật dậy, vươn tay ra nắm lấy quai hàm Tương Thanh mà siết chặt, "Ranh con chết tiệt kia, muốn gạt ông đây hả? Ông đây bóp chết người, bóp chết người này!"

Tương Thanh bị Mộc Lăng quấn lấy, chẳng biết phải làm thế nào cho đặng. Đại khái, bởi vì Mộc Lăng vẫn còn bị sốc hông, hơn nữa lại còn ăn không tiêu nên được một lúc thì chợt quay sang ôm Tương Thanh khóc lóc một trận.

Đương lúc cao hứng khóc than, cả hai chợt nghe thấy tiếng động lạ vang lên từ phía sau núi. Một nhóm người rẽ bụi cây xông ra, trên người mặc chính là binh phục cũ, tay lại cầm đao cầm thương, hung hăng quát, "Đứng lại đó!"

Mộc Lăng mở to hai mắt ra nhìn đám quan binh hung tợn trước mặt, rồi lại trừng mắt hỏi, "Tại sao?"

Một tên to cao có vẻ như là kẻ cầm đầu cao giọng quát lại, "Tại sao à? Đương nhiên là để ăn cướp rồi!"

Tương Thanh vội đẩy con đĩa đang bám chặt trên người mình ra. Mộc Lăng cũng hấp tấp nhảy xuống, nhìn đám sơn tặc rồi lại hất mặt lên trời nói, "Tới đúng lúc lắm! Đám các người mau đem tiền tài châu báu đưa cho gia gia ta đây!"

Đám sơn tặc kia ngăn người ra, thăm hỏi - sao tên ma cà bông này lại quay sang đòi cướp ngược lại bọn chúng chứ?

Tương Thanh cũng ngăn người ra chẳng khác gì đám sơn tặc kia, chốc sau lại xoay sang nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy hấn vén tay áo lên, lưu manh nói, "Còn không mau mau lấy vàng bạc ra đưa cho gia gia! Nếu không có tiền thì cởi quần ra!"

Tương Thanh dở khóc dở cười nhìn Mộc Lăng. Y không lạ gì cái bản tính yêu tiền của Mộc Lăng, chắc chẳng thua gì mấy tên trộm, nhưng y lại không ngờ Mộc Lăng lại bạo miệng đi cướp của đám sơn tặc này!

Cả đám sơn tặc trợn mắt há mồm ra nhìn kẻ vừa hùng hồn phát ngôn kia. Thiệt tình là chuyện này mới mẻ quá nha! Bình thường, khi bọn chúng đi cướp thì nạn nhân sẽ là người không biết võ công, vừa nghe chúng nạt một tiếng là "Mau đưa tiền ra!" thì đã lật đật đem mọi tiền của trong người ra rồi hai tay dâng lên. Còn nếu không may, đụng phải kẻ biết võ, giống như hồi sáng này vợ phải bốn tên loi choi nọ, thì sẽ là một hồi quyết đấu người còn ta mất. Song, bọn chúng đã hành nghề cướp bóc này được một thời gian rồi, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải một đũa mà mình đi cướp nó, nó còn mạnh mẽ đòi cướp lại.

"Mi. . . .Mi muốn làm gì hả?" Tên cầm đầu lo lắng hỏi.

"Làm gì ư?" Mộc Lãng trừng mắt, "Đương nhiên là ăn cướp rồi!"

Mộc Lãng vừa dứt lời, mọi người liền rơi vào trầm mặc. Đám sơn tặc quay ra nhìn mặt nhau rồi bỗng rú lên một tràng cười đến là rùng rợn.

"Chỉ với hai người các người ư?" Tên cầm đầu bĩu môi, "Nhìn cánh tay của các người mà xem, còn chẳng to bằng đầu ngón chân của đại gia đây! Hơn nữa, bọn ta là sơn tặc, sơn tặc thì làm gì có tiền? Nếu có tiền thì bọn ta chẳng đi ăn cướp mà làm gì!"

Mộc Lãng gật gù, cảm thấy chúng nói rất có đạo lý, "Cũng bởi vì biết thế nên ta mới bảo chúng bây giờ cởi quần ra!"

Đám sơn tặc ôm bụng cười. Tên to con cầm đầu quát, "Tiểu công tử của ta ơi, ta nói này, nhìn hai người thanh tú như thế mà lại có cái sở thích biến thái thế ư? Hai người cứ gọi bọn ta một tiếng "chàng ơi" đi rồi bọn ta cởi quần ra cho mà ngắm!"

Kẻ kia vừa nói xong thì chúng huynh đệ của gã liền cao giọng cười đầy khiếm nhã.

Tương Thanh xoay mặt sang nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy hắn chẳng có vẻ gì là giận, thậm chí còn bình tĩnh lấy từ trong ngực áo ra một cái hộp nhỏ, rồi mở nắp hộp, lấy con dao be bé ra . . . .Lưỡi dao ánh lên trong không trung. Vừa liếc mắt một cái cũng biết được là con dao kia tuy nhỏ nhưng lại sắc bén dị thường.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, hỏi Mộc Lăng, "Mộc Lăng. . . . . Con dao đó là sao hả?"

Mộc Lăng cười tủm tỉm, đáp, "Con dao này là do ta và một lão thái giám làm ra đó. Nó chuyên dùng để thiến mấy cậu nhóc tiến cung làm công công đó mà! Há Há Há!"

Tương Thanh cau chặt mày, "Huynh.....huynh mang nó theo bên người để làm gì chứ?"

Đám sơn tặc vừa nhìn thấy con dao bén nhọn trong tay Mộc Lăng xong thì xanh cả mặt. Không cần hỏi thì cũng dư biết nó dùng để làm gì rồi! Cả bọn chợt thấy từng làn gió lạnh vờn qua gáy mình.

"Ta sẽ 'xẹt xẹt' một cái, cắt tiểu huynh đệ của chúng xuống, mang đi tẩm dục rồi phơi nắng, sau đó thì nghiền thành bột mà đem bán. Chúng có công dụng bổ thận tráng dương. Một thang nhỏ nhỏ thôi cũng bán được cả thỏi vàng rồi đó. Cho nên người ta mới thường hay nói 'huynh đệ đáng giá ngàn vàng, muốn có ngàn vàng thì cứ hy sinh đệ huynh'" [1] Mộc Lăng cười nói, "Ta và lão thái giám ấy đã tích trữ được một mớ rồi, sau này sẽ mang chúng ra rao bán."

Tương Thanh người như muốn nhũn ra, thật lâu sau mới hỏi, "Ông ấy...Sao ông ấy lại đồng ý chia sẻ với huynh chứ?"

"Đó là bởi vì...." Mộc Lăng hắc hắc cười như khi, "tiểu thái giám Văn Đạt rất có bản lĩnh đó mà. Hắn nói giúp ta với lão thái giám kia, bảo ta là huynh đệ của người. Sau đó, tên già đó liền chia một nửa số 'huynh đệ be

bé' đó cho ta. Tiểu Thanh à, 'chỗ kia kia' của ta hiện giờ rất là khỏe mạnh, nếu người muốn, ngày mai ta cũng mang 'thuốc bổ' đó hầm canh cho người, heng?"

Tương Thanh vừa nghe xong những gì Mộc Lăng nói thì chỉ muốn ngất đi cho xong. Tuy rằng, cả đời này của Tương Thanh đã bị tên thần y lưu manh kia chọc cho lên cơn tăng xông không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa khi nào y lại muốn đập hẳn một trận như lúc này.

"Ê!" Tên cầm đầu tức giận quát, "Các người chít chít méo méo đủ chưa hử? Trời không còn sớm nữa đâu, gia gia còn phải về núi ngủ nữa, mau giao tiền ra đây!"

Tương Thanh không buồn đi so đo với Mộc Lăng nữa, mà xoay mặt sang nhìn đám thảo khấu kia, "Y phục của các người có số hiệu của tiền triều. Trước kia, các người là thủ hạ của ai? Tại sao không chịu quy thuận triều đình mà lại chiếm núi xưng vương?"

Đám đào binh đội lốt thảo khấu này chột ngây người ra mà nhìn kẻ cầm đầu họ.

Tên cao to sắc mặt chột thay đổi, phất tay quát, "Người quân thiên quân địa được rồi, còn muốn quân gia gia ta làm gì nữa? Gia gia nổi hứng thích đi làm cướp thì liền làm cướp thôi! Tự do tự tại khoái hoạt biết bao!"

Tương Thanh mỉm cười, nói, "Thật sao? Nếu đã muốn làm một tên cướp tự do tự tại thế thì tại sao lại còn mặc binh phục cũ của tiền triều?"

"Ách. . . . . Thói quen!" Tên cầm đầu thuận miệng đáp, rồi bỗng cả giận nói, "Người làm gì mà lại dài dòng như thế hả? Có biết mệt không? Mau đưa tiền ra rồi biến đi!"

Tương Thanh nhú mày quan sát đối phương một lượt, "Các người mặc chính là y phục của cấm quân. Nói cách khác, trước đây, các người hẳn là

binh mã hoàng thành. Quân của Tề Diệc là bộ binh, phần lớn đều mặc hắc y, hơn nữa bởi vì nhiều năm sinh hoạt ở phương bắc nên hẳn sẽ không đến trú ngụ ở trên trái núi này. Còn quân của Thụy Vương năm đó bao vây Hắc Vân Bảo cũng đã tan đàn xẻ nghé. Nếu chúng đi làm lục lâm thảo khấu thì cũng sẽ hoạt động ở đồng bằng. Hơn nữa, ta còn nhớ binh phục của chúng là áo đỏ quần đen, vì vậy các người tuyệt đối không phải là quân của Thụy Vương. Năm đó, phần lớn kinh binh (quân lính kinh thành) đều mặc y phục có khoác thêm áo choàng xanh. Song, các người hẳn cũng không phải là quân binh của Thần Quý. Kỳ thật, Thần Quý vốn chẳng có binh quyền gì. Tất nhiên, các người cũng tuyệt đối không phải là phản quân của Hạ thái sư. Phản quân có binh phục riêng. Hơn nữa, đa số chúng đều đã bị chém đầu....Như vậy xem ra, các người chính là quân lính sớm giải ngũ khi Tề Diệc và Thụy Vương tranh chấp quyền lợi. Hay là nên nói rằng, các người là thủ hạ của một trong những vị trung thần tiền triều năm xưa?"

Tương Thanh nói một cách không nhanh không chậm khiến đám sơn tặc đều choáng váng hết cả đầu óc. Cả bọn ngáo mặt ra nhìn Tương Thanh. Sau một lúc lâu ơ là lâu, tên cầm đầu mới chỉ tay vào mặt Tương Thanh mà hỏi, "Người. . . . . Người là ai?"

Tương Thanh cũng nhìn nhìn hẳn, "Dựa theo số hiệu trên binh phục của người thì, ít nhất người cũng là một thống lĩnh. Trên núi người vẫn còn có một đại vương ư? Nếu vậy thì y hẳn là một tham tướng, còn không thì là phó tướng hoặc chủ tướng? Các người mau đưa ta đến gặp y, ta có chuyện muốn nói với y."

"Người. . . . . Thật ra người là ai? Là tay sai của tên hôn quân kia ư?" Tên cầm đầu trừng mắt nhìn, mặt lại đầy vẻ kinh hoảng, "Các huynh đệ. . . . . Xông lên cho ta!"

Nhìn tư thế của bọn chúng trông chẳng khác gì muốn nhào lên làm thịt Tương Thanh và Mộc Lăng vậy.

Tương Thanh khẽ nhíu mày -- Tại sao dám thà làm cướp hơn làm quan này lại mắng Ngao Thịnh là hôn quân, trong khi ngoại tộc như Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương đều công nhận hẳn là hoàng đế tốt?

Mộc Lăng thấy đám tiểu lâu la kia hàm hè đao kiếm trong tay mà cười khinh bỉ. Hẳn phi thân một cái, bay vào giữa đám người đó, lướt qua lướt lại hai lần thì đã điểm huyết đạo của chúng hết. Cả bọn cả kinh vừa định bỏ chạy lấy người thì phía sau lại có giọng nói đầy cợt nhả vang lên, "Sao bọn người chậm còn hơn rùa nữa thế?"

Tên cầm đầu kinh sợ, hiểu ra lần này đụng phải cao thủ giang hồ. Nhưng gã chưa kịp kêu cứu thì đã bị Mộc Lăng chế trụ sau gáy, túm ngược trở về.

Gã tuy có thân thể cao to tráng kiện nhưng vẫn cứ bị Mộc Lăng ném một cái ra xa đến cả mấy trượng. Ngẫu nhiên thay, gã lại rơi đúng ngay bên chân Tương Thanh.

"Ai u. . . . ." Gã xoa xoa mông, đau đến mức nước mắt mẹ nước mắt con thi nhau chảy xuống.....Cái bộ cốt suýt tí nữa đã bị nát vụn rồi. Đúng là đau chết đi sống lại mà. Gã âm thầm tự vấn, đối phương đến tột cùng là thần thánh phương nào nha, thoát nhìn cứ như thư sinh trói gà không chặt vậy đó, nhưng sao lại lợi hại đến thế chứ.

Tương Thanh cũng mừng thầm trong dạ, trong ba năm này, võ công của Mộc Lăng xem ra đã khôi phục hoàn toàn rồi. Ngẫm lại ba năm trước đây mà y cứ thấy sợ hãi khôn chừng. Nay Mộc Lăng đã khỏe mạnh trở lại, Tương Thanh cũng vui mừng thay cho hẳn. May mà Mộc Lăng đã gặp được Tần Vọng Thiên. Đúng là người tốt luôn có hảo báo.

Gã to xác kia chống tay đứng dậy, khi vừa thấy Tương Thanh đã đứng cạnh bên thì liền định giở trò đánh lén. Song, gã chưa kịp xông lên thì Tương Thanh đã nhanh nhẹn vòng ra sau lưng gã, rồi nhắc chân đạp đầu gối gã một cái.

"Ai nha. . . . ." Gã thét lên một tiếng, rồi ngã quy xuống, nằm lăn lóc bên chân Tương Thanh lần nữa. Gã trở mình, tức giận quát, "Không đánh nữa! Không đánh nữa đâu! Cứ cho là các người lợi hại đi."

Mộc Lăng cà khịa bước tới gần, "Thế thì hãy thành thật một chút đi! Trước đây, các người là thuộc hạ của ai hả?"

Gã nhú nhú mày, xoay mặt đi, bày ra bộ dáng 'ông đây thà chết không khai' ra.

Tương Thanh khẽ thở dài một cái - tuy đám sơn tặc này điều ngoa cứng đầu nhưng vẫn rất có khí tiết. Vì nguyên nhân gì mà lại lên rừng làm cướp?

"Người không nói chứ gì?" Mộc Lăng đập đập gã kia một cái, rồi lấy con dao be bé nọ ra, "Con dao này ta vẫn chưa dùng thử lần nào hết, hôm nay người sẽ là kẻ đầu tiên được khai đao."

"Ai!" Gã giật mình hoảng sợ, luống ca luống cuống che nơi thâm kín yếu ớt kia của mình lại, rồi trừng hai mắt ra nhìn Mộc Lăng, "Tại sao người lại có thể ngoan độc đến thế? Mấy chuyện khiến người ta đoạn tử tuyệt tôn mà cũng dám làm ư?"

Mộc Lăng nhướn mày, "Đừng lo, sau khi ta thiến người xong rồi giết người bịt miệng là được chứ gì."

"Người!" Gã quay sang nhìn Tương Thanh, "Ta thậm chí đã nghĩ các người là người tốt. Ấy vậy mà lại đi giết oan dân nam nhà lành!"

"Sai rồi." Mộc Lăng quơ quơ con dao qua lại, nói với vẻ đầy nghĩa khí, "Kẻ bọn ta giết là sơn tặc. Và đó là một việc làm ích nước lợi dân."

"Được! Thế các người cứ một đao giết quách ta đi!" Gã tức giận rống.

Mộc Lăng tủm tỉm cười, "Không dễ thế đâu. 'Tiểu huynh đệ' kia muốn sử dụng được thì phải cắt xuống khi người đang còn sống. À mà ta nghe nói, ai bị thiến, chết xuống Diêm Vương thì kiếp sau phải đầu thai làm thái giám đó."

Tương Thanh vô lực cúi nhìn Mộc Lăng, đồng thời cũng cảm thấy thương thay cho kẻ xấu số mặt đầy xanh mét khi gặp phải đại ma đầu Mộc Lăng. Ai bảo trời xui khiến làm gì, đụng trúng ai không đụng lại vợ phải Mộc Lăng cơ chứ.

Mộc Lăng thấy nạn nhân mặt mũi đã trắng bệch, liền ngẩng đầu nhìn đám huynh đệ đã bị điểm huyết đứng bất động của gã, "Các người đó, nhớ nhìn cho kỹ mặt nhau nha. Ta sẽ thiến các người cùng một lúc để nếu có đi đầu thai thì kiếp sau còn làm huynh đệ thái giám với nhau."

"A?" Cả bọn đều là những người tuổi còn trẻ trung tươi rói nên khi vừa nghe mình bị hoạn thì liền kêu than không ngừng.

"Ta không muốn đâu! Ta là con một trong nhà đó!"

"Không được! Nhà ta còn chờ ta về làm ruộng cưới vợ sinh con a!"

"Thống lĩnh! Cứu mạng a!"

Tương Thanh vừa nghe thấy tên lâu la kia gọi thì liền liếc nhìn Mộc Lăng một cái -- quả nhiên là thống lĩnh.

"La cái gì mà la?" Gã cầm đầu, à không, nên gọi là thống lĩnh, quát một tiếng, "Tại sao các người lại không có chí khí như vậy chứ?"

"Không phải đâu!" Đám tiểu binh biện giải, "Bọn ta không sợ chết, chỉ không muốn làm thái giám thôi!"

Gã thống lĩnh thở dài, khoát tay, nói, "Ai, quên đi! Muốn gì thì cứ tính với ta này. Hỏi đi, các người hỏi gì ta đáp nấy là được rồi chứ gì?"

Tương Thanh nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng liền nháy mắt mấy cái với y.

"Tên người là gì, đại vương là ai, trước kia là bộ hạ của ai?" Tương Thanh vội hỏi.

"A. . . . ." Gã thống lĩnh đứng lên, vỗ ngực nói, "Lão tử ta ngồi không đổi tên đứng không đổi họ. Ta là Ngưu Hiến."

Tương Thanh khẽ sừng sốt, cay mà suy nghĩ, cái tên Ngưu Hiến này dường như y đã từng nghe qua ở đâu rồi thì phải.

"Trước kia, lão tử chính là thống lĩnh của ba mươi vạn cấm quân, là người của triều đình. Chẳng qua không may, chủ tử của ta lại là môn sinh của Hạ thái sư. Khi Hạ thái sư làm phản, vì không muốn làm việc tổn hại đến mộ phần tổ tiên mà ta dẫn theo đám huynh đệ này chạy đến đây." Ngưu Hiến bĩu môi, chỉ tay lên đỉnh Ngọc Hòa, "Các người đừng nhìn mà nghĩ rằng lão tử ta chịu nhiều ủy khuất, đại vương của bọn ta là người rất tài giỏi. Năm xưa, ngài là một trong nam Tiêu bắc Đặng[2], bình định hải vực Đông Bắc, thậm chí còn đuổi theo bọn hải khấu (cướp biển) đánh tới Phù Tang (Nước Nhật bây giờ). Các người đã từng nghe qua đỉnh đỉnh đại danh Hải hồ ly Đặng Tử Minh chưa? Đó chính là đại vương của bọn ta."

Tương Thanh và Mộc Lăng đều cả kinh. Cái tên và danh hào mà Ngưu Hiến vừa thốt ra khiến cả hai sững người ra. Hải hồ ly Đặng Tử Minh. Tên vừa vang là cứ như sấm nổ bên tai. Năm đó, hải khấu phương Bắc tác quái tác quái trong khi Tiêu Lạc lại mất tích. Lúc ấy, Đặng Tử Minh chỉ vừa tròn mười tám, đã mang theo mười vạn thủy quân bình định nội hải và hải vực đông bắc, còn đánh đuổi hết tất cả hải khấu cút xa vạn dặm hải lý. Y là người được thiên hạ ca tụng, ai mà lại chẳng biết tên của y?! Người này thiện về biển sâu lại thông minh tuyệt đỉnh, kỹ năng bơi lội cũng thuộc

hàng thượng thừa. Nhưng nghe nói tính tình lại cực kỳ cổ quái, khó phỏng đoán cho nên được gọi là Hải hồ ly. Chỉ tiếc sau đó, Thụy Vương thao túng Thần Quý, hòng mượn danh thiên tử chiêu lệnh chư hầu, Đặng Tử Minh phản lại Thụy Vương, rồi bị người truy giết, suốt hơn bảy năm nay không chút tin tức.

Tương Thanh và Mộc Lăng liếc nhìn nhau, như là muốn hỏi đối phương - cả hai người này đều là danh tướng, vì cớ làm sao lại đến đây chiếm núi xưng vương?

"Các người. . . . . Tại sao lại đến đây làm sơn tặc?" Tương Thanh cau mày nhìn Ngưu Hiến, "Không biết rằng triều đình đang chiêu mộ nhân tài ư?"

Ngưu Hiến ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, cười lạnh một tiếng, nói, "Có tài mà không được phát huy, ở lại còn có ý nghĩa gì? Năm đó, bọn ta cũng không hề tạo phản, song, những lương quân trung thần như bọn ta có được kết cục gì? Chưa kịp dứt áo ra đi thì đã bị mưu sát. Hoàng đế ngu muội thì suốt ngày đắm chìm trong nam sắc. Bọn ta không thể làm gì khác hơn ngoài việc bỏ trốn. Trải qua muôn núi ngàn non mới đến được chốn này. . . . . Bây giờ thì thế nào? Hoàng đế Thịnh Thanh có gì tốt? Thí huynh giết cha, mưu triều oán vị....Nghe nói, hãn chẳng khác gì cha hãn, đều mê luyện một nam nhân đến thần hồn điên đảo. Triều đại này coi như xong rồi. Cả song triều đều sẽ đổ nát vì một nam Đát Kỷ..." [3]

"Ba."

Ngưu Hiến còn chưa nói xong thì Mộc Lăng đã giáng cho gã một cái bạt tai.

Mộc Lăng tát đến mức muốn nghiêng trời nghiêng đất, hơn nữa nội lực của hãn lại còn thâm hậu vô cùng, khiến Ngưu Hiến đầu váng mắt hoa, ngã chổng vó ra đất. Sau một lúc lâu, Ngưu Hiến mới tỉnh ra, xoa xoa bên mặt

vừa bị đánh....nếu so với cái bên may chưa bị tát kia thì bên này đã sưng lên như mặt heo rồi.

"Người. . . . . Sao người lại đánh ta?" Ngư Hiễn trừng mắt nhìn Mộc Lăng đầy khó hiểu.

Mộc Lăng lạnh lùng rũ mắt nhìn Ngư Hiễn, đến nỗi gã phải giật mình run sợ. Tương Thanh đứng bên cạnh vội giữ tay Mộc Lăng lại, can ngăn, "Bỏ đi Mộc Lăng."

Mộc Lăng ném một cái nhìn khinh bỉ cho Ngư Hiễn xong thì quay sang nói thầm vào tai Tương Thanh, "Đánh chết hã cũng chưa hả giận được. Đúng là miệng chó không thể khạc ra được ngà voi mà. Ta phải nhổ hết răng của hã xuống thì mới vừa lòng."

Tương Thanh mặt không chút biểu cảm, tựa hồ chẳng chút tức giận, chỉ cúi đầu xuống nhìn Ngư Hiễn rồi chậm rãi nói, "Ngư Hiễn, đưa ta đến gặp Đặng Tử Minh!"

---

[1] Vâng, căn bản thì trong QT là thế này, "nhất căn huynh đệ nhất căn kim, thốn kim nan mãi thốn huynh đệ", dịch điều thì là 'một thằng anh em có giá tương đương một lượng vàng nhưng một lượng vàng lại khó có được hơn một thằng anh em.' Nhưng để tăng thêm cái tính đều cẳng của bạn Mộc Nhĩ, mình đã mạo muội sửa lại thành "huynh đệ đáng giá ngàn vàng, muốn có ngàn vàng thì cứ hy sinh đệ huynh"

Chú ý: Ở đây, em Mộc xài từ "huynh đệ" với nghĩa bóng nha bà con.

[2] nam Tiêu bắc Đặng: ý là muốn nói đến việc chú Tiêu Lạc Vũ là chủ vùng biển phía Nam còn anh Đặng Tử Minh là vương biển Bắc. Giống như 'nam Mộ Dung, bắc Kiều Phong' trong Thiên Long Bát Bộ vậy đó.

[3] Chắc có lẽ không ai là không biết đến cái tên Đất Kỳ này hen. Bà ta là vợ của vua Trụ, đời nhà Thương. Vì để mưu triều oán vị mà bà ta đã mưu hại Trụ Vương, sát hại lương thần, gây nên cảnh sinh linh đồ thán khiến ngay cả trời cũng phải cảm phẫn.

~*~

59 | Kích tướng

NGƯU HIỂN ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, hỏi, "Ta đã nói ta là ai rồi, thế còn ngươi thì sao?"

Tương Thanh nhìn nhìn gã, làm ra vẻ thú vị mà hỏi lại, "Ngươi vừa mới mắng nam Đất Kỳ gì gì đó, thế ngươi có biết hã là người thế nào không?"

Ngưu Hiển khẽ nhú mày. Mộc Lăng liếc Tương Thanh một cái, tựa hồ cảm thấy ba chữ "nam Đất Kỳ" chói tai vô cùng, nên dậm ra có chút bất mãn mà nhắc chân đạp Ngưu Hiển một cước.

"Úi da. . . . ." Ngưu Hiển ôm chân, gương vẻ mặt khó hiểu lên nhìn Mộc Lăng, "Ngươi làm gì vậy hả? Ta có trêu chọc ngươi đâu." Nói xong, gã nhắc thấy Tương Thanh đang nhìn mình, bèn quát, "Ta không biết, ta chỉ biết hã là phu tử, còn có a, tên hã có một chữ Thanh, cho nên hoàng đế mới đổi quốc hiệu thành Thịnh Thanh. Ngươi xem đi, mê luyện tới cái trình độ ấy đấy, như thế thì còn nói năng gì được nữa hả?"

Tương Thanh chỉ gật gật đầu, vươn tay kéo Ngưu Hiển đứng dậy. Mộc Lăng khinh bỉ nhìn, "Kéo hã đứng lên làm gì, ta còn chưa thiến hã xong mà!"

"Ê!" Ngưu Hiển vội vội vàng vàng che chắn "tiểu huynh đệ" của mình lại, lo lắng hỏi, "Ngươi vẫn không từ bỏ ý định đó sao?"

Mộc Lăng ném cho gã một cái nhìn đầy nguy hiểm -- Hoạn chết ngươi!

"Đi thôi." Tương Thanh vỗ vỗ vai Ngưu Hiễn, "Lên núi, gặp Đặng Tử Minh!

"Ách. . . . . Vậy còn huynh đệ của ta thì sao?" Ngưu Hiễn quay sang nhìn chúng huynh đệ vẫn còn đứng bất động bởi vì bị Mộc Lãng điểm huyết.

Tương Thanh nhìn nhìn Mộc Lãng, Mộc Lãng ngoảnh mặt làm ngơ, tựa hồ vẫn còn giận.

Tương Thanh thở dài, cùng Ngưu Hiễn đi đến trước đám lâu la đang đứng ngây phỗng ra giữa trời, rồi chột vung tay áo lên một cái. . . . .

Ngưu Hiễn bỗng cảm giác thấy như có một trận kinh phong thổi qua, nhưng trong lúc chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe thấy đám hợp binh "Ai u" một tiếng. Cả đám nghiêng trái ngã phải, vừa xoa xoa vai vừa nịnh nọt.

"Đại hiệp công phu cao quá nha!"

"Giỏi hơn cả thống lĩnh nữa nha!"

"Đại hiệp, hay là huynh cũng lên rừng làm cướp luôn đi, bọn ta sẽ đi theo huynh!?"

Ngưu Hiễn hung hăng trừng mắt liếc đám có trăng quên đèn kia một cái, lúc vừa xoay mặt qua thì liền nhìn thấy Mộc Lãng đang lạnh lùng trợn mắt trông chừng mình. Ngưu Hiễn bỗng cảm thấy khó hiểu, bởi có một số người mà mình chẳng làm gì hấn nhưng hấn vẫn cứ ôm hận thù hấn với mình. Thiệt tình là gã chả biết bản thân đã đắc tội gì với Mộc Lãng, mà hấn cứ kiếm chuyện chơi xỏ gã. Ngưu Hiễn lắc lắc đầu, chuyển hướng đi theo Tương Thanh lên núi. Ngưu Hiễn vừa bước lên bậc thang. Mộc Lãng cũng đồng thời đá hòn đá dưới chân mình...

Và xui thay, hòn đá kia lại đáp xuống dưới chân Ngưu Hiễn. Ngưu Hiễn nâng gót ngà lên, rồi bỗng "bẹp" một tiếng, gã ngã chổng vó lên trời, nằm bẹp dí trên bậc thang. Chúng huynh đệ do không chú ý nên vô tình từng người từng người một dẫm lên "bàn tọa" của gã. Đau đến mức Ngưu Hiễn chẳng thể tru tréo được chi.

"Úiiiiiii. . . . ." Ngưu Hiễn vừa xoa xoa chiếc cảm bị đập tả tơi vừa đứng lên.

Ngưu Hiễn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Tương Thanh đang đứng trên bậc thang nhìn, khẽ nhíu mày, tựa hồ như muốn thúc giục, "Nhanh lên một chút."

Ngưu Hiễn tâm khế động, người này... không phải là một kẻ tầm thường. Gã theo Đặng Tử Minh đã nhiều năm, đương nhiên biết được đâu là người đâu chỉ là thùng cơm. Hai người đang đứng trước mặt gã lúc này, không chỉ có công phu cao cường mà thân phận còn rất chi là đặc biệt.

"Này" Ngưu Hiễn chạy hai bước một đuổi theo Tương Thanh, đồng thời cũng tận lực cách Mộc Lăng xa một chút, "Tên của người là gì?"

Tương Thanh quay lại nhìn gã, hỏi, "Muốn biết tên ta để làm gì? Tên ta chẳng dễ nghe chút nào, biết đâu nói ra rồi người sẽ không chịu làm huynh đệ với ta."

"Làm sao có thể chứ!" Ngưu Hiễn thoải mái vỗ vỗ ngực, "Làm cướp mà lão tử còn chịu làm nữa là, với lại, tên ta nghe cũng chẳng hay ho gì. Với ta mà nói thì tên cũng chỉ là danh xưng thôi, có gì to tát lắm đâu? Ta cảm thấy người nhìn rất tuấn tú. Nói đi, tên gì vậy? Giữ chức vụ gì trong cung?"

Tương Thanh khẽ cười cười, thản nhiên đáp, "Ta họ Tương."

Ngưu Hiễn gật gật đầu, "Họ Tương a. . . . ."

"Tên chỉ có một chữ Thanh" Tương Thanh chậm rãi nói, "Trước kia ở trong cung đảm nhiệm chức thái phó của thái tử... Hay nói cách khác, hiện tại chính là phu tử của hoàng thượng."

"Hả. . . Sao cơ?" Ngưu Hiễn trừng to đôi mắt trâu ra mà nhìn Tương Thanh, miệng mở to đến mức có thể nuốt trọn cả quả trứng gà, đờ miệng ngó cả buổi, mới thốt ra được một câu, "Người.... Thanh.... Thanh.... Phu tử?"

Tương Thanh khe khẽ gật gù, "Trong cung, đa số những người biết ta thì đều gọi ta là Thanh phu tử."

Ngưu Hiễn trong nháy mắt đã hóa thành đá. Tương Thanh xoay người tiếp tục đi, nhưng cũng không quên thúc giục, "Mau đi nhanh lên. Đừng ngăn người nữa."

Ngưu Hiễn sửng sốt một chút, giật mình vội đuổi theo, may cũng nấn lại. Thật sự là gã chẳng cách nào có thể mang người trước mắt này mà gộp chung với tên nam Đất Kỳ yêu mị họa quốc trong truyền thuyết.

Đi được một lúc, Tương Thanh bỗng trầm giọng nói, "Hoàng đế Thịnh Thanh đã đăng cơ được ba năm, nhân đức thi hành biện pháp chính trị, bách tính được an nhàn hưởng phúc. Bắc bình Vương Nhiếp, tây bắc thu phục ngoại tộc, một lòng dựng nước an dân."

Ngưu Hiễn ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y trầm mặc thật lâu, lúc sau mới nói tiếp, "Ngao Thịnh là hoàng đế tốt.... Là một minh quân mà các người luôn thiết tha mơ ước nhưng vẫn không có cơ hội gặp được. Đi theo hắn, các người có thể thỏa ước nguyện thống nhất thiên hạ."

Ngưu Hiễn chợt cảm thấy toàn thân thư sướng hẳn lên, ngọn cuồng hỏa đã sớm lụi tàn nhiều năm nay bỗng bùng bùng rực cháy, trán cũng không ngừng tuôn mồ hôi... Mẹ ơi, tiểu tử này biết đọc tâm tư người khác sao? Mỗi đêm, lão tử đều nằm mơ có thể theo phò trợ một minh quân. Lão tử sẽ

nguyện một lòng trung thành. Lão tử muốn làm tướng, được ra trận giết giặc, chứ không muốn làm cướp!

Mộc Lăng đi bên cạnh hai người, có chút bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, thầm buồn bã than thở -- Thăng nhãi Ngao Thịnh này chả biết đã tu được đức hạnh gì mà lại có thể khiến Tiểu Thanh đối với hắn như vậy chứ?!

Sau khi mọi người đã lên núi, Ngưu Hiến chỉ chỉ tòa miếu đổ nát phía trước mặt, cao giọng nói, "Nơi đó chính là sơn trại của bọn ta."

Tương Thanh và Mộc Lăng nhìn chằm chằm tòa miếu đổ nát kia thật lâu. Mộc Lăng đột nhiên ôm bụng cười to, "Giờn hả? Các người đường đường là danh tướng vậy mà lúc đi làm cướp lại bệ rạc đến như vậy sao!" vừa nói vừa chỉ tay điểm mặt bọn tiểu lâu la mặt đang đầy xấu hổ, "Các người và đại ca gì gì đó của các người chẳng bằng được với một tên trộm vặt!"

Cả bọn mặt đỏ bừng đứng chịu sỉ vả, một vài người nhỏ giọng thanh minh, "Cũng không tệ như vậy đâu!"

"Đúng vậy. Tướng quân đã ra lệnh cho bọn ta rằng có ba loại người không được cướp!"

"Ba loại người?" Tương Thanh tò mò hỏi.

"Nghĩa là, không được cướp của người già và trẻ em..." Ngưu Hiến nói, "...của các đôi tình lữ, và lại càng không được cướp của gia đình mà nhà đang có tang."

"Thế các người cướp của ai?" Mộc Lăng chớp chớp mắt mấy cái, "Chả nhẽ là cướp của bọn võ lâm cao thủ vai dài lưng rộng hả?"

Ngưu Hiến buồn bã đáp, "Cũng vì vậy mới nghèo đó!"

"Những người còn lại đâu?" Tương Thanh khó hiểu hỏi, "Hay là...chỉ có nhiều đây người thôi?"

"Rất tiếc phải nói rằng... chính xác là vậy!" Ngư Hiễn gật gật đầu, "Thật ra thì, bên trong còn một vài người già nua yếu ớt nữa... Năm đó những người bỏ trốn cùng với bọn ta đều là bộ binh, đại đa số thì đã quy thuận Thịnh Thanh... Mặt khác, một số người vì chịu không nổi mà đã bỏ về quê làm ruộng rồi."

Tương Thanh gật đầu, hỏi, "Đặng Tử Minh đâu?"

"Đại ca chắc là đang đọc sách ở phía sau." Ngư Hiễn vừa nói vừa dẫn Tương Thanh và Mộc Lăng đi vào trong ngôi miếu nát.

Tòa miếu này tuy rằng hoang tàn đổ nát, nhưng nhìn chung thì vẫn có thể chắn gió che mưa được. Phía sau còn có một cái sân, bên kia sân là một căn phòng nhỏ nằm ở hướng đông, bên trong phòng hắt ra một vài ánh sáng leo lét.

"Đại ca." Ngư Hiễn đưa người đến cửa, rồi nhẹ gọi một tiếng, nhưng bên trong chẳng có ai đáp lại.

Ngư Hiễn tựa hồ đã quá quen với thói dờ dờ ương ương này, nên trực tiếp đẩy cửa bước vào. Ở trong phòng là một người tuổi còn trẻ đang ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách. Y khoác một chiếc áo màu lam, tóc buộc tùy tiện phía sau đầu, nhìn dáng người tuy khá gầy nhưng hăn cũng không phải thuộc thể người thấp bé.

Người nọ tựa hồ cũng không để ý việc Ngư Hiễn đã tiến vào, chỉ chuyên tâm đọc sách. Một bức đồ án được bày ra trên bàn... Tương Thanh liếc mắt nhìn, hóa ra đây là hải chiến đồ a... Tương Thanh mừng thầm trong lòng - có cách rồi!

Bỗng lúc này, Mộc Lăng chợt vươn tay qua véo Tương Thanh một cái, nhìn y mà nhướn nhướn mày, như là hỏi -- người lên hay là ta lên đây?

Tương Thanh thoáng giật mình quay lại nhìn Mộc Lăng -- huynh có cách sao?

Mộc Lăng khẽ nheo mắt, nâng tay làm ra một tư thế bị đánh bất tỉnh, sau đó gượng đứng dậy, lết lết đi!

Tương Thanh dở khóc dở cười, lắc đầu, ý muốn nói -- để ta làm cho!

Mộc Lăng nhún vai, yên lặng đứng ở một bên xem kịch vui.

"Đại ca!" Ngưu Hiên lại gọi một tiếng, "Có người tìm huynh."

Đặng Tử Minh cuối cùng cũng chịu gật gật đầu. Tựa hồ y có chút giật mình, chậm rãi quay đầu lại nhìn, thấy hai người lạ mặt đang đứng ở gần cửa.

Nương vào ánh nến mờ nhạt, Tương Thanh cẩn thận đánh giá Đặng Tử Minh một chút.

Khi Đặng Tử Minh thành danh, nhiều lắm cũng chỉ vừa tròn mười tám tuổi. Tuy phải trải qua hơn mười năm lang bạt giang hồ, nhưng tính chung thì hiện tại cũng chỉ hơn ba mươi tuổi một chút, thoạt nhìn vẫn còn rất trẻ. Mày liễu mắt phượng, bộ dạng có chút bạc tình lãnh đạm, mũi vừa cao vừa thẳng, miệng lại rất mỏng, khóe miệng khẽ trũng xuống, trông có vẻ là người không thích thân cận với người khác hoặc nói tệ hơn là người chẳng nề tình thâm, còn cằm thì khá nhọn, có chút dáng vẻ thư sinh.

"Đại ca." Ngưu Hiên lại gọi thêm một tiếng nữa, "Hắn nói có việc muốn tìm huynh."

Đặng Tử Minh nhẹ khép quyển sách trong tay lại, cười lạnh một tiếng, "Tìm ta? Là tay sai của tiểu hoàng đế? Muốn đến chiêu hàng?"

Mộc Lăng nhíu nhíu mày, vừa định mở miệng nói thì đã bị Tương Thanh ngăn lại. Mộc Lăng đành bất đắc dĩ nuốt ngược trở lại những gì định nói, nhưng vẫn không quên tự nhủ - nếu mi còn ăn nói bậy bạ nữa thì ông đây sẽ ra tay giáo huấn tên sơn tặc mi một phen.

Tương Thanh biết người này là kẻ rất ngạo mạn, và những kẻ ngạo mạn thường chỉ thích nghe nói khích chứ chẳng chịu nghe khuyên, nên bèn nói, "Hoàn toàn ngược lại."

Đối phương khẽ nhíu mày, "Ý người là gì?"

"Ta nghe nói thủ lĩnh sơn tặc trên ngọn núi này chính là tên hèn nhát vừa lâm trận đã bỏ chạy Đặng Tử Minh, đồng thời hãn cũng chính là tướng bại trận của Thụy Vương." Tương Thanh điềm tĩnh nói, "Có lần, hoàng thượng đã nói với ta rằng, Đặng Tử Minh chỉ là kẻ mua danh chuộc tiếng, nhát gan sợ phiền phức, quan trọng hơn hết chính là chẳng có tí năng lực hải chiến gì. . . . Lần này, phải chọn tướng lĩnh để đánh Tề Soán Thiên, không biết có phải vì thừa tướng Quý Tư già rồi nên đâm ra hồ đồ mà lại đi tiến cử hãn. Hoàng thượng đã sớm muốn an bài đại tướng quân Tống Hiếu làm thống lĩnh, thậm chí còn muốn đích thân ra trận. Song, Quý Tư vẫn cứ kiên trì đề bạt hãn, cho nên hoàng thượng mới bảo ta đến đây để xem thực hư thế nào."

Tương Thanh không nhanh không chậm nói từng câu từng chữ một. Mộc Lăng nghe mà muốn choáng váng, chớp chớp mắt mấy cái, thầm ngợi ca -- Tiểu Thanh đáng yêu của ta, nhìn người phúc hậu hiền lành không bao giờ nặng lời với ai, nhưng thiệt không ngờ khi người xuất khẩu thành văn mắng người nghe còn đã tai hơn ta à nha.

Đám huynh đệ đứng sau lưng Tương Thanh và Ngưu Hiễn kinh hãi liếc nhìn nhau rồi tự nói với nhau rằng - thế là hết! Đại ca sắp nổi cơn tam bành rồi - Đặng Tử Minh, con người này, người có thể mắng y xấu xa, mắng y ngu xuẩn, tham tài phụ nghĩa. . . Tóm lại mắng y là gì cũng được, y cũng sẽ không giận không tức. Nhưng, chỉ duy nhất một việc, ngàn vạn lần, người tuyệt không nên hé răng nói, chính là bảo y không biết cầm quân đánh giặc. . . . . Nếu ai dám nói y không biết đánh trận hoặc là đánh trận không bằng ai, thì y sẽ hoàn toàn không khống chế được chính mình.

Quả nhiên, Tương Thanh vừa dứt lời thì Đặng Tử Minh hai mắt đã trợn trắng lên, nhìn Tương Thanh một lúc lâu mới hỏi, "Người là ai?"

Tương Thanh bình tĩnh như thường, "Người không cần biết. Dù sao người cũng chỉ là một kẻ bại trận. Kẻ bại trận thì không có tư cách để hỏi nhiều." Nói xong, liền vỗ vỗ vai Mộc Lãng, "Chúng ta đi thôi, trở về với với hoàng thượng rằng Đặng Tử Minh quả nhiên giống như lời đồn, chỉ là một con rùa rụt đầu, chẳng biết gì về quân pháp chiến lược." Hết câu, cả hai xoay người bước đi.

"Đứng lại cho ta!" Đặng Tử Minh hoắc mắt lên nhìn, lạnh lùng nói, "Người dám nói chiến thuật của ta không bằng ai, nói ta không biết đánh trận sao?"

Tương Thanh mỉm cười, gật gật đầu, "Cứ cho là như vậy đi." Tương Thanh vừa đáp vừa xoay lưng tỏ ý muốn đi rồi, Đặng Tử Minh chột rống lên một tiếng, "Đứng lại cho ta! Ai cũng không được đi!"

Tương Thanh và Mộc Lãng quay đầu lại nhìn y, chỉ thấy Đặng Tử Minh nghiêng rãnh nghiêng lợi gằn từng tiếng một, "Người dám nói ta không hiểu chiến thuật, không biết đánh trận vậy người có gan tử thí với ta hay không?"

Tương Thanh nhún nhún vai, đáp, "Cần gì phải tử thí? Căn bản người chẳng bằng Tống Hiếu tướng quân."

"Phi." Đặng Tử Minh lạnh lùng nói, "Tống Hiếu suy cho cùng cũng chỉ là thuộc hạ của Tề Diệc mà thôi. Khi ta đang nam chinh bắc chiến chẳng biết hắn đang ở đâu nữa kìa. Hắn làm sao có thể so được với ta?"

Tương Thanh nhíu mày nói, "Người xưa thường bảo, Trường Giang sóng sau xô sóng trước mà, hơn nữa Tống Hiếu cũng chẳng được cho là lợi hại." Tương Thanh có chút đắc ý cười, "Hoàng đế Thịnh Thanh đích thân ngự giá thân chinh mới thật sự là người lợi hại!"

"Hừ. . . . ." Đặng Tử Minh khinh thường mím môi.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, biểu tình này của Đặng Tử Minh tựa hồ là rất khinh thường điều y vừa nói.

"Đi thôi." Mộc Lăng giương tay kéo kéo Tương Thanh, "Chúng ta còn phải trở về xem thủy quân thao luyện nữa, đừng phí sức ở đây mà làm gì. Phải về nói lại với hoàng thượng rằng, cái người nào đó đó, dù chúng ta đã nói đủ điều rồi nhưng hắn vẫn chẳng buồn động một cái móng tay. Chuyện đã thế thì còn gì đáng để nói nữa đây?"

Tương Thanh gật gật đầu, dợm bước ra ngoài.

"Đứng lại." Đặng Tử Minh gằn giọng gọi, âm thanh đầy lạnh lùng, "Tống Hiếu ở đâu? Ta phải cùng hắn tử thí."

"Ai. . . . . Không cần phải tự chui đầu vào chỗ chết đâu?" Tương Thanh lắc lắc đầu, "Tống tướng quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sẽ là một Tề Diệc thứ hai, tất cả võ tướng cộng lại cũng chẳng bằng ngài ấy. Nếu thế cục Thịnh Thanh có gì không may thì chẳng qua là bởi quân binh...à, không đúng, nên nói là bởi chẳng chọn được một tướng lãnh tài ba lợi hại mà thôi."

"Người chỉ được cái nói nhảm!" Đặng Tử Minh trừng mắt nhìn Tương Thanh, ngoan độc quát, "So với ta thì Tống Hiếu chỉ là cái rắm chó!"

"Nếu chỉ nói bằng miệng thôi thì ai lại chả nói được!" Tương Thanh nhếch mép cười, "Muốn biết ai giỏi hơn ai thì phải so tài năng."

"So tài năng?" Đặng Tử Minh cắn răng, "Vậy cứ để ta so tài với Tống Hiếu một phen!"

Tương Thanh vờ dẫn đo, "Lần này, Tề Soán Thiên mang theo hơn hai mươi vạn thủy quân. . . . Còn Thịnh Thanh, tính luôn cả thủy sư thì cũng chẳng được bao nhiêu. . . Song, Tống Hiếu đã tự tin nói rằng, ngài ấy chỉ cần dùng năm vạn nhân mã, thì cũng có thể đánh tan Tề Soán Thiên."

"Năm vạn thì có là gì?" Đặng Tử Minh phát hỏa, vỗ bàn quát, "Lão tử ta chỉ cần ba vạn!"

Tương Thanh và Mộc Lăng quay sang nhìn nhau một cái, đồng thanh nói, "Đừng có mà thổi phồng!"

Đặng Tử Minh tức giận đến mức mắt hằn lên đầy tơ máu. Tương Thanh và Mộc Lăng không khỏi nhú mày - người này tính tình cũng thật nóng nảy quá đi!

Một lát sau, Đặng Tử Minh chăm chú nhìn Tương Thanh, nhẹ giọng hỏi, "Tống Hiếu ở đâu? Ta muốn cùng hắn tử thí!"

"Tình hình lúc này làm sao tử thí?" Tương Thanh thở dài, "Chỉ còn hai ba ngày nữa thôi là đã khai chiến."

Đặng Tử Minh nhướn mày, ánh mắt chứa đầy sự nguy hiểm, lạnh lùng nói, "Cho ta ba vạn nhân mã, trang bị một vài chiến thuyền, ta phải cùng Tống Hiếu tử thí, xem ai sẽ lấy được đầu của Tề Soán Thiên trước!"

Tương Thanh mỉm cười, nói, "Được lắm."

Ngưu Hiên và chúng huynh đệ vừa nghe có thể ra trận đánh giặc thì liền vội vàng vàng đi thu thập đồ đạc.

Đặng Tử Minh giặc đến nổi mặt xanh hơn tàu lá, đứng ở trong phòng, cây bút trong tay cũng bị y siết gãy.

Mộc Lăng và Tương Thanh thì đứng ở ngoài cửa nhìn nhau, rồi nâng nhẹ tay lên mà đập tay nhau -- đại công cáo thành!

~*~

60| tiên phong

TUY RẰNG Tương Thanh đã dặn đi dặn lại rằng Ngao Thịnh phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi, nhưng Ngao Thịnh vẫn cứ ngồi miên man suy tư trên giường, trợn tròn mắt đến tận hừng đông. Chuyện mà hắn nghĩ thì có rất nhiều, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có gì ngoài hai chữ Tương Thanh.

Ngao Thịnh đột nhiên ngậy ngô cười, tự nói với mình, "Hay là cứ thành thân với Thanh đi? Xem thử có ai dám nói này nói nọ hay không..." Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hắn vẫn thấy có gì đó không ổn, Đát Kỷ cũng đâu có được Trụ Vương cưới hỏi đằng hoàng... Ngao Thịnh chán nản lắc lắc đầu.
[1]

Văn Đạt đi vào phòng, nhỏ giọng nói, "Hoàng thượng, đã đến giờ lâm triều rồi ạ."

"Văn Đạt." Ngao Thịnh nhìn y, hỏi, "Nếu thế... thì người có cách gì không?"

Văn Đạt sửng sốt, hỏi, "Dạ, hoàng thượng muốn nói đến chuyện gì cơ ạ?"

"Làm thế nào để bách tính thiên hạ không mắng Thanh, dù trăm có làm sai?" Ngao Thịnh cau mày hỏi.

Văn Đạt nghe xong, khẽ nhíu mày, tựa hồ có chút khó xử.

Ngao Thịnh tự biết hỏi như thế cũng chẳng có câu trả lời. Văn Đạt chỉ là một tiểu thái giám, những gì y biết không phải là bởi y chủ động cầu học mà là vì y do mưu cầu mạng sống nên mới học.

Vì thế hẳn cũng không hỏi thêm gì nhiều, liền đứng dậy rửa mặt thay y phục, chuẩn bị vào triều.

Ngao Thịnh rửa xong mặt rồi mà Văn Đạt vẫn đứng tại chỗ, cau mày nghĩ ngợi, nên bèn nói, "Quên đi, trăm không muốn người vì chuyện này mà suy nghĩ đến điên đầu đâu. Trăm chỉ thuận miệng hỏi thôi. Người cứ chậm rãi mà suy ngẫm." Văn Đạt gật gật đầu, mặt đầy vẻ có lỗi mà nhìn Ngao Thịnh, rồi vội vàng quay đi sửa sang long sàng, vừa làm vừa lẩm bẩm, "Kỳ thật... Hầu hết mọi người không ai hiểu Thanh phu tử cả. Phu tử là người rất tốt..."

Ngao Thịnh vốn đang cười nhưng trong chốc lát bỗng ngậy người ra...quay lại nhìn Văn Đạt.

Văn Đạt dọn xong chăn đệm, ngoảnh đầu lại đã thấy Ngao Thịnh đang nhìn mình, hoảng sợ, hỏi, "Hoàng thượng... Có chuyện gì vậy ạ?"

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc, lại đột nhiên nhếch môi cười, "Văn Đạt, trăm sẽ ban thưởng cho người!"

Văn Đạt như người lạc vào trong sương mù - bản thân y vẫn chưa làm được gì, sao hoàng thượng lại bảo sẽ ban thưởng? Chẳng lẽ ý của người là

lôi y ra đánh cho vài chục trượng sao? - Trong lúc Văn Đạt vẫn còn đang suy nghĩ xem mình đã làm gì thì Ngao Thịnh đã sải bước đi ra khỏi tấm cung, hướng kim loan điện mà đi, Văn Đạt thấy vậy bèn vội vã đuổi theo.

Trong buổi lâm triều, phần lớn đều là đàm luận đến chiến sự sắp diễn ra trước mắt. Ngao Thịnh vừa nghe chúng thần thảo luận vừa đắm chiêu tính xem đã đến giờ nào rồi ... Sao Thanh của hãn vẫn còn chưa trở về nữa?

Đúng lúc này, ở phía sau bình phong, Tương Thanh đã bước từ cửa vào.

Ngao Thịnh phấn khích ngồi thẳng lưng. Tương Thanh vẫy tay chào hãn, rồi nhẹ nhàng đi đến gần bên cạnh, cúi đầu nói thầm vào tai hãn.

Ngao Thịnh cả kinh, mở to hai mắt lên nhìn Tương Thanh, "Thật sao?"

Tương Thanh gật gật đầu, "Thật!"

Trong nháy mắt, Ngao Thịnh sắc mặt đã vui vẻ hẳn lên, ngay người đang đứng hai bên chính điện là Quý Tư và Diệp Vô Quy cũng nhìn ra được, chắc có lẽ hoàng thượng vừa nhận được tin tốt lành gì đó... Nếu không thì tại sao hoàng thượng lại cao hứng đến thế.

Ngao Thịnh gật gật đầu, Tương Thanh vừa xoay người đi khỏi thì Ngao Thịnh lại đột ngột ngoảnh đầu lại hỏi, "Ở đây có bao nhiêu cự thần?"

Chúng bá quan giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, mắt mở to ra như muốn biết, Ngao Thịnh hỏi thế là sao.

"Ở đây có bao nhiêu người là cự thần của cả hai triều?" Ngao Thịnh cười nói.

Chúng thần quay sang nhìn nhau. Quý Tư run rẩy giơ tay, "Hoàng thượng, có thần ạ."

Ngao Thịnh gật gật đầu, cười nói, "Hôm nay, Thanh phu tử đã tìm về cho trăm một người, trăm muốn mọi người cùng nhau gặp mặt."

Chúng thần cảm thấy tình hình có chút kỳ quái. Thật ra thì chẳng có gì là lớn lao cả, chỉ là, ai nấy cũng đều biết rằng, hoàng thượng của bọn họ ghét nhất là có ai đó nhắc tới Thanh phu tử, ấy vậy mà hôm nay, hoàng thượng lại tự mình nhắc đến Thanh phu tử... Nên đúng là có chút kỳ quái thật!

"Hoàng Thượng." Quý Tư e dè hỏi, "Là ai ạ?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Quý tướng hẳn là biết rõ hơn ai khác đó."

Quý Tư lại càng run rẩy hơn nữa. Ngao Thịnh bỗng phân phó Văn Đạt, "Mời y lên đây."

Mọi người mặt nhăn mày nhú, thầm hỏi - đối phương đến tột cùng là cao nhân phương nào mà lại có thể khiến hoàng thượng dùng đến chữ "mời"? - Mọi người nín thở ngưng thần đợi chờ từng khắc một. Chốc sau, bỗng có hai người tiến vào chính điện, người đi phía trước vận trường bào màu thiên thanh, còn kẻ bước theo phía sau thì vận binh phục màu đen có kí hiệu của thống lĩnh... Tại sao lại nhìn quen mặt thế này?

Quý Tư chăm chăm nhìn hai người đang tiến vào điện thật lâu, cảm giác như sắp không khống chế được bản thân mình nữa rồi vậy. Mắt ông đã đỏ au, mũi cũng thấy cay cay mất rồi. Ông quay sang nhìn Mặc Tây Nhung, tựa như sắp chẳng thể thở được nữa.

Hai kẻ đang tiến vào điện, đương nhiên chính là Đặng Tử Minh và Ngưu Hiển.

Trong một đám người như thế, Đặng Tử Minh chỉ chăm chú nhìn Quý Tư và đặc biệt là người đang ngồi trên long ỷ là Ngao Thịnh... Y vừa ngẩng đầu nhìn lên thiên tử thì chợt cảm thấy như mình vừa gặp ảo giác. Đó chẳng khác nào là hình ảnh Viên Liệt và Viên Lạc đè chồng lên nhau... Trên

người Ngao Thịnh vừa có khí chất của Viên Liệt lại vừa mang bóng dáng của Viên Lạc.

Bước đến chính điện, Đặng Tử Minh cũng không hành lễ, mà Ngưu Hiến ở phía sau y, khi thấy đại ca của mình quyết không chịu quỳ thì gã cũng chẳng buồn khụy gối quỳ xuống mà làm gì.

"Có lẽ mọi người đều biết vị này là ai rồi nhỉ?" Ngao Thịnh đột ngột hỏi, tựa hồ cũng không để ý đến việc Đặng Tử Minh quỳ hay không quỳ, rồi lại quay sang hỏi Quý Tư, "Quý tướng, khanh biết y chứ?"

Quý Tư hít sâu một hơi, tiến lên hai bước, "Đặng tướng quân, tướng quân đã trở lại."

Đặng Tử Minh khẽ nhíu mày. Quý Tư đang đứng trước mắt y không phải là Quý Tư của trước kia... Đã mười năm rồi, đối với những người còn trẻ thì đoạn thời gian này chẳng là gì cả. Mười năm trước y chỉ mới là một hán tử mười chín tuổi. Mười sau năm, bất quá y chỉ vẫn cứ là một hán tử tuổi chưa đầy ba mươi. Vẫn còn trong độ thanh xuân của đời người. Nhưng còn Quý Tư thì khác. Cách đây mười năm, ông là một người khỏe mạnh đầy tri thức, chỉ làm những việc ông cho là đúng. Song, hiện tại, ông đã là một ông lão đầu đầy hoa râu mặt trũng nếp nhăn. Lại nhìn đến Mặc Tây Nhung đang đứng phía đối diện, lão cũng đã bị thời gian làm hao mòn đi rất nhiều. Đặng Tử Minh đột nhiên cảm thấy có chút xúc động... Năm đó, y là võ tướng, còn hai người kia là văn thần... Y tức giận vứt áo từ quan, bỏ lại hai người họ lẻ loi đối chọi với thế cục biến loạn. Họ đã kiên trì trụ vững suốt mười năm... còn y thì sao? Đặng Tử Minh khẽ lắc đầu, chỉ có thể thâm ta thán trong lòng mà thôi. Chuyện xưa nghĩ lại vẫn cứ thấy xao xuyến khôn cùng.

"Đặng tướng quân, tướng quân chịu trở về, vậy thì lần này Thịnh Thanh ta sẽ tất chiến tất thắng rồi!" Quý Tư xúc động nắm lấy cổ tay Đặng Tử Minh, "Mau, mau hành lễ với hoàng thượng đi."

Đặng Tử Minh khẽ giật mình sửng sốt, chiếu theo cách nói cùng biểu tình kinh hỉ vừa rồi của Quý Tư thì Đặng Tử Minh có thể thấy được ông căn bản chẳng biết việc y còn sống. Nói cách khác, chuyện Tương Thanh bảo là Quý Tư đề bạt y, còn Ngao Thịnh coi khinh y... tất cả những điều đó chỉ là phép khích tướng của Tương Thanh mà thôi.

Song, nói đi cũng phải nói lại, cái gọi là phép khích tướng, vốn chịu ảnh hưởng từ hai phía. Nếu người để tâm thì nó sẽ khiêu khích người, ngược lại, nó chẳng là gì với người cả... Năm xưa, Chu đô đốc tuy thông minh lợi hại nhưng vẫn cứ bị Gia Cát Lượng khiêu khích đẩy thôi... Y dù biết rằng Gia Cát Lượng chỉ đang cố tình khích y nhưng y vẫn không tài nào khống chế được mình. [2] Tất cả cũng là do tính cách định đoạt hết thảy.

Đặng Tử Minh trong lòng có đến hai thái cực đối nghịch nhau, một là khát vọng được ra trận giết giặc, một là không phục kẻ làm vua kia. Đang lúc đang do dự thì Quý Tư lại đột ngột siết chặt tay y. Đặng Tử Minh khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn, giật mình tự hỏi - Quý Tư đã là một ông lão thế này rồi nhưng lực tay vẫn còn mạnh gớm nhỉ?

Quý Tư mắt đầy âm trầm nhìn Đặng Tử Minh, "Đặng tướng quân, tướng quân vẫn còn tin lão già này chứ?"

Đặng Tử Minh và Quý Tư đều là cự thần của tiền triều, nên đương nhiên Đặng Tử Minh luôn rất tin tưởng vào nhân phẩm của ông.

Đặng Tử Minh khẽ gật gật đầu.

"Ta đã không còn giống như năm xưa, sống những ngày chán nản tâm phiền chí nhục!" Quý Tư vô cùng đơn giản nói.

Đặng Tử Minh sửng sốt nhìn ông. Bỗng đúng lúc này, phía sau lại truyền đến một giọng nói mang theo vài phần bất mãn, "Ai hả? Người các người nói là ai hả? Ai thì mau khai tên khai họ ra chứ? Ta sinh sau đẻ muộn nên chưa từng thấy qua."

Mọi người vừa nghe thấy tiếng thì đã biết ngay là anh chàng lỗ mãng Vương Trung Nghĩa rồi.

Ngưu Hiễn quay đầu lại nhìn Vương Trung Nghĩa, chỉ thấy gã là một kẻ to xác thô kệch, nếu đem so với Ngưu Hiễn đây thì đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã mà, đều là hàng mắt dẹt miệng rộng.

Mọi người bỗng dồn sự tập trung vào hai kẻ Ngưu Vương, thiếu chút nữa thì đã ngã lăn quay ra vì nhin cười. Phải nói, Vương Trung Nghĩa và Ngưu Hiễn trông chẳng khác gì huynh đệ song sinh, xét thể trạng lẫn tướng mạo thì có đến bảy phần giống hệt nhau.

Ngao Thịnh khẽ cười, "Quý tướng, khanh hãy nói cho Vương Trung Nghĩa biết, Đặng Tử Minh là ai nào?"

"Đặng Tử Minh?" Mọi người há hốc mồm ra. Diệp Vô Quy kinh ngạc không thôi. Tống Hiếu mở to hai mắt lên nhìn. Duy chỉ có độc Vương Trung Nghĩa là vẫn ngây thơ không biết gì mà kéo kéo Tống Hiếu, hỏi, "Ế, vị huynh đệ này là ai thế?"

Tống Hiếu trừng mắt liếc gã một cái, hạ giọng nói, "Đừng có kéo ta!"

Vương Trung Nghĩa không phục, nhỏ giọng nói, "Dựa vào cái gì mà các người biết còn ta thì không? Hả? Tiểu huynh đệ đó là ai hả?"

"Tiểu huynh đệ?" Tống Hiếu quay đầu lại, ném cho gã cái nhìn cảnh cáo, cổ dè thấp thanh âm, "Y là lão tử của ngươi đấy."

Vương Trung Nghĩa nghe xong thì chấn động không thôi, quắc mắt sang nhìn Đặng Tử Minh một lúc lâu, "Làm gì có chuyện đó được... Cha ta sao lại nhìn đẹp đến nhường ấy được?" [3]

Trong lúc mọi người đang đắm chìm trong kịch động thì Vương Trung Nghĩa lại thốt lên một câu khiến mọi người khóc chẳng đặng mà cười cũng

chẳng xong. Đặng Tử Minh ngoảnh lại nhìn gã, nghi hoặc nghĩ, tại sao một tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển này lại có thể vào triều làm quan được. Y vốn tin tưởng Quý Tư, cho rằng Ngao Thịnh này là một hoàng đế tốt... Song, hiện tại thì y lại hoài nghi nữa rồi.

Quý Tư như nhìn ra tâm tư của Đặng Tử Minh nên vội nói, "Đây là ngoại lệ!"

Đặng Tử Minh quay đầu lại nhìn ông, Quý Tư tiếp tục nói, "Là chuyện ngoài ý muốn đó mà!"

"Đặng Tử Minh, năm mười sáu tuổi, rời bỏ gia hương lên kinh ứng thí, là văn võ trạng nguyên duy nhất từ xưa đến nay." Tề Tán, đứng ở phía sau Vương Trung Nghĩa, từ tốn giải thích cho gã biết, "Khi vừa mười sáu tuổi đã cầm binh đánh giặc, bước đầu chỉ là một thống lĩnh nhưng sau đó đã nhanh chóng đạt được danh phù phó tướng rồi đến nguyên soái. Năm mười tám tuổi thì mang quân bình định nội hải và hải vực đông bắc, thậm chí còn đuổi theo hải khấu, tấn công nước Phù tang. Y là tướng quân muôn trận bất bại trong truyền thuyết. Vì thiện dùng mưu kế nên mọi người đều gọi y là Hải hồ ly. Nếu hỏi phụ thân của ta rằng, trên biển ông sợ nhất ai thì ông nhất định sẽ đáp, một là hải vương Tiêu Lạc, hai là hải hồ ly Đặng Tử Minh... Nam Tiêu Bắc Đặng, thiện hải cuồng sát không ai là không biết."

Đặng Tử Minh ngoảnh lại nhìn Tề Tán, nhú mày hỏi, "Cha người?"

"Văn bối là Tề Tán." Tề Tán lễ phép cúi đầu, "Còn gia phụ là Tề Soán Thiên."

Đặng Tử Minh bỗng giật mình, chốc sau lại cười hỏi, "Người muốn. . . ?"

"Suyt. . . . ." Tề Tán vươn ngón trỏ lên để ngang miệng, ý ra hiệu cho Đặng Tử Minh đừng nói gì cả, thiên cơ không thể tiết lộ, "Đặng tướng quân quả nhiên thông minh hơn người."

Đặng Tử Minh gật gật đầu, "Giỏi lắm."

Vương Trung Nghĩa nhìn hai kẻ người khen ta nhận như thế thì hoa cả đầu óc lên, khó hiểu hỏi "Hai người vẫn chưa nói gì hết mà?"

Tống Hiếu lườm gã một cái, nhỏ giọng nói, "Người im lặng một lát thì chết sao?"

Vương Trung Nghĩa nhướn mi, "Ai nha, kệ bà nó đi. Nhưng mà như vậy có nghĩa là chúng ta đang có lợi thế lắm phải không hoàng thượng? Một đại nhân vật đã đến đây giúp chúng ta đánh Tề Soán Thiên rồi. Vậy hẳn là chúng ta sẽ thắng nhỉ? Thế thì ta sẽ không đi theo Tống Hiếu nữa đâu. Tống Hiếu chỉ là một con vịt cạn mà thôi."

"Phốc. . . . ." Quần thần đều không nhịn được mà hé môi cười còn Tống Hiếu của chúng ta thì mặt lúc xanh lúc đỏ, thầm rủa xả Vương Trung Nghĩa không ngừng - mi giỏi lắm, cứ đợi đấy!

Đặng Tử Minh tựa hồ còn có chút do dự, "Ta chỉ là bị lừa nên đến đây mà thôi... Tâm ta đã lạnh, không còn lòng dạ nào nghĩ đến chiến sự nữa rồi!"

Tất cả mọi người nhíu mày. Vương Trung Nghĩa chớp chớp mắt hỏi, "Tại sao? Vì đánh thua nên không còn lòng dạ nào nữa à?"

"Đặng Tử Minh ta chưa bao giờ bại trên chiến trường cả." Đặng Tử Minh trừng mắt liếc Vương Trung Nghĩa. Vương Trung Nghĩa lại càng thêm khó hiểu, hỏi, "Nếu không phải vì thua mà thoái chí thế thì tại sao chứ?"

Đặng Tử Minh không thềm nhiều lời với gã, cái tên này, vừa mở miệng ra thì biết đây chỉ là một kẻ mãng phu rồi. Lúc này, Vương Trung Nghĩa lại bĩu môi, nói, "Quên đi, hóa ra người cũng chỉ là một tên khoác lác. Ông

đây làm thuộc tướng của Tống Hiếu vẫn tốt hơn. Dù hẳn có là con vịt cạn thì vẫn cứ hơn một kẻ điêu ngoa."

Ngưu Hiến quay đầu lại quát như tát nước vào mặt Vương Trung Nghĩa, "Người thì biết cái thí gì? Bớt ở đó nói nhảm đi!"

Vương Trung Nghĩa trợn mắt trừng ngược lại Ngưu Hiến, "Không phải là tại vì hẳn sợ Tề Soán Thiên sao? Ông đây cóc có sợ lão tặc đó!."

"Người bớt nói mấy chuyện tổn hại nhân phẩm đó đi." Ngưu Hiến đem tất cả cơn giận chất chứa từ nãy đến giờ trút hết lên người Vương Trung Nghĩa, "Tướng quân của ta năm đó đã lập không biết bao nhiêu chiến công, nhưng cuối cùng thì có được kết quả thế nào hả? Chúng thần tạo phản, hoàng đế ngu ngốc phải trốn chui trốn nhủi để giữ lấy cái mạng quèn!"

Chúng thần cúi đầu im lặng. Năm đó, không chỉ có Đặng Tử Minh mà còn rất nhiều những tướng lĩnh khác đều đã bỏ ra đi. Nếu không đi thì cũng chỉ nhận được duy nhất một kết cục là sẽ bị Thụy Vương và Tề Diệc tiêu trừ.

Tống Hiếu cũng khe khẽ thở dài, xem ra năm đó Đặng Tử Minh quả nhiên là vì thế cục triều đình chia năm xẻ bảy mà nản lòng thoái chí, nên bây giờ không còn chút lòng dạ nào quay lại làm quan. Nếu đã là một tướng lĩnh không còn tâm chinh chiến thì có thu dụng cũng chẳng lợi ích gì.

Mọi người không phải không có tiếc hận.

Vương Trung Nghĩa sờ sờ đầu, tựa hồ có chút bất mãn, "Ôi trời, thế hai người trở về đây làm gì hả?"

Đặng Tử Minh liếc Ngưu Hiến, Ngưu Hiến bĩu môi đáp, "Chúng ta không phải tự nguyện đến đây... Là bị Tương Thanh lừa tới."

Vương Trung Nghĩa giật mình mở to hai mắt ra, xoay mặt hỏi Tống Hiếu, "Thanh phu tử hiền như thỏ ấy thì làm sao mà biết gạt người hả?"

Tống Hiếu thở dài, "Người nói năng cẩn thận chút đi! Thỏ còn biết cắn người nữa đấy!"

"Aii, làm sao mà phu tử lại biết gạt người khác được?" Vương Trung Nghĩa tò mò hỏi Ngưu Hiến.

Ngưu hiến nghĩ nghĩ rồi đáp, "Hắn nói, Quý Tư đề bạt tướng quân mang binh ra trận, còn hoàng thượng thì bảo tướng quân không bằng Tống Hiếu.... Cho nên tướng quân nói phải tỷ thí với Tống Hiếu một phen, xem thử ai bắt được Tề Soán Thiên trước."

Mọi người nghe xong, liền giương mắt dò xét hai người đang đứng giữa điện... Phép khích tướng đơn giản như vậy, ngay cả hài đồng ba tuổi cũng không mắc mưu, huống chi là đỉnh đỉnh đại danh Hải hồ ly Đặng Tử Minh?

"Ha ha. . . . ." Vương Trung Nghĩa ôm bụng mà cười, "Ta hiểu rồi. Người này bên trong và bên ngoài không đồng nhất nha. Ê! Ta hỏi người, chẳng lẽ người không muốn ra trận đánh giặc? Muốn đến mức ngứa tâm can? Ta thì rất rất muốn đó! Ta chỉ mới đánh mấy trận thôi mà đã ghiền tới mức muốn được đánh trận mỗi ngày rồi nè!"

Đặng Tử Minh xoay mặt lại nhìn Vương Trung Nghĩa, nhưng lại chẳng nói gì.

"Ai nha, người cũng đừng nhỏ nhen như thế làm gì." Vương Trung Nghĩa vươn tay ra vỗ vỗ vai Đặng Tử Minh, "Tống Hiếu thật sự là chẳng biết gì về hải chiến đâu. Hắn cười ngửa đứng ở trên thuyền khiến ta nhìn mà muốn nôn hết mấy bận... Nếu người có năng lực như vậy thì làm tướng của bọn ta đi. Huynh đệ bọn ta không có ai ham sống sợ chết hết."

Tống Hiếu đứng ở sau lưng Vương Trung Nghĩa, tức giận đến mức bầm gan tím mặt thốt chẳng nên lời.

Đặng Tử Minh trầm mặc một chốc, lúc sau lại xoay sang nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng thượng người cảm thấy nên đánh Tề Soán Thiên thế nào đây?"

Kẻ vốn đang chống cằm ngồi xem kịch, chán đến nỗi sắp ngủ gật đến nơi là Ngao Thịnh, chợt nghe thấy Đặng Tử Minh gọi mà giật mình, vội chỉnh lại tư thế, đáp, "Tương kế tựu kế, nội ứng ngoại hợp, ba đường bọc đánh, cắt đứt đường lui, bắt ngay giữa trận."

Đặng Tử Minh nhú mày, giương mắt đánh giá Ngao Thịnh một phen, lúc sau lại hỏi, "Hoàng thượng nguyện ý tự mình đốc chiến (giám sát và đốc thúc tác chiến)?"

"Trẫm cũng đang có dự định này." Ngao Thịnh mỉm cười, đáp, "Đúng rồi, trẫm đoán lần này chắc người cần ít nhất ba quân tiên phong?"

Đặng Tử Minh gật đầu, đáp, "Một người là Ngư Hiễn. Hai người còn lại, một phải có kỹ năng bơi xuất sắc, một thì có võ công và kinh công giỏi."

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Nếu muốn tìm người có kỹ năng bơi xuất sắc thì trẫm xin đề cử một người có vận khí vô cùng tốt cho người." Nói xong, lại chỉ tay vào mặt Vương Trung Nghĩa, "Tên gốc đó đấy!"

Đặng Tử Minh quay đầu lại nhìn Vương Trung Nghĩa. Mọi người đều nghĩ y nhất định sẽ không bằng lòng, nhưng lại không ngờ y lại gật gật đầu, nói, "Được lắm."

"Thế còn trung lộ tiên phong?" Đặng Tử Minh ngoảnh lại nhìn Ngao Thịnh, "Người sẽ đảm nhiệm tiên phong chính?" [4]

Ngao Thịnh nghiêng đầu suy ngẫm, "Trẫm có một người vô cùng xuất sắc muốn đề cử với người."

Mọi người tò mò ngược lên nhìn Ngao Thịnh.

"Người thấy vị Thanh phu tử kia thế nào?" Đặng Tử Minh hoàn toàn không biết "Thanh phu tử kia" là ai nhưng dựa theo những gì Ngưu Hiến mách lại thì chắc có lẽ chính là yêu nghiệt lấy sắc mị quân trong những lời đàm tiếu... Chúng thần vừa nghe đến tên Thanh phu tử, nháy mắt sắc mặt đã trắng nhợt cả ra, không biết Ngao Thịnh có ý định gì.

Lúc này, Ngao Thịnh lại không chút hoang mang nói, "Mời phu tử vào triều."

Văn Đạt hướng ra phía cửa điện tuyên chỉ - Thịnh Thanh phu tử tiến cung diện thánh.

Không bao lâu sau, Tương Thanh từ bên ngoài đi vào, Ngao Thịnh vội khoát tay không cho Tương Thanh hành lễ, rồi lại quay sang hỏi, "Đặng Tử Minh, sinh mệnh của Thanh phu tử còn quan trọng hơn cả của trẫm. Trẫm tiến cử y làm trung lộ tiên phong của người. Người thấy thế nào?"

Đặng Tử Minh xoay mặt lại nhìn Tương Thanh một lúc, trong lòng khê động, "Đúng là không thể tin vào những lời đồn đãi."

Đặng Tử Minh lập tức quỳ xuống tạ ơn. Ngao Thịnh ở Lạc Hà khẩu ngự trên kim ngai đốc thúc quân tình, trong lúc nhất thời, đã truyền khắp trên dưới Thịnh Thanh.... Hải hồ ly Đặng Tử Minh tái xuất giang hồ, dẫn binh chống lại Tề Soán Thiên, và trung lộ tiên phong lại chính là phu tử của đương kim hoàng thượng - Tương Thanh.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

61.62.63

61| mật thám

Sau khi tan triều, Ngao Thịnh rời khỏi điện kim loan, một đường đi thẳng đến ngự hoa viên. Tương Thanh thần tình hồ hởi, từ cửa viện bước vào, đúng lúc trông thấy Ngao Thịnh nên vội cất bước đi nhanh đến bên cạnh hẳn.

"Có mệt hay không?" Ngao Thịnh quan tâm hỏi, "Đi nghỉ một lát đi?"

Tương Thanh lắc đầu.

Ngao Thịnh mỉm cười, "Trông người rất vui?"

Tương Thanh khẽ cười, gật gật đầu.

"Có thể cho ta biết lý do không?" Ngao Thịnh bước đến gần hơn một chút.

Tương Thanh ngẫm nghĩ rồi hỏi, "Ai đã khiến người thông suốt như thế? Tước Vĩ gia gia à?"

Ngao Thịnh xoa xoa cằm "Umm . . . Có một người."

Tương Thanh nheo mắt nhìn "Văn Đạt?"

Ngao Thịnh thoáng giật mình rồi nhướn mày "Thông minh lắm . . . Sao người lại biết?"

Tương Thanh cười nhưng không đáp, chỉ vui vẻ nói "Có gì ăn không? Ta đói quá!"

"Đi thôi." Ngao Thịnh nắm lấy tay Tương Thanh "Ta cũng chưa ăn gì. Chúng ta cùng đi!" Nói xong, cùng nhau bước đến thư phòng.

Cả hai vừa bước đến đình viện trước thư phòng thì liền nhìn thấy Tước Vĩ lão nhân và Mộc Lăng đang gọi đệ xưng huynh ăn uống tưng bừng . . . Thiệt tình, chưa gì mà đã chè chén linh đình như thế rồi!

"Ui?" Mộc Lăng miệng gặm chân gà, quay đầu nhìn đôi bạn trẻ vừa đến, "Hai người về rồi hả? Sao rồi? Tiểu tử Đặng Tử Minh kia có chịu mang binh ra trận không?"

Tương Thanh gật gật đầu.

"VẬY MỚI ĐƯỢC CHỨ!" Mộc Lăng gật gù cười "Ta đã bảo là con lừa ấy chỉ được cái mạnh miệng, nói một đằng nghĩ một nẻo, toàn thích dối lòng mình mà thôi!"

Tước Vĩ cũng không quên góp lời "Có Đặng Tử Minh ở đây thì trận này chúng ta thắng là cái chắc rồi. Đúng rồi, hã có hỏi người trận này đánh thế nào không?"

"Có chứ sao không." Ngao Thịnh hứng khởi đáp "Ta bảo với hã là chúng ta sẽ tương kế tựu kế, nội ứng ngoại hợp, ba đường bọc đánh, cắt đứt đường lui, bắt ngay giữa trận."

Tước Vĩ sững sốt một lúc lâu, chốc sau mới ngoác miệng cười nói, "Thằng nhãi nhà ngươi, thế mà cũng nghĩ ra được nha!"

Ngao Thịnh thi lễ, đáp, "Chiêu nhất tiễn song điều này đều là do lão sư dạy dỗ cả!"

"Tất nhiên rồi!" Lão nhân gia đắc ý vuốt vuốt râu "Hắn muốn bao nhiêu tiên phong?"

"Ba." Ngao Thịnh đáp.

"Uhm." Lão nhân vừa lòng gật gù, "Bao gồm những ai?"

"Ngưu Hiến là tả quân." Ngao Thịnh nói.

"Trung quân là ai?" Lão nhân lại hỏi.

Ngao Thịnh nhẹ nhàng kéo lấy tay Tương Thanh, "Là Thanh."

Mộc Lăng và Tước Vĩ chột ngẩn người ra. lát sau, Tước Vĩ mới gật gật đầu mà rằng, "Trẻ nhỏ dễ dạy quá ha!"

Mộc Lăng cũng gật đầu hòa theo, "Phải nha! Tự dừng lại thấy nhớ bộ dáng lang sói của ai đó ghê ta ời!"

Tương Thanh và Ngao Thịnh đồng thời trừng mắt liếc tên ưa phá bình kia một cái, ấy thế mà tên đó lại chỉ hắc hắc cười to.

"Thế còn hữu quân?" Lão nhân lại hỏi tiếp.

"Vương Trung Nghĩa." Ngao Thịnh đáp.

Mộc Lăng ngậm cái chân gà trong miệng, khó hiểu hỏi, "Thiệt tình là ta không tài nào hiểu nổi, tên Vương Trung Nghĩa ấy đến tột cùng có năng lực gì nha? Ta nhìn hoài nhìn mãi mà cũng nhìn không ra nha."

Tước Vĩ nâng ly rượu lên, cùng Mộc Lăng chạm cốc, thuận miệng nói "Tiểu tử ấy có vận khí tốt đến không tin nổi."

"Vận khí tốt thì được ích gì chứ?" Mộc Lăng vừa ngửa đầu cạn chén vừa khó hiểu hỏi.

"Aiiii!" Tước Vĩ lấy cái chân gà chia chia vào mặt tên đệ đệ vong niên của mình rồi nói, "Có thể mà hiền đệ cũng không hiểu nữa là sao. . . Mọi chuyện thành bại đều nhờ vào một tên vương tử (người may mắn) cả hết đấy!"

Mộc Lăng đang vui vẻ nhóp nhép nhai, rồi lại chột ngây ra, ngẩng đầu lên nhìn lão huynh Tước Vĩ, nhú mày hỏi "Vương gì cơ?"

"Cái gọi là thiên thời địa lợi nhân hoà . . ." Tước Vĩ lão nhân mặt đầy hiểu biết nói, "đơn giản chỉ là, ra đường, ô rách, mưa ướt đầu mà thôi"

Tương Thanh và Ngao Thịnh cũng ngồi vào bàn nhập tiệc với đôi huynh đệ vong niên kia. Văn Đạt nhanh nhẹn dọn bát đĩa lên cho hai vị chủ tử nhà mình. Hai người vừa ăn vừa hỏi Tước Vĩ, "Như thế có nghĩa là sao ạ?"

"Ha hả." Tước Vĩ gật gật đầu, dùng giọng ta đây biết tuốt mà giải thích cho đám con trẻ, "Thế này nhé, có một tên xúi quẩy, mà thôi, mượn tạm Tống Hiếu ra làm ví dụ đi. Tống Hiếu nhà chúng ta, buổi trưa trời nắng chang chang đột nhiên nổi hứng muốn ra đường dạo chơi. Bởi vì ngoài đường có quá nhiều người qua kẻ lại, chen kín cả lối đi nên hắn phải nép sát vào tường mà đi. Đang tung tăng đi, không biết từ đâu, có một chiếc ô rớt xuống ngay đầu hắn. Tống Hiếu giận quá, mắng một tiếng rồi lại tung tăng đi tiếp. Rồi bỗng, trời chuyển mây đen, mưa giông kéo đến, Tống Hiếu suy nghĩ một hồi rồi quyết định quay trở lại nhặt chiếc ô kia dùng tạm. Nhưng đến khi bắt chiếc ô kia ra thì mới hay nó đã rách đến không còn có thể rách hơn được nữa. Hắn tặc lưỡi nghĩ, biết vậy thì chả mất công mò về làm gì. Thế là Hiếu ta ném chiếc ô kia đi. Bởi vì không có ô nên hắn đi rất vội, mà còn phải chọn đi dưới mái hiên nhà người ta nữa. Vô tình, hắn đi ngang một ngôi nhà cửa mở rộng, trước cửa có một đại thẩm đang kịch liệt tát nước. Tống Hiếu vội tránh đi . . . nhưng trời khiến, hắn đụng phải một tiều phu đang thò một xe củi. Xe củi lật, thế là trời mưa ướt hết củi, chẳng còn bán buôn được chi. Tống Hiếu không còn cách nào khác là lấy tiền ra trả, nhưng tiền hắn mang theo không nhiều nên đành ngậm ngùi cho tiều

phu toàn bộ số bạc ít ỏi kia. Sau đó, Hiếu ta tiếp tục đi. Tình cờ, nhìn thấy có người đang bán ô. Hiếu vui vẻ chạy lại định mua nhưng lại nhớ ra mình hết tiền rồi. Hiếu càng nghĩ càng giận, nhắc chân đá bay viên sỏi ven đường. Và một lần nữa, trời khiến, viên sỏi đó bay trúng ngay đầu một ông lão đang ruy rẫy đi trên cầu. Các người nghĩ thử coi, Tống Hiếu có bao nhiêu khí lực hả? Chỉ với một cú sút kia thôi, ông lão đã chới với, ngã lộn đầu rớt xuống sông. Hiếu vội nhảy xuống cứu người. Song, không may là khi vớt lên thì ông lão đã chết. . . Thế là Tống Hiếu nhà chúng ta lập tức bị đưa lên cho quan xét xử. Hẳn mang danh ngộ sát nên phải sung quân ra biên cương, chịu mười năm lao ngục."

Lão nhân gia nói một tràng lên giọng xuống giọng đầy biểu cảm xong mà ba tên kia chỉ ngáo mặt ra nhìn. Một lúc lâu thật lâu sau, kẻ vô sỉ nhất trong cả ba mới cong môi lên hỏi, "Bộ lão có thâm cừu đại hận gì với Tống Hiếu sao?"

Lão nhân bĩu môi, "Chỉ là ví dụ thôi mà. . . Nếu các người còn không hiểu thì ta lại thêm một ví dụ nữa nhé. Có một tên rất chi là may mắn, tỷ như Vương Trung Nghĩa chẳng hạn. Một trưa trời nắng như đổ lửa, hẳn cũng nổi hứng muốn ra đường dạo chơi giống Tống Hiếu. Trên đường người đông ơ là đông. Hẳn cũng phải nép vào tường mà đi. Đang đi, một chiếc ô từ trên trời rớt xuống dưới chân hẳn. Vương Trung Nghĩa vốn không suy nghĩ gì sâu xa, chẳng quan tâm xem nó là lành hay nát, mà chỉ thấy mình may ơ là may. Hẳn liếc ngang liếc dọc xem thử có ai để ý không, rồi nhanh tay mà nhặt chiếc ô kia lên làm của riêng. Đi được vài bước thì trời bỗng đổ mưa ầm ầm. Vương Trung Nghĩa mừng thầm, khen ông trời thật sự có mắt, nhặt được ô đúng lúc trời ô. Hẳn vừa định bung ô ra thì chợt nhìn thấy có một tên khất cái đang co ro ngồi chồm hổm bên góc đường, trông đáng thương vô cùng. Vương Trung Nghĩa thấy thế bèn bước đến gần, đem hết tiền trên trên người ra cho khất cái kia, lại còn đem cả ô cho người đó. Vương Trung Nghĩa làm chuyện tốt xong thì tung tăng đi tiếp, còn chưa đến ngôi nhà lớn kia thì đại thẩm đã ngồi tát nước xong rồi.

Hắn vừa tránh những vũng nước dưới đất vừa cúi đầu đi. Do không nhìn đường mà hắn không thấy một chiếc xe củi đang đi đến. Rồi rầm một cái, chiếc xe đó đụng hắn ngã lăn cù đèo. Tiều phu ngượng ngùng, chết sống muốn thường tiền cho Vương Trung Nghĩa. Vương Trung Nghĩa tay cầm tiền, chân đứng đĩnh đi về phía trước. Vừa may có người đang bán ô. Vì thế, hắn liền mua ngay cho mình một chiếc. Vương Trung Nghĩa vui vẻ dạo bước trên phố, vừa che ô vừa đá đá mấy hòn sỏi dưới chân. Bởi vì đang rất hồ hởi nên hắn không dụng sức sút mấy viên sỏi cho lắm. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, thấy một ông lão đang run rẩy bước trên cầu. Vương Trung Nghĩa vội bước đến gần, che ô cho ông lão còn đòi đưa ông về nhà. Về đến nhà, hắn mới biết được ông lão kia lại là viên ngoại giàu có của vùng đó. . . Ông lão rất có cảm tình với Vương Trung Nghĩa nên đã nhận hắn làm con nuôi. . . Và, tình cờ thay, ông lão đó lại có một khuê nữ, nên bèn gả nhi nữ của mình cho hắn. Vài năm sau, ông lão đó chết đi, Vương Trung Nghĩa kế thừa gia sản. Lại qua thêm vài năm, thiên hạ đại loạn, Vương Trung Nghĩa vốn chuẩn bị gói ghém hành lý chạy trốn, lại phát hiện vị hoàng đế khi đó chính là tên khất cái mà năm xưa hắn từng bố thí ngân lượng, và còn nhường luôn cả chiếc ô rách kia. Hoàng đế cảm động về ân tình năm nào của Vương Trung Nghĩa, nói nếu năm xưa, không có chiếc ô và vài vụn bạc kia thì sẽ không có ngày giành được giang sơn như hôm nay, nên phong hầu cho Vương Trung Nghĩa, cả đời được vinh hoa phú quý. Hắn sống đến một trăm tuổi thì chết già tại nhà, lại còn được hoàng đế xây cho một ngôi từ đường, cử hành quốc tang, lưu danh sử sách!"

Lão nhân nói xong, tiếp tục gặm chân gà.

Tương Thanh và Ngao Thịnh quay ra nhìn nhau. Mộc Lăng đập bàn cười to, "Lão huynh, huynh đúng là tài cao hơn người a!"

"Chuyện này chỉ khác nhau ở mỗi chỗ là khi chiếc ô rớt xuống mà thôi." Tước Vĩ sáng khoái cười nói, "Luận nhân phẩm, khí phách, năng lực, Tống Hiếu tuyệt đối hơn Vương Trung Nghĩa bội phần. Những chuyện Vương

Trung Nghĩa biết làm thì Tống Hiếu cũng biết. Chẳng qua, nếu muốn trách thì trách hẳn lúc bước ra cửa thì bước nhầm chân. Người này hôm nay bước chân trái ra cửa thì có thể bị lãnh tai ương chịu cảnh lao ngục còn người kia vì bước chân phải nên cả đời đại phú đại phú . . . Cái này gọi là vận khí!"

Tương Thanh và Ngao Thịnh đều thở phào một hơi, nhìn Tước Vĩ nói, "Lão nhân gia đúng là bát học tinh thâm."

Lão nhân gia khoái trá cười, nói, "Đặng Tử Minh và Tống Hiếu đều là danh tướng, mười năm mới có một lần. Còn Vương Trung Nghĩa chỉ là một phó tướng thiên cận ngọc nghếch nhưng . . . trăm năm cũng chỉ tìm được một người như hẳn. Nhãi con Ngao Thịnh có biết điều này muốn nói lên cái gì không?"

Ngao Thịnh lắc lắc đầu.

"Đồ đần." Tước Vĩ khẽ cười, "Vượng tử phò đế vương vượng.(1) Thời vận của người đã đến rồi. Ngay cả ông trời già cũng đứng về phía người, thế thì người còn điều gì mà phải lo lắng nữa?!"

Ngao Thịnh nghe xong thì cũng há miệng ra cười to. Mộc Lăng ghé vào tai Tương Thanh thủ thủ, "Ông già này rất kiêu ngạo, tuy rằng là đang thịnh nọt nhưng nghe ra thì thấy chả giống chút nào!"

Tương Thanh bật cười, nhưng dẫu có thế nào cũng phải thừa nhận rằng, những lời này của lão nhân gia nghe rất đã tai, tuyệt đối có công năng tăng thêm sĩ khí cho người nghe.

.....

"Hắt xì. . . . ." Tống Hiếu đang ngồi dùng bữa lại đột ngột giật mình hắt xì mấy cái liền.

Vương Trung Nghĩa vội vội vàng vàng ôm rịt bát cơm vào người, "Huynh đệ à, đang ăn cơm mà cũng hắt hơi là thế nào? Không biết thế là lãng phí lắm sao? Hay là thấy đồ ăn nhiều quá nên ngán rồi?"

Ngưu Hiễn, Đặng Tử Minh và Tề Tán ngồi cùng bàn cũng không nhịn được mà cười. Tống Hiếu trừng mắt liếc Vương Trung Nghĩa một cái, rồi xoa xoa mũi, tự dưng lại cảm thấy toàn thân không được thoải mái chút nào.

"Tề Tán huynh." Vương Trung Nghĩa không buồn để ý đến ánh nhìn giận dữ của ai kia mà quay sang hỏi Tề Tán bên cạnh, "Sao lúc nào ta cũng thấy huynh cẩn thận hết vậy? Thật ra là huynh đang đề phòng ai chứ?"

Đặng Tử Minh và Tống Hiếu đều có chút giật mình nhìn Vương Trung Nghĩa - tên Vương Trung Nghĩa này đừng nhìn gã vẻ ngoài lỗ mãng, thật ra thì có lúc gã cũng nhạy cảm lắm, chẳng hạn như việc có thể nhìn ra được Tề Tán luôn luôn cẩn thận đề phòng.

"Uhm. . ." Tề Tán thoáng có chút chần chừ, "Là một người nào đó trong triều."

"Một người nào đó là ai?" Vương Trung Nghĩa tò mò.

Tề Tán bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Ta cũng không rõ đối phương là ai . . . Nhưng ta biết, trong triều có một người tùy thời có thể tham dự vào chính sự, rồi mang những chuyện đã xảy ra đó tiết lộ với phụ thân ta."

"Người có thể can hệ vào chuyện triều chính thì chẳng phải chính là trọng thần đấy sao?" Ngưu Hiễn quay sang nhìn Đặng Tử Minh nhà mình, nói, "Nguyên soái, trong triều có mật thám của lão tặc Tề Soán Thiên a."

"Cho nên hoàng thượng lần này cũng không ngại che giấu gì. . ." Tống Hiếu nói, "Chuyện của Đặng tướng quân, người đã sớm chiếu cáo thiên hạ rồi."

"Hả, trong triều có mật thám! Nhưng có thể là ai được nhỉ?" Vương Trung Nghĩa sờ sờ cằm, "Chắc chắn không phải là hai vị lão tướng Quý Tư và Mặc Tây Nhung rồi. Lại càng không phải là hai người huynh đệ Diệp Vô Quy và Uông Càn Khôn của ta. Còn thượng thư thị lang nhìn mặt tuy giống cáo già thật nhưng cũng không có khả năng . . . Ta nghĩ rất có thể chính là Quan Khế? Ta nhìn hấn chẳng thuận mắt chút nào!"

"Quan Khế?" Đặng Tử Minh chau mày, tựa hồ là đang nhớ đến chuyện gì.

"Đúng rồi, Đặng tướng quân, không phải trước kia huynh làm quan của tiền triều sao? Thế huynh có biết gì về tên Quan Khế đó không?" Vương Trung Nghĩa hỏi.

"Cái tên Quan Khế này, hình như ta đã từng nghe qua ở đâu rồi . . . Người này hình như có quan hệ với Thụy Vương thì phải." Đặng Tử Minh đang suy nghĩ, đột nhiên nhíu mày, "Không nhiều người biết đến việc này lắm, song ta lại là một trong số đó. Nếu các người không nhắc thì ta cũng không nghĩ đến."

"Chuyện gì cơ?" Tống Hiếu vội truy vấn.

"Trước khi Thụy Vương công khai tạo phản đã từng mượn sức không ít đại thần. Khi đó, ta cảm thấy lão cứ thần thần bí bí, tựa hồ có chút phản tâm, nên đã âm thầm giám thị lão. Lúc ấy, nhị hoàng tử Thần Quý thân thể rất yếu ớt. Lúc mười tuổi từng lâm bệnh nặng, sau đó ngự y nói là không thể cứu được. Khi ấy Thụy Vương đã mưu đồ muốn đưa Quan Khế lên thay thế vị trí của nhị hoàng tử, để làm một con rối, dù sao thì lúc đó cũng chẳng ai quan tâm đến huyết thống hoàng gia là mấy." Đặng Tử Minh vừa nói vừa gật gù, "Ta vẫn còn nhớ rõ gương mặt của kẻ đó, đích thị là Quan Khế."

"Thế thì nguy rồi." Tống Hiếu sờ sờ cằm, nói, "Triều đình lớn như vậy, nếu có mật thám thật thì không phải sẽ rất loạn sao. Hơn nữa, nếu để Tề

Soán Thiên biết được chúng ta bày binh bố trận thế nào thì chẳng khác gì để cho lão ta thắng."

Đặng Tử Minh nghe xong, đột nhiên nhú mày, tựa hồ là vẫn đang suy nghĩ chuyện gì. Rồi chợt, hần bỗng đập bàn cười to. Giọng cười của hần lớn đến mức cấm quân đóng đô cách đó cả dặm còn nghe được nữa là.

Ngưu Hiến đứng bật dậy, vội vàng đóng cửa lại. Tống Hiếu tò mò hỏi, "Đặng tướng quân, sao huynh lại cười?"

"Ha ha. . . . ." Đặng Tử Minh càng không ngừng cười như bị ai cù lét, "Tuy không cam tâm nhưng mà vẫn phải nói, chúng ta tất cả đều là một bọn đầu người óc heo!"

Vương Trung Nghĩa xem xét bát cơm của Đặng Tử Minh một lúc, tự hỏi, bên trong không có gì lạ, bản thân hần lại chẳng uống rượu ấy vậy mà cũng lên cơn nói sảng được sao?

"Các người còn có nhớ lúc ở trên kim loan điện ta đã hỏi hoàng thượng phải đánh Tề Soán Thiên thế nào, và người đã đáp ra sao không?" Đặng Tử Minh thôi không cười nữa mà nghiêm chỉnh hỏi mọi người.

Tề Tán nhớ lại, nói, "Tương kế tựu kế, nội ứng ngoại hợp, ba đường bọc đánh, cắt đứt đường lui, bắt ngay giữa trận."

Tề Tán nói xong, Tống Hiếu cũng vỗ đầu, nói, "Cao minh a. . . . . Thì ra hoàng thượng đã sớm nhìn thấu!"

Tề Tán cũng gật gật đầu, góp lời, "Ta cũng không nghĩ tới. . . . . Nguyên lai, hoàng thượng đã sớm nhìn ra được mọi chuyện. May mà Vương tướng quân đã hỏi ta như thế, bằng không. . . vì sự ngu muội của bản thân mà chúng ta cô phụ kế sách và cơ hội mà hoàng thượng đã bày ra."

"Này!" Vương Trung Nghĩa và Ngưu Hiên đều tỏ ra bất mãn, mờ mịt hỏi ba tên vẫn luôn mồm cảm thán kia, "Mấy người đang nói gì vậy, nghe không hiểu gì hết trơn?"

Đặng Tử Minh và Tống Hiếu mặc kệ không thèm đáp, tiếp tục cúi đầu và cơm. Tề Tán thì còn chút nhân tính hơn, chậm rãi giải thích, "Kế sách lần này của hoàng thượng chính là nhất tiễn song điêu."

Vương Trung Nghĩa chớp chớp mắt mấy cái, thiệt tình là càng nghe thì càng chẳng hiểu chi, "Nhất tiễn song điêu?"

Ngưu Hiên gãi gãi đầu, "Các người không dùng thành ngữ thì chết à? Ta nghe mà đầu nó cứ quay mòng mòng nè!"

Đặng Tử Minh cười nói, "Mau ăn cơm đi! Lát nữa còn phải đến Lạc Hà khẩu xem quân binh thao diễn đó. Ai còn không hiểu thì chốc nữa cũng đi chung luôn đi. . . Đếm xem thử thật ra tên nào là mật thám a!"

Tống Hiếu và Tề Tán cùng gật gù tỏ vẻ đồng ý -- cứ vậy đi!

Ngưu Hiên và Vương Trung Nghĩa liếc nhìn nhau, quyết định không hỏi han thêm gì nữa, cúi đầu chuyên tâm và cơm. Dù sao mơ mơ hồ hồ như thế cũng không có gì là không tốt.

.....

Bát đĩa trên bàn vừa được dọn xuống thì Văn Đạt đã nhanh nhẩu gọi người dâng trà lên. Ngao Thịnh và Tương Thanh vừa nâng tách uống một ngụm thì bên ngoài đã có người tiến vào bẩm báo, "Hoàng thượng, buổi chiều hôm nay Đặng tướng quân sẽ thao diễn quân binh ở Lạc Hà khẩu để chuẩn bị cho trận chiến với Tề Soán Thiên. Ngài ấy xin dâng danh sách người đi xem thao diễn, mong hoàng thượng xem qua ạ."

Ngao Thịnh tiếp nhận bảng danh sách, chỉ liếc nhìn sơ qua một lần, rồi khẽ nhếch khóe miệng lên cười.

Tương Thanh cũng ghé người lại gần, cười nói, "Xem ra Đặng Tử Minh không khiến người thất vọng!"

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói với binh lính vừa đưa tin, "Trở về nói lại với Đặng Tử Minh, bảo y hãy thao diễn thật tốt vào, để cho quần thần được mở rộng ra tầm mắt."

"Dạ!"

---

(1) vượng tử phò đế vương vượng: nguyên tác trong QT là "tương vượng tặc đế vương vượng", dịch từng chữ ra thì có thể hiểu là "chữ vượng đi liền với thịnh vượng của đế vương". Nhưng vì mình thấy, để nguyên hán việt đọc không xuôi nên đành mạo muội sửa lại thành "vượng tử phò đế vương vượng", nghĩa là "người may mắn sẽ phò trợ cho hoàng đế của mình ngày thêm thịnh vượng". Câu này, đọc lên nghe thấy nó có vần có điệu hơn với lại cũng ăn-rơ với phần trước đó hơn.

~*~

62 | hải chiến

KHI TƯƠNG THANH và Ngao Thịnh như hình với bóng đi đến Lạc Hà khẩu thì bên bờ duyên hải đã neo đầy những thuyền là thuyền. Ở giữa một rừng chiến thuyền ấy là một con thuyền vừa to vừa bắt mắt. Đây là thuyền chủ soái được dành riêng cho Ngao Thịnh. Còn thuyền tiên phong của Đặng Tử Minh thì neo ngay ở phía trước. Nói không phải đùa, thuyền tiên phong kia trông vô cùng nhỏ gọn đến không thể tưởng tượng nổi.

Tước Vĩ cũng hưng trí bừng bừng chạy tới xem náo nhiệt, vừa thấy thuyền tiên phong chỉ to bằng ngón tay út kia của Đặng Tử Minh thì liền giậm chân tru mỏ lên nói, "Tiểu tử này cũng quá cao ngạo mà. Hắn coi Tề Soán Thiên là khí mà đem ra bõn cợt xem thường sao!"

Tương Thanh khó hiểu, hỏi lão nhân gia, "Gia gia sao người lại nói vậy ạ?"

"Nguyên soái sao lại đi con thuyền bé tẹo teo thế này được cơ chứ?" Tước Vĩ rất không tán thành mà xua tay, "Lão tặc Tề Soán Thiên lại thiện dùng giao nhân, Đặng Tử Minh làm như vậy không phải là tự đưa dê vào miệng cọp sao chứ?"

Tương Thanh nghe xong gật gật đầu, "Gia gia nói thử xem, liệu Đặng tướng quân là đang đánh lừa kẻ địch hay là thật sự bố trận như thế ạ?"

Lão nhân cười, khe khẽ lắc lắc đầu, "Cái này khó nói lắm . . . Song, người đoán thử xem nào . . . Nếu đến lúc giao chiến, Tiểu Đặng mai phục sẵn trên thuyền thì đám giao nhân kia không phải là tự chui đầu vào lưới sao?"

"Tề Soán Thiên cũng không phải là đồ ngốc, vị tất lão ta sẽ tin?" Mộc Lăng nhỏ giọng hỏi.

"Hắc hắc." Tước Vĩ vuốt vuốt râu, "Thế thì phải xem thử màn trình diễn tương kế tựu kế kia của Đặng Tử Minh sẽ xướng theo cách nào nha."

Tương Thanh quay sang nhìn Mộc Lăng, cúi đầu không nói.

Không bao lâu, thao diễn chính thức bắt đầu. Đại đa số quan viên chỉ có thể đứng ở phía xa xa bờ mà nhìn. Chỉ có những ai có tên trong danh sách thì mới có thể đi lên thuyền chủ soái, cùng Ngao Thịnh sóng vai xem thao luyện.

Đặng Tử Minh vì muốn cho các vị văn nhân hiểu được hải chiến là thế nào nên đã an bài một số giáo úy thủy quân đứng gần đấy, nhằm khi nào có ai không hiểu thì còn biết đường mà hỏi han chỉ dẫn.

Ngao Thịnh dẫn theo Tương Thanh, Mộc Lăng và Tước Vĩ lên thuyền chủ soái. Chúng thần thấy vậy nhanh cúi người hành lễ.

Ngao Thịnh khoát tay, ý bảo tất cả mọi người đều đứng lên cả đi, rồi đây hứng thú quay sang hỏi Đặng Tử Minh, "Thuyền chủ soái này không được lớn lắm. Khanh không sợ sẽ bị bọn giao nhân của Tề Soán Thiên đâm thủng sao?"

Đặng Tử Minh lắc đầu, nói, "Hoàng Thượng. . . . .Người nhìn xem!"

Mọi người nhìn theo hướng tay của Đặng Tử Minh, chỉ thấy trong phạm vi không xa thuyền chủ soái có hơn mười chiếc thuyền câu dáng vừa dài vừa mảnh. Nhìn được một chốc, chẳng ai còn biết đâu là thuyền đâu là gỗ vụn trôi bồng bềnh trên sông.

"Tốt lắm." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Xem ra khanh đã thu xếp đâu vào đó hết rồi nhỉ . . . .Trời không còn sớm nữa. Chúng ta mau bắt đầu thôi."

"Hoàng Thượng, người hãy vào trong khoang thuyền, dùng viễn kính (ống nhòm) ngồi xem đi ạ." Đặng Tử Minh duỗi tay về phía khoang thuyền, bày ra một tư thế xin mời rất là đẹp mắt.

Ngao Thịnh nhíu mày hỏi, "Tại sao phải vào trong khoang thuyền? Bên ngoài này sẽ rộng rãi và thoáng đảng hơn chứ?"

Đặng Tử Minh cười đáp, "Hoàng Thượng tự mình đốc chiến, chính là vì muốn ủng hộ chí khí của các tướng sĩ. Người ta thường bảo no quá mất ngon.(1) Vì thần không muốn chúng binh nhìn thấy hoàng thượng quá sớm. Thời điểm tốt nhất để hoàng thượng xuất hiện chính là khi đang giao chiến."

"Có lý lắm." Ngao Thịnh vừa định xoay lưng bước vào trong thì Đặng Tử Minh lại nói tiếp, "Xin mời Thanh phu tử cũng hãy vào bên trong cùng hoàng thượng."

Tương Thanh khó hiểu nhìn Đặng Tử Minh, "Ta không phải là trung quân tiên phong sao? Ta không cần thao tập à?"

"Thanh phu tử lần này tác chiến chính là nhân tố then chốt để đánh bại Tề Soán Thiên, vì vậy không thể để người khác nhìn thấy. Bên cạnh đó, Thanh phu tử lại cần phải xem cho kỹ lần thao diễn này nên xin phu tử hãy vào bên trong khoang thuyền cùng xem với Hoàng thượng."

Tương Thanh vốn định nói bản thân y và chuyện khích lệ sĩ khí gì gì đó không can hệ gì đến nhau nên đứng ngoài xem là được rồi . . . . Nhưng lời còn chưa kịp thốt thì đã bị Ngao Thịnh túm lấy tay áo kéo tuột vào bên trong.

Tước Vĩ vừa định cất bước đi theo thì lại bị Mộc Lăng kéo lại.

Tước Vĩ khó hiểu địa quay đầu lại nhìn, "Sao vậy tiểu đệ? Đệ muốn đứng ngoài phơi nắng à!"

Mộc Lăng trợn mắt xem thường, "Hãy da, không phải bình thường lão huynh hay bảo bản thân biết binh pháp như thần sao? Lúc này mà huynh mò vào trong ấy phá đám thì coi chừng đồ đệ của huynh oán hận huynh đời đời luôn đó!"

Tước Vĩ cầm quạt hương bồ phẩy phẩy, cau mày nói, "Ai nha, không thể nào đâu? Ở đây thì làm ăn được gì chứ? Thăng nhãi Ngao Thịnh nhà ta còn tâm tư đâu mà trộm ăn đậu phụ chứ?"

"Hãy da, lão huynh không thấy mấy ngày nay hai người họ bận tối tăm mặt mũi sao. Trông mặt Ngao Thịnh thì biết. Hãn kiềm nén đến nổi mặt xanh môi tái hết rồi kìa!" Mộc Lăng vừa nhìn đôi mắt lang sói vừa rời của

Ngao Thịnh là biết. Bộ dạng lúc hấn kéo Thanh vào trong khoang thuyền trông cứ như con sói đói lôi miếng mồi của mình vào hang mà xơi gọn cả. Nếu bây giờ mà có ai ngu dại chui đầu vào thì nhất định sẽ bị sói Thịnh dẫn cho một trận. Đang nghĩ ngợi chuyện đôi trẻ bên trong thì Mộc Lăng bỗng nhớ ra điều gì, vuốt vuốt cảm tự hỏi, "Không phải chỉ đi Giang Nam thôi sao, tìm có mấy cây nấm quanh mộ người chết thôi mà cũng lâu như vậy là sao? Đúng là ngu lâu dốt bền khó dạy dỗ, dạy dỗ hoài vẫn còn ngu."

Tước Vĩ leo lên boong thuyền ngồi, dùng quạt che nắng, lòng cũng không quên xỏ xiên - Đặng Tử Minh cũng rỗi hơi dừ nhĩ, không chỉ lo củng cố sĩ khí của binh lính mà còn muốn nâng cao tinh thần của Ngao Thịnh nữa.

Sau đó, Đặng Tử Minh phát cờ ra hiệu bài binh bố trận. Ba tiếng pháo vang lên, thủy quân bắt đầu thao diễn.

Tương Thanh đi theo Ngao Thịnh vào bên trong khoang thuyền, lại phát hiện còn phải đi sâu xuống dưới nữa . . . . Trong cùng là một gian phòng hoàn toàn kín mít. Bên trong có một cái bàn và bốn cái ghế. Bước tường gỗ phía trước gắn sẵn hai cái viễn kính cực đại, có thể nhìn thấy rõ mồn một toàn bộ quang cảnh thủy chiến bên ngoài.

"Bên trong chiến thuyền còn có cả gian phòng thế này sao?" Tương Thanh tò mò nâng viễn kính lên nhìn ra bên ngoài, rồi lại quay đầu hỏi Ngao Thịnh nói, "Viễn kính này thật là lợi hại. . . Trước đây, ta chỉ thấy được viễn kính nhỏ thôi chứ loại lớn như vậy thì chưa bao giờ cả. Nhìn mọi thứ rõ thật đấy. Nó làm bằng ngọc lưu ly à?"

Ngao Thịnh khóa cửa lại, không yên lòng đi đến bên cạnh Tương Thanh, chợt cảm thấy miệng khô lưỡi đắng . . . Vì trận chiến này mà ai cũng bận rộn cả. Tương Thanh cả ngày chạy ngược chạy xuôi, còn hấn thì hằng đêm phải gồng mình nghiên cứu binh thư chiến pháp cùng Tước Vĩ. Hai người đã lâu lắm rồi không được yên yên tĩnh tĩnh ở bên nhau. Hấn đã tìm nhiều

giải pháp rồi nhưng ngay cả một lọn tóc của Tương Thanh cũng chưa được vượt nữa. . . Có phải trông hẩn nhẩn nhìn đến mức nhìn như chết rồi hay không? Nếu không thì sao Đặng Tử Minh kia lại nhìn ra, còn cố tình an bài cho hẩn và Thanh có dịp được ở riêng với nhau như thế?

Tương Thanh thì lại hoàn toàn không để ý đến vẻ bất thường kia của Ngao Thịnh, chỉ quan tâm nhìn màn thao diễn bên ngoài. Chiến thuyền của Vương Trung Nghĩa và Ngư Hiễn đã ra xa bờ. Tương Thanh không ngừng tán thưởng, "Mấy chiếc thuyền này trang bị thêm cánh buồm nên tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn hẳn nhỉ. . . Vương Trung Nghĩa cũng không đơn giản, rõ ràng trước đây còn chẳng biết thủy chiến làm gì ấy vậy mà bây giờ đã có thể đứng trên đầu thuyền chỉ huy mọi người rồi."

Tương Thanh nói liền một mạch nhưng lại chẳng nghe thấy Ngao Thịnh nói năng gì, bèn xoay mặt sang nhìn. Ngao Thịnh đã sớm đứng bên cạnh y, kê mặt sát rạt vào. Tương Thanh vừa quay đầu lại thì liền chạm ngay vào môi Ngao Thịnh.

Tương Thanh bị hẩn dọa cho nhảy dựng, bước lui lại một bước dài, trừng mắt nhìn Ngao Thịnh xấn đến như đang vồ mồi.

"Này này." Tương Thanh vội ngăn con sói kia lại, "Đây đã là lúc nào mà người còn có tâm trạng làm thế nữa hả?"

Ngao Thịnh nhướn mày nói, "Hiện tại chúng ta cô nam quả nam ở trong cùng một gian phòng tối tăm kín mít, bên ngoài là tiếng dấm đá nhau, bên trong dù có kêu rên lớn cỡ nào thì cũng chẳng có ai nghe thấy đâu. Đây đúng là cơ hội ngàn năm mà. . ."

Ngao Thịnh nói còn chưa xong thì đã bị Tương Thanh đập cho một cước, "Người lại nói bậy bạ gì vậy?"

Ngao Thịnh xoa xoa chân, ai oán nhìn Tương Thanh.

"Người không xem thao diễn sao?" Tương Thanh chỉ chiếc viễn kính kia, "Mọi người đang bài binh đấy."

Ngao Thịnh bật cười, đáp, "Đây là màn Đặng Tử Minh diễn cho thiên hạ xem chơi thôi. Mục đích của hắn là muốn dẫn dụ mật thám ra. . . Ra đó đứng nhìn thì được ích gì? Hắn mời chúng ta vào đây là vì không muốn hai ta phải đứng xem. Càng xem càng thêm phiền. Dù sao đây cũng chẳng phải là chiến thuật dùng để đánh Tề Soán Thiên."

Tương Thanh suy nghĩ rồi hỏi, "Đúng rồi, người nghĩ gì về chuyện chuyện Đặng Tử Minh bảo rằng Quan Khế có quan hệ với Thụy Vương?"

Ngao Thịnh cau mày, có vài phần bất mãn nói, "Người đang ở bên cạnh ta mà lại nghĩ đến nam nhân khác là sao?"

Tương Thanh trừng mắt liếc hắn, ý muốn răn đe - nếu người còn dám ăn nói hàm hồ lần nữa thì ta sẽ không khách khí với người - sau đó lại xoay đầu nhìn trận thao diễn ở bên ngoài, thuận miệng nói, "Ta thì lại cảm thấy khả năng Quan Khế cấu kết với Tề Soán Thiên không lớn."

"Hả? Tại sao?" Ngao Thịnh đi đến phía sau Tương Thanh, vòng hai tay ra ôm lấy thắt lưng y. Tương Thanh cúi đầu nhìn đôi tay không yên phận kia mà thầm nhủ - nhịn đi, cứ tập trung xem bên ngoài là tốt rồi.

Khắc sau, Ngao Thịnh lại đem cằm đặt lên trên vai Tương Thanh. . . Tương Thanh tiếp tục nhẫn nhịn. Cuối cùng, Ngao Thịnh kề mặt hắn vào sát má Tương Thanh. Vì cảm thấy phần tóc mai của y cứ đâm vào mặt mình mà quay sang thối thối vài cái vào tai Tương Thanh. . . Kết quả là, Tương Thanh không thể nhịn thêm được nữa.

"Người còn muốn nháo đến khi nào nữa hả?" Tương Thanh xoay mặt sang trừng hắn. Ngao Thịnh lại đúng lý hợp tình đáp trả, "Ta cũng muốn xem, dựa vào đâu mà chỉ mình người được xem?"

Tương Thanh thở dài nói, "Ở đây có đến hai cái viên kính. Người cứ qua đó mà xem!"

"Ta thích cái này hơn." Ngao Thịnh mỉm cười, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai Tương Thanh, thậm chí lại còn nhe răng ra cắn một cái . . . . .

Nháy mắt, vùng tai Tương Thanh đã đỏ ửng lên, ngại ngùng mà thụi cho hấn một cái. Nhưng tay vừa vươn ra thì Ngao Thịnh bỗng nói, "Chậm quá đi!"

Tương Thanh sửng sốt, thầm hỏi -- gì cơ?

Nhưng chỉ vì một khắc lơ là thiếu cảnh giác này mà Ngao Thịnh đã chiếm được tiên cơ, vươn hai tay ra chế trụ bả vai Tương Thanh, khóa hai tay y ra sau lưng . . .

Võ công của Tương Thanh đúng là giỏi hơn Ngao Thịnh thật đấy, nhưng tên hạ lưu này lại dùng phương thức lưu manh như thế, khiến y không tài nào thoát ra được. . . Chẳng những vậy mà Tương Thanh còn không thể dùng nội lực đánh bật Ngao Thịnh ra. Dẫu sao thì ngày khai chiến đã ngay trước mắt rồi, nếu Ngao Thịnh mà có sơ xuất gì thì Tương Thanh chẳng phải thành tội nhân thiên cổ hay sao.

Tương Thanh bởi vì lo lắng cho Ngao Thịnh mà quên mất một chuyện vô cùng quan trọng có liên quan mật thiết tới vấn đề tiết hạnh của bản thân. . . đó là, Ngao Thịnh cũng có một thân nội lực thâm hậu. Dù Tương Thanh có thật sự ra tay dần cho tên hoàng đế lưu manh này một trận thì hấn cũng chẳng đến nỗi bị thương nằm liệt giường đâu mà.

Mắt thấy Tương Thanh cam chịu ở thế hạ phong, Ngao Thịnh liền kê mặt sát lại gần, dùng hàm răng sói bén nhọn kia mà day day vành tai Tương Thanh. . . Đến khi cảm thấy tai y đã đỏ ửng lên thì lại dùng đầu lưỡi vói vào bên trong lỗ tai.

"Người. . . . ." Tương Thanh thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa, giận đến mức muốn đạp cho tên vô sĩ này nằm ngay đơ thẳng cẳng - Ưông cho y đã ra sức dạy dỗ con sói hoang này. Hắn hoàn toàn chẳng biết cái gì là một vừa hai phải, tiết chế bản thân!

Ngao Thịnh được một tất thì liền dầy mặt tiến thêm một thước. Tương Thanh nhắc chân, canh ngay đầu gối của hắn mà đạp cho một đạp.

"Úiii. . . . ." Mặc dù Ngao Thịnh mặt dầy hơn cả tường thành, không biết xấu hổ là gì nhưng ít ra thì hắn vẫn còn biết đau. Chỗ vừa bị đạp thiệt tình là đau thấu trời xanh luôn đó!

Quả nhiên, ngay tức khắc bả vai Tương Thanh không còn bị chế trụ nữa. Y xoay đầu nhìn lại thì đã thấy Ngao thịnh ôm chân xoa đầu gối, bi ai nói, "Thanh a~~, người ra tay cũng ngoan độc quá mà~~~"

Tương Thanh thấy hắn có vẻ đau thật, liền vừa lòng nói, "Đáng đời."

Ngao Thịnh xoa chân xong thì lại thấy Tương Thanh xoay người tiếp tục nhìn màn hí xướng bên ngoài, nản lòng ngồi xuống bên bàn.

Tương Thanh nhìn một lát, chợt không nghe thấy ở phía sau có động tĩnh gì nên quay đầu ngó chừng. Vừa xoay lại thì đã thấy Ngao Thịnh buồn rầu ngồi chống cằm bên bàn như oán phụ mong chồng.

Tương Thanh hỏi, "Người không xem ư?"

Ngao Thịnh sau một lúc lâu mới đáp một câu tỉnh rụi, "Người so với trận hải chiến kia còn thú vị hơn."

Tương Thanh cúi nhìn chân hắn, hỏi, "Còn đau không?"

Ngao Thịnh nhìn chân mình rồi nhú mày đau đớn đáp, "Chắc chắn là đã bị người đá gãy rồi. Lát nữa người phải dìu ta về. Ta đi không nổi nữa."

Tương Thanh trợn mắt lên nhìn, lo lắng nói, "Ta ra ngoài bảo Mộc Lăng vào xem cho người."

"Ai cần hẳn chứ." Ngao Thịnh vươn tay chỉ vào giữa ngực Tương Thanh, "Có người là được rồi. Người đến mà xem, chân ta gãy rồi này."

Tương Thanh không thèm nhìn hẳn, quay đầu lại tiếp tục nhìn ra bên ngoài. Không bao lâu sau, y lại chợt cảm thấy có người đứng sau duỗi tay đưa một chùm nho cho mình, "Ăn nho không?"

Tương Thanh lắc đầu, hiện tại bản thân đang xem thao diễn phấn khích đến mức chả muốn ăn gì.

Ngao Thịnh ngắt một quả nho xuống, đưa qua, "Thanh."

Tương Thanh liếc nhìn, hé miệng ra đón lấy.

Làn môi ấm áp khẽ chạm vào tay Ngao Thịnh. Hẳn thu tay lại ngắt thêm một quả nho nữa, bỏ vào miệng mình, không quên liếm ngón tay kia. . . Tay còn ngọt hơn cả nho nữa.

Tương Thanh nhổ vỏ nho vào tay, định chốc lát nữa sẽ vứt nhưng quả nho thứ hai lại được đưa đến bên miệng. Tương Thanh cũng không nhìn, hé miệng ra ăn. . . Cứ như thế, Thanh một quả, Thịnh một quả.

Khi chỉ còn lại một quả cuối cùng, Ngao Thịnh cho nó vào trong miệng mình, áp sát vào Tương Thanh. . . Tương Thanh theo quán tính quay mặt sang. . . Nhưng đầu gối lại chạm phải môi Ngao Thịnh. Hai người cùng cắn một quả nho.

Tương Thanh ngậy ra. Ngao Thịnh chớp thời cơ ấy mà khóa hai tay Tương Thanh, đặt y lên tường. Tương Thanh liền cảm giác thấy đầu lưỡi Ngao Thịnh đang đảo quanh trong khoang miệng mình, tựa hồ muốn lột vỏ quả nho kia xuống. . .

---

(1) Nguyên tác trong QT là câu "một tiếng trống đã đủ tăng sĩ khí rồi, nhiều quá sẽ mất tác dụng."

~*~

63 | đối chiến

ĐỢI ĐẾN KHI Tương Thanh giật mình tỉnh lại thì khoang miệng đã ngập tràn mùi vị của nho. Vị nho chua chua ngọt ngọt, tan ngay vào trong miệng khi vừa cắn vào. Phút chốc đã chẳng phân rõ đâu là nho đâu là nụ hôn của ai kia. . . Đúng là khiến người ta say mê mà.

Nụ hôn kéo dài thật lâu. Lúc sau, Ngao Thịnh mới chậm rãi lui lại, nhe răng chìa vỏ nho ra, lại còn không quên nháy mắt với Tương Thanh, như muốn hỏi - có thấy ta lợi hại không?

Song, gương mặt Tương Thanh lại không chút biểu cảm nào cả.

Ngao Thịnh giật mình cau mày. Không phải bình thường Thanh rất ghét hẳn giờ trò đánh lén như thế này sao? Còn nếu không thì cũng sẽ đỏ mặt hoặc nổi giận ùng ùng mà tấn cho hắn một trận. Hôm nay sao lại chẳng nói năng hành động gì hết nhỉ? Chẳng lẽ. . . Thanh đã dần dần tiếp nhận tâm ý của hắn?

Ngao Thịnh vui như mở hội, nhưng còn chưa kịp sung sướng khoái chí tới bến tới bờ thì Tương Thanh đã nheo mắt nhìn hắn đầy nguy hiểm rồi. . . Ế? Biểu cảm này Ngao Thịnh hẳn không còn lạ gì nữa nha. Đây rõ ràng là vẻ mặt Tương Thanh có trước khi muốn đập ai đó. . . Ngay tức khắc, một trận gió nhẹ khẽ nổi lên. Ngao Thịnh sợ hãi, nghiêng mình tránh sang một bên. Song, mép cười trong của hắn đã trúng một cước của Tương Thanh. Ngao Thịnh trợn mắt há mồm ra ai oán nhìn người dẫu yêu, "Thanh, người muốn phế ta hả? Ra tay cũng hiểm độc quá mà!"

Tương Thanh nheo mắt nhìn Ngao Thịnh một chốc rồi từ tốn nói, "Thà một lần đau còn hơn suốt đời bị đánh.(1) Ta sẽ thay trời hành đạo, trừ họa về sau."

Ngao Thịnh hít sâu một hơi dài, trừng mắt nhìn. Một thanh dao găm từ trong tay áo Tương Thanh vụt ra.

Ngao Thịnh lui ra sau từng bước dài, đến khi lưng chạm đến bức tường phía sau mới nói, "Thanh, nghịch gì không nghịch sao lại đi nghịch dao kéo thế này?"

Tương Thanh tựa hồ đã bị Ngao Thịnh chọc giận thật rồi, cắn răng nói, "Hôm nay ta sẽ phế người. Dù sao thì người cũng muốn Viên gia đoạn tử tuyệt tôn mà. Ta sẽ giúp người thực hiện nguyện vọng ấy."

"A!" Ngao Thịnh kinh hãi hét lên một tiếng. Tương Thanh vụt một cái đã xấn đến ngay sát mặt. Ngao Thịnh vội vội vàng vàng chạy trốn. Hai tên to đầu cứ kẻ đuổi người chạy quay phòng, nom chẳng khác gì hài tử đang chơi mèo bắt chuột.

Chả biết Tương Thanh ăn phải đạn dược bậy bạ gì hay chân khí lâu ngày kìm nén nay bộc phát ra mà xuống tay vô cùng ngoan độc, mỗi một chiêu đều như muốn cắt lìa từng bộ phận trên người Ngao Thịnh xuống.

Ngao Thịnh tránh trái tránh phải, miệng kêu than không ngừng, "Thanh, đừng nghịch dại nữa mà. Ta không chịu nổi đâu. Trên người ta người muốn cắt muốn chém chỗ nào cũng được hết, duy chỉ có mỗi nơi đó là người tuyệt đối không được chạm vào thôi. Ta phải giữ lại để mai này hai ta còn dùng đến nữa chứ!"

"Người câm miệng lại ngay!" Tương Thanh càng nghe càng phát hỏa, chẳng buồn nghe Ngao Thịnh nói bóng nói gió, chỉ ra sức đuổi theo để biến tên lưu manh kia thành thái giám mà thôi. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại. Làm sao Tương Thanh lại muốn hoạn tên học trò trời đánh của mình chứ.

Chẳng qua chỉ vì hấn ta khiến Tương Thanh giận không thể tả nổi. Đạo gần đây, tần số lên cơn thả dê của hấn cứ tăng vùn vụt. Còn y thì lần nào cũng phản ứng chậm hết nửa nhịp. Đợi đến khi hiểu ra mình đang bị chiếm địa bàn thì cỏ đã bị ăn gần hết rồi. Nếu mà cứ để như thế mãi, về lâu về dài, không biết cái tên này còn lộng hành đến nhường nào nữa. Hôm nay, Tương Thanh y nhất định phải nghiêm túc chinh đồn kỉ cương phép nước mới được. Tuyệt đối không thể nương tay với kẻ thù. Phải làm cho hấn tỉnh ra, để không còn đổ đốn như thế được nữa. Thời khắc này chính là giây phút quan trọng quyết định chuyện tiết hạnh sau này.

Màn người chạy ta đuổi diễn được một hồi thì Ngao thịnh cũng đành kiệt sức bó tay. Tương Thanh vốn đang hùng hùng hổ hổ muốn dạy dỗ hấn thì lại trông thấy cảnh hấn ngã chổng vó lên. Đương lúc Tương Thanh do dự thì tên gian manh kia lại đoạt được con dao găm trong tay y rồi ném ra xa một bên. Tương Thanh vị bị phục kích bất ngờ, chân đứng không vững mà ngã đè lên người Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh vừa định tóm lấy cổ tay Tương Thanh, quật y ngã xuống nằm dưới mình thì đối phương đã nhanh hơn hấn một bước, bắt được đôi tay ma quỷ kia. Tương Thanh ngồi lên trên bụng Ngao Thịnh, dùng giọng răn đe, "Người hãy ngoan ngoãn một chút đi!"

Ngao Thịnh khi thấy Tương Thanh ngồi ở trên người mình thì đột nhiên kích động không thôi. Hấn chớp chớp mắt vài cái, nhìn người bên trên. Tương Thanh tóc rối bời, rơi xõa bên vai. Vì lúc này phải "vận động kịch liệt" mà ngực cứ phập phồng lên xuống, mặt cũng đỏ ửng lên. . . Còn đôi môi thì, có lẽ là do nụ hôn đầy vị nho mới này, đỏ mọng đến kích thích lòng người.

Ngao Thịnh bắt đầu quán không được đầu óc vốn chẳng trong sáng gì lắm của mình. Tưởng tượng cảnh Tương Thanh áo khoác hững hờ bên vai, nằm dài trên long sà. Ôi trời ơi, thế mới đẹp làm sao! Đúng là mỹ cảnh hiếm có trên đời. Nghĩ thôi mà đã muốn chảy nước dãi rờn rờn rồi nếu

mà thiệt nữa thì chẳng biết sao nha! Thoáng chốc, mắt của tên sắc lang Ngao Thịnh bỗng trở nên mờ mờ ảo ảo.

Tương Thanh nhìn cái bản mặt mo đầy hạ lưu kia thì nổi khát khao muốn đập vỡ mặt hăn càng mãnh liệt hơn.

Đúng lúc này, cánh cửa phía sau hai người bỗng bật ra. Mộc Lăng nghênh ngang xộc vào, "Tiểu Thanh à, hình như ta ngửi thấy mùi nho thì phải. . . Má ơi. . ."

Mộc Lăng dần mặt ra nhìn "mỹ cảnh" đang bày ra trước mắt. Ngao Thịnh áo khoác hồ bên vai, nầm dài ra đất. Tương Thanh ngồi trên người hăn, áo cũng khoác hồ trên vai. À, thật ra thì cái vụ "áo khoác hồ" ấy là do Mộc Lăng nghĩ thêm thôi.

Cùng lúc đó, ý nghĩ duy nhất trong đầu Tương Thanh và Ngao Thịnh lại chính là - không phải cửa đã khóa rồi sao? Cả hai cúi đầu nhìn xuống thì quả nhiên, hai đoạn then cửa đã nằm chềnh ềnh dưới đất.

Lại nói về phía Mộc Lăng. Quả thật là hăn đã cố tình xông vào phá hoại đôi uyên ương. Lúc đầu, hăn vốn là đang thiệt tình đứng ngoài coi thao tập. Song, coi mãi cũng thấy chán, hết chuyện để làm, bèn quay ra rình rập trước cửa thuyền. . . Cái đoạn mà hăn đến nghe lén ngay đúng lúc Tương Thanh đang lăm le con dao trong tay mà đuổi theo đặng hoạn Ngao Thịnh. Nhưng mà, đứng bên ngoài thì đâu có thấy được cái chi ở trong. Chỉ còn biết nghe tiếng đoán hình mà thôi. Lúc ấy, hăn đã nghĩ - Chết thật, thế là thằng lòi con kia đã động thủ!

Mộc Lăng giật mình, nghiêng đầu suy nghĩ lung ghê lăm. Hăn thầm nghĩ, con sói chết bầm kia nếu mà cưỡng gian thành công thì thế nào ta? Nghĩ vậy, hăn liền đá cửa mà vào để giải cứu giai nhân ra khỏi nanh vuốt của quái vật. Nếu có ai hỏi thì sẽ đáp là "Ta ngửi thấy mùi nho nên vào xin một miếng ăn chơi!". Nào ngờ lại thấy...

Mộc Lăng trăm triệu lần không tài nào hình dung được "màn cường gian" kia lại thành ra thế này. . . Tương Thanh và Ngao Thịnh hình dáng đúng là đều oai phong như nhau cả. . . Nhưng, vì lẽ gì mà Tương Thanh lại ở trên chứ?

Mộc Lăng từng nhiều lần nghiên cứu vấn đề mang tính "công thụ" kia dưới nhiều góc độ. . . Và lần nào cũng thấy rằng, Tương Thanh chắc chắn là nằm dưới rồi. . . Hỏi hẳn vì sao lại cam đoan như thế ư? Dễ thôi, mấy người thành thật ưa mắc cỡ thì đều ở dưới hết, chỉ có mấy tên mặt dày không còn biết chữ nhục viết thế nào thì mới ở trên thôi. Bình thường đều là vậy cả mà.

Song, vì có gì mà người trung thực như Tương Thanh lại ở-trên cơ chứ?!

Mộc Lăng tựa hồ đã bị hình ảnh này đả kích rất lớn. Nhìn chăm chăm hai người kia một lúc thì liền xoay người bỏ chạy, miệng không ngừng tự vấn, "A! Tại sao? Cuối cùng là tại làm sao?"

Tước Vĩ đang đứng nhàn nhã ở đầu thuyền thì trông thấy Mộc Lăng mặt đầy đau khổ cứ như người vừa chịu cú sốc tinh thần vô cùng khủng khiếp mà lao đi, miệng còn không ngừng nói, "Các người đều là lũ đáng ghét! Tại sao chỉ có mình ta là khác? Tại sao chứ?"

Lão nhân gia nghĩ, chắc tiểu đệ của mình đã ăn phải thức ăn ôi thiu gì rồi. Mộc Lăng đảo chân mấy vòng, liền phi thân đạp lên mấy chiến thuyền kia rồi đáp xuống bên cạnh bờ sông.

Mọi người đứng trên thuyền đơ mắt ra nhìn màn trình diễn công phu kia xong rồi quay sang tán thưởng -- Mộc Lăng đúng là có khinh công dọa người nha!

Mộc Lăng cũng mặc kệ đám người đang tay chỉ miệng nói phía sau, hướng về phía được lư mà chạy. Hẳn thềm hạ quyết tâm, nhất định phải chế

được loại thuốc có hiệu lực kinh thiên động địa, khiến khi hãn ăn vào rồi thì suốt đời sẽ được. . . ở trên!

Mộc Lăng cảm đầu cảm cổ mà chạy, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng kêu quen thuộc, thậm chí còn kèm theo cả kinh hãi, "Mộc Mộc!"

Bỗng, trước mắt Mộc Lăng chợt tối sầm lại, một bóng người to lớn lao đến, rồi bế hãn lên, xoay xoay mấy vòng, lại còn nhắm ngay má hãn hôn mấy cái, "Ôi, nhớ chết đi được!"

Mộc Lăng giương mắt nhìn, bỗng nhìn thấy gương mặt của người mà hãn đã sai đi làm nhiệm vụ suốt mười ngày không gặp, là Tần Vọng Thiên.

Biểu tình Tần Vọng Thiên có khi nhìn thấy Mộc Lăng chính là vừa mừng vừa sợ. Bởi, về mặt mà Mộc Lăng trưng ra cho y xem cứ như thể Tần Vọng Thiên y có thù với hãn vậy. Tần Vọng Thiên nào biết Mộc Mộc yêu dấu của y đang rửa thù y. Ác ma trong Mộc Lăng đang gào thét thế này - Bà nó, Hắc Vân Bảo có nhiều người như vậy, Tư Đồ nè, Lô Ngự Phong nè, Phùng Ngô Thủy nữa nè, đều được nằm trên. Ngay cả Tiểu Hắc mà hãn nuôi cũng nằm trên tuốt. Hiện tại, ngay cả người có tư chất nằm dưới nhất là Tương Thanh cũng đã vùng lên nằm trên luôn. Hơn nữa, kẻ mà Tương Thanh đàn áp lại chính là tên có khí chất hơn người là Ngao Thịnh đó. Mẹ nó, nghe ra còn thấy phần nộ hơn cả việc Tiểu Hoàng đàn áp Tư Đồ nữa. À, không phải là phần nộ đâu. Khi hay tin Tiểu Hoàng đề được Tư Đồ thì Mộc Lăng mừng còn hơn người ta bắn pháo hoa ăn tết nữa đấy chứ! Chẳng qua thì là, chuyện Tương Thanh được làm người chủ động khiến Mộc Lăng không thích chút nào!

Tần Vọng Thiên ôm Mộc Lăng xoay xoay vài vòng, vốn nghĩ rằng thế nào Mộc Lăng cũng sẽ hỏi, "Người có mang đồ ăn ngon cho ta không?" sau đó thì sẽ mắng "Sao người lại đi lâu thế hả? Ngu chết được!". Nhưng những gì Mộc Mộc nhà y làm từ nãy đến giờ chỉ là trợn mắt lên liếc y, tựa hồ đang ôm thù hận gì ghê lắm.

"Mộc Mộc, người làm sao vậy?" Tần Vọng Thiên e dè hỏi, "Ta có mang thức ăn ngon đến cho người nè."

Mộc Lãng vẫn nheo hai con mắt lại như trước.

Tần Vọng Thiên kinh hãi nhìn. Chuyện gì đã xảy ra mà khiến cho Mộc Lãng ngay cả món ngon dâng lên trước mắt cũng không cần, "Nói đi! Là ai dám khi dễ người?"

Mộc Lãng cười gằn hai tiếng, đột nhiên vươn tay bóp lấy cằm Tần Vọng Thiên, há miệng ra hùng hùng hổ hổ cạp, "Tất cả đều tại người. Đồ lưu manh nhà người! Chỉ có mình ta là chịu thiệt! Ta cắn chết người!"

Tần Vọng Thiên sửng sốt nửa ngày, sau đó vẻ mặt lập tức hưng phấn hẳn lên, nói, "Mộc mộc, cũng may mà người đã nhắc nhở ta! Ta chính xác là một tên lưu manh! Hiện tại chỉ có mỗi ta với người! Không phải đây là dịp ta muốn làm gì là làm sao? Mấy ngày nay ta nhớ người muốn chết luôn! Bây giờ tui mình tìm chỗ nào đó để "vận động" chút đi!" Nói xong, một tay nắm hành lý một tay ôm Mộc Lãng chạy đi. Đến khi tìm được một bãi đất hoang vắng liền hùng hùng hổ hổ đè Mộc Lãng xuống mà xơi tái. . . . .

. . . . .

Bây giờ, lại nói đến Sói Xám và Đầu Gỗ bên kia. Khi nhìn cảnh Mộc Lãng quay đầu bỏ chạy, Tương Thanh bỗng ngậy người ra. Lúc sau y mới phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn Ngao Thịnh đang thành thoi một tay gối sau đầu, một tay thì vuốt vuốt tóc y.

Tương Thanh giật lộn tóc về, khó hiểu hỏi, "Mộc Lãng bị làm sao vậy?"

Ngao Thịnh nhếch môi hạ lưu cười, giương tay véo cằm Tương Thanh, "Đại khái là vì hăn nghĩ người đang đàn áp ta."

Tương Thanh há miệng trừng mắt ra nhìn, sau lại cắn răng đè nén sức nóng đang tỏa ra trên mặt.

Ngao Thịnh bật cười, vươn tay ra sau, xoa xoa lưng Tương Thanh, vô sỉ nói, "Người mà ngồi nhích xuống dưới một chút thì ta sẽ có phản ứng ngay . . ."

Tương Thanh vội vàng đứng dậy, ném cho Ngao Thịnh một cái nhìn cảnh cáo xong thì sửa sang lại y phục, quay đầu xem thao tập. Vừa xoay ra nhìn thì thấy màn thao diễn kia cũng đã sắp kết thúc. Tương Thanh tức giận cắn răng mắng thầm - tất cả cũng vì Ngao Thịnh to đầu còn hay nghịch dại đó!

Ngao Thịnh sáp mặt tới hỏi, "Thanh, muốn ăn vải không?"

Tương Thanh không thể nhịn được nữa mắng, "Ngao Thịnh, người là đồ lưu manh!"

Ngao Thịnh khoái trá cười to.

. . . . .

Không bao lâu sau, con thuyền bỗng chấn động một cái nhẹ, màn thao diễn kết thúc. Đặng Tử Minh đứng đỉnh đi vào trong khoang thuyền, trình Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, thao diễn đã xong."

Ngao Thịnh gật gật đầu, cười nói, "Rất phấn khích a. . . . . Trẫm xem hết một màn. Lần thao diễn này chắc thành công lắm nhỉ?"

"Vâng." Đặng Tử Minh gật đầu, nói, "Những gì muốn làm đều đã làm xong. Xem như thành công bảy tám phần."

"Uhm." Ngao Thịnh vừa lòng, hỏi tiếp, "Còn nhóm quần thần thì thế nào? Có ai nói gì không?"

"Các vị các đại thần chia làm bốn hướng đứng xem thao diễn. Ai cũng thấy rất hay." Đặng Tử Minh đáp.

"Được rồi." Ngao Thịnh nhếch môi cười, "Thế thì tốt!"

Đặng Tử Minh khẽ cúi người thi lễ với Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, thám tử vừa hồi báo, ngày mai nhân mã của Tề Soán Thiên sẽ đến gần bờ."

"Tốt!" Ngao Thịnh vô cùng vui vẻ nói, "Đợi lão ta lâu nay, chỉ sợ là lão không dám đến mà thôi. Người hãy tóm lấy lão cho ta!"

"Dạ!" Đặng Tử Minh đáp vô cùng rõ ràng, tựa hồ đã định liệu trước mọi sự.

"Hai người đang an bài chuyện bí ẩn gì thế?" Đợi đến khi Đặng Tử Minh đi rồi, Tương Thanh mới khó hiểu hỏi Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cười đáp, "Lần này, Đặng Tử Minh âm thầm bố trí mọi chuyện để cho tên mật thám kia xem. Y đã an bài hoàn hảo mọi thứ. Đợi đến khi trận chiến với Tề Soán Thiên kết thúc ta sẽ biết là kẻ nào đã thông đồng với lão, ngầm ngầm phá hoại chúng ta."

Tương Thanh gật gật đầu, lúc sau lại nói, "Đặng Tử Minh trong có vẻ quá ngạo mạn."

"Đúng vậy." Ngao Thịnh cười nhẹ một tiếng, "Đây là ưu điểm nhưng cũng chính là khuyết điểm của y."

Tương Thanh không nói gì, Ngao Thịnh lại cười hỏi, "Người không thích y sao?"

"Không phải không thích." Tương Thanh lắc lắc đầu, "Đặng Tử Minh quả thật khiến người ta kính trọng. Y là người trung can nghĩa đảm, hơn

nữa trí dũng hơn người, lại còn quen chinh quán chiến. . .Chỉ là có đôi chút ngạo mạn. Những người như thế thường hay mắc sai lầm."

"Ha ha." Ngao Thịnh gật gật đầu, vươn tay vỗ nhẹ trán Tương Thanh một cái, "Thanh à, người thật đúng trung thần lúc nào cũng lo lắng cho giang sơn xã tắc của ta. Lo đến chu toàn là đằng khác."

Tương Thanh vừa định xoay người rời đi thì lại bị Ngao Thịnh kéo lại, nói, "Hiện nay võ tướng tuy nhiều nhưng há có mấy ai được như Triệu Tử Long văn võ song toàn, khiêm tốn tận tâm đây? Nho tướng (tướng tài và có khí độ) như thế cầu còn chẳng được nữa là. Đa số họ đều là những người ngạo mạn. . . Ta chẳng ngại họ cao ngạo kiêu tâm, chỉ cần đừng làm hỏng đại sự là được rồi."

Tương Thanh nghe xong, gật gật đầu, cùng Ngao Thịnh rời khỏi thuyền chủ soái, hướng về phía hoàng cung mà đi.

Hai người vừa rời thuyền thì trên một chiếc thuyền ở phía không xa khác, Quan Khế cũng cất bước ly khai. Gã nhăn mặt nhíu mày, tựa hồ lòng mang đầy oán khí, mà bước lên xe ngựa, đánh xe đi mất dạng.

Ngao Thịnh phất tay ra hiệu cho hai ảnh vệ. Hai người kia hiểu ý, vội vã đi theo sát cỗ xe ngựa vừa đi khỏi.

.....

Cả hai vừa trở lại hoàng cung thì đã thấy Giáp, Ất, Bính, Đinh vội vàng chạy đến thông báo, "Phu tử, Hoàng thượng, lão đại của bọn ta đã đến! Đương gia nhà chúng ta nói hai người mau mau đến biệt viện một chuyến. Ngài ấy có thứ muốn cho hai người xem!"

Tương Thanh và Ngao Thịnh quay sang nhìn nhau một cái. Cả hai đều biết việc Mộc Lăng bảo Tần Vọng Thiên đi tìm manh mối, lần này trở về

nhất định là có thu hoạch lớn! Nghĩ thế, hai người liền tức tốc đi đến biệt viện.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

64.65.66

64| Người về từ cõi chết

TƯƠNG THANH và Ngao Thịnh vừa chạy đến trước cửa biệt viện của Mộc Lăng thì đã nghe mấy tiếng "choang choang" chói tai vang lên. Chân vừa bước qua cửa thì một bình hoa đã bay vụt ra từ phòng. Ngao Thịnh nhanh tay lẹ mắt chụp lấy món đồ mang tính sát thương kia. Nhưng đến khi cúi đầu nhìn xuống thì lại trông thấy một sân hỗn độn những vật thể vỡ vụn.

Tương Thanh vô lực thở dài. Trường hợp này y chẳng còn lạ gì nữa. Trước đây, sau khi Mộc Lăng khỏi bệnh, y từng ngụ lại Tu La Bảo một thời gian. Khi ấy, cứ mỗi lần Mộc Lăng nổi máu anh hùng cùng Tần Vọng Thiên đại chiến ba trăm hiệp, thì quang cảnh còn tan hoang hơn thế này nhiều.

Hai người đang đứng ngoài sân thì nghe thấy tiếng Tần Vọng Thiên vọng ra, "Mộc Mộc, người đừng đập nữa. Mấy thứ này đều là chân phẩm của hoàng gia. Rất quý đó! Đập bể rồi phải bồi thường!"

"Có gì ông đây lại phải sợ hử. Dù sao cũng là người bỏ tiền ra thường!" Mộc Lăng đã bị Tần Vọng Thiên gây sức ép đến mức xương sống thắt lưng vai chân gì gì cũng đều đau kinh khủng luôn. Hấn truy không được mà đánh cũng chẳng lại ai kia nên chỉ còn mỗi cách nhắm vào kẻ thù mà ném đồ đạc cho hả giận mà thôi.

Tần Vọng Thiên tránh đông né tây, miệng lại không ngừng kêu ca, "Tiền của ta không phải cũng là tiền của người sao. Cái gì của ta cũng đều là của

người và ngược lại. . . Đó là việc hiển nhiên khi hai ta ở bên nhau, không phải sao?"

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh khẽ nhú mày -- mấy lời này nghe ra thì vô cùng có lý nhưng khi được thốt ra từ miệng Tần Vọng Thiên thì nghe nó cứ có mùi vị ái muội gì đó. Lưu manh phải biết luôn!

"Người cút cho khuất mắt ta!" Mộc Lăng giậm chân chống tay mắng, "Người là cái quân lưu manh mặt mo siêu cấp dày. Ông đây sớm muộn gì cũng sẽ hoạn người!"

Tuy rằng nhìn cảnh hai người họ xung động như khi ăn no quá quay ra tấn nhau thì cũng vui thật, ít nhất chứng tỏ cơ thể cả hai đều vô cùng khỏe mạnh, song... loại phương thức trao đổi này kéo dài ngày một ngày hai thì còn chấp nhận được đi. Tương Thanh và Ngao Thịnh đều không cách nào hiểu nổi, hai người họ mỗi ngày đều cãi nhau, hoặc là choảng nhau, còn không nữa thì nhắm ngay vào mặt nhau mà ném mà chọi chén bát muống đĩa... Như thế thì còn gì là tình thú nữa hả trời?

"Khụ khụ." Tương Thanh nhẹ nhàng ho hai tiếng.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên quay đầu lại, thì thấy Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đang mắt to mắt nhỏ đứng giữa viện, rồi lại cúi đầu nhìn xuống đất... một mảnh hoang tàn đổ nát rồi kìa.

Hai tên đầu sỏ khó hiểu liếc nhau - không phải chỉ đập có mấy cái bát vại cái đĩa thôi sao, lúc nào đã thành ra nghiêm trọng thế này rồi?

Giáp Ất Bính Đinh ngao ngán thở dài - hây dà, hai người ném sừng tay chưa vậy hả? Ở Tu La Bảo, nếu không nhờ bọn này biết khôn biết khéo mang mớ bát đĩa đi giấu thì dù nhà có cả núi vàng cũng bị hai người đem ra ném cho lở đó nha~~~

Tần Vọng Thiên có ấn tượng rất tốt về Tương Thanh. Trong thời gian Tần Vọng Thiên y bôn ba khắp nơi chạy chữa cho Mộc Lăng thì Tương Thanh lúc nào cũng túc trực ở Tu La Bảo mà trông nom tên bảo bối ưa gây họa kia. Tương Thanh là người không thích nói chuyện nhưng lại rất đáng tin cậy, khiến những người xung quanh ai nấy cũng đều rất an tâm. Nhưng quan trọng hơn hết vẫn là, người ta hay bảo, yêu ai yêu cả đường đi lối về, thành ra Tần Vọng Thiên lúc nào cũng xem phía bên nhà vợ, tức là người của Hắc Vân Bảo, là thân nhân của mình hết cả.

Mắt thấy Tương Thanh tiến vào, Tần Vọng Thiên liền ôm quyền cúi chào, "Tương huynh, đã lâu không gặp."

"Tần huynh cũng vậy, lâu rồi không gặp." Tương Thanh cũng cúi đầu hoàn lễ rồi lại quay sang Ngao Thịnh, hỏi, "Người có biết huynh ấy là ai không? Huynh ấy chính là bảo chủ Tu La Bảo Tần Vọng Thiên đó."

Ngao Thịnh kín đáo đánh giá Tần Vọng Thiên. Tần Vọng Thiên cũng âm thầm xem xét Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh và Tần Vọng Thiên đều không biết mặt nhau từ trước nhưng lại từng rất nhiều lần được nghe đến tên tuổi của đối phương.

Tần Vọng Thiên đương nhiên biết Ngao Thịnh chính là đương kim thiên tử của đại triều Thịnh Thanh. Mặt khác, mỗi khi Mộc Mộc nhà y nhắc đến Tương Thanh thì đều không quên nghiêng răng nghiêng lợi mắng Ngao Thịnh là đồ sói lang vô sỉ hạ lưu mặt dày hơn cả mặt trống, ngàn năm không bao giờ thủng. . . . Cho nên, một cách vô cùng tự nhiên, trong mắt Tần Vọng Thiên, Ngao Thịnh nom chẳng khác gì một tên tính tình tàn ác giống sói, háo sắc tựa lang.

Trong tưởng tượng của Tần Vọng Thiên thì Ngao Thịnh chắc hẳn phải là kẻ có vóc người to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, trán thì khắc nguyên một chữ "sắc lang". . . Tóm lại là trông hẳn vô cùng thô kệch buồn cười. Song, hôm

nay được diện kiến thì đúng là trăm nghe không bằng một thấy mà. Ngao Thịnh tuy trông vẫn còn rất trẻ nhưng đã có một cỗ khí phách bất phàm. Không đúng. Nên nói là loại khí phách mà Tư Đồ và Ngao Thịnh có chính là đế vương quý khí. Cả hai người đều mang tầm vóc bề ngễ đập bằng thiên hạ.

Ngao Thịnh tướng mạo vô cùng anh tuấn, có một vài nét tương đồng với Viên Liệt. Thân hình cao lớn lại xốc vác. Chỉ cần nhìn thôi thì cũng đã biết hẳn có võ công xuất chúng. Tuy trên người Ngao Thịnh là hoàng bào vàng rực chói lọi nhưng lại không khiến hẳn trở nên hoa hòe trịch thượng, ngược lại, càng làm hẳn trông chững chạc và trầm ổn như một nam nhân đã trải đời. Hình ảnh Ngao Thịnh đứng sừng vai với Tương Thanh trông chẳng khác gì một bức tranh hoàn mỹ. Một người thì thanh thoát tiêu sái. Một người lại diễm đạm tuấn mỹ.

Tần Vọng Thiên cau mày khó hiểu, vì cứ làm sao mà Mộc Lăng lại bảo Tương Thanh chẳng khác gì là bông hoa lài cắm lên bãi phân sói nhỉ?

Tần Vọng Thiên ngoảnh sang nhìn người yêu chân tình của mình, cười ngu hỏi, "Mộc Mộc, hai người bọn họ không phải nhìn rất xứng đôi sao?"

"A. . . . ." Tương Thanh và Mộc Lăng cùng lúc trợn mắt há mồm ra nhìn cái tên vừa ngây thơ vô tư lự phát ngôn rất chi là kém thông minh kia. Mộc Lăng mồ hôi chảy rần rần xuống thái dương, căng thẳng quay sang nhìn Tương Thanh. Tương Thanh cũng không buồn màng chuyện vai vế ai lớn ai bé nữa mà trừng mắt liếc Mộc Lăng, như là muốn hỏi -- huynh đã nói vớ vẩn gì với Tần Vọng Thiên hả?

Mộc Lăng mếu máo nhìn, ngay cả hẳn cũng không biết bản thân mình đã nói gì mà lại khiến tên ngu kia phán một câu đần như thế mà.

Và, đặc biệt, kẻ không nên ngây người ra nhất, là Ngao Thịnh, hiện cũng đang đơ mặt phờng ra đứng giữa trời.

Ngao Thịnh đã sớm nghe qua danh tiếng của Tần Vọng Thiên. Người nam nhân có thể chế phục được một đại ác ma tuyệt thế vô địch thủ như Mộc Lăng thì tuyệt đối phải là bậc anh tài trí dũng song toàn, tài trí hơn người, thế mà không ngờ lại còn trẻ đến thế nha. Tần Vọng Thiên tướng mạo cao lớn mang theo vài phần cuồng ngạo, ngoài ra còn có cả một chút ngang ngạnh và. . . lưu manh. Đúng là không hổ danh đệ nhất mã tặc Mạc Bắc nha.

Ngao Thịnh vốn cảm thấy Tần Vọng Thiên hãn cũng giống như Tư Đồ không hề tuấn tú kia, đều là những tên to đầu lớn xác khó xử lý, võ công tài ba, chiếm cứ một góc Mạc Bắc, giàu mạnh chẳng thua gì một tiểu quốc mà hãn phải cẩn thận đề phòng. Song, câu đầu tiên mà Tần Vọng Thiên vừa nói để chào hỏi lại có tác dụng cải biến hoàn toàn những ấn tượng không tốt của Ngao Thịnh về y. Và nhiệm màu thay, chỉ trong vòng một thoáng chốc, chúng đã biến thành sự tín nhiệm -- Tần Vọng Thiên đã nói câu mà hãn thích nghe nhất trên đời - hãn và Tương Thanh vô cùng xứng đôi. Đây vốn là chân lý không cần chứng minh cũng đã rất chuẩn xác. Ngao Thịnh không khỏi thầm cảm thán trong dạ - Tri kỷ, sau bao lâu kiếm tìm thì đã có người nói rất đúng ý ta nha!

Hai người vừa gặp mà đã như thân thiết tự bao giờ, thậm chí còn hận vì đã biết nhau quá muộn.

Tương Thanh nhằm phá vỡ cục diện đầy chất kịch kia nên vội quay sang hỏi Mộc Lăng, "Huynh muốn cho bọn ta xem gì cơ?"

Mộc Lăng vỗ vỗ đầu, nói, "Thiếu chút nữa thì đã quên. Vào trong nói chuyện đi."

Trong lúc mọi người cùng đi vào trong phòng, Ngao Thịnh đột nhiên thấp giọng hỏi Tương Thanh, "Thanh, có phải Tần Vọng Thiên nhỏ tuổi hơn Mộc Lăng không? Hơn nữa lúc vừa quen biết thì võ công của y cũng chẳng cao bằng Mộc Lăng phải không?"

Tương Thanh gật gật đầu, nheo mắt nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy hấn trưng ra bản mặt đầy bội phục mà nhìn Tần Vọng Thiên, trong lòng bỗng lại thấy có gì đó bất an.

Đúng lúc Văn Đạt đưa người đến thu dọn đồng hỗn độn kia, Tần Vọng Thiên liền nói, "Tiểu huynh đệ, sau khi huynh thu dọn xong rồi thì hãy bảo bọn Giáp Ất Bính Đinh mang tiền ra thường nhé. Bao nhiêu thì huynh cứ nói với họ, đừng ngại."

Văn Đạt đưa mắt nhìn Ngao Thịnh. Ngao Thịnh cười làm lành mà rằng, "Tần huynh không cần khách khí. Chỉ có mấy món đồ sứ thôi mà. Nếu huynh thấy ngại thì chỉ cần hôm nào mời ta uống rượu là được rồi."

Mộc Lăng và Tương Thanh đảo mắt sang nhìn nhau sau đó lại dè dặt nhìn qua Ngao Thịnh -- đây có thật là Ngao Thịnh không? Có gì mà hấn lại ăn nói khép nép kính kẽ giữ lễ như thế nhỉ?

Tần Vọng Thiên thoáng giật mình, lại một lần nữa cảm thấy rằng, Mộc Lăng bởi vì ám ức chuyện Tương Thanh bị Ngao Thịnh cướp đi nên mới đặt điều nói xấu Ngao Thịnh, mắng hấn là kẻ lòng người dạ sói. Kỳ thật, Ngao Thịnh là một hoàng đế tốt. Đừng nói là làm hoàng đế, nếu kết giao huynh đệ với một người như thế thì còn gì bằng nha. Tần Vọng Thiên y là người rất thích những ai khảng khái sáng khoái a, vì vậy cũng không đắn đo mà cười to đáp, "Nếu Ngao huynh đã nói vậy thì ta xin mạn phép được mời huynh loại Vọng Thiên tửu mà ta mang theo từ đại mạc. . . Loại rượu này chỉ uống những khi nhìn trời thưởng trăng ngắm hoa thôi đó nha. Ngày mai huynh có bận gì không, chúng ta sẽ cùng nâng chén đối ẩm với nhau nhé!?"

Ngao Thịnh cũng ngửa mặt lên cười ha hả, "Ngày mai ta phải đi tóm cổ tên già sống dai Tề Soán Thiên kia mất rồi. Thôi thì Tần huynh hãy để đấy, chờ ta thắng trận về rồi cùng cạn vậy."

"Được!" Tần Vọng Thiên càng nói càng cảm thấy Ngao Thịnh đúng là người đỉnh đạc phong tư kiệt suất. . . . .

Tương Thanh nheo mắt nhìn Ngao Thịnh đầy nghi ngờ - không biết tên ranh này lại định bày trò gì đây.

Ngao Thịnh thì lại đang nhìn Tương Thanh đầy tình cảm - ta sẽ nhân lúc đối ẩm đó mà lãnh giáo Tần Vọng Thiên, phải làm thế nào mới có thể chế phục người vừa lớn tuổi vừa có võ công cao hơn mình. Mặt khác, bản thân hãn đánh không lại Tương Thanh, cho nên cơ hội thả dê rất ít khi thành công, thậm chí đôi khi còn bị tấn cho bầm dập đây mình. Võ công của Tương Thanh không bằng Mộc Lăng, mà Mộc Lăng lại thua Tần Vọng Thiên. . . Như vậy, chỉ cần hãn học hỏi vài chiêu của Tần Vọng Thiên thì không phải là sẽ đàn áp được Tương Thanh sao? Nếu hãn mà đàn áp được Tương Thanh rồi thì hãn có thể ngày ngày ôm Tương Thanh trong vòng tay mà hôn mà đùa cho thỏa thích rồi.

Tần Vọng Thiên cũng chẳng phải dạng quân tử tàu gì cho cam, y cũng đang âm thầm toan tính - Ngao Thịnh dù sao cũng là hoàng đế, chắc chắn phải có bí dược cung đình gì gì đó để mà có thể tận sức hưởng thụ giữa chốn hậu cung giai lệ!

Hai tên mặt người dạ sắc lang này đều đang không ngừng tư tưởng vãn vợ trong đầu. Những suy nghĩ ấy đen tối hạ lưu đến mức khiến cho Tương Thanh và Mộc Lăng đột nhiên không lạnh không rét mà cũng nổi hết cả da gà da vịt lên. Bất an cứ như bão táp mà quật vào từng đợt từng đợt a.

Mọi người vào phòng, Văn Đạt nhanh nhẩu sai người dâng trà nhưng khi vừa bước vào cửa thì lại ngây đờ ra mà nhìn. Căn phòng vốn được trang hoàng thanh nhã cao quý nay lại trở nên hoang tàn đổ nát. Giữa phòng chỉ còn lại mỗi một cái bàn là còn nguyên vẹn mà thôi. Văn Đạt vừa định đặt khay trà lên bàn thì Mộc Lăng đã nhanh phát tay bảo, "Khỏi cần trà nước chi cho mệt. Cái bàn này còn phải để đồ đạc này nọ nữa."

Văn Đạt kín đáo liếc sang nhìn Ngao Thịnh để hỏi ý. Ngao Thịnh liền gật gù nói, "Người ra ngoài phân phó ảnh vệ đứng canh giữ ngoài cửa. Sau đó thì đến thư phòng. Nếu bọn người Đặng Tử Minh có đến thì bảo họ cứ về chuẩn bị. Đêm nay, ta sẽ qua đêm trong quân doanh."

Ngao Thịnh nói dứt lời, Văn Đạt đã kinh sợ đến mức suýt đánh rơi cả khay trà, sau lại đưa mắt nhìn Tương Thanh. Tương Thanh suy ngẫm một lúc, cảm thấy chủ ý này của Ngao Thịnh không tồi, liền gật gật đầu với Văn Đạt, "Người cứ lui xuống, đợi Đặng tướng quân đến rồi bảo họ chuẩn bị tốt mọi thứ."

"Vâng ạ." Văn Đạt không còn thắc mắc gì nữa, xoay người lui ra ngoài.

Cửa vừa đóng, Mộc Lăng đã nhanh gật đầu ra hiệu với Tần Vọng Thiên. Y cúi người nhắc một bao hành lý to đặt lên trên bàn. . . . .

Tương Thanh và Ngao Thịnh nhướn mày nhìn bao hành lý vừa được mở ra kia. Tần Vọng Thiên cũng chụm đầu nhìn xuống rồi lại ngượng ngùng giật lại, "Ai nha, lấy nhầm rồi. Cái này là bao Lạp xưởng xông khói ta mua cho Mộc Mộc." Nói xong, y thuận tay lấy một xâu Lạp xưởng dài cho Tương Thanh, "Tương huynh lấy một ít ăn thử. Cái này xào với rau ăn ngon lắm đó. Mộc Mộc nhà ta thích ăn món này nhất."

Tần Vọng Thiên vừa vui vẻ nói xong thì đã bị Mộc Lăng đập cho một cước. Tương Thanh nhận lấy xâu Lạp xưởng, ngượng ngùng cười khẽ, lòng lại thấy vui mừng không ít. Tần Vọng Thiên đối với Mộc Lăng thật sự rất chân tình. Ngao Thịnh nhìn chằm chằm xâu Lạp xưởng, đầu lại không ngừng ghi nhớ - đây chính là chiêu thứ nhất giúp Tần Vọng Thiên thành công trong công cuộc chinh phục ái tình. Đánh vào tâm lý đối tượng bằng những việc làm nhỏ nhặt nhất. Tình cảm được thể hiện qua những việc tưởng như tầm thường nhưng lại mang đến công dụng phi thường. Ngay cả đại ác hầu tinh như Mộc Lăng mà còn đổ thì huống chi là Tương Thanh.

Hắn phải nhớ cho kĩ chiêu này, bắt đầu bằng hành động nhỏ nhoi nhất, làm cho Thanh của hắn cảm động.

"Cái này mới đúng nè." Tần Vọng Thiên lại lấy một bao hành lý to khác, giống y đúc bao vừa rồi ra. Bên trong là một hộp gỗ được khắc hoa văn tinh xảo. Tần Vọng Thiên cẩn thận lấy chiếc hộp được khóa kĩ càng ra rồi chìa khóa qua cho Mộc Lăng, thấp giọng nói, "Mộc Mộc, lúc Hạ Vũ đưa cái hộp này cho ta, có nói là phải cẩn thận dùng đó."

Mộc Lăng gật gật đầu.

"Đây là cái gì?" Tương Thanh tò mò hỏi Mộc Lăng.

"Hồng Dao." Mộc Lăng chỉ thốt ra có hai từ nhưng lại khiến cho Ngao Thịnh và Tương Thanh kinh hãi ngây người ra. Hồng Dao chính là thần dược chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Tương truyền, năm đó, khi Dược Thần đến Mân Nam(1) hành y thì lại đột ngột lâm bệnh nặng. Người ta thường bảo, đại phu không thể tự cứu mình quả thật không sai. Ngay khi ông đang hấp hối thì may mắn được một cô gái cứu chữa. Nàng thiếu nữ ấy tên là Hồng Dao. Dưới sự chăm sóc chu đáo của Hồng Dao, bệnh tình Dược Thần dần chuyển biến tốt đẹp. Hai người cũng nảy sinh tình cảm với nhau. Nhưng sau đó ông lại phát hiện, Hồng Dao nguyên lai không phải là người mà là yêu hoa. Hai người không thể ở bên nhau. Vì không muốn nhìn thấy Dược Thần đau khổ vì mình, Hồng Dao đã phong bế kí ức của ông, khiến ông hoàn toàn quên mất nàng. Còn bản thân Hồng Dao thì lại hóa thân thành một gốc hoa đỏ rực đầy kiều diễm. Không biết vì lẽ gì, Dược Thần lại vô cùng yêu thích gốc hoa này. Ông đã đem hoa vào trồng trong một cái hộp gỗ, ngày ngày mang theo bên người, cẩn thận mà chăm sóc. Gốc hoa này có một khả năng vô cùng phi thường, chính là có thể chữa bách bệnh, giải bách độc. Vô hình trung, hoa đã trở thành thánh dược mà người người trong thiên hạ thèm muốn. Đến khi Dược Thần mất, ông đã hạ táng gốc hoa đó cùng mình. Và Hạ Vũ lại chính là truyền nhân của Dược Thần. Lần này, Mộc Lăng đã bảo Tần Vọng Thiên bôn ba một phen, đến thương lượng với

Hạ Vũ, hi vọng lão yêu quái khoái cửa sừng làm ghé đó có thể đỡ mờ tổ tiên lên mà lấy gốc hoa truyền thuyết kia ra.

Hạ Vũ suýt chút nữa đã bị Mộc Lăng chọc cho tức chết, nhưng dù cho tên trời đánh này có thiếu đạo đức lẫn thiếu giáo dục thế nào thì cũng là đồ đệ của ông, hơn nữa tình thế hiện tại lại đang lúc cấp bách. Cũng vì vậy mà Hạ Vũ đã cắn răng buộc bụng đào mộ phần tổ tiên lên, lấy thần hoa đưa cho Tần Vọng Thiên.

"Loài hoa này thật sự tồn tại ở trên đời sao?" Tương Thanh không dám tin vào những gì mình đang thấy.

"Ta hạ mình đến cầu xin lão già đó cũng chẳng có ý định gì khác cả." Mộc Lăng cười nói, "Còn nhớ tác hại ghê gớm của Lam Diễm mà ta từng nói trước đây không. Trên đời này, thứ duy nhất có thể giải trừ được Lam Diễm cũng chỉ có một thôi, chính là Hồng Dao này."

"Sao?" Tương Thanh và Ngao Thịnh đảo mắt nhìn nhau một cái rồi lại đồng thanh hỏi, "Nói như vậy, chúng ta có thể cứu được những người trúng phải Lam Diễm?"

Mộc Lăng gật gù, "Dược tính của Hồng Dao và Lam Diễm hoàn toàn tương khắc nhau. Lần này, chúng ta lại không biết mình đang phải đối phó với thần thánh nào của phương bắc, nên ta mới dùng tới Hồng Dao. Phải phòng bệnh hơn là chữa bệnh." Nói xong, hẩn nhẹ nhàng mở nắp hộp ra.

Mọi người chum đầu vào nhìn, chỉ thấy bên trong còn lại có một nửa đóa hoa. Hoa vẫn còn rất tươi tốt, sắc đỏ của hoa rực rỡ còn hơn cả lửa, kiều diễm động lòng người, một ngàn tầng cánh e dè ôm lấy nhau, tạo thành nụ hoa tươi non nớt. . . Xinh đẹp đến không thể dùng được từ ngữ nào tả nổi.

Mộc Lăng hái hai cánh hoa xuống, bỏ vào trong túi gấm rồi đưa cho Tương Thanh và Ngao Thịnh, "Hai người hãy giữ lấy. Nhớ là lúc nào cũng

phải mang theo bên người. Phòng khi không may trúng độc thì lấy hoa ra mà ăn. Độc gì cũng sẽ được giải trừ."

Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh một cái. Cả hai đưa tay đón lấy túi gấm, bỏ vào trong ngực áo.

Mộc Lăng lại cẩn thận đóng nắp chiếc hộp lại, khóa kỹ càng.

Tương Thanh đột nhiên hỏi, "Mộc Lăng, sao huynh không đưa cho mỗi binh sĩ một cánh hoa?"

Mộc Lăng khẽ cười đáp, "Làm sao mà được? Bao nhiêu cánh hoa thì mới đủ đây. Ta đang tính bào chế một ít đan dược, có thể giúp mọi người phòng độc và ngừa rã. Nếu thật sự đến khi trở tay không kịp thì còn có thứ mà dùng."

Tương Thanh và Ngao Thịnh gật gù ra chiều đã hiểu. Tần Vọng Thiên lại đột ngột ném một chiếc hộp gỗ lớn lên bàn, quay sang hỏi Mộc Lăng, "Mộc Mộc, ngươi muốn thi thể này để làm gì?"

"Thi thể?" Ngao Thịnh và Tương Thanh kinh hãi hỏi, "Thi thể của ai?"

"Thụy Vương." Tần Vọng Thiên từ tốn đáp.

"Cái gì?" Cả Tương Thanh và Ngao Thịnh đều sửng sốt, trợn mắt lên nhìn - tại sao Mộc Lăng lại bảo Tần Vọng Thiên đào mồ Thụy Vương lên mà lấy cái xác khô của lão lên cơ chứ?

"Ta từng nghe Tư Đồ nói, Thụy Vương tuy đã bị Văn Xương Minh cắt đứt hết gân tay gân chân nhưng khi ấy lão vẫn chưa chết. . . Nhưng sau này, khi huynh đệ nhà chúng ta đi khai núi thì lại tình cờ phát hiện ra phần mộ của Thụy Vương. Vì vậy mà mọi người đều cho rằng Thụy Vương đã chết." Mộc Lăng chậm rãi nói.

"Đúng vậy." Tương Thanh gật gật đầu, nói, "Ai cũng nghĩ rằng thuộc hạ của Thụy Vương đã chôn cất lão, lại còn lập một tấm bia đá nữa."

"Chuyện này không chắc được." Ngao Thịnh đột nhiên lên tiếng, "Nếu đúng là thuộc hạ của Thụy Vương chôn cất lão ta thì chúng vị tất phải lập bia mộ mà làm gì. Chiếu theo tính cách của Viên Lạc, nếu ông ta biết mộ của Thụy Vương ở đâu thì sẽ sai người đến đào mồ lão ta ra. . . Người khôn ngoan thì chẳng ai làm thế cả."

Tương Thanh và Mộc Lăng đều gật đầu tán thành.

"Sau khi ta đào khối thi thể này lên thì có thể khẳng định đây không phải là của Thụy Vương." Tần Vọng Thiên nói xong, liền mở chiếc hộp ra, "Mọi người nhìn thử xem, tuy rằng đã mục rữa chỉ còn lại xương trắng nhưng y phục thì vẫn còn nguyên. Đây vốn không phải phong cách của Thụy Vương, hơn nữa. . . tay chân lại lạnh lặn, trên xương cốt không hề có lấy một vết thương nào."

.....

Mọi người trầm mặc sau một lúc lâu, Ngao Thịnh mới thân nhiên nói, "Như vậy xem ra, rất có thể là. . . Thụy Vương vẫn còn sống."

---

(1) Mân Nam: Vùng đất nằm cạnh sông Mân Giang ở phía Nam, tức tỉnh Phúc Kiến ngày nay.

~*~

65 | khai chiến

"TRONG THU' viết cho ta, Tiểu Hoàng và Tư Đồ có nhắc đến một chuyện khác liên quan đến cái chết của Thụy Vương." Mộc Lăng xoa xoa

cảm, "Trước đây Tề Diệc từng mời hai người họ đến uống rượu, lúc đó, có cho họ xem một cái tráp, bên trong đựng đầu của Thụy Vương. . . Khi ấy, Tiêu Lạc Vũ cũng nhìn thấy."

Tương Thanh khẽ nhú mày, "Nếu đúng là vậy thì có nghĩa là Thụy Vương đã chết. Nhưng vì lí do gì có người lại lập mộ giả của lão ta cơ chứ?"

"Điều thú vị hơn cả chính là. . . bọn Tư Đồ nói rằng. . ." Mộc Lăng chặc chặc lưỡi, "Ngôi mộ kia của Thụy Vương xuất hiện sau khi Tề Diệc cho bọn họ xem đầu của lão ta."

"Thời gian cũng khá khớp nhau nhỉ." Tương Thanh cũng cảm thấy mọi chuyện vô cùng phức tạp.

"Đúng vậy." Mộc Lăng dẫn đo một lúc mới nói tiếp, "Năm đó Ngao Phượng Linh. . . . ." Nói đến đây, hắn khẽ liếc nhìn sang Ngao Thịnh. Đúng lúc đó, Ngao Thịnh cũng giật mình sửng sốt.

Mộc Lăng lại tiếp tục, "Ngao Phượng Linh bị cổ trùng khổng lồ, suýt chút nữa đã gây đại họa, còn có, trùng trận mà năm đó Thụy Vương dùng. . . không phải là thứ dị thuật mà người bình thường có thể tạo ra."

Tương Thanh buồn bã nói, "Đích xác là tình thế năm đó quá mức khẩn bách. Sau khi mọi chuyện qua đi, chúng ta cũng để nó lùi vào dĩ vãng. Thành ra, có một số chuyện, chúng ta đã không tiếp tục truy cứu."

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, tựa hồ như đang lâm vào trầm tư.

Tương Thanh ngoảnh sang nhìn, "Thịnh Nhi, người còn nhớ năm đó là kẻ nào đã hạ cổ người không?"

Ngao Thịnh cúi đầu ngẫm lại chuyện trước đây, chốc sau mới đáp, "Lúc ấy, ta còn rất nhỏ. Ta chỉ nhớ, Viên Lạc bảo ta đến một gian phòng. Ta ngồi

chờ ở đó rất lâu thì có một người ăn mặc quái dị xuất hiện. Gã vận một áo choàng đen vừa dài vừa cũ kĩ. Một nửa gương mặt thì bị tóc che mất. Trên vai lại có một con quái đểu. Gã đi đến sau lưng ta, vỗ vào gáy ta một cái. .Sau đó, ta không còn nhìn thấy gì nữa."

"Umm. . . ." Mộc Lăng nhíu mày, "Thân phận của kẻ này rất khả nghi."

"Có một con quái đểu đậu trên vai gã sao?" Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh suy nghĩ một lúc rồi đáp, "Lông nó màu đen, nhìn rất giống quạ. Ta không thấy rõ lắm. Với lại khi đó, ta còn quá nhỏ."

Tương Thanh đột nhiên quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Phía sau hậu viên, mộ phần của Tề Diệc và Viên Lạc. . . không có việc gì chứ?"

Ngao Thịnh sửng sốt, nhướn mày nhìn Tương Thanh, sau lại lập tức gọi hai ảnh vệ tiến vào, phân phó vài câu. Nhóm ảnh vệ gật đầu hiểu ý rồi tức tốc ly khai làm nhiệm vụ.

"Ta đã phái người đi tìm hiểu rồi." Ngao Thịnh khó hiểu nhìn ba người trong phòng, "Mọi người có biết hiện tại đầu của Thụy Vương đang ở đâu không?"

Tất cả mọi người lắc đầu.

"Tề Diệc không phải là người tàn nhẫn." Tương Thanh thở dài, "Hắn là sẽ không phớt tay người chết nơi hoang vu đất lạnh đâu. Rất có thể, mộ của Thụy Vương là do chính Tề Diệc đã lập."

"Nếu nghĩ theo hướng đó thì chuyện bia mộ kia không có gì lạ." Mộc Lăng gật gù đầu, lại nhìn cổ thi thể trước mắt, "Song, thi hài này lại hoàn toàn nguyên vẹn, đầu không bị chặt bỏ, tứ chi cũng chẳng đứt đoạn. . . Thật

ra, mọi chuyện là thế nào? Tại sao lại phải dụng tâm mai táng thi thể của một người khác mà chẳng phải là Thụy Vương?"

"Mộc Lăng, sao huynh lại nghĩ Thụy Vương có liên quan đến trận chiến này?" Tương Thanh nghi hoặc hỏi.

Mộc Lăng gãi gãi đầu, kín đáo đá mắt nhìn sang Ngao Thịnh, tựa hồ đang cân nhắc thử xem có nên nói hay không. Ngao Thịnh tinh tường hiểu ý, nhẹ giọng hỏi, "Người nghe Hạ Lỗ Minh bảo là hãn không hận ta cũng chẳng hận Thanh mà là hận một người khác, nên mới nghĩ đến Thụy Vương chứ gì?"

Tương Thanh cũng hiểu lý do vì sao Mộc Lăng lại nghĩ như vậy. Mọi chuyện không phải là không có nguyên do. Trước đây, Hạ thái sư đứng về phe Thần Quý nhưng hãn đã sớm trở thành con rối trong tay Thụy Vương. Vì thế mà chuyện Hạ gia bị Thụy Vương chèn ép cũng là điều tất nhiên. Sau đó, Thụy Vương chết đi, thế lực của Hạ gia bỗng lớn mạnh một cách kì lạ, chiếm được tín nhiệm của lão hoàng đế Viên Lạc... Mọi chuyện dường như đều có dây mơ rễ má với nhau. Nhưng bởi vì những người có liên quan đều đã chết nên không còn ai tiếp tục theo đuổi những bí mật bị chôn giấu ngày trước. Song hiện tại, Hạ Lỗ Minh lại đột ngột xuất hiện dưới danh nghĩa báo thù, âm thầm tác loạn. Chuyện hãn quay trở về tựa hồ lại có liên can đến những sự kiện năm xưa. Nếu suy nghĩ theo chiều hướng sâu xa hơn, thì hãn là cũng có quan hệ đến những người đã bị bỏ quên trong quá khứ.

Tương Thanh xoay sang nhìn Mộc Lăng, chỉ thấy hãn cau có mặt mày, tựa hồ đang có điều chi băn khoăn. Y hiểu, có những chuyện Mộc Lăng không thể nói ra. Song, y lại chẳng dám khẳng định những suy đoán của mình...nhưng đó chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì.

Tần Vọng Thiên nhìn một lượt, thấy sắc mặt ai nấy cũng đều nghiêm trọng nên bèn cất giọng, "Ai. . . Kệ bà nó đi, chuyện gì tới thì sẽ tới." Nói

xong, lại quay sang cọ cọ Mộc Lăng, "Mộc Mộc, lúc này "vận động" nhiều quá ta mệt, giờ thì đói rồi nè."

Mộc Lăng nghiêng răng đập cho một đập.

"Ta sẽ gọi người chuẩn bị thức ăn." Ngao Thịnh nhìn trời, thấy giờ cơm qua đã lâu nên gọi Văn Đạt bày yến tiệc, đồng thời coi như là mượn cơ hội này đón tiếp Tân Vọng Thiên.

Đôi bạn trẻ Ngao Thịnh và Tân Vọng Thiên cứ luôn mồm bảo, sao ta gặp nhau quá muộn, nên chưa được một tuần rượu thì đã đổi giọng, quay sang xưng huynh gọi đệ. Tương Thanh và Mộc Lăng nhìn cảnh hai bợm rượu cứ thay nhau nâng chén buông lời mà nhú mày không ngừng.

.....

Sau khi cơm no nước đủ, rượu cũng uống tha hồ thì Tương Thanh và Ngao Thịnh liền chuẩn bị đến quân doanh, dẫu sao thì ngày mai cũng đã khai chiến đến nơi rồi. Song, cả hai chưa bước qua được cửa bán nguyệt thì hai ảnh vệ mà Ngao Thịnh vừa phái đi thi hành nhiệm vụ đã quay trở về, thì thềm vài câu vào tai hấn.

"Cái gì?" Ngao Thịnh chau mày, "Thật sao?"

Hai ảnh vệ tức liền đầu xác nhận.

"Có chuyện gì vậy?" Tương Thanh cùng Mộc Lăng đồng thanh hỏi.

"Thi thể của Viên Lạc và Tề Diệc đã biến mất." Ngao Thịnh thở dài.

"Cái gì?" Mộc Lăng kinh hãi, "Ai mà lại đi lấy hai cỗ thi thể đó để làm gì chứ? Chôn nhiều năm như vậy, dù có là trâu bò thì xác cũng mục rửa cũng nát bét hết rồi."

"Chúng ta đến đó xem thử đi." Ngao Thịnh vừa nhắc chân bước ra cửa thì đã bị Tương Thanh kéo tay áo nắm lại, "Người nên đến quân doanh đi. Đặng tướng quân đang chờ người đó."

"Ta. . ." Ngao Thịnh nhíu mày. Tương Thanh lại nói tiếp, "Người đến quân doanh cùng thương lượng kế sách tác chiến ngày mai với Đặng tướng quân đi. Còn chuyện kia thì cứ để ta lo. Lát nữa, ta sẽ mang kết quả về cho người. Nếu không lại sẽ gây thêm phiền phức cho Đặng tướng quân. Còn nữa, tối nay, người phải ủng hộ sĩ khí của ba quân tướng sĩ. Không thể vì việc nhỏ mà quên mất việc lớn được."

Ngao Thịnh bĩu môi tỏ vẻ ta đây không thích nhưng vẫn cứ cắn răng mà gật gật đầu, "Vậy người phải cẩn thận đó. Nhớ mang nhiều nhiều ảnh vệ theo với nhé."

"Ta sẽ đi với Tiểu Thanh." Mộc Lăng cũng nhanh tay ôm theo hòm thuốc rồi quay sang căn dặn Tần Vọng Thiên, "Vọng Vọng, người đi theo hoàng thượng nhé, xem thử xem có thể giúp gì cho trận chiến ngày mai không."

Tần Vọng Thiên vui vẻ đồng ý, cùng Ngao Thịnh một đường đi thẳng đến quân doanh. Còn Tương Thanh và Mộc Lăng thì tức tốc chạy đến mộ phần phía sau núi.

Tương Thanh phân phó một ảnh vệ đi xem xét tình hình phần mộ của Thần Quý và lăng tẩm của hoàng hậu. Nếu không có chuyện gì thì liền tăng thêm số người canh giữ lăng tẩm của hoàng hậu. Tương Thanh biết rằng, tuy Ngao Thịnh đối với hoàng hậu vừa yêu vừa hận nhưng suy cho cùng, đó cũng là người đã mang nặng đẻ đau sinh ra hắn. Giữa Ngao Thịnh và cố hoàng hậu Tề Linh vẫn còn một sợi dây huyết thống ràng buộc. Nếu di hài của Tề hậu có việc gì, Tương Thanh sợ Ngao Thịnh sẽ tức giận đến mức tổn thương chân khí.

Tương Thanh và Mộc Lăng vội vã chạy đến sau núi, chỉ thấy hai tòa mồ đã bị khai quật. Tương Thanh lo lắng hỏi ảnh vệ, "Khi mọi người đến đây, mộ phần đã bị đào lên hay là vẫn nguyên vẹn như cũ?"

"Dạ, vẫn còn nguyên ạ." Một ảnh vệ vội đáp, "Song, lớp đất phía trên nhìn rất mới. Đáng lý ra mộ phải bị cỏ dại vùi lấp. Nhưng khi bọn thuộc hạ chạy đến đây thì lại phát hiện một lớp bùn được đắp ở bên trên. Vì cảm thấy mọi chuyện không ổn nên bọn thuộc hạ mới mạo muội đào lên, đào xong thì mới hay thi hài đã không còn nằm dưới đó nữa."

"Hai cỗ thi hài này chắc là cũng giống với Thụy Vương. Chỉ còn mỗi bộ xương khô queo khô quắc. Lấy đi thì có lợi gì chứ. Đúng là nghĩ hoài nghĩ không ra nha." Mộc Lăng và Tương Thanh đều cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng diễn biến theo chiều hướng phức tạp.

Lúc này sắc trời đã tối, Mộc Lăng tay cầm đèn lồng rọi vào đáy mồ đã bị khai đào, thì thào, "Quái thật . . .Đúng quái thật."

"Sao thế?" Tương Thanh khó hiểu nhìn Mộc Lăng.

"Sao cái huyệt này lại không có sâu bọ giun để gì hết vậy?" Mộc Lăng xoa xoa cằm, "Nơi này rất ẩm ướt, nếu đào sâu xuống ba thước đất thì đáng lẽ ra phải bị ngập lún chứ."

Tương Thanh nhíu mày, cúi xuống cầm xẻng xúc một nắm đất lên. Mộc Lăng ngồi xổm xuống nhìn. Hai người cẩn thận vạch tìm nhưng ngay cả một con giun đất nhỏ cũng không thấy. Ngoài ra, trong phạm vi hai trượng quanh mộ, cây cỏ đều úa vàng chết khô. Hoàn toàn không có một loài côn trùng nào sinh tồn. Đây đúng là chuyện vô cùng kì quái mà.

"Trong đất này có độc." Mộc Lăng dùng khăn tay gói lấy một nắm đất, lắc đầu nói, "Khó lường thật!"

"Chuyện gì mà lại khó lường?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

Mộc Lăng lắc lắc đầu, ngoảnh lại nói với nhóm ảnh vệ, "Đi chỗ nào xa xa chỗ này một chút, đào đất bắt sâu cho ta. Sâu gì cũng được hết."

Ảnh vệ tuy không hiểu Mộc Lăng bảo họ làm thế để làm gì nhưng vẫn nhanh chóng tản đi. Không lâu sau thì quay trở lại đưa cho Mộc Lăng một nắm sâu.

Mộc Lăng nhận lấy, rồi ném chúng vào trong hố đất vừa đào. Đám sâu đột nhiên giãy giụa. Chốc sau, toàn thân chúng bỗng phát ra ánh sáng màu xanh lam. Thêm một lát, lại dần chuyển sang màu đen. Mộc Lăng cầm nhánh cây chọc vào thân đám sâu. Ngay tức khắc, chúng liền hóa thành tro bụi.

Tương Thanh kinh ngạc không thôi, "Tại sao hiện trạng của đám sâu này lại giống như trứng Lam Diễm?"

"Không phải Lam Diễm." Mộc Lăng lắc lắc đầu, tặc lưỡi nói, "Đây là dư lực của độc chưởng."

"Dư lực?" Tương Thanh cau mày suy nghĩ một lúc mới cất giọng hỏi, "Ý huynh là, có người dùng chưởng lực để khai quật hai tòa mồ này lên rồi mang thi thể đi mất... Vì vậy mà dư lực của chưởng độc mới còn lưu lại trong đất... Chẳng lẽ đối phương chính là người luyện độc công? Là Hạ Lỗ Minh?"

Mộc Lăng dẫn đo cân nhắc một lúc mới đáp, "Công phu của Hạ Lỗ Minh có lẽ vẫn chưa đạt đến trình độ này đâu."

Tương Thanh nhẹ nhõm thở ra, nhưng Mộc Lăng lại nói tiếp, "Ta nghĩ người luyện độc công sẽ chẳng ngu ngốc mà mạo hiểm luyện đến cảnh giới lợi hại thế này... Trừ phi..."

"Trừ phi thế nào?" Tương Thanh truy vấn.

"Không phải là độc công, mà là...độc nhân." Mộc Lăng trầm giọng đáp, "Dược Vương từng ghi lại trong sách rằng, thiên hạ đệ nhất kì độc chính là...độc nhân. Từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới thân thể của độc nhân, đều là độc. Người đó chỉ cần phẩy tay nhắc chân một cái thôi thì cũng đã để khiến cho ai đó giây đành đạch mà chết rồi."

Tương Thanh như không thể tin những gì Mộc Lăng nói mà vội xác nhận lại, "Thật sự có người như thế tồn tại sao? Người đó phải luyện đến cảnh giới nào thì mới được như vậy?"

Sau một lúc trầm tư, Mộc Lăng mới cất giọng, "Trước kia, Dược Thần từng thành công luyện thành. Song, người có năng lực như vậy lại được chia thành hai loại, một là dược nhân, một còn lại là độc nhân...nhưng dù có thể nào thì kết cục cũng chỉ có một mà thôi."

"Chết?" Tương Thanh thấp giọng hỏi.

Mộc Lăng gật gật đầu, "Tiểu Thanh à, không phải là ta đây muốn hù người đâu nhưng mà...người và Ngao Thịnh phải cẩn thận đề phòng. Kẻ lần này muốn chiếm lấy giang sơn của Ngao Thịnh, tuyệt chẳng phải là kẻ tầm thường đâu."

Tương Thanh cúi đầu, thấp giọng đáp, "Ta hiểu mà."

.....

Ngao Thịnh buồn bực khi Tần Vọng Thiên cứ cúi đầu đi ở sau lưng hẳn. Đợi mãi mà hẳn chả thấy Tần Vọng Thiên chịu tiến lên một bước, cùng ngang hàng thẳng về đi cùng hẳn, "Tần huynh, ta và huynh đã coi nhau như huynh đệ rồi thì huynh cần chi phải giữ ý giữ tứ phiền phức như thế."

Tần Vọng Thiên khẽ cười, "Hoàng thượng, người không để ý là lúc chúng ta ra cửa, Mộc Mộc gọi người là hoàng thượng sao?"

Ngao Thịnh nhíu mày cố hồi tưởng lại nhưng thiệt tình là hẳn hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng nào - Đại ma đầu lưu manh cà chớn Mộc Lăng mà chịu gọi hẳn là hoàng thượng sao? - Nhưng biết đâu lại có thì sao? Tại hẳn lúc này còn bận nghĩ chuyện mộ phần nên đã không nghe thấy.

Tần Vọng Thiên lại cười bảo, "Mộc Mộc muốn ta phải đối với người cung kính một chút. Đặc biệt khi ở trong quân doanh. Hiện giờ tình thế nguy cấp, tuyệt đối không thể để tướng sĩ hoài nghi uy nghiêm của người."

Ngao Thịnh sững sốt một lúc lâu, sau mới thản nhiên thở dài, "Hai người tâm ý tương thông quá nhỉ. Ganh tỵ thật!"

Tần Vọng Thiên nhướn mày nhìn Ngao Thịnh, "Hình như lúc nào người cũng luôn đầy tâm sự?"

Ngao Thịnh thành thật gật gật đầu.

Tần Vọng Thiên tinh tường hỏi, "Chuyện của hoàng thượng và Tương Thanh, ta cũng từng nghe Mộc Mộc nhắc tới vài lần. Có phải là người luôn cảm thấy bản thân mình nợ y trong khi y thì lại kháng cự người?"

Ngao Thịnh lại ngoan ngoãn gật đầu. Thiệt tình là ngoài gật đầu nhận có ra thì hẳn chẳng còn biết phải làm thế nào nữa.

"Cho hoàng thượng này." Tần Vọng Thiên bỗng lấy một quyển sách nhỏ từ trong ngực áo ra đưa cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh nhận lấy, khi vừa thấy hàng chữ "Thập chiêu dĩ lực" to tổ chẳng thì lại ngẩng đầu khó hiểu nhìn Tần Vọng Thiên.

"À, đây không phải là bí kiếp thất truyền về mười chiêu tuyệt học gì gì đó đâu. Đây chẳng qua là do ta lúc rảnh ngồi nghiên cứu sau đó viết ra thôi. Nó chỉ là một bảng nội công tâm pháp ấy mà." Tần Vọng Thiên nháy nháy mắt đầy ẩn ý.

Ngao Thịnh cầm quyển nội công tâm pháp mà cười khỗ, "Ta cho dù luyện thành võ công cao hơn cả Thanh thì cũng không thể đi ép buộc y được...."

"Ai da. . . . ." Tần Vọng Thiên vỗ vỗ bả vai Ngao Thịnh, "Làm người thì lúc nào cũng phải nên nghĩ theo chiều hướng lạc quan...Ngày trước, võ công của ta cũng đâu có bằng Mộc Lăng. Thậm chí còn thảm hơn hoàng thượng bây giờ nữa. Nhưng, hoàng thượng còn may hơn ta ở cái khoảng Tương Thanh là người thông tình đạt lý, lại còn hiền lành nhân hậu...trong khi Mộc Mộc lại..."

Ngao Thịnh gật gật đầu, thầm ca ngợi ai kia - khẩu vị của huynh cũng khác người quá đó mà.

Tần Vọng Thiên ung dung cười nói, "Ta cũng giống hoàng thượng, phải đợi đến khi Mộc Mộc cởi bỏ được khúc mắc trong lòng. Hắn cũng từng bỏ ta mà đi, khiến ta chịu nỗi khổ tương tư... Và ta cũng làm hết như người, cho hắn thời gian, để hắn từ từ suy ngẫm lại. Ta chỉ cho Mộc Lăng có một năm, còn người lại chờ Tương Thanh những ba năm...Chỉ riêng điểm này thôi là ta rất phục hoàng thượng...Còn chuyện khác thì..." Tần Vọng Thiên xoa xoa cằm, nói, "Kỳ thật đến cuối cùng, Mộc Mộc không phải đã hiểu thông hết mọi chuyện, Chẳng qua, là thời gian qua đi, miệng vết thương cũng lành."

Ngao Thịnh im lặng lắng nghe, sau đó lại trầm ngâm hồi tưởng chuyện ngày xưa - quả thật là ba năm trước đây, miệng vết thương của Tương Thanh không ngừng chảy máu, thi thoảng lại mừng mủ phát hàn...Nhưng, chẳng phải giờ cũng đã không sao rồi đó thôi. Tần Vọng Thiên nói đúng, vết thương nào cũng sẽ liền da theo năm tháng thôi.

"Biểu tình của Mộc Mộc trông rất khó coi. Có lẽ chuyện lần này rất nghiêm trọng." Tần Vọng Thiên đột nhiên chuyển đề tài, "Quyển nội lực tâm pháp này hoàng thượng hãy luyện những khi rảnh. Là nam nhân mà,

nhất định không được cho người khác thấy hết thực lực của mình. Phải giấu vào bụng, đợi khi nào cơ hội đến thì mang ra phát huy, đúng không nào?"

Ngao Thịnh ngậy ra một lúc nhưng lại hiểu ra thâm ý sâu xa của Tần Vọng Thiên - cái tên lưu manh đội lốt anh hào này đúng là hiểu ý người mà... Ngao Thịnh không ngại ngần mà tiếp nhận ý tốt của Tần Vọng Thiên, sau vẫn không quên buông lời cảm tạ.

Khi hai người đến quân doanh thì Đặng Tử Minh đã ở trong tình trạng mắt căng mày nhú mà nghiên cứu quân tình, khi phát hiện ra Ngao Thịnh đã đến thì mời vội buông hải đồ ra mà tiến lên hành lễ. Ngao Thịnh thuận miệng giới thiệu một chút về bảo chủ Tu La Bảo Tần Vọng Thiên. Mọi người cung kính cúi chào. Tề Tán không khỏi than thầm -- thiên hạ đồn đãi nhau rằng hoàng đế Thịnh Thanh và người của Tu La Bảo cùng Hắc Vân Bảo kị nhau như nước với lửa. Nay được tận mắt trông thấy thì mới hay, lời đồn lúc nào cũng phóng đại ra cả.

Đặng Tử Minh cẩn trọng nói một cách rõ ràng kế hoạch tác chiến ngày mai cho Ngao Thịnh nghe. Ngao Thịnh chuyên tâm lắng nghe, đồng thời cũng không quên gật đầu tán thưởng.

Bỗng lúc này, tham báo tiến vào tâu, "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Nguyên soái. . .Thủy quân của Tề Soán Thiên đã thấp thoáng ngoài cửa biển rồi ạ."

Nhóm người của Ngao Thịnh đảo mắt nhìn nhau, rồi vội bước ra khỏi quân trướng, chạy đến bờ đê Lạc Hà. Phía ngoài trời xa, một vài ánh lửa bồng lập lòe.

Đặng Tử Minh vội đưa viễn kính cho Ngao Thịnh. Qua tầm nhìn của viễn kính, Ngao Thịnh đã thấy phía ngoài bờ xa là hàng dãy chiến thuyền đứng thẳng tắp nối đuôi nhau. Có lẽ phải có đến hơn một ngàn chiếc...Đích xác đó chính là thủy quân của lão tặc Tề Soán Thiên. Chiếc thuyền theo sóng nước nhấp nhô. Bọn chúng có lẽ đã neo thuyền đóng quân rồi.

"Xem ra đối phương đã quyết định neo quân ở đó để quan sát tình hình của chúng ta." Tề Tán nhíu mày phóng tầm mắt ra xa.

Ngao Thịnh đột nhiên hưng trí bừng bừng, xoay sang thì thầm vài câu vào tai Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên sáng khoái cười to. Khắc sau, Ngao Thịnh đã gọi ảnh vệ mang một vài thùng dầu hỏa đến.

Phía sau quân doanh là núi, một vài vách núi dựng đứng cắt ngang qua mặt biển sâu.

Ngao Thịnh cầm một thùng dầu hỏa phi thân nhảy lên mồm đá cao, đúng lúc Đặng Tử Minh dẫn binh lính đến. Chúng tướng vừa định hành lễ thì Ngao Thịnh đã phát tay bảo, "Các vị hãy bình thân. Nhân dịp này, trẫm cho sẽ cho mọi người xem một màn ảo thuật nhé, có được không nào?"

Chúng tướng khó hiểu quay vào nhìn nhau. Ngao Thịnh bỗng thả người nhảy xuống vách đá. Thoáng chốc, ai nấy cũng há hốc mồm tán thưởng khinh công cao siêu của hoàng đế nhà mình. Ngao Thịnh rưới đều số dầu trong thùng lên khắp bãi đá. Tần Vọng Thiên cũng hăng hái tham dự. Mang số dầu còn lại rưới khắp vách đá phía đối diện. Sau, Tần Vọng Thiên lại quay trở lại trong hàng ngũ, giằng lấy cung tiễn trong tay một binh sĩ, nhắm về phía vách đá kia mà bắn tên.

Bỗng "Oanh" một tiếng, mũi tên được bắn vào bên trong vách đá...Ngọn lửa uốn lượn cháy bùng lên, lan dọc theo năm chữ mà Ngao Thịnh vừa rưới dầu lúc nãy...Chúng tướng bỗng ôm bụng cười to.

Ngọn lửa nương theo hướng gió mà cháy ngày một to, năm chữ đỏ rực cả một góc biển -- bắt sống Tề Thối Thiên.

.....

Phía bên kia bờ đá, Tề Soán Thiên tay siết chặt thành thuyền mà cầm gươm quát, "Ngao Thịnh, người cứ đợi đấy!"

Thịnh thế Thanh Phong [66-67-68]

by Zinnia

THỊNH THẾ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

...

66 | đánh lén

NHÓM ẢNH VỆ được Tương Thanh phái đi xem xét tình hình trở lại báo cáo một tin mà Tương Thanh hoàn toàn không muốn nghe, "Lăng tẩm của hoàng hậu và mộ phần của Thần Quý cũng đã bị ai đó lén vào. Hai cỗ thi thể không cánh mà bay."

Mộc Lăng khó hiểu hỏi, "Hoàng lăng không có người canh giữ sao?"

Ảnh vệ lắc đầu đáp, "Tuy hoàng lăng có người canh giữ nhưng vì cửa vào luôn bị phong kín, không phải người có trọng trách thì không được vào, cũng vì thế mà hộ vệ cũng không nghiêm ngặt cho lắm ạ. Thuộc hạ nghĩ, kẻ đột nhập lần này phải là một cao thủ. Nếu không thì sẽ chẳng dễ dàng lén vào mà đánh cắp di hài."

Tương Thanh nhíu mày, sau một lúc mới nói, "Trước tiên hãy tăng thêm người thủ hộ lăng tẩm. Chuyện này tuyệt đối không được để lộ ra."

Ảnh vệ lo lắng hỏi lại, "Ngay cả hoàng thượng cũng không cho biết luôn sao ạ?"

Tương Thanh quay sang nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng lắc đầu, "Tốt nhất là đừng cho hắn biết. Đây đang là thời điểm mấu chốt, quyết định thế cục sau này."

Tương Thanh gật gù đầu, phân phó ảnh vệ âm thầm làm việc. Sau, y liền cùng Mộc Lăng nhắm hướng Lạc Hà khẩu mà đi.

"Thiệt tình. . . . ." Mộc Lăng cau mày nói, "Tại sao ngay cả di thể của hoàng hậu và Thần Quý cũng bị lấy đi? Chuyện này càng lúc càng khó hiểu mà!"

"Bên trong lăng tẩm của hoàng hậu có thiết lập cơ quan...không thể dễ dàng bị người vào trộm đi được." Tương Thanh suy đoán, "Trừ phi, đối phương nắm rất rõ cách bố trí ở bên trong."

Mộc Lăng nhướn mày hỏi, "Người hoài nghi có người trong cung thông đồng với kẻ địch?"

Tương Thanh gật gù đầu, "Huynh nghĩ ai là người đáng nghi nhất?"

Mộc Lăng xoa xoa cằm, "Theo lý mà nói thì không có nhiều người có khả năng làm nội gián cho lắm. . . Tám phần chắc chắn là tên Quan Khế đó. Gã ta không phải là hoàng thân quốc thích sao."

"Trước mắt thì chúng ta không nên quy tội về ai cả. Mọi chuyện còn quá mơ hồ." Tương Thanh lắc đầu, "Lo xong chuyện Tề Soán Thiên rồi hãy tính tiếp!"

Mộc Lăng gật gù, rồi lại đột nhiên ai nha một tiếng, một tay ôm bụng một tay túm lấy vai Tương Thanh.

"Huynh sao vậy?" Tương Thanh kinh hãi, đỡ lấy Mộc đại ma đầu.

Mộc Lăng mếu máo đáp, "Đói bụng quá!!!"

Tương Thanh uể oải thở dài, vẻ lo âu trên gương mặt cũng tan biến đi đôi phần. Mộc Lăng bỗng tùm tùm cười nói, "Như thế này mới đúng! Con sói con chó đánh hơi giỏi lắm. Người mà cứ sầu lo như thế thì thế nào cũng bị hăn nhìn ra thôi!"

Tương Thanh ngẩn người, ngẫm lại thì Mộc Lăng nói cũng đúng, nên vội vàng giấu vẻ lo lắng kia đi, cùng Mộc Lăng một đường chạy thẳng đến Lạc Hà khẩu.

Cả hai vừa đặt chân đến Lạc Hà khẩu thì đúng lúc trông thấy màn ảo thuật kia của Ngao Thịnh. Trong một chốc, sĩ khí của mọi người bỗng bừng bừng phấn chấn, hiệu ứng đạt được còn hơn cả mong đợi.

Mộc Lăng phóng mắt ra xa, trông thấy nam nhân nhà mình là Tần Vọng Thiên và bốn tên loi choi Giáp Ất Bính Đinh cũng ham vui hòa theo, liền lắc đầu tặc lưỡi nói, "Đám to đầu sắp có cháu ngoại đó trông chẳng khác gì trẻ lên ba cả. Vừa nghe đến hai chữ 'đánh giặc' thì đã sôi máu sôi gan lên rồi. Dù có ba đầu sáu tay thì cũng chẳng cản họ được!"

Tương Thanh mỉm cười, rồi lại đột ngột hỏi, "Đúng rồi Mộc Lăng, có phải hiện tại võ công của Tần huynh đã vượt qua huynh rồi không?"

Mặt Mộc Lăng lập tức nhăm nhúm còn hơn cả khi già ăn phải ớt, lui một bước dài, ôm ngực ai oán nhìn Tương Thanh, "Ta, ta có thù gì với người mà người nở lòng nào khơi gợi lại nỗi đau của ta hử?"

Tương Thanh vô lực đáp, "Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi mà."

Mộc Lăng đau buồn, nói đầy bất mãn, "Hăn đã giỏi hơn ta từ rất lâu rồi."

Tương Thanh sờ sờ cằm, hỏi, "Nếu so với bang chủ thì thế nào?"

Mộc Lăng khẽ cười, khoát tay bảo, "Ai nha, cái tên cà chớn Tư Đồ là quái vật. Mấy ngày trước ta có gặp phu thê nhà hăn. Không biết Tiểu

Hoàng tìm đâu một cuốn sách quý, nghiên cứu tạo ra mấy thứ cổ quái, có sức đả thương kinh khủng, sau đó lại đưa cho Quái Vật Tư Đồ xài thử. Thành ra tên cà chớn đó càng lúc càng lợi hại." Nói xong, thân thiết vỗ vỗ bả vai Tương Thanh, "Cái tên Tư Đồ luôn cho mình anh tuần đó khi vừa sinh ra thì đã được định sẵn là người chuyên đi khi dễ người khác rồi. Nói không chừng kiếp trước hẳn còn là chủ nợ của ông trời nữa đó!"

"Huynh lại thế nữa rồi." Tương Thanh do dự một chút, tựa hồ muốn nói lại thôi.

"Sao thế?" Mộc Lăng tò mò, "Sao tự dừng lại lắng sang chuyện võ công này nọ vậy?"

"À . . . Không có gì." Tương Thanh lắc đầu, có chút không được tự nhiên.

Mộc Lăng nheo mắt -- Tiểu Thanh đang có tâm sự nha.

Lúc này, Ngao Thịnh chợt nhìn thấy Tương Thanh nhà hẳn đã đến nên liền cong đuôi sói, tung tăng chạy đến bên cạnh, "Mọi chuyện thế nào rồi?"

Tương Thanh nhìn bốn phía, thấy có quá nhiều người nên không tiện đáp, chỉ nói, "Vào soái trường rồi nói sau."

Ngao Thịnh gật đầu, nắm tay Tương Thanh đi vào lều.

Tần Vọng Thiên vừa nhắc chân định bước theo thì đã bị Mộc Lăng túm lại.

"Mộc Mộc. . . . ." Tần Vọng Thiên cười mát nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng đành mặt hỏi, "Ta hỏi ngươi. Thành thật khai báo thì sẽ được hưởng khoan hồng. . . Ngươi vừa nói gì với con sói con đó, hả?"

Tần Vọng Thiên chột dạ, nhủ thầm trong bụng - tuyệt đối không thể cho Mộc Mộc biết y đã cho Ngao Thịnh quyển nội công tâm pháp được - nên liền lắc đầu, ngây thơ đáp, "Ta đâu có nói gì đâu!"

"Vậy à. . . ." Mộc Lăng dẫu môi, lẩm bẫm, "Thế thì tại sao Tiểu Thanh lại đột nhiên hỏi ta về võ công hiện tại của ngươi?"

Tần Vọng Thiên trợn mắt rụt cổ, lo lắng nghĩ - đúng là không ngờ thiệt nha, trông Tương Thanh bình thường hiền hiền như vậy mà lại sắc sảo thế nha. Đúng là lù khù vác nguyên cái lu chạy mà, "Hé hé, chắc y chỉ quan tâm nên hỏi thôi đó mà~~~"

"Thật không?" Mộc Lăng nghi ngờ.

Cả hai đang mắt to mắt nhỏ nhìn nhau thì Đặng Tử Minh bỗng từ đâu xuất hiện, gật đầu, ra lễ với Mộc Lăng, rồi thấp giọng hỏi, "Huynh đài có phải là Mộc Lăng Mộc thần y đỉnh đỉnh đại danh không?"

Mộc Lăng hoàn lễ, thầm khen đối phương là một danh tướng, rất biết cách nhìn người, "Chính là ta đây."

"Ách. . . . ." Đặng Tử Minh thấp giọng hỏi hai người Tần Mộc, "Không biết Mộc thần y có thể giúp ta một chuyện được không?" Nói xong, liền cẩn thận nói cho Mộc Lăng nghe về kế hoạch của mình.

Mộc Lăng nghe xong cười ha hả, "Tưởng gì chứ chuyện này dễ như ăn cơm bữa ấy!"

.....

Tương Thanh bị Ngao Thịnh kéo bên trong khoang thuyền, Ngao Thịnh vội hỏi, "Thi thể của Tề Diệc và Viên Lạc đều bị trộm đi rồi phải không?"

Tương Thanh gật gật đầu, "Phải. Nhưng vẫn không tìm được manh mối gì hết. Ta và Mộc Lăng sẽ lo chuyện này cho. Người hãy chuyên tâm mà ra trận."

Ngao Thịnh nghe Tương Thanh nói xong, nhìn nhìn y, hỏi, "Chỉ có vậy thôi hả?"

Tương Thanh giương mắt nhìn Ngao Thịnh, gật gật đầu, "Ừ, chỉ có vậy thôi."

Ngao Thịnh thở dài. Hắn biết là Tương Thanh sẽ không gật hắn. Đôi mắt đen lay láy kia nói với hắn rằng - chuyện không đơn giản là như thế, còn có một số sự tình phát sinh, nhưng bây giờ ta không thể nói cho người biết được, người sẽ phân tâm mất!

Ngao Thịnh cũng không có cường cầu gì thêm nữa, gật đầu, "Được, những gì người nói ta đều nghe theo hết."

Tương Thanh vội chuyển đề tài, "Chiến thuật của Đặng tướng quân thế nào? Màn biểu diễn mà người vừa dùng để khích lệ tinh thần tướng sĩ quả không tồi nha."

"Đương nhiên rồi." Ngao Thịnh vui vẻ nói, "Lời mà Vọng Thiên huynh nói quả không sai mà, là nam nhân thì khi tới thời điểm mấu chốt phải làm được những chuyện kinh thiên động địa."

Tương Thanh nghe xong thì lại khẽ nhíu mày, "Tần huynh nói với người?"

"Ừm." Ngao Thịnh gật đầu, "Ta trước kia vẫn luôn nghĩ những kẻ giống giống Tư Đồ thì đều là phường xấu xa không nên tiếp cận, nhưng Vọng Thiên huynh lại khác. Huynh ấy rất hiểu lý lẽ, nói chuyện cũng rất hợp ý ta."

"Thật không. . . . ." Tương Thanh gật gật đầu, hỏi, "Huynh ấy . . . Còn nói gì với người nữa không?"

"Huynh ấy nói. . . . ." Ngao Thịnh thấy Tương Thanh tựa hồ đang muốn thử mình, nên khẽ chột dạ mà bật cười - không phải là Thanh đang lo lắng đấy chứ...Ngao Thịnh đảo mắt, cười đầy bất lương, "Vọng Thiên huynh nói mấy ngày nữa sẽ luận bàn võ nghệ với ta ấy mà."

Tương Thanh chau mày, đành mặt nhìn hăn.

Ngao Thịnh cười hỏi, "Làm sao vậy?"

"Không." Tương Thanh lắc đầu nhưng trong đầu lại không ngừng nghĩ ngợi -- Không hay rồi! Nếu Ngao Thịnh mà học được võ công của Tần Vọng Thiên thì...Nhưng chắc cũng không nhanh mà hăn đánh bại được y đâu. Xem ra trong khoảng thời gian này y phải thường xuyên tập luyện nhiều hơn nữa rồi.

. . . . .

Sau một lát, Đặng Tử Minh và Mộc Lăng cùng tiến vào khoang thuyền, thảo luận kỹ càng chiến lược. Đoạn, mọi người lui xuống, về phòng nghỉ ngơi, lấy tinh thần cho cuộc chiến ngày mai

Màn đêm buông xuống, Ngao Thịnh ngồi bên trong quân trường, dùng viễn kính quan sát tình hình nhân mã của Tề Soán Thiên. Tương Thanh thấy vậy bèn hỏi, "Người không ngủ sao? Ta sẽ canh phòng cho người."

"Ta ngủ không được." Ngao Thịnh lắc đầu, "Người sớm đi ngủ đi. Sáng ngày mai còn phải làm tiên phong nữa mà, nhất định phải có thể lực và tinh thần tốt mới được."

"Ta cũng ngủ không được." Tương Thanh thuận miệng nói, ý của y là vì lo lắng đến chiến sự nên không lòng dạ nào mà ngủ cho đặng.

Ấy vậy mà, ai kia lại lấy lòng dạ lang sói mà đi đo lòng quân tử, mặt dày mày dạn mà buông lời, "Sao? Phải có ta nằm bên cạnh thì mới ngủ được à?"

Tương Thanh trợn mắt ném cho tên tiểu nhân kia một cái nhìn khinh thường rồi leo lên giường, kéo chăn nằm xuống.

Ngao Thịnh khẽ cười, ngồi vào bên giường nhìn người yêu dấu, đến khi tiếng thở của người hãn yêu dần trở nên bình ổn và đều đặn thì mới đứng lên, nghiêm mặt lấy quyển binh pháp nội công mà huynh đệ cùng một giuộc với hãn là Tần Vọng Thiên cho ra để ngâm cứu.

.....

Phía bên kia dòng duyên hải, trong chiến thuyền của Tề Soán Thiên.

"Phụ thân!" Tề Tuấn[1], nhi tử đứng hàng thứ ba của Tề gia, thấy vẻ sầu muộn trên mặt người cha già nên liền lo lắng hỏi "Có gì không ổn sao ạ?"

Tề Soán Thiên nâng viền kính nhìn đại doanh của đối phương, lạnh lùng nói, "Thằng nhãi Ngao Thịnh này cũng lợi hại gớm nhỉ... Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã tìm được nhiều chiến thuyền và nhân mã như thế."

"Thế mà Tề Tán lại dám bảo bọn chúng chỉ có ba vạn binh lực?" Ngũ tử Tề Thạch[2] bất mãn nói, "Phụ thân, có khi nào tên đó phản bội chúng ta không? Nhiệm vụ quan trọng như thế mà lại đi giao cho hãn. Nếu hãn thật có ý phản trắc thì chẳng phải là chúng ta coi như xong đời rồi sao?"

"Ai nha, ngũ đệ à." Tề Tuấn xua tay không tán thành, "Phụ thân đã đưa quân đến đây rồi thì đương nhiên người phải có dự tính riêng chứ. Phận làm con như chúng ta làm sao mà hiểu cho thấu cho tận được."

Tề Thạch lạnh lùng liếc huynh của mình một cái, âm thầm dè bỉu trong dạ - đúng là thứ dày mặt ưa siểm nịnh! Chẳng phải người vừa mới bảo với ta là Tề Tán chẳng đáng tin sao? Vừa quay lưng một cái thì đã lật lọng rồi!

"Tham báo và nội ứng đều đưa tin báo là bọn Ngao Thịnh chỉ có ba vạn nhân mã." Tề Soán Thiên lại nói, "Thằng lỏi con ấy cho người canh phòng quân doanh quá mức nghiêm ngặt nên người của chúng ta cũng không thám thính được gì nhiều cả...Cứ như thế chủ soái lần này là Đặng Tử Minh vậy. Sự thế thế nào phải chờ đến khi khai chiến thì mới rõ được."

Tề Thạch cùng Tề Tuấn liếc nhìn nhau, cúi đầu không nói.

"Tán Nhi đã bảo mọi chuyện vẫn được thực hiện theo đúng như kế hoạch. Trước tiên là lừa Tương Thanh lên thuyền làm tiên phong." Tề Soán Thiên thu hồi viễn kính, hài lòng cười, "Tán Nhi quả thật rất có tài năng."

Tề Tuấn và Tề Thạch âm thầm cau mày, xoay mặt nhìn sang nơi khác.

"Vương phó tướng." Tề Soán Thiên cất tiếng gọi phó tướng của lão vào, "Phái bốn giao nhân xuống nước ngay."

"Phụ thân?" Tề Thạch khó hiểu hỏi, "Tại sao ạ?"

"A. . . . ." Tề Soán Thiên cười khẽ, "Hiện tại Ngao Thịnh đang ở trên thuyền chủ soái. Ta muốn tặng hắn một chút lễ mọn coi như là quà ra mắt ấy mà."

"Nhưng mà. . . . ." Tề Thạch lo lắng nói, "Nếu làm thế thì mọi chuyện có thể sẽ bị bại lộ đấy ạ. Vì muốn lấy được tín nhiệm của Ngao Thịnh mà Tề Tán đã đem chuyện về giao nhân nói cho bọn chúng biết."

"Không cần lo lắng." Tề Soán Thiên phất tay, "Thằng nhãi con Ngao Thịnh ấy biết gì về giao nhân chứ. Dù có từng thấy qua thì hắn cũng chả rõ giao nhân thật sự lợi hại đến thế nào đâu." Lão xoay người đi vào khoang

thuyền, ý định nghiên cứu kỹ càng hơn chiến thuật ngày mai, nhưng vừa bước qua bậc cửa, lão lại quay đầu nói với hai nhi tử của mình, "Hai con thân là tiên phong, phải chuẩn bị thật tốt cho trận chiến. Ngày mai, nếu ai bắt được Tương Thanh thì ta sẽ trọng thưởng cho người đó."

"Dạ!" Tề Thạch và Tề Tuấn mỉm nguyện nhếch môi cười, liếc nhìn nhau đầy dè chừng, đoạn lại xoay người ly khai.

Bước vào khoang thuyền, Tề Soán Thiên nhìn người vẫn luôn đứng đợi ở bên trong, cười hỏi, "Ta an bài như vậy, không biết các hạ có vừa lòng?"

Người nọ gật gật đầu, không nói thêm gì, lại hỏi sang chuyện khác, "Chẳng hay, trong số nhi tử của mình, Tề vương đã tìm được ai thích hợp để kế thừa mình chưa?"

"Ai. . . . ." Tề Soán Thiên thở dài, "Có một người, chính là Tề Tán. Song, nó lại là đứa có dã tâm quá lớn... Hơn nữa lại không chịu sự quản giáo của ta, tâm tư lại sâu kín ưong ngạnh."

Người nọ khẽ cười, sau một lúc lại nói, "Lần này Tề vương nhất định có thể tất chiến tất thắng, cướp được đế vị."

"Nếu thật là vậy thì phải tạ ơn các hạ đã ra tay tương trợ rồi." Tề Soán Thiên cúi đầu thi lễ với đối phương. Như thế người kia là bậc thánh thần tôn kính.

Song người kia lại chỉ thờ ơ phất tay, lạnh nhạt bảo, "Chỉ mong Tề vương cẩn thận hành động."

.....

Bên trong đại doanh Thịnh Thanh.

Ngao Thịnh đứng bên ngoài trướng, cất quyển nội công tâm pháp vào ngực áo rồi lại lẩm bẩm lại những gì mình vừa đọc được. Từ trước đến nay, trí nhớ của hắn luôn rất tốt, chỉ cần đọc qua một lần là có thể nhớ được mọi thứ. Nghiên cứu một hồi hắn lại càng thấy quyển tâm pháp ấy càng lợi hại. Thật lòng mà nói là quá ư vi diệu nữa kìa.

Đương lúc miên man ngâm cứu thì Vương Trung Nghĩa bỗng đi từ trong lều ra, ngoác to miệng ngáp một cái dài. Gã mắt nhắm mắt mở đi đến cạnh bờ sông, thoải mái tháo dây lưng ra.... Chuẩn bị đi giải.

Ngao Thịnh lắc đầu, vừa định xoay người đi vào lều thì đột nhiên nghe thấy tiếng Vương Trung Nghĩa hét "Má ơi" toáng lên. Ngao Thịnh giật mình chạy lại hỏi, "Có chuyện gì?"

Tướng lĩnh quanh đây cũng chạy ủa ra. Xem ra đêm nay ai nấy cũng đặc biệt khó ngủ. Dù chỉ một tiếng động nhỏ thôi thì cũng có thể lay tỉnh được họ. Trong nhóm người đó, có cả Tương Thanh.

Ngao Thịnh cúi người, nâng Vương Trung Nghĩa dậy, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Thủy. . . . . Thủy quái!" Vương Trung Nghĩa kinh hãi chỉ tay xuống mặt nước.

Ngao Thịnh nhìn theo hướng tay của Vương Trung Nghĩa. Trong nước có một vài vật thể đang bập bênh trôi, mà điều quái lạ chính là thứ cổ quái ấy lại có vảy màu trắng, lại còn có cả mặt mũi...

"Quả nhiên chúng đã mò đến." Đặng Tử Minh cười hỏi Tề Tán, "Là chúng đấy sao?"

Tề Tán gật gật đầu, "Đúng vậy, đó là giao nhân."

"Sao xác chúng lại trôi dạt ở đây?" Tương Thanh nghi hoặc hỏi.

"Hãy chờ, thì là bởi Đặng tướng quân đã dự tính trước đó mà." Mộc Lăng khoái trá cười đáp, "Ngài ấy bảo ta tẩm độc vào xung quanh thuyền chủ soái, tránh việc Tề Soán Thiên cho người đến ám toán, thuận tiện xem thử đám giao nhân gì gì đó là thần thánh phương nào."

Binh sĩ y theo lời phân phó của Đặng Tử Minh, vội vàng vớt xác của đám giao nhân lên.

Ngao Thịnh vừa thấy thì khẽ cau mày. Giao nhân thật ra là loại người gì? Sao toàn thân lại mang đầy vảy thế này.

"Thật ra thì giao nhân cũng chẳng có gì ghê gớm cả. Bọn họ dùng da giao ngư và vảy của tằm ngư[3] mà chế tạo thành áo choàng da." Tề Tán đi đến bên cạnh đám giao nhân, lột bộ áo da của chúng xuống. Sau khi lột áo da cá được tháo xuống thì giao nhân chẳng qua cũng chỉ là những con người bình thường đang lỏa thể mà thôi.

Ngao Thịnh nhặt thứ vũ khí trông như mũi khoan của đám giao nhân lên xem. Tề Tán thấy vậy liền nói, "Có lẽ chúng đến để phá thuyền của Hoàng thượng."

Ngao Thịnh nhếch môi lạnh lùng cười, "Cởi bỏ tấm áo da của chúng xuống. Giữ lại để sau này có lúc cần dùng đến."

"Nhưng, nếu giao nhân không quay về, Tề Soán Thiên nhất định sẽ nghi ngờ." Tương Thanh cẩn trọng nói.

Ngao Thịnh gật gù tán thành. Tề Tán vội cất lời, "Đừng lo, nhất định ông ấy sẽ nghĩ giao nhân đã ở lại trên thuyền của tại hạ."

"Vậy à?"

Tề Tán gật gật đầu, đi lên thuyền của mình, vào khoang thuyền, mang một bó đuốc ra rồi hướng về phía bờ duyên hải bên kia mà vẫy.

Không bao lâu, phía bờ đối diện cũng mơ hồ xuất hiện một đóm sáng tương tự.

Tề Tán quay đầu lại nói với mọi người đang còn khó hiểu nhìn ở phía sau, "Bọn họ đã biết giao nhân ở chỗ của tại hạ."

"Tốt lắm." Ngao Thịnh vội phân phó mọi người, "Đêm nay đại khái cũng yên tĩnh, còn hai canh giờ nữa thì trời sẽ sáng, mau mau chuẩn bị cơm nước tươm tất đi. Chúng ta phải ăn một trận no nê rồi mới đi đánh giặc được."

Mọi người vui vẻ lĩnh mệnh, "Vâng ạ!"

---

[1] và [2]: Hai cái tên này trong QT không có nên đành mang lên GG dịch, kết quả lại ra Jue và Jade. Sau khi lượn lờ khắp nơi xem xét tình hình mệnh thì đành dịch tạm là Tuấn và Thạch. Đọc lên thấy cũng ok chứ nhỉ? Tề Tán, Tề Tuấn, Tề Thạch...Gia đình tên toàn tê với tê =))

[3] Cá Tầm: Đây là một loài cá cổ vẫn còn tồn tại cho đến hiện nay. Chúng thường có kích thước từ 2.5 cho đến 3.5m, hai bên thân có vảy sắc nhọn.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

67.68.69

67 | Giao chiến

GÀ VỪA GÁY báo hiệu trời hừng sáng thì ba quân tướng sĩ đã áo mũ cân đai chinh tề. Mọi người đều mang tinh thần bừng bừng phấn chấn, nhất tề quyết tâm phải một phen sống mái với kẻ thù, bắt sống được lão tặc Tề Soán Thiên, về lập công phong thưởng. Kể ra thì người có công đầu trong việc khích lệ sĩ khí của mọi người chính là Ngao Thịnh, vị đại hoàng đế anh tuấn phóng khoáng lễ độ hơn người của chúng ta.

Vương Trung Nghĩa vẻ mặt đầy đắc ý, vận bộ nhuyễn giáp chói lọi, đứng ở mũi thuyền lớn tiếng nói, "Mọi người mau mau xếp hàng ngay ngắn cho ta đây xem coi! Ta muốn cánh hữu của chúng ta phải vượt trội hơn cánh tả bên kia nha!"

Tống Hiếu đang đốc chiến trên thuyền chủ soái thì chợt nghe thấy giọng nói oang oang của ai kia, lắc đầu thét trả, "Tên đàn kia, người kiếm chế một chút thì chết à! Đừng quên người là hữu quân chứ chẳng phải tiên phong đâu nhá. Lát nữa lâm trận, người đừng có mà co giò chạy trước đấy. Nếu người dám phá hư đại sự thì ông đây sẽ xử trí người theo quân pháp không chút nương tình!"

Vương Trung Nghĩa bĩu môi, liếc Tống Hiếu đầy xem thường, "Vịt cạn Tống Hiếu kia, người đừng có vội đắc ý, hôm nay ông đây sẽ là người tóm cổ được Tề Soán Thiên. Đến lúc đó ấy hả, ông đây sẽ bảo hoàng thượng phong chức ta to hơn cả chức của người đến những mấy phẩm nhé. Ôi chu choa, mẹ ời, khi đó ta sẽ tha hồ mà đàn áp mà khi dễ người cả đời!"

Tống Hiếu tức mà chẳng đáp trả được gì, chỉ còn biết rủa xả trong dạ rằng, mi là đồ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, đồ mồm chó không thể mọc ra được ngà voi.

Tương Thanh vận bộ nhuyễn giáp bằng bạc mà Ngao Thịnh đã một hai nài nỉ buộc y nhận lấy khi y vừa từ đại mạc về cung, bên ngoài là trường sam trắng muốt, mái tóc nhung dài được buộc lên cao. Phút chốc gương mặt diêm đạm thanh tú thêm phần uy nghi tuấn lãng. Đặng Tử Minh khẽ nhíu mày khi nhìn thấy một Tương Thanh như thế. Bộ nhuyễn giáp này chính là tấm ngân y mà năm xưa Viên Liệt từng mặc trong những lần chinh chiến sa trường. Cùng một bộ áo nhưng hai người mặc lại toát ra hai cỗ khí chất khác nhau. Nếu nói Viên Liệt khi thân mang ngân bào là lạnh lùng hiếu sát thì Tương Thanh lại hoàn toàn tương phản. Lúc này, trông Tương Thanh vô cùng tuấn nhã nhưng lại chẳng mất đi vẻ uy nghiêm khiến người khác nhìn vào không dám có một tia khinh nhờn coi rẻ...Đột nhiên, Đặng Tử Minh hiểu ra một lẽ, người nam nhân lúc nào cũng bình dị trầm lặng này, thật ra là một vị tướng xuất chúng.

Bên cạnh đó, người đứng sừng vai với Tương Thanh chính là Ngao Thịnh lại vận bộ nhuyễn giáp vàng rực. Ngao Thịnh vốn có một thân hình cao lớn nên khi vận bộ nhuyễn giáp vàng vào càng khiến hấn uy vũ hơn người. Ngao Thịnh hấn trời sinh đã có khí chất đế vương, cùng với ngũ quan tuấn mỹ, ánh mắt sắc bén, tạo nên dáng vẻ oai hùng lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Đặng Tử Minh nhìn một vàng một bạc đứng vai kề vai bên nhau như thế mà trong lòng không khỏi cảm khái... Năm xưa, khi một người có tư chất đế vương, xứng đáng trở thành bậc minh quân lưu danh sử sách như Việt Liệt vì một Ân Tịch Ly mà quay lưng lại với giang sơn xã tắc.... thì lòng y chột đau đau khôn nguôi. Mặc dù biết rằng, có rất nhiều chuyện con người không thể nào cưỡng cầu được, huống chi Viên Liệt cũng không phải là người có thể vì chúng sinh thiên hạ mà buông bỏ hết thảy. Song, đối với

những trung thần như Đặng Tử Minh mà nói, thì chuyện Viên Liệt bỏ đi, vẫn là một cú sốc không tài nào vượt qua nổi. Hiện tại, Ngao Thịnh đang đứng trước mắt Đặng Tử Minh cũng là một người trời sinh để làm kẻ đứng trên mọi người mà đạp bằng thiên hạ này, liệu có đủ tâm đủ trí và đủ kiên nhẫn để trụ lại trên ngai vàng đầy tàn khốc kia không.

Đặng Tử Minh đã quan sát Ngao Thịnh nhiều ngày nay, đặc biệt là những khi hắn ở cạnh Tương Thanh, và nhận ra một điều rằng, dù Ngao Thịnh có si cuồng Tương Thanh tựa như năm xưa Viên Liệt mê đắm Ân Tịch Ly, thì Ngao Thịnh cũng không đánh mất đi lý trí của một người làm việc lớn. Phải nói như thế nào thì mới đúng nhỉ? Là Ngao Thịnh không có tâm độc chiếm quá mãnh liệt, biết lui biết tiến, biết điều gì nên và không nên làm. Hay là nên nói, bởi vì người mà Ngao Thịnh yêu chính là Tương Thanh? Nếu Ân Tịch Ly là kẻ lúc nào cũng khiến người ta nổi cơn thịnh nộ thì Tương Thanh lại là người làm cho những người xung quanh bình tâm, tin tưởng.

Đặng Tử Minh cúi nhìn cờ tướng soái trong tay mà tự hỏi - lẽ nào việc mà y ngày đêm mong chờ nay đã trở thành hiện thực? Nếu như có thể nhìn thấy cảnh Thịnh Thanh nhất thống thiên hạ, nối liền Trung Nguyên thành một dải thì Đặng Tử Minh có chết cũng không còn gì hối tiếc nữa.

Nghĩ như thế, lòng Đặng Tử Minh lại dâng lên vô vàn sĩ khí, vươn tay phất cờ, lớn tiếng hô "Nhõ neo!"

Hàng ngàn chiến thuyền thẳng tắp nối đuôi nhau rời bến Lạc Hà, thẳng hướng vươn ra biển lớn.

Tương Thanh vừa định cùng Tề Tán xuống thuyền tiên phong thì Ngao Thịnh đã nhanh chân nắm tay y lại, lo lắng nói, "Thanh, nhất định phải cẩn thận đấy!"

Tương Thanh gật gật đầu, khẽ vỗ nhẹ lên bàn tay đang nắm chặt tay y của Ngao Thịnh, "Yên tâm đi!" Dứt lời, y liền xoay người, cùng Tề Tán phi thân bay lên thuyền tiên phong, dẫn theo ba ngàn thủy quân cùng hai mươi chiến thuyền, vờn ra khỏi đội thủy quân, hướng về vùng giao chiến.

Ngao Thịnh đứng trên mũi thuyền tướng soái, phóng mắt nhìn theo bóng áo choàng trắng của Tương Thanh. Thuyền tiên phong mỗi lúc một xa dần. Ngao Thịnh biết, dù có là đang đánh trận thì Tương Thanh vẫn sẽ cứ ở trong tầm nhìn của hắn, thêm cả, hắn đã phái hơn mười ảnh vệ mai phục bốn phía, âm thầm bảo vệ y. Song, lo lắng thì vẫn cứ lo lắng thôi.

Tâm trạng này, nguyên do có lẽ bắt nguồn từ lần Tương Thanh bỏ đi ba năm về trước. Chuyện đó đối với Ngao Thịnh vẫn luôn là một đả kích không nhỏ. Việc mà hắn sợ nhất hiện nay, chính là phải nhìn thấy cảnh Tương Thanh rời đi khỏi tầm tay của hắn, dấu chỉ là liếc mắt nhìn một cái thôi thì bóng lưng đơn bạc ấy cũng đủ để khiến hắn đau lòng khôn nguôi rồi.

Mộc Lăng cùng Tước Vĩ cùng ngồi trên thuyền chủ soái mà xem thủy chiến. Vốn dĩ, với tích cách của Mộc Lăng thì hắn đã ham vui chạy lên trước mà hóng hớt chuyện hay rồi. Đằng này, hắn lại bị khắc tinh của mình là Tần Vọng Thiên tóm cổ lại và dặn rằng, ngoan ngoãn ngồi trên thuyền chủ soái mà uống trà ăn bánh xem đánh nhau nhé, nhớ là không được chạy lung tung đâu đó, nếu không ta sẽ phân tâm cho mà coi.

Cũng vì lời căn dặn rợn da gà nổi da vịt ấy của ai kia mà giờ này Mộc Lăng đành bất đắc dĩ ngồi đần mặt trên thuyền chủ soái, nhìn cảnh Sói Xám đau lòng tiễn Đầu Gỗ ra chiến trận. Mộc Lăng thở dài thườn thượt, "Không cần lo lắng đâu."

Ngao Thịnh ngoái đầu lại nhìn hắn. Mộc Lăng lại thoải mái cười, "Từ lúc mười sáu tuổi thì Tương Thanh đã trở thành phó bang chủ đỉnh đỉnh đại danh của Hắc Vân Bảo rồi. Cái tên đó tuy có hơi giống khúc gỗ thật nhưng

thái độ làm người lại rất ngay thẳng, tính tình thì trầm ổn, lúc nào cũng giải quyết mọi chuyện rất chu đáo. Có những chuyện dù khó khăn đến cỡ nào thì y cũng đều có thể dàn xếp đâu vào đấy cả. Ta và Tư Đồ chánh chọe luôn yên tâm mỗi khi giao việc cho y. Y rất thông minh và mạnh mẽ, đủ sức tự bảo vệ mình mà. Người phải tin y chứ!"

Ngao Thịnh nhẹ gật đầu -- Tương Thanh rất tài giỏi. Điều này không cần ai nói thì hẳn cũng biết. Nhưng cũng bởi vì như thế mà hẳn mới không cam lòng. Dù có là đế vương thì hẳn cũng có mong muốn như bao nam nhân bình thường trên đời này, đó là, dùng tình cảm chân thành của bản thân, chinh phục được người mình thích, khiến người đó thuần phục mình, si cuồng mình. Song, có lẽ là ông trời già kia ghét bỏ Ngao Thịnh hẳn, thế gian có bao nhiêu người, ấy vậy mà lại đưa đẩy hẳn đi yêu một người không thể nào nắm được trong tay. Muốn chinh phục một kẻ yếu thế thì rất dễ dàng. Nhưng muốn một người mạnh mẽ quy phục mình thì lại là chuyện khó hơn cả lên trời. Chinh phục đã khó rồi thì còn nói gì đến là giữ vào lòng mà bảo bọc mà chở che chứ.

"Còn có Vọng Vọng ở phía sau bảo vệ cho Tiểu Thanh mà." Mộc Lăng một lần nữa trấn an Ngao Thịnh, "Người yên tâm đi."

Ngao Thịnh gật đầu, nhưng hai mắt vẫn dăm dăm nhìn về phía trước. Phút chốc, tầm nhìn của hẳn lại rơi xuống người đang đứng bên cạnh Tương Thanh là Tề Tán. Tuy biết rõ là chẳng có gì nhưng vẫn cứ thấy ghét ơ là ghét. Hẳn thừa nhận là hẳn đang rất ganh tị, vô cùng ganh tị. Dù Tương Thanh chưa bao giờ liếc nhìn Tề Tán với vẻ dụi dàng nhưng Ngao Thịnh vẫn cứ thấy ganh với Tề Tán. Bởi vì, Tề Tán có thể cùng Tương Thanh ngang hàng đứng sóng vai nhau trong khi hẳn mãi mãi chỉ có thể đứng trước hoặc lui lại phía sau lưng Tương Thanh mà thôi...Thật sự là không cam lòng mà.

Ngao Thịnh trầm mặc quay trở về chỗ ngồi của mình, thu hồi tất cả những xúc động vừa rồi, nghiêm mặt quét mắt nhìn đám quần thần. Bên

cạnh đó, hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm, một ngày nào đó, hắn sẽ để cho Tương Thanh ngồi bên cạnh hắn, trên ngai vàng này, và trong thiên hạ, sẽ không có một ai có thể nói ra nửa lời phi báng mai mỉa. Đồng thời, ngày đó cũng chính là ngày hắn khiến cho cái người lúc nào cũng cứng nhắc khô khan kia hoàn toàn quy phục mình.

.....

Phía bên kia chiến tuyến, thuyền của Tề Soán Thiên cũng không ngừng nả pháo. Tiếng trống kèn dồn dập vang lên, kích khởi tinh thần chiến sĩ.

Tương Thanh đứng ở đầu thuyền, nhìn binh trận của Tề Soán Thiên mà khẽ nhíu mày. Hoàn toàn khác với Thịnh Thanh, lão ta bố trận theo chiến thuật chữ Oa (1), hai cánh tiên phong dàn trải ở hai bên trong khi thuyền chủ lực của Tề Soán Thiên lại an toàn ở phía hậu phương.

Chiến thuật này hoàn toàn giống như Đặng Tử Minh đã tiên đoán. Tề Soán Thiên nhất định sẽ dựa theo những gì mà Ngao Thịnh đã nói trên điện kim loan ngày đó mà dàn trận. Lão đem toàn bộ quân chủ lực lui về phía sau vì e ngại Thịnh Thanh người đông thế mạnh mà cắt đứt đường lui, vây đội quân của lão ở giữa trận rồi xông vào đánh úp.

Tề Tán liếc nhìn Tương Thanh, "Xem ra, trong triều quả thật có nội gian."

Tương Thanh gật đầu, lòng lại bất an. . . . . Chuyện mấu chốt hiện tại chính là phải tìm cho ra tên gian tế ấy... Không biết kế nhất tiễn hạ song điếu này của Đặng Tử Minh có dụ được tên giấu mặt kia ra hay không?

"Tên cầu hoàng đế Thịnh Thanh kia!"

Đúng lúc này, giọng nói của Tề Soán Thiên ở phía đối diện bỗng vang đến. Ngao Thịnh thoáng nhướn mày, cảm giác được bên trong thanh âm kia còn mang theo khoảng ba phần nội lực. Như vậy cho thấy, nội công của lão

già mãi không chịu chết Tề Soán Thiên cũng không tệ lắm... Dù nội lực tốt, âm thanh truyền được rất xa nhưng vẫn có chút run rẩy. Ai dồ, dù sao thì cũng là người đã có tuổi rồi mà. Ngao Thịnh lắc đầu, cười khẽ.

"Người tuổi nhỏ hiểu thẳng, ngu ngốc vô năng...." Tề Soán Thiên lòng đầy căm phẫn lên án Ngao Thịnh, "lại còn chuộng nam sắc, hoang dâm vô độ, khiến người người khinh ghét phi nhõ. Nay Tề Soán Thiên ta thay mặt cho con dân trong thiên hạ đến để phế truất người mà an định lòng người. Người nếu còn biết thế nào là liêm sỉ thì hãy thức thời mà thoái vị đi."

Ngao Thịnh nghe lão đơm đặt, cũng không buồn phản bác, chỉ ung dung cười nói, "Lão nói một hơi dài như thế không biết mệt sao... Ta nghĩ tốt hơn hết là lão nên nói chậm một chút đi, kéo không thôi sẽ đứt hơi mà chết không kịp trăng trời tiếng nào đấy!"

Ngao Thịnh chỉ bằng một câu nhẹ nhàng như thế thôi đã khiến Tề Soán Thiên không cách nào đáp trả lại được. Lão tuy rằng lớn lên trong quân đội, cả đời chinh chiến, võ nghệ cao cường nhưng so với người xuất thân từ chốn võ lâm thì nội lực của lão vẫn cứ không bằng. Đừng nhìn vẻ ngoài mà vội lầm. Tề Soán Thiên lão mới chỉ vừa nói có mấy câu thôi mà đã thở không ra hơi rồi, thế này thì còn sức đâu mà đáp mà trả nữa chứ.

Điều khiến Tề Soán Thiên kinh ngạc chính là, Ngao Thịnh chỉ thuận miệng nói hai câu, thần tình chậm rãi, nhưng thanh âm lại giống như được tản ra từ trong gió, nhẹ nhàng truyền vào tai người. Cơ hồ tất cả tướng sĩ hai phe đều có thể nghe thấy lời hản nói. . . Có lẽ, Ngao Thịnh là một hoàng đế võ công cái thế nhất từ trước đến nay mà lão từng biết. Lão sớm đã được nghe đồn rằng, hoàng đế Thịnh Thanh có thần công vô địch, nhưng lão chỉ nghĩ đó là những lời a dùa nịnh bợ, phóng đại quá mức mà thôi, nay được tận mắt chứng kiến đúng là khiến lòng không khỏi rét lạnh. Lão liệu có thể đánh bại được một Thịnh Thanh có một một bậc đế vương như vậy không?

Một nửa đại dương bên kia, lòng quân Thịnh Thanh cũng rung động không thôi, ai nấy lại càng thêm hăng hái phấn chấn mà siết chặt đao thương. Đặng Tử Minh phấn khích mỉm cười, liên tục tán thưởng, "Tốt! Tốt lắm!"

Tương Thanh cũng không ngoại lệ, vui mừng vì khúc dạo đầu tốt đẹp, song, lòng vẫn cứ không yên mà tự hỏi - sao chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà nội lực của Ngao Thịnh lại tiến triển đến nhường ấy?

Tương Thanh thật thà nhà chúng ta đương nhiên không biết được rằng, kể từ tối hôm qua, sau khi xem quyển nội lực tâm pháp kia xong thì Ngao Thịnh ranh mãnh nhà y đã mau mắn mà vận dụng những điều ghi trong đó rồi. Hắn chỉ vừa mới luyện thử một chút thôi mà đã có được nội lực kinh người. Mọi chuyện đúng là càng lúc càng thuận buồm xuôi gió nha.

Đương lúc cao hứng, Ngao Thịnh lại thấy Tề Soán Thiên không nói năng gì, thậm chí là lão đang ôm ngực mà thở lấy thở để, bèn cất giọng lưu manh hỏi, "Nói đi thì phải nói lại, lão già sắp xuống lỗ này, nếu ta thoái vị thì ai sẽ lên làm hoàng đế hả?"

Tề Soán Thiên lúc này dù có đang bận thở thì cũng cố lấy hơi mà đáp, "Thiên hạ đương nhiên có người giỏi hơn ngươi rồi."

"Ồ. . . . ." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Nói như vậy có nghĩa là lão không cần ngôi vị hoàng đế này phải không?"

Tề Soán Thiên lạnh lùng cười, "Lão phu là người lúc nào cũng chăm lo việc nước, chu toàn việc nhà, đương nhiên phải làm tốt vai trò đó hơn tên ranh miện còn hôi sữa là ngươi rồi."

"Thật không đó?" Ngao Thịnh nhếch môi cười, "Thế có nghĩa là, ta tuổi nhỏ hiểu thẳng, ngu ngốc vô năng, còn lão thì tuổi già sức yếu hèn nhất vô dụng chứ gì!"

Cả đời Tề Soán Thiên, à không, nên bảo là hơn năm mươi năm lão có mặt trên đời này, lão cảm hận nhất những ai bảo lão già. Anh hùng tuổi xế chiều không phải là chuyện rất buồn, rất thâm thâm sao? Cũng chính vì không muốn mình thâm thâm mà lão thề với lòng, kẻ nào nói lão già, lão sẽ lóc xương xẻ thịt uống máu hăn, để cho hăn biết lão có già hay không.

Lần này, không đợi Tề Soán Thiên lấy hơi cãi lại thì Ngao Thịnh đã nhanh miệng khích bác, "Cụ Tề à, nếu nói đến chuộng nam sắc, hoang dâm vô độ thì ta làm sao mà dám so với cụ chứ...Ta còn chưa đến hai mươi tuổi, và đúng là ta có yêu một người nam nhân thật nhưng mà ấy hả, ta toàn tâm toàn ý yêu y, kiếp này, nếu không phải là người đó thì ta sẽ không lấy ai hết. Có trời đất chứng giám, Ngao Thịnh ta thề một lòng một dạ yêu y, si y, cuồng y..."

Ngao Thịnh mặt không đỏ, tâm không động, đứng dưới ánh sáng mặt trời chói chang mà hện mà thề. Trong khi ở nơi cách hăn chừng vài trượng, Tương Thanh lại mặt đỏ tai hồng, quay đầu lại trừng mắt nhìn tên mặt dày mày dạn không biết hai chữ "sĩ diện" phải viết thế nào kia, rồi lại không ngừng mắng - đồ lưu manh, đồ cà chớn, đồ mặt mo! Người ăn mật gấu uống gan hùm rồi à? Ở đây nhiều người như vậy mà ăn nói bậy bạ gì đó hử?

Ngao Thịnh đương nhiên là đã nhìn thấy ánh nhìn đầy "trìu mến" kia của Tương Thanh rồi. Cũng vì thế mà hăn lại càng muốn làm tới, vội ưỡn ngực vươn vai dạng chân, anh dũng thõ lộ tiếp, "Ta từ trước đến nay đều thủy chung như một, không biết thế nào là hoang dâm vô độ. Nhưng còn lão già hư thân mất nết Tề Thối Thiên thì danh tiếng lấy lòng nha. Nghe thiên hạ nói, lão có hơn năm mươi vị thái thái, lứa tuổi nào cũng có. Lão thì đã hơn năm mươi trong khi thâm thiệp lại có người chưa tròn mười bốn. Hơn nữa, lão lại có đến những hơn một trăm đứa con nha... Tên già dịch kia, chứng cứ rành rành ra đó, lão còn dám chối cãi nữa không. Lão mới là kẻ hoang dâm vô độ ấy. Còn nữa nha, lão lớn tuổi rồi, phải biết tiết chế một chút chứ.

Nữ nhân tứ tuần mạnh mẽ như hổ, huống gì là thiếu nữ đôi mươi chứ. Lão đã là kẻ chân trước bước vào quan tài chân sau hồi hả rời đất rồi mà còn có thể thỏa mãn được các nàng ấy sao? Người ta nói, làm người thì sợ mất của, còn nữ nhi thì sợ cướp sắc. Nếu lão không phải dựa vào quyền thế, ý mạnh hiếp yếu, cưỡng đoạt con gái nhà lành về làm tì thiếp thì lẽ nào một trăm đứa con của lão là do lão tử tế thay người ta đổ vỏ à?"

"Phụt . . . . ." Ngao Thịnh vừa nói xong, toàn binh Thịnh Thanh không nhin được mà cười phá lên. Vương Trung Nghĩa thích thú nhào người ra khỏi lan can mà chỉ tay về phía thuyền Tề Soán Thiên hô to, "Ta đang nghĩ không biết tại sao vải buồm của lão màu xanh, hóa ra là vì muốn nói lên việc lão thích đội nón xanh đây mà (bị cấm sùng).

"Ha ha. . . . ."

Vương Trung Nghĩa giọng vừa to vừa khỏe, rống một tiếng liền khiến cả đội thủy quân Thịnh Thanh cười lăn cười bò. Thủ hạ của Tề Soán Thiên cũng nhin không được mà nhếch răng cười. Phó tướng đứng bên cạnh lão theo quán tính mà ngẩng đầu nhìn vải buồm, thậm mắng cái đĩa may buồm - nhiều màu như thế sao lại chọn ngay đúng màu xanh mới chết chứ!

Giờ phút này, Tương Thanh quả thực rất bội phục Ngao Thịnh, một thế hệ đế vương uy nghiêm lẫm lẫm đã bị hủy trong tay hắn. Đường đường là kẻ dẫn đầu ba quân lại đứng trước mặt mọi người, cùng một ông già tranh luận xem ai hoang dâm hơn ai. Đúng là lưu manh hết chỗ nói, vô sỉ hết chỗ đỡ.

Mộc Lăng ngồi một bên ăn bánh uống trà nghe hát mà không ngừng tấm tắc khen Ngao Thịnh hết lời, nhìn Tước Vĩ đang vuốt râu ở bên cạnh mà nói, "Huynh à, đệ vốn nghĩ, đi khắp thiên hạ cũng không tìm thấy ai vô sỉ hơn Vọng Vọng nhà đệ. Nhưng nay đệ mới biết là đệ đã lầm. Đúng là núi này cao còn có núi kia cao hơn. Con sói này phải nói là hơn chứ chẳng dám

bảo ngang bằng Vọng Vọng về mức độ mặt dày vô sỉ. Càng nói thì lại càng không biết "liêm sỉ" viết thế nào nha!"

"Ha ha." Tước vĩ gật đầu cười to, "Ta nói~~ cái gì mà mặt dày vô sỉ thiên hạ vô địch thủ á...chẳng qua cũng chỉ là về vấn đề da thịt thôi. Ai mà lại không có chứ, chỉ là người dày người mỏng thôi~~ Lột ra rồi thì không phải ai cũng giống ai sao. Chuyện gì cũng vậy, có thực mới vực được đạo. Ăn no trước rồi tính sau."

Mộc Lăng xoay mặt nhìn lão nhân gia, âm thầm thở dài - đúng là danh sư xuất cao đồ, lão lưu manh sẽ dạy ra một tiểu lưu manh.

"Ngao Thịnh!" Tề Soán Thiên tức giận rống lên nhưng vì nội lực tiêu hao quá nhiều mà giờ đây phải vừa ôm ngực vừa thở. Cách đó không xa, Tề Tuấn nhìn cảnh cha mình bị sỉ nhục thì tức giận không thôi, phẫn nộ quát, "Người đừng ở đây mà đơm điều nói bậy. Tề gia ta thảo phạt tên hôn quân như người chính là muốn vì dân trừ hại."

Ngao Thịnh đảo mắt sang nhìn, cười nhạt, "Lão già, tên tiểu tử này là con của lão đấy hả?"

Tề Soán Thiên liếc nhìn Tề Tuấn, gật đầu, "Đúng vậy."

"À." Ngao Thịnh gật gật đầu, vờ cảm thông mà rằng, "Ôi trời, con lão cũng đã lớn chừng này rồi kia mà...Lão đó nha, không dễ dàng gì gãy dựng được một cơ nghiệp như thế, trên thì có vợ hiền dưới lắm con thơ. Đánh nhau làm gì! Nay trăm cho lão đường lui. Chỉ cần lão chịu hàng, trao trả lại binh quyền, trăm hứa, trăm sẽ không truy cứu chuyện lão tạo phản, thậm chí còn để cho gia đình lão được đoàn tụ, mọi người vui vẻ sống quây quần bên nhau. Sao hả? Chịu không nào?"

"Ta thèm vào!" Tề Soán Thiên cười lạnh, "Ngao Thịnh, người đừng có mà giả mèò khóc chuột vờ từ bi. Muốn gì hãy hỏi lưỡi kiếm của ta!" Dứt lời, lão phẩy tay ra hiệu cho tướng sĩ gióng trống phát cờ.

Cùng lúc đó, lệnh quan (người phát cờ lệnh) Thịnh Thanh khẽ cúi mắt quan sát hiệu lệnh được truyền đến từ thuyền chủ soái. Vừa nhìn thấy lệnh chia quân, lệnh quan liền vội phát cờ. Hai cánh quân tả hữu tức tốc dàn thành hình cánh én, vây lấy hai sườn quân của Tề Soán Thiên. Tương Thanh cũng hạ lệnh cho quân tiên phong chuẩn bị nổ tiễn cùng câu can (2), sẵn sàng tác chiến.

Hai cánh quân của Tề Tuấn và Tề Thạch vội tách ra thành hai đường. Người ngoài nhìn vào thì sẽ nhầm tưởng rằng chúng muốn đánh vào vị trí trung tâm, nơi ở giữa hai cánh quân hình chim én, nhưng kẻ sáng suốt thì chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là có thể đoán ra mục tiêu thật sự mà Tề Soán Thiên muốn nhắm đến chính là thuyền tiên phong của Tương Thanh.

Tương Thanh nhẹ mím cười, "Tới rất đúng lúc."

Tiếng trống hiệu vừa dứt, hai bên đã giương cung bạt kiếm, sẵn sàng nghênh chiến .

---

(1) chiến thuật chữ Oa (凹) : là cách dàn quân theo hình chữ U. Hai cánh quân tiên phong sẽ được xếp ở phía trước hai bên, còn quân chủ lực thì lui lại chính giữa phía sau. Chiến thuật này đảm bảo cho việc vừa tiêu diệt được kẻ thù vừa bảo vệ được binh chủ chiến.

(2) câu can 钩杆:

-.-.-.-

68 | tình thế hiểm ác

HÀI CHIẾN là lúc cần dùng đến vũ khí nhất. Và đương nhiên, trong trận chiến này, thứ tối cần thiết chính là cung nổ. Hai bên vừa ra lệnh khai chiến thì mọi chiến thuyền đã vang rền trống trận. Tiếng trống vọng vang lan tỏa

khắp cả không trung. Cuộc chiến diễn ra sát bờ duyên hải, ngay giữa biển trời Lạc Hà, quy mô lại hoành tráng chưa từng có, vì thế thôn dân đều tò mò nối đuôi nhau chạy lên núi xem thủy trận.

Thuyền tiên phong của Tương Thanh dẫn đầu, nghênh diện với hai cánh quân của Tề Tuấn và Tề Thạch. Theo đúng như kế hoạch mà Đặng Tử Minh đã thiết lập, Vương Trung Nghĩa và Ngưu Hiến sẽ vờ như tiến vào thế trận, cứu viện Tương Thanh. Song mấu chốt chính là đẩy nhanh tốc độ, đánh tan hai cánh quân địch. Cũng vì thế mà thuyền của Tương Thanh rất nhanh đã lâm vào khốn cảnh. Bên cạnh đó, hai trăm ảnh vệ ẩn nấp trong khoang thuyền chỉ có thể thụ động chờ đợi mệnh lệnh, khiến cho tình hình của quân tiên phong càng nguy hiểm thập phần.

Ngao Thịnh thân ở thuyền chủ soái mà tâm mãi phiêu du chốn nào. Nhạc thấy hẳn cứ như đang đứng đống lửa ngồi đống than, Tước Vĩ đứng ở phía sau bèn trầm tĩnh bảo, "Ai du, ta nói, trời có sập thì nam nhi cũng phải vững như bàn thạch. Người đường đường là bậc chí tôn, phải có khí phách như thế thì mới đáng đứng cao hơn mọi người được."

Ngao Thịnh quay đầu liếc ông già lẩm lời sau lưng một cái, "Trời sập núi lở non mòn gì gì đó thì chả can hệ gì đến ta cả. Nhưng tên trời đánh nào mà dám làm tổn thương dù chỉ một cọng tóc của Thanh thôi thì ta sẽ xé xác băm thây hẳn ra!"

Mộc Lăng chột rùng mình hỏi, "Không phải đã bàn trước với nhau là cùng Tề Tán diễn một vở kịch cho Tề Soán Thiên xem sao? Sao giờ này rồi mà còn chưa bắt đầu hát xướng nữa?"

Ngao Thịnh và Tước Vĩ thở dài nói, "Vẫn chưa tới lúc mà!"

"A!" Mộc Lăng bỗng ré lên một tiếng, "Chết cha! Hình như Tiểu Thanh bị trúng tên rồi kìa!"

"Cái gì! Thăng trời đánh nào làm!" Ngao Thịnh khẩn trương rống lên, Tước Vĩ vội vàng xua tay, "Ai nha, chỉ là diễn trò cho Tề Soán Thiên xem thôi mà!" Nói xong, ông còn vỗ vỗ vai Ngao Thịnh, hí hửng nói, "Đã đến lúc người ra sân khấu rồi đó, đồ nhi ngoan à!"

Ngao Thịnh mắt bùng bùng phấn chấn, ra hiệu cho lệnh quan phát còi, thuyền chủ soái tăng tốc độ, ngược gió lao về phía trước. Nào, ta cùng đi cứu Thanh bảo bảo thôi!

Tề Soán Thiên phóng mắt nhìn ra, hai hàng chân mày khẽ nhếch cao, "Tốt lắm!"

Dứt lời, lão liền phát tay, ra hiệu cho bước tiếp theo. Trong lúc nhất thời, mặt nước bỗng dậy lên một trận âm thanh kì lạ. Hơn một trăm giao nhân lao ra khỏi thuyền của Tề Soán Thiên, nhắm hướng Ngao Thịnh mà đến.

Tương Thanh cố tình như tránh không kịp mũi tên địch bắn ra, khiến tên nhọn găm sâu vào cánh tay... Tuy rằng, y đã lựa chọn thời điểm thích hợp để cho mũi tên kia lao thẳng vào mình, song, vết thương vẫn cứ nghiêm trọng đến không ngờ. Máu tuôn không ngừng.

Tề Tán thấy thời cơ đã chín muồi, liền xuất chưởng, đánh vào bả vai Tương Thanh... Tương Thanh đứng bất động, đón lấy một đòn kia. Kỳ thật, nội lực của Tề Tán không bằng Tương Thanh, nhưng y vẫn cứ vờ như bản thân đã bị trọng thương nặng, thậm chí còn cố tình dùng nội công bức mình xuất huyết.

Tề Tuấn và Tề Thạch đều nhìn thấy rõ mồn một những gì xảy ra trên thuyền tiên phong của Tương Thanh. Sau khi Tương Thanh bị thương, Tề Tán liền ra lệnh cho ám vệ của mình tiêu diệt hết quân lính trên thuyền. Tiếp theo đó, thuyền liền rẽ hướng, chạy về phía Tề Soán Thiên.

Ngao Thịnh lòng nóng như lửa đốt. Tuy biết rằng đây chỉ là một vở kịch, mọi chuyện diễn ra chẳng khác những gì mà Đặng Tử Minh đã tiên liệu,

nhưng chính mắt thấy Thanh của hãn ôm ngực phun trào máu tươi như thế thì hãn liền cảm thấy như tim mình rút ra khỏi lồng ngực. Trong thoáng chốc, hãn thật sự chỉ muốn lôi Tề Tán ra mà băm thây vạn đoạn, sau đó thì mang Tề Soán Thiên ra xay nhuyễn rồi ném xuống biển đông nuôi cá dữ.

Mộc Lăng thấy mặt Ngao Thịnh bốc lên sát khí cuồn cuộn như thế thì không khỏi rung mình một cái mà ra lệnh cho quân sĩ mau mau khai thuyền!

Tề Thạch cùng Tề Tuấn vì tranh đoạt chiến công mà không làm theo kế hoạch là vây lấy hai cánh quân tả hữu của Thịnh Thanh. Giờ phút này, chúng chỉ còn biết chăm chú vào thuyền tiên phong của Tương Thanh. Cũng vì thế, vô hình trung, chúng đã nhường đường cho Vương Trung Nghĩa và Ngư Hiến thẳng tiến mà áp sát thuyền Tề Soán Thiên.

Tề Soán Thiên khẽ nhíu mày, thầm nghĩ chiến thuật của Đặng Tử Minh rất lợi hại. Đường tiến của Ngư Hiến và Vương Trung Nghĩa chẳng khác gì chiêu vây Ngụy cứu Triệu năm xưa(1). Nếu thuyền của lão bị bao vây, nghĩa là bọn chúng sẽ tạm thời quên đi việc giải vây cho Tương Thanh và Ngao Thịnh. Xem ra, hiện tại, cần phải đẩy nhanh tốc độ... Song, càng nghĩ thì lão lại càng thấy tức tối kinh khủng. Hai tên háo thắng Tề Tuấn và Tề Thạch kia chỉ biết làm hỏng đại sự mà thôi. "Ngư ngốc thật, chỉ biết cái lợi trước mắt mà không thấy được những cái xa hơn... Ngay lúc này, phải vây lấy thuyền Ngao Thịnh. Về phía Tương Thanh thì đã có Tề Tán lo liệu. Tên phu tử ấy đã như cá nằm trên thớt. Việc gì phải tranh giành nhau. Lòng dạ nhỏ nhen, tầm nhìn thấp kém như thì thế làm sao có thể bình định thiên hạ đây."

Tề Tuấn cùng Tề Thạch đều nóng lòng muốn bắt giữ được Tương Thanh trước đối phương, sau đó quay về mà hướng Tề Soán Thiên tranh công nhận thưởng. Song, tốc độ của cả hai lại ngang nhau. Hai người cơ hồ là tiến tới thuyền Tương Thanh cùng một lúc.

Tề Tán thở dài, lắc lắc đầu...Đúng là hai tên phế vật.

Tề Soán Thiên dùng viễn kính quan sát hướng đi của thuyền Tương Thanh. Nhưng, bỗng tầm nhìn lại bị chặn. Cánh quân của Ngao Thịnh đã đuổi theo tới nơi. Quốc kì trên đầu thuyền nương theo chiều gió mà phấp phới tung bay.

Tề Soán Thiên lạnh lùng cười nhạt, "Thằng nhãi này chắc là chưa bao giờ biết thủy chiến là gì cả. Đây đâu phải là bộ quân giao nhau, dùng nhiều chiến kì như thế làm gì! Đúng là đồ non nớt!"

Tề Soán Thiên trong phút chốc vì quá cuồng vọng tự đại mà không hề mảy may hoài nghi đây chính là chiến thuật của Đặng Tử Minh. Chính y đã cố ý an bài, treo nhiều chiến kì trên thuyền để cản trở tầm nhìn của Tề Soán Thiên, để Tương Thanh có thể thuận tiện hành động.

Tề Thạch và Tề Tuấn cùng lên thuyền. Tương Thanh kín đáo đảo mắt liếc nhìn Tề Tán. Tề Tán vội ra vẻ kinh ngạc hỏi, "Sao hai huynh lại lên đây . . .Quân lính đâu hết rồi?"

Tề Thạch khinh khinh cười, "Người không cần phải bận tâm. Chính phụ thân bảo ta lên đây mà trói Tương Thanh mang về."

"Rõ ràng là phụ thân bảo ta bắt hãn về mà." Tề Tuấn xông lên phía trước, phân phó thị vệ của mình tiến lên cướp người. Tề Thạch cũng không chịu thua mà nhường đường. Hai bên giương cung bạt kiếm, tựa như muốn động thủ. Tương Thanh bất đắc dĩ lắc đầu. Hai tên hám lợi này đã bị quyền lực che mờ cả mắt. Đây chẳng lẽ là kết quả mà Tề Soán Thiên mong nhi tử của mình sẽ có được khi bảo rằng sẽ ban thưởng cho người lập công đầu sao? Cái gọi là gia hòa vạn sự hưng (gia đình hòa thuận mọi chuyện đều thuận lợi) thật đúng là buồn cười. Huynh đệ tương tàn chỉ vì một món lợi nhỏ. Những kẻ như thế thì làm sao mà có tư cách chấn hưng gia tộc.

Tương Thanh thở hắt ra, không buồn xem cảnh huynh đệ tranh giành nữa. Thời gian để có thể đánh bại Tề Soán Thiên không nhiều lắm. Y phải nắm giữ cho bằng được từng thời từng khắc một. Trong một khắc, Tương Thanh đã nhanh tay điểm huyết đạo của hai tên vô dụng kia. Cùng lúc đó, Tề Tán cũng khẽ nhíp chân ba lần vào boong thuyền. Tất cả ảnh vệ mai phục bên dưới liền xông ra tiêu diệt quân địch. Mọi người đều mặc y phục giống như đội quân riêng của Tề Tán nên chẳng ai có chút nghi ngờ nào. Ảnh vệ giết sạch thị vệ đi theo Tề Tuấn và Tề Thạch sau đó nhảy lên chiến thuyền của chúng mà chế phục tàn binh. Cơ hồ, chỉ trong một cái nháy mắt mà hai cánh quân Thịnh Thanh đều có mặt trên thuyền tiên phong. Những tướng sĩ mai phục đã lâu cũng lần lượt xuất hiện. Tất cả rút lên thuyền Tề Tuấn và Tề Thạch, tiêu diệt hết toàn bộ quân tả hữu của Tề Soán Thiên.

Sau khi Tương Thanh điểm huyết đạo của hai huynh đệ họ Tề, nhóm ảnh vệ vội tiến lên cởi bỏ y phục của hai người bọn chúng ra rồi mặc vào. Đoạn lại ném chúng xuống khoang thuyền cùng với thi thể của những binh lính khác. . . . . Quân của Ngưu Hiến và Vương Trung Nghĩa đã dàn rộng ra hai bên. Chiến thuyền che khuất tầm nhìn của Tề Soán Thiên cũng tản ra, phân ra hai đầu mà đi. Tầm nhìn một lần nữa được mở rộng, Tề Soán Thiên cầm viễn kính lên nhìn thì thấy đám giao nhân đã áp sát thuyền Ngao Thịnh. Trong khi thuyền tiên phong thì đã bị Tề Tuấn và Tề Thạch khống chế. Hai người đứng ở hai bên trái phải của Tương Thanh, tựa hồ là vẫn đang tranh xem ai bắt được Tương Thanh trước, phía sau là hàng trăm tướng lĩnh, còn Tề Tán thì chỉ lạnh lùng đứng ở đầu thuyền, không buồn cùng tranh đoạt với chúng huynh của mình.

Tề Soán Thiên âm thầm gật gật đầu, "Tề Tán quả nhiên tài giỏi và có khí chất hơn đám huynh trưởng của nó ngàn vạn lần!"

Tất cả những gì vừa xảy ra, tuy Tề Soán Thiên không thấy được nhưng Ngao Thịnh lại có thể nhìn thấy một cách rõ ràng. Tương Thanh ra tay vô cùng nhanh gọn, dứt khoát. Lúc này, Ngao Thịnh mới nhẹ nhàng thở ra,

song tâm lại thắt chặt lại, bởi vì thuyền của Tề Tán đã tiếp cận thuyền của Tề Soán Thiên. Ảnh vệ đang chuẩn bị áp giải Tương Thanh lên thuyền.

Trong khi đó, hai cánh quân một khắc trước còn là người của Tề Soán Thiên khắc sau hóa ra quân của Ngao Thịnh ấy, đã áp sát hai bên mạn sườn thuyền chủ soái Thịnh Thanh. Tạo ra một thế vây hãm hiểm nghèo. Đặng Tử Minh vẫn rất bình tĩnh, nhàn hạ ngồi bên trong khoang thuyền, quan sát tình hình bên ngoài.

Đám giao nhân cũng đã trườn được tới nơi. Chúng tản nhau ra bám vào đáy thuyền của Ngao Thịnh. Một nhóm nhỏ giao nhân khác thì rẽ hướng về phía tây, vây lấy một chiếc thuyền nhỏ của các vị quan viên.

Đặng Tử Minh và Tống Hiếu khẽ chau mày.

"Chúng ta nói vị trí thuyền chủ soái cho mỗi vị quan viên nghe là một vị trí khác nhau. Ta đã bảo với Quan Khế, thuyền của hoàng thượng chính là chiếc thuyền nhỏ ở giữa. Nhưng tình hình thế này, xem ra...Quan Khế không phải là gian tế." Tống Hiếu nói, "Chiếc thuyền ở bờ đông kia...là của thị lang Lưu Vĩ."

"Lưu Vĩ. . . . ." Đặng Tử Minh cau mi. Trâu Viễn, người vẫn luôn đi theo làm quân sư cho Tống Hiếu vội nói, "Di thái thái (vợ lẽ) của Lưu Vĩ hình như là họ Tề."

Tống Hiếu và Đặng Tử Minh khẽ nhìn nhau -- thì ra là thế!

"Xem ra lần này chúng ta đã nghi oan cho Quan Khế rồi." Đặng Tử Minh thản nhiên nói.

Tống Hiếu cười nói, "Chuyện lần này không có liên quan đến hãn nhưng cũng không có nghĩa là hãn vô can về sau . . .Chúng ta vẫn nên đề phòng con người này thì sẽ tốt hơn."

Đặng Tử Minh gật đầu, "Tổng tướng quân mau đi bẩm báo với Hoàng Thượng, còn ta sẽ chỉ huy đội nô tiến đi sẵn giao nhân. Về phần Trâu tiên sinh, làm phiền tiên sinh hạ lệnh thả giao ngư!"

Tổng Hiếu cùng Trâu Viễn chia nhau ra làm việc. Đặng Tử Minh nâng tay, ra hiệu cho thủ hạ mai phục bên trong khoang thuyền, bảo đội nô tiến hãy vào tư thế sẵn sàng!

Đám giao nhân ẩn nấp dưới mặt nước đột ngột nhảy lên thuyền. Cùng lúc đó, muôn vàn ánh chớp bạc nháy sáng, hàng vạn điều linh tiễn(2) được bắn ra...Đám giao nhân hét thảm một tiếng rồi ngã vào trong nước.

Khi thấy lượt cung tiễn đầu tiên được bắn ra, Đặng Tử Minh liền phát tay ra hiệu cho đội nô quân trên thuyền mình cũng phóng tên... Chúng ảnh vệ từ bốn phía nhắm thẳng vào giao nhân mà buông cung bắn nỏ.

Đám giao nhân vốn mặc ngư giáp nên điều linh tiễn bình thường không thể tổn thương gì đến chúng. Song, loại cung nỏ mà Tề Tán đặc biệt chế tạo ấy lại có sức bật vô cùng lớn, có thể bắn xuyên qua lớp ngư y của giao nhân. Trong một thời gian ngắn ngủi, cả một vùng biển lớn đã bị nhuộm đỏ.

Lúc này, Trâu Viễn y theo lời phân phó của Tề Tán mà thả hàng ngàn giao ngư xuống biển... Đám giao ngư vốn bị bỏ đói suốt nhiều ngày, vừa ngửi thấy mùi máu tanh thì đã lông lộn cả lên, hung hãn xông vào đám giao nhân đã trầy da tróc thịt. Cảnh tượng người cá xâu xé nhau trông thảm thiết vô cùng.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày nhìn màn thị sát phía xa. Đúng lúc này, Tổng Hiếu bỗng tiến đến, thì thầm vào tai Ngao Thịnh đáp án vừa tìm được -- kẻ thật sự có vấn đề chính là thị lang Lưu Vĩ. Ngao Thịnh gật gật đầu, gọi ảnh vệ thân cận đến, ra lệnh cho y phải tức tốc quay về kinh, bắt trói toàn gia

Lưu thị, không cho một ai chạy thoát, sau khi tra rõ căn nguyên mọi sự thì giải tất cả đến Tam Ti(3) thăm lí.

Ảnh vệ vôi vãi ly khai chấp hành mệnh lệnh. Ngao Thịnh ngẩng đầu nhìn về chiến thuyền cách đó không xa. Nhóm người của Tương Thanh đã đến sát bên thuyền của Tề Soán Thiên. Hai ảnh vệ giả trang Tề Tuấn và Tề Thạch đã áp giải Tương Thanh lên thuyền. Ngao Thịnh mặt đầy khẩn trương, ra hiệu cho ám vệ âm thầm bám theo.

Tề Soán Thiên phấn khích dị thường. Nay đã bắt được Tương Thanh thì việc lão có thể áp chế được Ngao Thịnh chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi....Lão giương mắt nhìn ra xa, quan sát đám giao nhân được phái đi ám sát Đặng Tử Minh....Song.....

Thứ mà lão thấy được chỉ là chiến thuyền của Ngao Thịnh đang lao đến phía lão với tốc độ kinh người còn mặt biển thì loang đầy máu tanh.

Đương lúc lão đang nghĩ ngợi nguyên do thì một Đặng Tử Minh-lành-lặn bỗng từ trong khoang thuyền Ngao Thịnh xuất hiện, tiến đến trước mặt Ngao Thịnh hành lễ.

Tề Soán Thiên sừng sốt, thầm than mọi chuyện không tốt, biết mình đã bị trúng kế. Lão cúi đầu nhìn con át chủ bài duy nhất đang tiên đến thì cả kinh. Hai người đang áp giải Tương Thanh lên thuyền, không phải là hai tên nhi tử vô dụng của mình -- Tề Soán Thiên vội nhìn về kẻ vẫn luôn trầm tĩnh đi ở phía sau là Tề Tán, trong đầu lại không ngừng vang lên câu nói -- Tề Tán, không độc không ngoan không phải là trượng phu, người vì bản thân mà không tiếc bán rẻ người thân. . . . Người quả nhiên nhẫn tâm hơn ta, độc ác hơn ta!

Tương Thanh không đợi Tề Soán Thiên mở miệng, đã tiến lên một bước điểm huyệt đạo của lão rồi phân phó thị vệ, "Bắt trói toàn bộ binh lính trên thuyền. Ai hàng thì bắt sống. Ai chống cự thì cứ giết không tha!"

"Dạ!" Chúng tướng sĩ chia ra hành động. Tề Tán nhìn kẻ ngày thường thì uy phong lẫm liệt nay đã thành tội đồ là Tề Soán Thiên mà không nói nửa lời. Tương Thanh vốn định để cho hai cha con họ không gian riêng để chuyện trò thì chợt nghe thấy tiếng nổ vang lên ở phía xa. Y vừa giương mắt nhìn lên thì trông thấy Vương Trung Nghĩa cùng Ngưu Hiến đã thành công cắt đứt đường lui của quân Tề Soán Thiên. Hàng ngàn chiến thuyền của địch đã hoàn toàn nằm gọn trong vòng vây của Thịnh Thanh. Vương Trung Nghĩa khoái trá rống to, "Các người còn định lì lợm đến khi nào nữa hả? Tề Thối Thối đã bị bọn ta trói gô cổ rồi còn gì. Mau mau đầu hàng đi. Nếu hàng thì ông đây sẽ không giết các người. Ha Ha Ha!"

Một tiếng rống đầy kinh lực này quả thật rất có sức uy hiếp. Đặng Tử Minh gật gù - Vương Trung Nghĩa dù có hơi lỗ mãng một chút nhưng lại có một vị tướng hiểm có nha!

Tất cả thủ hạ của Tề Soán Thiên đều buông kiếm quy hàng. Ngay khi nhân mã Thịnh Thanh chuẩn bị thu dọn tàn cuộc mà lui quân thì Tương Thanh chợt cảm giác thấy một cỗ nội lực vô cùng to lớn phát ra từ bên trong khoang thuyền của Tề Soán Thiên. Tương Thanh y theo bản năng mà đẩy Tề Tán qua một bên. Hai thanh phi đao màu lam đột ngột bắn ra, cắm vào mặt sàn, nơi Tề Tán vừa đứng. Tương Thanh khẽ chau mày, màu u lam này trông vô cùng quen thuộc - là Lam Diễm!

"Ai?" Tương Thanh ngưng thần quan sát bốn bề. Mấy đạo quang lam lại được bắn ra. Lần này, mục tiêu lại chuyển sang Tề Soán Thiên. Tương Thanh cả kinh, vươn tay tóm lấy áo Tề Soán Thiên, ném lão qua một bên. Nhưng phi tiêu cứ bủa vây không ngừng. Tương Thanh vội vận khinh công, phi thân tránh né, an toàn bảo hộ một mạng của Tề Soán Thiên. Song, cánh tay vẫn bị phi tiêu chém trúng. Thoáng chốc, cơn đau vây lấy cả người y, từng trận lửa nóng như xộc thẳng vào tim cắn nuốt lấy từng thớ thịt da. Tương Thanh vội rút chủy thủ ra, cắn răng cắt bỏ phần thịt đang bỏng rát

kia. Máu nhỏ giọt rơi xuống boong thuyền. Phiến gỗ dính máu tươi bỗng hóa thành tro bụi.

Nhóm ảnh vệ vừa định lao vào cứu nguy thì Tương Thanh lại hét lên một tiếng, bảo mọi người lui ra, tìm nơi bí mật mà ẩn thân!

Ảnh vệ lo lắng nhìn Tương Thanh nhưng vẫn y theo mà thối lui. Ngay lúc này, một tràng cười yêu dị bỗng vọng ra từ trong khoang thuyền. Thanh âm thê lương khàn khụa. Nghe chẳng khác gì tiếng chim Kiêu hung ác(4).

Tương Thanh nhíu mày, "Chẳng hay các hạ là ai?"

Tiếng cười yêu dị khẽ dừng lại, âm vực lạnh lùng rít lên, "Ta là ai ư? Là thần chết đến đây để lấy mạng ngươi!" Tiếng nói vừa dứt, vài đạo hắc quang khẽ ánh lên. Một bóng đen lao về phía Tương Thanh với tốc độ kinh hồn. Tương Thanh khó khăn nghiêng người né tránh, âm thầm nhíu mày - nội lực vô cùng mạnh mẽ!

Ngao Thịnh lúc này cách thuyền của Tề Soán Thiên không xa, nên dĩ nhiên là trông thấy hết toàn cảnh thuyền giặc. Đối phương quả nhiên là có mai phục. Hơn nữa Thanh của hắn lại còn bị thương, trên tay áo y là một mảng đỏ tươi trông cực kì chói mắt. Ngao Thịnh đau xót khôn cùng, vận khinh công, phi thân lao đến con thuyền mà người hắn yêu đang gặp nguy hiểm.

"Hoàng Thượng!" Đặng Tử Minh kinh hãi hét lên. Mộc Lăng đứng bật dậy quát, "Ai nha, muốn chết hả thằng ranh kia!" rồi cũng vội vàng đuổi theo.

NGAO THỊNH động tác tuy mau lẹ nhưng chiêu thức của tên hắc y kia lại còn nhạy bén hơn. Từng động tác của gã căn bản không giống người, mà giống loài vượn. Nhoáng một cái, gã đã xông lên đầu thuyền, giăng co với Tương Thanh.

Tương Thanh khẽ cau mày nhìn hắc y nhân, chỉ thấy gã mang một mặt nạ quý đầy dữ tợn. Tướng mạo trông vô cùng đáng sợ. Mái tóc dài màu xám tro rối bời. Thân lại khoác chiếc áo choàng đen loang lổ. Nhân lúc Tương Thanh sơ hở, gã hắc y liền chuyển mục tiêu sang Tề Soán Thiên. Trảo thủ hung ác hướng thẳng ngực lão tặc kia. Tựa hồ muốn đẩy lão vào chỗ chết. Tề Soán Thiên đã bị điểm huyết đạo, không thể động đậy, nên chẳng còn có thể làm gì khác hơn là đứng trợn mắt mà chờ chết.

Tương Thanh tuyệt không cho phép vị khách không mời này làm xằng làm bậy. Tề Soán Thiên tuy đáng chết muôn vạn lần nhưng dù có thể nào thì cũng phải do chính quốc pháp Thịnh Thanh luận tội vạch mặt xử trí. Mặt khác, nhằm củng cố chính sách nhân ái của Ngao Thịnh, Tương Thanh phải bảo toàn mạng sống cho Tề Soán Thiên. Nếu bây giờ lão lại chết bất đắc kì tử thì chẳng phải mọi kế hoạch bồng hóa công dã tràng hết sao. Nghĩ vậy, Tương Thanh tức tốc phi thân tiến lên, vận công hóa giải trảo thủ hiểm ác của hắc y nhân.

Tề Tán thấy tay Tương Thanh bị thương, liền rút trường kiếm giấu trong thắt lưng ra ném cho y. Tương Thanh tiếp kiếm, nhanh nhẹn xuất chiêu đánh lui hắc y nhân.

Gã hắc y không chút hoang mang, cùng Tương Thanh so chiêu. Tương Thanh âm thầm nhíu mày, vị khách không mời này. . . cao tay ấn hơn y. Đương lúc giao chiến, khóe miệng hắc y nhân khẽ nhếch, tựa hồ đang vô cùng đắc ý. Tương Thanh nheo mắt, khó hiểu nhìn. Lúc này, Ngao Thịnh bồng xông vào. Gã hắc y liền thu chiêu, chuyển hướng tấn công về phía Ngao Thịnh.

Tương Thanh hoảng hốt trừng mắt nhìn toàn cục. Hóa ra ngay từ đầu, mục tiêu của gã chính là Ngao Thịnh. Bản thân Tương Thanh không phải là đối thủ của gã. Vậy thì Ngao Thịnh lại càng đánh không lại gã ta. Tương Thanh xắn lên cần bước kẻ địch. Đối phương sớm đã có chuẩn bị, xoay lại trả đòn. Tương Thanh vội tránh sang một bên nhưng chiêu thức của gã đã nhanh hơn một bước. Một cổ kinh phong hướng thẳng ngực Tương Thanh đánh úp tới. Ngao Thịnh vội vàng lao ra, ôm lấy Tương Thanh. Trảo thủ của hắc y nhân chỉ chụp được tay áo Ngao Thịnh, kéo rách toạc ra.

Ngao Thịnh ôm Tương Thanh rơi xuống đất. Cơ thể Tương Thanh khê ngửa ra sau, cả người hoàn toàn mất đi sức lực. Ngao Thịnh kinh sợ, cúi đầu nhìn. Nhưng đúng lúc này, tiếng cười khả ố của kẻ địch bỗng vang lên.

"Ha hả. . . . . Hoành đế Thịnh Thanh!" Hắc y nhân đắc y cuồng rống, "Hôm nay chính là ngày chết của ngươi!"

Tề Tán ở phía sau vội vàng gào, "Hộ giá!"

Nhóm ảnh vệ lúc này mới giật mình nhớ ra việc mình phải làm, tức tốc rút đao kiếm xông lên cứu chúa. Nhưng động tác của hắc y nhân lại vô cùng mau mắn, xắn đến trước mặt một Ngao Thịnh đang thất thần ôm lấy người yêu dấu. Song, gã chưa kịp xuất chưởng thì phía sau đã có tiếng người quát to, "Đồ xấu xí kia!"

Hắc y nhân sững sốt ngoảnh mặt nhìn lại. Mộc Lăng đã sớm nhảy lên túm lấy tóc gã, thậm chí còn không bỏ thói cà chớn mà làm mặt quỷ ra chòng gheo gã.

Hắc y nhân theo bản năng mà xuất chiêu đánh trả nhưng một luồng chưởng phong khác đã nhanh chóng đánh ập vào gã. Hắc y nhân vội ôm lấy mặt mình, song, chưởng phong đã sớm bạt lớp mặt nạ quý của gã xuống.

Gã hắc y cấp tốc lui về sau, dùng hai tay bưng lấy mặt. Xuyên qua kẽ tay, gã chỉ thấy Tần Vọng Thiên đang ngạo nghễ đứng chắn trước mặt

Tương Thanh và Ngao Thịnh. Mộc Lăng tay vịn thành thuyền, giậm chân mắng to, "Tần Lưu Manh, này giờ ngươi chết ở xó nào mà bây giờ mới chịu lộ mặt ra hả?"

Tần Vọng Thiên cười mát mà rằng, "Mộc Cà Chớn, ngươi chẳng hiểu gì hết. Tương Thanh thì phải để cho Tiểu Thịnh cứu chứ. Nếu ta mà mất vết chạy lên giành công thì chẳng còn đáng mặt để làm huynh đệ với đệ ấy nữa rồi."

Mọi người đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, thở chẳng ra hơi, căng thẳng đến tột độ thì lại nghe thấy một câu phát biểu vô cùng vô duyên của Tần Vọng Thiên, thiếu chút nữa ai cũng quên mất là mình đang ở chiến trường mà lăn ra cười rồi.

"Vọng Vọng, đập chết bà hăn luôn cho ta!" Mộc Lăng chỉ vào gã hắc y mà ra lệnh cho Tần Vọng Thiên, "Ta muốn xem thử tên phá đám này là thần nào quý nào!"

Tần Vọng Thiên vừa nghe Mộc Lăng lệnh cho y có thể thoải mái đánh người thì liền hớn hở ra mặt. Y không ngần ngại xông lên ra sức tấn cho gã một trận ra trò. Gã hắc y tựa hồ rất sợ người khác nhìn thấy mặt mình nên không ngừng lấy tay che mặt. Khi Tần Vọng Thiên xắn đến tay đâm chân đá, gã cũng chỉ né trái tránh phải mà thôi. Tần Vọng Thiên không khỏi nhíu mày - tại sao gã quái dị này lại sợ người khác thấy mặt mình đến thế nhỉ?

Ngao Thịnh vội nâng Tương Thanh dậy, lại đột nhiên cảm thấy cả người y nóng bừng cả lên. Hăn hoảng sợ cúi đầu nhìn. Tương Thanh mặt giờ đã trắng bệch cả ra, cắn răng nhíu mày như đang đau đớn lắm, ý thức thì lại mơ mơ hồ hồ. Ngao Thịnh hốt hoảng gào, "Mộc Lăng! Mộc Lăng! Mau đến đây!"

Mộc Lăng nghe thấy tên mình liền tức tốc chạy sang, vừa nhìn thấy tình cảnh hiện giờ của Tương Thanh thì giận dữ quát, "Chết rồi!" sau đó lại quay sang phía Tần Vọng Thiên mà rống to, "Vọng Vọng, xé xác tên quái dị đó ra cho ta!"

"Ha ha. . . . ." Hắc y nhân bỗng ngửa đầu cười to, hai tay bưng mặt, lui về sau. Tần Vọng Thiên vừa định đuổi theo thì gã đã xuất chưởng hướng về phía ảnh vệ. Lam quang không ngừng bắn ra. Tần Vọng Thiên nhíu mày, thả người nhảy lên thuyền xé rách quân kì, rồi phi thân nhảy xuống bờ, dùng cờ hứng lấy độc châm. Độc châm bị bật ngược về phía sau, bay cắm vào mạn thuyền. Tích tắc trong nháy mắt, cả chiến thuyền bỗng bốc cháy.

Tần Vọng Thiên cau mày nhìn hắc y nhân nhảy xuống biển rồi biến mất mà thở dài, sau đó thì ném quân kì xuống, sầu não không thôi.

"Thanh bị sao vậy?" Ngao Thịnh thấy tình trạng của Tương Thanh dần tệ hơn, lo lắng hỏi Mộc Lăng.

"Mau ôm Tiểu Thanh về. Độc mà Tiểu Thanh trúng chính là Lam Diễm thật!" Mộc Lăng lôi từ trong ngực áo ra một lọ thuốc nhỏ, vội vàng nhét vào miệng Tương Thanh. Ngao Thịnh nghe xong, chỉ cảm thấy trái tim mình đã ngừng đập mất rồi. Chỉ cần nghĩ đến thảm trạng của Lam Diễm sẽ ứng nghiệm lên Thanh thôi thì ngực hắn đã đau đến không thở được.

"Trời ơi!" Mộc Lăng nhắc chân đạp Ngao Thịnh một cước, "Người còn ở đó mà thất thần nữa hả! Mau đưa Tiểu Thanh về hoàng cung ngay!"

Ngao Thịnh lúc này mới tỉnh ngộ ra, vội vội vàng vàng ôm lấy một Tương Thanh đã hoàn toàn mất đi tri giác, phi thân nhảy xuống chiến thuyền, quay về hoàng cung. Mộc Lăng ba chân bốn cẳng vọt vào dực thất ôm lấy hòm Hồng Dao, sau đó lại chuyển hướng bay nhanh qua phòng Tương Thanh mà cứu người.

Văn Đạt đứng chờ ở trước cửa viện. Khi vừa hay tin quân ta đại thắng thì y đã sớm vui vẻ định bụng tối này chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn cho hai vị chủ tử nhà mình, với hy vọng danh tiếng Thanh phu tử sẽ ngày càng vang xa, khiến nỗi lo lắng của hoàng thượng có thể vơi bớt. Nhưng chưa khoái hoạt được bao lâu thì y đã phải trông thấy cảnh Ngao Thịnh trán đầy mồ hôi, mặt nhuốm khổ đau ôm Tương Thanh đã hôn mê trở lại. Mộc Lăng thì hấp tấp đuổi theo phía sau. Lúc đi ngang qua cửa Mộc Lăng còn vô ý bổ nhào vào Văn Đạt y, nhưng Mộc Lăng lại không màng để tâm mà chỉ cuống cuống bảo, "Mau mau lấy nước ấm, khăn sạch và rượu mạnh vào đây!"

"A. . . .Dạ!" Văn Đạt lập tức phản ứng, hiểu ra Thanh phu tử đã bị thương. Khi vừa cúi đầu nhìn xuống đất thì lại trông thấy những vệt máu kéo dài từ cửa viện vào tận phòng. Lòng y thấp thỏm đau xót khôn chừng, liền vội vội vàng vàng lui xuống phân phó hạ nhân chuẩn bị các thứ.

.....

Trên bến Lạc Hà, ngoại trừ Tề Soán Thiên và nhóm ảnh vệ đang ở trên thuyền thì chẳng binh tốt nào hay tin Tương Thanh bị thương. Mọi người vẫn còn trong cơn phấn khích khi Ngao Thịnh tiêu sái tuần mỹ phi thân nhảy lên thuyền của Tề lão tặc.

Đặng Tử Minh hạ lệnh cho tướng sĩ phát cờ, báo hiệu chiến thắng. Chúng tướng sĩ sung sướng hoan hô. Trong khi các vị tướng lãnh là Đặng Tử Minh, Tề Tán mặt lại không chút biểu cảm.

Đặng Tử Minh nheo mắt nhìn lão già đang nằm mọp ra đất kia. Những ai sáng suốt thì đều hiểu, vừa rồi Tương Thanh vì cứu cái mạng quèn của Tề Soán Thiên mà bị thương. Ai ai cũng thấy, Tương Thanh làm vậy vì một kẻ như thế là không đáng.

Ảnh vệ dưới sự chỉ huy của Đặng Tử Minh, đã bắt trói Tề Soán Thiên lại, áp giải lão cùng hai tên trưởng tử vào thiên lao, chờ Ngao Thịnh đến trị tội. Chúng tướng trật tự rút quân, lui về thủy trại. Chiến trường chỉ còn lại một vài binh tốt thu dọn tàn cuộc.

Mọi người đều bận rộn, ngay cả Tần Vọng Thiên cũng không ngoại lệ. Sau khi cho người dập lửa trên thuyền của Tề Soán Thiên, y lại lên thuyền xem xét. Tề Tán hỏi người hầu cận của Tề Soán Thiên về thân phận của hắc y nhân kia, nhưng kết quả lại ngoài sự liệu của Tề Tán. Ngoài Tề Soán Thiên ra thì không ai biết đến sự tồn tại của vị khách vô danh nọ.

Vương Trung Nghĩa bước ra khỏi đám đông vẫn còn trong cơn kích động, đi về phía Tống Hiếu mà tỉ tê, "Ông đây đã chậm một bước. Không tóm được Tề Soán Thiên. Nếu không thì ông đây đã được làm nguyên soái rồi!" Nói xong, gã quay sang nhìn Tống Hiếu và Đặng Tử Minh mặt còn hơn đưa đám, rồi lại đưa mắt nhìn Ngưu Hiến, khó hiểu hỏi, "Có chuyện gì vậy? Không phải chúng ta đã thắng trận sao? Làm cái gì mà hai người mặt mày ủ ê còn hơn cả nhà có tang thế hả?"

"Người lại ăn nói bậy bạ gì nữa hả?" Tống Hiếu trừng mắt liếc rồi lại thờ dãi nói, "Mau mau thu dọn chiến trường rồi rút quân thôi."

"Hả?" Ngưu Hiến khó hiểu nhìn Đặng Tử Minh, ngu ngơ hỏi, "Mọi người không định tổ chức cho các tướng sĩ ăn mừng rồi thông báo cho cả nước biết lần thắng trận này là do Thanh phu tử chịu thương đổi về sao?"

"Cái gì?" Vương Trung Nghĩa mở to hai mắt hỏi lại, "Thanh phu tử bị thương? Phường lưu manh vô lại nào dám đả thương phu tử hả?"

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Tần Vọng Thiên lại từ trong khoang thuyền bước ra, vuốt cằm, tựa hồ đang có chuyện gì khó hiểu.

"Tần bảo chủ." Đặng Tử Minh tiến lên hỏi han, "Tên quái nhân tuy đã nhảy xuống biển nhưng có lẽ vẫn chưa trốn được đi đâu xa. Vũ khí mà gã

sử dụng rất lợi hại. Chúng ta có nên bảo mọi người đề phòng cẩn thận hơn không?"

Tần Vọng Thiên gật gật đầu, "Như thế cũng được . . . Bảo trên dưới Lạc Đô cẩn thận đề phòng. Nhất là hoàng cung."

Đặng Tử Minh và Tống Hiểu nhanh chóng hiểu ý, lui xuống làm việc. Vương Trung Nghĩa vừa định nổi gót theo sau thì Tần Vọng Thiên lại đột ngột gọi gã lại, "Vương tiểu tử!"

Vương Trung Nghĩa ngoảnh lại nhìn. Tần Vọng Thiên mỉm cười nói, "Nghe nói người rất tài giỏi nên ta có chuyện muốn nhờ người đi làm."

Vương Trung Nghĩa nhướn mày hỏi, "Người không phải quan cũng chẳng là tướng, dựa vào đâu mà ông đây phải nghe lời người chứ?"

"Ha ha." Tần Vọng Thiên vui vẻ cười, cảm thấy Vương Trung Nghĩa quá nhiên thú vị đúng như những gì Mộc Lăng đã kể, thấp giọng nói, "Người không phải đã được Tư Đồ dạy cho mấy chiêu sao, có gì lại đánh không lại Tống Hiểu hử?"

Vương Trung Nghĩa bĩu môi, mặt đầy vẻ khó chịu.

Tần Vọng Thiên khẽ cười, "Người giúp ta làm xong việc này, ta sẽ dạy người ba chiêu, cam đoan với người, Tống Hiểu tuyệt không phải là đối thủ của người."

Vương Trung Nghĩa nghi ngờ hỏi, "Thiệt không đó?"

Tần Vọng Thiên gật đầu, "Đương nhiên."

"Thế thì được thôi!" Vương Trung Nghĩa vỗ vỗ ngực, "Người muốn ta làm gì hả?"

Tần Vọng Thiên nhìn nhìn chung quanh, rồi kéo Vương Trung Nghĩa đến nơi không người, nhỏ giọng thì thầm vào tai gã. Vương Trung Nghĩa khó hiểu nhíu mày nhìn. Tần Vọng Thiên nhún vai, "Cứ làm y như vậy là được rồi."

"Được thôi!" Vương Trung Nghĩa gật đầu, dựa theo những gì Tần Vọng Thiên phân phó mà hành động.

"Đại ca." Lúc này, bốn tên ăn không ngồi rồi Giáp Ất Bính Đinh mon men chạy đến, đem số độc châm được gói cẩn thận trong khăn tay đưa cho Tần Vọng Thiên. Tần Vọng Thiên gật gù đón lấy rồi phất tay bảo cả bọn lui xuống.

Tần Vọng Thiên xoay người vừa định rời khỏi thì lại trông thấy Tề Tán vẫn đứng yên bất động ở chỗ cũ mà nhíu mày. Cách nơi Tề Tán đứng không xa, các vị phó tướng đang không ngừng nghị luận, nói Thanh phu tử vì cứu Tề Soán Thiên mà bị thương thật sự không đáng giá, Tề Soán Thiên là phản tặc, chết còn chưa hết tội, Thanh phu tử nếu có mệnh hệ nào thì hoàng thượng của họ sẽ phải làm thế nào đây?

Tần Vọng Thiên khẽ nhíu mày nhìn Tề Tán, rồi lại đi đến bên cạnh y hỏi, "Vẫn ổn chứ?"

Tề Tán giương mắt nhìn Tần Vọng Thiên, lắc đầu, xoay người rời thuyền, vội vã ly khai.

"Aiii. . . . ." Tần Vọng Thiên đứng ngay đầu thuyền, tay vịn thành thuyền mà ngắm phong cảnh, nâng cằm thì thào tự nói, "Con đường phía trước còn gian nan lắm. . . . ."

. . . . .

Mộc Lăng nhanh tay lẹ chân tước cánh Hồng Dao xuống, thuần thực nghiền nát hoa cùng vài vị dược thảo, sau đó lại cho thêm rượu mạnh vào.

Tương Thanh đau đớn cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt phủ đầy mồ hôi lạnh. Ngao Thịnh thấy người mình yếu hẳn răng cau mày mà lòng đau như ai cắt, cúi đầu nhìn miệng vết thương đang chảy máu không ngừng, lo lắng hỏi Mộc Lăng, "Tại sao máu vẫn cứ chảy thế này?"

Mộc Lăng lắc lắc đầu đáp, "Phi tiêu đã thương Tiểu Thanh có tẩm Lam Diễm. Nếu ta không nhanh cắt miệng vết thương dính độc kia xuống thì hiện giờ sinh mệnh của Tiểu Thanh còn mỏng manh hơn cả chỉ mảnh treo chuông đó."

Nói xong, Mộc Lăng đưa bát thuốc cho Ngao Thịnh, thờ dài nói, "Người bón thuốc cho Tiểu Thanh đi! Miệng Tiểu Thanh cứ mím chặt lại mãi!"

Ngao Thịnh vội nhận lấy bát thuốc, ngửa đầu rót thuốc vào miệng mình rồi lại dịu dàng bón vào miệng Tương Thanh. . . Vị rượu cay nồng xộc thẳng lên đầu cùng mùi Hồng Dao hăng hắc khiến Ngao Thịnh không khỏi nhíu mày. Bón xong bát thuốc mà sắc mặt Tương Thanh vẫn thối khố như trước. Song, trên đáy mắt đuôi mày y lại chẳng vương chút yếu đuối nào. . . Con người này, vĩnh viễn, cũng không bao giờ cho người khác thấy cái tội yếu ớt của mình.

Mộc Lăng lại lấy ra một phần thuốc đặc chế khác bôi lên miệng vết thương của Tương Thanh. Sau đó lại dùng băng gạc băng bó cẩn thận. Lúc này máu mới ngừng chảy. Xem ra Hồng Dao đã phát huy dược tính rồi. Ngao Thịnh trong lòng không ngừng cảm tạ trời cao, nếu hôm nay không có Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng ở đây thì. . . Hẳn thật đúng là kẻ vô dụng mà, không thể bảo hộ Tương Thanh khỏi hiểm nguy. Vậy mà lúc nào cũng luôn miệng bảo yêu bảo thương này nọ.

Mộc Lăng nhìn vẻ mặt tự trách của Ngao Thịnh mà thờ dài, hẳn biết lúc này Ngao Thịnh đang không ngừng tự mắng bản thân mình, nhỏ giọng nói "Ngao Thịnh, người tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý đi."

"Cái gì?" Ngao Thịnh không kiềm chế được mà run rẩy, nhìn Mộc Lăng đầy đau đớn. Mộc Lăng lập tức hiểu ra là tên ranh này đã hiểu sai ý mình, vội xoa tay phân trần, "Thôi mà, ta đâu có bảo Tiểu Thanh gặp nguy hiểm đâu. Mọi chuyện ổn cả rồi. Mai sẽ tỉnh lại thôi."

Ngao Thịnh thở phào một cái, "Vậy người muốn ta chuẩn bị cái gì?"

"Vì Hồng Dao tương khắc với Lam Diễm nên quá trình giải độc thống khổ vô cùng." Mộc Lăng chậm rãi nói, "Cả đêm nay thể nào Tiểu Thanh cũng sẽ bị dước tính tra tấn cho xem. Lam Diễm cực nóng trong khi Hồng Dao thì lại lạnh như băng. Chiếu theo những gì Dược Vương ghi chép lại thì sau khi được giải độc rồi, người đó sẽ như bị rơi vào địa ngục. Lục phủ ngũ tạng lúc thì nóng như bị thiêu đốt, khi thì lại lạnh như bị đóng băng. Sau một đêm thì khí huyết sẽ lưu thông trở lại. Chỉ cần tĩnh tâm điều dưỡng một tháng thì sẽ khỏi hẳn thôi."

Ngao Thịnh nghe xong lại chau chặt đôi mày kiếm, "Không có cách gì để giảm bớt đau đớn à? Thanh phải chịu đựng cả một đêm sao?"

Mộc Lăng thở dài, thấp giọng nói, "Ta coi Tiểu Thanh như thân đệ của mình vậy. Nếu thật có cách nào không đau đớn thì ta nở lòng nào dùng cách này chứ. Nhưng thật sự là không còn cách nào khác hết. . . Đêm này người hãy ở bên cạnh Tiểu Thanh đi."

Ngao Thịnh gật đầu, càng siết chặt vòng tay ôm Tương Thanh hơn.

Mộc Lăng lắc lắc đầu, xoay người bước ra ngoài, thấy Văn Đạt lo lắng ngóng nhìn vào thì liền bảo, "Tối nay đừng để ai vào quấy rầy bọn họ, người đi chuẩn bị chút gì bổ dưỡng, sáng mai mang lên cho Tiểu Thanh ăn. Y mất nhiều máu lắm. Người biết nên làm thế nào để bồi bổ chứ?"

"Nô tài biết ạ!" Văn Đạt chỉ bỏ lại một câu rồi liền chạy thẳng đến ngự trù phòng. Mộc Lăng ngồi xuống bậc thang trước cửa phòng mà lo lắng cho đôi uyên ương mệnh khổ. Tần Vọng Thiên lúc này mới quay trở lại, đảm

đang chuẩn bị nước nóng cho người trong lòng tắm gội, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ buồn rầu của ai kia thì lại thấy xót xa, "Tại ta không tốt."

Mộc Lăng liếc y một cái.

Tần Vọng Thiên vội nói tiếp, "Ta vì muốn để cho Ngao Thịnh cứu Tương Thanh nên mới ra tay chậm trễ. Cũng vì vậy mà hại Tương Thanh bị thương."

Mộc Lăng không để tâm chuyện đó, kỳ thật lúc ấy tình huống vô cùng khẩn cấp. Mọi trách nhiệm không thể hoàn toàn quy về Tần Vọng Thiên. Song, chẳng hiểu vì sao hẳn cứ thấy khó chịu trong lòng

Tần Vọng Thiên thờ dài, "Người đừng giận ta mà. Đợi đến khi nào Tương Thanh tỉnh, ta sẽ đến đó xin tội với y. Còn nữa, lần sau nếu mà gặp lại tên quái dị đó, ta sẽ bắt sống gã, đánh gãy tay chân gã rồi đem ngâm muối. Chờ khi nào hai chúng ta hai trăm tuổi, chết lên cõi bồng lai, thì cho gã quỳ trước mộ bia của chúng ta mà bồi tội. Người xem như thế có được không?"

Mộc Lăng vô lực quay đầu lại nhìn Tần Vọng Thiên, "Còn định làm nhảm tới khi nào nữa hả?"

Tần Vọng Thiên khẽ cười, kéo Mộc Lăng ôm vào lòng, "Tương Thanh cứu Tề Soán Thiên, đơn giản là vì muốn giữ lấy tính mạng cho Tề Soán Thiên và giữ trọn chữ tín cho Ngao Thịnh trước thiên hạ. Ngao Thịnh từng đáp ứng Tề Tán, lưu cho cha y một con đường sống . . . Cho nên, những gì mà Tương Thanh làm có đến hai công dụng, một là tạo uy tín cho Ngao Thịnh, hai là gây dựng lòng trung thành của Tề Tán. . . Tề Tán là kẻ tâm cơ khó lường, song lại là nhân tài xưa này khó gặp . . . Người như thế thì nên vì Ngao Thịnh mà xả thân cống hiến."

Mộc Lăng bĩu môi, nhìn về phía xa xa, "Tên sói lang này chẳng biết tích được đức hạnh gì mà lại có nhiều người bán mạng cho hẳn như thế . . . Bà

nó, càng nghĩ càng thấy chướng mắt."

Tần Vọng Thiên xoa xoa vai Mộc Lăng, "Mộc Mộc, có những chuyện số trời đã định sẵn rồi. Nếu như phải nói thì ta chỉ có thể bảo rằng, Ngao Thịnh rất may mắn mà thôi."

Mộc Lăng thở dài, không nói gì nữa.

Bên ngoài mảnh viện sáng trắng, Tề Tán cau mày, dựa vào tường mà đứng, ngẩng đầu nhìn bầu trời cô quạnh phía xa, bên tai không ngừng vang lời lời Tần Vọng Thiên đã nói -- Ngao Thịnh rất may mắn.

.....

Suốt một đêm dài sáng trắng, cả Lạc Đô đắm chìm trong bầu không khí vui vẻ của tin thắng trận. Quý Tư và Đặng Tử Minh đã sớm an bài tiệc lớn cho mọi người. Khắc Thịnh Thanh, từ đầu ngõ đến cuối phố, không ai là không nghị luận, ca tụng Tương Thanh, Tương phu tử, văn võ song toàn, vì hoàng thượng dẫn quân tiên phong, dùng chính tính mạng của mình mà đổi lấy chiến thắng cho Thịnh Thanh. Thế cục ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ có một vị phu tử nho nhã thanh tú hơn người mà thành. Ai ai cũng đều thừa nhận vị phu tử đoan trang chính trực kia tuyệt không phải là yêu nghiệt mị quân họa quốc. Tất cả những lời tán thưởng ấy không ngừng tạo ra hiệu ứng tuyệt vời, khiến cho tên tuổi Tương Thanh ngày một vang xa. Mọi chuyện đều không nằm ngoài dự đoán của hai đại hồ ly Quý Tư và Đặng Tử Minh.

.....

Song, bên trong bức tường hoàng cung dày thăm thăm lại là không gian tĩnh lặng đến rợn người. Hậu cung của Ngao Thịnh không có lấy một thân phi tần. Bản thân Ngao Thịnh lại chẳng ưa cảnh tiệc tùng náo nhiệt nên hoàng cung Thịnh Thanh lại càng thêm quạnh quẽ cô lẻ.

Sâu trong tấm cung, đèn treo màn rũ, Ngao Thịnh ngồi trên long sàng, xót xa ôm lấy Tương Thanh sâu vào lòng. Thanh của hắn vẫn không chút thanh tỉnh. Cả người y không ngừng co giật, tiếng rên rỉ đôi khi không kìm nén được mà bật ra . . . Khóe môi mềm đã rướm máu tươi. . .Người Ngao Thịnh hắn yêu nhất trần gian đang đầy thống khổ.

Ngao Thịnh càng siết chặt Tương Thanh hơn, mắt vô thần nhìn ngọn nến đang dần cạn dầu, mà cầu mong đêm nay mau tàn, thái dương nhanh lên. Mộc Lăng đã bảo, chỉ cần qua đêm nay thôi là mọi chuyện sẽ ổn.

Một đêm Tương Thanh đau đớn cũng là một đêm Ngao Thịnh hắn thống khổ. Mọi biểu cảm của Tương Thanh đều in sâu vào đáy mắt Ngao Thịnh. Xưa nay, Thanh của hắn lúc nào cũng kiên cường, dẫu có bị thương thì cũng chỉ cười nhạt cho qua. Con người mà hắn dùng cả sinh mệnh để yêu này chưa bao giờ để tâm đến việc bản thân mình phải đau đớn. Ấy vậy mà, tối nay, y lại thống khổ bật ra từng âm tiết. Chỉ thế thôi, hắn đã biết quá trình giải độc này có bao nhiêu đau khổ rồi. Ngao Thịnh thủy chung không dám nhìn mặt Tương Thanh. Hắn chỉ ôm siết đối phương vào lòng. Hắn sợ, chỉ cần liếc mắt nhìn một lần thôi, tường thành mà hắn xây đắp để bảo vệ cho cái tôi kiên cường đó sẽ vỡ mất. . . Nếu thế thì hắn làm gì còn tư cách vượt qua đêm này cùng Thanh của hắn đây?

Tiếng gà gáy báo hiệu canh tàn trời sáng chưa bao giờ lại êm ái như đêm nay. Người trong lòng Ngao Thịnh cũng đã khẽ buông lỏng bản thân ra, tựa vào ngực hắn mà chậm rãi thở đều. Cuối cùng, Ngao Thịnh cũng có đủ can đảm mà nhìn người yêu dấu. . . Chỉ một đêm thôi mà Thanh của hắn đã gãy hẳn đi rồi. Cũng khó trách. . . Cả người y đã ướm lạnh mồ hôi. Mặt thì trắng bệch. Môi không chút huyết sắc. Dung nhan tiều tụy. Vẻ mỹ lệ hiếm có phút chốc lại càng rục rờ hơn.

Ngao Thịnh bảo Văn Đạt mang nước ấm lên, cẩn thận lau người cho Tương Thanh. . . . Y phục vừa được trút bỏ, dáng người trần trụi mà hắn ngày đêm khát khao bỗng hiện ra trước mắt. Ngao Thịnh phát hiện bản thân

hắn quả thật đúng là cầm thú, vô luận Tương Thanh đang suy yếu thế nào, thì khi nhìn đến thân thể của y, hắn vẫn cứ nổi lên dục vọng. Ngao Thịnh tuy đã khắc chế chính mình nhưng hắn vẫn biết dục vọng đang không ngừng kêu gào đòi được phóng thích . . .Tình yêu này đã đậm sâu đến nỗi chẳng sức mạnh nào có thể vãn hồi được nữa, thậm chí hắn cũng chẳng tài nào nắm giữ được trong tay.

Ngao Thịnh cẩn thận ôm Tương Thanh ra khỏi bồn tắm, rồi lại dịu dàng lau khô thân thể, thay y phục thoải mái cho y. Sau mới nhẹ nhàng bế y trở lại long sàng đã được đổi mới... Đúng lúc này, tiếng chuông báo hiệu thời giờ lâm triều vang lên.

Văn Đạt e dè hỏi, "Hoàng thượng, hôm nay có cần hoãn buổi triều không ạ?"

Ngao Thịnh dịu dàng nhìn Tương Thanh, thật lâu sau mới đáp, "Không cần!"

Văn Đạt lĩnh mệnh lui ra. Ngao Thịnh cúi xuống đặt lên trán Tương Thanh một nụ hôn, "Thanh, nếu người tỉnh lại thì chắc chắn sẽ bắt ta phải thượng triều nhi. . . Ta đi rồi, người hãy ngủ một giấc cho an lành nhé. Phải chờ đến khi ta trở lại thì mới được tỉnh đó!"

Nói xong, Ngao Thịnh cẩn thận dịch lại góc chăn, xoay người, nghiêm túc chìn chu hoàng bào, cùng Ngao Ô đã đợi sẵn bên ngoài mà vào cung thượng triều. Mắt thấy Mộc Lăng đang đi qua đi lại trong viện thì liền nói "Hình như tình hình của Thanh đã chuyển biến tốt hơn rồi đấy."

"Hả? Để ta vào xem thử." Mộc Lăng gật đầu, nhìn bóng lưng Ngao Thịnh đang đi về phía chính điện mà cảm thán -- con sói con này đã trưởng thành thật rồi!

Mộc Lăng vào phòng, cẩn thận bón dược cho Tương Thanh, khi nhìn thấy mi mắt của y khẽ giật, tựa hồ muốn tỉnh dậy thì lại bất đắc dĩ thở dài,

"Ngủ thêm một lát đi, Thịnh Nhi của người đã ngoan ngoãn vào triều rồi."

Tương Thanh tựa hồ nghe thấy, thân người cũng khẽ buông lỏng, an tâm chìm vào giấc ngủ.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

70.71.72.73

70 | Luận công phong thưởng

NGAO THỊNH đứng giờ vào triều khiến cho văn võ bá quan, vốn chờ đợi tin Văn Đạt đến thông tri sẽ dời buổi tảo triều xuống chiều hôm, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Đặng Tử Minh cũng không khác gì mọi người, mặt mang vẻ không thể tin được mà đứng sau lưng Mặc Tây Nhung nhìn Quý Tư vuốt râu đầy vui vẻ, miệng lão thì lại không ngừng lẩm bẩm, "Hoàng thượng của chúng ta anh minh, quốc gia nhất định sẽ hưng thịnh."

Ngao Thịnh cả một đêm túc trực bên giường theo dõi quá trình giải độc của Tương Thanh, chuyện này cả Đặng Tử Minh và Tề Tán đều rõ. Nhưng sáng nay, khi nhìn thấy Ngao Thịnh thần thanh khí sáng, vận một thân hoàng bào y quan vào triều, liền khiến cho hai kẻ vốn ngạo mạn như họ phải bội phục muôn phần.

Trong triều, cả tân thần lẫn cựu thần lặng lẽ nhìn nhau. Ngao Thịnh suy cho cùng cũng chỉ là một nam nhân tuổi chưa tròn hai mươi, ấy vậy mà lại có thể làm nên những chuyện khiến người người kính nể.

Ngao Thịnh sau khi an tọa trên kim ngai, tầm mắt vẫn không tự chủ được mà liếc nhìn sang chiếc giường ngọc phía sau tấm bình phong đặt phía bên trái chính điện. Trong một thoáng, hắn ngỡ như mọi chuyện vẫn như ngày thường, trên chiếc giường ngọc sang quý, Tương Thanh vận bạch y thanh nhã, một tay chống cằm, chiếc cổ xinh đẹp được giấu dưới tấm khăn

choàng bằng lụa trắng, hai mắt chuyên chú ngược nhìn vắn võ bá quan bên ngoài, dưới chân y là bạch hổ Ngao Ô đang vùi đầu làm nũng.

Ngao Thịnh khẽ cười, ít nhất, hiện tại, hẳn biết rằng Thanh của hẳn đã không còn gì nguy hiểm nữa và đang an lành say giấc nồng.... Vì thế, chuyện lúc này hẳn cần giải quyết chính là tính sổ cho sòng cho phẳng với người ngay và kẻ gian.

Ngao Thịnh xoay mặt quét nhìn một lượt các vị quần thần. Ánh mắt sắc bén và lạnh lùng đến mức khiến mọi người phải e dè bái phục. Chúng thần cúi đầu, tung hô vạn tuế. Ngao Thịnh cười nhẹ, một tay tựa vào long ý, tay kia thì phất tay áo, trầm giọng nói, "Các khanh hãy bình thân. Hôm nay sắc trời trong xanh muôn dặm không mây. Chắc rằng đêm hôm qua, mọi người đã có yến tiệc mừng thắng lợi đầy vui vẻ nhỉ?"

Chúng thần mặt mày méo mó, khóc không ra nước mắt. Trời Phật chứng giám, tối hôm qua ai nấy cũng đều lo lắng sốt vó hết cả lên, không ngừng cầu nguyện mười tám vị La Hán, mười ba đức thầy, mười hai cụ bà, phù hộ cho Thanh phu tử của hoàng đế nhà bọn họ được tai qua nạn khỏi. Bằng không thì hoàng đế nhà bọn họ sẽ nổi cơn xung thiên khiến đất bằng dậy sóng. Hây dà, chẳng ai lớn gan mà dám nghĩ đến hậu quả của cơn thịnh nộ đó hết ấy. Nhưng mà, hoàng đế của bọn họ đã hỏi thì bọn họ phải trả lời thôi, dù biết rằng đó chẳng phải là một câu đùa hay lời hỏi thăm.

Ngao Thịnh khẽ gật gù, "Thắng trận thì mở tiệc ăn mừng cũng là lẽ thường thôi. Tuy rằng trước nay trong cung chưa từng thiết yến đãi tiệc, song, đêm nay chúng ta hãy vui vẻ một lần, mọi người tụ hợp lại một chỗ, uống rượu chuyện trò. Các khanh nhất định phải đến đầy đủ đấy nhé!"

Quần thần liếc nhìn nhau - đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi quần thần nha, đúng là chuyện lạ xưa nay hiếm thấy nha, nhất định phải đến góp vui nha.

"Chuyện vui đã nói xong, giờ lại nhắc đến chuyện không vui." Ngao Thịnh một tay chống cằm, tùy ý đùa nghịch vạt áo trước của mình, "Theo các khanh thì hai tên phản thần Tề Soán Thiên và Binh Bộ Thị Lang Lưu Vĩ phải xử trí như thế nào đây?"

Mọi người cúi đầu chấp tay nói, "Xin Hoàng Thượng toàn quyền xử trí."

Ngao Thịnh khẽ cười, "Nếu các khanh đã đồng lòng như thế thì....", câu nói được ngân dài rồi bỗng dứt khoát, "Tề Tán."

Tề Tán bước nhanh ra khỏi hàng, khom người thi lễ, "Hoàng Thượng gọi hạ dân."

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Trẫm từng đáp ứng với người là sẽ không giết cả nhà người. Nay trẫm sẽ tha cho Tề Soán Thiên một mạng, song, phải tước bỏ hết mọi binh quyền của lão, sau đó thì đày đến ngoại ô Lạc thành dưỡng lão. Trẫm an bài như thế, người có hài lòng không? À, đương nhiên là tất cả huynh đệ của người cũng đi theo cùng. Ta cũng sẽ cấp cho họ một ít ruộng đất để họ có thể an vui làm một người dân bình thường."

Tề Tán cúi sâu người tạ lễ, "Hạ dân không có gì là không hài lòng cả. Đa tạ Hoàng Thượng đã khoan dung độ lượng."

Ngao Thịnh lại gật gật đầu, "Thủy trại của Nam Hải Tề Soán Thiên sẽ bị thu hồi. Đặng Tử Minh, những ai đã từng là quân lính của khanh, khanh có thể chiêu mộ họ lần nữa. Ai nguyện ý thì giữ, còn bất mãn thì cứ đuổi đi. Mặt khác, khanh hãy phái người đến đóng quân ở Nam Hải. Nên đề cử những ai có năng lực một chút, tốt nhất là vẫn còn trẻ. Nhiệm vụ của tân thủy quân cũng không có gì nhiều, chỉ cần bảo vệ đường biển, quét sạch hải khấu là được."

"Thần lĩnh chỉ." Đặng Tử Minh gật đầu.

"Được rồi. . . . ." Ngao Thịnh lại lo lắng nhìn Quý Tư, "Quý tướng, khanh hãy chọn ra một số quan viên đến Nam Hải thay thế toàn bộ quan nha ở đây. Về phần tài sản cũng như ruộng đất của Tề Soán Thiên thì hãy trả lại một phần cho Tề Tán, phần còn lại thì đem chia đều cho dân chúng Nam Hải, đặc biệt là những người khốn cùng nghèo khổ."

"Hoàng Thượng thánh minh." Quý Tư vui mừng đến nỗi râu muốn dựng ngược cả lên.

"Trẫm xử trí Tề Soán Thiên như thế, các khanh có kiến nghị gì không?" Ngao Thịnh hỏi.

Quần thần cúi đầu, "Hoàng Thượng thánh minh, chúng thần không có kiến nghị gì cả."

"Tốt." Ngao Thịnh hòa nhã cười, "Chuyện này giao cho Quý Tư và Đặng Tử Minh toàn quyền xử trí. À, còn nữa, trước khi thả Tề Soán Thiên đi thì phải hỏi cho ra thân phận của tên hắc y nhân kia. Nhớ tuyệt đối không được dụng hình. Lão muốn nói thì sẽ nói, còn nếu vẫn ngoan cố thì cứ mang tánh mạng của con trai lão ra mà dọa...." Hết câu, hẳn không quên ngoảnh sang hỏi Tề Tán, "Trẫm làm thế có được không?"

Tề Tán dờ khóc dờ cười, gật đầu nói, "Mọi chuyện tùy Hoàng Thượng an bài. Nếu cần, hạ dân có thể đi hỏi gia phụ."

"Được rồi . . . . Việc trẫm tha tội cho lão ta đã là sự nhượng bộ lớn nhất của trẫm rồi. Trẫm không thể khoan dung hơn được nữa. Vì thế, Tề Tán, tốt nhất là người hãy ra sức mà bán mạng cho trẫm." Ngao Thịnh nói không hề khách khí.

Quần thần cố gắng nhin cười - mấy lời này của hoàng đế nhà bọn họ cũng quá thẳng thắn mà.

Tề Tán cúi đầu thi lễ, "Thịnh Thanh đối Tề gia và Tề Tán có ơn cao hơn trời, Tề Tán cam nguyện vì Hoàng Thượng mà lên núi đao xuống chảo dầu, chết cũng không hối tiếc."

"Nói hay lắm." Ngao Thịnh gật gật đầu, chuyển đề tài, "Tên thị lang Lưu Vĩ ấy ta sẽ giết, vị trí của hắn, người cứ ngồi đi."

Quần thần chấn động, quay ra nhìn Tề Tán - tên này, đúng là một bước lên mây mà, chức Binh Bộ Thị Lang này đâu phải là một vị trí tầm thường.

Tề Tán cũng có chút giật mình mà nhìn Ngao Thịnh. Ngao Thịnh khẽ cười, chậm rãi nói, "Từ nay về sau, người cần phải thực sự lên núi đao xuống chảo dầu, toàn tâm toàn ý làm việc cho trẫm."

Tề Tán sắc mặt thoáng trắng bệch ra, lập tức hoàn lễ, "Thần, tuân chỉ. Tạ chủ long ơn."

Ngao Thịnh gật gật đầu, ý bảo Tề Tán lui về hàng, đoạn lại gọi người tiếp theo, "Trâu Viễn."

Trâu Viễn vội bước ra hành lễ.

"Khanh quả thật rất có tài." Ngao Thịnh nhẹ mím cười, "Có phải chức giáo úy trong quân doanh của Tống Hiếu là quá thua thiệt cho khanh rồi không?"

Trâu Viễn lắc lắc đầu, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần thật sự rất thích cuộc sống trong quân ngũ. Có thể được phụng sự cho Tống tướng quân thì thần đã hài lòng lắm rồi. Như thế thì không có gì là thua thiệt hay ủy khuất cả."

Ngao Thịnh vui vẻ nói, "Thế này, trước đây không phải Lễ bộ thị lang và Văn Uyên Các đại học sĩ đều đã bị trẫm đuổi đi rồi sao. Tất cả đều là quan tam phẩm cả. Công việc cũng khá là nhàn hạ. Khanh thích chức quan nào

thì cứ chọn đi. Có lẽ trong thời gian sắp tới, Tống Hiếu sẽ không phải ra sa trường chinh chiến nên nhân dịp này khanh cứ đảm nhiệm một chức quan nhàn tản, nhân tiện nói cho trăm nghe một vài chuyện thú vị mà khanh biết đi."

Trâu Viễn kích động không thôi, lập tức cúi đầu hành lễ, "Tạ ơn Hoàng Thượng, thần xin mạn phép được nhận chức Lễ bộ thị lang ạ."

"Được." Ngao Thịnh gật đầu, "Khanh thông minh lắm. Nhân lần thăng trận này, trăm cũng có vài điều muốn chiêu cáo thiên hạ. lát nữa, khanh hãy đến ngự thư phòng, thay trăm thảo chiếu thư, sau đấy thì sao ra nhiều bản rồi thông tri toàn dân."

"Dạ." Trâu Viễn lĩnh mệnh, đoạn lại lui về hàng.

Ngao Thịnh lướt nhìn chúng thần, vuốt vuốt cằm, tựa hồ là đang suy ngẫm xem nên giải quyết việc gì trước, một lúc lại quay về phía Văn Đạt, nói, "Mang Lưu Vĩ lên đây cho trăm."

"Dạ." Văn Đạt truyền lời, chỉ chốc lát sau, thị vệ đã áp giải phạm nhân Lưu Vĩ thân mang đầy xiềng xích lên điện.

Lưu Vĩ tự biết tình thế xoay vần, nên khi bị áp giải lên chính điện, chỉ cúi gằm mặt quỳ dưới chân Ngao Thịnh, tuyệt không dám có nửa lời xin tha.

Ngao Thịnh nhíu mày nhìn gã, "Tam di thái (vợ ba) của người là em gái của Tề Soán Thiên?"

Lưu Vĩ gật gật đầu.

Ngao Thịnh lại hỏi, "Vì một vài lời siểm nịnh của một ả nữ nhi mà người liền tạo phản? Người cũng thật là hồ đồ."

Lưu Vĩ lắc đầu, mặt đầy đau khổ nói, "Không phải thừa Hoàng Thượng . . . Mọi chuyện là bởi Tề Soán Thiên nắm được nhược điểm của tội thần, tội thần không thể không nói tin tức trong triều cho lão ta biết được."

"Nhược điểm gì cơ?" Ngao Thịnh nheo mắt.

"Tội thần. . . . Trước đây, tội thần từng tham dự vào bè đảng của Thụy Vương, sau lại quay sang ủng hộ nhị hoàng tử, thậm chí từng hãm hại Hoàng thượng. Chẳng qua tội thần can dự không quá sâu mà thôi. Sau đó thì nhị hoàng tử bị đánh bại, tội thần liền theo phe trung lập. Bởi vì khi ấy, thời thế rối loạn, không có bao nhiêu người biết chuyện...."

"Ra thế." Ngao Thịnh khẽ gật gù, "Sau đó thì tam di thái của người biết chuyện, đem đi mách lại với ca ca của ả. Tề Soán Thiên liền vin vào cớ đó mà uy hiếp người... Thế, lão hứa sẽ cho người cái gì nếu chuyện thành?"

"Lão ta. . .hứa sẽ cho tội thần làm nhất phẩm đại tể tướng."

"À." Ngao Thịnh nghe xong, gật đầu, lại còn thành thật nói, "Nếu người cứ mãi phụng sự cho trẫm thì cả đời cũng chỉ có thể làm được đến chức Binh bộ thị lang này thôi. Cho nên chuyện tạo phản lần này của người không lỗ chút nào....Sự thành thì người sẽ có được một khoảng hời đấy. Vì vậy không cần hối hận mà làm gì."

Lưu Vĩ khóc không ra nước mắt trong khi vãn võ bá quan thì lại đau khổ nhin cười. Những gì mà Ngao Thịnh nói không hề sai, nhưng lại quái dị đến buồn cười.

"Không có biện pháp." Ngao Thịnh mặt đầy có lỗi nhìn Lưu Vĩ, "Trẫm thật sự rất muốn giết Tề Soán Thiên, song lại chẳng cách nào làm được hết. Một phần là bởi vì muốn cảnh tỉnh những kẻ có lòng muốn làm phản nhưng chưa tìm được thời cơ, mong rằng sau chuyện lần này, những kẻ đó sẽ nhận ra cái sai, biết Thịnh Thanh ta sẵn sàng khoan dung với những ai biết sửa chữa lỗi lầm mà quay đầu hối cải. Nhưng hơn hết là vì, Tề Soán Thiên may

mắn có được một nhi tử tốt như Tề Tán. Nhờ có Tề Tán mà lão ta tránh được một tai kiếp thế này, lại còn có cả một nơi non xanh nước biếc, mây bay chim hót mà dưỡng lão. Còn người, người không may mắn bằng lão ta. Trẫm thật lòng chẳng muốn giết người, song, nếu không giết thì bá quan trong triều sẽ nhìn theo gương đó mà thi nhau làm phản để rồi được tha bổng thì sao nào? Trẫm cũng rất đau lòng khi quyết định như thế, nhưng đã chẳng còn cách nào nữa cả, đành phải hi sinh người, dùng một răn trăm. Lần này, đã ủy khuất người rồi." (điều quá Thịnh ời)

Lưu Vĩ sớm biết bản thân chẳng thể tránh được tử tội. Gã cấu kết với phản thần thì việc tịch biên gia sản, chém đầu thị chúng cũng là chuyện thường thôi.

"Song...." Ngao Thịnh nói tiếp, "...trẫm sẽ không tru di toàn gia người. Người có con chứ?"

"Dạ có ạ!" Lưu Vĩ lòng đầy hi vọng mà ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh.

"Bao nhiêu đứa? Tuổi tác thế nào?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, tội thần chỉ có duy nhất một đứa con trai. Năm nay vừa tròn mười tuổi" Lưu Vĩ khẩn thiết van cầu, "Tội thần biết tội nghiệt của mình, không mong Hoàng Thượng ân xá, song, tội thần chỉ cầu mong Hoàng Thượng lưu lại huyết mạch cho Lưu gia. Kiếp sau tội thần có làm trâu làm ngựa cho người cũng không từ nan..."

Ngao Thịnh khoát tay, "Được rồi, kiếp sau nếu còn được làm người thì hãy cố mà làm người cho tốt, sao lại muốn làm trâu làm ngựa chứ..." Nói xong, khẽ quay sang nhìn Quý Tư, "Quý tướng, khanh có muốn thu nhận học trò không?"

Quý Tư sừng sốt, vội vàng gật đầu, "Muốn ạ . . . .Trước đây lão thần từng gặp qua Lưu tiểu công tử, cậu ấy vô cùng nhu thuận thông minh. Lão thần nguyện ý nhận cậu ấy làm học trò, dạy cậu ấy cách đối nhân xử thế."

Ngao Thịnh gật đầu, nhìn Lưu Vĩ nói, "Già trẻ lớn bé nhà người sẽ không sao cả...nhưng người thì phải chết."

Lưu Vĩ mắt nhòe lệ đập đầu tạ ơn. Chúng thần chau mày lắc đầu - lần đầu tiên lại có người nghe tin bị hành quyết mà lại tỏ ra mừng rỡ đến thế. Nếu sớm biết có hôm nay thì ngày xưa cần gì làm vậy.

Ngao Thịnh buồn bã phất tay, thị vệ vội tiến lên kéo Lưu Vĩ đi, cho gã về nhà, lo lắng chuyện hậu sự, ba ngày sau lại mang ra pháp trường xử trảm.

Mắt thấy mọi chuyện đều đã giải quyết đâu vào đấy, Ngao Thịnh vừa định bãi triều, quay về gặp Tương Thanh thì Mặc Tây Nhung lại bước ra khởi tấu, "Hoàng Thượng, lão thần có chuyện muốn nói."

"Mặc tướng có gì thì cứ nói đi." Ngao Thịnh tâm không cam lòng không nguyện đặt móng ngồi lại vào long ỷ, gọi ba hồn bảy phía của mình quay về.

"Lão thần muốn cáo lão."

Mặc Tây Nhung lời vừa thốt ra, chúng thần kinh ngạc không thôi. Tính theo tuổi tác thì quả thật đã đến lúc Mặc Tây Nhung phải cáo lão hồi gia rồi. Nhưng, nếu ông ra đi thì chức Hữu thừa tướng sẽ do ai đảm nhiệm đây. Lớp hậu sinh này, có mấy ai có đủ năng lực mà thừa kế?

Ngao Thịnh nhíu mày, "Lão Mặc, khanh có chỗ nào không khỏe à?"

Mặc Tây Nhung gật gù đầu, nói, "Gần đây, lão thần đã có chút hồ đồ rồi."

Ngao Thịnh thở dài, "Khanh đã làm quan ba triều. Cũng đã hết lòng hết dạ vì Thịnh Thanh. Nay khanh muốn đi, trẫm cũng không có lý do gì để ngăn cản. Nhưng, lão Mặc, khanh đi rồi thì Hữu thừa tướng sẽ do ai đảm đương bây giờ?"

"À vâng, lão thần xin đề cử người thay thế ạ!" Mặc Tây Nhung nói.

"Ai cơ?" Ngao Thịnh âm thầm mắng - lão già đáng ghét, đã chuẩn bị mọi chuyện đâu vào đấy cả rồi à, làm như sợ ta sẽ trói không cho lão đi vậy, "Nói ra nghe xem nào?"

"Lão thần xin được đề nghị chức Hữu thừa tướng tạm thời sẽ do Diệp Vô Quy và Uông Càn Khôn cùng đảm đương." Mặc Tây Nhung bình thản đáp.

Ngao Thịnh ngẩn người, quay sang nhìn Quý Tư. Quý Tư vuốt vuốt râu, gật gù nhìn lại Ngao Thịnh, ý bảo - cách này hay đó.

Ngao Thịnh lại hỏi Mặc Tây Nhung, "Lão Mặc, vậy khanh sẽ quy ẩn hồi hương hay là vẫn ở lại Lạc Đô?"

"Dạ, lão thần sẽ hồi hương, vui vầy với con cháu." Lão nhân vui vẻ nói, "Lão thần có đến những mười mấy đứa cháu nội cháu ngoại. Chúng đều đang ở tuổi bi bô học nói. Thần muốn dạy dỗ chúng làm người hiền. Mong chúng sau này có thể trở thành rường cột nước nhà."

Chúng thần khẽ cười, "Mặc tướng gia thật có phúc."

Cuối cùng, Ngao Thịnh ân chuẩn cho Mặc Tây Nhung lui về quy ẩn, thưởng cho ông đất đai phòng trạch cùng vàng bạc, mong ông yên ổn an hưởng tuổi già. Cùng lúc, cũng phong chức Hữu thừa tướng cho Diệp Vô Quy và Uông Càn Khôn.

Ngao Thịnh lại chần chừ nhìn chúng thần, chậm rãi nói, "Trẫm vốn dự định sẽ dời chuyện này lại sau, nhưng hôm nay nếu đã là luận công phong thưởng rồi cứ nói cho xong một lượt luôn. Quan văn đã xong. Giờ lại đến quan võ."

Quần thần gật đầu nghe phong.

"Trước nhất, trăm sẽ phong danh hàm cho ba vị tướng quân." Ngao Thịnh đều giọng, "Đặng Tử Minh, Tống Hiếu, và cả Vương Hi vẫn còn đang bận canh giữ biên cương ở phía tây."

Đặng Tử Minh cùng Tống Hiếu nhất tề bước giữa đại điện.

Ngao Thịnh vui vẻ đùa, "Tính ra thì trăm có đến những ba đại tướng quân. Tất cả đều giỏi giang tài năng, tuổi tác lại chẳng kém nhau bao nhiêu. Như thế thì không gọi là uy phong thần vũ thì gọi là gì nào?"

Quần thần khẽ cất giọng cười, đoạn Ngao Thịnh lại nghiêm mặt, "Nay, trăm phong Đặng Tử Minh là Nam Lộ tướng quân, chưởng quản tất cả thủy quân. Về sau, tất cả các cuộc thủy chiến đều nhờ cả vào khanh. Ngưu Hiễn thì là phó tướng. Mặt khác, khanh hãy lựa chọn ra những chiến tướng có thực lực đảm đương những vị trí quan trọng khác."

"Thần linh chỉ. Tạ chủ long ân." Đặng Tử Minh cúi đầu hành lễ.

"Tống Hiếu là Bắc Lộ tướng quân. Quân binh đông bắc vẫn chưa đủ lớn mạnh, vậy nên trong thời gian này, khanh hãy ra sức chiêu binh mãi mã, tích góp lương thảo. Còn Vương Trung Nghĩa sẽ là phó tướng của khanh, quản đốc quân tiên phong. Trâu Viễn vẫn đảm nhiệm chức giáo úy toàn quân."

Chúng thần khom người hô hào, thánh thượng anh minh, tạ chủ long ân này nọ trong khi Ngao Thịnh lại đứng ngồi không yên trong long ỷ. Chức gì nên phong thì hẳn cũng đã phong tất rồi, chả hay còn ai tuổi già sức yếu muốn cáo lão hồi hương hưởng phước nữa không đây?

Quần thần thấy hoàng đế nhà bọn họ ngự trên ngai cao mà như thế ngồi trên đồng lửa mà thức thời tỏ vẻ - bọn thần không còn gì để tâu để ý kiến ý kẻo nữa. Ngao Thịnh mắt thấy quần thần đều đồng lòng hiểu cho nỗi khổ tương tư của hẳn nên liền nhanh nhẩu phất tay bảo Văn Đạt hô "Bãi triều" đi. Chữ "triều" vẫn còn mắc lại trong cuống họng Văn Đạt thì bóng dáng

Ngao Thịnh đã mất tâm. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, muốn cười nhưng lại không dám.

Hây dồ, rõ ràng là lo sốt vó lên mà lúc đầu cứ vờ bình tĩnh uy nghi mà làm chi?

.....

Ngao Thịnh bốn cẳng ba chân mà chạy về tâm cung, vừa vào đến cửa thì lại trông thấy cảnh Mộc Lăng ngồi bên bàn đá mà phối thuốc.

"Ai nha, người đã trở lại rồi đấy à." Mộc Lăng nhìn Ngao Thịnh bước vào mà khẽ bĩu môi rồi nhanh tay thu dọn đồ đạc, "Ta đã sớm muốn quay về được thất rồi nhưng lại cứ lo không ai chiếu cố Tương Thanh mà chần chừ không đi. Người về rồi thì ta cũng chẳng buồn ở lại làm kì đà nữa." Nói xong, vội ôm hết đồ đạc đứng lên.

"Thanh thế nào rồi?" Ngao Thịnh níu Mộc Lăng lại hỏi.

"Khỏe rồi! Đừng có mà lo nữa!" Mộc Lăng đáp, "Chẳng qua là vì mất máu quá nhiều nên thân thể còn suy yếu chút thôi. Ta đã bảo Văn Đạt chuẩn bị canh bổ gan lợi huyết cho Tiểu Thanh uống rồi. Trong khoảng thời gian này, người không được để cho Tiểu Thanh lao lực, phải để cho y nghỉ ngơi tịnh dưỡng ít nhất là một tháng." Dứt lời liền phủi mũng chạy mất.

Ngao Thịnh vừa nghe Tương Thanh đã khỏe hẳn thì mừng như mở hội, liền vội vội vàng vàng chạy ùa đi, trước khi bước vào phòng còn hít một hơi dài. Ngao Thịnh điều tiết hơi thở, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong phòng ấm áp, được hương thoang thoang. Trên chiếc long sàng đặt giữa phòng, Tương Thanh tĩnh lặng nằm. Ngao Ô không biết khi nào thì đã trèo lên giường, nằm bên cạnh Tương Thanh. Mớ lông trắng mịn hóa thành một tấm chăn dày phủ ấm cho Tương Thanh. Hồ ngễnh đầu lên, thấy

Ngao Thịnh rón ra rón rén đi đến mà phe phẩy cái đuôi, tựa như lúc này mới nhớ ra, mình còn một vị chủ tử nữa là tên Sói Xám này.

Ngao Thịnh vẫy vẫy tay, Ngao Ô ngoan ngoãn cúi đầu nằm xuống.

Ngao Thịnh im lặng bước nhanh đến bên giường, cúi đầu nhìn Tương Thanh đang im lặng nhắm mắt. Hàng mày thanh tú đã không còn vương nét đau đớn nữa. Gương mặt diêm đạm đã không mang vẻ thống khổ giống đêm qua. Ngao Thịnh thở phào một cái, ngồi vào bên cạnh Tương Thanh, giương tay, nhẹ nhàng xoa đôi gò má của Tương Thanh.

Tương Thanh khẽ trở mình, vòng tay ôm lấy Ngao Ô bên cạnh, đem mặt vùi vào tấm da lông bông bông xù xù kia.

Ngao Thịnh bật cười, xáp mặt lại gần, "Thanh, tỉnh chưa?"

"Rồi." Tương Thanh uể oải hừ một tiếng.

Ngao Thịnh luồn tay xuống lưng Tương Thanh, tỉ tê, "Cho ta ôm một cái đi."

Tương Thanh dùng vai hất mặt Ngao Thịnh ra, lười chẳng muốn động.

Ngao Thịnh thật cẩn thận nâng Tương Thanh lên, ôm nhẹ vào lòng, rồi cúi nhìn cánh tay bị thương của y, "Có còn đau không?"

Tương Thanh lắc đầu. Kim sang dước mà Mộc Lăng dùng vô cùng công hiệu, thoa lên một chút là không còn đau đớn gì nữa, chỉ có chút ngứa mà thôi.

Lúc này, Văn Đạt đứng bên ngoài cửa, lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong, rồi nhẹ nhàng gõ cửa, từ tốn tiến vào, "Hoàng Thượng, dọn điểm tâm lên bây giờ hay là đợi lát nữa ạ?"

Ngao Thịnh gật đầu, "Dọn lên bây giờ đi." Rồi khẽ cúi đầu hỏi người hẳn đang ôm trong lòng, "Ăn một chút đi rồi hẵng ngủ tiếp."

Tương Thanh bị Ngao Thịnh ôm vào trong lòng, tựa hồ có chút không được tự nhiên, Ngao Thịnh bật cười nói, "Đừng ngược. Suốt cả một đêm hôm qua ta mớm thuốc cho người bằng miệng đó. Sáng nay lại còn lau người cho người nữa. Những gì nên thấy thì cũng đã thấy kĩ càng hết rồi."

Tại Tương Thanh thoáng chốc đỏ bừng lên, bất mãn trừng Ngao Thịnh. Ngao Thịnh ngứa ngáy tâm can, xáp bản mặt dày lại gần mà hôn vào má Tương Thanh một cái, vừa định hôn xuống môi thì lại bị Tương Thanh đẩy ra.

Ngao Ô nằm ở một bên ngáp một cái, quay đầu sang chỗ khác, tựa hồ tỏ ý - ta là ta lười xem cảnh này lắm rồi nhá.

"Mọi chuyện đều xong hết cả chưa?" Tương Thanh lo lắng hỏi.

"Đâu vào đấy hết rồi." Ngao Thịnh phủ thêm áo khoác cho Tương Thanh, đoạn lại để y ngồi tựa vào người mình, tinh tế nói lại những gì đã diễn ra trong buổi chiều sớm cho y nghe. Tương Thanh khẽ gật đầu, cảm thấy lần này đạt được thắng lợi không hề nhỏ, nhân tài trong triều cũng càng lúc càng nhiều.

Ngao Thịnh vươn tay nâng cằm Tương Thanh lên, "Đừng nói mấy chuyện này nữa... này nhé, người là phu tử của ta mà cả ngày cứ hay lo lắng cho giang sơn của ta, hay là, người muốn làm hoàng hậu của ta? Chỉ cần người gật đầu một cái thì ta liền lập tức phong người làm hậu."

Tương Thanh quay đầu lại lờm Ngao Thịnh, khẽ xoa xoa đôi mày, "Hắc y nhân kia đâu rồi? Đã tẩu thoát rồi sao?"

"Ừm!" Ai kia khe khẽ thở dài, "Tìm không ra."

Tương Thanh suy nghĩ một lúc lại ngẩng đầu lên hỏi ai kia, "Tay người đang làm gì vậy?"

Ai kia cúi đầu, mặt đầy bất ngờ mà nhìn bàn tay đang phiêu du thám hiểm ở chỗ thắt lưng và hông Tương Thanh.

"Đang sờ đó mà." Ai kia vô sỉ trả lời, nói xong, còn cúi đầu hôn lên cổ Tương Thanh.

"Đừng nháo!" Tương Thanh vội đẩy ai kia ra, tình cảnh này chẳng khác gì việc Ngao Ô nũng nịu liếm y mỗi ngày.

Ngao Thịnh chau mày, vội vàng hỏi, "Thanh, người lại đau à? Có thấy khó chịu chỗ nào không? Đêm qua hẳn là người khổ sở lắm!"

Tương Thanh vẫn còn nhớ rõ cảm giác khổ sở đau đớn đêm qua. Bản thân tựa như bị rơi vào hố băng, bị ném vào hầm lửa. Nỗi tuyệt vọng thống khổ xâm chiếm cả người. Song, mỗi lần thanh tỉnh lại thì y đều có thể nghe thấy tiếng Ngao Thịnh, cảm giác thấy hơi ấm của Ngao Thịnh. Vì thế mà nỗi sợ hãi mơ hồ cũng dần tan biến. Tương Thanh khẽ ngược nhìn Ngao Thịnh, lắc đầu nói, "Ta không nhớ nữa. Cả đêm qua ta chỉ thấy giống như mình đang ngủ thôi."

Ngao Thịnh nhẹ nhàng thở ra, siết chặt lấy Tương Thanh, còn tay thì lại cứ thong dong mà khám phá hông Tương Thanh đàn hồi ra sao co giãn thế nào. Tương Thanh tức giận, đánh đét vào mu bàn tay hắn. Ngao Thịnh sửng sốt giương mắt nhìn . . . Thanh đánh chẳng đau tí nào . . . . .

Ngao Thịnh mặt đầy hạ lưu nhìn Tương Thanh, "Thanh à, hình như người không còn khả năng phản kháng nữa thì phải."

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh đầy cảnh giác, "Người muốn làm gì?"

Ngao Thịnh cười khỗ, "Ta muốn là một chuyện còn dám hay không lại là chuyện khác. Thanh, nể tình ta nhất gan sợ vợ, người cứ mặc ta, cho ta sờ đi." Nói xong lại lưu manh mặt dày mà vuốt ve.

Tương Thanh giãy mãi nhưng chẳng dứt ra nổi tên mặt dày này, với lại cả người đều mệt mỏi vô lực, nên đành đỏ mặt ngượng ngừng mà cho tên vô sĩ kia ôm vào trong lòng, lại còn mượn thời cơ mà xoa xoa sờ sờ nữa chứ.

Đúng lúc ấy thì cứu tinh Văn Đạt bỗng bước vào, bưng một khay điểm tâm phong phú ngon mắt đến. Ngao Thịnh thu hồi ý đùa, nâng tay cầm bát canh, xúc từng thìa một, thối cho nguội rồi mới dứt Tương Thanh ăn. Vô cùng dịu dàng.

Thịnh thế Thanh Phong [71]

by Zinnia

THỊNH THẾ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

...

71 | Đường đến hoàng lăng

LẠI QUA THÊM MẤY NGÀY, bệnh tình của Tương Thanh cũng đã chuyển biến tốt đẹp hơn. Thương tích vẫn chưa khỏi hẳn nhưng đã không còn gì trở ngại. Tuy thế, Mộc Lăng vẫn cứ mài nhai đi nhai lại bài xương - Tương Thanh là người có mệnh lao碌, năm chưa ấm giường chưa được dăm ngày thì đã lật đật leo xuống mà cùng Ngao Ô ra ngự hoa viên tản bộ này nọ rồi. Song, gì thì gì, tạm thời vẫn không được phép vận công. Trận đánh hôm nọ đã phải tổn hao nguyên khí quá nhiều, bây giờ phải ngoan ngoãn tịnh dưỡng cho thật tốt.

Trong những ngày này, mỗi khi rỗi rảnh được thời khắc nào thì Ngao Thịnh đều bám riết lấy Tương Thanh. Trước mắt, chiến sự xem như là đã tạm ổn nhưng Thịnh ta vẫn không nhàn nhã được là bao. Vì bởi, Tước Vĩ luôn bên cạnh đốc thúc hẳn phải nghiêm cẩn học hành binh pháp. Có lần Ngao Thịnh mở miệng xin sư phụ cho hẳn hai ngày phép đặng chăm nom Tương Thanh. Song, lại bị lão nhân gia to mồm mắng vào mặt là kẻ không có tiền đồ, thậm chí lão còn trù dập, tốt nhất là sau này sẽ có tên tặc phi mặc ôn nào đẩy cuỗm Tương Thanh đi mất. Nghe vậy, Ngao Thịnh trợn mắt trắng dã lên mà bỏ cuộc, biết điều theo lão nhân gia học hành.

Trong tình hình hiện tại, Tước Vĩ ngoài dạy Ngao Thịnh binh pháp còn nhọc lòng giảng giải thêm về những mưu lược trị quốc. Suy cho cùng thì Ngao Thịnh không phải là người được học hành bài bản từ nhỏ. Những gì hẳn biết đều do việc tự mưu tồn mà có. Trước kia, Tiểu Hoàng cũng đã từng dạy dỗ hẳn chút đỉnh. Ngao Thịnh lên làm hoàng đế khi chỉ mới vào độ thiếu niên nhưng lại được cái thông minh sáng dạ. Nói văn vẻ thì là vậy, song vẫn cứ là ếch ngồi đáy giếng thôi.[1]

Lão nhân gia tận tụy giảng dạy, từ những danh nhân ít người biết cho đến những điển cố hiếm người hay. Lão đầu nhi vốn đã hoạch định từ trước nên khi thuyết giảng, còn kèm theo một vài chứng cứ sinh động hùng hồn. Cũng vì thế mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Ngao Thịnh đã học được không ít điều hay ho bổ ích.

Ngày thứ năm sau khi hải chiến kết thúc vừa hay rơi ngay dịp đông chí[2]. Tiết trời chuyển lạnh. Dân chúng Lạc Đô người người chuyển sang vận y phục mùa đông. Hàng quán ai cũng vội xong sớm, mua nào bột nào thịt về nhà cùng người thân quây quần nấu bánh chèo[3].

Sau giờ lâm triều, Ngao Thịnh liền trở lại tẩm cung. Vừa bước vào thì thấy ngay cảnh Mộc Lăng đang cùng Tương Thanh tán chuyện phiếm.

Tần Vọng Thiên dạo gần đây lúc nào cũng bận rộn ngược xuôi. Ngao Thịnh biết, y đang điều tra tung tích của tên hắc y đáng ghét kia. Từ sau khi được nhìn thấy thân thủ của Tần Vọng Thiên, Ngao Thịnh vẫn luôn hâm mộ, thường xuyên lãnh giáo y nọ kia. Tần Vọng Thiên vốn đã xem Ngao Thịnh thân thiết như huynh đệ, thêm nữa, hai người lại hợp tính nhau, và đặc biệt là y hiểu cho nỗi khổ tâm của Ngao Thịnh, nên vô cùng phóng khoáng mà chỉ bảo hãn vài chiêu. Nhờ đó mà chỉ trong có mấy ngày, nội lực của Ngao Thịnh đột nhiên tăng cao. Song, chỉ tiếc là chuyện luyện công phu này không thể một sớm một chiều là xong, mà phải cần thời gian dài kiên trì bền bỉ trui rèn.

Mặt khác phải kể thêm, mấy ngày nay Ngao Thịnh đang phải chịu giày vò. Trước thì cứ thấy Tương Thanh là đau lòng, sau hễ gặp Tương Thanh thì ngứa lòng. Đại khái là bởi vì đại thương mới khỏi, Tương Thanh có đôi khi lộ ra bộ dáng không chút phòng bị. Những lần như thế Ngao Thịnh đều như lông lợn cả lên. Tuy rằng hãn cảm thấy hiện tại chẳng khác gì là giậu đỗ bìm leo, song, Ngao Thịnh lại tự hỏi chính mình -- muốn có được người thương hay muốn sắm vai quân tử Tàu? Muốn làm lưu manh mà xông lên ôm chầm lấy Tương Thanh đặt thỏa thuê khi dễ hay là hóa ra Liễu Hạ Huệ[4]? Ngao Thịnh tự vấn xong thì huyết mạch toàn thân đều mãnh liệt kêu gào rằng. Hãn muốn Tương Thanh. Muốn được áp ủ Tương Thanh vào sâu trong lòng. Có làm lưu manh cũng chả ảnh hưởng gì sất. Hãn không quan tâm.

Ngao Thịnh có lần đã hỏi qua Mộc Lăng. Kỳ thật thương thế của Tương Thanh đã khỏi hãn rồi. Lam Diễm sau khi đã giải trừ thì liền trở nên vô hại đối với cơ thể, chỉ là sức khỏe người đó phải suy yếu một đoạn thời gian... Ngao Thịnh mỗi ngày nhìn Tương Thanh qua lại trước mặt mà phiền não vô cùng. Hãn cảm thấy tâm can ngứa ngáy khôn chừng. Còn nhịn nữa thì không khéo hãn thành thái giám cũng nên.

Chiều hôm qua, trong lúc đang ngồi học, Tước Vĩ đã nhìn ra được nỗi lòng của hãn. Lão hỏi, "Nhãi con, người bị làm sao thế? Gì mà trông cứ như đang ngồi bàn đĩnh vậy?"

Ngao Thịnh bĩu môi, trả treo, "Muốn mà lại chẳng được chớ sao nữa!"

Tước Vĩ nheo mắt nhìn hãn một lúc rõ lâu, chốc sau mới ý vị nói, "Người vẫn chưa xơ mũi gì được Tương Thanh chứ gì?"

Ngao Thịnh đảo mắt đầy xem thường, "Làm thế nào mà được? Nhờ y giận thì sao?"

Tước Vĩ khước miệng giật giật mấy cái, lục tung chồng sách dưới tay rồi ném một quyển sang cho Ngao Thịnh, "Thế thì làm gì đó cho y vui và đừng giận là được thôi mà! Con bà nhà người, người có phải người nhà họ Viên không hử? Thời cơ tốt thế mà không biết nắm bắt! Phải biết nhân lúc y đang dưỡng thương mà lăn xả cuốn chần lên giường[5] chứ!"

Ngao Thịnh bắt lấy quyển sách kia, chăm chăm nhìn Tước Vĩ, "Có giỏi thì dạy ta làm sao đi!? Mấy chuyện này không phải ông hay lắm sao?"

Tước Vĩ cười gượng đôi ba tiếng, "Ranh con nhà người thì biết gì chứ? Để có thể cuốn chần lên giường cũng cần phải học nữa đấy."

Ngao Thịnh trầm mặc một hồi, lâu sau mới rón rén đi đến trước mặt Tước Vĩ, bày ra bản mặt đầy khiêm tốn mà rằng, "Xin sư phụ chỉ dạy thêm."

Tước Vĩ bắt tréo chân, bắt đầu giảng giải cho Ngao Thịnh một chút kiến thức về môn học vấn mang tên Cuốn chần lên giường[6] toàn tập. Sau khi nghe xong lời vàng ngọc, Thịnh ta liền hiểu ra, rồi âm thầm hạ chủ ý.

.....

Ngao Thịnh đi tới bên bàn, chỉ thấy Mộc Lăng tay cầm bát thuốc to nghiền dược liệu, miệng thì lại liến thoắng chuyện trò cùng Tương Thanh.

"Thanh!" Ngao Thịnh bước đến ngồi xuống cạnh Tương Thanh, lặp lại câu hỏi mà một ngày hẳn phải nói đến những tám trăm lần, "Đã đỡ hơn rồi chứ?"

Tương Thanh gật gật đầu, hỏi lại, "Thế còn người, sao lại đến đây? Không phải mỗi ngày khi tan triều thì phải đến chỗ Tước Vĩ gia gia mà học khoảng hai canh giờ sao?"

"Hôm nay là đông chí mà." Ngao Thịnh cười mát, "Ta đã nói với ông già đó là ta phải đi tế tổ. Thanh à, cùng ta đến viếng mẫu hậu nhé!"

Ngao Thịnh vừa dứt lời thì Tương Thanh đã hốt hoảng ngoảnh lại liếc nhìn Mộc Lăng. Mấy ngày này bởi bận rộn chiến sự cộng thêm Tương Thanh lại bị thương nên hai người họ không còn nhớ gì đến chuyện hoàng lăng của hoàng hậu bị đột nhập...Giờ, đúng là chẳng hay ho chút nào.

Ngao Thịnh cũng nhận thấy vẻ khác lạ của cả hai, ngỡ rằng Tương Thanh có gì không thoải mái, liền vội vàng hỏi, "Người sao thế? Lại thấy khó chịu à?"

"Không phải. . . . ." Tương Thanh có chút do dự. Mộc Lăng vội cầm bát thuốc đứng lên, "A ha, ta quay về dược lư đây." Nói xong, cong hông bỏ chạy vô cùng nhanh chóng.

Tương Thanh thở dài nhìn Mộc Lăng biết khó mà trốn, rồi lại âm thầm ta thán, bỏ lại cục diện rối rắm cho ta, huynh đúng là đồ không chút trọng nghĩa.

"Hai người cứ là lạ thế nào ấy?" Ngao Thịnh với tay lấy một món bánh điểm tâm cho vào miệng, thuận đà cũng đưa cho Tương Thanh một cái, "Trưa nay người muốn ăn gì nào?"

Tương Thanh khe khẽ lắc đầu, nhìn Ngao Thịnh, dẫn đo nói, "Thật ra. . . Ta có chuyện quên không nói với người."

"Chuyện gì?" Ngao Thịnh hai mắt đăm đăm nhìn vào cằm Tương Thanh, cảm thấy so với lúc đầu thì hình như đã gầy đi một vòng. Chắc chắn là bởi bị đã thương nên mới tiêu tụy như thế.

Tương Thanh sầu não không biết phải nói thế nào cho thật khéo léo để Ngao Thịnh không bị nhiều đả kích, nên trong một lúc cứ ấp úng do dự mãi. Ngao Thịnh cảm thấy Tương Thanh không giống thường ngày, vội truy hỏi, "Thanh à, có chuyện gì thì người cứ nói đi!?"

"Ngày đó, phần mộ của Tề Diệc và Viên Lạc . . . ." Tương Thanh ướm lời, "Không phải là đã bị đào trộm sao."

"Đúng vậy." Ngao Thịnh vừa nhai điếm tâm vừa gật gù, "Ta đã cho người đi điều tra nhưng vẫn không có manh mối gì."

"Ngày đó....không phải chỉ có hai phần mộ ấy là bị trộm đi." Tương Thanh rốt cục cũng nói ra, sau lại lo lắng giương mắt nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh thoáng chút sửng sốt, bỏ khối bánh ăn dở xuống đĩa, ngẩng lên nhìn Tương Thanh, "Còn có cả di mộ của mẫu hậu ta?"

Tương Thanh gật gật đầu.

Ngao Thịnh hừ một tiếng rồi đứng bật dậy, "Hoang đường!"

"Ta nên sớm nói cho người biết." Tương Thanh có chút áy náy, "Song mấy ngày này lại bận rộn chuyện chiến sự."

Ngao Thịnh đương nhiên không trách cứ gì Tương Thanh cả, nên lại ngồi xuống, khẽ xoa tay, "Không phải là lỗi của người. Nếu muốn luận tội thì ta nên tự trách mình vì đã lơ là phòng bị. Lát nữa chúng ta đến hoàng

lăng xem thử mọi chuyện thực hư thế nào." Ngao Thịnh thở dài, "Thật ra ai là người đứng sau mọi chuyện? Những thi hài kia thì có ích gì cho hãn?"

Tương Thanh ủ rũ lắc đầu, "Chuyện này phải là người quen thuộc kết cấu của hoàng lăng thì mới có thể dễ dàng len vào lấy trộm. Chúng ta cứ đến đây xem thử, không chừng sẽ phát hiện thêm manh mối gì cũng nên."

Ngao Thịnh vừa nghe thấy Tương Thanh nói sẽ cùng đi thì liền mở cờ trong bụng. Đạo gần đây, Tương Thanh luôn tìm cách tránh xa hãn, vì sợ hãn sẽ làm gì xằng bậy, nay lại....Đây đúng là một cơ hội tốt...Nghĩ thế, Ngao Thịnh lại chột khe khẽ thở dài - Mẫu hậu, con thực lòng xin lỗi người!

.....

Sau khi dùng xong ngọc thiện, Ngao Thịnh liền y theo sắp xếp ban đầu, nghi thức rình rang cùng Tương Thanh ngồi trên long giá mà đi đến hoàng lăng tế tổ.

Trên giá xa vô cùng rộng rãi, bên trong phủ một tấm đệm lông dê thật mềm. Ngao Ô nằm bò ra ngủ say. Trong khi Tương Thanh ngồi tựa vào lưng hổ thì Ngao Thịnh lại ngồi phía đối diện mà ngẩn người.

Tương Thanh biết Ngao Thịnh đã phải chịu đả kích không nhỏ. Nếu như là ngày trước, những khi như thế, hãn sẽ không ngoan ngoãn ngồi im thin thít như vậy.

"Mẫu hậu của ta...là người luôn biết cách khiến cho kẻ khác phải hận mình." Ngao Thịnh đột ngột buông một câu nhẹ tênh tựa như đang tự nói với bản thân.

Tương Thanh tựa vào lưng Ngao Ô, chân vừa lúc xõ dài đến giữa xe. Ngao Thịnh ngồi ở phía đối diện, cách y rất gần, nên liền vươn tay, nhẹ nhàng xoa mắt cá chân của Tương Thanh.

Phản ứng đầu tiên của Tương Thanh chính là rụt chân lại, nhưng Ngao Thịnh lại cứ lơ đãng vuốt ve, hoàn toàn không có chút ý định gian tà nào cả, tựa hồ như kẻ đang phiến muộn. Tương Thanh mềm lòng, biết hấn hiện tại lòng đang đầy tâm sự. Dầu sao thì mộ phần của phụ mẫu cũng bị người đến đào lên trộm đi. Người bình thường còn chịu không nổi thì nói chi đến một hoàng đế cao cao tại tượng như hấn. Ma xui quỷ khiến, Tương Thanh thôi không phản kháng nữa, tuy có chút không tự nhiên, nhưng vẫn mặc cho Ngao Thịnh vuốt mắt cá chân mình.

"Sao lại nói mẫu thân của mình là người luôn khiến người ta ghi hận?" Tương Thanh e dè hỏi lại.

"Bà sinh ra trong hào môn, bộ dạng xinh đẹp, người cũng thông minh. Nếu nói theo cách của bà, thì bà là người yếu đuối nhưng lại đầy kiêu ngạo." Ngao Thịnh thở dài thườn thượt, "Nghe đâu, chỉ có mỗi Ân Tịch Ly là trị được bà ấy."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Cố hoàng hậu cũng chỉ là người mệnh khổ thôi."

"Cảm tình giữa ta và bà ấy cũng không đậm sâu gì mấy." Ngao Thịnh lại thở dài, "Người bà yêu thương cũng không phải là ta . . . . ."

Tương Thanh không hiểu vì sao lại bỗng thấy chua xót, "Song, ít ra người cũng được sống cùng mẹ mình. Còn ta, ngay cả cha mẹ mình là ai cũng không biết."

Ngao Thịnh ngẩng đầu, thấy Tương Thanh đang cố an ủi mình, nên bèn cười nói, "Hai ta thật đúng là mỗi cái một gốc[7] mà, người thì không cha không mẹ còn ta có mà cũng như không . . . . ."

Tương Thanh nghe Ngao Thịnh nói đầy ám muội thì liền giãy lên, "Cái gì mà mỗi cái một gốc[8] chứ. Người đừng có mà ăn nói nhăng nhít. Thời thế loạn lạc. Có rất nhiều người cũng phải sống cảnh cô cút."

Ngao Thịnh nhếch môi cười đều, sáp mặt đến gần hỏi, "Thanh à, người đang nghĩ gì thế?"

Tương Thanh rụt hai chân về, tay đặt lên đầu gối, trừng mắt nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh nhích sang ngồi cạnh Tương Thanh, vươn tay nhón lấy một lọn tóc của y, cười hiền, "Chỉ khi ở bên cạnh người, ta mới có thể vui vẻ như vậy."

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh tâm tình đã dịu đi phần nào, liền nhẹ nhõm thở ra. Mã xa chậm rãi chuyển bánh. Ngao Thịnh dịu dàng nhìn Tương Thanh, đưa lọn tay của y lên mũi, ngửi thật sâu, đoạn lại kề sát vào tai Tương Thanh, thấp giọng nói, "Thanh à, ta cảm thấy rất khó chịu, an ủi ta một chút đi."

Tương Thanh trợn mắt nhìn, y biết là Ngao Thịnh trong lòng khó chịu...nhưng phải làm thế nào thì mới an ủi được!?

"Ta phải làm gì mới được?" Tương Thanh thật thà hỏi.

"Hát cho ta nghe đi." Ngao Thịnh cười đáp.

Tương Thanh sa sầm mặt mày, "Thế mà người cũng nói được, từ khi nào ta lại biết hát chứ."

Ngao Thịnh ngẫm nghĩ, "Thế thì kể chuyện cười đi."

Tương Thanh vắt óc suy nghĩ cả nửa ngày trời mà cũng chỉ lắc lắc đầu bảo, "Không biết."

Ngao Thịnh chau mày, "Hát thì không biết hát, kể chuyện cười thì lại càng miễn bàn....vậy, nói cho ta chút chuyện ngày xưa đi."

Tương Thanh càng thêm khó xử , thật lâu sau mới nói, "Người cũng biết ta ăn nói vụng về mà.... Không phải mỗi ngày người đều nghe Tước Vĩ gia gia kể chuyện xưa ư, sao lại còn muốn nghe nữa?"

Ngao Thịnh ủ rũ nói, "Thanh ơi là Thanh, người thế thì buồn chết được. Mỗi ngày ngoài những việc ai cũng làm ra thì người còn làm gì nữa? Ngần người ra à?"

Tương Thanh cúi đầu trầm tư, chốc sau lại đáp, "À thì...đi luyện công hoặc là đọc sách này nọ."

"Đọc sách gì cơ?" Ngao Thịnh hứng khởi hỏi, "Nói ta nghe với, không chừng sách đó ta cũng từng đọc qua rồi. Hai ta có thể cùng nhau bàn luận."

"Chỉ toàn là kinh thi sử tập thôi." Tương Thanh từ tốn nói, "Ta đọc chậm lắm. Những sách đó phần lớn đều là do Mộc Lăng bảo ta xem. Trước kia ta biết không nhiều chữ, sau đó thì từ từ học nên mới có thể đọc sách nhanh hơn....Người được theo Tước Vĩ gia gia học. Ta ngưỡng mộ còn không kịp nữa là. Có thể được học hỏi thêm nhiều kiến thức bổ ích."

Ngao Thịnh đột nhiên hé môi cười tươi, thấp giọng nói, "Đúng rồi, hôm qua, Tước Vĩ có tặng cho ta một quyển sách mà ông vô cùng quý trọng."

"Quý trọng?" Tương Thanh thoáng kinh ngạc, "VẬY chắc là sách viết về các điển tịch nhỉ? Lão tiên sinh đã quý trọng đến thế cơ mà?"

"Ta cũng lướt qua xem thử rồi. Thấy cũng hay lắm. Cơ mà đọc một mình thì chẳng đúc kết ra được gì cả. Sách này tốt nhất phải là hai người cùng xem." Ngao Thịnh nghiêm trọng nói.

"Thế người có mang theo không?" Tương Thanh hỏi.

"Đương nhiên là có rồi." Ngao Thịnh cười thật tươi, "Ta lúc nào cũng mang theo bên người cả. Sách viết hay lắm. Có nhiều thứ đáng để học. Ta

đang định phải thử một lần cho biết."

"Người mau lấy ra cho ta xem với." Tương Thanh ngồi xếp bằng, nôn nóng nói.

Ngao Thịnh lôi từ trong ngực áo ra, được một góc quyển sách thì lại cất trở về, "Tước Vĩ bảo, sách này quý lắm, không thể chỉ xem không mà còn phải cùng nhau thực hành, bằng không lão mà biết thì sẽ đánh ta đấy."

Tương Thanh căn môi suy nghĩ, sau lại nói chắc như in, "Ừm, tuy ta kiến thức không nhiều, song, không phải nhiều người thì sẽ có nhiều sáng kiến hơn sao, ta với người cùng nghiên cứu xem sao."

Ngao Thịnh vui mừng, "Nói thì phải giữ lời đó nghen!"

"Ừm." Tương Thanh gật đầu, nhưng lại cảm thấy Ngao Thịnh khó hiểu khi cứ dông dài như vậy, "Là sách bàn về cách trị quốc sao?"

"Không, là đạo lý để đắc nhân tâm." Ngao Thịnh thành thật đáp, "Sách này viết rất cụ thể, chỉ ta cách để chế phục được người khác, khiến người đó ngoan ngoãn nghe lời."

"Thần kì đến thế ư?" Tương Thanh càng thêm tò mò, từ xưa để quy phục lòng người còn khó khăn hơn cả việc tề gia trị quốc.

Ngao Thịnh lấy sách ra, đưa cho Tương Thanh, "Từ từ xem nha."

Tương Thanh nhận sách, thắc mắc chẳng biết vì sao mà Ngao Thịnh cứ thần thần bí bí như thế. Tuy nghĩ vậy nhưng vẫn cứ mở sách ra xem....Trang đầu tiên, chỉ đề một thành ngữ đơn giản. Tương Thanh càng cảm thấy quái lạ.

Lại mở thêm một trang. . .

Là một bức tranh. Vẽ hai nam nhân. Một người nằm trên tấm thảm da hổ, hạ thân trần trụi, phần thân trên là một mảnh lụa mỏng vắt ngang, đầu tóc hơi rối, ngưỡng cao đầu, mặt ửng hồng, tựa hồ là đang rên rỉ. Điều đáng nói là, một nam tử khác đang ôm lấy hạ thân của người kia, giúp đỡ phương khâu giao....

Tương Thanh liền nhíu mày, lật nhanh sang những trang tiếp theo, càng xem thì lại càng không chịu nổi, tức giận ném quyển sách đi, "Đây là cái gì hả?"

Ngao Thịnh lúc này đang phía đối diện Tương Thanh, chụp lấy quyển sách, cười mát, "Thì là đang quy phục lòng người đó mà! Ta ngày ngày đều xem mà học hỏi đó. Thật sự cảm thấy sách rất hay nha."

Tương Thanh nghe xong thì cả người liền run lên, "Đây là điều mà lão tiên sinh dạy người?"

"Đúng vậy." Ngao Thịnh nói nhất gừng, "Theo như lời của ông ta thì thế nào, là một người nam nhân, phía dưới phải bưng bưng hứng khởi thì phía trên mới có thể thanh tĩnh được. Muốn cho đầu óc được minh mẫn thì trước tiên phải cùng người trong lòng quấn chặt trèo lên giường, rồi làm cách nào đó khiến cho đối phương ngoan ngoãn phục tùng. Xong rồi mới đi bình thiên hạ được."

"Nhảm nhí. . . . Ấy, người làm gì đó?" Tương Thanh kinh hãi khi thấy Ngao Thịnh đang có ý đồ muốn xông lên. Thương tích của Tương Thanh vừa khỏi, người chẳng còn chút sức lực, căn bản đấu không lại Ngao Thịnh. Lúc này mà con sói kia vồ lấy y thì..... Tương Thanh hung hăng trừng Ngao Thịnh, "Người lại muốn bị ăn đòn à, lần này ta sẽ không khách khí với người nữa!"

Ngao Thịnh nhếch môi cười xấu xa, "Thanh ơi, người lại đang phờ phạc thanh thế đấy ư? Hiện tại thì người làm gì mà có sức phản kháng

chứ?"

Tương Thanh hoảng hốt, lui ra sau một quãng. Ngao Ô bị hai người làm cho thức giấc, vẫy đuôi đứng dậy, ưỡn thắt lưng, phóng thẳng xuống mã xa, đi lại cho giãn gân giãn cốt.

Tương Thanh thấy Ngao Ô đi rồi, vội tìm cơ trốn tránh, "Ta cũng xuống xe đi lại chút đây."

Ngao Thịnh nhanh tay lẹ mắt, kéo cơ quan cho cửa xe đóng lại.

Tương Thanh sững sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, "Sao trong xe mà lại có cơ quan thế này?"

Ngao Thịnh đi đến ngồi xuống cạnh Tương Thanh, "Thanh à, hôm qua ta cùng Tước Vĩ học một chiến thuật, gọi là thừa thắng xông lên, bắt lấy thời cơ tiêu diệt từng bộ phận. Tước Vĩ nói, thời cơ tốt chính là điểm mấu chốt, một khi đã nắm chắc rồi thì mọi vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết."

Tương Thanh có chút khó hiểu, những gì Tước Vĩ nói đều không sai...nhưng mà.... Đúng ngay lúc này, Ngao Thịnh liền ra tay đè Tương Thanh nằm xuống thảm lông.

"Người làm gì thế hả?" Tương Thanh giật mình vùng dậy, song Ngao Thịnh đã sẵn đến nắm đè lên người y. Vì tay Tương Thanh bị trọng thương chưa khỏi nên Ngao Thịnh cũng không dám mạnh tay mà siết lấy y, sợ làm y đau.

"Thanh, chúng ta nghiên cứu thử một trang đi. Không phải người vừa đồng ý với ta rồi đấy sao." Ngao Thịnh vừa dứt lời thì đã nhanh chóng luồn tay xuống cởi đai lưng của Tương Thanh, miệng lại lẩm bẩm, "Tận dụng triệt để thời cơ, nhân lúc người không cách nào phản kháng mà chiếm tiện nghi! Người có mạng ta là tiểu nhân đê tiện, cầm thú cũng không bằng thì cũng chả sao hết. Lúc này mà ta không có được người thì ta đi làm thái

giám cho xong. Đã làm thì phải làm cho tới bến tới bờ, bằng không ta sẽ chẳng còn mặt mũi đâu mà gặp lại liệt tổ liệt tông nhà họ Viên!"

"Người. . . . ." Tương Thanh trợn tròn mắt khi Ngao Thịch cởi bỏ đai lưng mình ra, sau một lúc thất thần thì mới vội giật mình mà níu lấy níu để, "Người đừng ăn nói hàm hồ. Không phải người không nhận mình là người nhà họ Viên sao?"

Ngao Thịch nhướn mày, xấu xa cười, "Thanh, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Theo ta được biết thì nam nhân của Viên gia đều rất giỏi trong chuyện ân ái. Đối người mà họ thích, họ thường ra tay nhanh lẹ, biến người ta thành của mình trước rồi mới tính tiếp. Ta nếu phải chờ đến khi người gật đầu đồng ý thì phỏng chừng đến khi sông cạn núi mòn rồi cũng chẳng xơ múi được tí gì sắt. Ta không muốn mình còn trẻ thế mà đã thành thái giám đâu!"

"Người lại ăn nói bậy bạ gì thế!" Tương Thanh nghe Ngao Thịch ăn nói nhăng cuội lại còn thêm cả dáng vẻ hùng hổ kia, tức giận âm thầm vận khí. Y vừa định dùng nội lực đẩy hẳn ra thì Ngao Thịch đã nhanh tay điểm huyết y.

"Người!" Tương Thanh giận dữ, Ngao Thịch cười đều mà rằng, "Thanh, đừng hiểu lầm, ta vì lo người sẽ tự ý vận công, làm tổn hại đến thân thể. Ta chỉ muốn hết lòng yêu thương người chứ không mong người lại sẽ bị thương tích gì!"

"Ngao Thịch!" Tương Thanh giận dữ hét lên, Ngao Thịch lại vươn tay nhẹ nhàng xoa lên môi y, ghé vào tai y thủ thủ, "Thanh, chúng ta đang trong xe ngựa đấy, người mà kêu lớn tiếng quá thì bên ngoài sẽ nghe thấy đấy.

Tương Thanh cả kinh, khó xử cộng thêm việc thẹn quá thành giận mà mặt mày đỏ bừng lên, trừng mắt lườm Ngao Thịch.

Ngao Thịnh cúi đầu hôn lướt lên mặt y. Dưới tay cũng chẳng nhàn rồi, cởi toang y phục Tương Thanh ra.

---

72 | mã xa

TƯƠNG THANH chợt cảm thấy trước ngực mát lạnh, vội ngẩng đầu lên cắn răng trừng Ngao Thịnh một cái. Thịnh ta nhắc thấy Tương Thanh không hài lòng nên bèn cúi đầu dịu dàng hôn lên khóe miệng y.

Tương Thanh cảm nhận được y phục của Ngao Thịnh đang cọ xát trên vùng ngực mình, vải dệt mềm mại mượt lạnh, khiến từng xúc cảm trở nên dị thường khác lạ, khiến y không rõ vì sao lại thấy nhộn nhạo trong lòng.

Ngao Thịnh di chuyển nụ hôn từ khóe miệng lên đến môi Tương Thanh, từng va chạm làm hần mê say đến lạ, vươn đầu lưỡi mà liếm nhẹ. Tương Thanh mặt nóng bừng. Y không hiểu mấy về những phương thức tán tỉnh này, chỉ biết là Ngao Thịnh kia đang làm chuyện vô cùng xấu hổ, hại người ta mặt đỏ tim đập cuồn loạn cả lên.

"Thanh." Ngao Thịnh chậm rãi hôn lên hai gò má hồng, rồi lướt dịu dàng lên đuôi mắt, lại tinh tế dùng tay miên dọc theo đôi mày đậm, cuối cùng lại nhẹ nhàng cắn lên chóp mũi Tương Thanh . . . Hần rất thích chiếc mũi này của Tương Thanh, vừa cao vừa thẳng, vô cùng xinh đẹp.

Tương Thanh chẳng có tâm trạng hưởng ứng sự trêu đùa của Ngao Thịnh, sớm đã nhắm chặt hai mắt giả chết, song trong lòng lại không ngừng thắc mắc, tên sói lang này không phải đã từng bảo, hần đã hai mươi tuổi đầu nhưng chẳng biết chuyện ân ái là thế nào sao, ấy vậy mà sao từng động tác lại thành thạo thế kia nhỉ, chỉ có mỗi việc là hôn thôi mà cũng bày ra đủ trò. Như vậy chứng tỏ rằng mỗi ngày tên lưu manh này đều suy tưởng những chuyện nhăng nhít.

Ngao Thịnh hưng trí bưng bưng. Tương Thanh ngoan ngoãn nằm im cho hân hôn, dầu thật lòng y rất muốn phản kháng song lại chẳng cách nào động đậy, hơn nữa lại chẳng thể kêu cứu, nên chỉ còn mỗi nước là cắn răng chịu đựng. Đôi mày Tương Thanh cau chặt, hai mắt nhắm nghiền, bộ dáng thật sự là khiêu khích mắt người nhìn mà. Ngao Thịnh lấy tay đè lên ngực Tương Thanh, thấp giọng cười hỏi, "Thanh à, sao lại không mở mắt ra hở? Chẳng lẽ không muốn trông thấy mặt ta sao?"

Tương Thanh hừ một tiếng, ý bảo -- ừ đấy, không muốn nhìn đấy!

Ngao Thịnh bật cười, cơn hưng phấn lại trôi dạt, chợt nhiên trở nên thô bạo hân đi, đè Tương Thanh xuống, há mồm cắn lên cằm y, cứ thế, vừa hôn vừa cắn. Tương Thanh sinh đau, quạu quọ trừng mắt nhìn. Ngao Thịnh đắc ý, tiếp tục hôn, môi hân dán sát vào, đầu lưỡi không ngừng dò xét đi vào sâu bên trong khoang miệng Tương Thanh rồi chậm rãi nhấm nháp từng chút từng chút một, cố tình chọc ghẹo đầu lưỡi đang chẳng biết phải trốn đằng nào của Tương Thanh. Tương Thanh lại một lần nữa rùng mình nhắm chặt mắt, nhưng chiếc lưỡi ma mãnh kia nào chịu buông tha, cứ liên tục quấy đảo khắp khoang miệng y đến nhộn nhạo, khiến tiếng rên nhẹ bật ra từ yết hầu. Ngao Thịnh vô cùng khoái trá, lại hăng say hôn sâu hơn, sâu hơn nữa, sau một lúc một chịu rời đi. Sợi chỉ bạc giăng ngang giữa hai khóe môi. Cảnh sắc ám muội đến khó tả.

Tương Thanh ai oán liếc Ngao Thịnh, "Người càn quấy đủ chưa hả, mau thả ta ra!"

Ngao Thịnh xấu xa cười, "Thanh, như thế thì sao có thể gọi là đủ, phải nhiều hơn nhiều hơn nữa cơ."

"Người mà dám làm xằng làm bậy thì lát nữa đừng có mà hối hận!" Tương Thanh yếu ớt buông lời uy hiếp, Ngao Thịnh từ trước đến nay vốn luôn rất sợ y không đếm xỉa gì đến hân nên chiêu này ắt là hữu dụng.

Ngao Thịnh không buồn để ý, "Ta biết người rất thương ta, không đành lòng nào giận ta thật đâu, nên chỉ cần ta biết chừng biết mực thì vừa có thể chiếm được ưu thế vừa không làm người tức giận."

"Người. . . . ." Tương Thanh lòng rối bời, từ đâu mà Ngao Thịnh lại học được chiêu thức này chứ, chắc là từ chỗ lão Tước Vĩ không nên nét kia mà ra. Dạy toàn những thứ linh tinh khiến Ngao Thịnh thành ra như thế, nghĩ vậy, Tương Thanh chột tức giận mắng, "Sao người lại chắc là ta không dám hả?! Lần này ta giận thật rồi đấy!"

"Người sẽ không làm thế đâu." Ngao Thịnh mỉm cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cổ Tương Thanh, tự tin tràn đầy mà rằng, "Ta hiểu rất rõ về người mà." Ngao Thịnh vừa nói vừa nhẹ nâng cằm Tương Thanh, hai mắt chuyên chú nhìn y, "Ta hiểu người hơn cả việc người hiểu chính bản thân mình."

Tương Thanh thoáng ngây ra nhìn Ngao Thịnh, thiếu niên trong trí nhớ ngày xưa nay đã đổi khác. Tại khoảng thời gian mà y không biết đến, cậu bé kia đã trưởng thành. Kẻ cuồng vọng chỉ biết kéo lấy góc áo y mà đùa chọc rồi lại âm ỉ gào khóc bảo các người chẳng ai là thật tâm yêu ta cả, hiện tại đã khôn lớn đến mức có thể áp chế được y, hơn nữa còn tự tin mà nói rằng, rất hiểu y.

Trong lúc Tương Thanh thất thần, Ngao Thịnh đã tận dụng thời cơ mà cúi đầu hôn lên xương quai xanh của y khiến y không tự giác được mà run lên, " Sao người và Ngao Ô lại giống hệt nhau thế!"

Ngao Thịnh giật mình, ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, "Ngao Ô từng liếm chỗ này sao?"

Tương Thanh ngoảnh mặt đi, bỏ thềm một câu, "Nó chỗ nào mà chẳng liếm."

"Cái gì?" Ngao Thịnh nhú mày, cắn răng quát, "Lát nữa ta sẽ đi thiến nó! Đờ cho nó phải nhìn người mà nghĩ lung tung!"

Tương Thanh bị lời này của Ngao Thịnh chọc cho bật cười, "Người có bị làm sao không hở! Nó có phải là người đâu!"

Ngao Thịnh xoa nhẹ eo Tương Thanh, "Người rất được lòng người, con súc sinh kia nói thế nào cũng là giống đực, ta không thể không đề phòng!"

Tương Thanh lại xoay mặt nhìn sang nơi khác, nhẹ giọng thương lượng với ai kia, "Người cần gì phải điếm huyết ta, buông ta ra trước rồi nói tiếp!"

Ngao Thịnh nhướn mày, "Sao được chứ, thế nào người cũng phản kháng cho xem!"

Tương Thanh nhíu mày, "Ta đâu còn sức mà phản kháng chứ, người cứ giải huyết cho ta trước đi."

Ngao Thịnh nhìn xoáy vào mắt Tương Thanh, "Có thật là không phản kháng không?"

Tương Thanh hé môi đáp, "Thật."

Ngao Thịnh mỉm cười lắc đầu, vươn tay chạm lên lên khoe miệng Tương Thanh, "Thanh à, mỗi lần nói dối người sẽ nhẹ cắn môi một cái, khoe miệng thì cong xuống, còn ánh mắt thì lại nhìn đi nơi khác."

Tương Thanh bị lật tẩy nên chỉ còn biết cúi đầu.

Ngao Thịnh nhẹ cười, "Mỗi khi không biết phải làm gì hay cảm thấy thua cuộc thì người lại cúi đầu, mắt thì cứ nhìn rũ xuống"

Tương Thanh ngưỡng mặt trừng ai kia.

Ngao Thịnh dịu dàng xoa đôi may đang nhíu lại của Tương Thanh, "Khi muốn phô trương thanh thế thì lại trừng mắt lên, không phải là người tức giận mà là chỉ thờ ơ nhìn thôi.... Chỉ có mỗi nơi này là thành thật nhất." Ngao Thịnh đặt tay lên ngực trái của Tương Thanh, đảo quanh vài vòng,

thấp giọng mà rằng, "Nơi đây không biết gạt người.... Ta ôm người, hôn người, người hoàn toàn không chán ghét."

Tương Thanh mặt đỏ bừng, không biết phải đáp trả thế nào, thật lâu sau mới lắc đầu nói, "Người nói bậy!"

"Đấy." Ngao Thịnh hôn lên khóe môi y, "lại nói dối nữa rồi."

Tương Thanh hiện tại biểu cảm có chút không tự nhiên, mặt thì đỏ, toàn thân nóng bừng. Ngao Thịnh lo rằng y sẽ lạnh nên vội lấy một tấm chăn lông dê mịn phủ lên cả hai người.

Xung quanh bỗng tối sầm lại, Tương Thanh nhìn ra bốn phía, "Người làm gì vậy? Nóng chết được."

Ngao Thịnh khẽ cười, "Như vậy người có thể kêu la vài tiếng rồi, nếu cứ cắn răng chịu đựng thì khổ sở lắm."

"Ta thèm vào." Tương Thanh mạnh miệng đáp, "Người đừng đắc ý, chờ sau khi khỏi hẳn ta sẽ đòi lại bằng hết!"

"Sao cơ?" Ngao Thịnh hứng khởi hỏi, "Đòi thế nào cơ?"

Tương Thanh lườm Ngao Thịnh, "Bắt trói người lại rồi đánh cho tơi tả!"

Ngao Thịnh có chút thất vọng lắc đầu, tựa lên ngực Tương Thanh, dùng ngón trỏ cùng ngón cái nhẹ nhàng vân vê điểm đỏ trước ngực y, "Chỉ đánh thôi sao? Ta còn chờ mong là người sẽ làm chuyện gì thất lễ với ta nữa chứ."

"Năm mơ đi!" Tương Thanh cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, cố gắng không khiến cho thanh âm mình run rẩy, nói, "Ta. . . .có chết cũng không làm"

"Có chết cũng không làm?" Ngao Thịnh hừ cười, vùng ra khỏi tấm chăn mà ngồi dậy, cời toạc y phục mình ra.

"Người làm gì vậy hả?" Tương Thanh trợn to mắt nhìn, cái tên này đúng là không biết xấu hổ mà.

Ngao Thịnh nhếch mép cười đầy hạ lưu, "Quyến rũ người!"

"Nhảm nhí." Tương Thanh nhỏ giọng nói thầm.

Ngao Thịnh cười chẳng đáp, chỉ chuyên tâm cời từng lớp y phục của mình xuống.

Tương Thanh ngoảnh mặt sang một bên, nhưng bên trong mã xa, chỉ cần đảo một vòng thì lại nhìn thấy ai kia. Ngao Thịnh da màu mật, thân hình xốc vác cao lớn, những đường cong trên cơ thể ẩn hiện, tuy không rõ ràng hơn lại cuốn hút vô cùng. Ngao Thịnh dáng người dẫu cao lớn nhưng so ra thì vẫn bị gọi là gầy, cổ cùng xương quai xanh tinh tế hoàn mỹ... Bất tri bất giác, Tương Thanh lại âm thầm mà nhận xét, đợi đến khi giật mình nhớ ra thì lại nghe thấy tiếng cười rất nhẹ của Ngao Thịnh. Mặt lại đỏ thêm vài phần. Tương Thanh kiên quyết ngoảnh mặt chẳng nhìn, song Ngao Thịnh lại vẫn cứ tỉnh bơ mà làm, cời đến khi không còn gì để cời nữa.

"Thanh, không quay lại nhìn ta một cái sao?" Ngao Thịnh ác ý quyến dụ Tương Thanh.

Tương Thanh liếc mắt nhìn hẩn một cái, tai lập tức liền đỏ ửng lên. Ngao Thịnh cứ trần nhòng nhòng, hơn nữa nơi nào đó còn có phản ứng. . . . . Tương Thanh nhú mày, mắng nhỏ một tiếng, "Hạ lưu!"

Ngao Thịnh cười đều, "Không hạ lưu thì sao mà áp chế được người chứ?"

"Người. . . . ." Tương Thanh trợn mắt trừng Ngao Thịnh, "Sau này người chỉ cần học binh pháp chiến thuật với Tước Vĩ gia gia là được rồi, đừng có học đòi mấy thứ linh tinh!"

Ngao Thịnh cau mi, cười rằng, "Sao mà được, lão nhân gia mình đây tài hoa, nhất là về phương diện này đó nha." Nói xong, liền xuống tay cởi bỏ xiêm y của Tương Thanh.

"Người đang làm cái quái gì vậy hả?" Tương Thanh khẩn trương quát.

"Làm gì à?" Ngao Thịnh cười hạ lưu, "Ta cởi hết rồi, nếu người mà còn nguyên vẹn thể này thì chả công bằng chút nào hết ấy, hai ta phải hết sức chân thành với nhau chứ."

"Chân thành cái đầu nhà người ấy!" Tương Thanh giận dữ mắng.

Ngao Thịnh cười đầy giang tà, "Thanh à, ta đã cởi hết rồi mà, người còn muốn gì nữa nào?"[1]

"Người đi chết đi!" Tương Thanh thẹn quá thành giận, "Đồ không biết xấu hổ!"

Ngao Thịnh thuận thực một đường cởi sạch hết áo quần trên người Tương Thanh, sau đấy thì ném chúng sang một bên, cuối cùng lại vừa lòng vừa ngắm nhìn Tương Thanh vừa gật gù mà rằng, "Như vậy mới công bằng chứ. Ta đã trần như nhộng thể này thì người cũng phải giống vậy."

Tương Thanh nhắm chặt mắt lại, mặt đỏ rần lên, thật tình không biết phải làm sao cho tốt.

Ngao Thịnh vươn tay vuốt nhẹ lên bụng Tương Thanh, thấp giọng nói, "Lần này thật sự là đã tổn thương nguyên khí quá nặng, gầy đến thể còn gì."

Tương Thanh mở to mắt ra lườm ai kia, "Cho nên người đừng có mà xằng bậy, mau thả ta ra!"

Ngao Thịnh lắc đầu, "Thanh à, thả người ra cũng vô dụng thôi, tốt hơn hết chính là lấy thật nhiều món ngon đến bón cho người ăn, nuôi cho béo cho tròn ra."

Tương Thanh biết Ngao Thịnh sẽ không thay đổi ý định, trong khi đó lại còn phóng mắt nhìn xuống chiêm ngưỡng thân thể y, liền cảm thấy khó chịu vô cùng, chỉ muốn tìm nơi nào đó có thể trốn vào, sau một lúc lại quát, "Người nhìn đủ chưa hả?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, xấn đến là ôm chầm lấy Tương Thanh.

Hai cơ thể trần trụi hoàn toàn dán chặt vào nhau. Ngao Thịnh khẽ cọ cọ cả người mình vào người Tương Thanh. . . . Tương Thanh chợt cảm giác thấy phía bên dưới của Ngao Thịnh lại trướng to thêm một vòng, cả người y cũng run lên.

Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Thanh, sao người không có phản ứng gì hết vậy?"

Tương Thanh không buồn để ý đến hấn - con người này lúc nào cũng phát ngôn linh tinh, thực đáng ghét.

Ngao Thịnh vươn tay, nhẹ di dọc theo thắt lưng Tương Thanh, một đường xoa xuống đầu gối rồi len tay vào bên mép trong đùi, khẽ khàng tách hai chân y ra. Giữa hai chân chợt trở nên ướt lạnh, khiến Tương Thanh lo lắng nhắm tịt mắt lại. May mắn có một tầng chăn phủ trên người cả hai . . .

Tương Thanh khe khẽ run rẩy. Ngao Thịnh không chút nhàn rỗi, phủ bàn tay nóng rực của mình lên nơi yếu ớt nhất của y mà xoa nắn, chậm rãi đảo

quanh, vuốt ve. Tương Thanh gồng mình không động đậy, tự xem mình như cá chết trên thớt gỗ, mặc Ngao Thịnh làm gì thì làm.

Ngao Thịnh cúi thấp người xuống, hôn phủ lên vùng da non mịn giữa hai chân Tương Thanh . . . . .

"Ui . . ." Tương Thanh cắn răng gắng gượng gần từng tiếng, "Người dừng lại!"

Ngao Thịnh dịu dàng cắn nhẹ, hoan hỉ nói, "Thanh, có phản ứng rồi!"

Tương Thanh giận đến phát run, "Đương nhiên rồi. Ai bảo người làm thế làm gì!"

"Làm gì cơ?" Ngao Thịnh miệng thì hôn, tay thì tách hai chân Tương Thanh rộng ra hơn, đoạn lại chen người vào giữa, cúi đầu hôn nhẹ lên nơi đang khê ngẩng đầu kia.

"Ừ. . . . ." Tương Thanh thấp giọng rí ra một tiếng rên, "Người. . .đồ không biết xấu hổ. Đừng chạm vào nó!"

Ngao Thịnh mỉm cười, không chút khách khí mà cắn mà hôn, "Thanh ơi, phản ứng càng lúc càng lớn nha."

"Người. . . . ." Tương Thanh không biết phải nói gì nên đành nhắm mắt giả chết, song có giả làm cái xác khô cũng vô dụng. Nơi mẫn cảm yếu ớt nhất trên cơ thể bị người ta tùy ý vỗ về như thế. Loại cảm giác này thật khó mà nói thành lời.

"A. . . . ." Tương Thanh hừ ra một tiếng. Ngao Thịnh vui sướng tiếp tục, hé môi mà nuốt lấy, rồi lại học theo sách mà nhẹ nhàng đung đưa đầu mà cắn mút, thậm chí còn dùng đầu lưỡi đảo quanh. . . Chiếc lưỡi tinh quái lướt qua từng thớ thịt mềm, cảm nhận đến rõ ràng mỗi lần huyết mạch lưu

động bên dưới làn da mỏng mảnh. Ngao Thịnh dịu dàng yêu thương, vừa mơn trớn vừa trêu tức Tương Thanh.

Tương Thanh không thể nhịn được nữa, từng âm tiết khẽ rỉ ra khoe miệng. Ngao Thịnh luồn hai tay ra sau người y, bắt lấy cánh móng mềm mại mà nhẹ nhàng vuốt ve, đầu ngón tay như cọt như đùa mà len vào hậu đình. Tương Thanh xấu hổ giận dữ đến cực điểm, không tự giác mà nâng thắt lưng lên tránh đi . . . . Chỉ tiếc, cả người y đã bị điểm huyết đạo nên căn bản chẳng động đậy được. Song, Ngao Thịnh xem chừng hiểu ý Tương Thanh, bèn nâng thắt lưng y lên. Lúc này, Tương Thanh mới hoảng sợ nhận ra, chỉ một hành động nhỏ thôi, đã khiến toàn bộ nơi kia vói sâu vào vòm miệng Ngao Thịnh. Ngao Thịnh lại ác ý kéo y lại gần mình hơn . . . khiến ngón tay đang dạo quanh hậu đình khẽ đi sâu vào bên trong một chút. Tương Thanh cả kinh hừ một tiếng. Ngao Thịnh miệng vẫn không ngừng trêu đùa Tương Thanh, trong khi tay lại liên tục đi sâu vào. Tương Thanh run rẩy, cứ cảm thấy hiện tại sống không bằng chết. Cơ thể đã hoàn toàn không còn thuộc về mình nữa. Chóp mũi cao cao ra một tầng mồ hôi bạc. Cả người nóng ran. Hạ thân thì vừa trướng vừa đau. Khổ sở khôn cùng.

Ngao Thịnh gây sức ép một hồi rồi lại ngừng đầu lên nhìn, Tương Thanh tuy không thể động đậy nhưng đôi mắt đã phủ một lớp sương mờ, khoe miệng khẽ mấp má, bèn vươn tay giải huyết đạo cho Tương Thanh.

Tương Thanh cả người buông lỏng, lúc này mới hay mình đã được giải huyết đạo, song y chưa kịp cao hứng thì Ngao Thịnh lại ồ ạt tấn công, tận lực chà xát hạ thân y.

"A. . . . . Chậm lại . . . ." Tương Thanh giãy dụa không được, chỉ còn biết giương tay nắm lấy đầu Ngao Thịnh, mười ngón tay siết chặt da đầu, Ngao Thịnh lại càng trở nên điên cuồng hơn.

Cuối cùng, Tương Thanh chỉ có thể ôm miệng rên rỉ, thắt lưng thoáng run lên, phải mất một lúc sau y mới có thể bình tĩnh trở lại.

Ngao Thịnh vẫn tiếp tục. Tương Thanh lấy tay che mắt, cảm thấy mình và Ngao Thịnh cũng chẳng có gì khác nhau, đều không biết xấu hổ. Mỗi lần đều không thể khống chế được bản thân.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh im lặng mà sâu mà nãy, liền chậm rãi trườn người lên, cười hỏi, "Thanh, thoải mái không?"

Tương Thanh phủ chắn lên mặt mình, không buồn nhìn tới mặt Ngao Thịnh. Hắn vội kéo chắn ra, cười mà rằng "Thanh à, không lên tiếng nghĩa là thừa nhận đó."

Tương Thanh như trước không đáp. Chỉ vì y cảm thấy rất thoải mái nên mới không bình thường. Chẳng lẽ y cũng trở nên hư hỏng rồi sao? Tương Thanh càng thêm buồn bực, song y giận nhất vẫn chính là bản thân mình.

Ngao Thịnh vươn tay nắm lấy tay Tương Thanh kéo xuống phía dưới hạ phúc của hắn, chạm vào thứ cũng đang trướng sưng nọ. Tương Thanh cả kinh vội rút tay về, giận dữ quát, "Người lại muốn làm gì nữa hả?"

Ngao Thịnh trán lấm mồ hôi, cười khổ đáp, "Người không biết ta đang khổ cực thế nào đâu. Chẳng nhẽ một chút cũng không nguyện giúp ta?"

Tương Thanh mặt đỏ ửng, nhìn sang nơi khác. Ngao Thịnh cúi người hôn lên môi y. Hương vị tanh nồng chọt xông lên, khiến Tương Thanh chột nhớ đến lần đầu tiên xúc động của mình, nhưng Ngao Thịnh đã nhanh nắm lấy tay y mà tự động xoa nắn hạ thân của hắn.

Tương Thanh vụng về mơn trớn, chẳng dám dùng sức cũng chả đành buông bỏ, chột lại nghe thấy Ngao Thịnh hào hển nói nhẹ bên tai, "Như vậy là tốt rồi, đừng lo."

Tương Thanh sửng sốt, giương mắt lên nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy thấy hắn khẽ nhú mi, trên mặt biểu tình tựa như say mê lại kèm chút nhẫn nhịn, khiến người ta thấy thật không bình thường.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh nhú mày nhìn mình, khẽ cười vuốt vuốt tóc y, "Cố chịu một lát...cũng sắp xong rồi."

Hắn miệng thì bảo là sắp xong rồi nhưng vẫn cứ gây khó dễ thật lâu. Tương Thanh chau mày nghĩ - Thật ra thì y không phải là đang cố chịu đựng hay bởi do không đành lòng...dù sao cũng không phiền hà gì - đoạn lại ngưỡng đầu lên nhìn Ngao Thịnh.

"Này." Tương Thanh nhỏ giọng gọi.

Ngao Thịnh cúi đầu nhìn.

Tương Thanh dùng bàn tay còn lại nâng cằm Ngao Thịnh lên, rướn người, đặt lên khoe môi Ngao Thịnh một nụ hôn nhẹ tênh.

Hai đôi môi chỉ chạm nhẹ vào nhau thôi, ấy vậy mà Ngao Thịnh đã bị kích thích không ngừng, động tác trở nên nhanh hơn, chốc sau thì cũng phóng thích. Hắn cúi đầu nhìn Tương Thanh. Trên vùng bụng phẳng mịn kia dính đầy chất dịch trắng đục. Tương Thanh khẽ cử động. Vô hình trung lại khiến cho thứ dịch kia chảy xuống giữa hai chân. Ngọn lửa trong người Ngao Thịnh lại sôi trào.

Ngao Thịnh dù sao cũng là người trẻ tuổi, làm sao chịu nổi loại kích thích này, hơn nữa lúc này Tương Thanh còn chủ động hôn hắn, nên lập tức hóa thành lang sói, vội vội vàng vàng mà xắn đến ôm chặt lấy Tương Thanh, vừa hôn vừa chà xát, miệng lại không ngừng nói, thích người yêu người. Tương Thanh thì cứ nhắm chặt mắt lại. Gây sức ép hơn nữa canh giờ, lúc này Ngao Thịnh mới thỏa mãn dừng lại, rồi chột áy náy nhìn mảng bụng dính đầy dịch trắng của Tương Thanh, sau lại lấy khăn mà giúp y lau sạch. Nhìn cơ thể màu nâu nhạt kia lưu lại những vết đỏ do chính mình gây ra, Ngao Thịnh chột ngây ngô cười.

Tương Thanh giật khăn tự mình lau chùi, tuyệt không dám nhìn mặt Ngao Thịnh, nếu không lại nổi cơn tức giận.

Sau khi lau người xong, Tương Thanh vội tiếp nhận y phục Ngao Thịnh đưa mà mặc vào.

"Đai lưng và y khố của ta đâu?" Tương Thanh dùng mũi chân đạp nhẹ vào lưng tên đang ngồi thắt đai lưng bên cạnh.

Ngao Thịnh chìa tay ra.

"Đây là của người mà. . . . ." Tương Thanh còn chưa dứt lời thì Ngao Thịnh đã xấu xa cười thành tiếng.

"Người. . . . ." Tương Thanh chỉ cảm thấy như có lửa nóng trào lên đến tận đầu, "Y khố người đang mặc là của ai hả?"

Ngao Thịnh phúi tay cười đều, "Ai mà biết. Chắc không cần thận nên mặc nhầm...Hay là ta cởi ta trả lại cho người nha."

"Người!" Tương Thanh chộp lấy cái gối to nhất nặng nhất mà ném vào đầu Ngao Thịnh, mắng to, "Ngao Thịnh, người sẽ chết không yên đâu!"

Ngao Thịnh cười nhả cả răng ra mà buộc Tương Thanh mặc y khố của hắn vào rồi dùng luôn cả đai lưng của hắn nốt.

Tương Thanh căm giận nghiến răng nghiến lợi. Ngao Thịnh kê sát mặt đến gần "Thanh ơi, buộc tóc lại cho ta đi. Vừa rồi người làm rối tóc ta."

Tương Thanh tức giận bộp vào đầu hắn một cái rồ đau.

"Ai nha. . . . ." Ngao Thịnh ôm đầu, giương mắt nhìn Tương Thanh mà kêu la, "Đau quá đi."

Tương Thanh tựa hồ đã nguôi giận đôi chút, cởi dây cột tóc xuống, cẩn thận chải lại mái tóc tán loạn của Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cảm giác thấy mười đầu ngón tay dài mảnh của Tương Thanh lướt trên tóc mình, nơi nào đó trong lòng lại mềm hẳn đi, bèn xáp đến gần, xoay người ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, "Thanh, chỉ có người là tốt với ta nhất."

---

73 | khách lạ

Mã xa sau một giờ miệt mài lăn bánh thì cũng đến được hoàng lăng. Ngao Thịnh giương mắt đánh giá xung quanh. Bốn phía hoàng lăng đều được thủ vệ canh phòng cẩn mật. Đây ắt hẳn là phân phó của Tương Thanh.

Tương Thanh vuốt lại những sợi tóc rối loạn. Ngao Thịnh ngoảnh mắt trông sang thì thấy ngay cảnh Tương Thanh ngồi tựa vào thành xe buộc lại những lọn tóc đen.

Tầm mắt Ngao Thịnh lại không tự chủ được mà lướt xuống bụng Tương Thanh. Tuy xiêm y đã chỉnh tề nhưng hình ảnh vài khắc trước đây vẫn rõ ràng đến đốt cháy mắt nhìn. Trên vùng bụng non mịn hanh gầy vươn vãi chất dịch trắng nõng. Dâm mỹ đến không nói thành lời.

Tương Thanh buộc xong tóc liền ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thịnh, lại phát hiện hắn đang thất thần nhìn chăm chăm vào bụng mình. Trong lòng lại căng thẳng. Mặt cũng khẽ phiểm hồng. Tay lần tìm gói đầu ném thẳng vào bản mặt của ai kia.

Ngao Thịnh không tránh đi, chiếc gói bay thẳng vào mặt mà cũng chẳng buồn phiền gì, chỉ chăm chăm nhìn Tương Thanh rồi cười đầy hạ lưu.

Đúng lúc này, mã xa chợt dừng lại, thanh âm trong trẻo từ tính của Văn Đạt cũng vang vọng vào trong, "Hoàng thượng, phu tử, chúng ta đã đến hoàng lăng rồi ạ."

Ngao Thịnh nhanh nắm lấy cổ tay Tương Thanh, thấp giọng nói, "Thanh, xuống xe thôi."

Tương Thanh gật gật đầu, rút tay về, lườm Ngao Thịnh một cái. Tên bị lườm nhe răng ra cười. Hắn biết là y ngại ngừng nên cũng không miễn cưỡng, chỉ theo sau y cùng xuống xe.

Khi vừa đặt chân xuống mã xa, Ngao Thịnh bỗng vươn tay xoa nhẹ hông Tương Thanh, chốc chốc lại chuyển sang ôm lấy bờ vai y... Động tác trông thì cứ như lơ đãng nhưng ý đồ thì lại rõ mồn một. Điều đó, chỉ mỗi Tương Thanh là rõ nhất nên lại càng thêm ngỡ ngàng.

Hai người mang theo tùy tùng, hướng thẳng đến hoàng lăng.

Bức tượng bằng ngọc thạch của Tề hoàng hậu đứng sừng sững trước lối vào lăng tẩm. Trông sống động dị thường. Tương Thanh nhiều lần ngược mắt nhìn, tinh tế quan sát từng đường nét trạm trổ của tượng, lòng không khỏi tán thưởng. Tề Hoàng hậu thật sự là một đại mỹ nhân. Khó trách vì sao cả Tiểu Hoàng lẫn Ngao Thịnh đều là những nam nhân có tướng mạo xuất chúng. Song, Tiểu Hoàng lại có đôi nét giống Ân Tịch Ly, xinh đẹp, nhu nhuyễn động lòng người. Còn Ngao Thịnh thì mang vài phần tương tự người của Viên tộc, phong trần tuấn lãng đến bất phàm.

Nếu nhìn kết cấu ở bên ngoài thì hoàn toàn không nhìn ra dấu vết bị xâm phạm. Ngao Thịnh âm thầm trao đổi ánh nhìn với Tương Thanh rồi để lại một toán người canh giữ bên ngoài hoàng lăng. Ngao Ô cũng tò mò theo vào. Văn Đạt cầm đèn lồng, dẫn lối cho mọi người.

Lối vào hầm có phần âm thấp tối tăm, Ngao Thịnh vội nắm lấy tay Tương Thanh mà đi. Vì không có người ngoài nhìn ngó nên Tương Thanh cũng không vì ngần ngại mà rút tay về.

Phía cuối dãy hành lang là khu nội điện nguy nga. Bốn phía đều được đặt những tượng điêu khắc trang trí tinh xảo. Phần lớn đều là những vật phẩm

mà ngày trước Tề hoàng hậu yêu thích. Chính giữa nội điện là một cỗ quan tài nam ngọc, nắp hòm đã bị người mở ra.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, xộc nhanh đến gần. Tất cả vàng bạc châu báu hạ táng cùng di hài đều vẹn nguyên, chỉ mỗi bóng người là mất tăm....Xem ra, đối phương đến không phải vì của cải mà là vì di thể.

"Có lẽ thủ phạm đã vào theo lối đó." Tương Thanh nâng tay chỉ về phía cửa động phía trên quan tài, "Thủ pháp của hắn rất thành thạo. Có thể đây là người chuyên trộm mộ đã làm. . . Hơn nữa lại còn hiểu rất rõ từng kết cấu của nơi này nên đã dễ dàng len vào đánh cắp di thể."

Ngao Thịnh ngẩng đầu nhìn, "Cửa động không lớn, chỉ đủ cho một người tiến vào."

Tương Thanh vội thi triển khinh công, nhảy lên cửa động, leo lối đó mà bay ra bên ngoài.

Ngao Thịnh vội vàng đuổi theo, giữ chặt lấy tay y, bởi vì lo lắng mà thanh âm có phần hơi lớn, "Sao người có thể càn quấy như thế hả? Chẳng phải những ngày này người không được tùy tiện dùng nội lực sao?"

"Không sao mà." Tương Thanh rút tay về, "Xem này, ở đây vẫn còn dấu dây thừng và vết móng ngựa."

"Xem ra là có đến hai người." Ngao Thịnh nhíu mày, "Một đột nhập vào bên trong, một thì ở bên ngoài tiếp ứng. Rất có thể chúng đã buộc thi thể vào dây thừng rồi kéo ra bên ngoài, sau đó thì dùng ngựa mà trốn chạy."

"Nơi này là phía sau núi...." Tương Thanh đảo mắt nhìn quanh, "Địa hình ẩn khuất bí mật nên không ai phát hiện ra cả."

"Có lẽ vậy." Ngao Thịnh chau mi, "Di thể của mẫu hậu thì có lợi gì cho chúng? Còn cả Viên Lạc và Tề Diệc....và Thần Quý."

"Ta chỉ sợ đây là một âm mưu đáng sợ mà chúng ta không tài nào ngờ tới." Tương Thanh lo lắng, "Mọi chuyện càng lúc càng phát triển theo chiều hướng bất lợi[1], tên hắc y nhân đã xúi giục Tề Soán Thiên tạo phản...lại còn những ân oán trước đây."

Ngao Thịnh xoay người, vươn tay xoa đôi hàng mi đang cau chặt của Tương Thanh, "Có lo lắng thì cũng chẳng làm được gì. Không khéo lại tự đưa mình vào miệng cọp. . . Nếu đối phương không đánh cắp di hài của mẫu hậu thì ta cũng chẳng nhọc lòng mà lo nghĩ."

Tương Thanh thở dài, "Bước tiếp theo, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Ngao Thịnh nhếch mép cười, "Chúng ta cứ làm việc vẫn thường làm thôi. Mấy ngày này, thế nào rồi cũng sẽ có không ít thì nhiều các phiên quốc đến Thịnh Thanh cúi đầu xin hàng."

"Người nghe được mật báo gì ư?" Tương Thanh giật mình hỏi.

"Đúng vậy." Ngao Thịnh gật gù cười đáp, "Chuyện ta không giết Tề Soán Thiên đã sớm vươn xa tận biên ngoại, không phiên vương nào là không biết. Ất hẳn họ cũng sẽ nghĩ rằng, hướng Thịnh Thanh ta quy thuận vẫn tốt hơn là cường ngành chống đối . . Song, mọi chuyện cũng vẫn chẳng lường trước được. Biết đâu lại xuất hiện một tên muốn liều mình làm thiêu thân thì sao. Chúng ta vẫn nên đề phòng thì sẽ tốt hơn."

Tương Thanh gật đầu đồng ý, sau lại cùng Ngao Thịnh quay về hoàng lăng. Ngao Thịnh trước đóng nắp quan tài lại rồi cùng Tương Thanh hồi cung.

Sau khi lên mã xa, vì đại thương vừa khỏi, hơn nữa lúc này do vận dụng khinh công làm hao tổn nguyên khí, lại còn cùng Ngao Thịnh náo loạn một phen nên giờ đây Tương Thanh đã mệt mỏi ôm Ngao Ô vùi đầu ngủ say.

Ngao Thịnh nằm bên cạnh Tương Thanh, cầm quyển sách trên quý Tước Vĩ truyền tay cho mà ngâm cứu. Vừa xem vừa nghĩ lần sau nên cùng Tương Thanh thực hành tư thế nào thì tốt. Được một lúc, hẳn lại xoay người ngắm nhìn nét mặt yên bình trầm trong giấc ngủ an nhiên của Tương Thanh. Nhác thấy Tương Thanh đã sâu giấc nồng, Ngao Thịnh liền mon men nhích lại gần, kéo Tương Thanh vào lòng, gối đầu y lên tay mình, ôm sâu vào lòng, cùng nhau nhập mộng.

Hai người vừa trở về thư phòng thì liền trông thấy Mộc Lăng kích động chạy tới chạy lui trong viện.

"Mộc Lăng, huynh sao thế?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

"Tiểu Hoàng cho người đưa thư tới nè." Mộc Lăng giao phong thư cho Ngao Thịnh, "Nói là phải đưa cho người. Nãy giờ ta tò mò sắp chết rồi nè. Chờ hai người lâu rồi mà không thấy tăm hơi đây. Mau mau đọc coi thư viết gì!"

Ngao Thịnh cũng cảm thấy tò mò, liền tiếp nhận thư, mở nhanh ra đọc, "Tiểu Hoàng nói, Nam vương Tô Mẫn đã thoái vị, người kế vị Tô Mẫn chính là nghĩa nữ của bà ấy, Kim Linh. Bản thân Tiểu Hoàng cũng được xem như là người thân của Tô Mẫn nên cũng có một phần vương quyền. Huynh ấy đã thuyết phục Kim Linh, bảo nàng ta quy hàng Thịnh Thanh. Vài ngày nữa, đoàn người của nàng sẽ tới kinh thành."

"Thế thì tốt quá." Tương Thanh vui vẻ nói, "Như thế, chúng ta có thể tránh được một cuộc giao phong với Nam quốc rồi. Với lại, ở Thực Trung[2], nơi khó đánh chiếm nhất không phải là Nam Quốc sao."

"Đừng vội vui mừng quá sớm." Ngao Thịnh cười gằn, "Trong thư Tiểu Hoàng có nói Kim Linh rất khó đối phó, so với Tô Mẫn thì nàng ta còn gian xảo và có dã tâm lớn hơn. Nàng đến Lạc Đô có lẽ chỉ là kế hoãn binh

mà thôi. Cách tốt nhất là khiến cho Kim Linh tâm phục khẩu phục quy thuận chúng ta. Bằng không sau này sẽ gây ra phiền toái không nhỏ đâu."

"Người nói cũng đúng." Mộc Lăng phẩy tay, "Năm đó, Tô Mẫn vì nể mặt Ân Tịch Ly nên mới không đối địch với Thịnh Thanh. Nay bà ấy không còn là vương của Nam Quốc nữa nên mọi chuyện chắc gì đã được như xưa. Các phiên quốc phía nam, phần đông đều là tiểu quốc, chỉ có mỗi Nam Quốc là có thể lực lớn mạnh hơn cả. Nếu họ quy thuận thì đại đa số các phiên quốc cũng sẽ xin hàng. Nhưng nếu Nam Quốc tạo phản thì chúng ta sẽ không tài nào dẹp yên được."

"Thật tâm quy hàng. . . . ." Ngao Thịnh cầm thư, lắc lắc đầu cười nhạt, "Bốn chữ này nói thì dễ nhưng làm thì khó vô cùng."

"Không bằng chúng ta hãy đến hỏi Tước Vĩ gia gia để cùng tìm diệu kế?" Tương Thanh cau mày, "Năm đó, không phải Tô Mẫn cũng đã thật tâm quy phục Ân Tịch Ly sao?"

"Chuyện nay không như chuyện xưa." Mộc Lăng vươn ngón trỏ ra mà phe phẩy, "Tô Mẫn không phải bái phục Ân Tịch Ly mà là ái mộ nên mới cúi đầu chịu hàng. Hay là . . ." đá mắt liếc nhìn Ngao Thịnh đầy cợt nhả, "Người cũng dùng chiêu mỹ nam kế đi?"[3]

Ngao Thịnh trợn mắt liếc Mộc Lăng một cái sắc lẹm rồi vội xoay mặt nhìn Tương Thanh. Vừa thấy y nhú mày trầm tư thì liền há hê trong lòng - Thanh đang ghen!

"Cách này cũng được đó. . . ." Ngao Thịnh sờ sờ cằm, "Trong triều cũng không có ít đại quan tuấn tú xuất trần nha, nếu có thể khiến cho Nam Vương chọn lấy một trong số họ làm lang quân thì mọi chuyện đều sẽ rất dễ giải quyết."

Mộc Lăng và Tương Thanh quay ra nhìn nhau, cảm thấy kế này cũng không hạ lưu là mấy. Đặng Tử Minh, Tống Hiếu, Vương Trung Nghĩa, Tề

Tán...đều là những anh tài trẻ tuổi độc thân.

"Cứ đợi con nha đầu kia đến đi rồi tính tiếp." Ngao Thịnh xoa xoa thắt lưng, nhìn Tương Thanh mà rằng, "Thanh, ta đến chỗ Tước Vĩ một lát, người cứ về phòng nghỉ ngơi trước đi. Lát nữa, ta về cùng người dùng dạ thiện."

"Ừm. Người đi đi." Tương Thanh gật gật đầu, nhìn bóng lưng đang ngày một xa của Ngao Thịnh vừa quay đầu lại thì liền nhìn thấy Mộc Lăng đang nhìn mình đầy quái dị.

"Sao thế?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

Mộc Lăng đảo quanh Tương Thanh một vòng, lướt mắt nhìn từ dưới lên trên, vuốt vuốt cằm hỏi, "Ta nói Tiểu Thanh a, lúc này người bị muỗi cắn hả?"

Tương Thanh ngẩn ra "Trời lạnh thế này thì lấy muỗi đâu ra?"

"Thế thì vì cứ làm sao mà trên cổ với phía sau tai người lại lốm đốm đỏ thế hử?" Mộc Lăng vừa hỏi vừa xáp mặt đến gần mà nhìn.

Tương Thanh cả kinh, vội lấy tay che chắn.

Mộc Lăng cười xấu xa, "Ai nha, Tiểu Thanh ngoan hiền đáng yêu của ta ơi, người bị muỗi gì cắn mà ghê thế? Chắc con muỗi này phải to lắm lắm luôn á!"

Tương Thanh xấu hổ, đỏ mặt mà giương mắt trừng Mộc Lăng, đoạn lại nhanh chạy về phòng.

Mộc Lăng thấy Tương Thanh ngượng ngùng bỏ chạy thì tâm tình thư thái hẳn ra, xoay người trở về được thất, đúng lúc trông thấy Tần Vọng Thiên từ ngoài trở vào.

"Vọng Vọng." Mộc Lăng vẫy tay gọi, Tần Vọng Thiên nhanh chạy đến, "Mộc Mộc, người đã ăn gì chưa. Ta có mua bánh bao mà người thích ăn này."

Mộc Lăng vươn tay đón lấy. Bánh bao vừa to vừa tròn, da bánh mịn ơ là mịn, nhân bánh thì nóng hổi thơm lừng. Mộc Lăng cắn một ngụm, vui vẻ cười hỏi, "Người vừa đi đâu về thế? Sáng bánh mắt ra mà chả thấy người đâu?"

"Ta đi điều tra lai lịch của tên hắc y nhân kia." Tần Vọng Thiên đáp, "Người này công phu quý dị, không biết đến từ đâu."

"Vậy người có tra được tin tức gì không?" Mộc Lăng nhóp nhép nhai.

"Không có." Tần Vọng Thiên ôm lấy bả vai Mộc Lăng, cùng hắn cất bước đi ra sân đình, "Mộc Mộc à, hai ta đi đâu đó chơi đi. Người đừng cứ ru rú trong dục thất mãi như thế. Ở Lạc Đô có rất nhiều nơi để khám phá nha."

"Cũng được. . .Thế lát nữa chúng ta ra ngoài chơi đi. Phải nếm thử tất cả các món ngon ở Lạc Đô."

Tương Thanh đặt y phục bên giường rồi đổ nước nóng vào mộc dũng, đoạn rẽ nước bước vào. Tương Thanh vùi người sâu vào trong nước, chỉ chừa lại một phần chóp mũi ra bên ngoài để hít thở, ngẩn ra nhìn trần nhà qua làn nước trong.

Đương lúc Tương Thanh xuất thần thì đột nhiên nghe thấy có tiếng động lạ ngoài cửa.

Tương Thanh giật mình hỏi, "Là mi ư, Ngao Ô?"

Song, nếu là Ngao Ô thì nó đã thẳng tiến vào phòng rồi. . . Chẳng lẽ Ngao Thịnh? Hẳn không đến chỗ Tước Vĩ sao?

Đúng lúc này, cửa như bị người xô dịch . . .Tiếng bước chân rất khê vang lên. Có ai đó đang âm thầm tiến vào.

Tương Thanh sững sốt nhú mày, nơi này khắp nơi đều bố trí ảnh vệ, sao lại có người có thể tùy tiện len vào...Không phải Ngao Thịnh lại giở trò đùa dai gì nữa chứ?

Tương Thanh vội giật lấy y bào treo trên mép mộc dũng khoác lên người, qua loa thắt đai lưng rồi nhanh lui ra sau bình phong . . .Chốc sau, lại chợt nghe thấy có người đến gần. . . Người nọ nín thở ngưng thần, tựa hồ không muốn để người ta phát hiện.

Tương Thanh cảm thấy người này hẳn là có võ công rất cao cường nên thoáng khẩn trương hẳn lên, lo lắng mục đích ghé thăm của đối phương.

Tương Thanh siết chặt chủ thủ tùy thân trong tay . . .Đối phương bước đến phía trước bình phong, ung dung đứng thẳng.

Ngay khi Tương Thanh còn đang nheo mắt suy đoán thì thanh âm trầm thấp lạnh lẽo chợt vang lên, "Nghe nói người bị thương."

Tương Thanh giật mình sững sốt, xoay người bước ra, quả nhiên liền nhìn thấy một nam nhân vận hắc bào, mặt đầy thương tích. Người đến không ai khác chính là Hạ Lỗ Minh.

"Sao ngươi lại ở đây?" Tương Thanh khó hiểu hỏi - Người này xuất quỷ nhập thần đến mức ảnh vệ không hề phát hiện ra dị ảnh của y.

"Ảnh vệ đều bị ta điểm huyết." Hạ Lỗ Minh sớm đã nhìn ra nghi vấn của Tương Thanh nên vội giải thích, sau lại cao thấp đánh giá Tương Thanh.

Lúc này, Tương Thanh mới nhớ ra mình xiêm y không chỉnh tề, cả người vương một tầng hơi nước, đoạn lại xấu hổ vội vàng lui về sau bình phong.

Hạ Lỗ Minh mắt nhìn Tương Thanh trốn ra sau bình phong, sâu kín thờ dài, "Xem ra người đã chẳng còn gì đáng lo ngại nữa."

"Người biết Hắc y nhân kia là ai sao?" Tương Thanh hỏi.

Hạ Lỗ Minh trầm mặc không đáp.

Tương Thanh vội phủ thêm một tầng áo dày, sau một lúc chẳng thấy Hạ Lỗ Minh lên tiếng bèn quay người lại nhìn, song, người kia đã sớm đứng chắn trước mặt y....Quý dị hơn cả vong hồn.

Tương Thanh cả kinh không nhỏ, lui lại phía sau nhưng đã bị mộc dũng ngăn chặn bước chân. Hạ Lỗ Minh cúi người, dùng hai tay kiềm trụ Tương Thanh khiến cả người y lọt thỏm vào vòng tay của mình.

"Người muốn làm gì?" Tương Thanh cảnh giác nhìn người trước mặt. Những vết sẹo trên mặt Hạ Lỗ Minh tựa như bị người chấp vá từ muôn vàn ảnh vỡ.

"Người đã cùng Ngao Thịnh cộng sàng ân ái?" Hạ Lỗ Minh đột nhiên tức giận hỏi.

Tương Thanh sửng sốt, bấy giờ mới nhớ ra trên cổ mình còn hằn đầy hôn ngân, bèn vội vàng dùng tay che chắn, giương mắt lên nhìn Hạ Lỗ Minh, "Không liên quan đến người."

"Người không phủ nhận?" Hạ Lỗ Minh thấp giọng hỏi.

"Mục đích thật sự người đến đây là gì?" Tương Thanh nhíu mày.

"Vì ta biết người bị thương nên đến xem người thế nào." Hạ Lỗ Minh thản nhiên đáp, "Độc người trúng là Lam Diễm, quá trình giải độc vô cùng

thống khổ phải không?"

Tương Thanh mày càng nhú chặt, "Sao người lại biết ta trúng Lam Diễm? Người biết tên hắc y nhân kia sao?"

"Hắn đã tránh đến một nơi rất xa. Tạm thời sẽ không trở lại. Người không cần lo lắng." Hạ Lỗ Minh trầm giọng, "Mặt khác, có người muốn hại người, người phải cẩn thận."

"Ai?" Tương Thanh khó hiểu hỏi, "Sao người biết?"

Hạ Lỗ Minh nhìn chăm chăm vào mắt Tương Thanh, sau một lúc chột cú đầu xuống, tựa như muốn hôn y, Tương Thanh nghiêng đầu né tránh, nhìn Hạ Lỗ Minh đầy cảnh giác.

"Thứ này cho người." Hạ Lỗ Minh lấy từ trong ngực áo một món đồ ra nhét vào tay Tương Thanh. Tương Thanh cúi đầu nhìn, chỉ thấy đó là một túi gấm màu đen.

"Đây là cái gì?" Tương Thanh hỏi.

"Giúp người bồi dưỡng thân thể. Cứ hỏi vị bằng hữu thần y của người sẽ rõ." Nói xong, Hạ Lỗ Minh liền lui ra, thoáng chút buồn bã nói, "Ta đi đây."

Tương Thanh vội ngăn lại, "Chậm đã."

Hạ Lỗ Minh quay đầu lại nhìn, mỉm cười, "Người muốn ta lưu lại? Ta rất vui!"

Tương Thanh nhú mày nhìn, "Nếu người không đến tìm chúng ta báo thù thì người trở về lần này là vì cái gì?"

"Chúng ta?" Hạ Lỗ Minh cười lạnh, "Ta chưa bao giờ đem người và Ngao Thịnh quy thành chúng ta cả."

Tương Thanh không buồn nghĩ đến hàm ý sâu xa trong câu nói kia, chỉ vội hỏi, "Lần trước người nói, kẻ người hận nhất không phải ta cũng chẳng phải Ngao Thịnh."

"Đúng vậy." Hạ Lễ Minh gật đầu.

"Thế đó là ai? Có liên quan tới mục đích người trở về lần này không?" Tương Thanh cẩn trọng dò hỏi.

"Quả thật mục đích lớn nhất của ta chính là báo thù, song. . . ." Nói đến đây, Hạ Lễ Minh chợt im lặng liếc mắt nhìn ra bên ngoài. Tương Thanh cũng ngưng thần lắng nghe, là tiếng bước chân của một người khác nữa...Thanh âm này, Tương Thanh y vô cùng quen thuộc, đích thị là Ngao Thịnh.

Hạ Lễ Minh bỗng nhếch môi cười, vươn tay kéo Tương Thanh đè chặt lên bình phong.

Tương Thanh hoảng sợ trốn mắt nhìn, cùng lúc đó, cửa phòng bật mở ra, Ngao Thịnh kiễ chân bước vào, "Thanh ơi, lão Tước Vĩ kia đi uống rượu rồi nên ta. . . ."

Ngao Thịnh còn chưa dứt lời thì đã trông thấy cảnh Tương Thanh bị một hắc y nhân đè xấn lên bình phong. Người nọ thì lại kề sát mình vào gò má Tương Thanh, tựa hồ là đang hôn y. Gương mặt dị dạng kia.... Ngao Thịnh mày xoắn tít lại với nhau, giận dữ rống lên, "Hạ Lễ Minh!"

Tương Thanh vừa nhìn thấy vẻ mặt vô cùng phần nộ của Ngao Thịnh thì biết ngay mọi chuyện không xong rồi. Hạ Lễ Minh đã thành công khi muốn Ngao Thịnh nổi cơn tam bành lên. Ngay khi Tương Thanh định đẩy Hạ Lễ Minh ra thì y lại nhỏ giọng nói thầm vào tai Tương Thanh, "Hãy cẩn thận đề phòng Quan Khế." Hạ Lễ Minh vừa nói hết câu thì Ngao Thịnh đã xông lên xuất chưởng đánh về phía y. Do sớm có phòng bị, Hạ Lễ Minh dễ dàng né tránh, vận dụng khinh công mà phá nóc nhà chạy mất.

Thị vệ bên ngoài nghe thấy động tĩnh, tức tốc xông vào hô hào "Mau bắt lấy thích khách!".

"Hoàng Thượng." Trưởng thị vệ cùng một vài ảnh vệ vọt vào, Ngao Thịnh tức giận vung tay xuất chưởng phong khép lại cửa lớn, "Cút hết đi!"

Chúng thị vệ vội vã lui xuống.

Ngao Thịnh nhanh xấn lên ôm lấy người còn đang thất thần là Tương Thanh vào lòng.

Tương Thanh giật mình, chuyển đường nhìn về phía Ngao Thịnh, thấy hấn kích động dị thường bèn phân bua, "Người đừng nghĩ lung tung. . ."

Ngao Thịnh xem xét Tương Thanh một lượt, chỉ thấy y y phục hỗn độn, mộc dũng bên cạnh vẫn còn bốc khói thì liền đoán ra ngay lúc Hạ Lỗ Minh đến thì Tương Thanh đang tắm rửa. Nghĩ đến cảnh thân thể Tương Thanh bị tên khốn kiếp ấy nhìn thấy lại còn bị cưỡng hôn thì Ngao Thịnh lại lồng lộn cơn ghen lên mà xiết Tương Thanh sâu vào lòng, "Tên khốn ấy đã chạm vào đâu trên người người?"

Tương Thanh thở dài, "Không có, hấn cố ý chọc tức người mà thôi."

"Ta rõ ràng thấy. . . . ."

"Ta nói không có là không có." Tương Thanh trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, "Người không tin ta?"

Cơn phẫn nộ của Ngao Thịnh bỗng chốc xịu xuống. . .Sau một lúc nhìn Tương Thanh đăm đăm thì mới nhỏ giọng lầm bầm, "Ta rõ ràng thấy hấn hôn người."

"Hấn chỉ giả vờ làm thế để khiến người nổi giận." Tương Thanh vô lực giải thích, "Vì ta thất thần không kịp phản ứng nên mới thế. Người nghĩ ta

không có năng lực phản kháng sao? Ai cũng có thể tùy tiện chạm vào ta?"

Ngao Thịnh cúi đầu im lặng nhưng trong lòng lại thoải mái không ít, Tương Thanh nói thế có nghĩa là - Ta không phải dạng trời gà không chịt mặt người khi dễ, trừ khi ta tự nguyện. - Như vậy chứng minh rằng Tương Thanh hoàn toàn không ghét bỏ những đụng chạm vuốt ve của hắn!

Tương Thanh xiết lại tấm áo choàng ngoài, nói, "Hắn đột nhiên đến đây, đưa cho ta một vật còn bảo ta cẩn thận đề phòng Quan Khế."

"Quan Khế?" Ngao Thịnh nhướn mày, "Nghĩa là sao?"

"Ta chưa kịp hỏi thì người đã như người điên tức giận xông lên rồi." Tương Thanh uể oải đáp.

"Ta điên rồi đấy thì sao nào!" Ngao Thịnh nói đầy bất mãn, "Ai bảo hắn dám chạm đến người."

Tương Thanh trong lòng cũng hoảng loạn không yên, vừa rồi y đã vô cùng lo sợ, sợ rằng Ngao Thịnh sẽ hiểu lầm. . . . .

"Người đi ra ngoài đi!" Tương Thanh vội đẩy Ngao Thịnh ra bên ngoài, "Ta còn chưa tắm xong, khó chịu chết được."

"Aiii. . . . ." Ngao Thịnh bị Tương Thanh đuổi ra, vênh tai nghe tiếng chốt cửa bên trong rồi lặng đứng chờ.

Tương Thanh một lần nữa bước vào mộc dũng, cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng rắc rối, những việc đã xảy ra, những lời Hạ Lỗ Minh vừa nói. Và điều khiến y xốn xang nhất chính là gương mặt nổi trận lôi đình lúc vừa rồi của Ngao Thịnh. . . .Tương Thanh thở dài, tựa lưng vào thành mộc dũng, ngưỡng mặt nhìn lên trần nhà nơi vừa có một lỗ hồng do Hạ Lỗ Minh bỏ trốn mà thành, thỉnh thoảng một cái đầu đột ngột xuất hiện trong tầm mắt y.

Tương Thanh giật mình, nhú mày nhìn, hóa ra là Ngao Thịnh đang cười tủm tỉm nhìn xuống bên dưới, "Thanh à, kéo cái khăn ra một chút, không thấy gì hết ấy."

Tương Thanh tức giận bưng bưng, chồm người vớ lấy gáo múc nước ném vào mặt Ngao Thịnh, "Người là đồ khốn hạ lưu vô liêm sỉ!"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

74.75.76.77

74 | cùng nhau xem kịch vui

"Aii..." NGAO THỊNH NẶM DÀI RA GHẾ, sau tiếng thở dài thứ một trăm lẻ một thì cuối cùng cũng bị Tước Vĩ giáng cho một cán quạt vào gáy.

"Ông già kia, sao lại đánh ta?" Ngao Thịnh xoa gáy bất mãn lườm Tước Vĩ.

"Người mà aii aii thêm lần nào nữa thì đừng trách lão bóp chết người!" Tước Vĩ liếc đây xem thường, "Người mắc chứng gì hả? Mới tí tuổi đầu mà đã than thở! Làm hoàng đế rồi còn bất mãn gì nữa? Muốn người người phải kêu gào đại loạn thì mới vừa lòng à?"

Ngao Thịnh chống cằm, trề môi đáp, "Đúng là ta làm hoàng đế rồi nhưng vẫn thấy bất mãn đó thì sao!"

Tước Vĩ nháy mắt mấy cái, hỏi, "Chiêu lần trước ta dạy người áp dụng không thành công chứ gì?"

Ngao Thịnh lại thở dài thườn thượt, "Thành thì thành rồi cơ mà chỉ được mỗi khúc dạo đầu."

"Thế thì cứ dùng tiếp là được." Tước Vĩ phe phẩy quạt.

"Vết thương của Thanh cũng khỏi được chín phần rồi." Ngao Thịnh buồn bã nói "Ta không còn dịp đánh bại được y nữa nên cơ hội cũng bốc hơi mất tiêu . . . . . Hơn nữa, sau lần này, thế nào y cũng càng thêm cần trọng cho

coi, một chút sơ hở cũng không cho ta tóm được. Ta có hỏi thăm Tần đại ca, huynh ấy nói ta cần phải luyện thêm hai năm nữa thì mới mong vượt qua được Thanh...Ông nói thử coi ta phải làm sao bây giờ? Ngồi chờ hai năm à?"

Tước Vĩ ngồi chống cằm nhìn Ngao Thịnh một lúc lâu, sau lại lắc lắc đầu cảm thông, "Nhìn người thế này thì chẳng cần tới hai năm đâu, mới hai tháng thì đã lăn đùng ra bệnh rồi."

"Dám lắm chứ." Ngao Thịnh đổi tay chống cằm, ngáp một cái dài, vô lực nói, "Có ai đáng thương hơn ta không nào! Người ta làm vua, ta cũng làm vua. Vậy mà trong khi người ta trái ôm mỹ nhân, phải trêu đùa tiểu thiếp sau lưng còn có đến tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, mặc cho người người phỉ nhổ. Còn ta lại chuyên tâm bền lòng quyết chí yêu chỉ một người vậy mà người đó cũng chẳng cho ta ôm, ta nuông chiều. Ăn không được còn bị mắng là lưu manh...Ta ngay cả bọt sữa đậu nành cũng chưa được nếm nữa thì nói chi tới đậu hủ. Con bà nó, lão nói coi, thế này là thế nào?"

Tước Vĩ nhướn mày, nói nhẹ tênh, "Dễ thôi. Người cứ chuốc xuân dược cho Tiểu Thanh sau đó áp y lên giường ba ngày ba đêm cho tận hứng."

Ngao Thịnh xoa xoa miệng, "Thật ra thì mỗi đêm khi ngủ ta đều nằm mơ muốn làm như vậy, cơ mà lúc tỉnh dậy rồi thì lại không dám."

Tước Vĩ khinh khi lườm, "Đồ thô đế!"

Ngao Thịnh bĩu môi, "Nếu ta mà làm vậy thì Thanh sẽ không bao giờ tha thứ cho ta hoặc là sẽ tự vẫn cũng không chừng...Nếu thật thế thì ta có khóc cũng không kịp hối nữa đấy."

"Cho nên ta mới mắng người là ngu ngốc. Bị Tiểu Thanh hành cho chết thì cũng đừng đi tìm người khác mà khóc mà than." Tước Vĩ khinh thường quát.

"Sư phụ ơi, nghĩ cách gì giúp đệ tử ngoan của người đi! Cứ xem gương Mộc Lăng thì rõ. Đường đường là một đại ác ma vậy mà cũng bị Tần đại ca trừng trị đó thôi. Thanh là thỏ trong khi Mộc Lăng là hồ ly. Chả lý do gì hồ ly còn bị thịt mà thỏ thì lại bình an được. Với lại, so với Tần đại ca, mặt ta còn dày hơn nữa mà lại!"

Tước Vĩ khoát tay, "Tiểu Thanh của ngươi và Mộc Lăng là hai loài khác nhau, chẳng như ngươi và Tần Vọng Thiên đều thuộc họ nhà sói đầu. Sói và hồ ly thì có thể lai hợp nhưng mà thỏ và sói thì sao mà được chứ!"

"Thế thì ta đi làm thái giám cho rảnh nợ!" Ngao Thịnh ghé đầu nằm lên bàn, thở dài ba bốn lượt.

"Thế ngươi hãy nghĩ cách gì để khích Tiểu Thanh thử xem sao!" Tước Vĩ góp ý, "Tỷ như tìm một a đầu nào đó để chọc cho y ghen."

"Oa. . . . ." Ngao Thịnh giật mình ngồi thẳng lên trừng mắt liếc Tước Vĩ, "Lão đừng có hại ta chứ. Cái trò ngu hết chỗ nói này ta không có hứng thử. Nếu Thanh mà thấy ta thay lòng đổi dạ đi hái hoa nhà người khác thì thế nào cũng đau lòng mà xoay lưng bỏ đi mất biệt cho coi. Tới lúc đó ta chỉ còn biết khóc và khóc thôi. Chuyện đó mà xảy ra thì mồ mã tổ tiên tám đời nhà ông ta cũng đào lên cho bằng được! Hứ!"

Tước Vĩ lườm Ngao Thịnh một cái dài, "Đồ vô lương tâm."

Ngao Thịnh thở dài không đáp trả sau đó thì nhanh tay đoạt lấy hồ lô của ông, "Quên đi, bây giờ ta sẽ uống rượu rồi giả điên về phòng cường bạo y."

"Ngu à! Có mỗi bình hồ lô thì say kiểu gì?" Tước Vĩ lạnh lùng tạt cho hẳn một gáo nước lạnh, "Với tính cách của Tiểu Thanh thì thế nào y cũng tấn cho ngươi một trận để ngươi tỉnh ra"

"Hic. . . . ." Ngao Thịnh nằm mọp ra bàn, "Nhân sinh thật đúng là không thú vị, lão nói thử coi, ta liều mạng lết lên cái ngai vàng này để làm

gì chứ? Một chút của hơi cũng không chiếm được!"

"Hay là tại vì hai người các người cứ quanh quẩn trong cung mãi nên mới chẳng làm ăn được gì?" Tước Vĩ vuốt râu hỏi.

"Hả?" Ngao Thịnh khó hiểu.

"Thế này, ta thấy là hình như khi ở trong cung Tiểu Thanh có vẻ hơi khẩn trương lo lắng. Người thử nghĩ lại trận thủy chiến vừa rồi xem, lúc ấy y được tung hoành ở giữa biển trời thì thần thái vô cùng đỉnh đạc thoải mái nhưng khi vừa hồi cung thì cả người cứ như bị bó buộc." Tước Vĩ nói xong thì lại hê ha cười, "Hây dô, cũng khó trách, dẫu sao người cũng là hoàng đế nên những người bên cạnh người lúc nào cũng phải cẩn thận từng lời ăn tiếng nói cho đến hành động để tránh bị người khác cười chê dèm pha."

"Hừm. . . ." Ngao Thịnh vuốt cằm, nhíu mày trầm tư hẳn ra, "Gia gia này, nghe ông nói thì ta mới nghĩ đến, thật đúng là . . ."

"Còn nữa nha, không phải là Tiểu Thanh của người lớn lên ở Hắc Vân Bảo sao?" Tước Vĩ xoa cằm.

"Đúng vậy." Ngao Thịnh gật đầu.

"Những bang phái giang hồ thì sinh hoạt thường ngày ắt hẳn phải náo nhiệt lắm nhỉ." Tước Vĩ nhún nhún vai, "Giang hồ thì khác xa hoàng cung. Ta có nghe Tiểu Mộc nói, trước khi đệ ấy đi theo Tần Vọng Thiên về Tu La Bảo, mỗi khi đến giờ cơm ở Hắc Vân Bảo có đến những mấy ngàn huynh đệ cùng nhau ngồi ăn. Bây giờ thì ở đây cũng không có gì thay đổi hết, vẫn náo náo nhiệt nhiệt như thế. Cho nên ta nói, Tiểu Thanh của người tuy rằng ít nói nhưng cũng không phải là người quen tịch mịch. Người xem thử xem có cách nào khiến cho không khí náo nhiệt lên không, khiến y thả lỏng bản thân mình một chút. Chứ cứ mà hồi hộp lo lắng như vậy thì buồn chán chết được."

"Náo nhiệt. . . . ." Ngao Thịnh khóe miệng giật giật, "Thật ra mà nói thì...ta cũng không phải là người hướng ngoại cho lắm nên phải làm gì để tạo không khí đây?"

"Ý ta không phải là muốn người sôi nổi năng động mà là muốn cảnh vật chung quanh tương xứng vui vẻ lên." Tước Vĩ thông thái nói, "Người nếu có rảnh thì hãy đưa Tiểu Thanh ra ngoài dạo chơi."

"Dạo chơi?" Ngao Thịnh khẽ nhú mày, "Xuất cung vi hành?"

"Nói tóm lại là người nên tìm thời gian thích hợp dẫn y ra ngoài hoàng cung thăm thú đó đây. Như vậy sẽ không khiến y cả ngày lo lắng khẩn trương. Chỉ cần y thoải mái tinh thần thì không phải là người sẽ có nhiều cơ hội để hành động sao?"

Ngao Thịnh sờ sờ mũi ta thán -- Nói vậy nghe cũng có lý nha!

Đêm đó, sau khi Tương Thanh dùng xong vẫn thộn, đương lúc miên man suy tư buổi tối mình phải làm gì thì Ngao Thịnh thành linh chạy ủa vào.

Tương Thanh thấy hấn vận một thân thường phục, liền khó hiểu hỏi, "Sao người lại vận y phục như thế?"

"Thanh, hai ta ra phố đi dạo đi." Ngao Thịnh hồ hởi nói.

"Có việc gì à?" Tương Thanh nghĩ rằng Ngao Thịnh đã điều tra được manh mối gì nên tò mò mở to mắt nhìn song Ngao Thịnh lại vẫy tay bảo, "Đêm nay Lạc Đô có hội hoa đăng[1], hai ta cùng đi xem thử lễ hội nhân gian là thế nào, nhé?"

"Hoa đăng. . . . ." Tương Thanh nhú mày, "Nhưng mà . . . nếu người xuất cung thì liệu có chuyện gì phiền phức không?"

"Sao lại có chuyện gì được?" Ngao Thịnh tự tin cười, "Trên đời, có mấy ai là có thể đả thương được ta? Hơn nữa còn có ảnh vệ mà. Lạc Đô là địa bàn của ta, nếu như Lạc Đô không an toàn thì hoàng cung cũng nguy hiểm rình rập thôi."

Tương Thanh nghe xong thì lại gật gù.

"Đi thôi." Ngao Thịnh kéo lấy tay Tương Thanh, cùng y chuồn ra ngoài từ cửa sau mà ra phố thị dạo hoa đăng.

Lạc Đô tọa lạc trên con đường lưu thông huyết mạch của Thịnh Thanh nên vô cùng náo nhiệt tưng bừng. Do nằm cạnh dòng Lạc Xuyên rộng lớn nên có tàu thuyền tấp nập nối đuôi nhau tìm bến đỗ. Trên khắp đầu thôn cuối ngõ Lạc Đô có đến những chín chín tám mốt cây cầu đá. Chiếc cầu lớn nhất có thể để cho năm cỗ xe ngựa song song nhau mà qua. Phố chợ ven sông phồn hoa tấp nập như nêm, nhà cửa hai bên san sát phong tình, thuyền hoa ra ra vào vào như mắc cửi. Đêm nay tháng giêng trăng tròn, một dãy hoa đăng thẳng tắp dài đến bất tận giăng ngang giữa trời đêm yên bình. Trên mặt sông sáng rực đèn hoa, xinh đẹp và nên thơ đến không thốt được thành lời. Trên đường, người qua lại không dứt. Dân chúng kinh thành vốn có thói quen ngủ muộn nên dù trời đã khuya thì đường phố vẫn miên man người đi kẻ lại, nay lại đứng dịp Nguyên Tiêu, nơi nơi đều là những nam thanh nữ tú tay cầm tay nhau đi trẩy hội cầu duyên.

Tương Thanh và Ngao Thịnh lần đầu cùng nhau đi dạo phố đêm, nhìn thấy người qua kẻ lại nhiều như nước cũng thoáng có chột giật mình. Ngao Thịnh vội nắm chặt lấy tay Tương Thanh cùng hòa vào biển người, Tương Thanh có chút khẩn trương, lo lắng rằng sẽ có người trông thấy. Ngao Thịnh sớm nhìn ra nên bèn nói, "Thanh, nhiều người như vậy, vạn nhất

chúng ta bị lạc thì làm thế nào? Chắc rằng ta chẳng tìm thấy được người đâu."

Tương Thanh ngẫm lại thấy cũng đúng, hơn nữa trên đường đại đa số mọi người đều tay trong tay, cả nam lẫn nữ. Hai người họ nắm tay nhau như thế chắc cũng không khiến ai phải hoài nghi dị luận đâu nên tâm tình cũng thả lỏng đi đôi chút. Hai người một đường đi tới, ngó nghiêng bốn phía ngẫm nhìn đèn hoa rực rỡ. Thi thoảng, Ngao Thịnh còn dừng lại bên đường, mua một ít điểm tâm cùng Tương Thanh vừa đi vừa ăn. Nhìn cả hai trông chẳng khác gì thiếu niên vừa lớn lần đầu dạo Nguyên Tiêu. Tương Thanh thấy Ngao Thịnh ăn điểm tâm dính đầy bụi bánh quanh khóe miệng thì liền vươn tay lau cho hắn. Ngao Thịnh tâm tình cũng hăng hái kích động hẳn lên. Tước Vĩ gia gia nói cấm có sai mà. Đúng là Tương Thanh lúc nào cũng thấy gò bó khi ở trong cung!

Đi dạo hết một vòng, hai người dừng chân trước một tiểu lâu, chợt nghe thấy bên trong có tiếng hát xướng vô cùng sinh động vọng ra, kèm theo là tiếng trầm trồ khen ngợi của người nghe. Ngao Thịnh tò mò, vội kéo tay Tương Thanh hỏi, "Thanh này, có muốn xem tuồng không?"

Tương Thanh gật gật đầu, hai người liền vén rèm đi vào, quả nhiên người ta đang hát tuồng trên đài, những người ngồi xem bên dưới thì lại không ngớt lời ca tụng.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh cất bước vào thính phòng, tiểu nhị đang đứng ở cửa tiếp khách, thấy hai người vào thì liền vội vàng đến đón mời, "Hai vị công tử, tuồng này hiện giờ đã đủ người xem rồi, hay là hai vị hãy chờ đến tuồng kế rồi hẳn vào."

Ngao Thịnh tò mò hỏi, "Bao lâu nữa thì mới hát tuồng tiếp theo?"

Đại khái có lẽ Ngao Thịnh là hoàng đế nên có khí chất hơn người, nên khi tiểu nhị nhìn vào thì liền cảm thấy người trước mặt mình là người có

thân phận tôn quý, lại còn thêm cả y phục trên người, nên càng có thể chắc chắn xác định được cấp bậc nên liền kính cẩn đáp, "Vẫn còn đến nửa trường đoạn nữa thì mới hết tuồng, nên tuồng kế có lẽ phải đợi khoảng nửa canh giờ ạ."

"Nửa canh giờ!" Ngao Thịnh quay sang nhìn Tương Thanh.

"Thế thì lâu lắm, hay là chúng ta đi chỗ khác đi?" Tương Thanh nhíu mày, bỗng lúc này, đám người bên trong lại truyền ra trận cười giòn giã. Ngao Thịnh phóng mắt nhìn vào, cười bảo "Chúng ta đến kinh thành lâu như vậy rồi thế mà chẳng lần nào có dịp xem kịch cả."

Tương Thanh nghe thế thì lại thấy đau xót khôn nguôi - Ngao Thịnh đường đường là một hoàng đế vậy mà còn không bằng thường dân. Người ta làm vua thì ngày ngày sinh ca hoan nhạc trong khi Ngao Thịnh có lẽ từ lúc sinh ra tới giờ cũng chưa một lần được nghe xướng ca. . . Nhưng nếu bây giờ phải chờ đến tận nửa canh giờ thì chẳng phải lúc hồi cùng trời đã khuya lắm rồi sao, sáng mai còn phải lâm triều sớm nữa, hay là đợi hôm khác rồi lại xem...Song, đâu phải lúc nào Ngao Thịnh cũng đều có thể tự do xuất cung. Thế thì loạn mất!

"Tiểu nhị." Tương Thanh quay sang nói với người tiểu nhị, "Chẳng hay có thể kê thêm ghế cho chúng tôi được không? Xem một nửa trường đoạn cũng được. Chúng tôi sẽ trả thêm tiền."

Tiểu nhị do dự. Ngao Thịnh xoay mặt sang, kinh ngạc nhìn ương Thanh - có phải Thanh vì hấn mà nài nỉ tiểu nhị không? - Nghĩ vậy, lòng vừa ngọt vừa đau. Ngọt là bởi Thanh cầu người khác vì hấn. Xót là tại hấn khiến cho Thanh phải đi cầu cậy người ta. Ngao Thịnh ngoảnh lại, trừng mắt nhìn tiểu nhị, cổ khí chất bá vương lại tăng thêm vài phần. Lòng hấn không ngừng oán niệm - Nếu người mà không đồng ý thì ta sẽ đập nát tòa hí lâu (nhà hát) này.

Tiểu nhị bị ánh mắt dữ dội thâm trầm của Ngao Thịnh dọa cho mất hồn mất vía, bản năng mách với hăn rằng, đây là người tuyệt không thể đắc tội nên vội gật lấy gật để, "Được chứ, được chứ. Nhưng mà chỗ ngồi sẽ hơi xa một chút."

"Không sao cả. Đa tạ." Tương Thanh cười nhẹ. Tiểu nhị vừa gặp Tương Thanh thì chỉ thấy y mặt lạnh như băng tựa hồ không bao giờ thân cận người khác nhưng không ngờ ngữ khí khi nói chuyện hòa nhã lễ độ, lúc cười lên thì lại khiến người khác cảm mến như thế, "Công tử khách khí rồi." Nói xong, liền phân phó người kê thêm ghế.

Ngao Thịnh nhẹ siết lấy tay Tương Thanh, trầm giọng nói, "Sau này, người không được vì ta mà cầu xin bất cứ ai, biết không hả?"

Tương Thanh sửng sốt nheo mắt nhìn, sau lại hé môi cười, "Đây sao có thể cho là cầu xin được chứ. Chẳng qua là thương lượng thôi. Không được nói lung tung như vậy nữa."

Ngao Thịnh trong lòng cảm động không thôi, bỗng lúc này lại nghe thấy có người tức giận quát, "Đội đã!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy hai nam tử trẻ tuổi vận áo lụa màu xám nhạt đi đến gần. Đối phương dáng người tuy không cao lớn nhưng lại rất khôi ngô. Tay cầm chiết phiến, tóc buộc cao. Màu da thì có phần hơi sạm nắng. Người đi phía trước tựa hồ có chút tức giận, trừng mắt liếc nhìn tiểu nhị, "Tại sao hai người họ thì người đồng ý cho vào trong khi bọn ta thì không?"

"Dạ. . . . ." Tiểu nhị khó xử chẳng biết đáp thế nào. Hai người này lúc này có vào đòi kê thêm ghế vào xem tuồng còn bảo trả thêm tiền nhưng hăn không đồng ý. Tiểu nhị thật ra vốn là chương quây. Vì thấy hai người này tuy trẻ tuổi nhưng ăn nói ngông cuồng, thái độ lại kiêu ngạo chẳng xem ai ra gì, vừa nhìn là thấy không hợp nhãn rồi cho nên ngay từ đầu hăn liền từ

chối không nhận vào. Còn Tương Thanh và Ngao Thịnh thì hoàn toàn khác. Nhất là Tương Thanh. Nói năng nhẹ nhàng, cử chỉ từ tốn lễ độ, khiến người khác cảm thấy bản thân được tôn trọng. Bên cạnh đó, Ngao Thịnh lại một thân khí chất quần long, trên dưới Lạc Đô phỏng chừng ngoài thiên tử ra thì chẳng có mấy người quyền quý được hơn nên mới ưng thuận đáp ứng. Song, thật không ngờ nay lại khiến cho tình hình trở nên khó xử như thế.

"Thật ra là vì hai vị công tử này là khách quen của bốn tiệm nên tôi mới châm chước cho vào ấy mà." Tiểu nhị cuống quýt lấy vội một cái cốc mà đáp.

"Sao cơ?" Người nam tử kia thu hồi chiết phiến, lướt mắt đánh giá Tương Thanh và Ngao Thịnh rồi chợt nhếch mép cười lạnh, "Khách quen? Thế ta hỏi hai người, trên đài đang hát tuồng gì?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh xoay mặt vào nhìn nhau, hai người cũng không phải là kẻ ưa những chuyện phong hoa tuyết nguyệt nên làm sao biết được tuồng kia tên là chi nên chỉ còn biết cười gượng.

"Hừ." Người kia liên tục cười lạnh, dùng quạt điểm mặt tiểu nhị mà rằng, "Mấy người Trung Nguyên các người đều là mắt chó nên chỉ nhìn được dưới thấp! Hôm nay ta sẽ giáo huấn các người để biết cách làm người!"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nghe thấy những lời này thì liền nhú mày mà nghiêm mặt nhìn đối phương. Lúc đầu thì còn tò mò vì sao ngũ quan của y so với người Trung Nguyên lại có phần sắc sảo hơn, da thì lại rậm nắng. Hóa ra là dị tộc.

"Ai nha. . . . ." Tiểu nhị chưa kịp cãi vắn lại thì đã bị người kia đá cho một cước ngã lăn cù đèo. Đối phương ngoảnh lại nhìn người phía sau, ra lệnh, "Lột da hăn ra cho ta!"

"Dạ!" Tên phía sau quả nhiên là một tùy tùng, vừa nghe chỉ thị thì liền xông lên đánh người. Tiểu nhị sợ hãi vội ôm đầu kêu cứu mạng. Lúc này,

những người xem tuồng bên trong cũng vì trận ẩu đả ngoài kia làm phân tâm mà ngoảnh lại xem náo nhiệt.

"Ai nha, công tử a, hãy lượng thứ cho hấn đi mà!" Một vài người trong điểm cũng vội chạy lên ngăn cản nhưng đều bị đánh bay.

"Khoan đã." Tương Thanh vội ra tay ngăn lại người tùy tùng. Người kia sững sốt, lùi bước mà kinh ngạc nhìn Tương Thanh. Tương Thanh chỉ xuất một chưởng trông đầy yếu nhược vậy mà đã có thể kiềm chế được một quyền của hấn.

"Quân tử động khẩu bất động thủ." Tương Thanh nâng tiểu nhị dậy, quan tâm hỏi, "Huynh đài không sao chứ?"

Tiểu nhị xoa xoa phần mặt bị đánh trúng, lắc lắc đầu, "Tiểu nhân không sao hết. Đa tạ công tử."

Những người xem diễn lúc này cũng ủa lên chỉ trỏ, "Có chuyện gì thì cũng phải nói đạo lý chớ, tự dưng xông lên đánh người là sao?"

"Hừ." Người vừa đả thương tiểu nhị kia khinh miệt cười, "Từ lâu đã nghe người Trung Nguyên luôn biết tri thức hiếu lễ nghĩa, nhưng hôm nay ta thấy đó chỉ là những lời bịa đặt. Không chỉ là mắt chó thấy toàn thứ dưới đất mà còn cậy mạnh hiếp yếu."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, Ngao Thịnh giương mắt đánh giá đối phương, khẽ cười nhạt, "Man di đúng là man di, răng chó chẳng mọc nổi ngà voi."

"Người nói cái gì?" Người nọ lập tức liền phát hỏa. Hầu hết dị tộc ghét nhất là bị người Trung Nguyên mắng mình là man di nên khi vừa nghe thấy Ngao Thịnh nói thế thì liền giương tay chỉ thẳng mặt mà quát, "Người mắng ai man di mọi rợ hả?"

Tương Thanh vội níu lấy tay áo Ngao Thịnh, trừng mắt nhìn, ý bảo -- người đừng đổ thêm dầu vào lửa.

Ngao Thịnh lắc đầu, cười bảo, "Ta từng nghe những người đến phương Nam kể lại rằng những tên man di các người đều là tộc người mọi rợ chưa được khai hóa, chẳng biết nói tiếng người, gặp chuyện chỉ biết xông vào đánh người, lại còn ăn thịt sống uống nước sông, mùa đông thì dùng lá cây quấn quanh người, hè đến thì cởi trần như nhộng. Quả là không sai. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy mà."

"Người. . . . . Người dám thì nói lại lần nữa xem?" Người kia then quá hóa giận.

Ngao Thịnh nghe thấy không thêm lạp lại, chỉ nhếch mép cười, "Ta dám hay không thì chẳng cần người biết, nhưng người éo lá hay không thì chỉ cần liếc mắt một cái là ta có thể nhìn ra được."

Hai người kia nghe vậy thì giật mình lộ vẻ sửng sốt, ngoảnh sang nhìn nhau, tựa hồ là có chút xấu hổ.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, nhìn kỹ lại hai người họ, chỉ thấy đối phương da mặt tuy đen nhưng phần cổ tay lại trắng, hơn nữa giọng nói hơi kì lạ, cũng không có hầu kết....Phần thân trên thì vạm vỡ nhưng nhìn tổng quan thì lại thấy mất cân đối, chắc hẳn đã độn một lớp vải dày dưới lớp áo, có lẽ vì họ muốn che giấu dáng người thật của mình...lại nhìn xuống dưới chân, đôi chân thon nhỏ...Quả nhiên là nữ cải nam trang.

"Người. . . . . nói lung tung gì đó?" Người nọ dè thấp giọng cảnh cáo Ngao Thịnh, "Còn ăn nói tùy tiện nữa thì đừng trách ta động thủ đánh người!"

Ngao Thịnh lạnh lùng cười, "Chỉ có vài món võ mèo quào mà cũng mạnh miệng đòi đánh người. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. . . . Còn nữa, mắt chó chỉ thấy được dưới chân không phải là người Trung

Nguyên mà là hai người các người. Người bảo là người kê thêm ghế trả thêm tiền giống bọn ta nhưng lại không được cho vào. Chẳng qua là vì bọn ta biết thương lượng cùng tiểu nhị trong khi người lại ăn nói ngông cuồng chẳng xem ai ra gì."

Hai người kia giận dữ trừng mắt nhìn, tuy rằng da mặt đen sạm nhưng vẫn có thể thấy được mảng đỏ đang lan ra dần.

Những người xem diễn thi nhau mà rằng, "Vị tiểu ca này nói rất đúng."

"Có tiền thì hay lắm sao."

"Chương quỳ làm đúng rồi đấy!"

Trong lúc nhất thời, mọi người xông xáo cả lên, xua tay đuổi hai người lạ mặt kia ra ngoài.

"Coi như người gặp may đi." Người kia đi đến trước mặt Ngao Thịnh hung hăng trừng mắt liếc hẳn, "Ta có câu này muốn khuyên người, lần sau đừng để ta gặp lại người, nếu không, gặp một lần thì sẽ đánh một lần."

Ngao Thịnh cười gằn, "Ta cũng cho người một lời khuyên, Thịnh Thanh chúng ta coi da trắng là đẹp, người ấy, nếu có lỗ sinh ra xấu xí thì cũng đừng tự bôi đen mặt mình."

Hai người nữ cải nam trang kia cắn răng trừng mắt lườm Ngao Thịnh, vốn dĩ, chẳng có người nữ nhân nào muốn nghe người khác chê mình xấu, huống chi là từ miệng kẻ anh tuấn bất phàm như Ngao Thịnh chứ!

"Đi thôi!" Người dẫn đầu tức giận quát tùy tùng phía sau rồi cất bước rời khỏi.

Chương quỳ vội cảm tạ Ngao Thịnh và Tương Thanh đã ra tay cứu mạng, đặc biệt chuẩn bị cho cả hai người vị trí tốt nhất trên lầu.

Ngao Thịnh vui vẻ ngồi vào bàn, Tương Thanh thở dài nhìn hẳn, "Sao người lại đi khi dễ một cô nương dị tộc?"

Ngao Thịnh nhún nhún vai, "Cái này gọi là dạy dỗ, ta đang giúp cô ta đó chứ!" Đoạn lại quay sang gọi người, "Tiểu nhị, mang một ấm trà ngon đến đây cho ta, phải là loại tốt nhất ấy."

"Dạ, có ngay ạ!" Tiểu nhị vội lui xuống. Tương Thanh xoay sang nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh thường ngày lúc nào cũng tiết kiệm, sao hôm nay lại đột ngột trở nên lãng phí như thế.

Ngao Thịnh sớm nhìn ra suy nghĩ của Tương Thanh nên lười cười nói, "Dù sao cũng chả phải ta trả tiền."

Tương Thanh lại càng khó hiểu nhíu mày, Ngao Thịnh lấy từ trong tay áo ra hai túi tiền màu đỏ đặt lên bàn mà rằng, "Hai nha đầu kia cũng thuộc dạng giàu có."

Tương Thanh mở hai túi tiền kia ra, thấy bên trong có đến mấy vạn lượng ngân phiếu cùng một số vàng bạc, liền trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, "Sao người lại lấy túi tiền của người ta?"

Ngao Thịnh ngưỡng đầu cười ta, "Thanh à, ta không có lấy mà là trộm."

"Người." Tương Thanh bị Ngao Thịnh chọc tức, hạ giọng nói, "Người đường đường là hoàng đế vậy mà đi trộm tiền của tiểu cô nương?"

Ngao Thịnh lưu manh cười, "Hai nha đầu đó không phải vì ý mình có tiền mà lớn miệng sao? Ta chỉ muốn xem thử nếu không có tiền thì họ sẽ thế nào mà thôi!"

Tương Thanh khóe miệng không tự chủ được mà giật giật mấy cái, "Bỏ đi, trả lại tiền cho họ đi, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao? Đừng làm gì tổn hại đến người khác hết."

Ngao Thịnh vội lấy hai túi tiền về, giấu vào trong áo, "Không trả là không trả."

Tương Thanh đành mặt nhìn hẩn.

Ngao Thịnh nâng tách thiết Quan Âm lên, vô cùng sáng khoái mà đưa cho tiểu nhị tờ ngân phiếu một vạn lượng. Tiểu nhị hoan nhi chạy ùa đi.

"Đây là tiền ta trộm được. Nếu người muốn thì đi mà trộm lấy." Ngao Thịnh vô sỉ cười nói, "Nếu không thì cho ta hôn một cái đi, ta liền cho người toàn bộ số tiền."

Tương Thanh thờ dài nhìn bản mặt đầy lưu manh của Ngao Thịnh. Đúng là bị hẩn chọc cho tức đến không nói nên lời, nhưng nghĩ đi thì phải nghĩ lại, chuyện đó thì có liên quan gì đến y nào, nên cũng quyết định mặc kệ, bưng trà lên vừa nhâm nhi vừa xem hát, tùy tay cầm một khối long tu cao[2] lên ăn, "Uhm...ngon lắm."

Tương Thanh chỉ thuận miệng nói một câu, Ngao Thịnh liền gọi tiểu nhị đến ném cho hẩn một nén vàng rồi bảo, "Lấy toàn bộ long tu cao đến đây!"

"Dạ!" Tiểu nhị vội vàng chạy đi .

Tương Thanh chống cằm thờ dài. . . . .

---

75 | Náo loạn

Ngao Thịnh mãi mê xem. Tuy rằng hẩn không hiểu trên đài diễn gì nhưng lại cảm thấy thú vị vô cùng. Tương Thanh ngồi bên cạnh, dợm hỏi, "Người xem không hiểu à?"

Ngao Thịnh nhún vai, "Nhưng mà nghe vui tai lắm. Thanh à, sau này nếu không bận rộn chuyện gì thì chúng ta lại ra ngoài chơi nữa nhé!"

Tương Thanh nghiêng đầu nhìn sang, "Người cảm thấy ở trong cung quá buồn tẻ sao?"

Ngao Thịnh lắc đầu, "Vì ta thấy khi người ở trong cung không có lúc nào là thật sự vui vẻ cả."

Tương Thanh ngẩn ra nhìn người trước mắt. Lúc này y mới hiểu được nguyên do vì sao Ngao Thịnh lại đột ngột kéo y ra ngoài dạo chơi, hóa ra là vì hấn sợ y ở mãi trong cung sinh buồn. Lòng y không khỏi có chút cảm động, song không thể tán thành ý kiến này được, "Lúc ấy thế nào cũng sẽ có lời dèm pha là người suốt ngày rong chơi, xao nhãng triều chính."

Ngao Thịnh không đáp, chuyên tâm xem hí kịch, sau một lúc mới khe khẽ thở dài, phỉu vò hạt đậu phộng dính trên áo xuống, "Thế người hãy cùng bọn Mộc Lăng ra ngoài dạo chơi đi."

Tương Thanh thấy vẻ mất mát trên mặt Ngao Thịnh thì lại chột hối hận, nếu biết thế thì y chẳng nói làm gì. Y là kẻ thẳng tâm thẳng tính, nghĩ gì nói đó nên đã lỡ làm mất hứng trí của Ngao Thịnh. Mấy ngày này Ngao Thịnh đã vất vả lắm rồi. Hôm nay hấn mới có chút thời gian thả lỏng vậy mà lại bị y tạt một gáo nước lạnh. Nếu đợi được về cung rồi khuyên ngăn thì đã tốt rồi.

Thấy Ngao Thịnh không vui, Tương Thanh liền thấp giọng mà rằng, "Ta... muốn đi cùng với người hơn."

Ngao Thịnh sững sốt, ngẩng đầu nhìn Tương Thanh trâng trối, "Thanh?"

Tương Thanh khó hiểu hỏi, "Sao thế?"

Ngao Thịnh nhoèn miệng cười, vội nắm lấy tay Tương Thanh. Tương Thanh hoảng hốt rút tay lại nhưng mãi mà chẳng được. Ngao Thịnh xiết chặt tay y, cảm động hỏi, "Ý của người là, thích cùng ta ra ngoài dạo chơi hơn là đi theo nhóm người của Mộc Lăng?"

Tương Thanh nhẹ cau đôi mày, "Mộc Lăng huynh thế nào cũng đi cùng Tần bảo chủ, ta không muốn quấy rầy họ."

Ngao Thịnh khắc trước còn âu sầu thì khắc sau đã phấn khởi hẳn lên, cầm lấy tay Tương Thanh, nhẹ nhàng vuốt ve, "Nếu chúng ta có thể thi thoảng xuất cung thì có thể... e hèm..., khảo sát dân tình. Ra ngoài không có nghĩa là chỉ vui chơi hoan nhạc."

Tương Thanh ngẩng mặt lên nhìn, khe khẽ gật gù, "Được."

Đương lúc Ngao Thịnh cảm thụ khoảnh khắc hạnh phúc này thì chợt nghe thấy dưới lầu có tiếng ầm ỉ, một giọng nữ tính đầy bén nhọn vút lên, "Tên tiểu tặc kia, mau mau ló mặt ra đây cho ta!"

Tương Thanh nghiêng tai lắng nghe, nhíu mày hỏi Ngao Thịnh, "Có thấy giọng nói này rất quen không?"

Ngao Thịnh lắc đầu nhún vai, "Đâu, nghe lạ hoặc à."

Tương Thanh thở dài. Không bao lâu sau, từng trận tiếng bước chân vang lên một cách gấp gáp, năm nữ nhi vận thanh sam xông lên đây giận dữ.

"Tiểu tặc!" Một nữa tử bước lên, nâng kiếm chỉ vào Ngao Thịnh, quát "Mi dám trộm túi tiền của ta ư!"

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày nhìn năm nha đầu đang đứng ở cầu thang, ngoảnh lại hỏi Tương Thanh, "Ai vậy?"

Tương Thanh nhận ra đối phương là ai. Y phục trên người tuy đã đổi nhưng dáng vẻ thì vẫn hao hao trước...Làn da màu đen đã được lau đi, trở nên trắng trẻo mịn màng, hơn nữa gương mặt lại có những đường nét ngoại tộc...Hai cô gái đứng đầu không phải ai khác, đích thị chính là hai người

giả dạng nam trang lúc này. Và đương nhiên, cũng chính là nạn nhân đã bị Ngao Thịnh cướp mất túi tiền.

Người nữ nhi vừa lớn tiếng nói hiển nhiên chính là kẻ có thân phận cao nhất. Người vừa đi theo nàng là một nha hoàn, hiện đang đứng cùng ba người khác ở phía sau. Một trong số nha hoàn vội túm lấy áo tiểu nhị vừa chằm trà nọ, đẩy đến trước mặt Ngao Thịnh, "Nói đi, vàng mà người cầm trên tay là do ai đưa hả?"

Nguyên lai, tên tiểu nhị kia sau khi nhận được vàng thì liền hoan hỉ chạy xuống lầu, đúng lúc đụng phải năm vị cô nương này. Hai người vừa giả dạng nam trang lúc này sau màn tranh cãi với Ngao Thịnh thì liền vội vã quay về quán trọ, cùng họp mặt với những người còn lại, bấy giờ mới phát hiện ra là đã đánh mất túi tiền rồi. Ban đầu còn nghĩ là do lúc giao đấu ở khách điểm làm rơi mất nên đã chia nhau ra tìm. Mãi cho đến khi tìm đến tòa hí lâu này, nhìn thấy số vàng mà tên tiểu nhị cầm trong tay thì mới hay mình đã đánh mất ở đâu. Bên dưới những thỏi vàng đó đều có ấn kí riêng nên chỉ cần liếc mắt qua là họ sẽ nhận ra ngay. Mắt thấy tiểu nhị tay cầm vàng, năm cô nương suýt đã xông lên trị tội hắn. Nhưng may thay là hắn đã vội thanh minh rằng đó là do vị công tử trên lầu thưởng cho.

Hai người bị trộm lập tức hiểu ra, vội chạy xộc lên lầu mà tìm Ngao Thịnh tính sổ.

Ngao Thịnh lấy lại thỏi vàng trên tay của tên tiểu nhị kia, bình tĩnh hỏi, "Sao cô nương lại biết chắc rằng nó là của mình?"

Người kia vội đáp, "Trên vàng có ấn kí của ta."

Ngao Thịnh xem xét thỏi vàng tới lui, lại đưa cho Tương Thanh, "Thanh, người xem thử có ấn kí gì hay không."

Tương Thanh thở dài nhìn Ngao Thịnh. Vừa rồi Ngao Thịnh đã dùng nội lực chà xát thỏi vàng, ấn kí cũng đã phai đi mất, làm sao còn gì nữa mà

nhìn, nên chỉ nhẹ lắc lắc đầu.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh chịu phối hợp như thế, tâm tình chợt khoái trá hơn hẳn, đưa thỏi vàng qua cho tiểu nhị kia nhìn, "Này, người xem thử trên đó có ấn kí gì không?"

"Ai." Tiểu nhị nhận lấy, lật tới lật lui để xem xét, lúc sau mặt đầy đau khổ mà rằng, "Không có. Cô nương a, hay là cô đã nhìn lầm rồi?"

Vị cô nương kia nhú mày không tin, "Không thể nào. Đưa đây để ta nhìn!" rồi lại vội vàng giằng lấy thỏi vàng khỏi tay tiểu nhị.

Quan sát một lúc, cô ngờ vực tự nói, "Rõ ràng vừa nãy còn thấy mà!"

Bốn tỷ muội đứng phía sau quay vào nhìn nhau, đoạn lại bước lên xem thử, nhưng kết quả vẫn thế, hoàn toàn không có.

Lúc này, đám đông vây quanh càng thêm xôn xao, bầu không khí cũng chợt trở nên náo nhiệt, có người còn lên tiếng nói, "Rõ ràng là không có ấn kí. Đừng có vu oan cho người tốt như thế chứ a. Hai vị công tử này tướng mạo đường hoàng, sao lại đi trộm tiền của các cô làm gì chứ!?"

"Đúng vậy, các cô có thể có được bao nhiêu tiền chứ. Hai vị công tử này vừa ra tay thì đã chi ngay một vạn rồi~" Tiểu nhị kia cũng phụ họa theo.

"Bọn ta. . . . ." Một cô nương vừa định lên tiếng vặn lại thì đã bị người bên cạnh kéo áo ngăn lại.

Ngao Thịnh và Tương Thanh âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau. Mấy nha đầu này dường như có thân phận đặc thù nên mang theo bên người rất nhiều ngân lượng, thêm nữa, công phu của họ lại không tồi, hành tung thì thần thần bí bí. Nhìn thế nào cũng khả nghi vô cùng.

"Chắc là các cô đã nhầm lẫn gì rồi!" Tiểu nhị nói.

"Không thể nào!" Vị cô nương dẫn đầu liền chỉ tay vào Ngao Thịnh, "Túi tiền nhất định vẫn còn ở trên người người. Nếu có gan thì hãy để ta xét."

Ngao Thịnh sang sảng cười, "Cô nương dị tặc các người cũng phóng khoáng quá nhỉ, không ngại sờ mó thân thể nam nhân nha. Cơ mà tiếc là ta đã có ý trung nhân rồi, nếu ta mà để các cô sờ soạng thì thể nào người đó cũng giận cho xem." Lúc nói chuyện, còn cố tình nháy mắt một cái với Tương Thanh.

Tương Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, cái tên Ngao Thịnh này đúng là hết thuốc chữa mà.

Cô nương nọ đỏ mặt, những người tò mò xung quanh lên tiếng góp vui, "Ai da, tiểu cô nương à, bọn ta có nhiều người như vậy, cô muốn lục soát hết luôn à?"

Nhóm các cô gái ngượng ngùng cúi đầu.

Tương Thanh nhú mày khó chịu, tội tình gì lại đi làm khó làm dễ mấy tiểu nha đầu này, nói gì đi nữa thì sự thật vẫn là Ngao Thịnh trộm túi tiền của người ta kia mà, hơn nữa...lúc này, khi các nàng đến gần, Ngao Thịnh đã tận dụng thời cơ mà trả lại túi tiền, chẳng qua là đối phương không chú ý mà thôi.

"Cô nương." Tương Thanh từ tốn lên tiếng, "Có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi, hay là các cô cứ kiểm tra lại xem sao, chắc là có sơ sót gì đó."

"Ta đã tìm khắp nơi rồi nhưng không có. . . . ." Nha đầu kia vừa lớn tiếng cãi lại vừa đưa tay kiểm tra thắt lưng . . .

"Ó?" Cúi đầu nhìn xuống, túi tiền vẫn nguyên vẹn vắt bên thắt lưng, năm nha đầu ngơ ngác nhìn nhau, rồi vội tháo xuống kiểm tra, quả nhiên chính là túi của mình. Tất cả đều lấy làm kinh ngạc.

"Đã nói là mấy người hiểu lầm mà." Tiểu nhị nhanh cất giọng, "Thế lại còn hung hăng đánh mắng người khác nữa chứ, còn không nhanh tạ lỗi với hai vị công tử này đi?"

Ngao Thịnh phất tay, "Bỏ đi, nam nhân Trung Nguyên chúng ta không thèm so đo với đồ nữ nhi ngang ngược, đặc biệt là những cô gái hung hăng này. Không cần phải xin lỗi nọ kia. Giải tán được rồi." Dứt lời, liền xoay người tiếp tục xem kịch.

"Khoan đã!" Một nha đầu thất thanh hét lên, "Thiếu một vạn lượng! Còn một thỏi vàng nữa!"

Ngao Thịnh khước miệng giật giật mấy cái. Tương Thanh nhú mày, buồn phiền nghĩ, đúng rồi, một vạn lượng cho một ấm trà mà, thậm chí một nén vàng còn đặt ở trên bàn.

"Cái cô này" Những người xung quanh thấy những cô gái này vì vừa mới bị Ngao Thịnh làm bẽ mặt nên bây giờ lại giở trò ăn vạ nên vội lên tiếng, "làm người cũng nên một vừa hai phải thôi chứ, vị huynh đài này đã rộng lượng lắm rồi, cô vu oan người ta, người ta đã không thèm so đo gì với cô. Cô còn muốn gì nữa mà không thôi đi?"

"Ta. . . . ." Cô nương kia ngẫm nghĩ, lại còn nhìn thấy nén vàng trên bàn, lập tức hiểu ra mà quát to, "Ta biết rồi, tất cả đều là do người giở trò."

Ngao Thịnh quay sang nháy mắt với Tương Thanh -- nha đầu này cũng ngốc thật, giờ này mới hiểu ra.

Tương Thanh cúi đầu uống trà, mặc kệ tên kia.

"Cô nương a. . . . . Cô đừng cố tình gây sự nữa, ảnh hưởng đến hí lâu của chúng tôi." Tiểu nhị vội khuyên giải.

"Người rút ngay cho ta!" Cô nương nộ tức giận đá cho tiểu nhị một cước, tuốt kiếm hướng thẳng vào Ngao Thịnh, "Người mau trả lại tiền cho ta, bằng không thì đừng trách!"

Ngao Thịnh nhượng mi, "Tiền người đâu có qua tay ta, ta làm sao mà đem vật không ở chỗ ta trả lại cho người?"

"Đúng đó!"

"Làm sao mà được chứ."

Tất cả mọi người nhất tề gật gù tán thành.

Bốn tiểu cô nương đứng sau nhỏ giọng khuyên giải người đứng trước, "Tiểu thư, bỏ đi mà, nếu làm lớn chuyện thì chủ nhân sẽ tức giận lắm đấy."

Ngao Thịnh vênh tai nghe, hai chữ chủ nhân lọt vào tai, trong lòng tự khắc hiểu, tất cả chỉ là một đám a đầu mà thôi.

"Ai nha, làm mất tiền rồi, không phải là sẽ bị phạt khi quay về sao?" Ai đó lên tiếng, "Với lại số tiền cũng không nhỏ tí nào."

Ngao Thịnh cười nhạt, "Hóa ra chỉ là nha hoàn, mất bạc rồi nên sợ bị phạt?"

Đám nha đầu đều đỏ mặt, cô nương dẫn đầu quát, "Ai mượn người quản. Trả tiền lại rồi nói sau, nếu không hôm nay bốn tiểu thư sẽ liều mạng với người!"

Ngao Thịnh nói mát, "Bỏ đi, thôi thì cứ như vậy, ta thấy các cô cũng còn nhỏ, làm nha hoàn lại chẳng sung sướng gì, đỉnh vàng này, các cô cứ cầm lấy, còn số tiền bị mất...ta cho các cô một vụn bù vào, nhanh mà quay về ăn nói với chủ nhân để đỡ khỏi phải ăn đòn."

Ngao Thịnh nói xong, lấy ra một vụn lượng ngân phiếu, cùng đỉnh vàng đặt trên bàn.

Tương Thanh liếc mắt nhìn, sầu não nghĩ, càng lúc càng hết chỗ nói....Một vụn này vừa mới bị Ngao Thịnh nhanh tay trộm lần nữa từ chỗ cô nương kia.

Khách nhân trong hí lâu tấm tắc tán dương, "Ai nha, vị công tử này thật là tử tế quá."

"Đúng đó, hào phóng quá."

"Mấy cô nương không nói lý lẽ này cứ mặc kệ đi, giúp làm gì cơ chứ."

"Đám người này, chắc là làm mất tiền hoặc là giấu nhem đi, rồi sau đó đến đây vu oan giá họa để ăn vạ đây?"

"Các người. . . ." Cô nương dẫn đầu tức giận cực độ, "Ta sao lại phải cần tiền của người chứ . . . Người Trung Nguyên các người còn giáo hoạt hơn cả hồ ly, hôm nay bốn tiểu thư sẽ liều mạng với người. Dù giết người có bị tử tử trách phạt cũng chẳng sao cả!" Nói xong, liền cầm kiếm chìa thẳng vào Ngao Thịnh lần nữa.

Ngao Thịnh ngưỡng mặt nhìn trời, ả nha đầu này tính tình nóng nảy quá mà. Tương Thanh lo lắng nhìn Ngao Thịnh. Cô nương nọ chưa kịp tiếp cận Ngao Thịnh trong vòng năm bước chân thì một bóng đen đã phóng từ cửa sổ vào. Một hắc y nhân vội đứng chắn trước mặt Ngao Thịnh, cắt ngang đường kiếm của nàng.

Nàng giật mình sửng sốt. Hắc y nhân kia lại quay đầu nói khẽ với Ngao Thịnh, "Thiếu gia, quan binh tuần hành đang đến đây."

Ngao Thịnh nghe xong khẽ nhíu mày, nhìn tiểu nhị rồi chỉ tay về số ngân lượng đang nằm trên bàn, "Nếu cô nương này không cần thì nén vàng này

coi như là phí thuốc thang của người vậy."

Tiểu nhị vui mừng đến muốn nhảy cẫng lên. Tương Thanh thầm thay Ngao Thịnh tính toán, hẳn không tốn lấy dù chỉ là một lượng bạc, uống trà ăn điểm tâm, lại còn thưởng cho tiểu nhị những bốn lần...Đi theo Tước Vĩ học hỏi quả thật không làm thầy, mức độ lừa người lợi mình tuyệt không thua kém Mộc Lăng là bao.

"Đợi đã!" Nha đầu kia tức giận hét to, "Tiểu tặc, người đừng hòng trốn!" Nói xong, liền vội đuổi theo nhưng hắc y nhân nọ đã nhanh bật đi thanh kiếm của nàng, "To gan!"

Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập vang lên, quân lính tuần hành không đến, kẻ xuất hiện lại chính là bọn nha dịch. Chẳng hay là tên nhiều chuyện nào đã đi thưa báo, mách rằng bên trong hí lâu có năm cô nương dị tộc vừa mắng người lại còn ra tay đả thương đến tiểu nhị hí lâu.

"Dừng tay hết cho ta!" Đám nha dịch vội chạy lên, khách nhân thấy bóng nha dịch liền hấp tấp giải tán, nhưng chúng lại lớn tiếng cản lại, "Tất cả đứng yên tại chỗ."

Bấy giờ, ngoại trừ hắc y nhân đứng chắn trước mặt Ngao Thịnh ra thì những ảnh vệ khác đều đã xuất hiện, đứng dàn quanh chủ tử của mình.

Ngao Thịnh phẩy tay, bốn ảnh vệ kia vội lui xuống phía sau lưng hắn và Tương Thanh.

"Xảy ra chuyện gì?" Tên nha dịch cầm đầu hỏi tiểu nhị hí lâu.

"Dạ. . . . . Hồi bẩm quan gia." Tiểu nhị rành mạch thưa lại sự tình.

Nha dịch nghe xong, gật gật đầu, nhìn về phía nhóm người Ngao Thịnh mà khẽ chột dạ, vừa thấy thì liền biết là người dân Lạc Đô, lại còn dẫn theo cả hộ vệ, ra tay hào sảng, chắc chắn không phải là thường dân nên tuyệt

không thể đắc tội. Còn mấy nha đầu kia, mặt mày hung hãn, lại là thân đệ tộc . . .Tên nha dịch quát, "Năm người các người là người từ phương nào đến?"

Cô nương dẫn đầu nóng giận đáp trả, "Ai cần người quản, người là quan sai ư? Nếu vậy sao không đi bắt kẻ trộm tiền chứ."

"To gan, quan gia ta không cần người dạy phải làm thế nào! Người đâu, mau bắt trói ả về phủ khảo tra."

Cô nương kia tức tối đến dựng ngược cả chân mày. Ngao Thịnh cũng lặng lẽ cau mi.

"Người dựa vào cái gì mà bắt người hả?" Nàng quát, "Quan sai Trung Nguyên các người phá án như thế sao? Chẳng cần biết ai tốt xấu thì đã vội bắt người?"

"Chuyện rõ như ban ngày ấy. Người cầm kiếm hành hung người khác. Nếu không bắt người thì bắt ai hả?" Quan sai hung hăng nói.

"Thế còn hãn?" Nàng chỉ vào Ngao Thịnh, "Hãn trộm tiền của ta, sao người không tra hỏi hãn?"

Quan sai nhú mày, "Nha đầu không biết điều còn nói năng lỗ mãng, chẳng biết phép tắc! Người đâu, mau trói chúng lại cho ta!"

Đám nha dịch tay mang gông xiềng vội xấn lên.

"Khoan đã." Ngao Thịnh đột ngột mở lời, nhìn tên nha dịch lớn quyền nọ, "Theo như luật pháp của Thịnh Thanh, ai hành hung giết người hoặc phạm vào trọng tội thì mới dùng gông xiềng bắt trói, hơn nữa người chỉ mới nghe lời phiến diện từ một phía, không chịu hỏi đương sự kia thì sao có thể kết luận là những cô nương này có tội?"

Nha dịch trợn to mắt, không tin nổi mà nhìn Ngao Thịnh, tỏ ra khó hiểu, không biết có phải đầu óc của vị đại gia này có vấn đề hay không mà lại đi nói giúp cho kẻ đã hại mình.

Nhóm nha đầu kia cũng nhìn Ngao Thịnh đầy lạ lẫm.

Tương Thanh liếc nhìn Ngao Thịnh mà nghĩ thầm, Ngao Thịnh chỉ vừa làm hoàng đế, hơn nữa trước đây còn bị nhốt ở thâm cung, không tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài nên không biết bình thường luôn là như vậy, nha dịch chấp pháp ý thế hiệp người. Người đời có câu, diêm vương sống hả hê còn thân tiểu quý lê la khó nhọc.

Tên nha dịch kia bị Ngao Thịnh lạnh lùng hỏi thì chỉ biết ấp úng chẳng biết đáp sao cho phải, cuối cùng lại thẹn quá thành giận, "To gan thật, hiểu biết của người còn chưa bì được cọng hành non, thế mà lại dám nói chuyện với quan gia ta như thế hả?"

Tương Thanh mắt giật giật mấy cái, liếc nhìn Ngao Thịnh đang đứng bên. Tên kia mắt cũng giật giật mấy cái nhìn lại.

Bốn ảnh vệ ngoảnh vào nhìn mặt nhau -- đúng là không biết sống chết là gì mà!

Một ảnh vệ vừa định lên tiếng thì đã bị Ngao Thịnh phẩy tay cản lại, hướng tên nha sai kia nói, "Vị đại quan này quả thật nói rất đúng, quả thật ta không bằng cọng hành non, những người ở đây cũng không, chỉ có quan gia ngài là giống hành non nhất thôi a."

"Phốc. . . . ." Đám khách nhân nhin không được bật cười. Tên nha sai kia dáng người vừa cao vừa gầy, thân hình trông như rảnh nước, sắc mặt thì tái xanh, lại còn ăn mặc nha phục màu xanh nhạt, nên bị Ngao Thịnh ví giống hành non quả thật rất chính xác.

Năm nha đầu cũng nhìn nhau mà nhin cười.

Tên nha sai kia giận đến độ mũi phù hết cả lên, chỉ vào Ngao Thịnh quát, "Người...Người thật vô lễ!"

Ngao Thịnh nhướn mày, "Nói người giống hành thì bảo là vô lễ, thế bảo người giống hẹ thì là gì nào?"

"Phốc. . . . . Ha ha. . . . ." Mọi người không kiềm được mà ngoác miệng ra cười, những linh nhân (người hát tuồng) trên đài cũng không xướng ca nữa, xúm xít lại xem trò vui.

Tên nha dịch kia đứng sượng trânng. Những tên a dua phía sau cũng nhin không được mà che miệng cười thầm, quả thật không giống hành mà là giống hẹ hơn.

Ngao Thịnh ngoảnh lại nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y cúi đầu vuốt tóc, khoe miệng thì lại khẽ nhếch lên....Nhìn ở góc độ này, Tương Thanh quả thật rất động lòng người! Ngao Thịnh ngăm đến mê say.

"Người. . . . . Người" Tên nha sai giận xanh mặt, "Người quả thực to gan lớn mật mà, người đâu, mau trói hẳn về cho ta!"

Đám nha sai tạm thời quên đi năm cô nương mà quay sang xấn đến chỗ Ngao Thịnh, hai ảnh vệ vội đứng ra chặn chúng lại, lạnh lùng cười, "Đôi mắt chó mù của người, không muốn sống nữa sao hả?"

Bọn tay sai đưa mắt nhìn nhau, rồi lại lo lắng quay lại dò ý tên cầm đầu - người kia thật ra là ai?

Ngao Thịnh nhin cười hỏi Tương Thanh, "Thanh à, tri phủ Lạc Đô có phải là Mặc Tây Nhung không? Mà hình như là mấy ngày trước ông ta đã từ quan về ở ẩn nên chắc hiện giờ phải là Ưng Càn Khôn và Diệp Vô Quy nhỉ?"

"Đúng vậy." Tương Thanh gật gật đầu, "Hắn là hôm nay vừa mới tiếp nhận."

"Nói cách khác...chức vụ này từng do Mặc Tây Nhung đảm nhiệm?" Ngao Thịnh nhíu mày, "Lão già đó, sớm biết vậy thì đã cắt phần thưởng của lão rồi. Sao lão lại có thể hồ đồ đến mức dung túng cho hạ nhân trở thành cái dạng này cơ chứ?"

Tương Thanh cũng gật gù theo, lúc này, chợt nghe dưới lầu có người to tiếng tri hô, "Quan binh đến rồi. . . . ."

Mọi người trong lầu vội lui ra sau, Ngao Thịnh nhìn cảnh tượng này mà nhíu chặt mày, "Quan binh vốn là người bảo hộ dân chúng, tại sao khi vừa nghe đến họ thì lại trở nên sợ sệt như vậy?"

Tương Thanh nhún vai, "Khó nói cho hết một lời."

Ngao Thịnh lại cau mày không nói, đột nhiên cảm thấy việc mà Tước Vĩ muốn hắn thưởng xuyên đưa Tương Thanh ra ngoài còn có một dụng ý khác.

Dưới lầu chợt vang lên tiếng quát hỏi, "Là kẻ nào gây sự ở đây?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh cùng lúc giật mình -- giọng nói này không phải của Vương Trung Nghĩa sao?

Ngao Thịnh khó hiểu nhìn ảnh vệ, "Vương Trung Nghĩa không phải là phó tướng sao? Sao bây giờ lại đi tuần phố?"

"Dạ, là do Tổng tướng quân quy định, tất cả tướng lãnh mọi cấp bậc đều mỗi ngày thay nhau đi tuần ạ."

"Ừm." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Cách này rất tốt. Tổng Hiêu thật biết cách chỉ huy."

"Hừ!" Đám nha dịch khi hay có quan binh đến thì liền lên mặt đắc ý, nhìn Ngao Thịnh mà lên giọng, "Điều dân kia, để xem người còn dám lộng hành hay không!"

Ảnh vệ đưa mắt nhìn nhau.

-- Bọn này chết chắc rồi!

-- Đương nhiên. May mà chúng gặp hoàng thượng đó, bằng không cả nhà cũng bị chết chum theo!

-- Không dám đâu. Rơi vào tay Hoàng Thượng còn thê thảm hơn đây, thế nào cũng bị người đùa bỡn cho tới chết!

.....

Vương Trung Nghĩa dẫn theo một đám thủ hạ chạy lên, hốt ha hốt hải hỏi "Xảy ra chuyện gì rồi? Ai đánh ai . . . . ."

Nói còn chưa hết câu thì liền nhìn thấy Ngao Thịnh và Tương Thanh.

Vương Tung Nghĩa ngậy ra nhìn cả hai, híp mắt tự hỏi - đây không phải là Thanh phu tử và Hoàng Thượng sao, hay là ta hoa mắt rồi?

Tương Thanh chột rất muốn cười. Ngao Thịnh nhìn bộ dáng ngốc nghếch kia bỗng cũng rất muốn phì cười. Thật đúng là hết cách với tên võ trượng nguyên này mà.

"Ai, quân gia." Tên nha dịch kia vội đi đến trước mặt Vương Trung Nghĩa rồi lại quay sang chỉ tội Ngao Thịnh, "Cái tên điều dân kia không những tụ tập đánh nhau mà còn ngang nhiên nhục mạ người thi hành công vụ, ngài nhất định phải nghiêm trị a."

Tương Thanh nhú mày, lắc đầu.

Vương Trung Nghĩa xoay mặt nhìn tên nha dịch, "Lão đệ à, người có mấy cái đầu vậy?"

"Hả?" Nha dịch khó hiểu nhìn Vương Trung Nghĩa.

Vương Trung Nghĩa lại ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh và Tương Thanh. Gã rất thích Tương Thanh, người thì tốt, lại rất có tài năng. Song lại rất sợ Ngao Thịnh, không biết trong đầu của hoàng đế bệ hạ đang suy tính điều gì. Vương Trung Nghĩa thi lễ với Tương Thanh trước hết, "Xin chào phu tử."

Tương Thanh khẽ cười, "Vương tướng quân."

Nha dịch hoảng loạn hít mạnh một hơi, thầm than - xong rồi xong rồi, hóa ra người kia là phu tử của quân gia a.

Vương Trung Nghĩa lại kính cẩn ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, người đến xem kịch à? Sao lại chỉ mang có nhiều đây người thôi vậy? Vậy. . . Thần có cần hành đại lễ với người không?"

Nhóm ảnh vệ sâu tận đáy lòng đều rất bội phục người tên Vương Trung Nghĩa này. Thật đúng là đần độn hết chỗ nói.

Đám nha dịch đứng cạnh năm cô nương dị tộc kia vừa nghe xong lời Vương Trung Nghĩa nói thì liền đứng chết trân, trong khi tên cầm đầu lại ngu ngơ hỏi lại Vương Trung Nghĩa, "Quân gia, ngài gọi tên đó là gì?"

Lúc này lại chợt xuất hiện thêm vài người nữa, là thống lĩnh sẽ thay Vương Trung Nghĩa tuần hành tối nay. Thấy tình hình hiện tại, y vội hỏi "Vương tiên phong, ngài..." Vừa đảo mắt chợt thấy Ngao Thịnh, lập tức trợn tròn hai mắt, vội vội vàng vàng ra lệnh cho tùy tùng phía sau nhanh quỳ xuống hành lễ.

Toàn bộ quan khách trong hí lâu đều kinh ngạc không thôi, ai cũng không ngờ Ngao Thịnh lại chính là đương kim hoàng thượng.

Khách nhân vội học theo mà quỳ xuống hành lễ, Ngao Thịnh vội đưa tay ngăn tiểu nhị đang muốn hành lễ bên cạnh, rồi lại nhìn mọi người mà phát tay, "Miễn những lễ nghi rườm rà này đi!" Dứt lời liền cùng Tương Thanh xoay người xuống lầu, trước khi đi cũng không quên căn dặn Vương Trung Nghĩa "Mang đám nha dịch này về, bảo Uông Càn Khôn và Diệp Vô Quy tiến cung gặp ta."

"Hả? Dạ! Vậy còn mấy cô nương này thì làm sao bây giờ?" Vương Trung Nghĩa khó hiểu hỏi.

Tương Thanh đương lúc cùng Ngao Thịnh bước xuống lầu, liền nói vọng lên, "Thả họ đi đi, đưa số ngân lượng trên bàn cho họ, sau đó hỏi tiểu nhị xem phí tổn và phí xem hát là bao nhiêu rồi thanh toán hết cho y." Hết lời y liền sóng vai cùng Ngao Thịnh rời khỏi hí lâu mà hồi cung.

Hí lâu lập tức dường như muốn nổ tung, dân chúng cảm thấy hôm nay thật đúng là một ngày kì diệu nên ai nấy liền xúm xít châu đầu ghé tai mà bàn luận.

Vương Trung Nghĩa lấy số ngân lượng trên bàn trả lại cho nhóm các cô nương, sau đó lại quay sang bồi thường phí tổn cho tiểu nhị, cuối cùng mới tóm cổ đám nha dịch kia, thấy sắc mặt chúng đều tái xanh hơn cả tàu lá, liền đánh giọng hỏi, "Này, người có di ngôn gì không? Ta thay bọn người nhận lại."

Đám nha dịch chớp chớp mắt vài cái rồi lăn đùng ra xỉu.

.....

NGÀY HÔM SAU, việc Ngao Thịnh nháo loạn ở hí lâu đã trở thành đề tài nóng bỏng cho dân chúng Lạc Đô. Tòa hí lâu kia cũng bỗng nhiên ăn nên làm ra. Vị tiểu nhị nọ không ngừng hoa tay múa chân nước bọt văng đầy trời mà miêu tả lại cặn kẽ chuyện xảy ra đêm hôm ấy, không ngừng tán tụng Ngao Thịnh lên đến tận chín tầng mây. Khách nhân đến xem rôm rả bàn tán, luôn mồm rỉ tai nhau rằng, "Thiệt là nhìn không ra nha, cái người vừa anh tuấn vừa trẻ tuổi vừa giỏi võ, lại còn trượng nghĩa khảng khái mưu trí đầy mình đó lại là đương kim hoàng thượng của chúng ta nha...Có một vị hoàng đế như vậy đúng là phúc phần của Thịnh Thanh ta nha, nha!"

Chỉ trong một lúc, hình tượng của Ngao Thịnh trong lòng dân chúng liền trở nên vĩ đại oai hùng, điều đặc biệt hơn cả là hẳn bỗng hóa thành tình nhân hoàn mỹ trong mộng của tất cả thiếu nữ khắp cả nước. Song, đây đều là những chuyện của sau này.

~

Lại nói về anh chàng Vương Trung Nghĩa nọ. Sau khi dẹp yên mọi việc, gã liền đưa quân rời khỏi hí lâu, những người tò mò coi náo nhiệt cũng giải tán hết.

"Tiểu thư." Một nha hoàn rụt rè hỏi người vẫn đang ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào túi tiền, "Chúng ta mau trở về thôi, không khéo chủ nhân lại sẽ lo lắng ạ."

"Ừm." Cô nương được hỏi nhẹ gật đầu, dẫn theo bốn tùy nữ bước ra hí lâu.

"Thật là không ngờ người vừa rời lại chính là hoàng đế Thịnh Thanh." Một a đầu cất tiếng. "Trẻ tuổi ngoài sức tưởng tượng."

"Đúng vậy đó." Một người khác cũng góp lời, "Dáng mạo cũng rất tuấn tú, hơn nữa tính cách khá là thú vị."

"Thú vị cái gì?" Cô nương dẫn đầu cau có liếc hai tùy nữ phía sau, "Đường đường là vua của một nước mà lại không có dáng vẻ của bậc quân chủ, trông chẳng khác gì một tên du thủ du thực."

"Tiểu thư, người nói vậy có phần không đúng rồi, chính y đã giải vây cho chúng ta đấy thôi."

"Phải đó, hơn nữa, y vừa tuấn tú vừa giỏi võ, làm sao mà trông giống kẻ du thủ du thực được?"

"Này, mọi người nói thử xem, cái người mặc áo trắng đứng cạnh y có phải là Thanh phu tử không?"

"Ta có nghe hoàng đế đó gọi người kia là Thanh."

"Hoàn toàn khác xa với những lời đồn đãi ha. Mới đầu ta còn tưởng người đó diện mạo phải diễm lệ mê hoặc lòng người lắm chứ, ai ngờ lại thanh tú đường hoàng giỏi giang đến vậy."

"Đúng rồi đó, hơn nữa lại còn trả tiền lại cho chúng ta."

Bốn tùy nữ dẫn sao tuổi cũng vẫn còn rất nhỏ nên vừa nhìn thấy nam tử tuấn lãng liền rôm rả bàn luận. Trong khi đó, cô nương đi đầu lại hoàn toàn im lặng, một đường đi thẳng, tựa hồ có chút tâm sự riêng.

Năm người trở về khách điếm, vừa đẩy cửa ra thì chợt nghe có người nói, "Ngân Nhi, ra ngoài đi dạo mà cũng cần phải đến nửa đêm mới về sao."

Người vừa lên tiếng là một nữ nhi, đang ngồi dựa lưng vào giường đọc sách. Nàng vận một bộ váy dài đen tuyền, bên vai là mái tóc nhung huyền buông xõa, trên mặt không chút phấn son nhưng lại trông trắng mịn như phủ ngọc trai, đôi môi hồng tựa như tô màu son đào. Dung nhan tuyệt diễm hiếm thấy. Nàng mỹ nhân này trông không giống với những tiểu thư khuê

các bình thường. Vóc dáng nàng có phần cao lớn, cân đối. Phục sức toàn thân độc một màu đen nhưng, khiến khí chất tỏa ra phong tình quyến dụ đến lạ. Người tuy đẹp nhưng lại khiến người khác phải e dè, tựa hồ trông nàng có phần sắc bén khó tiếp cận. Mỹ nhân nhìn nhóm người vừa bước vào, lười nhác bước xuống khỏi ván giường, "Các muội khiến ta đợi lâu quá."

"Tỷ tỷ." Cô nương được gọi là Ngân Nhi vội đi đến bên cạnh nàng.

"Làm gì mà mặt mày ủ rũ thế này?" Nàng nắm lấy bả tay của Ngân Nhi, "Đi chơi không vui à?"

"Chủ thượng, hôm nay tiểu thư bị người ta bắt nạt đó ạ." Một a đầu lạnh miệng nói.

"Sao?" Mỹ nhân khẽ cười, quay lại nhìn Ngân Nhi, "Muội mà cũng có lúc bị người khác bắt nạt sao, muội đánh đá như thế thì đáng nhẽ phải là người khác chịu thiệt chứ?"

Ngân Nhi đỏ mặt cãi lại "Muội nào có đánh đá."

"Chủ thượng, hôm nay tiểu thư bị người đó ức hiếp đến uất ức luôn đó ạ." Nhóm a đầu tận tình kể lại mọi chuyện. Sau khi nghe xong, mỹ nhân chỉ cười thích thú, "Quả rất thú vị, cũng có ngày muội gặp được cao thủ. Người đó võ công phải cao hơn muội gấp bội thì mới có thể dễ dàng lấy cắp rồi trả lại mà muội không hay không biết. Ai bảo thường ngày muội lười luyện công làm gì?"

"Chủ thượng, bọn nô tì vẫn chưa kể xong đâu ạ." Nhóm a đầu vội nói tiếp, "Lúc đầu, bọn nô tì cũng đoán y là một cao thủ võ lâm, nhưng ai ngờ....Người đoán thử xem, người đó là ai đi?"

"Ta làm sao biết được?" Mỹ nhân lắc đầu.

"Y thế nhưng lại chính là hoàng đế Thịnh Thanh!" Một tùy nữ nhanh đáp, rồi lại trần thuật toàn bộ sự việc khi quan binh tuần thành đến, Ngao Thịnh đã giáo huấn đám nha dịch ra sao với cả việc hăn bực tức bỏ đi một nước.

Hắc mỹ nhân sau khi nghe kể thì chột đưa tay xoa cằm, nhú mày nói, "Mọi chuyện càng lúc càng thú vị."

"Thú vị cái gì chứ?" Ngân Nhi bất mãn nói, "Tức muốn chết luôn."

"Ngao Thịnh là đệ đệ của Hoàng Bán Tiên." Hắc mỹ nhân giải thích, "Ta vốn ngỡ rằng hăn cũng giống như Tiểu Hoàng, trông chẳng khác gì Bồ Tát tạc từ ngọc lạnh....Thật không ngờ lại là Tu La." [1]

"Tỷ, ngày mai muội sẽ không vào cung với tỷ đâu." Ngân Nhi uất ức nói.

"Tại sao?" Hắc mỹ nhân khó hiểu hỏi.

". . . . .Hôm nay muội trở thành trò cười cho thiên hạ, ngày mai nếu gặp lại thì còn biết giấu mặt vào đâu!" Ngân Nhi nhỏ giọng nói thầm.

"A. . . . ." Hắc mỹ nhân khẽ cười nhìn muội muội, một lúc lại quay sang hỏi nhóm a hoàn, "Ngao Thịnh ấy diện mạo trông thế nào? Có tuấn tú giống Tiểu Hoàng không?"

"Không giống chút đâu thưa chủ thượng." Mọi người xua tay, "Tiểu Hoàng là tuấn tú còn Ngao Thịnh thì lại khô ngô kiệt suất."

"À." Mỹ nhân gật gù, "Cũng khó trách..."

"Khó trách cái gì?" Ngân Nhi trừng mắt nhìn, "Có gì đẹp đẽ đâu, loại nam nhân đó thì đầy ra."

"Được rồi, ngày mai có thế nào thì muội cũng phải theo ta vào cung. Còn bây giờ thì mau mau đi ngủ. Nhớ, ngày mai phải trang điểm xinh đẹp một

chút." Dứt lời, hắc mỹ nhân liền bỏ sách xuống, gối đầu nằm lên giường mà lẩm nhẩm, "Ngao Thịnh...so với tướng tượng thì còn thú vị hơn nhiều."

.....

Ngao Thịnh nổi giận đùng đùng xông ra khỏi hí lâu, Tương Thanh vội vã đuổi theo để kịp bước hồi cung.

"Tức chết ta." Ngao Thịnh bực dọc buông lời.

Tương Thanh khẽ cười, "Người khi dễ người khác xong rồi lại nói tức chết mình là sao?"

Ngao Thịnh nhăn nhó quay lại nhìn Tương Thanh, "Ta không phải muốn nói đến chuyện đó."

Tương Thanh gật gật đầu, "Mặc thừa tướng tuổi tác đã lớn, lại còn phải xử lý việc triều chính nên cũng khó tránh khỏi lơ là trong việc quản giáo thủ hạ. Ta tin Diệp Vô Quy và Uông Càn Khôn nhất định sẽ không phạm phải sai lầm này."

Ngao Thịnh gật gù.

"Còn về chuyện dân chúng e sợ quan binh thì...." Tương Thanh dẫn đo, "nên xem xét hai mặt của vấn đề. Gần đây, quân binh vũ trang khí thế có phần uy nghiêm nên khiến cho người khác phải e ngại. Mặt khác, ta nghĩ Tống Hiếu cũng đã dự tính được chuyện này rồi."

Ngao Thịnh khe khẽ thở dài, "Lạc Đô còn như thế thì những nơi khác còn thế nào nữa . . . . . Đặc biệt là những vùng vẫn còn nằm trong tay ngoại tộc."

Tương Thanh nhẹ mím cười, vỗ vỗ vai Ngao Thịnh, "Người có thể chinh đồn lại nề nếp quan quân mà, chỉ cần phái người tuần tra nhiều hơn thôi."

"Thanh." Ngao Thịnh đột nhiên lớn tiếng nói, "Lần này sau khi gặp Namvương xong, nếu mọi chuyện thuận lợi, ta muốn xuất cung vi hành một chuyến, xem thử thiên hạ hiện tại ra làm sao."

Tương Thanh sửng sốt tròn mắt nhìn Ngao Thịnh, "Người bảo là xuất cung vi hành?"

"Phải." Ngao Thịnh gật đầu, "Mang theo càng ít người càng tốt, ta muốn đi khắp nơi thị sát."

"VẬY. . . . còn triều đình thì thế nào?" Tương Thanh lo lắng hỏi.

"Triều đình tạm thời giao cho Quý Tư trông coi. Chúng ta cũng không đi đâu xa, chỉ khảo sát một số vùng gần kinh thành, dăm bữa nửa tháng thì về." Ngao Thịnh cả quyết nói, "Cả ngày ở trong cung nên chẳng biết thiên hạ ngoài kia biến đổi ra sao. Không biết thì sao có thể tề gia trị quốc đây?"

"Phải, nói rất đúng." Tương Thanh gật gù tán thành, "Đây cũng là một chủ ý tốt, . Hãy thử bàn bạc với các vị đại thần xem sao?"

"Người phải cùng đi để giúp ta." Ngao Thịnh ngỏ lời mời.

"Được chứ." Tương Thanh gật đầu, "Đương nhiên là phải vậy rồi."

.....

Hai người vừa hồi cung thì liền trông thấy Vương Trung Nghĩa đang túm áo lôi kéo hai vị huynh đệ của mình là Ưng Càn Khôn và Diệp Vô Quy. Hai người kia đều là văn nhân nhược phu nên bị gã to con nọ lôi kéo đến thở không ra hơi.

Ngao Thịnh vào thư phòng, rành mạch kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra.

Diệp Vô Quy vội vàng phân trần, "Hoàng Thượng, ngay từ đầu thần đã biết chuyện nha môn thiếu hụt người phụ trách, thêm cả bọn nha dịch cạy

quyền ý thế, nên đã sớm bắt tay vào chinh đốn lại hàng ngũ."

Ngao Thịnh khẽ gật đầu, "Mau mau chấn chỉnh quan quân. Phải đuổi cố hết toàn bộ lũ ý quyền ức hiếp bá tánh kia."

"Vâng ạ" Diệp Vô Quy và Ưông Càn Khôn cúi đầu nhận mệnh. Chốc sau, hai người âm thầm trao đổi ánh mắt. Ưông Càn Khôn dẫn đo cất lời, "Hoàng thượng, người có muốn thử đến công đường xử án không ạ."

Ngao Thịnh bất ngờ hỏi, "Đến công đường xử án?"

"Cái này thú vị à nha." Vương Trung Nghĩa hào hứng nói. Diệp Vô Quy trừng mắt lườm gã, ý bảo gã đừng lanh chanh mà to mồm. Vương Trung Nghĩa buồn thiu mếu một cái rồi ngoan ngoãn lui sang một bên.

"Tại sao lại muốn trẫm đến công đường xử án?" Ngao Thịnh cười hỏi.

"À. . . .gần đây, thần có xem lại những cáo trạng trong nha môn, phát hiện thấy có rất nhiều vụ án vẫn chất chồng không phán quyết, phần lớn đều là những vụ án quan trọng..." Diệp Vô Quy cẩn trọng đáp "Thần nghĩ, Hoàng Thượng có lẽ sẽ biết thêm được nhiều điều từ những vụ án này."

Ngao Thịnh nhướn mày, xoa xoa cằm, "Khanh nói cũng rất có lý, song, trẫm chưa từng thẩm vấn vụ án nào cả, lỡ như gây ra sơ suất gì thì sao?"

Ưông Càn Khôn nhẹ cười, "Xin Hoàng Thượng yên tâm, những chuyện thẩm án này chỉ cần cận kề tra rõ căn nguyên, tìm được bằng chứng xác đáng thì sẽ không kết án sai được."

"Tốt." Ngao Thịnh gật đầu, "Vậy ngày mai sau buổi chiều trẫm sẽ đến nha môn một chuyến."

Tương Thanh nhỏ giọng nhắc nhở, "Ngày mai không phải là Nam vương Kim Linh tấn kiến sao? Chúng ta phải mở tiệc chiêu đãi nàg!"

"Suýt chút nữa thì ta đã quên rồi." Ngao Thịnh vỗ vỗ đầu, đành khất hẹn với Diệp Vô Quy và Uông Càng Khôn, "Chiều mai hai khanh cứ đi trước làm việc của mình đi."

Sau khi an bài mọi việc chu đáo, mọi người liền giải tán, về nhà đánh giấc.

Ngao Thịnh trở lại tẩm cung, rửa mặt xong thì nằm ngậy ra trên giường ngắm Tương Thanh ở cách mình một vách gỗ.

"Còn không mau ngủ đi?" Tương Thanh đành giọng hỏi, "Ngày mai còn phải đi gặp Kim Linh nữa đấy. Tiểu Hoàng tiên sinh nói là nàng ấy rất khó đối phó, người tốt nhất là nên chuẩn bị tinh thần cho thật tốt vào."

Ngao Thịnh nhìn chăm chăm Tương Thanh, "Tinh thần đã chuẩn bị kĩ lắm rồi mà chẳng có chỗ để dùng, hay là người cho ta hôn một cái đi."

Tương Thanh choàng chăn lên người, vươn tay tắt đèn, mặc cái tên nào đó bên kia. . . . . Quả nhiên, sau khi bóng đêm phủ xuống, Ngao Thịnh lại mò sang, ôm chầm lấy Tương Thanh mà hôn chỗ này sờ chỗ kia, đầu vào đấy rồi mới an tâm nhắm mắt ngủ.

Đợi đến khi hơi thở Ngao Thịnh trầm ổn lại, Tương Thanh mới từ từ mở mắt. Kỳ thật y không buồn ngủ chút nào cả, trong lòng miên man nghĩ ngợi....Ngao Thịnh thật sự là một hoàng đế tốt, biết lo nghĩ đến nỗi khổ của muôn dân, cả ngày quan tâm việc triều chính, không có lấy tâm trí nháo loạn. Thật đúng là hiếm thấy vô cùng....Chỉ cần nghĩ đến những tháng ngày hẳn phải tẻ nhạt trải qua như thế, Tương Thanh lại thấy đau lòng xót dạ.

Y nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, ai ngờ kẻ vốn tưởng rằng đã ngủ say kia lại vô duyên mở miệng, "Nếu vì ta mà thấy đau lòng thì hôn ta một cái đi."

Tương Thanh kinh ngạc trợn mắt nhìn, mặt thoáng chốc đỏ ửng lên, tiện tay kéo chăn trùm kín người Ngao Thịnh lại rồi xoay người sang hướng khác mà ngủ.

.....

Sáng hôm sau, Ngao Thịnh thần thanh khí sảng rời giường thay hoàng bào rồi cùng Tương Thanh bước ra đình viện.

"Nghe nói Kim Linh là một mỹ nữ hiếm thấy." Ngao Thịnh bỗng cất lời, "Nam quốc ai nấy cũng đều khao tai nhau là nàng ta biết thuật mê hoặc lòng người."

Tương Thanh nghe xong khẽ nhú mày, "Thật sao?"

"A." Ngao Thịnh cười nhạt, "Người đời lúc nào cũng tin vào những chuyện hoang đường như thế."

"Ý ngươi là sao?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

"Ngươi cứ nghĩ mà xem, thường thì ai ai cũng hay bảo nữ nhi đẹp thì tất nhiên sẽ biết cách mê hoặc người khác....Nhưng thật lòng mà nói, chắc gì xinh đẹp thì đã khiến lòng người bị mê hoặc. Tâm tư của bản thân là do chính mình nắm bắt. Nếu thật bị mê hoặc thì lý do chỉ có một, chính là bản thân người đó có vấn đề thôi." Ngao Thịnh thản nhiên đáp, "Có xinh đẹp hay không thì cũng chỉ là vẻ ngoài."

Tương Thanh nhếch môi cười, chòng gheo, "Vậy nếu ta lớn lên mà bộ dạng giống như Vương Trung Nghĩa thì sao?"

Ngao Thịnh ngây ra đứng chết trân tại chỗ, trừng mắt nhìn Tương Thanh. Người chiếu tướng lại chỉ cười trừ, Ngao Thịnh thẹn quá hóa giận mà quát, "Thanh à, ngươi đừng nói năng dọa người thế chứ! Nhỡ tối ta gặp ác mộng thì sao."

Tương Thanh cười to. Đúng lúc này, ngay đoạn hành lang uốn khúc bỗng xuất hiện một bóng người. Mộc Lăng vô cùng kích động mà chạy nhào đến. Bên cạnh là một sinh vật đạo gần đây vô cùng thân thiết với hắn, Ngao Ô. Theo như lời Ngao Thịnh hình dung thì Ngao Ô là một linh thú vô cùng thực tế biết nghĩ đến lợi ích bản thân. Buổi tối, hồ ta sẽ trở về tiểu viện của Tương Thanh. Trời nóng thì nằm ngoài hiên, lạnh thì chui tọt vào phòng...Điều này cho thấy hồ xem Tương Thanh là chủ nhân. Song, ban ngày thì hồ kia lại thường xuyên tung tăng tí tởn chạy theo gót Mộc Lăng và Tước Vĩ...vì một lẽ vô cùng đơn giản, ở chỗ hai người đó có rất nhiều thức ăn ngon.

"Mộc Lăng huynh?" Tương Thanh thấy dáng vẻ vội vã nọ thì liền lo lắng hỏi, "Có chuyện gì à?"

Mộc Lăng tủm tỉm cười, "Ta nghe nói Nam vương Kim Linh đó là một đại mỹ nhân nên muốn đi xem thử."

Ngao Thịnh và Tương Thanh âm thầm thở dài mà nhìn Mộc Lăng. Quả đúng là tên ham chơi ưa náo nhiệt. Cả hai không thể làm gì khác hơn là đành mang của nợ Mộc Lăng theo, cho hắn nấp ở sau bình phong mà ghé mắt nhìn ra.

Ngao Thịnh an tọa trên điện kim loan, quần thần như cũ hành lễ vấn an. Chốc sau có môn quan (quan giữ cửa điện) tiến vào thông bẩm rằng Nam vương Kim Linh cùng muội muội Ngân Linh mang theo lễ vật đang chờ tấn kiến ngoài cửa điện.

Ngao Thịnh mí mắt khẽ giật nhẹ, thắc mắc không rõ vì sao ngoại tộc mỗi khi bái yết đều thích mang theo lễ vật này nọ. Lần trước là Hồ Vương dâng tặng Ngao Ô, không biết lần này Kim Linh kia sẽ mang gì đến đây? Mặt khác, Ngao Thịnh cũng có chút khó hiểu khi Kim Linh vào triều còn dẫn theo cả muội muội đến cùng.

Tuy có nhiều điều nghi vấn nhưng Ngao Thịnh vẫn phất tay ra lệnh, "Truyền họ vào!"

Môn quan lui xuống thông truyền, không lâu sau, hai người nữ tử xiêm áo thướt tha cùng tiến vào chính điện. Người đi trước dáng người cao ngất, vận trang phục màu đen đầy hoa lệ, theo sau là một cô gái trông nhỏ tuổi hơn, vận bạch y đầy quý báu. Cả hai đều là những mỹ nhân động lòng người. Đi sau hai người là một hàng tùy nữ, tay nâng ba rương gỗ to, đầy ắp hẳn là lễ vật dâng lên cho Ngao Thịnh.

Trong triều tất cả mọi người đều được nghe nói Kim Linh là một mỹ nhân, nên theo bản năng liền dõi mắt quan sát nàng rất kỹ càng. Ngao Thịnh dựa lưng vào long ý, chỉ chuyên chú liếc nhìn về phía bình phong.

Thật lòng mà nói, không phải Ngao Thịnh mãi lo ngắm Tương Thanh mê mẩn đến không thu tầm mắt lại được, chuyện chẳng qua là bởi, ở phía sau bình phong, Tương Thanh ngồi trên giường ngọc còn Mộc Lăng thì đứng bên cạnh nhoài người nhìn qua khe hở xem quan cảnh ngoài điện, cả người hẳn cơ hồ đề hết lên trên mình Tương Thanh. Ngao Thịnh lông mày như dựng đứng cả lên, thậm mắng tên không biết điều kia đã ngó xong chưa. Hẳn mà còn léng pha léng phéng rờ rẫm Tương Thanh nữa thì thể nào Thịnh đây cũng sẽ đi mách Tần Vọng Thiên, để cho y tóm cổ hẳn làm miệt mài đến nỗi không mò chân xuống giường đi hại người được nữa.

Trong lúc cả triều vẫn võ vọng mắt âm thầm ngắm nhìn mỹ nhân Kim Linh thì cũng là khi Kim Linh tinh tế đánh giá người đang ngồi trên long ý kia. Mọi chuyện đều ngoài dự kiến của nàng, Ngao Thịnh chỉ cau mày liếc mắt nhìn về phía bình phong, tựa hồ là đang có nỗi bận tâm gì khác...

Mãi cho đến khi Kim Linh cùng Ngân Linh cùng nghiêng người hành lễ thì Thịnh ta mới phục hồi tinh thần mà quay đầu lại, phất tay áo mà rằng, "Nam vương không cần khách khí đến thế." Nói xong lại quay sang phân phó Văn Đạt, "Mang hai chiếc ghế đến đây."

Văn Đạt vội lĩnh mệnh. Kim Linh âm thầm gật đầu, Ngao Thịnh quả nhiên không phải là hạng người hời hợt. Nàng ngẩng đầu lên đối diện Ngao Thịnh, đúng lúc trông thấy hãn đang rất thản nhiên quan sát nàng, đồng thời cũng lướt nhìn đến người nữ nhi vận bạch y đang đứng cúi đầu ngại ngùng phía sau. Ngao Thịnh chỉ sơ sài liếc nhìn rồi lại đảo mắt ngó về phía bình phong, lòng không ngừng kêu gào - Mộc Lăng kia, người đã nhìn đủ chưa hả? Đủ rồi thì mau mau rút đi chỗ khác, ngay cả ta cũng chưa từng dám dè ép lên người Tương Thanh lâu đến như vậy đâu nhé!

Kim Linh cảm thấy có chút kỳ quái, bình thường nam nhân khi nhìn thấy nữ nhi xinh đẹp thì đều mê mẩn ngắm nhìn hoặc là buông lời khiếm nhã khen ngợi này nọ, nhưng tên Ngao Thịnh này lại không có chút phản ứng nào cả, vì thế mà Kim Linh thoáng có chút bồn chồn nghĩ - lẽ nào lời đồn kia là đúng, Ngao Thịnh chỉ thích nam nhân?

Kỳ thật có một điều Kim Linh không biết, đừng nói là hiện tại trong mắt Ngao Thịnh chỉ toàn hình bóng Tương Thanh, cho dù không có y đi chẳng nữa thì có là mỹ nhân đứng trước mặt hãn thì hãn cũng chẳng có chút cảm giác nào cả. Ngao Thịnh thuở nhỏ đã cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, Tề hoàng hậu năm xưa từng là đệ nhất mỹ nhân Thịnh Thanh, bà lúc nào cũng xinh đẹp kiều diễm, khí chất lại nho nhã ung dung. Kim Linh dù có đẹp thì cũng thua kém Tề hoàng hậu năm nào.

Mộc Lăng cuối cùng cũng thấy rõ mặt mỹ nhân, chặc lưỡi hai ba cái, tựa hồ cảm thấy cũng không có gì là quá xuất sắc cho lắm nên bèn chuyển mục tiêu, véo má Tương Thanh một cái rồi nhanh nhẩu xoay môn chạy mất tăm.

Tương Thanh xoa xoa mặt, vừa quay đầu lại thì thấy Ngao Thịnh đang phùng mang trợn má nhìn trừng trừng vào nơi Mộc Lăng đã chạy biến đi, nên khẽ khàng đập cho hãn một đập.

Ngao Thịnh lúc này mới giật mình ngoảnh lại chuyên tâm tiếp chuyện Kim Linh.

"Nam vương." Ngao Thịnh khách khí nói, "Chắc hẳn đã phải đi đường mệt nhọc, thật vất vả cho nàng quá."

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm." Kim Linh trên mặt nét cười tươi như hoa, khách sáo đáp, "Trên đường đi ta đã được dịp ngắm nhìn phong cảnh của Thịnh Thanh nên không có gì là mệt nhọc cả. . . À, nhân tiện, Kim Linh hôm nay cũng muốn tạ ơn bệ hạ đêm qua đã giúp đỡ muội muội của ta."

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, "Đêm qua?"

Kim Linh khẽ cười liếc nhìn Ngân Linh đang cúi đầu đứng bên cạnh, "Đêm qua muội đã to gan mạo phạm Hoàng thượng, may mắn là người đã không trách tội, nay sao không mau mau tạ ơn?"

Ngân Linh khó chịu nhìn Kim Linh nhưng lại trông thấy tử tử nhú mày. Ngân Linh tâm không cam lòng không nguyện bước lên từng bước, ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh...Khi nhìn đến cảnh Ngao Thịnh thân khoác hoàng bào, uy nghiêm lắm liệt nhưng vẫn thoáng chút phóng khoáng, hoàn toàn khác xa với kẻ hôm qua, Ngân Linh lòng chợt rung động, cúi đầu, tâm tính vốn ương ngạnh chợt nhu mềm đi, thấp giọng thưa, "Ngân Linh đêm qua ngu muội không hiểu chuyện nên đã mạo phạm đến Hoàng thượng, mong Hoàng thượng thứ tội."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều có chút sửng sốt, nhìn kỹ lại thì mới hiểu ra mọi chuyện, người vừa xin tội đích thị là nha đầu đã xung đột với Ngao Thịnh ở hí lâu đêm qua.

Ngao Thịnh thầm than, đúng là trùng hợp thật, cái cô muội muội này không những không thông minh mà còn rất chi là ngu ngốc nữa, chẳng biết người tử tử kia thì như thế nào nhỉ, nhưng vừa gặp thì nàng ta đã vạch rõ việc đêm qua, chuyện này cho thấy ý đồ gây sự làm khó của nàng.

"Đêm qua?" Một vài vị đại thần khó hiểu, "Chuyện gì đêm qua?"

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, đúng là tự làm khó mình mà, nếu bây giờ mà bảo là đi ra ngoài giải khuây thì thể nào đám quần thần này cũng sẽ nghĩ là hẳn thường xuyên trốn ra ngoài dạo chơi cho xem...

Đang lúc khó xử thì Vương Trung Nghĩa lại đột ngột lên tiếng, "A, thiếu chút nữa không nhận ra nha, đây không phải là tên tiểu tử gây chuyện đêm qua sao?"

Quần thần chăm chăm nhìn gã, trong mắt đầy hồ nghi -- người cũng biết chuyện này nữa à?

Vương Trung Nghĩa ngoảnh lại nhìn mọi người, "Nhìn cái gì hả? Tối hôm qua Hoàng Thượng đi khảo sát dân tình, đúng lúc bắt gặp cảnh nha đầu này bị nha dịch ý quyền bắt nạt."

Tương Thanh và Ngao Thịnh đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi. Quần thần ai nấy đều khiếp sợ -- Ngao Thịnh lại còn ra ngoài khảo sát dân tình?

Kỳ thật cụm từ "khảo sát dân tình" này là Vương Trung Nghĩa mới vừa học được, đêm qua sau khi cùng Uông Càn Khôn và Diệp Vô Quy ra khỏi ngự thu phòng thì Nghĩa ta liền khó hiểu không rõ vì sao lại mời Hoàng thượng đến công đường thăm án.

Diệp Vô Quy cặn kẽ giải thích, Hoàng thượng nên ra ngoài thể nghiệm và khảo sát dân tình . . . . Sau đó Vương Trung Nghĩa liền nhớ năm lòng bốn từ này, hôm nay vừa lúc có dịp mang ra mà khoe khoang.

Kim Linh theo bản năng liếc nhìn Vương Trung Nghĩa một cái rồi lại thu hồi tầm mắt mà cười nhạt, Thịnh Thanh quả có rất nhiều người tài ba. . .Dưới tay Ngao Thịnh quả có thần tử mưu trí. Kim Linh khẽ đưa mắt nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy Ngao Thịnh mặt đầy điềm nhiên, một tay chống cằm,

khóe miệng khẽ nhếch, nụ cười như có như không mà liếc nhìn nàng, ánh mắt kia tựa như là đã phát hiện ra điều gì đó rất thú vị. . . .

Tương Thanh ngồi phía sau bình phong nên đương nhiên thấy rõ từng hành động cũng như vẻ mặt của Ngao Thịnh, một câu tưởng như băng quơ vừa rồi của Kim Linh kỳ thật là cố tình làm khó Ngao Thịnh, hay nói cách khác, nàng mang theo địch ý đến đây.

Ngao Thịnh là người có thù tất báo, nụ cười nhạt kia cho thấy, hẳn đã có kế hoạch hẳn hoi rồi.

---

77 / Lễ vật

THẤY NGAO THỊNH KHÔNG NÓI MỘT LỜI, Kim Linh cũng không quá bận tâm, chỉ nói tiếp, "Năm trước, Nam quốc gặp hạn, đa tạ Hoàng thượng đã ban tặng hoàng kim, cũng vì chuyện đó mà lần này tiểu vương mang đến đây ba lễ vật nhằm biểu lộ lòng biết ơn."

Ngao Thịnh xoay người lại nhìn Tương Thanh, tinh tường nhận ra ý đồ kia, Nam vương hoàn toàn không có ý quy thuận. Nàng không tạ ơn vì Ngao Thịnh đã đưa tặng hoàng kim mà là tạ ơn vì hẳn đã ban cho hoàng kim.

"A." Ngao Thịnh khẽ cười, "Lễ vật mà Nam vương mang đến ắt hẳn là thứ vô cùng quý báu hiếm lạ."

Kim Linh đứng lên, vẫy tay ra hiệu cho tùy tùng phía sau. Người đứng đầu vội khiêng chiếc rương đầu tiên lên.

Quần thần đều tò mò ngóng nhìn, Tương Thanh vốn đang chăm chú xem thì đột nhiên lại cảm thấy có khối bóng di chuyển đến cạnh mình, cúi đầu nhìn xuống lại thấy Ngao Ô không biết khi nào đã chạy đến, trong miệng còn tha theo một con gà mái.

Ngao Thịnh và Tương Thanh chỉ biết vô lực thở dài, Ngao Ô này không biết là vua kiểu gì của muôn loài mà suốt ngày cứ chạy đến trù phòng trộm gà ăn.

Tương Thanh vì sợ Ngao Ô sẽ gây ra náo loạn nên dùng chân huých nhẹ vào bụng hổ, ý bảo ra ngoài mà ăn. Ngao Ô nhìn xung quanh, rồi lại nhét con gà mái nọ xuống gầm giường, sau đó thì kê sát người vào chân Tương Thanh mà vẩy vẩy đuôi, hành động này cho thấy ý định, nằm đây chơi chốc lát, xong xuôi hết rồi thì ăn sau.

Con gà mái xấu số kia thì lại trốn tận sâu vào gầm giường, cả người run rẩy không thôi. Tương Thanh thấy gà đáng thương, thầm dự tính chốc nữa sẽ lấy một con gà đã nấu chín mang cho Ngao Ô ăn, còn con gà mái này chắc là loại chuyên dùng đẻ trứng.

Ngao Thịnh ngồi ở bên ngoài, tình cờ thấy cảnh Tương Thanh đang ngó chăm chăm gà mái, dáng vẻ tựa hồ là đang suy tính điều gì, nhìn nom đáng yêu không tả được, nên suýt chút nữa đã cười ra tiếng.

Kim Linh mở nắp rương ra, ngẩng đầu nhìn lên thì lại thấy Ngao Thịnh lơ đãng nhìn về phía bình phong, thầm hỏi không biết đến tột cùng thì sau bình phong có thứ gì hay ho mà khiến cho Ngao Thịnh nhìn đến mê mẩn như thế.

"Hoàng Thượng." Kim Linh cao giọng, Ngao Thịnh chợt phục hồi tinh thần xoay lại nhìn nàng.

"Đây là lễ vật đầu tiên." Kim Linh chỉ tay vào trong rương.

Quần thần đều mở to hai mắt ra nhìn, chỉ thấy trong rương, có gì đấy ánh lên sắc vàng rực rỡ, rục rịch ra tiếng.

"Đó là gì?" Ngao Thịnh tò mò hỏi.

Kim Linh khẽ cười, vươn tay xuất một chưởng....khắc sau, vật trong rương bắt đầu di động.

Tất cả mọi người đều giật mình, không ngờ đó lại là vật còn sống.

Chốc sau, một người từ trong rương đứng bật dậy. Đó là một nữ nhân có dáng người thon gầy, trang phục trên người vô cùng ít ỏi, khoác ngoài vai là một tấm khăn choàng màu sàng, thân thể nàng mềm mại vô cùng, lại còn có thể uốn éo đến nhiều góc độ khác nhau. Nhìn đến nhìn lui, ai nấy cũng không dám tin là nữ nhân này lại có thể chui vừa vào trong một cái rương nhỏ.

Nữ nhân nọ trên mặt mang một chiếc khăn màu vàng, từ tốn hướng Ngao Thịnh hành lễ.

Ngao Thịnh gật gật đầu, hỏi Kim Linh, "Cô nương này là ai?"

"Nàng là lễ vật thứ nhất xin được dâng cho Hoàng Thượng." Kim Linh cười đáp "Nàng là vũ nương của Nam quốc, tài múa xuất chúng động lòng người."

Ngao Thịnh nhướng mày, "Đúng là đặc biệt thật nhỉ! Nam quốc chỉ các một vũ nương giống như nàng ta hay tất cả các vũ nương đều có thể uốn khúc thân thể mình như thế?"

"A. . . . ." Kim Linh thoáng ngần ra, "Nàng là đệ nhất vũ nương đương nhiên phải khác với những người bình thường kia."

"À." Ngao Thịnh gật gù, "Nói vậy, không bằng Nam vương cứ giữ lại đi, chỉ có một vũ nương như thế, nếu tặng đi thì tiếc lắm. Ở lại chỗ của ta cũng chẳng làm được gì. Ta chỉ thích nhìn người ta múa đao múa kiếm chứ chẳng quen xem vũ khúc này nọ. Không phải chỉ là uốn tới uốn lui thôi sao, bắt hai con rắn đến là có thể xem được rồi."

Quần thần che miệng, không dám cười ra tiếng.

Kim Linh trong lòng kinh ngạc, xoay mặt nhìn vũ nương nọ. . . . . Đây chính là mỹ nhân khiến hàng vạn hàng nghìn nam nhân khuynh đảo, là một bảo vật hiếm có, vậy mà Ngao Thịnh lại chẳng liếc mắt lấy một cái, lẽ nào hẳn thật sự chỉ thích nam nhân?

Kỳ thật, lúc này Ngao Thịnh cảm thấy khó chịu vô cùng. Vì bởi khi nãy, Tương Thanh cũng đã hiếu kì nhìn ra. Nàng vũ nương kia ăn mặc thiếu vải cực kỳ, Tương Thanh theo bản năng mà xoay mặt đi chỗ khác, vành tai thì lại đỏ ửng hết cả lên....Ngao Thịnh nhìn mà giận đến xanh mặt.

Tương Thanh quay đầu lại, chỉ thấy Ngao Thịnh trừng mắt nhìn y đầy cảnh cáo -- không được nhìn nữa!

Tương Thanh ngại ngần nhìn Ngao Thịnh -- không phải người cũng nhìn đấy sao?

Ngay cả vị đại thần nghiêm trang nhất cũng thấy tò mò thì huống chi là ai. Tương Thanh đột nhiên thấy có chút tiếc nuối, nếu Mộc Lăng mà biết đã bỏ lỡ cơ hội được trông thấy vũ nương như vậy thì thế nào cũng sẽ giận đến nhảy tưng tưng lên cho xem.

"Nếu lễ vật thứ nhất này không hợp ý hoàng thượng, vậy chúng ta qua lễ vật thứ hai đi." Kim Linh vội ra hiệu cho người khiêng chiếc rương khác lên.

Ngao Thịnh gật gật đầu, chỉ tay về phía vũ nương kia rồi nhìn Kim Linh mà nói, "Mau mang lễ vật này đi đi, nàng ta ăn mặc ít thể trong khi bên ngoài lại lạnh như vậy, Thịnh Thanh ta không ấm áp bằng Nam quốc đâu."

Ngao Thịnh vừa dứt lời thì Ngân Linh đứng phía sau không nhịn được mà bật cười. Kim Linh ngoảnh lại trừng muội muội một cái khiến nàng cúi đầu im bật.

"Lễ vật thứ hai..." Kim Linh vội lấy vật nọ ra, "Là một bản đồ."

"Bản đồ?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi.

"Là bản đồ họa rất chi tiết địa phận từ Thịnh Thanh cho đến Nam Hải, từ phía tây đến tận vùng sa mạc của các phiên quốc cùng những bộ lạc thiểu số." Kim Linh khẽ cười, "Tiểu vương biết là địa đồ của Thịnh Thanh cũng có nhưng chắc chắn là không tỉ mỉ rõ ràng như tấm bản đồ này."

Ngao Thịnh gọi Văn Đạt, "Đi lấy lên đây."

Văn Đạt nhanh bước xuống điện, tiếp nhận bức bản đồ da dê từ tay Kim Linh mang đến cho Ngao Thịnh. Ngao Thịnh chăm chú nhìn một lúc rồi nói, "Đúng là so với bức bản đồ ta có thì bản này hoàn thiện hơn rất nhiều. Lễ vật này ta thích. Đa tạ nam vương."

Kim Linh thản nhiên đáp, "Hoàng thượng thích là tốt rồi."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, Kim Linh này ngoài miệng thì lấy cớ là dâng lễ vật nhưng thật ra lại muốn thăm dò hãn. Qua lễ vật thứ nhất, nàng biết được Ngao Thịnh không đam mê sắc đẹp, còn lễ vật thứ hai thì lại nhìn ra được dã tâm của hãn. Song, nói cách khác, Ngao Thịnh lại đang chính là người thị uy với Kim Linh. Đối với lễ vật thứ nhất, câu trả lời của Ngao Thịnh là, ta không hiếm lạ gì những nhan sắc dung tục đó. Còn lễ vật thứ hai thì lại là, ta nhận bức địa đồ này để khi rảnh rỗi sẽ nghiên cứu, còn người, nếu chịu quy thuận thì mọi chuyện đều sẽ êm xuôi, không thì ta sẽ san bằng cả toàn vùng phía Nam kia.

Tương Thanh âm thầm gật đầu, Ngao Thịnh ứng đối vô cùng gay gắt, nhưng vẫn cứ áp đảo Kim Linh, y cũng an tâm phần nào, nên lại chuyển tâm ngóng chờ lễ vật thứ ba của Kim Linh.

Kim Linh dâng lên món lễ vật cuối cùng, "Hoàng Thượng, đây là bảo vật thứ ba."

Ngao Thịnh giương mắt nhìn, trong rương bỗng truyền ra một mùi hương rất thoảng.

Ngao Thịnh thầm giật mình, mùi hương này rất đặc biệt, tươi mát thanh nhã khiến người khác vừa ngửi đã thấy thích. Hắn nghiêng người xuống nhìn cho rõ, bên trong rương có một cái hang đá nhỏ, bên trong có nước, trên mặt nước lại là ba đóa hoa sen màu xanh đáng vẻ vô cùng xinh đẹp. Ngao Thịnh càng nhìn hoa lòng lại càng da diết nghĩ đến Tương Thanh.

Kim Linh chăm chú quan sát từng biểu cảm trên mặt Ngao Thịnh mà khẽ nhếch mép cười thầm, "Đây là thanh liên vô cùng hiếm có, là lễ vật thứ ba xin được dâng lên Hoàng thượng."

Ngao Thịnh gật gật đầu, cười nói, "Lễ vật này rất hợp ý trăm, đa tạ nam vương."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, Nam vương như đã nhìn ra được điều gì thông qua vẻ mặt vừa nãy của Ngao Thịnh. Còn Ngao Thịnh lại thật tâm rất thích ba đóa sen màu xanh kì lạ kia, biểu hiện vô cùng rõ ràng. Hắn là cố tình hay thật sự do bởi kiếm lòng không đặng?

Tương Thanh trong lòng thoáng có chút lo lắng, nhưng là về chuyện gì thì y lại không rõ được.

Sau khi xem xong hết ba món lễ vật, Ngao Thịnh liền vờ tỏ vẻ hiếu khách nói, "Nếu Nam vương đã đến đây thì hãy ở lại hoàng cung lâu một chút, thăm thú các nơi ở Lạc Đô. Chốc nữa, trăm xin được thiết yến tẩy trần cho Nam vương."

Kim Linh nghe xong, khẽ mỉm cười, "Hoàng Thượng, Kim Linh có một yêu cầu có phần quá đáng, không rõ liệu Hoàng Thượng có đáp ứng không?"

Ngao Thịnh gật gù, "Nếu không tiếp đãi chu đáo thì thật là quá thất lễ. Yêu cầu gì Nam Vương cứ nói."

"Kim Linh cả gan muốn mời Hoàng Thượng dẫn tiểu vương tham quan hoàng cung." Kim Linh đáp.

Ngao Thịnh có chút sững sốt nhưng lại lập tức cười nói, "Đương nhiên là có thể. Sau khi bãi triều trăm sẽ dẫn Nam vương đi, dẫu sao thì hoàng cung cũng chẳng to lớn là bao. Đi một vòng đã hết."

Kim Linh gật gật đầu, tạ ơn Ngao Thịnh.

Tiếp theo sau đó, Ngao Thịnh lại hỏi quần thần còn có chuyện gì bẩm báo không, mọi người đều lắc đầu, hăn liền phẩy tay ra lệnh bãi triều.

Kim Linh cũng không vội ly khai mà nhìn theo hướng Ngao Thịnh bước đi, quả nhiên, liền trông thấy hăn đi vào sau bình phong, vươn tay nắm lấy tay ai đó... Trong nháy mắt, Kim Linh trông thấy một tay áo màu trắng.

.....

"Nha đầu đó không biết là đang âm mưu gì đây." Ngao Thịnh nắm tay Tương Thanh rời khỏi điện kim loan, hiếu kì nói, "Đúng là đồ âm dương quái khí, lại còn đòi đi thăm thú hoàng cung."

Tương Thanh gật gật đầu, "Nàng ta không đơn giản chút nào."

"Aiii." Ngao Thịnh khẽ cười khan, "Chuyện quy thuận vẫn còn chưa đề cập tới, không biết ả đang suy tính gì nữa."

"Lát nữa người dẫn nàng đi thăm hoàng cung, ta sẽ không đi cùng đâu." Tương Thanh bỗng nói.

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, "Dẫn hai ả nha đầu đi thì đâu có vui gì, Thanh à, người hãy đi với ta đi mà."

Tương Thanh thoáng chần chừ, "Vậy người đừng có làm mấy chuyện kỳ quái."

Ngao Thịnh ngẩn ra rồi bỗng bật cười, "Người nghi ngờ cái gì chứ? Thanh à, ta mê đắm người đến thần hồn điên đảo, chuyện này khắp thiên hạ ai mà chả biết chứ. Đã vậy rồi thì ta còn làm gì được nữa?"

Tương Thanh mặt thoáng đỏ lên, rồi bỗng xoay người giăng con gà mái ra khỏi miệng Ngao Ô, quay lưng đi về phía trù phòng.

Ngao Ô lập tức liền đuổi theo, song, đến phút cuối con gà mái nọ vẫn được Tương Thanh cứu sống. Gà ta quả nhiên là gà chuyên dùng đẻ trứng của trù phòng. Tương Thanh lấy một con gà luộc thay vào phần ăn của Ngao Ô. Hồ ta miễn cưỡng nhận lấy rồi lại cong đuôi đi mất dạng.

.....

Khi đã rời khỏi chính điện, sắc mặt Kim Linh vẫn không khá hơn là bao. Ngân Linh cùng tỷ tỷ về phòng thay y phục, chuẩn bị cho yến tiệc và buổi ngao du hoàng cung. Thấy tỷ tỷ lo lắng, Ngân Linh vội hỏi, "Tỷ làm sao thế?"

Kim Linh cau mày, "Ngao Thịnh không tham sắc đẹp, tiền tài hẳn có muôn vạn...đã tâm thì lại quá lớn, khó lòng đối phó được."

Ngân Linh nhỏ giọng lầm bầm, "Không tham sắc đẹp không phải là chuyện tốt sao."

Kim Linh ngoảnh lại nhìn muội muội, "Muội thì biết gì, hẳn càng là một minh quân đạo mạo đứng đắn thì chúng ta lại càng không thể ra tay được....Muội muốn mặc kệ mạng sống của Nam vương sao?"

Ngân Linh cong môi cãi lại, "Nhưng . . . .đêm qua muội có nhìn thấy Thanh phu tử. Người đó trông không tồi chút nào, hơn nữa võ công của y

hình như còn giỏi hơn cả tên hoàng đế đó. Như vậy thì sao có thể bắt được y?"

Kim Linh nhíu mày trầm tư, "Nhất định sẽ có biện pháp. Ta phải thấy được người trông thế nào thì mới tính tiếp được."

"Tỷ tỷ." Ngân Linh đột nhiên nói, "Chúng ta...có thể nói việc này cho Ngao Thịnh biết không? Cầu hẳn giúp chúng ta cứu Nam vương."

Kim Linh nhíu chặt đôi mày, cảnh cáo Ngân Linh, "Ngàn vạn lần muội đừng có lảm mồm lảm miệng! Chuyện Nam vương bị bắt giữ tuyệt đối không được cho bất kì ai biết."

Ngân Linh do dự một chút, gật gật đầu, nhưng hiển nhiên, nàng vẫn không hoàn toàn tán thành.

Kim Linh nhìn muội muội, thở dài, "Ngân Nhi, muội có biết vì sao Nam vương lại sớm thoái vị, cho ta kế thừa không?"

Ngân Linh lắc đầu.

"Điều đó có nghĩa, nếu người có không may chết đi thì cũng sẽ không có gì bất trắc xảy ra." Kim Linh trầm giọng giải thích, "Người muốn nói rằng, nếu như không thể cứu được người thì hãy cứ mặc kệ, trong lòng người, Nam quốc quan trọng hơn cả sinh mạng người."

Ngân Linh gật gù, "Đó là tất nhiên."

Kim Linh nhíu mày, nói tiếp, "Ngao Thịnh là kẻ có dã tâm quá lớn lại rất có tài năng. Muội nghĩ rằng Tư Đồ và Tiểu Hoàng không có năng lực sao?"

Ngân Linh nghe vậy, chột hỏi, "Muội đã rất muốn hỏi tỷ, tại sao lại không nói việc này cho Tư Đồ bang chủ và Tiểu Hoàng tiên sinh biết? Thế

lực của Hắc Vân Bảo lớn mạnh như thế, nhất định sẽ có cách giúp chúng ta mà!"

"Tiểu Hoàng và Ngao Thịnh là thân sinh huynh đệ." Kim Linh đáp, "Nếu chúng ta mở miệng cầu bọn họ, mọi chuyện sẽ rất đơn giản, họ có thể hết mình giúp đỡ. Dựa trên giao tình giữa Nam vương với Ân Tịch Ly, họ nhất định sẽ xuất toàn lực hỗ trợ ta...Nhưng một khi đã cứu được Nam vương về, thì cũng là lúc chúng ta hai tay dâng lên Nam quốc. Đừng quên Nam quốc là tâm huyết suốt cả đời của Nam vương."

Ngân Linh nhíu mày, đắn đo nói, "Chúng ta có thể thương lượng với họ mà."

Kim Linh khẽ cười, cốc vào đầu muội muội, "Nha đầu ngốc, muội quá ngây thơ rồi! Trên đời này, kẻ càng có địa vị cao thì càng coi trọng quyền lực hơn hết thảy! Ngao Thịnh khôn khéo như vậy, hẳn sẽ tận dụng mọi cơ hội để thu phục được Nam quốc."

Ngân Linh e dè nói, "Vậy, nếu bắt cóc Tương Thanh.....biết đâu Ngao Thịnh sẽ trở mặt, nhờ hắn mang binh tấn công Nam quốc thì sao? Chúng ta đánh không lại bọn họ đâu."

Kim Linh cười nhạt, "Cho nên phải xem tình hình thế nào đã . . . . . Ta muốn xem thử xem đến tột cùng Tương Thanh này có bao nhiêu quan trọng với Ngao Thịnh."

Ngân Linh lo lắng, "Tỷ à. . . . ."

"Sao?" Kim Linh nhìn điệu bộ ngập ngừng kia liền hỏi, "Muội muốn nói gì?"

"Muội thắc mắc. . . . . tại sao tỷ lại đưa muội đi theo cùng?" Ngân Linh nói, "Muội không giúp được gì. Với lại, chẳng đời nào tỷ dẫn muội theo là để thăm thú Lạc Đô, phải không?"

Kim Linh trầm mặc một lúc mới âm trầm nói, "Muội cứ làm theo những gì mà ta nói là được rồi. Những chuyện khác không cần hỏi nhiều. Ta tức có biện pháp cứu Nam Vương và bảo toàn Nam quốc."

Ngân Linh gật gật đầu, nhỏ giọng nói, "Muội biết rồi."

Nửa canh giờ sau, Kim Linh cùng Ngân Linh phục sức lộng lẫy, theo chỉ dẫn của thị vệ đã đến được ngự hoa viên. Bên trong hoa viên, đã sẵn bóng hai người, một là Ngao Thịnh, người còn lại là một nam tử thanh tú cao gầy.

Người kia vận bạch y thanh thoát. Kim Linh khẽ nhíu mày, liếc nhìn Ngân Linh đi ở phía sau - Chính là người này sao?

Ngân Linh gật gật đầu -- chính là y.

Kim Linh lại một lần nữa ngẩng đầu, cảm thấy như không thể tin được, bạch y nam tử kia quả rất tuấn tú nhưng không đến mức được gọi là khuynh quốc khuynh thành mị quân họa quốc. Nếu nói một cách chính xác, khi vừa nhìn thấy y lần đầu, chỉ cảm thấy y là người có tài năng chứ không nghĩ rằng y có thể khiến cho nam nhân say mê được...Vả lại, theo Kim Linh biết, kẻ si mê y, không phải chỉ có mỗi Ngao Thịnh.

Kim Linh bỗng cảm thấy sự tình càng lúc càng rắc rối, Ngao Thịnh đối với Tương Thanh xem ra không phải vì đam mê nhan sắc hay đơn thuần chỉ là sự mê luyến nhất thời. Có lẽ đó là cảm tình thật sự. Mà như thế thì sẽ phải tổn hao nhiều công sức hơn.

"Hoàng Thượng." Kim Linh cùng Ngân Linh đi đến trước mặt Ngao Thịnh, chân thành hành lễ. Ngao Thịnh gật gật đầu, "Hai vị muốn đến tham quan nơi nào trước? Hoàng cung nhìn vậy nhưng cũng chỉ là một nơi chán phèo thôi. Ngoài ngự thư phòng thì có các khu biệt cung. Mấy chỗ này chẳng có gì đáng xem cả. Kim loan điện thì khi này hai người cũng đã đến rồi. Còn lại cũng chỉ là ngự hoa viên và thư phòng."

Kim Linh nhìn quanh bốn phía, "Hoàng cung quả nhiên to lớn." tầm mắt lại như lơ đãng lướt qua Tương Thanh, cười hỏi, "Hoàng Thượng, vị này là. . . . ."

"À." Ngao Thịnh cười đáp, "Thanh phu tử của trẫm."

"Sao. . . ." Kim Linh liền thi lễ với Tương Thanh, "Xin chào, Thanh phu tử."

Tương Thanh đáp lễ, mặt không chút biểu tình. Kim Linh càng thêm khó hiểu không rõ vì sao người lạnh lùng như thế có gì tốt để khiến người ta yêu mến được.

Đúng lúc này, Ngao Thịnh bỗng lên tiếng, "Nam vương không biết Thanh sao? Chuyển viếng thăm lần này mục đích không phải là vì y sao?"

Ngao Thịnh vừa dứt lời thì sắc mặt Kim Linh liền thay đổi nhưng lại nhanh chóng che giấu đi. Song, đến khi quay lại nhìn Ngao Thịnh thì lại thấy hắn đang không nhìn mình mà là người đang đứng sau, Ngân Linh. Nàng tự biết mọi chuyện không xong. Chẳng cần nhìn thì Kim Linh cũng rõ, giờ khắc này ắt hẳn muội muội kia mặt đang đầy vẻ hoảng sợ. Còn tên Ngao Thịnh này thì lại đang nhìn nàng đầy cười đầy quý dị - quả nhiên là đã biết rồi!

Kim Linh âm thầm kêu khổ, lúc này khi ở chính điện, nàng đã bị dáng vẻ của Ngao Thịnh lừa. Biểu hiện của hắn tuy rất nhạy bén nhưng vẫn giấu đi hơn một nửa vẻ tinh khôn lợi hại. Vì thế mà nàng mới lơ là phòng bị. Xem ra, ngay từ lúc nàng bước vào chính điện thì Ngao Thịnh cũng đã âm thầm lên kế hoạch đối phó nàng rồi.

Ngao Thịnh lạnh lùng cười nhạt. Hắn sở dĩ hỏi như thế là vì cảm thấy sự tình có chút kỳ hoặc, cũng vì thế nên đã cố ý thăm dò, nhìn nét mặt đầy sợ hãi của nha đầu muội muội kia thì quả nhiên mục đích đến đây của chúng là vì Tương Thanh, hơn nữa còn mang theo ý bất lợi.

Ngao Thịnh chợt thấy tức giận vô cớ nhưng ngoài mặt vẫn đăm nhiên cười "Nam vương. . . . trẫm có điều muốn nói."

"Xin Hoàng Thượng chỉ giáo." Kim Linh cố gắng kiềm chế, tuyệt không để khí thế của Ngao Thịnh áp bách.

Ngao Thịnh vươn tay nắm lấy tay Tương Thanh.

Tương Thanh ngẩn ra nhìn Ngao Thịnh. Lúc này hẳn lại nói đầy quyết tuyệt, "Thanh là bảo vật của Ngao Thịnh trẫm . . . Đừng nói một Nam quốc, dù có là mười Nam quốc, thì cũng chẳng so được với y."

Kim Linh sắc mặt khẽ biến.

Ngao Thịnh lại tiêu sái cười, "Trẫm không biết lý do vì sao Nam vương đến đây, nhưng có một số việc phải nói cho rõ ràng để tránh những phiền toái không cần thiết. Dù sao thì Nam vương cũng sẽ ở lại đây vài ngày, nên hãy cứ chậm rãi mà cân nhắc cho kỹ càng."

Kim Linh cố bày ra một nụ cười, nói với Ngao Thịnh, "Kim Linh đã biết, đa tạ Hoàng Thượng chỉ bảo."

"Không có gì." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Hoàng cung chẳng có gì đáng xem cả. . . Không biết Nam vương có đủ dũng khí để đến thăm quan một vòng quân doanh của trẫm không?"

Kim Linh mỉm cười gật đầu, lòng lại không ngừng cười nhạt - Ngao Thịnh hẳn là đang cố thị uy với nàng đây mà - "Đó đúng là phần phước của Kim Linh rồi, xin Hoàng thượng dẫn đường!"

Ngao Thịnh cười gờm, rồi lại nắm lấy tay Tương Thanh, thẳng hướng đến đại bản doanh của Tống Hiếu, vừa đi vừa cùng Tương Thanh nói chuyện phiếm, hỏi những câu tán mạn như, tối nay muốn ăn gì, hay trong

nhà đạo này có gì vui không. Tuy chỉ là những lời nói ngẫu nhiên thảng hoặc nhưng lại căng đầy vẻ sùng nịch yêu thương.

Kim Linh cùng Ngân Linh đi ở phía sau nhìn cảnh tình nồng kia mà mỗi người một suy nghĩ. Kim Linh thì không ngừng đoán thử xem lời nào của Ngao Thịnh đâu là thật đâu là giả. Còn Ngân Linh tuy vẫn chưa tiêu tan cơn kinh hãi vừa rồi, nhưng lại bị những lời nói kia của Ngao Thịnh làm cho cảm động mà thầm khen - đường đường một đấng đế vương mà lại có thể nghĩa nặng tình sâu như thế.

Vì có hai người đi ở sau lưng vọng mắt nhìn mà Tương Thanh có chút không được tự nhiên. Y vốn là người hướng nội, lúc nào cũng âm trầm điềm đạm nên không quen như thế. Trong khi Ngao Thịnh lại rất hào hứng nhiệt tình, hoàn toàn không chút che dấu cảm tình dành cho Tương Thanh.

Đang đi, Ngao Thịnh đột ngột quay đầu lại nhìn Ngân Linh, cười mà rằng, "Trẫm đã cho người mời đoàn hát đến."

Ngân Linh ngẩn ra nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh âm đạm cười, "Tối qua không phải cô nương muốn xem hát sao? Hôm nay trẫm cho vời đoán hát đến là vì cô đấy. Một vạn lượng cùng một đỉnh vàng, hoàn toàn dư dả mà nhỉ."

Ngân Linh đỏ mặt, cúi đầu không nói, Ngao Thịnh lại cười mà quay người đi tiếp.

Kim Linh nhìn vẻ mặt kia của Ngân Linh, trong lòng không ngừng lo lắng - Ngao Thịnh này rất đa mưu, hẳn hẳn là muốn lợi dụng Ngân Linh để điều tra sự tình.

Ngao Thịnh vừa quay mặt đi, sắc mặt liền lập tức trở nên lạnh lùng âm trầm - Các người mang tâm tạo phản thì trẫm đây còn hiền từ tha cho một

đường sống, nhưng nếu như đã có ý đồ không tốt đối với Thanh thì trẫm sẽ khiến cho hai ả nha đầu chết tiệt các người phải hối hận cả đời.

Tương Thanh một bên nhìn, lòng thừa biết Ngao Thịnh nhà y là kẻ hẹp hòi, nên thế nào cũng sẽ bày trò trên cột. Song, chẳng hiểu vì sao khi thấy hấn trưng vẻ mặt thân thiện ra với Ngân Linh thì lại chợt thấy có chút khó chịu.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

78.79.80.81

78 / Ủ thì, ghen

NGAO THỊNH VÀ TƯƠNG THANH dẫn theo Kim Linh cùng Ngân Linh đi đến nơi đóng quân của đại bản doanh nằm ở phía tây bắc hoàng cung. Trong quân doanh, hơn một nửa quan quân là binh mã của Ngao Thịnh ngày trước, tổng cộng có hơn hai mươi vạn, có thể nói đó là một đội quân hoàn mỹ.

Hiện tại là buổi sáng, quân doanh đang lúc thao diễn, mấy chục vạn nhân mã cùng luyện công dưới sự chỉ dẫn của Tổng Hiếu, từng động tác dứt khoát nhịp nhàng lại đều đặn, khẩu hiệu được hô hào một cách khí thế, khiến người nghe rúng động không thôi.

Vừa nhìn thấy Ngao Thịnh xuất hiện, tất cả nhất tề quỳ xuống hành lễ, nhưng Ngao Thịnh đã nhanh vẫy tay từ chối, "Mọi người cứ tiếp tục, trẫm chỉ đến xem qua một chút thôi."

Quân binh tiếp tục thao luyện.

Vương Trung Nghĩa đứng ở một bên luyện công, tay vừa vung thì đã biến đổi sang chiêu thức khác vô cùng tinh diệu. Tương Thanh nhìn mà có chút giật mình, đường quyền đầy địch thị là chiêu thức của Tu La Môn Tần Vọng Thiên...y đã dạy cho Vương Trung Nghĩa món võ này khi nào?

Vương Trung Nghĩa vừa xuất chiêu thì đã lợi hại vô cùng. Đây chính là công mà gã nhận được khi làm chân sai vặt cho Tần Vọng Thiên. Mỗi ngày gã đều chăm chỉ luyện tập, sớm đã ghi tạc vào lòng từng động tác một. Gã

vốn khí lực dồi dào nên chỉ cần một chiêu chưởng tay vào đá này thôi đã khiến cho cả bức tường đổ sập.

"Vương tiên phong, công phu thật lợi hại!" Chúng tướng sĩ nhiệt liệt vỗ tay khen ngợi.

Ngao Thịnh thoáng liếc nhìn Tương Thanh, thầm khen gã Vương Trung Nghĩa này rất có tiền đồ.

Kim Linh bởi vì sự việc Vương Trung Nghĩa ở trên chính điện giúp Ngao Thịnh giải vây mà đối gã có vài phần kính trọng, cảm thấy gã là kẻ tuy vẻ ngoài thô lỗ nhưng lại rất có tài năng lẫn sự sâu sắc trong tâm hồn, nay lại không ngờ được gã còn giỏi võ đến thế....Một nhân tài như thế mà chỉ là một phó tướng? - Kim Linh đảo mắt quan sát Tống Hiếu. Tống Hiếu tướng mạo xuất chúng, dáng người cao ngất, toàn thân đều toát ra khí chất của một vị đại tướng. Kim Linh nhíu mày nghĩ - Thịnh Thanh quả là một nước lớn mạnh, nhân tài nhiều như lá thu, càng vì thế mà lại càng thấy khó lòng đối phó với Ngao Thịnh.

Cả ba đi thêm một vòng, tình cờ trông thấy Trâu Viễn đang cùng hạ cấp tính toán lương thảo và binh khí, thậm chí còn thảo luận chuyện mang cung nỏ mới sáng tạo ra mà cất vào kho.

Nhác thấy bóng dáng Ngao Thịnh, Trâu Viễn vội vã hành lễ, song Ngao Thịnh lại xua tay miễn, "Trang bị đầy đủ cả chứ?"

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, tất cả đều đã xong." Trâu Viễn tự tin đáp.

Ngao Thịnh gật đầu, lúc này, Ngân Linh lại chột lên tiếng hỏi, "Hoàng Thượng, Thịnh Thanh có nữ binh không?"

Ngao Thịnh ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Ngân Linh, cười nói, "Không có....Hắn là ở Nam quốc tất cả đều là nữ binh?"

Ngân Linh tự hào đáp, "Đúng vậy. Nam quốc chỉ có nữ nhi thôi. Tất cả đều là do Nam vương ngày trước lập ra. Họ có thể chiến đấu vô cùng dũng mãnh, tuyệt đối không thua kém nam nhân."

Ngao Thịnh gật đầu, lời nói có chút ý trêu chọc, "Nam quốc nhiều nữ nhi, còn Thịnh Thanh lại đông đảo nam nhân, nếu có thể hòa trộn lại, kết tóc se tơ với nhau thì tốt rồi. Như thế thì các cô nương kia đều sẽ có người chăm sóc, còn nhóm quan binh này cũng sẽ trở nên ngoan hiền nho nhã hơn."

Ngao Thịnh lời nói đầy ẩn ý, Kim Linh vừa nghe thì liền hiểu, nên chỉ cười nhạt đáp, "Nữ nhi Nam quốc điêu ngoa quật cường, hoàn toàn không thể quản giáo được thì làm sao có thể so sánh với các cô nương người Hán dịu dàng thướt tha như nước....Chỉ e là nam nhân Trung Nguyên sẽ chệch bại thôi."

Ngân Linh bất mãn nhìn Kim Linh. Dẫu sao cũng là tâm tính hài tử, có chút hiếu thắng nên âm thầm phản đối - Nữ nhi Nam quốc làm sao lại thua kém cô nương nhà Hán cho được?

Ngao Thịnh lại chỉ cười, nói vắn lại, "Dịu dàng như nước có cái hay của dịu dàng như nước, còn điêu ngoa tùy hứng cũng có sự đáng yêu của điêu ngoa tùy hứng....Ta thích người có cá tính một chút."

Ngao Thịnh ý là muốn ám chỉ Tương Thanh, nhưng Ngân Linh lại thoáng chốc đỏ mặt. Tương Thanh đứng ở một bên nhìn, trong lòng chợt thấy không vui, lại còn chẳng muốn trông thấy cảnh này tí nào, nên đành quay lưng đi. Chính y cũng chẳng rõ là mình mất hứng vì cái gì, nói tóm lại là thấy rất chướng mắt.

Ngao Thịnh một đường cùng Kim Linh âm thầm giằng co nhau, chẳng nghe thấy Tương Thanh nói năng gì, nên ngoảnh sang xem xét, ai ngờ, y chỉ đứng cúi đầu, tâm tình tựa hồ không vui, lại còn có chút buồn bực bức bối.

Kim Linh nhìn cả hai người họ mà cười thầm, chuyển hướng dò hỏi Tương Thanh, "Thế có Thanh phu tử thì sao? Ngài thích nữ nhi dịu dàng hay có cá tính?"

Tương Thanh quay đầu lại nhìn Kim Linh, lạnh nhạt đáp, "Tính cách chỉ là thứ yếu, quan trọng phải là tâm địa thiện lương, thẳng thắn chân thành, không gian dối."

Ngao Thịnh thiếu chút nữa bật cười ra tiếng - Hôm nay Thanh của hắn có vẻ không vui rồi, lời nói cũng chẳng nể nang ai.

Kim Linh bị Tương Thanh làm cho cứng miệng, thầm nghĩ - Tên này cũng lợi hại nhỉ. Vốn cứ ngỡ chỉ là một bình hoa biết đi, ai ngờ lại đáng gờm như thế.

Ngân Linh nghe xong, khẽ gật gù tán đồng, "Nói rất hay. Tính cách không trọng yếu, quan trọng nhất phải là một người tốt. Phẩm chất thì vẫn hơn vẻ ngoài, gia cảnh mà."

Tương Thanh có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn Ngân Linh. Nha đầu kia đúng là lòng dạ thẳng ngay, chỉ cười hiền lành đáp lại, "Tiểu thư nói phải lắm."

Ngân Linh lần đầu trông thấy Tương Thanh cười... Nụ cười tuy ngắn ngủi nhạt nhòa nhưng lại xuất phát từ nội tâm, không có lấy nửa phần gian dối, khiến người khác cảm thấy ấm áp tận đáy lòng. Ngân Linh theo bản năng mà nhoén miệng cười theo, càng lúc càng có hảo cảm với Tương Thanh. Trong khi đó Kim Linh lại thấy lo lắng - lẽ nào Ngao Thịnh và Tương Thanh đều nhắm vào Ngân Linh, hay là cả hai còn có mục đích gì khác?

Ngao Thịnh thì lại nhú mày. . . . . Tương Thanh chỉ cần liếc mắt nhìn người khác nhiều một chút thôi thì hắn đã không chịu nổi rồi chứ đừng nói là cười với một nha đầu, nên chột thấy khó chịu vô cùng.

Một lúc sau, khi tất cả đều đã đi đến tường thành rồi vòng lại bản doanh, Ngao Thịnh thấy thời gian không còn sớm nữa, bèn nói, "Có lẽ hai vị nên về phòng nghỉ ngơi để chuẩn bị cho tửu yếu tối nay thôi."

Kim Linh cùng Ngân Linh đều gật đầu, cáo từ ly khai.

Hai người vừa đi khỏi, Ngao Thịnh liền quay đầu lại nhìn Tương Thanh, chỉ thấy vẻ mặt Tương Thanh có chút đăm chiêu, Ngao Thịnh liền hỏi, "Thanh phu tử, chẳng hay phu tử thích người dịu dàng hay là có cá tính a?"

Tương Thanh hé môi định nói gì đó nhưng rồi lại trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, sau lại bắt chước theo dáng vẻ của hắn, bất mãn đáp, "Dịu dàng có cái hay của dịu dàng, còn cá tính có nét đáng yêu của cá tính. Ta biết là người thích người có cá tính rồi!" Dứt lời liền xoay lưng đi thẳng một nước.

Ngao Thịnh bị Tương Thanh làm cho đơ người ra. Hắn vốn vì ghen tuông mà định bụng nói đôi ba câu chọc y giải buồn, nhưng ai dè đâu hôm nay Tương Thanh nói chuyện không nề tình, tựa như là đang tức tối chuyện gì đó lắm. Dẫn đo suy nghĩ một hồi, Ngao Thịnh đột ngột giật mình thông suốt, trong đầu hiện lên một chữ to tổ tướng - GHEN.

Ngao Thịnh trong lòng mừng như điên như dại, càng ngẫm lại phản ứng của Tương Thanh khi hắn chọc ghẹo Ngân Linh thì càng cảm thấy chuyện ghen hờn này đáng lắm chứ. Ngao Thịnh nhịn không được mà nhếch môi khoái trá cười, vội cất bước đuổi theo nhìn cho rõ mặt Tương Thanh. Quả đúng là y không vui rồi.

Ngao Thịnh lại bắt đầu nổi cơn đũa dai mà rằng, "Thanh này, người cảm thấy nha đầu Ngân Linh đó thế nào?"

Tương Thanh liếc hắn một cái, "Thế nào là thế nào?"

Ngao Thịnh hứng chí cười, "Ta cảm thấy nha đầu đó không tồi a, tối hôm qua còn thấy cô ta hung dữ, nay lại thấy bản tính vốn không xấu, còn rất

thú vị nữa."

Tương Thanh không nói, chỉ gật gù, trầm giọng đáp đầy lạnh nhạt, "Ừm."

Ngao Thịnh ngăm Tương Thanh, dợm ý, "Hay là khi đi thăm án chúng ta đưa cô ta đi cùng?"

Tương Thanh giật mình, khó chịu lườm Ngao Thịnh, "Người với cô nương ấy đi đi, ta không đi." Nói xong, xoay người đi một mạch.

Ngao Thịnh vui đến nỗi miệng ngoác cả ra. Thanh đã thật sự vì hấn mà ghen mà hờn rồi. Ngao Thịnh coi như đã tận kiếp khổ. Thật là không uống phí cảm tình lưu luyện say mê này. Thịnh ta vội chạy rượt theo, nắm lấy tay Tương Thanh mà lớn tiếng nói, "Thanh à, người đang ghen!"

Tương Thanh ngây ra một lúc rồi trừng mắt liếc Ngao Thịnh, "Đừng có nói bậy!"

"Ta nào có?" Ngao Thịnh sung sướng cười, "Ta chú ý đến người khác, người liền không vui. Thấy ta quan tâm tới nha đầu kia, trong lòng người khó chịu? Cảm thấy vừa tức vừa giận vừa chướng mắt, phải không nào?"

Tương Thanh cảm thấy mỗi lời Ngao Thịnh nói đều rất đúng, hoàn toàn giống hệt cảm xúc của y lúc này nhưng không hiểu sao càng nghe càng thấy tức nên chỉ im lặng không thềm đáp.

Ngao Thịnh biết Tương Thanh sẽ không cãi lại, nhưng y càng không biện minh thì càng tỏ vẻ ưng thuận cam chịu.

Ngao Thịnh đột nhiên quay về phía ba quân tướng sĩ mà hét lớn, "Trẫm hôm nay rất vui, tất cả mọi người đều có thưởng!"

"Hoan hô. . . . ." Chúng tướng nhiệt liệt hưởng ứng. Ngao Thịnh bị Tương Thanh túm tay áo lôi đi, hoảng loạn nói, "Người lại nổi cơn điên gì hả!"

"Người mà ta yêu đến chết đi sống lại hôm nay vì ta mà nổi cơn ghen. Thanh à, trừ bỏ cái lần người quay trở về kia thì đây là lần ta thấy vui sướng nhất!" Ngao Thịnh nói một tràng dài, "Hôm nay, ta phải mở tiệc chiêu đãi quần thần, sau đó tuyên bố hai ta thành thân rồi phong người làm hoàng hậu của ta!"

Tương Thanh xanh mặt lờm Ngao Thịnh, "Người đi mà nổi điên một mình đi. Ta về đây." Nói rồi vội vã xoay lưng.

Ngao Thịnh xông lên kéo Tương Thanh vào một ngõ nhỏ.

Trong hoàng cung có rất nhiều tường cao cùng ngõ hẹp, Tương Thanh không chút phòng bị đã bị Ngao Thịnh đè ép vào tường. Ngao Thịnh xấn lên hôn vào môi y thăm thiết.

Tương Thanh dùng sức đẩy Ngao Thịnh ra, cả giận quát, "Thương thế của ta đã khỏi, còn làm càn nữa thì đừng trách ta động tay đánh người."

Ngao Thịnh liếm liếm môi, nói, "Nói một đấng nghĩ một nẻo. Người sớm đã rung động rồi. Đã ghen thì còn thẹn thùng làm gì? Rõ ràng hai ta cũng đã lên giường rồi. Chúng ta sớm đã vĩnh kết đồng tâm rồi!"

"Người đừng nói bậy!" Tương Thanh lờm Ngao Thịnh, "Ta đâu có thừa nhận!"

Ngao Thịnh lại lần nữa xông lên ôm lấy Tương Thanh, cắn vành tai y mà rằng, "Thanh ơi, sao người cứ ngượng ngùng mãi thế, đến khi nào thì mới bằng lòng gật đầu đây a? Vì sao mà người cứ mãi đối nghịch lòng mình, khác nào hại chết người. Ta chờ không kịp nữa rồi. Muốn người muốn đến phát điên lên được."

Tương Thanh bị Ngao Thịnh ôm trọn vào lòng. Bỗng đúng lúc này lại chợt nghe thấy có tiếng bước chân, Tương Thanh vội đẩy Ngao Thịnh ra nhưng sói ta lại không chịu buông tay, cố chấp mà ôm mà hôn. Cuối cùng, Tương Thanh giận quá, giằng người đẩy hẳn ra lại còn bồi thêm cho một cước.

Ngao Thịnh lui ra từng bước, đồng thời, có hai người đi từ đầu ngõ vào. Đối phương không ai xa lạ mà là Tề Tán và Đặng Tử Minh. Hai người đương lúc vừa đi vừa tán gẫu thì tình cờ trông thấy Ngao Thịnh và Tương Thanh đang mắt to trừng mắt nhỏ, tựa hồ là đang đấu định lực, nên theo bản năng mà dừng bước.

Đặng Tử Minh mỉm cười lắc đầu, Tề Tán thì lại là nhú nhú mày, y nhiều ngày không vào cung nên cũng không gặp được Tương Thanh, nay lại thấy Tương Thanh vẫn khỏe mạnh nhưng lại gầy đi so với trước kia. Thấy y tóc có hơi rối, cổ áo lại xốc xếch, lại còn giận dữ trừng mắt lườm Ngao Thịnh trong khi người kia lại dăm dăm nhìn lại, ánh mắt này...vừa nhìn thôi cũng hiểu sói kia vừa mới làm gì.

Tương Thanh xoay mặt lại nhìn Đặng Tử Minh và Tề Tán, hai người vội đánh trống lảng ngó sang nơi khác. Ngao Thịnh nhanh lướt qua cả hai rồi lại ngoảnh đầu nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y mặt đầy tức giận lườm hẳn một cái rõ dài rồi xoay lưng đi mất.

Ngao Thịnh sờ sờ cằm, âm thầm tính toán - người cứ kèn cựa thế đi, đêm nay ta nhất định sẽ ăn sạch người cho biết!

Đặng Tử Minh và Tề Tán khi đã thấy Tương Thanh đi rồi mới dám bước đến hành lễ với Ngao Thịnh, Ngao Thịnh phẩy phẩy tay nói, "Hai khanh tới rất vừa lúc, trăm có chuyện muốn hai khanh làm."

Hai người liếc nhìn nhau rồi cẩn thận lắng nghe Ngao Thịnh phân phó.

"Chắc hai khanh đều đã nhìn ra ý đồ của Kim Linh?" Ngao Thịnh khẽ hỏi.

Tề Tán và Đặng Tử Minh gật gật đầu. Cả hai đều có mặt ở đại điện sáng nay, với lại hai người đều là bậc hồ ly lão làng nên hiển nhiên đã nhìn ra được.

Ngao Thịnh đắn đo một lúc mới nói, "Trẫm vừa mới thử thăm dò, phát hiện cả hai người kia đều đang cật lực giấu diếm điều gì đó...đặc biệt, mục đích của họ là Tương Thanh."

Tề Tán chau mày, thoáng có chút khẩn trương. Thần sắc kia không tránh ánh mắt sắc bén của Ngao Thịnh. Ngao Thịnh hí mắt nhìn, Tề Tán lập tức thu lại vẻ bối rối kia, vội nói, "Kỳ thật việc phụ thân thần tạo phản, phần nào nguyên do cũng vì Thanh phu tử..."

Ngao Thịnh gật gù, "Cho nên trẫm muốn hai khanh đi điều tra thử xem ở Nam quốc có xảy ra biếm loạn gì mà chúng ta không biết hay không."

Đặng Tử Minh và Tề Tán đều gật đầu. Ngao Thịnh lại hỏi Đặng Tử Minh, "Đặng tướng quân nhiều năm sống ở biển khơi. . . .Bồn thanh liên kia hẳn là đã từng nghe nói tới?"

Đặng Tử Minh gật đầu, "Đã từng nghe. Thanh liên đó khó lòng mà tìm được."

Ngao Thịnh nhíu mày, "Thanh liên đó có gì đáng ngại không?"

Đặng Tử Minh suy ngẫm một lúc mới đáp, "Có lẽ phải tỉ mỉ quan sát thì thần mới biết được. Song....thanh liên là bảo vật thế gian hiếm thấy nên chắc là rất khó nuôi dưỡng."

Ngao Thịnh khẽ cười, lẩm nhẩm trong miệng, "Chiều chuộng còn không dễ thì nói chi đến nuôi dưỡng."

"Sao ạ?" Đặng Tử Minh khó hiểu.

"Không có gì, hai người quay về chuẩn bị cho tửu yến tối nay đi." Ngao Thịnh khoát tay, "Trẫm đi trước, lát nữa gặp." Dứt lời liền vội vã xoay người chạy theo hướng Tương Thanh đã đi.

Tương Thanh một mình quay về biệt viện, mặt thì nóng bừng...lòng lại không ngừng tự hỏi - lẽ nào những gì Ngao Thịnh nói là thật, y như thế là ghen sao?

Kỳ thật, Tương Thanh cũng rõ, không phải là y không có cảm giác gì với Ngao Thịnh, chẳng qua là vì y cố gắng áp chế thứ cảm xúc ấy, để nó không có cơ hội tiến thêm một bước....Nhưng có một số chuyện, không phải nói khắc chế là có thể không xảy ra được.

Đương lúc miên man suy nghĩ, Tương Thanh cũng vừa hay bước đến trước cửa viện, đúng lúc bắt gặp cảnh Mộc Lăng cùng Ngao Ô đang ngồi xổm trong sân, hai mắt mở to mà nhìn vào thủy hang kia. Bên trong thủy hang chính là thanh liên hiếm thấy khó tìm nọ.

Tương Thanh vốn trong lòng đang rối bời nhưng khi nhìn thấy cảnh Mộc Lăng cùng Ngao Ô tròn xoe hai mắt nhìn đăm đăm vào thủy hang thì không nhìn được mà bật cười.

Mộc Lăng cùng Ngao Ô đồng thời xoay mặt lại, vừa thấy Tương Thanh, hồ ta đã vui mừng chạy đến cọ cọ vào người Tương Thanh. Tương Thanh vỗ vỗ lưng hổ, "Đây là thanh liên ư? Lần đầu ta được nhìn thấy có thứ như thế trên đời đây."

Mộc Lăng xoa xoa cằm, nhú mào nói, "Ai nha, người trong thiên hạ đều nói, độc nhất là lòng dạ nhi nữ, người càng đẹp thì càng khác nào loài rắn rết a. Xem ra một chút cũng không nói điều a."

Tương Thanh sững sốt, đi đến bên Mộc Lăng, "Huynh nói sao cơ?"

Mộc Lăng chỉ chỉ bồn thanh liên nọ, "Tiểu Thanh à, người và Ngao Thịnh phải cảm tạ ta thế nào đây? May mà ta đã phát hiện ra bí mật vô cùng đáng sợ của thanh liên này đó nha, nếu không thì hai người sẽ phải chịu khổ dài dài rồi!"

---

79 / hạ độc

"THANH LIÊN NÀY CÓ BÍ MẬT GÌ CỜ?" Tương Thanh tò mò đến ngồi xuống bên cạnh Mộc Lăng.

Mộc Lăng tặc tặc lưỡi. Đúng lúc này, Ngao Thịnh cũng dợm bước đến, tình cờ thấy được cảnh Tương Thanh và Mộc Lăng đang ngồi xõm trên đất, mắt lại mở chăm chăm ngó nghiêng bồn thanh liên, chợt cảm thấy đáng yêu vô cùng, bèn đi nhanh đến, "Hoa này đúng là khó lòng có được." vừa nói vừa vươn tay định chạm vào hoa.

"Đừng có đụng vào nó!" Mộc Lăng đột ngột hét lớn khiến Ngao Thịnh giật mình rút tay lại, nhìn hăn đầy khó hiểu.

Mộc Lăng híp mắt nhìn ra vẻ ta đây lắm, "Ta biết thế nào người cũng ngứa tay đi sờ vào nó mà!"

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Thanh liên này thì có vấn đề gì chứ?"

"Vấn đề rất rất lớn luôn đấy." Mộc Lăng xắn tay áo lên, nhặt một nhánh cây vụn gần đấy rồi vẩy tay bảo Ngao Thịnh và Tương Thanh kê sát vào một chút, sau đấy lại lấy một cái hộp nhỏ từ trong ngực áo ra.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh kê sát người lại nhìn. Tương Thanh nhận ra chiếc hộp kia là thứ Mộc Lăng đã dùng đến khi chữa bệnh trước đây, bên trong chính là cỗ vương (vua của các loài sâu/sâu trùn).

"Đây không phải là. . . . ."

"Đúng vậy." Mộc Lăng gật gật đầu, "Lúc trước vì ốm đói nên nó bé tí, nhưng vì nuôi đã được vài năm, mỗi ngày đều cho ăn nên giờ lại mập ra."

Mộc Lăng đặt hộp gỗ lên bàn rồi lại lấy nhánh cây khều nhẹ vào đóa thanh liên...nhấn hoa chìm vào trong nước.

Tương Thanh và Ngao Thịnh chăm chú nhìn cho đến nhìn thanh liên nổi bọt khí lên.

Một vài sợi tơ trắng chui từ trong hoa ra. Tơ vừa mỏng vừa dài, nếu nhìn không kĩ thì sẽ không cách nào phát hiện ra được. Trông chúng chẳng khác nào loại tằm tơ thông thường....Chốc sau, lại có thêm những sợi tơ khác bung ra, tất cả chúng đều như có sinh mệnh, nhẹ nhàng lay động trong nước.

Ngao Thịnh và Tương Thanh cau mày, Ngao Thịnh lạ lẫm hỏi, "Đây là cái gì?"

Mộc Lăng chớp chớp mắt đáp, "Cổ trùng."

Ngao Thịnh vừa nghe xong lại chột rùng mình, may mà lúc này không chạm vào hoa nếu không thì đã bị thứ kinh khủng kia cắn rồi.

"Đây là loại cổ trùng gì?" Tương Thanh lo lắng hỏi.

"Tuyến cổ." Mộc Lăng nhún nhún vai, "Là loại cổ trùng đáng sợ nhất."

"Tiên cô?" Tương Thanh và Ngao Thịnh cùng lúc cất tiếng hỏi, cả biểu cảm lẫn ngữ điệu đều giống hệt nhau. Mộc Lăng điên tiết quát, "Tiên cô gì mà tiên cô? Là Tuyến cổ!" [1]

Đôi bạn Thịnh Thanh nhìn nhau rồi ngoan ngoãn im lặng chờ nghe Mộc Lăng giải thích.

"Hai người chắc đều đã từng coi múa rối rồi nhỉ?" Mộc Lăng hỏi.

Thịnh Thanh gật gật đầu. Những con rối gỗ được nghệ nhân điều khiển bằng cách buộc những sợi cước mảnh lên trên thân, khống chế từng hành động của rối nhằm biểu diễn một vở kịch ngắn, đây là loại hình giải trí rất thịnh hành ở phía Nam.

"Loại tuyến cổ này rất nguy hiểm." Mộc Lăng giải thích, "Nếu bất cẩn chạm tay vào đóa thanh liên kia thì sâu sẽ lập tức chui tọt vào trong thân thể, sau đó sẽ lan rộng ra khắp người, bu quanh huyết quản, đến lúc đó người bị hại sẽ giống như là những con rối bị buộc dây, hoàn toàn không còn đủ sức tự điều khiển bản thân nữa."

"Đúng là ả nữ nhi độc ác." Ngao Thịnh nhíu mày giận dữ, "Dám dùng thứ trùng gớm ghiếc này mà đầu độc ta, ta không chém ả không được mà."

"Đừng nóng mà!" Tương Thanh giữ tay Ngao Thịnh lại, nhẹ nhàng khuyên nhủ, "Chúng ta không có chứng cứ, người đi chất vấn cô ta, cô ta không nhận thì sao?"

Ngao Thịnh càng nhíu chặt mày hơn, đứng ở một bên âm thầm chửi rủa - nếu lúc này hấn chạm vào hoa kia thì sẽ không điều khiển được bản thân, ra tay đánh Thanh của hấn, kia chẳng phải là đau đớn hơn cả chết sao?!

Mộc Lăng thấy hai người đều khó xử, bèn nói, "Đây chính đồ tốt nha, hai người có cần không? Không thì cho ta, ta mang cho cổ vương ăn!"

Tương Thanh và Ngao Thịnh quay lại nhìn, Mộc Lăng đã nhanh tay mà bứt tất cả tuyến cổ ra, khoảng chừng hơn mười dây mảnh dài, sau đó thì quấn vào nhánh cây tựa như người ta vấn tóc, đoạn lại mở nắp hộp đựng cổ vương ra, thả tất cả tuyến cổ vào.

Thịnh Thanh nhón người nhìn vào bên trong hộp gỗ, chỉ thấy bên trong là một con trùng béo tròn đang nằm thở phì phà phì phò, cả người nó là

những ngón to ục ịch, khiến người ta vừa nhìn là đã rợn hết da gà lên.

Mộc Lăng dùng nhánh cây chọt chọt vào bụng cổ vương, "Này cục cưng, ăn đi con, bổ lắm đấy!"

Cổ vương xê dịch thân mình, đám tuyến cổ như cảm nhận được độc khí trên người cổ vương mà càng thêm quấn chặt lại vào nhau như muốn đào thoát đi, nhưng cổ vương nọ đã háu tấu bò lại há mồm ra nuốt sạch đám tuyến cổ trông như sợi mì kia.

Mộc Lăng mỉm cười đóng nắp hộp rồi bỏ vào lại trong áo.

Ngao Thịnh nhíu mày, "Cổ vương ăn mấy thứ đó vô không bị ngộ độc hả?"

Mộc Lăng nhướng mày, "Cái này gọi là lấy độc dưỡng độc, độc tính của cổ vương có được đều là vì nó hấp thu huyết độc từ những loài cổ trùng khác! Ăn tuyến cổ so ra còn bổ hơn cả việc phải tiêu hóa mấy trăm con rết độc đấy chứ!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh chỉ còn biết gật gù cười gượng, "Vậ à. . ."

"Thanh liên này tuy đẹp nhưng lại chỉ dùng nuôi cổ trùng, vô cùng yêu tà, hay là ta thay hai người xử lý nó cho, nha?" Mộc Lăng cười tủm tỉm.

Thịnh Thanh đều bằng lòng gật gù, "Cứ mang đi mà vỗ béo cổ vương, độc với độc, hợp nhau lắm."

Mộc Lăng trừng mắt nhìn đôi bạn kia một cái rồi lại cẩn thận ngắt thanh liên xuống.

"Đúng rồi Mộc Lăng huynh." Tương Thanh đột nhiên hỏi, "Người hạ cổ phải làm thế nào để khống chế tuyến cổ?"

Mộc Lăng nhìn cả hai, "Hai người muốn tương kế tựu kế?"

Tương Thanh gật gật đầu, "Có cần phải dùng khâu lệnh để điều khiển tuyến cổ không?"

"Umm. . . . ." Mộc Lăng xoa xoa cằm, "Kẻ hạ cổ sẽ đeo một chiếc tiểu cổ oa(chuông gọi sâu), trên oa sẽ quấn đầy tơ tuyến cổ, thông qua đó mà thao túng người bị trúng cổ. Đến lúc đó, tiểu cổ oa dao động thế nào thì người kia sẽ làm y chang nấy."

"À . . . . ." Tương Thanh dẫn đo, "Như vậy thì sẽ khó giả vờ lắm."

"Thanh à, bỏ đi." Ngao Thịnh lên tiếng, "Tôi gì phải phối hợp diễn trò với ả nha đầu đó?"

"Không phải." Tương Thanh trầm ngâm nói, "Người nghĩ đi, nếu cô ta đã có tâm muốn hại người thì thế nào cũng đã vạch sẵn những kế hoạch khác, như vậy lại càng khó lòng phòng bị. Nói không chừng cô ta sẽ có cơ hội thành công. Chuyện đã như vậy thì sao ta lại không tương kế tựu kế. Một là, khi Kim Linh đã nghĩ người trúng cổ trùng thì sẽ không ám hại người nữa. Hai là, tìm hiểu xem mục đích chân chính của cô ta là gì."

Ngao Thịnh cảm thấy vô cùng có lý, liền ngoảnh lại nhìn Mộc Lăng, "Nếu như lỡ bị tuyến cổ cắn thì có biểu hiện gì đặc trưng không?"

"À, nơi bị cắn sẽ có vết đỏ." Mộc Lăng cười đáp, "Phạm vi hoạt động của tuyến cổ cũng chỉ có giới hạn thôi. Nếu nó cắn tay trái của người thì chỉ có cái tay đó là bị khống chế thôi."

"Thế có khống chế đầu được không?" Ngao Thịnh lại hỏi.

"Vậy thì người phải kê đầu mình vào, cho nó chui tọt vô trong lỗ mũi của người. Thế là đầu sẽ bị khống chế thôi." Mộc Lăng khoái trá đáp.

Ngao Thịnh nhíu mày, "Gớm chết được."

Mộc Lăng gật gù tỏ vẻ đồng ý.

"Thế thì cứ làm bộ như là bị cắn ngón tay đi." Ngao Thịnh hào hứng nói, "Để cho ả ta khống chế tay trái của ta, xem thử xem ả sẽ làm được gì nào."

Mộc Lăng dùng một cây châm đâm vào đầu ngón tay Ngao Thịnh, chốc lát sau đã xuất hiện một vết đỏ. Ngao Thịnh nhìn vết châm mà rằng, "Chỉ thế thôi à?"

"Ừ, vậy thôi." Mộc Lăng gật đầu.

Ngay lúc này, Văn Đạt xuất hiện ngoài cửa viện thông truyền, "Hoàng Thượng, tầu yến đã bắt đầu rồi ạ."

Ngao Thịnh gật gù, "Ta biết rồi."

Vốn đã vào phòng thay y phục nhưng Ngao Thịnh lại quay trở ra hỏi Mộc Lăng, "Này, người có thứ thuốc gì để khống chế ả nha đầu đó không?"

"Thuốc gì cơ?" Mộc Lăng trố mắt ra.

Tương Thanh cũng tròn mắt nhìn.

Ngao Thịnh sờ sờ cằm, suy ngẫm, "À thì. . . . thứ gì đó hơi hạ lưu một chút để ta xả được cơn giận này."

Mộc Lăng vừa nghe xong thì tinh thần tăng vọt lên, gì chứ việc trêu ghẹo người khác vốn là nghề chính của hắn mà lại "Có một loại gọi là Tầu hậu thổ chân ngôn(rượu vào lời thật ra), sao nào, muốn không?"

"Tầu hậu thổ chân chân ngôn?" Ngao Thịnh và Tương Thanh đều ngẩn ra, cái tên này nghe rất có ý nghĩa.

"Loại thuốc này bỏ vào trong rượu thì sẽ khiến cho hiệu lực càng thêm mạnh. Uống ba bốn chung thôi cũng tựa như là đã nốc cạn những mấy trăm bát lớn vậy. Người có tư lượng tốt đến đâu thì cũng chào thua. Hơn nữa, cái lợi của thuốc này chính là sau khi uống vào rồi thì sẽ nói tất tần tật những chuyện giấu diếm trong lòng ra."

"Cái này hay đó! Có thứ tốt như vậy mà sao không chịu sớm lấy ra dùng?" Ngao Thịnh man trá cười. "Bỏ vào trong rượu của ả Kim Linh đó, làm cho ả hiện nguyên hình, nói huỵch toẹt những bí mật trong lòng ra, tự nhiên chúng ta cũng sẽ biết luôn cả mục đích của ả."

Tương Thanh e ngại, "Nhưng, như thế không phải sẽ làm trò hề trước mặt quần thần sao?"

Ngao Thịnh xấu xa cười, "Thế mới thú vị chứ."

Mộc Lăng lại bổ sung, "Thuốc này còn có tác dụng khác đó."

"Tác dụng gì?" Ngao Thịnh hỏi.

"Người cứ nghĩ đi, sau khi uống rượu vào thì sẽ loạn tính, nói không chừng còn làm ra những chuyện mà người khác không ngờ được đó a." Mộc Lăng nhỏ giọng nói, "Các người hạ ít ít thôi, đừng cho nhiều quá kẻo lại có chuyện. Dù sao thì người ta cũng là nữ nhi, ở trước mặt bàn dân thiên hạ, lỡ mà hướng ai đó thổ lộ hay là làm gì đó lung tung beng lên thì sau này còn mặt mũi nào nhìn đời nữa chứ!"

Ngao Thịnh nghe xong giật mình gật gù, rồi nhận được bình từ tay Mộc Lăng, nhìn chăm chăm một lúc lại hỏi, "Nhỏ xíu vậy mà hiệu quả đến thế sao?"

"Đương nhiên." Mộc Lăng gật gật đầu.

Ngao Thịnh dời tầm mắt khỏi dược bình, chuyển hướng sang người Tương Thanh... Trong đầu lại mon men cái hình ảnh, Tương Thanh sau khi uống rượu vào thì tỏ hết lòng thành, hướng hẳn thỗ lộ rằng - Đã từ lâu rồi luôn thích hẳn - sau đó thì loạn tính mà bổ nhào vào lòng hẳn...rồi thì.

"Người." Tương Thanh thấy ánh mắt Ngao Thịnh ngày một tối tăm gian tà, giận quá mà trừng Mộc Lăng, "Sao huynh lại cho hẳn thứ độc hại đó chứ?" Rồi lại nhanh tay đoạt lấy.

"Ai!" Ngao Thịnh vội cướp trở về, ôm Tương Thanh mà rằng, "Thanh, chúng ta sẽ chỉ dùng nó cho mục đích tốt thôi nên mau trả lại cho ta đi mà."

Tương Thanh lườm hẳn một cái dài, "Người đừng hòng. Không phải là muốn hạ dược Kim Linh kia thôi sao, vậy cứ để ta làm. Còn người thì đừng có rớt tay vào nó!"

Ngao Thịnh nhụt chí, ngoảnh lại nhìn Mộc Lăng hỏi, "Mộc Lăng, người có loại thuốc nào chuyên trị những người nghĩ một đằng nói một nẻo, đánh chết cũng không chịu nhận hay không hả? À, sau khi uống xong rồi lại còn sinh ra tương tư nữa?"

Chẳng đợi Ngao Thịnh hỏi han xong, Tương Thanh đã túm cổ xách áo lôi hẳn vào phòng.

"Thanh à, thật hiếm có cơ hội người chủ động kéo ta vào phòng nha." Ngao Thịnh sau khi bị Tương Thanh lôi xềnh xệnh vào thì lại cọt nhả ngồi lên giường nhìn y, "Sao? Có muốn xông lên đây rồi thỏa mãn thú tính không?"

Tương Thanh vút long bào lên người Ngao Thịnh, "Muốn hạ dược thì cũng phải chuẩn bị một chút."

Ngao Thịnh lười nhác choàng áo vào, đúng lúc lại nhìn thấy Tương Thanh cười ngoại bào, để lộ thân người mảnh dẻ ra. . . . trong lòng nhận

nhạo, liền đứng dậy bế bổng Tương Thanh lên.

"Người làm gì vậy hả?" Tương Thanh bị Ngao Thịnh bế lên giường, nằm ở dưới thân hần.

Ngao Thịnh cúi xuống hôn y, "Không biết nữa, đột nhiên thấy muốn ôm người chạm vào người."

"Người. . . . ." Tương Thanh thấy Ngao Thịnh tựa hồ lại muốn nổi cơn làm loạn nên vội đẩy hần ra, "Thời gian đã không sớm nữa, vậy mà người còn có tâm trạng để nói chuyện này?"

Ngao Thịnh lưu manh nói, "Người có cho ôm không hả? Bây giờ mà không cho thì ta sẽ đi uống thứ thuốc kia rồi xông đại lên ôm. Trước mặt quần thần!"

Tương Thanh tròn xoe mắt nhìn Ngao Thịnh - Cái tên này càng lúc càng vô lại, những câu hạ lưu như thế mà lại được thốt ra từ miệng một hoàng đế sao!?

"Người đừng càn quấy, chẳng lẽ người muốn mang đôi mắt mèo đi dự tiệc?" Tương Thanh uy hiếp.

"Người đánh đi." Ngao Thịnh cà rờn đáp, "Người đánh bầm mắt ta, nếu mà có ai hỏi thì ta sẽ bảo là những khi chúng ta ân ái người vô cùng hung hãn!"

"Đồ không biết xấu hổ!" Tương Thanh vội xiết chặt hai tay hần lại, "Ai ân ái với người bao giờ!"

"Người chứ ai!" Ngao Thịnh quyết không bỏ cuộc, vừa ôm vừa cọ người vào Tương Thanh, "Người đã cho phép ta làm việc ấy với người, lại còn ghen ăn tức ở ta với người khác. Đã vậy sao lại không chịu gật đầu đồng ý

ta đi? Người là ngại ngại hay rấp tâm tra tấn ta hả? Người mà làm ta nổi cơn tam bành lên thì ta sẽ trói người lại!"

Tương Thanh bị Ngao Thịnh uy hiếp như vậy không biết bao nhiêu lần rồi. Cái con người này cứ hai ba ngày lại phát tiết một lần. Tương Thanh có chút khó xử, thời gian đã đến rồi, nếu không đi thực hiện chuyện kia mau mau thì sẽ lỡ việc mất. Nhưng còn cái kẻ trước mặt này thì sao, cuối cùng Tương Thanh đành bất lực hỏi, "Người muốn thế nào hả? Mau đứng lên!"

Ngao Thịnh cúi đầu nhìn Tương Thanh, "Nghĩa là đêm nay người cho ta làm phải không."

"Làm cái gì?" Tương Thanh biết rõ còn cố hỏi.

Ngao Thịnh chia tay về phía quyển sách trên quý để dưới đầu giường kia, "Trang thứ hai!"

Tương Thanh mặt đỏ bừng lên, nhỏ giọng mắng thầm, "Không biết xấu hổ."

Ngao Thịnh vội lấy sách, giở trang thứ hai ra, "Cái này này!"

Tương Thanh rướn người lên nhìn rồi khẽ nhíu mày, hình vẽ bên trong làm tim y nhộn nhạo. Ngao Thịnh vốn cứ ngỡ là Tương Thanh sẽ cự tuyệt, ai ngờ y chỉ hơi do dự, tựa hồ là đang tự vấn lòng mà thôi.

Ngao Thịnh thoáng chột mừng như điên như cuồng, xấn lại ôm chầm lấy Tương Thanh, "Thanh, hai ta đã lâu rồi không có làm, người ngấm lại đi, ta mỗi ngày nín nhịn đến khó chịu a. Ta chỉ mới hai mươi thôi, ở tuổi này thì phải mỗi ngày mỗi làm mới đúng. Người không sợ ta ghen đến thành bệnh sao?"

Tương Thanh lại tròn mắt nhìn - Hai mươi tuổi phải mỗi ngày mỗi làm sao?

Ngao Thịnh kéo tay Tương Thanh sờ vào bên dưới hạ thân mình, "Xem đi!"

Tương Thanh hốt hoảng rút tay về, trừng Ngao Thịnh, "Người sao lại . . ."

Ngao Thịnh mặt đầy đau khổ nói, "Ta mỗi tối đều bị như thế, rồi cố mà nhìn đến hừng đông luôn . . . Ngủ mà chẳng khác gì như đang bị cực hình. Nếu người mà không thỏa mãn ta thì biết đâu ta sẽ đi tìm người khác cho mà coi..."

Tương Thanh tim chột nẩy lên một nhịp, lại nghĩ đến hình ảnh Ngao Thịnh và Ngân Linh liếc mắt đưa tình, lòng thoáng khó chịu, hờn tủi mà rằng, "Có thật là...khó chịu lắm không?"

Ngao Thịnh gật đầu, "Đương nhiên rồi!"

Tương Thanh khe khẽ thở dài, "VẬY. . . chỉ là trang thứ hai thôi, không được làm gì khác nữa!"

Ngao Thịnh mừng như mở hội cờ hoa, siết chặt vòng tay đang ôm Tương Thanh hơn, "Thanh ơi, quả nhiên là người thương ta nhất. Ta hứa ta chỉ làm mỗi trang thứ hai thôi, ngoài ra thì dẹp hết."

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh vui vẻ như thế, tâm tình cũng trở nên thoải mái sượng vui, khóe miệng nhin không được mà cong nhẹ, nhưng lại lập tức kiềm chế, bảo trì biểu tình nghiêm túc như cũ...

Hai người thay xong y phục, Ngao Thịnh liền gọi Văn Đạt đến.

Ngao Thịnh lấy dược bình từ tay Tương Thanh, giao cho Văn Đạt, cẩn thận phân phó, "Mang dược bình này cho ả Kim Linh kia uống."

Văn Đạt nhận lấy, một chút biểu tình cũng không có, chỉ gật đầu bảo "Dạ" rồi lui ra ngoài.

Tương Thanh nhìn theo bóng Văn Đạt đã xa hẳn, hỏi Ngao Thịnh, "Giao cho Văn Đạt làm sao?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Văn Đạt rất có khả năng, hẳn là có thể xử lý tốt."

Tương Thanh lại nhíu mày, "Người. . . .muốn Kim Linh uống hết toàn bộ lượng thuốc đó sao? Vừa nãy Mộc Lăng có nói là không được uống quá liều mà, nhỡ xảy ra chuyện gì không hay thì sao?"

Ngao Thịnh cười khan, "Thế lại càng vui chứ sao. Á nha đầu đó đã có lòng thì ta đây phải có ý chứ. Không ta lại chẳng tiêu được mỗi hận này." Rồi lại nắm tay Tương Thanh bước ra ngoài, lạnh lùng nói, "Muốn hạ độc ta ư, cuối cùng người chịu đau khổ chỉ có ả!"

---

80 / Tửu yến

NGAO THỊNH RẤT ÍT KHI TỔ CHỨC YẾN TIỆC, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ mời quần thần dùng bữa, nhưng cũng chỉ đơn thuần là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi. Còn việc thiết yến mời phiên vương ngoại tộc giống như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Chúng thần không phải là đồ ngọc nên trong lòng cũng tự khắc rõ, hôm nay không phải chỉ đơn giản là thiết yến mời rượu.

Kim Linh và Ngân Linh đều đã thay trang phục gọn gàng hơn, nhưng vẫn không kém phần cầu kỳ. Trước khi ra khỏi cửa, Kim Linh cẩn thận dặn dò muội muội, "Lát nữa khi dùng tiệc, phải chú ý từng lời ăn tiếng nói đấy!"

"Tỷ cứ yên tâm đi." Ngân Linh vui vẻ cười, tựa hồ rất là thích thú.

Kim Linh cau mày hỏi, "Hình như là muội đang rất vui?"

"Hả?" Ngân Linh khó hiểu nhìn tỷ tỷ, "Làm gì có ạ. . . ."

Kim Linh bất mãn, cùng Ngân Linh đi đến hoàng cung.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đi đến ngự hoa viên, tiệc rượu đã tươm tất nhộn nhịp. Người chuẩn bị mọi thứ như thường lệ vẫn là Văn Đạt. Văn Đạt đã rất thông minh khi dùng bàn vuông dùng cho dạ yến. Mỗi người một chiếc bàn riêng, đặt thành hai dãy song song nhau.

Chỗ ngồi được phân bố theo hình vòng tròn, Ngao Thịnh tọa ngay giữa, bên phải gần nhất là Tương Thanh, tiếp đến là Kim Linh và Ngân Linh, sau đó là Diệp Vô Quy cùng Uông Càn Khôn, cuối cùng là Quan Khế.

Còn phía bên tay trái của Ngao Thịnh là vị trí của riêng mình Quý Tư, cùng một góc độ với Tương Thanh, nhưng lại xa Ngao Thịnh một chút. Như vậy thì Ngao Thịnh có thể được ở sát bên Tương Thanh nhưng đồng thời cũng không khiến cho vị trí của y riêng biệt mấy. Tất cả bố trí đều rất tốt. Bên cạnh Quý Tư là Tề Tán cùng Đặng Tử Minh, Tống Hiểu, Vương Trung Nghĩa, Ngưu Hiến và Trâu Viễn. . . . . Theo thứ tự mà sắp xếp.

Ngao Thịnh lôi kéo Tương Thanh vào chỗ ngồi, cảm thấy vô cùng vừa lòng. Văn Đạt lui xuống phân phó chúng nhân mang thức ăn lên.

Ở phía xa, tiếng ti trúc[1] (đàn sáo) đầy tao nhã bay bổng ngân vang, cung nữ nối chân nhau bưng rượu thịt lên, mâm cỗ của mọi người đều giống nhau, bày ra trên chiếc bàn vuông.

Tương Thanh thầm nghĩ Văn Đạt rất sắc sảo, sắp xếp như vậy thì chỉ có mỗi phần thức ăn của Kim Linh là bị hạ được, những người còn lại sẽ không bị ngộ thương gì.

Tương Thanh cẩn thận quan sát thì thấy trên cổ tay Kim Linh có đeo một dây xuyên, dây đeo vừa dài vừa mảnh, ở giữa vòng dây rũ xuống một cây kim rất nhỏ. Mỗi khi Kim Linh đụng đũa, cây kim nhỏ kia sẽ chạm vào mặt thức ăn...Động tác trông thì rất ngẫu nhiên nhưng Tương Thanh biết, Kim Linh đang thử độc. Nhìn vẻ mặt an tâm của nàng, có thể thấy là thức ăn không có vấn đề gì.

Tương Thanh không khỏi cảm thấy khó hiểu, là vì Văn Đạt vẫn chưa hạ dược hay thuốc Mộc Lăng đưa không có ảnh hưởng gì với vòng dây kia?

Chúng thần vừa dùng tiệc vừa cúi đầu nhìn Kim Linh lại vừa chờ Ngao Thịnh mở miệng đàm luận về chuyện quy thuận của Nam quốc. Song, chỉ riêng mỗi Vương Trung Nghĩa là cứ hồn nhiên ăn uống. Gã vô cùng vừa lòng với đĩa vịt muối trước mắt, ăn xong rồi mà vẫn chưa thỏa, nhác thấy Tống Hiếu bên cạnh vẫn không đụng đũa vào thì liền thừa dịp y không chú ý mà nhanh tay đổi cái đĩa rỗng của mình vào rồi lại thỏa thích ăn tiếp.

Đợi đến khi Tống Hiếu cúi đầu chuẩn bị ăn thì mới tần ngần tự hỏi là sao vẫn chưa bắt đầu mà thức ăn đã giảm đi một ít rồi, liếc mắt nhìn sang bàn bên cạnh thì thấy Vương Trung Nghĩa mặt đầy ngu ngơ vô tội vừa nhìn y vừa liền tay ăn.

Quý Tư thì lại chẳng có lòng dạ nào ăn uống khi Kim Linh cứ trì nài không chịu mở miệng, liền cười hỏi, "Nam vương, nghe nói Nam quốc đạo dân đây thường xuyên bị ngoại tộc quấy nhiễu?"

"Sao?" Ngao Thịnh giật mình, quay sang hỏi Kim Linh, "Có chuyện này sao?"

Kim Linh mặt thoáng biến sắc, cười gượng, "Đích thật là có một vài ngoại tộc có ý đồ phá hoại, nhưng Nam quốc nào dễ dàng bị người khác khi dễ, nên có thể tự mình chống chọi."

"Nam vương sao lại nói như thế." Đặng Tử Minh lên tiếng, "Quý quốc phần đông đều là nữ nhi, nếu bị người khác hiếp đáp thì cứ đừng ngại ngùng mà nói với Hoàng Thượng, Thịnh Thanh nhất định sẽ thay mọi người đòi lại công đạo."

Kim Linh cười nhạt, "Đa tạ Đặng tướng quân quan tâm. . . . . Tuy rằng Nam quốc đều là nữ tử, song vẫn có cách tự bảo vệ chính mình."

Đặng Tử Minh nhìn Tề Tán ngồi bên cạnh, Tề Tán đáp lại y là một cái nhú mày -- Có nhìn thấy không? Căn bản là Nam quốc không muốn hàng.

Vương Trung Nghĩa vừa nhai lấy nhai để miếng thịt dê vừa nghe mọi người nói chuyện với nhau, đoạn lại giương mắt hỏi Kim Linh, "Nam vương nè, có phải là ở Nam quốc có rất nhiều mỹ nữ không?"

Kim Linh gật gật đầu, Ngân Linh nhin không được hé môi cười.

Vương Trung Nghĩa xẵng giọng nói tiếp, "VẬY ta thương lượng chuyện này với cô nhé."

Kim Linh cười đáp, "Vương tướng quân cứ nói đừng ngại."

"Các người có muốn kén rể không?" Vương Trung Nghĩa hỏi.

"Khụ khụ. . . . ." Tống Hiếu sắc rượi, ngoảnh sang lờm Vương Trung Nghĩa.

Vương Trung Nghĩa cũng không để ý đến y, tiếp tục nói chuyện với Kim Linh, "Trong đội tiên phong của ta có đến vài vạn quân đều là lính phòng không, mong vợ đến nổi tròng mắt muốn lòi cả ra. Cô nếu mà có rảnh thì đưa mấy vạn nữ binh đến đây đi, chúng ta kết duyên, đến lúc đó ấy hả, các người thì ở nhà sinh em bé, còn bọn ta thì ra chiến trường đánh giặc."

Đặng Tử Minh dùng chén rượu che miệng, nhỏ giọng nói với Tề Tán, "Từ lâu rồi ta rất muốn hỏi, gã Vương Trung Nghĩa này là gốc thật hay chỉ là đang giả ngu?"

Tề Tán cười cười, cũng dùng chén rượu che miệng, thấp giọng đáp, "Hắn ấy, lúc cần ngu ngơ thì sẽ ngu ngơ, khi không nên ngờ nghếch thì sẽ không ngờ nghếch, tóm lại là, gốc đúng lúc đúng chỗ."

Đặng Tử Minh gật gật đầu, uống rượu. . . . .

"Ai, lời này có lý à nha." Ngưu Hiến cũng dừng cảm hùa theo, "Ta nghe nói, nữ nhi miền Nam đều rất xinh đẹp, da trắng mặt tròn. Nếu có thể đến đây kén rể thì hay rồi, ông đây sẽ cưới một cô về làm vợ."

"Mấy người đừng nói bừa!" Ngân Linh cười nói, "Nữ nhi Nam quốc chúng tôi không thể thành thân."

"Gì?" Vương Trung Nghĩa khó hiểu hỏi, "Tại sao?"

"Đây là quy định do Nam vương đặt ra." Kim Linh nói, "Nữ nhi Nam quốc không thể thành thân, nếu lập gia đình thì phải rời khỏi Nam quốc."

"Không phải vậy là phí lắm sao?" Vương Trung Nghĩa bất mãn nói, "Chẳng nhẽ tất cả đều ở giá cả đời?"

"Cũng không có cách nào khác." Kim Linh cười nói, "Làm con dân Nam quốc thì phải tuân thủ quy định của Nam quốc."

Ngao Thịnh và Tương Thanh âm thầm liếc nhìn nhau, không lên tiếng, tiếp tục nghe quần thần cùng Kim Linh ứng đối.

"Quy định chỉ là những điều chết lạng còn con người thì lại đang sống." Tống Hiểu cẩn thận dò xét, "Nam vương nếu hiện tại đã thống lĩnh Nam quốc thì không phải là có thể lập ra quy định mới sao."

Kim Linh cười lắc đầu, "Kim Linh do một tay Nam vương nuôi lớn, kính trọng Nam vương như thân mẫu. Những gì người nói đều là mệnh lệnh đối với Kim Linh. Quy định người đặt ra, Kim Linh sẽ dùng cả đời mà tuân thủ."

Vương Trung Nghĩa nghe xong thì lại lắc đầu bảo, "Cái này cũng hơi quá khắc khe rồi đó. Các người không thành thân thì không thể sinh con đẻ cái, mấy chục năm sau, không phải Nam quốc chỉ còn mỗi mấy bà lão thôi sao. Đến lúc đó, dù cho ngoại tộc không đánh phá thì Nam quốc cũng tự vong thân. Quy định này của Tô Mẫn có khác gì là muốn mình mất nước đâu. Dù sao sớm hay muộn thì cũng bị mất nước, không bằng hiện tại đừng quay lại nơi đó nữa, ở lại Thịnh Thanh đi. Khi ấy, các người đều được gả đi, vừa được chăm lo vừa có con cái....Như thế không phải tốt hơn sao? Thân nữ nhi cũng chỉ mong có người thương mình, nếu không ai chăm lo cho thì làm nữ nhi làm gì? Làm ni cô cho xong."

Vương Trung Nghĩa thuận tụy chỉ thuận miệng nói hừ nói vượn, Ngưu Hiến lại kích động tán dương, "Đúng đó. Chẳng lẽ Tô Mẫn không muốn thành thân thì tất cả nữ nhi Nam quốc đều không được lấy chồng sinh con, hả?"

Tống Hiếu bưng chén uống trà, liếc nhìn Vương Trung Nghĩa, nhỏ giọng nói, "Người giỏi thật nhỉ."

Vương Trung Nghĩa vỗ vai Tống Hiếu, "Huynh đệ, đừng nóng vội, ca ca sẽ tìm cho người một nha đầu tốt mà." Vừa nói vừa nhìn Kim Linh, "Cô cần thận chọn dùm, Đại tướng quân của bọn ta còn rất trong trắng nha! Nghe đâu ngay cả tay của bé gái hãn cũng chưa từng nắm nữa là. . . .Ui da." Vương Trung Nghĩa còn chưa nói xong thì đã bị Tống Hiếu đá cho một cước, đau đến mức gã nghiêng răng nghiêng lợi.

Quần thần đều không nhin được cười, Tống Hiếu mặt thì lại đỏ rần. Kim Linh sắc mặt lại ngày một kém đi, những lời kia của Vương Trung Nghĩa

hoàn toàn không có ý tôn trọng Tô Mẫn. Kim Linh vô cùng kính nể Tô Mẫn, vốn đang định nổi cơn thịnh nộ thì Vương Trung Nghĩa lại làm trò khiến ai nấy cũng ôm bụng cười, khiến nàng không cách nào lên tiếng được.

Ngao Thịnh cảm thấy những gì Vương Trung Nghĩa nói vô cùng thỏa lòng hợp ý hẳn, bèn nâng chung rượu hướng quần thần mà nói, "Nào, Trẫm cùng các khanh kính Nam vương một ly."

Quần thần nhất tề nâng chén.

Văn Đạt tay cầm bầu rượu tiến lên, rót rượu cho Ngao Thịnh cùng Tương Thanh. Khi nhìn thấy ly của Kim Linh đã cạn, y liền lễ phép rót đầy ly, đồng thời cũng dâng rượu cho các vị quần thần và Ngân Linh.

Kim Linh thấy mình và Ngao Thịnh đều uống chung một bầu rượu nên cũng không quá đề phòng, nhưng vẫn lặng lẽ thử độc, vòng dây xuyên không đổi màu, chứng minh là rượu hoàn toàn vô hại nên cũng an tâm cạn chung.

Kỳ thật Kim Linh không biết, bầu rượu trong tay Văn Đạt là một chiếc bình được đặc chế vô cùng công phu chuyên dùng để hạ dược chuốc độc trên bàn tiệc. Bình có hai ngăn âm dương riêng biệt, có thể thông qua một cơ quan trên nắp bình mà chuyển đổi hai ngăn. Nếu không động đến cơ quan thì rượu sẽ được rót từ ngăn dương ra, hoàn toàn vô hại. Còn một khi đã chạm vào cơ quan thì rượu bị tẩm thuốc sẽ chảy từ ngăn âm ra. Và điều đặc biệt đáng nói chính là, loại "Tửu hậu thổ chân ngôn" này không phải là độc dược hay mê dược, chẳng qua là một chất xúc tác khiến nồng độ rượu tăng thêm mấy mươi phần nên khi dùng vòng xuyên nghiệm thử thì hoàn toàn không phát hiện ra.

Kim Linh không hề phòng bị cạn cả chung đầy.

Sau đó, các vị quần thần không ngừng kính rượu Nam vương còn Văn Đạt lại ở một bên hầu rượu. Bầu rượu âm dương đã được đặt trên bàn Kim Linh, dưng cũng đã được tẩm xong. Văn Đạt đi đến phía sau lưng Ngao Thịnh, vừa giả vờ rót rượu vừa ngụ ý hỏi, "Hoàng thượng, thức ăn đều đã chuẩn bị tốt, người có muốn bưng lên bây giờ không ạ?"

Ngao Thịnh nhếch mép cười, gật gật đầu, "Bưng lên đi, cho Nam vương là người đầu tiên được nếm thử."

"Dạ" Văn Đạt xoay người lui xuống.

Tương Thanh ăn tôm hấp chanh, đây là món trước đây y thường cùng Mộc Lăng ăn nên cảm thấy rất thích, Ngao Thịnh biết rõ khẩu vị của Tương Thanh, vì thế mà đã cố tình bảo ngự trù làm riêng cho y một phần. Thấy Tương Thanh cao hứng, Ngao Thịnh lại chủ động gắp một con tôm từ đĩa của mình đưa đến bên miệng y. Tương Thanh theo thói quen mà hé môi ra nhận lấy, nhưng khi tôm vừa vào miệng thì lại nhớ ra là mình đang cùng mọi người dùng tiệc, vội giương mắt nhìn quanh, các vị đại thần đồng loạt ngoảnh đầu nhìn đi nơi khác, làm bộ như cái gì cũng không có thấy.

Kim Linh thì lại vô cớ sinh ra buồn bực. Tương Thanh đó thì có gì hay ho mà làm cho Ngao Thịnh say mê đến như thế? Nếu nàng mà là nam thì đã lôi kéo y đến để nghiệm chứng rồi....Lại nghĩ đến những câu nói vừa rồi của nhóm người Vương Trung Nghĩa, ngữ khí rành rành là khinh thường nữ nhi. Cơn giận trong lòng Kim Linh ngày một tăng. Từ bé, nàng đã là một người mạnh mẽ, sinh ra làm phận nữ nhi luôn phải hứng chịu mọi khinh khi của người đời, dù có là Nam vương thì đa số mọi người đều nghĩ rằng đã là thân liễu mảnh thì phải trốn trong khuê phòng dệt vải kết tơ chứ không phải là cầm kiếm cầm thương....Đúng là tức chết người mà. Kim Linh đã vô số lần nghĩ, nếu nàng là nam nhân thì tốt quá....Miên man suy nghĩ một chốc mà đầu nàng đã chao đảo rồi.

Ngân Linh lại trộm nhìn dáng vẻ đang ăn của Tương Thanh và Ngao Thịnh. Ngay từ khi buổi tiệc bắt đầu nàng cũng đã chú ý đến rồi. Thức ăn trên bàn của Tương Thanh khác với mọi người. Hình như là y rất thích ăn tôm. Thức ăn vừa được mang lên, Ngao Thịnh lại cúi đầu nói nhỏ với y điều gì đấy, sau đó thì lại dõi mắt quan sát sắc mặt của y. Nếu thấy y thích ăn món nào thì lại sai người mang thêm một phần nữa. Ngao Thịnh tự tay mình bóc vỏ tôm ra rồi chấm vào nước sốt sau đó đưa đến bên miệng Tương Thanh.

Ngân Linh đột nhiên có chút hâm mộ, một nam nhân như Ngao Thịnh trong mắt ngoại trừ Tương Thanh ra thì đã không còn có thể dung nạp thêm ai được nữa. Sùng nịch như thế... Có phải là vì Tương Thanh mệnh tốt hay không?

Ngao Thịnh cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm vào tai Tương Thanh, "Mọi thứ đều xong."

Tương Thanh giương mắt nhìn Ngao Thịnh, sau đó theo bản năng mà xoay mặt nhìn Kim Linh, chỉ thấy nàng khẽ cau mày, hai má đỏ bừng, một tay xoa thái dương, tựa hồ là có chút choáng váng. Tương Thanh tò mò không biết là Văn Đạt đã chuốc dục như thế nào.

"Tỷ, tỷ làm sao thế?" Ngân Linh cũng chú ý thấy Kim Linh có chút khác lạ, nhưng rõ là tỷ tỷ không uống quá nhiều, sao lại say cho được?

Kim Linh hiện tại miễn cưỡng còn có thể bảo trì một chút thanh tỉnh, vừa xoay người thì nhìn thấy Ngao Thịnh vươn tay lau miệng, đầu ngón tay trái có một điểm đỏ. . . .

Kim Linh thầm vui mừng, không ngờ là Ngao Thịnh lại bị tuyến cổ căn nhanh như thế. Nàng lấy chiếc tiểu cổ oa ra rồi nhẹ lắc một cái...Ngao Thịnh thấy được, liền vờ như rung tay mà làm đổ chén rượu lên bàn, mặt lại bày ra vẻ khó hiểu..

Tương Thanh ngoảnh lại nhìn, "Sao thế?"

Ngao Thịnh lắc đầu, giả đờ đầy mờ mịt nhìn tay mình. . . . Tương Thanh vội giúp hấn dựng chén rượu lên.

Kim Linh cười nhạt. . . . Ngao Thịnh đã trúng chiêu rồi! Nhưng vui sướng chưa qua thì trong đầu lại lờn vờn một ý niệm quái lạ....Bên tai như có người không ngừng nói rằng: Nếu người là nam nhân...người có thể thành thân...người có thể thành thân.

Kim Linh lắc lắc đầu, như có chút mơ hồ.

Vương Trung Nghĩa phía đối diện híp mắt nhìn Kim Linh, dùng chỏ tay nhẹ nhàng huých Tống Hiếu, "Ê, người xem nha đầu kia đi, có phải là đã say rồi không? Làm gì mà cứ nhìn Hoàng thượng với Thanh phu tử đến chảy cả nước bọt luôn kìa!"

Tống Hiếu lờm gã một cái, "Người bớt nói nhảm đi, coi chừng cái đầu của mình đấy!"

Vương Trung Nghĩa khê cười "Aiii, ta có ý này hay lắm nè!"

"Người lại có ý tưởng ngu ngốc gì nữa hả?" Tống Hiếu liếc gã.

"Nha đầu đó không phải mạnh miệng nói là sẽ không thành thân sao? Nếu bây giờ nhân lúc cô ta say, ta đem gả cô ta đi. Đến khi cô ta tỉnh dậy thì phát hiện mọi chuyện đã xong. Đến lúc đó không phải là tất cả cô gái Nam quốc đều học theo gương Nam vương mà gả chồng hết sao? Chúng ta lấy xe chở toàn bộ họ đến quân doanh, để họ cùng binh sĩ của chúng ta gần gũi nhau!"

Tống Hiếu nhìn gã đầy khinh miệt, "Nhọc công người nghĩ ra nhỉ!"

Vương Trung Nghĩa cũng đáp lại đầy xem thường, "Có cái gì không tốt hả? Người chẳng nhẽ chỉ muốn suốt đời đánh giặc? Ta đây sức trai hùng hực, cùng một nha đầu kết thân thì có gì to tát đâu? Đánh thắng trận chưa chắc đã nở mày nở mặt."

"Người nói cũng có rất lý." Tống Hiếu do dự, "Nhưng mà biện pháp này có chút hạ lưu!"

"Chúng ta đâu có bắt buộc gì đâu á, với lại ta cũng không tin là cô ta không có lúc rung động!" Nói xong, Vương Trung Nghĩa cầm bình rượu đứng lên, chạy lại kính rượu Kim Linh.

Ngân Linh nhìn dáng vẻ kia của Kim Linh mà lo lắng, muốn cáo từ Ngao Thịnh để nhanh đưa Kim Linh đi nhưng ai ngờ Vương Trung Nghĩa lại mò đến, dùng rượu kính người.

Ngao Thịnh hứng thú ngồi nhìn. Tương Thanh lại bất an nói, "Có khi nào lại có gì không hay xảy ra. . . ."

Ngao Thịnh cười, nháy mắt với y, "Có thể có chuyện gì được, không phải chỉ là sau khi uống rượu vào nói lung tung thôi ư? Uống càng nhiều thì nói càng nhiều chứ sao."

Vương Trung Nghĩa đi đến trước mặt Kim Linh, "Nam vương, ta kính cô một vò!"

"Khụ khụ. . . . ." Tề Tán cùng Đặng Tử Minh đều bị rượu sặc lên tới mũi, thềm mắng - tên Vương Trung Nghĩa này, người nếu muốn chuốc rượu người ta thì cứ nói thẳng ra, người khác thì chỉ kính nhau một ly trong khi người lại nguyên một vò!

"Không được a." Ngân Linh sốt ruột nói, "Tỷ tỷ của ta hình như đã say rồi, thật thất lễ nhưng chúng ta không tiếp được ."

"Ai, không vội." Ngao Thịnh đột nhiên nói, "Còn nhiều món vẫn chưa dọn lên mà."

Đúng lúc này, Văn Đạt cho người dâng thức ăn lên.

Ngao Thịnh cũng thuận đà nói với Ngân Linh nói, "Món này là bấu lạc đà hầm cách thủy, các nàng quanh năm ở Nam quốc nên hẳn là thức ăn phương bắc này chưa khi nào nếm qua. Trẫm đã cố tình sai người đến Tây Vực chọn con lạc đà tốt nhất đấy. Hai nàng hãy ăn thử xem nào!"

Ngân Linh nghe Ngao Thịnh nói liền có chút do dự, sắc mặt chột ửng đỏ. Tương Thanh vô lực lắc đầu, cúi xuống tiếp tục uống trà, Ngao Thịnh ngoảnh mặt lại nhìn y, vừa cười vừa vươn tay nắm lấy tay y. Tương Thang ngần ngại liếc hẳn một cái.

Bỗng ngay lúc này, Kim Linh lại ngẩng đầu nhìn Vương Trung Nghĩa, chỉ tay vào hắn mà rằng, "Umm. . . . . Người là một nhân tài!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Ngao Thịnh nháy mắt với Tương Thanh -- bắt đầu rồi!

"Tỷ." Ngân Linh giật giật tay áo Kim Linh, nhỏ giọng hỏi, "Tỷ nói gì thế?"

Vương Trung Nghĩa khẽ ngấn người ra, tự hỏi có phải là nha đầu trước mặt này đã say rồi phải không?

Kim Linh bỗng đứng bật dậy, đoạt lấy vò rượu trong tay Vương Trung Nghĩa, ngưỡng đầu uống một ngụm dài rồi lại đẩy Vương Trung Nghĩa ra, nói, "Nhưng có điều....người xấu xí...lão nương nhìn chướng mắt!"

"Phốc. . . . ." Tống Hiếu coi như là hả giận mà cười, khi thấy Vương Trung Nghĩa ngượng ngùng trở về, mặt mày tủi hổ thì lại hả hê mà cạn rượu.

Quần thần cũng giương mắt nhìn Kim Linh đầy khó hiểu. Nàng lại chỉ lão đảo đi đến chính giữa, quét mắt nhìn Ngao Thịnh rồi lại chuyển hướng sang Tương Thanh, miệng khẽ nhếch, đi đến trước bàn Ngao Thịnh, cúi đầu nhìn Tương Thanh.

Ngao Thịnh và Tương Thanh tuy biết Kim Linh do uống rượu đã tẩm dược mà phát tác nhưng lại hoàn toàn không rõ thuốc kia của Mộc Lăng có công hiệu thế nào, song lại cảm thấy bộ dáng của Kim Linh hiện giờ rất chi là dọa người.

"Ha hả." Kim Linh cười to, vươn tay nâng cằm Tương Thanh lên, nói, "Người. . . . . Ta thích."

"Aiii. . . . ." Quần thần đầy sợ hãi than một tiếng. Tương Thanh vội lùi ra sau, xoay mặt nhìn Ngao Thịnh, trừng mắt lườm - Đã bảo là liều lượng vừa đủ thôi, bây giờ thì người xem đi, không biết là bộ dáng gì nữa!

Ngao Thịnh cũng khó chịu nhìn Kim Linh nhưng lại vờ như mình chả biết gì, "Ách, Nam vương, nàng. . . . ."

"Cái gì mà Nam vương?" Kim Linh thẳng tay ném vò rượu xuống đất, tiếng rơi vỡ vang lên, rượu nồng loang khắp mặt đất, mặt nàng lại đầy ủy khuất hét lên, "Nếu ta là nam nhân thì đã sớm làm hoàng đế rồi, nhưng chết thiệt thay lại là một nữ nhi, các người nghĩ là ta muốn làm Nam vương làm sao? Các người nghĩ là ta không muốn có một gia đình?"

Quần thần khó hiểu nhìn nhau. Đặng Tử Minh cùng Tề Tán lại kín kẽ trao đổi - Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vương Trung Nghĩa rụt cổ quay về, nhỏ giọng hỏi Tống Hiếu, "Có phải là nha đầu này uống say rồi mượn cớ ăn vạ không?"

Tống Hiếu chỉ nhú mày. . . . .

Bên trong biệt viện, Mộc Lăng cũng đang xôm tụ bày tiệc. Trước khi tửu yến diễn ra, Văn Đạt đã chu đáo chuẩn bị cho hẳn một mâm cỗ vô cùng thịnh soạn. Mộc Lăng cùng Tước Vĩ hì hục bóc vỏ tôm. Tần Vọng Thiên ngồi bên thì lại cần cù hầu rượu cho cả hai, được một chốc lại chột hỏi, "Mộc Mộc, dưng mà người đưa ấy, có thật là sau khi uống vào thì sẽ nói hết những gì giấu kín trong lòng không?"

"Đương nhiên." Mộc Lăng liếm các đầu ngón tay, đáp, "Nhưng có điều là không được uống quá nhiều."

Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, "Dù sao cũng là say rồi nói lời thật lòng, vậy thì không phải là càng uống nhiều thì nói càng nhiều sao?"

Mộc Lăng phát tay nói, "Không đúng. Nếu uống nhiều quá thì sẽ chẳng còn biết đâu thực đâu giả nữa."

"Là sao cơ?" Tần Vọng Thiên mờ mịt hỏi.

"Thì là điều người muốn nhất ấy." Mộc Lăng giải thích, "Trước khi uống, nếu có người nói người là nữ thì sau khi uống xong người sẽ thật sự coi mình là nữ!"

Tần Vọng Thiên mắt giật giật mấy cái, "Đáng sợ thế sao?"

"Cũng không tới nỗi vậy đâu." Mộc Lăng vừa bóc một miếng thịt dê mềm ngọt bỏ vào miệng vừa nói, "Nhưng mà chả biết là họ đã nói gì với Kim Linh nhi. Cô ta là nữ nhi, biết đâu chừng lại sẽ khóc lóc om sòm!"

Đúng lúc này, bên trong ngự hoa viên đã trở nên đại loạn, Kim Linh một tay cầm lấy tay áo Tương Thanh, ủy khuất nói, "Người theo ta về Nam quốc đi. Ta đem người giao cho hẳn, sau đó hẳn sẽ thả Nam vương ra. Ta sẽ để người tiếp tục làm Nam vương, ta không cần vị trí đó, ta muốn thành thân!"

Quần thần nghe xong thì chợt hốt hoảng. . . . . Kim Linh này đang nói gì vậy?

Vương Trung Nghĩa nhỏ giọng nói với Tống Hiếu, "Ai nha, Nam vương này say rồi xấu nét quá, sao lại cứ nghĩ gì nói đó được nhỉ?"

Tống Hiếu nhú mày lắc đầu.

"Tỷ, tỷ đừng làm loạn nữa mà." Ngân Linh vội kéo Kim Linh lại, khó hiểu vì sao tỷ tỷ lại nói huych toẹt mọi chuyện ra.

Kim Linh lại đẩy muội muội ra, túm lấy tay áo của Tương Thanh, bắt đầu cời y phục của mình, "Ta. . . vốn rất muốn xem thử người có gì tốt. Các người không phải là bảo ta nên gả đi đó sao....Ta sẽ gả cho người. Hai ta....động phòng thôi!"

"A. . . . ." Tương Thanh than một tiếng, Ngao Thịnh vội vàng kéo Tương Thanh ra sau lưng mình, ngăn lại Kim Linh, lạnh lùng lên tiếng, "Người đâu, mau giữ Nam vương lại."

Quần thần vội xấn lên giữ chặt lấy Kim Linh, Kim Linh phẫn nộ gào, "Ta không đi. . . . . Ta muốn thành thân!"

"Ai nha, thảm rồi !" Vương Trung Nghĩa lắc đầu cảm thán, "Quy định của Nam quốc thật là đáng sợ mà. Nha đầu đó muốn chồng đến phát điên luôn. Các người ai xung phong cưới cô ta đi!"

---

81 / Đại loạn

THEO NHƯ NHỮNG GÌ SỬ QUAN GHI LẠI, lần đầu Thịnh Thanh quốc mở tiệc thiết đãi quần thần đã biến thành truyện truyền kỳ cho đời sau. Ngày đó Nam vương Kim Linh say rượu, đột nhiên lại nổi cơn điên

loạn, xô ngã quần thần, lật đổ long án. Nàng cứ khăng khăng mình là nam nhân, túm lấy tay áo của người mà Hoàng thượng vô cùng sủng ái là Thanh phu tử, lôi lôi kéo kéo tựa như bị quý ám mà cởi bỏ y phục của chính mình khiến cho một đám đại quan nam nhân rụt cổ chẳng dám tiến lên nửa bước. Rồi nàng lại bỗng khóc òa, tựa như một nữ nhân bình thường mà đau khổ than oán rằng, "Ta thân là vương của một cõi vậy mà cứ sầu khổ không thôi, nữ nhi của Nam tộc phải tuân theo di huấn của tổ tiên, cả đời chẳng thể xuất giá. Nhưng trên đời có người con gái nào lại không muốn tìm cho mình một đấng lang quân chứ!" Nói rồi lại ôm mặt khóc than, hết kéo tay áo vị đại quan này lại túm lấy vạt áo của đại thần kia mà đòi gả đi.....Cuối cùng, báo hại văn võ bá quan Thịnh Thanh phải trốn biệt đảng đông, nấp mình đảng tây.

Song, bản ghi chép của sử quan về tửu yến hôm ấy chẳng qua cũng chỉ là được nghe lại từ miệng những người tham dự thôi. Chuyện xảy ra thật sự còn hỗn loạn hơn lời kể rất rất nhiều.

~

Cơ cuồng tính của Kim Linh ngày một nghiêm trọng, sau khi lật đổ bàn vua xong lại quay ra cởi bỏ áo ngoài, chỉ mặc mỗi tấm trung y trắng mà nắm lấy tay áo Tương Thanh không buông, lại còn học theo dáng vẻ của nam nhân mà rằng, "Nào, Thanh phu tử, hai ta đã vào phòng rồi, ta muốn nhìn xem người thật ra là do thứ gì biến thành a!"

Tương Thanh quần bách, chỉ muốn kéo rứt tay áo về nhưng Kim Linh lại cứ quyết chẳng buông. Y đường đường là một đại nam nhân nên không thể dùng vũ lực với một nữ nhi, lại còn đang say khướt được. Cơ mà, Kim Linh kia lại khư khư quần lấy y, luôn mồm nói rằng phải cùng y động phòng.

Ngao Thịnh tức đến mức muốn nôn cả ruột gan ra, chẳng giây phút nào mà hăn không mắng nhiếc cái thứ thuốc thối tha mà Mộc Lăng đã đưa cho. Nếu mà Tương Thanh lỡ uống vào, nổi cơn thú tính như ả nha đầu điên kia,

rồi đề hẳn ra cường bạo thì chẳng phải là Ngao Thịnh đã tự lấy đá đập chân mình rồi sao? - Đoạn, hẳn lại ra sức bảo vệ Tương Thanh để cho ả điên kia không được dịp mà rờ rẫm.

Kim Linh khắc trước còn oang oang la hét thì khắc sau đã thẹn thùng ngồi xồm xuống lấy tay bưng mặt, buồn tui nói, "Các người đều là một lũ đàn ông tôi.....khinh thường nữ nhi! Dựa vào cái gì mà các người có thể tam thê tứ thiếp trong khi nữ nhi lại chẳng thể tam lang tứ phu?"

Các vị đại thần đương triều xấu hổ nhìn nhau -- vấn đề này hơi bị khó trả lời à nha!

Vương Trung Nghĩa vỗ vỗ vai Kim Linh mà khuyên, "Thôi nào Nam vương, cô cố nén bi thương đi. Chuyện này muôn đời đã vậy rồi!"

"Tỷ!" Ngân Linh xấu hổ đến đỏ bừng mặt. Tỷ tỷ nhà nàng trước giờ luôn là người rụt rè biết kiềm chế nhưng sao hôm nay lại thành ra vậy? Chẳng lẽ rượu của người Hán đặc biệt khiến người ta dễ say rồi loạn tính? Nàng cũng uống cùng loại rượu với tỷ tỷ nhưng đâu có bị gì? - Vội vàng giữ chặt lấy Kim Linh, cản ngăn, "Tỷ à, chúng ta mau quay về thôi!"

Kim Linh đẩy muội muội ra, "Người gọi ai là tỷ tỷ? Ta là nam nhân!"

"A. . . . ." Quần thần hít dài một hơi, theo bản năng mà ngó nhìn dáng người Kim Linh. - Đừng có nói là.....Nhưng ở chỗ nào chứ? Nơi nên lớn thì lại nhỏ còn nơi nên nhỏ thì lại lớn....Như vậy sao mà là nam cho đặng? Chẳng lẽ là giả?

Ngưu Hiến cùng Vương Trung Nghĩa nhìn Kim Linh dờ dờ ương ương nổi cơn khùng mà trộm nghĩ - vốn đang do dự là có nên cưới hay không, bộ dạng thì có đẹp thật cơ mà uống rượu xong thì lại nổi điên dọa người sợ mất mật, nếu mà sau này lấy về đều mỗi ngày uống rượu rồi mỗi ngày lên cơn điên thì ai mà sống cho nổi chứ!

"Tỷ đang nói linh tinh gì vậy!" Ngân Linh vội giữ chặt tỷ tỷ lại nhưng Kim Linh lại ha hả cười vang, "Người không tin à? Ta sẽ chứng minh cho người xem!" vừa nói vừa định cỡi phăng trung y ra.

"Này!" Ngao Thịnh vội vã quát, "Cô mau ngăn cô ta lại! Nơi này có nhiều người như thế, nếu lỡ nhìn thấy cái không nên thấy thì cô ta biết tìm ai mà phụ trách!"

Tương Thanh khinh thường lườm tên vừa phát ngôn kia - Tất cả đều tại người, bây giờ còn có tâm tư mà nói chuyện này!

Ngao Thịnh nhún nhún vai, hắn làm sao biết là thuốc của Mộc Lăng lại có tác dụng vô đạo đức vậy chứ!

Quý Tư thấy tình huống ngày một xấu đi, liền thừa với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, thần đã lớn tuổi, e rằng không chịu nổi kích thích này, nên thần đây đành phải cáo lui!" dứt lời liền xoay người bỏ chạy.

Ngao Thịnh thấy Quý Tư chạy còn nhanh hơn cả thỏ, liền ngăn lại, "Quý tướng, lão đừng có trốn!"

Song, người đã sớm mất tăm.

Nhóm cựu thân đang run sợ ngồi im kia cũng vội vội vàng vàng khẩn lễ mà rằng, "Chúng thần tuổi tác đã cao nên đành cáo lỗi là không tiếp được..."

Ngao Thịnh dở khóc dở cười nhìn đám thần tử không chút nghĩa khí kia. Chuyện vừa xảy ra thì đã bỏ hoàng đế là hắn mà chạy mất biệt.

Trong nháy mắt, tửu yến chỉ còn lại đám ảnh vệ đang đứng đằng xa xem náo loạn cùng bọn thái giám cung nữ xấu hổ đứng nhìn. Tính thêm luôn cả Ngao Thịnh đang liều mạng bảo vệ Tương Thanh khỏi móng vuốt của Kim

Linh....cùng Tống Hiếu, Vương Trung Nghĩa, Tề Tán, Đặng Tử Minh, Ngưu Hiến và Trâu Viễn.

Đặng Tử Minh nháy mắt với Tề Tán, Tán ta vội trình, "Hoàng Thượng, chúng thần. . . . ."

Ngao Thịnh trợn mắt lườm cả hai, "Sao? Ngay cả hai khanh cũng bó tay chịu thua? Hai khanh mà dám cong đuôi bỏ chạy thì liền đi mà lấy ả nha đầu kia!"

Tề Tán cùng Đặng Tử Minh há miệng thở dốc, không nói nên lời.

Hiện tại, Kim Linh đã thanh tỉnh hơn vừa rồi một chút! Nàng một mình ngồi trong viện mà tự oán, mắt lệ lưng tròng nói, "Nam vương đối ta ân trọng như núi. Người không chiếm được tâm của Ân Tịch Ly thì liền quay ra hận nam nhân thiên hạ rồi hạ lệnh cấm nữ nhi Nam quốc không được phép thành thân...Ở Nam quốc, có hơn một nửa các cô nương đều đã có tình lang rồi!"

"A?" Vương Trung Nghĩa hơi có chút tiếc nuối thở dài, "Nhưng không phải là còn lại một nửa sao?"

Kim Linh trừng mắt lườm gã, hung hăng nói, "Họ thì còn có thể trộm yêu trộm đương, cùng lắm là gả đi rồi cùng người bỏ trốn. Miền nam lớn như thế, có nơi nào là không thể đi? Nếu không thì đến Thịnh Thanh cũng được....Nhưng còn ta thì sao? Khi không lại bị phong làm Nam vương....Ta cũng muốn thành thân mà!"

Ngao Thịnh vội nhẹ giọng ủi an, "Nỗi khổ của nàng, trẫm đã hiểu. Hay là thế này, ở đây có nhiều người như vậy, trừ trẫm và Thanh ra, nàng cứ tùy ý chọn lấy một người. Trẫm nhất định sẽ bắt tên đó cưới nàng vào cửa!"

Chúng thần còn sót lại ai oán trừng mắt lườm hoàng đế nhà mình -- Người không trượng nghĩa tí nào cả a!

Kim Linh nghe xong, tựa hồ có chút động tâm, mắt mơ màng say quét nhìn quần thần, Vương Trung Nghĩa vội trốn ra phía sau lưng Tống Hiếu.

Tống Hiếu đá đểu gã, "Không phải người đòi lấy vợ sao? Tất cả đều do người nói bậy mà thành!"

"Can hệ gì đến ta chứ?" Vương Trung Nghĩa lầm bầm, "Là tại vì nha đầu muốn chồng quá đó mà! Người không thấy cô ta ra sức chèo kéo Thanh phu tử sao hả? Cô này nếu mà lấy về, đến khi động phòng thì lại phát hiện hóa ra là một tên đực rựa thì chẳng phải sẽ thảm lắm sao!"

Tống Hiếu nghe xong thì nổi hết da gà óc ác cả lên, tưởng tượng thôi cũng đã thấy kinh hãi, "Không thể nào. . . . . Muội muội của cô ta chắc là người biết rõ nhất đấy."

"Các người đừng nói bừa!" Ngân Linh cả giận nói, "Tỷ tỷ của ta là một nữ nhi chân chính, dáng người xinh đẹp! Các người đều là lũ đàn ông thối tha!"

Tất cả mọi người rụt cổ im hơi, đưa tay sờ sờ mũi.

Vương Trung Nghĩa nhỏ tiếng nói thầm vào tai Tống Hiếu, "Ai nha, nếu là nữ nhi thì lại càng phiền hơn, nếu mà sau này uống say rồi đi ngoại tình thì không phải còn thảm hơn cả thảm nữa sao?"

Tống Hiếu vô lực nhìn gã, "Người bớt nói đi có được không?"

Đúng lúc này, Kim Linh lại lảo đảo đi đến trước mặt Vương Trung Nghĩa mà nói, "Ừ....Người cũng không tệ lắm...."

Ngao Thịnh gật đầu, "Nam vương coi trọng Vương phó tướng? Nàng muốn khi nào thì thành thân?"

"Không được đâu Hoàng Thượng!" Vương Trung Nghĩa hốt hoảng hét lên.

Tương Thanh túm lấy Ngao Thịnh, "Người đừng làm rối thêm nữa"

Ngao Thịnh nhỏ giọng nói bên tai Tương Thanh, "Sao lại không? Đây là cơ hội hiếm có! Nếu ả nha đầu này mà tỉnh rượu rồi thì không dễ làm chút nào đâu!"

Tương Thanh tức giận lườm, "Đồ thiếu đạo đức!" Nói xong, liền quay sang nhìn Văn Đạt, "Mau mời Mộc Lăng đến đây!"

"Vâng ạ." Văn Đạt vội vã chạy đi. Tương Thanh lại phân phó cung nữ, "Nhanh đi lấy áo khoác cho Nam vương!"

Cung nữ nhanh nhẩu thi mệnh.

Ngân Linh nhìn Tương Thanh, lòng cũng an ủi được đôi chút - Tương Thanh coi như cũng là một nam nhân tốt - đoạn lại quay sang trừng Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh nhướng mi -- Cô ta yêu không thành đành sinh ra hận sao?

Tương Thanh nhìn hằm, cau mày -- Người ta là thất vọng về người!

Ngao Thịnh ưỡn lưng, luồn tay ra sau choàng lấy eo Tương Thanh -- người không thất vọng là được, ta sá gì cô ta?

Tương Thanh đỏ mặt, nghiêng người lùi ra từng bước.

Kim Linh nghe thấy Vương Trung Nghĩa cự tuyệt, then quá thành giận quát, "Ta mới không thềm gả cho người!"

Vương Trung Nghĩa nhẹ nhàng thở ra, Kim Linh lại xoay mặt nhìn Tống Hiểu, nói, "Umm, người bộ dạng tốt hơn hẳn nhiều. . . . ."

Tống Hiếu kinh hãi, Vương Trung Nghĩa vội kéo tay Tống Hiếu, nói với Kim Linh, "Nam vương, cô giơ cao đánh khẽ, tiểu tử này vẫn còn rất non nớt, cô đừng có dọa hấn!"

Tống Hiếu hung hăng trừng Vương Trung Nghĩa, "Câm cái miệng thối của người lại đi!"

Ngưu Hiễn thì lại hớn ha hớn hở hỏi, "Nam vương, cô thấy tôi thế nào?"

Ngao Thịnh vỗ tay cái bốp mà rằng, "Ngưu Hiễn cũng không tồi!"

Ngưu Hiễn vừa giữ chặt tên định bỏ chạy là Trâu Viễn vừa hỏi Kim Linh, "Ta là quan võ còn hấn là quan văn, Nam vương cứ chọn đại một người đi!"

Kim Linh đảo mắt qua lại giữa Ngưu Hiễn và Trâu Viễn, tặc lưỡi nói, "Một tên mặt đen còn một kẻ lại da trắng mặt trơn....Ghét tất! Cút ra xa một chút đi!"

Ngưu Hiễn và Trâu Viễn cùng thảm thiết ôm đả kích.

Đặng Tử Minh cùng Tề Tán mặt mày như lâm trận mà nhìn Kim Linh đang chuyển ánh mắt sang hướng bọn họ.

Kim Linh nhìn vẻ mặt rúm ró kia thì lại chột thấy túi thân, quay người ngồi bệt xuống đất, bưng mặt khóc tiếp, "Các người xem đi. . . .Nam nhân có quyền có địa vị muốn tìm nữ nhân thì liền có hàng hàng lớp lớp....Còn nữ nhi có thể có lực khi muốn tìm nam nhân thì lại khó khăn như vậy đây....Nếu ta cứ không được Tô Mẫn về thì cả đời sẽ phải làm Nam vương....Ta không muốn. Ta dẫu có là nam nhân, làm hoàng đế cũng chỉ để khổ một đời. Ngay cả người thương mình còn không có thì làm hoàng đế có ý nghĩa gì, a?"

Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh -- cô ta nói rất đúng đó!

Tương Thanh thở dài, hết nhìn Kim Linh lại quay sang lờm Ngao Thịnh -- đây là cơ hội tốt, sao không mau hỏi đi?

Ngao Thịnh gật gật đầu, ngoảnh đầu hỏi Kim Linh, "Nàng vừa bảo là có người ra điều kiện lấy Thanh để đổi Nam vương?"

"Phải." Kim Linh gật đầu, Ngân Linh vội ngăn cản, "Tỷ à, sao. . . . ."

Ngao Thịnh vỡ lẽ, lạnh lùng nói, "Thì ra là thế."

Ngân Linh luống cuống giải thích, "Hoàng Thượng, không phải như vậy đâu. . . . .Bọn ta có nỗi khổ riêng. Người kia quá lợi hại, bắt Nam vương đi. Tỷ tỷ vô cùng kính trọng Nam vương nên không đành dâng Nam quốc mà Nam vương đã nhọc công kiến lập cho người khác nên mới nảy ra hạ sách này!"

"Ai đã bắt Tô Mẫn?" Ngao Thịnh hỏi.

"Chúng ta không biết thân phận của hắn, chỉ biết hắn là một hắc y nhân, rất lợi hại." Ngân Linh vội đáp, "Đêm đó, một mình hắn lẻn vào hoàng cung, đả thương cả trăm thân vệ rồi bắt Nam vương đi. Rồi sau đó hắn lại dẫn theo người quấy phá Nam quốc khiến chúng ta chẳng ngày nào yên ổn. Tỷ tỷ và ta là dưỡng nữ của Nam vương, Nam vương trước khi bị bắt đi đã sắc phong tỷ tỷ đẳng cơ....Thật là, hai tỷ muội ta không biết làm gì cho phải cả..."

Ngao Thịnh gật gật đầu nhìn Tương Thanh.

"Lại là Hắc y nhân?" Đặng Tử Minh nhíu mày, "Lẽ nào đó cũng chính là kẻ đã châm ngòi xúi giục Tề Soán Thiên làm phản?"

"Thời gian không khớp nhau lắm." Tề Tán lại hỏi Ngân Linh, "Tên Hắc y nhân bắt Nam vương khi nào và đã ra điều kiện vào lúc nào?"

"Một tháng trước" Ngân Linh trả lời, "Còn hơn nửa tháng trước thì ra điều kiện trao đổi, nghe xong tỷ muội bọn ta liền khởi hành đến đây."

"Quả thật là thời gian không trùng khớp nhau." Tương Thanh nhíu mày trầm ngâm, lúc này, Mộc Lăng lại vội vã chạy đến, vừa nhìn thấy cảnh đổ nát trong viện liền xẵng giọng mắng Ngao Thịnh, "Ta đã bảo là không thể dùng tâm bậy tâm bạ mà, sớm biết thế thì đã không đưa rồi! Lần này thì hay rồi, cô nương người ta coi trọng nhất là danh tiết, nàng ta mà tỉnh lại thì còn mặt mũi đâu đi gặp người nữa hả?"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh kịch liệt nháy mắt với Mộc Lăng nhưng tên kia lại chẳng mảy may ngó ngang tới.

Đặng Tử Minh vừa nghe thì liền hiểu ra. Lúc đầu còn thấy lạ là tại làm sao chỉ mới có mấy chén rượu thôi đã say đến thế này. Hóa ra là vì Ngao Thịnh đã sớm hạ dược rồi.

Tề Tán âm thầm thở dài, cảm thấy hành vi hạ dược một cô gái của Ngao Thịnh rất là thiếu đạo đức.

Nhóm quần thần cũng mắt to mắt nhỏ nhìn Ngao Thịnh đầy buồn rầu. Nhưng Vương Trung Nghĩa lại nhỏ giọng hỏi Tống Hiếu, "Còn có thứ thuốc như vậy nữa hả? Thiệt là hay quá ha!"

Tống Hiếu lờm gã một cái -- cảm mồm lại đi!

Vương Trung Nghĩa ngoan ngoãn im lặng, lòng lại dâng lên nỗi tiếc nuối, đây là một nha đầu rất tốt, vậy mà lại không nắm chắc cơ hội.

Chúng thần chẳng ai dám dị nghị gì. Ngân Linh mở to hai mắt, mặt đầy thảng thốt nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, người. . . . ."

Ngao Thịnh xấu hổ cười trừ, lờm Mộc Lăng -- người cố ý có phải không?

Mộc Lăng mặt lại đầy ngỡ ngác nhìn Tần Vọng Thiên nhà mình -- Ủa, thế này là thế nào?

Tần Vọng Thiên thở dài mà bịt mồm tên kia lại.

"Các người. . . . ." Ngân Linh tức giận thét lên, "Nam vương quả nhiên nói không sai, nam nhân thiên hạ chẳng ai là tốt cả. Một đám nam nhân đi bắt nạt hai nữ nhi chân yếu tay mềm thì không nói gì đi, đằng này lại đi hạ thứ dược hạ lưu đó. Hôm nay ta sẽ liều mạng với các ngươi!" hết lời liền tuốt kiếm của một vệ sĩ đứng gần đấy, ý đồ muốn sập lá cà với nhóm người của Ngao Thịnh.

Mọi người vội ngăn cản. Tề Tán lên tiếng khuyên nhủ, "Cô nương, mọi việc đều có nguyên nhân của nó. Là do các cô có ý đồ xấu với Thịnh Thanh chúng ta trước, còn muốn bắt đi người quan trọng nhất của Hoàng thượng. Dù rằng việc Hoàng thượng đã làm có không đúng....nhưng cũng đâu tổn hại gì đến tỷ tỷ của cô."

Tất cả mọi người gật đầu, Ngao Thịnh nhìn Tề Tán đầy ngợi khen -- nói đúng lắm!

Tương Thanh áy náy nói với Ngân Linh, "Ngân Linh cô nương, trước hết phải cho tỷ tỷ của cô uống thuốc giải đã!"

Ngân Linh nghe xong, tự biết mình đuối lý, nói tới nói lui, hai người họ đúng thật là có ý xấu trước....Nhưng đám quần thần Thịnh Thanh này đều chọc người điên tiết, nhất là cái tên cầm đầu Ngao Thịnh! - Ngân Linh nàng vốn rất có hảo cảm với hắn nhưng vì chuyện này lại quay sang cắn răng tự hận mình. Nàng đúng là kẻ ngốc mà. Nếu như lúc này cố sống cố chết kéo tỷ tỷ về thì tỷ tỷ sẽ không phải bị người ta khi dễ như thế!

Mộc Lăng lấy dược bình từ trong ngực áo ra đưa cho Tương Thanh.

Tương Thanh nhíu mày hỏi, "Đây là giải dược?"

"Phải." Mộc Lãng gật gật đầu, "Uống một viên là đủ rồi."

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh sờ sờ cằm, gọi Văn Đạt.

Tương Thanh trừng mắt liếc hằm, Ngao Thịnh nhếch miệng cười mát.

Tương Thanh không thềm nói gì nữa, xoay người đi, nhưng Ngao Thịnh đã nhanh giữ y lại, lấy dược bình, rồi đi về phía Kim Linh và Ngân Linh.

Lúc này, cung nữ cũng đã mang áo đến khoác lên người Kim Linh. Ngao Thịnh đưa thuốc giải cho Ngân Linh để nàng dứt tý tý mình uống.

Kim Linh uống thuốc xong thì lại mơ mơ hồ hồ lắc đầu.

Mộc Lãng vội kéo Tần Vọng Thiên đi, "Vọng Vọng, chuồn mau!"

Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, "Uống thuốc xong thì sẽ thế nào?"

Mộc Lãng bĩu môi, "Còn thế nào nữa? Những chuyện vừa xảy ra cũng sẽ giống như một giấc mơ! Nàng ta cái gì cũng nhớ tốt tuần tuột!"

"Không phải chứ?" Tần Vọng Thiên kinh hãi.

Cùng lúc đó, ánh mắt Kim Linh lại có thần như trước, thần trí cũng khôi phục. Nàng nhìn xung quanh rồi lại cúi đầu nhìn xiêm y xốc xếch trên người, mắt tròn tròn mà nhớ đến tình cảnh ban nãy, mặt thoáng chốc đã đỏ bừng bừng.

Ngao Thịnh sờ sờ mũi, nói mát, "Ách, Nam vương không cần lo lắng, trăm cam đoan sẽ không có ai dám tiết lộ chuyện hôm nay ra bên ngoài. Còn về chuyện cứu Tô Mẫn, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn. Bên cạnh đó, chủ quyền Nam quốc cũng sẽ thương lượng lại. Nếu nàng nguyện ý thì trăm hứa, vĩnh viễn giữ nguyên chủ quyền Nam quốc. Nam tộc muốn bảo trì phong tục gì, Thịnh Thanh cũng tuyệt không can thiệp....Chỉ cần nàng đồng ý quy thuận."

Kim Linh ngơ ngác mở to hai mắt, sau khi nghe xong thì mặt lại không có biểu tình gì, nhìn Ngao Thịnh một lúc lâu thật lâu, chợt nhiên òa khóc vang trời còn đòi rút kiếm tự vẫn, bởi không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa....Trong chớp mắt, quang cảnh lại hỗn loạn như trước.

Cuối cùng, Tần Vọng Thiên phải ra tay điểm huyết đạo của Kim Linh. Lúc này, nàng mới ngoan ngoãn không làm loạn mà để cung nữ dìu về phòng. Ai nấy đều ra sức cản dận Ngân Linh cố mà an ủi tử tử. Đâu vào đấy rồi, Ngân Linh lại giận dữ ném cho Ngao Thịnh một ánh lườm sắc lém trước khi quay về phòng.

Quần thần đều cảm thấy mệt mỏi rã rời. Tửu yến này, bụng vào thì ít mà mồ hôi lạnh lại tuôn ra ào ào. Ai nấy cũng nhanh nôi đuôi nhau cáo từ, giải tán.

Ngao Thịnh nắm tay Tương Thanh, chật vật về đến tẩm cung, hai người ngồi lên giường mà thở dài.

"Nam vương cũng không sung sướng gì." Tương Thanh cảm thông nói, "Chúng ta nên nghĩ biện pháp để giúp nàng ấy. Mặt khác, cũng điều tra thử xem tên hắc y nhân kia thật sự là ai!"

"Cô ta bụng đầy ý đồ, rắp tâm hạ cổ ta...uống rượu xong thì quay sang chèo kéo người....Đúng là ả nha đầu chết tiệt mà!" Ngao Thịnh lại chỉ đầy bất mãn.

Tương Thanh trừng mắt liếc, "Người tốt nhất là nên suy nghĩ xem ngày mai phải giải thích với người ta thế nào đi....Chuyện lần này cũng thật là quá đáng!"

Ngao Thịnh mặt nhăn mày nhíu, nhào lên ôm lấy Tương Thanh, "Thanh ơi, người an ủi ta một chút đi."

"An ùi cái gì?" Tương Thanh thấy Ngao Thịnh không thành thật mò tay vào áo y thì liền vội đẩy hẳn ra.

"Mới đây mà đã quên?" Ngao Thịnh cười xấu xa, lấy một trang sách bị xé xuống từ trong ngực áo ra, phe phẩy tay mà rằng, "Trang thứ hai."

Tương Thanh khóe miệng nhìn không được giật giật mấy cái, gằn từng tiếng, "Sách quý thế thì xé làm gì cho uổng?"

Ngao Thịnh ý nhị đáp, "Thanh à, cái này được gọi là sách rách nghệ mới thông!"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

82.83.84.85

82 / Uyên Ương hí thủy

"CHỜ MỘT CHÚT!" Tương Thanh bình tĩnh ngăn Ngao Thịnh lại, "Trời vẫn còn chưa tối mà!"

Ngao Thịnh lại còn bình tĩnh hơn cả, đặt Tương Thanh nằm lên giường mà rằng, "Chuyện này và trời tối thì có quan hệ gì với nhau đâu!"

"Không được" Tương Thanh kiên quyết, "Lát nữa còn phải ra ngoài!"

"Ta chỉ làm mỗi trang thứ hai thôi, đâu có ảnh hưởng gì đến chuyện ra ngoài?" Ngao Thịnh híp mắt nhìn Tương Thanh, "Thanh, đừng bảo là người muốn thất hứa đấy nhé? Ta liền đi chém hết cả triều văn võ đấy!"

"Người. . . . ." Tương Thanh ai oán lườm, "nói xằng nói bậy còn hay hơn cả hát!"

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh đổi ý, liền xụ mặt ủ rũ, "Phải mấy canh giờ nữa thì trời mới tối được!"

Tương Thanh lắc đầu nói, "Ban ngày ban mặt mà người lại đi tắm, không thấy rất vô lý sao?"

"Có gì mà lại vô lý chứ?" Ngao Thịnh đứng lên rống, "Văn Đạt, mang nước nóng vào đây cho ta!"

Văn Đạt vội vội vàng vàng chạy vào, đương không biết Ngao Thịnh cần bao nhiêu nước nóng thì Tương Thanh lại cất giọng, "Không cần đâu!"

Văn Đạt ngoảnh lại nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh nói lớn, "Lấy đến đây!"

Văn Đạt gật đầu, Tương Thanh đứng dậy bước ra ngoài, "Người cứ thông thả tắm. Ta đi trước" rồi quay lưng hướng ra phía cửa.

Ngao Thịnh nhanh đuôi theo, ôm lại, "Thanh à!"

Tương Thanh bối rối, Ngao Thịnh biết y thế nào cũng sẽ lại lâm trận lùi bước nên liền siết chặt tay hơn.

Văn Đạt xấu hổ đứng nhìn, đi không đặng mà ở cũng chẳng xong....Cuối cùng, khi thấy Ngao Thịnh xua xua tay thì y liền ba chân bốn cẳng chạy như bay trong khi vẫn mờ mịt chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh quyết ý bỏ đi, liền lựa lời bảo, "Không phải là làm ở trong nước sao, người sợ cái gì!"

"Không phải sợ!" Tương Thanh vặn lại, "Đã bảo là trời còn chưa tối mà, đợi thêm mấy canh giờ nữa không được sao?"

"Tại sao cứ phải là trời tối mới được? !" Ngao Thịnh phát hỏa, "Được rồi, dù sao cũng là ở trong nước nhưng đâu nhất thiết phải là trong đục dũng!"

"Cái gì?" Tương Thanh quay đầu lại khó hiểu nhìn hăn, ai ngờ Ngao Thịnh lại một tay ôm lấy y, sải từng bước dài, chẳng đợi Tương Thanh hiểu ra chuyện gì thì hăn đã nhảy vào hồ sen gần đấy....Rầm một tiếng, nước bắn tung tóe cả lên.

"Ha ha. . . . ." Ngao Thịnh phá ra cười khi cả hai đã ướt sũng.

Tương Thanh bị nước hồ làm cho ướt đẫm, tóc bết vào mặt, y phục cũng dính sát vào người.

Ngao Thịnh khi xem đến trang thứ hai, liền cảm thấy vô cùng hứng thú. Mặc nguyên áo quần nhảy vào trong nước...Nước quả nhiên là thứ luôn mê hoặc nam nhân a! Tương Thanh toàn thân đắm nước không hiểu sao lại khiến cho Ngao Thịnh hưng phấn bội phần.

Tương Thanh lau nước trên mặt, xoay người định trèo lên bờ nhưng Ngao Thịnh đã nhanh chân ôm lấy. Đắm người trong nước, y phục của cả hai đều ướt, dính bết vào thân, trong khi đó ngoại sam do được may bằng voan mỏng mà nổi lênh bênh trên mặt hồ khiến cho hành động không chút thuận tiện. . . . . Ngao Thịnh dính chặt như sam, Tương Thanh giãy mãi không ra. Đang lúc Tương Thanh vô cùng bất mãn, Ngao Thịnh lại mò tay sờ soạng lưng tung.

Tương Thanh thoáng giật mình, mặt ửng đỏ, "Giữa ban ngày mà người cũng làm vậy?"

Ngao Thịnh cười nhạt, "Có gì mà sợ nào!" rồi lại dịu dàng gọi tên Tương Thanh, vừa gọi vừa hôn y . . . Được một lúc, Tương Thanh bị hấn chọc cho mềm lòng đi, nên cũng mặc kệ . . . Dẫu sao cũng đã hứa rồi, muốn sờ thì cứ sờ đi.

Cả hai đang triền miên dây dưa lại chợt thấy bóng dáng của hai người đang đi vào. . . . .

Tương Thanh mắt liếc ngang, ngẩng đầu thấy ngay Kim Linh và Ngân Linh. . . . . Ngao Thịnh cũng quay đầu lại, khi vừa nhìn đến hai nha đầu đột ngột xông vào phá hỏng chuyện tốt của mình thì lòng lại trào lửa giận. Quả nhiên, hẳn liền cảm thấy Tương Thanh khẽ giãy dụa. Người này vốn mặt mỏng, tính lại cứ hay bàn ra. Vì để tiến hành mọi chuyện thuận lợi, Thịnh ta đã cố tình đuổi hết ảnh vệ đi. Nhưng thật không ngờ hai nha đầu chết tiệt kia lại phá đám.

Nghĩ vậy, Ngao Thịnh chẳng chút cam lòng, kiên quyết không để Tương Thanh được dịp chạy, liền làm bộ như không có phát hiện hai người kia, ôm Tương Thanh tiếp tục hôn.

Tương Thanh trở nên lúng ta lúng túng. Hai cô nương kia đứng ngoài cửa viện, kinh ngạc trở mắt nhìn trong khi Ngao Thịnh lại cứ làm càn. Tương Thanh vội đẩy hẳn, nhỏ giọng nói, "Thịnh Nhi, có người!"

Ngao Thịnh vốn chỉ là muốn dẫn mặt hai người kia thôi, nhưng khi nghe Tương Thanh gọi một tiếng "Thịnh Nhi" thì toàn thân xương cốt lại nhũn ra, tê dại từ đỉnh đầu cho đến gót chân, toàn thân khô nóng như nước trong ao sen đang sôi sục. Hẳn bắt chấp tất cả, ôm rịt lấy Tương Thanh, tùy ý hôn hít, tay cũng không ngừng sờ soạng lung tung, vội bắt lấy nơi vốn ngoan ngoãn nằm im kia mà âu yếu khiến nó thức tỉnh. . . . Tương Thanh thần tình đỏ bừng, nhưng vẫn tránh không thoát, trong khi mặt mày đầy khấn trương.

Kim Linh cùng Ngân Linh đến tìm Ngao Thịnh vì nghĩ rằng sự tình cũng đã bại lộ, hơn nữa điều kiện mà Ngao Thịnh đưa ra hoàn toàn không làm họ thua thiệt nên cả hai quyết định thẳng thắn thương đàm một phen, để Ngao Thịnh hỗ trợ cứu Tô Mẫn. Kim Linh dự định, sau khi cứu Tô Mẫn ra, nàng liền thoái vị, trả ngôi vị Nam vương lại cho bà, rồi tùy bà quyết định xem có quy thuận Thịnh Thanh hay không.

Hai người chủ ý đã định, cảm thấy việc này không nên kéo dài mãi, hơn nữa Kim Linh nhớ ra là Ngao Thịnh đã trúng tuyển cổ....phải nhanh giúp hẳn bức cổ trùng ra...Vì thế cả hai mới vội vã đến tẩm cung.

Khi bước vào cửa viện, vốn phải có thị vệ đến giúp các nàng thông truyền nhưng lạ thay là chẳng có bóng dáng một ai. Cả hai cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, liền theo lối cửa vào trong nội viện....Cơ mà, vừa vào thì liền nhìn thấy Tương Thanh và Ngao Thịnh toàn thân ướt đẫm, đứng ôm hôn nhau trong hồ sen...Hình ảnh hương diễm đầy sống động.

Hai nàng vốn là khuê nữ chưa từng biết chuyện tình ái nên đối việc này cũng tỉnh tỉnh mê mê. Hiện giờ lại tận mắt trông thấy, không khỏi có chút mộng mị như đang mơ. Vả lại, Ngao Thịnh và Tương Thanh đều là mỹ nam tử, đắm mình trong nước nhiệt liệt hôn nhau. Cả hai tròn mắt nhìn đến ngây người.

Ngao Thịnh không buồn để ý đến hai nha đầu kia, chỉ chuyên tâm làm việc của mình, lại còn bày ra tư thế đẹp mắt cho người khác nhìn. Tương Thanh xấu hổ vô cùng, cảm thấy để cho người khác bắt gặp tình cảnh thế này chẳng hay ho gì, mấy chuyện này sao lại để cho người ngoài biết được cơ chứ. Mặt khác, Tương Thanh vừa thấy đau lòng cho Ngao Thịnh vừa thấy lạ lẫm với chính mình. Ngao Thịnh vất vả lắm mới có được cơ hội thế này nên đời nào lại dễ dàng từ bỏ. Nếu mà lần này lỡ mất thì biết đến bao giờ mới có được lần nữa....Nghĩ thế, lòng Tương Thanh lại mềm ra. Đúng lúc này, Ngao Thịnh lại hôn lên cổ y, Tương Thanh tựa vào bên tai hắn, mấp má môi nói, "Thịnh Nhi, về phòng đi."

Ngao Thịnh lập tức như nhận được thánh chỉ, hai tay bế lấy Tương Thanh, đạp nước bay vào phòng. . . . .

Nước bắn trào. . . . . Hoa sen theo sóng nước dao động. . . . . Nhìn lại, Ngao Thịnh đã ôm Tương Thanh vào phòng, cửa phòng cũng rầm một tiếng lớn, đóng chặt lại.

Kim Linh và Ngân Linh lúc này mới giật mình tỉnh táo lại, ngoảnh lại nhìn nhau. Hai đại cô nương ấy vậy mà lại tận mắt chứng kiến cảnh hai nam nhân tình nồng mật ý quần quýt nhau....Hai người mặt đỏ gay, chỉ muốn tìm cái hố nào mà nhảy vào cho xong. Cả hai hoang mang rối rắm co chân bỏ chạy.

Lại nói về bên này. Cửa phòng vừa khép, Ngao Thịnh đã nhanh đặt Tương Thanh lên giường, vừa hôn vừa cởi y phục ướt sũng của y ra.

Tương Thanh xấu hổ nói, "Đồ điên!"

Ngao Thịnh không quan tâm, áo trắng vừa cởi ra liền hôn lên làn da đã xanh xao vì nước ao lạnh của Tương Thanh, thỏa mãn mà thở dài, "Điên thì điên, vì người mà điên!"

Ngao Thịnh tùy ý trút mưa hôn, đến khi trên da Tương Thanh hằn lên ấn ký của mình thì hằn mới vừa lòng mà dựa theo những gì đã vẽ trong trang sách thứ hai mà nhẹ tách hai chân Tương Thanh ra, chậm rãi vuốt ve ủi an.

Tương Thanh ngưỡng đầu nằm im, đôi mắt khẽ nhắm hờ lấp lánh thủy quang, trong mông mông lung lung mà ngắm nhìn Ngao Thịnh. Ngao Thịnh lại chỉ chuyên tâm với việc đang làm dở trên tay.

Tương Thanh nhíu mày, đột ngột hỏi, "Tại sao lại muốn làm vậy?"

Ngao Thịnh chợt dừng tay, nhìn chăm chăm vào Tương Thanh, "Bởi vì thích người, muốn nhìn thấy nhiều thật nhiều những biểu tình khác nhau của người....Muốn làm những việc mà không ai được phép làm với người."

Tương Thanh vươn tay sửa lại đầu tóc cho Ngao Thịnh, lại hỏi, "Nhưng chỉ có mình người muốn, ta thì lại không, người chẳng thấy mất hứng sao?"

Ngao Thịnh cười khổ, "Nếu người mà chủ động thì ta sẽ đau đầu lắm đây. Ta thích đối phương phải dè dặt một chút cơ."

Tương Thanh nghe xong chỉ cười yếu ớt, tay vuốt lọn tóc đen xõa xuống trước ngực của Ngao Thịnh, "Người không thấy là trong khi người cho đi quá nhiều còn ta lại đáp lại quá ít sao?"

Ngao Thịnh ngẩn ra một lúc rồi lại mỉm cười, "Chỉ cần người có nổi bản khoản như thế thì ta đã thấy đủ lắm rồi."

Tương Thanh dăm dăm nhìn, ngón tay điểm nhẹ lên ngực hấn, "Ta cuối cùng cũng đã cảm thấy được người là người biết nhẫn nhịn vì toàn cục rồi đấy."

Ngao Thịnh xấu xa cười, "Người lại nghĩ quá tốt về ta rồi. Nếu ta mà không giả vờ đáng thương, cố nhẫn nhịn vì toàn cục thì người sẽ chịu cho ta đến gần sao?"

Tương Thanh thở dài, "Đừng hạ thấp bản thân như thế." Tay lại cố tình vuốt ve quanh cổ Ngao Thịnh, khều nhẹ lên hầu kết của hấn. Tựa hồ cảm thấy hành động này rất thú vị.

Ngao Thịnh đột nhiên ngồi thẳng lưng lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tương Thanh mà cởi bỏ xiêm y trên người mình, nhìn Tương Thanh đầy nguy hiểm, "Người mà còn trêu chọc ta nữa thì đừng trách là sao ta thẳng tay nhé!"

Tương Thanh lắc đầu nói, "Người cũng nói đây là cơ hội khó có được mà, còn nhẫn nhịn gì nữa chứ. . . . ."

Ngao Thịnh hít sâu một hơi, học theo hình vẽ trong sách mà nắm lấy hai phần cơ thể đã có phản ứng lên, cọ xát vào nhau rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Da thịt nóng bừng cận kề, Tương Thanh khẽ hừ nhẹ một tiếng, Ngao Thịnh cúi xuống cắn lên cổ y, đến nước này rồi thì hấn cũng chẳng nhịn nữa, tùy ý mà xoa nắn vỗ về...cho đến khi Tương Thanh nhú mày, môi khẽ bật ra thứ tiếng khiến nhiệt huyết toàn thân Ngao Thịnh sôi trào.

Âu yếm một lúc lâu thật lâu, tựa như chẳng muốn dừng lại...Ngao Thịnh mới thở mạnh, hai người cùng phóng thích rồi lại tựa nằm lên nhau, cùng mỗi một thở dốc.

Ngao Thịnh nhẹ day day lỗ tai Tương Thanh, ghé đầu vào tai y mà thì thầm. Tương Thanh cơ hồ như không nghe rõ được những lời kia là

gì...nhưng lại vô cùng trân trọng. Thanh âm trầm thấp có phần hơi khàn, không hiểu sao lại dễ nghe vô cùng. Tương Thanh không nhớ rõ một câu tâm tình nào nhưng lại quên không được tiếng nói kia. Khắc sâu vào lòng, vĩnh viễn cũng không phai.

Sau khi đã thỏa niềm yêu thương, Ngao Thịnh mới cầm lấy tay Tương Thanh, hôn vào lòng bàn tay rồi choàng thảm lên người y, sau đấy lại khoác áo ra ngoài gọi Văn Đạt mang nước ấm vào.

Văn Đạt tự mình mang nước ấm vào cho hai vị chủ tử tắm rửa, trộm liếc mắt nhìn thì thấy Tương Thanh tựa lưng vào giường, thảm quấn kín người, phần bả vai trần để lộ ra ngoài cho thấy việc y đang không mặc y phục . . . . khiến Văn Đạt càng cúi thấp đầu hơn, không dám nhìn ngang dọc, chỉ chuyên tâm múc nước.

Ngao Ô không biết từ đâu lại chạy trở về, lúi lên giường Tương Thanh. Động tác của hồ ta có phần lỗ mãng, không cẩn thận làm rớt tấm thảm trên người Tương Thanh ra....Văn Đạt đứng lúc ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tương Thay vừa kéo lại thảm vừa đẩy Ngao Ô đi nhưng hồ kia lại giở chứng làm tới, giật giật lấy thảm vải.

Vật Đạt bối rối đến mặt đỏ tai hồng, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Ngao Thịnh lúc này mới đi đến võ đầu Ngao Ô một cái, khiến hồ sợ quá, nhảy xuống giường mà trốn biệt.

"Sao lại đi bắt nạt huynh đệ của người chứ?" Tương Thanh mượn cơ trên, Ngao Thịnh lại choàng kín Tương Thanh vào trong thảm, "Biết nó là huynh đệ của ta vậy mà người còn cố tình kiếm chuyện để ta có cơ thiên nó?"

Tương Thanh lờm Ngao Thịnh một cái. Ngao Thịnh đi đóng cửa, quay đầu lại liền thấy Tương Thanh khoác thảm đi đến cạnh mộc dũng, rẽ nước

bước vào.... Ngao Thịnh lại cảm thấy khí huyết dâng lên, nhanh đi đến bên cạnh, cúi đầu hôn lên vai Tương Thanh, "Thanh à, làm lần nữa đi?"

Tương Thanh hất nước lên mặt hần, bĩu môi nói, "Không được."

Ngao Thịnh ai oán, "Keo kiệt."

Tương Thanh nhếch mép cười, "Không phải người phải thích người dè dặt sao? Cho nên ta mới keo kiệt."

Ngao Thịnh thở dài, tự dưng rất muốn tự vả vào miệng mình, đứng một lúc lại bảo, "Thanh, đến đây đi, ta đột nhiên thấy thích phóng túng hơn!"

Tương Thanh cầm lấy gáo nước ném vào đầu ai kia.

Tắm rửa xong lại thay một thân y phục sạch sẽ, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đi đến thư phòng, Ngao Thịnh phân phó người cho mời Kim Linh và Ngân Linh đến.

Không bao lâu, hai cô nương đã xuất hiện, vừa nhìn thấy Ngao Thịnh và Tương Thanh thì liền xấu hổ mà đỏ mặt, Tương Thanh mặt cũng mỏng tang, khó xử không kém.

Ngao Thịnh lại chỉ dày mặt cười, nói, "Sao thế các cô nương, thấy thư phòng khó nói chuyện quá à? Hay là để trẫm đưa đến ao sen mà bàn chuyện?"

Kim Linh cùng Ngân Linh mặt mày lại đỏ bừng bừng lên, Tương Thanh cũng bối rối lờm Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh một tay chống cằm nhìn hai tỷ muội, "Có gì cứ nói đi, hiện tại tâm tình trẫm rất tốt."

Kim Linh và Ngân Linh không hẹn mà cùng nghĩ -- Ngao Thịnh này da mặt còn dày hơn cả tường thành, thân là hoàng đế mà lại âm mưu quỷ kế

chẳng ai bằng, hạ độc, nói bậy, trước mặt thiên hạ giờ trò lưu manh....Tương Thanh thành thật như thế khẳng định đấu không lại hẳn.

Nghĩ thế, cả hai lại cùng ngẩng đầu, thương cảm mà nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh nhìn biểu cảm trên mặt của hai vị cô nương thì chỉ còn biết dở khóc dở cười. Ngao Thịnh bèn tặc lưỡi nói, "Hai vị, nhìn trẫm là được rồi, đừng nhìn người thương của trẫm, trẫm ghen."

Tương Thanh chỉ biết Ngao Thịnh tính tình chẳng khác gì hài tử, một khi đã đắc thủ thì sẽ thừa dịp xông lên làm càn. Quả nhiên là nghĩ không trật tí nào mà!

Ngân Linh vẫn còn nhỏ dại nên sớm đã thẹn thùng đến nói không ra tiếng, Kim Linh lớn hơn, thoáng trầm mặc nói với Ngao Thịnh, "Ta đã nghĩ thông suốt, có một số việc muốn cùng thương lượng với Hoàng Thượng."

"Được chứ." Ngao Thịnh gật gật đầu, vừa lòng nói, "Vây là tốt rồi." Nói xong, lại xoay mặt nhìn Tương Thanh, nhỏ giọng bảo, "Nghĩ thông rồi thì cứ nói thẳng ra, chỉ tiếc cho những người lòng dù đã tỏ mà vẫn cứ khẳng khăng chẳng nhận, hại người hại cả mình."

Tương Thanh nâng tách trà nóng lên cạn sạch, vờ như chẳng hiểu gì.

83 / Nam Man[1]

"CHUYỆN XẢY RA VÀO KHOẢNG MỘT THÁNG TRƯỚC." Kim Linh kể lại tất cả những gì đã phát sinh, "Kỳ thật, trước đó cũng đã có những dấu hiệu manh nha rồi."

"Dấu hiệu?" Ngao Thịnh khẽ nhíu mày.

"Phải." Kim Linh gật gật đầu, nói, "Toàn vùng phía nam bình thường đều là những phiên vương cai trị phiên tộc, nhân mã có hạn, lợi hại nhất thì

phải kể đến Xa Quý tộc nhưng đã sớm diệt vong, cho nên ở miền Nam, Nam quốc ta là nước lớn mạnh nhất."

Ngao Thịnh gật đầu tán thành, "Quả đúng là vậy."

"Nhưng độ khoảng nửa năm trước bắt đầu xảy ra một số việc lạ." Kim Linh lại nói, "Thường xuyên có hắc y nhân xuất hiện ở biên cảnh Nam quốc, quấy phá dân chúng, lại còn thêm cả người của một vài tiểu phiên quốc nhân cơ hội mà cướp bóc tác loạn."

"Hắc y nhân?" Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh, đoạn lại nhanh quay sang hỏi Kim Linh, "Ngoại trừ hắc y nhân ra còn có ai kỳ quặc nữa không?"

Kim Linh và Ngân Linh nhìn nhau rồi cùng lắc đầu, tỏ ý là chẳng có gì khác thường hơn.

"Nhưng có lẽ là....Nam vương biết được điều gì đó." Ngân Linh đột ngột nói.

"Tô Mẫn?" Ngao Thịnh tò mò.

"Đúng vậy." Kim Linh cũng gật gật đầu, nói thêm, "Trước đó, Nam vương đã đi tuần tra biên cảnh, sau khi trở về thì mặt luôn đầy tâm sự, như là có chuyện gì rồi rắc lằm."

"Sau nữa, Nam vương lại đột ngột truyền ngôi cho tử tử." Ngân Linh tiếp lời, "Tiếp theo đó. . . .khoảng một tháng trước, từ đâu lại xuất hiện một gã hắc y quái dị bắt cóc Nam vương, lại còn đả thương rất nhiều người. Hắn nói, nếu muốn cứu Nam vương thì phải đến Thịnh Thanh, bắt Thanh phu tử dùng làm vật trao đổi."

Ngao Thịnh nhíu mày, tựa hồ có chút khó hiểu.

Tương Thanh lại càng khó tin hơn cả, nếu nói là đối phương lao sư động chúng bắt đi Nam vương để buộc Kim Linh làm phản hoặc là đi ám sát Ngao Thịnh thì còn có thể tin được nhưng đằng này lại muốn bắt y để làm gì?

Ngao Thịnh lòng đầy rối rắm, chuyện của Tề Soán Thiên ngày trước, hẳn vốn nghĩ rằng kẻ đứng sau phá rối là Hạ Lỗ Minh. Đối với hành động đó, hẳn có thể lý giải là bởi tên nhãi kia cứ nhớ Thanh mãi không quên được. Vì đoạt lại Tương Thanh, gã mới không từ thủ đoạn nào. Nhưng hiện tại đã chứng minh chuyện này hoàn toàn không can hệ gì tới Hạ Lỗ Minh cả...Ít nhất gã không phải là người chủ mưu bắt cóc. Song, tại sao đối phương lại muốn có Tương Thanh? - Ngao Thịnh biết, Tương Thanh quả thật rất dễ làm cho người ta yêu mến nhưng tuyệt không phải là bậc khuynh quốc khuynh thành hại nước hại dân khiến thiên hạ lầm than. Hẳn và gã Hạ Lỗ Minh kia là vì một chữ duyên[2] nên mới mê mải đến chết đi sống lại như vậy.....Chắc là sẽ không có ai khác cùng cảnh ngộ giống họ đâu, nhỉ?

Xét trên phương diện khác, Tương Thanh càng lúc càng thêm nguy hiểm. Nếu đối phương muốn bắt y là vì lòng mê luyến thì hẳn sẽ không làm gì thương tổn Tương Thanh. Nhưng nếu không phải, thì lời giải thích chỉ có một là dùng Tương Thanh để đối phó Ngao Thịnh.....thế thì Tương Thanh càng khổ trăm bề. Nói đi nói lại, thân phận cùng mục đích thật sự của kẻ chủ mưu kia vẫn chưa rõ ràng.

"Ngoại trừ những điều đã kể thì còn có manh mối nào khác không?"
Ngao Thịnh hỏi.

Kim Linh cùng Ngân Linh đều lắc đầu, thành thật trả lời, "Hoàn toàn không."

Ngao Thịnh cau chặt mày, "Việc này cần phải suy xét cẩn thận. Chiều nay, trẫm và Thanh phải đi thẩm án, hai nàng cứ về trước nghỉ ngơi, nghĩ xem có manh mối gì nữa không. Chốc nữa, trẫm sẽ bảo Đặng Tử Minh, Tế

Tán cùng Tống Hiếu đến gặp hai nàng để thương nghị thêm.....Điều quan trọng là phải biết được tên hắc y kia đến từ đâu, có quan hệ gì với những phiên tộc ở miền Nam hay không. Không giấu gì hai nàng, ngay từ đầu trẫm đã có ý định xua quân bình định toàn miền nam....Song, điều kiện tiên quyết vẫn là các người thuận ý quy thuận hay nghịch tâm làm phản...Nếu quy thuận, trẫm sẽ không dụng quân mà là chiêu hàng, ngược lại, trẫm sẽ thẳng tay đàn áp."

"Hoàng Thượng, người có điều không biết." Kim Linh lắc đầu, nói, "Phiên quốc phía nam tuyệt sẽ không chịu hàng đâu. Người vẫn chưa thật sự thấy qua các thổ vương (vua bản địa) sống thế nào. Ở các phiên quốc, tuy người dân không nhiều nhưng thổ vương luôn dùng quân đội vũ trang trấn áp họ khiến cho mọi người chỉ có thể làm nô lệ mà chịu kiếp lầm than. Nếu người muốn các phiên vương quy hàng, bọn họ nhất định sẽ bằng mặt mà không bằng lòng. Nhưng, nếu bắt họ giao binh quyền, họ sẽ làm phản. Một khi quân đội không còn thì họ còn làm thổ vương để sống những ngày xa hoa trụy lạc thế nào được?"

"Đúng vậy đấy!" Ngân Linh căm giận nói, "Nam quốc của bọn ta hàng năm không biết đã thu nhận bao nhiêu nữ nhân trốn từ các phiên quốc khác đến. Bọn thổ vương đó vốn chẳng phải là người mà. Nghe đâu, hàm phân của chúng cũng có vàng ròng nữa đấy. Trong khi đó những nô lệ lại chỉ có thể ngủ một canh giờ mỗi ngày, cơm chẳng đủ no, lại còn thường xuyên bị đám thổ vương đó đẩy vào chuồng sư tử để làm trò tiêu khiển nữa."

Những gì Ngân Linh nói không khỏi khiến cho Ngao Thịnh và Tương Thanh đều phải nhíu mày. Ngao Thịnh như không tin được mà thì thào, "Thật vậy ư?"

"Đương nhiên!" Ngân Linh phẫn hận đáp, "Tỷ như vào năm trước ở Phủ Quốc, khi tên hoàng đế già đó chết đã mang ba nghìn người sống ra làm vật hiến tế lại còn chôn theo hằng hà sa số vàng bạc châu báu nữa! Thê lương chẳng kể sao cho xiết!"

Ngao Thịnh cũng đầy phần nộ, "Thật đúng là hoang đường. . . .Coi mạng người như cỏ rác, trên đời còn có vương pháp nữa sao?"

"Ở Phiên quốc, ngoại trừ người trong hoàng thất thì chẳng ai biết chữ cả." Kim Linh chỉ bình tĩnh nói, "Dân chúng làm sao biết cái gì là vương pháp."

Ngao Thịnh nhú mày, lâu thật lâu sau mới lên tiếng, "Hai nàng cứ yên tâm, trăm nhất định sẽ diệt sạch đám phiên vương đó, giải thoát cho tất cả nô lệ, để họ cũng được hưởng cuộc sống thái bình như con dân Thịnh Thanh."

Kim Linh và Ngân Linh liếc nhìn nhau - ban đầu họ luôn nghĩ, Ngao Thịnh là vua của Thịnh Thanh, tuyệt nhiên không đời nào để mắt đến nô lệ cơ khổ ở Nam Man, điều duy nhất mà hắn muốn là sự quy hàng của các phiên vương, ấy vậy mà thật không ngờ, hắn nguyện ý xuất quân để giải phóng cho chúng nô.

Kim Linh cảm phục nói, "Hoàng Thượng, nếu người thật sự muốn giải thoát cho những nô lệ phiên quốc đó, thì Nam quốc nguyện ý cống hiến sức lực!"

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Đương nhiên là trăm phải bắt tay hợp tác với Nam quốc rồi."

Sau đó, Kim Linh cùng Ngân Linh lên tiếng cáo từ, trước khi rời khỏi, Kim Linh đột nhiên nhớ ra mà nói với Ngao Thịnh, "Ách, Hoàng Thượng. . . . Người đã chạm qua bồn thanh liên kia chưa?"

Ngao Thịnh chột ngẩn ra rồi lại vươn tay lau đi điểm đỏ trên đầu ngón tay.

Hai tỷ muội ngờ ngác nhìn nhau - Hóa ra ngay từ đầu, Ngao Thịnh đã sớm phát hiện ra rồi...Lần này hai nàng thua đến trắng tay.

Đợi đến khi hai tỷ muội kia đã đi khỏi, Ngao Thịnh mới quay lại lo lắng nhìn Tương Thanh, đôi mày y nhíu chặt, tựa hồ đang có chuyện phiền lòng, "Làm sao vậy, Thanh?"

Tương Thanh ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh, thản nhiên nói, "Ta biết cuộc sống của thổ vương là thế nào."

"Sao?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Tại sao người lại biết?"

Tương Thanh cúi đầu không đáp.

Ngao Thịnh nhíu mày, đứng lên đi đến bên cạnh y, "Thanh? Sao lại không trả lời ta?"

Tương Thanh chột nghẹn ngào, "Ở miền nam, sát gần biên giới hay toàn vùng phía bắc thì chuyện buôn bán nô lệ là chuyện hết sức bình thường. Ngày xưa, bang chủ và Mộc Lăng cũng từng là nô lệ, người từng nuôi nấng ta...cũng là một nô lệ. Ta chưa tròn ba tuổi thì ông ấy đã bị bệnh mà chết. Ta không biết tên ông ấy là gì. Ông ấy nói, cha mẹ ta cũng là nô lệ. Hai người họ vì có tình ý với nhau nên mới bị đuổi giết. Ta được sinh ra trong lúc họ trốn chạy. Mẹ ta vì sinh khó mà qua đời còn cha ta thì giao ta cho một nô lệ đã may mắn đào thoát được rồi đi đâu mất biệt."

Ngao Thịnh chau mày, vội nắm lấy tay Tương Thanh, "Sao trước đây người không nói cho ta biết. Ta hoàn toàn chẳng hay là người lại phải chịu nhiều đau khổ như vậy."

"Ta không có gì để gọi là khổ cả." Tương Thanh bình tĩnh nói, "Ta thấy ta rất may mắn, khi ta chỉ là một đứa bé thì được bang chủ và Mộc Lăng thu nhận, có Hắc Vân Bảo là nhà, chuyện đói khổ ngày bé ta cũng không nhớ gì nhiều. Nhưng, ta đã tận mắt nhìn thấy những nô lệ ở Nam man kia, họ mới thật sự đau khổ."

Ngao Thịnh nghe xong khó hiểu hỏi, "Hắc Vân Bảo thực lực hùng hậu như thế, vì sao không thay trời hành đạo ra tay tiêu diệt đám phiên vương ấy. Hơn nữa với năng lực của Tư Đồ thì dù có đánh chiếm toàn miền Nam cũng không thành vấn đề chứ đừng nói là một Thục Trung?"

Tương Thanh lắc đầu, ngồi xuống ghế, rót cho Ngao Thịnh và bản thân một tách trà, vừa nhấp môi vừa nói, "Thịnh Nhi, vì người không biết đó thôi, đừng thấy Nam quốc nước nhỏ người thưa, kỳ thật không dễ đối phó chút nào."

Ngao Thịnh ngồi vào bàn, bưng tách trà Tương Thanh rót cho hẳn, thư thả thưởng thức. Vì một tiếng gọi "Thịnh Nhi" vô cùng êm tai ấy mà Ngao Thịnh cảm thấy thứ trà xanh đẳng chất này chợt trở nên ngọt ngào.

"Mấu chốt ở chỗ, nơi đó rừng rậm nhiều, địa thế lại cực kì hung hiểm." Tương Thanh thở dài, "Nam nhân thì am hiểu dị thuật kì chiêu, giỏi tác quái tác quái. . . . . Hơn nữa, trong rừng có vô số độc trùng và dã thú, người lạ bước vào chẳng biết được đâu là bẫy chông, đâu gài ám khí. . . . . Bao nhiêu nhân mã tùy ý xông vào đều không có đường trở ra."

Ngao Thịnh nghe xong nhíu mày, "Thế thì đúng là khó lòng đánh chiếm được."

"Đúng vậy." Tương Thanh ngẫm nghĩ, lại nói, "Phải có người dẫn đường thông thạo địa hình, còn cả địa đồ chi tiết, chiến thuật tỉ mỉ....Tóm lại là cần phải suy tính thật kĩ càng."

"Umm. . . . ." Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, "Vậy người có thấy việc ta muốn bình định miền Nam là hết sức lỗ mãng?"

Tương Thanh lắc đầu, nói, "Cũng không hẳn. . . . . Người là một hoàng đế tốt, một hoàng đế biết lo nghĩ đến nỗi cơ cực của con dân trăm họ. Hơn nữa, lũ phiên vương đó làm mưa làm gió đã lâu, cũng phải nên cho chúng nếm chút đau khổ....Mặt khác, chúng ta cũng có ưu thế mà."

"Ưu thế gì?" Ngao Thịnh hứng thú hỏi.

Tương Thanh chăm chăm nhìn hẳn, nhỏ giọng nói, "Điều đó thì người hẳn phải là người biết rõ nhất chứ, sao lại còn cố tình hỏi ta?"

Ngao Thịnh bật cười, "Người cứ nói cho ta nghe đi, ta muốn nghe người nói cơ~"

Tương Thanh chiều lòng gật gật đầu, "Này nhé, đầu tiên chúng ta có nhân mã đầy thực lực . . .Thêm nữa, lần này có sự hỗ trợ của Nam quốc, họ ít nhiều cũng thông thuộc địa hình. . . Ngoài ra, Mộc Lăng ở đây, có thể giúp ta trị độc nên không phải sợ xà trùng quấy nhiễu. . .Mặt khác, hiện tại Thịnh Thanh có thể được coi như là có nhân tài đông đúc. Ta cảm thấy chúng ta có thể tiêu diệt được đám phiên vương và bình định miền Nam. Bọn phiên vương đó tàn bạo bất nhân, không hợp lòng người, sớm hay muộn cũng sẽ bị diệt trừ."

"Phải." Ngao Thịnh nhẹ vuốt ve cổ tay Tương Thanh, cười nói, "Rất hợp ý ta."

Tương Thanh rút tay về, lườm Ngao Thịnh một cái.

Ngao Thịnh chỉ cười nói tiếp, "Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ chờ đến khi chiều buông, quần thần tụ hội rồi cùng nhau bàn bạc kỹ hơn."

"Umm. . . . ." Tương Thanh gật gật đầu nhưng lại thoáng chút do dự.

"Sao vậy?" Ngao Thịnh hỏi, "Còn có băn khoăn gì nữa sao?"

"Lần trước. . . . . Hạ Lỗ Minh. . . . ." Tương Thanh vừa mới nhắc tới Hạ Lỗ Minh thì Ngao Thịnh đã ụ mặt ra, nên đành nói, "Ta nói chuyện nghiêm túc đấy, người hờn dỗi cái gì!"

Ngao Thịnh khẽ cắn môi -- ta có thể không hờn dỗi được sao!

"Không phải hẳn đã bảo chúng ta phải cẩn thận đề phòng Quan Khế rồi sao?" Tương Thanh nói.

Ngao Thịnh ngẩn ra một lúc rồi lại gật gù, "Thiếu chút nữa là quên mất! Gần đây ta có cho ảnh vệ theo dõi Quan Khế, nhưng không có gì bất thường cả."

Tương Thanh dẫn đo nói, "Ta chỉ là lo lắng nếu người dẫn quân đi rồi, Quan Khế ở lại hoàng cung...liệu có gây ra chuyện gì nhiều loạn không....Đến lúc đó, chúng ta phải trước lo đánh kẻ thù, sau vất vả dẹp nội loạn....Thế thì càng khó khăn hơn."

"Như vậy...." Ngao Thịnh suy tư, "Thanh, ý của người là, trước tiên phải giải quyết tên Quan Khế này?"

"Phải." Tương Thanh xoa cằm, "Ít nhất phải bảo đảm hẳn không có cách nào tác loạn."

Ngao Thịnh nhướng mày trầm tư, một chốc, mặt lại vẽ ra nụ cười giảo hoạt.

"Người. . . . . nghĩ ra cách gì rồi?" Tương Thanh khó hiểu hỏi, lòng vẫn không khỏi lo lắng, mỗi khi hẳn lộ ra vẻ mặt này thì đại đa số đều là kế sách đầy hạ lưu.

"Chúng ta có thể thử hẳn một lần." Ngao Thịnh cười mát, "Khiến hẳn phải lâm vào cảnh dẫn xà xuất động."

"Dẫn xà xuất động?" Tương Thanh khó hiểu hỏi lại.

"Đến phủ nha thẩm án trước đi, tối đến nói sau. Mai này rồi xử Quan Khế cũng không muộn mà." Hết lời liền đứng bật dậy kéo Tương Thanh một đường thẳng đến phủ nha.

Đại phủ nha Lạc Đô nằm cách hoàng cung không xa. Ngao Thịnh cùng Tương Thanh mặc một thân thường phục chạy thẳng đến nơi, khi vừa vào cửa thì lại trông thấy bên ngoài đã tụ tập rất đông dân chúng. Ngao Thịnh khó hiểu nhìn Tương Thanh rồi lại hỏi một lão bá đứng gần đấy, "Lão bá, ở đây xảy ra chuyện gì thế?"

Vị lão bá kia quay đầu lại nhìn Ngao Thịnh và Tương Thanh, chép môi nói, "Ai nha, đứng trước cửa huyện nha thế này thì còn có thể làm gì được nữa? Đương nhiên là chờ coi xử án rồi!"

Ngao Thịnh quay lại nhìn Tương Thanh rồi lại giương mắt ngó một hàng dài người đứng xếp hàng, "Nhiều người như vậy...tất cả đều chờ coi xử án?"

"Cũng không phải là tất cả." Lão bá lắc đầu, nói, "Một trong số họ nửa năm trước có báo án nhưng nha môn cứ cà chửa dưng mãi...Lúc thì bảo là phải theo trật tự gõ trống chờ thẳng đường, chúng tôi đã bấm bụng làm theo nhưng đến khi đánh trống báo oan xong rồi thì lại đổi ý nói là đã đổi huyện thái gia rồi. Cuối cùng, hôm nay lại có người dán cáo thị, nói là xử lại án cũ, dựa theo thời gian báo án ngày xưa mà đến tường trình....Chúng tôi mới báo án hồi tháng trước nên bây giờ mới đến đây đợi."

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh nghe xong, gật gật đầu, xoay người đi vào theo lối cửa hông.

Tương Thanh có chút buồn bực nói, "Sao lại có nhiều án tử như thế?"

Ngao Thịnh chỉ biết mỗi lắc đầu, "Mặc Tây Nhung đúng là lão hồ đồ mà...Aiii, nhưng cũng chẳng thể trách ông ta được, dầu gì tuổi cũng đã ngoài tám mươi rồi, lực bất tòng tâm cũng phải, nói không chừng là do lũ thuộc hạ đã qua mặt ông ta."

Tương Thanh gật gù cho phải.

Hai người đi đến lối cửa bên hông, vừa gõ cửa thì người mà Diệp Vô Quy an bài đến đón đã xuất hiện. Chúng nha sai đều được thông báo là hôm nay Ngao Thịnh sẽ tới nên rất nhanh đã dẫn hãnh và Tương Thanh vào nội đường. Vừa vào bên trong, tiếng người như vỡ òa ra.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đi đến lối tắt nối đại đường với thiên điện. Bên trong, Mộc Lăng và Tước Vĩ đã ngồi sẵn đây từ lúc nào, vừa ăn điểm tâm vừa đảo mắt ngó quanh, chốc chốc lại che miệng cười khúc kha khúc khích. Cái dáng ngồi đó chả có gì giống như đang thăm án cả, mà cứ như là coi hát tuồng vậy.

Nhìn thấy hai huynh đệ này, Tương Thanh và Ngao Thịnh chợt cảm thấy có chút đau đầu - Vì cố làm sao mà họ lại có mặt ở chốn này?

"Tiểu Thanh." Mộc Lăng vẫy tay chào Tương Thanh. Ngao Thịnh vội dắt tay Thanh của hãnh đi đến gần. Tương Thanh hỏi, "Mộc Lăng, sao huynh cũng đến đây?"

Mộc Lăng cười thích chí, "Ta nghe tên ngọc Vương Trung Nghĩa bảo là hôm nay mọi người sẽ thăng đường xử án, ta với huynh ấy cũng đang rồi nên mới đến góp vui ấy mà!"

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh gật gật đầu, hỏi, "Thế Vương Trung Nghĩa đâu rồi?"

"Thăm án chứ đâu!" Tước Vĩ đáp, "Ai nha, vui lắm đó nha!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh khóe miệng đồng thời giật giật - Vương Trung Nghĩa đích thân xử án? Việc này còn ức chế hơn cả án oan nữa nha. . . . .

TƯƠNG THANH VÀ NGAO THỊNH đi đến hành lang cạnh công đường, chỉ thấy Ônng Càn Khôn và Diệp Vô Quy đứng ở một bên còn Vương Trung Nghĩa lại chễm chệ ngồi xử án.

Ngaο Thịnh vỗ vỗ vai Diệp Vô Quy.

Diệp Vô Quy quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn rồi giật mình gọi, "Ấy, Hoàng Thượng."

Ônng Càn Khôn đứng cạnh cũng quay người lại, cúi đầu nói, "Tham kiến Hoàng Thượng."

Hai người cúi đầu nhìn Diệp Vô Quy, bảo y miễn lễ sau lại phải ngưỡng cổ bảo Ônng Càn Khôn cũng không cần câu nệ lễ tiết. Mộc Lăng và Tước Vĩ cười bò ra bàn.

Ngaο Thịnh ho khan một tiếng, hỏi, "Hai vị ái khanh, tại sao lại không tự thăm án mà lại đưa cho tên ngục Vương Trung Nghĩa kia chứ?"

"Aiii. . . . ." Ônng Càn Khôn cùng Diệp Vô Quy lắc đầu, nói, "Vương tướng quân đệ ấy đứng nhìn chúng thần xử án một lúc thì lại chạy lên la hét rằng tới khi nào mới xong hết trong khi lại có nhiều người như vậy, sau đó quả quyết bảo là cứ nhìn đệ ấy làm, rồi tự mình đi thăm tra luôn ạ."

Ngaο Thịnh cùng Tương Thanh ngẩn ngờ, theo quán tính mà ngoảnh đầu lại nhìn lên công đường, chỉ thấy Vương Trung Nghĩa co giò ngồi giữa đại đường, mắt như hồ rình mồi mà sẫm soi người quỳ bên dưới. Tư thế sỗ sàng ấy, chẳng có chỗ nào giống huyện quan hết, thổ phỉ thì may ra chấp nhận được.

"Không sao đâu ạ." Diệp Vô Quy nói, "Hoàng Thượng yên tâm, rất là hiệu quả đó!"

"Hiệu quả?" Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều cảm thấy lạ lẫm nên rướn người ra xem, đúng lúc Vương Trung Nghĩa liếc mắt nhìn lại, nhanh mồm gọi, "Ai u, Hoàng. . . . ."

Ngao Thịnh vội phẩy tay bảo thôi.

"Ách. . . . ." Vương Trung Nghĩa thiếu chút nữa là cắn ngay lưỡi mình nhưng vẫn cố nuốt câu nói kia vào trong, nói với Ngao Thịnh, "Ha ha ...vào đây ngồi đi ha. Tiểu nhị, lấy ghế ra coi!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh nghe đến là kỳ cục, đây là đại đường chứ đâu phải hàng quán mà gọi quản nha (người trông coi công đường) là tiểu nhị?

Vừa lúc, nha dịch đã nhanh tay mang hai chiếc ghế dựa đến. Hai người ngồi xuống, ngay sát bên Vương Trung Nghĩa. Ngao Thịnh nhỏ giọng nói, "Người cứ tiếp tục đi, đừng để ý đến ta và Thanh."

"Vâng ạ." Vương Trung Nghĩa đáp nhanh một tiếng rồi lại quay lại nói với sư gia, "Nhanh lên, người kế tiếp!"

Sư gia gật đầu, mở đơn kiện tiếp theo ra, đọc qua một lần rồi lại lẩm bà lẩm bẩm nói, "Ách, đại nhân, ý tứ đại khái của đơn kiện này là, thúc tẩu thông dâm hại chết huynh trưởng...sự tình sau đó bị bại lộ, thúc tẩu liền quay ra chỉ tội nhau, bảo chính đối phương mới là kẻ đã sát hại huynh trưởng. Đại tẩu thì bảo là do tiểu thúc bắt buộc còn tiểu thúc lại luôn mồm nói là bị đại tẩu quyến rũ."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều cảm thấy chuyện này khó lòng giải quyết được, cái gọi là thanh quan đa mang việc nhà là thế này sao, chuyện chỉ nói miệng không bằng không có trong khi đó lại chẳng thể vu oan cho người tốt được.

Vương Trung Nghĩa gật gật đầu, bàn tay to vung lên đập bàn, "Dẫn lên đây!"

Chốc sau, quan sai áp một nam một nữ đi vào. Hai người trông vẫn còn rất trẻ, có lẽ chỉ hơn đôi mươi là cùng. Cả hai quỳ giữa đại đường, ngẩng đầu nhìn Vương Trung Nghĩa, đồng loạt hô hai tiếng "đại nhân".

Vương Trung Nghĩa lại nói, "Ừ. . . . . Hai người ai đã giết người hả?"

Ngao Thịnh cúi đầu, khóe miệng giật giật, tựa hồ là rất muốn cười, Tương Thanh huých hấn một cái -- Người nghiêm túc chút đi!

Ngao Thịnh giương mắt nhìn Tương Thanh -- Thanh ơi, ta muốn hôn người quá!

Tương Thanh tai ửng hồng, ngoảnh đầu nhìn ra đại đường, không thèm để ý tới Ngao Thịnh nữa. Dầu sao thì hấn cũng là tên điên dở người, càng ở nơi đông người thì hấn lại càng cậy mạnh, chuyện gì cũng làm ra được.

Vương Trung Nghĩa vừa hỏi xong thì hai người đang quỳ giữa công đường liền to tiếng đổ tội nhau.

Vương Trung Nghĩa nhíu mày bên trái nhướng mi bên phải, quát, "Bà nó, cãi cái gì mà cãi? Không biết nói chuyện tử tế với nhau à? Phạt đánh bốn mươi trượng!"

Thịnh Thanh mở to hai mắt nhìn Vương Trung Nghĩa, không tin được mà nghĩ - Bốn mươi trượng có khác gì cực hình, người bình thường bị đánh có mười trượng đã chịu không nổi rồi á, tên Vương Trung Nghĩa này sao lại có thể thích gì phạt đó được chứ?

Tên tiểu thúc kia chau mày tâu, "Đại nhân. . . . .tẩu tẩu của thảo dân là nữ nhân, sao ngài lại đành đoạn nào đánh ạ?"

Tên kia vừa dứt lời, Thịnh Thanh đều có chút bất ngờ - không phải hẳn luôn mồm quy hết tội lỗi lên đầu đại tẩu mình hay sao? Thế nào mà giờ lại sợ thị sẽ bị đánh?

"Hà. . . . À, cũng đúng heng, vậy thì đánh người thay cũng được!" Vương Trung Nghĩa lại vung tay đập bàn ra lệnh cho nha dịch, "Đánh đi!"

Tên tiểu thúc mặt trắng bệch ra nhưng lại không hé răng, nha dịch tiến lên đè hẳn xuống đất, bắt đầu vung trượng....mới đánh được hai gậy thì Ngao Thịnh và Tương Thanh chợt nhìn thấy trong mắt của đại tẩu kia đầy lệ.

"Dừng tay." Ngao Thịnh đột nhiên vung tay ngăn lại.

Bọn nha dịch nhìn Vương Trung Nghĩa, gã lại chỉ tay về phía hai người mà rằng, "Hai người này chức to hơn ta, họ nói cái gì thì các người cứ nghe theo thế này."

Chúng nha vội gật gù, lui ra.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nhìn kỹ người đại tẩu nọ, chỉ thấy thị cúi đầu, mặt đầy đau xót, đúng lúc tên tiểu thúc bên cạnh cũng trông thấy mà cắn răng lên tiếng mắng, "Tiện nhân, người đường giả mù sa mưa, khóc cái gì mà khóc!"

Thịnh Thanh chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thôi là nhìn ra được sơ hở. Hai người này đúng là đang diễn trò.

Ngao Thịnh khoát tay, nói, "Dừng diễn trò nữa, có gì cứ nói! Sao lại thế này?"

Tên tiểu thúc lại đột ngột đứng lên tự thú, "Thảo dân thừa nhận, là thảo dân....người là thảo dân giết, ép buộc cô ấy cũng là thảo dân."

Vương Trung Nghĩa chỉ thẳng mặt hăn mà quát, "Tiểu tử, người quỳ xuống, gào cái gì mà gào, ai mà lại chẳng biết hai người thông đồng với nhau chứ?"

Thịnh Thanh thở dài, Vương Trung Nghĩa này nói chuyện thô tục vô cùng.

"Nói đi, chuyện gì đã xảy ra!" Vương Trung Nghĩa co chân lên ghế, nói, "Bà nó, còn dám nói dối nữa thì đừng có trách là sao ông đây lại đưa người vào cung làm thái giám còn ả thì bán vào lầu xanh nhé!"

Hai bạn Thịnh Thanh nhất loạt trợn tròn mắt, ngoảnh lại nhìn Vương Trung Nghĩa, dân chúng ngồi chờ đến phiên thẩm án của mình cũng kêu ca không ngừng - Tại làm sao mà lại có một huyện thái gia ăn nói như thế? Vậy mà cũng làm quan được sao? Ai không biết còn tưởng là tên nào đó từ phủ trại rớt xuống nữa là.

Cuối cùng, hai người đều thẳng thắn thú nhận sự tình, nguyên lai cả hai vốn là thanh mai trúc mã nhưng lại bị gia đình chia rẽ, thị bị ép gã cho ca ca của hăn. Tên ca ca kia là kẻ thất phu, suốt ngày rượu chè lại còn hay đánh thị. Một lần rồi lại một lần khiến hăn chất chồng hận, cuối cùng, hăn không nhịn nổi mà cãi nhau với ca ca mình, hai người lời qua tiếng lại rồi dẫn đến ẩu đả, hăn lỡ tay đẩy, ca ca liền ngã đập đầu chết.

Vương Trung Nghĩa nghe xong, liền hỏi, "Đại ca người làm bằng đạu hủ hả? Mới động vào tí đã chết!?"

Tên tiểu thúc lắc lắc đầu, "Thảo dân không biết nữa....có lẽ là không may nên..."

Ngao Thịnh nhíu mày, hỏi, "Nếu đã có nhiều ân tình như thế, người nặng nhất cũng chỉ bị cho là ngộ sát thôi, vì sao mà hai người lại cứ đùn đẩy trách nhiệm cho nhau?"

"Ngộ sát?" Nam phạm nhân liếc nhìn đại tâu rồi lại ai oán nói, "Một tiên sinh ở gần nhà nói là thảo dân không biết chữ cũng không biết gì về pháp luật cả. Y bảo rằng, giết người thì phải đền mạng nên xui chúng thảo dân cứ đổ tội cho nhau. Chết vô đối chứng, huyện thái gia sẽ không thể xử phạt, thảo dân và cô ấy sẽ không phải đền tội....Còn nếu như không được thì ai nên gánh tội cứ y luật bị trừng trị ạ."

Tương Thanh nghe xong, từ tốn hỏi, "Tại sao tên tiên sinh ấy lại biết hai người đã giết người?"

"Dạ bẩm, ngày đó sau khi thảo dân lỡ tay đẩy chết đại ca, tiên sinh ấy vừa lúc sang nhà mượn dấm để ăn bánh chèo...." Phạm nhân đáp.

Vương Trung Nghĩa vỗ bàn, "Bà mẹ nó, chắc là tên tiên sinh đó giở trò rồi. Người đâu, đi bắt cái tên đó đến đây cho ta!"

Tiếng thét vừa dứt thì bỗng có một thư sinh dáng vẻ đầy hoảng hốt lao ra khỏi cửa nha, phạm nhân vội lớn tiếng hét, "Là hăn. Chính là hăn!"

Nha dịch vội xấn lên trấn áp rồi trói gô gã thư sinh kia lại. Cuối cùng, sau khi ăn vài trượng của Vương Trung Nghĩa, tên thư sinh nọ không chịu nổi mà thừa nhận, chính hăn đã hạ độc người ca ca kia trước, hơn nữa còn châm ngòi ly gián, bảo là vợ và đệ đệ của gã kia cấu kết nhau. Hăn thừa biết tên ca ca nọ khi về sẽ lại ra tay đánh vợ, đệ đệ nhìn thấy sẽ xông lên ngăn cản...đến lúc đó hai huynh đệ sẽ trở mặt đánh nhau, tội danh giết người chắc chắn sẽ bị quy hết lên trên đầu đệ đệ.

Vương Trung Nghĩa tức giận đập bàn, "Mẹ nó, tại sao người lại làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy hả?"

Tên thư sinh đáp là vì bởi hăn tham đồng gia sản của nhà bên cạnh cùng mỹ mạo cả người thiếu phụ.

Cuối cùng, án được phá, Vương Trung Nghĩa thả hai người kia ra, cho họ quay về thành thân bình an mà sống, sau đó lại to mồm xử tiếp vụ sau.

Ngao Thịnh dăm dăm nhìn Tương Thanh, ý muốn nói - Tên Vương Trung Nghĩa này cũng có tay phá án quá nhỉ!

Ngao Thịnh vuốt cằm, nói, "Thanh à. . . . . Người nói thử xem, ở Lạc Đô có bao nhiêu người không biết chữ?"

Tương Thanh đắn đo một lúc mới đáp, "Rất nhiều. Hiện tại, đa số đều là những người trên hai hoặc ba mươi tuổi. Trước đây bởi vì loạn lạc nên không có cơ hội được học chữ. Người giàu thì ít mà nghèo lại quá nhiều. Trong số mười nhà thì đã có đến năm sáu gia đình không ai biết chữ rồi."

"Đúng vậy. . . . ." Ngao Thịnh đứng lên, rời khỏi đại đường, bước ra ngoài. Tương Thanh khó hiểu đi theo sau, lo lắng hỏi, "Sao thế?"

Ngao Thịnh quay đầu lại nhìn Tương Thanh, nói, "Không biết chữ thì không ổn. . . . .Nếu bản thân không biết chữ thì sẽ không có kiến thức, không hiểu vương pháp, dễ dàng bị kích động, lại còn bị xem thường, không phải sao?"

Tương Thanh nghe Ngao Thịnh nói mà ý cười cứ dâng đầy lên mắt môi, "Người nói rất đúng...Thế người muốn làm gì nào?"

Ngao Thịnh vỗ tay sau lưng, chân bước đảo vòng, đều giọng nói, "Không chỉ là Lạc Đô mà là toàn Thịnh Thanh, nhất là ở những nơi sát biên giới...tỷ như nô lệ ở Nam Man, người nói xem, nếu như họ biết chữ, có học vấn thì có nổi dậy tạo phản hay không? Bất cứ ai cũng đều không cam lòng bị áp bức. Đám thổ vương ấy vẫn còn chưa bị lật đổ là vì lớp lớp nô lệ sau khi sinh ra thì đã bị coi như là súc vật rồi! Vì thế họ lúc nào cũng nghĩ bản thân mình trời sinh đã là nô lệ."

Tương Thanh vui sướng gật đầu, đợi Ngao Thịnh nói tiếp.

Ngao Thịnh đột nhiên ngưng thần nhìn Tương Thanh, "Thanh à, chưa khi nào người nhìn ta mà lại vui vẻ hạnh phúc như lúc này cả . . . ."

Tương Thanh xấu hổ, Ngao Thịnh lại chỉ xấu xa cười, "Người ngay cả ánh mắt cũng đang cười."

Tương Thanh lỗ tai đỏ rần lên, "Vừa rồi người vẫn nói chuyện rất nghiêm túc mà, sao giờ lại cà rờn thế rồi?"

Ngao Thịnh cười nói tiếp, "Được rồi, ý của ta là, ừm, tất cả các nơi như là trường học, từ đường, cả thư viện đều sẽ miễn phí dạy trẻ em cùng người lớn học chữ. Ta biết, đa số nông gia hay có suy nghĩ nếu cho con trẻ đi học thì sẽ mất đi nguồn lao động...vậy nên, phàm là những nhà có trẻ nhỏ đến trường thì sẽ được trợ cấp lương thực cũng như ngân lượng....Như thế, không phải tất cả hài tử đều được học hành tử tế hết sao! Về phần người lớn, mặc kệ thế nào cũng phải vận động họ cách dăm bữa nửa tháng nghỉ làm một ngày mà đi học chữ. Ngày nghỉ đó sẽ được quan lại địa phương trả lương, lại còn phát thêm thức ăn nữa. Cách này không phải rất hay sao?"

Ngao Thịnh nói một tràng dài xong, Tương Thanh chỉ nhìn hẩn mà hài lòng mỉm cười. Thịnh ta có chút cảm khái mà rằng, "Ta nói một trăm lần thích người, người cũng chẳng vui được như thế!"

Tương Thanh cong môi cười, "Đương nhiên rồi, ta là phu tử của người, thấy người trở thành một minh quân như vậy, ta phải vui mừng rồi! Huống chi, việc người giúp bọn trẻ được đi học cũng chính là đang mở ra một con đường cho chúng. Đây là chuyện vô cùng đáng mừng. Có thể nói, còn tốt hơn cả việc nhất thống Trung Nguyên, lưu danh thiên sử nữa."

Ngao Thịnh gật gật đầu, thở dài, nói, "Trước kia ta chưa từng nghĩ đến. . . . Khó trách Quý Tư cứ suốt ngày lái nhái bên tai ta rằng, không có thể hệ cháu con thì chẳng có lớp nhân tài kế thừa. Nguyên do chính là vì thế....Đa số đại thần trong triều đều là con cháu thế gia (con nhà quan), không có bạc

vàng thì họ không đời nào chịu bỏ công dạy học. Còn có các bậc phu tử, phải trả họ lương bổng xứng đáng, họ mới có thể ra sức đến từ đường (nhà thờ chính trong làng/huyện) dạy bọn trẻ học hành."

Tương Thanh vừa lòng gật đầu, Ngao Thịnh thấy y vô cùng vui vẻ, bèn dí mặt sát vào mà rằng, "Thanh, nếu đã hạnh phúc như thế thì hôn ta một cái đi."

Ngao Thịnh vốn chỉ là thuận miệng nói đùa thôi, dẫu sao thì đây cũng là câu cửa miệng của hắn thường ngày, bình thường Tương Thanh cũng không đời nào ngó ngang đến cả, thậm chí, nếu như lựa không đủ thời điểm còn bị ai kia cho ăn đòn.....ấy vậy mà, thật chẳng dám tin...

Ngay lúc này, Ngao Thịnh vừa dứt lời, Tương Thanh thật sự liền nhón chân, đặt lên má hắn một nụ hôn nhẹ.

Ngao Thịnh ngây đờ người ra, Tương Thanh khẽ cười, xoay người bước đi, nhưng vẫn không quên bỏ lại một câu, "Về công đường nghe xử án tiếp thôi, từ đây tới tối vẫn còn chút thời gian rồi mà."

"Thanh!" Ngao Thịnh chạy nhào đến, ôm Tương Thanh, nói, "Bách tính trăm họ đừng ai đi làm nữa, về nhà học chữ đi! Người hôn ta thêm hai cái nữa đi. Lát nữa về ta sẽ ban thánh chỉ ngay tức khắc luôn!"

"Người. . . . ." Tương Thanh bị Ngao Thịnh siết chặt lấy, nhưng vẫn cố sức mà đẩy mặt hắn ra, "Người nghĩ người là Ngao Ô à, nước bọt tùm lum kìa!"

Ngao Thịnh sung sướng đến phát điên rồi, làm sao còn nghe thấy gì được nữa, chỉ biết ôm lấy y mà cọ tới cọ lui.

Chạng vạng chiều, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh vừa dùng cơm, vừa phác một đạo thánh chỉ với Quý Tư, bàn luận kĩ càng chuyện mở rộng thư viện tăng cường dạy học. Cuối cùng, Ngao Thịnh giao thánh chỉ cho Quý

Tư, lệnh cho ông phải nhanh tìm người sao thành nhiều bản, phân phát đến mọi châu thành phủ nha trong đêm, sáng sớm mai, mọi nơi phải y lệnh làm theo, ai trái lệnh liền trăm không tha, còn nếu chẳng làm tròn trách nhiệm thì y luật mà phạt.

Quý Tư cầm phong thánh chỉ mà tay đã run run mắt lệ lưng tròng, liên tục ta thán cái gì mà thiên thu lưu danh muôn đời, muôn đời thiên thu mãi lưu danh, vân vân và vũ vũ khiến cho Ngao Thịnh nổi sùng đuổi đi.

Màn đêm buông xuống, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh liền cho mời Tống Hiếu, Đặng Tử Minh, Tước Vĩ, còn cả Kim Linh cùng Ngân Linh để thương lượng tỉ mỉ hơn về kế hoạch tấn công miền nam.

Hai tỳ muội đưa cho Ngao Thịnh địa đồ phía nam, chú thích rõ ràng đặc điểm địa hình cũng như tình hình phân bố nhân mã vùng Nam Man, ngoài ra còn nói thêm về tính cách của đám phiên vương nọ.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh xem lượt đồ, lại xoay sang hỏi Đặng Tử Minh, "Các khanh thấy thế nào?"

Đặng Tử Minh trầm ngâm đáp, "Hoàng Thượng, để có thể đánh chiếm miền nam, ta phải chia ra ba bước."

"Ba bước?" Ngao Thịnh cùng Tương Thanh vội ngồi xuống, chuyên chú nghe Đặng Tử Minh giảng giải.

"Bước thứ nhất là thu phục. . . .tránh cảnh phải giao chiến thì tốt nhất là nên thu hàng toàn bộ phiên quốc. Với nhóm phiên quốc ương ngạch này, ta nên dùng trí chứ đừng dùng vũ lực, vì Thịnh Thanh mà mở rộng mối giao hảo, làm lung lạc lòng người. Hơn nữa, ở đây chắc chắn có rất nhiều nhân tài ham hiểu sâu sắc về Nam Man, ta có thể lợi dụng được họ." Đặng Tử Minh nói.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh gật đầu, đồng thời lên tiếng hỏi, "Thế còn bước thứ hai?"

"Hai là vây khốn!" Đặng Tử Minh chỉ vào địa đồ, nói tiếp, "Các phiên quốc ở phía Nam phần lớn đều tập trung ở trong rừng, hơn nữa lại ngụ ở tận trung tâm, dễ thủ khó công....Nhưng vẫn có một nhược điểm trí mạng!"

"Đúng vậy." Ngao Thịnh cũng đã nhìn ra, tiếp lời, "Chiến thuật này có thể được gọi là Khẩu đại (cái túi) thuật. Theo như địa đồ, rừng rậm lọt thỏm ở giữa, bên ngoài lại rộng không, trông chẳng khác gì một cái trụ thu lôi. Nếu quân ta mà bao vây chúng thì chúng liền sẽ trở nên khốn đốn không biết trốn đâu, bước tiếp theo cần làm chỉ là siết chặt vòng vây bắt trọn ồ."

"Nói rất hay!" Đặng Tử Minh cao hứng nói, Ngao Thịnh quả thật rất thông minh.

"Còn bước thứ ba?" Tương Thanh hỏi tiếp.

"Len lỏi vào trong, tiêu diệt từng bộ phận một!" Đặng Tử Minh đáp, "Đến lúc đó, đám phiên vương sẽ chẳng khác gì chó cùng rứt giậu, suy cho cùng, chúng vốn chẳng được lòng dân, lực lượng chủ yếu để đánh giặc chính là tầng lớp nô lệ, chỉ cần khi vây khốn, quân ta đối xử tử tế với họ, xúi giục tất cả tạo phản....rồi nội ứng ngoại hợp, chỉ cần như thế có thể dễ dàng tiêu diệt được từng bộ phận của chúng! Cuối cùng, chỉ cần kéo lưới là được vụ cá bội thu!"

"Tốt, tốt lắm!" Ngao Thịnh phi thường vừa lòng, Tương Thanh thấy Đặng Tử Minh sau khi được Ngao Thịnh ngợi khen nhưng mặt vẫn đầy tâm sự, liền hỏi, "Đặng tướng quân, huynh còn có gì lo lắng ư?"

Đặng Tử Minh gật gật đầu, nói, "Không dỗi gì phụ tử, trận thế này là một cuộc chiến lớn, nhưng trên chiến trường lại ẩn chứa quá nhiều rủi ro, hơn nữa, chiến địa phía Nam cây cối um tùm, chúng ta chưa lần nào đi qua. Ta nghe Nam vương nói, trong rừng có rất nhiều hiểm nguy rình rập nào là

xà độc tộc dân mọi rợ...." y lại khẽ thở dài, "Chúng ta chưa từng đến Nam Man...không biết lần này liệu có thể chiến thắng trở về."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh cũng âu lo nhú mào, Đặng Tử Minh và Tống Hiểu không phải là đang khiếm tốn mà là lời thẳng nói thật.

Tất cả mọi người trầm mặc, ai có thể ứng chiến được với thiên nhiên đây. . . . . Thật sự là khó càng thêm khó.

Đương lúc mọi người đau đầu suy nghĩ thì người vẫn luôn im lặng ngồi một bên là Tước Vĩ bỗng ngáp dài một cái, nói, "Ta nói~~bọn trẻ các người chưa chi mà lại thiếu não chùn bước như vậy rồi á?"

Mọi người liếc nhìn nhau rồi lại nhanh quay đầu sang trâng trâng nhìn Tước Vĩ, Ngao Thịnh lên tiếng hỏi, "Lão gia hỏa, ông có cách à?"

Tước Vĩ cười khan đáp, "Ta có hay không có cách thì đâu trọng yếu gì, dẫu sao các người cũng đã có chiêu trò rồi đấy thôi. Ta nghe mà sượng hết cả tai....Nhưng mà ấy hả, ta có nhân tài đó nha!"

"Nhân tài?" Mọi người giật mình lớn tiếng hỏi.

Lão nhân gia cười đầy ngả ngớn, "Ta biết một người, hẳn có thể giúp các người đánh trận này!"

85 / Tâm ý

"AI CỜ?" Mọi người nín thở ngưng thần nhìn Tước Vĩ, Tước Vĩ lại ngược đầu nhìn trời, chia chia vào đầu mình, "Ta nói. . . . . Các người cũng thật thà quá mà, năm đó ai đã xưng bá miềnNam?"

"Tô Mẫn." Đặng Tử Minh nhanh đáp.

"Đích xác, Nam vương là người thích hợp nhất." Kim linh nói, "Chẳng qua, người đã bị bắt đi rồi. . . . ."

"Aiiii. . . . ." Tước Vĩ lắc đầu, ta thán, "Các người chỉ biết nhìn xuống mà chẳng chịu nhìn lên, vô dụng như nhau! Tô Mặc năm đó có lợi hại chẳng phải cũng chỉ là tướng bại trận sao? Nha đầu đó bị một người đánh cho không còn manh giáp, thiếu chút nữa toàn quân đều bị diệt!"

Tước Vĩ vừa oang oang gào xong thì mọi người đã ngấn người ra nhìn, Tương Thanh dợm hỏi, "Gia gia muốn nói đến Ân Tịch Ly?"

"Hắc hắc." Tước Vĩ lại hạ lưu cười, "Trừ bỏ tên ranh ma đó ra thì ai có thể san bằng được toàn miền Nam a."

Ngao Thịnh nhú chặt mày, xoay mặt ngo lơ.

Tương Thanh nhìn vẻ mặt này của hắn liền biết, nếu bảo Ngao Thịnh đi cầu Ân Tịch Ly thì chi bằng nói hắn cứ yên tâm mà bị mất nước đi thì còn dễ dàng hơn. . . . .

Tương Thanh dẫn đo nói, "Gia gia à, người không còn nghĩ ra ai khác nữa sao?"

Tước Vĩ nhướn mày nhìn Ngao Thịnh, nhác thấy biểu tình nhăn nhó kia của hắn thì liền hiểu, bèn nói, "Sao hả? Cái bản mặt đó làm cho ai coi hả? Đợi mà bị tiêu diệt đi! Đừng nói là đánh Nam Man cứu chúng nô, cần thận kéo ngay cả bản thân cùng toàn quân đều bị diệt vong đó!"

Ngao Thịnh cắn răng, tức giận mắng, "Lão già thối miện."

"Cha chả!" Lão nhân gia trừng mắt, "Thằng quý nhỏ, giận cá chém thớt, trút hết lên đầu lão đây hả? Hứ, ai bảo vương triều của người toàn kẻ bất tài trong khi bản thân thân lại ngu dốt....Cho nên mới nói, Tào Tháo dù có hàng ngàn hàng vạn mưu sĩ thì đến cuối cùng vẫn phải khóc Quách Gia[1]. . . Cái gì mà một cây làm chẳng nên non, toàn nói nhảm."

Mọi người xấu hổ nhìn nhau, sắc mặt khó coi cực kỳ, ý của lão nhân gia là muốn mắng bọn họ dù có nhiều người như thế thì cũng chẳng bằng sức một Ân Tịch Ly.

"Không có tính người nha Tiểu Thanh." Lão nhân gia lại đột nhiên phẩy tay nói với Tương Thanh, "Người khác với cái đám người này."

Tương Thanh sững sốt, nhú mày nhìn lão nhân gia, như đang hỏi -- thế có nghĩa là gì ạ?

Tước Vĩ cười khan, "Các người nói xem, ở đây ai thích hợp đi mời tên nhãi Ân Tịch Ly nhất nào?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại ngoảnh đầu nhìn Tương Thanh, còn y thì chiếu tướng Ngao Thịnh, chỉ thấy hấn sắc mặt vô cùng kém.

Tương Thanh nhú mày nói, "Ta đi."

Ngao Thịnh ngẩng đầu trừng Tương Thanh một cái, nhỏ giọng nói, "Không được đi."

Tước Vĩ liếc Ngao Thịnh một cái, lại giật giật ống tay áo Tương Thanh, "Ta nói Tiểu Thanh à, người đừng để ý đến hấn, tội tình gì lại vì hấn mà đi cúi đầu cầu cạnh người khác. Nói tới nói lui thì thằng nhãi này có gì tốt nào, cứ để hấn mất nước đi, còn người, đi tìm ai đó khác tốt hơn hấn ấy."

Tương Thanh nhú mày nhìn Tước Vĩ, thấy ông mặt chẳng chút hờn giận mà âm trầm ngó Ngao Thịnh, ai kia cũng chẳng vừa, đành mặt nhìn lại, giận đến mức trán nổi đầy gân xanh.

Các vị đại thần trong phòng đều cúi gằm mặt, chẳng biết ở lại tốt hay là trốn đi sẽ khá khẩm hơn.

Ngao Thịnh lườm Tước Vĩ một lúc, lại nói, "Ông quên ta là con của ai rồi hả? Ân Tịch Ly vừa nghe thôi thì đã trốn ta rất xa rồi!"

Tước Vĩ nhún nhún vai, thản nhiên nói, "Là các người hỏi ta nên chọn ai thì tốt, ta nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ nghĩ ra được có một người!"

Ngao Thịnh nhíu mày.

Tước Vĩ đứng lên, cầm quạt hương bồ mà phe phẩy, giọng đầy vô cảm, "Cho nên mới nói, hài tử mãi chỉ có thể là hài tử, không thích liền không thèm gặp, tránh được bao xa thì sẽ cố mà tránh...Cái gì mà vì thiên hạ, nổi liền nước non một dải thì chuyện chi cũng chịu làm...Hứ, theo ta thì khó mà thành à." nói xong lại cạ lơ phất phơ rời đi.

Tương Thanh đương nhiên có thể nghe ra Tước Vĩ chỉ là đang nói khích Ngao Thịnh. Quần thần cũng hiểu được điều này. Ngay cả Ngao Thịnh cũng tự mình hiểu được. Nhưng từng câu từng chữ của Tước Vĩ lại quá hung hiểm, khiến người khác khó lòng chấp nhận. Huống hồ Ngao Thịnh lại là một kẻ đặc biệt ngạo mạn hơn người.

Cuối cùng, Ngao Thịnh nhìn chúng thần mà nói, "Giải tán đi, mai lại nói tiếp." rồi liền xoay người đi mất.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh mặt đầy lạnh lùng bước đi, liền vội vã theo sau.

"Lão già chết tiệt." Ngao Thịnh hậm hà hậm hực đảo lòng vòng trong viện, tức mình đá bay một cái ghế đá, bực bội quát, "Xé miệng lão ra mới hả!"

Tương Thanh theo vào, cũng tham gia cùng mà đá bay cái ghế khác.

Ngao Thịnh nhìn y, lại đá thêm cái ghế nữa, Tương Thanh cũng không chịu thua.

Ngao Thịnh quay đầu lại nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh cũng chăm chú nhìn Ngao Thịnh, hỏi, "Người muốn giết Tước Vĩ à? Hạ chỉ giết hay là ám sát? Ta đi tìm người giúp người."

Ngao Thịnh sắc mặt lại càng khó coi hơn, "Thanh, người trêu ta."

Tương Thanh nhướn mày, "Ai trêu người người? Ta là vì bị ông già đó chọc tức đấy, nếu không vì nghĩ ông ta đã lớn tuổi thì ta đã sớm động thủ đánh người rồi."

Ngao Thịnh trừng to hai mắt nhìn Tương Thanh, hoàn toàn bị dọa không nhỏ a. . . . . Kỳ thật ai cũng biết Tước Vĩ là có dụng ý tốt, dựa vào năng lực cùng với sự am hiểu sâu sắc về miền Nam của Ân Tịch Ly thì y chính là lựa chọn tốt nhất cho kế hoạch tấn công Nam Man lần này. Y không cần phải lãnh binh mà chỉ cần là quân sư thôi cũng đã thành công một nửa rồi. Tương Thanh luôn luôn đứng về phía lẽ phải. Ngay cả hãn cũng biết được điều đó, nhưng nghĩ là một chuyện còn làm được hay không lại là chuyện khác. Hãn vì bị Tước Vĩ nói khích nên mới điên tiết lên như vậy. Lúc này, thật là không ngờ, Tương Thanh lại vì hãn mà nói điều hãn thích nghe....hơn nữa, trông mặt lại còn oán giận hơn cả hãn nữa.

"Thanh. . . . . Người thực cũng tức giận ư?" Ngao Thịnh hỏi.

"Đương nhiên." Tương Thanh gật đầu, "Hay là cho người bỏ bã đậu[2] vào trong thức ăn của ông ta đi."

Ngao Thịnh dở khóc dở cười, đây là thủ đoạn chỉ có Mộc Lăng mới nghĩ ra thôi, hoàn toàn không phải việc Tương Thanh có thể làm, "Những gì ông ấy nói không phải là không có đạo lý. Ta vốn nghĩ là người sẽ đứng về phía ông ấy....Vẻ mặt vừa rồi của bọn Tống Hiểu cũng có vẻ đồng tình với ông ấy."

"Bọn họ biết cái gì?!" Tương Thanh lạnh lùng nói.

Ngao Thịnh chăm chú nhìn Tương Thanh, trong mắt y dâng đầy vẻ tức giận.

"Bọn họ làm sao hiểu người đã vì Ân Tịch Ly mà chịu khổ thế nào chứ?" Tương Thanh nhíu mày, nói, "Ân oán của đời trước vậy mà lại đổ hết lên đầu người và Tiểu Hoàng tiên sinh. Ai biết được nỗi khổ của hai người? Đặc biệt là người...Người hận ông ta cũng là lẽ đương nhiên. Đích thật chính là những người đó đã nợ người. Tại sao muốn người đi cầu ông ta mà không phải là ông ta chủ động đến giúp người?"

"Thanh?" Ngao Thịnh mở to hai mắt nhìn Tương Thanh.

"Ta vừa mới đáp ứng với Tước Vĩ là sẽ đi, nhưng đâu nói là đi cầu ông ta, mà là đi để nói những lời này. Chúng ta quả thật cần ông ta giúp đỡ nhưng không cần phải cầu cậu gì! Ông ta nợ người và Tiểu Hoàng, nếu không chịu trả thì Ân Tịch Ly đó chỉ là kẻ ngang ngạnh không biết lý lẽ! Ông ta có bản lĩnh nhưng đâu đồng nghĩa là có thể hoành hành ngang ngược. . . . ."

Tương Thanh lời còn chưa dứt lời thì đã bị Ngao Thịnh kéo vào lòng.

"Người làm gì vậy, đang nói chuyện nghiêm túc mà." Tương Thanh đẩy Ngao Thịnh ra.

Ngao Thịnh lại chỉ càng siết chặt thêm, thấp giọng nói, "Thanh, người đang đau lòng thay ta sao?"

Tương Thanh ngăn người, vươn tay vỗ vỗ bả vai Ngao Thịnh, "Là vì người lớn luôn khi dễ trẻ nhỏ. . . . Tước Vĩ đó cũng chỉ giỏi bao che thôi, ông ta nghĩ là mình đã dạy dỗ Viên Liệt và Ân Tịch Ly giỏi lắm...Thịnh Nhi, người phải còn giỏi hơn họ để chọc cho lão già đó tức mà chết!"

Lúc này, cơn bức tức đến muốn đốt hoàng cung của Ngao Thịnh đã vì mấy câu nói đơn giản của Tương Thanh làm cho tiêu tan thành mây khói.

Ngay bây giờ đây, lòng hẩn đầy ngọt ngào. Ngao Thịnh hiện tại mới hiểu được, nguyên lai. . . . . Trên đời này dù có bao nhiêu người hiểu lầm, hẩn cũng không quan tâm, chỉ cần Tương Thanh hiểu hẩn là đủ. Mặt khác, Thanh của hẩn quả rất thông minh, chỉ có vài câu ngắn ngủn, đã khai sáng được tâm trí hẩn. Ngao Thịnh hẩn chẳng nợ nần gì ai, vì cái gì phải nhẫn nhịn nổi uất ức này. Hẩn là hoàng đế, phải đường đường chính chính làm một cái hoàng đế mới đúng, muốn gọi người hỗ trợ, tại sao phải đi cầu cạnh? Ngao Thịnh lắc đầu. . . . . Tước Vĩ, đây mới là dụng ý chân chính của ông sao? Ông đúng là ông già chết tiệt mà!

"Thanh, người nói đúng lắm!" Một lúc lâu sau, Ngao Thịnh mới buông Tương Thanh ra mà nói, "Ta vì sao phải đi cầu Ân Tịch Ly chứ? Ta là thiên tử, chỉ cúi đầu trước trời! Không cậy nhờ người!" hết lời liền bảo Văn Đạt mang bút đến, phóng khoáng lướt bút hạ thánh chỉ, một đưa cho Tước Vĩ, một sai người cấp tốc mang đến Thần Tiên đảo cho Ân Tịch Ly.

"Thanh." Ngao Thịnh đứng lên nắm chặt tay Tương Thanh, "Người là ngọn hải đăng của ta."

Tương Thanh mặt nóng bừng, "Đừng nói linh tinh."

"Không phải nói linh tinh." Ngao Thịnh vươn tay kéo Tương Thanh vào lòng "Là nói thật."

. . . . .

Màn đêm buông xuống, Tước Vĩ về tới biệt viện. Phòng của lão nằm sát cạnh phòng của Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên. Hai gian phòng chung một sân lớn. Tước Vĩ vừa bước vào sân thì liền thấy Mộc Lăng đang ngồi bên bàn ăn uống từng bưng. Trên bàn là một khay lớn bánh trung thu Vân Chân,[3] vừa nhìn là biết đặc sản của miền Nam.

"Ý?" Mộc Lăng nhìn lão nhân, "Huynh à, sao nhanh vậy mà đã về rồi?"

Đúng lúc, Tần Vọng Thiên ôm một vò rượu Vọng Thiên lớn thiệt lớn ra, "Lão nhân gia, mau mau ngồi xuống cùng uống chén rượu nào."

"Phải đó, bánh Vân Chân này là do Kim Linh đưa tới đó, ăn ngon cực kỳ luôn!" Mộc Lăng nhanh miệng mời mọc.

"Aiii." Lão nhân ngồi vào bàn, thở dài một hơi, nhón lấy một miếng bánh, "Nói không chừng đây là bữa ăn cuối cùng của lão đây."

"Gì?" Mộc Lăng giật mình, vội lấy miếng bánh khỏi tay lão nhân rồi giúp lão bắt mạch, "Bệnh hả?" Một lúc sau, lắc đầu bảo, "Đâu có . . . .Tốt lắm mà, có thể sống thêm hai mươi năm hơn nữa là."

"Ta mắng thẳng ranh kia tơi bời hoa lá luôn." Tước Vĩ nói.

"Ai, thôi đi." Mộc Lăng khoát tay, cười nói, "Đâu phải là lần đầu huynh mắng nhiếc hần."

"Ta bảo hần đi cầu Ân Tịch Ly." Tước Vĩ lại thở dài, "Bằng không hần sao mà đi đánh chiếm miền Nam? Đến lúc đó mất nước, Tương Thanh đi tìm người khác thì sao! Nếu hần không đi cầu cật thì sao mà thành chuyện lớn được!"

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên nghe xong, đều há to miệng nhìn lão nhân gia.

Tần Vọng Thiên nói, "Lão gia tử, ngài có nặng lời lắm không? Ngao Thịnh có nỗi khổ của Ngao Thịnh a."

"Phải đấy." Mộc Lăng vội đẩy một nửa khay bánh sang chỗ Tước Vĩ, "Huynh ăn đi, có chết thì cũng phải làm ma no chứ!"

Tần Vọng Thiên xua tay, nói với Mộc Lăng, "Mộc Mộc, đừng nói linh tinh!"

Mộc Lăng nhượng mi, "Oa. . . . . Lần này mà không chết mới lạ. Ngao Thịnh không làm thịt huynh thì cũng sẽ lôi huynh ra đánh đến đứt hơi tàn để cho huynh chừa thói."

"Cũng không hẳn đâu." Tần Vọng Thiên vội khuyên, "Còn có Tương Thanh mà, hẳn y sẽ khuyên nhủ Ngao Thịnh."

"Không dám đâu." Mộc Lăng xua tay, "Các người thế là không hiểu Tiểu Thanh rồi. Y là do ta và Tư Đồ một tay nuôi lớn, từ nhỏ bọn ta đã luôn dạy y rằng, cái gì không nhìn được nữa thì đừng nhìn. Còn nữa nha, đừng thấy người ta thành thật mà lăm nha, không nên đắc tội với những người thật thà đó!"

Tước Vĩ gật gật đầu, nói, "Ta đích xác có thấy mặt mũi Tiểu Thanh trắng bệch ra. . .Aiiii"

"Huynh biết rõ là sẽ bị thịt, sao còn đi chọc vào tổ ong vò vẽ làm gì?" Mộc Lăng khó hiểu nhìn lão nhân.

Tước Vĩ day day thái dương, "Ách. . . . . Kỳ thật ngoài trừ bị làm thịt ra. . . . . Còn có cách khác a, nhưng cũng không biết, Ngao Thịnh hẳn có thông suốt hay không nữa."

"Thông suốt gì?" Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đồng thời hỏi, ngay lúc này hầu, Văn Đạt lại cầm thánh chỉ đi vào, nói, "Tước Vĩ tiếp chỉ."

"Ai nha, xong rồi xong rồi." Mộc Lăng vội đứng lên bảo vệ lão nhân gia, "Huynh à, mau chạy đi, ta và Vọng Vọng sẽ cho tên này một trận, dựa vào giao tình giữa chúng ta và Tiểu Thanh chắc là không có sao đâu."

Văn Đạt dờ khóc dờ cười nói, "Mộc thần y, ngài đừng nói đùa, nô tài tuyên đọc thánh chỉ xong phải về phục mệnh."

Tước Vĩ đẩy Mộc Lăng ra, nói, "Ai, sống chết tùy ý trời . . . . .Đợi đến khi hãn phán mang ta ra hành quyết thì hai người cứu ta cũng chưa muộn mà."

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên nghe câu thứ nhất còn thấy lão nhân gia đây thấu suốt hồng trần, chưa vội cảm thán lão đúng là cao nhân thì đã bị câu tiếp theo tát cho một gáo nước lạnh, đúng là vẫn là lão già chết nhất mà.

Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng qua một bên mà nghe Văn Đạt đọc thánh chỉ.

Văn Đạt mở thánh chỉ ra, nhìn lướt qua, lại mặt đầy ngần ngại nói, "A, đây đều là Hoàng Thượng viết, không phải là nô tài nói lung tung đâu a."

Mộc Lăng lướt nhìn Tần Vọng Thiên, âm thầm nghĩ - Xong rồi xong rồi, sói con Ngao Thịnh thật muốn giết người rồi.

"Khụ khụ." Văn Đạt húng hắng, cao giọng đọc, "Tước Vĩ, ông là lão già sống dai chết tiệt."

"Phốc. . . . ." Mộc Lăng không tin được mà sặc bánh, Tần Vọng Thiên vội vỗ vỗ lưng hãn, Tước Vĩ lại chỉ liếc hãn mà hạnh hợ - Đáng đời, thấy lão đây sắp chết rồi mà còn thành thơi ăn uống!

Văn Đạt lại đọc tiếp, "Ông thì biết cái rắm gì, đừng nghĩ là ông dạy dỗ Viên Liệt giỏi lắm, ông ta chẳng qua cũng chỉ là một thượng tướng quân trong khi ta đây mới là hoàng đế!"

Tước Vĩ khòe miệng giật giật, lòng lại trở nên phơi phới, thầm nghĩ - Ngao Thịnh, con sói chết bầm, người thật sự đã thông suốt rồi sao?

"Ông bảo một chân mệnh thiên tử mà lại đi cầu cây một tế tướng, nước ao ăn vô đầu ông à?" Văn Đạt miệng thì đọc mặt lại đỏ, thắc mắc là sao

hoàng đế nhà mình lại nói chuyện thô tục như thế, làm y đọc thánh chỉ mà chỉ muốn cắn đứt đầu lười luôn.

"Ân Tịch Ly ở cực bắc, trăm đã hạ lệnh truyền ông ta đến bình Nam, nếu mà không tuân thì sẽ mang tội khi quân, lúc hăn trăm đây sẽ san bằng Thần tiên đảo!" Văn Đạt cố giữ giọng, "Còn nữa, ta lười đi gặp lão hồ ly đó chứ không phải là không dám nhá. Ông đây thì sợ ai được chứ! Phải là ông ta ngán ta mới đúng! Khi nào ông ta đến, ông đi mà tiếp đón!"

Lại nhìn Tước Vĩ, chỉ thấy trên mặt lão không có chút oán giận nào, ngược lại còn tràn đầy vui sướng, tựa như là thích chí lắm. Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên nhìn mà ngộ ra được một vài ẩn tình.

"Dạ, còn nữa ạ." Văn Đạt vội ngăn Tước Vĩ đang muốn đứng lên, nói, "Mặt sau còn nữa đoạn nữa ạ."

"Còn nữa?" Tước Vĩ giật mình, lại nghe tiếp. Văn Đạt hắng giọng nói, "Ách, mặt khác. . . . . Tước Vĩ, con mẹ bà nhà ông không thể nói chuyện thẳng thắn chút sao? Mặc mớ gì lại làm nhiều trò như thế. Trăm đây không thể quản ông nhưng mà ấy hả, bắt đầu từ hôm nay trở đi, trong vòng mười ngày, mỗi ngày chỉ cho ông ăn cải trắng đậu hủ cùng cơm nguội. Trăm sẽ giúp ông rửa ruột! Khâm thử!"

Văn Đạt khép thánh chỉ lại, đưa cho lão nhân, "Lão tiên sinh, xin hãy tiếp chỉ."

Tước Vĩ há to miệng ngây ngẩn cả người, Tần Vọng Thiên cũng Mộc Lăng cũng ngây đờ cán cuốc, Mộc Lăng xoay người giật giật tay áo Vọng Vọng nhà mình, "Ai nha, Sói con cũng độc ác quá mà, hình phạt tàn khốc vậy mà cũng nghĩ ra được?"

Tần Vọng Thiên khóe miệng giật giật, thầm tiếc than thay - Đúng là tàn khốc mà! Ăn chay thì thà chết còn hơn!

Văn Đạt thấy lão nhân gia đã hóa đá, liền nhét vội thánh chỉ vào tay lão, rồi ba chân bốn cẳng chạy mất.

Sau một lúc lâu, chợt nghe thấy có tiếng Tước Vĩ ai oán tru tréo, "Ngao Thịnh, thằng quý nhỏ, ngươi là phường bất hiếu! Ngươi khi sư diệt tổ, ngược đãi sư phụ!"

Ngày kế, Ngao Thịnh chuẩn bị vào triều, theo những gì hăn và Tương Thanh tính toán thì hăn ngày mai thánh chỉ mới được đưa đến cực bắc, nhưng lại không rõ là Ân Tịch Ly có chịu đến hay không....Cả hai đang lo nghĩ thì Quý Tư lại hốt ha hốt hải chạy vào.

Ngao Thịnh đang khoác long bào, lại phải xoay người nhìn Quý Tư, "Ậy...Lão Quý, mới sáng sớm mà đã lao đến tận tẩm cung của trẫm rồi? Có người tạo phản hả?"

"Không phải, không phải. . . . ." Quý Tư liên tục xua tay, chỉ ra bên ngoài, nói, "Ân. . . . . Ân tướng. . . . . Đến đây!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh nghe xong thì liền chấn động, liếc nhìn nhau -- quả thật là tính toán tài tình!

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

86.87.88.89.90.91

86 / điệu kể

ÂN TỊCH LY đột ngột tìm đến khiến Ngao Thịnh và Tương Thanh có chút bất ngờ, Quý Tư lại hăng hái hỏi, "Hoàng Thượng, người có đi gặp y không?"

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Bây giờ phải thượng triều . . . . ."

"Thần cũng đã nói như vậy." Quý Tư nói tiếp, "Ân tướng bảo là người cứ thông thả, y sẽ chờ ở chỗ Tước Vĩ tiên sinh."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh cũng quay lại nhìn hẳn, Ngao Thịnh hỏi ý, "Thanh, người thấy thế nào?"

"Umm. . . . ." Tương Thanh lắc đầu, tỏ ý chính y cũng không biết.

Ngao Thịnh đắn đo một lúc lại nói, "Quý tướng, hôm nay khanh không cần vào triều, hãy đi tiếp đón Ân Tịch Ly, tan triều trầm lại tính tiếp."

"A, vâng." Quý Tư cúi đầu hành lễ rồi liền xoay người đi mất.

Tương Thanh ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy hẳn nhíu mày, lòng như đầy tâm sự, bèn nói, "Thịnh Nhi, lát nữa người sẽ đi ư, không phải đã bảo là hôm nay thử thăm dò Quan Khế sao?"

"Đúng vậy." Ngao Thịnh gật gật đầu, lấy lại tinh thần cùng Tương Thanh đến thẳng chính điện.

Ngao Thịnh tuy tự nói với mình là đừng suy nghĩ lung tung nữa nhưng lại chẳng làm được. Hắn chưa từng gặp Ân Tịch Ly mà chỉ thấy được tranh họa người nọ. Dáng vẻ của y và Tiểu Hoàng khá giống nhau nhưng khí chất lại hoàn toàn khác hẳn.

Tuy lòng ngổn ngang nhưng Ngao Thịnh vẫn cùng Tương Thanh đến kim loan điện. . . mãi đến khi quần thần tung hô vạn tuế, Ngao Thịnh mới giật mình thu lại mọi tâm tình, ngồi xuống long ý.

Văn Đạt dựa theo lẽ thường, cao giọng hô - có việc khải tấu không sự bãi triều - Diệp Vô Quy là người đầu tiên bước ra khỏi hàng bẫm trình, "Hoàng Thượng, dạo gần đây đã xảy ra một vụ án liên hoàn, trên phố mọi người lại truyền tai nhau một lời đồn kỳ quái."

"Vụ án liên hoàn?" Ngao Thịnh nhíu mày hỏi, "Lời đồn đó là gì?"

"Nhiều người cáo án là. . . . .thường xuyên có thi thể bị đào trộm." Diệp Vô Quy đáp.

"Thi thể bị trộm?" Ngao Thịnh kinh ngạc, quần thần cũng lắc đầu chau mày nhìn nhau, Đặng Tử Minh tỏ ra khó hiểu, hỏi Diệp Vô Quy, "Trộm xác hay là trộm mộ?"

"Chỉ trộm xác mà thôi." Diệp Vô Quy đáp, "Đa phần đều là mộ của những nhà giàu có, xác thì mất còn vật bồi táng vẫn y nguyên."

Quần thần bắt đầu nghị luận. Tống Hiếu nhíu mày hỏi, "Trộm những cái xác đó thì làm được gì chứ?"

"Đúng vậy, hơn nữa còn là những tử thi chỉ mới chôn được vài năm mà thôi." Diệp Vô Quy đáp, "Trước đây cũng có không ít người đến báo án,

nhưng thần phải chờ đến khi điều động được nhân lực thì mới tiến hành điều tra, đã tra được chút manh mối cũng như là nghi can, ngoài ra còn nghe được một lời đồn nữa."

"Thế nào cơ?" Ngao Thịnh vội hỏi.

"Theo như lời đồn đó thì ở miền Nam có một loại yêu thuật dùng tử thi để luyện kim đan, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ. Điều đặc biệt chính là, những thi thể dùng luyện đan được phải được chôn cách đây vài năm, ngoài ra, thân phận của tử thi phải thuộc hàng tôn quý. Càng tôn quý càng hữu dụng."

"Có cả những chuyện như vậy nữa sao?" Ngao Thịnh chậm rãi nói "Lời đồn đó từ đâu mà có? Miền Nam ư?"

"Bẩm, quả đúng là vậy ạ." Diệp Vô Quy đáp, "Trên dưới Thịnh Thanh, đã có rất nhiều nơi xảy ra chuyện đào mộ cướp xác này."

"Lấy thi thể chế thuốc?" Ngũ quan Vương Trung Nghĩa vặn vẹo lại, lớn tiếng nói, "Ai mà lại nghĩ ra được cái trò này vậy? Thế mà cũng xài được sao?"

"Làm sao mà được chứ?" Tống Hiếu quay đầu lại lờm già, "Chẳng qua cũng chỉ là những lời đồn đãi vô căn cứ nhằm nhát thần dọa quỷ mà thôi!"

"Đúng vậy." Ưông Càn Khôn gật đầu tán đồng, "Tử thi thường có tử khí độc hại, nếu tùy tiện tiếp xúc cũng có thể bị trúng độc, đừng bảo là ăn vào...Đây có lẽ chỉ là tà thuyết mê hoặc lòng người mà thôi."

Tương Thanh ngồi ở phía sau bình phong nghe mọi người nghị luận, theo quán tính lại liếc nhìn Ngao Thịnh, hắn chỉ đáp lại y bằng một cái nhìn đầy thâm ý, Tương Thanh ngầm hiểu ra -- đây chính là diệu kế của Ngao Thịnh!

"Đào mồ cướp xác là chuyện trái lẽ trời. Đúng là đáng giận mà!" Ngao Thịnh gằn từng tiếng, đoạn lại trầm giọng hỏi Diệp Vô Quy, "Khanh có thể tra được là vùng nào ở miền Nam đang tác quái tác quái không?"

Diệp Vô Quy lắc đầu, "Những nghi can mà chúng thần bắt được chẳng qua cũng chỉ là tay chân mà thôi...chi bằng hãy mời Nam vương đến để hỏi thăm sự tình?"

"Đúng đó." Quần thần cũng thuận tình tán thành, hiện giờ Nam vương ở ngay bên cạnh, chuyện về miền Nam, hẳn nàng phải là người rõ ràng nhất.

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói lớn "Cho mời Namvương đến đây."

Không lâu sau, Kim Linh thân vận hoa phục tiến vào chính điện. Trước đây nàng là người đoan trang hoa mỹ nhưng sau đêm say rượu nói càn ở tửu yến thì quần thần đã không còn bị vẻ ngoài lạnh lùng cao ngạo kia mê hoặc nữa. Nhìn Kim Linh bước vào điện, văn võ bá quan lại chỉ cúi đầu nhin cười. Kim Linh cố gồng mình chịu đựng nhưng vẫn không nén được nổi bất mãn mà ngưỡng đầu lườm Ngao Thịnh một cái dài.

Ngao Thịnh xấu hổ, đưa tay xoa xoa cằm. Đêm hôm đó, phần lớn quần thần thấy khó liên lui, chỉ còn lại mỗi nhóm người Vương Trung Nghĩa nên chẳng ai dám không nể mặt Ngao Thịnh mà ra ngoài nói lung tung. Vì thế, hầu hết mọi người chỉ nghĩ là Kim Linh say rượu nhưng tuyệt không biết là nàng bị Ngao Thịnh hạ được nên mới làm ra trò cười như thế.

Kim Linh đi đến giữa điện, cúi người hành lễ với Ngao Thịnh. Thịnh ta tự biết mình đuối lý nên nhanh chóng bảo nàng miễn lễ, ban ghế ngồi rồi bảo là có chuyện muốn hỏi.

Kim Linh gật đầu đáp ứng, tỏ ý Ngao Thịnh có thể hỏi gì tùy thích.

Ngao Thịnh liền trần thuật lại những gì Diệp Vô Quy vừa nói, Kim Linh nghe xong liền hiểu ra, gật gù đáp, "Quả thật là có chuyện như thế. Ở miền

Nam đó cũng chẳng phải chuyện gì bí mật cả."

"Sao cơ?" Chúng thần đều nhú mày, vội hỏi, "Ai lại làm ra những chuyện tàn ác như thế?"

"Một phiên quốc ẩn cư sâu trong rừng ở miền Nam." Kim Linh chậm rãi đáp lời, "Lấy tử thi chế thuốc có là gì, họ còn dùng cả trẻ con làm thuốc hoặc là moi não người ra mà làm thuốc dẫn, ngoài ra còn có một vài phiên vương lấy chuyện ăn thịt người làm niềm vui thú."

"Hoang đường ." Uông Càn Khôn lắc lắc đầu, "Sao lại có thể tàn nhẫn như thế được!"

"Tại sao họ lại đến Thịnh Thanh trộm xác?" Tống Hiểu khó hiểu hỏi.

"Chuyện đó là đương nhiên. Bọn họ vô cùng kính trọng tổ tiên của mình nên không đời nào lại làm thế. Mặt khác, những nô lệ ở đó căn bản không được đám phiên vương coi là người bởi vậy mà thi thể của họ chỉ là thứ vô dụng, đại đa số được mang đi làm thức ăn cho gia súc. Cũng chỉ vì nguyên nhân đó mà chúng thường đi trộm xác ở bên ngoài. Song, cư dân ở miền Nam lại quá ít ỏi, trộm mãi cũng hết nên mới mò sang Thịnh Thanh làm xằng."

"Thật hèn hạ!" Đặng Tử Minh căm giận nói, "Nói cách khác, nếu chúng ta cứ mặc chúng làm gì thì làm, từ trộm xác sẽ biến thành bắt cóc trẻ con, cuối cùng là bắt dân Thịnh Thanh ta mang về ăn sống?"

"Phải đó, đúng là quá sức hoang đường mà!" Quần thần đều tỏ vẻ bất mãn.

Tương Thanh ở sau bình phong, phần nào hiểu ra được dụng ý của Ngao Thịnh. Chiêu này của hắn quả là diệu kế. Như vậy, vừa có cơ tấn công miền Nam vừa có cách phá tan âm mưu của tên trộm xác. Ngao Thịnh muốn tiên hạ thủ vi cường (ai ra tay trước thì thắng) . . . . . Một chiêu mà đả kích

toàn bộ. Điều quan trọng hơn hết chính là, nếu trong triều thật có người cấu kết với kẻ trộm xác thì nhất định sẽ lòi đuôi cáo ra.

Ngao Thịnh nghe quần thần nghị luận, cảm thấy lửa giận cần nhóm đã đủ, liền gật gật đầu nói, "Phải . . . .Phiên quốc ở miền Nam đích xác là đã làm chuyện thương thiên hại lý khiến cả đất trời cũng phải căm phẫn, chúng ta há có thể dung túng cho chúng tàn sát nhân sinh!"

"Hoàng Thượng, ta nhất định phải tra rõ việc này!" Đặng Tử Minh dứt khoát nói, "Tuyệt không thể nhân nhượng đám phiên quốc đó nữa."

Ngao Thịnh gật gù, "Việc này là đương nhiên, nhưng dạo gần đây trăm bề bộn quốc sự, ai có thể đứng ra đảm đương chuyện lần này?"

Chúng thần quay lại nhìn nhau, một lúc lại đồng loạt đổ dồn mọi ánh nhìn về phía Ưng Càn Không và Diệp Vô Quy. Ai cũng chung một suy nghĩ - Cả hai nếu đã tiếp nhận chức hữu thừa tướng thì những chuyện ở phủ nha Lạc Đô đều phải do họ đảm nhiệm, liên hoàn án này dĩ nhiên cũng thuộc phần của họ thôi.

Diệp Vô Quy cau mày tâu, "Hoàng Thượng, thần thật không phải có ý muốn thoái thác nhưng lần này phủ nha án kiện chất chồng nên....đành lợc bất tòng tâm."

"Trẫm hiểu. . . ." Ngao Thịnh gật gật đầu, lại quét mắt nhìn quần thần, thấy được Quan Khế đứng lẫn giữa bá quan, mặt mày lại cứ tỉnh bơ như thể những chuyện kia hoàn toàn không liên quan gì đến gã cả, bèn nói, "Nguyệt Vương, hay là khanh cứ đảm nhiệm việc lần này đi."

Quan Khế ngẩng đầu nhìn Ngao thịnh, thoáng chút giật mình, còn chưa kịp mở lời ra sao thì Tống Hiếu đứng gần đó đã nhanh chân đạp Vương Trung Nghĩa một cước như nhắc nhở - Lúc này dặn người thế nào hả? Còn không mau làm!

Vương Trung Nghĩa hiểu ý, liền lớn giọng bồi vào, "Ai nha! Đúng là chọn đúng người rồi nha. Hoàng thượng một khi đã cử thân vương đi làm rồi thì chúng ta có thể yên tâm phần nào."

"Phải đấy, phải đấy." Quần thần đều gật đầu ủng hộ, Diệp Vô Quy nhanh nhẩu nói, "Như thế là đúng người hợp ý rồi."

Nguyệt vương vốn định bụng mở miệng cự tuyệt nhưng tình hình hiện tại đã thành ra thế thì không cách chi mở lời được, đành gật đầu nhận, "Thần tuân chỉ."

Gã vừa cúi đầu chấp thuận, Diệp Vô Quy liền hữu ý vô tình nói, "Hoàng Thượng, hai ngày trước không phải là người đi tế tổ sao ạ? Chẳng hay hoàng lăng có xảy ra việc gì lạ không ạ?"

Ngao Thịnh chau mày, lắc đầu nói, "Không. . . . . Trẫm còn vào bên trong giúp mẫu hậu chôn chu lại dung nhan. . . . . Ngự y trong cung đúng là tài ba hơn người a, mẫu hậu đã tạ thế nhiều năm rồi mà dung mạo vẫn cứ như ngày nào, trẫm nhìn mà cũng thấy có phần ganh tỵ."

Tương Thanh vừa nghe Ngao Thịnh nói vừa xuyên qua khe hở mà quan sát sát mặt Quan Khế, chỉ thấy chân mày gã khe khẽ giật. Tương Thanh nhíu mày nghĩ - đúng là Quan Khế có rất nhiều điểm khả nghi a.

"Diệp ái khanh sao lại quan tâm đến chuyện hoàng lăng?" Ngao Thịnh băng quơ hỏi.

"À." Diệp Vô Quy đáp, "Thần nghe nói, đám phiên quốc ấy tựa hồ có ý định muốn đánh cắp di thể của tiên hoàng cùng hoàng thái hậu..."

"Đúng là hoang đường mà!" Ngao Thịnh giận dữ đập tay lên thành long ý, quần thần vội vã hô, "Hoàng Thượng bớt giận."

Ngao Thịnh trợn trừng mắt, lớn tiếng nói với Quan Khế, "Nguyệt vương, trăm ban cho khanh ba nghìn nhân mã, khanh phải lập tức tra rõ vụ án lần này, ngoài ra còn phải phái người bảo hộ hoàng lăng an toàn, nếu có bất kì sơ suất gì thì trăm sẽ hỏi tội khanh."

Quan Khế nghe xong chỉ còn biết gật đầu nói, "Thần tuân chỉ."

Ngao Thịnh sau khi đã cao giọng quát, tựa hồ vẫn còn thấy khó chịu, vung tay phất áo nói, "Hôm nay tạm dừng ở đây, bãi triều!" dứt lời liền xoay người rời đi.

Thịnh ta mặt mày tức giận, dùng dùng bỏ ra ngoài, đến khi bước tới ngự hoa viên thì mới quay đầu nhìn lại, vừa hay Tương Thanh cũng đang chấp tay sau lưng đi đến, nhìn hẩn mà cười.

Ngao Thịnh quay đầu nhìn y...đột nhiên thấy lòng mình mang cảm xúc.

Gần đây, hình như lúc nào quay đầu lại hẩn đều thấy được những biểu tình thư sướng của Tương Thanh, đôi khi lại có chút gì đó tinh nghịch, khi lại bình bình sức sống, lúc lại vui vẻ đến hiện rõ ra trên mặt, lại có lúc giậm chân tức giận...khiến hẩn nói không nên lời.

Cẩn thận nhớ lại....nhiều năm về trước, khi hai người cũng ở cạnh nhau thế này, Tương Thanh lúc nào cũng trĩu đầy tâm sự. Hẩn biết, vào thời điểm đó, hai người bị vây trong tình cảnh vô cùng ngặt nghèo. Tương Thanh phải gánh chịu áp lực rất lớn, lúc nào cũng sợ nếu có gì sơ suất sẽ cô phụ phó thác của Tư Đồ và Tiểu Hoàng. Mặt khác, lúc ấy, y thường xuyên vọng niệm Hắc Vân Bảo cho nên cứ rầu rĩ không vui.

Ngao Thịnh bật cười, lúc ấy hẩn sẽ vì vẻ mặt u sầu kia của y mà nổi giận, lên cơn chọc phá khiến cho hai người khắc khẩu cãi nhau, song người luôn lên tiếng chịu thua trước nhất vẫn cứ là Tương Thanh. Sau nữa, hẩn đột nhiên lại động tâm với ai kia. Tình mỗi lúc một sâu khiến ai kia chỉ có thể giả đồ ngớ lơ, trốn trái trốn phải, may mà còn chưa đến nỗi tông cửa sổ

chạy mất dạng. Hơn nữa khi ấy, Hạ Lễ Minh luôn ra tay giành giật Thanh với hẳn, riết rồi lại thành ra thế cục giằng co. Tương Thanh chứng kiến cảnh ấy mà chỉ thở dài bất đắc dĩ, tâm tình càng lúc càng không vui...mãi cho đến khi ly biệt. Ngao Thịnh những khi nghĩ lại quãng thời gian dài ba năm một mình cô đơn phiêu bạt ấy của Tương Thanh thì lại thấy lòng tê lương đau xót. Nghĩ kỹ lại, nếu là hẳn, có lẽ cũng sẽ bỏ ra đi thôi.

Hiện giờ, nếu cẩn thận ngẫm lại, Ngao Thịnh đột nhiên có chút xúc động muốn cảm tạ Hạ Lễ Minh. Có lẽ vì một câu, không oán không hận kia của Hạ Lễ Minh mà Tương Thanh đã có thể tự cởi bỏ gút mắt trong lòng mình. Còn sự kiên nhẫn chờ đợi của Ngao Thịnh hẳn cũng đã khiến Tương Thanh chậm rãi thay đổi. Ngao Thịnh không khỏi có chút đặc ý. Cho nên mới nói nếu lúc đầu không đành lòng thì sau này mưu sự đã chẳng thành. May mà hẳn có thể kiên trì chống đỡ đến cùng mới có thể tìm ra được một Tương Thanh đầy chân thật như thế.

"Này!" Tương Thanh đứng trước mặt Ngao Thịnh, thấy hẳn ngơ ngác xuất thần liền vươn tay hươ qua hươ gọi, "Đau đầu à?"

Ngao Thịnh lúc này đương nhiên đã lấy lại tinh thần rồi, nhưng vẫn không nói gì, như cũ mà ngẩn người.

"Thịnh Nhi?" Tương Thanh kề mặt sát đến nhìn sâu vào mắt Ngao Thịnh, tự hỏi thế này là thế nào, sao đột nhiên lại ngây ra như thế?

Mặt vừa kề đến, Ngao Thịnh thành linh xấn lên hôn vào môi Tương Thanh . . . . .

Tương Thanh vội đẩy hẳn ra, trừng mắt lườm, Ngao Thịnh lại cười đến xán lạn.

"Chiêu này của ngươi là muốn mượn đao giết người, đẩy Quan Khế vào hố lửa." Tương Thanh nói, "Ngươi nếu muốn giết hẳn, tùy thời đều có thể đẩy hẳn vào đại lao."

Ngao Thịnh nhếch mép cười, "Nếu như di thể được trả trở lại, điều đó chứng minh Quan Khế có liên quan đến chuyện này. Còn nếu không, chúng ta chẳng nên đánh động hãn làm gì, tự hãn cũng không ngu dốt đến nỗi đi tự thú. Nếu hãn thực làm ra chuyện gì ngu xuẩn thì ta chỉ cần mượn cớ đi tế tổ lần nữa rồi về tức giận báo là di thể mẫu hậu đã bị đánh cắp, tức khắc có thể khởi binh vấn tội hãn. Đá hãn vào lao rồi xử xung quân biên cương. Lúc đó để xem hãn còn làm loạn bằng cách nào. Nhưng dầu sao thì hãn cũng là hoàng thân, chỉ cần hãn không cấu kết với phản loạn, ta đây cũng không khó để hãn làm gì, vẫn cho hãn làm một thân vương an nhàn...xem như là không làm mẫu hậu thất vọng."

Tương Thanh khước miệng giật giật, nhỏ giọng mắng một câu, "Lại lấy quyền mưu ra mà đùa bỡn."

Ngao Thịnh chỉ khẽ cười, bước lên một bước, vươn tay ra nhẹ vuốt ve lên cổ Tương Thanh, cợt nhả mà rằng, "Ta nghe nói, khi đế vương tỏ đùa bỡn quyền mưu là anh khí ngất trời đó, người có cảm thấy thế không? Có bị ta làm cho thần hồn điên đảo không?"

Tương Thanh liếc hãn một cái, xoay người đi, lại bị Ngao Thịnh bắt lấy tay áo, nói, "Phải đi đến chỗ này cái đã."

Tương Thanh quay người lại hỏi, "Người muốn đến thư phòng à?"

Ngao Thịnh lắc đầu, nói, "Thanh, sao còn đặng trí hơn cả ta nữa? Phải đi gặp Ân Tịch Ly mà."

Tương Thanh giật mình hỏi, "Đi ngay bây giờ à?"

"Phải." Ngao Thịnh gật đầu.

Tương Thanh đắn đo nói, "Nếu người không muốn gặp ông ấy thì ta có thể đi thay người."

Ngao Thịnh cười mát, "Người đi? Thay ta đập cho ông ta một trận sao?"

Tương Thanh bật cười, lắc đầu nói, "Ta đánh không lại Viên Liệt. . . .
.Nhưng mà có Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng ở đây, nói không chừng Tần bảo chủ có thể kìm kẹp được ông ta, hoặc là, nếu ba chúng ta liên thủ lại thì chắc cũng đánh bại được Viên Liệt."

Ngao Thịnh nghe xong thấy rất là hả dạ, "Đi thôi. . . . . Ta chưa hèn kém đến thế đâu. Không phải chỉ Ân Tịch Ly thôi sao? Có gì mà lại không dám gặp." Đoạn lại kéo tay Tương Thanh, đi thẳng một nước đến biệt viện của Tước Vĩ.

Trong viện, Tước Vĩ đang hăng say ăn thổ sản Ân Tịch Ly mang đến. Mộc Lăng mắt vừa nhìn thấy món ngón liền tự nhiên cũng lăn xả vào ăn ké. Viên Liệt như trước, mặt vẫn lạnh băng đứng bên cạnh Ân Tịch Ly. Quý Tư đứng một bên nhìn. Mọi người tuy đều là người quen cũ nhưng khi xa cách gặp lại vẫn cứ thấy có chút ngỡ ngàng.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đều đã từng gặp Ân Tịch Ly trước đây, bởi vậy cũng không mấy xa lạ. Mộc Lăng thích thú ăn món tuyết giáo[1] Ân Tịch Ly mang đến, môi dính đầy đường phấn, liếng thoảng hỏi, "Cha của Tiểu Hoàng ời, sao ông lại tới đây vậy?"

Ân Tịch Ly cười khẽ, nhìn Mộc Lăng mà nói, "Tiểu Hoàng viết thư cho ta."

"Ra thế. . . . ." Mộc Lăng gật gù, cầm tách trà lên uống, tuyết giáo này ăn ngon ời là ngon, vị vừa thanh vừa ngọt.

Lão nhân Tước Vĩ sáng nay còn la oai oái kháng nghị rau xanh đậu hũ, một mực tuyệt thực chống đối. Nhưng ai ngờ đâu, Ân Tịch Ly đến còn mang theo cả tuyết giáo, lão liền hoan hỉ mà lao vào ăn uống. Song, mãi mê ăn một lúc, Ân Tịch Ly lại thành linh nói, "Ông béo kia, mau mau lau vệt

phần đình bên khóe miệng kia, coi chừng đồ đệ của ông thấy lại phạt ông thêm một tháng kiêng thịt đấy!"

Lão nhân vừa nhai tuyết giáo vừa nói đầy dỗi hờn, "Hứ, lão đây mà sợ hấn à?"

Vừa dứt lời, tiếng Văn Đạt chột lạnh vang ngoài cửa, "Hoàng Thượng giá lâm."

Lão nhân gia vội vã vớt tuyết giáo lại vào đĩa, lau lau miệng, hỏi Mộc Lăng, "Tiểu Lâm Tử[2], còn dính đường phần không?"

Người được hỏi chưa kịp trả lời thì Ngao Thịnh đã thông thả đi vào, cao giọng bảo, "Không có."

---

87 / một tấm lòng thành

MỘT CÂU "Không có" của Ngao Thịnh suýt chút nữa đã khiến Tước Vĩ bị nghẹn miếng tuyết giáo còn nhai dở kia, hại lão phải vừa ho vừa lấy tay dấm ngực.

Tất cả mọi người bó tay nhìn lão, không hện mà cùng nghĩ -- cũng vì điểm này mà lão trông chẳng chút tiền đồ nào hết ấy!

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh bước vào sân, Ân Tịch Ly quay đầu lại nhìn, trước mỉm cười quan sát Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cũng không thua kém, giương mắt nhìn lại. Tương Thanh trước đây từng gặp qua Ân Tịch Ly, bởi vậy biết được tính tình y là thế nào, nếu so với Mộc Lăng thì càng thích trên người gheo quý hơn cả. Với Mộc Lăng mà nói, chỉ cần đối phương không động chạm gì tới hấn, hấn cũng sẽ chẳng rảnh đi chọc ngoáy lại làm gì, trừ phi là người thân thuộc. Còn Ân

Tịch Ly thì khác, cho dù chưa bao giờ gặp nhưng y vẫn cứ bỏ công ra mà chọc phá một phen, vì bởi y rất giỏi trong việc nhìn ra được nhược điểm của người khác. . .

Ngao Thịnh chuyên chú nhìn Ân Tịch Ly. . . . . Thoạt nhìn thì trông đối phương chẳng giống người đã lớn tuổi. Nói thế nào thì rõ nhỉ, ngũ quan trông tựa tựa Tiểu Hoàng nhưng Tiểu Hoàng nhìn hiền hòa đáng yêu hơn. Với lại, Tiểu Hoàng tính tình ôn hòa, thích cúi đầu hoặc là tròn xoe mắt nhìn người khác nên thành ra nom có vẻ chân thành cùng yếu ớt. Bởi vậy mỗi khi nhìn thấy Tiểu Hoàng, người ta lại sinh ra dục vọng muốn bảo hộ....Ngoài ra, cũng sẽ cảm thấy Tiểu Hoàng là người rất tốt.

Còn Ân Tịch Ly trước mắt này, mi mục sắc sảo hơn Tiểu Hoàng nhiều...khiến lần đầu nhìn thấy chỉ muốn nổi sùng. Ngao Thịnh thừa nhận là Ân Tịch Ly rất đẹp, song thái độ lại quá ư là ngạo mạn, trong mắt lúc nào cũng ẩn hiện vẻ bõn cợt, khóe môi luôn luôn cong lên tựa hồ đang âm mưu quỷ kế gì đó. . . Điều đáng giận hơn cả là y cứ hay nghiêng đầu ngưỡng mặt nhìn người khác. . .thật khiến muốn đập cho một cái.

Ngao Thịnh hiển nhiên biết Ân Tịch Ly không có võ công nhưng lại chẳng buồn đi tấn y làm gì, chỉ đơn thuần thấy rằng con người này rất chướng mắt. Hoàn toàn chẳng nhìn ra y có chỗ nào để được xưng là khuynh quốc khuynh thành cả, có lẽ dùng từ xinh đẹp sẽ đúng hơn!

Phía bên kia, Ân Tịch Ly cũng tỉ mỉ đánh giá Ngao Thịnh, và cả người đứng bên cạnh hẳn là Tương Thanh.

Ngao Thịnh hoàn toàn khác những gì mà y đã nghĩ, không chút nào là giống Viên Lạc cả. . . Ân Tịch Ly theo bản năng xoay mặt nhìn Viên Liệt đứng ở bên mình, chỉ thấy đối phương cũng đang cau mày nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh thân hình cao lớn, tuy gầy nhưng lại xốc vác, ngũ quan sắc nét đường hoàng nhưng cũng đầy tinh xảo, tướng mạo lạnh lùng mắt mang đầy ngạo khí, tư chất thiên lãnh. Song, trong mắt Ngao Thịnh lại không có sự lãnh lệ của Viên Liệt, nhưng lại đầy vẻ khó nắm bắt tâm tư hơn cả Viên Lạc. Mặt Ngao Thịnh không chút biểu tình nhưng Ân Tịch Ly thiện về hiểu lòng người nên tự khắc rõ là tên kia không ưa gì mình.

Lại nhìn Tương Thanh bên cạnh Ngao Thịnh, Ân Tịch Ly chợt có chút giật mình. Ấn tượng ban đầu của y về người này chỉ dừng lại ở hình ảnh một thiếu niên tầm mười mấy tuổi. Tính tình đăm đạc không chút thú vị, hành xử chất phác, mới nhìn thì liền nghĩ lạnh lùng nhưng sau sẽ thấy chỉ là ngoài lạnh trong nóng. . . Điều làm y nhớ nhất về Tương Thanh chính là bản tính quá ư thành thật, đến nỗi y không dám giở trò chọc phá. Ngoài ra thì lơ mờ nhớ là đối phương tâm địa rất tốt, tốt đến mức khiến người khác khó tin. Song hiện tại, Tương Thanh dường như đã đổi khác rồi. . . không còn cứng nhắc lạnh lùng khiến ai ai cũng không thể tiếp cận được, khí chất đã hài hòa hơn.

Ân Tịch Ly tuy rằng ưa làm càn, nhưng cũng không phải kẻ chẳng hiểu thứ bậc lễ nghĩa, bởi vậy liền đứng lên nhẹ cúi đầu vái chào Ngao Thịnh, thản nhiên nói, "Ân Tịch Ly tham kiến Hoàng Thượng."

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Ân tướng không cần đa lễ, trăm biết tiên hoàng từng đặc ân cho khanh miễn phải quỳ bái, nếu như trước đây đã vậy rồi thì khanh không cần hành lễ làm gì."

Ân Tịch Ly có chút sửng sốt, giương mắt nhìn Ngao Thịnh. Trước Vĩ ngòi ở phía đối diện vuốt vuốt chòm râu mà cười thầm -- làm tốt lắm nhãi con, phải như vậy mới được, đừng bị thanh danh cũng như khí thế của Ân Tịch Ly hù dọa, hăn ngang thì người còn phải ngang hơn, khiến hăn tức mà chết!

"Đúng thật là vậy a." Ân Tịch Ly nói, xoay mặt gật đầu chào Tương Thanh, "Thanh phu tử, lâu rồi không gặp."

Tương Thanh đáp lễ, "Ân tướng!"

Ân Tịch Ly xoa xoa cằm, nhìn Tương Thanh đầy thâm ý, Tương Thanh thấy vậy bèn nhanh liếc sang nơi khác.

Ân Tịch Ly chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra được nhiều điều thú vị nha . . . .Lần đầu gặp Tương Thanh là ở Hắc Vân Bảo, đó là lúc Mộc Lăng vừa khỏi bệnh, Tiểu Hoàng cùng Tư Đồ mời mọi người dùng cơm, hơn nữa còn cố tình cho Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên ném thử "Vọng triều tửu". Khi ấy, họ lần đầu chạm mặt....Ân Tịch Ly cảm thấy Tương Thanh cũng không ghét gì mình. . .Nhưng hiện tại - Tương Thanh tựa hồ không thích y lắm. Lý do không cần nghĩ cũng biết.

Ân Tịch Ly đảo mắt nhìn Tương Thanh và Ngao Thịnh một lúc, xem ra đúng là . . . . . Yêu ai yêu cả đường đi, người hận thì ta cũng hận lây đây mà!?

Viên Liệt vẫn đứng ở một bên nhìn biểu tình của mọi người. Ngao Thịnh xoay mặt nhìn ông, cúi đầu thi lễ, "Hoàng thúc."

Viên Liệt kinh ngạc, Tước Vĩ khoái chí vỗ đùi -- nhãi con làm tốt lắm! Đối với Viên Liệt thì phải cung kính, còn với Ân Tịch Ly phải ngoan độc, khiến cho con cáo già Ân Tịch Ly kia không biết đường mà đỡ, tên Viên Liệt này cũng chẳng nơi mà phát hỏa.

"Ách. . . . ." Viên Liệt chỉ gật gật đầu đáp lại, hiển nhiên vẫn cứ bất ngờ không nhỏ. Có thể nói, Viên Liệt cùng Viên Lạc ngay từ đầu đã ở thế đối nghịch nhau, nhưng Ngao Thịnh lại tỏ vẻ chẳng quan tâm tới . . . . . đúng ra, Ngao Thịnh phải nhìn ông như kẻ thù thì mới hợp tình hợp lý. Suy cho cùng Viên Liệt cũng là cừ nhân của cha Ngao Thịnh mà.

"Ân tướng đến đây thì tốt quá, trẫm đã phái người mang thánh chỉ gọi khanh về cung." Ngao Thịnh nói, "Nhưng có lẽ là chậm chân mất rồi." vừa nói vừa mời Ân Tịch Ly và Viên Liệt ngồi xuống. Quý Tư vội tiến lên rót trà cho Ngao Thịnh. Ngao Thịnh nhíu mày, "Lão Quý, sao khanh lại đi chậm trà thế này?" liền phất tay gọi người mang ghế đến cho Quý Tư.

Quý Tư tươi cười ngồi xuống, tiếp tục nghe mọi người chuyện trò.

Tương Thanh kỳ thật rất bội phục Quý Tư, vị trường giả này luôn khiến người ta cảm thấy tuổi tác và nhiệt huyết trong người ông không chút nào tương xứng cả. Chuyện gì ông cũng đều rất vui vẻ lạc quan. Có lần Ngao Thịnh đã nói với y rằng, Quý Tư có vị phu nhân vô cùng tốt, hai người đã thành thân mấy mươi năm rồi vậy mà vẫn ngày ngày ra sân ngồi hóng mát vừa nói cười vừa nhìn bướm chao liệng. . .khiến người ngoài ganh tỵ đến chết được.

Tương Thanh vừa nghĩ vừa rót trà cho Quý Tư.

Ân Tịch Ly ngồi ở đối diện, nhíu mày nghĩ -- Ngao Thịnh, oắt con lợi hại lắm.

Tước Vĩ vừa phe phẩy quạt vừa nhìn, Mộc Lăng thì lại chẳng quan tâm người người đang làm gì, chỉ chuyên tâm ăn mấy món thổ sản mà Ân Tịch Ly mang đến, mỗi một món đều là mỹ vị. . . . .Món ngư đậu phụ[1] này ăn rất là ngon nha. Vừa ăn lại vừa nhìn Tần Vọng Thiên mà chép chép miệng.

Tần Vọng Thiên bất đắc dĩ nghĩ hai người họ có nên tránh đi chỗ khác hay không?

". . . . . Ta nghe nói Nam vương đã đến Lạc Đô nhưng lại không phải là Tô Mẫn liền cảm thấy chuyện có chút kỳ quái, liền phái người điều tra thử thì hay tin Tô Mẫn không có ở quốc nội, vì thế cũng đại khái đoán được là có chiến sự." Ân Tịch Ly nói xong lại mở hộp giấy, lấy một miếng tuyết

giáo trắng trắng tròn tròn ra bỏ vào trong đĩa đẩy đến trước mặt Tương Thanh.

Tương Thanh thoáng giật mình, Ân Tịch Ly lại cười bảo, "Là đặc sản của Giang Nam đấy, ngọt nhưng không ngấy, hương vị thanh đậm khiến người khác rất thích."

Tương Thanh xấu hổ, ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh lại trừng mắt nhìn Ân Tịch Ly -- lão già đánh chết không hết tật, dám trêu ghẹo Thanh của hắn!

Viên Liệt cũng hết cách, chỉ đành nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly rút tay về, phủi lớp đường phấn dính trên tay đi, lại nói, "Tấn công miền Nam quả thật rất khó khăn, trước đây ta cũng từng một lần đưa quân đến, song chỉ là đánh ở vòng ngoài mà thôi." Đoạn lại lấy một vật từ trong tay áo ra đưa cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh đón lấy, là một cuộn sách, liền mở ra nhìn, bên trong vẽ lại rất chi tiết địa hình miền Nam còn có cả những dân tộc mà các phiên quốc có. Cần thận đến độ chú thích rõ ràng loài động vật nào xuất hiện ở đâu, mặt khác còn viết rành mạch chiến lược phải tấn công những bộ tộc kia thế nào, điều binh ra sao, nhân mã bao nhiêu thì đủ....

Ngao Thịnh kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly cười nói, "Trước đây khi đánh trận ta đã nghiên cứu rất kỹ càng, vốn chỉ là vì đề phòng việc Tô Mẫn sẽ trốn chạy vào rừng nên mới chuẩn bị tỉ mỉ như thế."

"Nhắc mới nhớ, Ân tướng, sao năm xưa cậu không đánh đến cùng?" Quý Tư khó hiểu hỏi, "Nếu như lúc ấy cậu thật bình định cả miền Nam thì hiện giờ đã không phải gian nan thế rồi?"

Ân Tịch Ly lắc đầu, "Quý tướng, ngài không biết rồi. . . . . Năm đó binh lực có hạn, hơn nữa. . . . ."

Nói tới đây, Ân Tịch Ly lại đột ngột dừng lại, mọi người hồi hộp nhìn, chờ y nói tiếp, đợi một lúc Ân tướng lại chỉ cười mát mà rằng, "Với năng lực của ta thì ít nhất phải tốn một năm trời mới dẹp yên cả miền Nam, song, nếu như dùng mỹ nam kế thì chỉ chừng vài ngày là Tô Mẫn sẽ bó tay chịu hàng."

Ai nấy cũng cúi đầu im lặng, Mộc Lăng vừa nhai tuyết giáo vừa bảo, "Thật là độc địa quá đi mà!"

Ân Tịch Ly khanh khách cười, "Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình. . . Trong chiến tranh, vì thắng lợi thì thủ đoạn gì cũng phải dùng."

Ngao Thịnh chân mày giật giật, Ân Tịch Ly lại nói tiếp, "Nói đi cũng phải nói lại, chuyện này còn tùy xem là do ai dạy."

Mọi người nhướng mày lên nhìn, Ngao Thịnh càng nhíu chặt đôi mày.

Ân Tịch Ly xoay mặt lại nhìn Tước Vĩ, "Sư phụ của ta ngay từ đầu đã không chủ trương dạy ta làm người tốt a. . . Không giống với Thanh phu tử. . . phẩm hạnh đoan chính, thiện lương ôn hòa hiền hậu."

Tương Thanh nghe xong, cẩn thận suy nghĩ lại, Ân Tịch Ly nói cũng rất đúng, bản thân y tính tình có điều quá ư thành thật, điều này thì chính y cũng rõ hơn ai hết, không khi nào đi toan tính với người khác. Ngày trước cũng chỉ vì trợ giúp Ngao Thịnh, mọi mưu kế xưa kia đều học theo những gì Tiểu Hoành viết trong túi gấm. Ngao Thịnh vốn là đế vương, ít nhiều gì cũng đã bị y ảnh hưởng. Bây giờ là rõ ràng nhất. Ngao Thịnh có khi không đủ tàn nhẫn, đặc biệt là ở trước mặt y, tựa hồ luôn lo lắng y sẽ không vui. Đối với Tu La Bảo, Hắc Vân Bảo hay Ân Tịch Ly cũng vậy, Ngao Thịnh đều lấy bản thân, thiên hạ và họ ra cân đo đong đếm ai trọng ai khinh. Ngay

cả là với Mộc Lăng chẳng chút nể nang gì vị đế vương nhưng Ngao Thịnh cũng chưa bao giờ truy cứu cả.

"Phải. . . . ." Ngao Thịnh đang im lặng lại bỗng lên tiếng, âm đạm cười, trầm giọng nói, "Chẳng trách được, ai bảo trẫm là do cái tên ác ôn kia sinh ra, Ân tướng nên thấy may mắn vì ta đã được dạy dỗ rất tốt."

Ngao Thịnh lời vừa ra khỏi miệng, Tước Vĩ chột ngậy người ra, lão vốn định bụng sẽ nhân lúc không ai chú ý mà trộm một khối long tu đường nhưng ai dè đâu Ngao Thịnh lại thành linh phát biểu, hại lão suýt cắn đứt đầu lưỡi luôn.

Sắc mặt Ân Tịch Ly khê biển, Viên Liệt ngồi cạnh cũng có chút không vừa lòng mà nhìn Ngao Thịnh. Thịnh ta lại chỉ nhướn mày, lạnh lùng đáp lại. . . Hai bên trái phải âm thầm giằng co nhau. Ngao Thịnh khí thế ngùn ngụt, một chút cũng không kém cạnh ai. Quý Tư ngồi giữa mà thấy lạnh cả sống lưng.

Đương lúc giao tranh trong im lặng, Tương Thanh chột ho khan một tiếng để phá tan bầu không khí âm đạm kia.

Mọi người ngoảnh lại nhìn, Tương Thanh thấp giọng nói, "Đừng đấu nhãn với nhau nữa, quay lại chuyện chính đi, dù sao người chết cũng đã chết rồi còn kẻ cần sống thì đang chờ mọi người cứu đấy." Nói xong, lại gắp miếng tuyết giáo trong cái đĩa ở trước mặt Ngao Thịnh, cũng chính là thứ vừa được Ân Tịch Ly đẩy sang, mà đưa lên miệng ăn.

Mộc Lăng dí sát mặt đến gần hỏi, "Thế nào? Có phải là ngon lắm không?"

"Umm, ngon lắm." Tương Thanh gật đầu, giương mắt nhìn người mặt mày đang vô cùng tủi thân là Tước Vĩ kia, bèn gắp một miếng nữa vào đĩa rồi đẩy sang.

Tước Vĩ liếc nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh thở dài, cúi đầu nhìn cuộn đĩa đồ, "Đã hơn hai mươi năm rồi, hẳn là có một số nơi đã khác trước." Vừa nói vừa đẩy chiếc đĩa đựng miếng tuyết giáo mà Tương Thanh gấp về phía Tước Vĩ.

Tước Vĩ cười toét cả miệng lên ăn. Văn Đạt chờ dừng thị hầu cách đó không xa liền tinh ý dặn dò hạ nhân chăm lo sinh hoạt thường ngày của lão nhân gia, "Lệnh ăn đậu phụ cải trắng của Tước Vĩ tiên sinh đã miễn, chốc nữa các người hãy chuẩn bị những món mà tiên sinh thích ăn."

Hạ nhân gật đầu lui xuống chuẩn bị, Tước Vĩ lòng tràn đầy vui mừng, nụ cười rạng rỡ tỏa nắng.

Ân Tịch Ly nâng chung trà lên uống, trong lòng khe khẽ thở dài, thầm nghĩ - Ngao Thịnh, người là muốn nói, với việc nên thẳng tay thì người sẽ tuyệt đối tàn nhẫn còn chuyện phải nhân từ thì liền buông tay sao . . . . . Người quả nhiên là có tiền đồ hơn tên Viên Lạc kia.

Nghĩ vậy, Ân Tịch Ly lại nhìn người đang cúi đầu ăn tuyết giáo là Tương Thanh. Trên tuyết giáo dính rất nhiều đường phấn, Tương Thanh khi ăn đều rất cẩn thận, đường phấn vừa rơi xuống y liền lấy tay hứng lấy rồi phúi vào trong đĩa. . . chỉ mỗi chuyện ăn uống thôi cũng rất có khí chất a.

Tương Thanh đang nghĩ xem là có nên ăn thêm một chút nữa không thì Ân Tịch Ly lại nói, "Phu tử thật quá tài tình."

Tương Thanh sững sốt nhưng lại liền cúi đầu ăn tuyết giáo, tai khẽ phấp hờng.

Ân Tịch Ly không khỏi cảm khái, cho nên mới nói, không phải ai cũng có thể thấy được ngọc ẩn trong đá, nếu như tìm được thì người đó đúng là đã nhặt được bảo vật rồi. . .Tiểu tử Ngao Thịnh này chính là kẻ may mắn đó.

"Tình thế lần này bọn ta cũng thực không am hiểu lắm" Viên Liệt nói, "Hơn nữa chiến trường luôn thay đổi, một khi khai chiến, phải tùy cơ ứng biến."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhìn Ân Tịch Ly, "Chẳng hay Ân tướng có muốn làm mưu sĩ giúp toàn quân?"

Ân Tịch Ly suy nghĩ một lúc lại hỏi, "Lần này là do ai lãnh binh?"

"Trẫm." Ngao Thịnh đáp vô cùng tự tin lưu loát.

"Ai tiên phong?" Ân Tịch Ly hỏi tiếp.

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, lòng đang âm thầm tính toán xem ai là người thích hợp thì Tương Thanh chợt lên tiếng, "Là vân bối."

Ngao Thịnh giật mình xoay người nhìn y, Tương Thanh nhướn mày đáp, Ngao Thịnh ngoảnh đầu dứt khoát bảo, "Không được."

Tương Thanh vội bỏ nửa miếng tuyết giảo còn ăn dở xuống.

Ân Tịch Ly cũng tán đồng mà rằng, "Ta cũng thấy không hợp."

Tương Thanh tựa hồ không phục, Ngao Thịnh lập tức nói, "Thanh, không phải là người không đủ năng lực, mà bởi vì ta sẽ phân tâm. Người đương nhiên có thể làm tiên phong nhưng lúc nào ta cũng muốn nhìn thấy người nên người không thể cách ta quá xa. Tiên phong lâm trận chẳng tiếc bỏ mạng mình, ta tuyệt không để người đi làm."

Tương Thanh im lặng không đáp, Ngao Thịnh lại đau lòng, Tương Thanh những khi không vui thì sẽ không nổi giận mà chỉ cúi đầu không nói.

"Nhưng mà. . . . ." Viên Liệt đột nhiên nói, "Miền Nam đa phần là rừng rậm, tướng tiên phong phải là người võ nghệ cao cường, còn phải thông

minh cần thận. . .trong triều, ngoại trừ Tương Thanh ra thì còn có ai như vậy sao?"

Ngao Thịnh nhíu mày, nếu để Tương Thanh là tiên phong, hẳn thật không đành lòng, hơn nữa chiến sự lần này mang đầy trắc trở, mọi đầu mối đều hướng về Tương Thanh, lỡ như có gì xảy ra, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ chiến lược.

"Còn có một người." Ân Tịch Ly lại đột nhiên nói.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn hẳn, như muốn hỏi -- ai a?

Ân Tịch Ly khước miệng cong cong, không đáp, Tần Vọng Thiên này giờ vẫn im lặng ngồi cạnh Mộc Lăng bỗng nói, "Để ta."

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn y, Mộc Lăng miệng còn ngậm nửa miếng tuyết giáo tròn mắt nhìn, ta thán - Xong rồi xong rồi a, chỉ vì mấy miếng tuyết giáo mà bán luôn cả người thương a.

Tần Vọng Thiên nhìn mọi người, hỏi, "Ta nếu không thích hợp vậy thì hẳn là phải cho mời Tư Đồ đến để cùng hợp sức?"

"Chỉ cần một người làm tiên phong là đủ rồi." Viên Liệt nói, "Thậm chí là dư dả."

"Vọng Vọng." Mộc Lăng thả nửa miếng tuyết giáo lại vào đĩa, ngẩng đầu nhìn Tần Vọng Thiên, "Tuyết giáo chẳng ngon gì hết, ta chỉ ăn có bảy miếng thôi, chúng ta trả lại cho bọn họ đi."

Tần Vọng Thiên vô lực, lắc lắc đầu, lấy nửa miếng tuyết giáo kia nhét vào trong miệng Mộc Lăng, lại xoay người nhìn hai kẻ đang đầy kinh ngạc là Ngao Thịnh và Tương Thanh, nhếch miệng cười bảo, "Có gì đâu nào? Ta chỉ là muốn xuất lực bang trợ huynh đệ của mình thôi!"

Ngao Thịnh chợt nhận ra một điều, ngoài trừ cảm giác ngây ngất khi yêu Tương Thanh ra, hẳn lần đầu phát hiện bản thân mình còn có thể vì người khác mà thấy nhiệt huyết sôi trào, Ngao Thịnh hẳn có huynh đệ . . . . . Tuy rằng trước đây vốn cũng đã xem Tần Vọng Thiên huynh đệ tốt của mình, nhưng lần này lại do chính miệng Tần Vọng Thiên nói, càng khiến hẳn thêm cảm động.

Hai người chẳng qua chỉ nhìn nhau cười, huynh đệ chính là như thế, nếu có ai đó dám khinh rẻ người thì ta sẽ không tiếc thân mà dạy hẳn một bài học. Vì thế . . . . . Ngao Thịnh âm thầm hạ lời thề - có Ngao Thịnh ta ở đây, ai cũng đừng mong chạm được một sợi tóc của Tần Vọng Thiên cùng người của Tu La Bảo.

Ân Tịch Ly gật gật đầu, nâng chung trà lên môi, cười nói, "Rất tốt." Nói xong, lại liếc nhìn Tương Thanh một cái.

Tương Thanh cũng nhìn lại, ánh mắt đó, Ân Tịch Ly tựa hồ có thể hiểu được -- Ngao Thịnh có thứ mà Viên Lạc không bao giờ có.

Ân Tịch Ly bất đắc dĩ cười, lắc đầu, Tương Thanh này đúng là chân thành đến đáng yêu, Ngao Thịnh có cũng điều quý giá, không phải là huynh đệ mà là thứ Viên Lạc cả đời cũng đừng hòng có được, nhưng Ngao Thịnh luôn sẵn có -- một tấm lòng chân thành.

---

88 | hoàng hậu

SO VỚI TƯỞNG TƯỢNG BAN ĐẦU thì việc thương thảo với Ân Tịch Ly thuận lợi hơn nhiều. Nói miên man một hồi, mọi người cũng thôi đấu khí với nhau mà chỉ chuyên tâm bàn chính sự. Không lâu sau, liền quyết định nửa tháng nữa sẽ xua quân nam hạ, dùng mười ngày mà chuẩn bị lương thảo. Việc diễn chinh xuống phía Nam ắt hẳn phải lao sư động chúng, mười ngày nhìn ra sẽ là không đủ, song đại quân của Tống Hiếu đều

mỗi ngày thao luyện, chuyên cần tích góp vật tư nên về cơ bản quân lương vô cùng sung túc. Hơn nữa, trước đây vì lo đối phó Tề Soán Thiên mà dốc lòng phòng bị nhưng đến cuối cùng lại không đánh mà thắng, đại đa số binh khí cùng lương thảo dự phòng khi ấy thôi cũng đã là đủ dùng rồi.

Trong khoảng thời gian này, Ân Tịch Ly cùng nhóm người Tước Vĩ vẫn phải thương lượng thêm nhiều đối sách, còn Ngao Thịnh nếu muốn đích thân mang binh viễn chinh thì cũng phải an bài thỏa đáng việc triều chính. Vì thế, ai ai cũng có rất nhiều việc cần phải hoàn thành.

Sau khi bàn xong chính sự, Ngao Thịnh đương nhiên không có gì muốn nói với Ân Tịch Ly nữa. . . Tuy cừu hận chẳng có nhưng việc có thể trở thành bằng hữu hay không cũng còn tùy vào duyên phận. Chuyện này suy cho cùng cũng tùy thuộc vào mỗi người thôi, chẳng nên miễn cưỡng làm gì, nên nhanh chóng tự tán đi.

Tần Vọng Thiên kéo Mộc Lăng ra ngoài dạo chơi, hẳn đã ăn no căng một bụng đồ ngọt rồi nên bây giờ phải đi đâu đó cho tiêu cơm nếu không lại chẳng ngủ được. Ân Tịch Ly và Viên Liệt tạm thời ở trong biệt viện cùng với Tước Vĩ. Quý Tư thì về phủ vì còn nhiều chuyện còn phải xử lý cho xong. Ngao Thịnh cũng nhanh đứng lên, nắm tay Tương Thanh rời đi.

Đi ra khỏi biệt viện của Tước Vĩ, Tương Thanh nhiều lần trộm nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy hắn mắt đầy ý cười, liền thấp giọng hỏi, "Trông người có vẻ vui quá? Ta còn nghĩ là khi gặp Ân Tịch Ly rồi người sẽ tức điên lên chứ!"

"Thanh. . . . . Người vừa cười ta." Ngao Thịnh thờ dài nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh chỉ cười đáp, "Hóa giải ân cừu, có hiền tướng bang trợ, còn cả huynh đệ tình thâm. . .Hôm nay người thu được lợi lớn rồi."

Ngao Thịnh dí mặt sát đến gần, lưu manh cười, "Nếu tối nay mà người cho ta làm tiếp trang thứ ba thì ta sẽ càng lời to hơn nữa đấy!"

Tương Thanh lúc này nghe đến chữ "trang thứ mấy mấy" thì lại đau đầu, quay người lại lờm Ngao Thịnh một cái dài, thăm mắng - Chiến sự gần ngay trước mắt rồi vậy mà người còn có tâm tư mơ tưởng những chuyện này sao!?

Ngao Thịnh nhìn trái rồi lại nhìn phải, thấy không ai cả, liền nhẹ nhàng vượt lưng Tương Thanh mà rằng, "Thanh, trước khi xuất chinh, người hãy cho ta làm trang thứ ba nhé."

Tương Thanh nhú mày nhìn. . . . . Người chỉ giỏi tưởng bở thôi!

"Coi như trước khi xuất chinh bồi bổ tinh thần đi!" Ngao Thịnh khi nói còn hùng hực khí thế a.

Tương Thanh không thềm để ý tới hăn, xoay người đi trước, Ngao Thịnh nhanh kéo y lại, hỏi, "Thanh, còn phải đi thăm án sao?"

Tương Thanh lắc lắc đầu, "Hôm nay không phải không có thăm án sao? Dân chúng Lạc Đô được nghỉ một ngày, có hội hoa đăng mà."

"Tại sao?" Ngao Thịnh tựa hồ rất là khó hiểu.

Tương Thanh dẫn đo nói, "Hôm nay. . . . .dựa theo quy định của tiên hoàng, ngày này hàng năm cả nước thả hoa đăng chúc mừng."

Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Hôm nay đâu phải tết âm lịch cũng chẳng phải nguyên tiêu...sao lại thả hoa đăng?"

Tương Thanh thoáng do dự, "À . . . . . Ta nghe nói, bởi vì hôm nay là sinh thần của Ân Tịch Ly."

Ngao Thịnh nhíu mày, nhưng lại nhanh nhếch mép cười lạnh, "Không biết Viên Lạc có nhớ sinh thần của mẫu thân ta là ngày nào không?"

Tương Thanh cúi đầu không nói, Ngao Thịnh đột nhiên hỏi, "Thanh, sinh thần của ngươi là khi nào?"

Tương Thanh nhún nhún vai, "Cũng như người biết rồi đó, lúc nhỏ ta đã sống ở Hắc Vân Bảo, mọi người ở đấy cũng chẳng ai biết mình sinh vào ngày nào cho nên ngày tết mỗi năm đều cùng nhau ăn mừng."

Ngao Thịnh vươn tay nhẹ nâng cằm Tương Thanh lên, "Người nói có phải là trùng hợp hay không, ta cũng muốn vào ngày sinh thần của ngươi, lệnh cho cả nước nghỉ ngơi, khắp chốn ăn mừng, cùng thắp hoa đăng chúc phúc cho ngươi."

Tương Thanh mặt đỏ ửng, "Đừng nói bừa."

Ngao Thịnh sáng khoái cười, "Như vậy đi, từ nay về sau, hôm nay chính là sinh thần của ngươi. . .thế thì ta cũng đỡ phải hạ lệnh lần nữa. Còn Ân Tịch Ly đó, cứ bảo ông ta đổi lại thành ngày mai hay hôm qua gì đó đi."

Tương Thanh vì những lời này của Ngao Thịnh mà bật cười, "Người lại nói càn rồi, sinh thần sao có thể tùy tiện sửa đổi được?"

"Vậy hôm nay không thể là sinh thần của ngươi được sao?" Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh thoáng do dự một chút, cuối cùng, lại mỉm cười gật gật đầu.

Ngao Thịnh thỏa dạ cười, "Thế hôm nay ta sẽ cùng ngươi ăn mừng, thời gian còn lại ta không làm gì hết, ngươi muốn đi đâu chơi nào?"

"Đi đâu chơi à. . . . ." Tương Thanh ngáp ngừng chẳng biết nói sao. Nếu như phải nhại lại những gì Mộc Lăng nói thì là thế này - Tương Thanh là kẻ trời sinh mệnh lao碌, nếu hỏi y tiếp theo nên làm gì thì không cần suy nghĩ y cũng sẽ trả lời rành rọt cho nghe nhưng nếu hỏi là phải đi đâu chơi mới vui thì sẽ chẳng khác gì làm khó dễ y cả. . .vì bởi y chẳng nghĩ ra được.

Ngao Thịnh bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ một lúc lại nói, "Vào ngày sinh thần vốn nên tụ hội mọi người lại rồi cùng nhau ăn mừng, nhưng trong một ngày quan trọng thế này ta chỉ muốn có ta và người mà thôi."

Tương Thanh gật gật đầu, ý bảo y hiểu mà.

"Vậy người nói, bây giờ phải làm sao?" Ngao Thịnh cười hỏi, "Ở trong cung hay là chuồn ra ngoài. ..umm, nếu mà là dùng cơm thì tối ta sẽ cho người chuẩn bị một mâm cỗ thật thơm tất, nhưng còn chiều nay thì tính sao?"

Tương Thanh đầu óc mờ mịt, thiệt là nghĩ không ra phải làm gì mới được. Ngao Thịnh hết cách, lại lên tiếng đề nghị, "Hay là chúng ta chuồn ra ngoài đi? Dạo khắp phố trên ngõ dưới Lạc Đô, mua sắm này nọ rồi ăn uống linh tinh sau lại đi ngắm hoa đăng đến tối lại mò về cung."

"Được." Tương Thanh sáng khoái gật đầu, nghe ra kế hoạch rất thú vị.

Ngao Thịnh kéo y chạy về tẩm cung thay đổi y phục, trước khi đi cũng không quên nhắc lại với Văn Đạt, "Hôm nay là sinh nhật của Thanh, chúng ta đến tối mới về dùng bữa."

Văn Đạt giật mình kinh ngạc, thầm trách là sao Hoàng Thượng không chịu nói sớm một chút. . .nhưng cũng không bảo Ngao Thịnh hờ hợt được vì hôm nay mới đột ngột định ngày mà.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh xiêm y đã chinh tề đầu vào đó rồi liền rời khỏi cung, còn Văn Đạt lại cuống cuồng chạy đến ngự trù phòng, huy động một lượng lớn người nghĩ xem nên làm món nào thì tốt để mừng sinh thần của Thanh phu tử.

Tương Thanh và Ngao Thịnh vừa đặt chân ra khỏi hoàng cung, chưa kịp đến phố lớn thì Tương Thanh lại bắt đầu trở nên dè dặt.

Ngao Thịnh thấy y không được tự nhiên, liền sáp người đến gần hỏi, "Lại thêm một tuổi mà buồn à?"

Tương Thanh liếc hẩn một cái, lòng vẫn như cũ rối bời. . .Y chưa từng mừng thọ thần nên cảm xúc lúc này có phần kỳ quái.

Cách đó không xa, đã là phố phường náo náo nhiệt, Ngao Thịnh nhìn ra phía xa xa, liền nhíu mày hỏi Tương Thanh, "Sao lại đông người vậy chứ?"

Tương Thanh buồn cười bảo, "Không phải là người đã hạ lệnh đó sao. . .khắp chốn ăn mừng, ai ai cũng khen người là hoàng đế tốt nữa đấy."

Ngao Thịnh bật cười, hỏi lại, "Thật sao?"

"Đương nhiên rồi." Tương Thanh gật đầu, "Sáng nay vào triều ta còn cố tình đi hỏi môn quan, y nói là nhà nhà đều ca tụng người hết lời."

Ngao Thịnh sờ sờ ngực, "Hôm nay toàn gặp chuyện tốt thôi, phải tận tình mà hưởng thụ."

Hai người lại đi tiếp, đến chỗ bờ đê, Ngao Thịnh nhìn thuyền hoa trước mặt liền hưng trí mà rằng, "Thanh, hay là chúng ta lên thuyền hoa đó đi?"

"Được." Tương Thanh cho đến bây giờ cũng chưa từng biết thuyền hoa là thế nào lại càng không rõ trên đó có gì, nên cảm thấy rất hứng thú, lúc

này bỗng có một chiếc thuyền con đến hỏi, "Khách quan muốn lên thuyền hoa à?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Trong hồ có nhiều thuyền hoa đến thế, người có biết đâu mới là tốt nhất không?"

"Đâu cũng giống nhau thôi." Nhà dò đáp, "Cũng chỉ là vào uống rượu ăn cơm hay vừa bài bạc vừa nghe hát."

"Đều giống nhau hết sao?" Tương Thanh mờ mịt hỏi lại, nếu như tất cả đều không có gì khác biệt thì phải lên đâu mới tốt đây?

Đang lúc do dự thì nhà dò lại bỗng nói, "Hay là cứ vào chiếc thuyền ở giữa đi, đấy, chiếc lớn nhất đấy!"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nhìn theo hướng tay mà nhà dò chỉ, quả nhiên liền trong thấy giữa hồ là một chiếc thuyền lớn nhất lộng lẫy nhất.

"Tên nó là gì?" Ngao Thịnh hỏi.

"Có nhìn thấy thuyền đó có đến tận ba tầng lầu không?" Nhà dò cười nói, "Đó là thuyền hoa lớn nhất Lạc Đô đó, trên dưới tổng cộng ba tầng, có đồ phùng, tửu lầu, còn hí đài nữa (sòng bài, quán rượu và đài hát), khách quan mà lên đó rồi thì thăm thú đến tận tối khuya vẫn không chán a."

"Thật không?" Tương Thanh không tin lắm, sao mà chỉ với một con thuyền lại có thể dạo chơi đến tận trời tối mịt được.

"Thanh." Ngao Thịnh hỏi ý, "Có đi không?"

Tương Thanh thấy rõ ràng trong mắt Ngao Thịnh đã bừng bừng hứng thú nên liền gật đầu chiều lòng . . . . Hôm nay cảm xúc của Ngao Thịnh cứ biến chuyển không ngừng, sáng còn rầu rĩ lo lắng, đến khi nghe thấy một câu

"Vì huynh đệ sẵn sàng xả thân" của Tần Vọng Thiên mà lại giống như một tiểu hài tử lần đầu kết bằng hữu, vui đến hiện hết ra mặt.

Hai người lên thuyền con, không lâu sau lại tới được thuyền hoa.

Tiểu nhị bỏ thang dây xuống, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh lại chẳng dùng đến, nhún người một cái liền bay lên trên boong thuyền.

"Ai u." Tiểu nhị kinh hãi hét lên một tiếng, "Nhị vị công tử võ công thiệt là cao, lần đầu đến Thiên Hạ Đệ Nhất thuyền phải không?"

"Thiên Hạ Đệ Nhất thuyền?" Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nghe tên mà cùng nghĩ chủ nhân của thuyền hoa này thật là quá cuồng vọng.

"Hai công tử đừng ngờ vực như thế tội nghiệp, thuyền của chúng tôi quả đúng là thiên hạ đệ nhất đấy!" Tiểu nhị vừa nhìn thì đã biết là người lọc lõi, nhanh tay kéo Tương Thanh và Ngao Thịnh đi vào bên trong, "Công tử, hiện tại đang là giờ dùng ngọc thiện, có muốn lên lầu hai dùng cơm không, đại trù của chúng tôi là một cao thủ đấy."

"Cao thủ?" Ngao Thịnh cười hỏi, "Nổi tiếng nhất là món gì nào?"

"Sở trường của ông ấy là món Hoàng Hậu Oa (lẩu hoàng hậu)." Tiểu nhị nhanh miệng đáp.

Tiểu nhị vừa đáp lời, Ngao Thịnh liền to giọng cười, hỏi, "Đây là ý tưởng gì vậy, chỉ ăn có một nồi lẩu thôi liền biến thành hoàng hậu sao?"

"Không phải vậy đâu." Tiểu nhị khoát tay, hỏi Ngao Thịnh, "Hai vị có từng nghe qua danh Trung Nguyên đệ nhất mỹ nhân Tề hoàng hậu không?"

Ngao Thịnh khẽ giật mình nhìn tiểu nhị kia, rồi lại thản nhiên gật đầu, "Biết chứ."

Tương Thanh âm thầm mặc niệm, hy vọng rằng tiểu nhị này đừng bao giờ nói ra những lời bất kính đối với cố hoàng hậu, nếu không, Ngao Thịnh sẽ nổi điên lên mà đốt trụ cái thuyền hoa này cũng không chừng a.

"Tề hoàng hậu không những là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành mà còn rất là đảm đang nha." Tiểu nhị cười nói.

Ngao Thịnh thiếu chút nữa nổi sùng lên thật, hắn cùng mẫu thân sống bao nhiêu năm ở lãnh cung, mẫu thân hắn ngay cả trái lê còn không biết rửa nữa là. . . .Gì mà khéo tay với chả đảm đang, nếu không phải vì hắn ra sức ép buộc, biết đâu được là mẫu thân hắn thật sự nhìn chăm chăm gạo sống cho đến chết a.

Tương Thanh mừng thầm, may là tên này không nói gì lung tung cả, bèn hỏi, "Sau đó thì sao? Hoàng Hậu Oa này có quan hệ gì để Tề hoàng hậu?"

"À, nghe đâu, năm xưa khi tiên hoàng mời phiên vương đến dự yến tiệc, phiên vương đó có dẫn theo một ngự trù được xưng là Thiên hạ đệ nhất, hắn ta đã làm một cái lẩu lớn mời tiên hoàng cùng văn võ bá quan dùng thử, sau đó còn mạnh miệng bảo là khắp thiên hạ không có kẻ nào có thể làm ra món nào ngon hơn nữa." Tiểu nhị nói vô cùng sinh động, "Nhưng sau đó, Hoàng hậu nương nương lại đến ngự trù phòng tự mình vào cuộc, làm ra một món lẩu khác mang ra chính điện. Theo như lời kể lại thì tất cả mọi người ba ngày ba đêm sau cũng không thèm ăn uống gì nữa...vì tất cả những món ăn kia đều không có hương vị gì."

Lúc này, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đã ngồi vào bàn. Tương Thanh thấy Ngao Thịnh đột nhiên trở nên thất thần, liền hỏi, "Sao thế?"

Ngao Thịnh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, lắc đầu, nghe tiểu nhị nói tiếp.

"Tiếp theo đó, phiên vương kia cũng thừa nhận là mình đã thua, vì thế mà tiên hoàng đã vô cùng vui vẻ ngự phong món ăn kia là Hoàng Hậu Oa."

Tiểu nhị lạnh lạnh nói, "Ai cũng bảo là đường kim hoàng thượng cũng thích món này lắm."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Vậy cứ dọn món này lên đi."

"Lập tức có ngay ạ." Tiểu nhị lại bổ sung một câu, nói, "Ngại qua, một ngày chường quây của chúng tôi chỉ cho phép làm một hai cái Hoàng Hậu Oa thôi nên giá có phần hơi đắt, hai mươi lượng vàng một phần ạ."

Tương Thanh nhướng mi, thầm nghĩ, giá này có phần hơi thái quá.

Ngao Thịnh lại chỉ ẩm đạm cười nói, "Cứ mang lên đi."

Tiểu nhị vui mừng ra mặt, vội vội vàng vàng chạy đến nhà bếp.

"Thịnh Nhi." Tương Thanh nhíu mày hỏi, "Thế không phải là đang gạt người sao?"

Ngao Thịnh nhếch mép cười, "Thanh ơi. . . không phải là lừa gạt đâu."

Tương Thanh tròn mắt nhìn.

"Năm đó khi phiên vương kia viếng thăm, ta nhớ là..." Ngao Thịnh nói, "đã cùng hoàng nương sống ở lãnh cung rất nhiều năm rồi."

"Thế thì tại sao Hoàng hậu lại được tham gia quốc yến?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

Ngao Thịnh lắc đầu nói, "Lần đó tên phiên vương kia đến, tình hình nói chung rất là lộn xộn, món ăn đó của lão ta kỳ thật gọi là Nhất Phẩm Phu Nhân Thang (canh nhất phẩm phu nhân)."

Tương Thanh nghe được đến nhập thần, hỏi, "Nhất phẩm phu nhân?"

"Phải." Ngao Thịnh gật gù, "Là bởi vì do chính tay thê tử của lão làm, lão cảm thấy trên đời này nữ nhân tốt nhất chính là thê tử của lão nên mới gọi món kia là Thiên hạ đệ nhất thang."

Tương Thanh lắc đầu, nói, "Thiên hạ đệ nhất phu nhân không phải là muốn nói đến Hoàng hậu nương nương sao?"

Ngao Thịnh thở dài, "Ngụ ý của lão đúng là vậy, nếu hoàng nương của ta không thể làm được món nào ngon hơn thì thê tử của lão chính là Thiên hạ đệ nhất phu nhân. . .chẳng qua cũng chỉ muốn làm mất mặt Viên Lạc mà thôi."

"Umm." Tương Thanh gật đầu, "Đúng là vậy."

"Viên Lạc thật sự đã đáp ứng, bảo hoàng nương đến ngự trù phòng tự tay nấu một món gì đó mang lên."

"Thế sao được?" Tương Thanh lo lắng, "Người không phải từng nói là hoàng nương của người ngay cả lê cũng không biết rửa sao. . . .cái gì cũng là do người làm?"

Ngao Thịnh khẽ cười, "Đúng vậy, là ta."

Tương Thanh giật mình hỏi, "Vậy món ăn kia cũng là người làm?"

"Phải." Ngao Thịnh nhớ lại, "Dụng ý của Viên Lạc rất rõ ràng, hoàng nương ta không cách nào thắng được nhưng nếu thua thì lão có thể danh chính ngôn thuận mà giết bà."

Tương Thanh nhíu mày, một lúc lâu sau mới nói, "Vì vậy mà Viên Lạc mới bảo hoàng hậu đến ngự trù phòng.... nhưng trong ấy hẳn là phải có rất nhiều người."

Ngao Thịnh gật đầu xác nhận, "Đích xác là vậy nhưng hoàng nương lại không muốn họ giúp đỡ mà chỉ cần mỗi mình ta. Sau đó bà lại đi ra ngoài viện vừa uống trà vừa chờ, đến khi ta làm xong rồi, ngay cả nếm thử bà cũng không, liền sai người mang ra chính điện."

"Người làm?" Tương Thanh tò mò hỏi, "Người đã làm thế nào?"

Ngao Thịnh cười gằn, "Chắc người không tưởng tượng được đâu, khi mang cái nôi lấu kia ra, Viên Lạc thiếu điều chỉ muốn lật bàn thôi, nhưng sau đó lại nếm thử rồi chợt trợn tròn mắt ra."

Tương Thanh hiểu kì giục, "Người đừng thừa nước đục thả câu, mau nói đi, sao nữa?"

Ngao Thịnh chỉ im lặng, lâu thật lâu sau mới lên tiếng, "Thanh, người cũng biết đấy, trước thì Viên Lạc lúc nào cũng muốn giết hoàng nương ta nhưng khi món ăn kia được bưng ra thì hẳn lại tạm thời dẹp cái ý định đó đi."

Tương Thanh bị Ngao Thịnh làm cho sốt ruột cả lên nhưng ai kia lại cứ lẳng nhẳng không nói, đúng lúc này, tiểu nhị lại mặt đầy vui vẻ dẫn theo hạ nhân tay nâng một nôi đá lớn ra, đặt lên bàn mà rằng, "Khách quan, đây là Hoàng Hậu Oa!"

Ngao Thịnh nhìn chăm chăm vào bên trong nôi một lúc, biểu tình trên mặt phức tạp vô cùng, lúc sau mới nói, "Ta nếm thử đã."

"Cứ tự nhiên ạ." Tiểu nhị vội mở nắp nôi ra, hé lộ dung nhan thực sự của Hoàng Hậu Oa.

Ngao Thịnh rướn người nhìn vào, khước miệng giật giật, Tương Thanh lại tròn mắt nhìn hỏi, "Người. . . . . Này?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, cầm lấy bát, dùng thìa múc lên nếm thử, nhưng lại chỉ lắc đầu, đoạn cầm lấy lọ dấm chua kể bên mà đổ vào non một nửa, rồi quay sang nói với tiểu nhị, "Người vào mà nói với chưởng quầy rằng, khi đó tên tiểu quý kia không biết chữ nên đã đổ nhầm dấm thay cho rượu, cũng vì nhầm lẫn như thế mà món kia mới ngọt mới thanh còn món này của các người thì đắng quá."

Tiểu nhị nháy mắt liền hóa ngây dại, dăm dăm nhìn Ngao Thịnh một lúc, chợt hét một tiếng "Má ơi!" rồi xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa réo gọi chưởng quầy. Đúng là khó lường a!

Tương Thanh càng ngày càng thấy khó hiểu mà nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cũng không giải thích gì, chỉ cầm một cái bát khác lên, múc đầy rồi đưa cho Tương Thanh, dịu dàng nói, "Thanh, nếm thử đi, đây mới là Hoàng Hậu Oa chân chính. Lọ dấm chua kia, ta chỉ vì Hoàng Hậu của ta mới thêm vào. . .người khác ai cũng đừng mong được."

Tương Thanh mặt mày chợt đỏ bừng, do dự một lúc mới kéo bát canh kia lại, lòng thắc mắc sao một món lẩu thôi lại có thể ngon đến như vậy? Cầm thìa lên uống một ngụm . . . chỉ thấy trong khoang miệng ngập đầy hương thơm, ngon đến động lòng người. Đúng là không có gì sánh bằng được.

89 | ẩn tình

NHÌN VÀO BÊN TRONG NỒI LẨU KIA, Tương Thanh không tin được mà lấy thìa khuấy thử, chỉ thấy đấy là một lớp cháo loãng cùng một vài lá hành thưa.

Ngao Thịnh cảm thấy hành động này của Tương Thanh đáng yêu không chịu được, liền vươn tay lấy muống canh cho vào trong nồi rồi khuấy mạnh lên...chốc sau, mặt nước canh ùng ục nổi bọt, bên dưới đáy bỗng trồi lên một tầng dày gì đó trông rất lạ. Tương Thanh cúi mắt xuống nhìn cho rõ

hơn, hứng thú mà lấy thìa chọc nhẹ vào, bên trong lớp tầng dày là vô vàn những kỳ trân dị phẩm khác. . .bào ngư mềm vi cá mỏng...tất cả đều là mỹ vị.

"Người đã nấu món này thế nào?" Tương Thanh nghiêng đầu hỏi.

Ngao Thịnh cong môi cười, "Năm đó. . . . . Đám ngư trù kia đã sớm chuẩn bị món Phật khiêu tường[1] để mà kèn cựa với món lẩu kia rồi nhưng mà Viên Lạc lại buộc phải là do chính mẫu hậu ta làm."

"Thế thì không phải chỉ cần Hoàng hậu nương nương trực tiếp mang món đó ra là được rồi sao?" Tương Thanh khó hiểu, "Tại sao lại còn bắt người làm nữa?"

Ngao Thịnh nhún nhún vai, cười nói, "Ta cũng không biết nữa, mẫu hậu muốn chính tay ta làm...trong khi ta chẳng biết gì ngoại trừ nấu cháo cả."

Tương Thanh khẽ nhíu mày. . . . . Nói vậy, Ngao Thịnh cùng mẫu thân hẳn ở lãnh cung trong ngần ấy thời gian đều là ăn cháo qua ngày đoạn bữa sao?

"Sau khi ta đã nấu cháo xong, mẫu hậu liền muốn đem nó ra chính diện nhưng đám ngư trù lại bảo, làm thế chẳng khác gì bức tử bọn họ. . .mẫu hậu lại thân nhiên nói là để ta cùng chết với họ."

"Vì vậy mà người cái khó ló cái khôn đổ cháo vào phật khiêu tường?" Tương Thanh tròn mắt hỏi.

"Phải." Ngao Thịnh gật gật đầu, cười đáp, "Sau đấy, đại ngư trù của ngư thiện phòng Vương Văn Hải lại bảo ta rằng, cháo mà có cá thì sẽ tanh lắm nên bỏ thêm chút rượu vào thì sẽ át mùi đi, ta liền làm theo...nhưng không bỏ rượu mà là dấm."

"Khó trách người lại nói là vì không biết chữ nên mới bỏ nhầm dấm vào."

"Nhưng nếu ngày đó thật cho rượu vào thì sẽ không có được hương vị đó, nhờ có dấm nên món ăn này mới thơm ngon đến thế." Ngao Thịnh cười, múc đầy một bát nữa cho Tương Thanh.

"Có khi nào chủ thuyền này chính là ngư trù năm đó không?" Tương Thanh hỏi.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lúc mới nói, "Không thể nào...vì tất cả ngư trù ngày trước đều bị xử tử cả."

"Xử tử?" Tương Thanh nhướn mày hỏi, "Tại sao?"

"Thì vì. . . . ." Ngao Thịnh lắc đầu, nói, "Nghe nói những ai có dính dáng đến việc hạ độc Thần Quý thì đều bị Viên Lạc ra lệnh giết hết."

"Kẻ chủ mưu hạ độc Thần Quý không phải là Thụy Vương sao?" Tương Thanh càng thêm khó hiểu, "Hơn nữa, việc Viên Lạc hạ lệnh tàn sát. . . . hẵn là sau khi chuyện của Thụy Vương bị bại lộ?"

"Phải." Ngao Thịnh gật đầu, "Phỏng chừng là lão Viên Lạc sợ còn bỏ sót dư nghiệt của Thụy Vương. . . ."

Hai người đang trò chuyện thì chợt nghe thấy có tiếng chân bước lên lầu, âm thanh này nặng nề vô cùng, có thể đoán được là người đang đến có cân nặng không nhỏ tí nào.

Quả nhiên, một người thân mình ục à ục ịch liền xuất hiện. . .Ngao Thịnh và Tương Thanh nhìn mà mí mắt giật giật. . .

Người kia trông chẳng khác gì một quả cầu thịt, đầu đầy tóc bạc thân lại quần tạp dề to đùng, đứng vịn lan can mà thở lầy thở ể. Mặt ông ta vì quá

nhiều thịt mà ngũ quan bị dồn ép lại, hai con mắt ti hí không mở ra được, đầu thì quay tới quay lui, lớp mỡ dưới da mặt cũng vì vậy mà lắc lên lắc xuống.

Tương Thanh nhìn người kia một lúc, lại quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, có biết người này không?"

Ngao Thịnh nhìn nhìn, nhoẻn miệng cười, gật đầu, "Thật là. . . . . Ta cứ nghĩ ông ta đã chết rồi chứ."

"Chương quỳ, là bàn bên kia!" Tiểu nhị sau nửa ngày mới chui qua được cái người to béo đang đứng chặn ở lối cầu thang mà chỉ tay về phía bàn của Ngao Thịnh, "Là công tử mặc áo đen đó đó."

Chương quỳ đảo mắt nhìn Ngao Thịnh. . . . . Tựa hồ là không rõ lắm nên phải dụi dụi mắt nhiều lần.

"Ai nha!" Kia chương quỳ kinh ngạc hét lên một tiếng, cao hứng mà vung tay múa chân, cười hô hố lên. Một bàn tay ông vừa vung lên trông chẳng khác gì lá quạt hương bồ, vừa hay bộp lên lưng tiểu nhị...Tiểu nhị chưa kịp rên la là đã bị đá lăn xuống lầu.

Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh, ông béo chương quỳ kia đã ba bước đi hai bước chạy bổ nhào vào trước mặt Ngao Thịnh mà bi hỉ rống, "Thái tử gia!"

Trên lầu có không ít người đang ngồi, tiếng ông vừa rống lên mọi người liền kinh hãi, quay đầu ra nhìn, khó hiểu nghĩ - Không phải đương kim hoàng thượng tuổi chỉ mới hơn hai mươi sao, lòì đầu ra một thái tử lớn đến như thế?

"Nhìn cái gì mà nhìn?" Chương quỳ béo lập tức đứng dậy, quát vào mặt khách nhân, "Không ăn nữa, dẹp hết, hôm nay thuyền hoa ta nghỉ sớm . .

.Nhanh lên, mau mau giải tán đi! Ông đây cũng chả thu tiền của mấy người nữa!"

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh trợn mắt giật mình nhìn, thắc mắc tự hỏi là lão chường quầy này bán buôn kiểu gì vậy?

Không bao lâu sau, mọi khách nhân trong tửu lâu đều bị tiểu nhị đuổi đi hết, trên lầu hai này chỉ còn lại mỗi Ngao Thịnh, Tương Thanh, chường quầy béo cùng một đám tiểu nhị đang mắt to mắt nhỏ tò mò nhìn.

"Thái tử gia. . . . . Không phải. . . . . Hoàng Thượng mới đúng." Chường quầy vội quỳ xuống dập đầu, "Hoàng Thượng a, người đã lớn đến thế này rồi sao."

Ngao Thịnh vội nâng ông dậy, nhưng mãi cũng chỉ phí công, "Vương ngự trù, nhiều năm không gặp ông lại béo hơn xưa rồi."

"Ai nha, đã nhiều năm thế rồi, lão cũng chừng trăm cân gì đấy." Vương ngự trù đứng lên, kéo hai cái ghế ghép lại ngồi xuống. Với cái thân như thế thì chỉ có một cái ghế đúng là không đủ.

Tương Thanh không nói gì, chỉ cẩn thận quan sát người vừa đến, có lẽ vì y rất gầy nên khi nhìn thấy người béo tròn như thế mà chợt cảm thấy rất ấm áp. . . lại chẳng biết thế nào tự dưng trỗi lên xúc động muốn rờ nắn những gân thịt trên người chường quầy, nhưng đến cùng vẫn cố nén đi....làm thế là bất kính với người lớn tuổi lắm. Nhìn biểu tình trên mặt Ngao Thịnh thì ông béo này hẳn là ngự trù Vương Văn Hải ngày xưa.

"Vương ngự trù là đại trù của ngự thiện phòng." Ngao Thịnh vội giới thiệu với Tương Thanh, đoạn lại quay sang khó hiểu hỏi Vương ngự trù, "Trẫm nghe nói tất cả ngự trù đều bị xử tử cả, sao ông lại. . . ."

"Aiii. . . . . Năm đó tiên hoàng hạ độc vào rượu nhằm thuốc chết mọi người nhưng già đây vì béo quá nên chỉ có mỗi một ly thì sao chết được. .

.mà chỉ ngắt đi thôi, đến cuối cùng lại mò ra từ trong đám tử thi bị loạn táng kia. Sau đó thì tự mình bươn chải mưu sinh, đi làm đầu bếp, may mắn tích góp được chút đỉnh tiền rồi sắm chiếc thuyền này."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều gật đầu, hỏi, "Tại sao năm đó tiên hoàng lại hạ lệnh xử tử mọi người?"

"Ai, một lời khó nói hết." Vương ngự trù lắc đầu, nói, "Năm đó có người muốn ám sát tiên hoàng, đã bỏ độc trong thức ăn của ngự thiện phòng . . . . . Sau đó, làm hại đám lão già này bị tội lây."

"Là ai?" Ngao Thịnh tò mò hỏi, "Có bắt được không?"

"Ách. . . . ." Vương đại trù lại bỗng chần chờ một chút lại nói, "Chuyện xảy ra sau khi Thụy Vương chết ở Hắc Vân Bảo. . . .trước lúc thái tử gia hồi cung. Nghe đâu, người hạ độc năm đó chính là Thần Quý nhưng may sao thái tử gia lại quay về, mưu triều đoán vị."

"Sao?" Ngao Thịnh kinh hãi hỏi, "Có chuyện này nữa sao?" nhưng lúc sau lại lắc đầu bảo, "Không thể nào."

Vương ngự trù sững sốt nhìn, "Thái tử gia biết đầu đuôi ngọn ngành sao?"

Ngao Thịnh không đáp mà chỉ quay mặt nhìn Tương Thanh.

"Umm." Tương Thanh trầm ngâm suy tư, gật gật đầu nói, "Ta cũng nghĩ là không có khả năng, một là lúc đấy Thụy Vương vừa chết, Thần Quý mất đi chỗ dựa. Hai là Thần Quý chỉ là một con rối, nếu tiên hoàng đột ngột băng hà thì hẳn sẽ chỉ càng thêm bất lợi, khắp nơi sẽ thừa thời cơ mà tạo phản."

"Ta cũng nghĩ vậy." Ngao Thịnh gật gật đầu, lại hỏi Vương ngự trù, "Tiên hoàng hẳn đã biết được người hạ độc là ai, nếu không vì sao lại

chẳng trừng phạt Thần Quý?"

"Già cũng không biết." Vương đại trù lắc đầu, "Không phải lúc ấy già đã bất tỉnh nhân sự rồi sao. . . . . Ai, cũng may là Quan vương gia tự mình đem độc đến, bọn già này chết cũng nhắm mắt a."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nghe xong đều sửng sốt, liếc nhìn nhau một cái, rồi lại nhanh xoay mặt hỏi Vương ngự trù, "Vương ngự trù, ông vừa nói là Quan vương gia tự mình mang độc được đến cho mọi người? Quan vương gia là Quan Khế ư? Tại sao lại là hãn ta mang đến?"

Vương lão nhân trừng mắt hết nhìn Ngao Thịnh lại ngó Tương Thanh, "Ách. . . . trước đây tiên hoàng luôn rất tín nhiệm Quan vương gia, hầu như tất cả mọi chuyện đều giao cho ngài ấy vậy nên chuyện ngài tự mình mang thuốc đến cũng bình thường thôi mà."

"Vậy à?" Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Trẫm còn tưởng là Quan Khế chẳng đời nào quan tâm tới chuyện triều chính chứ."

"Chuyện đó già cũng không rõ nữa." Vương đại trù lắc đầu, nói, "Quan vương gia vừa tuyên đọc thánh chỉ xong thì liền ban độc được cho mọi người."

Tương Thanh sờ sờ cằm, nhìn Ngao Thịnh -- chuyện này có chút kỳ hoặc!

"Lão Vương, ông kể cho ta nghe chuyện về Quan Khế đi." Ngao Thịnh cất tiếng, "Ta không hề nghe ai nói là hãn từng đảm nhiệm chức quan nào trước đây cả."

"À." Vương ngự trù cười gật gật đầu, nhỏ giọng nói, "Quan vương gia hay Nguyệt vương hiện giờ, vốn là một thái giám thì sao mà được phong quan gì."

"Sao?" Ngao Thịnh kinh hãi, "Nguyệt vương sao lại là thái giám?"

"Đúng vậy." Tương Thanh cũng ngạc nhiên không kém, "Chưa từng nghe nói qua."

". . . . . Hắc hắc, già cũng chỉ là nghe người ta đồn nhau thôi, kỳ thật việc này người ngoài cung không biết được đâu, nhưng kẻ sống bên trong lại vô cùng rành rõi, có không ít người nói thế. . .nhưng sau từng người một lại chết hết." Vương đại trù thấp giọng kể lại, "Nguyệt vương đó, thật ra là nam sủng của tiên hoàng."

"Cái gì?" Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều tròn hai mắt, lòng ngờ vực chẳng tin nổi - Tiên hoàng mê mẩn Ân Tịch Ly đến chết đi sống lại thì sao mà có nam sủng cho được?

"Ai, nghe nói Nguyệt vương lúc hơn mười tuổi đã thường xuyên đến làm bạn với hoàng tử Thần Quý rồi, không biết làm sao đó mà được tiên hoàng thu dụng. . .Sau đó, già có nghe đám thái giám nói lại là ngài ấy được tiên hoàng mang đến hành cung dưỡng bệnh. Nhưng sau đó Thụy Vương đột ngột bị giết, nghe đâu Quan Khế thu được rất nhiều lợi ích từ sự lụy bại của Thụy Vương. Có một đoạn thời gian Nguyệt Vương rất được tiên hoàng sủng ái song không rõ là đã phạm phải sai lầm gì mà chọc giận tiên hoàng, khiến người ra lệnh hoạn ngài ấy." Vương đại trù một mạch thuật lại hết toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong cung năm xưa.

"Sao ta lại chưa từng nghe ai nói cả?" Ngao Thịnh giật mình không nhỏ.

"Ai, chắc là những người biết chuyện đều bị Nguyệt vương làm thịt hết rồi." Vương đại trù nhỏ giọng nói, "Trước khi bị độc chết, bọn thần cũng đã nghĩ là ngài ấy muốn giết người diệt khẩu."

Ngao Thịnh nghe xong, có chút dở khóc dở cười, gương mặt nhìn Tương Thanh, Tương Thanh lại cảm thấy chuyện càng lúc càng rối rắm.

"Hoàng Thượng à. . . . ." Vương đại trù giữ chặt tay áo Ngao Thịnh, mắt dưng đầy tưởng niệm, rồi còn tự lẫn mình xuống bếp, ra tay nấu vài món ngon cho hai người họ.

"Người và ông ấy có vẻ thân nhau nhỉ?" Tương Thanh thắc mắc.

"Vì ngày xưa ông ấy từng chịu ân của mẫu hậu ta." Ngao Thịnh đáp, "Khi ta và mẫu hậu ở lãnh cung, ông ấy đã không ngại nguy hiểm mà mang thức ăn cũng như sách vở đến cho ta. Lúc đó, ta muốn thứ gì thì đều nói với ông, ông sẽ lén mang đến. Nhất là tập sách, ông thường lặng lẽ nói lại với Quý Tư. Quý Tư sẽ phái người cẩn thận đưa cho ta."

"Ra thế." Tương Thanh gật đầu, "Đúng là tốt quá."

"Cho nên khi hồi cung, người đầu tiên mà ta hỏi tìm Quý Tư chính là lão Vương ấy, ta muốn tạ ơn ông nhưng lại hay tin là ông cũng nằm trong số người bị Viên Lạc tàn sát." Ngao Thịnh trầm ngâm một lúc lại nói, "Có lẽ là vì chuyện ám sát ngày trước, bình thường trong cung sợ nhất chính là mấy chuyện ám sát đó. Viên Lạc vốn là kẻ đa nghi, một khi sự tình phát sinh, thì tất cả thái giám cung nữ cũng đừng mong thoát được, ai ai cũng phải chết."

Tương Thanh nhíu nhíu mày, cảm thấy thủ pháp đó rất tàn nhẫn, dẫn đo một lúc mới nói, "VẬY. . .những gì mà Vương ngự trù nói . . . . .Nguyệt Vương kia là. . . . .người có biết không" ?

Ngao Thịnh nhướng mày bảo, "Sao ta biết được chứ? Trừ người ra, ta hoàn toàn không có hứng thú nào với nam nhân hết."

Tương Thanh nhăn mặt, "Lại nói bậy."

"Chuyện tên đó là nam sủng của Viên Lạc nghe ra rất mơ hồ?" Ngao Thịnh lắc đầu, nói, "Tiếc là nội thị ngày trước đều bị giết hết, ngay cả một

tên thái giám cũng không chừa nữa, bằng không chúng ta có thể hỏi thăm được ít sự tình rồi."

Tương Thanh cúi đầu tiếp tục ăn Hoàng Hậu Oa.

"Thanh, hương vị thế nào?" Ngao Thịnh cười hỏi, "Ăn Hoàng Hậu Oa rồi thì phải làm hoàng hậu của ta đó."

Tương Thanh trợn mắt lườm hăn một cái, rồi như nhớ ra điều gì mà nói, "Ách, đúng rồi, có lẽ người đó biết được chuyện năm xưa đó."

"Ai?" Ngao Thịnh tò mò.

"Umm . . . . . Người còn nhớ người đã giết Thần Quý rồi mai táng Viên Lạc cùng Tề Diệc không?" Tương Thanh hỏi.

"Ý của người là muốn nói đến kẻ người chẳng ra người quỷ chẳng nên quỷ Văn Xương Minh phải không?" Ngao Thịnh nhú mi.

"Phải, ta nghe Mộc Lăng nói lão ta đang ở chỗ Tiểu Lạc Vũ." Tương Thanh đáp, "Không phải trước đây lão từng là nội thị tùy thân của Viên Lạc sao? Hăn là lão ta biết không ít chuyện đâu."

"Hay là viết thư hỏi lão?" Ngao Thịnh nói, "Chắc là lão biết việc đó."

Tương Thanh gật đầu, "Thực là không ngờ, nhìn Nguyệt Vương uy vũ vậy mà lại là..."

"Hay là vậy đi. . ." Ngao Thịnh nói, "Kêu hăn đến tắm chung."

Tương Thanh liếc hăn một cái, "Không được!"

Ngao Thịnh ha ha cười thầm, gần đây Thanh rất hay lên cơn ghen với hăn nha...lại nói tiếp, "Thế thừa lúc hăn bất cẩn mà đánh lén hăn!"

Tương Thanh bực mình quát, "Người điên à!"

Ngao Thịnh nhún vai.

"Nếu thật sự là vậy, Quan Khế phải hận Viên Lạc mới đúng. Người nói thử xem liệu hãn có giận chó đánh mèo, đổ mọi tội lỗi người đầu người không?" Tương Thanh dẫn đo nói.

"A. . . . . Ta giết huynh thí cha, tuy ta không giết bá nhân nhưng bá nhân lại vì ta mà chết[2], hãn nên cảm kích ta mới phải đạo." Ngao Thịnh sờ sờ cằm, "Trừ phi, còn có ân tình gì khác nữa."

"Việc này chúng ta nên cẩn thận bàn bạc lại thì tốt hơn." Tương Thanh cẩn thận nói, "Dù sao cũng là chuyện cũ, tuy rằng chúng ta hoài nghi Quan Khế nhưng lại không có chứng cứ rõ ràng, nếu hãn vô tội thì khác gì ta đã xát muối lên vết thương cũ."

Ngao Thịnh nhìn chăm chăm Tương Thanh một lúc, đột nhiên lại đứng dậy đi đến ngồi cạnh y, cười mà rằng, "Ta nói, Thanh à, hình như là trước đây người rất ghét Quan Khế mà."

"Ta không có." Tương Thanh tiếp tục cúi đầu ăn.

Ngao Thịnh dí sát mặt đèn gần, lưu manh cười, "Không phải là vì trước kia người thấy hãn thường để ý đến ta nên đầy cảnh giác với hãn còn bây giờ biết hãn hữu tâm vô lực nên mới thờ dài nhẹ nhõm sao?"

"Gì mà hữu tâm vô lực?" Tương Thanh lườm Ngao Thịnh, "Người đừng có thiếu đạo đức như thế chứ?"

"Kỳ thật phương pháp này cũng không tồi nha." Ngao Thịnh chống cằm nhìn Tương Thanh ăn Hoàng Hậu Oa, "Hay là sau này mà có ai vừa nhìn người vừa chảy nước miếng thì ta sẽ thẳng tay hoạn hãn, trừ đi mối họa về sau."

TƯƠNG THANH CÙNG NGAO THỊNH khi đã cơm nước xong xuôi, liền rời khỏi thuyền hoa. Trên đường về, hai người vẫn miên man suy nghĩ về chuyện Quan Khế. Đến khi vừa đặt chân vào cung thì Văn Đạt đã vội vã chạy tới thông báo rằng, "Hoàng Thượng, phu tử, Nguyệt Vương đang chờ ở ngự thư phòng, ngài ấy nói là có chuyện cầu kiến ạ."

Ngaio Thịnh và Tương Thanh liếc nhìn nhau, đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo liền đến . . . . Theo lẽ thường, nếu nghe có Quan Khế đến tìm thì cả hai sẽ tự hỏi không biết tên kia tìm mình là nhằm mục đích gì. Nhưng hôm nay, sau khi nghe Vương ngự trù kể chuyện xưa, hai người lại không hện mà cùng nghĩ đến. . . bộ vị đáng đỏ mặt kia.

Cả hai đồng thời ho khan một cái, Tương Thanh cùng Ngaio Thịnh cố bình ổn tinh thần.

Văn Đạt khó hiểu nhìn hai vị chủ tử, Ngaio Thịnh cũng nhìn lại, đột nhiên hỏi, "Đúng rồi Văn Đạt, có chuyện này trẫm muốn hỏi người."

"Xin Hoàng Thượng cứ hỏi ạ." Văn Đạt cung kính đứng ở một bên nghe.

"À. . . . . Làm thế nào để không cần phải cỡi y phục của một người ra nhưng vẫn biết người đó có phải là thái giám hay không?" Ngaio Thịnh hỏi.

Văn Đạt giương mắt nhìn Ngaio Thịnh, mặt thoáng đỏ lên, Tương Thanh trợn mắt liếc Ngaio Thịnh một cái -- Chuyện như vậy mà cũng đi hỏi Văn Đạt cho được?

Ngaio Thịnh ngoảnh đầu úy khuất nhìn y -- Nhưng. . . . .hắn là hắn phải biết rõ chứ?

Tương Thanh bặm môi lườm -- nhưng y là cái kia kia!

Ngao Thịnh bất đắc dĩ thở dài, Văn Đạt thấy hai người cứ "mày đưa mắt lại" như thế, bèn lên tiếng đáp, "Thật ra thì, Hoàng thượng, cũng có chút dấu hiệu đó ạ."

"Hả?" Ngao Thịnh tò mò hỏi, "Dấu hiệu gì?"

"Dạ, đó là, so với nam nhân bình thường thì làn da của người đó sẽ láng mịn hơn, không có râu, hầu kết cũng không rõ ràng lắm. . .à, giọng nói thì có phẩm nhu mềm." Văn Đạt xấu hổ nói, "Bất quá, cũng không phải là ai cũng thế . . . . . Nếu từ nhỏ đã là như vậy rồi thì. . .nhìn là biết ngay. Còn khi lớn mới bị. . . thì hơi khó a."

"Ra vậy." Ngao Thịnh gật gù, lại cùng lúc giống Tương Thanh theo bản năng mà liếc nhìn da cùng cổ Văn Đạt khiến y mặt mày đỏ bừng mà cúi gập đầu xuống như thể là đang bị người khi dễ.

Thịnh Thanh quay đầu đi, lại vờ ho khan một cái. Ngao Thịnh vẫn cứ thấy băn khoăn, bèn hỏi tiếp, "Ách, vậy, uhm, người thấy Nguyệt Vương thế nào? Hẳn có bình thường không?"

"Sao cơ ạ?" Văn Đạt giật mình ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh, "Nguyệt vương?"

"Phải." Ngao Thịnh gật đầu.

Văn Đạt khẽ nhú mày, suy nghĩ một lúc mới nói, "Này. . . . .nếu là Nguyệt vương thì nô tài không phân biệt được."

"Được rồi." Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Không có chuyện gì đâu, người đừng nói với ai khác đấy."

"Nô tài không dám." Văn Đạt vội vã gật đầu, đi theo Tương Thanh cùng Ngao Thịnh vào ngự thư phòng.

Khi Thịnh Thanh đến trước thư phòng thì thấy Quan Khế đang đứng chờ ở bên ngoài, tựa hồ có chút khẩn trương.

Thấy Ngao Thịnh đến, gã vội cúi người hành lễ.

"Nguyệt Vương miễn lễ." Ngao Thịnh cố ý tiến lên nâng gã dậy, nhân đó mà nhìn cho rõ làn da cũng như cằm gã. . .Đích thật da có phần hơi trắng, nhưng chuyện này cũng bình thường thôi, Thanh của hắn cũng rất trắng. . .Lại nhìn tiếp, Quan Khế không có râu, song, cái này có thể cạo mỗi ngày mà, chẳng ai còn trẻ mà lại thích để râu ria xồm xoàm cả. Đương lúc muốn nhìn cho kỹ hơn nữa thì đã bị Tương Thanh đứng sau giật giật góc áo. . .Ngao Thịnh lúc này mới giật mình mà bỏ tay Quan Khế ra. Quan Khế cũng bị dọa không ít, mở to hai mắt mà nhìn Ngao Thịnh, chẳng rõ là hắn đang làm cái gì.

"À, sao hôm nay Nguyệt vương lại rảnh rỗi đến tìm trẫm vậy?" Ngao Thịnh vừa nói vừa đi đến bàn đá đặt giữa hoa viên ngoài thư phòng mà ngồi xuống, đoạn lại nhanh tay phui những nhánh hoa héo rụng trên ghế đi, kéo Tương Thanh ngồi cùng, sau mới ra hiệu cho Quan Khế cũng an tọa.

Quan Khế ngồi ở phía đối diện hai người, vội tâu, "Hồi bẩm Hoàng Thượng, thần có tội."

Ngao Thịnh thầm thương cảm - Người cho dù có là thái giám thật đi chăng nữa thì cũng chỉ là người bị hại mà thôi, không cần áy náy - Tương Thanh ngồi bên cạnh nhẹ lấy mũi chân khều vào chân Ngao Thịnh một cái.

Ngao Thịnh lòng nhảy dựng lên, mở to hai mắt quay đầu lại nhìn Tương Thanh -- Thanh à, ban ngày ban mặt mà người lại đi quyến rũ ta nha!

Tương Thanh nhìn dáng vẻ hạ lưu kia của hắn thì liền nổi sùng lên lườm hắn một cái sắc lẽm, ý bảo hắn nhanh nhanh ứng đối, Quan Khế không phải là kẻ khờ dại gì.

Ngao Thịnh nhượng mi -- nam nhân tốt đời nào lại so đo với nữ nhi.

Tương Thanh cúi đầu, mắng thầm -- Đồ ba trợn, thực thiếu đạo đức!

Quan Khế không rõ Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đang đầu mày cuối mắt như thế là gì nhưng vẫn nói, "Ách, Hoàng Thượng, xin hãy phán thần có tội."

Ngao Thịnh giả vờ ngu ngơ hỏi, "Lời này của Nguyệt vương là có ý gì? Khanh là hoàng thân quốc thích, là thân nhân duy nhất của trẫm, cho dù có là vì nể mặt mẫu hậu thì trẫm cũng phải bảo hộ khanh một đời phú quý vinh hoa chứ. . . Chỉ cần khanh không làm ra chuyện gì đại nghịch bất đạo thì trẫm sẽ không toan tính với khanh làm gì."

Quan Khế sửng sốt nhìn, lời này của Ngao Thịnh có thể hiểu theo một cách khác là - không cần biết trước kia người đã làm gì, trẫm đều bỏ qua tất, chỉ cần hiện tại người không dính dáng đến những chuyện phạm thượng nghịch thiên thì trẫm đây sẽ cho người một đời bình an sang giàu.

Quan Khế vội cúi đầu hành lễ với Ngao Thịnh, "Từ bé thần đã chịu ân cao nghĩa dày của hoàng gia, nhưng vẫn không cách nào đền đáp, nhưng hiện tại, thần thật sự có tội không thể dung thứ được."

Ngao Thịnh cười lạnh - Gì mà ân cao nghĩa dày. . .đúng hơn phải là thù cao oán dày chứ!

"Nguyệt vương." Tương Thanh nhin không được hỏi, "Kỳ thật đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai. . . . ." Quan Khế căn môi nói, "Hôm nay thần phụng mệnh mang theo nhân mã đi đến hoàng lăng, nhưng khi bước vào lại thấy di thể của Hoàng hậu nương nương đã biến mất."

"Cái gì?" Ngao Thịnh đập bàn, Quan Khế hốt hoảng quỳ xuống khẩn tội, "Thần đáng chết, xin Hoàng thượng thẳng tay trừng trị."

"Chuyện xảy ra khi nào?" Ngao Thịnh giận dữ hỏi, "Lẽ nào di thể của mẫu hậu ta đã bị bọn Nam Man cướp đi? Đúng là chuyện nực cười mà."

Tương Thanh giương mắt lên nhìn Ngao Thịnh, thấy hấn mặt đang đầy tức giận, còn Quan Khế lại quỳ rạp dưới đất, không dám ngẩng đầu lên lấy một lần, mà lại khe khẽ thở dài -- hai người đều diễn rất đạt.

Ngao Thịnh cũng nhìn ra Quan Khế là đang diễn trò, sắm vai sợ hãi đạt vô cùng. Bình thường tính cách Quan Khế cũng không phải là như vậy. Cơ mà đài hát này là do chính Ngao Thịnh hấn dựng, nếu đối phương đã tận tình nhập vai như thế thì chủ nhà là hấn đây cũng phải làm cho tròn bổn phận chứ.

"Trưa này thần mang theo nhân mã chạy đến hoàng lăng, mọi người xuống ngựa đóng quân, đến buổi chiều mới đi vào trong lăng thì thấy. . . quan tài rỗng không, di thể của hoàng hậu nương nương đã biến mất, trong khi vật phẩm bồi táng vẫn còn nguyên vẹn." Quan Khế thất thểu nói, "Thần thật vô dụng, xin Hoàng thượng thứ tội."

Ngao Thịnh cau chặt mày kiếm, "Ý của khanh là trước khi khanh vào thì di thể của mẫu hậu ta đã bị trộm đi?"

"Quả đúng là vậy." Quan Khế gật đầu, nói, "Hơn nữa trong quan tài lại dính đầy bụi đất, phỏng chừng là di thể đã bị trộm đi một đoạn thời gian rồi, ngọn núi phía sau hoàng lăng có một địa đạo, xem ra thủ phạm là kẻ có thủ pháp rất chuyên nghiệp."

Ngao Thịnh gật gật đầu, liếc nhìn Tương Thanh. . . . Quan Khế này đúng là già cáo già mà, khi hai người họ đến hoàng lăng tế tổ, rõ ràng đã đóng nắp quan tài lại nên lấy đâu ra bụi đất chứ? Hơn nữa, nếu Quan Khế thật sự tức trực bên linh cữu thì có mười lá gan già cũng chẳng dám mở quan tài ra xem thử. . Mọi dấu hiệu đều cho thấy Quan Khế có liên quan đến chuyện di thể bị trộm.

Song, Tương Thanh và Ngao Thịnh cũng có chút khó hiểu, Quan Khế ắt phải biết chuyện này là chuyện tà đình, chủ động đến xin tội mà không ngại bị nghi ngờ, đến cùng thì già đang mưu mô gì đây?

"Chuyện này quá mức nghiêm trọng." Ngao Thịnh nói, "Tạm thời không thể tiết lộ ra ngoài, nói cách khác, nếu có ai khác biết được trẫm sẽ hỏi tội khanh."

"Hoàng Thượng yên tâm." Quan Khế nhanh đáp, "Theo thần vào lăng chỉ có vài hầu cận mà thôi, họ tuyệt đối không dám hé răng nói nửa lời."

Ngao Thịnh gật gật đầu, gằn giọng, "Mẫu hậu đối ta có ân dưỡng dục, đau khổ một đời đến chết mới được hạ táng theo hậu lễ, vậy mà chẳng được bao nhiêu năm lại bị người khác khinh nhờn. . . gây ra chuyện thiên lý khó dung."

"Hoàng thượng nói chí phải!" Quan Khế bỗng chuyển sang vai phần nô, "Thần cũng oán hận không kém gì người, chỉ muốn phanh thầy bọn thủ phạm kia ra, dù có phải hi sinh mạng mình cũng phải tìm về cho bằng được di thể của hoàng hậu nương nương."

Ngao Thịnh nhướn mày nhìn Tương Thanh, Tương Thanh lắc đầu -- diễn vai nghĩa nặng tình thâm cũng xuất sắc ghê.

Ngao Thịnh chỉ gật gật đầu mà rằng, "Quan Khế."

"Có thần." Quan Khế vội đáp lời.

Ngao Thịnh lạnh lùng nói, "Việc này tuy không thể trách khanh nhưng nếu để lộ ra ngoài thì khanh đừng mong thoát tội."

"Thần biết." Quan Khế cười khố.

"Như vậy đi, nửa tháng sau trẫm phải xuất chinh, trước ngày ra đi, trẫm muốn đến tế tổ một lần . . . ." Ngao Thịnh trầm giọng nói, "Trẫm cho khanh thời gian là nửa tháng, nhất định phải tìm lại được di thể của mẫu hậu, nếu không, trẫm sẽ lôi khanh ra trừng trị thích đáng."

Quan Khế ngưỡng mặt lên nhìn Ngao Thịnh, chân thành nói, "Đa tạ Hoàng Thượng đã khoan dung, Quan Khế nhất định dốc hết sức mình!"

"Được rồi." Ngao Thịnh khoát tay, "Khanh lui xuống đi."

"Thần cáo lui." Quan Khế khúm núm lui ra, Ngao Thịnh nhìn cho đến khi gã khuất bóng sau ngự hoa viên, mào kiếm cũng nhú chặt lại vào nhau.

"Hôm nay Quan Khế trông rất lạ." Tương Thanh không đợi Ngao Thịnh mở miệng, đã vội nói trước, "Chưa từng thấy hăn như thế bao giờ."

"Cũng không hăn vậy!" Ngao Thịnh trầm ngâm nói, "Tên lỏi này khá là ranh ma, vừa nhận việc là đã nhất nhất báo lại nhằm tránh hiềm nghi. . . song, càng cố giữ mình trong sạch lại càng bị nghi ngờ hơn."

"Ta cũng thấy hăn rất khả nghi." Tương Thanh cẩn thận nói, "Rõ ràng là hăn đã đụng vào quan tài, người bình thường sao lại dám làm thế? Nếu hăn biết người cố tình giăng bẫy bắt hăn vậy thì tại sao lại còn bảo là trong quan tài dính đầy bụi đất, lộ ra sơ hở cho người năm thóp. . .Thật ra thì hăn đang suy tính chuyện gì?"

Ngao Thịnh lắc đầu, thở dài, "Nói tới nói lui, ta không sợ hăn có dã tâm, chỉ ngại hăn không khác gì thiêu thân."

Hai người chợt nhìn về phía Văn Đạt, chỉ thấy y vừa đứng thị hầu vừa vuốt cằm suy tư, nhìn về mặt kia của y, tựa hồ là đang có gì dăm chiêu lăm.

"Này." Ngao Thịnh đi đến bên cạnh, vỗ vỗ vai Văn Đạt.

Văn Đạt giật mình, ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng?"

"Nghĩ gì mà xuất thần thế?" Ngao Thịnh nôn nóng hỏi, "Người cũng cảm thấy tên Quan Khế đó có vấn đề?"

Văn Đạt cúi đầu, "Nô tài không dám nói."

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, "Các người cứ mở miệng ra là tự xưng nô tài nhưng kỳ thật lại chẳng khác gì ông bà ông vải cả, mỗi lần muốn hỏi chút chuyện thì phải hỏi ba lần bốn lượt, còn liên mồm nói xin hoàng thượng thứ tội. Khi nào trăm quy định, nói chuyện cũng là một cái tội hử?"

"Ách. . . . ." Văn Đạt vội vội vàng vàng tâu, "Dạ, trước đây thì nô tài không rõ nhưng mà sau khi nghe Hoàng thượng nói, nô tài để ý thấy Nguyệt vương có điều hơi lạ."

"Sao?" Ngao Thịnh mừng rỡ hỏi, Tương Thanh cũng tò mò không kém, "Lạ thế nào?"

"Dạ. . . . . Nguyệt Vương đeo ngọc bội phía bên hông phải." Văn Đạt đáp.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh liếc nhìn nhau rồi lật đật cúi đầu nhìn ngọc bội trên người mình, khó hiểu là trái phải thì có ý nghĩa gì chứ?

"Vì Hoàng Thượng từ trước đến nay không chú trọng lễ nghi nên không biết đó thôi." Văn Đạt nhanh giải thích, "Người của hoàng tộc khi đeo ngọc bội phải luôn nhớ kỹ một điều, đó là nam trái nữ phải, vị trí tuyệt đối không thể sai."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh theo bản năng kéo phật những thứ đeo trên thắt lưng bên phải sang phía trái.

Văn Đạt cố nhin cười, nói tiếp, "Từ nhỏ bọn nô tài đã phải thuộc nằm lòng những điều này, bởi vì sau này phải giúp chủ tử mặc y phục. . . À, ngoài ra thì trâm cài tóc trên ngọc quan (mũ ngọc) của Nguyệt Vương là từ trái qua phải."

Ngao Thịnh nhúu mày suy ngẫm, chốc sau mới nói, "Cũng có thể vì Nguyệt Vương là người lôi thôi lệch thếch."

"Không phải đâu Hoàng Thượng." Văn Đạt cả gan nói, "Nguyệt vương sinh ra trong hoàng tộc, thân phận tôn quý, nên chẳng đời nào lại có chuyện tự mình mặc y phục được. . . chỉ trừ một người là Hoàng thượng thôi."

Ngao Thịnh nhướn mi, "Phải. . . . . Quan Khế hẳn phải sống an nhàn sung sướng từ nhỏ mới đúng."

"Những gì mà Văn Đạt nói khiến ta nghĩ, thường ngày xiêm y không phải do hạ nhân giúp Quan Khế mặc mà là tự hắn làm." Tương Thanh nói.

"Nô tài nhớ ra rồi." Văn Đạt nhanh bổ sung, "Mỗi ngày, nô tài đứng trong kim loan điện, nhìn thấy văn võ bá quan, ngay cả Vương phó tướng, bộ sức trên y phục lúc nào cũng đúng vị trí cả. . .điều đó chứng minh là họ có nội thị hầu hạ, cho dù cài nhầm thì cũng sẽ có người nhắc nhở. . .Còn Nguyệt Vương đường đường thuộc hàng tôn quý, sao lại ăn vận như thế được? Thật là làm người ta khó hiểu mà."

"Đúng vậy." Ngao Thịnh gật đầu, vội hỏi, "Còn có gì khác thường nữa không?"

Văn Đạt nghĩ nghĩ, lắc đầu, nói, "Tạm thời thì chỉ có vậy thôi ạ."

Ngao Thịnh quay mặt lại nhìn Tương Thanh, thấy y mày cau chặt lại, như có nhiều tâm sự.

-

Lúc sau, hai người liền đến tìm Mộc Lăng, nhờ hắn viết thư gửi đến Thất tinh thủy trại hỏi Văn Xương Minh chút chuyện, liệu rằng Nguyệt Vương có phải là nam sủng của tiên hoàng, thậm chí còn từng bị hoạn.

Mộc Lăng nghe xong giật mình mà hỏi, "Không phải chứ. . . . ."

Tương Thanh nhún nhún vai, "Bọn ta vì không biết nên mới nhờ huynh viết thư hỏi thăm đấy."

Mộc Lăng viết xong , Ngao Thịnh liền phái hai ảnh vệ khinh công giỏi nhất đến Thất tinh thủy trại đưa thư. Hai ngày sau, ảnh vệ đã quay lại, trao tận tay Ngao Thịnh một phong thư khác.

"Đạo này Văn Xương Minh thế nào rồi?" Mộc Lăng mặt bưng bưng hứng thú hỏi ảnh vệ.

"Hiện tại hắn là một đường chủ của Thất tinh thủy trại, chuyên phụ trách những chuyện cứu dân tế bần, dân bản địa gọi hắn là Văn Đại Thiện Nhân."

Mộc Lăng khóe miệng cong cong, xem ra Văn Xương Minh đang cố gắng hối cải, chuộc lại những tội nghiệt mà hắn đã gây ra.

"Trong thư viết gì?" Tương Thanh đi đến bên cạnh Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh vội mở thư ra, vừa đọc thì liền trợn hai mắt lên, chốc sau lại vo thư ném đi, "Hết sức vớ vẩn!"

"Sao thế?" Tần Vọng Thiên thấy Ngao Thịnh đột ngột biến sắc, dự cảm là đã có chuyện không hay rồi.

"Buồn cười!" Ngao Thịnh xoay người đi ra ngoài, tức giận nói, "Hóa ra lại bị lừa lâu đến như thế!"

"Thật ra là chuyện gì?" Mộc Lăng vội túm lấy người đang bước ra ngoài là Tương Thanh, "Cho dù tên đó có là thái giám thật thì cũng không cần nổi xung thiên lên vậy chứ?"

"Trong thư Văn Xương Minh nói, năm đó Quan Khế đích xác đã làm nam sủng của Viên Lạc một quãng thời gian, chuyện đó chỉ có ít người trong cung biết thôi. Sau đó, Viên Lạc lại ra lệnh hoạn hần. Nguyên nhân vì sao thì Văn Xương Minh không rõ, nhưng chuyện quan trọng không nằm ở đó. . ." Tương Thanh nhìn hai người một lúc mới nói tiếp, "Quan Khế đã chết rồi. . .chôn ở bên cạnh ao sen phía sau hoàng cung, là chính Văn Xương Minh dẫn người hạ táng."

"Cái gì?" Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đều tròn tròn mắt ra -- thế Nguyệt Vương hiện tại là ai?! Không ai trong triều nhận được mặt sao?!

Tương Thanh lắc đầu, đuổi theo Ngao Thịnh ra ngoài, nói, "Không biết nữa."

Mộc Lăng vội kéo Tần Vọng Thiên đuổi theo hai người kia, "Mau đi thôi Vọng Vọng, chuyện này phấn khích quá nha!"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

92.93.94

92 / lời ngay nói thật

"AI?" TƯƠNG THANH TÒ MÒ HỎI.

"Tề Tán." Ngao Thịnh cười nhạt.

"Tề Tán?" Tương Thanh nhú mày, khó hiểu hỏi tiếp, "Chuyện này thì liên quan gì đến Tề Tán chứ?"

"Ta muốn gọi Tề Tán đến để giúp ta diễn một vở kịch." Ngao Thịnh nhợt nhạt cười, "Nếu như buộc phải nói thì ở hoàng cung, người duy nhất có thể khiến Quan Khế bận tâm chính là Tề Tán."

Tương Thanh vẫn như cũ không thể hiểu được ý đồ của Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, nghĩa là sao?"

Ngao Thịnh vươn tay nâng cằm Tương Thanh lên, cười nói, "Lát nữa người sẽ hiểu thôi." Dứt lời liền kéo y đến ngự thư phòng, hơn nữa còn bảo Văn Đạt cho gọi Tề Tán đến.

Không lâu sau, Tề Tán đã vội vàng chạy đến. Mấy ngày nay y luôn bận bịu giúp Đặng Tử Minh chuẩn bị lương thảo cùng huấn luyện nhân mã, hiện tại Ngao Thịnh lại đột ngột triệu kiến như thế khiến y có chút hoang mang không biết là đã xảy ra chuyện gì.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Tề Tán nhanh cúi đầu hành lễ, Ngao Thịnh chỉ phẩy tay nói, "Tề Tán, trẫm có chuyện muốn nhờ."

"Hoàng Thượng đừng nói thế, có gì xin người cứ phân phó." Tề Tán vội đáp.

"Được rồi." Ngao Thịnh dẫn đo một lúc lại đưa thư hồi âm của Văn Xương Minh cho Tề Tán, "Khanh cứ xem đi."

Tề Tán vội tiếp lấy, đọc xong lại ngây ngẩn cả người.

"Chuyện này. . . . ." Tề Tán nhíu mày nhìn Ngao Thịnh, "Nguyệt vương Quan Khế là giả ư? Điều này thật không thể nào, giả mạo một Vương gia lâu như thế. . . không phải là chuyện dễ dàng gì."

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Có đoán được việc trăm muốn khanh làm là gì không?"

Tề Tán do dự một chút, lại nói, "Thứ thần ngu dốt."

"A." Ngao Thịnh cười gằn, "Khanh một chút cũng không hề ngu dốt. Tề Tán khanh nếu thật là kẻ ngây ngốc thì trên đời này chẳng ai là người thông minh cả."

Tề Tán sắc mặt chợt trắng bệch ra, theo bản năng lại liếc nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh hoàn toàn không hiểu Ngao Thịnh và Tề Tán đang nói đến chuyện gì nên chỉ còn biết đứng ở một bên nhìn.

"Khanh thông minh như vậy hẳn là không cần trăm phải dạy nên làm thế nào đâu nhỉ, sau khi chuẩn bị xong thì hãy báo trăm một tiếng." Ngao Thịnh lạnh lùng cười, "Trăm sẽ đợi tin tốt từ khanh."

Tề Tán khe khẽ thở dài, thi lễ với Ngao Thịnh lần nữa, "Thần tuân chỉ." rồi xoay người lui ra.

"Người bảo y đi làm chuyện gì vậy?" Tương Thanh tò mò hỏi.

"Khám phá ra ý đồ thật sự của Quan Khế." Ngao Thịnh nói xong liền đứng dậy kéo tay Tương Thanh đi, "Thanh, mau thay y phục dạ hành thôi."

"Trời còn chưa tối mà người thay y phục dạ hành để làm gì chứ?" Tương Thanh càng không hiểu nổi.

Ngao Thịnh chỉ cười, đoạn lại gọi Văn Đạt đến, bảo y triệu Tống Hiếu và Vương Trung Nghĩa vào cung, cứ để họ ở trong tấm cung của hắn, nửa canh giờ sau thì bảo hai người về.

Văn Đạt cũng không hiểu Ngao Thịnh làm thế là có mục đích gì nhưng vẫn xoay người đi làm.

"Thật ra là người muốn làm gì?" Tương Thanh bị Ngao Thịnh làm cho hồ đồ mất rồi nhưng Thịnh ta lại chẳng nói năng chi, chỉ kéo Tương Thanh về phòng, tìm hai bộ y phục dạ hành mà thay vào.

Sau khi thay xong, Tương Thanh chau mày nhìn kẻ một thân áo đen là Ngao Thịnh, thắc mắc hỏi, "Bây giờ thì làm gì nữa?"

Ngao Thịnh mở cửa tủ áo gần đấy ra, ngoắc Tương Thanh đến gần, "Thanh à, vào trong đây đi!"

Tương Thanh nhíu mày, tựa hồ là không muốn, nhưng Ngao Thịnh lại nhanh tay đẩy y vào trong rồi đóng cửa tủ lại.

Tủ áo tuy rộng thật nhưng chứa đến tận hai người cao lớn như thế thì vẫn có phần ngột ngạt. Bên trên cửa có những khe hở nên ánh sáng vẫn lọt vào trong được.

Tương Thanh ngồi ở phía trước còn Ngao Thịnh thì ở đằng sau, ôm trọn lấy y. Cả người Tương Thanh hoàn toàn lọt thỏm vào lòng hắn.

Tương Thanh buồn bực nghĩ. . . . . Ngao Thịnh lại lên cơn điên, sao y lại phải tham gia cùng hẳn chứ? - nghĩ vậy lại định bụng đẩy Ngao Thịnh đi mà bước ra ngoài.

Đúng lúc này, bên ngoài chợt có tiếng bước chân, Ngao Thịnh vội kéo Tương Thanh ngồi xuống, thấp giọng nói, "Họ đến rồi."

Tương Thanh im lặng ngồi yên , nhìn chăm chăm Ngao Thịnh, vừa hay có tiếng nói vọng vào.

"Hoàng Thượng không ở đây sao?" Tiếng của Tống Hiếu vang lên.

"Dạ . . . . .lúc này vẫn còn ở đây." Văn Đạt nhìn tới nhìn lui, đoạn lại xoay sang nói với Tống Hiếu và Vương Trung Nghĩa, "Hoàng Thượng căn dặn, nhị vị tướng quân cứ chờ ở tẩm cung."

"Chờ ở tẩm cung. . . . . thế thì không tốt lắm đâu?" Tống Hiếu do dự.

"Ai nha, người đông dài cái gì chứ?!" Vương Trung Nghĩa sai bước đi vào phòng trong, lớn giọng quát, "Hoàng Thượng đã bảo chờ ở trong đó thì cứ vào mà chờ đi chứ. Hơn là phải đứng ngoài đúng không nào." Nói chưa xong liền quay lưng đảo mắt nhìn khắp phòng, "Thiệt là xa hoa quá sức vậy đó. . ."

Tống Hiếu cũng theo vào, nói, "Đây vốn là tẩm cung do chính tiên hoàng tự tay bố trí, Hoàng Thượng chẳng qua là dùng tạm lại mà thôi. . . . . Hoàng Thượng vốn là người cẩn kiệm, người nhìn thư phòng của người mà không biết sao."

Văn Đạt nhìn quanh bốn phía, cũng cảm thấy có chút kỳ hoặc, nhưng nghĩ lại thì biết đâu đây là do Ngao Thịnh cố tình sắp xếp nên liền nói, "Nhị vị tướng quân cứ ở đây đợi Hoàng thượng, nô tài có việc phải lui xuống ạ."

"À, công công xin cứ tự nhiên." Tống Hiếu gật đầu, Văn Đạt liền xoay người bỏ chạy.

Không lâu lúc sau, hạ nhân liền tiến vào dâng trà.

Tống Hiếu cũng không tìm ghế ngồi xuống mà chỉ đứng nhìn, vừa chờ vừa ngóng vọng ra ngoài.

"Nè." Vương Trung Nghĩa lại hết sức tự nhiên mà kéo ghế ra ngồi, cầm lấy tách Thiết quan âm[1] mà nuốt trôi một cái ực, nói, "Tống Hiếu a, người cứ ngồi xuống đi, làm gì mà đi qua đi lại hoài, hại ta đầu váng mắt hoa luôn rồi nè."

"Đồ đầu đất, người không biết như vậy là không hợp lễ tiết sao?" Tống Hiếu tức giận quát.

"Sao lại không hợp?" Vương Trung Nghĩa khó hiểu gãi đầu.

"Người. . . . . Người khi nào thì thấy thần tử mà lại ngồi trong tâm cung của hoàng thượng ăn bánh uống trà không hả?" Tống Hiếu giậm chân.

Bên trong tủ áo, Tương Thanh ngoái đầu nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy hẩn vừa nghe vừa cong môi cười.

"Thì có ta và người đó thôi. . . . ." Vương Trung Nghĩa ngây ngô đáp, rồi lại trừng mắt nhìn long sàng to lớn kia mà hét, "Chu choa ta ơi!"

"Cái gì?" Tống Hiếu quắc mắt nhìn gã.

"Ai, ta nói, người đoán thử coi bốn cái trụ kia có phải là vàng ròng không? Mà hình như cái giường cũng đúc bằng vàng nốt thì phải." Vương Trung Nghĩa tò mò đi đến gần long sàng.

"Này." Tống Hiếu vội túm gã lại, rống lên, "Người điên à?! Không biết đây là đâu sao, ngay cả long sàng mà cũng dám nhìn nữa?"

"Sao lại không thể nhìn chứ?" Vương Trung Nghĩa bĩu môi, "Không phải chỉ là nơi để ngủ thôi sao. . . . . Hả? Đúng rồi, người đoán coi Thanh phu tử ngủ ở đâu ha?"

"Phi!" Tống Hiếu phì nước bọt vào mặt Vương Trung Nghĩa, "Chuyện này không đến lượt chúng ta được quyền nghị luận, nói bậy nói bạ coi chừng cái đầu người đó!"

"Gì chứ?" Vương Trung Nghĩa bất mãn nói, "Thanh phu tử không phải là hoàng hậu sao, có gì mà lại không thể nói, y và Hoàng thượng rất xứng đôi mà, ta nếu không là nam nhân thì cũng sẽ thích Thanh phu tử thôi." Vừa nói vừa đi đến gần long sàng, ngưỡng cổ nhìn, "Ai, bên trên còn nạm cả ngọc nữa này!"

Trong tú áo, Ngao Thịnh há to miệng cười, Tương Thanh mặt mày lại đỏ ửng, có lẽ vì tựa sát vào nhau quá, hơi thở Ngao Thịnh vương vít quanh tai khiến Tương Thanh cả người nóng bừng.

"Tiên hoàng thực là xa hoa lãng phí quá mức!" Vương Trung Nghĩa cảm thán, "Ta nhớ lúc ấy đó nạn đói khắp nơi, sao ông ấy lại còn lấy vàng đúc thành giường nữa chứ, nhiều đây cũng đủ cho cả trăm người cơm no suốt đời."

"Từ xưa đều là như thế, ở đâu cũng như nhau cả thôi." Tống Hiếu lắc đầu, thản nhiên thở dài.

"Nói vậy sao được?" Vương Trung Nghĩa khó hiểu hỏi, "Đâu phải hoàng đế là do trời sinh. . .từ khi khai quốc đến nay, không phải hoàng đế nào cũng đều dựa vào binh mã mà giành được giang sơn sao? Nói trắng ra thì là cướp lấy, ngay cả hoàng thượng của chúng ta cũng giành lấy vương vị đó thôi."

"Người. . . . ." Tống Hiếu vội liếc nhìn ra bên ngoài, thấy không ai thì mới nhẹ nhõm thở ra, đoạn lại quay sang mà liếc Vương Trung Nghĩa, "Đại

ca của ta ơi, người bớt nói năng hàm hồ đi có được không? Muốn mất đầu à! Sao lại không phân biệt nặng nhẹ như thế a?"

"Thế thì sao nào?" Vương Trung Nghĩa lại ngồi vào bàn mà nâng tách trà lên uống, "Khi mẹ ông đây mất, ông đây phải đi vay tiền mà mua gỗ về đóng quan tài đấy, nếu mà mẹ ta lúc này mới chết thì ta cũng đủ sức đúc quan tài bằng vàng cho bà ấy rồi. . .Lúc đó ta đã nghĩ, ta làm thế đã là hiếu thuận với bà lắm rồi nhưng nếu sớm đi thi võ trạng nguyên hơn một chút thì khi chết mẹ ta may ra còn được ma chay tử tế."

Tống Hiếu nghe xong, khẽ nhíu mày, vỗ vỗ bả vai Vương Trung Nghĩa, "Ai, người mà, sống chết đều có số, hơn nữa, không phải Hoàng Thượng đã hứa sẽ xây từ đường cho mẫu thân của người sao, người cũng không nên khổ sở nữa."

Vương Trung Nghĩa khinh bỉ lườm, "Ta nói Tống Hiếu a, người là kẻ chỉ chịu ngon ngọt thôi, thế là không được nhé."

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh suýt chút nữa là đã bật cười ra tiếng, bèn bịt miệng hắt lại, tiếp tục lắng nghe.

"Ta thì sao nào?" Tống Hiếu trừng mắt nhìn Vương Trung Nghĩa, thầm mắng - đồ ngốc như người mà cũng dám xỏ xiên ta?

"Người nhìn mà không thấy à, bình thường ta lúc nào cũng chí chóa cái lại người nên người chẳng ưa gì ta nhưng nay khi thấy ta kêu khổ thì liền hạ giọng đi an ủi." Vương Trung Nghĩa nói, "Sau này có có ai giả khổ đến than khóc thì chẳng phải người sẽ mềm lòng sao? Thế thì có khác gì cho người ta lợi dụng đâu!"

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh nghe xong đều nhin không được mà gật đầu, đừng thấy Vương Trung Nghĩa bình thường khù khờ mà không tin, đây đúng thật là nhược điểm của Tống Hiếu.

Tống Hiếu bị Vương Trung Nghĩa chọc cười, bèn nói, "Hết cách rồi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cho nên ta mới chỉ là một Đại tướng quân mà thôi, người giống như Đặng Tử Minh thì mới làm nguyên soái được."

"Hắn cũng không xứng." Vương Trung Nghĩa lớn tiếng cười, "Lão Đặng kia với người kẻ tám lạng người nửa cân thôi."

"Nói thế là sao hả?" Tống Hiếu khó hiểu hỏi lại, "Tiểu tử nhà ngươi, ngay cả Đặng Tử Minh mà cũng không nể nang gì hết sao?"

"Không phải không nể nang." Vương Trung Nghĩa phân bua, "Cái tên đó ấy hả, ta cũng không biết nói sao về hắn nữa, không gốc hoàn toàn mà cũng không láu cá hẳn. . .Hắn ta rất là gian manh. . .Điểm này thì không tốt chút nào hết. . .Lúc nào cũng mưu mô đủ thứ chuyện. Có đôi khi người khác không có ý gì xấu thì hắn cũng đều có thể gán tội người ta được. Sống thế thì mệt mỏi lắm!?"

Tống Hiếu nhíu mày nói, "Người vậy mà lại nhìn thấu hết nha, vậy thì nói thử coi, ở Thịnh Thanh ta ai là người đáng mặt nhất nào?"

Vương Trung Nghĩa cười cười, bĩu môi, nói, "Thanh phu tử!"

"A." Tống Hiếu cười mát, "Ta nói Vương Trung Nghĩa, Hoàng Thượng với phu tử đều không có ở đây nên người có nịnh nọt thì cũng chẳng được gì đâu."

"Ta thèm vào." Vương Trung Nghĩa khinh khi nhìn Tống Hiếu, "Ông đây là ăn ngay nói thẳng!"

"Cho dù người có ăn ngay nói thẳng thì. . . . ." Tống Hiếu lắc đầu, nói, "Người nếu mà nói Hoàng Thượng là người giỏi nhất thì ta đây còn phục nhưng đảng này lại bảo là Thanh phu tử. . . Ta công nhận là Thanh phu tử rất tốt, võ công cao, lại còn thông minh, nhưng y có tốt được bằng ta không

nào, hơn nữa y lại chẳng có khí phách, sao lại đáng làm nguyên soái cho được?"

"Hắc hắc." Vương Trung Nghĩa ngồi tréo chân mà rằng, "Ta nói lão Tống này, các người đừng có nghĩ là sỡ đời hơn lão Vương ta nhá, về nhìn người thì ông đây chẳng thua ai đâu. . .Người cứ chờ mà coi, Thanh phu tử vì suốt ngày bị Hoàng thượng trói chân nên mới nhìn không ra được chân diện, cứ đợi đến khi y hoàn toàn bộc lộ con người mình đi, không chừng còn hù chết đám các người nữa."

"Người làm sao mà biết được?" Tống Hiếu khó hiểu hỏi, "Bộ người từng thấy được uy lực thực sự của y sao?"

Vương Trung Nghĩa ho khan một tiếng, dí mặt đến gần mà nói với Tống Hiếu, "Ta nghe người ta nói, thân phận thật sự của Thanh phu tử chính là Tam đương gia của Hắc Vân Bảo."

Tống Hiếu gật gật đầu, đáp "Tuy rằng không ai nói cả nhưng chuyện này cũng không phải là bí mật gì."

Vương Trung Nghĩa gật gù, "Người lúc nào cũng thấy y đơn thuần nên chắc chẳng đời nào nghĩ y là một người rất lợi hại phải không?"

Tống Hiếu dẫn đo một lúc rồi lắc đầu.

"Vậy ta mới nói..." Vương Trung Nghĩa cười nói, "Thanh phu tử và Tề Tán đều không phải là người đơn giản đâu."

"Sao lại lôi luôn cả Tề Tán vào nữa?" Tống Hiếu thắc mắc.

"Vì đều không thể nhìn ra được năng lực thật sự của họ." Vương Trung Nghĩa giải thích, "Người vừa nhìn thì biết là một võ tướng, Đặng Tử Minh là tên cáo giá, Ngưu Hiến là đầu đất, ngay cả Hoàng Thượng liếc mặt một cái cũng thấy là một vị hoàng đế khó lường. . .nhưng còn Tề Tán với Thanh

phu tử ấy hả, ta nhìn mãi mà cũng không ra. Người nói thử coi, người có thấy họ xuất chúng không?"

"A. . . . ." Tống Hiếu một lúc lâu sau mới gật gù mà cười, "Ta nói lão Vương à, kỳ thật người chẳng ngu tí nào cả."

Wương Trung Nghĩa bĩu môi, nói, "Ta tự biết là ta lợi hại, mọi người dù có chê ta ngốc nhưng mà sự thật là ta chẳng ngốc tí nào hết. . .đúng không?"

Tống Hiếu lắc đầu, nâng tách trà lên uống.

Hai người uống hết cả ấm trà, đợi cũng gần nửa canh giờ. Vương Trung Nghĩa duỗi chân nói, "Mẹ ôi, sao còn chưa thấy ai nữa a. . . . .hay là Hoàng Thượng quên rồi."

Đúng lúc này, Văn Đạt đột ngột bước vào, thông báo, "Nhị vị tướng quân, Hoàng Thượng có việc đột xuất nên không thể đến được, người bảo hai ngài cứ về trước."

Wương Trung Nghĩa cùng Tống Hiếu liếc nhìn nhau, lại quay sang hỏi Văn Đạt, "Hoàng Thượng tìm chúng ta có việc gì ư? Sao lại hoãn lại? Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"A không phải đâu." Văn Đạt lắc đầu, "Chắc là Hoàng Thượng thấy hai vị vì lo chuyện vật tư mệt mỏi quá nên muốn hai vị đến đây nghỉ ngơi uống trà ấy mà."

Tống Hiếu liếc nhìn Vương Trung Nghĩa. . . . .Đúng là trà rất ngon. . .nhưng mà Hoàng Thượng cũng hơi nhiệt tình thái quá rồi.

Nhưng nói gì thì nói, tuân lệnh của quân vương chính là bổn phận của thần tử mà, vậy nên hai người cũng không thắc mắc thêm gì, chỉ gật đầu rồi rời đi.

Đợi đến khi mọi người đều đi hết, Ngao Thịnh mới mở cửa tủ, dìu tay Tương Thanh bước ra ngoài.

"Thế nào hử?" Ngao Thịnh hỏi.

Ban đầu Tương Thanh còn cảm thấy việc Ngao Thịnh trốn trong tủ áo nghe lén thần tử nói chuyện như thế có phần hơi trẻ con, nhưng. . .đứng trong bóng tối như thế thì lại có thể nghe thấy những lời bình thường không bao giờ nghe được, đặc biệt là những người quyền cao chức trọng. Thường thì người ta luôn cẩn trọng từng lời ăn tiếng nói, chỉ lựa những lời ngon tiếng ngọt nói với người, nhưng những lời đó trên cơ bản chẳng ích lợi gì.

"Văn Đạt, chuẩn bị bữa tối. . . . . Đúng rồi." Ngao Thịnh gọi Văn Đạt lại, nói, "Hủy cái long sàng này đi mang đổi ra bạc."

"Sao ạ?" Văn Đạt kinh hãi nhìn Ngao Thịnh, Tương Thanh cũng khó hiểu nhìn hẩn.

Ngao Thịnh cười nói, "Không phải cái giường này đủ lo cho cả trăm người một đời cơm no áo ấm sao, còn nữa, phái người đến quê Vương Trung Nghĩa, xây cho mẫu thân hẩn một ngôi từ đường, phải xây cho thật oách vào."

"Vâng ạ." Văn Đạt nhận lệnh lui xuống.

Không lâu sau, bữa tối dọn lên, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh dùng cơm, Văn Đạt gọi người vào mang long sàng ra ngoài.

Tương Thanh vừa uống canh vừa hỏi, "Người mang long sàng đi rồi thì sau này ngủ ở đâu?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Phá tường ra. . .kéo giường của người qua đây."

Tương Thanh khóe miệng giật giật, "Trong tâm cung của hoàng đế mà lại có giường gỗ ư?"

Ngao Thịnh thản nhiên cười, "Thanh, ngần ấy năm qua, không biết ta đã ngủ trên bao nhiêu loại giường rồi ấy, từ mặt đá lạnh lẽo cho đến long sàng đúc bằng vàng ròng, người có biết ta ngộ ra được đạo lý gì không?"

Tương Thanh lắc đầu.

"Giường làm bằng gì không quan trọng." Ngao Thịnh đưa miếng thịt cua đã bóc vỏ đến bên miệng Tương Thanh, cười mà rằng, "Quan trọng chính là, người nằm cạnh mình là ai."

Tương Thanh mặt khê đỏ, vội vội vàng vàng cúi đầu uống canh.

Lúc này, Văn Đạt bước vào, tâu với Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, Tề đại nhân nói là ngài ấy đã chuẩn bị tốt mọi thứ, chốc nữa ngài ấy sẽ đến Thuận phong lâu."

"Đã biết." Ngao Thịnh gật gật đầu, quay sang nói với Tương Thanh, "Thuận phong lâu là một nơi rất thích hợp, Thanh à, ăn nhanh nhanh nào, lát nữa chúng ta sẽ đi xem hí kịch."

---

93 | chuyện ngày cũ

NGAO THỊNH VÀ TƯƠNG THANH sau khi dùng bữa xong liền vận y phục dạ hành, lên đi từ cửa sau hậu cung, thừa dịp đêm thanh đường vắng không ai thấy mà đến ngõ sau Thuận Phong Lâu.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, người đi đường cũng thưa hẳn, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nhìn thấy ngay ô cửa sổ lầu hai mở toang, một ánh vệ

nhô đầu ra vẫy tay gọi hai người. Cả hai liền phi thân nhảy lên, theo lối cửa sổ mà tiến vào trong phòng.

"Hoàng Thượng." Ảnh vệ vệ dẫn hai vị chủ tử đến bên cánh cửa sổ khép hờ, đứng ở đấy có thể nhìn bao quát đại sảnh cùng khách nhân đang thưởng rượu bên dưới. . .Tối nay quán thừa người đến, ở giữa đại sảnh lại chính là Tề Tán tay đang nâng chung rượu. Y phục trên người xốc xếch, tóc tai rối bời, tay lại không ngừng tự rót rượu cho mình, dáng vẻ cho thấy là đang phiền não suy sụp lắm.

Ảnh vệ sau khi an bài xong xuôi mọi chuyện cho Ngao Thịnh cùng Tương Thanh, liền thay quần áo tiểu nhị rồi bước ra ngoài chiêu đãi khách nhân.

Ngao Thịnh và Tương Thanh đứng ở bên cửa sổ, trong phòng không thắp đèn, bóng tối lặng lẽ bao trùm lấy mọi thứ, cả hai nường vào khe hở trên cửa mà cẩn thận quan sát bên ngoài.

"Tại sao Tề Tán lại đến Thuận Phong Lâu?" Tương Thanh giương mắt nhìn xoáy vào Ngao Thịnh.

"Người muốn biết ư?" Ngao Thịnh kê sát mặt vào gần y, gian manh cười, "Người cho ta hôn một cái đi rồi ta nói cho mà biết."

Tương Thanh trừng mắt lườm hằm một cái, nhưng vì bốn bề tối om nên nhìn không rõ lắm, thành ra uy lực cũng chẳng có là bao.

Ngao Thịnh cười mát, "Nơi này cách phủ trạch của Tề Tán không xa, hơn nữa còn nằm ngay trên đường đi từ hoàng lăng về Nguyệt vương phủ. . .lại còn gần ngay hoàng cung nữa."

"Tề Tán đang đợi Quan Khế sao?" Tương Thanh hỏi.

"Phải." Ngao Thịnh vươn tay véo nhẹ cằm Tương Thanh, "Sao lại hay quên nữa rồi? Chẳng phải đã bảo là sẽ dò la mục đích thật sự của Quan Khế sao?"

Tương Thanh suy ngẫm một lúc lại hỏi Ngao Thịnh, "Sao người mãi mà không chịu nói thẳng thừng ra? Tại sao lại bảo Tề Tán đi điều tra Quan Khế? Hai người họ có điểm gì giống nhau ư?"

Ngao Thịnh nhếch mép cười, "A. . . .Nếu ta đoán không sai thì hai người họ có một điểm rất giống nhau."

Tương Thanh nhíu mày, Ngao Thịnh dịu dàng vuốt lọn tóc mai trước ngực y mà rằng, "Cứ từ từ, kiên nhẫn mà chờ, lát nữa người sẽ hiểu ngay thôi."

Tương Thanh gật gật đầu, kiên nhẫn mà đợi.

Tề Tán không ngừng uống rượu, tư thế kia như là đã uống lâu lắm rồi.

Tương Thanh lo lắng hỏi, "Hình như Tề Tán gặp phải đả kích gì thì phải, sao lại biến thành như thế?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Thanh à. . . ."

"Gì?" Tương Thanh nghe Ngao Thịnh ngân dài tên mình sau lại chẳng nói thêm gì, không rõ mà hỏi, "Có chuyện gì thế?"

Ngao Thịnh thở ra một hơi, xoay người nhìn y, "Một người nam nhân. . . . người mình thích lại ngay bên cạnh nhưng lại chẳng cách nào chiếm được, thậm chí cũng không nói ra được cảm tình trong lòng, hơn nữa đối phương lại là một tên ngốc, căn bản chẳng chút ngó ngang gì tới. . .Cảm giác này trước kia ta nếm không ít, thậm chí còn đắng cay chua chát hơn cả vị của nữ nhi hồng mà Tề Tán đang uống."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi, "Người muốn nói, Tề Tán đã thầm yêu một người không nên yêu sao?"

"Ai. . . . ." Ngao Thịnh khe khẽ nhíu mày, vân vê vành tai Tương Thanh, "Đúng là thích người chẳng phải chuyện gì dễ dàng, nếu là ai đó khác thì đã sớm nổi điên rồi."

"Lại nói nhảm gì đó. . . . ." Tương Thanh lời còn chưa dứt, ngón tay Ngao Thịnh đã đặt lên môi y, hất đầu xuống phía dưới lâu.

Tương Thanh rũ mắt nhìn xuống, thấy một người đang đi vào. . không ai khác chính là Quan Khế.

Tương Thanh mở to hai mắt ra nhìn Ngao Thịnh, nhướng mi như muốn hỏi -- sao hẳn lại biết đường mà mò đến?

Ngao Thịnh dí sát mặt đến gần tai Tương Thanh, nhỏ giọng nói, "Chỗ mà Tề Tán ngồi, chỉ cần lướt qua cửa tiệm là đã thấy rồi."

Tương Thanh gật gật đầu, lại hỏi, "Vậy. . . . .lỡ Quan Khế không ghé vào thì sao?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mốt, còn không nữa thì mỗi ngày đều chờ. . .cơ mà, đúng là lần này chúng ta gặp may thật!"

Tương Thanh vội bịt miệng Ngao Thịnh lại, tỏ ý đừng có nhiều lời nữa. Ngao Thịnh thấy Tương Thanh tròn to mắt chăm chú nhìn xuống đại sảnh thì liền sáp đến ôm lấy thắt lưng y.

Tương Thanh khó hiểu ngoảnh lại nhìn.

Ngao Thịnh híp mắt cười, xiết chặt tay ôm rồi cùng y xem kịch vui.

"Tề đại nhân?" Quan Khế đi đến bên cạnh Tề Tán, chỉ thấy y ủ rũ uống rượu . . . . . mặt mày đã phiếm đỏ, trên bàn lăn lóc bình rượu rỗng.

"Tề đại nhân, sao hôm nay lại có nhã hứng đến đây uống rượu thế này?" Quan Khế ngồi xuống chiếc ghế đối diện, "Có tâm sự ư?"

"Hửm?" Tề Tán ngẩng đầu híp mắt nhú mày nhìn, tựa hồ không nhận ra đối phương là ai, sau lại cúi đầu, tiếp tục uống rượu.

"Tề huynh?" Quan Khế lại gọi, "Huynh có gì phiền não ư?"

Tề Tán ngẩng đầu, để sát mặt để nhìn cho rõ hơn, lâu sau mới bật cười khe khẽ mà đáp, "Nguyệt Vương a. . . umm."

"Tề huynh sao lại một mình đến đây độc ẩm thế này?" Quan Khế truy vấn.

"A. . . . . chẳng có gì, thôi, đến đây, uống nào." Tề Tán rót cho Quan Khế một chung đầy rồi tự chạm cốc với gã.

Quan Khế nâng chung lên uống cạn, đoạn lại tiếp tục dò hỏi, "Không phải Tề huynh đang chuẩn bị chiến sự sao? Hẳn phải bề bộn nhiều việc chứ, sao lại đến đây lấy rượu tiêu khiển?"

"Xuất chinh. . . . . Kê bận rộn phải là Tống Hiếu và Đặng Tử Minh chứ, ta thì lo làm gì. . .Ta chỉ đảm nhiệm chức bộ binh. . .nói thẳng ra cũng chỉ là vị trí nhàn tản thành thơi thôi!" Tề Tán lại cạn thêm một chung rượu đầy, lạnh lùng cười, "Không có chức vị gì quan trọng nên cũng không cần vào triều . . . . . thôi, uống rượu đi nào."

"Aii." Quan Khế nắm lấy tay cầm chung rượu của Quan Khế, nói như đầy chân thành lắm, "Tề huynh sao lại nói vậy, Hoàng thượng thật sự rất coi trọng huynh, ấy sao huynh lại không đặc ý mà còn nói như đây oán hận thế này?"

"Coi trọng?" Tề Tán nghiêng đầu lại nhìn Quan Khế, cười nói, "Coi trọng cái gì? Hẳn ta chỉ coi ta như cái đinh trong mắt. . . . chỉ hy vọng ta vĩnh viễn đừng đặt chân vào cung nửa bước!"

"Huynh nói thế là sao?" Quan Khế khó hiểu hỏi, "Huynh có công đầu trong trận thủy chiến, ai ai cũng công nhận điều đó, hay là, huynh đã làm gì mạo phạm đến Hoàng thượng?"

"Umm." Tề Tán vừa xua tay vừa cười buồn, "Uống rượu đi. . . . Đừng hỏi nhiều như thế." Lại tự rót cho mình một chung đầy.

"Ai, Tề huynh, ta và huynh đã vào triều làm quan lâu như vậy, lại còn từng chung tay góp sức trong cuộc thủy chiến. . . Hay là vậy đi, huynh có chuyện gì phiền muộn thì cứ giải bày với ta, biết đâu ta giúp được gì cho huynh?"

"Giải bày?" Tề Tán lắc lắc đầu đứng dậy đi về phía cửa, "Không giúp gì được cả đâu. . . . Chuyện này, không thể nào, không thể nào được."

"Ai ai." Quan Khế tiến lên, đỡ lấy một Tề Tán đang nghiêng trái ngã phải, rồi nhanh gọi tiểu nhị do ảnh vệ giả dạng lại mà rằng, "Tiểu nhị, mau chuẩn bị cho ta một gian phòng hảo hạng."

"Dạ, mời theo tiểu nhân ạ!" Tiểu nhị vội đưa Quan Khế cùng Tề Tán đi đến phòng kế bên gian Tương Thanh và Ngao Thịnh đã chờ sẵn.

Ngao Thịnh liền kéo Tương Thanh đến bên vách, gỡ bức họa trên tường xuống, liền nhìn thấy hai lỗ nhỏ đã được khoét sẵn.

Hai người nường qua khe nhỏ mà nhìn sang bên kia phòng. . . . .

Quan Khế vội đỡ Tề Tán ngồi xuống bàn, rót cho y một ly trà nóng, "Tề huynh, uống để già rượu."

Tề Tán mơ mơ màng màng cầm lấy tách trà.

Quan Khế nhíu mày nhìn y, nhỏ giọng hỏi, "Tề huynh, huynh như thế có phải vì Thanh phu tử?"

Tề Tán giật mình, ngẩn người ra.

Tương Thanh kinh ngạc cau mi nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh nhanh tay ôm gọn lấy y, như ngằm tuyên bố - người là của ta!

Tương Thanh thở dài, mấp máy môi hỏi - thật ra thì hai người đang diễn trò gì vậy?

Ngao Thịnh nhướng mày, hất đầu sang phía bên kia, ý bảo Tương Thanh cứ nghe tiếp đi.

"Không dối gạt gì Tề huynh." Quan Khế cũng tự rót cho mình một chung trà, nói, "Thật ra ta sớm đã nhìn ra, huynh thích Thanh phu tử, phải không?"

Tề Tán cắn chặt răng, không đáp.

"Có lẽ bắt đầu từ ngày y liều mình cứu huynh, và cả phụ thân huynh nữa?" Quan Khế cười nói, "Trước đây ta chỉ thấy huynh coi y như là bằng hữu, nhưng từ sau khi Thanh phu tử được giải độc xong, thái độ của huynh liền trở nên rất kì lạ, ánh mắt huynh nhìn y không còn như trước nữa. . . Là vì đã rung động rồi, phải không?"

"A." Tề Tán nâng mắt nhìn Quan Khế một cái rồi lại cười khỗ, "Sao ta lại phải rung động, tuy y cứu ta nhưng nào vì chính ta, chung quy cũng là vì Ngao Thịnh mà thôi."

"Ai. . . . . Tề huynh, sao lại vọng ngôn như thế." Quan Khế vội khuyên rằng.

"Nguyệt vương cũng không cần làm bộ làm tịch nữa." Tề Tán cười lạnh, lấy tay day day thái dương, như là đã tỉnh táo đôi chút, "Tuy chẳng rõ trong lòng vương gia đang nghĩ gì nhưng suy cho cùng ngài cũng ôm lòng riêng. . .mục đích thật sự của ngài, chẳng qua người khác không biết được mà thôi."

Quan Khế cười gằn, thấp giọng hỏi Tề Tán, "Tề huynh, ta hỏi huynh một câu thật lòng, huynh có muốn Thanh phu tử không?"

Tề Tán nhíu mày, như e ngại nhìn Quan Khế, "Ta chỉ nhìn y vài lần vậy mà Ngao Thịnh đã mặt nặng mày nhẹ với ta rồi. . . Nếu ta mà có ý định nào khác nữa. . .chỉ e rằng chín mạng cũng chẳng đủ đền."

"Cũng không hẳn." Quan Khế nâng chung trà lên nhấp một ngụm, thâm trầm nói "Nếu Thanh phu tử tự nguyện thì sao?"

"Năm mơ, Thanh phu tử không phải là loại người như vậy." Tề Tán thản nhiên nói, "Trong lòng y một khi đã quyết thì sẽ chỉ có mình Ngao Thịnh. . .ai y cũng không dung vào mắt."

Cách một vách tường, Tương Thanh mặt mày đỏ ửng. Vừa nghe chuyện Tề Tán thích mình, y đã thấy mờ mịt khó hiểu rồi. Trước đây, hai người cũng không tiếp xúc nhiều, nên căn bản Tề Tán chẳng thích gì mình mới đúng. Nếu nói rộng ra thì Tương Thanh y cùng Ngao Thịnh là vì đã từng hoạn nạn có nhau, gắn bó dài lâu nên mới sinh ra được thứ cảm tình đặc thù, bằng không, một người nam nhân bình thường như y, không khuynh quốc khuynh tài như Ân Tịch Ly, chẳng đáng yêu giỏi giang giống Tiểu Hoàng, và lại càng không nhạy bén sắc sảo sinh động như Mộc Lăng, thì sao mà có thể khiến một nam nhân khác rung động cho được? Cũng vì vậy

mà đối với chuyện tình cảm, ngoài Ngao Thịnh ra, y chẳng đời nào nghĩ là sẽ có ai khác thích mình.

Tương Thanh xoay đầu lại nhìn Ngao Thịnh - đây là kế sách của hai người ư?

Ngao Thịnh âm đạm cười, trong mắt dâng lên vẻ phiến muộn, nhưng vẫn ra chiều bảo Tương Thanh tiếp tục xem.

"Chỉ cần Ngao Thịnh không còn là hoàng đế. . . . thay vào đó là bốn vương thì chẳng phải là sẽ vẹn cả đôi đường sao?" Quan Khế cười hỏi.

"Ngài?" Tề Tán ngưỡng đầu cười dài, "Quan Khế. . . . Ngài nếu muốn tạo phản thì cũng đừng tìm lầm người chứ, Tề Tán đây có năng lực gì để mà hợp tác với ngài?"

"Huynh có. Chỉ cần huynh làm theo những gì ta nói thì có thể ngay." Quan Khế tự tin nói, "Ta có cách khiến Ngao Thịnh phải nguyện hai tay dâng cả thiên hạ này cho ta."

"Không phải ta có ý chê bai gì ngài. . ." Tề Tán xua tay ". . .nhưng Ngao Thịnh thật sự quá ư lợi hại. . .Hắn chẳng phải hạng xoàng dễ dàng bị người hạ bệ. Tốt hơn hết là hãy từ bỏ ý định đó đi, an tâm làm một thân vương, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Nhân sinh chỉ mấy mươi năm, chớp mắt liền qua, ngài cần gì phải mạo hiểm đến thế?"

"Ta muốn cho Ngao Thịnh nếm thử tư vị thua trắng bàn tay, sống không bằng chết." Quan Khế lạnh lùng buông lời, mỗi câu mỗi chữ thấm đầy hận ý.

Gã vừa dứt lời, Thịnh Thanh đã xoay vào nhìn nhau. . .Cả hai hoàn toàn không ngờ được Quan Khế lại mang đầy thù hận đến thế.

Tương Thanh nhú mày - trước đây người lờ đắc tội gì với hắn ư?

Ngao Thịnh mặt đầy vô tội, lắc lắc đầu - Làm gì có!

Hai người tiếp tục nghe.

Lúc này, Tề Tán cũng đã tỉnh rượu hẳn, giương mắt nhìn Quan Khế, "Ngài vừa nói gì?"

"A." Quan Khế cười gằn, "Ta muốn Ngao Thịnh mất tất cả, đau khổ đến sống không được chết không xong!"

"Hắn là thân nhân duy nhất của ngài, sao ngài lại hận hắn đến thế?" Tề Tán lắc đầu.

"Trên đời này, kẻ mà ta hận nhất chính là Ngao Thịnh." Quan Khế nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tề Tán trợn mắt nhìn gã.

Quan Khế đứng lên, chấp tay sau lưng, chậm rãi đảo bước quanh phòng, "Tề Tán, hay là để ta kể cho huynh nghe một câu chuyện cũ nhé?" Tề Tán gật gật đầu, "Xin nghiêng đầu lắng nghe a."

Quan Khế trầm mặc thật lâu, chốc sau mới trầm giọng mà kể, "Quan gia vốn là nhà giàu có tiếng ở Lạc Đô, năm đó, Quan tướng quân hoan hỉ nhận tin mừng, phu nhân của ông đã hạ sinh hai huynh đệ song sinh."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều bất ngờ -- là sinh đôi?!

"Ta chưa bao giờ nghe nói. . . . ." Tề Tán tựa hồ cũng không tin lắm, Quan Khế lại chỉ xua tay nói tiếp, "Tề huynh đừng nóng vội, đợi ta kể xong đã."

"Lúc ấy thời thế loạn lạc, Hoàng Thượng có lệnh, phàm trong nhà có con cái, nếu là con trai độc nhất thì lưu lại mà phụng dưỡng phụ mẫu, ngược lại thì đều phải tòng quân ra chiến trường."

"Đúng vậy." Tề Tán gật gật đầu, nói, "Ta có từng nghe nói về lệnh trưng binh đó."

"Quan tướng quân cả đời chinh chiến sa trường, vất vả lắm mới sinh được đôi huynh đệ kia nên vô cùng lo sợ rồi chúng sẽ chết thảm trên chiến địa, nên đã. . Ông âm thầm nói với phu nhân của mình là sẽ luân phiên nuôi dưỡng hai đứa con trai này. . Dẫu sao dung mạo chúng cũng hệt nhau, nếu có ai hỏi thì cứ bảo rằng chỉ là một đứa mà thôi." Quan Khế bình thản kể, "Vì thế mà mà phong hào Nguyệt vương này vốn dành cho hai huynh đệ, đại ca tên là Quan Đình còn tiểu đệ là Quan Khế."

"Vậy còn ngài? Ngài là ai?" Tề Tán kinh nghi hỏi.

"Ta là Quan Đình." Quan Khế trầm mặc một lúc mới nói, "Quan Khế. . . .
. . Đã chết rồi."

Tề Tán cau mày hỏi, "Người hại chết Quan Khế lẽ nào là Ngao Thịnh?"

Tương Thanh nghe xong, liền ngoảnh mặt lại nhìn Ngao Thịnh, Thịnh ta vội vã lắc đầu - Ta không có! Chuyện hai người họ là huynh đệ ta cũng chỉ mới biết tức thời thôi!"

Hai người đều hoàn toàn mờ mịt, tiếp tục nhìn qua bên kia phòng.

"Tuy là huynh đệ song sinh nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược nhau. Sau đó, vì tiền đồ tương lai, phụ thân đã đưa bọn ta vào cung, làm bạn với Thần Quý, ta chuyên về võ còn Quan Khế lại tinh hiểu văn thơ. Ta bồi Thần Quý cưỡi ngựa bắn cung, Quan Khế thì cùng hãnh lên lớp học hành."

"Ta rất thích vào cung nhưng còn Quan Khế thì không, đệ ấy thường xuyên thoái thác chẳng đi. . nhưng vì bọn ta giống nhau nên ai nhìn vào cũng nghĩ là chỉ có một người thường ra ra vào vào hoàng cung, hơn nữa, ta rất yêu thương A Khế, nên hay thay đệ ấy vào cung diện chủ."

"Nhưng vì tính tình cả hai lại khác biệt quá lớn, phụ thân ta lo rồi sẽ có ngày bị bại lộ nên dự định sẽ đưa A Khế đi khỏi Kinh Thành, về ở với gia gia, nơi này chỉ còn lại mình ta." Quan Đình thở dài, "Ta đã cực lực phản đối, bởi vì ta thích A Khế, song đệ ấy lại chẳng biết điều đó."

Tề Tán nhú mày.

"A Khế chỉ muốn cùng phụ thân rời khỏi Kinh Thành, ta liền quyết định sẽ đi cùng đệ ấy, phụ thân lo lắng thế cục khi đó biếm loạn nên chẳng cản ngăn gì, mang cả nhà rời đi, song trước khi khởi hành thì một trong hai huynh đệ phải đến cáo biệt Thần Quý." Quan Đình mắt đầy đau khổ, "Ngày đó, ta nhiệm phong hàn. . . .nên A Khế là người vào cung."

Tương Thanh liếc nhìn Ngao Thịnh. . . . . Chuyện không cần nói cũng đã rõ mười mươi, cả hai huynh đệ họ Quan chẳng có cơ hội rời khỏi kinh đô vì Quan Khế đã chẳng may mà bỏ mạng.

"Sau đó thì thế nào?" Tề Tán hỏi.

"A Khế trước khi chết đã nói tên kẻ đã hại chết đệ ấy." Quan Đình cắn răng nói.

"Ai?" Tề Tán cau mi.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh vãn tai lắng nghe, Quan Đình nghiêng răng đầy oán hận, bật ra từng âm tiết một - Ngao Thịnh!

94 | tình kiếp

HAI TỪ "NGAO THỊNH" bật ra từ miệng Quan Đình ngập đầy hận ý, cứ như thể Ngao Thịnh mà ở trước mặt thì gã liền bắm thây hấn ra mà nuốt vào bụng. Loại thù hấn này khiến Tương Thanh nghe mà nhú mày, nhìn Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, sao hấn lại hận người đến thế?"

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc rồi mới thở dài mà rằng, "Thiệt tình là ta không biết chi hết, quả thật trước kia có gặp hai người họ, à không, có từng gặp qua một trong hai người họ. Khi họ chơi đùa cùng Thần Quý, ta ngồi trên cây thì tình cờ nhìn thấy, sau đó hoàng nương bảo họ là thân thích của ta, còn lại thì ta chẳng biết mô tê gì hết."

Tương Thanh lo lắng nghĩ lẽ nào là có ai đó muốn hãm hại Ngao Thịnh?

Ngao Thịnh nghiêng đầu hỏi, "Đang nghĩ gì vậy Thanh?"

"Sao?" Tương Thanh giương mắt lên nhìn hắn, "Ta nghĩ, khi đó người vẫn còn nhỏ, ai lại muốn hãm hại người. . . lẽ nào là Thần Quý?"

"Hả?" Ngao Thịnh lắc lắc đầu, "Thanh à, trước đây ta cũng chả tử tế gì cho cam, ta đã từng đẩy Tiểu Hoàng đến bên cạnh Thụy Vương, suýt chút nữa là hại cả đời huynh ấy rồi."

Tương Thanh cúi đầu suy tư, "Ý người là muốn nhắc nhở ta là, ngày trước người vô cùng đáng ghét, nói không chừng chính người đã hại chết Quan Khế, phải không?"

Ngao Thịnh gật gật đầu.

Tương Thanh thở dài, "Ta không nghĩ vậy."

"Tại sao?" Ngao Thịnh khó hiểu, "Cũng dám lảm chứ."

Tương Thanh thật thà đáp, "Ta không nghĩ đến chiều hướng đó."

"Vậy bây giờ ta nói cho biết nè!" Ngao Thịnh cà rờn nói.

Tương Thanh bực mình lườm Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh mặt đầy vô tội, "Ta chẳng qua là chỉ cung cấp thêm một manh mối nữa thôi, làm gì giận ghê vậy?"

Tương Thanh ngoảnh mặt sang hướng khác, "Sao người lại muốn ta nghĩ xấu về người, trong khi người có bao giờ cho rằng ta không tốt? Ta không nói chuyện với người nữa."

Ngao Thịnh trở mắt ra nhìn Tương Thanh, gương mặt nghiêng nghiêng vẫn còn mang dáng vẻ tức giận kia chợt khiến hắn thấy lòng ấm áp, vươn tay ra mà nắm lấy tay y. Tương Thanh vừa định giật ra thì Ngao Thịnh liền siết chặt lại, ôm lấy vai y mà rằng, "Ta sai rồi, đừng giận mà. Người giận ta thì ta thà chết còn hơn."

Tương Thanh xoay mặt lườm hắn một cái thật dài - người không thể nói câu nào may mắn hơn chút sao?!

Ngao Thịnh mỉm cười, siết chặt vai Tương Thanh - người không thương ta ta sẽ chết thật đó!

Tương Thanh vô lực thở dài song lòng đã không còn thấy bức tức nữa, lại tiếp tục nường qua khe tròn mà quan sát mọi động tĩnh bên kia phòng.

"Những lời này của ngài hoàn toàn không chút căn cứ." Tề Tán phản bác, "Luận tuổi tác, năm đó Ngao Thịnh bất quá cũng chỉ là một hài tử non nớt, thế nào lại đi giết người? Hơn nữa, theo ta được biết thì trong thời gian đó, hắn ta đang bị nhốt ở lãnh cung, chẳng lẽ Quan Khế đã len vào lãnh cung?"

"Đừng nóng vội." Quan Đình xoa tay, "Nếu như năm đó Ngao Thịnh thật sự một đao giết chết A Khế thì ta cũng không hận hắn đến thế, lại càng chẳng muốn hắn nếm trải tư vị sống không bằng chết."

"Thật ra mọi chuyện là sao?" Tề Tán khó hiểu hỏi, "Ngài không thể nói một cách rõ ràng được à?"

Quan Đình gật gật đầu, nói tiếp, "Ngày đó, khi A Khế vào cung cũng là vừa lúc Thần Quý ra ngoài săn bắn, A Khế vờ nói bụng mình không thoải

mái, nên Thần Quý cũng không ép đệ ấy đi cùng, bảo đệ ấy cứ chờ bên ngoài còn hẵn thì đem hạ nhân vào bãi săn. A Khế đợi ở bên ngoài, định là khi nào Thần Quý tiến ra thì sẽ từ biệt rồi gia đình ta cùng nhau về quê, sống những ngày an nhàn. Nhưng đúng lúc ấy, đệ ấy lại trông thấy một bức tường cao. . .bên trong đó chính là lãnh cung."

Nghe Quan Đình nói thế, Ngao Thịnh chột nhú mày, cúi đầu suy ngẫm. . .trước mắt như dần hiện ra một hình ảnh. . .Năm đó, quả thật hẵn có nghe thấy tiếng nói cười cùng vó ngựa bên ngoài tường cung cấm, biết là Thần Quý lại dẫn người đi săn. Hẵn vì rất ngưỡng mộ mà lén lút trèo lên cây nhìn thử. . .khi đó, quả là có thấy một thiếu niên vận bạch y đi tới đi lui ngoài bãi săn.

Song, Ngao Thịnh cũng chỉ nhìn thoáng qua thế thôi là đã bị mẫu hậu hẵn gọi xuống rồi tát cho một bạt tai. . .Mỗi lần hẵn trèo cây ngó ra ngoài thì mẫu hậu lại đánh mắng hẵn, nhưng hẵn vẫn không bao giờ từ bỏ việc ấy, như thể bản thân đã bị ma chú vậy.

Đến khi Ngao Thịnh ngẩng đầu lên thì lại thấy Tương Thanh đang lo lắng nhìn mình, Ngao Thịnh liền mỉm cười, ra ý là vẫn không nghĩ ra việc chính mình đã giết Quan Khế đó. . . Thịnh ta thầm nghĩ - Lẽ nào bị hẵn nhìn một cái thôi cũng đã chết rồi?

"Ngày đó, A Khế thấy một thiếu niên mặc áo vàng đứng thập thò trên cây." Quan Đình lạnh lùng hỏi Tề Tán, "Tề huynh có biết cái gì gọi là quý mê tâm hồn không? Lúc đó, chẳng biết A Khế sao lại đi quan tâm đến tên nhóc kia, về nhà thì cứ như người mất hồn, kiên quyết không chịu rời đi, nhất nhất đòi ở lại."

Tề Tán nhú mày, sau một lúc lâu mới hỏi, "Ngài muốn nói, người mà Quan Khế nhìn thấy chính là Ngao Thịnh?"

"Phải." Quan Đình gật gật đầu, "Từ lúc đó về sau, A Khế vốn rất ghét việc vào cung lại bỗng thay đổi, mượn cớ là theo Thần Quý đi săn để học cưỡi ngựa bắn cung nhưng thật chất là chỉ muốn gặp lại tên nhóc hay trèo lên cây trong lãnh cung kia."

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh, hãnh lại chỉ vô tội nhún vai - ta không có để ý, mỗi lần ta leo lên cây thì hoàng nương lại gọi ta xuống rồi tát cho một cái.

Tương Thanh không khỏi nhớ lại. . . .Trước đây, Ngao Thịnh rất đáng yêu, ngũ quan không có vẻ sắc sảo rõ nét như bây giờ mà là trông rất giống Tề hoàng hậu khuynh quốc khuynh thành. Khi Quan Khế nhìn thấy Ngao Thịnh hãnh là còn nhỏ tuổi hơn lúc y gặp hãnh, nên chắc là còn dễ khiến người yêu mến hơn cả.

Tương Thanh muốn dựa vào trí nhớ để mừng tượng ra dung mạo của Ngao Thịnh mà Quan Khế đã trông thấy nhưng dù cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể hình dung ra được, trong tâm trí hoàn toàn chỉ là Ngao Thịnh của hiện tại mà thôi.

Ngao Thịnh không thể nào tin được mà nghĩ, khi ấy khoảng cách xa như vậy, sao Quan Khế có thể nhìn rõ mình chứ? Cho dù có thấy thì cũng chỉ là tiểu hài tử mà thôi, làm gì có chuyện vừa nhìn là đã mê luyện rồi? Sao lại chấp niệm sâu như thế cho được? Thật là không thể tưởng tượng nổi.

"Quan Khế thích Ngao Thịnh?" Tề Tán cau mày hỏi.

Quan Đình gật gật đầu, "Phải. Chuyện đó sau này ta mới biết được."

"Bằng cách nào?"

"Có một ngày. . . . . A Khế bị bệnh, ta thay đệ ấy vào cung, hôm đó phải lên thư phòng học chữ, Thần Quý đột ngột đưa cho ta một vài cuộn tranh."

Quan Đình nhíu mày nói, "Tất cả đều vẽ chân dung của các thiếu niên tầm mười tuổi, ta khó hiểu hỏi Thần Quý vậy nghĩa là sao?"

Ngao Thịnh khẽ lắc đầu, Thần Quý từ nhỏ tính tình đã ương ngạnh cao ngạo rồi, khiến ai ai cũng phát ghét.

"Thần Quý nói - không phải là người rất thích tiểu nam hài sao, cứ chọn một đứa đi." Quan Đình khinh thường cười, "Hắn nói, những hài tử đó đều là hạ nhân của hắn, nên hắn đặc biệt cho ta chọn, vừa ý rồi thì liền ban cho ta để mang về nhà chơi đùa, không cần phải mất hồn mất vía cả ngày."

Tương Thanh nhíu mày, sau khi y và Ngao Thịnh vào cung, đã nhiều lần tiếp xúc với Thần Quý, lúc nào gã kia cũng khiến người đứng đối diện phải chán ghét mình. Hơn nữa theo như lời Quý Tư nói, trước kia Thần Quý bị trúng độc suýt chết, bản thân lại chỉ là một hoàng tử bị người điều khiển như rối gỗ, sau khi Ngao Thịnh trở về liền được phong làm thái tử, nên Thần Quý cũng đã tự thu mình đi rất nhiều.

"Lúc ấy, ngài đã phản ứng thế nào?" Tề Tán hỏi.

"Ta lúc ấy vừa thấy bất an lại vừa thấy xấu hổ, chuyện ta thích A Khế là chuyện của riêng mình ta, ngay cả A Khế còn không biết thì sao Thần Quý lại biết được chứ?! Song, ta đã sớm ngờ rằng A Khế đã gặp phải chuyện gì đó trong cung hoặc là thầm yêu ai đó, nếu không thì sẽ chẳng có biến hóa lớn như vậy." Quan Đình buồn bã lắc đầu "Sau khi về nhà ta cũng không đi hỏi A Khế. . .nhưng qua ngày hôm sau, mọi chuyện đều đã đổi khác."

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tề Tán hỏi.

"A Khế tiến cung vào đúng ngày Thần Quý đi săn. . . .Hôm ấy, A Khế cũng vẫn như mọi khi, chăm chăm nhìn về phía lãnh cung, Thần Quý liền nói với đệ ấy rằng, trong đó đang giam giữ một hoàng hậu không được sủng ái và một hoàng tử chẳng người thừa nhận, nếu như A Khế thích thì có thể đến để hỏi xin Hoàng thượng, hoàng hậu hiển nhiên là không được

nhưng còn tên hoàng tử thất sủng kia thì rất có thể sẽ được ban thưởng cho đệ ấy."

Quan Đình vừa dứt lời, Tương Thanh đã nhú mày mà nhìn Ngao Thịnh, thế nhưng hấn lại chỉ lạnh lùng nhếch mép cười, tên Thần Quý đó ngay cả những lời này cũng nói ra cho được.

"Sau đó thì thế nào?" Tề Tán nhướng mi hỏi.

"Tề huynh đoán thử xem?" Quan Đình hỏi ngược lại, "Nếu có người nói là sẽ thưởng Thanh phu tử cho huynh thì huynh sẽ làm gì?"

Tương Thanh mặt liền trầm xuống, cảm thấy khuất nhục khôn cùng. Tề Tán ngẩng đầu hỏi, "Quan Khế đã ẩu đả với Thần Quý phải không?"

"Ha hả. . . . ." Quan Đình cười khổ, "A Khế sao lại đánh thắng được Thần Quý chứ, đệ ấy bị đánh cho tê thảm nhưng những kiên quyết chống lại, thế nào cũng không phục. . .gây náo động đến mức kéo luôn cả Viên Lạc vào."

Ngao Thịnh chau mày, liếc nhìn Tương Thanh, cả hai không hẹn cùng thấy như có điều chẳng lành.

Tề Tán thờ dãi, "Nhìn thấy có kẻ dám ra tay đánh đứ con mà mình yêu thương như thế. . .chẳng lẽ Viên Lạc đã hạ lệnh xử tử Quan Khế?"

Tề Tán vừa hỏi xong, Ngao Thịnh liền trao đổi ánh mắt với Tương Thanh. Tề Tán quả thật rất nhạy bén khôn khéo, những gì Quan Đình nói đều đầy rẫy bấy sập hòng thăm dò Tề Tán, nhưng y lại vô cùng cẩn thận, từ đầu đến cuối hoàn toàn không mắc bẫy của gã. Lúc này, chỉ với một câu hỏi, liền phủ định hoàn toàn việc biết Quan Khế chết sau khi làm nam sủng của Viên Lạc khiến cho Quan Đình không thể nào nghi ngờ gì được nữa.

Quả nhiên, Quan Đình như trút được hiềm nghi mà nhẹ nhàng thở ra, "Không phải."

"Thế sao Quan Khế lại chết?" Tề Tán khó hiểu.

"A Khế không chết, đệ ấy bị Viên Lạc bắt đi." Quan Đình buồn bã nói, "Đêm hôm ấy có người đến hạ chỉ, Hoàng thượng giữ A Khế lại làm người hầu tùy thân, sẽ không trở về nhà nữa."

Tề Tán nhú mày, trong lòng y tự rõ thật hư của vỏ bọc người hầu tùy thân là gì, chẳng qua cũng chỉ là một tên gọi khác của nam sủng mà thôi. Nghĩ vậy, y không khỏi sinh ra ác cảm với sự trơ trẽn đó của Viên Lạc. Lúc nào lão ta cũng mạnh miệng nói rằng chỉ si cuồng một mình Ân Tịch Ly vậy mà vẫn thành thân vẫn nạp thiếp lại còn dưỡng cả không ít nam sủng trắc phi. Đúng là dối trá đáng khinh đến cùng cực. Tề Tán tuy nghĩ thế nhưng lại không biểu lộ chút thái độ gì, chỉ hỏi tiếp, "Giữ lại làm người hầu. . . vậy cũng đâu phải là chuyện gì xấu, ở bên cạnh hoàng đế, ngày sau tất nhiên sẽ có nhiều cơ hội được thăng tiến."

"Ha ha ha. . . . ." Quan Đình khinh bỉ cười lớn, "Nhiều cơ hội thăng tiến?! Lão chẳng qua là buộc A Khế làm nam sủng của mình mà thôi."

Tề Tán trợn to mắt nhìn, "Sao lại có thể như thế. . . không phải Viên Lạc si mê Ân Tịch Ly đến chết đi sống lại sao?"

"Ân Tịch Ly!" Quan Đình cắn răng nói, "Kẻ thứ hai mà ta muốn giết chính là lão ta."

Tề Tán khó hiểu nghĩ - Tên Quan Đình này vì quá đau lòng khi mất đi đệ đệ mà phát điên rồi, nếu không sao lại tùy tiện giận chó đánh mèo như thế?

"Huynh đoán thử xem vì sao Viên Lạc lại chọn A Khế?" Quan Đình chua chát cười.

Tề Tán lắc đầu, y cũng rất muốn biết là tại vì sao, nếu Quan Khế và Quan Đình là huynh đệ song sinh, vậy thì tướng mạo của cả hai phải giống hệt nhau. Nếu buộc phải nói thì Quan Khế cũng chẳng được xem là thanh tú nên căn bản chẳng thể so với dung mạo của Ân Tịch Ly, thế thì tại sao Viên Lạc lại chọn hẳn?

"Bởi vì hôm A Khế ẩu đả với Thần Quý khiến Viên Lạc nhớ tới Ân Tịch Ly ngày trước. Ân Tịch Ly đã từng đánh nhau với người khác vì kẻ đó đã dám phỉ báng lão ta với Viên Liệt. . .Rõ ràng là chẳng đánh lại ai lại còn cố sức chống trả nữa. Bình thường thì giáo hoạt bình tĩnh như hồ ly, nhưng chỉ có mỗi lần đó lại không kiềm chế được mình. Cũng chỉ vì nguyên nhân đó mà Viên Lạc liền trói buộc A Khế ở bên mình nhiều năm, không ngần ngại tra tấn đệ ấy, coi đệ ấy là thể thân của Ân Tịch Ly, để ngày từng ngày tự ám thị bản thân là mình đang được ôm Ân Tịch Ly trong lòng. . .Huynh nói đi, ta có nên giày xéo thi thể của lão già đó không?" Quan Đình bỗng trở nên vô cùng dữ tợn.

Tương Thanh và Ngao Thịnh vừa nghe thấy hai chữ thi thể liền chấn động mà nghĩ - lẽ nào lại?

"Sau đó Quan Khế đã chết thế nào?" Tề Tán hỏi tiếp.

"Nhiều năm sau đó, đột nhiên có một ngày, A Khế trốn về nhà, đệ ấy rất gầy, rất suy yếu, rồi kể lại hết mọi chuyện cho ta nghe. . .không lâu sau, quan binh liền đuổi tới, bắt trói phụ thân ta, mang A Khế về cung. Ta vì lo lắng mà lên vào cung xem thử thì mới nghe mọi người bảo là A Khế đã bị hoạn. . .Viên Lạc đã trừng phạt đệ ấy vì đã lén chạy đến lãnh cung. . .nhìn Ngao Thịnh."

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đều cảm thấy xót xa, Quan Khế chỉ là một người vô tội, yêu quá đậm sâu. . .không biết nên nói hẳn bị ma ám quỷ hành hay là vì vận mệnh éo le nữa. . .Nói chung, là khiến người ta thổn thức không thôi.

"Sau đó, Ngao Thịnh rời đi." Quan Khế nói tiếp, "A Khế cũng không phải chịu tra tấn nữa, thay vào đó là chết đi . . . . Ngày ấy, ta lên vào cung thì hay tin, nửa đêm liền chạy ra sau núi mà đào thi thể A Khế lên. Khi ấy Viên Lạc lâm bệnh nặng, hơn nữa lại còn cảnh thù trong giặc ngoài, lão sợ phụ thân ta làm phản nên mới giấu giếm chuyện này."

"Sau đó ngài đã làm gì?" Tề Tán cau mày hỏi.

"Đêm đó ta mặc y phục của A Khế lên vào tẩm cung của Viên Lạc. . ." Quan Đình bỗng cười lớn, "Đến bây giờ ta vẫn không quên được biểu tình khi ấy của lão ta, lão ta đã rất hoảng sợ vì nghĩ là A Khế về lấy mạng lão. Đêm đêm ta đều đến hù dọa lão một trận. Ta vốn dự định là sẽ cứ giả ma dọa lão nhưng Viên Lạc lại cùng tùy tùng trốn đến hành cung mà không nói cho bất kì ai biết."

"Cho nên ngài liền giả thành Quan Khế." Tề Tán thông minh hỏi.

"Lúc ấy, chỉ có mình ta biết việc Viên Lạc đã rời khỏi cung nên đã đến thư phòng, giả truyền thánh chỉ. . . hạ lệnh giết hết tất cả cung nữ và thái giám, ngay cả bọn ngự trù lẫn tên giữ ngựa cũng không bỏ sót."

"Tại sao?" Tề Tán cau mi.

"Vì chúng dám mạng A Khế là đồ xấu xa nên ta phải khiến chúng chết cũng không kịp hối." Quan Đình lúc này trông có vẻ rất điên loạn, "Kẻ nào dám thóa mạ A Khế là thái giám thì ta đều giết hết!"

Tề Tán không khỏi âm thầm lắc đầu, Quan Đình cùng Viên Lạc giống nhau ở một điểm, đó là - yêu đến điên rồi!

Cuối cùng Tương Thanh và Ngao Thịnh cũng hiểu ra hết mọi chuyện.

"Sau khi Viên Lạc quay lại hoàng cung thì lại tất bật với việc truy bắt thể thân khác của Ân Tịch Ly, cũng chính là Hoàng Bán Tiên. Trong thời gian

ấy, cha ta đã tiếp nhận thủy quân ở Lạc Hà khẩu, ít khi xuất đầu lộ diện nên Viên Lạc không phát hiện ra. . .hay nói đúng hơn, lão đã sớm quên người đã từng đồng sáng cộng chằm nhiều năm với mình là Quan Khế. Quên đến không còn sót lại chút kí ức nào." Quan Đình mặt đầy đau khổ, "Ngao Thịnh cũng đã trở lại, còn mang theo Thanh phu tử. Trong mắt mắt hoàn toàn chỉ có mỗi mình Thanh phu tử. . .Thậm chí hẳn không hề biết đến sự tồn tại của người tên là A Khế. Dù ta có cố tình bắt chước ánh mắt của A Khế khi nhìn hẳn thế nào thì hẳn cũng không phát hiện ra. Căn bản là hẳn không hề một lần nhìn đến A Khế."

Tề Tán rốt cục cũng hiểu ra hàm nghĩa những ánh nhìn cổ quái kia của Quan Khế.

"A Khế khi còn sống, cùng ta dùng một thân phận, người mà đệ ấy yêu hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của đệ ấy, còn người không tiếc thương tổn đệ ấy lại quên sạch sành sanh mọi chuyện. Ngay cả khi chết cũng chẳng có lấy một tấm bài vị." Quan Đình quắc mắt nhìn Tề Tán, "Tề huynh nói thử xem, ta có nên bắt Ngao Thịnh trả giá, bắt những kẻ đã hại A Khế chết không được tử tế không?"vA

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

95.96.97.98.99

95 | Hư hư thật thật

NGHE QUAN ĐÌNH NÓI XONG, Tề Tán cũng không nhiều lời, sau một lúc lâu mới hỏi, "Ngài muốn tạo phản . . . vậy năm chắc được bao nhiêu phần thắng?"

"Những gì cần ta đều có đủ." Quan Đình thản nhiên nói, "Hiện tại chỉ còn thiếu một bước."

"Là gì?" Tề Tán hỏi, "Nếu ngài cần ta hỗ trợ, vậy ta có thể làm được gì?"

"Đúng vậy." Quan Đình gật gật đầu, "Chỉ có huynh mới giúp được ta."

"Ngài muốn ta làm gì?" Tề Tán nhướng mày hỏi.

"Cướp Tương Thanh từ tay Ngao Thịnh." Quan Đình đáp, "Ta muốn Ngao Thịnh chưa đánh đã loạn."

"A. . . . ." Tề Tán khe khẽ cười, "Ngài đã quá đề cao ta rồi, cướp Thanh phu tử từ tay Ngao Thịnh, ngài nghĩ ta có khả năng ư? Có bao giờ Tương Thanh liếc nhìn ta một cái? Ngay cả chỉ là một khắc thôi y cũng chẳng hề nghĩ đến ta, lúc nào tâm trí y cũng đầy hình bóng Ngao Thịnh. Chuyện này ta làm không được."

Tương Thanh kinh ngạc ngẩn người ra, ngẩn ngại khi Tề Tán lại nói như thế. Ngao Thịnh lại cười mát mà rằng, "Thanh à, phải làm sao bây giờ, có người muốn cướp người đi kìa."

Tương Thanh trừng mắt lườm hăn, "Người còn có tâm tư để đùa giỡn nữa ư, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?"

Ngao Thịnh sờ sờ cằm, treo bức họa lại chỗ cũ rồi kéo tay Tương Thanh rời đi, ra chiều về hăng tính tiếp!

Tương Thanh chỉ mới nghe được một nửa, vẫn chưa hiểu chuyện là thế nào thì đã bị Ngao Thịnh kéo đi, liền hỏi, "Thật là ta vẫn chưa hiểu thế là thế nào."

Ngao Thịnh nhếch mép cười, "Về rồi nói sau!"

Tương Thanh thở dài, cùng Ngao Thịnh phi thân nhảy xuống cửa sổ rời khỏi Thuận Phong Lô, quay về cung.

"Thịnh Nhi, người đợi đã." Tương Thanh kéo giật Ngao Thịnh đang cứ chạy như điên lại, "Thật ra mọi chuyện là thế nào?"

Ngao Thịnh cong môi cười gườm, "Thanh à, Quan Khế. . . .À không, phải là Quan Đình chứ, những lời mà hăn nói vừa nãy người có tin không?"

Tương Thanh khẽ nhíu mày, tự hỏi một lúc mới đáp, "Nếu như đó là thật thì ta không tin mấy, nhưng mà. . .Ta cảm thấy có một vài chỗ không phải là giả. Không phải người cũng bảo là trước kia có gặp một thiếu niên tên là Quan Khế sao?"

Ngao Thịnh cười nhạt, khe khẽ lắc đầu, "Thanh, nếu không phải do chính miệng Quan Đình nói thì ta còn tin nhưng nghe hăn ta bảo thế khiến ta lại nhớ ra một số việc."

"Chuyện gì?" Tương Thanh hiếu kì.

Ngao Thịnh nắm tay Tương Thanh quay về. Lúc này, trên đường đã không còn người qua lại, đêm cũng dày đặc thâm trầm, hai người có thể

cảm nhận được rõ ràng bốn phía có ảnh vệ âm thầm theo bảo hộ.

"Quả thật là trước đây ta có nhìn thấy một thiếu niên hay đứng ở phía ngoài lãnh cung." Ngao Thịnh nói, "Nhưng lại không nhớ rõ diện mạo cho lắm. Người cũng biết là có một quãng thời gian ta không thấy gì mà, cho nên kí ức về những chuyện năm đó cũng khá là mơ hồ."

Tương Thanh gật gật đầu, mắt ươm đầy vẻ khổ sở.

"Thanh, người đừng thương hại ta, ta là hoàng đế." Ngao Thịnh véo nhẹ cằm Tương Thanh một cái, như muốn chọc cho y vui.

Tương Thanh đẩy tay hắn ra, "Ta lớn tuổi hơn người đấy, đừng có lấy bộ dáng của tiền bối ra mà dễ dàng ta!"

Ngao Thịnh khóe miệng giật giật, tâm lại chẳng phục chút nào, quả thật là Tương Thanh lớn hơn hắn vài tuổi, vin vào chuyện đã cứu mang Thịnh ta từ bé mà lúc nào cũng tỏ ra ta đây trưởng bối mà đè đầu hắn. Hứ, cứ chờ đi, ngày nào đó Thịnh đây sẽ đè người lên giường cho biết.

"Người lại nghĩ lung tung gì nữa rồi?" Tương Thanh nhìn bản mặt đầy lưu manh của Ngao Thịnh mà tạt cho một gáo nước lạnh, "Hãy nói chuyện đứng đắn giùm đi."

Ngao Thịnh nhún nhún vai, "Ta nghĩ, có lẽ Quan Khế. . .uhm, nhìn đẹp hơn Quan Đình."

"Sao?" Tương Thanh nhíu mày, "Người muốn nói. . .Quan Đình vẻ ngoài không bằng Quan Khế ư?"

"Ta cảm thấy thế." Ngao Thịnh hồi tưởng lại, "Quan Khế nhìn hẳn phải thanh tú sắc nét hơn Quan Đình."

Tương Thanh xoa cằm, "Đúng rồi Thịnh Nhi, lúc này người có để ý thấy không. . . . ."

"Hắn vẫn đeo ngọc bội sai vị trí!" Ngao Thịnh tinh tường đáp.

"Thế nghĩa là sao?" Tương Thanh hiếu kì.

"Vì vậy mà hai ta phải đến một nơi đã." Ngao Thịnh cong môi cười, "Nói không chừng liền biết được thật hư thế nào."

"Người muốn nói. . . .là phủ của Quan Đình?" Tương Thanh hỏi.

"Phải." Ngao Thịnh cười, "Thông minh lắm!"

"Nhưng mà . . . . . Hiện tại chúng ta đang đi về hướng hoàng cung." Tương Thanh khó hiểu.

"Còn phải rủ rê thêm hai kẻ nữa!" Ngao Thịnh nói xong liền kéo Tương Thanh chạy một mạch về hoàng cung.

Một lúc sau . . . . .

Mộc Lăng xoa ánh mắt vì bị Tần Vọng Thiên lay dậy.

"Làm gì vậy. . . . .Buồn ngủ quá đi!" Mộc Lăng xoay người ôm gối ngủ tiếp, Tần Vọng Thiên vô lực, ôm lấy hắn mà rằng, "Mộc Mộc à, Tương Thanh muốn chúng ta cùng y đến một nơi."

"Ừ~~" Mộc Lăng kéo chăn trùm kín đầu.

Tần Vọng Thiên thở dài, "Mộc Mộc, Ngao Thịnh bảo là, nếu người mà đi theo thì ngày mai sẽ mời người ăn Thiên Hạ đệ nhất Oa, nghe đâu đó là món ngon nhất trần đời, chỉ có ngự trù xuất chúng cung đình mới làm ra được đó nha."

"Cái gì?" Mộc Lăng bật người dậy, mắt sáng ngời hỏi, "Thiên hạ đệ nhất oa?"

Tần Vọng Thiên thở ra, véo mũi Mộc Lăng, "Mộc Mộc à, sao lại giống trư thể này, ai cho ăn thì liền đi theo là sao hả?"

Mộc Lăng đánh đét vào tay y một cái, "Nể mặt Thiên hạ đệ nhất Oa, mau mau lấy y phục đến đây cho ông! Đúng rồi, sao họ lại muốn chúng ta đi cùng chứ?"

.....

Rất nhanh, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đã lao ra cửa, Ngao Thịnh và Tương Thanh đã đợi sẵn ngoài sân.

"Đêm hôm khuya khoắt còn kéo nhau đi đâu nữa?" Mộc Lăng hỏi, "Ăn trộm à?"

"Vừa đi vừa nói." Ngao Thịnh thấy thời gian cấp bách, liền kéo mọi người chạy đến phủ Nguyệt Vương.

Đọc đường đi, Tương Thanh kể lại một cách đơn giản nhưng đầy đủ những gì Quan Đình đã nói, Mộc Lăng nghe xong lại như người lạc giữa sương mù, "Gì? Có cả loại chuyện này nữa sao?"

"Đúng vậy." Tương Thanh gật đầu, hỏi, "Hai người nghĩ sao?"

Tần Vọng Thiên lắc lắc đầu, chau mày, "Ta thấy chuyện này có chút kỳ hoặc."

"Người thấy chỗ nào kỳ hoặc?" Mộc Lăng quay sang hỏi, "Nói ra nghe với coi."

"Nếu Quan Đình chấp niệm sâu như vậy thế thì tại sao ngày đó không giết Viên Lạc?" Tần Vọng Thiên đáp, "Nếu đã có thể dễ dàng ra vào tẩm

cung của Viên Lạc vậy mà lại không giết lão. . .quả thật rất vớ vẩn."

"Chính xác." Ngao Thịnh cũng tán thành.

Mộc Lăng nghĩ ngợi một lúc lại hỏi Ngao Thịnh, "Quan Đình và Quan Khế là sinh đôi, người có bao giờ nghe hoàng hậu nương nương đề cập qua chưa?"

Ngao Thịnh lắc đầu, "Chưa bao giờ."

"Thế thì lại càng đáng nghi." Mộc Lăng chép miệng nói, "Còn nữa nha, lệnh trưng binh năm xưa cũng chỉ áp dụng với người đã thành niên thôi, còn đối với trẻ sơ sinh thì có là gì. . .Sao cha hẳn lại phải sợ này sợ nọ? Hơn nữa, là một người cha thì ắt phải mong con mình được nhập ngũ để tạo lập công danh chứ. . .Cái gì mà hai người một danh phận, đúng là nói điều quá mức mà."

"Đúng vậy. Với lại, sinh đôi mà tính cách quá khác biệt thì thế nào cũng bị phát hiện ra thôi, ngoài ra, sau khi Viên Lạc từ hành cung trở về lại không truy cứu, điều này cũng rất đáng ngờ." Tần Vọng Thiên cau mày.

"Ê, đừng nói là hai người tin nha?" Mộc Lăng trố mắt ra hỏi.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh liền nhìn nhau, cúi đầu im lặng, quả thật lúc này hai người họ có chút mê man không để ý. . .Một phần là vì Tương Thanh lo lắng nỗi oán hận của Quan Đình đối với Ngao Thịnh, một phần là bởi Ngao Thịnh bận tâm đến cảm tình âm thầm mà Tề Tán dành cho Tương Thanh. Cũng vì vậy mà đã xem nhẹ đi một vài chi tiết. Bây giờ cẩn thận ngẫm lại thì đúng như là Tương Thanh đã nói tức thời, những gì mà Quan Đình nói hư hư thật thật không trùng khớp nhau.

"Thật giả thế nào thì chỉ cần vào phủ của hắn thám thình liền rõ ngay thôi." Tần Vọng Thiên nói.

"Tại sao chứ?" Mộc Lăng hỏi.

"Là như vậy. . ." Ngao Thịnh tiếp lời, "Người cứ nghĩ mà coi, Quan Đình yêu Quan Khế thành cuồng, nên chắc là sẽ chôn thi thể của đệ đệ mình ở gần đó, hơn nữa trong phòng hẳn là sẽ giữ lại những vật dụng liên quan đến Quan Khế, mặt khác. . .không chừng còn có tranh họa của Quan Khế."

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Không lâu sau, bốn người đã đến trước cửa Nguyệt vương phủ. . . Phi thân nhảy qua tường mà vào trong nhưng vừa nhìn thấy lại chỉ chau mày.

"Quái lạ!" Ngao Thịnh nhướn mi, "Sao lại thế này?"

"Có chuyện gì thế?" Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đồng thanh hỏi.

"Đường đường là phủ trạch của một thân vương vậy mà đêm hôm không thắp lấy một ngọn đèn?" Tương Thanh đáp thay lời, "Vương phủ cũng giống như hoàng cung, đêm xuống phải có binh lính tuần tra cùng hạ nhân hầu trực chứ."

"Chắc là tên Nguyệt vương đó quá keo kiệt." Mộc Lăng bĩu môi nói.

"Chuyện này là do hoàng cung phân phó xếp đặt." Ngao Thịnh lắc đầu, "Chắc chắn có điều kì quái, vào xem đi."

Mọi người cẩn thận đi sâu vào vương phủ, nhưng càng đi lại càng thấy lạ lùng. . .Trong viện hoang vắng tiêu điều, tựa như lâu rồi không người quét tước, hoa cỏ không ai cắt tỉa, dây leo chằng chịt khắp nơi. . .Phòng ốc cũng mục nát. . .như thể đã lâu lắm rồi không có ai ở đây cả.

"Tại sao lại như vậy?" Tần Vọng Thiên khó hiểu lắc đầu.

"Vọng Vọng ơi." Mộc Lăng giật giật góc áo Tần Vọng Thiên, nhỏ giọng nói, "Chắc đây là Quý trạch (nhà của quý) rồi."

Tần Vọng Thiên bó tay đành kéo Mộc Lăng sát vào mình, nắm tay hắn mà đi.

Ngao Thịnh mắt đầy âm mộ mà nhìn cặp đôi hoàn hảo kia, đoạn lại tà mắt liếc nhìn người bên cạnh, thầm mơ tưởng, nếu như Thanh của hắn cũng sợ hãi mà rúc vào lòng hắn thì tốt phải biết. . .Chỉ tiếc là, từ nhỏ đến giờ chưa khi nào hắn thấy Tương Thanh lộ ra vẻ sợ hãi cả. . .Đúng là không đáng yêu chút nào hết.

Đi đến trước cửa viện của chủ nhân vương phủ, mọi người mới cảm nhận được chút sinh khí.

Phi người nhảy lên tường, nhìn quanh bốn phía, một vài vật dụng cho thấy là có người ở đây.

Ngao Thịnh lặng lẽ đáp người xuống đất, chọc giấy dán cửa mà nhìn vào trong một gian phòng, chỉ thấy một lão già tóc bạc đang nằm ngáy. Những phòng bên cạnh là của một vài nha đình, cũng đang say sưa đánh giấc.

Mọi người liếc nhìn nhau, lẽ nào đây là tất cả người trong Vương phủ sao?

"Sao lại hà tiện vậy chứ?" Mộc Lăng nhin không được hỏi Ngao Thịnh, "Người cấp cho Nguyệt Vương bao nhiêu bổng lộc vậy?"

Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh - Nguyệt Vương là hoàng thân quốc thích, bổng lộc mỗi tháng của gã đừng nói là nuôi mười mấy gia đình, cả trăm hạ nhân còn được nữa là.

Mọi người đi đến gian phòng nằm biệt lập giữa phủ, ắt hẳn đây là tấm thất của Quan Đình.

"Quanh đây không có ngôi mộ cũng như tấm bia nào hết." Tần Vọng Thiên nói.

"Vào trong xem đi." Ngao Thịnh nướng mày, "Tên đó thần kinh dở dở ương ương, nói không chừng đã đem thi thể để lên giường để mỗi tối ôm ngủ a."

"Thực ghê tởm!" Mộc Lăng khước miệng giật giật.

Ngao Thịnh đi đến trước cửa phòng, Tương Thanh vội kéo hẳn lại, "Cẩn thận đó!"

Lúc này, hai ảnh vệ xuất hiện, ý bảo Ngao Thịnh cùng mọi người hãy lui ra, cả hai đẩy cửa đi vào. . . . Hoàn toàn không có cơ quan nỏ tiễn gì. . . .chẳng qua chỉ có một thanh sắt mỏng chắn ngang lối vào. Ảnh vệ cũng không thấy lạ lẫm gì, vượt qua thanh chắn đi vào, thấy không có gì nguy hiểm mới cẩn thận thấp đèn lên.

Ngao Thịnh nhìn quanh phòng, kinh ngạc hít mạnh một hơi. Mọi người lắc đầu nhìn nhau - Hóa ra là vậy!

96 | Mân Nhi

MỌI NGƯỜI CHỈ THẤY TRONG PHÒNG QUAN ĐÌNH là một mảnh hỗn độn, bàn ghế nghiêng ngã xiêu vẹo, y phục ném lung tung, các đồ sành sứ thì vỡ tan tành. . . .cứ như thể vừa trải qua một trận đập phá vô cùng dữ dội vậy. Nhưng thứ khiến cho tất cả kinh nghi nhiều nhất chính là bức họa trên ở đầu giường.

Người trong tranh ấy nhưng lại là Viên Lạc.

"Đây là bức họa Viên Lạc đã treo trong tâm cung ngày trước." Ngao Thịnh nhíu mày, "Nhưng khi trong cung xảy ra chiến loạn thì không hiểu sao lại mất, hóa ra là do hẳn ta lấy."

"Theo lý mà nói thì Quan Đình phải hận Viên Lạc chứ?" Tương Thanh khó hiểu, "Tại sao lại treo tranh của ông ta trong phòng mình?"

"Nếu hãn hận lão ta thì bức tranh phải bị rạch nát, coi tranh như người chém một đao giải mối hận mới phải, đời nào lại khơi khơi treo trước đầu năm." Mộc Lăng vuốt cằm, "Chẳng lẽ hãn cần răng năm gai ném mặt? Nếu vậy thì nên treo trong nhà xí cho tiện a."

"Bức tranh nhìn như là có người ngày ngày chà lau." Tần Vọng Thiên đi đến trước bức họa, vươn tay sờ thử, hoàn toàn không có chút bụi bẩn nào.

"Hứ." Ngao Thịnh lạnh lùng nhếch mép cười, "Hãn không hận Viên Lạc đến chết đi sống lại mà là yêu lão ta đến sống lại chết đi!"

Tương Thanh nhíu mày, "Thịnh Nhi. . . .thế nghĩa là sao?"

"Phải yêu thương một người sâu đậm thì mới đem tranh họa người ấy treo ở bên giường để ngày ngày có thể ngắm nhìn." Ngao Thịnh ung dung đáp.

Tương Thanh nháy mắt lại nhớ tới bức tranh họa y được Ngao Thịnh khảm ở trần nhà ngay phía trên đầu giường.

Ngao Thịnh đắn đo một lúc lại nói, "Với tính cách của Viên Lạc thì chẳng đời nào có việc lão ta chỉ tìm duy nhất một thể thân của Ân Tịch Ly?"

Câu nói của Ngao Thịnh khiến ba người còn lại phải nhíu mày. Mộc Lăng bỗng vỗ tay mà rằng, "Đúng đó, nếu như là thể thân của Ân Tịch Ly thì chắc những người đó phải có nét gì đó giống nhau."

"Vậy thì, hãn chẳng phải Quan Đình và cũng không là Quan Khế." Tương Thanh đưa mắt nhìn mọi người, "Giả như những gì hãn kể với Tề Tán có một nửa là thật thì rất có thể hãn chính là một trong những kẻ thể thân bên cạnh Viên Lạc, và có nét gì đó nhìn giống Quan Khế. Năm đó Quan Khế bị giam lỏng trong cung, chưa lần về nhà nên cũng hiếm khi gặp người ngoài. . .Cũng vì thế mà sau khi Quan Khế không may chết đi, Viên

Lạc liền mang tên giả mạo này ra làm kẻ thay thế để tránh dư luận đả kích mà khiến thế cục thêm nhiễu loạn, sau khi cuộc biếm loạn qua đi, tên kia liền một đường đi tới, danh chính ngôn thuận trở thành Nguyệt Vương."

"Mục đích thật sự của hắn là gì?" Tương Thanh dừng một lúc lại nói tiếp, "Tại sao lại phải tốn công biên dựng câu chuyện về hai huynh đệ song sinh để lừa Tề Tán?"

"Đúng vậy . . . ." Ngao Thịnh cũng mờ mịt không hiểu gì, đúng lúc này, bên ngoài chợt có tiếng động, Tần Vọng Thiên vội thối tắt nển, mọi người nhanh chóng ẩn mình.

Quả nhiên không bao lâu sau vang lên tiếng chân của ai đó đang đi về phía cửa phòng, cước bộ trì hoãn tựa hồ như là đang rất mỏi mệt, "cạch" một tiếng, cửa bị đá văng ra.

Nhóm người Ngao Thịnh tản ra bốn phía, nín thở ngưng thần dụng nội lực nhảy lên trên những đoạn xà ngang mà quan sát tình hình bên dưới.

Kẻ vừa đến lấy mũi lửa ra châm nển, phòng sáng rực lên, đối phương không phải ai khác mà chính là Quan Khế.

Tương Thanh và Ngao Thịnh liếc nhìn nhau, xem ra gã ta đã thương thuyết đầu vào đó với Tề Tán rồi.

Gã cởi tuột áo ngoài ra ném xuống đất, lão đảo đi đến giường thì bị vấp chiếc ghế nằm lẩn lóc dưới sàn mà té ngã. Gã nhổ một ngụm nước bọt, điên tiết mắng, "Mẹ nó, toàn là rác rưởi, đi chết đi!"

Gã vừa chửi rửa vừa mò tới giường, ngồi trên đệm mà trầm ngâm ngắm bức tranh họa Viên Lạc. Thất thần một lúc, gã lại lê người đến sát vào tranh, kê má lên tay của Viên Lạc trong tranh rồi cọ mặt mình vào, điệu bộ thỏa mãn vô cùng. Mọi người nhìn mà thấy rợn hết da gà lên.

"Hoàng. . . . ." Quan Đình nói với vẻ vô cùng say mê, cứ liên tục thì tào rãng, "Hoàng. . . . . Người đừng nôn nóng, Mân Nhi nhất định sẽ giết chết tên khốn Ngao Thịnh đó. . .Mân Nhi sẽ đoạt ngôi vị hoàng đế kia lại cho người, rồi đợi người về mà ngồi lên bảo tọa."

Gã vừa hết lời, nhóm người Ngao Thịnh kinh nghi mà trợn tròn mắt - Gã vừa nói gì? Đợi Viên Lạc trở về? Lão ta đã chết từ đời tám hoánh nào rồi, sao còn mò về được nữa?!

Quan Đình ngã người như có ý muốn nằm xuống trong khi mọi người lại đang nấp mình trên những xà ngang trên trần nhà, chỉ cần gã vừa nằm xuống liền bắt gặp được những vị khách không mời này. . .Dưới tình thế cấp bách, Tương Thanh liền nhanh trí lấy một mạt gỗ vụn, xuất chưởng đánh tắt ngọn nến trên bàn.

Nháy mắt, bóng tối lại bao phủ...

Tất cả nhanh phi thân nhảy xuống, may mắn lúc này khi vào Quan Đình không hề đóng cửa nhờ vậy mọi người mới có thể dễ dàng lên ra ngoài. . .

Vì ai ai khinh công cũng đều rất khá nên chỉ trong nháy mắt Quan Đình ngã lưng nằm xuống chỉ cảm thấy được một luồng gió phả qua khiến gã rùng mình một cái. Đoạn, gã lại đứng dậy thắp nến rồi lại nằm sóng soài trên giường, thần thờ ngắm nhìn bức họa, nói như si như dại rằng, "Hoàng. . . . . Mân Nhi rất nhớ người, bao giờ người mới chịu trở lại?"

Mọi người đứng trong viện một lúc, đến khi không còn nghe thấy thanh âm nào vọng ra từ phòng Quan Đình và dự chừng rằng gã đã ngủ rồi thì mới xoay người rời đi.

Trên đường trở về, Mộc Lăng liên tục lắc đầu chép miệng bảo, "Thật sự là tà môn mà, sao lại có chuyện như thế được? Điều bộ kia của Quan Đình cho thấy hẳn yêu Viên Lạc điên cuồng, lại còn cà nhây nói là cái gì Mân Nhi nữa."

Ngao Thịnh trầm ngâm một lúc mới đáp, "Chuyện thi thể bị trộm rồi việc hãn ta bảo là Viên Lạc sẽ trở về...ước chừng có liên quan đến nhau."

"Ta cũng nghĩ như vậy." Tương Thanh gật gật đầu nói, "Viên Lạc đã chết, đây là sự thật không thể chối cãi, làm sao lại có chuyện đội mồ sống dậy? Có lẽ chuyện này có can hệ đến vụ thuật khiến người chết sống lại của Nam Man."

"Phòng chừng Quan Đình cũng chỉ là kẻ bị người ta lợi dụng mà thôi." Tần Vọng Thiên lắc đầu.

"Đúng rồi." Tương Thanh quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Nếu hãn ta từng là nam sủng thể thân cho Ân Tịch Ly, vậy thì thân phận thật sự của hãn là gì?"

Ngao Thịnh đắc ý đáp, "Ta nghĩ có một người có thể trả lời được!"

"Ai?" Tất cả mọi người đều tròn mắt nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cười, nói với Mộc Lăng rằng, "Mộc Lăng, sao nè, có muốn ăn Thiên hạ đệ nhất Oa không?"

"A!" Mộc Lăng lập tức phấn chấn tinh thần, "Muốn chứ! Muốn chứ!"

"Thịnh Nhi, người mà ngươi nhắc tới chính là Vương ngự trù?" Tương Thanh tinh ý hiểu ra.

Ngao Thịnh gật gật đầu, đưa mọi người đến Thiên hạ đệ nhất thuyền của Vương ngự trù.

Mọi người lên thuyền, gọi cửa cả nửa ngày trời thì tiểu nhị mới mặt hung mày tợn ra mở cửa, nhưng vừa nhìn thấy Ngao Thịnh thì chân lại nhũn ra mà khụy xuống đất, mừng rỡ hô, "Áiii, vạn tuế gia a!"

Ngao Thịnh phẩy tay, "Miễn lễ, chương quây đâu rồi, ta có chuyện muốn quấy rầy ông ấy một chút."

"Có gì đâu mà quấy rầy ạ." Tiểu nhị vội đưa mọi người vào trong, vừa đi vừa réo gọi Vương ngự trù. Không lâu sau, ông béo ục ục ịch ịch liền vui vẻ xuất hiện, hành lễ với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cười nói, "Vương ngự trù a, trước cho chúng ta món Thiên hạ đệ nhất Oa sở trường của ông đi, sau đó, ta có vài chuyện muốn hỏi ông."

Vương ngự trù gật gù đầu, hứng chí mà rằng, "Lập tức có ngay!" rồi xoay người chạy về nhà bếp.

Mộc Lăng ngó nghiêng bốn phía thuyền hoa, nói, "Hóa ra là hai người lấy tin ở chỗ này."

"Đúng là chỉ có ngự trù ngày trước mới biết rõ chuyện xảy ra năm đó." Tần Vọng Thiên nói, "Bên trong hậu cung có bao nhiêu người, ngự trù hẳn phải là người biết rõ nhất, đặc biệt là thân phận địa vị của những người đó. Lại còn phải nhất nhất ghi nhớ khẩu vị của từng người một. Cho dù có là nam sủng của Viên Lạc, thân phận không tôn quý thì vẫn được người hầu hạ."

"Ai u" , Mộc Lăng nheo mắt nhìn Vọng Vọng nhà mình, "Người cũng rành quá nhỉ."

Tần Vọng Thiên cười đáp, "Không phải ta vì người mà cất công đi tìm ngự trù rồi bái ông ta làm sư sao, những khi dạy ta nấu ăn thì ông ta lại lái nhai mấy chuyện như vậy, nói cái gì mà, Vương gia này thích cái này, đại thần kia khoái cái kia. Không ai có thể hiểu tường tận chuyện trong cung bằng các ngự trù đâu, thậm chí có mà hỏi chủ tử họ có bao nhiêu cơ thiếp thì họ cũng sẽ trả lời rành rọt cho nghe nữa là."

Tương Thanh thấy Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng nói chuyện khăng khít như thế, liền xoay mặt lại nhìn Ngao Thịnh, lại thấy hắn ta chăm chăm nhìn mình, ngượng ngùng ngó sang nơi khác, nhưng bày tay để dưới bàn lại bị Ngao Thịnh nắm lấy.

Tương Thanh cúi đầu nhìn hai bàn tay đan cài vào nhau dưới bàn mà lòng chột thấy chua xót. . .Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên thì có thể quang minh chính đại nói nói cười cười trong khi y và Ngao Thịnh lại phải lén lút nắm tay nhau giấu dưới bàn. . .Y biết, Ngao Thịnh làm thế không phải vì sợ bị thể nhân chê cười mà là lo y sẽ nổi giận. Tương Thanh không khỏi tự trách - có phải vì y lúc nào cũng tỏ ra cẩn trọng quá mức hay không mà Ngao Thịnh lại luôn nom nớp lo sợ như thế?

Bốn người ngồi đợi một lúc, Vương ngự trù lại giống lần trước, mang một cái nồi đá ra, đặt lên bàn mà nhe răng cười, "Hoàng Thượng, xin mời thưởng thức." Vừa nói vừa mở nắp đậy ra.

Hương khí dậy lên bốn phía.

Tương Thanh rướn người nhìn vào bên trong, cảm thấy có chút khác lạ - không giống với lần trước, bên trong không có cháo cũng chẳng nêm thêm dấm chua.

"Oa." Mộc Lăng nhìn Vương ngự trù cầm thìa xúc ra những kì trân dị phẩm vào bát cho mọi người mà chẹp miệng tán thưởng, "Thiệt không hổ là thiên hạ đệ nhất oa nha, quá trời món sang luôn!"

Vương ngự trù xúc đầy bốn bát cho mọi người xong rồi mới ngồi vào bàn mà hỏi Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, người có chuyện gì muốn hỏi gì?"

Ngao Thịnh mỉm cười, gật gật đầu, nói, "Vương ngự trù, ông có biết rõ về những người từng sống trong hậu cung không?"

"Biết chứ." Vương ngự trù gật đầu, nói, "Chuyện này cũng bình thường thôi, hậu cung có bao nhiêu người, thân phận thế nào, khẩu vị ra sao, đám nô tài đều phải nhất nhất nhớ kĩ."

"Chu choa. . . . ." Ngao Thịnh chưa kịp mở miệng thì Mộc Lăng đã không ngừng chen vào tán thưởng, "Thơm quá à. . . . . Không hổ là thiên hạ đệ nhất oa nha!"

Ngao Thịnh mỉm cười Tương Thanh, chỉ thấy y cúi đầu húp canh, chốc chốc lại ngước lên nhú mày nhìn hẳn, như tỏ ý - không có ngon giống lần trước!

Ngao Thịnh chỉ nhoén miệng cười, đoạn lại quay sang hỏi chuyện Vương ngự trù, "Vậy, ông có biết trước đây tiên hoàng có bao nhiêu nam sủng không?"

"Ách. . . . ." Vương ngự trù cười nói, "Biết chứ."

Mọi người liếc nhìn nhau, cảm thấy có chút hy vọng, Ngao Thịnh liền hỏi, "Ông có thể kể rõ một chút không?"

"À." Vương ngự trù xê dịch ghế, nhỏ giọng nói, "Tiên hoàng a, người có một thói xấu không bỏ."

"Thói xấu?" Mộc Lăng vừa ăn vừa hỏi, "Thói gì cơ?"

"Ừ thì. . . . Những nam sủng mà người sủng hạnh đều có dáng dấp thần thái hoặc cử chỉ giống với Ân quốc tướng."

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, "Ngay cả ông cũng biết tiên hoàng mê luyện Ân Tịch Ly?"

"Hây da." Vương ngự trù bĩu môi, "Hoàng Thượng à, chuyện này ai mà chẳng biết chứ, nó cũng chẳng phải bí mật gì. Tiên hoàng điên cuồng mê

luyện Ân tướng, nhưng Ân tướng lại quay lưng đi mất biệt, cho nên. . .iii, nói tới nói lui, khổ sở nhất vẫn là kẻ bị bỏ lại."

"Tiên hoàng có tổng cộng bao nhiêu nam sủng?" Ngao Thịnh truy vấn.

"Tính luôn cả Quan Khế vương gia nữa thì chắc là năm sáu người." Vương ngự trù đáp, "Nhưng mà tiên hoàng lại rất quay vô cố nổi giận, đôi khi còn giận chó đánh mèo nên đa số họ đều đã chết hết, chỉ mỗi một người là bỏ ra đi."

"Bỏ đi?" Mọi người vội truy hỏi, "Là ai?"

"À. . .Người đó được tiên hoàng đưa đến hành cung nên trong chúng nô tài chẳng ai là biết rõ hết, nhưng nghe đâu tên là Liêu Mân, tiên hoàng thường hay gọi là Mân." Vương ngự trù xoa cằm, "Hắn ta rất được sủng ái, tính tình thì khá là nhu thuận."

Mọi người cúi đầu ngẫm nghĩ, Liêu Mân, Mân Nhi. . . .Hóa ra là vậy!

"Liêu Mân đó trông thế nào?" Ngao Thịnh hỏi.

"Umm." Vương ngự trù nhú mày, "Nói mới nhớ, chuyện thiệt là lạ, già từng một lần trông thấy cái người tên Liêu Mân đó từ phía xa, dung mạo cũng không có gì đặc biệt cả. . .hết sức bình thường, nhìn thế nào cũng chả giống nam sủng tí nào."

"Ông cố nhớ lại xem, hắn và Quan Khế trông có giống nhau không?" Ngao Thịnh lại hỏi.

Vương ngự trù nháy mắt mấy cái, ngưỡng cổ suy tư, chốc lát lại vỗ đầu mà rằng, "Ai u, hình như là na ná nhau. . . ."

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, tỏ ý - quả nhiên là vì người giống người.

"Làm thế nào mà Liêu Mân lại được triệu vào cung, bối cảnh gia đình thế nào, tiền bối có biết không?" Tương Thanh gấp gấp truy hỏi.

"Sự là già có nghe người ta đồn." Vương ngự trù đáp, "Những nam sủng mà tiên hoàng chọn phần lớn đều là con nhà thường dân nhưng lại biết thi từ ca phú, quan trọng hơn hết là phải có điểm gì đó trông giống Ân Tịch Ly nhưng tính tình thì không được ngông cuồng tự đại như người kia mà phải dịu ngoan biết nghe lời."

Tất cả mọi người khẽ nhú mày, khó trách Viên Lạc lại ham muốn chiếm được Tiểu Hoàng như thế, y hoàn toàn phù hợp với sở vọng của lão ta.

"Vậy, ông có biết sau đó Liêu Mân kia thế nào không?"

"Chuyện này thì già không rành vì đã sớm trốn khỏi cung rồi." Vương ngự trù cười cười, lắc đầu, nói, "Ai, những nam sủng đó chung quy cũng chỉ là những hài tử đáng thương mà thôi. Tính tình tiên hoàng cổ quái, trước khi chết còn tra tấn họ để bồi y xuống hoàng tuyền nữa."

Mọi người trầm mặc gật gù. Sau đó, Ngao Thịnh lại hỏi thêm vài câu nữa nhưng lại không tra ra được gì, liền bảo Vương ngự trù lui xuống nghỉ ngơi.

Suốt cả tối chạy ngược chạy xuôi, mọi người cũng thấm mệt và đói là người nên nhanh chóng giải quyết xong một nồi lớn Thiên hạ đệ nhất Oa. Mộc Lăng xoa bụng bảo ăn đã ghiền rồi còn hứa hẹn là sau này sẽ thường xuyên lui tới ủng hộ nữa.

Rời khỏi thuyền hoa hồi cung, Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên trở về biệt viện, Ngao Thịnh thì nắm tay Tương Thanh, bước từng bước chậm mà đi về tẩm cung, mượn cớ là đi cho tiêu thực.

Tương Thanh này giờ vẫn có điều muốn hỏi, nay khi hai người Mộc Vọng đi rồi mới dám túm áo Ngao Thịnh mà rằng, "Thịnh Nhi, món mà

chúng ta ăn lúc này hình như. . . không phải là Hoàng Hậu Oa?"

Ngao Thịnh quay đầu lại nhìn Tương Thanh, cười hỏi, "Người thích ăn cái nào hơn?"

Tương Thanh thành thật đáp, "Hoàng Hậu Oa."

Ngao Thịnh đắc ý cười, "Đương nhiên rồi!"

"Mộc Lăng nếu mà ăn được món đó thì chắc là sẽ vui lắm." Tương Thanh nhỏ giọng nói thầm.

Ngao Thịnh bất giác xoay người lại, kéo y sát vào người, "Đúng vậy. . .nhưng Mộc Lăng lại không có phúc phần để thưởng thức được món đó đâu."

Tương Thanh tỏ ra khó hiểu, giương mắt nhìn hẳn.

Ngao Thịnh tiến đến bên tai y, thấp giọng nói, "Hoàng Hậu Oa của ta, khắp thiên hạ chỉ có duy nhất một người có thể nếm được, người đó nếu mà chịu gặt đầu làm Hoàng hậu của ta thì ta sẽ mỗi ngày mỗi nấu cho y ăn."

Vành tai Tương Thanh khê phiếm hồng, ngại ngần ngược nhìn Ngao Thịnh, tuy không nói lời nào nhưng lòng lại rộn ràng rung động. . .Lý do tại vì sao thì hiện thời chưa nói rõ ra được.

Hai người đi vào tẩm cung, liền thấy Tề Tán đã ngồi bên bàn đá đợi tự bao giờ, mặt mày trông buồn ngủ tệt, xem chừng là đã đến khi vừa tan cuộc đấu trí với Quan Đình.

"Tề Tán." Ngao Thịnh vỗ vai Tề Tán khiến y giật mình, mơ mơ hồ hồ hành lễ, "Tham kiến Hoàng Thượng."

Ngao Thịnh cười hỏi, "Sao không quay về phủ nghỉ ngơi, có chuyện gì mai nói vẫn được mà?"

"Ách." Tề tán cười khỗ, "Thần không dám, Quan Đình có đưa cho thần một thứ, thần không dám chậm trễ dâng lên cho Hoàng thượng xem qua." Vừa nói vừa lấy một cái tráp nhỏ trong ngực áo ra.

Ngao Thịnh tiếp nhận, ngay khi hấn cúi mắt nhìn vật kia thì Tề Tán liền tận dụng mà liếc nhìn Tương Thanh, đúng lúc y cũng đáp lại. Tề Tán dăm dăm nhìn Tương Thanh khiến y bối rồi mà cúi đầu vuốt tóc, ngoảnh đầu nói với Ngao Thịnh, "Hai người cứ nói chuyện đi, ta vào trong trước." dứt lời liền lướt vai Tề Tán mà qua.

Tề tán thở dài, quay đầu nhìn lại, Ngao Thịnh đã mở tráp ra, lơ đãng hỏi, "Những gì Quan Đình nói, khanh tin bao nhiêu phần?"

Tề tán ngẫm nghĩ một lúc mới đáp, "Khoảng năm phần."

Ngao Thịnh gật đầu, nhú mày nhìn vật bên trong tráp, "Đây là gì?"

Tề tán trầm mặc một lúc lại nói, "Là thứ có thể khiến Thanh phu tử ngoan ngoãn nghe lời."

Ngao Thịnh vừa nghe xong thì sắc mặt liền trầm xuống, ần ần phẫn nộ, nghiến răng mà rằng, "Liêu Mân. . .ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây."

97 | lòng không vương bận

"LẤY ĐÂU RA CÁI THỨ GHÊ TỒM NÀY VẬY?" Mộc Lăng ăn no trở về, đang định vỗ giấc thẳng đến giữa trưa ngày mai thì lại bị Ngao Thịnh lôi dậy. Vừa mở mắt ngồi lên thì Thịnh kia đã đưa một cái tráp ra, Mộc Lăng vừa liếc mắt một cái liền ném đi, "Cái quái gì thế này, hạ lưu chết được!"

Tần Vọng Thiên đi đến nhặt cái tráp lên, mở ra chỉ thấy ở bên trong là một khối ngọc dài xanh biếc, nhìn hình dáng của ngọc mà y khẽ nhú mày. .

.đúng là hạ lưu mà. Y đặt ngọc lại vào trong tráp, xoay sang hỏi Mộc Lăng, "Mộc Mộc à, mùi cao dước này là gì?"

Mộc Lăng liên tục xua tay, "Đừng có mở ra! Từ xa ta đã ngửi thấy cái mùi kinh tởm này rồi."

"Thứ này là gì?" Ngao Thịnh hỏi, bản thân hẳn cũng mờ mịt không biết gì, vừa nhìn thì chỉ thấy vật kia thật đòi trụ dơ bẩn, nghe Tề Tấn bảo Liêu Mân muốn dùng thứ này dùng trên người Tương Thanh thì liền nổi cơn thịnh nộ lên.

Mộc Lăng nhăn mặt bĩu môi nói, "Người đừng hỏi ta, ta chỉ nhìn thấy trong sách mà thôi. . .Người cứ tìm một thái giám già trẻ gì cũng được đến mà hỏi."

"Thái giám?" Tần Vọng Thiên nhíu mày, "Mộc Mộc, làm như thế không phải là đang cố tình kích thích con người ta sao?"

Mộc Lăng trợn mắt ra nhìn rồi ném cho ai đó cái lườm khinh bỉ, ". . . . . Ta không có ý đó, thôi, cứ tìm tên thái giám nào đó tới hỏi đi thì khắc biết."

Ngao Thịnh nửa tin nửa ngờ, gọi Văn Đạt đến.

"Hoàng thượng." Văn Đạt cúi đầu hỏi, "Người tìm nô tài có điều gì cần dặn ạ?"

"Người xem thử đây là gì." Ngao Thịnh đưa cái tráp kia cho Văn Đạt, "Có biết không?"

Văn Đạt nhìn mà chau chặt đôi mày, đoạn lại tâu, "Hoàng Thượng, nô tài biết vật này."

Ngao Thịnh nhướng mi, "Người biết món đồ này?"

"Vâng." Văn Đạt gật gật đầu, nói, "Đây là thứ chuyên dùng để đối phó với nam sủng không nghe lời trong hậu cung."

Ngao Thịnh cắn chặt răng, hỏi, "Thứ này dùng thế nào? Sao người lại biết?"

"Đây. . . . vật này có tên là ngọc phụng, được dựa theo kích cỡ long căn của tiên hoàng mà tạc thành." Văn Đạt rũ mắt đáp, "Thủ lĩnh thái giám có một cái, nếu nam sủng tiến cung mà không chịu nghe lời thì liền trói lại, dùng ngọc phụng có bôi kích tình cao (thuốc kích dục) mà ngày ngày dạy dỗ tra tấn, chưa đến một tháng thì dầu có là người kiên cường đến đâu cũng sẽ ngoan ngoãn cúi đầu nghe lời."

"Đúng là vô sỉ mà!" Ngao Thịnh bưng bưng lửa giận, thẳng tay đánh nát ngọc phụng kia.

Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng ngoảnh đầu nhìn nhau rồi lại khó hiểu hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngao Thịnh phẫn hận đến mức không thốt nên lời, chỉ cần nghĩ đến thứ dơ bẩn này chạm đến người Tương Thanh đã ứa ruột ứa gan, chỉ muốn lôi Liêu Mân ra băm thây trăm mảnh. Một lúc sau, Ngao Thịnh mới xoay người gọi Tề Tán, "Mang người bắt trói Liêu Mân đến đây cho trảm! Trảm phải lẳng trì hăn!"

Tề Tán sững sốt, đưa mắt nhìn Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên.

Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên cũng ngạc nhiên chẳng kém gì. Tần Vọng Thiên nhíu mày, hết nhìn ngọc phụng lại liếc Tề Tán, loáng thoáng hiểu được đôi ba phần, "Hoàng thượng, chuyện đâu còn có đó, đừng xúc động kéo hỏng chuyện."

Ngao Thịnh mặt mày hậm hực, Tần Vọng Thiên lại nói tiếp, "Nếu ta là người thì cũng sẽ băm thây hăn ra. . .nhưng đây vẫn chưa phải lúc thích

hợp. Hoàng thượng hãy cố nhịn, phải bắt được kẻ chủ mưu thì mới diệt trừ được hậu hoạn, nếu không tro lại cháy thành lửa."

Kỳ thật, ý định đem Liêu Mân ra lăng trì kia chẳng qua là do một khắc xúc động không kiềm nổi của Ngao Thịnh mà thôi. Sau lưng Liêu Mân còn có rất nhiều gút mắc chưa hóa giải được, việc trọng yếu bây giờ chính là bảo hộ Tương Thanh an toàn, chậm rãi tiêu trừ từng bầy sập của đối phương. . .Nói cách khác, hiện tại đối với Liêu Mân là phải nhẫn nhịn, thậm chí còn tương kế tựu kế. . .Nghĩ đến việc tương kế tựu kế, Ngao Thịnh lại cau chặt mày kiếm hơn. Hắn tuyệt đối không thể để Tương Thanh vì hắn mà làm chuyện gì tổn hại đến bản thân nữa. Dù Tương Thanh có nguyện ý thì hắn cũng không cho phép điều đó xảy ra.

"Hoàng Thượng?" Tề Tán lo lắng nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh khe khẽ thở dài, phát tay nói, "Khanh về nghỉ ngơi đi, chuyện này sẽ bàn lại sau."

Tề Tán gật đầu, cáo từ rời đi.

"Ta cũng phải trở về." Ngao Thịnh quay sang nói với đôi bạn Mộc Vọng, "Hai người cũng sớm nghỉ ngơi." Rồi lại xoay người đi khỏi.

Chân vừa bước ra cửa, Tần Vọng Thiên đã đuổi theo, "Hoàng Thượng."

"Đại ca." Ngao Thịnh quay đầu lại nhìn y, "Huynh cứ gọi ta là Ngao Thịnh được rồi."

Tần Vọng Thiên khẽ cười, gật gật đầu, "Không phải là đệ đang muốn vào hang bắt cọp ư, sao không nói với Tương Thanh?"

"Ta không tài nào mở miệng được." Ngao Thịnh nhíu mày lắc đầu, "Chỉ cần nghĩ đến biểu tình ủ rũ của y khi nghe tin này thôi thì ta đã khó chịu lắm rồi."

"Ta hiểu. . .nhưng hãy nghe vị đại ca này nói một câu, hãy cùng bàn luận với Tương Thanh về việc này." Tần Vọng Thiên chân thành nói.

"Nói với y?" Ngao Thịnh nhíu mày, tựa hồ không muốn.

"Có phải là đệ sợ nếu như nói chuyện này với Tương Thanh thì y nhất định sẽ tương kế tựu kế, mạo hiểm tócm được tận rễ của Liêu Mân không?" Tần Vọng Thiên hỏi.

Ngao Thịnh do dự một lúc mới âu sầu gật đầu, "Đúng là không có gì có thể giấu được huynh."

"Vì vậy đệ nên nói với y đi." Tần Vọng Thiên lắc lắc đầu, "Đệ không nói, Tương Thanh thông minh như thế cũng sẽ hoài nghi mà thôi. Nếu y biết đệ giấu giếm y thì sẽ còn giận hơn nữa."

"Đại ca." Ngao Thịnh thở dài, đi đến chiếc bàn gần đó mà ngồi xuống, thấp giọng rầu rĩ, "Ta từng một lần lợi dụng Thanh. . .Người như y, muện phiền gì cũng không chịu hé môi nói lấy nửa lời, một mình ôm nỗi uất nghẹn vào trong. Lần đó, ta đã thương tổn y quá sâu. . .lần này. . .Dù y có tự nguyện thì ta cũng không muốn để y đi mạo hiểm vì ta nữa."

Tần Vọng Thiên cũng đến ngồi ở phía đối diện, "Đệ sai rồi."

Ngao Thịnh ngẩng đầu, khó hiểu nhìn, "Sai ư? Ta đã sai chỗ nào chứ?"

"Umm. . . .Năm đó Tương Thanh đau buồn bỏ đi, không phải vì oán đệ mà là tự trách mình." Tần Vọng Thiên trầm ngâm nói, "Tuy ta không hiểu gì nhiều về Tương Thanh nhưng qua nhiều ngày tiếp xúc, ta thấy y không phải là kẻ yếu đuối, gặp chuyện thì trốn tránh. Trừ phi. . .y không biết phải giải quyết ra sao nên mới mơ mơ hồ hồ chọn phương án đơn giản nhất chính ra bỏ đi, nhưng chưa bao giờ y trốn tránh cả."

Ngao Thịnh lặng lẽ cúi đầu trầm tư. . . . Đúng vậy, Thanh chưa khi nào trốn tránh hết. Ân oán năm xưa với Hạ Lỗ Minh, Tương Thanh không hề trách bất cứ ai. Ngày ấy, nếu y không chủ động ra tay trước thì đại cục sẽ tổn hại, nên y đã là giành thế tấn công khiến Hạ gia bị tịch biên tài sản, còn bị quy khép vào tội giết người. Trong thời điểm không có lấy một cơ may nào, Tương Thanh đã lựa chọn con đường đó, sau đấy thì lại chẳng cời bỏ được gút mắc trong lòng, và cũng chẳng còn cách nào khác hơn nên đành chọn giải pháp trực tiếp nhất chính là bỏ ra đi, nhằm tự trừng phạt chính mình.

Ngao Thịnh đau xót tự hỏi lòng - Tại sao chưa một lần Tương Thanh oán trách hẳn? Nếu như năm đó, y lòng ôm nỗi hận quay về Hắc Vân Bảo thì dù Ngao Thịnh hẳn có lao sư động chúng, dẫn quân tấn công bảo trại thì cũng không lay chuyển được tâm tư y. Nhưng đằng này, Tương Thanh lại chọn con đường phiêu bạt nơi hoang ngoại xa xôi chỉ để tự phạt mình. Hay nên nói đúng hơn là Tương Thanh căn bản không muốn lòng sinh oán niệm với Ngao Thịnh. . .Nghĩ cho tường cho tận thì từ những ngày xa xưa ấy, Tương Thanh không phải chưa từng rung động gì với Ngao Thịnh hẳn.

Tần Vọng Thiên thấy Ngao Thịnh mặt mày trầm ngâm tự vấn tự trách như thế lại thở dài mà nói, "Ngao Thịnh."

"Sao cơ?" Ngao Thịnh ngược đầu lên nhìn Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên thấp giọng nói, "Kỳ thật đối với Tương Thanh, đệ tốt hơn hết là phải mạnh tay làm càn một chút nữa."

"Mạnh tay. . . . ." Ngao Thịnh khó hiểu.

"Hay nói cách khác là phải yêu ghét rõ ràng hơn." Tần Vọng Thiên cười bảo, "Y quan tâm đệ nhiều hơn là đệ nghĩ đấy."

Ngao Thịnh ngậy người ra một hồi, chốc sau mới vui mừng mà hỏi lại, "Là thật sao đại ca?"

Tần Vọng Thiên gật đầu, "Đại khái, Tương Thanh và Mộc Lăng cũng ngờ nghếch y hết nhau, người của Hắc Vân Bảo ai cũng tính tình kì quái hết. Lòng nghĩ vậy mà mặt lại biểu hiện khác. Ngày trước, ta cũng thấy là Mộc Lăng chẳng thích ta là bao nhưng cuối cùng Mộc Mộc lại nguyện vì ta mà không tiếc mạng mình. . .Ta nghĩ nếu đổi lại là đệ và Tương Thanh thì y cũng sẽ cam tâm tình nguyện chết vì đệ. . .Thật ra thì, tình cảm mà y dành cho đệ từ lâu đã rất đậm sâu rồi. Đệ mà còn sợ này sợ nọ nữa thì chỉ tốn phí thời gian. Nam tử hán đại trượng phu phải chủ động hơn chứ."

"Nhưng mà mỗi lần ta nói thích y thì y lại chỉ xem nhẹ." Ngao Thịnh thoáng rầu rĩ.

"Ai nói là y xem nhẹ nào?" Tần Vọng Thiên cười hỏi, "Đệ chỉ dám nói một lần rồi thôi luôn chứ gì?"

Ngao Thịnh ngẫm nghĩ rồi gật gù đầu, "Ta sợ y dối."

Tần Vọng Thiên thở dài, "Đệ sợ y hờn dối, y lại lo đệ không vui, thế thì đến bao giờ mới nên cơm nên cháo hả?"

Ngao Thịnh trầm mặc lâu thật lâu, lúc sau mới đứng bật dậy mà rằng "Đại ca, ta hiểu rồi!"

Tần Vọng Thiên cũng đứng dậy, vỗ vỗ vai Ngao Thịnh, "Ta về đi ngủ đây."

"Vâng." Ngao Thịnh đợi đến khi Tần Vọng Thiên vào phòng rồi mới xoay người chạy về tẩm cung.

Bởi vì long sàng trong tẩm cung đã được Ngao Thịnh hạ lệnh dời đi nên phòng ốc cũng trở nên trống trải. Gian phòng cách vách kia của Tương Thanh cũng được phá tường thông qua. Tương Thanh sau khi rửa mặt thay xiêm y thì liền khoác áo choàng tựa lưng vào giường, thiu thiu nhắm mắt, nửa ngủ gật nửa đợi Ngao Thịnh về.

Ngao Thịnh rón rén bước vào khi nhìn thấy Tương Thanh tựa nửa người trên giường, mắt khép hờ, đôi mày vương vít vẻ âu lo rất nhạt. . .Chuyện không hay cứ liên tiếp xảy ra khiến y phải bận lòng thay hẳn lo lắng nhiều.

Ngao Thịnh ngồi vào bên mép giường, xốc chăn phủ lên người Tương Thanh lại còn nhẹ nhàng chỉnh lại thế nằm cho y.

Bên người khẽ động, Tương Thanh liền bừng tỉnh, thấy Ngao Thịnh mới nhẹ thở ra, "Chuyện thế nào rồi ?"

Ngao Thịnh dịu dàng xoa lên đôi mày y, thấp giọng nói, "Người ngủ đi, sáng mai ta sẽ kể, nhìn người là biết mấy ngày nay không tròn giấc rồi!"

"Đừng lo." Tương Thanh trở mình, nhích người sang một bên, "Người lên đây đi, nằm xuống rồi từ từ nói."

Ngao Thịnh kinh ngạc trợn mắt nhìn, "Thanh ơi, người đang kêu ta lên giường với người hả?"

Tương Thanh vốn còn chưa dứt khỏi cơn buồn ngủ nên vẫn có chút mơ hồ, nên cũng không rõ vừa nãy mình đã nói gì không phải, chỉ mong có thể mau chóng nghe được chuyện của Liêu Mân mà thôi.

"Thế thì người đừng mò lên, ngủ dưới sàn đi." Tương Thanh bất giác tỉnh táo lại.

Ngao Thịnh làm sao mà chịu chứ, chớp mắt một cái liền co giò bò lên giường, nằm sát vào Tương Thanh mà cười, "Khó lòng mới có được dịp may này. Sáng mai ta sẽ gọi người kéo giường qua phòng ta rồi đóng vách lại, sau này người sẽ ngủ cùng ta luôn, không được đi đâu nữa."

Tương Thanh nhú mày, "Tại sao?"

Ngao Thịnh chăm chăm nhìn Tương Thanh, y không có vẻ gì là muốn cự tuyệt ý định đó, chẳng qua là bâng quơ hỏi vậy thôi chứ không có ý chờ câu trả lời. Ngao Thịnh sau khi được Tần Vọng Thiên điểm hóa thì chợt phát hiện ra được đâu là giới hạn trong lòng Tương Thanh. . .Đại ca không có lừa hấn. Tương Thanh lúc nào cũng sẵn lòng chiều theo hấn, còn nhiều hơn những gì hấn mong nữa.

"Thanh ơi!" Ngao Thịnh vươn tay ôm Tương Thanh vào lòng.

"Làm gì vậy?" Tương Thanh đẩy hấn ra, thấy Thịnh ta mặt đầy ý cười thì liền hiếu kì hỏi, "Có chuyện gì mà trông người hấn hờ ra mặt thế kia?"

Ngao Thịnh ý cười càng đậm, chôn đầu vào hõm vai y mà tỉ tê, "Thanh, ta thật sự rất thích người."

Tương Thanh nghe những lời này của Ngao Thịnh không phải mới ngày một ngày hai. . .nhưng hôm nay lại có chút khác biệt. Lời đã không mang đầy ý thăm dò mà là khẳng định. Với lại, trước kia những khi Ngao Thịnh nói thế đều chưa khi nào muốn y phải đáp lời nhưng hôm nay lại dăm dăm nhìn y mà hỏi, "Người có thích ta không?"

Tương Thanh mím môi, sau một lúc lâu mới nói, "Người đã bảo là sẽ không ép ta mà. . . . ."

Ngao Thịnh nghe xong, vui mừng quá đỗi, càng ôm rịt y vào lòng, "Thì ra là không thể nói, đừng lo! Ta sẽ chờ!"

Tương Thanh tâm lại khẽ đau xót, cảm thấy mình lại nợ Ngao Thịnh càng nhiều hơn, hấn vì y mà trả giá nhiều như thế trong khi bản thân lại chẳng một lần hồi báo. . .đến nửa ngày mới mấp máy môi nói, "Ta. . ."

Ngao Thịnh giương mắt nhìn, "Người làm sao?"

"Ta không phải không thích." Tương Thanh ngấp ngừng, "Hiện tại vẫn không phải lúc."

Ngao Thịnh thầm mắng mình là đồ đần, lời này sớm đã nên hỏi sao lại phải chờ đến hôm nay? Vốn cứ ngỡ yêu là không nên thúc ép, phải kiên nhẫn mà chờ nhưng bây giờ mới ngộ ra là phần mạnh tay hơn một chút thì mới có thể giục Thanh của hắn nhanh nhanh thấu suốt lòng mình.

"Thanh, ta đúng là trư mà!" Ngao Thịnh ôm Tương Thanh, cao hứng đến hồ ngôn loạn ngữ.

Tương Thanh dở khóc dở cười, vươn tay vỗ vỗ mặt hắn, "Tĩnh lại nào, ta không thích trư đâu."

Ngao Thịnh dè dặt kê mặt đến gần, nhẹ nhàng đặt môi hôn lên khoe miệng Tương Thanh. Ai kia ngần ra một lúc nhưng không phản đối gì, như đã ngầm đồng ý rồi. . .

Ngao Thịnh tâm còn ngọt hơn cả mật . . . . . Hôm nay mới thế nào là cảm giác tinh thuần của ái tình . . . Ngao Thịnh hẳn quả thật vô cùng yêu Tương Thanh, đến mức không muốn y bị chút ủy khuất hay uất nhục nào. Dù trước đây hắn từng thương tổn y thì thế nào. Tình của hắn vẫn vẹn nguyên không suy xuyễn. Yêu sao lại phải sợ hãi rụt rè, giống nhưng chẳng thể chấp nhận nỗi chính mình? Ngao Thịnh hoàn toàn có thể quang minh chính đại mà yêu, mà vùi được đáp lại. Trong vòng tròn tù túng bó buộc kia không chỉ đã vây hãm mình hắn mà có cả Tương Thanh nữa. Ngao Thịnh thở dài, tự thấy mình thật là tên ngu ngốc đần độn. Tự nói với lòng là không khi nào để Tương Thanh chịu khổ nhưng hết lần này đến lần khác y lại phải vì hắn mà trả giá hết thảy. Nghĩ mà thấy lòng xót xa không chịu nổi. Với tính cách đó thì Tương Thanh hẳn ngày ngày tự trách mình, trách mình do dự, trách mình cam chịu rồi thành ra đến lúc yêu cũng phải ần nhẫn nhận ủy khuất về riêng mình. . . Ngao Thịnh ơi Ngao Thịnh, mi thật

ngu ngốc mà, chẳng biết phải thể hiện thế nào lại còn hiểu sai mọi chuyện khiến sự tình rối tinh rối mù lên.

"Thanh." Ngao Thịnh xiết chặt lấy Tương Thanh, kể lại kể sách mà Liêu Mân nói với Tề Tán cho y nghe, cùng thứ đồ mà gã giao, thêm cả chuyện hẳn đi gặp Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng rồi biết rõ về cách sử dụng món đồ kia qua lời Văn Đạt.

Tương Thanh nghe xong, cũng không tỏ ra khuất nhục gì giống như Ngao Thịnh đã tưởng tượng mà chỉ bình tĩnh vươn tay véo véo cằm hẳn, "Nói như vậy. . . chúng ta có thể tương kế tựu kế kéo Liêu Mân vào bẫy để tóm được kẻ chủ mưu tất cả mọi chuyện."

"Thanh, ta không muốn người phải mạo hiểm." Ngao Thịnh lo lắng nói, "Ta không muốn người lại hy sinh bản thân như đã từng đối phó Hạ Lễ Minh."

Tương Thanh hơi ngần người một lúc, đoạn lại cười bảo, "Ngốc, chuyện này đâu giống chuyện kia?"

Ngao Thịnh giương mắt xem Tương Thanh, nheo mắt hỏi, "Có gì khác nhau chứ?"

Tương Thanh vươn bàn tay thon dài ra mà miên theo đôi mày ngài của Ngao Thịnh, thấp giọng đáp, "Khi đó, chúng ta đều còn rất trẻ, còn hiện tại thì đã trưởng thành hơn rồi."

98 | thâm tình khó dứt

MÀN ĐÊM MỖI LÚC MỘT SÂU, Tương Thanh và Ngao Thịnh miên man bàn bạc đối sách, đến khi ổn thỏa rồi mới an tâm đi ngủ.

Ngao Thịnh vốn cảm thấy không khí đêm này rất thuận tiện để mà được dịp cùng Tương Thanh ôn tồn một phen. Theo lý thuyết, Tương Thanh

cũng sẽ không cự tuyệt nhưng nghĩ tới nghĩ lui Thịnh ta vẫn cứ thôi không thực hiện. . .Tương Thanh nhìn có hơi mỏi mệt.

Ngao Thịnh dịu dàng nắm tay Tương Thanh, an nhiên đi vào giấc ngủ.

-

Sáng sớm hôm sau, trước khi tảo triều, Ngao Thịnh liền cho gọi Tề Tán đến, nói cho y biết kế hoạch của mình. Tề Tán nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, làm như thế thật sao?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Phải, cứ như vậy mà làm."

"Vâng." Tề Tán cúi đầu rời đi.

Tương Thanh theo trong phòng đi ra, Ngao Ô tung tăng theo sau, cọt tới cọt lui chân y, trông điệu bộ như là thân lắm vậy. Tương Thanh vỗ vỗ đầu nó, nhìn Ngao Thịnh, "Tất cả đã an bài ổn thỏa rồi chứ?"

"Phải." Ngao Thịnh gật đầu, "Thanh, ta sẽ âm thầm mai phục, nếu có gì sơ xuất. . . . ."

"Yên tâm đi." Tương Thanh vỗ vai hắn, cười bảo, "Ta cũng không phải tiểu hài tử."

Ngao Thịnh khe khẽ gật gù.

Mọi chuyện đâu vào đó rồi, cả hai mới cùng nhau vào triều.

Trên kim loan điện, Ngao Thịnh phóng mắt nhìn xuống, quả nhiên hôm nay Liêu Mân không vào triều. Hắn nhếch môi cười nhạt. . .xem ra là cố tình muốn giải trừ hiểm nghi đây mà.

Vẫn theo lệ thường, Ngao Thịnh hỏi han việc đã chuẩn bị cho cuộc Nam chinh tới đâu rồi, Đặng Tử Minh đáp hết thảy đều thuận lợi. Ngao Thịnh lại

quay sang hỏi người vừa mới nhậm chức bộ binh là Tề Tán, "Vũ khí đã đủ chương? Lương thảo sung túc chứ?"

"Khởi bẩm Hoàng Thượng." Tề Tán hồi đáp, "Vật tư đã chuẩn bị hơn một nửa, một vài bộ phận đang dốc hết sức đẩy nhanh tốc độ, đến khi khai chiến hẳn sẽ hoàn tất."

"Tốt lắm." Ngao Thịnh gật gật đầu, nói, "Cung nỏ binh khí rất trọng yếu, nhất định phải tốn hao nhiều tâm sức."

"Thần biết." Tề Tán gật đầu.

Ngao Thịnh lại đợi một lúc, thấy không ai thưa trình gì, bèn hỏi Văn Đạt, "Hôm nay Nguyệt vương không vào triều sao?"

"Hồi bẩm Hoàng thượng." Văn Đạt đáp, "Vừa nãy hạ nhân của Nguyệt vương đến thông cáo, bảo là vương gia đã ngã bệnh."

"Bệnh?" Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Sao Nguyệt vương lại cứ hay sinh bệnh thế? Là vì thân thể không khỏe hay bệnh nan y gì?"

"Hoàng Thượng." Quý tư vội trình, "Nguyệt vương quả thật vẫn hay cáo bệnh, thân thể suy nhược, dù đã thỉnh rất nhiều thái y đến xem mạch nhưng vẫn không chuyển biến gì cả."

"Ai." Ngao Thịnh lắc đầu, thở dài mà rằng, "Sao ta lại quên mất nhỉ? Nếu thái y đều bó tay thì hiện tại trong cung có thiên hạ đệ nhất thần y Mộc Lăng đấy, sao không mời thần y đến xem bệnh giúp vương gia đi."

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy lời kia rất đúng.

"Thôi thì vậy đi." Ngao Thịnh nói với Văn Đạt, "Người đi mời Mộc thần y đến, bảo là trẫm nhờ thần y đến xem bệnh cho Nguyệt vương, đồng thời cũng thay ta thăm hỏi đường huynh. . .Aiii, trong khắp Thịnh Thanh, ta chỉ

còn mỗi vương gia là thân thích, nếu có gì bất trắc thì sau này trăm còn mặt mũi đâu mà đi gặp hoàng nương chứ."

Chúng thần đều tâu người nói chí phải. Ngao Thịnh thấy quần thần đều không còn gì muốn bẩm báo nữa, bèn nói, "Một khi đã như vậy. . . .chúng khanh gia bãi triều. Mọi người cứ về lo việc của mình, trăm phải đi xem Nguyệt vương thế nào."

Chúng thần tản đi, Văn Đạt vội chuẩn bị mã giá, Ngao Thịnh quay về phòng thay triều phục ra.

Tương Thanh đứng chờ bên mã giá, lúc này lại nhìn thấy Tề Tán đứng bần thần trước cửa, Tương Thanh đến gần mà hỏi, "Tề đại nhân, có việc gì à?"

Tề Tán thở dài, tuy hôm nay chỉ là diễn kịch thôi nhưng từ trước đến nay Tương Thanh vẫn luôn gọi y là Tề huynh nay lại sửa thành Tề đại nhân. . .Tương Thanh nhìn thật thà nhưng tuyệt không ngốc, xem ra là đã nhìn ra được khối tâm tư kia của y rồi.

"Phu tử. . . . . Tại hạ có việc muốn phu tử hỗ trợ." Tề Tán nói.

"Việc gì?" Tương Thanh thản nhiên hỏi.

"À. . . . . chuyện chế tạo binh khí và sửa chữa cung nỏ vốn rất thuận lợi nhưng gần đây lại gặp một vài việc quấy nhiễu." Tề Tán khẽ thở dài, "Không biết Thanh phu tử có thể ra mặt giúp ta không."

Tương Thanh như ngạc nhiên mà hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì? Ngài là Binh bộ thượng thư, mọi chuyện lớn nhỏ đều có thể định đoạt, ai lại dám khó xử ngài?"

"Không dối gì phu tử." Tề Tán đáp, "Ta thân là phán thần, tuổi đời còn trẻ lại được đảm nhiệm chức vị quan trọng nên không được nhiều người nể

nang. Lần này, Hoàng thượng giao cho ta nhiệm vụ chuẩn bị vật tư vô cùng trọng yếu, nếu như có gì sơ suất thì ta có bị chém rơi đầu cũng không hết tội."

"Ngài không phải đã bảo là mọi chuyện đều tiến triển thuận lợi sao?"
Tương Thanh nghi hoặc.

"A. . . . . Kỳ thật, có không ít trở ngại."

"Ngài cứ nói thẳng" Tương Thanh khó hiểu, "Ngài nhận hoàng mệnh đúc binh khí, kẻ nào lại to gan khó dễ ngài?"

"A." Tề Tán lắc đầu, "Tỷ như vật liệu gỗ. . . lẽ ra là trong một ngày đã vận chuyển đến nơi nhưng lại kéo dài đến hai ngày, nhân công thì vô trách nhiệm, suốt ngày trì trệ không làm. . . Nếu hỏi tới thì lại trả lời qua loa, nói là sẽ sửa chữa nhưng hôm sau lại tiếp tục bê tha như cũ. Nói trắng ra, là họ cố tình khó dễ."

Tương Thanh nghe xong nhíu mày, "Ngài muốn nói, các quan viên cố tình ngáng chân ngài?"

Tề Tán thở dài, gật đầu.

"Buồn cười!" Tương Thanh giận dữ nói, "Sao ngài lại không bẩm lên Hoàng thượng để trừng trị đám quan viên thối nát kia?"

"Phu tử, không cách nào bắt tội được họ." Tề Tán âu rầu đáp, "Họ đều là những nguyên lão công đức dày dặn, nói cái gì thì chính là cái đó. . . Ta nếu còn muốn giữ chức vị này thì chỉ có thể im lặng chịu đựng, nhưng lần này vừa không thể trơ mắt nhìn lại chẳng thể đắc tội họ. Vì vậy. . . mong phu tử thay ta ra mặt. . . nhưng. . ."

"Ta hiểu." Tương Thanh thở dài, "Ngài sợ sẽ kinh động đến Hoàng thượng phải không?"

"Đúng vậy." Tề Tán cúi đầu.

"Việc này không khó." Tương Thanh ngẫm nghĩ một lúc lại nói, "Ngài cứ chờ ta ở cung môn đi, chốc nữa ta sẽ cùng đi với ngài!"

"Tốt quá!" Tề Tán cúi người hành lễ, "Đa tạ Thanh phu tử."

Tương Thanh mỉm cười, xoay người rời đi.

Tề Tán nhìn theo bóng dáng Tương Thanh mà khẽ thở dài, cau mày lắc đầu. . . Kỳ thật y cũng không muốn sự tình diễn biến thành như thế, chỉ cần có thể đứng nhìn từ xa là được rồi. Nhưng hiện giờ xem ra. . . không cách nào trở lại như xưa được.

Tề Tán xoay người, ngược đầu nhìn trời rồi lại sâu nảo cúi đầu, dáng lưng đầy cô đơn mà đi đến cung môn.

Tương Thanh trở lại bên mã giá, liền nhìn thấy Ngao Thịnh đi ra.

"Thanh, chuẩn bị tốt mọi thứ rồi chứ?" Ngao Thịnh lo lắng hỏi.

"Ách. . . . . Mộc Lăng đâu?" Tương Thanh nhìn quanh.

"Hắn nói sẽ đứng chờ ở cửa Nguyệt vương phủ, đến đó trước để ăn mì hoành thánh." Ngao Thịnh bó tay thở dài.

"Thịnh Nhi, một mình ngươi đi đi." Tương Thanh nói, "Ta không muốn đi."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Tại sao?"

Tương Thanh cười nhẹ, "Ta muốn nghỉ ngơi một chút."

Ngao Thịnh chần chờ nhưng vẫn gật đầu, "Vậy cũng tốt, gần đây ngươi mệt mỏi lắm rồi, đợi ta quay lại rồi cùng dùng bữa nhé."

"Được." Tương Thanh gật đầu, nhìn theo Ngao Thịnh tiến vào mã giá, rời đi.

Đợi đến khi Ngao Thịnh đi rồi, Tương Thanh mới xoay người đi đến cung môn, Tề Tán đã đứng đợi sẵn từ lâu. Tương Thanh đến gần, nói, "Tề đại nhân, đi thôi."

Đúng lúc này. . . kẻ vốn nên ngồi trong mã giá là Ngao Thịnh lại cùng Tần Vọng Thiên âm thầm đi theo sau Tương Thanh. Người hiện giờ ngồi trong mã giá là một ảnh vệ. Vì ngữ giọng của người này có phần tương tự Ngao Thịnh nên hẳn mới an bài cho y cải trang thành mình. Cửa nẻo nhà Liêu Môn tan hoang như thế, Ngao Thịnh biết thế nào gã cũng sẽ cản dạn hạ nhân bảo là chủ nhân vắng nhà không cho người vào. Có Mộc Lăng và Văn Đạt ở đó, chốc lát là giải quyết xong mọi rắc rối.

Tương Thanh cùng Tề Tán sánh vai mà đi. Tề Tán lại không chút tự nhiên. Hai người khi gặp mặt vốn có thể hàn huyên vài câu, dù rằng cả hai đều không ưa nói chuyện. . .nhưng hiện tại, Tương Thanh lại dè dặt câu nệ.

"Phu tử." Tề Tán lên tiếng phá vỡ thế cục.

Tương Thanh xoay mặt nhìn, "Tề đại nhân có việc gì à?"

Tề Tán cười khở lắc đầu, "Dẫu biết nói ra là sẽ mất đầu như chơi nhưng việc ta mến mộ phu tử là thật, ta cũng không có gì xấu hổ hay lo lắng mà giấu giếm."

Tương Thanh nghe xong liền kinh ngạc ngẩn người, Ngao Thịnh cùng Tần Vọng Thiên âm thầm đi theo cũng đã nghe thấy mồn một, Ngao Thịnh sắc mặt sa sầm đi, Tần Vọng Thiên vội giữ chặt hẳn, nói, "Đừng xúc động!"

Ngao Thịnh thở dài, "Ta đâu có xúc động, nếu có thì đã sớm xông ra rồi!"

Tương Thanh cũng vì lời này của Tề Tán mà không biết phải làm sao, "Tề đại nhân, ngài nói đùa chẳng vui gì hết."

"Ta không nói đùa." Tề Tán tha thiết bộc bạch, "Ta vốn không thích phu tử, hay nói đúng hơn là ta không có cảm giác với nam nhân. . .nhưng lần đó, phu tử liều mình cứu ta và gia phụ, đã khiến ta động tâm."

"Người ta cứu vốn không phải là ngài và phụ thân ngài." Tương Thanh thẳng thắn đáp.

"Ta biết." Tề Tán âm đạm cười, "Nếu kẻ huynh muốn cứu là phu tử ta thì ta đã không rung động như thế. . .Chân tình mà phu tử giành cho Hoàng thượng khiến người khác cảm động. Cũng vì vậy mà ta đã bị cuốn theo."

Tương Thanh khẽ nhíu mày.

"Song, phu tử không cần phiền lòng." Tề Tán rũ mắt nhìn Tương Thanh, "Ta không có ý định gì khác, thích là một chuyện nhưng có chiếm được hay không lại là chuyện khác. . .Nếu ta không cách nào được đáp lại thì tự nhiên cũng buông tay mà thôi."

Tương Thanh xoay mặt, nghiêng đầu nhìn Tề Tán - Người này quả thật rất khôn khéo đến là hợp lòng người.

"Ta và phu tử khác nhau." Tề Tán lắc lắc đầu, "Ta sẽ không yêu một người đến mức nguyện chết vì người đó. Ngay cả phụ thân mà ta cũng xem ông như là đá lót đường trên quan lộ." Tề Tán chua xót cười khổ, "Nếu như đối phu tử chấp mê bất ngộ thì chỉ tổ khiến quan lộ của ta trắc trở, Hoàng thượng tuyệt không dung thứ, lúc đó khó mà tránh được họa sát thân, nên ta không dại gì đâm đầu vào. Cảm tình với ta mà nói là thứ có thể phai nhòa theo thời gian. Ta nếu trường mệnh trăm tuổi, quan lộ thênh thang, phú quý vinh hoa hưởng đầy. . .rất nhanh sẽ quên mất người có tên là Tương Thanh mà thôi."

"Tiểu tử này. . . . ." Tần Vọng Thiên lắc đầu, nhìn Ngao Thịnh, "Nghe thì có hơi phũ phàng một chút nhưng lại rất đúng. . . . Đích thật là người rất sáng suốt."

Ngao Thịnh nheo mắt nhìn theo, thoáng chốc cảm giác lo sợ không tên kia cũng tiêu biến đi, nguyên lai nếu không có quyền lực cùng địa vị thì chuyện yêu ai đó là điều không thể. Nếu hãn và Tề Tán đổi vị trí cho nhau. . . liệu hãn cũng sẽ trả lời giống y chứ?

Nghĩ vậy, Ngao Thịnh lại trầm mặc, Tần Vọng Thiên cũng tốt mà Tư Đồ cũng vậy, đều là những kẻ bề nghệ thiên hạ. . . Hay nói đúng hơn, trên đời này, chỉ có những kẻ đứng cao hơn người khác thì mới có tư cách nói chuyện tình ái. Nếu vậy thì việc năm xưa hãn sát huynh thí cha mưu triều soán vị là đúng đắn sao.

Tương Thanh âm thầm thở dài, "Tề đại nhân, ngài đã suy nghĩ quá cực đoan rồi."

Tề Tán nhíu mày, "Phu tử nói thế là sao?"

Tương Thanh thâm trầm đáp, "Thích hay không thích cùng với chuyện thăng quan phát tài, mệnh dài trăm tuổi thì có liên quan gì nhau. Nguyên nhân khiến ngài phải buông tay chẳng qua là vì ta không hề thích ngài."

Tề Tán ngây người, Ngao Thịnh sửng sốt.

Tương Thanh bình thản nói tiếp, "Dù ngài và Thịnh Nhi có hoán đổi vị trí cho nhau thì ta cũng không thay lòng đổi dạ, ngài buông tay là tốt hơn hết thảy."

Tề Tán nheo mắt nhìn Tương Thanh, "Nếu như đã nắm quyền sinh sát trong tay thì sao ta lại phải từ bỏ?"

Tương Thanh nhợt nhạt cười, "Chết nhẹ tựa lông hồng nhưng tâm thương tổn lại nặng hơn cả thái sơn, tội tình gì lại vì một người không yêu mình mà hao tâm tổn lực? Nếu như có được quyền lực khuynh thiên hạ thì sao không đi tìm người thật lòng với mình. Như vậy mới không uổng một kiếp này."

Tề Tán tinh tế cân nhắc.

Tương Thanh vỗ vỗ bả vai y, cười nói, "Tề huynh, hãy cho bản thân một cơ hội, tìm người thật sự thuộc về mình đi? Huynh thích người thế nào?"

Tề Tán dờ khóc dờ cười, "Cuối cùng phu tử cũng chịu gọi ta là Tề huynh rồi ư?"

Tương Thanh gật đầu, chấp tay sau lưng mà đi thẳng về phía trước, "Huynh vốn không phải là kẻ xấu, nếu được thì ta không muốn đối đầu với huynh. Suy cho cùng, làm bằng hữu vẫn tốt hơn là kẻ thù không phải sao?"

Tề Tán vô lực gật đầu, trong lòng cảm khái, Tương Thanh ơi là Tương Thanh, huynh là đang muốn khai thông cho ta . . . . Nghĩ lại thì, những gì Tương Thanh nói hoàn toàn không sai, nếu đã không có duyên thì cần gì níu kéo còn khi đã có lòng rồi thì phải đường đường chính chính mà yêu hết tâm. . .Đúng vậy! Tề Tán gật đầu - Phải là người tình ta nguyện thì mới chân chính gọi là yêu!

Đi thêm vài bước, Tề Tán thở dài cúi đầu với Tương Thanh, "Phu tử quả nhiên cao kiến."

Tương Thanh cũng đáp lễ, "Không dám không dám."

Ngao Thịnh ngậy ngốc đi theo phía sau, nếu không phải vì Tần Vọng Thiên kéo lại thì hẳn đã quên mất là mình đang bí mật dõi theo người kia.

"Tương Thanh thực sự rất giỏi." Tần Vọng Thiên cười hỏi Ngao Thịnh, "Sao rồi? Vui sướng lắm phải không?"

Ngao Thịnh tuy không đáp nhưng mặt mày đã hiển lộ vẻ si mê rồi. Từng câu từng chữ của Tương Thanh chạm đến tận đáy lòng hắn. Chỉ cần câu "Dù ngài và Thịnh Nhi có hoán đổi vị trí cho nhau thì ta cũng không thay lòng đổi dạ" thôi là đã khiến hắn thần hồn điên đảo rồi, dù có bảo hắn vì Tương Thanh mà lên núi đao xuống biển lửa thì hắn cũng mỉm cười chấp nhận.

---

99 | mưu thành kế nên

TƯƠNG THANH CÙNG TỀ TÁN một đường đi đến binh bộ phủ, liền nhìn thấy vũ khí được đúc dở nằm ngổn ngang. Tương Thanh chợt ngộ ra chuyện Tề Tán vừa bảo là y bị người ngáng chân không phải nhằm phục vụ cho kế hoạch lần này mà là sự thật. Tương Thanh âm thầm nhíu mày, Tề Tán có thể nhẫn nhịn không bấm báo lên trên như thế đúng là chẳng dễ dàng gì. Tâm không khỏi bội phục Tề Tán song vẫn cảm thấy có chút bất mãn. Một đám cựu thần sao lại xa lánh một tân quan như thế. . .Cẩn thận suy ngẫm thì hầu hết những cựu thần đó cùng tên thượng thư bị phế truất kia đều là bằng hữu lâu năm. Nay lão ta bị chém vì tội thông đồng tạo phản, Tề Tán lên thay nên không khỏi sinh ra chống đối.

Tương Thanh lại không khỏi nghĩ tới Hạ Lỗ Minh. Năm đó, gã cũng thân mang tội phản tặc, sau khi cả nhà gã bị tru di, Tương Thanh cũng đã không ngừng tự trách chính mình. . .Cho nên mới nói, con người đôi khi thật mâu thuẫn.

Đám cựu thần khi vừa nhìn thấy Tương Thanh xuất hiện thì liền cư xử đúng mực. . .Họ không sợ Tề Tán đi cáo bãm với Ngao Thịnh nhưng lại ngại chuyện y mang Tương Thanh đến. Chiêu này của y thật quá lợi hại

mà. Việc chống đối này nếu Tề Tán nói với Ngao Thịch thì nhiều lắm là họ cũng chỉ bị răn đe đôi chút mà thôi, nhưng một khi chuyện do chính miệng Tương Thanh thuật lại cùng Ngao Thịch thì chắc chắn sẽ thành chuyện lớn. Rất có thể Ngao Thịch sẽ nổi cơn lôi đình mà trị tội thẳng tay. . .vì vậy mà bỗng chốc ai ai cũng trở nên nhún nhường hơn.

Thấy trời cũng sắp quá trưa, Tề Tán liền kéo Tương Thanh đi, "Phu tử, đi dùng cơm thôi."

Tương Thanh có chút khó xử, y và Ngao Thịch không thể cùng về ăn cơm với nhau rồi.

"Nếu không ăn thì cùng uống trà vậy." Tề Tán nói, "Huynh giúp ta chuyện lớn như vậy, mới sáng sớm đã phải bôn ba vất vả rồi, nếu ngay cả một tách trà cũng không uống thì ta áy ngại lắm."

Tương Thanh gật gật đầu, "Thế cũng được."

Tề Tán liền đưa Tương Thanh vào một trà quán, tiểu nhị tức tốc bưng ấm trà Long Tĩnh[1] tốt nhất đến, rót ra chén mời Tương Thanh và Tề Tán. Tương Thanh nâng chung lên nhấp một ngụm, chỉ thấy vị trà vừa thanh vừa ngọt, cười mà rằng, "Đúng là trà ngon."

"Khách quan thật biết thưởng thức." Tiểu nhị sang sảng cười nói, "Đây là trà Long Tĩnh nổi danh Tây Hồ đấy, ngay cả nước dùng pha trà cũng được người phi ngựa ngày đêm mang từ thượng nguồn Tây Hồ đến."

"Thật à, kỳ công vậy ư?" Tương Thanh cười khẽ.

"Nếu công tử thích thì có thể mua về dùng." Tiểu nhị rôm rả mời chào, "Giá không đắt đâu, với lại còn là trà thượng phẩm của năm nay."

"Cũng được." Tương Thanh gật gù.

Tề Tán cầm chung trà ngồi ở một bên mà nhìn Tương Thanh uống trà, trong khi bản thân lại chẳng hề chạm môi đến.

Tương Thanh vẫn có chút không yên lòng, uống được một chung trà lại buông xuống mà hỏi Tề Tán, "Uống trà xong rồi huynh có phải ở lại đây nữa không, huynh cũng có chính sự cần giải quyết mà nhỉ?"

"À, đúng vậy." Tề Tán tựa hồ có chút khẩn trương, đứng lên cùng Tương Thanh bước ra khỏi trà quán. Mới đi được vài bước, Tương Thanh chợt dừng chân, chao đảo lắc đầu, thấy người không thoải mái lắm.

"Phu tử, huynh sao thế?" Tề Tán vội đỡ lấy Tương Thanh.

"Uhm. . . . . Không có gì." Tương Thanh khẽ nhíu mày, vừa ngẩng đầu lên lại trông thấy tiểu nhị kia đang nhanh chóng đóng cửa tiệm.

"Huynh. . . . ." Tương Thanh nghi hoặc xoay người lại nhìn người bên cạnh mình, Tề Tán nhanh nhạy duỗi tay đỡ lấy người đã mặt mũi tối sầm ngất đi là Tương Thanh, đoạn lại cẩn thận bế bổng y lên.

Tên tiểu nhị kia hất đầu nói, "Phía sau có một cỗ xe ngựa."

Tề Tán gật gật đầu, đi theo lối phía sau trà quán mà bước vào trong xe ngựa. Tên tiểu nhị kia ngồi trước đánh xe. Tề Tán vội nói, "Hồi phủ."

Tiểu nhị nhanh chuyển đầu xe.

"Mau lên." Ngao Thịnh lo lắng đến mức đầu đổ mồ hôi lạnh, hỏi Tần Vọng Thiên bên cạnh, "Trước đó, Mộc Lăng đã đến nơi chưa? Được tính không ảnh hưởng gì đến Thanh chứ?"

Tần Vọng Thiên thở dài đáp, "Đệ đừng lo, lúc này Tương Thanh không hề uống tách trà đó."

"Không uống?" Ngao Thịnh vừa nhanh chân đuổi theo vừa lẩm bẩm, "Ta thấy rõ ràng là y đã uống mà. . . ."

"Ai." Tần Vọng Thiên lắc đầu, "Ta biết là đệ lo lắng nhưng Tương Thanh không phải là người bình thường, kinh nghiệm giang hồ còn hơn cả huynh đệ ta, cứ yên tâm đi!"

Ngao Thịnh nghe Tần Vọng Thiên nói như thế cũng yên tâm phần nào, tâm tình bình tĩnh hơn mà một đường nhanh đuổi theo.

Xe ngựa chạy rất nhanh nhưng điều kỳ lạ chính là không đi về phía phủ Tề Tán mà là thẳng hướng đến vùng ngoại ô.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Quả nhiên là kỳ quặc."

"Đúng vậy." Xem ra Tề Tán chẳng qua chỉ là một quân cờ, Liêu Mân muốn lợi dụng hắn để đánh thuốc mê Tương Thanh rồi mang ra khỏi thành.

"Phải rồi!" Ngao Thịnh khẩn trương, "Đến quan đạo ngoài ngoại ô."

"Nhìn bên kia." Tần Vọng Thiên chỉ tay về phía cách đó không xa, dưới tán cây ven đường đỗ một cỗ xe lớn có bốn ngựa kéo.

"Thế này là sao?" Tề Tán vén rèm cửa lên, thấy ngay tình huống bất ngờ bên ngoài, "Người là ai? Có ý đồ gì?"

"Ha hả a." Trong xe ngựa bỗng truyền ra tiếng cười khàn già nua đầy ghê rợn.

Ngao Thịnh và Tần Vọng Thiên liếc nhìn nhau. Họ nhận ra giọng cười này. Hắn chính là hắc y nhân trốn trên chiến thuyền Tề Soán Thiên, lén lút ám toán Tương Thanh.

"Người là. . . . ." Tề Tán nhíu mày.

Màn xe được vén lên, một hắc y nhân bước xuống. Bộ dáng vẫn như cũ, mặt che khăn mỏng, dáng người gầy cao trông như vượn tinh, cả người chỉ lộ ra đôi con ngươi nhỏ dài nhìn chăm chăm vào Tề Tán.

"Để Tương Thanh lại, còn người thì rút đi, nể tình cha người, ta sẽ chữa cho người một con đường sống." Lão nhân hắc y phẩy tay ra chiêu Tề Tán nên ngoan ngoãn biến khỏi đây.

Tề Tán dùng người chặn lấy Tương Thanh, "Người muốn đem y đi đâu?"

"Chuyện này người không cần quan tâm." Lão lạnh lùng nói, "Ta lặp lại lần nữa, mau rút đi!"

"Năm mơ đi!" Tề Tán quát lại, "Ta sẽ không giao Thanh phu tử cho người!"

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt . . . . ." Lão khàn giọng cười gằn, lạnh lùng buông lời, "Vậy đừng trách ta!" dứt lời liền vung tay xuất chưởng đánh về phía Tề Tán. Tề Tán tuy võ công không cao nhưng chẳng phải là kẻ tay trái gà không chặt. Y thuận lợi tránh được một chưởng của lão nhưng lại cảm thấy có một luồng kinh phong bạt qua mặt đau rát. Thầm biết tình hình không ổn, võ công của lão già này cao hơn y rất nhiều.

"Tề Tán tiếp không quá ba chiêu của lão ta." Tần Vọng Thiên gấp rút nói, "Hành động thôi!"

Ngao Thịnh gật gật đầu, bắn hỏa pháo lên không, khói hoa bung xòe phía tít trên cao.

Lão hắc y vừa nhìn thấy hỏa pháo liên lạc bắn lên thì trong mắt liền ánh lên vẻ ngoan lệ rợn người, "Tiểu tử, người muốn chết!" đoạn nhảy lên tung một cước về phía Tề Tán. Tề Tán khó khăn lắm mới tránh được nhưng cường thế tấn công của lão quá lớn, đã sớm trở tay xuất thêm một chưởng.

Chưởng này Tề Tán vô phương tránh được, nhưng trong tình thế cấp bách, một bóng áo trắng lao từ trong xe ra, bạt đi chưởng kia của lão, giải vây cho Tề Tán.

Người vừa cứu Tề Tán một mạng không phải ai khác chính là Tương Thanh. Lão hắc y nheo mắt nhìn Tương Thanh, "Hóa ra người không trúng mê dược, quả nhiên rất khôn khéo! Hừ, thứ tai họa như ngươi, hôm nay nếu không bắt sống được thì đành phải tiễn ngươi về châu trời!" hết lời liền phất tay bắn ra ba phi tiêu u lan cực độc. Tương Thanh phi thân tránh đi, lão hắc y nhắm mượn thời cơ xuất chiêu nhưng kế hoạch chưa thành thì có một tiếng thét vang lên giữa trời, "Tiểu Thanh, tránh ra!"

Tương Thanh vội kéo Tề Tán tránh sang một bên, cấp tốc lui về phía sau. . Đúng lúc đó, bỗng có một luồng khói thuốc dày đặc từ phía trong rừng bốc lên, thổi về hướng lão già kia.

Lão ta vội vàng lấy ống tay áo che lấy mặt, vận khinh công lui ra xa.

Mộc Lăng không biết từ đâu tới lại đáp xuống bên cạnh gốc cây già, bao vải to dùng hãn cầm trong tay hiển nhiên chính là nguồn phát ra luồng khói thuốc nọ.

"Lão quý!" Mộc Lăng khoái trá cười to, "Ta không tin không bắt được ngươi. Hôm nay gia gia ta đây sẽ vạch khăn xem cho rõ mặt ngươi gầy méo thế nào!" Lão hắc y chấn động cả người. Chỉ trong nháy mắt, y phục dính đầy bụi thuốc của lão như kết tinh lại thành băng tuyết, rồi từng mảng từng mảnh rơi xuống. . . Thân thể xấu xí kia sau khi y phục mất hết liền hiển lộ ra không khí, da dẻ nhăn nheo gấp nếp có màu xám tro, khiến người khác không khỏi nhú mày.

Mộc Lăng tặc lưỡi hai cái, lấy tay che mắt, ai oán than, "Khó coi chết được! Đúng là lão yêu tinh!"

Rất nhanh, tấm khăn che mặt của lão cũng rơi xuống, lão vội lấy tay che mặt, kiên quyết không để cho nhóm người Tương Thanh có cơ hội nhìn thấy chân diện của mình.

"Thật ra ông là ai?" Tương Thanh cao giọng hỏi, "Tại sao lại sợ người khác nhìn thấy mặt mình như thế?"

"Chẳng mượn người lo!" Lão ôm rịt lấy mặt, xoay người định chạy.

Ngao Thịnh bay đến bên cạnh Tương Thanh, ra lệnh cho tùy tùng, "Bắt sống hẳn cho ta!"

Lời Ngao Thịnh vừa dứt, vài chục ánh vệ từ bốn phương tám hướng bỗng xuất hiện, trong tay đều cầm theo câu can cùng dây thừng. Lão hắc y một tay ôm mặt nên chỉ còn lại một tay để chống trả. Trong lúc lão lui dài từng bước nhằm tìm đường tẩu thoát thì Tần Vọng Thiên lại đột ngột hiện thân, chặn đầu lão, "Chạy đường nào!" rồi thẳng chân tung một cước, xông vào giao chiến với lão ta.

Tương Thanh muốn chạy qua hỗ trợ nhưng lại bị Ngao Thịnh giữ lại, "Thanh, đừng qua! Lão quái vật đó có ý muốn lấy mạng người! Để ta đi!" đoạn lại định phi thân xông qua kia song Tương Thanh đã níu tay lại, "Không được, nếu người có sơ xuất gì thì Thịnh Thanh phải thế nào?"

Đương lúc hai người níu lấy níu để nhau thì Mộc Lăng liền ngửa mặt nói, "Ai nha, lão quỷ đó giờ chỉ còn một tay mà đánh thẳng được Vọng Vọng thì đám chúng ta đều là lũ vô dụng hết!" rồi nhanh quay sang hét lên với Tần Vọng Thiên, "Vọng Vọng, người không được nhìn xuống bên dưới của lão ta! Nếu không mù mắt luôn đó!"

Tần Vọng Thiên dờ khóc dờ cười, Mộc Lăng không giúp y thì cũng đành nhưng đành này lại đi quấy rối!

Lão hắc y vốn xem như là ngang tài ngang sức với Tần Vọng Thiên nhưng hiện giờ lại một tay che mặt lại còn lóa lờ khoe mình như thế nên căn bản chẳng thể nào ứng đối nổi y, với lại xung quanh còn có hơn hai mươi ảnh vệ, tùy thời phóng câu can lại nhằm kìm hãm cước bộ của lão.

Lão hắc y dưới chân lão đảo, Tần Vọng Thiên tay mắt lanh lẹ, giật kéo tay che mặt của lão ra.

"Răng rắc" một tiếng, cổ tay của lão bị Tần Vọng Thiên bẻ gãy. Tần Vọng Thiên nhíu mày - lão ta vì một tay che mặt không kịp chống đỡ nên mới bị y đánh gãy tay, thật ra lão là ai, sao lại sợ người khác thấy mặt mình đến vậy?

Lúc này, ảnh vệ xông lên, túm lấy lão hắc y, dùng dây thừng buộc chặt, áp giải đến trước mặt hai vị chủ tử.

Ngao Thịnh nhíu mày nhìn lão già cứ cúi đầu trước mặt mình, "Nâng đầu lão lên để ta nhìn cho rõ!"

Ảnh vệ vội túm tóc nâng đầu lão hắc y lên.

Ngao Thịnh và Tương Thanh nheo mắt nhìn, sừng sốt không thôi.

"Má ơi!" Mộc Lăng dí mặt đến gần góp vui, "Lão già này ít nhất cũng phải tám mươi chín mươi tuổi a."

"Biết lão là ai không?" Tần Vọng Thiên đi đến bên cạnh, thấy vẻ mặt kinh nghi của Ngao Thịnh và Tương Thanh, liền biết có vấn đề.

"Người là. . . . . Trần công công?" Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đồng thời lên tiếng hỏi.

"A?" Mộc Lăng sừng sốt, "Công công?" Nói xong, không tự chủ được mà liếc nhìn xuống hạ thân lão. . .đoạn lại lấy tay che mắt, "Á. . . .chết rồi!"

Lỡ nhìn thấy thứ không sạch sẽ rồi!"

Tần Vọng Thiên vội kéo Mộc Lăng sát vào người, "Đã bảo là người đừng có nhìn tầm bậy tầm bạ rồi mà!"

Mộc Lăng mặt đầy đau khổ, "Làm sao bây giờ, lỡ thấy rồi!"

Tần Vọng Thiên thở dài, "Trách ai bây giờ, về nhà lấy nước rửa mắt!"

"Rửa không sạch được!" Mộc Lăng bưng mặt khóc than, Tần Vọng Thiên ra chiều đăm chiêu nói, "Được rồi. . .Lát nữa về cho người nhìn của ta, nhìn xong rồi thế nào cũng quên mất thứ không nên xem trước đó."

Tần Vọng Thiên vừa dứt lời thì đã bị Mộc Lăng tấn cho một quyền, "Đồ không biết xấu hổ!"

Tần Vọng Thiên vẫn cứ trơ trơ nhìn Mộc Lăng cười đầy hạ lưu, đá mắt bảo, "Tối về sẽ cho coi!"

Mộc Lăng mặt mày đỏ bừng, đành bẻ sang chuyện khác, "Tại sao tên này lại ở đây?"

"Không phải người đã chết rồi sao?" Ngao Thịnh nheo mắt hỏi, "Sao lại trở thành người không ra người quỷ chẳng ra quỷ mà xuất hiện ở đây?"

"Ha hả. . . . . Lão nô mệnh lớn, không chết được. Thật không ngờ thái tử gia vẫn còn nhớ lão nô." Trần công công cười lạnh, liếc Tương Thanh đầy xem thường.

"Tiểu Thanh, lão ta là ai vậy?" Mộc Lăng hỏi.

"Ông ấy chính là Trần công công." Tương Thanh đáp, "Từng là thái giám mà tiên hoàng tín nhiệm nhất. . . .Khi triều đình chiến loạn nghe nói là đã chết nhưng không biết vì sao lại có mặt ở đây."

"A . . . .Ế!" Mộc Lăng hỏi lão, "Người một khi đã nguyện trung thành với Viên Lạc, vậy thì sao lại muốn hại hoàng đế đương nhiệm, cũng chính là con của lão ta, hả?"

"Phi!" Trần công công lạnh lùng nói, "Giết cha thí huynh, hẳn không xứng làm con của tiên hoàng!" Nói xong, liền đánh mặt nhìn Tương Thanh, "Đều là do tên yêu nghiệt này xúi giục! Người. . . . ."

Lão còn định mắng tiếp thì Ngao Thịnh đã nhanh ra hiệu ra ảnh vệ và vào miệng lão.

Đúng lúc này, Tề Tán lại đứng ở bên ngoài cỗ xe ngựa lớn, chấn động gọi, "Hoàng Thượng, người nhanh đến đây xem."

Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh rồi nhanh chạy đến. Nhìn vào bên trong cỗ xe, mọi người đều kinh ngạc không thôi khi thấy bốn cỗ quan tài lớn.

Ngao Thịnh vội xông lên xe, mở nắp quan tài phía ngoài cùng. . .bên trong chỉ là một bộ xương trắng hếu, chẳng rõ là Viên Lạc hay là Tề Diệc, nhưng dựa vào bộ long bào bên ngoài thì hẳn là Viên Lạc.

"Còn đây chắc là Tề Diệc." Tương Thanh cũng mở nắp những cỗ quan tài còn lại ra."Kia phỏng chừng là Thần Quý. . . . ."

Với cỗ quan tài cuối cùng, Tương Thanh quay đầu lại nhìn Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi."

Ngao Thịnh bước nhanh đến. . .bên trong là di thể của một nữ nhân, tuổi chừng hơn ba mươi một chút, dáng vẻ tôn quý xinh đẹp tuyệt trần, trong mái tóc đen dày lẫn đôi ba sợi tóc bạc. . .Thi hài này được bảo quản vô cùng tốt. Năm đó, Ngao Thịnh đã cất công tìm ra công tượng (thợ thủ công) giỏi nhất để ướp xác Tề hoàng hậu, hy vọng bà có thể luôn luôn xinh đẹp động lòng người, mãi không phai không tàn đi xuân sắc.

Tương Thanh ban đầu cùng Ngao Thịnh đi tế tổ, nên từng nhìn thấy dung nhan Tề hoàng hậu vẫn xinh đẹp ngay cả khi đã tạ thế. Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên thì chưa bao giờ được gặp qua hoàng hậu nương nương nên cũng tò mò ghé đầu coi thử, cả hai đều tán thưởng không thôi dung mạo tuyệt sắc của bà. Mộc Lăng lắc lắc đầu, nói, "Lão Viên Lạc đó đúng là mù rồi, thế tử xinh đẹp như thế vậy mà lại đi giam trong lãnh cung."

Ngao Thịnh khẽ cười, vươn tay ra bế di thể của mẫu hậu hẳn lên, hài lòng nhìn Tương Thanh. Y cũng an lòng cười đáp lại hẳn. . . Mặc kệ có tra ra được kẻ chủ mưu sau lưng lão thái giám này hay không, chỉ cần tìm được di thể của hoàng hậu về, để bà không chịu khinh nhờn gì thì cũng đã đủ lắm rồi.

Ngao Thịnh bước ra khỏi xe ngựa, nói với Tề Tán, "Đưa người đi trói cổ Liêu Mân, rồi đưa hẳn cùng lão già này về cung cho trẫm! Ngàn vạn lần không được để chúng chết!"

"Thần tuân chỉ!" Tề Tán nhận mệnh, cho người trói chặt Trần công công lại, đầu đội gông xiềng để phòng việc lão sẽ tự sát, đoạn lại mang theo đại quân chạy đến phủ Nguyệt Vương, tóm gọn kẻ đang chuẩn bị chạy trốn là Liêu Mân, áp giải vào hoàng cung.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh bãi giá đến hoàng lăng, đưa trả di thể của Tề hoàng hậu lại chỗ cũ, còn những cỗ di hài khác cũng được người đưa về nơi về vốn thuộc về, ngày đêm có binh mã canh giữ.

Ngao Thịnh cẩn thận giúp mẫu hậu của mình chỉnh lại dung nhan, tóc tai, sau mới an lòng cùng Tương Thanh đóng nắp quan tài lại.

Sau cùng, cả hai mới lên xe ngựa rời khỏi hoàng lăng, quay về cung.

"Thanh." Ngao Thịnh kể người đến sát Tương Thanh, "Còn nhớ năm đó chúng ta đã nhập cung thế nào không?"

Tương Thanh mỉm cười gật gật đầu.

Ngao Thịch cũng giống như năm đó, gồi đầu lên chân Tương Thanh, "Ngày đó ven đường đều vẫy búa thích khách, người vì lo rằng ta sẽ hoảng sợ mà lấy tay bịt tai ta lại."

"Phải." Tương Thanh dịu dàng vuốt lấy lọn tóc mai của Ngao Thịch, "Bây giờ thì người đã lớn như thế này rồi."

Ngao Thịch nhợt nhạt cười, "Cuối cùng cũng trừ loạn được Nguyệt Vương, tìm thấy di thể hoàng nương, khối đá trong lòng ta cũng được dẹp bỏ."

"Đúng vậy." Tương Thanh gật gật đầu, "Người có thể an tâm ngự giá thân chinh xua quân Nam hạ rồi, còn chưa đến ba ngày nữa là đã xuất chinh."

Ngao Thịch cong môi cười, rướn người hôn lên cằm Tương Thanh. Y vội tránh đi nhưng Ngao Thịch đã nhanh kéo đầu y lại, nói thầm vào tai Tương Thanh, "Thanh à, đêm nay vô luận thế nào người cũng phải cho ta làm tiếp trang thứ ba!"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

100.101.102.103.104

100 | tâm như nguyện

XE NGỰA ĐỪNG TRƯỚC CỬA HOÀNG CUNG, mắt thấy trời cũng gần chập choạng tối, Ngao Thịnh liền nhanh chân đi như bay vào trong, Tương Thanh thì lại trì trệ lê chân phía sau, tựa hồ đang cố tình kéo dài thời gian mà chuồn đi. Ngao Thịnh vội túm lấy tay áo y, hung hăng nói, "Hôm nay người có trốn đằng trời cũng chạy không thoát khỏi ta."

Tương Thanh kêu khổ không ngừng. Y đã từng xem qua hết quyển sách trên quý gối đầu năm kia của Ngao Thịnh rồi. Trang thứ ba. . . Nhưng mà y vẫn chưa chuẩn bị tâm lý mà. . . Hơn nữa, đã từ chối nhiều lần rồi, nếu như lần này còn cố tình lảng tránh nữa thì chẳng biết tìm lý do đâu mà chối mà từ.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh do do dự dự, bèn nắm chặt tay y mà rằng, "Thanh, người do dự cũng vô dụng thôi, hôm nay nếu không để ta làm thì ta sẽ chết cho người xem."

"Người lại ăn nói hàm hồ gì đó!" Tương Thanh trừng mắt lườm Ngao Thịnh nhưng đến cuối cùng vẫn cứ bị túm kéo vào tấm cung.

Tương Thanh ngồi vào bàn, Ngao Thịnh đi đến lay lay bả vai y, khiến y khẩn trương trợn mắt nhìn hẳn.

Ngao Thịnh vui vẻ nói, "Thanh à, người đang miên man nghĩ gì vậy? Vẫn chưa ăn uống gì hết mà. Cơm trưa đã không ăn rồi, định cả bữa chiều cũng bỏ sao?"

"Hả? Ừ, đúng rồi." Tương Thanh gật gật đầu, "Ăn cơm thôi, vừa lúc ta thấy đói bụng!" vừa nói vừa tự trấn an bản thân, định bụng là trong bữa cơm chiều này sẽ cố tình ăn lâu một chút, nói không chừng có thể chặn đứng cơn hưng phấn của Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh dí sát mặt đến gần Tương Thanh, thấp giọng mà rằng, "Thanh nè, lát nữa nhớ ăn nhiều một chút, ăn cho no vào còn phải uống thêm rượu nữa."

"Tại sao?" Tương Thanh ngạc nhiên, vội vàng lắc đầu, "Ta không thích . . . ."

Lời vừa ra khỏi miệng thì lại thấy ai kia nheo mắt nhìn mình rồi.

Tương Thanh bối rối cầm chung trà lên uống. Ngao Thịnh kê miệng nói vào tai y, "Nhớ là phải ăn cho no vào vì tối nay ta không để người ngủ đâu!"

"Khụ khụ." Tương Thanh ho sặc cả nước trà ra ngoài, Ngao Thịnh ái muội vươn tay vỗ lưng cho y, nhăn răng ra cười, "Uống thêm rượu nữa thì càng hay. Người uống say rồi biết đâu sẽ ý loạn tình mê rồi chủ động hiến thân cho ta. Ta cũng sẽ uống cho thiệt nhiều vào, mượn cớ làm xăng, biết đâu còn nổi cơn thú tính lên nữa." Lại còn cầm lấy lọn tóc của Tương Thanh đưa lên mũi người, môi nhếch lên nụ cười đầy hạ lưu.

Tương Thanh khó khăn mới nuốt được ngụm trà trôi xuống cổ, trà đắng quá!

Màn đêm buông xuống, dạ thiện cũng được dọn lên với một mâm cỗ vô cùng phong phú thịnh soạn. Ngao Thịnh còn ác ý cho người chuẩn bị canh cầu tiên[1], nhân sâm, lộc nhục (thịt hươu) nấu chung với nhau để Tương Thanh uống. Y khinh bỉ bảo - người cứ để dành mà uống, bồi bổ để được dịp máu mũi chảy ròng ròng, tốt nhất là mất máu đến bất tỉnh, vậy thì ta có thể tránh được một kiếp.

Ngao Thịnh hí hửng bưng canh lên húp cạn một bát đầy, giơ ngón trỏ ra mà quơ qua quơ lại, "Không bao giờ có chuyện đó đâu. Thanh, đừng nằm mơ nữa! Cho dù đêm nay ta có bị đâm cho mấy đao thì cũng phải làm cho xong việc!"

"Khụ khụ. . . . ." Tương Thanh lần nữa lại bị sặc, chỉ còn biết cúi đầu nhìn vào bát canh không thèm tranh luận chi nữa.

Ngao Thịnh vươn tay nâng cằm, kéo mặt Tương Thanh quay về phía mình, đút vào miệng y miếng thịt mềm, "Có làm bộ đáng thương thì cũng vô dụng thôi. Đêm nay giá nào ta cũng không để người chạy thoát."

Tương Thanh trợn mắt trừng Ngao Thịnh một cái rồi lại thở dài hạ quyết tâm - Dẫu sao cũng tránh không thoát, tiến hay lùi thì cũng bị đâm cho một đao, thôi thì ráng mà ăn nhiều một chút - đoạn lại liên tục và côm - chuyện đã vậy rồi thì đêm nay phải tranh thủ, không để mình thất thế.

Bữa côm này, hai người ăn vô cùng sảng khoái. Sau khi dùng xong, Văn Đạt liền tiến lên thu dọn. Ngao Thịnh đang định xắn lên bế Tương Thanh vào giường thì y đã cản lại, "Mới ăn côm xong, ra ngoài đi dạo chút để tiêu hóa."

Ngao Thịnh tuy tâm không cam lòng không nguyện, nhưng thấy Tương Thanh nói cũng có lý. Mấy chuyện ân ái này kịch liệt lắm, phải tiêu hóa hết côm thì lát nữa mới không bị tiêu chảy a.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh gật đầu đáp ứng, liền nhanh kéo hẳn ra ngoài, định bụng sẽ đến chỗ Tước Vĩ dạo.

Ngao Thịnh sớm nhìn ra ý đồ của Tương Thanh. Mấy ngày nay, hẳn vì điều tra chuyện của Liêu Mân mà không có thời gian đến chỗ Tước Vĩ, bây giờ nếu mà mò sang thì thế nào cũng bị ông già nói nhiều kia giảng giải đến tận nửa đêm, nên tốt nhất là không đi.

Ngao Thịnh túm lấy tay áo Tương Thanh, rẽ sang phía hoa viên.

"Thịnh Nhi, sao người có thể bất kính như vậy hả?" Tương Thanh kéo giạt hẳn lại, "Đã lâu rồi người không đến gặp Tước Vĩ gia gia, hôm nay có dịp thì đến mà thỉnh an, bằng không gia gia lại mắng cho."

"Ngày mai ta sẽ đi!" Ngao Thịnh nhanh miệng đáp, "Dù sao thì ngày mai ta cũng phải sang đó hỏi ông ấy chuyện Nam chinh, khi đó rồi thỉnh an luôn một thể."

"Vậy. . . đến chỗ Mộc Lăng đi." Tương Thanh chỉ còn biết trông cậy vào Mộc Lăng, hỏi hẳn xem có thuốc nào khiến Ngao Thịnh trong ba ngày không dậy nổi hứng thú hay không.

"Mộc Lăng và Tần đại ca ra phố ăn Thiên hạ đệ nhất Oa rồi!" Ngao Thịnh cười xấu xa đáp, "Lúc này Tần đại ca có nói vậy với ta!"

Tương Thanh thất vọng thở dài - lẽ nào tránh không được một kiếp này sao?

Đương lúc miên man suy nghĩ thì Tương Thanh lại thấy Ngao Thịnh bước xấn đến, vắc y lên vai.

"Ai, người làm gì vậy?" Tương Thanh xấu hổ kêu, đường đường là một nam nhân vậy mà lại bị khiêng lên như bao cát vậy, "Thịnh Nhi, đừng làm vậy, ta giận đấy!"

Ngao Thịnh vỗ vỗ vai cái vào hông Tương Thanh, "Thanh này, hôm nay ta mới học được một câu thơ."

"Thơ thần gì chứ?" Tương Thanh ngọ nguậy, "Bỏ ta xuống!"

Ngao Thịnh cười mát, khiêng Tương Thanh về phòng, "Câu ấy là gì nhi, à, là hoa rơi đất lành dậy hương." Khi đọc đến hai chữ "dậy hương" còn cố

tình nhấn mạnh, lại còn véo nhẹ một cái lên mũi Tương Thanh.

"Người. . . . ." Tương Thanh mặt mày đỏ bừng, giãy giụa, giận quá bèn thụi đầu gối vào ngực Ngao Thịnh, song lại chẳng dám dùng sức vì lo rằng sẽ làm Ngao Thịnh bị thương.

Ngao Thịnh biết chắc rằng Tương Thanh không đời nào xuống tay nặng đâu nên đêm nay Thịnh ta được ăn no nê chắc rồi! Bởi vậy mới nói, nhấn nạt tất có hồi báo!

Ngao Thịnh xoa xoa ngực, một cước chằng đâu vào đâu kia của Tương Thanh không làm hấn đau mà còn chọc hấn ngứa ngáy cả người, ba bước đi hai bước chạy, xộc nhanh vào trong tấm cung, đá chân đóng cửa lại rồi đặt Tương Thanh lên giường.

Tương Thanh xoa bụng, "Đau quá đi! Người lại nổi cơn điên gì nữa hả?"

"Thanh!" Ngao Thịnh chồm người tới, đè Tương Thanh lại, "Trang thứ ba!"

Tương Thanh thở dài, "Người chỉ biết có trang thứ ba!"

"Đương nhiên!" Ngao Thịnh vươn tay cởi từng lớp áo Tương Thanh xuống, "Mỗi đêm ta đều mơ thấy!"

Trong lúc Tương Thanh bối rối không biết làm sao thì Ngao Thịnh đã nhanh tay cởi bỏ áo ngoài của y xuống, đặt y nằm hấn lên giường rồi chồm người tới hôn lên cổ y.

Tương Thanh cắn răng nghĩ - Dù sao thì cũng khôngn phải bị hôn lần đầu! Cái này có là gì đâu!

Chốc sau, Ngao Thịnh đã banh mở y phục của Tương Thanh ra, môi một đường hôn xuống, dịu dàng tỉ mỉ âu yếm từng tấc da của y. Tương Thanh

càng khó nhọc thờ thì tâm tình Ngao Thịnh lại càng sáng khoái.

Kỳ thật Tương Thanh cũng không thấy chán ghét hay khó chịu gì. Y với tay xuống gối lấy quyển sách Ngao Thịnh vẫn gối đầu kia ra xem thử, không để ý đến việc Thịnh ta đang hôn lên bụng y. . .Tương Thanh nhíu mày nghĩ - Tại sao lần nào cũng đều là do Ngao Thịnh chủ động chứ? Không phải cũng là đọc từ trong sách ra sao? Y cũng phải xem cho biết đến tột cùng sách kia vẽ gì.

Tương Thanh chăm chú giở sách ra xem. . .Trang thứ nhất, trang thứ hai. . .Trang thứ tư, thứ năm, mặt mày liền đỏ bừng, xấu hổ ném sách qua một bên không thèm coi nữa. Đã vậy cũng không quên mắng - Loại sách tầm xàm này vậy mà Ngao Thịnh cũng nghiên cứu cho được! Cái tên hạ lưu này đúng là hết thuốc chữa rồi!

"A!" Tương Thanh đương lúc miên man nghĩ tới quyển sách kia thì Ngao Thịnh liền cởi sạch áo quần y ra, vươn tay nắm lấy bộ vị yếu ớt nọ, tay lại không ngừng trêu đùa. Rất nhanh Tương Thanh liền có phản ứng. Nhưng đợi đến khi y hiểu ra là có chuyện gì thì Ngao Thịnh đã không chút khách khí hàm trụ nơi tư mật kia mất rồi.

"Người. . . . . Chậm một chút." Tương Thanh thở dài đẩy đẩy Ngao Thịnh, không rõ vì sao hấn lại gấp rút như thế.

Tương Thanh không biết là phải. Ngao Thịnh đã chịu đựng lâu đến như thế rồi. Hấn lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm cái trang thứ ba đó, vì bởi trang này bao gồm toàn bộ quá trình chứ chẳng lửng chừng bỏ dở như hai trang trước.

Trước đây, hấn chỉ dám nghĩ chứ không có gan yêu cầu, lại càng không có dũng khí làm thử. Nhưng mấy ngày cận kề với Tương Thanh này, Ngao Thịnh cảm thấy cuối cùng thời cơ cũng đã đến. Nếu như còn phải chờ đến lúc Tương Thanh dẹp bỏ được sự ngại ngùng tự mình mở miệng thì có khác

nào Thịnh ta đợi cho mỹ thực nguội lạnh hết. Theo như lời của Tần Vọng Thiên thì hẳn phải mạnh tay một chút. Hơn nữa, những đêm gần đây, Ngao Thịnh đều mơ thấy cùng Tương Thanh ân ái, mỗi lần giật mình tỉnh lại thì cơ thể đã bừng bừng phản ứng rồi. Nếu không nhanh thỏa mãn cơn khát này thì chắc là hẳn điên mất!

Tương Thanh vẫn còn nhớ rõ cảm giác mỗi lần thân mật với Ngao Thịnh nhưng lần này lại nằm yên nhắm hai mắt, ngưỡng mặt đón nhận âu yếm như thế thì tâm chợt thấy bối rối hơn hẳn. . . Những va chạm lần này của Ngao Thịnh hoàn toàn khác với những lần trước. Tuy rằng rất dịu dàng nhưng không có ý muốn thử thách nữa mà là rất kiên quyết dứt khoát. Tương Thanh dần dần cảm thấy không thể khống chế bản thân được nữa, cảm xúc này trước nay là chưa hề có. Y rướn người cúi đầu nhìn Ngao Thịnh. . . chỉ thấy hẳn đang mài mê cắn mút da thịt mình. Tương Thanh vừa bối rối vừa lo sợ tròn mắt ra nhìn, mắt phủ đầy sương mờ, mặt mày lại đỏ bừng khiến Ngao Thịnh khoái trá cười bảo, "Thanh à, người đúng là bản lĩnh hơn người nha. Làm chuyện này mà cũng có lấy thời gian để thất thần! Muốn hối thúc ta phải nhanh tiến vào giai đoạn chính sao?"

"Ách. . . . . Không phải. . . . ." Tương Thanh vừa định rụt người lại thì Ngao Thịnh liền giữ lấy, tiếp tục việc chòng ghẹo nơi đáng thương kia. Cảm giác mãnh liệt cứ đánh úp tới. Tương Thanh chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện ái ân lại có thể khiến người ta ngây ngẩn đến không hít thở nổi như thế nên nhất thời liền trở nên lúng túng.

Ngao Thịnh một lòng muốn dẫn Tương Thanh vào đường cùng, khiến y không thể khắc chế được bản thân nhưng lại không thể hờn giận hay la mắng, Tương Thanh chỉ còn biết siết chặt tấm chắn dưới thân, nhúu mày bật ra tiếng rên, làm tâm thần Ngao Thịnh nhộn nhạo, huyết khí bừng bừng dâng.

Ngao Thịnh âm thầm sung sướng. Không lâu sau, Tương Thanh rướn cả người lên, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. . . Vừa qua cơn run rẩy vì

kích động lại thả người nằm xuống, khó nhọc lấy hơi thở, tựa hồ là quá sức chịu đựng.

Ngao Thịnh hoàn thành bước đầu tiên, vừa nhìn thấy bộ dạng Tương Thanh như thế thì liền lo là bước tiếp theo liệu có tiến hành thuận lợi hay không.

Đến nước này rồi mà không làm cho trót thì đúng là hèn nhất! Ngao Thịnh vô số lần tự nhắc nhở mình, tuyệt đối không được bỏ lỡ, phải thừa thắng xông lên. . .Nhất định phải đi đến bước cuối cùng!

Tương Thanh ngực phập phồng thở. Chiếu theo kinh nghiệm những lần trước thì thế nào Ngao Thịnh cũng sẽ cọ tới cọ lui trên người mình, sau đó y sẽ vì mệt mà ngủ thiếp đi. . .Quả nhiên Ngao Thịnh liền trườn lên, nắm lấy bả vai Tương Thanh, lật trở người y lại, để lưng hướng lên trên.

Tương Thanh có chút khó hiểu, nhưng nằm sấp tựa mặt lên chần mềm như thế cũng không khó chịu lắm. Ngao Thịnh lưu luyến dùng môi vuốt ve lưng Tương Thanh, tay thì không ngừng xoa thắt lưng y.

Tương Thanh thả lỏng toàn thân, hưởng thụ sự âu yếm của Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh cả người buông lỏng, liền vươn tay lấy một cái hộp nhỏ từ mớ y phục vứt bên giường ra. . .là bạc hà cao mà Tần Vọng Thiên đã cho hẳn, bên trong có tinh chất hoa hồng cùng độ tiên thảo, dùng những khi ân ái sẽ không làm người kia bị tổn thương mà còn mang lại tác dụng phụ vô cùng tuyệt vời.

Ngao Thịnh tự biết bản thân mình hạ lưu. Ngay khi Tần Vọng Thiên nói cho hẳn nghe công dụng của loại dược cao này hẳn liền nghĩ đến Tương Thanh mà hạ thân dậy lên cơn hưng phấn. Hẳn đúng là hết thuốc chữa mà!

Ngao Thịnh cúi đầu, nhìn vùng trũng giữa thắt lưng và hông của Tương Thanh, không kiềm được mà nuốt nước bọt một cái. . .Nơi này nhìn trắng

hơn những chỗ khác, lại còn mịn màng mềm mại. Ngao Thịnh cúi đầu, càn quấy mà hôn xuống.

Tương Thanh vốn không chút phòng bị, vừa bị hôn liền trở nên khần trương. Ngao Thịnh từ đằng sau nhìn, chỉ thấy vành tai y đỏ bừng. . .nhếch mép cười lưu manh rồi hạ người xuống cắn lên môi y một cái. Ngay lập tức, cả người Tương Thanh đỏ au. . .Thịnh ta khoái trá nói, "Thanh, làm gì lại thẹn thùng như thế a?"

Tương Thanh cắn răng quát, "Người muốn làm thì làm nhanh lên, cần gì bày nhiều trò như thế?"

Ngao Thịnh thoáng ngẩn người ra. Vốn hẳn cứ tưởng Tương Thanh lúc nào cũng tỉnh tỉnh mê mê không biết hẳn muốn làm gì . . .hóa ra là đã sớm biết hẳn muốn làm tới bến tới bờ!

Ngao Thịnh vui mừng khôn xiết, trườn người lên hôn lấy hôn để vào vành tai và hõm vai Tương Thanh, vừa trút mưa hôn vừa miên man gọi Tương Thanh Tương Thanh.

Tương Thanh lần nữa cố thả lỏng thân thể. Ngao Thịnh thấy thời điểm mong chờ đã đến, liền trét lấy một ít dược cao, vươn tay lần xuống môi Tương Thanh.

Tương Thanh cảm thấy có thứ gì đó mát mát lướt trên môi mình, đương lúc suy nghĩ xem đó là gì thì Ngao Thịnh đã hôn lên môi y. Tương Thanh vốn là người ngay thật, vừa bị hôn thì liền ngây người, không còn nghĩ được gì nữa. Môi Ngao Thịnh vẫn vẫn vít lấy môi y thì đột nhiên. . .

"A!" Tương Thanh cả kinh hét lên, "Người làm gì vậy?"

"Thanh." Ngao Thịnh hôn lên khóe môi Tương Thanh, không để y có cơ hội xao nhãng, rồi nhân đó chen tay vào u huyết kia. Ngón tay chậm rãi di động trong nếp uốn, bồi đều dược cao mát lạnh kia.

Độ tiên thảo được lực đúng là kinh người. Ban đầu, Tương Thanh chỉ cảm thấy bên dưới mình tê đi cùng chút khó chịu khi bị xâm nhập. . .nhưng rất nhanh lại chỉ cảm thấy ở những nơi tay Ngao Thịnh chạm đến đều ngứa ngáy đến khó chịu.

"Ừ. . . . ." Tương Thanh khó nhịn rên nhẹ.

Ngao Thịnh dù sao cũng là lần đầu làm chuyện thế này, vì sợ Tương Thanh sẽ đau đớn mà ra sức chuẩn bị tiên diễn, ngón tay tiến sâu vào, đảo một vòng rồi bắt đầu vào ra, gây sức ép đến mức Tương Thanh phải nẩy giật thất lưng lên, hai tay siết chặt lấy tấm chăn bên dưới, hé miệng thở ra từng đợt hơi thở nóng bỏng. Ngao Thịnh dí mặt đến sát lại nhìn, tình cờ bắt gặp được biểu tình chưa bao giờ thấy qua trên mặt Tương Thanh.

Hai mắt khép hờ, miệng hé mở, môi đỏ bừng, hai má lại đỏ bừng, trong mắt lấp lánh ánh nước. . .

Ngao Thịnh tinh thần sớm đã run rẩy không thôi, nay không thể nhẫn nhịn được nữa mà khát cầu có được người kia. . .nhưng lại chẳng nỡ làm tiêu biến mất biểu tình động lòng người này của Tương Thanh. Ngẫm nghĩ, hẳn liền lật người Tương Thanh lại đối diện với mình.

Tương Thanh khó hiểu nhíu mày. Ý nhớ mang máng là ở trang thứ ba, hai người sẽ ôm nhau nằm sấp trên giường mà.

Ngao Thịnh vươn tay nắm lấy cổ chân Tương Thanh, kéo chúng sang hai bên. . . Tương Thanh ngại ngần khép chân lại nhưng tình hình hiện tại ngay cả y cũng không thể khống chế được, hơn nữa, cảm giác khô nóng khó chịu kia cứ thúc giục, cảm thấy không ổn, liền hỏi, "Thịnh Nhi, người đã bôi gì lên người ta hả?"

Ngao Thịnh vốn đang ý loạn tình mê nên nào chịu được hai tiếng Thịnh Nhi thốt ra từ miệng Tương Thanh chứ, máu nóng xộc lên não, suýt tí nữa đã xông thẳng làm liều rồi, may mà đã kịp cắn chặt môi kiềm lại, đoạn liền

cúi đầu hôn Tương Thanh, "Thanh, người lúc nào cũng ngại ngần mắc cỡ phải không, lát nữa ta sẽ khiến người phải rên rỉ xin tha thứ!"

"Người. . . . nói năng linh tinh gì đó?" Tương Thanh cắn môi lườm. Ngao Thịnh lại khoác hai chân Tương Thanh lên trên bả vai mình rồi nhẹ nắm lấy thắt lưng y.

Tương Thanh mặt mày mờ mịt, Ngao Thịnh cúi đầu hôn lên môi mềm kia. . . .

Có lẽ vì được tính trong cơ thể bắt đầu phát huy tác dụng, nên khi đôi môi Ngao Thịnh chạm đến da thịt, y liền cảm thấy cả người khô nóng đến khó chịu, theo bản năng mà ngưỡng đầu lên đón nhận. Ngao Thịnh thấy Tương Thanh chủ động, lòng phấn khởi không thôi, cuối cùng, chẳng thể kiềm chế được nữa mà nắm chặt thắt lưng y, một đường đẩy thẳng người đến. . .

"A . . . . ." Tương Thanh nhú mày, tuy rằng đã bôi độ tiên thảo, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng, nhất là sau khi tiến vào, chỉ thấy đau đớn không thôi, nhưng bên cạnh đó lại cũng cảm nhận được niềm hứng khởi vô bờ.

"Thanh!" Ngao Thịnh sung sướng đến mức thiếu chút nữa đã càn quấy đi tới nhưng lại đành nhịn xuống, choàng tay ôm lấy Tương Thanh, thử di động vài cái để trấn tĩnh được cơn xáo động trong lòng. Hít một một dài, Ngao Thịnh chợt thấy áy náy vì bản thân đã quá nôn nóng rồi. Hắn lo lắng cúi đầu nhìn Tương Thanh, đột nhiên mặt mày rạng rỡ hẳn lên. . . Tương Thanh chỉ cau nhẹ đôi mày, trong mắt vương chút khó xử nhưng lại không biểu lộ chán ghét gì. Ngao Thịnh bèn mượn cớ mà rằng, "Thanh, thoải mái không?"

Tương Thanh vừa giận vừa xấu hổ - Ngao Thịnh chết tiệt này vậy mà còn rảnh đi ăn nói nhăng nhít nữa - nhưng khi nghĩ đến tình cảnh hiện tại

của y và hẳn thì mặt mày đỏ bừng bừng. Cả hai thế nhưng lại làm chuyện cá nước giao hòa như thế.

Trong lúc Tương Thanh đang rối bời thì Ngao Thịnh đã chẳng nhận được, hiện tại chỉ cảm thấy được sự ấm áp mềm mại khi được ở bên trong Thanh của hẳn mà thôi. Thật là mê hoặc nhân tâm mà. Có bắt hẳn trả giá bằng mạng sống thì cũng chẳng sao cả. Bao năm qua, chuyện vốn dĩ chỉ xảy ra trong mộng nay lại thành thật. Ngao Thịnh chợt cảm thấy lúc này như thể là đang nằm mơ vậy. Chỉ có thứ xúc cảm tê dại khi hai người hòa quyện vào nhau mới có thể khiến hẳn cảm nhận được rõ ràng một điều rằng, từ khoảnh khắc này, Tương Thanh đã hoàn toàn thật sự thuộc về mỗi hẳn. . . . Từ lúc gặp gỡ cho đến khi mê luyến, cuối cùng thì người này cũng đã là của riêng hẳn.

"Thanh!" Ngao Thịnh ôm siết lấy Tương Thanh, dịu dàng hôn lên mắt mũi y, tha thiết nói, "Gọi tên ta, Thịnh Nhi!"

Tương Thanh mắt phủ đầy sương nhìn người bên trên, tâm tư xao động đến không nói nổi thành lời. Gương mặt của Ngao Thịnh gần ngay trước mắt y. Cậu thiếu niên ngày xưa giờ đã trưởng thành rồi. . . Tương Thanh chân thành bật thốt ra, "Thịnh.Nhi"

Một tiếng gọi nhẹ tênh như thế thôi cũng đủ khiến tâm trí Ngao Thịnh bay bổng lên chín tầng mây xanh. . .Đêm mỗi lúc một dày, nhiều lần Ngao Thịnh bảo mình phải dừng lại nhưng lại chẳng thể kiềm lòng, thân thể như không còn biết thỏa mãn mà cứ như một cái túi không đáy, không ngừng kêu gào muốn nhiều thật nhiều hơn nữa, hết lòng hết dạ khát khao người dưới thân kia. Cho đến khi có tiếng gà báo sáng văng vẳng vang lên, Ngao Thịnh mới nhìn ra là Tương Thanh đã mệt mỏi chìm vào giấc ngủ tự bao giờ, những vệt trắng trắng hồng hồng trên đệm khiến hẳn xấu hổ lo sợ nghĩ, thế nào rồi khi tỉnh dậy Thanh của hẳn cũng giận cho mà coi.

Ngao Thịnh vội vã rời giường, mang nước ấm đến giúp Tương Thanh lau người, thay chiếc chăn sạch sẽ khác rồi lại leo lên giường ôm lấy y. Hắn mãi mê gác tay chống cằm, si ngốc nhìn người trong lòng mình cho đến tận hừng đông.

Tiếng trống canh điểm, báo hiệu giờ vào cung lâm triều đã đến. . .Ngao Thịnh chậm rãi đứng lên, vừa thay hoàng bào vừa nhìn đăm đăm gương mặt đang say ngủ của Tương Thanh. . .Đến khi vận y phục xong, lại quay đầu đi ra cửa. . .Nhưng chưa chạm đến ngưỡng cửa thì đã lập tức xoay người trở vào. Ngao Thịnh vội choàng chăn kín hết người Tương Thanh rồi bế bổng lên, đi thẳng đến kim loan điện. Khi đã vào trong chính điện, liền tỉ mỉ căn dặn Văn Đật, "Hôm nay lâm triều phải phân phó bá quan không cần quỳ hô vạn tuế, còn nữa, quan trọng là phải nhỏ tiếng nói chuyện."

---

101 | khởi hành

NGAO THỊNH cẩn thận đặt Tương Thanh lên giường ngọc ở sau bình phong, sau mới bước ra chính điện, an tọa trên long ỷ nhưng hai mắt vẫn chuyên chú ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ kia của Tương Thanh. . .Môi Tương Thanh sưng vù, hơi hồng, có lẽ tối qua hắn đã hơi quá sức rồi. Mái tóc đen dài rối bời, hơn một nửa xõa ra trên giường, mơ hồ vẫn có thể trông thấy những vết hôn hồng nhạt loang lổ trên cổ y. Ngao Thịnh hắng giọng ho khan một cái, vội trấn tĩnh lại. Cảm giác điên đảo đến mất hồn đêm qua hoàn toàn khiến hắn như trầm mê vậy. Đúng là khó trách sao tự xưa lại có nhiều hôn quân đến thế. Nếu một ngày nào đó, trước lúc lâm triều, Tương Thanh giữ tay hắn bảo hãy ở lại thì chắc mười mươi rằng hắn sẽ quên bég đi mất đường vào chính điện ra sao. . .Tiếc là, Tương Thanh không phải người có thể làm được việc ấy.

Ngao Thịnh một tay chống cằm, mặt đầy say mê ngắm nhìn người đang nằm trên ngọc đài là Tương Thanh.

Chúng thần dưới long đài đều nhíu mày cau mặt khó hiểu nhìn thánh chủ.

Vương Trung Nghĩa đập nhẹ Tống Hiếu đang đứng phía trước một cái, thấp giọng nói, "Ai, sao ta thấy trên mặt Hoàng Thượng viết rành rành hai chữ đặc ý vậy!?"

Tống Hiếu quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc gã một cái.

"Hoàng Thượng." Quý Tư nhỏ gọi vì ông nhớ rõ rằng Văn Đạt đã truyền lời hôm nay thượng triều phải nói chuyện nhỏ nhẹ, lại không được tung hô vạn tuế.

Ngao Thịnh ngăn người nhìn Tương Thanh nên không nghe thấy Quý Tư gọi.

Vương Trung Nghĩa bồn chồn đứng nhìn, thầm trách sao Quý Tư lại nhỏ giọng hơn cả tiếng muỗi kêu như thế chứ, ai mà nghe cho được?! Nghĩ vậy, gã hiền hăng hái gọi giúp. Song Vương Trung Nghĩa lại quên mất mình vốn thiên phú dị bẩm, nhỏ tiếng đối với hăn lại là cực kì cao giọng với người khác.

Một tiếng "Hoàng thượng" của Vương Trung Nghĩa khiến tai Ngao Thịnh ong ong cả lên mà giật mình. Hăn lo lắng ngoảnh đầu lại thì thấy Tương Thanh chau mày cau có, lòng chột kinh hãi không thôi. . .Vốn, hăn chắc mẫm rằng Tương Thanh sẽ không nửa đường tỉnh giấc nên mới cả gan mà vác cả người lẩn chần đi. Nếu không may y mà tỉnh giấc thấy mình nằm trong chính điện thì thế nào cũng nổi cơn tam bành lên.

Văn võ bá quan chỉ cảm giác thấy thân ảnh Ngao Thịnh lướt qua rồi vụt biến mất. . .

Quần thần khó hiểu châu đầu nhìn nhau - Hoàng Thượng, người đi đâu vậy? Triều vẫn còn chưa thượng, sao người lại vội không tung không tích

rồi?

Ngao Thịnh vọt vào sau bình phong, vươn tay xoa nhẹ hai má Tương Thanh.

Tương Thanh bị Ngao Thịnh đàn áp suốt một đêm, hơn nữa còn vừa được ngâm nước ấm, cả người như rệu rã đi. Mắt hé mở nhìn thấy bóng dáng mông mông lung lung của Ngao Thịnh mà đau đầu nghĩ - Lẽ nào còn chưa xong nữa? Ta mệt mỏi lắm rồi! - đoạn lại kéo chăn quá đầu, bao gọn hết cả thân mình, ý nói - Ta không làm nữa! Muốn ngủ!

Ngao Thịnh nhin không hé miệng cười, chỉnh lại góc chăn cho Tương Thanh, đầu vào đây rồi mới quay về ngồi vào long ý, ho khan một tiếng, trợn mắt lườm Vương Trung Nghĩa. Nghĩa ta thấy mình lại gây họa, đành cúi đầu, trề môi không thèm nói thêm tiếng nào nữa.

"Hoàng Thượng." Tề Tán bước ra khỏi hàng, tấu trình, "Đã áp giải Liêu Mân và Trần công công đến, người có muốn khảo cung chúng bây giờ không?"

Ngao Thịnh nhíu mày hỏi, "Hôm qua, khanh đã thẩm tra chúng chưa?"

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần đã xét hỏi." Tề Tán đáp, "Song bọn chúng lại chẳng hé răng lấy nửa lời, bảo là muốn được gặp người."

Ngao Thịnh lạnh lùng cười, "Giải chúng lên đây!"

Thị vệ lập tức áp giải hai trọng phạm đều bị gông xiềng kia lên. Mắt thấy Trần công công như đã già nua đi so với ngày hôm qua, Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Tại sao trông lão như là hết sức sống vậy?"

Tề Tán nhỏ tiếng đáp, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tần Vọng Thiên đã phế toàn bộ võ công của lão ta. Tánh mạng của lão phần lớn được duy trì dựa vào nội lực, một khi bị phế đi thì sẽ chẳng khác gì người chết, nhưng

nếu không lại lo lão sẽ đả thương người khác. Vì vậy, chỉ giữ lại một thành công lực để bảo mệnh lão."

"Ta hiểu rồi." Ngao Thịnh gật gù, cảm khái mà rằng, "Đại ca suy nghĩ thật chu đáo."

Chúng thần giật mình ngưỡng đầu lên nhìn, không hện mà cùng nghĩ - Trước nay vốn cứ nghĩ chỉ mỗi mình Tương Thanh là sóng vai được với thiên tử nhưng nay lại có thêm một Tần Vọng Thiên. Giữa hai người phải là giao tình cao nặng lắm thì Hoàng Thượng mới gọi y một tiếng Đại ca như thế. . . Vị đại quan gia này phải ra sức mà nịnh bợ thôi! Lại còn tuyệt đối không được đắc tội!

"Liêu Mân." Ngao Thịnh nheo mắt, lạnh lùng nhìn Liêu Mân, "Tại sao người lại làm thế? Nếu người không quật mồ trộm thi thì hẳn là đã an ổn làm Nguyệt vương."

"A ha ha. . . . . Ngao Thịnh." Liêu Mân chậm rãi mở miệng.

"To gan!" Đặng Tử Minh đứng gần đấy, nhíu mày quát, "Tên của Hoàng thượng nào có thể tùy tiện cho người gọi?!"

Ngao Thịnh phẩy tay với Đặng Tử Minh, tỏ ý, không sao cả, đoạn lại quay sang hỏi Liêu Mân, "Người là nam sủng của tiên hoàng?"

Liêu Mân giương mắt nhìn Ngao Thịnh, âm đạm cười, "Phải."

"Tại sao người lại trộm di thể?" Ngao Thịnh nghiêm giọng hỏi, "Và thật hư chuyện tiên hoàng có thể sống lại?"

Ngao Thịnh vừa dứt lời, quần thần đều kinh hãi - Tiên hoàng sống lại?!

Vương Trung Nghĩa nhỏ giọng hỏi Tống Hiểu, "Có nhầm không đó? Sao tiên hoàng sống lại được? Chết bao năm rồi. Còn mỗi bộ xương trắng thì

sống thế nào?"

Tống Hiếu thở dài nhìn gã - Lão Vương à, sớm muộn gì người cũng bị cái miệng mình hại chết thôi!

"Ha hả ha hả. . . . ." Liêu Mân chợt nảo nùng cười, "Ngao Thịnh a Ngao Thịnh. . . Tại sao người lại chẳng giống phụ hoàng của mình một chút nào cả?"

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, "Trẫm sẽ xem đó là một lời khen."

Quần thần bó tay cúi đầu không nói.

"Mỗi ngày, ta đều quan sát người nhưng lại chẳng thấy người và tiên hoàng giống nhau chỗ nào cả. Nếu như người giống với người thì ta sẽ nguyện lòng ở bên cạnh người, tiếc là cả hai lại hoàn toàn khác nhau. . . Ta rất nhớ tiên hoàng, nhớ đến điên lên được, nên chỉ còn cách làm cho người sống lại." Liêu Mân đau khổ trầm mặc một lúc lại nói tiếp, "Song. . hai người vẫn còn một điểm rất giống. Đều là những kẻ vì tình mà mù quáng. Tiên hoàng không ngừng tìm kiếm thể thân của người kia, còn người lại cô đơn đau khổ chờ đợi. . . Ha ha."

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, "Xem ra, người đối tiên hoàng là thật lòng."

"Làm gì có thứ gọi là thật lòng." Liêu Mân lạnh lùng cười, "Nam sủng bọn ta leo lên giường của ai thì cũng có kết cục như nhau. Tiên hoàng chưa bao giờ tiếc thương ta, mỗi lần đều khiến ta trọng thương, lại còn không ngừng kêu tên Ân Tịch Ly."

Chúng thần đều nhú mày nghĩ - Liêu Mân đúng là đồ không biết liêm sỉ, ban ngày ban mặt là lại nói chuyện ân ái chốn the phòng giữa bàn dân thiên hạ. . . Quả là nam sủng có khác. Ngay cả tiên hoàng cũng vậy, hoang dâm vô độ.

Ngao Thịnh quét mắt liếc nhìn quần thần, đột ngột hỏi, "Chúng ái khanh, ở nhà có bao nhiêu thê thiếp nhỉ?"

Mọi người bất ngờ bị hỏi như thế liền ngây ra, cúi đầu nhìn nhau, không biết phải đáp sao cho phải. Ngao Thịnh lại cười bảo, "Thế thì ta hỏi câu khác vậy. . .ai trong chúng ái khanh là chưa thành thân?"

Nhóm người Tống Hiếu, Đặng Tử Minh cùng một vài người nhỏ tuổi hơn giơ tay lên.

Ngao Thịnh gật gật đầu nói tiếp, "Vậy nghĩa là những người còn lại đều đã có gia đình phải không? Ai trong nhà chỉ có một hiền thê, không tiểu thiếp không ca cơ thì giơ tay lên cho trẫm?"

Sau một lúc, quần thần đều đỏ tai cúi đầu, duy mỗi Quý Tư là giơ cao tay.

Ngao Thịnh cong môi cười, "Quý tướng, sao khanh lại không lập thêm mấy phòng (ý chỉ việc cưới vợ lẽ)? Lẽ nào khanh ngại mình lo không xuể? Nghe đâu, lúc còn trẻ khanh là tài tử danh chấn một phương. Sao lại không có nữ nhân nào để ý tới?"

"Hắc hắc." Quý Tư phe phẩy đầu, cười mà rằng, "Chuyện này. . .Hoàng thượng, yêu một người thôi cũng đã phiền phức lắm rồi, nếu mà thêm ai đó khác nữa thì chắc là chết mất."

"Ha ha." Ngao Thịnh khoái chí cười, vui vẻ mà rằng, "Quý tướng nói chí phải! Quả nhiên là nam nhân nghĩa nặng tình thâm!"

Quý Tư mặt mày phơn phớt đỏ, xấu hổ cúi đầu, chùng này tuổi rồi mà còn được nghe người ta nói vậy ở chốn đông người nữa.

"Trẫm lại hỏi một câu khác, nếu thê thiếp của các khanh bất trung, ra ngoài tìm nam nhân khác. . .Các khanh sẽ xử trí thế nào?" Ngao Thịnh

nhường mày hỏi.

"Hoàng Thượng, nếu có chuyện đó thì không phải chỉ đơn gian là thôi ả mà còn phải đem ả cùng tình lang trầm lòng heo[1] !" Quần thần đều đáp.

Ngao Thịnh nghe xong chỉ ả đạm cười hỏi, "Tại sao?"

Quần thần khó hiểu, "Hoàng Thượng. . . . . Từ xưa đều là như thế."

"Từ xưa đều là như thế?" Ngao Thịnh thở dài, "Vì sao nam nhân có thể thay lòng còn nữ nhân thì không? Nam nhân có quyền tam thê tứ thiếp còn nữ nhân thì không được có tình lang? Nam nhân đầy nhà thê thiếp thì bình thường còn nữ nhân có tình lang lại bị mắng là lẳng loạn? Tại sao chứ? Lẽ nào nữ nhân lại thấp kém hơn nam nhân?"

"Đó là chuyện đương nhiên!" Một vài thần tử bất bình nói, "Nữ nhi thì có tài cán gì?!"

Ngao Thịnh nhếch mép cười, "Thế các khanh không do nữ nhân sinh ra chắc?!"

"Ách. . . . ." Những người vừa phản bác kia nhất thời sượng trân, cúi đầu im lặng.

"Trẫm có thể tự tin nói rằng. . .Trong số tất cả các khanh, chỉ có mỗi Quý tướng mới là thật lòng thật dạ." Ngao Thịnh lớn tiếng nói, "Văn Đạt."

"Có nô tài!" Văn Đạt vội đáp.

"Ban cho Quý phu nhân một xe tơ lụa cùng năm trăm lượng bạc, tặng cho bà kim biển Thiên hạ đệ nhất phu nhân. Cứ bảo là trẫm thưởng cho việc bà đã tìm được một phu quân hết lòng hết dạ vì mình."

"Nô tài tuân chỉ." Văn Đạt cúi người lĩnh mệnh.

"Thần xin thay nội thị (xưng vợ với ý khiêm nhường) tạ chủ long ân."
Quý Tư vội vã hành lễ.

Quần thần chỉ còn biết xấu hổ cúi thấp đầu. Ngao Thịnh đành mặt nhìn chúng bá quan, "Nam nhân chính là như thế. Nếu cứ đa tình trái ôm phải níu hết người này tới tới kia thì chẳng thể nào cùng một ai đó nắm tay đến đầu bạc răng long."

Quần thần nhất nhất tán đồng, "Hoàng Thượng thánh minh."

Ngao Thịnh lắc đầu cười khở - Chuyện này có gì để được khen là thánh minh!

Liên xoay đầu nhìn người đang ngủ vùi trong chăn là Tương Thanh.

Đoạn, Ngao Thịnh lại quay người nhìn Liêu Mân đang quỳ dưới điện, thấy trong mắt gã ánh lên niềm say mê nhạt nhòa, "Vừa nãy trông trầm rất giống tiên hoàng?"

"Rất giống." Liêu Mân gật gật đầu, mặt đầy hoài niệm, "Quả đúng là vậy. . .nếu là tiên hoàng thì người cũng sẽ nói như thế."

Ngao Thịnh thở dài, "Liêu Mân, sau khi người chết, trầm đặc ân cho người được chôn cùng tiên hoàng."

Liêu Mân trợn to mắt nhìn, lúc đầu là không tin nổi, sau lại vui mừng như điên như dại, "Thật ư? Thật vậy ư?"

Ngao Thịnh gật gật đầu.

"Được, chỉ cần ta được bồi táng cùng với tiên hoàng thì chuyện gì ta cũng nói." Liêu Mân vui quá hóa loạn đáp.

Ngao Thịnh uể oải cười nói, "Không phải vì muốn moi tin gì từ người mà trầm làm thế. . .Tiên hoàng lãng phí thời gian cả đời, đến cuối cùng vẫn

có một người tâm tâm niệm niệm. Mong rằng kiếp sau hai người sẽ có một cái kết tốt đẹp hơn."

Liêu Mân ngậy người ra, sau một lúc lâu mới cảm động cúi đầu, "Phải. . .kiếp sau hẳn sẽ có một khởi đầu khác tốt đẹp hơn."

"Hoàng. . . . . Hoàng Thượng thánh minh." Quý Tư không biết vì sao lại xao động đến nỗi chảy nước mắt ra. Ngao Thịnh chỉ lắc đầu mà cười. Diệp Vô Quy lại nhanh nhẹn đưa cho ông một chiếc khăn.

"Lão ta nói biết cách để tiên hoàng sống lại, bằng cách dùng yêu thuật của Nam Man." Liêu Mân nói, "Không ai biết về thân phận thật sự của ta ngoại trừ lão. Lão vừa nhìn một cái là đã biết ta không phải Quan Khế mà là Liêu Mân." Thẳng tay chỉ mặt Trần công công, "Lão bảo nếu muốn tiên hoàng sống lại thì phải đi trộm thi hài. . .và còn phải bắt Tương Thanh đi."

Sau khi nói xong, Liêu Mân không còn gì khai báo nữa, liền dứt khoát xoay người theo môn quan bước ra ngoài. Thủ lĩnh phụ trách hành hình cho gã thay một chiếc áo bào dài màu trắng. Liêu Mân tay nâng uống cạn chung rượu độc, ôm theo vật năm xưa tiên hoàng ban tặng mà hạnh phúc chết đi. Thị vệ mang xác Liêu Mân đến nơi chôn cất Viên Lạc, khai táng mộ phần lên, đặt xác Liêu Mân vào cùng rồi lấp đất lại. . .Hai người ở bên kia thế giới có nhau bầu bạn, ngàn đời an giấc lành.

Giải quyết xong chuyện Liêu Mân, Ngao Thịnh lại ngoảnh sang nhìn Trần công công, cười gằn, "Trần công công, đừng nói là người cũng mê luyện tiên hoàng? Cái huyết mờ nhỏ nhỏ đó không đủ chỗ cho người đâu!"

"Lão nô không có gì để nói, muốn giết cứ giết!" Trần công công cắn răng nói.

"Vậ à." Ngao Thịnh một tay xoa cằm, hỏi, "Tại sao người lại có thể sống đến tận bây giờ?"

Trần công công cười lạnh, "Đã nói là lão nô mệnh lớn!"

"Trẫm nhớ, khi đó tuổi tác của người cũng không nhỏ nhoi gì. . .Người cũng là kẻ không đơn giản, từng một thời là đệ nhất cao thủ đại nội, võ công hơn người. . .Nhưng lại không lợi hại như bây giờ. Mấy năm nay, hẳn là đã gặp được chuyện tốt lành gì đó, nhỉ?" Ngao Thịnh nhếch mép cười, "Năm đó. . .Làm cách nào người lại thoát chết?"

"Hừ." Lão công công cao giọng cười, "Ngao Thịnh! Người đừng vui mừng quá sớm! Lần này Nam chinh, người sẽ một đi không trở lại! Ta sẽ chống mắt lên coi người khốn đốn đến thế nào! Ha ha ha. . ."

Trần công công đắc ý cười vang. Vương Trung Nghĩa ngửa mắt nhìn, tức quá bèn nhắc chân đá cho lão một cước, "Lão hoạn quan khốn kiếp kia, mắc gì miệng người chỉ khạc ra được phân chó thế này? Người đúng là có mắt không trông, chẳng biết ai nên theo ai nên bỏ! Ông trời tự có mắt nhìn! Chẳng đến phiên người định đoạt!"

Ngao Thịnh vốn vì những lời của Trần công công mà thấy khó chịu nhưng khi vừa nghe Vương Trung Nghĩa nói thì liền thấy lòng thoải mái hơn. . .Ngày trước vì chuyện của Tiểu Hoàng, Viên Lạc đã không ngại tay nhúng chàm, đến cuối cùng chỉ rước lấy thất bại. Đúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Trời cao luôn thấu ai mới là người xứng đáng, không đến lượt phạm nhân tuyên định. Nhưng, có một điều chắc chắn, lần này thành hay bại, là do chính Ngao Thịnh hẳn quyết định.

"Tề Tán." Ngao Thịnh đột ngột nói, "Lần này khanh làm rất tốt, ắt có trọng thưởng. Khanh và Tống Hiếu, Vương Trung Nghĩa sẽ cùng trẫm xua quân Nam hạ."

"Tạ chủ long ân." Trong mắt Tề Tán dâng đầy niềm vui, không khỏi thán phục Ngao Thịnh phân xử công bằng. Dù biết là y có lòng hoài niệm Tương Thanh nhưng vẫn không vì ân oán cá nhân mà chèn ép người hiền. .

.Song, Tề Tán hoàn toàn không biết rằng Sói Thịnh đã được đèn bù xứng đáng, nên lúc này tâm tình mới sáng khoái phơi phơi như thế.

"Người đâu, giải Trần công công ra ngoài, trảm!" Ngao Thịnh hạ lệnh.

Thị vệ nhanh tiến lên, áp chế Trần công công lôi ra ngoài.

"Lần này, trẫm sẽ tự mang quân viễn chinh!" Ngao Thịnh tự tin nói, "Cánh tả tiên phong là Tống Hiểu, hữu tiên phong là Vương Trung Nghĩa."

"Hả?" Vương Trung Nghĩa sửng sốt.

Ngao Thịnh cười nói, "Thế nào, phong chức cho khanh và Tống Hiểu ngang nhau, không thích à?"

"Thích chứ!" Vương Trung Nghĩa sáng khoái đáp, "Thích muốn chết luôn là đằng khác."

"Tề Tán là giáo úy toàn quân, Trâu Viễn là chủ bộ toàn quân, chánh tiên phong là Tần Vọng Thiên, Ân Tịch Ly và Viên Liệt là quân sư."

Quần thần nhất tề quỳ xuống, tung hô, "Nguyện ngô hoàng kỳ khai đắc thắng(vừa gióng cờ đã thắng) mã đáo thành công."

Ngao Thịnh lại nói tiếp, "Quý Tư, Đặng Tử Minh, Diệp Vô Quy, Ưông Càn Khôn, trong thời gian trẫm vắng mặt, các khanh sẽ tạm thời thay trẫm quản lý triều đình. Có việc gì trọng đại thì hãy cùng nhau bàn bạc giải quyết. Trông nom triều đình thật tốt giúp trẫm. Còn nếu có điều gì thị phi, liền phái ảnh vệ đến thông báo với trẫm một tiếng."

"Chúng thần, tuân chỉ!" Bốn người đồng thanh đáp.

"Tốt!" Ngao Thịnh đứng lên, vung tay nói, "Ba ngày sau, điểm pháo xuất binh!" Dứt lời liền xoay người bước xuống long ý, đi vào bình phong, bệ Tương Thanh vẫn còn đang ngủ mê quay về tấm cung.

Đến trưa, Tương Thanh vẫn chưa tỉnh lại. Mộc Lăng hay chuyện qua lời kể của Tần Vọng Thiên, biết rằng Vọng Vọng nhà hãn đã tiếp tay đưa dược cao cho Ngao Thịnh. Và hãn là đêm qua đã xuôi chèo mát mái rồi.

Mộc Lăng tức giận đến giậm chân nhẵn mặt mà mắng, "Dược cao đó ta cố tình chuẩn bị để Tương Thanh đối phó với Ngao Thịnh. Tần Vọng Thiên, sao ngươi có thể ăn cây táo rào cây sung như thế hả?"

Tần Vọng Thiên dờ khóc dờ cười. Mộc Lăng vội chạy một mạch đến tẩm cung Ngao Thịnh, đưa cho hãn một hộp thuốc mỡ cùng một số dược hoàn, bảo là, thuốc mỡ thì bôi ngoài da, dược hoàn là để uống, nếu không lần đầu rất dễ hành sốt.

Ngao Thịnh đỏ mặt nhận lấy, Mộc Lăng lưu manh nghĩ - Vậy cũng tốt, nếu Tiểu Thanh mà đề dược Ngao Thịnh thì không phải Hắc Vân Bảo chỉ có mình hãn nằm dưới sao!?

Tương Thanh mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Ngao Thịnh đang bôi thuốc cho mình. . .Nháy mắt, mặt mũi lại đỏ bừng, lườm Ngao Thịnh. Thịnh ta oan ức nói, "Thanh, đừng nhìn ta như vậy mà, không khéo ta lại kiểm lòng không đặng nữa."

Tương Thanh xấu hổ kéo chăn trùm quá đầu.

Sau khi bôi thuốc xong, Ngao Thịnh cấm tuyệt chuyện Tương Thanh rời giường, buộc y phải ở trong phòng mà tịnh dưỡng cho thật tốt. Những ngày liên tiếp, Ngao Thịnh đều liều mạng đút Tương Thanh uống thuốc, nếu nói mà y không chịu nghe thì liền chuyển bài, quay sang dụ dỗ, lời ngon tiếng ngọt đến mức Tương Thanh nổi cả da gà da vịt lên.

Bên cạnh đó, Ngao Thịnh cũng có một niềm vui be bé khác, đó là Tương Thanh không trở mặt ghét hãn mà còn đỏ mặt bảo, "Lần sau không được làm lâu như vậy nữa!"

Sói Thịnh vui đến mức muốn dựng cả đuôi lên, liên tục tru tréo trong dạ
- Lần sau! Thanh nói là lần sau!

Chính Ngọ của ngày thứ ba tính từ hôm động phòng, Ngao Thịnh cùng
Tương Thanh ngồi trên mã giá to lớn đón nghe tiếng pháo nổ đùng đoàng,
dẫn theo bốn mươi vạn đại quân, tự tin xuôi dòng đến Nam cương.

Thịnh thế Thanh Phong [102]

by Zinnia

THỊNH THẾ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

...

102 | Nam chinh

BỐN MƯƠI VẠN ĐẠI QUÂN đi về phía nam có thể nói là vô cùng ung
dung chậm rãi. Lần này, Ngao Thịnh ngoài việc Nam chinh, còn nhân tiện
điều tra dân tình. Tình hình của những châu thành huyện nha đi qua đều
không tốt, dân chúng đói khổ, người người lầm than. Ngao Thịnh ra tay
không nương tình, bãi miễn chức vụ quan địa phương rồi phái thị vệ về
kinh đưa người có năng lực đến nhậm chức, tăng cường cải cách.

Cũng vì thế mà một đường Nam hạ, quan quân đều nhận được sự tín
nhiệm và yêu mến của dân chúng. Nhưng, đường càng dài, Ngao Thịnh và
Tương Thanh càng cảm thấy mọi chuyện có điều quái lạ, quan nha địa
phương vô cùng thanh liêm, cuộc sống của người dân thì sung túc nhàn hạ.
. .Chuyện này có vẻ hơi hoang đường và không hợp lẽ thường. Tại sao ở

trung khu phần hoa bách tính lại đối khổ còn phía Nam xa xôi lại không có lấy một bóng lưng chạy nạn?

Một ngày nọ, đội quân của Ngao Thịnh đi đến vùng cao nguyên phía Nam.

Tương Thanh ngồi bên trong xe ngựa, bên cạnh như cũ vẫn là Ngao Ô ăn no nằm dài. Tương Thanh vừa vượt lưng hổ vừa vén màn nhìn ra bên ngoài.

Trên đường, vẫn là một mảnh thái bình thịnh thế.

"Đừng nhìn nữa." Ngao Thịnh thở dài, "Nhìn không ra điều gì đâu. Từ lúc đến đây, mấy ngày rồi cũng không thấy có một ai chạy nạn cả. . .Ta cảm động suýt khóc luôn, đương kim thánh thượng đúng là anh minh thần võ mà!"

Tương Thanh cười lắc lắc đầu, "Đúng là quái lạ thật."

"Chuyện đó cần phải nói sao? Chúng định coi ta là tên ngọc mà lừa ư?" Ngao Thịnh cười lạnh, "Tất cả đều được dàn xếp đâu vào đó rồi."

"Ta cũng nghĩ vậy." Tương Thanh gật gật đầu, "Chúng ta mang theo bốn mươi vạn nhân mã, cho nên chỉ có thể đi đường lớn, quan huyện các nơi hẳn đã biết được tin người dẫn quân đi qua, còn hay việc người thẳng tay trừng trị tham quan nên đã sớm rút kinh nghiệm, tiêu trừ những việc xấu xa để người không có dịp nhìn thấy. Ta nghĩ, chúng ta nên chuyển sang đường nhỏ."

"Đúng vậy." Ngao Thịnh gật gật đầu, sáp đến gần hôn lên má Tương Thanh một cái, "Nhưng cũng đừng nóng vội quá. Đợi khi đến nơi rồi trừng trị chúng cũng chẳng muộn mà."

Tương Thanh co người tránh đi, lờm Ngao Thịnh một cái - Đừng có táy máy tay chân như thế!

Ngao Thịnh vô lực thở dài. Vốn những tưởng, sau khi cùng ai kia gạo nấu thành cơm rồi thì sau này có thể khăng khít hơn một chút, với lại Thịnh ta ăn quen, tuổi lại đang độ bồng bồng sức xuân, cùng Tương Thanh ở chung một cỗ xe ngựa, sao có thể không mon men làm những chuyện tương thân tương ái chứ!? Dù sao thì ngày đó Tương Thanh cũng đã bảo là, lần sau không được quá phận làm càn suốt đêm nữa. . .Câu này nếu hiểu theo cách khác thì có nghĩa là đồng ý còn nhiều lần nữa.

Nhưng mà khổ một nỗi, Tương Thanh bây giờ còn khó thân cận hơn cả trước kia nữa. Chỉ cần hấn nhích tới một chút thôi là y liền lui ra một quãng xa, có khi còn bỏ trốn sang xe của Mộc Lăng nữa chứ. Từ lúc rời kinh tới nay, ngay cả tóc tai y hấn cũng chẳng chạm được mấy lần. Nhịn sắp chết luôn rồi nè!

Ngao Thịnh trong lòng xấu xa nghĩ, nếu mà được dịp ôn tồn nữa thì hấn sẽ hăng hái làm trắng đêm luôn. Tất cả cũng vì Thanh bức hấn thôi! Thiệt là. . .Nếu bình thường mỗi ngày đều được vận động thì Thịnh đây cũng không bức xúc đến mức muốn lồng lộn bộc phát như vậy.

"Phía trước là quận Thượng Dung, bước qua là ta liền vào Thục (Thục Trung)." Tương Thanh nhỏ tiếng nói.

"Phải." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Qua sông đến Thục Trung rồi thẳng tiến vào miền Nam. . . Theo như Kim Linh nói thì quân ta tới miền Nam rồi mới đóng quân."

"Ummm." Tương Thanh nhẹ gật gù.

Ngao Thịnh nheo mắt nhìn, "Có muốn tạt qua Hắc Vân Bảo không?"

Tương Thanh có phần sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn, rồi chỉ lắc lắc đầu.

Ngao Thịnh phì cười, "Đừng lo cho ta. Nếu muốn đến thăm nhóm người Tiểu Hoàng thì cứ đi, dẫu sao cũng thuận đường mà."

Tương Thanh hí mắt nhìn Ngao Thịnh, vẫn lắc đầu như trước, "Không đi."

"Tại sao?" Ngao Thịnh nhích lại gần hơn một chút, một cước đạp Ngao Ô đi, thế vào chỗ của hồ, "Không phải lâu rồi người không về đó sao?"

"Đợi khi nào thẳng trận đi!" Tương Thanh ngẩng đầu lên nói, "Lúc trở về rồi gặp luôn một thế!"

Ngao Thịnh chăm chú nhìn y thật lâu, chốc sau mới hỏi, "Đợi đến khi thẳng trận ư?"

"Phải." Tương Thanh gật đầu.

"Được rồi." Ngao Thịnh thấy bầu không khí lúc này không tồi, liền xáp đến định hôn lên môi Tương Thanh một cái nhưng. . .xe đột ngột bị nảy lên rồi dừng bánh. . .Ngao Thịnh theo đã mà ngã, Tương Thanh chau mày, "Sao lại ngừng đột ngột thế này?"

Ngao Thịnh ảo não thở dài, môi đưa lên tới miệng rồi mà còn. . .Là tên khốn nào dừng xe lại! Lát nữa phải chém bay đầu hắn thì mới hả dạ!

Đúng lúc này, tiếng Văn Đạt chọt vang lên phía ngoài xe, "Hoàng Thượng!"

Tương Thanh vén màn lên, thấy Văn Đạt đứng ngoài cửa xe, biểu tình có chút cổ quái.

"Có chuyện gì vậy?" Ngao Thịnh khó hiểu nhìn hai bên, "Sao lại dừng xe?"

"Có. . . . . Có người chặn đường." Văn Đạt nhỏ giọng đáp.

"Sao?" Ngao Thịnh bưng bưng hứng trí, thầm vui là cuối cùng cũng có người chạy đến kêu oan rồi, "Hắn có oan tình gì?"

"Không phải. . . . ." Văn Đạt cúi đầu đáp, "Hắn. . . . muốn tiền ạ."

"Cái gì? Vậy chẳng phải là cướp sao?" Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh. Chuyện này đúng là mới lạ mà. Dám chặn đầu bốn mươi vạn đại quân cướp tiền ư?

"Đối phương có bao nhiêu người?" Tương Thanh thầm nghĩ ắt hẳn phải có chừng ba đến năm vạn tên.

"Dạ. . . chỉ có một người ạ." Văn Đạt đáp.

"Hoang đường!" Ngao Thịnh nghe xong chỉ muốn cười, "Bốn mươi vạn đại quân lại bị một tên bá vợ chặn đường cướp?"

"Không phải ạ. . . . . Hẳn ta ăn mặc rách rưới, bảo là đường này không qua được, nếu qua thì sẽ phải gánh kiếp số, muốn chúng ta chuyển sang đường nhỏ mà đi còn nói là hẳn có thể dẫn đường cho." Văn Đạt rành rọt đáp.

"Thế thì không phải là cướp." Tương Thanh chau mày khó hiểu.

Văn Đạt gật đầu, "Lúc đầu cũng cho rằng hẳn không phải cướp nên Vương tướng quân mới không chặn lại, nhưng mà người đó nói là. . . nếu muốn qua đường lớn thì phải cho hắn một ngàn lượng bạc thì hắn mới chỉ cách hóa giải, một ngàn lượng bạc đổi lại sự an toàn của bốn mươi vạn đại quân, giao dịch này lời chứ không lỗ!"

"Phía trước có kiếp số gì?" Tương Thanh khó hiểu hỏi, "Hắn có nói rõ ra không?"

"Thưa không ạ." Văn Đạt lắc đầu, "Tần tiên phong cũng có hỏi nhưng hãn chẳng chịu nói chỉ bảo, sự tình trọng đại, cứ chọn nhanh nhanh, một là đi đường vòng, hai là đưa bạc, không thì tự đâm đầu vào chỗ chết."

"Người đưa hãn đến đây, trăm muốn xem mặt mũi hãn thế nào." Ngao Thịnh cười nói.

"Hoàng Thượng, đối phương lai lịch không rõ. . .nô tài lo là có chuyện không may." Văn Đạt lo lắng nói.

"Sợ cái gì, bốn mươi vạn đại quân mà chẳng đối phó được một kẻ khố rách áo ôm sao? Nếu làm không được thì trăm sẽ không Nam chinh, quay về Lạc Đô thoái vị cho nhẹ nợ."

Văn Đạt quay sang hỏi ý Tương Thanh, y liền gật đầu bảo phải.

"Nè. . .Thanh à, chúng ta cũng nên xuống xe thư giãn gân cốt một chút đi." Ngao Thịnh nắm tay kéo Tương Thanh xuống ngựa.

Tùy tùng vội dựng lều trại giản đơn, kê một bàn trà nhỏ. Tương Thanh cùng Ngao Thịnh sòng vai ngồi, Mộc Lăng mò từ trong xe ra, tò mò chạy lại hóng chuyện, "Có chuyện gì vậy?"

Tương Thanh nói, "Có người chặn đường."

"Cái gì?" Mộc Lăng cảm thấy thú vị, liền kéo ghế ngồi một bên góp vui.

Không lâu sau, một người còn trẻ, thân hình cao lớn, da ngăm đen bị Vương Trung Nghĩa kèm cặp dẫn đến. Tần Vọng Thiên cũng theo cùng, trên mặt cũng là vẻ không hiểu gì cả.

"Hoàng Thượng!" Vương Trung Nghĩa nói, "Đã dẫn người đến."

Ngao Thịnh gật gật đầu, cùng Tương Thanh đánh giá người nọ. Chỉ thấy hãn không những cao lớn mà còn rất cường tráng, da thịt rắn chắc, mặt to

môi dày, tướng mạo ôn trọng đôn hậu, sau lưng còn cõng theo một cái gùi, nhìn như là tiều phu.

Mộc Lăng hít hít mũi, giật mình nói, "Ui! Cái gùi sau lưng người là dược thảo phải không?"

Tiều phu kia giật mình nhìn Mộc Lăng, "Hóa ra cũng là người trong nghề, vậy thì may quá." Vừa nói vừa tháo chiếc gùi xuống, đặt trước mặt Mộc Lăng, mở nắp che ra, liền thấy bên trong là sa số thảo dược, dược hương bay lên ngào ngạt. . .nhưng bên cạnh đó còn có một cỗ mùi khó ngửi. . .Tóm lại đó là một mùi hương cỗ quái.

Mộc Lăng nhú mày, ngồi xổng xuống nhìn cho rõ thứ bên trong gùi, "Ngã thiên, thảo ô, độc đình tử[1], tam đại độc dược, vậy là sao nha?"

"Tam đại độc dược?" Ngao Thịnh kỳ quái hỏi, "Sao ta chưa từng nghe qua?"

"Mấy loại độc này ở Trung Nguyên khó tìm lắm." Mộc Lăng chép miệng nói, "Ở miền Nam thì may ra mới gặp. Ba loại độc này không phải loại thường đâu, vừa thấy máu là bám dính lấy ngay!"

"Lợi hại như vậy sao?" Tương Thanh kinh nghi.

Mộc Lăng gật gật đầu, "Ở miền Nam, mỗi khi tác chiến thường bôi độc này lên đao kiếm cung nỏ. Chất độc vô cùng hung hiểm, vừa trúng đã chết, có giải dược cũng vô dụng, nhưng may là độc thảo này lại rất khó tìm."

"Trước đây ít lâu, có một vài phú thương từ miền Nam đến." Tiều phu kia vội nói, "Ra giá rất cao để thu mua ba loại độc thảo này. Dân làng trong thôn liền bỏ việc, lên núi tìm dược. Một phân dược đến những hai mươi lạng bạc. Với số tiền đó, thôn dân chúng tôi chẳng cần làm cả năm với lại còn dư mà cưới vợ, rồi mở hàng buôn bán."

Ngao Thịnh nghe xong, khẽ nhíu mày.

"Đích thật là rất nguy hiểm." Lúc này, Ân Tịch Ly cũng rẽ người đi tới, đến bên cạnh nhóm người Ngao Thịnh, "Phía trước có một nơi gọi là vịnh Nguyệt Lượng[2], địa thế hình móng ngựa. Nếu có kẻ mai phục, lấy độc đối phó với chúng ta thì có là bốn mươi vạn đại quân cũng thương tích đầy mình."

Ngao Thịnh mày xoắn lại một đường, hỏi tiểu phu, "Chẳng hay tiểu huynh đệ tên là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tôi tên Ngô Mặc, năm nay hai mươi." Tiểu phu thành thật đáp.

"Vì sao lại đến chặn đường?" Ngao Thịnh nhìn thảo được bên trong chiếc gùi, "Nếu cậu bán chúng đi cũng kiếm được kha khá bạc cơ mà. . .Lẽ nào lại không sợ bốn mươi vạn đại quân của ta mà lớn gan cản lại?"

Ngô Mặc nghe xong, suy nghĩ một lúc mới đáp, "Nếu thật vậy thì chẳng phải có bốn mươi vạn người chết cùng tôi sao. Vụ buôn bán này không lỗ chút nào hết."

"Ai nha, cậu cũng tính kĩ ghê ha!" Mặc lảng cười nhả nhổ.

"Muốn có một ngàn lượng bạc thì phải đổi ít nhất trăm lượng độc thảo. . .Muốn hái được độc thảo nguy hiểm khôn cùng, trên đường đi đầy rắn rít bò cạp. Đã có không ít bằng hữu của tôi vong mạng rồi. . .Tôi thay họ làm hậu sự cũng thấy đau lòng nên phải đổi đường kiếm ăn. Đến đây chặn đầu các người đòi bạc, có điều dễ hơn."

"Làm sao cậu lại chắc rằng những phú thương đó dùng loại độc này để đối phó với bọn ta?" Ngao Thịnh hỏi xong, liền chỉ thấy muốn cười, nếu không dùng để độc chết bốn mươi vạn đại quân của hãn thì cần nhiều độc thảo thế để làm gì? Lẽ nào lại thay cơm ăn à?

"Lúc ở trong núi, có một quái nhân nói cho tôi biết." Ngô Mặc thành thật đáp.

Ân Tịch Ly nhíu mày hỏi, "Quái nhân đó trông như thế nào?"

Ngô Mặc cố nhớ lại, "Ừ thì, dáng người cao cao, mặc quần áo màu đen, đeo mặt nạ, mới nhìn thì hết cả hồn luôn nhưng mà người đó lại giúp tôi giết rắn độc, cứu tôi một mạng nữa."

Ngao Thịnh vừa nghe thấy áo đen đeo mặt nạ thì sắc mặt liền trầm xuống, "Có phải giọng nói thì khàn còn da bàn tay lại tái nhợt?"

"Đúng đó!" Ngô Mặc gật gật đầu, Ngao Thịnh thở dài - là Hạ Lễ Minh. . . Theo bản năng lại xoay người sang nhìn Tương Thanh, thấy y cũng ngạc nhiên không kém gì mình.

"Các người có cho tôi bạc không?" Ngô Mặc hỏi.

Ngao Thịnh xoay đầu nói với Văn Đạt, "Đưa cho cậu ta hai ngàn lượng."

Ngô Mặc sừng sốt, đón nhận tấm ngân phiếu hai ngàn lượng bạc từ tay Văn Đạt rồi lại trừng to mắt nhìn Ngao Thịnh, "Nhiều hơn tận một ngàn ư?"

Ngao Thịnh cười hỏi, "Tiểu huynh đệ, cậu là dân bản xứ ư?"

"Đúng vậy." Ngô Mặc cẩn thận bót ngân phiếu vào trong áo, gật gật đầu, "Từ nhỏ tôi đã sống ở đây rồi."

"Vậy chắc là cậu biết rõ những châu thành xung quanh đây?" Ngao Thịnh lại hỏi tiếp.

"Biết chứ." Ngô Mặc gật đầu, "Tôi là tiểu phu mà nên thường đốn củi mang ra thị trấn bán."

"Quan viên các vùng phụ cận đối đãi dân tình thế nào?" Ngao Thịnh nhướn mày hỏi.

Ngô Mặc nghĩ một lát liền lắc đầu, "Không tốt."

Tương Thanh khẽ cười, "Cậu cũng thẳng thắn thật nhỉ."

"Tính tôi là vậy." Ngô Mặc thành thật nói, "Quan lớn đối xử với người dân không tốt tí nào hết! Nhưng lại rất ưa bợ đỡ phiên vương ở phía Nam, vì những phiên vương đó sẽ cho họ rất nhiều tiền!"

Ngao Thịnh nhíu mày, "Cái gì? Thu tiền của phiên vương?"

"Phải." Ngô Mặc gật đầu khẳng định, "Chuyện này ai cũng biết hết mà."

"Sau khi lấy tiền xong thì họ sẽ làm gì?" Tương Thanh góp lời han hỏi, "Không thể có chuyện lấy bạc rồi mà chẳng làm gì?"

"Đương nhiên là có rồi." Ngô Mặc nói, "Hai bên thường xuyên lui tới lẫn nhưng mà tôi cũng không biết gì nhiều. Tóm lại là nếu người miền Nam và người Hán có đánh nhau, mặc kệ ai đúng ai sai thì kẻ bị bắt trói luôn là những người Hán chúng tôi."

"Quả thực hoang đường." Ngao Thịnh lắc đầu.

Tương Thanh cảm thấy Ngô Mặc là một người thành thật. Tuy ăn nói không lớp lang nhưng lại rất rõ ràng.

"Nếu phiên vương cấu kết với quan lại địa phương vậy thì chuyến đi này của chúng ta lại càng thêm khó khăn." Ân Tịch Ly cũng tham gia vào.

"Hừ." Ngao Thịnh cười lạnh, "...phủ nha nơi đây hưởng bổng lộc triều đình, đã ăn không ngồi rồi thì thôi đi lại còn đi bợ đỡ lũ phiên vương. Khó trách vì sao đám tặc vương kia lại có thể ra sức làm càn như thế! Không ai

là dám đứng ra vạch mặt chỉ tên, dâng sớ lên triều đình. Nơi nơi đều là cảnh thiên hạ thái bình đầy nguy tạo."

"Chuyện này ở miền Nam cũng không có gì mới lạ hay bí mật cả." Lúc này, hai tử muội Kim Linh cũng đã đi đến, hành lễ với Ngao Thịnh, "Nếu chúng ta thật sự khai chiến với Nam Man thì phủ nha nơi này liền trở thành chướng ngại vật!"

"Đích xác!" Ngao Thịnh gật đầu, dẫn đo một lúc lại nói, "Trước tiên phải đối phó với lũ mai phục này đã. Sau sẽ lấy bằng chứng xác đáng mà vạch mặt lũ bán nước kia. . .Hiện tại quân ta sẽ hạ trại ở quận Thượng Dung[3], ngầm thăm viếng lũ quan viên kia một chút. Còn nữa. . ." Ngao Thịnh chợt gọi một vài ảnh vệ đến, "Các người tức tốc quay về Lạc Đô, bảo Quý Tư chọn ra một vài vị quan liêm khiết ngay thẳng đưa đến đây."

"Vâng!" Ảnh vệ lĩnh mệnh thi hành.

Ngao Thịnh đứng dậy, thấy Ngô Mặc vẫn im lặng đứng ở một bên, liền nói, "Cậu mau trở về đi, lấy số tiền này mài mai táng cho thân bằng của cậu."

Ngô Mặc đi được vài bước, ngẫm nghĩ gì đó lại quay đầu trở lại, "Tôi nghe quái nhân kia nói, ngài là vị quan lớn nhất, thiên hạ này là do ngài cai quản."

Ngao Thịnh nhin không được cười khẽ một tiếng, "Hắn nói cũng không hoàn toàn đúng."

"Vì lúc này ngài cho tôi đến tận hai ngàn lượng bạc nên tôi sẽ nói cho ngài nghe việc này." Ngô Mặc nói.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh nghiêng tai lắng nghe, "Chuyện gì cơ?"

"Đó là. . . Ở Nam Cương này, có một vài vị tướng quân tốt lắm, mấy sơn trại đại vương cũng tốt nữa, dù có làm đạo tặc thì cũng không phải là người xấu đâu. Họ thường xuyên cứu dân tế bần, đối kháng lại với quan phủ. Ngài nếu muốn tìm người hỗ trợ thì có thể tìm họ đó. Nếu họ mà hay tin ngài đi đánh bọn Nam Man kia thì thế nào cũng giúp thôi."

Ngao Thịnh gật gật đầu, lệnh cho Trâu Viễn mang bút mực đến, viết lại tên tuổi của những vị tướng quân cùng đầu lĩnh sơn trại tốt mà Ngô Mặc nói, lại còn ghi lại rõ ràng từng chuyện xấu của quan lại địa phương, sau mới cho Ngô Mặc trở về, phái ảnh vệ theo sau, vừa bảo vệ vừa biết nhà cửa cậu ta nơi đâu. Ngao Thịnh sớm đã phân phó, nếu việc này tra ra là thật thì đừng nói là hai ngàn lượng bạc, hẳn sẽ cho cậu ta cả đời hưởng không hết phú quý vinh hoa.

Đợi đến khi Ngô Mặc đi khuất, mọi người mới tề tụ lại thương lượng đối sách tiếp theo.

Đầu tiên là phải giải quyết lũ mai phục ở vịnh Nguyệt Lượng.

"Địa thế vịnh Nguyệt Lượng có điều khá hiểm trở!" Tề Tán cầm bản đồ, nhíu mày nói, "Nhưng hạ quan thấy ta có thể lợi dụng điểm đó mà ăn miếng trả miếng."

"Chủ ý này rất hay!" Tống Hiếu nhanh tán thành.

Ngao Thịnh gật gù hỏi, "Phải ăn miếng trả miếng thế nào?"

"Không phải chúng ta đang có một gùi độc thảo sao?" Tề Tán đáp, "Chúng muốn dùng tên độc đối phó ta trong khi ta lại có cung nỏ bắn được mười phát một lần."

"Đúng vậy." Tần Vọng Thiên gật đầu. "Số người mai phục tất nhiên không nhiều, quá lắm cũng chỉ có một ngàn quân. Chúng ta chỉ cho cho hai

đội nhân mã tinh nhuệ đánh úp vào hai phía, dùng cung nỏ diệt sạch bọn chúng thì liền có thể giải quyết nhanh gọn."

"Phải." Ngao Thịnh chau mày, "Quả thật cách này khả dụng nhưng núi cao như thế khó lòng giúp quân ta xoay trở."

"Điều này cũng dễ thôi mà." Tương Thanh lên tiếng, "Trước khi hải chiến diễn ra, ta đã huấn luyện ba trăm tinh quân chuyên về cung nỏ. Ta và Tần huynh mỗi người dẫn theo một trăm người đánh úp vào hai cánh của chúng."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày nhìn Tương Thanh, thấy trong mắt y ngập tràn chờ mong. Tuy rất lo lắng nhưng Ngao Thịnh biết Tương Thanh không phải là hoàng yển[4] chịu được cảnh tù túng chim lồng. Nếu không để y dang rộng cánh bay thì y sẽ u uất lắm nên chỉ còn có thể gật đầu đồng ý mà thôi, "Thế thì nhớ là phải mặc nhuyễn giáp bằng bạc mà ta tặng người. Cẩn thận trước sau."

"Ta biết mà." Tương Thanh thấy Ngao Thịnh không phản đối chuyện mình dẫn quân, tâm tình chợt tốt hẳn lên. Viên Liệt phía bên kia chợt mở lời, "Ta sẽ đi cùng Tương Thanh."

Ngao Thịnh quay sang nhìn Viên Liệt, gật đầu tạ lễ, lòng lại dâng đầy cảm kích.

Mộc Lăng cọ cọ Tần Vọng Thiên, "Vọng Vọng ơi, Tiểu Thanh thì có nhuyễn giáp bằng bạc trong khi người là đại ca như người lại chẳng có manh giáp nào."

Tần Vọng Thiên dờ khóc dờ cười - Đó là vì người không quan tâm ta chút nào hết!

Mộc Lăng lè lưỡi trêu rồi chạy nhanh vào xe ngựa lôi ra vật gì đó đưa cho Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên cúi đầu nhìn, chỉ thấy đó là một cái hồ lô thật lớn, "Mộc Mộc, đây là gì vậy?"

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, cong môi đáp, "Ông độc!"

Tất cả mọi người tròn mắt hít sâu một hơi - Chiêu này đúng là hiểm độc thật. Đúng là Mộc Lăng thì có khác!

Ân Tịch Ly vừa cười vừa đi đến cạnh Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, có thể cho ta mượn long bào của người dùng tạm một chút không!"

"Long bào?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi lại.

Ân Tịch Ly thần bí cười, "Nếu muốn dẫn xà xuất động thì phải có vật nhử chứ!"

---

103 | Dàn trận

ÂN TỊCH LY lấy một khối rơm lớn từ xe lương thảo ra bó thành hình người rồi quấn long bào vào, cột chặt trên lưng ngựa, để ngựa kia đi ngay tại vị trí giữa đội hình, nơi ai ai nhìn cũng phải thấy ngay.

Ngao Thịnh không tin hỏi lại, "Nhìn lộ liễu như thế, lẽ nào chúng thật mắc câu?"

Ân Tịch Ly mỉm cười đáp, "Con người thường giỏi suy bụng ta ra bụng người. Từ trước đến nay người lúc nào cũng hành xử cẩn thận, vì vậy khi gặp phải tình huống như vậy thường sẽ hoài nghi xem có âm mưu gì không, nên phần lớn không trúng kế. Nhưng phiên vương Nam Man lại ngông cuồng ngạo mạn, những khi xuất hành thường ngồi trên lưng voi, trước sau vây bủa nhiều người nhằm khuếch trương thanh thế. Chúng luôn tâm niệm một điều là, làm vương thì phải như trăng ngà có hăng hà tinh tú vậy

quanh. Chỉ là một phiên vương nho nhỏ thôi mà đã như thế rồi thì đường đường là một thiên tử Trung Nguyên như người, tuyệt không thể ít cường điệu hơn chúng. Hoàng thượng cứ an tâm, không kẻ nào hoài nghi đâu."

Ngao Thịnh nghe xong gật gật đầu, cảm thấy lời này rất có lý.

Lúc này, Tương Thanh và Tần Vọng Thiên cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ, thay trang phục thoải mái, trang bị sẵn cung nỏ đao kiếm trong tay, chỉ chờ mỗi lệnh xuất quân mà thôi.

Tần Vọng Thiên cầm hồ lô mà Mộc Lăng đã đưa cho, ngó nghiêng tới lui nhiều lần cũng chẳng hiểu dùng nó cho việc gì, bèn hỏi kẻ bày đầu kia, "Mộc Mộc à, cái này khi nào thì nên dùng?"

Mộc Lăng lấy một vật gì đó trông giống như chiếc sừng, xoa lên khắp người Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên chẳng rõ ai kia của mình của muốn làm gì, chỉ đợi đến khi Mộc Lăng xoa vật kia xong rồi mới kéo tay áo lên ngửi thử, một chút mùi hương cũng không có, khó hiểu ngoảnh đầu nhìn Mộc Lăng.

"Cái này thoa lên thân, người thường không ngửi ra nhưng ong độc lại có thể đánh hơi thấy, chúng sẽ nghe theo mệnh lệnh của người nha." Mộc Lăng đáp.

"Nghe theo mệnh lệnh của ta?" Tần Vọng Thiên giật mình.

"Phải!" Mộc Lăng gật gật đầu, đem khối sừng kia cho những cung thủ đi cùng Tần Vọng Thiên, "Mọi người xoa cái này lên người đi!"

Tất cả cung thủ đều nhanh làm theo. Mộc Lăng quay đầu lại nói với Tần Vọng Thiên, "Vọng Vọng nè, người muốn ong độc cắn ai thì chỉ cần chĩa tay về phía người đó. . ." vừa nói vừa chĩa ngón trỏ vào mặt Vương Trung Nghĩa, Nghĩa ta hoảng hồn trột tịt ra sau lưng Tống Hiếu.

"Sau đó thì..." Mộc Lăng rút tay lại, đắc ý mà rằng, "ong độc sẽ nhào đến đốt người đó. Điều đặc biệt là ong không tấn công người có thoa hương này. Mọi người cứ yên tâm heng!"

Tần Vọng Thiên gật gật đầu, cầm hồ lô mà khen, "À há, thứ này đúng là đồ tốt!"

"Địa thế hai bên sườn vịnh Nguyệt Lượng khác nhau." Tề tán cầm bản đồ, chỉ rõ chiến lược, "Phía bắc cao còn phía nam lại thấp, vì thế nhân mã ở sườn bắc phải nhiều hơn. Chủ tướng cũng nên ở sườn bắc để có thể dễ dàng chỉ huy!"

Ngao Thịnh gật đầu.

Tần Vọng Thiên lên tiếng, "Ta sẽ dẫn người lên sườn bắc!"

Tương Thanh cùng Viên Liệt đều đồng ý, cùng nhau đến sườn nam.

"Tướng sĩ tiên phong chặng đầu đều phải tay mang khiên chắn. Lúc đó, đối phương nhất định sẽ phóng tên bắn hình nhân trên ngựa kia. Sau khi hình nhân bị bắn, trẫm sẽ phóng tên lệnh." Ngao Thịnh cẩn thận phân phó, "Ngay lúc này, Thanh và đại ca đang mai phục hai bên sườn sẽ hành động cùng lúc, tóm gọn bọn phục binh. Còn quân tiên phong vừa nhìn thấy tên lệnh phải lập tức ngồi xổm xuống, dùng khiên chắn thân. Tóm lại, trẫm không muốn có bất kì thương vong nào!"

"Dạ!" Tất cả mọi người lĩnh mệnh. Tương Thanh cũng chuẩn bị cùng Viên Liệt lên đường, Ngao Thịnh liền giữ tay y, lo lắng nói, "Thanh, phải cẩn thận!"

"Yên tâm." Tương Thanh vỗ vỗ vai hấn rồi mang theo người đi thẳng đến sườn phía nam.

Ngao Thịnh đứng nhìn đến khi Tương Thanh khuất hẳn sau sườn núi thì mới xoay người lên ngựa, dựa theo chiến sách mà làm. Vương Trung Nghĩa tay nâng đại chùy[1] ra hiệu, "Khởi hành!"

.....

Nhân mã chậm rãi tiến nhập Nguyệt Lượng vịnh. Địa thế nơi đây quả nhiên hung hiểm. Ngao Thịnh ngồi trong xe ngựa, nhìn toàn quân đi sâu vào dải đất hẹp dài u tối mà lòng như lửa đốt. Hắn không e ngại gì, chỉ lo cho mỗi Tương Thanh.

"Ai." Ngao Thịnh lắc lắc đầu, từ lúc nảy sinh tình cảm với Tương Thanh tới nay cứ hay lo được lo mất, mặc dù biết rõ Tương Thanh là một cao thủ, kinh nghiệm phong phú nhạy bén, còn có cả trăm cung thủ cùng Viên Liệt đi cùng. . .nhưng Thịnh ta vẫn không dẫn lòng lo lắng xuống được. Đúng là quan tâm ắt lòng sẽ loạn.

Đoàn người lại đi thêm một đoạn. Ngao Thịnh vén màn xe lên nhìn, hình nhân kia đã dần thân sâu vào eo vịnh. . . Đúng ngay lúc đó . . .

Vài tiếng "sưu sưu" vang lên. . .Điều linh tiễn thi nhau phá không mà đến, cắm thẳng vào người hình nhân nọ. Cùng lúc, tiếng thét bén nhọn xuyên qua trời cao, Ngao Thịnh liền phóng tên lệnh. . .Một đốm sáng bay vút lên trời, đến giữa không trung thì bung nổ thành chùm pháo hoa rực rỡ, tiếng sấm vang rền.

Ngao Thịnh ngoáy ngoáy lỗ tai mà nghĩ - Tề Tán này đúng là lúc nào cũng nhọc lòng nghiên cứu vũ khí, mỗi một cái tên lệnh pháo liên lạc này nọ thôi cũng làm kỳ công đến thế, quả đúng là thượng phẩm mà!

Ngay lúc tên lệnh vang lện, hai bên sườn vịnh, Tương Thanh cùng Tần Vọng Thiên đều đã nhanh dẫn theo cung thủ, thi triển khinh công bay lên đỉnh núi.

Quả nhiên, hai bên sườn Nguyệt Lượng, có hơn ngàn cung thủ mai phục. Tất cả đều vận phục sức cổ quái, ngay cả trên da cũng vẽ những đồ án quỷ dị, trên đầu lại đội quan đái (nón) làm từ lông chim rục rở, tay trang bị trường cung tự chế.

Tên lệnh vừa được bắn lệnh, đại quân Thịnh Thanh tụ lại một chỗ, lấy khiêng che chắn hết cả người, một chút hoang mang cũng không có. Dị tộc nhìn mà hoang mang ngoác cả mồm ra, giật mình ngộ được, Thịnh Thanh đã sớm có chuẩn bị, chúng thì êm đẹp lọt thỏm vào bẫy sập!

Giữa lúc quân tập kích chẳng hiểu vì cố làm sao sự thành ra thế thì hai bên sườn núi lại đột ngột xông ra một toán người. Tất cả đều vận quần đen áo chèn, dáng người xốc vác, khinh công linh hoạt, tay phải cầm đao, tay trái mang cung nỏ hình thù cổ quái.

Đám dị tộc kia vỡ lẽ ra là mình đã bị mai phục ngược lại, hoảng loạn la toáng lên.

Phía trên đỉnh núi, Tương Thanh cùng Viên Liệt làm người tiên phong xông pha ra trận.

Tương Thanh vốn muốn cùng Viên Liệt tách ra hai đường nhưng Viên Liệt lại nói, chuyện này vốn không khó khăn gì, ta đơn thuần đi theo là để bảo hộ cậu, vì thế mà cả hai cùng tiến cùng lui.

Nhóm cung thủ đều đã trải qua quá trình huấn luyện đặc biệt. Đến đến đi đi không chút tiếng động. Trận tuyến của quân tập kích chưa đánh đã liên loạn. Hơn nữa, một trăm cung thủ Thịnh Thanh rải đều các phía, khi thì phân tán lúc lại truy kích, địch tụ thì ta chặn, địch tan thì ta bắn. Không cần tăng tốc mà cũng bách phát bách trúng. Đám dị tộc không đường trở tay, trong lúc nhất thời còn bị tử thương bỏ mạng, lăn thẳng xuống vực sâu muôn trượng.

Quân địch phía sườn bắc của Tần Vọng Thiên có điều dư dả, vừa ra trận liền trông thấy kẻ như là chỉ huy của đám dị tộc tập kích.

Tần Vọng Thiên mở hồ lô chứa ong độc ra. Ban đầu vốn cứ những tưởng đây chẳng khác gì những con ong mật nhỏ bé vô hại nên chẳng tin rằng chúng có thể làm nên trò trống gì, cơ mà. . .

Hồ lô vừa mở ra, một luồng khói đen phụt ra. Tần Vọng Thiên kinh hoàng, suýt chút nữa đã ném luôn hồ lô đi, vì lo rằng đây là thuốc nổ nhưng sau đó lại trông thấy có hơn trăm con ong vẽ (ong bắp cày) chui ra từ miệng hồ lô, những ngòi châm vừa dài vừa nhọn chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể nhìn thấy rồi.

Đám ong lượn quanh người Tần Vọng Thiên, mãi một lúc hẳn mới giật mình phản ứng, chĩa tay về phía đám dị tộc. . . Ong như nghe thấy mệnh lệnh, điên cuồng bay thẳng đến đám người kia, thấy tên nào đốt tên đó.

Tần Vọng Thiên đột nhiên nhớ ra, trước khi ra trận mấy ngày, Mộc Lăng tìm đâu ra một đám ong vò vẽ, lấy tiết dịch của cổ vương đem nuôi ong. Y tò mò hỏi ý trung nhân của mình đang làm gì thế, ai kia bảo là, người ta đang nuôi ong đó mà. . .Độc của cổ vương đâu phải là thứ dễ mang ra đùa!

Ngay khi ong vẽ vừa đốt lên người, thân thể liền sừng phồng lên. Quân tập kích đau đớn lăn lộn ra trên đất. Bộ dạng thống khổ tả không xiết. . .Chúng thi nhau bỏ của chạy lấy người, còn tâm tư đâu để mai với chả phúc.

Tần Vọng Thiên cùng cung thủ ngơ ngác nhìn nhau, âm thầm khen kế này hay quá, không tốt một binh một tốt liền giải quyết êm xuôi mọi chuyện.

Bọn Giáp Ất Bính Đinh ở đằng sau hí ha hí hửng ca tụng, "Bảo chủ ơi, thần y đúng là hiền thê mà!" Tần Vọng Thiên nghe vào tai sướng rân - Mộc Mộc nhà y quả nhiên rất giỏi.

Mọi người thu dọn chiến trường, trói gô cổ đám phản tặc. Tần Vọng Thiên xách đầu lôi cổ tên thủ lĩnh đến trước mặt Ngao Thịnh. Tương Thanh và Viên Liệt cũng cùng lúc xuống núi. Ngao Thịnh thấy mọi người đều bình an vô sự thì mới nhẹ nhõm thở ra.

Tên thủ lĩnh quỳ rạp dưới đất ở trước mặt Ngao Thịnh, bi ba bi bô những tiếng không hiểu nổi. Kim Linh và Ngân Linh chạy đến phiên dịch, sau mới nói lại với Ngao Thịnh, "Hoàng thượng, là Manh Bộ. Hãn là tướng quân của Manh Bộ, nghe theo lời phân phó của đại vương mà tới đây tập kích."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày. Trước, hãn cũng đã nắm được phần nào tình hình Nam Man, lợi hại nhất là bốn đại bộ lạc, Manh Bộ, Mãng Bộ, Hạp Bộ và Cổ bộ. Ở miền Nam có rất nhiều phiên quốc, nhưng cũng có không ít bộ tộc. Bộ tộc khác với phiên quốc. Chúng có tộc trưởng, giai cấp phân chia rõ ràng, quyền lực cùng trách nhiệm phân định rạch ròi.

Ngao Thịnh bảo Kim Linh hỏi tên tướng quân kia, có cấu kết với quan viên người Hán không.

Kim Linh y lời hỏi, tên kia mắt đảo vòng, tựa hồ muốn giấu giếm. Ân Tịch Ly thấy vậy liền nháy mắt với Vương Trung Nghĩa, ý bảo - Hù hãn đi!

Vương Trung Nghĩa không rõ sao phải làm vậy nhưng Ân Tịch Ly đã bảo thì gã liền làm. . .Đoạn quay người, đá tên kia một cước, rống lên, "Nói thì sống không thì lão đây chặt người ra mang cho chó ăn!"

Vương Trung Nghĩa một giọng vừa rống lên, trời rung đất chuyển. Tên tướng quân nọ có lẽ vì gan nhỏ mà liền lập tức thành thành thật thật khai ra hết.

Kim Linh râu lại, "Hãn nói, là huyện thái gia Thượng Dung Lưu Bật Chi."

Vương Trung Nghĩa bĩu môi, "Xía, hóa ra chỉ là một tên trứng ung, vừa hù đã sợ vãi mật ra."

Ân Tịch Ly cười nói, "Phần lớn người Nam Man rất thức thời, hù dọa và dụ dỗ là phương án hay nhất."

"Lưu Bật Chi?" Ngao Thịnh quắc mắt nhìn Trâu Viễn.

Trâu Viễn là chủ bộ của cuộc viễn chinh này, chuyên phụ trách phong thổ Nam Man, sớm đã nắm rõ tình hình quan viên nơi này, chậm rãi tiến lên từng bước bấp bấp với Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, Lưu Bật Chi năm nay hơn ba mươi tuổi, vốn là người địa phương. Mười năm trước đảm đương Mưu chức trong quân ngũ, sau được điều đến Đông Quận phủ, năm năm trước lại được cử đến Thượng Dung cho đến nay."

Ngao Thịnh nghe xong khẽ nhíu mày, "Đã làm quan gần ấy năm mà vẫn là một huyện thái gia ư? Có phải là vì không có tâm cầu tiến, Đông Quận rõ ràng phần thịnh hơn Thượng Dung, nằm ngay trong nội địa, cách Lạc Đông cũng không xa, nhưng sao lại bị điều đến Thượng Dung, lẽ nào bởi làm sai bị biếm?"

Tề Tán lắc lắc đầu, "Hoàng Thượng, có việc người không biết, đối với người kinh thành thì luôn nghĩ rằng quan địa phương không bằng quan kinh kì nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại."

"Nghĩa là sao?" Ngao Thịnh khó hiểu.

"Chủ yếu vì có liên quan đến bậc đế vương thôi." Ân Tịch Ly tham gia vào, "Từ xưa mỗi người đều hướng tới kinh đô dặng thẳng quan phát tài, vì bởi nơi đó có đủ thiên thời địa lợi. Nhưng hiện giờ bên trong kinh thành lại không phe không phái, Thụy Vương và Hạ thái sư thân vong cùng lúc, ai ai cũng mất đi chỗ dựa. Quan viên nếu chỉ tự lực cánh sinh, dựa vào bổng lộc mà sống thì chẳng duy trì được bao lâu. Quyền lực thì càng không phải bàn. Quý Tư chương quản tất cả quan lại lớn nhỏ, với tính cách của ông ấy

thì phải trừ tận gốc những ai hủ bại, nên kinh thành hóa ra thể trời quang không một cây che chở. Cũng vì điều đó mà có rất nhiều người đổ xô nhau cuốn gói về vùng thôn quê. Ở đó trời cao hoàng đế xa, không ai quản, chỉ cần khôn khéo xoay trở, biết rõ hạn độ, thì sống còn tự tại sáng khoái hơn cả đương kim thánh thượng."

Ngao Thịnh lắc đầu cười khổ, Tương Thanh khó hiểu hỏi Ân Tịch Ly, "Ân tướng, hạn độ nghĩa là gì?"

Ân Tịch Ly nhìn Tương Thanh, cười mà rằng, "Cho nên mới nói cậu là người thành thật mà, nhất định chẳng khi nào nghĩ đến chuyện chờ nước đọng vớt mồi ngon[2], nhỉ?"

Tương Thanh có chút bất ngờ nhưng lại chỉ gật đầu thừa nhận.

Ân Tịch Ly khe khẽ cười, "Ngày nào đó ta sẽ dạy cho cậu. . .nhưng mà, cậu cũng không cần phải chờ đến khi nước lắng xuống để làm gì. Không phải cả một Thịnh Thanh to lớn đều là của cậu hết sao. Trong tay cậu đang nắm lấy chủ mạch Thịnh Thanh đấy."

Tương Thanh xấu hổ cúi đầu, vành tai loang loáng đỏ ửng lên, đưa mắt nhìn Ân Tịch Ly. Ân Tịch Ly lại tỏ ra vô cùng thích thú khi lấy y ra mà trêu mà đùa.

Ân Tịch Ly thấy Tương Thanh khi bị chòng ghẹo liền trở nên ngượng ngùng thì thấy sáng khoái vô cùng, cho nên mới nói, khi dễ hài tử thật thà tuy hơi bất lương một tí nhưng lại vui thật vui.

Ân Tịch Ly vốn muốn thôi không đùa nữa nhưng khi bắt gặp cái nhú mày của Ngao Thịnh thì liền nổi hứng, vừa định mở miệng trêu tiếp thì lại bị Viên Liệt ngăn lại, "Người chỉ biết khi dễ người hiền lành thật thà thôi."

Ân Tịch Ly nhượng mày, thôi không chọc phá nữa.

Tất cả mọi người có phần ngạc nhiên ghé mắt nhìn, suốt dọc đường đi, Viên Liệt luôn có ý che chở cho Tương Thanh.

Ân Tịch Ly cũng tự hiểu được vì sao Viên Liệt lại làm như thế. Viên Liệt và Tương Thanh đều là những người tính tình trung trực ngay thẳng, không thích nhiều lời. Người ngoài nhìn vào thường nghĩ chẳng khác gì khối gỗ hay tảng đá. Cả hai có đến bảy tám phần tương tự nhau. Nhưng, điều quan trọng nhất vẫn là vì, Ngao Thịnh không trở thành một Viên Lạc thứ hai, hôn quân bạo ngược mà là cần chính liêm minh. . . công đó có hơn một nửa là thuộc về Tương Thanh. Viên gia chỉ còn lại mỗi một mình Ngao Thịnh, không bất nhân, không bạo tàn. Đó là một điều rất may mắn.

Và. . . vẫn còn một nguyên nhân sâu xa mà chỉ kẻ thâm tình mới hiểu. Viên Liệt rõ hơn ai hết cảm giác yêu đến chết đi sống lại là thế nào. Ông cũng đã từng buông bỏ giang sơn chỉ vì theo đuổi ái nhân. Ngao Thịnh là cháu ông. Ông không muốn đứa cháu duy nhất này bước theo vết xe đổ của mình. Bảo vệ Tương Thanh chu toàn cũng có nghĩa là hộ Ngao Thịnh một mạng.

"Như vậy nghĩa là..." Mộc Lăng chen vào, sớm cũng đã truy hỏi toàn bộ ong độc vào hồ lô rồi, "đám huyện quan chốn khi ho cò gáy này ngang nhiên bằng vai phải vế với hoàng đế, hơn nữa lại còn cấu kết với phiên quốc. Nói trắng ra thì chúng cũng là một phiên vương của vùng này."

Tất cả mọi người đều gật đầu.

"Mộc Mộc." Tần Vọng Thiên bị đám ong độc kia bám dính lấy đến khó chịu, liền hỏi Mộc Lăng, "Sao đám ong đó lại thành thế này a?"

"A ha, tất cả chúng đều là ong đực, thứ mà ta bôi lên người người là dịch tiết ra từ ong cái." Mộc Lăng sang sảng đáp, "Người nói thử coi, một con ong cái lớn như người thì hỏi sao mà ong đực kia không si mê bu vào, ha?"

Tất cả mọi người mím môi nhin cười, Tần Vọng Thiên khước miệng giật giật, hèn gì mà đám ong này có bám riết lấy y không rời

"Lưu Bật Chi không phải là kẻ đơn giản." Kim Linh nói, "Trước kia ta và hắn cũng từng vai lẫn giao hảo. Người này dã tâm rất lớn, hoàn toàn khác với những tham quan chỉ biết cái lợi trước mắt. Điều đáng lo chính là không biết được mục đích thật sự của hắn là gì."

"Trâu Viễn, đưa bản danh sách nghe được từ Ngô Mặc cho ta xem." Ngao Thịnh cất giọng.

Trâu Viễn vội dâng danh sách lên.

Ngao Thịnh nhận lấy, mọi người ghé đầu vào nhìn. Cái tên Lưu Bật Chi được viết ở hàng đầu tiên, bên dưới là một vài người khác.

"Những người này cũng đều là quan ở Thượng Dung sao?" Tương Thanh hỏi Trâu Viễn.

Trâu Viễn nhíu mày đáp, "Những tên này là quan viên xa gần của vùng này, tất cả được liệt kê dựa theo cấp bậc. . .Đại khái thì hầu hết quan lại địa phương đều cấu kết với đám phiên vương."

"A." Ngao Thịnh cười lạnh, "Liên thủ với nhau. . . . . Trẫm thật muốn xem thử chúng liên thủ với nhau thế nào." Quét mắt nhìn mọi người, "Trước tiên chúng ta cứ tiếp tục lên đường, đi qua Thượng Dung phủ, đến nơi đóng quân tạm thời. Cố tình lộ ra tin tức quân ta đã rời khỏi Thượng Dung cho Lưu Bật Chi biết để thả lỏng cảnh giác. Ở Thục Trung, chúng đương nhiên không có chút thế lực. Chúng ta sẽ ở đó nghỉ ngơi ba ngày. Trong ba ngày này, sẽ lần lượt viếng thăm các nơi. Trước khi tiêu diệt Nam Man thì phải xóa sạch đám bại hoại này. Phải thanh lọc nội bộ trong sạch thì mới an tâm chinh chiến bằng không lại lâm vào cảnh bị vây bủa bốn bề."

Tất cả mọi người đều thấy có lý, gật đầu tán thành.

Đội quân tiếp tục lên đường. Lần này, Ngao Thịnh rút kinh nghiệm, nhằm nơi có địa hình hai sườn vây bọc, đều phái người thám thính, dò đường thấy không có mai phục thì mới lên đường đi tiếp.

Sau khi lên xe ngựa, Ngao Thịnh liền nhìn thấy Tương Thanh ngồi xuống ôm lấy Ngao Ô, vân vê vành tai hổ, như là đang rất vui.

"Thanh." Ngao Thịnh sáp đến gần, "Có chuyện gì mà vui thế?"

Tương Thanh chỉ cười bẻ sang chuyện khác, "Ta nghĩ, bách tính miền Nam đã phải chờ đợi rất lâu rồi."

"Umm." Ngao Thịnh cũng khe khẽ thở dài, "Đích xác hẳn là phải thắt chặt quản thúc hơn. . . Thanh, ta nghĩ quan viên cố hữu trụ lâu một chỗ khó tránh khỏi việc tham ô háo tài, tốt nhất là nên luân phiên nhân lực, hai ba năm lại đổi vị trí cho nhau một lần."

"Được đấy." Tương Thanh gật gật đầu, "Chủ ý này rất hay! Đợi đến khi chiến trận kết thúc, chúng ta về bàn bạc kỹ hơn."

Ngao Thịnh khe khẽ cười, choàng tay ôm lấy bả vai Tương Thanh, "Thanh, người đã nói rất nhiều lần cụm từ sau-khi-trở-về rồi. . .ta nghe như thấy đây là lời hứa hẹn thiên trường địa cửu vậy."

Tương Thanh giật mình ngoảnh đầu đi nơi khác.

"Thanh, người sẽ mãi mãi ở bên ta chứ?" Ngao Thịnh thiết tha hỏi, "Chúng ta về sau luôn có nhau, phải vậy không?"

Tương Thanh cúi đầu xoa đầu Ngao Ô, sau một lúc lâu thật lâu mới gật gật đầu.

Nhất thời, Ngao Thịnh vui sướng như điên, ôm chầm lấy Tương Thanh, chẳng biết lý giải tâm tình lúc này thế nào! Cuối cùng thì giấc mộng của Ngao Thịnh hẳn cũng trở thành sự thật rồi. Đời này coi như đã viên mãn.

Đoàn người đi đến khi trời nhập nhoạng tối, ra khỏi Thượng Dung, đến trước cửa thành Đông quận phủ.

Ngao Thịnh đã sớm phái người thông tri quan viên Đông quận, nói là muốn dựng trại ở vùng ngoại thành vắng vẻ, tất cả mọi người đều không cần ra thành đón tiếp.

Ngao Thịnh không trực tiếp đến gặp chúng quan viên, chỉ để Tống Hiếu thay mặt thông truyền, không quấy nhiễu dân chúng, những quan lại địa phương khác cũng không cần đến diện kiến. Đại quân chỉ cần nghỉ ngơi đôi ba ngày lại liền khởi hành.

Sau khi nếm xong bữa cơm chiều, Ngao Thịnh, Tương Thanh, Tần Vọng Thiên, Mộc Lăng liền dẫn theo ảnh vệ, cùng nhau lặng lẽ ly khai quân doanh, quay trở lại Thượng Dung phủ, nấp thân trong tối nghe ngóng tình hình.

---

104 | âm thầm tra hỏi

THƯỢNG DUNG PHỦ được xem như là một tỉnh biên thù nhưng quang cảnh lại không tiêu điều, vì vị trí địa lý trọng yếu, nằm giữa Thực Trung, Tây Vực cùng cõi Nam Man nên khách thương tấp nập lui tới. Phần lớn khách thương đều là dị tộc, hiếm khi thấy được thương gia người Hán.

Bốn người, Ngao Thịnh, Tương Thanh, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên cùng nhau rời khỏi quân doanh, quay ngược trở lại Thượng Dung vào lúc sắc trời đã tối sẫm.

Tương Thanh vốn không ủng hộ chủ trương đi dò la tình hình Thượng Dung vào đêm hôm thế này. Mọi người đã đi cả ngày đường, nên ở lại quân trường nghỉ ngơi một đêm rồi mai hẵng điều tra tin tức mới phải. Nhưng Ngao Thịnh lại cố sống cố chết bảo là, vào Thượng Dung tìm một gian khách điểm nghỉ chân sẵn tiện thăm thú đi đây biết đâu chừng có thể nghe ngóng được những thứ mà ban ngày ban mặt không cách nào biết được.

Bước vào Thượng Dung, mọi người đều cảm thấy buổi tối cảnh sắc nơi đây hoàn toàn khác với ban ngày.

Lúc đi qua đây vào ban ngày, trên đường rất ít người qua lại, đường phố sạch sẽ, chỉ có một ít gian hàng đặc sản. Nhưng bây giờ lại hoàn toàn trái ngược. Phố phường tấp nập người qua kẻ lại. . . Kẻ mua vui, ham thú có điều nhiều hơn là thương nhân khách gia.

Mộc Lăng ngoác miệng ra nhìn, "Gì? Ở đâu ra lắm người thế này? Mấy người đó đều là trai tráng khỏe mạnh, không làm nông cũng không mở sạp buôn bán, ra đường đi tới đi lui làm gì a?"

Ngao Thịnh cùng Tần Vọng Thiên cũng không hiểu thế này là thế nào, chỉ còn biết lắc đầu. Tương Thanh lại cẩn thận quan sát, chỉ cho mọi người điều lạ lùng mà y thấy, "Nhìn tay của họ mà xem."

Mọi người cúi đầu xuống nhìn, thấy trên tay ai cũng đều mang theo bao tay, là loại đan bằng bông rất dày.

"Sao họ lại làm thế nhỉ?" Tương Thanh hỏi.

"Chịu." Ngao Thịnh lắc đầu cười khố, "Mọi người còn không biết thì nói gì đến kẻ chẳng khi nào xuất cung như ta."

Đúng lúc này, một vài dị tộc cười ngửa thong thả đi đến. Nhóm trai tráng kia lập tức chộn rộn xúm lại.

Một kẻ ngồi trên ngựa, cầm roi điểm mặt, "Người, người và người..." tổng cộng có mười người nhìn theo hướng tay của gã tay về phía cỗ xe ngựa, "lên xe mau!"

Những người được gọi tên đều tỏ ra rất vui vẻ chạy vội lên xe ngựa. Đồng thời, từ trên cỗ xe đó, cũng có một tốp thanh niên khác bước xuống.

Không lâu sau, xe ngựa liền rời khỏi.

Nhóm người Ngao Thịnh nhú mày nhìn theo, tìm một nơi bí mật nhìn theo hướng đi của cỗ xe ngựa kì quái nọ, lúc sau liền tức tốc đi theo.

Xe ngựa một đường chạy thẳng, nửa canh giờ sau đi đến ven ngoại thành, dừng lại trước một cánh rừng.

Đám trai tráng kia bị đuổi xuống.

Ngao Thịnh đợi đến khi tất cả những người kia đều đã vào rừng thì mới theo vào sau.

Đám dị tộc đó đưa nhóm thanh niên nọ đi sâu vào rừng. . .cảnh tượng hiện ra trước mắt không khỏi khiến cho nhóm người Ngao Thịnh kinh hãi.

Nằm ẩn sâu trong rừng là một khe núi đã được người đào thành một hang động vô cùng lớn. Có rất nhiều người ra ra vào vào. Những người đó đều giống với nhóm thanh niên vừa được đưa đến, đều còn rất trẻ và tay đều mang bao tay. . .Sau lưng của mỗi người phải vác theo một cái gùi to, đựng đầy đất cát. Từng đoàn người một khuân gùi đá kia đặt vào trong xe ngựa. Khi xe đã đầy thì liền phóng vó chạy đi, sau đó là một cỗ xe khác lui tới.

Những ai đã xong phần việc của mình thì liền đi đến chỗ đám dị tộc lĩnh tiền công rồi lên xe ngựa trở về trấn.

"À. . .Hóa ra là làm khuôn vác kiếm tiềm." Ngao Thịnh gật gật đầu.

Tương Thanh có chút khó hiểu, "Tại sao...lại vận chuyển đất đá?"

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, "Chẳng lẽ chúng đang...khai thác đá?"

"Ừmm hừm. . . " Mộc Lăng đột ngột nhíu mày, vuốt cằm nói, "Ai nha, không xong không xong rồi!!!"

"Không xong chuyện gì?" Ngao Thịnh ngạc nhiên hỏi.

"Tiểu hoàng đế ơi, vương quốc của người có nội quỷ a!" Mộc Lăng lắc đầu mà rằng, "Đem bạc vàng của người tặng cho người khác!"

"Cái gì?" Ngao Thịnh và Tương Thanh quay sang nhìn đối phương, rồi lại ngoảnh đầu ngó chăm chăm Mộc Lăng, cả hai đều chẳng hiểu ra làm sao cả.

"Các người nhìn đi!" Mộc Lăng vận triển khinh công, vụt một cái đã đến bên xe ngựa, thừa dịp không ai để ý lén cầm lấy một tảng đá, sau đó vụt về, chìa đá ra cho Ngao Thịnh, "Nhìn đi, đây là cái gì?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh đưa tay ra lấy, hai miệng một lời mà đáp, "Đá cục!"

"Úi trời ơi!" Mộc Lăng thở dài, đưa tay chùi mặt đá, lại còn kê miệng vào thổi, bụi đất thì nhau rơi xuống.

Mộc Lăng lại chìa đến trước mặt ai kia, "Giờ thì là gì hả?"

Nường theo ánh trăng, Tương Thanh cùng Ngao Thịnh dí mắt sát vào nhìn, bên dưới lớp đất cát loang lổ ánh lên sắc vàng.

"Hoàng kim?!" Tương Thanh giật mình mở to hai mắt, "Bọn chúng đang đào quặng vàng!"

Mộc Lăng gật gật đầu, "Nói đúng hơn là hằm vàng! Hai người nhìn này, tất cả đều đã là vàng nguyên chất hết rồi, chỉ cần bỏ vào nước rửa cho sạch thì liền xài được. Không giống như quặng vàng mà chúng ta tìm thấy ở nơi tiếp giáp giữa Tu La Bảo và Mông Cô, là tạp chất, phải qua lò luyện thì mới thành vàng!"

"Hoang đường!" Ngao Thịnh tức giận nói, "Đây rõ ràng là thổ địa của người Hán, là giang sơn Thịnh Thanh, sao lại có thể giúp ngoại tộc đào vàng?"

"Đúng vậy." Tần Vọng Thiên cũng tức giận không kém gì, "Mộc Mộc lừa người được quặng vàng kia, hay ở chỗ là lừa được vàng của người Mông Cổ."

Mộc Lăng khóe miệng giật giật, mắng thầm trong dạ - Người đừng có mở miệng ra một lừa hai gạt không hả? Nghe ra cứ như thể ta là thứ tham tài háms lợi vậy~~~

"Hơn nữa người mà dọn dỉ tộc dùng lại chính là người Hán." Tương Thanh cau mày, "Thật sự là vừa buồn cười vừa đáng thương!"

"Nực cười thật mà." Ngao Thịnh cả giận nói, vội gọi một ảnh vệ đến, phân phó, "Điều tra xem kẻ nào cho người khai thác mỏ vàng này, quan trọng là, số vàng này cuối cùng rơi vào tay ai. Nhất nhất phải điều tra thật kĩ càng cho trẫm!"

"Vâng!" Ảnh vệ lĩnh mệnh lui xuống.

Tương Thanh cùng Tần Vọng Thiên bị Ngao Thịnh mặt đầy giận dữ nắm tay kéo đi, trong khi Mộc Lăng lại hớn hớn nhét hai khối đá vàng vào tay áo rồi mới tí tởn đuổi theo sau.

Khi đến Thượng Dung phủ, Ngao Thịnh mặt mày vẫn nghiêm lạnh không buồn hé răng. Mọi người đảo mắt nhìn quanh thì phát hiện thêm điều

kì lạ nữa là, đại đa số thanh niên khỏe mạnh người Hán đều làm công cho ngoại tộc, cả trấn cơ hồ không có lấy một gian hàng nào là của người Hán cả. Ngao Thịnh cùng Tương Thanh muốn tìm một gian khách điểm của Hán tộc nghỉ chân một đên nhưng đi từ đầu đường đến cuối ngõ, ngay cả tửu lâu trà quán cũng không có, hơn nữa nếu có thì cũng chỉ thấy toàn bóng dáng của ngoại tộc.

Cuối cùng, Mộc Lăng tinh mắt, chỉ tay vào chiêu bài trong ngõ nhỏ, "Ê, nhìn kia kìa, mở gian hàng trước cửa nhà, chắc chắn là người Hán rồi!"

Mọi người ngoái đầu nhìn vào sâu trong con ngõ nhỏ, chiêu bài xiêu vẹo, hàng quán nghèo nàn. Ngao Thịnh lắc đầu thở dài, "Hoàng đế như ta đứng là. . ."

"Không phải người cũng đã nự giá đến đây rồi sao!" Tương Thanh kéo tay Ngao Thịnh, "Đừng nản chí! Cứ coi tình hình thế nào rồi tính! Xem ra những châu thành phía Nam này đều có vấn đề."

"Sao lại không có ai dăng tấu báo cáo tình hình nơi này? Ta giờ chỉ muốn thay toàn bộ bọn quan lại ở đây mà thôi!" Ngao Thịnh cả giận nói.

"Ta nghĩ không phải là không ai dăng tấu." Tần Vọng Thiên thở dài, "Chẳng phải mỗi ngày luôn có chõng chõng tấu chương trình lên cho đệ sao? Xem ra là có người giữa đường giấu nhem đi rồi."

Mộc Lăng gật đầu, "Cho nên ta nói, loại người tồi tệ nhất chính là quan lại!"

Mọi người kéo nhau đi vào ngõ nhỏ, chỉ thấy một lão thái thái đầu tóc hoa râm đang lấy nước ấm rửa mặt, bên cạnh là một tiểu cô nương đang một tay trợ giúp. Nhác thấy có người xuất hiện, tiểu cô nương nọ lại hốt hoảng bỏ việc chạy trốn biệt đi. Ngao Thịnh sững sốt nhìn theo. Lão thái thái ngược đầu lên nhìn mọi người, xoa xoa mắt hỏi, "Các vị là người Hán a?"

"Đúng vậy." Tương Thanh gật đầu, "Bà bà, chúng tôi không quen với thức ăn của dị tộc, đang tìm một gian hàng của người Hán, chẳng hay quán của bà bà có mì không? Cho chúng tôi mỗi người một bát!"

"Có, có chứ!" Lão thái thái vội gật đầu, gọi tiểu cô nương kia ra, "Hài nhi, không có gì đâu! Là người Hán. Mau mau ra châm trà cho khách!"

"Dạ!" Tiểu cô nương vui mừng đi ra, lễ phép rót trà cho cả nhóm.

Ngao Thịnh nhìn cô nhóc, hỏi, "Tiểu nha đầu, sao vừa thấy bọn ta đã xoay đầu bỏ chạy?"

"Ai, quan gia, con bé cũng không muốn đâu nhưng vì cứ bị đám man rợ kia dọa nạt riết rồi đâm ra thấy người lạ là sợ." Lão thái thái lom khom đến hỏi, "Không có gì nhiều, chỉ có mì thịt bò cùng trứng luộc, dưa muối. Các vị muốn dùng gì?"

Mọi người nhất tề gọi mì thịt bò. Lão thái thái lại lom khom quay vào nấu mì.

"Tiểu nha đầu, sao lại sợ hãi bọn dị tộc như thế?" Ngao Thịnh hỏi.

Tiểu cô nương nhìn trang phục trên người của cả nhóm, tò mò hỏi, "Các vị đều là quan gia sao? Nếu không thì chắc là khách quý từ kinh thành đến!?"

Ngao Thịnh gật đầu, "Chúng ta từ kinh thành tới. Sao nơi đây đâu đâu cũng toàn là dị tộc?"

Tiểu cô nương vừa nghe được nhóm người Ngao Thịnh là từ kinh thành đến, liền cúi đầu, chạy ủa vào trong nhà.

Tương Thanh khó hiểu nhìn mọi người. Chẳng ai hay thế này là thế nào.

Chốc sau, lão thái thái tay bưng mì đã nấu xong, thở dài nói, "Các vị quan gia đừng trách con bé, quan lại nơi đây có lệnh không được nói chuyện với những người từ kinh thành đến."

"Sao lại có thứ lệnh như thế?" Ngao Thịnh trừng mắt, thầm nghĩ - Ngày trước hạ lệnh khắp đại giang nam bắc nấu mì không bỏ thêm tiêu xanh vào đã đủ vô lý, được hai ba hôm đã bãi bỏ, nhưng thật không ngờ có kẻ lại còn hoang đường hơn cả hoàng đế, cấm dân bản địa nói chuyện với dân kinh kì.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chuyện ngày một rõ ràng hơn, có người không muốn kinh thành biết được chuyện quái gỡ ở nơi này.

"Là ai hạ lệnh? Nếu như làm trái thì sẽ có hậu quả gì?" Ngao Thịnh truy vấn.

Lão thái thái lắc lắc đầu, "Là đại nhân hạ lệnh, nếu làm sai thì sẽ cắt lưỡi nghiêm trị."

Ngao Thịnh nhíu mày, "Đại nhân là ai?"

Lão thái thái e sợ cúi đầu, "Chuyện này không thể nói được."

Ngao Thịnh và Tương Thanh không chút tâm tư nào để ăn mì nữa, trong khi Mộc Lăng lại trước sau như một, vừa liền tay lừa mì vừa nói, "Ngon. Ngon lắm!"

Tần Vọng Thiên gấp tất cả thịt trong bát sang cho Mộc Mộc nhà mình. Chính y cũng không còn lòng dạ nào để đụng đũa.

Mộc Lăng thấy mọi người đều mặt mày muộn phiền, liền lắc đầu, lấy một túi nhỏ ra, vẫy vẫy gọi tiểu cô nương đang lấp lo bên cửa sổ kia, "Tiểu cô nương, ra đây, huynh cho muội thứ này hay lắm nè!"

Tiểu cô nương do dự một chút, nhưng vẫn đi ra. Mộc Lăng lấy chiếc túi đựng đầy kẹo chưa cho cô nhóc. Tiểu cô nương nhận lấy, vui vẻ bóc vỏ ra ăn, ngồi xuống bên cạnh Tương Thanh mà nhìn mọi người mà rằng, "Nhìn các ngài thật là khí phách quá đi. Tôi lớn chừng này rồi mà chưa từng thấy ai oai như các ngài vậy. . . à, đương nhiên là ngoại trừ đại nhân."

"Đại nhân mà mọi nhắc đến là ai?" Ngao Thịnh khéo léo hỏi.

Tiểu cô nương cúi đầu không đáp, trả túi kẹo lại, vừa định quay đi thì đã bị Tương Thanh ngăn lại, bỏ kẹo vào trong tay cô nhóc. Tiểu cô nương chớp mắt do dự.

"Chỉ cần mọi trả lời những câu hỏi của bọn huynh thì thứ này là của mọi." Tương Thanh lấy một thỏi vàng từ trong ngực áo, đưa đến trước mặt tiểu cô nương, "Có nó, mọi có thể cùng bà của mình rời khỏi Thượng Dung, đến Thục Trung, hoặc nơi không có bóng ngoại tộc mà mở một gian hàng nhỏ. Với số tiền này, hai bà cháu có thể an tâm sinh sống, không bị ai khi dễ, bắt nạt. Mọi thấy thế nào?"

Tiểu cô nương ngược mắt lên nhìn Tương Thanh, lúc này, lão thái thái cũng đi đến gần, nhìn thỏi vàng, cả hai bà cháu đều lưỡng lự phân vân.

Ngao Thịnh chậm rãi lên tiếng, "Thật không dối gì hai bà cháu, chúng ta không chỉ là người kinh thành mà còn là quan viên, đến đây để điều tra tình hình dị tộc làm loạn. Nếu hai người kể rõ ràng những chuyện phát sinh ở đây, chúng ta có thể đuổi sạch bọn dị tộc kia đi!"

Tiểu cô nương chăm chú nhìn Ngao Thịnh, "Các ngài thật sự có thể đuổi cổ đám dị tộc kia đi khỏi đây sao?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, tự tin nói, "Đương nhiên."

Tiểu cô nương ngẫm nghĩ một lúc lại bảo, "Tôi nói rồi thì các ngài sẽ đưa bà cháu tôi ra khỏi đây chứ? Bà cháu tôi muốn đến Thục Trung, không ở lại

Thượng Dung thêm khắc nào nữa!"

Ngao Thịnh gật đầu, "Đương nhiên. Đừng nói là Thục Trung, cả Lạc Đô ta cũng có thể đưa hai bà cháu đi."

"Được." Tiểu cô nương vội lấy thỏi vàng kia, "Là Lưu Bật Chi đại nhân ra lệnh. Lúc ấy có người không tuân theo, liền bị đại nhân đánh cho đến chết, rồi cắt lưỡi bán cho đám Man quốc."

Ngao Thịnh nhíu mày, "Hắn thường cùng qua lại với tộc nhân nào?"

"Nhiều lắm. Nhưng phần lớn, Lưu đại nhân thường qua lại với người của Manh Bộ. Ở đây, có rất nhiều người Manh Bộ." Lão thái thái đi đến, ôm lấy cô cháu gái, nhìn Ngao Thịnh mà nói, "Ban đầu, nha phủ Thượng Dung cũng chỉ tham lam lạm quyền thôi. Người dân Thượng Dung tuy không xuất sắc gì nhưng chẳng có dị tộc đến gây chuyện. Nhưng sau khi tên Lưu Bật Chi kia đến làm quan thì mọi chuyện đều thay đổi. Hàng quán của chúng tôi đều bị dị tộc cướp lấy. Ở đây mọi người hay truyền tai nhau rằng, ở biên giới Thượng Dung và Man tộc, có một mỏ vàng, Lưu Bật Chi và đám dị tộc kia bắt tay nhau khai thác, thuê mướn người Hán làm người khai quật. Vàng thì vào tay dị tộc, còn Lưu Bật Chi được chia lời. Nghe nói, tộc trưởng Manh bộ còn hứa là sau này sẽ phong Lưu Bật Chi thành phiên vương nữa."

"Buồn cười!" Ngao Thịnh nhíu mày, "Hắn cả gan hoành hành ngang ngược, vì sao không ai báo quan, hoặc là dâng sớ lên kinh?"

"Vô ích thôi." Lão thái thái buồn rầu lắc lắc đầu, "Không phải là không ai dâng trình nhưng Lưu Bật Chi lại giở thủ đoạn. Những ai can đảm đi khai báo thì đều không có kết cục tốt. . . . Ai, hiện tại hẳn lại có bọn mọi rợ làm chỗ dựa, dân tình ngày càng khốn khó."

"Quan viên thượng cấp chết hết cả rồi sao?" Ngao Thịnh nhíu mày, "Sao lại chẳng có ai quản?"

"Tất cả đều bị Lưu Bật Chi mua chuộc hết rồi. Tên họ Lưu ấy có một kho vàng, lấy vàng ra chia ba chia bố, một phần giữ lại cho mình, những phần kia thì dùng để mua chuộc trên dưới. Ai còn đi tố cáo hănh nữa!" Lão thái thái lắc đầu.

Tương Thanh thấy sắc mặt Ngao Thịnh mỗi lúc một trầm xuống, liền biết sát tâm hănh đã trỗi dậy, đừng nói là Lưu Bật Chi, ngay cả quan viên lớn nhỏ ở miền Nam này hănh đều muốn diệt sạch. . .thậm chí còn liên lụy đến cả quan lại phía tây phía đông, đến cả chốn thâm sơn cùng cốc nữa.

"Hiện giờ không phải Hoàng Thượng đangNamchinh sao?" Tần Vọng Thiên hỏi, "Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, sao mọi người không đến tìm người cáo trạng? Đội quân của Hoàng thượng đang đóng tại Đông quận cách đây không xa!"

"Đúng vậy đúng vậy!" Mộc Lăng ăn xong bát mình của mình rồi liền quay sang xử nốt luôn cả phần của Vọng Vọng nhà hănh, xănh mồm nói, "Đương kim Hoàng thượng đó tài trí hơn người, yêu dân như con, lại còn thiết diện vô tư nữa."

Ngao Thịnh liếc mắt nhìn Mộc Lăng đầy xem thường.

Lão thái thái thở dài, "Quan gia, ngài có biết vì sao mà cháu tôi vừa nhìn thấy mọi người liền trốn không?"

Ngao Thịnh lắc đầu hỏi, "Vì sao?"

"Lưu Bật Chi ra lệnh, bắt nốt tất cả hài tử trong thành!"

"Cái gì?" Tương Thanh cau chặt đôi mày, "Hănh bắt trẻ con để làm gì?"

"Hănh nói, hài tử trong thành ở nhà không có thịt để ăn nên đưa vào phủ của hănh để được ăn no mặc ấm." Lão thái thái cười khỗ, "Đợi đến khi

Hoàng thượng đi rồi thì mới trả lại, nếu có ai tùy tiện nói bậy thì sẽ giết sạch tất cả lũ trẻ."

"Vô liêm sỉ!" Ngao Thịnh lúc này mới hiểu ra. Hèn gì mà khi quân hấn vừa đến, nhìn hai bên đường, thấy ai nấy mặt mày đều ần ần, giận mà không dám nói. Hóa ra tất cả đều là bởi tên bại hoại Lưu Bật Chi kia.

"A." Tương Thanh giận quá chỉ còn biết buông tiếng cười trừ, "Chủ ý này thật tốt a. . . Ta nghĩ không chỉ có mỗi Lưu Bật Chi là có cao sách này, mà ngay cả quan viên ở những nơi ta đi qua cũng dùng đến."

"Muốn người lớn nghe lời thì cách tốt nhất chính là lấy hài nhi ra uy hiếp." Mộc Lăng lúc này mới cảm thấy lười vô vị đi, liền buông đũa thờ dãi, "Loại người như thế, nhất định phải lăng trì thì mới hả."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhưng bụng lại nghĩ, chỉ đem ra lăng trì thôi thì còn nhân từ quá.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì chợt nghe thấy có tiếng động bên ngoài cửa quán. Có ai đang lớn tiếng kêu gào.

"Ai nha!" Tiểu cô nương hoảng sợ lùi ra sau lưng bà mình, "Chết rồi! Là bọn man rợ đó!"

Lão thái thái cũng khẩn trương nhìn tới nhìn lui, nói với nhóm người Ngao Thịnh, "Quan gia, các người ăn mặc quý giá như vậy, mau mau vào trong trốn đi. Hai bà cháu chúng tôi nghèo nàn bần tiện, chúng sẽ không gây khó dễ gì đâu!"

Ngao Thịnh khoát tay nói, "Đừng lo, lão bà bà, bà cứ vào trong tránh mặt đi, chuyện ngoài này cứ để bọn ta ứng phó được rồi!"

"Ách. . . Như vậy có ổn không?"

Tương Thanh gật gật đầu, "Không có gì đâu, có chúng tôi là được rồi!"

Lão thái thái không biết nói gì nữa, chỉ còn biết ôm lấy cháu gái trốn vào trong nhà.

Mộc Lăng lấy một dực bình từ tay áo ra, quay sang Tần Vọng Thiên mà rằng, "Vọng Vọng, chúng ta qua kia nấu mì đi!"

Mọi người sửng sốt tròn mắt nhìn. Ngao Thịnh nhìn là biết, Mộc Lăng lại hảo tâm muốn mời đám người kia một bữa ra trò.

Mộc Lăng vội kéo Tần Vọng Thiên vào bếp. Cùng lúc có bốn người bước vào, hai dị tộc và hai tên người Hán. Ngao Thịnh và Tương Thanh nhú mày nhìn. Dựa vào cách ăn mặc cho thấy chúng không phải là nha dịch mà là quân sĩ.

Bốn tên kia lão đảo đi vào, vì đã thấm men say nên cũng không để ý đến Ngao Thịnh và Tương Thanh.

Một tên người Hán chép miệng nói, "Ở trong lâu, cô nào trông cũng xinh cũng đẹp!"

"Hắc hắc. . . .Đúng đó!" Một tên khác hưởng ứng, "Ai, bà lão ở đây đâu rồi, mau mau ra nấu mì thịt bò cho ông!"

Tần Vọng Thiên nhú mày hỏi lão thái thái đừng cạnh, "Bọn chúng là ai?"

Lão thái thái hạ giọng đáp, "Là quân sĩ địa phương. Trên con phố cạnh đây có một kỹ viện, tụ tập rất nhiều quan binh. Sau khi chơi bời xong, chúng thường tạt vào đây ăn mì, nhưng chưa lần nào trả tiền cả."

Tần Vọng Thiên gật gật đầu. Mộc Lăng bên kia đã liên tục rắc bột thuốc vào trong bắt mì, lầm bầm không ngừng, "Cho chúng bây chết!"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh ngồi bàn bên cạnh. Vừa nhìn thấy quân phục của chúng, Ngao Thịnh giận càng thêm giận, quan binh nơi đây không có lấy chút quân quy, ra ra vào vào kỹ viện, lại còn ăn mì không trả tiền. Tất cả đều đáng chém!

Lúc này, một tên dị tộc đảo mắt nhìn sang, thấy hai bạn Thịnh Thanh, liền chớp chớp mắt cọ cọ những kẻ trong bàn.

Hai tên người Hán man trá cười, quay sang hỏi han, "Ai u, nhìn hai vị không giống là người địa phương a."

Tương Thanh chỉ thấy Ngao Thịnh cong môi cười lạnh, thầm hiểu hôm nay, trong đám quân sĩ ấy, không thể không có người chết. Ngao Thịnh đã thật giận sôi gan lên rồi.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

105.106.107.108.109

105 | thăm dò

HAI TÊN BINH LÍNH NGƯỜI HÁN đi đến bên bàn, giương mắt đánh giá Ngao Thịnh cùng Tương Thanh. Mắt thấy cả hai đều là một thân y phục gấm vóc, khí độ bất phàm, vừa nhìn đã biết là người có quyền có thế. Bọn chúng vốn quen thói ngang ngược ở chốn này, chỉ cần là kẻ có tiền thì liền đâm ra ý siểm nịch để lừa lọc. Mấy ngày nay vắng vẻ chẳng có ai để hôi của, nên lúc này cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, liền nịnh nọt cười đến gần, "Hai vị nhìn không giống là người địa phương?"

Ngao Thịnh nghiêng đầu nhìn hai tên kia, thấy ngôn hành cử chỉ đầy xu nịnh như thế thì liền bất mãn. Chúng làm gì có dáng vẻ của binh lính cơ chứ? Lưng cong dáng khòm đầy luồn cúi, mặt mày nịnh bợ đáng khinh, nhìn chẳng khác gì phường đầu đường xó chợ. Thịnh ta thờ ơ hỏi, "Các người là quân dịch khu nào?"

Hai tên kia giật mình, liếc nhìn đối phương. Dân chúng bình thường chỉ cần nhìn thấy quan nha quân dịch thì liền khúm núm cúi đầu khom lưng rồi, nhưng nam nhân trước mặt này lại chẳng chút máy may e dè chúng, tựa hồ còn tỏ vẻ cao cao tại thường nữa chứ. Có lẽ là người khá có địa vị.

Hai quan binh trong lòng không khỏi có chút bồn chồn lo lắng cầu mong người đối diện đừng là nhân vật tai to mặt lớn nào, còn miệng lại giáo hoạt hỏi, "Hắc hắc, chẳng hay hai vị có phải là người trong nha môn không?"

Ngao Thịnh cười nhạt, "Không. Bọn ta chỉ là thương lữ tình cờ ngang qua đây."

"A...là người buôn bán." Hai tên nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi, "VẬY...phải chăng là đến từ Lạc Đô?"

Ngao Thịnh lắc đầu, "Không. Bọn ta đến từ Ba Đông Quận."

"À." Biểu tình trên mặt chúng rõ ràng thả lỏng vài phần, nhìn Ngao Thịnh nói, "Nhìn hai vị công tử như vậy, gia cảnh hẳn là bề thế lắm. Bọn tôi ở đây đã lâu nhưng là lần đầu gặp được người giàu có như hai vị."

Đúng lúc, hai tên dị tộc kia cũng đã đi đến. Một tên trong số đó lão đảo ngã xuống cạnh chỗ Tương Thanh. Tương Thanh nhíu mày nhìn, tên kia vừa hay cũng ngẩng đầu lên đối diện với y.

Tương Thanh vận bộ bạch y mà Ngao Thịnh thích nhất, ngũ quan thanh tú đoan chính. Tên quân dịch kia có vẻ đã say đến mụ mẫn đầu óc, nên mông mông lung lung thấy người trước mắt này thật quá ư xinh đẹp, liền đánh bạo rướn người bắt lấy tay Tương Thanh.

Ngao Thịnh chau mày, nâng tay hất cả bát trứng hấp chưa hề động đũa kia vào mặt tên lính nọ, đoạn lại vẩy tay phóng cả bó đũa cắm trong ống tre găm thẳng vào bàn tay đang định chạm vào Tương Thanh...trong nháy mắt, mắt đã chảy đầy bàn.

"AAAA." Tên kia thảm thiết rống lên, một tay vừa bưng gương mặt sưng vù vừa ôm bàn tay đầm đìa máu. Ngao Thịnh nhếch mép lạnh lùng cười, vung chân hất cả chiếc bàn, tên kia ngã nhào vào bên chân Ngao Thịnh, chưa kịp hét toáng lên thì đã bị Thịnh ta giẫm cho một cước.

Tên quân dịch vừa hốt hoảng vừa đau đớn, say gì cũng vội tỉnh, miệng lại không ngừng hô hào tán loạn chẳng hiểu ra làm sao.

Tên đồng bọn thấy vậy cũng liền rút đao ra, xấn về phía Ngao Thịnh. "Đinh" một tiếng, thanh đao đang lao vào Ngao Thịnh đã bị Tương Thanh dùng một phiến đá đánh bật ra. Tên bao đồng kia chưa kịp hiểu thế nào thì

Tương Thanh đã trở tay túm lấy đai lưng, ném gã lên không trung...tên nọ trực tiếp đáp thẳng lên lưng của gã chiến hữu đang nằm sóng soài dưới đất. Ngao Thịnh rụt chân về, đợi cả hai tên đều đề chông lên nhau thì liền mượn đà bồi thêm một cước nữa.

Còn hai tên người Hán kia chỉ biết sợ hãi trơ mắt nhìn. Đồng bọn của chúng vốn là quân nhân nhưng hai vị khách lạ này lại còn lợi hại hơn gấp bội, nếu ngu ngốc xen vào thì kẻ thiệt chỉ có chúng mà thôi. Nghĩ vậy, chúng liền xoay lưng định bỏ của chạy lấy người, nhưng Ngao Thịnh lại lạnh lùng lên tiếng, "Đợi đã!"

Hai tên phạm phòng lo sợ dừng bước, quay đầu lại nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh liếc nhìn chiếc bàn mà chúng vừa ngồi, hạ lệnh, "Quay trở lại, ngồi xuống ăn mì."

Hai tên mặt đầy vẻ van nài, vừa định mở miệng xin tha thì Ngao Thịnh đã cướp lời, "Bây giờ, ta hỏi cái gì các người phải ngoan ngoãn trả lời cái này. Không nghe thì chặt một ngón tay. Nói láo thì chặt hai ngón tay. Còn nếu dám chạy liền chém bay đầu các người."

"Đại hiệp...xin tha mạng!" Hai tên kia quỳ rạp xuống đầu cầu xin, "Bọn tôi...bọn tôi có mắt như mù!"

"Ngồi xuống." Tương Thanh lạnh lùng nói, "Lẽ nào này giờ các người nghe mà không hiểu?"

"Dạ...dạ...ngồi ạ." Hai tên hoảng sợ ngồi xuống. Đúng lúc này, Mộc Lăng từ trong bước ra, mang theo hai bát mì, đặt xuống trước mặt chúng, cười mà rằng, "Ăn đi. Vất vả lắm ta mới nấu được đó! Một giọt nước cũng không được chừa lại!"

Hai tên quân dịch mặt mày đau khổ nói, "Tổ thiên gia...bọn tôi chỉ là tiểu binh thay người ta bán mạng thôi. Mấy chuyện táng tận lương tâm ấy

không phải do chúng tôi muốn làm đâu, nhưng nếu không nghe lời sẽ bị trừng phạt ngay."

"Gì cơ?" Ngao Thịnh lạnh lùng cười, "Lũ các người mà cũng biết cái gì gọi là táng tận lương tâm ư? Thế có biết thế nào là báo ứng không?"

"Dạ biết...biết ạ!" hai tên liên tục dập đầu.

"Nói đi, chuyện xấu xa đã làm gần đây là gì?" Ngao Thịnh nghiêm mặt hỏi.

"Bọn tôi...vì muốn ứng phó xa giá của Hoàng thượng, nên hai ngày trước, tri phủ Lưu Bật Chi đã hạ lệnh cho chúng tôi phải bắt nốt tất cả khất cái trên đường cùng những người cơ nhờ...Vì lo là sẽ có người cáo trạng nên đã đoạt lấy trẻ con trong trấn để làm con tin."

"Hiện đang giam giữ ở đâu?" Ngao Thịnh lại hỏi.

"Dạ...ngay tại...đại lao bên trong nha môn tri phủ." Binh lính nhỏ giọng trả lời.

"Cái gì?" Tương Thanh giật mình, "Các người nốt trẻ con trong đại lao?"

"Tôi...đây cũng không phải là chuyện mà chúng tôi có thể tự quyết định..."

"Ăn mì đi!" Mộc Lăng không đợi gã biện giải, liền buộc ăn mì.

Hai tên mặt nhăm mào nhú, cúi đầu lấy đũa khuấy mì lên thì thấy nước dùng đen còn hơn than. Thế có khác nào giết người đâu!

"Lưu Bật Chi sao lại có thể vô pháp vô thiên như thế? Lẽ nào hắn muốn tạo phản?" Ngao Thịnh cười gằn.

"Dạ...bọn tôi chỉ là tiểu tốt nhưng có nghe được loáng thoáng...quả là ngài ấy có ý định thế..." Quân dịch lí nhí đáp, ui...bụng hình như không thoải mái lắm.

Ngao Thịnh nheo mắt hỏi, "Có cách nào để ta gặp được hãn không?"

"Ngài...chỉ cần bỏ tiền ra là có thể." Tên kia vừa xoa bụng vừa nói, "Uiii...có rất nhiều thương nhân, nếu muốn buôn bán ở đây hoặc là cần hỗ trợ thì mang ngân phiếu đến gặp đại nhân. Tiền càng nhiều thì việc càng nhanh."

Ngao Thịnh mày như xoắn lại vào nhau, "Phải đưa bằng cách nào?"

"Úiiii....cái này cũng đơn giản thôi." Gã gặp người ôm bụng, khó khăn nói, "Chỉ cần đi đến trước nha phủ, nói rõ tên họ gia thế, rồi đút lót cho tên đưa tin chút tiền. Tiền đó là tiền mở cửa. Người bên trong sẽ dựa vào tiền nhiều hay ít mà phân nặng nhẹ. Nhưng mà, tên giữ cửa đó khá là tham lam, nếu ít quá hãn sẽ khó để xem... Lưu đại nhân sẽ coi tiền mở cửa là bao nhiêu, nếu vừa lòng thì liền tuyên gọi còn nếu phật ý thì sẽ cho người đưa thư hẹn ngày gặp mặt. Hoặc không vừa lòng nữa thì sẽ nhắm mắt ngó lơ, coi như ngài chưa từng đến, chuyện ngài muốn nhờ cũng coi như xong."

"Bất kì ai khi đến Thượng Dung phủ buôn bán thì cũng đều phải đút bạc cho Lưu Bật Chi ư?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

"Dạ phải ạ. Ở đây, ròng tiền cũng khó lòng cường áp được hẳn độc. Mọi chuyện lớn nhỏ đều nhờ Lưu đại nhân định đoạt. Ngài nếu ở đây mở hàng buôn bán mà không giao tiền bảo kê thì chỉ tổ rước thiệt vào thân thôi. Nhẹ thì mất hàng mất quán còn nặng thì vào nhà lao ăn cơm tù."

"Tên Lưu Bật Chi ấy cũng biết cách làm giàu gồm nhỉ...Song, hãn tuy kiêu ngạo nhưng chẳng qua cũng chỉ là một tri phủ nhỏ nhoi. Lẽ nào chẳng chẳng có thượng cấp nào trị được hãn?"

"Vô dụng thôi." Tên nọ thành thật đáp, "Có phiên tộc chống lưng cho đại nhân."

"Sao?" Ngao Thịnh nhíu mày hỏi, "Vì sao hẳn lại có giao tình thâm sâu với dị tộc như thế?"

Gã kia cau mày ôm bụng, khổ sở đáp "Chuyện này nếu nói ra thì sẽ rơi đầu mất."

"Không nói thì cũng rơi đầu." Tương Thanh cười nói, "Một khi người đã quyết không nói rồi thì chỉ có chết!" đoạn liền nhắc chân giẫm lên lưng tên lính ngoại tộc đang nằm thoi thóp kia...Hai gã đáng thương chỉ còn biết rên rĩ xin tha.

"Chúng tôi nói...nói mà!" Chúng thành thật khai toẹt ra hết, "Đại nhân hình như là có ước định gì đó với phiên vương Manh Bộ. Họ âm thầm góp góp hoàng kim, sửa chữa và chế tạo vũ khí...Tựa hồ là muốn tạo phản. Hai bên qua hệ vô cùng chặt chẽ. Nghe đâu lần này còn được ai đó hiệp trợ, khả năng thành công rất lớn."

Ngao Thịnh trên mặt thế nhưng chỉ vẽ ra một nụ cười thản nhiên. Tương Thanh vừa nhìn đã hiểu ý nghĩa của nụ cười này. Lưu Bật Chi nếu không khai trừ thì liền trở thành mối họa của Thịnh Thanh. Nhưng may là lần này, dọc đường đi đã gặp người tiều phu nọ. Như vậy, một khi Ngao Thịnh khai chiến với Nam Man, nội bộ còn chưa giải quyết ổn thỏa thì liền lâm vào thế hai bề nguy hại. Nguy hiểm khôn cùng.

Ngao Thịnh suy nghĩ một lúc lại hỏi, "Phần lớn khách thương lui tới nơi này là để buôn bán mặt hàng gì?"

"Dạ, phần lớn là họ mua đặc sản của miền Nam để đem đến phương bắc hoặc là lấy lương thực của phương bắc bán lại cho phiên tộc. Nhưng mà ấy hả, thứ Lưu đại nhân chuộng nhất là nhìn thấy các thương nhân hiềm khích

với nhau. Còn cái mà ngài ấy ghét nhất là thấy ai buôn gạo bán thóc hoặc là mở tiền trang (ngân hàng)."

Ngao Thịnh gật gật đầu, ngoảnh đầu nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng thấy bọn chúng ôm bụng đầy đau đớn, bèn nói, "Ăn xong chưa! Ai cũng không được bỏ mửa!"

"Công tử...xin hãy tha mạng!" Hai gã gập người hỏi, "Này...Đau quá! Ngài cho bọn tôi ăn gì vậy?"

Mộc Lăng khời mào khoe miệng cười, nói, "Tam thi hoàn."

"Tam tam. . . . ." Hai gã vừa nghe tên thì liền biết đây chẳng phải thuốc bổ gì, "Xin ngài tha mạng! Những gì không nên nói bọn tôi cũng đều nói hết rồi!"

"Hừ...cậy quyền hiếp dân. Các người biết gì gọi là Tam thi hoàn không?" Mộc Lăng nhếch mép cười đều, "Chính là sẽ khiến các người đau đến chết đi sống lại, tổng cộng ba lần, hai lần thì vật vã sống lại còn lần cuối cùng liền biến thành tử thi."

Hai gã sợ hãi trốn tránh mắt. Ngao Thịnh gọi ảnh vệ đến, áp giải bốn tên này đến doanh địa bí mật, để Tống Hiểu thẩm vấn chúng.

Ảnh vệ vừa giải người đi, Ngao Thịnh liền mang một bát mì khác đẩy đến trước mặt Tương Thanh, ân cần nói, "Thanh à, mau ăn đi, ăn xong rồi ta liền tìm nơi nghỉ chân. Sáng mai chúng ta liền đến nha phủ tìm tên Lưu Bật Chi kia."

"Ừm." Tương Thanh gật đầu.

Sau khi ăn mì xong, Ngao Thịnh liền phái người đưa lão thái thái cùng tiểu cô nương kia lánh đến Thục Trung thu xếp an ổn cuộc sống cho hai bà

cháu. Lúc sau, bốn người liền sóng vai đi ra ngõ nhỏ, tìm một gian khách điểm nghỉ chân.

"Thật sự là buồn cười!" Tần Vọng Thiên vừa nghĩ đến việc Lưu Bật Chi bắt nốt những đứa trẻ vô tội trong đại lao thì liền thấy phẫn nộ.

Bốn người đi đến phố lớn, Ngao Thịnh chợt dừng chân, trầm mặc một lúc liền nói, "Đại ca, ta muốn chia nhau ra hành động."

Tần Vọng Thiên tinh tường hỏi, "Ý của đệ là, đệ và Tương Thanh sẽ đến gặp tên tri phủ đó còn ta và Mộc Lăng thì âm thầm đi điều tra?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Đúng vậy."

"Thế cũng được." Mộc Lăng cũng tán thành, "Cách này không tồi. Thuận tiện chúng ta phải xem thử tên khốn đó đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý rồi." Dứt lời liền bước về phía Tần Vọng Thiên, vẫy tay chào hai người Thịnh Thanh.

Đợi đến khi Tần Mộc đã đi khuất rồi, Ngao Thịnh mới kéo tay Tương Thanh, "Đi thôi, trước tìm nơi nghỉ chân đã."

"Cũng được." Tương Thanh cùng hân sóng vai đi. Lúc này, đêm đã dày hơn, Thượng Dung nằm ở phía Nam, ban ngày tuy oi bức nhưng đến đêm khí trời lại thoáng mát.

Thượng Dung là một trấn nằm ở biên thù, không náo nhiệt xa hoa bằng Lạc Đô. Ngao Thịnh nắm tay Tương Thanh đi giữa phố phường vào lúc đêm phủ sương. Tay lồng vào tay, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ đối phương. Ở đây thật tốt. Không người nhận ra họ là ai.

Ngao Thịnh quay sang, quan hỏi, "Có lạnh không?"

Tương Thanh cười, lắc lắc đầu, "Không. Còn người?"

Ngao Thịnh bật cười, véo véo tay Tương Thanh, "Mới đi chưa bao lâu mà đã thấy nhớ nhớ Lạc Đô rồi."

"Ta cũng vậy." Tương Thanh gật đầu, "Không khí nơi đây khác với Lạc Đô."

"Ta thật muốn đem đại quân đến đây san bằng nha phủ, cứu ra tất cả hài đồng vô tội, tiện thể bầm thây tên khốn Lưu Bật Chi đó ra!"

Tương Thanh khe khẽ lắc đầu, "Đáng tiếc, người lại muốn thông qua hãn tóm gọn cả ổ, sau đó diệt cỏ tận gốc."

Ngao Thịnh gật đầu, "Aiii...vì thế ta chỉ còn cách là nhẫn nại mà thôi. Ngày mai, thế mà còn phải đi mua chuộc tên cầu quan đó!"

"Cứ coi như đây là một loại thể nghiệm...." Tương Thanh vỗ vỗ vai Ngao Thịnh, "dạy người cách nào để thanh trừng quan viên dưới trướng."

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, cảm thấy cơn bực tức tích tụ suốt thời gian qua như vơi đi một ít. Phía trước cách họ không xa là một tòa khách điếm, thoát nhìn khá khang trang. Hai người bước vào...quả nhiên phần lớn khách nhân đều là ngoại tộc.

Ngao Thịnh đi đến trước gian quầy, "Ông chủ, hai gian phòng hảo hạng."

Một gian trong đó là giành cho nhóm ảnh vệ. Lần này Ngao Thịnh hẳn một mình hành tẩu, Tống Hiếu và Tề Tán đều nhất mực phái một đoàn ảnh vệ theo bảo hộ, lại còn phải mệnh cho ảnh vệ đúng hạn quay về báo cáo tình hình, từng khắc đều phải biết rõ Hoàng thượng của họ đi đâu về đâu và dự định làm gì. Có lẽ lúc này, ảnh vệ đã sớm thuật lại toàn bộ sự việc nhóm người Ngao Thịnh ghé vào hàng quán ăn mì thế nào cho bọn Tống Hiếu hay rồi.

***

"Khốn thật, đúng là chẳng ra làm sao cả!" Vương Trung Nghĩa nóng nảy mắng, "Hèn gì mà một đường đến đây đâu đâu cũng thấy như nghĩa địa vậy, hóa ra là vì đã sớm bị nhốt lại hết rồi."

"Đúng vậy." Ân Tịch Ly vuốt cằm, "Ngày đó trước khi Trần công bị chém, lão đã khẳng định chắc nịch rằng lần Nam chinh này của chúng ta sẽ nguy hiểm vạn phần, lại còn bị diệt toàn quân."

"Lẽ nào lão ta muốn nói đến việc ở đây?" Tề Tán nhíu mày, "Nếu trước sau đều bị vây khốn thì toàn quân rất có thể sẽ bị diệt trừ."

"Nếu thật sự có được uy lực lớn mạnh như vậy thì hẳn là không chỉ dựa vào sức lực của một mình Lưu Bật Chi cùng vài quan viên con con được. Chuyện này ắt có huyền cơ." Ân Tịch Ly lo lắng nói, "Lần này, Hoàng Thượng thâm nhập vào hàng ngũ của chúng phải cẩn thận vạn phần."

Mọi người cúi đầu thở dài, âm thầm lo lắng thay chủ soái là Ngao Thịnh.

***

Ngao Thịnh và Tương Thanh dưới sự chỉ dẫn của chưởng quầy, đi đến một gian phòng đơn sơ. Tương Thanh vỗ vỗ giường, thấy đệm cứng đơ, ngại rằng Ngao Thịnh ngủ chẳng quen. Thịnh ta bật cười, "Làm gì lại yêu chiều ta như thế..." sẵn tiện còn xắn đến nói nhỏ vào tai Tương Thanh, ám muội nói, "Còn phải phụ thuộc vào việc là ôm ai ngủ cùng nữa? Được ôm người vào lòng thì có là giường đá thì ta cũng thấy thỏa mãn."

Tương Thanh lờm hăn một cái, "Miệng lưỡi trơn tru quá nhỉ!"

Ngao Thịnh kéo Tương Thanh vào người, đặt y lên giường, cười hỏi, "Có muốn thử xem miệng lưỡi này trơn tru thế nào không?"

Tương Thanh tai chột hồng. Gần đây, Ngao Thịnh ăn nói cứ thẳng thắn vô cùng. Tựa hồ còn bạo dạn cà chớn hơn cả trước đây. Y vốn cứ ngỡ rằng

sau khi động phòng rồi thì Thịnh Nhi của y sẽ chín chắn nghiêm chỉnh hơn nhưng thật không ngờ ai kia lại được nước làm tới, cả ngày chẳng khác gì con sói đang đói mồi.

Hai người đang người kéo ta trốn trong phòng thì chợt nghe thấy âm thanh náo loạn bên ngoài.

Cả hai liếc nhìn đối phương, ngồi bật dậy. Một ảnh vệ bỗng xuất hiện bên cửa sổ, bấm báo, "Hoàng thượng!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Ngao Thịnh hỏi.

"Dị tộc cùng người Hán chúng ta đang đánh nhau, nghe nói đây vốn là chuyện thường tình." Ảnh vệ đáp.

"Ai chiếm thượng phong?" Ngao Thịnh cười hỏi.

"Là dị tộc ạ." Ảnh vệ nhíu mày đáp, "Thần nghe nói, dị tộc nếu lỡ tay đánh chết người thì không sao cả, còn ngược lại thì người Hán liền gặp phiền toái."

"À . . . . ." Ngao Thịnh xoa xoa cằm, xoay mặt nói với Tương Thanh, "Thanh à...ta có cách tốt hơn để gặp tên Lưu Bật Chi kia rồi."

Tương Thanh thoáng sửng sốt một chút nhưng liền gật đầu tán đồng, "Đích thật là ý kiến hay!"

106 | kế hoạch

NGAO THỊNH KÉO TAY TƯƠNG THANH chạy ra khách điếm, liền nhìn thấy hai nhóm người đang ẩu đả nhau, một bên là xa binh dị tộc bên còn lại là người Hán đầy lép vế. Những người Trung Nguyên nọ đáng người cao lớn hơn dị tộc nhiều nhưng xem ra lại có phần e ngại, đại đa số

chỉ toàn trốn tránh, rõ ràng có thể đánh bại nhưng luôn bị vây ở thế hạ phong.

Ngao Thịnh chau mày, reo lên, "Vậy mà cũng là nam nhi sao? Bị người ta leo lên đầu lên cổ mà cũng chả dám hé giọng nói nửa lời."

Nhóm người Hán kia then quá thành giận mặt mày đỏ bừng. Còn đám dị tộc nọ thì lại khó chịu vô cùng khi Ngao Thịnh bồng chõ mũi vào nhưng khi thấy hoa phục sang trọng trên người hắn, e rằng hắn thân phận cao quý nên cũng đành dừng tay đánh người lại.

Một tên trong đó, lọng ngọng dùng tiếng Hán hỏi, "Người là ai?"

Ngao Thịnh lạnh lùng đáp, "Ông nội mi." dứt lời liền phi thân lên tung một cước vào ngực kẻ vừa phát ngôn.

Tên kia bị đá bay một quãng thật xa, đến khi tiếp đất thì đã sùi bọt mép ra ngất.

Đám đồng bọn còn lại tức giận, vừa gào thét vừa đề đao xông lên. Tương Thanh tiến lên một bước, tung chưởng đánh bạt cả lũ...Đoạn, hai người Thịnh Thanh chẳng chút nương tay dạy cho đám binh quèn kia một bài học ra trò.

Ngao Thịnh cũng chả mất công thi triển chưởng pháp gì cao siêu, chỉ ngẫu hứng tung cước tung đấm ra để co giãn gân cốt giải khuây mà thôi.

Đám người Hán kia kinh ngạc tròn tròn mắt, đồng lòng nghĩ, hai người kia, hoặc là có ô dù chống lưng hoặc là gan to mật lớn nên không mới sợ chết. Nhìn quyền cước mà họ tung ra như thế, nếu mang ra trị tội thì nhẹ nhất cũng chỉ là chém bay đầu mà thôi.

Quả nhiên, không lâu sau, một đoàn nha dịch kéo đuôi nhau đến. Lũ dị tộc lúc này cũng đã sớm bị Ngao Thịnh đánh cho bò lăn bò càng. Ngao

Thịnh phủ tay. Tương Thanh biết là Thịnh ta đã hết giận, bèn xoay sang nhìn hẳn cười.

Ngao Thịnh bỗng dừng trở chứng, bước xấn đến gần, kéo khăn choàng cổ của Tương Thanh cao lên tận mặt.

Tương Thanh khó hiểu tròn mắt nhìn. Thịnh ta nhú mày giải thích, "Trước đây, ta có họa hình người phát đi khắp tất cả quận thành kèm theo lệnh tuyệt đối không được tổn hại gì đến người...nên chắc là hầu hết quan viên đều nhận ra người."

Tương Thanh vô lực nói, "Bức họa đó không phải chỉ phát đến các quận Tây Bắc thôi sao, với lại, tranh vẽ cũng chẳng giống."

Cơ mà Thịnh ta vẫn khẳng khẳng nghĩ, tóm gọn lại là ta không thích có người nhìn thấy mặt người, nên liền ngoan cổ kéo khăn lên cao, che hết hơn nửa gương mặt Tương Thanh, nhưng sau đó lại còn điên máu nghĩ - Mặt Thanh đẹp như thế vậy mà lại phải cho người khác nhìn!

Đám nha dịch lao nhao chạy đến, trợn mắt ngoác mồm ra nhìn đám binh dị tộc nằm lăn quay ra đất, đau đến kêu than không nổi.

"Là tên nào cả gan hành hung hả?" Gã cầm đầu lớn tiếng hỏi.

Ngao Thịnh hiên ngang bước ra, "Ta!"

Tương Thanh đi đến bên cạnh Ngao Thịnh, tỏ vẻ y cũng góp phần. Bộ dáng chân thành đến tận lòng khiến Ngao Thịnh thấy đáng yêu vô cùng.

Đám nha dịch chợt có chút chột dạ, lo lắng mục đích ghé thăm của đối phương. Trong thời gian này, Hoàng thượng dẫn quân thân chinh. Chuyện này ai ai cũng biết nên người của nha phủ không dám làm gì lộ liễu. Lưu Bất Chi đại nhân cũng cẩn thận dặn dò bọn chúng, phàm là người từ nơi khác đến thì tuyệt không được làm gì khiến đối phương chú ý.

"Hai người là ai?" Tên nha dịch lúc này chột nhỏ giọng hỏi han.

Ngao Thịnh cười đáp, "Chuyện ta là ai quan trọng thế sao? Nếu như ta không có quyền có thể gì thì các người liền trói gô lại?"

"Không...không phải vậy." Tên kia cúi đầu nói. Đúng lúc này, một tên trong đám vừa bị tấn tới bởi kia bò dậy, nói một chuỗi dài với tên nha dịch. Gã kia gật đầu, mặt mày âm trầm hạ lệnh, "Trói hai tên này giải đến nha phủ!"

"Dạ!" Bọn tay sai cầm xiềng xích bước xấn lên. Tương Thanh tiến lên trước đá bay một gã, y há nào lại để cho chúng bắt trói Ngao Thịnh, đoạn lại lạnh lùng cất giọng, "Chúng ta là người quen của huyện thái gia, ai dám bắt trói? Còn không nhanh dẫn đường!"

Đám nha dịch quay vào nhìn nhau, lo nghĩ, lẽ nào đối phương là người không nên đụng vào? Tên cầm đầu nhanh ý vẫy tay với bọn tùy tùng, ra ý lui xuống không bắt trói nữa. Gã trước hết cho người đưa đám dị tộc đi trị thương, sau đó tự mình dẫn Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đến nha môn.

"Không biết phải xưng hô với hai vị thế nào?" Tên kia vừa đi vừa cười hỏi, "Tiểu nhân tên Vương Đạo, là bộ khoái nha môn."

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, thầm mắng, nhìn kiểu nào thì bọn ta cũng là phạm nhân, dù có nói là quen biết với huyện thái gia của các người nhưng cũng không nên xưng mình là tiểu nhân chứ? Luồn cúi thế này thì chỗ nào giống bộ khoái?

Tương Thanh nhượng mày nói, "Người dẫn đường là được rồi, việc gì phải lảm lời như thế?"

Tên kia quē mặt cười gượng. Từ xưa đến nay, phận luồn cúi đều là như thế. Người càng cung kính người ta thì người ta liền giở thói chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng. Còn nếu người lên mặt cường ngạnh thì đối

phươngng sẽ mềm mỏng xuống. Người ta thường bảo, chó cắn là chó không sửa[1], người tuyệt không nên đắc tội nhất là người thật thà ít nói còn người mà người không cần phải e sợ lại là kẻ suốt ngày gào thét vào mặt người.

Đến cửa nha môn, Vương Đạo quay lại hỏi hai người, "Hai vị, đến thẳng công đường hay là để lại danh thiếp, còn không thì là vào luôn thư phòng?"

Ngao Thịnh cười mát, lấy từ trong ngực áo ra một xấp giấy, đưa cho gã kia, "Người xem thử rồi quyết định đi!"

Vương Đạo vừa nhìn thì đã trợn tròn mắt ra, ba chân bốn cẳng chạy ủa vào nội đường.

Gã kia vừa đi, Tương Thanh liền nhú mày nhìn Ngao Thịnh, "Hào phóng quá nhỉ? Vừa ra tay đã xuất ra một vạ?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Nếu đã làm thì phải khiến cho đối phương nôn ra cho bằng hết những gì đã nuốt vào nếu không ta khó mà tan mỗi hận."

Tương Thanh phì cười nhưng chợt lại nhớ ra mà hỏi, "Người lấy đâu ra một vạ này?"

Ngao Thịnh lưu manh đáp, "Lúc này, ta tranh thủ leo vào xe ngựa của Mộc Lăng lấy đó."

Tương Thanh trợn to mắt nhìn, "Người..." bó tay miễn bình luận, "Thịnh Nhi à, đó gọi là trộm..."

"Ai." Ngao Thịnh phẩy tay nói mát, "Ta có để lại giấy nợ, là mượn chứ không có trộm."

"Đây đúng là chuyện không thể tin mà." Tương Thanh nhỏ giọng nói "Đường đường vua của một nước lại đi mượn bạc của dân đen."

"Cho nên ta mới kí tên người mượn là người." Ngao Thịnh vô cùng thành thật đáp.

"Người..." Tương Thanh cau mày nói, "Người hồ nháo vừa thôi, ta tìm đâu ra một vạn lượng trả lại cho huynh ấy?"

Ngao Thịnh nhăn răng ra cười, "Dễ thôi! Người làm hoàng hậu của ta đi! Giang sơn Thịnh Thanh ta chia người một nửa...không phải! Chỉ cần người chịu bái đường với ta, ta liền đem cả Thịnh Thanh cho người tặng kèm luôn cái mạng của ta."

Tương Thanh xấu hổ đỏ bừng vành tai. May mắn đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng bước chân. Tương Thanh vội trấn định tâm tình lại, thế nhưng Thịnh ta lại chẳng chịu tha, ghé vào tai y thấp giọng nói, "Dù người có không chịu thì cũng có ngày ta cưới được người vào cửa!"

Tương Thanh lờm hẩn một cái, Ngao Thịnh nhướn một bên mày, véo vào lưng y, "Giường cũng đã lên rồi, thành thân là chuyện tất nhiên."

Tương Thanh mặt mày đỏ bừng, nhưng may là có khăn choàng che hết mặt, song vẫn thẹn thùng nhắc chân đạp cho Thịnh ta một cước...Đạp xong thấy thoải mái vô cùng.

*

Trong quân doanh, sau khi điều tra manh mối xong, Tần Vọng Thiên đương lúc múc nước rửa mặt thì chợt nghe thấy tiếng thét thảm thiết của Mộc Lăng vang lên từ trong xe ngựa.

"Có chuyện gì?" Tần Vọng Thiên vội vã nhảy xộc vào, chỉ thấy Mộc Lăng tay cầm giấy nợ tức giận giậm chân đùng đùng, "Con sói chết tiệt! Chỉ có hần mới dám làm chuyện này! Tiền đó ta để dành để mua chút đặc sản...Được lắm! Người mà không trả thì ông đây băm riết lấy người!"

*

Vương Đạo vào trong chưa bao lâu thì liền vội vã chạy ngược ra, cung kính nói, "Hai vị quan gia, xin mời vào trong, đại nhân đang đợi trong thư phòng ạ."

Ngao Thịnh nháy mắt với Tương Thanh một cái, quả nhiên - có tiền liền có thể sai ma khiến quý.

Tương Thanh ghét nhất chính là loại người thấy tiền liền sáng mắt nên nhìn cũng chẳng thèm nhìn liền kéo Ngao Thịnh đi vào trong, song, lòng vẫn thấy khó chịu, kẻ háms lợi tham tài như thế sao có thể vì dân làm việc?

Ngao Thịnh tuy mặt mày vẫn thản nhiên nhưng trong lòng lại giận dữ đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn nhìn cho rõ tên Lưu Bật Chi kia đáng to người cao đến nhường nào.

Đến thư phòng, Vương Đạo khom người gọi cửa, "Lão gia, người đã dẫn đến ạ."

"Mời vào." Giọng nói của Lưu Bật Chi từ trong truyền ra, xem chừng vẫn còn rất trẻ.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh nhắc chân bước vào, đầu tiên nhìn thấy là một thư phòng đầy mộc mạc.

Ngao Thịnh âm thầm cười lạnh, quét mắt nhìn gian phòng sơ sài này, xem ra chủ nhân muốn che mắt người ngoài, quả là kẻ có tâm cơ sâu kín, khó trách vì sao gã lại có thể an ổn thoát thân như thế.

Tương Thanh thở dài, may là lần này quyết định mang quân chinh nam. Nơi đây, quan lại cấu kết với ngoại tộc, lừa trên dối dưới ngàn ấy năm, nếu thật dấy binh làm phản thì chắc là sẽ trở tay không kịp.

"Lưu đại nhân." Ngao Thịnh nhẹ giọng gọi một tiếng xem như vái chào. Lưu Bật Chi có chút giật mình, ngẩng đầu đánh giá người vừa đến, quả nhiên khí phách bất phàm, "Các hạ là?"

Ngao Thịnh tự nhiên ngồi xuống hàng ghế bên hông đại đường. Tương Thanh giả làm tùy tùng của Ngao Thịnh nên cũng theo cùng, đứng ở một bên. Y thân mang khăn che mặt, thoạt nhìn kì quái vô cùng, nếu giả làm tùy tùng của Ngao Thịnh thì sẽ không khiến người khác hoài nghi...hơn nữa cũng chẳng làm ai chú ý đến, miễn là không gặp phải người quen mặt.

"Ta chuyên kinh doanh tiền trang, muốn đến miền Nambuôn bán. Tiếc là chuyện làm ăn ở Thục Trung không suôn sẻ, bị những tiền trang nơi ấy giành hết đất...Những bằng hữu ở kinh thành giới thiệu Lưu đại nhân cho ta, bảo là chỉ cần có đại nhân thì việc gì cũng xuôi chèo mát mái. Cùng vì thế mà hôm nay ta đến đây gặp ngài."

"À..." Lưu Bật Chi nhẹ mỉm cười, "Thì ra là thế, các hạ đã tìm đúng người rồi."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, Ngao Thịnh thật rất thông minh, Lưu Bật Chi có thể đứng vững như núi không người đốn ngã dĩ nhiên là có người trong triều hậu thuẫn, che chở thay gã. Ngao Thịnh lần này xem ra là muốn nhờ cố tận gốc.

"Chẳng hay tôn tính đại danh của các hạ là gì?" Lưu Bật Chi khiêm nhường hỏi.

"Ta họ Tề." Ngao Thịnh thản nhiên dùng họ của mẫu thân mình, "Tên chỉ có một chữ là Thanh."

Tương Thanh cúi đầu, vành tai ửng ửng đỏ - Tên này thật hết nói nổi...

"À...ra là Tề huynh." Lưu Bật Chi gật gật đầu, nói, "Không biết vị đại nhân đã giới thiệu hạ quan với Tề huynh là ai?"

Ngao Thịnh thầm biết tên tiểu tử này tính tình cẩn thận nên bèn linh hoạt nói, "Trước khi ta đến đây, vị đại nhân ấy có căn dặn, Hoàng thượng tự mình thân chinh, nhằm tránh lời ra tiếng vào, mọi chuyện đều phải thận trọng, tới nơi rồi cũng không nên nói tên của ngài ấy ra."

"Phải phải." Lưu Bật Chi gật gật đầu, lại hỏi, "Tề huynh, trước đây đã từng mở tiền trang?"

"Vẫn chưa nhưng đã từng mở đồ phường (sòng bài)." Ngao Thịnh thuận miệng đáp, biểu tình vô cùng tự nhiên, "...cùng một vài việc vặt như cho vay gửi tiền...song quy mô cũng chẳng dám so với tiền trang. Ngài nói xem có phải không?"

"Đúng vậy. Tề huynh quả là tài giỏi, việc gì cũng thông hiểu." Lưu Bật Chi cười nói.

Tương Thanh đứng sau âm thầm quan sát Lưu Bật Chi. Gã ta tuổi tác không lớn, diện mạo cũng bình thường, trông không giống phường man trá. Nhưng nụ cười của gã lại khiến người khác không được tự nhiên. Ánh mắt đầy vẻ gian trá mưu mô, hơn nữa, những khi gã nhếch môi cười lại làm người đối diện khó chịu. Tương Thanh hiểu, việc này một đường thuận lợi, đã nắm giữ được chứng cứ tham ô của gã, việc phải làm còn lại chỉ là tìm cho ra kẻ đứng sau chống lưng mà thôi.

"Có Lưu đại nhân tương trợ, ta cũng an tâm." Ngao Thịnh vờ tin tưởng, "Ngày mai ta muốn đi xem địa điểm mở cửa tiệm...không biết..."

"Cứ tự nhiên!" Lưu Bật Chi hào sảng nói, "Chỉ cần đệ đệ vừa lòng thì ca ca này làm sao từ chối!"

Ngao Thịnh gật đầu, trong lòng lại mắng - Người đừng mơ bắt quàng làm họ, ta chỉ có một vị đại ca thôi, người là cái thá gì! - đoạn lại đứng dậy, chấp tay nói, "Nếu Lưu đại nhân đã lên tiếng thì ta cũng không lo lắng gì"

nữa. Sắc trời cũng không còn sớm. Ta cáo từ trước, nếu mai chọn được nơi tốt lại tính tiếp."

"Mọi chuyện cứ định vậy đi." Lưu Bật Chi gật đầu, sai người ra tiễn khách.

Vừa bước ra khỏi cửa nha phủ, Tương Thanh liền hỏi Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, sao lại ra về chóng vánh thế?"

Ngao Thịnh mỉm cười đáp, "Hôm nay chỉ vừa mới gặp mặt, không nên hỏi nhiều, hơn nữa chúng ta đưa bạc bảo hãn làm việc thay. Lúc đầu phải ra vẻ không tin tưởng, xem thử năng lực của hãn đến đâu. Nếu quá nóng vội thì sẽ lộ sơ hở hết."

"Cũng đúng." Tương Thanh gật gù, "Người suy nghĩ thật là chu đáo."

"Điều này là do Tước Vĩ dạy ta." Ngao Thịnh khiêm tốn nói.

"Tước Vĩ còn dạy cả điều này ư?" Tương Thanh tò mò.

"Phải." Ngao Thịnh nhẹ mỉm cười, "Ông ấy dạy ta làm thế nào để đối phó với từng loại quan viên một, quan tốt, quan xấu, quan tham, quan ác, quan hời hợt."

Tương Thanh tinh tế cân nhắc một chút, chốc sau mới gật gù, "Điều này cũng đúng. Quan tốt trong thiên hạ đều giống nhau, cần chính liêm khiết yêu dân như con còn quan xấu thì muôn hình muôn vẻ nên phải có cách đối phó."

"Những gì ông ấy dạy rất hữu dụng. Tên Lưu Bật Chi đó, nhìn thì biết là tham quan có đẳng cấp rồi." Ngao Thịnh thản nhiên nói, "Người như thế đều không phải là tài hèn sức kém. Vì giỏi nên mới sinh lòng tham. Muốn đối phó thì phải cẩn thận trước sau."

"Ta đã biết." Tương Thanh nhỏ giọng nói, "Hắn phải người theo dõi chúng ta."

Ngao Thịnh cười gằn, "Chúng ta quay về khách điếm, đợi tên theo đuôi đó đi rồi mới trở lại quân doanh."

"Uhm." Tương Thanh cúi đầu theo sau Ngao Thịnh trở về.

Vừa bước vào cửa thắp đèn, Ngao Thịnh đã xấn đến ôm lấy Tương Thanh, kéo cổ áo y ra mà hôn xuống.

"Ai..." Tương Thanh trở tay không kịp, đẩy đẩy hắn ra, "Người làm gì vậy?"

Ngao Thịnh nói thầm vào tai y, "Diễn trò cho hắn xem!"

Tương Thanh nhíu mày, nhìn Thịnh ta đầy hoài nghi, "Có thật là chỉ diễn trò không?"

"Đương nhiên!" Ngao Thịnh vội đẩy Tương Thanh xuống giường, đè lên người y, "Phải khiến cho tên kia nghĩ quan hệ giữa ta và người trong ngoài bất đồng, để hắn chuẩn bị tinh thần, khỏi nghi này nghi nọ. Hơn nữa sau này chúng ta có liếc mắt đưa tình cũng chả ngại ai."

"Chỉ giỏi lấy cớ." Tương Thanh nhỏ giọng mắng.

Ngao Thịnh hứng chí cười, "Thanh à, sao người lại hiểu rõ ta đến thế chứ?"

.....

Một lát sau,

"A." Tương Thanh cả kinh hét lên, bắt lấy ma trảo của Ngao Thịnh, "Người...đang sờ chỗ nào đó?!"

Ngao Thịnh hạ lưu cười, "Yên tâm yên tâm, ta chỉ sờ vài cái đỡ thèm thôi, không làm gì bậy ở ngoài đâu. Ta nào nữ chứ!"

Tương Thanh nhú mày, Ngao Thịnh sao lại biến thành sói lang hạ lưu thế chứ? Càng lúc càng không kiêng nể gì, cả ngày cứ hành xử như lưu manh. Cuối cùng thì y cũng hiểu được vì sao mà một Mộc Lăng lợi hại như thế vẫn cứ bó tay trước Tần Vọng Thiên rồi.

---

107 | Mạnh vương

NGAO THỊNH CÙNG TƯƠNG THANH quán quýt trên giường một trận lâu thật lâu thì kẻ theo đuôi kia mới chịu rời đi. Tương Thanh bấy giờ liền đẩy Ngao Thịnh ra nhưng Sói ta lại bất mãn, nằm lì chẳng chịu đi.

Tương Thanh quát, "Người có quay về quân doanh không hả? Nếu không về đêm nay đừng có mơ được ngủ."

Ngao Thịnh mặt nhăn mày nhú, chẳng chút cam nguyện gì mà lết ngồi dậy. Tương Thanh vội thôi tắt nến, kéo Ngao Thịnh chuẩn ra khách điếm từ cửa sau rồi men theo con đường nhỏ trở lại đại bản doanh.

Bên trong quân doanh, Tống Hiếu sốt ruột chờ đợi nên chẳng yên giấc được, vừa thấy hai vị chủ tử trở lại mới nhẹ nhõm được phần nào. Trâu Viễn đứng một bên vội tiến lên bẩm báo, "Hoàng thượng, tri phủ Thượng Dung Lưu Bật Chi vừa phái người đưa đến mấy vò rượu, bảo là muốn chiêu đãi quân ta."

"Sao cơ?" Ngao Thịnh nhướn mày, "Rượu có bị hạ độc không?"

"A" Tề Tán cười đáp, "Mộc thần y đã kiểm tra, không có. Gan hãn có lớn nhường nào thì cũng chẳng có can đảm hạ độc vào rượu đâu."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, quay sang hỏi Tương Thanh, "Thanh này, sao gã khốn ấy đang yên đang lành lại đưa rượu tới làm gì?"

Tương Thanh lắc lắc đầu, hỏi Tề Tán, "Các huynh đã đáp lời chúng thế nào?"

"Bọn ta bảo là Hoàng Thượng mấy ngày này đi đường mệt mỏi nên đã sớm nghỉ ngơi." Tề Tán đáp, "Tên đưa rượu không nói thêm gì liền quay về."

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Rượu được đưa đến khi nào?"

"Khoảng một canh giờ trước."

"Như vậy tính ra là sau lúc bọn ta rời khỏi nha môn." Tương Thanh chau mày, "Xem chừng là hẳn muốn thám thính thực hư thế nào."

Ngao Thịnh xoa xoa cằm, "Tên tặc đó muốn giở trò gì đây? A đúng rồi..." Ngao Thịnh xoay sang hỏi Vương Trung Nghĩa, "Những tên kia có nói thêm gì nữa không?"

"Xìii." Vương Trung Nghĩa hứng chí cười, "Chỉ cần dẫn cho một trận thì chúng đã khai tuốt tuồn tuột rồi. Vương của Manh Bộ tên là...gì gì nhỉ?" Vương Trung Nghĩa khều khều vai Tống Hiếu.

"Vưu Đồng." Tống Hiếu thở dài đáp.

"Đúng đúng!" Vương Trung Nghĩa vỗ đùi, "Du Dũng (thùng mỡ)!" [Chữ Vưu Đồng đọc là [yóutóng] còn Du Dũng lại là [yóutǒng]

Mọi người phì cười. Ngao Thịnh lại hỏi tiếp, "Thế tên Thùng Mỡ kia là người thế nào?" [Nguyên văn Nhĩ Nhã để là Du Dũng nhưng mình sửa lại nhằm bộ lộc rõ bản chất cà rồn của em Thịnh]

"Vưu Đồng là phiên vương trẻ tuổi nhất trong bốn đại bộ tộc." Tỷ muội Kim Linh Ngân Linh vừa lúc xuất hiện, giải thích cho Ngao Thịnh, "Hắn là kẻ rất có dã tâm. Vì hắn hành tung bí ẩn nên tỷ muội bọn ta chưa từng thấy mặt."

"Vậy à?" Ngao Thịnh gật gù hỏi tiếp, "Thật là hai cô chưa từng gặp hắn ta lần nào?"

"Bọn ta chỉ thấy hắn từ xa, trông thì có vẻ còn rất trẻ vì tộc vương trước của Manh Bộ vừa mất không bao lâu. Hắn ta có cái trò nửa che nửa hở mặt nên tỷ muội ta nhìn không rõ lắm." Kim Linh đáp, "Hắn đã hợp nhất được bốn bộ tộc lúc nào cũng bất hòa với nhau, nên hiện tại thế lực của Nam Man rất lớn mạnh, lại còn cấu kết với bọn quan lại như Lưu Bất Chi nữa. Ta nghĩ, kẻ dã tâm lớn nhất chính là Vưu Đồng."

"Có phải hắn là người đã bắt Tô Mẫn không?" Tương Thanh hỏi.

"Cũng không biết nữa." Ngân Linh lắc lắc đầu, "Kẻ bắt cóc Nam vương chính là lão Trần công công kia cùng một tên hắc y nhân thần bí."

"Chúng ta dự định sẽ mở tiền trang...trong khi bọn chúng lại có vàng...hắn là sẽ đến bắt tay với ta...Hoàng kim tuy rằng rất quý nhưng lại chẳng thể trực tiếp mang ra dùng vì sẽ khiến người khác sinh nghi. Nhưng nếu thông qua tiền trang rồi cả đồ phùng, cuối cùng đổi thành tiền mặt hoặc bạc vụn thì sẽ không làm ai chú ý cả. Đám tay sai ấy không thể nào tự mình đi đến các tiền trang hay đồ phùng xa lạ lại càng chẳng thể đi tìm Hắc Vân Bảo, nên chắc chắn là sẽ nhắm vào tiền trang của chúng ta." Ngao Thịnh cẩn thận phân tích.

"Nhưng mà..." Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Chúng ta không có cả tiền trang lẫn đồ phùng."

"Ta vừa viết thư cho Tiểu Hoàng Hoàng." Ân Tịch Ly đứng đa đủng đỉnh từ ngoài tiến vào, trên vai còn khoác một tấm áo choàng thiết dày, tay lại

ôm một noãn lô nhỏ, tựa hồ là rất sợ lạnh, lười nhác nói, "Ngày mai, sáng thì hai người đi tìm mặt bằng, đến chiều người của Hắc Vân Bảo đã đến viện trợ, đưa người của tiền trang đến."

Tương Thanh nghe xong, âm thầm liếc nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy hăn sờ sờ mũi mà chẳng ý kiến gì. Tương Thanh biết, hăn không muốn cầu viện Hắc Vân Bảo nhưng đây lại là biện pháp tốt nhất, hơn nữa Ân Tịch Ly lại đích thân viết thư cho Tiểu Hoàng.

"Tuy vậy cũng đừng vui mừng quá sớm." Ân Tịch Ly lo lắng nói, "Tên Tư Đồ đó cũng chẳng phải người rộng lượng gì cho cam, hăn bảo dựa vào đâu mà hăn phải giúp không công? Đợi việc này xong, tiền trang đó sẽ mang bằng hiệu của Hắc Vân Bảo, về sau toàn vùng này đều do tiền trang Hắc Vân Bảo cai quản."

Ngao Thịnh nghe xong lại mỉm cười, đáp lại ánh nhìn của Tương Thanh - Tư Đồ là không muốn Ngao Thịnh phải nợ nần gì mình. Như vậy đây có thể xem như là một cuộc giao dịch giữa Ngao Thịnh và Tư Đồ. Giúp Tư Đồ mở rộng không gian buôn bán, đúng là quá lời cho gã ta rồi...Chủ ý toàn vẹn đôi đường như thế chắc chắn không phải do tên cà lơ phất phơ Tư Đồ nghĩ ra, mà là Tiểu Hoàng.

"Chúng ta nhanh nhanh quay về khách điếm, ngày mai còn phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng."

Mọi người gật đầu, Ân Tịch Ly vừa quay người bước đi thì Vương Trung Nghĩa lại lên tiếng hỏi, "Ân tướng ơi, ngài sợ lạnh lắm sao, trời rõ ràng nóng vậy mà ngài lại mặc nhiều áo như thế!"

Ân Tịch Ly nhú mày, "Ta không sợ lạnh nhưng ngại sương, không khí ẩm ướt như thế chẳng may nhiễm hàn vào xương thì không tốt chút nào."

"Điều này đúng đó." Mộc Lăng ngồi ở một bên lười nhác xen mồm vào, "Bệnh thấp khớp còn nguy hiểm hơn cả phong hàn. Đừng ý mình sức dài

vai rộng mà coi nhẹ, ở nơi không khí ẩm thấy lâu, người trẻ thì chậm phát bệnh còn người có tuổi sễnh chút là đau hết người ngay."

"Vậy thì phải làm sao?" Vương Trung Nghĩa lo lắng hỏi.

"Đừng lo." Mộc Lăng phẩy phẩy tay, "Chỉ cần ăn thiệt nhiều thịt dê thịt chó, ăn đang lúc nóng hổi hổi kèm theo ớt cay thiệt cay...bỏ thêm chút dược thiện..."

Mắt thấy Mộc Lăng miệng nói chẳng kịp kéo da, Ngao Thịnh liền kéo tay Tương Thanh chuồn mất. Vương Trung Nghĩa cũng chẳng chịu thua kém, co giò chạy mất dạng. Mộc Lăng đang nói đến đoạn thức ăn bổ thể nào, vừa ngẩng đầu lên đã thấy không còn ai. Tần Vọng Thiên đứng cạnh vừa ngáp vừa hỏi, "Mộc Mộc à, có đi ngủ không hả, buồn ngủ chết được!"

Mộc Lăng khóe miệng giật giật, bị Tần Vọng Thiên khiêng vào lều.

Ngao Thịnh nắm tay Tương Thanh chạy một mạch, "May mắn nhanh chân chạy trước nếu không thì phải nghe đầy tai mấy thứ dược thiện đó rồi, nghe xong thể nào cũng không ngủ được."

Tương Thanh cười nói, "Phàm là chuyện gì có dính đến y thuật thì Mộc Lăng đều ghi tạc trong lòng, đôi khi đang ngủ còn nói mơ nữa."

"Thanh à, kỳ thật ta rất hâm mộ Tần đại ca cùng Mộc Lăng." Ngao Thịnh khe khẽ thở dài, "Những người không biết chuyện khi nhìn thấy họ đều cảm thấy rằng họ thật hạnh phúc, so với Tư Đồ và Tiểu Hoàng thì còn hạnh phúc hơn."

Tương Thanh cảm thấy bàn tay Ngao Thịnh đang xiết lấy tay mình, cũng liền nắm chắc lại, "Sau mọi khổ đau sẽ là hạnh phúc."

"Thật sao?" Ngao Thịnh nôn nao hỏi, "Sau này chúng ta có thật là sẽ hạnh phúc hơn họ không?"

Tương Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu, "Phải. Ta cảm thấy tương lai sẽ là như thế."

Ngao Thịnh hạnh phúc mỉm cười, bàn tay nắm tay Tương Thanh càng xiết chặt hơn.

Về đến khách điếm, hai người thương lượng tiếp chuyện ngày mai, lúc sau mới yên lòng vỗ giắc.

Sáng hôm sau, hai người sớm đã rời giường. Ngao Thịnh vừa đẩy cửa sổ ra liền chau mày, quay đầu nói với Tương Thanh, "Kẻ theo dõi chúng ta lại đến kìa."

Tương Thanh chau mày, "Chỉ có mình hăn hay là nhiều người khác?"

"Đúng vậy thật!" Ngao Thịnh nhíu mày quét mắt nhìn khắp đường phố, "Ngay cả sạp hàng cũng nhiều, rõ ràng hôm qua chẳng thấy ma nào."

"Có lẽ Lưu Bất Chi đã báo cáo chuyện hôm qua cho kẻ chống lưng, người đó trước khi bắt tay với chúng ta thì phải cẩn thận dò la, tăng mạnh phòng bị, rồi mới tính chuyện hợp tác."

"Bọn chúng làm tốt hơn là ta tưởng tượng." Ngao Thịnh đóng cửa sổ lại, bước đến hôn lên má Tương Thanh một cái, "Chúng vội vã ta sẽ thông thả." Dứt lời liền kéo khăn choàng cổ của Tương Thanh lên che nửa mặt, dẫn đi một lúc lại nói, "Hay là đội quách mũ lên cho tiện?"

Tương Thanh vươn tay vò đầu Thịnh ta.

Ngao Thịnh hờn dỗi vừa vuốt tóc vừa nói, "Sao người lại học theo thói xấu của Mộc Lăng? Ta từng thấy hăn làm thế với Tần đại ca."

Tương Thanh đi đến gần, giúp hăn chải lại tóc, "Không phải tối hôm qua người bảo là rất hâm mộ họ sao...có một vài chuyện thì ta làm được đấy!"

vừa nói vừa véo má Ngao Thịnh một cái!

"Uii. . . . ." Ngao Thịnh trừng mắt nhìn Tương Thanh, trong mắt ánh đầy ý cười. Tương Thanh cũng vui vẻ chẳng kém, cười đến mắt mi đều cong cong lên. Ngao Thịnh hạnh phúc kéo Tương Thanh ôm xiết vào lòng, "Thanh, động tác thô bạo của Mộc Lăng thì người nhớ, vậy thì sao mấy hành động thân mật lại không chịu học hả?"

Tương Thanh nhướn mày hỏi, "Thế nào là hành động thân mật?"

Ngao Thịnh nhìn y cười, "Thì giống như là khi hấn sợ hãi thì liền rúc vào lòng của Tần đại ca vậy đó!"

Tương Thanh khóe miệng giật giật, nhả mặt nói, "Cái này...khó lắm!"

Ngao Thịnh ha ha cười, đứng dậy, nắm tay Tương Thanh xuống lầu. Sau khi dùng điểm tâm xong, hai người vô cùng tiêu sái bước chân ra phố tìm mặt bằng mở tiền trang.

Hai người dùng đa dùng đình đi khắp đầu phố cuối ngõ, chốc chốc thì vào tửu điểm uống trà, chốc chốc lại tạt sang mấy gian hàng mua mấy đồ lặt vặt. Ngao Thịnh còn thường xuyên kéo Tương Thanh vào một con ngõ vắng người thưa, đè y vào tường, hôn một trận thỏa thích, khiến Tương Thanh mặt đỏ tai hồng, vừa giận vừa ngượng nhưng lại chẳng tài nào ra tay dạy dỗ được hấn. Ngao Thịnh liếm liếm khóe môi, tùm ta tùm tùm cười, xoay người ra ngõ nhỏ... Khi hai người đi qua một tòa tửu lâu, Ngao Thịnh liền dừng lại, chỉ tay về phía cửa hiệu bán ngọc phía đối diện mà hỏi Tương Thanh, "Thanh, thấy chỗ đó thế nào?"

Tương Thanh nheo mắt nhìn, cửa hiệu kia nằm ngay nơi giao nhau của hai con phố sầm uất nhất, hai bên trái phải đều là trà quán tửu lâu, khách nhân lui đến nhộn nhịp. Cách đó không xa lại là phủ hào của gia đình giàu có. Tương Thanh gật gù đáp, "Mặt bằng này thật là tốt."

"Vào xem thử đi." Ngao Thịnh nắm tay y đi vào cửa hàng bán ngọc.

Trên tầng hai của tửu lâu đối diện, ngay phía chính diện là hai người đang vô cùng tập trung dõi theo bước chân của Ngao Thịnh và Tương Thanh. Người vận thường phục không ai khác chính là Lưu Bật Chi còn người kia là một tộc nhân da ngăm dáng người cường tráng. Người kia tuy cũng ăn vận trang phục Trung Nguyên nhưng dáng người và khí chất tỏa ra lại hoàn toàn bất đồng. Mắt sâu mũi cao, ẩn hiện vẻ ngoan lệ khó hình dung. Trên cổ lại đeo một vòng dây răng nanh, hình thù quái lạ chẳng biết là của giống loài nào.

"Manh vương." Lưu Bật Chi hỏi người nọ, "Ngài thấy sao? Họ quả nhiên chọn gian hàng đó."

"Quả rất tinh mắt." Nam tử được gọi là Manh vương chống cằm nhìn phía dưới lầu, cười nói, "Đã tra được thân phận của họ chưa?"

"Tôi vẫn chưa giao tiếp nhiều với họ, mọi chuyện vẫn cứ nên đợi đến khi họ mở tiền trang rồi nói sau." Lưu Bật Chi đáp, "Dù sao thì đạo này cũng đã có quá nhiều lời ra tiếng vào rồi."

"Hiểu rồi." Manh vương gật gật đầu, "Sao bạch y nhân kia lại che mặt?"

Lưu Bật Chi cười cười, đi đến nhỏ giọng thì thầm vào tai Manh vương.

"Sao?" Manh vương ngạc nhiên nói, "Thật sao? Thế hẳn đó phải là một mỹ nhân?"

"Hôm qua gặp mặt, người đó có đôi mắt rất đẹp nhưng không rõ mặt mũi thế nào. Song hình như là có võ công, không phải hạng tầm thường nhu nhược."

"A." Manh vương hứng thú xoa cằm, nói, "Nam nhân xinh đẹp thì tốt nhưng mà nhu nhược thì chẳng ưa nổi. Ta không hứng thú với loại nam

nhân không khác gì thỏ trắng, phải là mãnh báo thì mới hấp dẫn."

"Ách...Manh vương." Lưu Bật Chi nhắc nhở, "Này....Chúng ta làm nghề mua bán, nếu có thể kéo họ nhập bọn thì sẽ rất có lợi cho ta, vì thế ngài trước đừng nên nhắm vào bạch y nhân đó!"

Manh vương bật cười, nói, "Người nghĩ đi đâu vậy. Ta chỉ tùy tiện nói đôi ba câu thôi mà. Những nam nhân xung quanh ta, thiếu gì người xinh đẹp. Huống gì sau này chiếm được Thịnh Thanh rồi, muốn mỹ nhân gì mà không có." nói xong, liền đứng lên.

"Manh vương, ngài đi đâu vậy?" Lưu Bật Chi hỏi.

"Ta đi nhìn mặt hai người kia. Phải xem thử họ có gì đáng ngờ không." Đoạn liền xoay người bước đi, phía sau là hai đại hán dáng người lực lưỡng theo bảo hộ.

Lưu Bật Chi tiếp tục ngồi dựa lưng vào cửa sổ, nhìn Manh vương bước ra khỏi tửu lâu đi vào cửa hàng ngọc, nhíu mày nói, "Manh vương gì cũng tốt, nhưng lại..."

Sư gia đứng sau lưng Lưu Bật Chi bước lên, thấp giọng nói, "Lưu đại nhân, Vưu Đồng thật không đáng tin. Tiểu nhân thấy dã tâm của hãn quá lớn, e là ngày sau sẽ vong tín bội ước."

"Đó là chuyện đương nhiên." Lưu Bật Chi nhếch môi nói, "Nhưng ta sớm nghe nói cung cách làm việc của Ngao Thịnh. Nếu hãn biết được những việc ta đang làm thì nhất định sẽ đem ta ra băm thây vạn đoạn. Thịnh Thanh đã không dung ta, ta đành tìm đến bọn dị tộc mà thôi. Người cũng đừng lo lắng quá. Ta cũng có lợi thế riêng. Thiên hạ này đến cuối cùng là của ai còn chưa biết được đâu." Đoạn liền đứng lên cùng gia sư quay về nha môn.

Cách bàn đó không xa là hai ảnh vệ giả làm khách nhân đều nghe hết toàn bộ đoạn hội thoại đó. Hai người ra hiệu với nhau rồi liền đứng dậy.

"Đúng là lòng lang dạ thú! Chúng có cần thận thế nào cũng lộ sơ hở."

"Aii, chúng tài giỏi tới đâu cũng không đọ nổi Ân tướng của chúng ta."

Hai người vội vã rời khỏi tửu lâu, chia nhau ra hành động. Một người quay về quân doanh bẩm báo mọi chuyện, người còn lại thì đến phụ cận ngọc quán tiếp tục quan sát tình hình.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh vừa tiến vào ngọc quán, ông chủ liền niềm nở chạy ra, "Hai vị khách quan, muốn mua ngọc ư?"

"Phải." Ngao Thịnh gật gật đầu, quét mắt nhìn khắp cửa hàng đầy ngọc quý xa hoa này, "Ở đây bán loại ngọc gì?"

"Khách quan, chúng tôi chỉ bán loại ngọc tốt nhất của Xa quốc mà thôi."

Ngao Thịnh gật gật đầu, Xa quốc quả thật có rất nhiều ngọc khí, lại hỏi, "Ông có loại bạch ngọc khắc hình lão hổ không?"

Tương Thanh vừa nghe liền nghĩ ngay đến Ngao Ô, mấy ngày nay vì bận quá mà lơ là hổ ta. Hôm qua khi rời khỏi quân doanh, Ngao Ô còn ghen ngào lấy đầu cọ cọ vào người y, không cho y đi. Đến cuối cùng, hổ vẫn bị nhóm ảnh vệ cường chế tha đi. Lúc bị kéo đi, miệng còn cong cong bĩu ra kháng nghị là vì sao không cho hổ theo cùng nữa.

Ngao Thịnh cũng chỉ là thuận miệng thăm hỏi thôi nhưng ông chủ kia lại niềm nở đáp, "Có chứ! Khách quan dùng làm đồ trang sức hay là trang trí? Hình thù kiểu dáng gì bốn tiệp đều có cả!"

"Thật không?" Ngao Thịnh khẽ cười, "Vậy lấy ra ta xem thử."

"Dạ được." Ông chủ háo hức trưng bao nhiêu là khay đựng ngọc khắc hình hổ ra cho Thịnh ta xem. Tương Thanh thì lại bị khối ngọc long bích xanh mướt hấp dẫn tầm nhìn. Mảnh ngọc này chạm khắc tinh tế, sắc ngọc xanh đến gần như là trong suốt, vừa nhìn đã biết ngọc quý...Tương Thanh đột nhiên nổi tâm muốn mua nó cho Ngao Thịnh. Đường đường là vua của một nước vậy mà trên người lại chẳng có vật gì tạm coi như là ngọc bội cả.

Tương Thanh vừa vươn tay định cầm khối ngọc bội kia lên thì bên cạnh đột ngột xuất hiện một bàn tay khác...Nói cách khác, là bàn tay đó tình cờ đặt lên tay Tương Thanh.

Rất nhanh, Tương Thanh liền rút tay lại liếc lên nhìn người kia, chỉ thấy hãn da dẻ đen ngăm, thân vận hoa phục sang quý, mặt đầy áy náy, dùng tiếng Hán bập bẹ mà nói, "Công tử cứ xem trước đi."

Tương Thanh nhìn đối phương một cái, liền xoay người, đi đến bên cạnh Ngao Thịnh. Khi này y có nhìn thấy vòng dây răng nanh trên cổ hãn ta. Ân Tịch Ly có nói, phàm là thủ lĩnh của phiên tộc thì đều đeo trên người vòng nanh sói...Tương Thanh cẩn thận quan sát, trên vòng cổ có hết thảy mười hai chiếc răng. Manh vương Vuư Đồng, vừa hay lại là tộc trưởng thứ mười hai của Manh Bộ.

Tương Thanh đi đến bên Ngao Thịnh, vừa lúc Thịnh ta lấy một khối ngọc tạc hình hổ cho y xem. Tương Thanh vốn định nói gì đó nhưng lại bị hình dáng của hổ ngọc kia chọc cười. Thiệt giống hệt Ngao Ô mà.

Vuư Đồng đứng gần đấy, vươn tay xoa xoa cằm, nhìn một bên mặt của Tương Thanh mà nhếch môi cười.

NGAO THỊNH THẤY TƯƠNG THANH thích ngọc tiểu lão hổ, liền nói với ông chủ, "Ta lấy cái này."

"Được a." Ông chủ hì hà cười đáp, "Hai mươi lượng bạc."

Ngao Thịnh đưa tay lấy bạc, tiện đà trao con tiểu hổ kia cho Tương Thanh.

Tương Thanh cầm ngọc ở trong tay, nhìn dáng vẻ ngây ngô kia của hổ mà cười tí mắt, đoạn lại ngẩng đầu hỏi chủ tiệm, "Ông có con nào hình dáng trông uy vũ không?"

"Có chứ có chứ." Ông hồ hởi lấy ra một khay ngọc khác cho Tương Thanh chọn.

Tương Thanh lướt nhìn, rồi dừng lại ở con hổ đang vươn vai ưỡn ngực nom rất là khí khái, "Tôi lấy cái này."

"Được a, cũng hai mươi lượng bạc." Buôn bán thuận lợi, ông chủ tiệm mặt mày tươi cười hơn hở. Ngay lúc Tương Thanh cúi đầu lấy bạc trong túi ra thì chợt nghe thấy có tiếng người nói từ phía sau, "Ông chủ, ông thật quá đáng rồi, ngọc này chất lượng bình thường, tuy hình khắc có tinh xảo nhưng cũng nên lấy người ta mười lượng, sao lại hét giá lên gấp đôi?"

Ông chủ nghe xong thì thấy phật ý vô cùng, người mua còn chưa trả giá thì mắc gì kẻ qua đường như mi lại cò kè mặc cả? Đoạn lại ngẩng đầu lên liếc kẻ đứng sau lưng Tương Thanh, thoáng chốc mặt mày ông đã trắng bệch ra, vội vàng đem bạc dúi lại vào tay Tương Thanh, "Haha...khách quan, vị đại gia này nói rất đúng, hai miếng ngọc chỉ hai mươi lượng là đủ rồi a."

Tương Thanh sững sốt nhìn, Ngao Thịnh cũng khẽ nhíu mày. Ông chủ này hình như rất e dè ngoại tộc. Thịnh ta quay đầu lại liếc nhìn người nọ, vừa thấy vòng dây nanh sói trên cổ hăn thì liền nháy mắt với Tương Thanh.

Ấy vậy mà, lúc ngoảnh đầu nhìn lại chỉ thấy Thanh của hắn thoáng nhú mi, mặt mày buồn so. Ông chủ cứ quơ tới quơ lui số bạc trước mặt y nhưng y lại chẳng buồn lấy, mà chỉ thả con tiểu hổ oai vệ kia lại vào trong khay.

Ngao Thịnh đột nhiên hiểu ra - Thanh của hắn muốn tốn bạc để mua lễ vật cho Thịnh hắn, ấy vậy mà ông chủ này lại chẳng thèm nhận. Nếu vậy thì tính ra, chỉ có mỗi mình Ngao Thịnh là bỏ bạc ra mua hàng. Tương Thanh thì lại chẳng thể trả lại cho hắn mười lượng, bảo là - Ta mua cái này cho người. Ngao Thịnh chưa bao giờ muốn rạch ròi phân định điều gì với Tương Thanh nhưng hắn hiểu là y đang rất không vui. Thoáng chột thấy đau lòng. Thịnh ta dứt khoát chẳng nói hai lời, liền dúm hai mươi lượng bạc kia vào tay chủ tiệm, "Tiền đưa rồi thì ông cứ lấy đi, miễn chúng tôi thích là được."

Dứt lời liền nhanh tay cầm lấy hổ oai vệ be bé kia, nhìn Tương Thanh cười mà rằng, "Nếu mà Ngao Ô oai phong một chút thì hay rồi nhưng đằng này lại cả ngày cứ như mèo lười ấy. Chỗ nào giống vua của bách thú chứ. Miếng ngọc này trông giống ta hơn. Ta thích lắm đấy nhé!"

Tương Thanh đảo mắt nhìn Ngao Thịnh, trong mắt đầy ý cười, tâm tình tựa hồ đã vui vẻ lên. Ngao Thịnh nhìn thế liền hoan hỉ chẳng kém. Chỉ cần Thanh vui là Thịnh vui. Cuối cùng cũng hiểu được vì sao người ta lại hay nói, có là ngàn vàng cũng khó đổi được một nụ cười[1]. Để đổi lấy sự vui vẻ của Tương Thanh thì Thịnh ta có tốn hao bạc tiền cũng đáng.

"Aii, người Trung Nguyên cũng thật lạ." Ngay lúc này, Manh vương ở phía sau bỗng cất giọng, "Bị người ta lừa bạc vậy mà còn vui được sao?"

Ngao Thịnh ngoảnh đầu lại hỏi, "Vị huynh đài này, chẳng hay đã có ý trung nhân?"

Manh vương cười đáp, "Đương nhiên là có."

"Như vậy xin hỏi huynh đài, đã từng mua lễ vật tặng cho người đó?" Ngao Thịnh lại hỏi tiếp.

"Đã từng." Manh vương gật gật đầu.

"Vậy thì xin mạn phép hỏi tiếp, huynh tặng lễ vật cho người đó với mục đích gì?" Ngao Thịnh âm thầm cười, "Mọi chuyện, đơn giản là vì muốn đổi phương vui mà thôi."

Manh vương chợt ngăn người ra, nhìn Ngao Thịnh đeo miếng ngọc hình tiểu hổ vào bên hông, xong lại ngẩng đầu nói, "Ta chẳng cần biết tốn hao bao bạc tiền, chỉ cần ý trung nhân của ta vui là được rồi."

Tương Thanh xấu hổ liếc Ngao Thịnh, nhẹ trách móc -- người việc gì phải giải thích nhiều thế với hần?

Ngao Thịnh lại mặt mày thản nhiên, đem tiểu hổ ngọc kia đeo vào thắt lưng của Tương Thanh, rồi nắm tay y bước ra phía cửa. Manh vương kia lại lên tiếng ngăn, "Khoan đã."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đứng lại nhìn hần. Manh vương lướt mắt đánh giá Ngao Thịnh, sau một lúc mới nói, "Huynh rất có khí phách, ta rất thích huynh."

Hai người khẽ nhíu mày vì câu nói quá ư thẳng thắn kia.

"Chúng ta có thể uống với nhau vài ly không?" Manh vương đề nghị.

"A." Ngao Thịnh lịch thiệp từ chối, "Hẹn khi khác vậy, hiện tại ta còn việc phải làm." Đoạn liền kéo Tương Thanh đi mất.

Hai người vừa đi khỏi, Manh vương khe khẽ thở dài, quay lại nói với chủ tiệm, "Ta muốn mua hai miếng ngọc giống hệt họ."

"Ách..." Ông chủ xám mặt đáp, "Manh vương, tiểu điểm...chỉ có hai mảnh ngọc như thế thôi ạ."

Manh vương nheo mắt nhìn ông, lạnh lùng nói, "Chốc nữa ta sẽ phái người đến lấy, ông tốt nhất là mau mau chuẩn bị hai cái giống hết." hết lời liền mang theo hai tên tùy tùng vạm vỡ rời đi.

Ông chủ tiệm thất thần lau mồ hôi, đoạn nhanh chóng đóng cửa, sai người nhanh nhanh tạc cho ra hai miếng ngọc y hết cái đã bán.

Tương Thanh bị Ngao Thịnh kéo ra khỏi ngọc quán, ngoái đầu nhìn lại, "Thịnh Nhi, tên kia là..."

"Mười mười thì chắc là Thùng Mỡ rồi." Ngao Thịnh nhú mày, nắm tay Tương Thanh đi vào một ngõ nhỏ, một ánh vệ đột ngột phi thân bay xuống từ mái nhà, cẩn thận thuật lại những gì đã nghe thấy ở tửu lâu, xong liền xoay người ly khai.

Tương Thanh khẽ nhú mày, "Quả nhiên là hãn...."

"Xem ra bọn chúng đang rất nôn nóng quy đổi hoàng kim thành tiền mặt." Ngao Thịnh cau mày, "Có lẽ thấy đại quân của ta đã đuổi tới cửa nên muốn gom tiền gom bạc chống trả."

"Tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Tương Thanh lo lắng hỏi.

Ngao Thịnh mỉm cười, đè Tương Thanh vào tường, hôn môi y qua lớp khăn mỏng, "Làm chuyện nên làm."

Tương Thanh tròn mắt nhìn Ngao Thịnh, lại chợt nghe thấy có tiếng bước chân phía đầu ngõ, từng âm một nặng nề, nghe ra thì đó chính là Vương Đồng cùng hai tùy tùng vai u thịt bắp.

Ngao Thịnh vừa đè Tương Thanh sát chặt vào tường vừa liếc mắt nhìn Vưu Đồng cùng tay sai. Ba kẻ vừa đến khi trông thấy Ngao Thịnh và Tương Thanh âu yếm hôn nhau lại chẳng có chút ngỡ ngàng thậm chí lại còn thấy hứng thú, dõi mắt nhìn. Một lúc sau, Ngao Thịnh buông Tương Thanh, lạnh lùng liếc nhìn đám người quấy rầy. Vưu Đồng sờ mũi, dẫn người rời khỏi.

Tương Thanh khó hiểu hỏi, "Tên kia sao lại thế?"

Ngao Thịnh mỉm cười đáp, "Không biết, có lẽ là hắn có sở thích biến thái, thích nhìn người ta thân thiết." Đoạn liền kéo tay Tương Thanh, "Thanh, chúng ta đi tìm Lưu Bật Chi thôi."

"Uhm." Tương Thanh gật gật đầu, cùng Ngao Thịnh rời khỏi ngõ vắng.

Vưu Đồng đứng ở phía xa, nhìn Ngao Thịnh nắm tay Tương Thanh đi về phía phủ Lưu Bật Chi, lại vươn tay sờ sờ nanh sói đeo trước cổ, xoay người đi ra khỏi thành, đến bên một chiếc xe ngựa dựng ven đường.

Vưu Đồng vén màn lên xe. Bên trong, hai nam tử trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp đang nằm, vừa trông thấy hắn liền ngồi dậy nghênh tiếp.

Vưu Đồng ngồi lên đệm bằng da hổ, nheo mắt nhìn hai nam tử nọ, bỗng ra lệnh, "Hai người làm thử cho ta xem."

"A?" Hai người khó hiểu nhìn nhau, lại quay đầu hỏi Vưu Đồng, "Vương..."

"Làm cho ta xem! Nhanh lên!!" Vưu Đồng thần tình hứng thú, tựa tay lên bàn nhỏ bên cạnh mà dõi mắt nhìn.

"Nhưng không phải người đã nói là...tư thông là tội chết sao?" Một người e sợ hỏi.

"Còn cãi lời cũng là tội chết." Vưu Đồng lạnh lùng nói, "Làm đi! Phải kịch liệt một chút"

Hai người e dè nhìn nhau, đoạn lại nhích đến gần, ôm nhau và trao cho đối phương những nụ hôn triền miên.

Vưu Đồng chăm chú dõi theo, nhếch mép cười nhẹ, rồi lại phất tay ra hiệu cho người mau mau đánh xe đi.

Xe ngựa thẳng tắp chạy về hướng hành cung của Mạnh vương. Bên trong xe, Vưu Đồng nghiêng mắt nhìn hai thân thể không ngừng quấn lấy nhau, phập phồng lên xuống, không khí xung quanh tản mát ra vẻ mị nhân khó tả. Vưu Đồng lại vươn tay sờ nanh sói trước ngực, miệng lại dẫn ra một nụ cười đầy quái dị.

"Uiii." Ngao Thịnh đang đi lại bỗng cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên, đưa tay lên xoa xoa. Tương Thanh lo lắng hỏi, "Người bị sao vậy?"

Ngao Thịnh lắc đầu đáp, "Chả biết nữa, bỗng dưng thấy lạnh lạnh cả người."

"Đừng đùa!" Tương Thanh nhíu mi, "Thật không ngờ nhanh vậy mà ta đã gặp được Mạnh vương, chỉ tiếc là vẫn không hành động được gì."

"Lúc này người không nghe ảnh vệ nói sao?" Ngao Thịnh lại nói, "Tên Mạnh vương đó gì cũng tốt, nhưng lại quá ư bệnh hoạn."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Lẽ nào đa số đế vương đều thế ư?"

Ngao Thịnh trừng mắt nhìn y.

Tương Thanh vội cười nói, "Người là ngoại lệ, bởi vì được ta dạy nên là một quân vương tốt."

Ngao Thịnh bật cười, lén vươn tay véo nhẹ eo Tương Thanh một cái, "Ta cũng rất ư là biến thái đấy nhé. Nhưng ta không bạ ai cũng sờ rầm, chỉ muốn sờ rầm mỗi người!"

Tương Thanh trừng mắt lườm hăn một cái dài. Thịnh ta lại nhăn răng ra cười đều.

Hai người đi đến trước cửa nha phủ. Tên giữ cửa hiển nhiên là nhận ra hai vị đại gia này nên liền niềm nở nghênh đón. Ngao Thịnh âm thầm lắc đầu, cái nha môn này đúng là chán ngán mà...Đời nào lại có phủ nha nào có tiền mới tiếp không tiền mời đi...Người chỉ cần có bạc thì liền có thể tùy tiện ra vào cửa quan. Đây là thứ lý lẽ gì chứ?

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh được đưa đến thư phòng của Lưu Bất Chi. Lưu Bất Chi vội bỏ công văn trên tay xuống, tiến lên đón tiếp. Hai bên xã giao đôi ba câu, Ngao Thịnh liền nói thẳng ra hăn đã chấm trúng ngọc quán ở ngã tư đường kia. Muốn mở tiền trang trên con phố ấy, lại còn chuẩn bị cả vốn liếng mở thêm vài chi nhánh ở trấn khác. Mặc khác, sau một vòng xem xét, hăn thấy nơi đây không có nhiều đồ phùng, kỹ viện xướng lâu cũng chỉ là hạng xoàng, đây đúng là cơ hội tốt để hăn kiếm lợi nên muốn mở thêm vài gian hàng khác nữa.

Lưu Bất Chi nghe xong mặt mày hớn hờ vô cùng mà hỏi Ngao Thịnh, "Tề huynh, sau khi mở tiền trang rồi chẳng hay có nhận mỗi mua bán lớn?"

Ngao Thịnh vờ nhú mày, "Lớn cỡ nào?"

"Ách... Hoàng kim." Lưu Bất Chi dò hỏi.

"Sao cơ?" Ngao Thịnh gật gật đầu, cười nói, "Thế thì còn phải xem đó là vàng tảng hay vàng vụn, là vàng công hay vàng tư."

"Ách...Tề huynh nói thế nghĩa là sao?" Lưu Bất Chi khó hiểu hỏi.

Ngao Thịnh giải thích, "Đơn giản thôi, nếu là vàng tảng thì sẽ thành vàng vụn còn vàng công liền thành vàng tư. Tiền trang của ta đã ra tay rồi thì ma không hay quỷ không biết. Vàng tảng biến vàng vụn, vàng vụn thành vàng công, vàng công tức khắc hóa vàng tư. Ta vốn một lã hai a...Lưu đại nhân hẳn biết việc biến vàng công thành vàng tư mà nhỉ? Mặt bằng của ta mở ra trên đất của Lưu đại nhân, chỉ cần ngài môi giới giúp, giới thiệu các quan viên khác đến chỗ ta gửi vàng, ta chỉ lấy lã một phân còn đại nhân thì miễn."

"Ha ha." Lưu Bật Chi vui vẻ nói, "Hóa ra Tề huynh rất am hiểu về chuyện này."

Ngao Thịnh cũng cười đáp, "Lưu đại nhân, người không tạo quỹ thì không lã, cây không bón phân cây chẳng lớn. Có mấy ai lại chỉ dựa vào lương ba cọc ba đồng mà giàu được? Chuyện gì cũng vậy, phải khôn khéo một chút. Tiền trang của ta chẳng qua chỉ là muốn tạo cơ hội cho cho những người đó mà thôi."

"Tốt tốt." Lưu Bật Chi gật gật đầu, "Không dối gạt gì Tề huynh, ta không thể đổi vàng công ra vàng tư được. Bấy lâu vẫn phải luôn dùng cách là cắt xén bạc của người khác. Tiếc là số lượng có hạn hơn nữa lại quá ư là phiêu lưu, ta cũng e ngại nhiều điều....Lần này, ta thay một hộ khách muốn nhờ Tề huynh biến vàng tư thành vàng công."

Ngao Thịnh nghe xong, khẽ nhíu mày, mặt vờ hiện ra vẻ khó xử, "Lưu đại nhân, chuyện này, nếu số lượng vàng quá ít thì e khó mà thành."

Lưu Bật Chi gật đầu, nói, "Mọi chuyện cứ nghe theo ý huynh."

"Vàng tư biến vàng công, đơn giản mà nói thì là, lấy tiền bất chính tẩy cho sạch, trở thành tiền của vất vả kiếm ra. Còn vàng thì phải bỏ công đúc lại, sau đó còn phải quy ra bạc, đổi đen thành trắng...Chuyện này cần nhân lực rất lớn. Cuộc mua bán này quá ư là tốn kém. Nếu như số lượng quá ít ỏi

thì khó lòng nên cơm nên gạo...Ở Thượng Dung này lẽ nào lại không có vị đại quan nào?"

"Hắc hắc." Lưu Bất Chi cười mà rằng, "Lần này, người mà ta giới thiệu với Tề huynh rất có thể sẽ trở thành mối lớn về sau."

"Thật không?" Ngao Thịnh mặt đầy vẻ kinh ngạc, "Lưu đại nhân, thật có nhà cái lớn mạnh thế ư? Thế thì ta phải nhanh nhanh nhận lời thôi."

"Tề huynh, có từng nghe tới tiếng Mạnh vương?" Lưu Bất Chi đứng lên đóng lại cửa thư phòng, thấp giọng hỏi.

Ngao Thịnh nhíu chặt mày, "Đương nhiên là có nghe, nhưng đó không phải là phiên vương của miền Nam sao? Chẳng phải lần này đương kim Hoàng thượng thân chinh nam hạ là vì muốn thu tóm miền Nam vào Trung Nguyên sao? Cũng vì chuyện đó mà ta mới muốn dừng chân ở vùng này, đợi đến khi Thịnh Thanh thái bình rồi, cũng giữ được chút tiền của cho mình."

"Lẽ nào Tề huynh không chút hứng thú với số hoàng kim trong tay Mạnh vương?" Lưu Bất Chi cười hỏi.

Ngao Thịnh nhíu mày, lắc đầu, "Lưu đại nhân, tuy có nhiều nhưng cũng chẳng dám ham."

Lưu Bất Chi ngẩn ra, "Sao lại không?"

"Ai, đại nhân a, tiền nhiều thì thích thật đấy nhưng tiền cũng chẳng quý bằng mạng. Hiện giờ Hoàng thượng đã đến đây, nếu phiên vương miền Nam đột nhiên tài lực dồi dào, thì trận chiến này sẽ hết sức gian nan. Cuối cùng, Hoàng Thượng rất có thể sẽ truy cho ra nguồn tài lực của Nam Man. Một khi đã tra xét, biết được đó chính là vàng công thì long nhan sẽ phần nộ mà cho người trừng trị kẻ thông đồng. Lưu đại nhân, đến lúc ấy, ta và ngài không phải chỉ đơn giản là bị chém đầu, mà là tru diệt cả tộc."

Ngao Thịnh cố tình tỏ ra lo lắng đủ đường, chỉ biết bo bo lo mạng mình, vì nếu quá dễ dàng gạt đầu đồng ý thì sẽ khiến Lưu Bật Chi càng thêm nghi ngờ.

"Tề huynh, huynh nói vậy là không nghĩ tới một phương án khác rồi?" Lưu Bật Chi tự tin nói.

"Phương án gì cơ?" Ngao Thịnh có chút chuyển bất quá loan đến.

"Chính là...đương kim Hoàng thượng sẽ thua thảm trận này." Lưu Bật Chi đắc ý cười.

Ngao Thịnh giật mình, ngoảnh đầu lại nhìn Tương Thanh. Hai người không khỏi hiện lên vẻ sửng sốt. Ngao Thịnh lại hỏi tiếp, "Lưu đại nhân....Lẽ nào huynh lại cho rằng, bốn mươi vạn đại quân của Hoàng thượng lại bại dưới tay của một phiên quốc nho nhỏ?"

"Ha hả." Lưu Bật Chi âm trầm cười, "Không đối gạt gì Tề huynh, không những là thua mà còn thay triều đổi vị."

Ngao Thịnh nhíu mày nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ tự nhiên, lòng thì không ngừng rửa xả - Giỏi cho Lưu Bật Chi người, chờ coi đến lúc ta lột da bầm thây người ra!

"Chuyện này khó mà nói trước được." Ngao Thịnh tỏ ra hoảng sợ, đứng dậy nói, "Cục diện quá ư rối loạn, không phải là lúc ta nên mở tiền trang!" lại liên tục lắc đầu lăm bẫm, "Không phải lúc! Ta phải suy tính lại mới được." Cúi đầu vái chào như thể muốn cáo từ.

"Ai!" Lưu Bật Chi vội ngăn lại, "Tề huynh, việc gì cũng có hai mặt cả!"

Ngao Thịnh chau mày hỏi, "Thế nào là hai mặt?"

"Huynh cứ nghĩ, việc này một khi thành...huynh liền trở thành khai quốc công thần. Đến lúc đó, sẽ được phong làm vương. Như thế chẳng phải sẽ tốt hơn làm một thương nhân sao?"

Ngao Thịnh sửng sốt, chăm chăm nhìn Lưu Bật Chi một lúc, chốc sau mới nói, "Lưu đại nhân, nhà cái mà ngài giới thiệu cho ta...lẽ nào là Mạnh vương sẽ đăng cơ ngày sau?"

"Hừ." Lưu Bật Chi xua tay, "Thiên cơ không thể tiết lộ! Tề huynh, ý huynh thế nào?"

Ngao Thịnh nhú mày, tựa hồ do dự.

"Tề huynh." Lưu Bật Chi mỉm cười, thanh âm không còn vẻ thân mật như trước, "Chuyện này, ta chẳng qua cũng chỉ là kẻ trung gian...Song có một số việc, một khi đã biết rồi...hoặc là trở thành bằng hữu hoặc thành kẻ địch."

"Ai." Ngao Thịnh giật mình nói, "Lưu đại nhân là đang uy hiếp ta."

"Ta nào có ý đó." Lưu Bật Chi mỉm cười xua tay, "Chẳng qua là đang nhắc nhở mà thôi."

Ngao Thịnh nhú mày thờ dãi, tựa hồ có chút bồn chồn, "Như vậy đi, Lưu đại nhân, ngài cho ta chút thời gian để suy nghĩ lại. Chuyện này can hệ đến tính mạng của gia quyến, ta phải suy ngẫm cho kỹ càng mới được."

"Được." Lưu Bật Chi sáng khoái gật đầu, "Ngày mai, Tề huynh có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục chứ?"

"Nhanh như vậy sao?" Ngao Thịnh nhú mày, "Thư thả vài ngày được không?"

Lưu Bật Chi nhếch môi cười, "Tề huynh, nếu huynh có thể khuyên Hoàng thượng cùng bốn mươi vạn đại quân đó thư thả vài ngày thì ta liền chiều theo ý huynh."

"Sách..." Ngao Thịnh cau mày lắc đầu, "Thế này khác gì hại ta...vốn cứ ngỡ rằng đã tìm được chốn phát tài, nào ngờ rở phải củ khoai nóng bỏng tay."

"Hắc hắc." Lưu Bật Chi vốn định vươn tay bắt lấy Ngao Thịnh, nhưng Tương Thanh đã nhanh vung tay áo đánh bạt gã ra. Lưu Bật Chi tay tuy không thương tích nhưng lại sưng đỏ lên, giật mình mà nhìn Tương Thanh, "Aiii...tùy tùng của Tề huynh đúng là võ công tài ba."

Ngao Thịnh nhú mày, tựa hồ phật ý khi nghe gã bảo Tương Thanh là tùy tùng, "Hôm nay tạm thời tới đây. Ta về ngâm lại, ngày mai ta sẽ cho Lưu đại nhân một câu trả lời thuyết phục." Đoạn liền kéo Tương Thanh rời khỏi đó.

Đợi đến khi hai người đi rồi, Lưu Bật Chi vừa xoa xoa tay mình vừa nói, "Ai...Gan nhỏ quá thì chẳng làm nên trò trống gì, lẽ nào chưa từng nghe qua? Thời đại này, to gan thì sống còn hèn nhất quá cứ chờ mà chết!" rồi lại quay đi phân phối hạ nhân, "Phái người theo dõi chúng, nếu có gì bất thường, cứ giết!"

"Dạ." Thủ hạ nhận lời lui xuống.

"Thịnh Nhi." Tương Thanh bị Ngao Thịnh kéo ra cửa, thấp giọng hỏi, "Vì sao không đồng ý với hắn?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Lạt mềm buộc chặt. Nếu quá nhanh mà đã đồng ý thì khó tránh khỏi bị hoài nghi. Hắn ta trời sinh tính tình đa nghi. Ta phải nhẫn nại độ sức với chúng. Dầu sao thì chúng gấp chứ ta thì không."

Tương Thanh nghe xong gật gật đầu, "Người thật rất giỏi."

Ngao Thịnh kéo Tương Thanh đến sát vào người, thấp giọng hỏi, "Thanh, ta và hãn không ngừng đối gạt lẫn nhau, chắc là người không thích nghe?"

"Chẳng phải là vì cần thiết nên mới làm thế sao." Tương Thanh lắc lắc đầu, "Ta hiểu mà. Ta chỉ lo khi thấy người vất vả thế thôi."

Ngao Thịnh cười xòa, "Tuy là có hơn một mỗi một chút nhưng lần này quả thật rất thuận lợi. Ngày mai ta sẽ phái Tống Hiểu đưa quân đến Thục Trung chờ sẵn."

"Cái gì?" Tương Thanh lo lắng, "Toàn quân đi rồi người sẽ gặp nguy hiểm thì sao?"

Ngao Thịnh thản nhiên đáp, "Không phải là đã có người sao?"

"Như vậy..." Tương Thanh gật gù, "Ta thề sẽ lấy cả tính mạng mình ra bảo hộ người chu toàn. Nhưng ta vẫn thấy mình năng lực có hạn."

Ngao Thịnh bỗng đứng khựng lại nhìn y, "Người vừa nói gì?"

Tương Thanh trừng mắt nhìn lại, "Ta...năng lực có hạn."

"Câu trước nữa."

..... Tương Thanh đảo mắt nhìn nơi khác.

Ngao Thịnh cười lắc lắc đầu, kéo y đi tiếp, "Chiêu này của ta là bí quá hóa liều. Nếu đại quân cứ ở mãi một chỗ thì sẽ khiến người ta hoài nghi..."

"Thế thì phải để Tần bảo chủ và Mộc Lăng huynh ở lại chứ." Tương Thanh chu đáo nghĩ, "Ít ra cũng sẽ có người ứng phó người."

Ngao Thịnh mỉm cười, tự tin nói, "Ta chỉ cần có một Tương Thanh là đủ rồi."

Tương Thanh thoáng sửng sốt.

"Chỉ cần người ở cạnh ta." Ngao Thịnh bĩu môi nói, "Có người bên cạnh, Ngao Thịnh này có phải ngán ai. Một phiến vương như hấn có là gì? Ta là chân mệnh thiên tử cơ mà."

Tương Thanh ngẩn người, cúi đầu không nói, đi theo sau Ngao Thịnh, vừa đập vào tầm mắt là ngọc tiểu hổ oai vệ kia. Tiểu hổ tuy nhỏ nhưng đáng vẻ đường bệ, thần khí hơn người.

---

109 | xâm nhập

HAI NGƯỜI VỪA VỀ TỚI KHÁCH ĐIỂM, Thịnh ta liền phái một ảnh vệ trở về thông báo với Tổng Hiếu, y theo kế hoạch đã định mà hành động, sáng sớm mai liền nhổ trại, tiến vào Thục Trung đợi lệnh.

Ảnh vệ quay về hồi báo, mang theo lời hỏi han của các chư tướng, cùng tin tức toàn quân đã chuẩn bị đâu vào đó, tin đại quân rời khởi cũng được truyền ra ngoài. Các vị chư tướng còn bảo, dù có thế nào thì vẫn rất lo cho an nguy của Ngao Thịnh nên nhất mực muốn để Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng ở lại âm thầm bảo hộ.

Ngao Thịnh chỉ gật gù mà không có ý kiến gì, cùng Tương Thanh giấu mình trong khách điểm.

"Bây giờ phải làm gì?" Tương Thanh dẫn đo hỏi, "Lẽ nào chúng ta phải trốn trong phòng cả ngày sao?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Đã vậy còn phải làm ra vẻ là buồn rầu đau khổ dữ lắm nữa."

Tương Thanh ngồi xuống mép giường. Ngao Thịnh cũng lon ton theo sau, ngồi sát rạt y, lại còn vươn tay buông màn thả rèm nữa.

"Người làm gì thế?" Tương Thanh hiếu kì hỏi.

Ngao Thịnh nhếch mép cười gian, "Nghỉ ngơi." Rồi liền nằm xuống một bên giường, nháy nháy mắt nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh cũng nằm xuống bên cạnh ai kia.

Hai người mày đưa mắt lại một lúc thì chợt nghe thấy động tĩnh của kẻ bám đuôi, cứ qua qua lại lại trước phòng. Phố phường bên ngoài đương lúc náo nhiệt bỗng im lìm đi, tĩnh lặng đến mức chẳng còn lại chút âm thanh gì.

Năm mãi đến khi trời xuống bóng, Ngao Thịnh lại di mặt sát đến hôn lên chóp mũi Tương Thanh một cái, "Thanh, hôm nay người ngủ sớm chút đi."

Tương Thanh cười gật gật đầu, "Người cũng vậy."

Sáng sớm hôm sau, nhân lực Hắc Vân Bảo đã sớm có mặt, giả làm thủ hạ của Ngao Thịnh, lại còn chuẩn bị cả những vật dụng mà người của tiền trang thường mang theo bên người đến gặp chủ nhân mới nữa chứ.

Tương Thanh vừa bước ra cửa đã thấy người ngựa đã có mặt đầy đủ. Đối phương hiển nhiên lại chính là Lô Ngự Phong, hại y vui mừng đến nỗi suýt tí đã lớn tiếng bá vai chào rồi.

Nhiều năm không gặp, nghe đâu Vân Tứ Nương đã sinh hai nhóc rồi, hiện đang chuẩn bị cho đứa thứ ba. Lô Ngự Phong tuy tuổi đã đến ngưỡng trung niên nhưng khí khái cùng dáng vẻ lại hết như nam tử còn đôi mươi. Cả người tinh thần phấn chấn, khiến Tương Thanh vui đến không nói thành lời.

Lô Ngự Phong cải trang thành đội trưởng của cả đội, theo Tương Thanh vào khách điểm, cẩn thận nói, "Bang chủ bảo tôi đi để có gì còn chiếu ứng tốt cho ngài."

Tương Thanh vui vẻ gật đầu. Ngao Thịnh đương nhiên đã biết Lô Ngự Phong từ trước. Trước đây, Vân Tứ Nương từng có ân chăm sóc hẳn nên hẳn rất chi là tôn kính Tứ Nương, cũng vì vậy mà thái độ đối với Lô Ngự Phong cũng có vài phần lễ độ. Hai người ra vào đụng mặt cũng hòa hảo hơn.

Lô Ngự Phong nói, "Tôi nghe bảo là hai người lần này muốn đối phó với Manh Vương."

"Lô đại ca cũng biết chuyện của Manh Vương ư?" Tương Thanh tò mò, "Hắn ta thật ra là người thế nào?"

"Aii." Lô Ngự Phong lắc lắc đầu, "Chuyện về các phiên vương đó tôi cũng chỉ biết chút ít thôi. Nghe nhiều nhất vẫn là bản tính tham lam dâm loạn của chúng. Tên Manh Vương đó háo sắc có tiếng."

"Thật không?" Ngao Thịnh cũng có chút giật mình.

"Hắn ưa thích nam sắc, chỉ cần thấy nam tử nào xinh đẹp thì liền cưỡng chế bắt mang về." Lô Ngự Phong liên tục lắc đầu, "Nói gì thì nói hẳn đúng là rất lợi hại. Hai người khi đối phó hẳn cũng phải cẩn thận một chút."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh gật đầu đáp ứng. Hai người không hện lại cùng nghĩ - Hóa ra là vì bản tính dâm loạn nên mới nhìn chăm chăm cảnh họ hôn nhau trong ngõ.

Nghĩ đến đây, Ngao Thịnh bất giác ho khan một tiếng, Tương Thanh thì tai ửng ửng đỏ lên.

"Sao thế?" Lô Ngự Phong trước sau như một, vẫn dốt đặc cán mai những chuyện như thế. Tương Thanh mỉm cười lắc đầu, tỏ ý không có gì.

Buổi chiều cùng ngày, người của nha môn tìm đến, bảo là Tri phủ đại nhân muốn biết câu trả lời.

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc mới nói, "Trở về nói lại với Tri phủ đại nhân, vụ mua bán này ta nhận, mong rằng ngày sau, ngài ấy có thể chiếu cố nhiều hơn."

Tên kia vui vẻ quay về hồi báo. Không lâu sau, Lưu Bật Chi tự mình tìm đến, nói cửa tiệm đã thu xếp xong, chỉ chờ mỗi Ngao Thịnh đưa người đến khai quán.

Ngao Thịnh giật mình hỏi, "Sao có thể khai quán? Nhanh thế sao? Ta vẫn chưa thương lượng gì với chủ tiệm cơ mà."

"Ha hả." Lưu Bật Chi âm hiểm cười, "Tên kia cũng chỉ là một người Hán bình thường, nào dám có ý kiến gì. Bảo lão đi lão dám ở?"

Ngao Thịnh nghe xong cũng chỉ cười đáp nhưng trong tâm lại chán ghét đến cực điểm mà nghĩ, Lưu Bật Chi, thứ quan viên bại hoại như người, sớm hay muộn cũng có ngày ta bắt người nếm trải thử cái tư vị đó!

"Đúng rồi, Tề huynh." Lưu Bật Chi đột nhiên nói, "Huynh có muốn đến gặp Mạnh vương?"

Ngao Thịnh vờ là đang sửng sốt lắm, ngoảnh ra nhìn Tương Thanh, đoạn lại cân nhắc hỏi, "Mạnh vương? Không phải ngài ấy đang ở Nam Man sao? Chúng ta phải đến đó gặp ngài ấy ư?"

"Ai, không phải." Lưu Bật Chi mỉm cười khoát tay, "Phiên quốc hiện tại không an toàn, Mạnh vương đang ngụ tại hành cung ở gần đây."

Ngao Thịnh lại giật mình cười hỏi, "Ở đất Thượng Dung này vậy mà lại có hành cung của Mạnh vương?"

Tương Thanh bỗng nhiên lại thấy muốn cười, hiện tại y chắc mười mười rằng Thịnh ta đang điên tiết lên được ấy chứ. Đường đường hoàng đế Trung Nguyên còn không có chỗ đặt chân vậy mà Mạnh vương còn con lại có cả hành cung.

"Hắc hắc." Lưu Bật Chi cười gật gật đầu, "Đó gọi là thỏ khôn biết đào ba hang. Càng ở trên cao thì càng phải biết lưu cho mình con đường lui...vạn nhất có gì không may xảy ra còn có thể chờ thời tái khởi chứ không buông xuôi chờ chết!"

"Nói đúng lắm." Ngao Thịnh gật gù vờ hiểu lắm, "Vậy thì đành phiền Lưu đại nhân đưa ta đến gặp đại nhân vật ấy. "

"Tốt tốt." Lưu Bật Chi cười nói, "Hôm nay vừa lúc Mạnh vương mời ta đến hành cung dùng bữa...không bằng hai vị đi cùng...Chúng ta mượn dịp này hàn huyên cùng nhau."

"Rất tốt rất tốt!" Ngao Thịnh gật gật đầu tán thành, "Chẳng hay...ta có cần mang chút lễ mọn gì tới gặp ngài ấy không?"

"Hắc hắc, không cần." Lưu Bật Chi lắc đầu, đi trước dẫn đường, cùng Ngao Thịnh và Tương Thanh bước lên xe ngựa chờ sẵn bên ngoài, một đường đi đến hành cung.

Đọc đường đi, Lưu Bật Chi vô cùng hăng say giới thiệu cho Ngao Thịnh biết Mạnh Bộ lớn mạnh ra sao, Mạnh vương trẻ tuổi tài cao đầy hứa hẹn thế nào. Thịnh ta vẫn cười đáp lại suốt nhưng trong bụng lại không ngừng rủa xả - Thế người có biết ông đây cũng có rất rất nhiều ưu điểm không hả? Có cần phải khoa trương ca tụng tên kia lên cao tận mây xanh không?

Rất nhanh, xe ngựa đã đi sâu vào khu rừng nằm phía đông nam Thượng Dung.

Ngao Thịnh nhìn quanh, "Hành cung nằm sâu tận trong rừng ư?"

"Ha hả, phải bí mật một chút tránh dẫn người đến gây phiền toái." Lưu Bật Chi cười nói.

"Lưu đại nhân?" Ngao Thịnh đột nhiên có chút khó hiểu hỏi, "Ta và ngài coi như chỉ đôi lần chuyện trò trao đổi, sao ngài lại tin tưởng ta như thế? Lẽ nào không sợ là ta lừa ngài?"

Lưu Bật Chi cười nhạt, "Tề huynh, không gạt gì huynh, dù huynh có tâm man trá thì cũng chẳng thu được kết quả gì."

"Vậy ư?" Ngao Thịnh cẩn thận liếc nhìn Tương Thanh, mặt mày dẫn ra ý cười càng sâu, "Xin đại nhân chỉ giáo thêm cho?"

"Tề huynh, đừng nói huynh chỉ là một thương nhân bình thường, cho dù có là tâm phúc bên cạnh đương kim Hoàng thượng....hoặc nói quá hơn, huynh thật chính là Hoàng đế..." Lưu Bật Chi nhếch mép cười khinh, "thì cũng chẳng làm nên trò trống gì."

Tương Thanh khẽ nhú mày - Gã Lưu Bật Chi này đúng là quá kiêu ngạo rồi!

"Không phải đương kim Hoàng thượng đã ngự giá thân chinh đến đây sao?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Bệ hạ mang theo bốn mươi vạn đại quân, lẽ nào đại nhân chẳng chút lo sợ?"

"A." Lưu Bật Chi lạnh lùng cười, "Đừng nói là bốn mươi vạn đại quân, cho dù có là bốn trăm vạn, cũng chẳng nghĩa lý gì."

Ngao Thịnh nhíu mày....Lần trước là Trần công công, còn bây giờ là Lưu Bật Chi. Nam Man dường như rất tự tin nắm chắc phần thắng. Thật ra chúng vin vào đâu mà tự tin đến thế? Lẽ nào chúng có chiến thuật vi diệu?

Tương Thanh nhíu chặt đôi mày, lòng ngổn ngang không yên vì tên họ Lưu này cứ úp úp mở mở mãi...Chốc nữa là đã đến hành cung, nếu không tra ra được gì...Việc này lại liên quan mật thiết đến an nguy của Thịnh Thanh, tuyệt không thể lơ là cho qua!

Xe ngựa cứ đi lòng vòng mãi trong rừng, một lúc lâu mới dừng lại trước một khe núi lớn, bên trong là cả một cung điện vô cùng nguy nga.

Ngao Thịnh vén màn lên nhìn, bất ngờ nói, "Rất là có khí phái."

"Đó là đương nhiên." Lưu Bật Chi đặc ý nói, "Chế độ đãi ngộ của phiên tộc rất tốt. Ở Thịnh Thanh, dù huynh có làm đến chức tể tướng thì lương bổng chẳng qua cũng chỉ bằng bổng lộc một tháng ở phiên quốc mà thôi. Lại còn nếu lỡ tay giết người thì sẽ bị trừng trị như thứ dân nữa...Huynh nói xem, người người liều mạng là vì cái gì chứ?"

Ngao Thịnh hé miệng cười, "Đích xác..."

"Nếu là ở phiên quốc, chỉ là một tiểu vương thôi thì đã có đến hàng trăm nô lệ rồi, lại còn có cả hành cung riêng. Người thường khi nhìn thấy còn phải hành lễ. Làm vương thì có thể nắm quyền sinh sát trong tay...Như vậy mới là quyền lực chân chính."

Tương Thanh quay đầu vuốt lại tóc vì đã không thể nào nghe thêm nữa những gì Lưu Bật Chi nói. Người lẽ nào lại tham lam ti tiện đến thế? Chỉ cần ý mình có chút quyền hành thì liền giẫm đạp người khác dưới chân? Hóa ra cái gọi là chức càng cao càng ngạo kiêu ý mình là như thế...Lưu Bật Chi, nếu không giết kẻ suy đồi như người thì đúng là quá hổ thẹn với vạn vạn chúng sinh trong thiên hạ rồi.

Cuối cùng, xe ngựa cũng dừng lại trước cửa vào hành cung. Vừa vén màn xe lên, liền thấy ngay hai hàng nô lệ xếp hàng chờ sẵn. Tất cả nô lệ đều ăn vận cổ quái, váy dài đến chân còn thân trên lại chẳng có gì che chắn. Trên cổ lại đeo rất nhiều trang sức rườm rà nặng nề. Tóc đen xõa dài sau lưng. Một hàng thẳng tắp đều toàn là nam nhân...dáng cao gầy mặt mày thanh tú.

Ngao Thịnh và Tương Thanh quay vào nhìn đối phương, đôi mày đôi chút cau lại, chợt cảm thấy không được tự nhiên.

Lưu Bật Chi đưa hai người cùng một vài thị vệ đi vào hành cung tráng lệ. Ngao Thịnh đảo mắt nhìn quay, âm thầm mắng - Vợ vét mồ hôi nước mắt của dân chúng lại còn lấy cắp cả vàng của Thịnh Thanh...Thật giỏi cho bọn sâu mọt các người.

Hai người đi theo Lưu Bật Chi xuyên qua tầng tầng hộ vệ, bước đến một tòa đại lâu sơn son thiếp vàng.

"Lưu đại nhân." Một nam tử xinh đẹp nhẹ nhàng bước đến thông báo, "Vương không ở thư phòng mà trong tẩm cung."

"Sao?" Lưu Bật Chi hỏi, "Sớm như vậy đã ngủ? Trời vẫn còn chưa tối mà."

Người kia lại mỉm cười đầy ý vị, "Hôm nay Mãnh vương có trao tặng hai mỹ nhân, Vương đang hưởng dụng họ. Vương căn dặn, nếu Lưu đại nhân đến thì mời ngài đến đó, có trò hay để xem."

"A..." Lưu Bật Chi gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, "Người vào nói lại với Mạnh vương, ta đưa ông chủ tiền trang đến."

"Được ạ." Người kia đi một lúc liền trở lại, "Vương nói mời mọi người cùng đến đó, màn chiêu đãi chỉ vừa bắt đầu."

"Được rồi." Lưu Bật Chi gật đầu, cùng mọi người theo chân người nam tử nọ đi đến tẩm cung của Mạnh vương.

Ngao Thịnh đi ở phía sau, vươn tay khều khều Tương Thanh, nhướn mi tỏ ý - Gặp mặt ở tẩm cung?!

Tương Thanh cũng chỉ biết nhú mày - Tên phiên vương này thật quá ư ghê tởm! Người nhìn cách ăn mặc của những người ở đây coi! Hèn gì Lô đại ca lại mắng hấn dâm loạn.

Ngao Thịnh sờ sờ cằm, lướt mắt nhìn khắp người Tương Thanh, thầm nghĩ - Thanh mà mặc loại y phục này hẳn là đẹp lắm, nhất là lúc ở trên giường. Mặc vào rất chi là thuận tiện. Dáng Thanh đẹp thế mà....

Ngao Thịnh đương lúc miên man suy nghĩ thì bị Tương Thanh thừa lúc không ai để ý mà đạp cho hấn một cước, rồi còn trừng mắt cảnh cáo - Đừng có mà suy nghĩ linh tinh!

Ngao Thịnh cười ngoan lắc lắc đầu.

Hai người vừa bước đến trước cửa thì chợt nghe thấy có âm thanh rất kỳ quái truyền ra.

Cẩn thận nghe lại thì đúng là âm thanh chỉ phát ra khi nói chuyện ái ân...Mị hoặc đến khó nói thành lời.

Ngao Thịnh nhú mi, Lưu Bật Chi kia cũng rất chi là xấu hổ, nói với nam tử dẫn đường, "Ách...Chúng ta không gặp...Mạnh vương vẫn còn bận việc sao?"

Người kia cười đáp, "Lưu đại nhân, yên tâm, không phải là Vương." Đoạn liền vươn tay vén bức rèm kết từ trần châu lên, tỏ ý mời mọi người đi vào.

Ngao Thịnh và Tương Thanh vừa bước vào bên trong liền ngửi thấy mùi hương rất trầm...Ngao Thịnh biết mùi hương này, là mùi thuốc phiện. Vào thời gian này, có rất nhiều người hút thuốc phiện. Trong cung cũng có một vài vị đại thần cho người đến miền Nam mua thuốc phiện về hút...Thứ thuốc này khiến người ta cảm thấy hưng phấn, hạnh phúc. Có lần Mộc Lăng đã nói, chỉ có đồ ngốc thì mới động vào thứ thuốc đó, làm thế chẳng khác gì là tự hạ độc bản thân.

Bỏ ngoài tai tiếng rên rỉ kiêu mị cùng khói thuốc vẫn vút kia, Ngao Thịnh và Tương Thanh vừa bước vào tấm cung thì liền bị vẻ tráng lệ kia hấp dẫn. Nền gạch lát bằng đá quý, tường khảm đầy trân châu kim sức. Tương Thanh tà mắt liếc Ngao Thịnh đầy chế nhạo - Hoàng thượng người xem, hoàng cung của người so bì được!

Ngao Thịnh khước miệng giật giật, nhin chẳng đáp.

Phòng ốc rộng lớn, nhìn quanh chẳng thấy thân ảnh nào. Phía trước mặt lại còn bị một tấm bình phong nạm vàng chắn ngang. Âm thanh khiến người ta đỏ mặt hồng tai kia cũng từ bên trong đó truyền ra.

Nội thị dẫn ba người đi vào phía sau bình phong, vừa vào liền thấy một chiếc giường thật lớn, trên có hai nam tử lửa thể đang không ngừng giao triền.

Tương Thanh theo bản năng liền cúi đầu tránh đi, Ngao Thịnh lại chỉ bình thản nhướng mày nghĩ - Tư thế này hình như là ở trang thứ năm, bữa nào rảnh phải cùng Thanh thử mới được.

Tương Thanh cảm thấy khó chịu vô cùng, lòng không ngừng mắng nhiếc, Mạnh vương đúng là hết thuốc chữa, vương gì lại hoang dâm vô độ như thế?

Nội thị bước đến chiếc tháp đặt cạnh giường không xa, thấp giọng nói, "Vương, Lưu đại nhân đã đến."

Lúc này, mọi người mới chú ý tới, trên tháp kia là một nam tử da rám nắng đang nằm. Y phục trên người đối phương cũng ít ỏi vô cùng, lại còn đầy mình trang sức vàng chóa, miệng lại không ngừng phả khói thuốc.

Ngao Thịnh nháy mắt với Tương Thanh một cái - Tên Manh vương này đúng là tục khí đầy người, nhìn đâu cũng thấy vàng chóa!

"Đã biết." Manh vương gật gật đầu, dựa lưng vào thành tháp, giương mắt nhìn Lưu Bật Chi.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh giương mắt nhìn sang, quả nhiên Manh vương đó chính là người đã xuất hiện ở ngọc quán hôm nọ. Manh vương đưa mắt nhìn hai người, nhẹ cười.

Hai người Thịnh Thanh vờ như bất ngờ lắm, không tin được mà nói, "Thật chẳng dám tin...lại là ngài."

Ngao Thịnh xoay đầu nhìn Lưu Bật Chi. Tên họ Lưu lại cũng vờ tỏ ra mình chả biết gì, "Hai người đã từng gặp Manh vương sao?"

"Chẳng qua là ngẫu ngộ mà thôi." Manh vương đứng lên, đi đến trước mặt mọi người, đoạn lại ra lệnh cho hai nam tử vẫn quấn lấy nhau trên giường kia, "Dừng lại đi!"

Hai nam tử lập tức ngừng lại, mặc y phục vào, ngoan ngoãn bước đến bên cạnh Manh vương.

Manh vương gật gật đầu, hỏi Lưu Bật Chi, "Lưu đại nhân, thấy họ thế nào?"

Lưu Bật Chi vốn không thích nam nhân nhưng biết đây là sở thích của Manh vương nên cũng chẳng dám nói gì sai sót, "Đúng là mỹ nhân."

"Ha hả....Nếu là mỹ nhân vậy đêm nay liền hầu hạ Lưu đại nhân được chứ?" Mạnh vương nửa đùa nửa thật.

"Ai....Không dám không dám!" Lưu Bật Chi vội vã xua tay, "Tôi nào có phúc phần đó! Mạnh vương...đây chính là ông chủ Tề muốn mở tiền trang."

Mạnh vương gật gật đầu, nói, "Chuyện lần này chỉ mong ông chủ Tề chiếu cố giúp cho...Một ngàn lượng hoàng kim đó, ta muốn chỉ trong ba ngày liền đổi thành bạc trắng, mà còn phải là quan ngân!"

Ngao Thịnh nghe xong nhíu mày - Một ngàn lượng vàng? Tên này giàu gồm nhỉ!

"Lần đầu tiên, chúng ta chỉ thử đổi trước một ít. Nếu hài lòng ta lại tính chuyện mua bán cùng nhau."

"Tốt." Ngao Thịnh cười đáp, sau lại vui như mở cờ - Lần này tấn công Nam Man thật đúng lý hợp tình! Quốc khố của chúng còn giàu hơn cả Thịnh Thanh nha.

Bốn người ngồi lại đàm đạo vài câu. Lúc sau, Ngao Thịnh mượn cớ tiền trang còn nhiều việc phải làm nên muốn cáo từ trước.

"Sao lại đi nhanh như thế!?" Mạnh vương rất ư nhiệt tình bảo người đóng cửa, mang rượu thịt cùng ca cơ chiêu đái, lại còn nói rằng muốn cùng Ngao Thịnh không say không về, Ngao Thịnh đang định cự tuyệt thì liền thấy Lưu Bật Chi nháy mắt với mình, tỏ ý là không được từ chối.

Ngao Thịnh khó xử quay sang nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y nhíu mày nhưng lại vẫn gật đầu đồng ý. Tương Thanh hiểu, Mạnh vương này tuy rằng rất khó ưa nhưng họ lại có thể thừa dịp này mà thám thính nơi đây. Vì vậy mà đã không ngại mà gật đầu lưu lại.

Manh vương vô cùng cao hứng, xoay sang đường đột hỏi Ngao hính, "Ta thấy hai người hôn nhau trên phố...lẽ nào quan hệ giữa cả hai không như bình thường?"

Ngao Thịnh rất chi là hào phóng, gật đầu cái rụp.

"Umm." Manh vương mỉm cười, vẫy tay ra hiệu cho hạ nhân mang đến một vật đưa cho Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cúi đầu nhìn túi đàn hương (giống sáp thơm bây giờ) vừa nhận được kia, khó hiểu hỏi, "Vật này nghĩa là thế nào?"

Manh vương ý vị đáp, "Đây là đàn hương đặc chế, bên trong có tấm thoi tình dược mà có là hoàng kim cũng khó lòng mua được...Chỉ cần buổi tối đốt lên một cây, liền có được một đêm phấn khích khó quên. Đêm nay hai vị ở lại hành cung của ta, cứ đốt thử một cây, đảm bảo vui đến quên đường về."

Tương Thanh điên tiết chỉ muốn lật đổ bàn rượu - Tên khốn Manh vương này thật là hoang dâm hết chỗ nói mà. Ngao Thịnh bên kia lại vô cùng cẩn thận bỏ vật kia vào áo, "Thứ tốt như vậy ta phải giữ cẩn thận mới được."

Manh vương sáng khoái cười, "Ở đây có Hoan Nhạc cốc, nếu Tề huynh thích thì đêm nay có thể đến ở đó."

"Hoan nhạc cốc?" Ngao Thịnh tò mò.

"Phải." Manh vương gật đầu, nháy mắt nói, "Là nơi khiến người ta khoái lạc."

"Ra thế..." Ngao Thịnh cũng học theo, cười đầy hạ lưu.

Tương Thanh vô lực thở dài - Công bằng mà nói thì Sói Thịnh rất có tiềm chất làm hôn quân.

.....

Bên ngoài cửa hành cung, Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng âm thầm nấp sau một bụi cây. Mộc Lăng nhíu mày nhìn quanh, "Đông như thế thì lên vào bằng cách nào? Hành cung này cũng lắm thủ vệ thật đấy!"

"Đợi đến tối rồi tính." Tần Vọng Thiên cũng không vội. Đúng lúc này, Mộc Lăng lại khịt khịt mũi, tựa hồ ngửi thấy mùi gì đó.

"Sao thế?" Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, "Mùi độc dược à? Nếu lỡ trúng phải thì có gì nguy hiểm không!"

"Yên tâm, ta đã sớm cho họ mỗi người một túi hương giải độc rồi, người không nhớ hả?" Mộc Lăng phẩy tay, "Ta lo là lo chuyện khác...Ai nha, không biết Tiểu Thanh và Sói Thịnh có trúng chiêu chưa nữa?"

"Thật ra đó là độc dược gì?" Tần Vọng Thiên nôn nóng giục hỏi.

Mộc Lăng nghiêng đầu, dăm chiêu nhìn Tần Vọng Thiên một lúc lâu thiệt lâu, chốc sau lại lắc đầu như trống bỏi, "Ta tuyệt đối sẽ không nói cho người biết! Tuyệt đối không thể để người biết!"

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

110.111.112.113.114.115

110 | tiên cơ

TƯƠNG THANH CÙNG NGAO THỊNH được an bài nghỉ ngơi tại biệt viện. Tuy chỉ là nghỉ chân, thế nhưng Mạnh Vương vẫn cho rất nhiều hộ vệ canh giữ. Miệng thì nói là bảo hộ, thật ra chẳng khác gì giám thị cả.

Tương Thanh ngồi ở bên bàn, dõi mắt nhìn những bóng người di động bên ngoài mà phiền não vô cùng, quay lại nhỏ giọng hỏi Ngao Thịnh, "Chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Ngao Thịnh lại chẳng chú ý đến, mân mê túi hương kia trong tay, cọt nhả hỏi, "Chả biết loại hương liệu này có công hiệu thần kì gì nữa?"

"Lúc này rồi mà người còn đùa được sao?!" Tương Thanh lườm hắt một cái, "Nhìn thế nào cũng thấy loại hương liệu này là thứ chẳng tốt lành gì."

"Thấp lên coi thử nhé?" Ngao Thịnh cười hỏi.

Tương Thanh trợn mắt trừng hắt, hạ giọng nói, "Lỡ như có độc thì sao?"

"Lúc tên Mạnh Vương kia đưa cho ta nhìn mặt hắt gian không chịu nổi, nên chắc đây là thứ hay ho lắm." Ngao Thịnh lưu manh cười, "Đúng rồi Thanh ơi, ta thấy Mạnh Vương đó bất bình thường thế nào ấy."

"Bất bình thường chỗ nào?" Tương Thanh khó hiểu.

Ngao Thịnh dí mặt kê sát vào tai Tương Thanh, lí nhí, "Hình như hắt thích xem cảnh người ta ân ái lắm...Người nói coi, có phải vì hắt bị bắt lực

nên mới khoái xem người khác làm vậy không?"

Tương Thanh mặt mày xấu hổ, "Chuyện này...mà không phải ai ai cũng bảo hẳn hoang dã vô độ sao?"

"Thì đúng vậy." Ngao Thịnh gật đầu cười đáp, "Nói như vậy thì chắc là hẳn cảm thấy không còn gì mới mẻ trong việc giường chiếu nên mới đổi phương pháp để tìm lại sự phấn khích xưa..."

Hai người đang rôm rả tán chuyện thì Thịnh ta chợt thấy cửa sổ bị người đẩy nhẹ ra.

Tương Thanh vọt nhanh đến bên cửa, cơ mà lại chỉ thấy Mộc đại thần y lén lén lút lút ló đầu vào.

"Huuu." Mộc Lăng thở dài thườn thượt, đảo mắt nhìn quanh phòng, rồi nhanh chân trốn vào trong góc vì lo là thủ vệ bên ngoài sẽ bắt gặp.

"Sao người lại tới đây?" Ngao Thịnh hỏi, "Tần đại ca đâu?"

"Đứng ngoài kia chứ đâu. Hộ vệ canh phòng nghiêm ngặt lắm..." Mộc Lăng đảo mắt nhìn túi hương trên tay Ngao Thịnh, trợn mắt nói, "Cha chả, quả nhiên là nó!"

"Đây là gì?" Tương Thanh lo lắng hỏi.

"Ai nha, mau vứt đi! Cái thứ khủng khiếp này sờ thôi cũng thấy ghê rồi!" Mộc Lăng xua tay liên tục.

Ngao Thịnh cả kinh, nhanh tay ném cái vèo đi. Tương Thanh ở bên lại còn lo lắng khẩn trương hơn cả, nắm tay Thịnh ta lên hỏi, "Người không sao chứ? Có chỗ nào khó chịu không?" lại xoay quay hỏi Mộc thần y, "Thứ này là gì? Có độc không?"

"Độc gì mà độc!" Mộc Lăng neho mắt xia xói nhìn, "Đây là Độ ma thảo, có công hiệu cũng giống như Độ tiên thảo vậy, có điều tên sao thì thuốc vậy. Độ tiên thảo thì giúp người thành tiên còn Độ ma thảo thì biến người thành ma. Cái này ấy hả, chỉ cần chút xíu xiu thôi cũng đã khiến người ta mê muội lú lẫn rồi. Hai người mà dính vào nó thì chả còn biết trời trăng mây gió gì nữa đâu."

"Có thật không?" Ngao Thịnh bưng bưng hứng thú hỏi, lại bị Tương Thanh đá cho một cước.

"Cái thứ này hạ lưu hết chỗ nói, người một chút xíu thôi thì đã hưng hực hưng phấn cả đêm rồi." Mộc Lăng lắc đầu ai oán lắm, "Hai người có thể nào cũng đừng dính tới nó đấy."

Ngao Thịnh sờ sờ mũi, lí nha lí nhí trong miệng, "Dù không người nó thì ông đây cũng có thể hưng phấn cả đêm."

Mộc Lăng chớp chớp mắt nhìn. Tương Thanh xấu hổ thẳng chân bồi cho ai kia một cước nữa. Ấy vậy mà ai kia lại còn đá lông neho rôm rộp nữa chứ.

"Nhưng mà Thùng Mỡ đã cho ta cái này, không thắp lên xài thử thể nào gã cũng nghi cho coi." Ngao Thịnh mắt đăm đăm nhìn, đang rất là muốn thử xem sự lợi hại của Độ ma thảo.

"Gì chứ chuyện này dễ ợt!" Mộc Lăng lục lợi loạn hết cả cái túi to dùng đang đeo bên hông, mất một lúc sau mới moi móc ra được một túi gấm nhỏ đưa cho hai người. Tương Thanh mở ra nhìn, chỉ thấy một vài lát thảo dược cắt mỏng.

Ngao Thịnh hấp háy mắt xoi mói chiếc túi đa năng kia của Mộc Lăng. Tương Thanh cũng thấy hứng thú vô cùng với túi bảo bối kia. Khổ chủ thấy hai kẻ nọ cứ dán mắt vào đồ nghề của mình, liền giật túi cái oạch ra đặng

sau, trừng mắt lườm đôi bạn trẻ, "Trong này đều là con cưng của ta, hai người đừng có mong mó tay mó chân vào."

Ngao Thịnh đảo mắt nhìn Tương Thanh, nháy mắt ra hiệu -- hôm nào rồi trộm lấy coi thử trong đó có gì heng!

"Cái này dùng thế nào?" Đoạn, Ngao Thịnh vẩy vẩy túi gấm kia trong tay.

"Hai người ngậm nó trong miệng thì sẽ không bị hương khí của Độ ma thảo ảnh hưởng. Nhớ là phải ngậm thuốc rồi thì mới thả Độ ma thảo lên nghe chưa." Mộc Mộc ta lấy tay kẹp mũi lại, "Nhớ cẩn thận một chút! Ta phải chuồn nhanh thôi!"

"Ai, từ từ." Ngao Thịnh nấp áo níu lại, "Người và Tần đại ca đã thám thính quanh đây chưa?"

"Chỗ này rộng quá, chốc nữa ta và hấn sẽ đi coi sao!" Mộc Lăng nhỏ giọng đáp.

Bỗng đúng lúc này, thị vệ canh gác ngoài cửa lớn giọng hô, "Tham kiến Mạnh Vương."

Mộc Lăng nháy mắt với hai người rồi nhanh phi thân nhảy ra cửa sổ.

Tương Thanh nhẹ đóng cửa sổ lại, cùng Ngao Thịnh đi vào giường, chuẩn bị như là sắp đi ngủ đến nơi, đồng thời cả hai cũng đã sớm bỏ lát thảo dược nọ vào miệng. Thoáng chốc, liền cảm thấy vị the the xộc thẳng lên đầu, hương khí sang sảng xông đầy khoang mũi.

Hai người lắc lắc đầu, cảm thấy thanh tỉnh hơn rất nhiều. Đoạn lại quay sang nhìn nhau, cảm thấy may mắn khi có được dược thảo này. Lúc vừa bước vào hành cung này, cả hai đã thấy người như say như mơ rồi... Gã

Manh Vương này cứ khoái dùng thôi tình được làm hương liệu nên cả hành cung cứ gay nồng đậm khí, khiến người ta mụ mẫm đầu óc.

Không lâu sau, có người đến gõ cửa. Ngao Thịnh bước ra nghênh đón, người đến đích thị là Manh vương.

"Vẫn chưa nghỉ ngơi sao?" Manh Vương cười hỏi.

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Cũng vừa lúc đang định đi ngủ."

"À." Manh Vương đáp ứng, lơ đãng lướt mắt nhìn vào bên trong phòng, liền thấy Tương Thanh đang ngồi bên mép giường đảo mắt nhìn xung quanh. Gã lại mỉm cười nói với Ngao Thịnh, "Thế hai vị sớm nghỉ ngơi, mai ta phải quay về Manh Bộ một chuyến, nếu cả hai đều thấy hứng thú thì có thể cùng đi."

"Ngày mai?" Ngao Thịnh giật mình hỏi, "Còn chuyện làm ăn của chúng ta?"

"Mọi chuyện đều đã bàn tính xong, ta vốn là người sáng khoái nên rất tin vào Tề huynh. Đến lúc đó, ta sẽ cho người vận chuyển hoàng kim đến. Nếu Tề huynh còn lo lắng thì cứ theo ta để tự mình giám sát."

Đương lúc cả hai trò chuyện, có hạ nhân mang lư hương bằng bạc vào để lên trên bàn. Lúc này, Manh vương mới khách khí cáo biệt Ngao Thịnh, lại còn tự tay đóng cửa lại giúp.

Chốc sau, Ngao Thịnh và Tương Thanh liền nghe thấy tiếng thủ vệ được dời đi, song, cửa phòng bên cạnh lại được mở ra...như thể có người vừa bước vào.

Tương Thanh nhanh chóng quét mắt nhìn bốn phía, lập tức phát hiện...bức tranh đại giang đông khứ trên tường có một cái lỗ nhỏ.

Tương Thanh nháy mắt ra hiệu cho Ngao Thịnh hay. Thịnh ta cũng đã sớm chú ý tới, bèn bước đến giường, thả màn che xuống, ôm Tương Thanh nằm lên nệm dày.

"Chúng ta phải làm gì bây giờ?" Tương Thanh nhỏ giọng hỏi.

Ngao Thịnh nhún nhún vai, "Gã Mạnh Vương đó hình như là muốn thưởng thức cảnh xuân...hay là..."

"Thực ghê tởm!" Tương Thanh trừng mắt nhìn Ngao Thịnh, "Hắn ngó chăm chăm như vậy mà người còn hứng thú à?"

Ngao Thịnh thản nhiên đáp, "Nếu là với người thì có là hoàn cảnh nào ta cũng thấy hứng thú hết...Điều làm ta ghét chính là việc hắn nhìn đến người. Nhưng mà đã che màn thế này rồi, chắc là hắn chỉ nghe tiếng chứ không thấy hình."

"Cái màn này mỏng như vậy, có cũng như không!" Tương Thanh cau mày, "Thật ra gã Mạnh vương đó muốn gì?"

"Kệ bà hắn!" Ngao Thịnh trở người nằm đè lên Tương Thanh, cúi đầu hôn lên má y, "Chúng ta cứ làm việc nên làm, đừng phí phạm cơ hội như thế."

"Người..." Tương Thanh quẫn bách lờm, lại cảm thấy nơi nào đó của Sói Thịnh có dấu hiệu bất bình thường, ngẫm nghĩ một lúc liền trừng mắt nhìn ai kia, "Người...mới đây mà đã?"

Ngao Thịnh có chút xấu hổ, nhỏ giọng thì thầm vào tai Tương Thanh, "Có lẽ vì lúc nào cứ ngồi mân mê Độ ma thảo nên bây giờ có tác dụng...rất muốn!"

Tương Thanh nhúu mày, nghiêng đầu nhìn nơi khác, Ngao Thịnh cọ cọ y, nhỏ giọng hỏi, "Thanh, giúp ta hạ hỏa đi mà nếu không thì chẳng cách nào

làm được gì khác nữa!"

"Làm thế nào để hạ hỏa chứ?" Tương Thanh trừng mắt liếc Ngao Thịnh một cái, thật lòng chỉ muốn tấn cho tên này một trận mà thôi, sớm đã bảo đừng có sờ tới thứ thuốc đó rồi mà.

"Ừ thì." Ngao Thịnh vươn tay sờ sờ mũi, cúi nhìn thân dưới của Tương Thanh.

Tương Thanh mặt đỏ bừng, nhìn Ngao Thịnh đầy cảnh cáo.

Ngao Thịnh thở dài, ôm rịt lấy y, "Ta cũng không muốn cho tên Manh Vương đó nhìn đâu, hay là cứ dùng tay đi."

Tương Thanh nheo mắt nhú mày nhìn Ngao Thịnh, nói đầy bội phục, "Thịnh Nhi ơi Thịnh Nhi...miệng nói mấy lời ghê tởm vậy mà mặt người lại chẳng chút đổi sắc ha?"

Ngao Thịnh sáng khoái cười đáp, "Này có là gì. Muốn ghê tởm hơn ta còn nói được nữa là, muốn nghe không nào?" lại cúi đầu day day vành tai Tương Thanh, còn nắm tay y cọ tới cọ lui. Tương Thanh thở dài, chỉ còn biết chiều theo ý của tên sói lang nào đó, cơ mà tên kia lại được nước làm tới, trên chọc y ba hồi bốn lượt.

Tương Thanh há miệng ra cạp Sói Thịnh một cái. Thịnh ta lại như được tiếp thêm sức, mạnh tay làm càn. Tương Thanh buồn bực thôi không thèm đáp trả gì nữa, nếu chẳng may chọc cho con sói này điên lên thì kẻ thiệt thân chỉ có y mà thôi. Với Thịnh hăn thì phải từ tốn, ơ thờ đáp lại. Ngao Thịnh lấy vậy làm thích thú, bình ổn tâm tình, dịu dàng ôm Tương Thanh mà cọ tới cọ lui.

Bên này, hai người cứ không ngừng quần lấy nhau vui đùa. Bên kia, Manh Vương cũng thấy hứng thú bưng bưng, lại thêm tác dụng của Độ ma

thảo nữa chứ. Lúc này, gã chỉ thấy miệng lưỡi khô khát, vươn tay sờ sờ cổ mình, tâm tình dậy sóng không ngừng.

Đúng lúc này, cửa phòng chợt bị đẩy ra, một tùy tùng đến thông bẩm, "Vương, có thư từ triều đình gửi đến!"

"Hừ." Mạnh Vương trừng mắt, đi đến cửa, ý bảo tên tùy tùng sang nơi khác nói chuyện.

Mạnh vương liền mang theo tùy thị rời khỏi đó. Bên này phòng, Tương Thanh vội đẩy cổ cái tên đang lấy việc hôn mình để giết thời gian này ra. Gã mặt dày nọ lại cười hề hề nói, "Đợi hôm nào rồi, tìm chỗ nào không người, chúng ta thắp một que hương lên xem thử sao!?"

Tương Thanh nheo mắt uy hiếp, "Đến lúc đó người cũng đừng hối hận."

Ngao Thịnh giật mình nghĩ -- Phải ha, khi người hương Độ ma thảo này vào thì ai ai cũng đều bưng bưng hứng thú lên, lỡ mà Tương Thanh thú tính bạo phát thì phải làm sao bây giờ? Bình thường vì y ngại ngục nên hẳn mới có dịp chiếm thể thượng phong...Nhưng nếu đến lúc đó, y đổi tính, nuốt gọn mình thì chỉ có mà chết.

Đang lúc miên man suy nghĩ, Tương Thanh đã đứng dậy, hỏi Ngao Thịnh, "Lúc này có nghe thấy không?"

"Nghe rõ lắm." Ngao Thịnh gật đầu, thành thật đáp, "Thanh à, tim người đập rất nhanh!"

Tương Thanh trừng mắt nhìn Ngao Thịnh một cái, "Nói chuyện đằng hoàng đi!"

Ngao Thịnh cũng đứng lên, "Ra ngoài xem thử đi! Tên Mạnh vương đó hẳn đã bị Độ tiên thảo làm lú lẫn rồi, chắc đang hăng hái chiến đấu."

Quả nhiên tức khắc sau, tất cả thủ vệ đều lui xuống.

Tương Thanh lặng lẽ nhảy ra khỏi cửa sổ, Ngao Thịnh nổi đuôi theo sau, thấp giọng nói, "Gã Manh Vương đó xem ra hưng trí không tồi, chắc là giải quyết chính sự xong sẽ mò về coi tiếp."

Tương Thanh vô lực lắc đầu, Manh Vương này thiệt là hết lời bình luận mà.

Hai người rất nhanh đã nhảy lên mái hiên, thấy ở phía thư phòng xa xa Manh Vương đang đi cùng một hắc y nhân. Tương Thanh và Ngao Thịnh liếc nhìn đối phương, âm thầm theo sát mục tiêu.

Đồng thời, hai người vốn đang âm thầm giám thị là Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng cũng đã nhập cuộc.

Bốn người nhẹ nhàng đáp lên trên mái hiên. Tần Vọng Thiên cẩn thận cậy một viên ngói lên, mọi người châu đầu lại nhìn xuống thư phòng.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh chăm chú nhìn, Mộc Lăng lại quan sát tình hình xung quanh.

"Manh Vương, Lương đại nhân bảo ta mang thứ này đến cho ngài." Hắc y nhân đưa một túi vải sang cho Manh vương.

Tương Thanh ngược đầu lên nhìn Ngao Thịnh, tỏ ý hỏi -- Lương đại nhân?

Ngao Thịnh nhíu mày nghĩ, trong đại triều Thịnh Thanh, chỉ có duy nhất vị quan họ Lương mà thôi, đó là Thị Lang Lương Ngụy.

"Làm phiền Lương đại nhân lo lắng." Manh Vương vừa mở túi ra xem vừa hỏi, "Lương đại nhân đưa gì cho ta?"

"Hồi bẩm Manh Vương." Hắc y nhân đáp, "Là tranh họa chân dung của đương kim hoàng thượng. Lương đại nhân đã ngày đêm cho họa sư vẽ để mang đến cho Manh vương. Lương đại nhân còn bảo tôi phải nhắc nhở Manh vương rằng cung cách hành xử của Hoàng thượng vô cùng quái dị, thường xuyên làm những việc khiến người khác không thể ngờ được. Nếu ngài biết được diện mạo của tên hoàng đế đó thì có thể dễ dàng hành động hơn."

"Rất tốt rất tốt!" Manh Vương cười gật đầu, "Ta thường nghe người ta nói Ngao Thịnh anh hùng khí khái tuấn lãng bất phàm, nhưng vẫn chưa được diện kiến lần nào, Lương đại nhân quả nhiên suy nghĩ chu toàn."

Mắt thấy Manh Vương lần tay mở bức họa ra, Tương Thanh lòng như lửa đốt, kéo giật áo Ngao Thịnh, tỏ ý, chuyện đã đến nước này, không thể trì hoãn thêm nữa, phải nhanh chạy trước, bằng không thân trầm trong hang hổ, Manh Vương một khi ám toán liền khó bề trở tay.

Ngao Thịnh ấy vậy mà mặt mày vẫn thản nhiên chẳng loạn, mỉm cười phất tay, ý bảo Tương Thanh không cần lo lắng.

Không chỉ là Tương Thanh, mà ngay cả Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng cũng tỏ ra khẩn trương. Nhìn biểu hiện của Ngao Thịnh như thế là hẳn đã nắm chắc mọi chuyện. Mọi người im lặng không nói thêm gì, hồi hộp đợi sự tình tiến triển.

Manh Vương giở tranh ra, giơ lên cao xem cho rõ...mắt vừa lướt qua liền nhíu mày ngậy người.

Tương Thanh hoảng hốt xiết chặt tay, nương theo ngọn đèn mà nhìn vào trong phòng, tranh kia họa rất giống, vô cùng giống với Ngao Thịnh!

Y ngoảnh sang nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy khóe miệng hẩn giật giật, như là đang rất muốn cười.

"Ha ha ha..." Sau một khoảng dài trầm mặc, Mạnh Vương đột nhiên lớn tiếng cười, lại còn không ngừng vỗ tay tung hô, "Thú vị, thật sự là rất thú vị...Ha ha ha."

Hắc y nhân nhìn Mạnh vương hành động quái lạ như thế mà nhíu mày. Tương Thanh thấy tình huống không ổn, liền kéo Ngao Thịnh đi. Tần Vọng Thiên cũng nhẹ đẩy viên ngồi lại, hất đầu tỏ ý Ngao Thịnh hãy nhanh đi trước, song Thịnh ta lại chỉ lắc đầu.

"Thịnh Nhi." Tương Thanh nôn nóng, kéo áo Ngao Thịnh, "Đi trước nói sau!"

Ngao Thịnh lần nữa lắc đầu, "Nếu chúng ta đi thì Mạnh Vương sẽ nhân lúc này mà chuồn mất. Bao nhiêu manh mối cũng mất theo, cũng tra không ra đám quan viên phản loạn."

"Vậy người muốn thế nào? Không thể đem mình ra thử lửa, người là vua của một nước." Tương Thanh hết hoảng nói.

Lúc này, Mạnh Vương bỗng lớn tiếng ra lệnh, "Người đâu, mang quân bao vây biệt viện cho ta!"

"Quay về biệt viện đi." Ngao Thịnh nghe xong chỉ nhẹ nhàng nói.

Tương Thanh sửng sốt hỏi, "Người...điên rồi ư? Lúc này rồi mà còn tự chui đầu vào lưới?"

Ngao Thịnh nắm lấy tay Tương Thanh, "Thanh, người không tin ta sao?"

"Tin." Tương Thanh lắc đầu, "Nhưng...người nắm chắc mọi chuyện sao? Nếu người mạo hiểm..."

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, ý bảo Tương Thanh -- không có việc gì.

Tương Thanh cũng không khuyên can gì thêm nữa. Ngao Thịnh tựa hồ đã tính toán mọi việc kỹ càng rồi.

"Mộc Mộc, mau theo ta quay về điều binh đến đây!" Tần Vọng Thiên vội vàng nói với Mộc Lăng.

"Biết rồi." Mộc Lăng gật đầu đang định quay lưng đi thì Thịnh ta đã cản lại, "Không cần làm thế."

"Cái gì?" Mọi người khó hiểu nhìn hần.

Ngao Thịnh đứng lên, hướng xa xa nhìn, cong môi lên cười, vươn tay chỉ ra điểm xa kia, "Nhìn xem đó là gì!"

Mọi người đứng bật dậy, nhìn theo hướng tay Ngao Thịnh. Cả nhóm nhất thời như ngây ra.

Tương Thanh tò mò nhìn Ngao Thịnh, "Sao ngươi lại biết..."

Ngao Thịnh cười mát, dí sát vào tai Tương Thanh mà rằng, "Chiêu này là do Tước Vĩ dạy, gọi là áp chế đối phương trước khi lo thiệt thân...Sao nào? Có muốn đi cùng ta không? Chúng ta nhân cơ hội này mà tìm hiểu cận kề gã Thùng Mỡ kia."

"Được." Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh một lúc, vui vẻ gật đầu.

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đứng bên cạnh cũng mỉm cười nhìn nhau, đồng lòng nghĩ - Sói ranh Ngao Thịnh ngày một giỏi!

111 | tù binh

NGAO THỊNH CÙNG TƯƠNG THANH QUAY VỀ PHÒNG. Không lâu sau, quân vệ đã ồ ạt kéo đến bên ngoài.

Tương Thanh đứng ở cửa quan sát tình hình bên ngoài, quan binh xếp thành ba tầng dày vây kín biệt viện. Tất cả đều lăm lăm binh khí trong tay, mặt mày nghiêm trọng sẫm soi vào cánh cửa phòng như thể hổ rình mồi.

Lại sau một lúc lâu, đám quan binh bỗng tách ra hai hướng, Manh Vương nhếch miệng cười ung dung tiến lên, vẻ mặt gã vừa đắc ý lại vừa cuồng vọng, như thể nắm chắc thắng lợi trong tay. Đoạn, gã lại bước nhanh từng bước đến trước cửa phòng của Ngao Thịnh và Tương Thanh.

Tương Thanh lo lắng nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh chỉ khẽ cười vẫy tay gọi y bước đến gần mình.

Tương Thanh đi đến trước mặt Thịnh ta, lại bị hấn kéo xuống ngồi ở bên cạnh, " Thanh, lát nữa cứ ngồi im đừng nói gì hay làm gì, ta có vài điều muốn hỏi gã ta."

"Được." Tương Thanh mở to hai mắt gật đầu, "Ta nghe người hết."

Ngao Thịnh cười khẽ, véo cằm y một cái, "Người có biết không hả, ta thích nhất chính là nghe người nói như vậy đấy."

Tương Thanh ngẫm nghĩ một lúc lại nói, "Lần này làm thế nào mà người dự trù được tất cả mọi chuyện? Ta thật không tin nổi mà. Người chỉ mới theo học Tước Vĩ gia gia có nửa năm mà đã lợi hại thế rồi."

"Ta vốn lợi hại sẵn rồi." Ngao Thịnh tay nhẹ lướt qua cổ Tương Thanh, tinh ranh dí mặt sát đến hôn lên môi y...Đúng lúc đó, "rầm" một tiếng, cửa phòng bị đá văng ra.

Ngao Thịnh xốc chần lên, trùm lấy cả người Tương Thanh lại, ra dấu cho y đừng lên tiếng. Thấy vậy, Tương Thanh chỉ còn biết im lặng, ngồi yên trong chần.

Hành động này của cả hai cứ như thể bị dọa đến trở tay không kịp, khiến cho kẻ vừa xông vào là Manh Vương đặc chí không thôi.

Ngao Thịnh lập tức đứng dậy, mắt thấy kẻ đến là Manh Vương thì mặt mày liền tức giận quát hỏi, "Manh Vương làm thế nghĩa là sao?"

"Ha hả." Manh Vương lớn tiếng đáp, "Hoàng đế Thịnh Thanh đường xa viếng thăm, sao lại không thông báo một tiếng? Tốt xấu gì bốn vương cũng có thể vì ngài mà quét đường dọn lá trái thảm hoa nghênh đón và lại càng không an bài ngài ở một tiểu viện sơ sài như thế. Chuyện chậm trễ thế này đều là lỗi của bốn vương! Xin thứ tội!"

Ngao Thịnh nhú mày sừng sốt, chốc sau mới lắc đầu nói, "Manh Vương là đang nói đùa hay đã quá chén rồi?"

Manh Vương mặt đầy hứng thú, "Hoàng thượng không cần phải giả vờ nữa, ngài xem đây là gì." Rồi lại giở bức họa kia ra cho Ngao Thịnh xem, "Ngài thấy người trong tranh này giống ai?"

Ngao Thịnh không chút hoang mang, lướt mắt nhìn bức họa mà gật gù, "Quả là rất giống. Chẳng hay từ đâu mà Manh vương lại có nó?"

Manh Vương đặc ý đáp, "Ta đương nhiên có cách của ta...Còn Hoàng Thượng ngài gặp nguy không loạn, rất có phong độ của một đại tướng, thật khiến kẻ khác bội phục. Hoàng thượng ngài dám dẫn thân vào hành cung của ta, đúng là đã làm ta giật mình không nhỏ."

Ngao Thịnh cũng không phản bác gì, trở lại ngồi xuống bên mép giường, nhắc thấy chân của Tương Thanh còn lộ ra bên ngoài liền nhẹ nhàng giấu kín vào trong chăn...Manh Vương nhìn hành động kia của Ngao Thịnh mà hít hà một hơi, vươn lưỡi ra liếm môi mình.

Ngao Thịnh âm thầm cười, "Trẫm là người hiếu kì, có một số vấn đề còn vướng mắc, muốn Manh Vương giải đáp, nên mới đích thân đến đây."

"Sao cơ? Là vương mắc gì?" Manh Vương cười hỏi, "Xin hãy nói ra, nếu tiểu vương biết thì liền giải đáp giúp Hoàng thượng ngài."

"À...Chư quốc phía nam thực lực có hạn, cho dù không có rạch trời ngăn trở cũng khó lòng chiến thắng." Ngao Thịnh nhướn mày nhìn xoáy vào Manh Vương, "Ấy vậy mà tại vì sao, đến ngay cả một tên quan con con của chốn khi ho cò gáy này cũng vô cùng tự tin nói rằng Thịnh Thanh ta sẽ thua? Chẳng hay tự tin này là đến từ đâu? Mặt khác, trẫm cũng rất tò mò muốn biết, ở Nam Man này, có vị quan nào là các người vẫn chưa mua chuộc được?"

"Ha ha..." Manh Vương ngửa mặt lên trời cười dài, nói, "Hoàng Thượng quả nhiên là người rất thẳng thắn. Không bằng ngài theo ta về Manh Bộ làm khách, biết đâu ta sẽ từ từ giải thích cho ngài nghe?"

Ngao Thịnh cười nhạt, "Manh Vương, người ở đây vô cùng tiêu điều tự tại, có điều trẫm thắc mắc, đến lúc quay về cố hương, người còn có thể làm chủ được sao?"

Ngao Thịnh vừa dứt lời, Tương Thanh liền cảm thấy gã Manh Vương kia như giật mình ngậy ra, phải mất một lúc lâu, gã mới lên tiếng cười khan, "Quả nhiên là người thông minh."

Ngao Thịnh sửa sang lại y phục trên người, chậm rãi nói, "Trẫm hiếu kì muốn biết, đó là loại người gì mà lại có thể khiến một nam tử như Manh vương phải chịu cảnh nói gì nghe nấy."

"Ai bảo với người là hăn nói gì ta nghe nấy?" Manh Vương bất mãn phản bác, "Chẳng qua là kẻ tạm ứng mà thôi...Sớm hay muộn thì Thịnh Thanh cũng sẽ là đất của tứ đại bộ tộc ta."

"À?" Ngao Thịnh gật gật đầu, "Nói như vậy, người mà các người luôn nghe theo không phải là người trong tứ đại bộ tộc."

"Đừng có dùng từ nghe theo đó!" Manh Vương chân mày như xoắn lại với nhau, bất mãn nói, "Chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi."

"Vậy thì càng thêm thú vị!" Ngao Thịnh càng cảm thấy hứng thú hơn, "Mục tiêu của việc lợi dụng lẫn nhau này là gì? Người muốn giang sơn Thịnh Thanh, còn người kia thì cần điều gì? Lẽ nào trăm đây lại còn đáng giá hơn cả đất đai bờ cõi Thịnh Thanh?"

"Việc này không phiền người phải lo lắng!" Manh Vương quát, "Ngao Thịnh, người tự mình mang binh Nam hạ ngay từ đầu đã là một quyết định sai lầm. Như người biết, ở Nam Man, tất cả quan viên của ba mươi sáu châu thành phủ nha đều là người của ta, vậy mà người vẫn tin chắc rằng mình có thể củng cố được giang sơn mục ruộng này của người sao?"

Ngao Thịnh nghe xong, cười gằn trong lòng -- ba mươi sáu châu thành phủ nha? Thiệt rõ ràng làm sao! Quan viên của hãn thật khiến hãn này mày nở mặt mà, chẳng thừa lại một người không có chí cầu tiến.

"Người đâu!" Manh Vương cao giọng ra lệnh, "Thịnh Hoàng đế Thịnh Thanh rời khỏi hành cung, lên xe ngựa về Manh Bộ làm khách"

Vừa dứt lời, chúng tướng dị tộc chưa kịp xông lên thì khối chắn bất động trên giường này giờ bỗng bị xốc lên...Manh Vương còn chưa hiểu chuyện là thế nào thì liền cảm thấy một trận kinh phong tấp vào mặt, khắc sau, lưỡi dao sắc lạnh đã kề sát vào cổ gã. Tương Thanh xiết chặt thanh đoản đao trong tay, lạnh lùng nói, "Manh vương, kẻ nên lo lắng hãn là người mới đúng."

Manh Vương sửng sốt trợn mắt nhìn. Ngao Thịnh quét mắt nhìn đám binh sĩ đang định xông vào kia, "Nếu muốn Manh Vương của các người vô sự thì liền lui xuống hết!"

Manh Vương liếc nhìn Tương Thanh, cười lạnh, "Thật không thể ngờ rằng một nam sủng thấp hèn mà cũng có võ công cao siêu nhường..."

Manh Vương nói còn chưa hết lời đã bị Ngao Thịnh trở tay giáng cho một cái tát...Một bạt tai này tát đến là ngoan độc. Ngao Thịnh vốn nội lực thâm hậu, hơn nữa việc hấn ghét nhất chính là có ai đó nói điều không hay về Tương Thanh. Đó là điều cấm kị, ai phạm vào cũng đừng mong yên thân.

Manh Vương bị một bạt tai của Ngao Thịnh đánh đến méo xệch cả mặt, miệng mồm dính đầy máu, gương mặt trừng Ngao Thịnh...Xem ra, tên hoàng đế đang đứng trước mặt gã công phu không tồi, có thể tự thân chinh chiến. Gã sớm đã nghe người ta kháo nhau rằng, Ngao Thịnh văn võ song toàn, nhưng lại không ngờ được võ công của hấn lại cao cường như thế.

Tương Thanh và Ngao Thịnh kèm sát hai bên Manh Vương, bước ra đình viện. Ngao Thịnh lạnh lùng ra lệnh cho chúng sĩ quan, "Lui hết ra phía sau!"

Ngay lúc này, Lưu Bật Chi cũng đã mang theo người chạy đến. Chỉ vừa lúc này thôi, Manh Vương đã cho người đến thông báo với gã, Tề Thanh chính là Hoàng đế Thịnh Thanh Ngao Thịnh.

Lưu Bật Chi vừa nghe xong thì liền thấy như đất trời chao đảo, trong đầu chỉ còn duy nhất một ý niệm đó là tuyệt đối không thể để Ngao Thịnh sống sót quay về. Hay nói cách khác, không thể để cho kế hoạch cùng tính mạng toàn gia gã như muối bỏ bể.

Vừa chạy vào biệt viện, mắt thấy Manh Vương đã bị bắt giữ, đối phương lại kèm chặt không rời, Lưu Bật Chi sốt ruột không thôi, lòng lại không ngừng rửa xả - Manh Vương này đúng là tên ngu đần! Tham tài háo sắc không biết chừng mực! Nhưng thật sự chẳng thể tin nổi, Ngao Thịnh dám một thân một mình giả làm thương nhân thâm nhập vào lòng địch. Gan của hấn cũng không nhỏ chút nào.

Manh Vương vừa nhìn thấy Lưu Bất Chi mang theo nhân mã tiến vào, liền hô cứu, "Lưu Bất Chi, mau bắt tên này lại!"

Lưu Bất Chi cắn chặt răng, Ngao Thịnh liếc mắt nhìn gã, lạnh lùng cười, "Lưu Bất Chi...Người gặp trăm mà không quỳ? Lẽ nào chẳng sợ mất đầu?"

Lưu Bất Chi vừa nghe thì chân đã như mềm nhũn ra. Đừng nghĩ Ngao Thịnh còn trẻ mà lắm, khí thế của hắn thật sự dọa người té chạy. Tương Thanh cũng đưa mắt nhìn tên tham quan, "Lưu Bất Chi, người muốn phạm thượng sao?"

"Lưu Bất Chi, người đừng nghe lời sàm ngôn của chúng. Bây giờ người có đầu hàng thì hắn cũng sẽ không tha cho người." Manh Vương quát.

Đạo lý này, Lưu Bất Chi đương nhiên rõ hơn ai hết, nên bèn ra lệnh, "Hạ tiễn, bắn chết chúng cho ta!"

Ngao Thịnh nhếch mép cười gằn. Đám thủ hạ kia lại đưa mắt nhìn Manh Vương. Manh Vương thì lại khẩn trương quát, "Lưu Bất Chi, người điên rồi sao! Giải thoát cho ta trước rồi nói sau!"

Lưu Bất Chi đảo mắt nhìn quanh, cay độc đáp, "Manh Vương...Ngài đừng trách tôi...Hôm nay nếu phải cứu ngài thì người chết sẽ là tôi. Tôi nghĩ nếu đổi là là ngài thì ngài cũng sẽ làm thế! Người đâu, mau hạ tiễn, ai cũng không tha!"

Phía bên này, Manh Vương hốt hoảng gào thét thuộc hạ của mình, "Ngăn chúng lại cho ta!"

Trong lúc nhất thời, thế lực hai bên cứ giằng co khiến chẳng ai xuống tay cho đặng.

Ngao Thịnh và Tương Thanh liếc nhìn đối phương, lại cùng thở dài nhìn cục diện nội bộ phân tranh đó...Xem ra, thế lực của Nam Man chẳng qua

cũng chỉ hư ảo như khói, tất cả đều vì muốn lợi dụng lẫn nhau chứ chẳng kết nối thành đồng minh. Song, ý đồ của việc tạo phản là gì gì, không phải đều là vì tư dục của bản thân thôi sao.

Hiện giờ, mọi chuyện đã lâm vào ngõ cụt, cách hay nhất chính là bảo toàn được mạng mình....Song, gì thì gì, Ngao Thịnh tuyệt không thể để Mạnh Vương chết lãng xẹt như vậy được, gã và tất cả người ở đây, hẳn đều muốn bắt về thẩm vấn tất.

Lưu Bật Chi thấy tình hình không ổn, bèn ra lệnh cho tên thị vệ đứng gần mình nhất, "Bắn chết Mạnh Vương trước!"

Thị vệ vừa định động thủ, thì Tương Thanh đã nhanh tay lấy chính những binh sĩ Mạnh Bộ làm lá chắn cho mình, khiến tên thị vệ kia chẳng cách nào xuống tay được. Lưu Bật Chi sốt ruột, chưa kịp phân phó thủ hạ xông lên thì bên ngoài đã ồn ào rối loạn. Chốc sau, quan quân Thịnh Thanh đã lũ lượt kéo vào. Vương Trung Nghĩa đi đầu, the thé giọng quát, "Hộ giá hộ giá! Bắt trói đám phản tặc này lại cho ông!"

Theo sau gã là mấy ngàn tinh binh, hùng hồ xông lên, vây chặt lấy tất cả binh lính Mạnh Bộ, ngay cả nhân mã của Lưu Bật Chi cũng bị bắt gọn.

Mạnh Vương cũng bị trói gô lại. Đúng lúc này, Ân Tịch Ly và Viên Liệt cũng thông dong xuất hiện.

Tống Hiếu cẩn thận kiểm tra, đến khi thấy hai vị chủ tử nhà mình đều bình an vô sự thì mới an tâm thở ra.

"Đưa quân về trại." Ngao Thịnh nói với chúng tướng, "Áp giải tất cả theo cùng, chuyện khác thì về quân doanh nói sau!"

Trên đường trở về, Ngao Thịnh phái ảnh vệ cấp tốc đưa tin về kinh thành, lệnh cho Quý Tư tuyển chọn ra ba mươi sáu hiền tài đưa đến ba mươi sáu châu thành. Còn Đặng Tử Minh thì mang quan bắt trọn lưới đám

tham quan kia. Một tên cũng không được bỏ sót! Quan trọng hơn cả chính là tróc nã Lương Ngụy, bắt giam tất cả những kẻ liên can, đợi Hoàng đế hẳn quay về định tội sau.

Về tới quân doanh, Tương Thanh nhịn không được liền hỏi Hoàng đế nhà mình, "Thịnh Nhi, sao người lại biết là viện binh sẽ đến?"

"Ân Tướng nhận được một bức mật thư do ảnh vệ đưa về, sau đó bảo tôi mang viện binh đến." Vương Trung Nghĩa thay lời chủ tử đáp.

"Hoàng Thượng quả là tiên định như thần." Ân Tịch Ly cười nói, "Thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác xưa."

Ngao Thịnh sờ sờ mũi, cảm thấy vô cùng thích thú, quả nhiên làm người thông minh rất vui sướng.

"Thật ra mọi chuyện là thế nào?" Tương Thanh hiếu kì.

"Là như vậy..." Ngao Thịnh từ tốn giải thích, "Trước khi đến đây, ta đã sớm an bài ảnh vệ tra xét...Mọi người nghĩ mà xem, Nam Man nông cuồng phách lối như thế, hiển nhiên là đã sớm có nội ứng trong triều đình...Vì vậy mà ta đã sắp xếp người điều tra xem có quan viên kinh thành nào tìm họa sự, và quan trọng hơn hết là có phủ nha nào phái người đi xuống phía nam không..."

"Hoàng thượng nói rất đúng." Tần Vọng Thiên góp lời, "Nếu thật là có nội ứng thì hẳn ta sẽ phái người đưa tranh họa Hoàng thượng đến đây."

"Lúc ấy, ta cũng chỉ là liệu trước thế thôi, điều ta lo hơn cả chính là mật báo." Ngao Thịnh lại nói, "Thật không ngờ chuyện còn linh hơn cả nghĩ."

"Ảnh vệ bám theo kẻ mang tranh đó." Ân Tịch Ly nói, "Rồi báo lại cho bọn ta, cũng nhờ thế mà mọi người mới tìm được hành cung của Mạnh Vương."

"Tốt lắm." Ngao Thịnh gật đầu, quay sang hỏi Tống Hiếu, "Đã tịch thu hết tất cả hoàng kim chưa?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã cả đều đã bị tịch thu." Tống Hiếu đáp, "Ngoài ra còn có một tin vui nữa, số hoàng kim được vận chuyển đến xưởng gia công đó rất ít, chẳng biết có phải gã Manh Vương đó vì quá keo kiệt hay không mà đều giữ lại hành cung của mình một số lớn hoàng kim. Cũng nhờ vậy mà số hoàng kim quân ta lấy được có đến hơn một ngàn vạn lượng."

"Quá tốt rồi!" Ngao Thịnh kinh hi, "Chúng ta cũng đang cần số vàng đó. Khanh mau cho người tụ hợp nhân lực, sau khi tiêu trừ sạch bọn tham quan đó thì liền dùng số vàng tịch thu được mua lương thảo, cứu dân tế bần, để cho tất cả người dân miền Nam này biết, ngày nào còn đi theo trẫm thì ngày đó còn áo ấm cơm no."

Tất cả mọi người gật đầu, cảm thấy kế sách này đặc nhân tâm vô cùng.

"Hắn còn rất nhiều việc trẫm muốn biết từ miệng Manh Vương và Lưu Bật Chi..." Ngao Thịnh quay sang gọi Tề Tán, "Khanh hãy nghĩ cách moi tin từ chúng."

Tề Tán liền nhận mệnh, thích chí mang ảnh vệ rời đi.

Cùng lúc, những người còn lại trong đại trường đều thay Manh Vương lo lắng. Tề Tán rất có tay nghề trong chuyện thẩm vấn này. Nhìn biểu tình khi nãy của y thì rõ, phỏng chừng Manh Vương và Lưu Bật Chi phải chịu khổ rồi. Nghĩ cũng tội mà thôi cũng kệ, ai bảo ngày thường chúng ỷ quyền hiếp đáp dân lành làm gì.

Một hai ngày sau, Đặng Tử Minh đã thành công dẹp bằng hết đám phản loạn. Đám quan viên đó ngày thường đã không được lòng dân rồi nên ngày nay đã bị quả báo, bị Đặng Tử Minh một lưới bắt trọn.

Đặng Tử Minh đưa quân đến Thượng Dung hội ngộ. Ngao Thịnh căn dặn vài câu, y liền để số quan viên nọ lại, phần mình thì mang quân đến Trung Bộ, cứ như thế, hợp cùng đội quân ở Tây Bắc của Vương Hi và đại quân phía Nam Bộ của Ngao Thịnh, tạo thành thế tam giác. Chỉ cần một biến cố nhỏ nhỏ thôi đều có thể trợ giúp nhau dẹp trừ, đồng thời, còn chiếu cố được cả Lạc Đô.

Ba ngày sau, Ngao Thịnh tự mình mang theo nhân mã, ra khỏi Thượng Dung, xuất lệnh trăm diệt tất cả quan viên ở ba mươi sáu châu thành biếm quân làm loạn, lúc sau, lại còn mở kho lương, cứu độ chúng dân thềm lang.

Dân chúng Nam bộ ai ai cũng vỗ tay tung hô không ngớt lời. Quý Tư đưa người đến kế nhiệm ba mươi sáu chức vụ còn trống ghế. Ở mỗi nơi, Ngao Thịnh sắp xếp người thân tín giám thị, thế nên tất cả tân quan không dám hai lòng, đều rất cẩn thận làm việc. Cục diện hỗn loạn ở Nam Man nhanh chóng được bình ổn.

Ngao Thịnh thấy nội tặc đã giải quyết xong, liền kéo Tương Thanh lên xe ngựa, ra lệnh nhổ trại....Y theo kế hoạch tiến vào Thục Trung.

112 | Tiến vào Thục Trung

BA NGÀY SAU, toàn quân đã đến gần Ba Quận, thêm một quãng đường nữa là sẽ rời khỏi địa phận Hắc Vân Bảo. Tương Thanh ngồi bên trong xe ngựa, vén màn nhìn ra phía xa xa, chỉ thấy từng dải mây mờ uốn lượn che lấp vạm dậm núi non Hắc Vân Bảo, khiến cảnh sắc bỗng trở nên hùng vĩ đến lạ.

(Ba Quận là một trung khu hành chính ngày xưa của TQ, nay thuộc tỉnh Trùng Khánh, Tứ Xuyên)

Mộc Lăng cũng dễ đến vài năm trời không về lại bảo, ghé người vào cửa xe nói với vạn quân bình, "Nhìn đi nhìn đi! Là Hắc Vân Bảo! Trông oách

lắm phải không? Bây giờ trông còn to hơn ngày xưa nữa. Thiệt đúng là oai vô cùng mà!"

Chúng binh sĩ không cần nhìn cũng biết, Hắc Vân Bảo vốn là nơi hội tụ thiên thời địa lợi. Cả tòa gia bảo nằm trọn trong bốn bề núi cao, vây quanh là lớp lớp mây bạc. Từ phía xa nhìn lại, chỉ thấy cảnh vật mờ mờ ảo ảo, tựa như chốn bồng lai không thực. Cảnh quang bốn phía trời xanh mây trắng, tuyệt mỹ đến khó nói thành lời, khiến lòng người lưu luyến không thôi...Nếu đêm xuống, được đứng bên trong bảo, chỉ tay đếm sao trời thì còn thú vui nào bằng.

Tương Thanh không khỏi cảm khái, từ nhỏ đã theo Tư Đồ cùng Mộc Lăng sáng lập ra Hắc Vân Bảo. Bây giờ, y và Mộc Lăng lại người nổi người rời đi...Nhớ đến năm xưa, thân còn tại bảo, mọi người cả ngày đều vui vui vẻ vẻ sống cuộc đời vô lo. Lúc này nhớ lại, thật đúng là hồi ức trân quý nhất của cuộc đời.

Ngao Thịnh thấy thần sắc Tương Thanh như thế, liền hỏi, "Đã bao lâu rồi người không trở về?"

Tương Thanh cười đáp, "Cũng đã lâu lắm rồi!"

Ngao Thịnh gật gù ướm hỏi, "Có muốn quay về đó một chuyến không?"

Tương Thanh nâng mắt lên nhìn hẩn, không đáp.

Đúng lúc này, Văn Đạt bên ngoài bỗng hô "Dừng xe."

Ngao Thịnh nhíu mày hỏi, "Sao lại dừng?"

Văn Đạt vội bẩm, "Hoàng Thượng, phía trước có người chặn đường."

"Lại có người chặn đường?" Ngao Thịnh bước ra ngoài xe, "Là tiểu phu hay lang trung?"

Lời vừa dứt, đã nghe thấy tiếng cười của nữ nhân vang lên từ phía trước, "Sao nào? Đã đến cửa rồi sao không chịu vào nhà? Có muốn đi cũng đừng hòng ta cho phép nhé"

Ngao Thịnh cảm thấy giọng nói này quen tai vô cùng, liền giương mắt nhìn lên, chợt trông thấy một nữ tử độ hơn ba mươi ngời trên lưng ngựa, tuy tuổi không còn trẻ nhưng khí chất lại hơn người, ắt hẳn lúc trẻ cũng là một mỹ nhân.

Ngao Thịnh ngẩn người, nữ tử kia cũng ngây ra, lướt mắt đánh giá Thịnh ta một phen, đoạn lại lớn tiếng cười, "A ha, đã lớn già đầu thế này rồi sao! Không nhận ra ta à?"

Văn Đạt khẽ nhú mày. Vương Trung Nghĩa đi ở tuốt phía trước nhìn thấy Tần Vọng Thiên đã xuống ngựa thì hỏi ngay "Tỷ tỷ đó là ai thế? Nhìn đẹp quá đi! Không biết có chịu gả cho ta không?"

Tống Hiếu trợn mắt đập cho tên lỗ mãng kia một cước, "Điên à!?"

Ngao Thịnh cũng đã xuống xe ngựa, vui mừng nói, "Tứ Nương."

Người kia nheo mắt đáp, "Vẫn còn nhớ ta là ai ư? Aiii, nếu có tình cờ gặp trên đường lão nương thật không dám tay bắt mặt mừng đó! Tương Thanh và Mộc Lăng đâu rồi? Muốn chết à!?"

Tương Thanh sớm đã nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, xốc mình lên nhìn, vừa mừng vừa lo gọi một tiếng đầy chân thành, "Tứ Nương!"

Người chặn đường đại quân của Ngao Thịnh, chính là Vân Tứ Nương. Tứ Nương sớm hay tin Ngao Thịnh mang quân chinh Nam nên từ nửa tháng trước, đã sớm chuẩn bị nào là đồ ăn thức uống cho bốn người, Mộc Lăng, Tần Vọng Thiên, Ngao Thịnh và Tương Thanh rồi. Nhất là Tương Thanh. Từ bé, tình cảm giữa Tứ Nương và Tương Thanh đã khăng khít hơn bất cứ ai. Tương Thanh nhiều năm tha hương nên chẳng mấy khi được gặp

mặt. Mỗi khi ngày hết tết đến, Tứ Nương lại nhớ tới tiểu đệ đệ kia mà rơi lệ, thầm thương đứa nhỏ này mệnh khổ. Hôm nay, vừa sớm ra đã nghe tin Ngao Thịnh vào Thục, Tứ Nương đã đứng ngồi không yên rồi. Đã vậy, Tiểu Hoàng lại còn bảo, nhóm người của Ngao Thịnh chắc chắn sẽ không tạt vào Hắc Vân Bảo đâu, không phải vì lý do gì chẳng qua là bởi không muốn gây thêm phiền phức cho bảo mà thôi. Tương Thanh và Mộc Lăng nhất định không cho phép binh lửa chiến chinh lây dính cuộc sống bình an của bảo. Chuyện này, Tiểu Hoàng và Tư Đồ đều rất hiểu nên không có ý kiến gì...nhưng lại cố tình nói cho Tứ Nương biết, nhằm muốn Tứ Nương đại diện ra mặt, chặn đường đón khách.

Cũng vì vậy, vừa sáng ra, Tứ Nương đã vội lên ngựa chạy xuống núi chờ sẵn rồi.

"Tứ Nương~~~~!" Mộc Lăng nhảy tuốt từ trên xe ngựa xuống, tung tăng cất bước lao về phía trước, "Đệ rất nhớ những món ăn tỳ làm!!!"

Người vừa vọt đến trước mặt thì đã bị Vân Tứ Nương tặng cho một cái lườm tóa lửa, "Cậu muốn chết à? Không nhớ ta mà lại nhớ món ăn ta làm?!"

Tương Thanh cũng chạy tới, "Tứ Nương!"

Vân Tứ Nương kéo lấy Tương Thanh không rời tay, chăm chăm quan sát khắp người y, "Lại gầy hơn trước nữa rồi! Thật khiến ta đau lòng đến chết mà!"

Ngao Thịnh cũng đã đi đến, vội hành lễ, "Tứ nương."

"Ai u...hoàng đế bệ hạ, người không cần hành đại lễ với ta như vậy đâu, ta có nên quỳ lạy người không vậy?" Vân Tứ Nương nửa đùa nửa thật.

Ngao Thịnh vội xua tay, khiến Vân Tứ Nương thích chí cười to. Dù sao Tứ Nương cũng là phó bang chủ của Hắc Vân Bảo, công phu giỏi, tính tình

sáng khoái, tâm địa lại lương thiện, ai gặp lại không gọi bốn chữ, Nữ trung hào kiệt chứ.

"Đi thôi!" Vân Tứ Nương ngoắc tay gọi, "Về Hắc Vân Bảo!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh đưa mắt nhìn nhau, Vân Tứ Nương liền chen ngang vào nói, "Dù sao thì mọi người cũng cần nơi nghỉ chân mà? Có tìm khắp Thục Trung cũng chẳng có đâu tốt như Hắc Vân Bảo, Bang chủ nói, hai đệ ấy, như gái đã về nhà chồng rồi, có cầu thì đây cũng chẳng giữ đâu. Còn bây giờ, thì về nào, Tiểu Hoàng và Tư Đồ đang đợi ở chân núi ấy."

Ngao Thịnh lại nghĩ đến Tiểu Hoàng, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, thật cũng có lòng mong nhớ muốn gặp mặt. Đoạn lại quay sang nhìn Tương Thanh, thấy y mắt đầy trông mong mà nhìn hai kẻ đã sớm tay trong tay chạy mất dạng là Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên.

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Vậy phải quấy rầy rồi. Chỉ mong Tứ Nương đừng chê đại quân của ta đông người tốn cơm."

"Bao nhiêu ta cũng thu giữ hết!" Vân Tứ Nương sáng khoái nói, "Đóng quân ở dưới chân núi! Muốn ăn muốn uống gì thì nói một tiếng, người của bảo sẽ mang đến. Cậu ấy, đến đây rồi, không phải là về nhà của đại huynh cậu sao? Khách khí cái gì?" Nói xong, cô liền lên ngựa, dẫn mọi người đi vào Hắc Vân Bảo.

Ngao Thịnh đi vào xe ngựa, tựa hồ có chút khẩn trương, Tương Thanh kéo lấy tay hắn, Thịnh ta ngẩng đầu lên nhìn, Tương Thanh lại cười bảo, "Đa tạ người."

Ngao Thịnh lòng khê xốn xang, một tiếng "đa tạ" này của Tương Thanh, đừng nói là muốn hắn đi Hắc Vân Bảo, có là địa ngục thì hắn cũng cam nguyện mím cười mà đi.

Cả đội quân rất nhanh đã đến dưới chân núi Hắc Vân bảo. Bên ngoài đại môn sơn trại là hai hàng người đã sớm đứng xếp hàng nghênh đón. Tiểu Hoàng bồng chồn đứng ở phía trên cùng, đầu xoay lia xoay lịa, Tư Đồ thì lại vô cùng bình tĩnh đứng bên cạnh, thi thoảng nói ba câu với tiên sinh nhà mình.

Vừa thấy đoàn người của Ngao Thịnh xuất hiện, Tiểu Hoàng liền tức tốc chạy lên đón. Tư Đồ chỉ đứng tại chỗ giương mắt lên nhìn. Mộc Lăng là kẻ hăng hái nhất, xông xáo chạy đầu, ào ào hô hào, "Tư Đồ đâu rồi, người vẫn chưa chết à? Đương gia ta về rồi đây! A ha ha ha!"

Tư Đồ mí mắt giật giật, lắc đầu thờ dài...Tên ăn bám kia đã trở lại rồi!

"Nhị đương gia!" Tất cả mọi người trong Hắc Vân Bảo vội cúi đầu hành lễ với Mộc Lăng. Tương Thanh im lặng đứng bên xe ngựa nhìn thẳng về phía trước. Chúng nhân trong bảo cũng đã sớm trông thấy Tương phó bang chủ của họ, trong lúc nhất lời, cảm giác trùng phùng ly biệt cứ nảy nở lên hốt mắt, ngỡ như đã cách xa nhau cả một thế kỉ dài.

Xe ngựa đi đến trước đại môn, Ngao Thịnh liền vén màn bước xuống. Tiểu Hoàng chăm chăm mắt nhìn tiểu đệ. Lúc này, Ngao Thịnh đã cao lớn hơn xưa rất nhiều rồi. Về phần Ngao Thịnh, hẳn cũng cảm thấy vị đại huynh kia cũng đã khác với ấn tượng ngày trước. Sao mà càng lúc càng trở nên nhỏ nhỏ xinh xinh thế này? Lẽ nào là bởi Thịnh hẳn đã khôn lớn rồi?

Tiểu Hoàng vui mừng chạy đến, "Thịnh Nhi."

Ngao Thịnh cười khẽ, "Đã lâu không gặp."

Tư Đồ cũng có chút ngạc nhiên. Ngao Thịnh lớn lên quả không tồi, vóc dáng cao to ngang tầm với gã, tướng mạo lại anh tuấn khí khái...Aii, sói con đã trưởng thành rồi, rất có dáng một chân mệnh thiên tử.

Tư Đồ quay đầu lại nhìn người trong bảo, mọi người hiểu ý, liền cúi đầu hành đại lễ với Ngao Thịnh, tiếng tung hô vạn tuế chót vót cao, khiến Thịnh ta phải ngậy ra một lúc...Tư Đồ và Tiểu Hoàng đúng là đã quá nể mặt hẳn rồi. Thịnh ta vội vã xua tay, bảo mọi người bình thân.

Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt cũng xuống xe ngựa. Tư Đồ vừa thấy Ân Tịch Ly thì liền thấy đau đầu, còn Mộc Lăng đang làm loạn bên kia lại làm gã đau tim, may mà còn có Tương Thanh, gặp lại y, khiến gã rất vui.

"Bang chủ." Tương Thanh đi đến trước mặt Tư Đồ, Tư Đồ vươn tay ra vỗ mạnh vào vai phó bang chủ của mình, không khỏi cảm khái, người cũng đã trưởng thành rồi!

Mộc Lăng hí ha hí hửng chào hỏi đại oan gia Tư Đồ, chốc chốc lại quay sang vôn vôn má Tiểu Hoàng. Ân Tịch Ly cũng chậm rãi đi đến bên cạnh, Tiểu Hoàng vừa nhìn thấy liền tiến lên cung kính gọi, "Phụ thân!"

Ân Tịch Ly nhìn Tiểu Hoàng một lúc, đoạn lại vươn tay ra mà nhéo má y một cái, "Hoàng Hoàng, có phải tối nào Tư Đồ cũng chèn ép con không mà con chẳng béo lên được chút nào hết vậy?"

Ân Tịch Ly lại giở thói xấu ra trước mặt mọi người, khiến ai nấy đều phải nhin cười. Còn nạn nhân thì lại mặt mày đỏ bừng, vốn bản tính đã nhu thuận rồi nên liền xấu hổ cúi đầu muốn tìm cái hố nhảy vào cho xong, đồng thời cũng không quên trách phụ thân sao lại nói như thế!

Tư Đồ bên này lại vô cùng thoải mái đáp, "Làm gì may vậy, đã mấy ngày rồi chưa làm đó!"

"A..." Mọi người phì cười. Tiểu Hoàng mặt mày đỏ chót như muốn xuất huyết đến nơi. Tân Vọng Thiên hào hứng hỏi, "Bao lâu làm một lần?"

Mộc Lăng nhắc chân đạp y một cước, "Muốn chết hả! Mau vào trong dùnng cơm! Đứng đây làm gì, bộ tính làm cột trụ núi à?"

Mọi người cùng nhau lên núi, Ngao Thịnh nhin không được túm lấy tay Tương Thanh, nháy mắt nói -- Người xem, người ta là đôi ba ngày làm một lần, trong khi người thì ngoài lần đó ra chẳng cho ta rớt vào lần nào nữa!

Tương Thanh hung hăng lườm hăn một cái rồi ngoảnh mặt bước đi.

Tư Đồ đi ở bên này, nhìn không sót chi tiết nào, thậm ta thán - Tương Thanh quả nhiên đã bị con sói này cướp mất cả người lẫn tâm rồi! Có nên giúp y chuẩn bị của hồi môn không nhỉ, nhưng mà bao nhiêu thì đủ nhỉ? Chắc là Ngao Thịnh đối đã y rất tốt mà ha, nếu không tốt ta liền xúi y làm phản!

Tới trang viên Hắc Vân Bảo, chỗ ở của mọi người đã sớm được sắp xếp chu toàn. Thậm chí là khi đãi tiệc, bốn mươi vạn nhân mã cũng đều có phần. Ngao Thịnh cùng Tương Thanh cảm thấy có chút ngỡ ngàng, Mộc Lăng lại từ tốn gỡ rối, "Đừng ngại ngần mà trả bạc hay vàng gì cho Tư Đồ hết. Hăn hơi bị hời rồi đấy! Đợi đến khi bình định được Nam Man rồi thì người có nhiều lợi lộc nhất chính là hăn đó!"

"Nhắc đến Nam Man ta mới nhớ." Tiểu Hoàng nói với Ngao Thịnh, "Trước đó bọn ta cũng đã phái người tra xét, chuyện này không đơn giản chút nào đâu."

"Sỡ dĩ Nam Man khó tấn công là vì địa hình cách trở. Lần này chẳng biết chúng lại giở bàng môn tả đạo gì ra nữa đây." Tư Đồ nhíu mày, "Thiệt phiền phức mà."

"Bọn ta đã bắt được Manh Vương." Kim Linh nói, "Chỉ tiếc là bọn chúng đã bắt cóc Nam Vương."

"Cái gì?" Tiểu Hoàng sững sốt, Tư Đồ cũng nhíu mày, "Chuyện xảy ra khi nào?"

Hai tỷ muội Kim Linh và Ngân Linh cúi đầu đáp, "Cũng độ vài tháng rồi."

Tiểu Hoàng liếc nhìn Tư Đồ một cái, Tư Đồ trầm ngâm nói, "Sao lại không đến báo với ta một tiếng? Bọn ta sẽ trợ lực giải cứu, dù có phải ngàn dặm bên ba. Lẽ nào các người coi bọn ta là người ngoài?"

Tiểu Hoàng túm lấy tay Tư Đồ, ý bảo gã đừng nói nữa. Kim Linh và Ngân Linh đều xấu hổ chẳng biết phải giải thích làm sao. Tiểu Hoàng đương nhiên là hiểu các nàng còn có rất nhiều lo toan cùng khó xử nên cũng chẳng truy hỏi gì nhiều, chỉ bảo mọi người dùng cơm trước rồi lo chuyện chính sự sau.

Ngao Thịnh cùng Tư Đồ uống với nhau vài chén rượu, lại hàn huyên dăm ba câu. Tần Vọng Thiên cũng chẳng e dè mà tham gia cùng, chẳng lâu sau đã trở nên thăm thiết chuyện trò.

Ngao Thịnh đột nhiên cảm thấy, có phải vì năm xưa mình còn nhỏ dại nên mới nghĩ rằng Tư Đồ là người hãn không cách nào vươn tay chạm tới được nên mới đâm ra chán ghét? Hiện tại lại cùng nhau nói cười, chợt thấy chuyện cũng chẳng có gì to tát. Đôi bên ngẫu hứng tán chuyện, nói đến hăng say thì lại bàn đến công phu của đối phương. Tần Vọng Thiên và Tư Đồ đều là tuyệt đỉnh cao thủ, Ngao Thịnh thì thông minh dị thường, nghe hai người họ nói chuyện cũng học được kha khá điều hay. Hơn nữa...chẳng biết có phải là Tần Vọng Thiên cố tình hay không mà cứ nói hai ba câu liền tạo tiền đề cho Tư Đồ giảng giáo Ngao Thịnh.

Tư Đồ cũng chẳng phải tên ngốc mà không nhận ra được ý đồ của ai kia, song, gã vẫn cứ vờ như mình ngô nghê chẳng hiểu mục đích của Tần Vọng Thiên.

Ngao Thịnh lắc đầu cười, Tần Vọng Thiên không hổ danh đại ca tốt, luôn một lòng hướng về huynh đệ, còn Tư Đồ cũng thật khôn khéo, cứ giả

đồ ngó lơ.

Sau khi dùng cơm xong, ba thanh niên trai tráng cùng tiền bối Viên Liệt đã kéo nhau ra sân độ chiêu. Tiểu Hoàng lại cùng Mộc Lăng, Tương Thanh và Ân Tịch Ly ngồi tán gẫu một vài chuyện liên quan đến Nam Man.

Chúng võ tướng thì ủa ra xem bốn đại cao thủ so chiêu, tâm không khỏi sinh ra bội phục.

Người giang hồ chẳng mấy khi chú trọng lễ tiết, ăn no rồi thì kiếm chuyện giải khuây. Chẳng mấy chốc mà tất cả mọi người đã bá vai bá cổ nhau, tề tựu khắp chính sảnh Hắc Vân Bảo mà buôn chuyện.

Tề Tán lúc này mới xuất hiện, mang theo quyển sổ tay ghi chép lại những gì đã tra hỏi được từ miệng Lưu Bất Chi và Manh Vương.

Vương Trung Nghĩa cũng cùng theo Tề Tán vào. Ngao Thịnh nhìn một Vương Trung Nghĩa mặt mày xanh mét mà giật mình hỏi, "Vương Trung Nghĩa, khanh bị sao thế? Không khỏe ư?"

Vương Trung Nghĩa lắc đầu, hồi đáp, "Không phải đâu Hoàng Thượng...Chuyện đó rất đáng sợ...Thần không dám rơi vào tay của Tề Tán đâu."

Tề Tán chỉ cười đáp, "Manh Vương và Lưu Bất Chi đã làm quá nhiều chuyện gian ác, thần chẳng qua là báo thù thay dân chúng vô tội, tiện tay dò hỏi chút sự tình mà thôi."

"Đã tra được những gì?" Ngao Thịnh hỏi.

"Tất cả đều được viết lại trong đây." Tề Tán mở sổ ghi chép ra, "Tra được rất nhiều chuyện."

"Có chắc tất cả đều là thật không?" Ân Tịch Ly cũng góp mặt.

Tề Tán dẫn đo một lúc rồi đáp, "Cứ mỗi một sự việc hạ quan đều truy hỏi rất nhiều lần, đến khi nào lời khai không sai một từ mới thôi, còn nếu sai sót dù chỉ một chữ thì liền xuống tay trừng phạt, hẳn là có đến tám chín phần là thật."

Ân Tịch Ly nương mày, "Cũng có thể lắm. Bây giờ Manh Vương và Lưu Bật Chi thế nào rồi?"

Tề Tán lại suy ngẫm một lúc mới nâng mắt lên nhìn Ngao Thịnh và Tiểu Hoàng, lúc sau mới nói, "Cũng không có gì, vẫn còn sức để hít thở. Mộc thần y nếu muốn có thể giữ lại để nghiệm thuốc."

Mộc Lăng sững sốt, đoạn lại lập tức gật gật đầu, "Ai nha, Tiểu Tề người thực có năng lực nha, suy nghĩ thật chu toàn."

Tống Hiếu cũng gật gù theo, khi Tề Tán thăm vấn hai người kia, y có ghé vào xem nhưng lại chịu không nổi mà bỏ ra ngoài. Tề Tán vốn là kẻ một khi xuống tay sẽ không lưu tình. Tống Hiếu hoàn toàn có thể hiểu được lý do vì sao Vương Trung Nghĩa không bao giờ muốn rơi vào trong tay Tề Tán...Một người như thế mà lại chịu cúi đầu trước Ngao Thịnh, như vậy chứng tỏ Ngao Thịnh rất có bản lĩnh.

"Căn cứ vào những gì Manh Vương nói thì còn có người sau lưng chỉ đạo." Tề Tán nói, "Người kia là một người có thể lực, thường vận y phục toàn đen, đeo mặt nạ, võ công cổ quái cao cường, và điều khiển người khác khiếp sợ chính là hẳn biết yêu pháp."

"Yêu pháp?" Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, Tiểu Hoàng gật gù đáp thay, "Đích xác, người mà ta phái đi điều tra cũng trở về nói như thế."

"Tên chủ mưu này thật không đơn giản." Tư Đồ nhin không được nói thờ dài, "Bọn ta phái đến những mấy mươi người công phu lợi hại đi tra xét nhưng lại chỉ có vài người sống sót trở về, hơn nữa thần trí lại trở nên điên loạn, tựa hồ là đã bị đả kích rất lớn."

"Thật sao?" Mộc Lăng sửng sốt hỏi, "Họ đang ở đâu? Đưa ta đến xem sao."

Tư Đồ gật gật đầu, cho người đưa những người thần trí không tinh táo kia đến.

Chỉ chốc lát sau, nạn nhân đã được đưa vào đại sảnh, tất cả đều có bộ dạng y hệt nhau, gầy yếu đến trơ cả xương, ngây ngây dại dại nhìn mọi người.

Mộc Lăng nhíu mày, "Họ bị dọa sợ đến phát điên hay là trúng độc?"

"Không biết nữa." Tiểu Hoàng lắc đầu, "Chúng ta đã tìm rất nhiều đại phu đến chữa trị nhưng đều không tìm ra bệnh, họ như thế đã bị trúng tà vậy."

Đúng lúc này, một người trong số những tham báo kia đột nhiên đứng bật dậy, nhìn chăm chăm vào Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cũng chú ý tới hành động đó của đối phương, khó hiểu nhìn lại.

Đột nhiên, tất cả những tham báo còn lại mặt mày biến sắc, biểu tình trở nên dữ tợn, rút chủy thủ giấu sẵn trong tay áo ra lao vào Ngao Thịnh.

Mọi người vì quá ư bất ngờ mà trở tay không kịp nhưng may thay tất cả đều là cao thủ. Tương Thanh vội kéo Ngao Thịnh tránh sang một bên. Tần Vọng Thiên phi người lên đá bay những thanh chủy thủ nọ. Tất cả tham báo ngã sấp xuống, nhưng họ lại chẳng có chút cảm giác đau đớn gì, dù đã ngã rạp xuống đất rồi vẫn lê lét thân người bò về phía Ngao Thịnh.

Ân Tịch Ly vội vàng nói, "Họ đã trúng nhiếp hồn thuật, nếu không giết được Hoàng thượng thì sẽ không tỉnh lại."

Tư Đồ chau mày, phi thân bay lên, vọt đến phía sau những tham báo nọ, tung chưởng đánh bất tỉnh cả bọn, rồi liền hạ lệnh, "Trói họ lại!"

"Thịnh Nhi, không sao chứ?" Tương Thanh lo lắng giữ chặt lấy tay Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh lắc đầu, ý bảo Tương Thanh cứ yên tâm, đoạn lại xoay mặt hỏi Ân Tịch Ly, "Nhiếp hồn thuật?"

Ân Tịch Ly cũng chỉ nhú mày lắc đầu.

"Manh vương cũng có nhắc tới..." Tề Tán bỗng lên tiếng, "Hắn nói, tên chủ mưu kia rất có tài trong việc khiến người khác chỉ trong thời gian ngắn thôi liền nghe theo sự sai khiến của gã ta. Đáng sợ vô cùng."

113 | Kẻ địch

"HẮN TA ĐÃ NÓI NHỮNG GÌ?" Ngao Thịnh nhú mày hỏi Tề Tán, "Yêu thuật đó được thực hiện thế nào?"

"Manh vương thì nói đó là pháp thuật, còn Lưu Bật Chi lại bảo là yêu thuật." Tề Tán đáp, "Thần đã hỏi đi hỏi lại nhưng chúng vẫn cứ lặp lại giống như thế, có lẽ ngay cả chúng cũng không biết thực hư thế nào."

"Yêu thuật..." Tương Thanh chợt nhớ đến có lần Dã Lũng Kỳ cùng Hồ Vương đã từng nhắc tới một bộ tộc thần bí ở sâu trong đại mạc, và cả những cỗ thi thể bị thao túng đã tập kích họ ở bãi săn, cùng loại độc vô cùng yêu dị Lam Diễm nọ.

"Vốn chẳng có thứ gọi là yêu thuật hay pháp thuật." Ân Tịch Ly đều đều nói, "Nếu là dùng để khống chế tâm trí của người khác thì chỉ có nhiếp hồn thuật hoặc là được vật hay cỗ độc gì đó mà thôi."

"Vấn thường hay nghe người khác cứ luôn miệng nhắc tới nhiếp hồn thuật, vậy thật ra nó là gì?" Tần Vọng Thiên hiếu kì hỏi, "Ta vốn cứ nghĩ đó chỉ là chuyện lừa phỉnh người khác."

"Cái gọi là nhiếp hồn thuật, thay vì bảo là huyền thuật thì nên nói đó là một mảnh khóc bịp người thì đúng hơn." Ân Tịch Ly giải thích, "Nếu muốn dùng nhiếp hồn thuật lừa người hoặc là khống chế hành động của người khác thì người thi thuật phải có thiên phú dị bẩm, có bản lĩnh mà không phải ai cũng có được, nếu không sẽ rất khó thực hiện...Nhưng nếu là dùng được vật thì rất dễ." Chợt y quay đầu sang nhìn Mộc Lăng.

Mộc Lăng ngồi co chân lên ghế, gãi gãi cằm mà rằng, "Có rất nhiều độc vật làm người ta nảy sinh ảo giác. Muốn người khác nghe lời thì có cổ trùng. Cứ để ta kiểm tra xem thử những tham báo kia có phải bị trúng độc hay không."

Tư Đồ cho người chuẩn bị một căn phòng, đem những người đang điên cuồng gào thét vùng vẫy vì Ngao Thịnh kia cột chặt vào giường.

Mộc Lăng không có cách nào kiểm tra được, bèn quay đầu nói với Ngao Thịnh, "Hoàng đế bệ hạ ơi, hay là ngài ra ngoài đi, để coi họ có còn gào thét nữa không."

Ngao Thịnh ngẩn người, lại lập tức gật đầu, cùng Tương Thanh bước ra khỏi phòng. Người vừa đi khỏi, những tham báo kia liền khôi phục dáng vẻ ngây dại lặng im lúc đầu.

"Quái gở thật." Tư Đồ nhíu mày, "Sao lại tự nhiên không có gì nữa thế này?"

"Đúng là lạ thật..." Mộc Lăng vội bắt mạch giúp mọi người, chốc chốc lại nhíu mày, lấy chiếc hộp nhỏ nuôi cổ vương ra.

Tư Đồ nhướn mi, "Sao người lại bỏ cái thứ gốm ghiếc kia vào người vậy! Y phục của người có sạch sẽ không đó?" đoạn lại quay sang phân phó thủ hạ, "Hắn về rồi thì đốt sạch mấy thứ đã dùng qua cho ta."

Mộc Lăng bỗng nheo mắt, sau một lúc lâu mới nói, "Hehé, ta sức nhớ có thứ này tốt lắm muốn đưa cho người nè Tư Đồ..."

Không đợi Mộc Lăng nói hết câu, Tư Đồ liền sửa miệng bảo, "Lát nữa bảo đại trù nấu mấy món ngon ngon cho Mộc thầy y, còn những thứ mà thần y đây đã dùng thì đóng gói gửi về Tu La Bảo."

Mộc Lăng bĩu môi, bỏ nhỏ một câu, "Nhiều đó chả ăn thua gì hết!"

Tiểu Hoành giương mắt, vô lực liếc nhìn Tư Đồ.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đứng ngoài cửa, cũng đã biết việc các tham báo kia đột ngột trở nên ngoan ngoãn như lúc đầu. Cả hai đều cảm thấy khó hiểu. Tương Thanh sợ Ngao Thịnh phải đợi lâu, bèn nói, "Thịnh Nhi, ra ngoài đi dạo một lát nhé?"

Tương Thanh khi đã mở miệng yêu cầu rồi thì Thịnh ta chỉ còn biết gật đầu, nắm tay y đi vòng ra phía sau núi.

"Ở đây đều khác trước hết rồi!" Ngao Thịnh đảo mắt nhìn bốn phía, nhớ tới ngày trước khi còn ở đây thì vẫn chưa có nhiều phòng ốc đến thế.

"Hình như đều là mới xây." Tương Thanh cũng thấy cảnh vật khác lạ, cười bảo, "Đã nhiều năm rồi không về nên cũng thấy hơi là lạ."

Ngao Thịnh nhắc thấy Tương Thanh tựa hồ không vui, liền xiết chặt tay y mà hỏi, "Thanh, người có tâm sự?"

Tương Thanh ngược mắt lên nhìn Ngao Thịnh, gật gật đầu, "Ừ...bỗng cảm thấy có gì đó bất an."

Ngao Thịnh cũng thở dài, "Ta biết người lo lắng về chiến sự ở miền nam. Chúng ta ở ngoài sáng còn kẻ địch lại nấp trong tối. Điều phiền phức nhất lúc này chính là không biết kẻ mà chúng ta phải đối phó là ai."

"Nhưng xem ra đối phương rất hận người." Tương Thanh lo lắng, "Năm đó chúng ta đã đắc tội với ai sao? Tại sao lại hận chúng ta đến như vậy? Nhưng thật là nghĩ không ra là đã mếch lòng người nào."

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh mặt co mày cau, liền giơ tay xoa xoa đôi mày cho y, cười trấn an, "Có vậy thì cũng đừng lo lắng quá. Vẫn còn chưa biết đó là bằng hữu hay cả kẻ thù xưa mà. Tóm lại, đối phương là người có quan hệ với chúng ta."

Đương lúc hàn huyên, cả hai đã đi đến phía sau núi. Cảnh sắc trước mặt chẳng khác nào tranh họa, đẹp đến động lòng người. Bỗng chốc, hai người cảm thấy tâm tình khuây khỏa được phần nào. Đứng trước mặt, là dải ruộng bậc thang xanh tằm tấp, một vài nông phụ đang tỉ mỉ hái trà, xa xa nữa là những nam tử đang miệt mài kéo cày.

"Hắc Vân Bảo thật sự rất đẹp." Ngao Thịnh nói đầy cảm khái.

Tương Thanh lướt mắt nhìn mọi người, những người đang chăm chỉ canh tác dưới kia hầu hết đều là người y quen biết, nên bèn kéo tay Ngao Thịnh nói, "Chúng ta đi chỗ khác đi, đừng quấy nhiễu họ."

"Được." Ngao Thịnh liền cùng Tương Thanh men theo con đường nhỏ bên cạnh mà đi tiếp, chưa được bao xa, liền trông thấy cảnh sắc dần trở nên hoang vu đi.

"Hình như phía trước không có đường đi." Ngao Thịnh cất tiếng.

Tương Thanh bước lên trước nhìn thử. Đúng lúc này, một vài thủ vệ chợt đi đến trình báo, "Phó bang chủ, phía trước là phần mộ của Thụy Vương, thường ngày cũng chẳng có mấy ai tới."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều sửng sốt -- Mộ phần của Thụy Vương.

Hai người liếc nhìn nhau một cái. Lần bắt được Liêu Mân và Trần công công, chỉ có mỗi thi thể của Thụy Vương là không tìm thấy...Chuyện năm đó Thụy Vương có thật đã chết hay không đều chẳng xác nhận được. Thi cốt dưới đất lạnh là thật hay là giả, cũng chẳng ai tỏ tường.

"Đến đó xem thử đi." Ngao Thịnh vội đề nghị.

Tương Thanh gật gật đầu, dù sao đây cũng là Hắc Vân Bảo, bốn bề mây núi đều có thủ vệ tuần tra, hơn nữa sau lưng luôn có ảnh vệ bảo hộ, hẳn là không có việc gì, nên y liền đồng ý để Ngao Thịnh cùng mình men theo đường mòn mà đến mộ phần Thụy Vương.

"Với tính cách của Tư Đồ vậy mà lại đi xây mồ cho Thụy Vương, thật là khiến người ta không tin nổi mà." Ngao Thịnh lắc lắc đầu.

"Có lẽ đó là ý của Tiểu Hoàng tiên sinh." Tương Thanh đáp, "Nếu là y thì bang chủ sẽ không ngăn cản..."

Tương Thanh lời còn chưa hết thì đột nhiên đã kéo giật Ngao Thịnh lại. Thịnh ta giật mình, xoay mặt nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y mặt mày đăm chiêu nhìn chăm chăm về phía trước.

Ngao Thịnh vội nhìn theo tầm mắt của y, chợt cũng sửng sốt không nhỏ. Mộ phần của Thụy Vương bị cây cối vây kín, xuyên qua những khe hở nhỏ nhỏ còn mơ hồ thấy có bóng người đang đứng trước mộ.

Ngao Thịnh nói khẽ với Tương Thanh, "Tiểu Hoàng sẽ không từ bi đến độ cử người đến coi mộ chứ?"

Tương Thanh liếc nhìn Ngao Thịnh một cái, tỏ ý - Đương nhiên là không có chuyện tốt đẹp như thế rồi! Còn người kia thật ra là ai?

Ngao Thịnh định sẽ đi đến xem thử nhưng Tương Thanh lại sợ có nguy hiểm nên liền ngăn lại. Ảnh vệ lúc này cũng đã xuất hiện. Đương lúc hai người còn do dự, thì người phía trước đã mở lời, "Ta chờ hai người cũng lâu rồi."

Vừa nghe thấy giọng nói khàn khàn kia, Tương Thanh liền giật mình, sắc mặt Ngao Thịnh cũng chột thay đổi, ngoảnh đầu nhìn sang nơi khác, xem chừng là đang khó chịu lắm.

Tương Thanh thở dài, vỗ vỗ vai hăn. Ngao Thịnh gật đầu, nắm tay Tương Thanh đi về phía trước, đồng thời cũng cho lui ảnh vệ. Cả hai đi xuyên qua những bụi cây, đi đến trước mộ phần Thụy Vương. Quả nhiên liền nhìn thấy một hắc y nhân đang đứng thẳng tắp ở nơi đó - Đối phương chẳng phải ai xa lạ mà mà kẻ đã lâu không thấy mặt, Hạ Lỗ Minh.

Hạ Lỗ Minh xoay mặt lại, nhìn Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đi đến trước mặt, nhưng lại cố tình coi như Ngao Thịnh là không khí, chỉ dỗi mắt nhìn chăm chăm vào mỗi mình Tương Thanh, "Đã lâu không gặp ."

Tương Thanh gật đầu chào. Ngao Thịnh lại bĩu môi nghĩ - Màu mè chi cho mệt, chẳng phải mới gặp lúc trước khai chiến sao.

Hạ Lỗ Minh liếc nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau của Tương Thanh và Ngao Thịnh, rồi lại ngẩng đầu quay lại đối mặt với mộ phần Thụy Vương.

"Sao ngươi lại tới đây?" Ngao Thịnh hỏi gã.

Hạ Lỗ Minh trầm mặc một lúc mới đáp, "Chờ hai người, ngoài ra có một số việc muốn nói cho hai người biết."

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh liếc nhìn đối phương, đồng lòng cảm thấy - Trên người Hạ Lỗ Minh có rất nhiều bí mật.

"Có quan hệ với chiến sự lần này?" Ngao Thịnh lại hỏi.

Hạ Lỗ Minh nheo mắt nhìn hẳn, không thèm đáp. Tương Thanh thấy bầu không khí có chút xấu hổ, liền hỏi, "Người có cần tìm nơi nào đó ngồi xuống nói chuyện không?"

"Không cần." Hai tên kia hai miệng một lời đáp.

Tương Thanh bó tay.

Ngao Thịnh liếc nhìn Hạ Lỗ Minh một cái, Hạ Lỗ Minh bèn nói, "Quên đi, ta sẽ nói nhanh thôi...Hai người biết kẻ mình đang đối phó là ai không?"

Cả hai đều sững ra. Tương Thanh liền hỏi, "Người biết ư?"

Hạ Lỗ Minh gật gật đầu, "Ta và hẳn là đồng hội đồng thuyền."

Ngao Thịnh chau mày, Tương Thanh cũng có chút khó hiểu...Vốn, y cho rằng Hạ Lỗ Minh là bạn chứ không phải thù, nhưng hiện tại xem ra...Song, chuyện lại không hẳn là như thế, vì thái độ của Hạ Lỗ Minh không như là địch nhân.

"Ta không chủ động đầu quân dưới trướng hẳn, nhưng lại tình cờ chung chiến tuyến. Hai người không cần tính cả ta vào trong vòng địch." Hạ Lỗ Minh thản nhiên nói, "Khi nào thời khắc mấu chốt đến, đôi bên xung đột, ta cũng không ngại giúp các người giết hẳn. Song chuyện cũng có chút khó khăn."

"Người đó là ai?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Tại sao lại có thể lực bành trướng đến vậy?"

"Hẳn tên là Viên Khả." Hạ Lỗ Minh đáp.

"Viên Khả?" Tương Thanh quay sang nhìn Ngao Thịnh -- Họ hàng của người?

Ngao Thịnh lắc đầu nói, "Ta không có huynh đệ tỷ muội, đào đâu ra một họ hàng họ Viên?"

Hạ Lỗ Minh lại vươn tay chỉ thẳng vào mộ phần Thụy Vương, "Liên quan tới ông ta."

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh khẽ nhú mày nghĩ --Quả nhiên là có dây mơ rễ má với Thụy Vương.

"Quan hệ của hai người họ là thế nào?" Tương Thanh hỏi.

"Viên Khả là con của Thụy Vương." Hạ Lỗ Minh nhẹ giọng nói, "Năm đó, Thụy Vương vì sợ Viên Lạc diệt cỏ tận gốc nên đã che giấu chuyện ông ta có con trai, cũng vì thế mà chẳng ai hay biết cả."

Ngao Thịnh nghe xong liền lắc lắc đầu, "Ta vốn cứ thắc mắc Thụy Vương đã chùng này tuổi rồi còn tranh giành giang sơn để làm gì, hóa ra là vì lão ta còn có người thừa kế...Khó tránh là tại sao con lão hận ta và Thịnh Thanh đến thế."

Tương Thanh hỏi Hạ Lỗ Minh, "Tại sao người lại đứng về phía hắn ta?"

Hạ Lỗ Minh cười đáp, "Năm đó sau khi người để ta đi, ta liền phiêu bạt khắp nơi. Tuy đã tới Mạc Bắc nhưng tâm thì chết từ lâu rồi...Sau đó ta để tất cả tùy tùng ra đi, còn mình thì đi vào bên trong đại mạc."

Tương Thanh nhú mày, năm đó Hạ Lỗ Minh quả nhiên đã trải qua một trận tai kiếp.

Ngao Thịnh cảm thấy không khí có chút quái lạ, bèn cất tiếng thở dài, nắm chặt tay Tương Thanh hơn, như thể là sợ y bị ai cướp đi không bằng. Tương Thanh vỗ vỗ lên mu bàn tay hắn để trấn an, lúc này Ngao Thịnh mới thả lỏng bản thân, ngoan ngoãn đứng một bên nghe chuyện.

Hạ Lỗ Minh mặt lại không chút biến hóa gì nhưng trong lòng cũng đã ngổn ngang lắm rồi...Trước kia, không phải là gã chưa từng tiếp xúc với Tương Thanh. Gã biết Tương Thanh là người chẳng khi nào biểu lộ cảm tình gì, lúc nào cũng chỉ để ở trong lòng. Vậy mà hôm nay lại ngang nhiên tay trong tay với Ngao Thịnh như thế, hơn nữa còn không che giấu sự thân thiết trước mặt người khác...Như vậy có thể thấy, chẳng ai có thể chen ngang vào được tình cảm của hai người.

Nghĩ như thế, Hạ Lỗ Minh không khỏi cảm thấy lòng mình trống rỗng. Ngao Thịnh tuổi trẻ đã xưng đế, nắm chắc giang sơn trong tay, vạn người tung hô, lại còn có một người như Tương Thanh kề cận...Làm thế nào để không khiến kẻ khác ngưỡng mộ?

Ngao Thịnh đương nhiên không biết Hạ Lỗ Minh suy nghĩ như thế, nên chỉ im lặng chờ gã nói tiếp.

"Sau khi đi vào đại mạc, ta bị lạc đường, ngay lúc ngỡ mình cầm chắc cái chết thì được người cứu giúp." Hạ Lỗ Minh ngắn gọn nói.

"Người cứu người là Viên Khả?" Tương Thanh hỏi.

"Không, Viên Khả và ta đều giống nhau, là được một người khác cứu...Ngao Thịnh...người còn nhớ người đã từng hạ cố người ngày trước chứ?" Hạ Lỗ Minh vừa hỏi thì Ngao Thịnh đã giật mình nhớ đến một hắc y nhân trong quá khứ của mình. Người đó vô cùng cổ quái, trên vai hắn ta có một con quái điểu hai đầu, vô cùng hung ác...Người năm xưa đã hạ nỗ cổ lên người Ngao Phượng Linh, gây ra sóng gió giang hồ khiến võ lâm tàn sát lẫn nhau, hắn cũng chính là tên hắc y quái dị đó. Sau khi Thụy Vương chết thì hắn ta cũng mất tích theo.

"Người đó là ai?" Ngao Thịnh lo lắng hỏi.

"Lão ta là yêu tăng Tây Vực, mọi người đều gọi lão là quốc sư." Hạ Lỗ Minh đáp.

"Quốc sư?" Ngao Thịnh khó hiểu, "Là quốc sư của quốc gia nào?"

"Lão rất có bản lĩnh, vô cùng thông thạo huyền thuật cùng cổ độc. Lão một lòng muốn trở thành quốc sư. Ban đầu, tựa hồ cũng đã đầu quân dưới trướng Viên Liệt, song lại bị ông ta ghét bỏ vì tâm thuật bất chính nên không hề trọng dụng lão. Vậy là lão đầu quân cho Viên Lạc, Viên Lạc cũng không mấy xem trọng lão. Vì thế lão liền quy phục Thụy Vương và chiếm được sự trọng vọng của ông ta. Song, Thụy Vương lại bị đánh bại, vì vậy mà lão đã đưa con trai Thụy Vương đến Tây Vực. Cuối cùng còn tình cờ cứu được ta. Lúc ấy ta bị thương rất nặng, lão đã giúp ta chữa thương lại còn hỏi ta có muốn báo thù hay không."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều vô cùng sửng sốt. Tương Thanh khẽ nhú mày, Hạ Lễ Minh lại nói tiếp, "Không gạt gì hai người, khi ấy ta đã nói là muốn."

"Sau đó thì thế nào?" Sau một khoảng dài trầm mặc, Tương Thanh liền hỏi.

"Lão đã dùng phương pháp cổ quái của Xa Quỷ tộc giúp ta luyện thành độc nhân còn dạy ta rất nhiều những chiêu thuật cổ quái, cuối cùng ta biến thành giống thế này đây." Hạ Lễ Minh thản nhiên nói.

"Vậy còn hiện tại?" Ngao Thịnh nhướng mày hỏi, "Trước đây thì muốn báo thù mà chịu nhiều đau khổ như thế, sau bây giờ lại từ bỏ?"

"Có thể vì ta đã không còn thích hợp để làm thế nữa rồi." Hạ Lễ Minh dẫn đo một lúc mới chậm rãi nói, "Ta trời sinh đã là kẻ mù quáng. Đối với người đó, dù có không coi trọng ta hay tàn nhẫn với ta thì ta cũng không cách nào hận được...Huống gì chuyện ngày trước cũng chẳng phải lỗi tại y. Chuyện là do cha ta âm mưu tạo phản. Thắng làm vua thua làm giặc. Ngay từ đầu chẳng có cái gọi là thị phi đúng sai cần rạch ròi phân định."

Nghe hết lời Hạ Lễ Minh nói, Tương Thanh chợt cảm khái, Hạ Lễ Minh quả thật là người tốt. Ngao Thịnh lại mình đầy ghen tức, thầm mắng - Nhìn hăn không khác gì kẻ cục mịch vậy mà lại biết ăn nói như thế, lại còn nói ra mấy lời mát lòng mát dạ như thế nữa chứ! Ý của hăn ta không phải là, đến giờ vẫn còn lưu luyến si mê Thanh của mình sao? - Dù biết là không nên ghen ghét gì, vì trong lòng của Tương Thanh không còn ai ngoài Thịnh hăn nữa nhưng Ngao Thịnh vẫn tức lắm, thấy không thoải mái chút nào.

"Mọi chuyện tiếp sau đó?" Tương Thanh vội xua tan bầu không khí xấu hổ đang có.

"Quốc sư đã chết." Lời trần thuật của Hạ Lễ Minh khiến hai người không khỏi sửng người.

"Đã chết?" Ngao Thịnh khó hiểu, "Thế thì hiện tại là kẻ nào làm chủ? Lại còn lấy cả Lam Diễm cùng cương thi ra tác loạn...."

"Tất cả đều là Viên Khả làm." Hạ Lễ Minh đáp, "Viên Khả còn lợi hại hơn cả quốc sư...Quốc sư đã đem tuyệt học cả đời ra để dạy hăn. Mỗi hận trong lòng Viên Khả quá lớn, hăn muốn báo thù thay Thụy Vương và đồng thời còn muốn làm cả hoàng đế."

"Cho nên mới gây ra nhiều nạn kiếp thế ư?" Tương Thanh nhíu mày.

"Thế lực của hăn rất lớn mạnh, khi đối phó hăn, hai người phải cẩn thận một chút. Những gì có thể nói chỉ có như thế, ta đi trước đây!" Hạ Lễ Minh vừa hết lời liền xoay người bước đi.

"Người cứ vậy mà đi ư?" Ngao Thịnh nhíu mày nghĩ, lẽ nào gã đừng chờ ở đây chỉ để nói những chuyện này?

Hạ Lễ Minh quay đầu lại nhìn hăn, lại quay sang nhìn Tương Thanh, bỗng mỉm cười với Ngao Thịnh, "Người không ngại ta ở lại? Ta cũng rất muốn ở lại."

Ngao Thịnh sững sốt, phát tay, "Thế thì biến nhanh đi!"

Tương Thanh vội giật giật tay áo hăn, Thịnh ta nhượng mày -- Nói thật cũng không được sao?!

Hạ Lỗ Minh lắc lắc đầu, nói với Tương Thanh, "Sau này sẽ còn gặp lại." Rồi xoay lưng đi mất.

Đến khi đã không còn thấy bóng dáng gã đâu, Ngao Thịnh mới hỏi Tương Thanh, "Tại soa hăn lại bảo với người là sau này sẽ còn gặp lại?"

Tương Thanh lắc đầu, nghĩ có lẽ đó chỉ là một lời từ biệt nên cũng không để bụng gì.

Ngao Thịnh một bụng hồ nghi, đột nhiên nhớ mà nói, "Đúng rồi Thanh!"

"Sao?" Tương Thanh giương mắt nhìn hăn.

"Người nói....Nếu năm đó nếu người không thả Hạ Lỗ Minh đi vậy thì hôm nay cũng sẽ không có người mật báo cho chúng ta?" Ngao Thịnh cà chớn nói, "Xem ra, có một số việc thật đúng là thiên ý."

Tương Thanh biết Ngao Thịnh sẽ không bỏ qua cơ hội giúp y giảm bớt muện phiền nên bèn vỗ vỗ vai hăn mà rằng, "Lòng ta sớm đã an ổn rồi, nếu không cũng đã chẳng đồng ý với người."

Ngao Thịnh nhếch miệng cười. Bỗng lúc này, một ảnh vệ đột ngột xuất hiện, "Hoàng Thượng, Mộc thần y đã cứu chữa được cho những thám báo kia, ngài ấy nói, họ bị trúng cổ độc."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh trong lòng đều thấy thư thái, liền vội trở về.

NGAO THỊNH CÙNG TƯƠNG THANH QUAY VỀ BIỆT VIỆN, nhìn thấy những thám báo kia ngồi trên giường ôm lấy đầu, xem chừng là đã khôi phục thần chí rồi.

"Thế nào?" Ngao Thịnh cùng Tương Thanh bước vào trong, Mộc Lăng vừa thấy hai người về liền nói, "Tới đúng lúc lắm. Này, nhìn hẳn đi, có còn muốn chết sống với hẳn nữa không?" miệng thì hỏi các thám báo, tay lại chỉ thẳng vào Ngao Thịnh.

Các thám báo lắc đầu, giương mắt lên nhìn Ngao Thịnh, mắt đầy vẻ mờ mịt mà ngó Mộc Lăng, như muốn hỏi - Sao lại phải một ăn hai thua với người này?

"Được rồi." Mộc Lăng vui vẻ gật gù, "Đã tỉnh rồi!"

"Bọn họ bị trúng độc ư?" Tương Thanh đến gần hỏi.

"Đúng vậy." Mộc Lăng nâng cổ vương béo đã ăn no nê lên cho Tương Thanh xem "Họ bị người ta hạ cổ, số cổ đó đều đã bị cổ vương chén sạch hết rồi!"

Tương Thanh thấy cổ vương kia béo ì ạch đến độ chẳng nhúc nhích nổi thì chỉ biết thở dài...Mộc Lăng đã háu ăn rồi, nuôi cổ vương cũng có tính tình chẳng khác gì mình cả.

"Chuyện sao lại thành thế này?" Tư Đồ vội hỏi chúng thám báo, "Các người nhớ chuyện gì đã xảy ra chứ?"

Các thám báo liếc nhìn nhau như dò hỏi đối phương, chốc sau một người mờ mịt thuật lại, "Thuộc hạ chỉ nhớ có một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện, chúng thuộc hạ không phải là đối thủ của hẳn nên đã bị đánh bất tỉnh...sau đó thì không còn nhớ gì nữa cả."

"Hắc y nhân kia trông như thế nào?" Tương Thanh hỏi.

"Hắn che mặt nhưng xem chừng thì vẫn còn rất trẻ." Thám báo kia đáp.

Tư Đồ gật gật đầu, quay sang hỏi Mộc Lăng, "Bọn họ không sao cả chứ?"

"Ồn cả rồi." Mộc Lăng đặc ý đáp, "Tịnh dưỡng mấy ngày là khỏe ngay thôi."

"Chúng tôi bị sao vậy?" Các thám báo khó hiểu hỏi.

Tần Vọng Thiên vỗ vai ủi an, "Đừng bận tâm quá, tốt hơn là đừng biết, không sao là hay rồi."

Mọi người trong đầu chợt hiện lên hình ảnh cổ vương béo ục ịch kia kéo ra hơn cả tá con sâu dài từ trong lỗ tai họ mà rùng mình hết cả lên, tất cả đều ước phải chi nôn ra được hết toàn bộ thức ăn tích vào bụng cả tháng nay may ra còn khá khảm hơn thế nhiều.

Tư Đồ cho người dìu các thám báo kia về phòng nghỉ ngơi. Lúc sau, Ngao Thịnh và Tương Thanh kể lại cặn kẽ việc gặp Hạ Lễ Minh cùng những chuyện mà gã đã nói với hai người họ.

"Quốc sư?" Ân Tịch Ly giật mình quay sang nhìn Viên Liệt bên cạnh, thấy ông nhú chặt mày ta thán, "Năm đó ta thật sai lầm khi không giết hắn!"

"Hoàng thúc biết người này ư?" Ngao Thịnh hỏi.

Viên Liệt thở dài, ý bảo tất cả mọi người ngồi xuống rồi nói, "Hắn ta họ Ô, còn tên tuổi thế nào ta không rõ, chỉ nhớ hắn thường được gọi là Ô tiên sinh, lúc nào cũng dẫn theo một con quái điều hai đầu. Hắn rất am hiểu về độc vật, tính tình thì lại quá hung ác cay độc, tâm thuật bất chính, thường lấy người sống ra làm thuốc, biến người thành yêu. Rất là tà môn. Hắn ta vốn là người trong đội quân của ta, sau ta lại muốn giết hắn nhưng Viên

Lạc lại bảo là hãn còn chỗ cần đến nhưng đã mang hãn đi...Thật không ngờ là hãn sống dai đến thế, lại còn gia nhập vào phe cánh Thụy Vương nữa."

"Chúng ta có thể tin được bao nhiêu phần những gì Hạ Lỗ Minh nói?" Ân Tịch Ly bất ngờ hỏi.

Mọi người chợt thấy có chút khó xử, Ngao Thịnh và Tương Thanh lại tuyệt không dám đáp. Ở đây, ngoại trừ Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt là khách ra thì ai ai cũng đều biết mối tình si mà Hạ Lỗ Minh giành cho Tương Thanh. Tính ra, chuyện năm xưa vẫn còn quá nhiều gút mắc.

Ân Tịch Ly nhìn sắc mặt của mọi người mà cũng mơ hồ đoán ra được chút gì đó, bèn hỏi lại, "Ta chỉ là muốn biết tên đó có đáng tin hay không mà thôi?"

Mọi người hết nhìn nhau rồi lại nhìn Tương Thanh. Ngay lúc y vừa định lên tiếng đáp thì Ngao Thịnh đã cướp lời, "Có thể tin."

Tư Đồ nương một bên mày mà nghĩ - Ngao Thịnh thật ra đáng nam nhi, rất là độ lượng, đối lại là gã thì đừng mong gã nói được lời này.

"Đây cũng là một chuyện tốt." Tần Vọng Thiên góp lời, "Chúng ta vốn không biết kẻ mình đang đối phó là ai. Nhưng bây giờ thì hay rồi, một khi đã biết rõ đối phương thì sẽ dễ dàng xuống tay hơn."

Tất cả gật gù cho phải. Ân Tịch Ly lại vuốt cằm nói, "Đúng thế...Nếu thật là Viên Khả..."

"Manh Vương còn nói gì nữa không?" Ngao Thịnh quay sang hỏi Tề Tán.

"Rất nhiều." Tề Tán mở sổ ghi chép ra, "Phân bố đại khái ở quan ải, lực lượng của thủ vệ, lại còn có bao nhiêu thành trì, mỗi thành trì có khoảng

bao nhiêu người, đại tướng thủ thành là ai...tất cả đều đã viết lại đầy đủ trong sổ."

Mọi người trở mắt ra tán thưởng Tề Tán không ngừng. Ân Tịch Ly lại cười hỏi, "Câu xác định chắc là hãn không nói dối?"

Tề Tán tự tin đáp, "Hạ quan bắt hãn nói rõ ra một lần, sau đó cho hãn lặp lại đến khi không sai sót bất cứ từ nào so với lời khai lúc đầu thì mới thôi. Trong quá trình cung khai, hãn nói sai từ nào thì tiểu quan liền bẻ gãy một cái răng của hãn."

Tất cả không hện mà cùng rùng mình, tò mò hỏi, "Thế cuối cùng hãn còn lại bao nhiêu cái răng?"

Tề Tán suy nghĩ một lúc rồi đáp, "Đâu chừng hai ba cái."

"Haa" Viên Liệt lên tiếng, "Quả nhiên là người nhà họ Tề, bản lĩnh đủ ngoan đủ độc."

Tề Tán khép sổ ghi chép lại, nhìn Viên Liệt mà cười, vốn y cũng chẳng kiêng kị gì khi có người nhắc đến gia tộc mình.

"Lát nữa ta sẽ nói về việc này kĩ càng hơn." Ngao Thịnh phân phó Tề Tán cùng Tống Hiểu đi chuẩn bị trước, còn mình thì khách khí nói với hai vị chủ nhà kia, "Quân của ta sẽ ở lại đây một đêm, đến sáng mai sẽ lên đường."

Tiểu Hoàng luyến tiếc nói, "Sao lại đi nhanh vậy..."

Ngao Thịnh lắc đầu nói, "Ở càng lâu chỉ càng khiến tướng sĩ lười nhác, đánh trận phải nhanh phải gọn để còn kích thích tinh thần hăng hái của mọi người. Đợi khi nào thắng trận, ta lại đưa mọi người đến chơi."

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thịnh, trong lòng có chút cảm khái, đứa nhóc lúc nào cũng tùy hứng ngày trước đã sớm trưởng thành rồi, Ngao Thịnh bây giờ đã trở thành một vị đế vương vĩ đại.

Tư Đồ lại hỏi, "Có cần giúp đỡ gì không?"

Ngao Thịnh nghe Tư Đồ hỏi thế nhưng lại không thấy chói tai chút nào, mà ngược lại thấy rất chân thành. Tư Đồ đã sớm trở thành kẻ ngạo mạn đến độ chẳng buồn đi chế nhạo người khác, gã hỏi vậy nghĩa là thật lòng muốn ra tay trợ giúp.

Ngao Thịnh còn chưa lên tiếng thì Thanh nhà hãn đã mở lời, "Bang chủ...huynh có thể hỗ trợ việc chuyên chở và đảm bảo quân lương được không?"

Ngao Thịnh quay lại nhìn Tương Thanh, xưa có câu binh mã chưa tới lương thảo đã đến trước, tầm quan trọng của lương thảo trong chiến tranh không cần nói thì cũng biết, nếu không có lương thảo thì cũng sẽ không có binh sĩ. Khi còn chưa khai trận thì lương thảo vẫn là do Tống Hiếu và Tần Vọng Thiên coi sóc, nhưng đến khi khai chiến, nhân thủ sẽ không đủ, tuy đã bàn trước là lúc ấy Mộc Lăng sẽ đứng ra trông nom nhưng chuyện đối phó cổ độc thôi cũng đã đủ khiến hãn bận tối tăm mặt mũi rồi. Tương Thanh đương nhiên biết rất rõ đội quân Thịnh Thanh đang thiếu điều gì, và lại càng hiểu là Ngao Thịnh không tiện mở miệng...À, mà cũng không phải, Ngao Thịnh giờ đã khôn lớn rồi. Hãn có thể vì quốc gia hưng vong mà cúi đầu. Vì muốn thắng trận lần này, hãn rất có thể sẽ không ngại ngần mà lên tiếng nhờ Tư Đồ hỗ trợ. Nhưng, nói gì thì nói, Tương Thanh vẫn không đành lòng để hãn phải hạ mình, nên đã vội cướp phần xin viện trợ đó về phần mình.

Tư Đồ mỉm cười, "Ta sẽ làm người áp lương quan cho các người."

Tương Thanh có chút kinh ngạc, Tư Đồ lại thở dài nói, "Chỉ mới mấy năm không gặp mà đã coi Hắc Vân Bảo như người ngoài rồi sao?"

Tương Thanh cúi đầu, đôi mắt đã có chút hơi đỏ rồi. Tiểu Hoàng vui vẻ nói, "Lương thảo ở Hắc Vân Bảo rất sung túc, có thể tùy thời mà vận chuyển đến chiến trường. Mọi người không cần lo lắng đây. Dù trận đánh có kéo dài một hai năm thì cũng đủ dùng. Lần này vì cứu giúp dân chúng miền Nam, bọn ta rất sẵn lòng hỗ trợ."

Ngao Thịnh chợt thấy vô cùng cảm động. Tiểu Hoàng cố ý nói là vì dân chúng miền Nam mà xuất lực hỗ trợ chứ không phải vì hãn nhằm khiến Thịnh ta không cảm thấy bản thân mình vương mang nợ nần gì đồng thời cũng sẽ không vì vậy mà thấy xấu hổ...Bất chợt Ngao Thịnh thấy như mình hồ đồ rồi, là vì hãn hẹp hòi so đo hay bởi mọi người luôn để tâm đến cảm thụ của hãn?

"Được rồi, chuyện lương thảo đã được giải quyết coi như thắng được một nửa rồi, chuyện kế tiếp cần bàn chính là phải đánh thế nào?" Ân Tịch Ly đứng dậy, hào hứng nói.

Mọi người cũng phấn chấn gật đầu. Màn đêm nhanh phủ đầy, tất cả nhân lực Hắc Vân bảo tề tựu chuẩn bị xe lương thảo. Nhóm người Ngao Thịnh lại tập trung bên trong thư phòng, cẩn thận nghiên cứu đặc điểm của những phiên quốc miền Nam, cùng lộ tuyến đánh trận. Phải tận đến khuya, mới gián tán đi ngơi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh cố dẫn lòng chia tay Vân Tứ Nương, toàn quân nhổ trại, đi thẳng đến miền Nam.

Hiện tại, đội quân của Ngao Thịnh ngày một lớn mạnh, bốn mươi vạn binh mã lúc đầu cùng với năm vạn tinh binh Hắc Vân Bảo mà Tư Đồ đặc biệt tuyển cho để áp tải lương thảo. Trên danh nghĩa thì năm vạn tinh binh ấy chỉ là lực lượng chuyên về kho lương nhưng trên thực tế đây là một đội

quân vô cùng hùng mạnh, võ nghệ lại cao cường. Về phương diện khác, các đại tướng của Ngao Thỉnh ai ai cũng đều là anh tài kiệt xuất. Tướng tiên phong Tần Vọng Thiên. Tả hữu tướng quân Tống Hiếu và Vương Trung Nghĩa. Quan áp lương lại là cao thủ Tư Đồ, phụ tử quân sư Ân Tịch Ly, Tiểu Hoàng. Tướng quân trung lộ lại chính là người thương Tương Thanh, và người đứng sau ứng chiến là hoàng thúc Viên Liệt...Tin tức một khi đã truyền ra liền khiến khắp nơi chấn động. Bên cạnh đó, mọi châu huyện phủ nha Nam Man đều đã được thanh lọc sạch sẽ, trăm ngàn dân chúng một lòng hướng về, đại hoàng đế Ngao Thỉnh tự mình đốc chiến... Lần này Nam chinh, bắt đầu từ thời khắc này, mới thực sự chính thức khiến dân chúng miền Nam kích động hăng say.

Còn về mặt trận phía bên kia, các phiên quốc đều đang đau đầu vô cùng. Bọn họ trăm triệu lần không thể ngờ được thế lực mình đã khổ tâm gây dựng bao năm ở miền Nam lại bị Ngao Thỉnh dễ dàng đánh tan, thậm chí Mạnh Vương cũng đã bị bắt sống. Chuyện tới nước này còn gì xui xẻo hơn nữa.

Vì vậy mà chúng phiên vương vội vàng tề tụ thương lượng đối sách tiếp theo.

Ngay khi tứ đại bộ tộc hết biết đường xoay trở thế nào thì một người đột ngột đứng dậy, người này tên Mạo Nha, là đại tướng quân Mạnh Bộ. Bởi vì Mạnh Vương của họ đã bị bắt giữ nên hẳn thấy vô cùng bất bình, lớn tiếng nói với tộc trưởng của tam đại bộ tộc kia, hẳn muốn làm quân tiên phong, xông ra khỏi rừng lâm (rừng già) ngăn cản bước chân của bốn mươi vạn đại quân Thỉnh Thanh.

"Nhưng mà..." Mãng vương nhíu mày, "Cả Mạnh Bộ tính luôn cả người cũng chưa đến năm vạn người. Binh mã cũng chỉ có một hai vạn. Đội quân như thế mà đi đối phó với bốn mươi vạn tinh binh kia có khác gì lấy trứng chọi đá?"

"Ta đã có biện pháp." Mạo Nha tự tin đáp, "Bình mã Thịnh Thanh trước nhất sẽ đi qua Hắc Manh Trại của ta. Ta nhất định sẽ khiến cho tên tiểu hoàng đế Ngao Thịnh đó nếm thử sự lợi hại của ta." Nói rồi hắt vôi vãi rời đi.

Tộc trưởng tam đại bộ tộc nhìn theo bóng người vừa đi khỏi mà thở dài. Lúc này, bỗng có một người bước ra từ sau bình phong. Người nọ vận một thân hắc y, đầu vai là con quái điều hai đầu. Vì mặt gã đeo khăn đen nên không ai thấy rõ được diện mạo gã.

"Quốc sư." Thái độ của ba tộc trưởng đối với gã vô cùng tôn kính.

"Nghe nói bình mã Thịnh Thanh đã đến đây?" Người nọ thấp giọng hỏi, giọng nói xem ra tuổi tác vẫn còn rất trẻ.

"Phải." Hạt vương gật đầu nói, "Quốc sư đã có đối sách ứng phó?"

"A...đối sách của ta chính là nội ứng ngoại hợp, đáng tiếc là đã bị phá vỡ. Ta sớm cảnh cáo các người không được quá khinh địch, coi thường Ngao Thịnh, nhưng lại chẳng ai chịu nghe cả." Người được gọi là quốc sư lạnh lùng nói.

Các vị tộc trưởng chỉ biết cúi đầu không nói. Ngoài mặt thì họ thuận theo quốc sư nhưng trong lòng đều cảm thấy bất mãn không thôi. Từ trước đến nay, họ đã quen là phiên vương cao cao tại thượng, chỉ có họ quở trách người khác chứ chẳng bao giờ có ai dám lớn tiếng với họ cả. Song, cũng chẳng cách nào khác hơn. Tên quốc sư này đã cam đoan có thể giúp họ giữ vững vương vị, và đồng thời cũng sẽ giúp họ chia đều thế lực nếu một mai thiên hạ vào tay.

"Ta đã nói rất nhiều lần...Mặc kệ có là ai thì cũng đều có nhược điểm." Quốc sư hắc y cười nói, "Nếu như đã chẳng thể đường hoàng hạ được Ngao Thịnh vậy thì đành phải xuống tay vào chính nhược điểm của hắn."

"Ách, nhược điểm của Thịnh Thanh để..." Chúng phiên vương nhìn quốc sư cầu cứu.

"Tương Thanh." Quốc sư cười gằn, "Tương Thanh chính là nhược điểm lớn nhất và duy nhất của Ngao Thịnh. Chỉ cần đối phó với Tương Thanh thì Ngao Thịnh sẽ không đánh đã loạn."

"Chúng ta phải làm thế nào?" Mãng vương hỏi.

"Tương Thanh là trung lộ tướng quân, là người các người sẽ luôn chạm mặt khi giao chiến." Quốc sư gằn từng tiếng một, "Dùng trí cũng được, dùng vũ lực cũng chẳng sao, đó là việc của các người. Nhưng có cách này là phải nhớ cho kĩ càng, tâm kế vẫn là thượng sách!"

Mọi người nhíu mày nhìn nhau.

"Ta sẽ ở đây chờ tin tốt của các vị." Quốc sư chậm rãi nói, "Có một việc mong là các vị đại vương nhớ kĩ, lần này nếu thắng thì sẽ có phú quý vinh hoa hưởng một đời không hết, nhưng nếu thất bại thì thứ chờ các vị sẽ là địa ngục. Dân chúng miền Nam sẽ không nhân từ mà không lột da rút gân các vị ra. Tốt hơn hết là các vị đại vương nhanh nhanh nghĩ ra đối sách đi."

Ba phiên vương thở dài, cáo từ rời đi tìm đối sách.

Đến khi tất cả đều đã đi khỏi, quốc sư mới ngồi xuống ghế, mở một cái hộp gỗ to đặt trên bàn ra, bên trong là một cái đầu lâu trắng hếu.

Hắn nhắc chiếc đầu lâu trắng ra nhìn một lúc, đoạn mới nói, "Cha, cha có thấy hài lòng không?"

"Tiểu vương gia." Lúc này, lão nhân tuổi chừng thất tuần, đầu tóc bạc trắng mang lên cho tên quốc sư một tách trà, "Vương gia ở trên trời nhất định sẽ rất vui mừng khi thấy ngài vì ông ấy mà báo thù rửa hận, thay ông

ấy hoàn thành tâm nguyện nhất thống thiên hạ, lại còn giết sạch đám người Ngao Thịnh đó."

"A." Quốc sư cười khan, "Ngụy công công, ông lại nói sai rồi. Người như cha ta sao có thể lên trời mà phải là đang ở dưới mười tám tầng địa ngục chịu dày vò."

"Tiểu vương gia, xin ngài đừng nói thế." Ngụy công công vội vã xua tay. Quốc sư lại chỉ thản nhiên nói, "Kẻ giết cha ta kỳ thật chính là Tề Diệc. Nhưng lão ta cũng đã sớm chết mất xác rồi. Ta chẳng qua cũng chỉ là muốn mượn danh báo thù để ngụy trang mà thôi. Thứ mà ta quan tâm chính là thiên hạ này. Nếu đã chết rồi thì không nói gì nhưng khi còn sống thì phải làm vua đứng trên triệu người mới thỏa, phải không?"

"Tiểu vương gia nói chí phải." Ngụy công công gật gật đầu, "Tiểu vương gia, ngài cho rằng đám phiến vương vô dụng kia có thể ngăn được bước tiến của Ngao Thịnh sao?"

"Làm sao có thể chứ?" Quốc sư nhướng mi cười lạnh, "Đám ô hợp kia cũng chỉ như là kiến làm nhiều chân Ngao Thịnh mà thôi. Ta chỉ muốn chúng giúp ta kéo dài thời gian để có thể chuẩn bị lực lượng cho Tây Bắc... Ngụy công công, phàm là tuồng hay thì phải đợi đến cuối màn. Thiên hạ của ta sao lại có thể chia cho bọn mọi rợ kia?"

"Tiểu vương gia, khi ngài đã có được thiên hạ rồi thì ngài muốn thống trị thế nào?" Ngụy công công cười hỏi.

"Ha hả...Ta sẽ giết chết tất cả những kẻ thấp hèn kia hoặc bắt chúng trở thành nô lệ, nếu không nhìn thấy lại sinh phiến." Quốc sư nhún vai, "Đúng rồi, hiện tại Hạ Lỗ Minh đang ở đâu?"

"Không biết, nghe nói hần sớm rời khỏi đại mạc rồi." Ngụy công công đáp.

"Coi chừng hãn, đừng để hãn có cơ hội bán đứng ta...Cái tên mù quáng đó." Quốc sư nghiêng răng nói.

"Hình như hãn vẫn còn rất si mê Tương Thanh." Ngụy công công thờ dài.

"Tương Thanh... A, ban đầu ta nghĩ chỉ có những người như Ân Tịch Ly và Tiểu Hoàng mới có thể làm nghiêng ngửa cả cơ đồ giang sơn, nhưng thật không ngờ chỉ bằng một kẻ không tên tuổi tư sắc như Tương Thanh lại khiến cho Ngao Thịnh mê mết đến chết đi sống lại." Quốc sư buông tách trà trong tay xuống, "Nếu là lần này diệt trừ Tương Thanh thì hay rồi."

.....

Ba ngày sau, đội quân của Ngao Thịnh đã đến được miền Nam. Ngay khi toàn quân vừa tiến vào Mông Sơn đã nghe thấy có tiếng pháo vang phía trước mặt. Một trạm gác ngang nhiên chặn trước bước tiến của đội quân Thịnh Thanh. Kẻ cầm đầu phía bên kia là một nam nhân to lớn da ngăm đen, ngồi trên trạm cao mà phùng mang trợn má rít gào với của đại quân Ngao Thịnh.

(Mông Sơn là ngọn núi cao nhất Quy Mông đỉnh, thuộc là một huyệnthuộc địa cấp thị Ngô Châu, khu tự trị dân tộc Choang Quảng Tây, TQ. Đây là nơi có tượng Thiên hạ đệ nhất Phật 1461 năm tuổi vô cùng tráng lệ và nổi tiếng.)

Tần Vọng Thiên cho cả đoàn quân dừng lại. Ngao Thịnh và Tương Thanh ở phía sau cũng đã nhanh biết được tin có người chặn đường.

"Quả nhiên vừa vào Mông Sơn đã có người quấy rầy rồi." Ngao Thịnh nhìn vào bản địa đồ mà mọi người thường nghiên cứu, "Mông Sơn còn có tên khác là Manh Sơn, thuộc địa bàn cai quản của Manh Bộ."

"Nếu vậy thì kẻ ra thành nghênh chiến lúc này hẳn là tướng quân Mạnh Bộ." Tương Thanh nói, "Kẻ trấn thủ Hắc Mông Sơn hình như là một viên tướng tên Mạo Nha."

"Mặc kệ là ai thì cũng thấy rằng đó là kẻ vô cùng ngu xuẩn. Hẳn dám dùng số nhân mã ít ỏi đó mà ngăn bước bốn mươi vạn đại quân. Hoặc là hẳn đầu óc không bình thường hoặc là có kế sách gì đó ghê gớm lắm." Ngao Thịnh đứng bật dậy, nắm tay Tương Thanh ra ngoài, "Chúng ta đi thôi, trận mở màn này phải đánh cho thật đẹp mắt mới được."

115 | Diệt kế

NGAO THỊNH VÀ TƯƠNG THANH bước ra khỏi xe ngựa rồi kỵ mã chạy đến phía trước. Bốn mươi vạn đại quân đứng thẳng tắp ở tại chỗ, nhú mào mà nghỉ - Đánh trận không phải là trước dựng quân doanh dã chiến, sau đó hai bên đứng ở mỗi đầu chiến tuyến nói khích lẫn nhau rồi cuối cùng tướng lĩnh mới xông ra ứng chiến sao? Tại sao bây giờ bọn Nam Man lại không tuân thủ quy cũ như thế chứ? Tự nhiên từ đâu xộc ra chặn đường người ta à. Đây đâu có giống là đang đánh trận mà giống bị chặn đường cướp bóc hơn.

Người đi trước đoàn quân đương nhiên chính là tướng tiên phong Tần Vọng Thiên rồi. Y cũng nhìn trăm người đang chặn đầu kia với ánh mắt đầy kì quái, kẻ chỉ lấy đội quân chưa tới trăm người mà đi đối đầu với bốn mươi vạn đại quân thì đúng là đầu óc có hơi không bình thường? Song, Tần Vọng Thiên không phải là tướng lỗ mãng Vương Trung Nghĩa nên ngoài ý nghĩ trên thì còn một suy nghĩ khác, đó là, đám binh ô hợp này chắc chắn là có âm mưu quỷ kế gì đó hoặc là chiêu thức ám toán không quang minh chính đại nọ kia.

Tần Vọng Thiên cho cả đội quân dừng lại, rồi giương mắt lên nhìn tên cầm đầu to xác kia, "Người là ai?"

"Ta là Mạo Nha, đại tướng quân của Mạnh Bộ." Tên kia vỗ ngực xưng danh, "Bảo tiểu tử Ngao Thịnh ra đây gặp ta!"

Chúng quân nghe xong thì liền phì cười nghĩ, có phải tên tứ chi phát triển này có mắt không trông không nhỉ?

Vương Trung Nghĩa đứng ở cách đó không xa, tuy rằng nói là chia ra tả lộ và hữu lộ nhưng bây giờ lại đang lúc hành quân, hơn nữa cõi Nam Man này lại bé tẹo, chẳng đủ đường dàn quân, đi đâu cũng chạm mặt. Vương Trung Nghĩa ngồi trên lưng ngựa, neho mắt nhìn tên tướng quân phía bên kia, "Ê tên kia, người gào cái gì mà gào há? Hoàng thượng của bọn ta đâu phải là người mà người muốn gặp là gặp? Người đó, mau mau xuống ngựa dập đầu lạy ông xin hàng, nếu không thì lát nữa quân của ông sẽ băm người ra thành thịt xay đó!"

Mạo Nha lạnh lùng cười, "Ta đã nói, ta không phải đến để chặn đường mà là muốn gặp Ngao Thịnh, đòi lại Mạnh Vương của bọn ta, nhân đó cho tên hoàng đế đó vài lời khuyên nho nhỏ."

"Mạnh vương đương nhiên không thể trả lại cho người." Tần Vọng Thiên nói, "Còn lời khuyên ư, người cứ nói đi, ta sẽ chuyển lời lại."

"Nếu không giao trả Mạnh Vương thì các người đừng mong có cơ hội đi tiếp!" Mạo Nha giận dữ quát lên, tình thế xem ra là gã đã sớm có chuẩn bị nên mới không e ngại Thịnh Thanh người đông thế mạnh.

Cả đoàn quân chau mày hiếu kì nghĩ - Dù có cho là gã kia đã cho quân mai phục sẵn đi nhưng quanh đây địa thế hung hiểm, bốn bề toàn núi với chả núi, lại còn rừng nối tiếp rừng nữa, đào đâu ra một nơi bí mật để giấu binh? Và hơn hết là, Hoàng thượng nhà bọn họ đã sớm cho người thăm dò nơi này, Mạnh Bộ chỉ lệt đệt vài vạn người, biết tìm đâu nhiều nhân lực mà điều động?

Đương lúc mọi người đang cảm thấy khó hiểu thì chợt nghe thấy có tiếng sà sạt truyền ra từ hai bên cánh rừng. Lúc này, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đã đi đến giữa đội hình, cũng nghe thấy được âm thanh kì quái này.

Ngay đúng lúc này, một vài xa binh đứng phía trước bồng kinh hô, "Á rần! Có rần, rất lớn!"

Tần Vọng Thiên cũng đã trông thấy, từ hai bên cánh rừng, bồng bò ra hai con mãng xà dài đến những mấy trượng, thân còn to hơn cả một người trưởng thành. Phía trên lớp vảy đen bóng là những vệt hoa văn màu hoàng kim, chiếc đầu dẹt kia so ra còn to hơn cả hai cái đầu ngựa cộng lại, đôi con ngươi màu vàng chăm chăm nhìn vào đoàn quân, cái lưỡi dài đỏ chót thì cứ không ngừng phun ra nuốt vào trông đáng sợ vô cùng.

Cả đại quân của Ngao Thịnh hầu hết đều là những người từng kinh qua bách chiến. Nếu đứng ở trước mặt họ là thiên quân vạn mã thì họ cũng sẽ coi như không khí nhưng đằng này lại là hai con mãng xà khổng lồ nên trong lúc nhất thời cả đội chỉ còn biết mở mắt tròn đứng ngây ra như trời trông.

Hai con mãng xà kia ngóc đầu dậy, nhìn chẳng khác gì hai cỗ đại thụ sừng sững mà ngay từ xa đều có thể nhìn thấy. Ngao Thịnh và Tương Thanh từ xa trông lại chợt có chút giật mình. Mộc Lăng từ trong xe ngựa tuốt phía sau cũng đã ngoi đầu ra ngóng chuyện, vừa nhìn thấy mãng xà khổng lồ liền háng hái nói, "Chu choa, rần to thiệt nha! Vọng Vọng, tóm lấy nó, ta muốn ăn mật rần."

"Đó là Đại sâm nhiêm (trăn lớn)." Ân Tịch Ly cũng đi tới, "Có thể nuôi lớn đến chừng này thì đúng là chẳng phải chuyện dễ, nhìn chúng ít nhất cũng phải đến trăm tuổi rồi."

"Mau bắn tên!" Tề Tán nói.

"Vô dụng." Mộc Lăng xua tay, "Loài máu lạnh này thì đao thương bình thường không làm tổn thương gì được nó đâu, hơn nữa nó lại xấu tính xấu nết lắm, chọc nó điên lên chỉ tổ thêm phiền hà."

"Vậy thì phải làm sao bây giờ?" Tề Tán hỏi, "Lẽ nào bốn mươi vạn đại quân lại bị con vật này chặn đường?"

"Đời nào lại thế chứ." Mộc Lăng nháy mắt nói, "Con vật này ăn no xong thì lại lết đi chẳng nổi, sau đó thì lim dim muốn ngủ. Chúng ta chỉ cần chờ nó ngủ là có thể đi qua được thôi."

Cả bọn vô lực đưa mắt nhìn Mộc thần y. Nhìn thể trạng của con mãng xà này thì phải ít nhất hai mươi người mới nhét đủ kẽ răng nó, còn mà muốn nó no ấy hả...chậc!

Mọi người vừa bàn luận vừa đi đến chỗ Ngao Thịnh và Tương Thanh. Ngao Ô vốn đang bám riết lấy Tương Thanh để hòng ngóng chuyện vui bên ngoài nhưng khi vừa nhắc đầu lên trông thấy hai con đại mãng xà kia thì liền co giò bỏ chạy, trốn biệt vào trong xe ngựa.

Ngao Thịnh lắc đầu nói với hồ, "Người như thế thì còn gì đáng mặt vua bách thú, đúng là chẳng chút tiền đồ nào hết!"

Tương Thanh thở dài, "Khó trách đám người Manh Bộ kia lại dám dùng trăm người đối đầu với đại quân của ta, hóa ra là chúng đã sớm có chuẩn bị rồi."

"Rắn mà cũng chịu phục tùng theo ý người sao?" Ngao Thịnh quay sang hỏi Mộc Lăng giờ đã đi đến bên cạnh mình, "Ta nghĩ là loài vật này hẳn phải rất khó thuần dưỡng chứ."

"Ai." Mộc Lăng xua tay, "Mặc kệ có là gì thì chỉ cần người nuôi từ nhỏ thì đều sẽ nghe lời thôi...Loại cự xà này gần như là không có nhược điểm gì."

"Ha ha ha..." Mạo Nha thấy đại xà xuất hiện liền khiến đại quân Thịnh Thanh ngây đờ cả người ra thì đặc ý cười to, "Thịnh thanh đế, nếu có gan thì bước ra đây chứ đừng trốn ở phía sau làm rùa rụt đầu."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, Tương Thanh thì cảm thấy chói tai vô cùng, còn Mộc Lăng lại nhướng mày nói, "Lát nữa tóm được thì tát vêu mồm hẳn ra!"

Ngay lúc này, Tương Thanh cảm giác thấy có người kéo ống tay áo y, lúc quay đầu lại thì phát hiện đối phương lại chính là Tiểu Hoàng.

"Tiên sinh?" Tương Thanh khó hiểu, Tiểu Hoàng lại bước đến gần nói nhỏ vào tai y khiến y ngẩn người ra một thoáng rồi lại tươi cười đáp, "Kế này quả rất hay."

"Kế gì cơ?" Ngao Thịnh tò mò, Tương Thanh bèn bỏ nhỏ với hắn, nghe xong Thịnh ta liền cười khen rằng, "Quả thật là rất hay. Ta sẽ đi!"

"Không, ta đi." Tương Thanh dứt khoát nói.

Ngao Thịnh tựa hồ có chút lo lắng trong khi mọi ánh nhìn lại đổ dồn về phía hắn. Ân Tịch Ly bèn nói, "Người là hoàng thượng và muốn tự mình xuất chiến?"

Ngao Thịnh thờ dãi, căn dặn Tương Thanh, "Thanh, ngươi phải cẩn thận."

"Yên tâm." Tương Thanh vỗ vỗ vai Ngao Thịnh, ý bảo y rất nắm chắc phần thắng.

Chốc sau, Tương Thanh chuẩn bị hành động, Ngao Thịnh đứng ở phía sau nhìn theo mà lo lắng khôn chừng. Mộc Lăng vô lực nói, "Ta nói Hoàng Thượng người nha, lát nữa khi bắt được con mãng xà đó nhớ lột da nó ra làm dây thừng đó."

Ngao Thịnh trong lúc nhất thời không kịp hiểu ra ẩn ý trong câu nói của Mộc Lăng nên bèn hỏi lại, "Làm thế để làm gì chứ?"

"Thì cột Tiểu Thanh và người lại với nhau." Mộc Lăng cười mỉa, "...để đỡ khỏi lạc mất."

Ngao Thịnh thấy mọi người đều cười hần, liền nhanh chân phi thân nhảy lên ngựa, "Đại quân tản ra, chúng ta đi sẽ tóm gọn hai con mãng xà đó!"

Phía trên kia, Mạo Nha thì đang không ngừng diễu võ giương oai. Tần Vọng Thiên nhìn gã chẳng vừa mắt chút nào, thầm hạ quyết tâm chốc nữa phải làm thịt gã cho bõ ghét. Vương Trung Nghĩa thì lại ngưỡng đầu rướn cổ lên ngắm đại mãng xà mà nghĩ, răn lớn như thế nếu mà bắt đi mần thịt thì chắc là sẽ nấu được cho mỗi người một bát canh ngon lành.

Mà ngay lúc này, ở phía sau chợt có người đã thay lời nói hộ cho mong ước của Nghĩa ta, "Răn này nếu mà mang đi làm thịt thì sẽ nấu được cho bốn mươi vạn đại quân mỗi người một bát canh."

Vương Trung Nghĩa cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy một con tuấn mã màu trắng thong dong đi tới. Đối phương không ai khác mà đích thị là Ngao Thịnh nhà chúng ta. Vương Trung Nghĩa vốn là kẻ chẳng mấy chữ nghĩa vậy mà giờ phút này trong đầu lại hiện lên một câu hết sức là oách - Anh hùng chí hướng lớn gặp nhau.

Các tướng lĩnh đều hành lễ, tung hô vạn tuế, Ngao Thịnh xua tay ý bảo hà tất phải đa lễ, đoạn lại ngồi thẳng lưng trên ngựa nghiêng mắt nhìn Mạo Nha.

Mạo Nha phía bên này cũng nhân đó mà quan sát Ngao Thịnh. Gã thoáng có chút giật mình, không tin được người đối diện mình lại là hoàng đế Thịnh Thanh vì trông vẫn còn rất trẻ tuổi lại quá uy phong...

Ngao Thịnh cười gằn, "Chỉ với hai con mãng xà mà muốn ngăn cản đội quân của ta ư? Cho nên mới có câu nói dân cỗi Nam Man chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi."

Ngao Thịnh chỉ với một vài câu nói nhẹ nhàng đã khiến các tướng sĩ thoải mái tinh thần hẳn đi, trong khi Mạo Nha lại mặt mày khó chịu mà đáp, "Người không cần phải ngạo mạn như thế!" đoạn gã lại lấy một chiếc chuông bạc từ trong áo ra giơ lên cao mà lắc lắc vài cái.

Tiếng chuông thanh thúy, nghe vô cùng êm tai. Sau một hồi đình đàng vang, hai con mãng xà kia như đã nghe thấy tín hiệu, ngóc đầu lên dõm mắt nhìn thẳng vào Ngao Thịnh tựa hồ đang rình mồi. Chốc sau chúng bỗng cuộn mình lại, bày ra tư thế công kích.

Ngay đúng lúc này, từ tuyến giữa của đại quân cũng bỗng vang lên một cỗ tiếng chuông khác.

Mạo Nha sững sốt nheo mắt nhìn, chỉ thấy Mộc Lặng đứng trên nóc xe ngựa, tay cầm ba bốn chiếc chuông lắc không ngừng, "Đồ đàn kia, mi tưởng là chỉ mi có chuông thôi hử, ai mà lại không có chứ!?"

Quả nhiên sau một hồi chuông reo vang không ngừng, hai con đại xà kia như bị quấy nhiễu. Mộc Lặng bĩu môi nói, "Súc sinh thì cũng chỉ là súc sinh, nhưng kẻ ngốc nhất vẫn chính là người huấn luyện chúng. Không dùng chuông thì lại dùng sáo, một chút mới mẻ cũng không có. Đi đến miền Nam này mà không mang theo chuông hay sáo thì đúng là đồ đàn."

Mạo Nha cắn răng nói, "Mi dám bất kính với xà thần của bọn ta ư? Ta sẽ cho các mi thấy được uy lực của ngài!" Tiếng rống giận vừa dứt, gã liền chỉ tay về phía Ngao Thịnh, hai đại xà kia cũng theo đó mà rướn người xông thẳng vào kẻ vừa bị chỉ điểm.

Ngao Thịnh ngồi yên trong lưng ngựa, mặt mày vô cùng bình tĩnh tựa như chẳng có gì khiến hẳn hoảng loạn.

Ngay khi hai đại xà gần như đã lao đến mục tiêu, Tần Vọng Thiên liền nhảy khỏi ngựa tung cước đá vào đầu xà.

Con mãng xà bị đá trúng vào đầu đụng phải đầu con ở phía sau. Vì thế hình của chúng to lớn nên hành động cũng đâm ra bất tiện, trong khi một cước kia của Tần Vọng Thiên lại không hề nhẹ, khiến cho lũ xà như xây xấp đầu óc, cuốn vào nhau chẳng dứt ra được.

Lúc này, từ bên trong đám đông bỗng có một nam tử áo trắng phi thân nhảy lên cao tận mấy trượng. Mọi người nheo mắt quan sát thì thấy người kia chính là trung lộ tướng quân Tương Thanh.

Tương Thanh cầm trên tay hai túi vải lớn thật lớn, lúc phi thân đáp xuống liền mạnh mẽ đá vào mắt lũ xà một cước.

Đối với loại xà khổng lồ này thì nhược điểm của nó chính là vùng mắt. Một cước kia của Tương Thanh khiến chúng đau đớn đến quay cuồng, rồi từ từ lại chuyển sang phần nộ, ngoác rộng miệng ra xấn lên tấn công để trả đũa Tương Thanh.

Tương Thanh vừa thấy nó há mồm liền cười nói, "Ta chờ chính là lúc người ngoác miệng ra thế này đây!" đoạn y lại nhảy lên trên đầu lũ xà, lấy môi lửa kích hoạt hai túi vải chứa thuốc nổ trên tay.

Hai con đại xà giận dữ giương rộng mồm đánh bổ vào Tương Thanh.

Ngao Thịnh tuy biết Thanh của hắn võ công cao cường nhưng khi tận mắt thấy cảnh nguy hiểm thế này thì chỉ còn nghĩ được mỗi việc - Nếu lũ súc sinh này dám làm tổn hại đến Thanh dù chỉ là một cọng tóc thì ta sẽ chém chúng ra làm tám trăm khúc.

Đợi đến khi lũ xà kia xông đến trước mặt, Tương Thanh liền vung tay ném một túi vải vào trong miệng một trong hai con.

Hai chiếc túi vải này là do Mộc Lăng chuẩn bị cho y, bên trong đều là lưu huỳnh yên tiêu (hai chất dùng làm thuốc nổ) cùng một chút độc vật, bên ngoài túi là một kíp nổ được nối dẫn ra.

Tương Thanh vừa châm kíp nổ ném vào miệng xà...Lũ xà hung hăng nuốt vào, vẫn không biết thứ mình cho ngon lành vào miệng là gì mà chỉ chăm chú truy đuổi Tương Thanh.

Tương Thanh lại tung chân bồi thêm một cước nữa vào trong mắt lũ xà...khiến chúng đau đớn lăn lộn, nhân cơ hội đó Tương Thanh cũng đã nhảy lên một tán cây gần đó.

Ngao Thịnh chăm chăm nhìn Tương Thanh hành động vô cùng bình tĩnh tự nhiên, tiêu sái đến không thốt thành lời. Chúng tướng sĩ không ngừng hô hào khích lệ. Chiêu thức tuy vô cùng đẹp mắt nhưng hăn vẫn lòng dạ rối bời vì không thể ra tay trợ giúp gì được...

Một con đại xà vốn định truy đuổi theo Tương Thanh nhưng lại nhác thấy đồng bọn vừa nuốt túi vải kia bỗng quay cuồng té vật xuống đất, cả người quẫn quại vô cùng thống khổ.

Mộc Lăng ngồi trên nóc xe ngựa lấy tấm xia răng, lăm bà lăm bằm, "Nhiều đó lưu huỳnh thôi cũng đủ làm nổ banh một ngôi nhà to rồi. Da lũ các người có dày cỡ nào thì ở trong ruột cũng nổ lung tung loạn xạ lên hết rồi. Nhưng mà tiếc quá đi, cái mật rắn chắc là đã nát bét hết."

Tần Vọng Thiên thấy Tương Thanh lại tác chiến cùng con đại xà còn lại trong khi ở phía xa Ngao Thịnh lại mặt mày lo lắng đến là tội. Người làm đại ca như y sao có thể không xuất lực vì huynh đệ chứ. Tần Vọng Thiên bèn nhảy lên, trợ giúp Tương Thanh, tung một cước lên lưng xà...Một cước ngàn cân vừa giáng xuống, xà kia liền bị đánh gục.

Tương Thanh thấy thời cơ đã đến, liền châm ngòi túi nổ còn lại ném vào trong miệng xà.

Chỉ chốc lát sau, con đại xà này cũng vạt vĩa ra đất. Hai đại mãng xà bị nổ tung ngực, máu tanh từ trong miệng không ngừng trào ra.

Tống Hiếu liền ra lệnh cho thủ hạ, "Băm vằm hai con mãng xà đó ra!" Chúng tướng sĩ nhất tề xông lên, chém không ngừng vào thân xà...Tuy rằng hai con mãng xà này có lớp da vô cùng dày nhưng vùng bụng vẫn vô cùng yếu mềm, hơn nữa lại chẳng nhúc nhích được gì, không chút năng lực chống cự. Không lâu sau, chúng hoàn toàn bị chém chết.

Mạo Nha cùng chúng quân phía sau gã đều trợn tròn mắt ngây đờ người ra.

Họ ngày thường đều xem hai đại xà này là thần vật. Chúng đã giúp họ dọa đuổi đi không biết bao nhiêu người rồi. Có thể nói là bá chủ một phương. Ấy vậy mà hôm nay lại bị binh mã Thịnh Thanh một chiêu giết tươi.

Ngao Thịnh vẫn như trước ngồi trên yên ngựa. Đến khi đã nhìn thấy Tương Thanh quay về bên cạnh hắn, bạch y không vướng chút bụi bẩn, và ngay cả nhịp thở vẫn không chút hanh hao thì hắn mới nhẹ nhõm thở ra được.

Tương Thanh nâng mắt lên thấy Ngao Thịnh đang nhìn mình, liền nhoẻn miệng cười với hắn, xem ra là đang rất vui vẻ. Ngao Thịnh cũng nhin không được mà cười đáp lại...Tương Thanh của hắn không phải là chim hoàng yến bị giam trong lồng mà là đại ưng của bầu trời tự do bay lượn. Nhưng cũng vì chẳng thể nắm chắc trong tay nên mới khiến người ta lo lắng khẩn trương đến thế.

Lúc này, Vương Trung Nghĩa rống lên nói, "Mẹ nó, lấy hai con rắn ra hù ông. Đây mà cũng gọi là đánh trận ư? Các huynh đệ đâu, xông lên! Tóm gọn chúng, bắt sống tên Mạo Nha đó!"

Hữu lộ quân đều là người của gã, nên tính tình cũng có chút hao hao giống. Vừa nghe thấy Vương Trung Nghĩa hạ lệnh liền cầm đao xông lên.

Mạo Nha cùng thuộc cấp lúc này đã trở nên hỗn loạn, vốn muốn tìm đường tháo chạy nhưng Vương Trung Nghĩa đã nhanh chân hơn. Hơn nữa, Mạo Nha lại vừa bị Tương Thanh và Tần Vọng Thiên dọa một trận. Gã ta có nghĩ cũng không tin được rằng các tướng lĩnh của Ngao Thỉnh đều là cao thủ võ lâm... Thân thủ như thế thì sao có thể là một kẻ thất phu cho được. Trong khi người của gã lại chẳng tên chẳng tuổi, trận này sao còn có thể trở đòn đây?!

Mà lúc này, quân của Vương Trung Nghĩa lại nhất tề xông về phía Mạo Nha, khiến gã càng lúc càng rối mà nghĩ rằng Vương Trung Nghĩa cũng là một cao thủ ghê gớm chẳng kém gì những người kia nên liền thúc ngựa bỏ trốn. Kỳ thật, vì tâm loạn nên Mạo Nha đâm ra hồ đồ mất rồi. Nếu luận công phu thì Vương Trung Nghĩa chẳng bù bằng gã. Nghĩa ta chỉ được mỗi cái dáng vẻ nhìn rất là hung thần ác sát thôi. Nếu gã mà nắm chắc binh khí cùng Vương Trung Nghĩa giao chiến thì chắc mười mươi rằng kẻ thua sẽ là Nghĩa đây.

Chỉ tiếc Mạo Nha xuất sư bất lợi, bị Tương Thanh cùng Tần Vọng Thiên làm cho hoảng sợ nên chỉ còn biết trốn chạy. Vương Trung Nghĩa chạy xấn lên, lấy búa bổ vào mông ngựa của Mạo Nha. Ngựa kia rống lên một tiếng, vùng vẩy hất Mạo Nha xuống đất. Vương Trung Nghĩa khoái trá cười to, "Trói hẳn lại cho ta!"

Một đám quân binh vội chạy đến trói Mạo Nha lại. Tiếp theo sau đó là một hồi giăng co. Tướng sĩ của Ngao Thỉnh chẳng hề thương tổn dù chỉ là một cái móng tay mà đã chiếm được Mông Sơn, bắt giữ được một phần lớn lính Manh Bộ làm tù binh, lại còn giải cứu được không ít nô lệ.

Ngao Thỉnh không cần tốn hao nhiều sức lực đã làm chủ Mông Sơn.

Phía trước là dải đất rừng rậm cây cối của ngoại tộc. Mông Sơn có thể được coi như là cửa khẩu, có vị trí địa lý vô cùng trọng yếu. Mông Sơn vốn dễ thủ khó công nhưng vì Mạo Nha quá sức nóng nảy mà đã hai tay dâng tặng không cho Ngao Thịnh, khiến cho cả Nam Man như hoàn toàn tê liệt.

Ngao Thịnh cho đóng quân trên Mông Sơn, giải cứu toàn bộ nô lệ nơi đó. Ngao Thịnh lại còn tịch thu tất cả vàng bạc châu báu trong hoàng cung của Mạnh Vương, mang ra chia đều cho tất cả nô lệ. Chỉ trong thời gian ngắn, cả Nam Man đều chấn động. Tứ đại bộ tộc chưa đánh mà đã tổn hao mất một bộ phận, khiến phần đông nô lệ rục rịch muốn làm phản.

Ngay lúc này, Ngao Thịnh lại ra một chỉ thị khiến tứ đại bộ tộc hết hoảng không thôi, đó là chặt cây đốt rừng.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

116.117.118.119.120

116 | Đề xuất hồ đồ?

KẾ SÁCH CHẶT CÂY ĐỐT RỪNG vốn không phải do Ngao Thịnh nghĩ ra mà là Ân Tịch Ly đề nghị làm thế. Ngao Thịnh không hỏi lý do, chỉ làm theo. Sau khi đã dựng trại, Ngao Thịnh quay vào đại trưởng của mình ngồi ngây ra.

"Thịnh Nhi." Tương Thanh bước đến, vươn tay ra chọc chọc vào má hăn, cười hỏi, "Làm sao thế?"

Ngao Thịnh không chút phản ứng.

Tương Thanh khó hiểu, dí mặt đến sát xem thử nhưng chỉ thấy Ngao Thịnh xuất thần, ngơ ngác nhìn phía trước và không có chút phản ứng gì.

"Thịnh Nhi?" Tương Thanh thật không hiểu vì sao hăn lại cứ như người mất hồn.

Tương Thanh véo cằm hăn một cái sau đó lại vẩy tay lia lịa trước mặt hăn nhưng ai kia vẫn cứ bất động như tượng...Tương Thanh lo lắng nghĩ, lẽ nào là bị trúng tà nên liền xoay người chạy ra ngoài tìm Mộc Lãng...Nhưng y chỉ vừa đi được vài bước thì lại nghe thấy tiếng bức tượng kia thở dài thườn thượt, "Aiii...Thanh ơi, sao người cứ hết véo rồi chọc mà không chịu hôn ta một cái xem sao?"

Tương Thanh giật mình quay đầu lại thì thấy Ngao Thịnh một tay chống cằm tựa lưng vào ghế mà nhìn y.

Tương Thanh nhẹ nhõm thở ra nhưng đồng thời cũng không quên trách, "Sao tự xưng người lại gây ngốc ra như thế chứ?"

Ngao Thịnh mặt mày vô tội đáp, "Ở trước mặt người, ta vốn luôn là kẻ ngốc mà."

Tương Thanh nhún miệng cười, kéo ghế lại ngồi cạnh hắn. Ngao Thịnh lại thở dài nói, "Người không thể ngồi lên đùi ta rồi tựa vào lòng ta được sao?"

Tương Thanh lờm hẩn một cái, "Người đang suy nghĩ gì thế?"

Ngao Thịnh nhíu nhíu mày, nhìn ra ngoài cửa, nhắc thấy có thủ vệ đứng canh liền nhỏ giọng hỏi, "Thanh này, người nói coi có phải là Ân Tịch Ly già lú lẩn rồi phải không?"

Tương Thanh giật nảy người lên nói, "Sao người lại nói thế được? Ông ấy là quân sư, là người nhiều mưu trí. Người đó, cẩn thận kéo lại làm dao động quân tâm."

"Bởi vậy ta mới nhỏ tiếng thế này này. Thiệt là đáng ngờ quá đi." Ngao Thịnh lại thở dài.

"Là vì đề xuất chặt cây đốt rừng?" Tương Thanh hỏi.

"Người nhìn cũng hiểu mà phải không?" Ngao Thịnh thay đổi tư thế ngồi, vươn tay ra lấy một lọn tóc của Tương Thanh quấn vào trong ngón tay mình, "Ở đây không giống với Đông Bắc, chỉ cần một mối lửa là có thể thiêu rụi toàn bộ. Rừng rậm nơi đây quá ư là ẩm ướt làm sao có thể bắt lửa cho nổi chớ? Với lại ấy, nhìn cây cối quanh đây xem, có mà chặt xuống làm củi thì cũng chẳng biết phải đốt tới khi nào mới cháy nữa? Còn chuyện đốn rừng...bốn mươi vạn đại quân của ta cộng thêm năm vạn tinh binh của Tư Đồ...dù có là mỗi người chặt một gốc cây thì cũng chỉ đốn ngã được nhiều lắm năm mươi vạn. Rừng rậm ở đây mênh mông như thế, phải chặt tới khi

nào mới xong đây? Đội quân của ta đến đây không phải là để đánh giặc mà là đi đốn củi? Chủ ý này...không phải chỉ tổ khiến người khác chê cười sao?"

Tương Thanh nhin không được phì cười, "Ân tướng đương nhiên là có đạo lý của ông ấy rồi. Người xem đó, không phải Tiểu Hoàng cũng chẳng có ý kiến gì sao."

"Thì bởi thế." Ngao Thịnh chép miệng nói, "Lúc này ta có để ý Tiểu Hoàng, thấy huynh ấy không có phản ứng gì hết. Như vậy không phải là vì huynh ấy đứng về phía cha mình sao?"

Tương Thanh thở dài, "Hay là người cứ hỏi thẳng Ân tướng đi?"

Ngao Thịnh do dự, "Kia...Không được đâu."

Tương Thanh cười mát, "Sao hả? Lẽ nào Hoàng thượng người sợ bị mắng là ngu ngốc?"

Ngao Thịnh bỗng nắm lấy tay Tương Thanh, giữ chặt lại không cho y lui về, "Thanh à, người mà nói ta ngốc thì ta sẽ không khách khí với người đâu!"

Tương Thanh định rút tay về nhưng Ngao Thịnh lại không cho, nói, "Để ta nắm tay tí đi nào. Hôm đó đã chẳng làm tới bến được rồi đã vậy mấy bữa nay cứ không cho làm, không cho hôn. Ngay cả muốn ôm người một cái mà cũng không có cơ hội nữa. Trận này nếu mà kéo dai kéo dài thì ghen chết ta!"

"Thịnh Nhi." Tương Thanh chau mày nói, "Đánh trận không thể gấp gáp được. Phải từ từ!"

"Ta biết." Ngao Thịnh thở dài, "Vì vậy mà những lúc ta vội vàng xao động thì người phải phụ trách việc an ủi khai thông cảm xúc của ta."

Tương Thanh do dự một chút nhưng vẫn gật gật đầu.

Ngao Thịnh nhanh nói, "Bây giờ ta đang rất vội vàng xao động này."

Tương Thanh vươn tay ra sờ đầu hắn, "Ngoan, đừng nôn nóng."

Ngao Thịnh kéo tay y choàng qua cổ mình.

Tương Thanh nhíu mày, "Sao lại càng xao động thế này?"

Ngao Thịnh ôm lấy y rồi hôn một cái rõ kêu, "Học vội đó!"

Tương Thanh che miệng hắn lại, "Không được hôn!"

Ngao Thịnh ngoan ngoãn không dám làm bậy nữa vì Tương Thanh đã xiết chặt lấy cổ hắn nên đành chuyển sang màn làm nũng, cọ tới cọ lui vào vai y, "Hôm nay, Ân Tịch Ly chỉ nói mỗi chuyện chặt cây đốn rừng thôi chứ không nói tới chiến thuật gì khác nữa, sau đó thì lại giải tán mọi người đi nghỉ ngơi dùng cơm....Bây giờ lẽ nào phải ngồi chờ? Ta đang rất nôn nóng này!"

Tương Thanh thở ra, vỗ vỗ vai hắn mà rằng, "Hay là vậy đi, người ở đây chờ, ta sẽ đi hỏi ông ấy."

"Không được đi." Ngao Thịnh ôm rịt lấy Tương Thanh, "Đừng để người ta xem thường."

Tương Thanh lắc đầu, vươn tay ra túm lấy tóc Thịnh, "Người còn sĩ diện được sao? Đánh trận nào phải chuyện bông đùa."

Ngao Thịnh nhíu mày, "Người đi hỏi như thế thì có ngốc quá không?"

"Ngốc thì cũng là ta ngốc mà có liên quan gì tới người nè?" Tương Thanh nói, "Trước kia cũng có người chê ta ngốc đấy thôi. Ta cũng đâu thấy phiền."

"Con bà nó, ai dám mắng người ngốc? Ta chém cả nhà hấn ra!" Ngao Thịnh trừng mắt.

"Người đó." Tương Thanh nháy mắt nói, "Không phải trước đây người thường hay mắng ta là, khúc gỗ, đá cuội rồi đồ ngốc, lúc nào cũng khiến người ngứa mắt hết."

"Hả?" Ngao Thịnh há miệng nửa ngày không khép lại được, cuối cùng lại xấu hổ sờ sờ mũi, "Chuyện đó...không phải khi ấy ta còn rất nhỏ lại không hiểu chuyện sao."

Tương Thanh chỉ cười.

Ngao Thịnh nheo mắt lại nhìn y, "Chuyện đã lâu vậy rồi mà người còn nhớ sao?"

Tương Thanh gật đầu, "Đúng vậy, trí nhớ của ta rất tốt...Ta còn nhớ khi đó người rất hay trêu chọc ta."

Ngao Thịnh xấu hổ chép miệng.

"Người bỏ râu róm vào trong tủ quần áo của ta, còn thừa lúc ta ngủ mà buộc tóc ta lại, cố tình xé rách y phục của ta, thậm chí là bỏ ốt vào trong rượu ta uống..." Tương Thanh chưa kịp kể hết tội thì đã bị Ngao Thịnh hôn chặn lại.

"Sao lại nhớ rõ thế chứ?" Ngao Thịnh hôn đã rồi lại bất mãn nói, "Khi đó không phải là còn rất ngốc sao!"

Tương Thanh lại véo cằm hấn, "Những chuyện xấu của người ta đều nhớ rất rõ."

Ngao Thịnh gãi đầu nói, "Kỳ thật thì, Thanh à, có lẽ là từ lúc bé ta đã thích người rồi."

"Không phải lúc đó người ghét ta lắm sao?" Tương Thanh lắc lắc đầu, "Sau đó vì ta cứu người rất nhiều lần nên người mới từ từ mà thích ta."

"Không phải." Ngao Thịnh xua tay phân bua, "Đâu phải chỉ mỗi mình người cứu ta, còn có Tiểu Hoàng và Tư Đồ nữa đó thôi, sao ta lại không thích họ chứ."

"Thế thì vì sao?" Tương Thanh đột nhiên bỗng thấy tò mò, năm đó quả thật là Ngao Thịnh rất chán ghét y, sao dùng một cái lại trở nên quấn quýt lấy y chẳng chịu rời?

Ngao Thịnh ngẫm nghĩ một lúc mới đáp, "Ừ...vì nhiều nguyên do lắm."

"Nguyên do gì cơ?" Tương Thanh truy hỏi.

Ngao Thịnh lắc đầu, "Nhiều lắm, bây giờ mà kể ra từng chuyện thì phải mất rất nhiều thời gian. Hãy đợi đến khi chúng ta già rồi, từ từ thủ thỉ với nhau vậy."

Tương Thanh lòng khê rung động. Ngao Thịnh đã nói không ít những lời hứa hẹn, duy chỉ câu nói này là êm ái nhất.

"Ta đi hỏi Ân tướng." Tương Thanh định đứng lên nhưng Ngao Thịnh vẫn không cho, Tương Thanh suy nghĩ một lúc liền nói, "Thế thì ta đi hỏi Tiểu Hoàng."

Ngao Thịnh lắc đầu, "Tốt hơn hết là ta đi." Đoạn lại đứng dậy nhưng lại bị Tương Thanh níu lấy, "Đừng đi. Người không muốn đi mà, hãy để ta đi đi."

Ngao Thịnh dứt khoát không đồng ý. Hai người lại đương lúc cứ níu qua níu lại thì nghe thấy có người đứng ngoài cửa hỏi vào, "Gì mà đi với chả không đi?"

Hai người quay đầu lại, liền thấy Mộc Lăng tay ôm một cái chậu nhỏ đến. Hẩn liếc mắt nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau kia của cả hai mà chắc lưỡi nói, "Hai người một vừa hai phải thôi nha. Làm như chưa bao giờ được nắm tay vậy. Còn không chịu bỏ ra nữa?"

Cả hai lúc này mới để ý thấy, Tương Thanh vội rút tay về, "Không phải thế đâu."

"Lại đây uống cái này này." Mộc Lăng đặt chiếc chậu nhỏ lên bàn. Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đi đến xem thử, chỉ thấy bên trong đỏ rực một màu, Ngao Thịnh tròn mắt hỏi, "Đây là gì vậy?"

Mộc Lăng đáp, "Canh ớt."

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh trợn mắt nhướng mày, Tương Thanh vội cầm lấy khuấy lên xem thử....quả nhiên là một chậu lớn toàn ớt với chả ớt.

"Sao lại phải uống cái này?" Ngao Thịnh khó hiểu hỏi.

"Phòng bệnh thấp." Mộc Lăng giải thích, "Uống cái này xong rồi uống thêm thuốc của ta nữa thì có thể phòng được bệnh thấp vào xương, hơn nữa sẽ không bị muỗi đốt. Chỗ này lắm muỗi, nếu không cẩn thận thì sẽ bị bệnh đấy."

(Bệnh thấp là triệu chứng lên nấm ở trên da)

Tương Thanh và Ngao Thịnh liếc nhìn đối phương. Ngao Thịnh theo bản năng đi ra cửa, vén màn lên nhìn ra bên ngoài. Toàn bộ quan binh trong doanh trại đều ngồi bệt dưới đất, mỗi người tay cầm một cái bát, mặt mày lại nhăn nhó sâu khổ, miệng thì không ngừng kêu oai oái lên, "Úi cha cay!!! Cay quá! Cay quá trời ơi!!!!"

"Hiệu nghiệm vậy sao." Tương Thanh hỏi Mộc Lăng, "Có thật là sau khi uống xong thì sẽ không bị muỗi đốt?"

"Đúng vậy." Mộc Lăng lấy đũa hoàn ra, "Uống thêm thuốc này nữa. Ớt đó là do Tư Đồ trồng trong Thục Trung đó, cay dã man luôn!"

Tương Thanh và Ngao Thịnh mặt mày biến dạng nhưng vẫn phải cố gắng uống cho hết bát canh.

Tương Thanh dù sao lớn lên ở Thục trung, quen ăn cay, tuy rằng canh ớt này có phần cay nồng quá. Ngao Thịnh thì lại khác. Từ trước đến nay hẳn đã quen ăn uống thanh đạm, lại không thích đồ cay. Vì vậy mà một bát canh này, hành hấn đến là thâm.

Mộc Lăng thì lại vô cùng thích thú đứng nhìn cảnh người gặp nạn. Tương Thanh và Ngao Thịnh uống xong bát canh cay xè nóng hổi, đến khi uống thêm thuốc Mộc Lăng đưa cho thì chợt thấy cả người như bị trảm vào trong nước lạnh.

Mộc Lăng thấy cả hai đều đã uống xong canh rồi. Liên vui tươi hơn hờ cầm chậu ra ngoài, đoạn lại bị Tương Thanh gọi lại, "Mộc Lăng huynh, Tần đại ca đâu rồi?"

Mộc Lăng ngoảnh lại nhìn y một lúc lại chợt phì ra cười, "Ta nói Tiểu Thanh à, người đúng là bị lây nhiễm từ con sói con này rồi nha, ngay cả xưng hô cũng bắt chước theo luôn."

Tương Thanh mặt đỏ bừng lên, chỉ vì không cẩn thận nói nhảm mà có cơ để Mộc Lăng trêu chọc. Mộc thần y khoái chí ha hả cười, bước ra ngoài cửa mà gọi to, "Tần đại ca, Tần đại ca có người tìm kìa."

Tần Vọng Thiên cũng vừa lúc uống xong bát canh kia của Mộc Lăng, dạ dày lúc này như bị nấu sôi sùng sục lên, vừa nghe thấy tiếng Mộc Lăng lạ lùng gọi "Tần đại ca" liền thấy như dạ dày còn đau hơn cả trước nữa, bèn chạy đến hỏi, "Mộc mộc, người uống nhầm thuốc à?"

Mộc Lăng chỉ chỉ vào trong lều, "Có người tìm kìa Tần đại ca."

"Hả." Tần Vọng Thiên vội đi vào trong, Mộc Lăng tay bưng chậu đứng ngoài cửa hóng chuyện.

"Có chuyện gì vậy đệ?" Tần Vọng Thiên vừa bước vào liền thấy Tương Thanh và Ngao Thịnh cũng đang đau khổ vì uống canh ớt giống mình, thở dài mà hỏi, "Hai người cũng uống rồi hả?"

"Ừ." Ngao Thịnh gật đầu, "Đại ca đã thích ứng với khí hậu nơi này chưa?"

Tần Vọng Thiên sống lâu ở Mạc Bắc nên không quen với không khí ẩm thấp này của miền Nam nên không mấy thích nghi được, nhưng may là có Mộc Lăng ở bên, thường xuyên cho y một vài dược vật chuyên biệt nên mới thấy dễ chịu hơn được một chút.

"Đừng lo." Tần Vọng Thiên tìm một cái ghế ngồi xuống, lại chợt nghe thấy Tương Thanh hỏi, "Tần huynh, chuyện chặt cây là thế nào?"

"Ân tướng và Tiểu Hoàng đã phân phó thủ hạ đi làm rồi." Tần Vọng Thiên lắc đầu, "Khắp nơi đều là khói, làm ngộp gần chết luôn...Đúng rồi, hai người có biết vì sao họ lại đề xuất làm vậy không?"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều sửng sốt, liếc nhìn nhau một cái -- Hỏi sai người rồi, Tần Vọng Thiên cũng không biết luôn.

"Đại ca cũng không biết sao?" Ngao Thịnh hỏi.

Tần Vọng Thiên giật mình hỏi ngược lại, "Đệ cũng không biết à?"

Ngao Thịnh và Tương Thanh thành thật gật đầu.

"Vậy mà đệ còn để họ muốn làm gì thì làm ư? Mau đi hỏi đi." Tần Vọng Thiên nói, "Ta vốn cứ tưởng là hai đệ biết lý do chứ."

Ngao Thịnh xấu hổ cúi đầu, Tương Thanh nhìn hẩn mà rằng -- Đó thấy chưa?

Đương lúc nói chuyện, bỗng nghe thấy tiếng Tiểu Hoàng ở ngoài cửa, "Mộc Lăng, sao huynh lại đứng ngoài đây mà không đi vào trong?"

"Hoàng Hoàng~~~lại đây cho nựng chút coi..." Mộc Lăng nhân lúc không có Tư Đồ ở đây mà khi dễ Tiểu Hoàng.

"Úii da..."

Tần Vọng Thiên vén màn lên, thấy ngay cảnh Mộc thần y nhà mình đang véo má Tiểu Hoàng, bèn nhanh tay kéo Mộc Lăng ra để giải cứu Hoàng tiên sinh.

Tiểu Hoàng vừa xoa xoa mặt vừa đi vào trong nói với Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, cha bảo ta tới đây, nói là mọi người còn có chuyện không hiểu."

Ngao Thịnh ngạc nhiên trở mắt ra nhìn, đồng thời cũng không quên oán trách Ân Tịch Ly - Người gì mà cứ hay khiến người ta khó chịu, nếu sớm biết là làm cho người khác khó hiểu thì sao không chịu nói thẳng ra? Đúng là cứ khoái bày trò.

"Tiên sinh, tại sao lại phải đốt rừng?" Tương Thanh trực tiếp hỏi, "Làm thế có khác gì công dã tràng."

Tiểu Hoàng giật mình nhìn cả bọn, một lúc mới nói, "Ừa...Cha ta không nói gì với mọi người hết sao? Tối qua, khi ông ấy nói chuyện với ta xong, ta cứ nghĩ là ông đã giải thích cặn kẽ với mọi người nên mới không có ai hỏi han gì."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều lắc đầu -- Ân Tịch Ly chẳng nói gì hết!

"Chuyện là thế này." Tiểu Hoàng nói, "Nhân mã của chúng ta vừa ra trận thì liền bắt sống được Manh Vương, diệt được Manh Bộ, còn quét sạch thù trong. Vì vậy, những bộ tộc còn lại của Nam Man chắc chắn sẽ nghĩ rằng chúng ta rất lợi hại."

Ngao Thịnh đầu óc tinh thông, vừa nghe liền hiểu ngay, "A, ta hiểu rồi. Vì bọn chúng nghĩ chúng ta rất lợi hại nên sẽ không trực diện đối kháng mà chuyển sang đánh du kích, kéo dài thời gian giao chiến. Chúng ta phải đi hết một quãng đường xa, nếu thời gian giao chiến càng lâu thì sẽ tổn hao lực lượng càng nhiều. Hơn nữa, quân ta lại không thích nghi với khí hậu nơi này, thời gian càng dài càng khiến lòng người bại nản. Vì vậy chúng ta không thể khiến cho kẻ thù thấy khó mà lui, mà phải buộc chúng chủ động xuất quân, và biện pháp tốt nhất chính là làm một vài chuyện ngu xuẩn nhưng không ảnh hưởng toàn cục."

Tiểu Hoàng nhoẻn miệng cười, gật gù nói, "Thật thông minh! Hôm qua khi cha nói xong, phải mất một lúc lâu ta mới hiểu được."

Ngao Thịnh nghe xong thì thấy đắc ý ghê lắm, đến lúc xoay mặt nhìn người thương thì cũng thấy là y đang nhìn hẩn cười, trong mắt tràn đầy tán thưởng. Ngao Thịnh đang vui bỗng chuyển sang phật ý mà nghĩ - chuyện này có gì ghê gớm lắm đâu vậy mà mọi người lại coi hẩn là trẻ con mà dễ dàng chứ! Và ngay cả hẩn cũng vậy nha, mới nghe Tiểu Hoàng khen có một câu mà đã đắc chí thế rồi. Phải tỉnh táo ung dung mới được. Nghĩ vậy Thịnh ta bèn nói, "Chủ ý này rất hay. Bọn chúng nhất định là đang nghĩ quân ta kiêu ngạo tự mãn, cũng giống như Tào Tháo đánh Đông Ngô ngày trước."

(Nhã muốn nói về trận Xích Bích, diễn ra giữa liên quân Tôn Quyền - Lưu Bị và Tào Tháo. Khi Tào Tháo dẫn quân Nam tiến đã có bước khởi đầu vô cùng thuận lợi. Cũng vì đã chiếm thế thượng phong nên quân Tào đâm ra khinh địch. Nhưng cũng vì thế mà đã bị phản công, thất bại thảm hại ở Xích Bích.)

"Đúng vậy, cho nên trong thời gian này, phải để phòng bọn chúng đánh lén." Tiểu Hoàng nói.

Ngay lúc này, một tham báo chọt tiến vào thông báo, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, bên ngoài có người cầu kiến, nói là nô lệ mới trốn thoát của Mãng Bộ, nguyện ý cùng Thịnh Thanh nội ứng ngoại hợp, tấn công Mãng Bộ!"

Ngao Thịnh ngạc nhiên nhìn mọi người đang có mặt trong lều. Một Lãng sờ sờ cằm, nói, "Là thật hay là âm mưu gì của chúng đây?"

Ngao Thịnh suy nghĩ một lúc liền nói, "Mặc kệ mục đích của hắn là gì, cứ gặp rồi nói sau." Đoạn lại phân phó cho tùy tùng, "Thăng trưởng, gọi hắn vào yết kiến ở trong đại trưởng!"

117 | nô lệ

NGAO THỊNH TẬP HỢP MỌI NGƯỜI TRONG ĐẠI TRƯỞNG, chúng quan văn võ phân biệt ngồi ở hai bên. Ngao Thịnh ra hiệu cho tùy thị, ý bảo cho nô lệ kia tiến vào.

Không lâu sau đã nghe thấy có tiếng bước chân bên ngoài cửa trại.

Ở đây hầu hết đều là cao thủ, vừa nghe thấy tiếng bước chân thì liền nhíu mày...Sao lại cứ thấy nặng nề thế nào ấy, chẳng nhẽ tên nô lệ kia có một thân hình đồ sộ?

Song, kẻ được binh lính đưa vào lại không hề khổng lồ chút nào. Chẳng qua là hắn có một cơ thể cao lớn, dáng người cân đối cùng những cơ bắp rắn chắc trông vô cùng xốc vác. Y sam rách rưới cứ thế mà khoác tùy tiện lên trên cơ thể màu ngăm đen kia của hắn. Mọi người vừa nhìn thấy bộ dạng hắn như thế, không hện mà cùng nghĩ đến một loài vật hung hãn có làn da đen sẫm là báo săn hoặc hắc hổ gì đó.

Phía bên này, bạch hổ Ngao Ô lại ghé đầu lên chân Tương Thanh, lấy đầu mà cọ tới cọ lui trên chân y, lại còn phe phẩy cái đuôi dài quấn quanh chân của Tương Thanh nữa chứ. Ngao Thịnh thấy thế, liền trừng mắt lườm hổ một cái khiến nó sợ tới mức co người chạy trốn ra sau lưng Tương Thanh, và tiếp tục thú vui tao nhã ban nãy.

Điều khiến cho mọi người trong trường ngạc nhiên chính là tay chân tên nô lệ kia mang đầy xiềng xích. Hai cái còng tay khóa chặt ở cổ tay hẳn trông chẳng khác gì món trang sức thô kệch. Và thậm chí hẳn còn phải cầm trên tay hai quả thiết cầu phải nặng ít nhất tầm bốn mươi cân...Như thế cũng khó trách là bởi vì sao tiếng bước chân của hắn lại nặng nề đến thế. Song, xem ra người này cũng là kẻ có khí lực to lớn, tay đã mang hai quả thiết cầu nặng nề thế mà vẫn có thể đi đứng dễ dàng tự nhiên...Mặt khác lại cho thấy đối phương đã phải mang trên người xiềng xích cùng thiết cầu trong một quãng thời gian rất dài.

Tương Thanh khẽ nhíu mày...loại xiềng xích này nhìn rất quen mắt, hình như trước kia y từng thấy ở đâu đó.

"Tham kiến Hoàng Thượng." Tên nô lệ kia quỳ bái ở nơi cách soái án một quãng vừa đủ.

"Không cần đa lễ." Ngao Thịnh nhìn hai quả thiết cầu trên tay hắn, "Tên người là gì? Sao lại bị gông xiềng thế này?"

Nô lệ kia cười khố, "Nô lệ vốn không có tên nhưng trước đây cha tôi từng gọi tôi là Tra Dạ (tuần đêm)."

Vương Trung Nghĩa suýt chút nữa đã phá ra cười vì ai mà lại tên là Trà Diệp(lá trà) cơ chứ.

(Cả hai từ Tra Dạ và Trà Diệp đều được phát âm là [Cháyè])

Tống Hiếu khó chịu lườm cho hắn một cái, thầm mắng -- Làm người ai làm thế hả? Bộ không thấy là người ta đã thâm hiểm lắm rồi sao?

Vương Trung Nghĩa biết mình sai nên đành bĩu môi mà rằng -- Ta đâu có ác ý gì - song vẫn cúi đầu chẳng dám cãi.

"Tất cả nô lệ đều phải mang xiềng xích." Tra Dạ nói, "Hàng ngày, khi nào làm việc thì được cởi bỏ, đến khi nghỉ ngơi thì phải đeo trở lại. Làm thế, một là để các nô lệ có thể làm việc, hai là không cách nào đào tẩu được vì hành động rất bất tiện."

Ngao Thịnh nhíu mày hỏi, "Tất cả nô lệ đều bị như thế ư?"

Tra Dạ gật đầu.

Ngao Thịnh xoay mặt nói với Văn Đạt, "Mang ghế ra cho hắn ngồi."

Văn Đạt tuân mệnh, kéo ghế ra cho Tra Dạ ngồi xuống, thuận tiện còn quan sát sợi xích trên tay hắn. Hai quả thiết cầu nối với chiếc còng trên tay, độ dài vừa hay chấm đất. Thấy vậy, Văn Đạt không khỏi thở dài mà thầm mắng bọn chủ nô như lang như sói kia, tàn nhẫn đến như thế, đoạn y lại nói, "Người có thể để hai quả thiết cầu này lên trên chiếc ghế kia."

Tra Dạ đột nhiên khó xử chẳng biết phải làm sao rồi đưa mắt nhìn mọi người. Ngao Thịnh lại cười bảo, "Cứ ngồi đi."

"Thật ra thì tôi cũng đã quen rồi." Tra Dạ thật thà nói, "Hai quả cầu này cũng không nặng đâu với lại tôi cũng khỏe lắm."

Tần Vọng Thiên lắc đầu, "Ngồi đi. Người không phiền nhưng bọn ta lại nhìn không đành."

Mọi người cũng đều gật đầu, lúc này Tra Dạ mới cẩn thận ngồi xuống. Tương Thanh hỏi hắn, "Không thoải mái à? Cứ tự nhiên đừng câu nệ gì

cả."

"Không phải vậy." Tra Dạ lắc đầu, "Nô lệ chúng tôi khi đến thừa chuyện cũng không được phép ngồi."

Tất cả mọi người nhíu mày. Đúng là không tận mắt thấy thì không thể nào tin được. Dù là khi còn ở trong triều, đã từng nghe Kim Linh và Ngân Linh kể về nỗi cơ cực của nô lệ nhưng đến khi tai nghe mắt thấy thì mới biết được sự thật còn tàn khốc hơn cả những gì đã tưởng tượng.

Ngao Thịnh hỏi Tra Dạ, "Nghe nói là người muốn giúp trăm nội ứng ngoại hợp?"

"Phải." Tra Dạ gật gật đầu, "Các nô lệ đều nghe tới việc binh mã Thịnh Thanh đã đánh đến đây, lại còn tiêu diệt được Manh Bộ, giải phóng cho nô lệ nơi đó...cũng vì vậy mà chúng tôi cũng muốn được tự do như những người kia."

Ngao Thịnh lại nói, "Trăm mang quân Nam chinh cũng chỉ là vì muốn giải cứu cho tất cả nô lệ. Theo như trăm được biết, hầu như Nam Man đều dựa vào lực lượng của Mãng Bộ. Người lại từ nơi đó trốn ra, vậy thì liệu người có biết Mãng Bộ đang chuẩn bị hành động thế nào không?"

"Tôi cũng chỉ biết một ít." Tra Dạ gật đầu nói, "Bọn chúng đang vô cùng sợ hãi khi biết tin Hoàng thượng người mang thiên binh đến. Nhưng kể từ ngày người cho quân chặt cây đốt rừng thì liền trở nên coi thường, nói người thật là ngu ngốc và còn bảo là không cần phải trốn tránh, cứ ngang nhiên đối đầu cũng sẽ thắng được người."

Mọi người theo quán tính lại xoay đầu nhìn Ân Tịch Ly một cái, thế nhưng y chỉ bình thản rung chân, tự tại nhâm nhi trà. Tất cả đồng lòng nghĩ - Đúng là hồ ly!

"Bọn chúng định sẽ dùng cách gì để thắng trăm?" Ngao Thịnh hỏi.

"Đêm nay chúng sẽ cho quân tập kích." Tra Dạ nói.

Ngao Thịnh cười gằn -- Quả nhiên là đợi không nổi.

"Chúng phải ai đến tập kích?" Tương Thanh lại hỏi.

"Nô lệ." Tra Dạ đáp, "Mỗi lần chúng đánh trận đều không muốn bản thân thương vong nên đều lấy nô lệ ra chịu chết thay."

"Các người cứ như thế mà cam tâm để chúng khống chế ư?" Mộc Lăng nhin không được hỏi, "sao không chịu tạo phản?"

"Mỗi lần ra lệnh cho nô lệ làm việc gì thì chúng lại hạ cổ lên trên người chúng tôi. Nếu chúng tôi tạo phản thì sẽ chết rất thê thảm." Tra Dạ vừa nói vừa vạch tay áo lên cho mọi người xem. Mộc Lăng bước lại để trông cho rõ hơn thì liền chau mày khi nhìn thấy trên cánh tay của Tra Dạ đầy những vết cắn, đó chính là dấu vết cổ trùng xâm nhập cơ thể còn lưu lại.

"Người trúng cổ?" Ngao Thịnh hỏi, "Nghĩa là đêm nay người cũng có mặt trong đội tập kích?"

"Đúng vậy." Tra Dạ gật đầu, "Cổ trùng này sẽ từ từ chạy ra khắp người. Sáng mai nếu không lấy nó ra thì nó sẽ ăn sạch lục phủ ngũ tạng. Tôi sẽ chết vô cùng thê thảm."

Mọi người nhú mày, hạ kể này quá ư tàn nhẫn.

"Những nô lệ kia cũng bị như vậy sao?" Ngao Thịnh hỏi.

"Phải." Tra Dạ gật đầu.

"Các người đến đây quy hàng, giúp trảm nội ứng ngoại hợp như thế thì có khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết?" Ngao Thịnh cau mày.

Tra Dạ suy nghĩ một lúc mới đáp, "Nếu đại quân của Hoàng thượng có thể tiêu diệt Mãng Bộ trước khi trời sáng, rồi buộc Mãng Vương trao cho chúng tôi thuốc giải thì chúng tôi sẽ có cơ hội sống sót. Còn nếu không thì cũng chẳng sao cả. Chỉ cần Hoàng thượng có thể tiêu diệt được Mãng Bộ, giải cứu những nô lệ khác thì chúng tôi dù chết cũng yên lòng."

"Nói hay lắm." Vương Trung Nghĩa vỗ tay khen, "Rất đáng mặt nam nhân!"

Tống Hiếu đập gãi một cước -- Gào cái gì mà gào, ít nói nhảm đi!

Vương Trung Nghĩa bất mãn trừng lại -- Tống Hiếu, đừng có quên là chức của ông cao bằng người đây nhé!

Tống Hiếu cười gượng mà gãi gãi đầu, chuyện ngựa chôn đá Vương Trung Nghĩa đã trở thành thói quen rồi .

"Mộc Mộc." Tần Vọng Thiên vội hỏi Mộc Thần y đang suy tư vừa vuốt cằm vừa xem xét cổ tay của Tra Dạ, "Có thể trị được không?"

"Được." Mộc Lăng nhíu mày, "Đây là phệ tâm cơ."

Tra Dạ bỗng trợn mắt lên nhìn Mộc Lăng mà hỏi, "Ngài cũng biết phệ tâm cơ ư?"

"Ừ." Mộc Lăng xua tay, "Đây cũng đâu phải là cổ độc gì ghê gớm lắm đâu. Đội của người có bao nhiêu người?"

"Có hết thảy là mười người tập kích tối nay." Tra Dạ trả lời.

"Mười người?" Ngao Thịnh ngạc nhiên hỏi, "Mãng Vương đã ra kế sách gì cho các người sao? Nếu không sao lại tự tin để mười người đến tập kích bốn mươi vạn đại quân?"

"Hạ độc." Tra Dạ thẳng thắn, "Mãng Vương rất am hiểu về độc dược. Trước kia, mỗi khi đánh trận hẳn đều bảo chúng tôi hạ độc."

"Hạ độc quả thật là một chiêu rất hay." Ân Tịch Ly gật gù.

Ngao Thịnh lại hỏi, "Sau khi hạ độc xong các người có quay về bẩm báo lại không?"

"Không cần." Tra Dạ hồi đáp, "Lần này chúng tôi dùng khói độc để làm các người mất sức chiến đấu, sau đó thì phóng tín hiệu để báo tin cho đội quân mai phục sẵn của Mãng Vương, hẳn sẽ dẫn quân xông vào đây."

"Ra thế..." Ngao Thịnh gật đầu, "Có thể coi như là một kế hay."

"Người có biết hẳn cho các người dùng loại khói độc gì không?" Mộc Lăng hỏi.

"À...là một loại khói nếu mà trúng phải thì sẽ bị mù tạm thời." Tra Dạ đáp.

Mọi người đổ dồn ánh nhìn về phía Mộc Lăng, chỉ thấy hắn vuốt cằm ngưỡng mặt suy nghĩ, lúc sâu mới nói, "Khói độc thì có rất nhiều loại...Nếu mà là loại khiến người ta mù tạm thời....Thật ra thì cũng có cách để vô hiệu hóa loại khói này. Ừ, tóm lại là ta có cách trị được nó."

Mọi người nghe thế thì cũng yên tâm hơn. Ân Tịch Ly cười bảo, "Đây có thể coi như là cơ hội ngàn năm một thuở... Không bằng như vậy đi, chúng ta sẽ dụ chúng tự chui đầu vào rọ. Những nô lệ này cứ y theo kế sách mà vào đây phóng khí độc. Bọn ta sẽ giúp các người giải trừ cổ độc. Sau đó các người phóng tín hiệu báo tin dẫn quân Mãng Vương tiến vào để bọn ta một lưới bắt gọn hết chúng."

Tra Dạ sững sốt ngẩng đầu nhìn mọi người, "Các người có thể giúp chúng tôi giải cổ độc?"

Cả bọn quay ra nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng vẫy tay nói, "Đưa tay ra đây ta coi."

Tra Dạ không tin nổi mà vươn tay, mọi người chỉ thấy Mộc Lăng lấy cái tráp nuôi cõ vương ra.

Ngao Thịnh ngoảnh sang hỏi Tương Thanh, "Có phải cái tráp đó to hơn trước kia không?"

Tương Thanh mờ mịt lắc đầu. Tần Vọng Thiên đứng cạnh nhỏ giọng đáp thay, "Nó béo hơn trước. Dạ này ăn nhiều lắm!"

Quả nhiên, sau khi Mộc Lăng mở năm tráp ra, liền thấy ngay một con sâu bụng nhiều ngăn, béo tròn trắng tốt phì phà phì phò ngủ.

"Cục cưng." Mộc Lăng chọc chọc vào bụng sâu, "Dậy ăn điếm tâm nè cưng!"

Cõ vương bị chọc bụng một lát mới chịu giật mình, co co nơi bị chọc một lúc lâu rồi mới ngóc đầu lên nhìn Mộc Lăng một cái.

Mộc Lăng bế bé sâu ra, vừa lúc ra dấu cho Tra Dạ chìa tay ra.

Tra Dạ có chút sợ hãi nhìn sâu béo. Trông nó đáng sợ vô cùng.

"Không có gì đâu, chìa tay ra đi." Mộc Lăng dỗ dành.

Tra Dạ lo lắng đưa tay ra. Cõ vương béo ngo ngoậy đầu, há mồm ra cắn một cái vào tay hấn...Chốc lát sau, Tra Dạ liền cảm thấy như có vật gì đó đang di chuyển từ trong người mình lên trên chỗ vừa bị cắn.

"Đừng nhúc nhích." Mộc Lăng nói, "Lát nữa sẽ hết đau thôi."

Tra Dạ gật đầu, cắn răng chịu đựng, không bao lâu, mọi người liền nhìn thấy cõ vương co rụt thân béo lại...miệng nó thì đang ngậm một con cõ

trùng đồ au...oạch một cái, trùng kia đã bị cổ vương nuốt vào bụng một cách ngon lành. Tiếp sau đó là một chuỗi động tác không ngừng lặp lại, cắn cắn, hút hút, rút ra một con trùng đồ, nuốt cái ực.

Mọi người nhíu mày, mỗi lần nhìn thấy cổ vương ăn cái gì đó thì lại có cảm giác không còn muốn ăn cơm nữa.

Cổ vương sau khi đã đánh chén no nê liền cong đuôi lại, ngoảnh đầu nhìn Mộc Lăng, Mộc ta nhíu mày hỏi, "Hết rồi hả?"

Cổ vương vẫy vẫy cái đuôi.

Mộc Lăng lại bỏ cổ vương vào trong tráp rồi cất vào ngực áo, sau đó nói với Tra Dạ, "Đã giải xong cổ độc!"

Tra Dạ mắt nhìn cổ trùng bị nuốt tươi mà nói đầy kích động, "Nói vậy thì những nô lệ còn lại cũng sẽ được cứu theo cách này?"

Ngao Thịnh gật đầu nói, "Người trở về bảo mọi người chuẩn bị đi. Tối nay, lên vào doanh trại của trẫm, y theo kế hoạch đã định mà làm!"

"Được ạ!" Tra Dạ vội vàng đứng bật dậy, hoan hỉ xoay người bỏ chạy, quên không cáo biệt với nhóm người của Ngao Thịnh. Tương Thanh thấy vậy liền nghĩ đến việc Tra Dạ tuổi đời không lớn, có lẽ sinh ra từ trong nhóm nô lệ, chưa có dịp tiếp xúc với nhiều người nên bản tính có phần thật thà ngay thẳng.

Sau khi đưa Tra Dạ ra đến tận cổng doanh, Mộc Lăng liền kéo Tần Vọng Thiên đi chuẩn bị một số vật dụng để đối phó khói độc.

Tiểu Hoàng hỏi Ân Tịch Ly, "Cha à, kế chặt cây đốt rừng thật rất công hiệu."

"Ừ." Ân Tịch Ly gật gật đầu, "Song, kể đó cũng chỉ hữu dụng với Mãng Bộ thôi. Lần này, sau khi đã dùng cách nội ứng ngoại hợp giải quyết được Mãng Bộ xong, thì hai tộc còn lại chắc chắn sẽ càng cẩn thận chẳng khác gì rùa co rút trong mai vậy."

"Hơn nữa chúng ta không thể tuyên dương chuyện các nô lệ nội ứng ngoại hợp." Tương Thanh nói, "Nếu không, các bộ tộc còn lại sẽ đối xử với nô lệ càng khắc nghiệt hơn."

Ân Tịch Ly xoay sang nhìn Tương Thanh mà cười, "Phu tử...quả nhiên là người nhân hậu."

Tương Thanh cúi đầu không đáp. Ngao Thịnh lại vỗ vỗ lưng y, "Yên tâm, căn bản đám chủ nô này không có sức chiến đấu. Bọn chúng hầu hết đều dựa vào sức lực của các nô lệ. Nếu như bức hại hết họ thì có khác gì là tự phế bỏ tay chân mình....Ta thật không dám tin rằng cuộc sống của những nô lệ đó lại thê thảm đến thế...Nếu sớm giải cứu cho họ hơn thì tốt rồi."

"Hiện tại cũng không muộn mà." Ân Tịch Ly cười nói, "À..."

"Sao vậy?" Viên Liệt biết Ân Tịch Ly vẫn còn chú ý gì nên liền hỏi.

"Chỉ là ta nghĩ..." Ân Tịch Ly cười bảo, "Nói không chừng, lần này chúng ta còn có thể dẫn dụ thêm một kẻ vong tiền như rác nữa để thuận tay diệt gọn một lần!"

Tương Thanh sững sốt hỏi, "Biện pháp gì cơ"

Chẳng kịp đợi Ân Tịch Ly giải thích thì Ngao Thịnh đã thay lời, "Có phải Ân tướng muốn nói rằng, sau khi chúng ta tiêu diệt được quân công phá đêm nay của Mãng Bộ xong rồi thì đừng vội xuất binh chiếm lĩnh Mãng Bộ mà để cho nhóm người của Tra Dạ đi thông báo với các bộ tộc khác, nói là Mãng Vương đã hạ địch thành công nhưng nhân lực lại không

đủ, muốn họ trợ giúp? Cứ như thế, chúng ta sẽ đợi chúng tụ hợp lại với nhau rồi tiêu diệt luôn một thể."

"Ha ha." Ân Tịch Ly khó lòng mà vỗ tay tán thưởng, "Thật đúng là không ngờ mà. Không hổ là học trò của Tước Vĩ tiên sinh. Xem chừng Hoàng thượng còn nhìn xa trông rộng hơn cả ta rồi."

Tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng, cảm thấy được cách này rất vi diệu. Binh lính Mãng Bộ nhìn chung chẳng có thể mạnh, chủ nô thì lại không được lòng người. Một khi đã châm ngòi thì sẽ có ít nhất là hơn một nửa số nô lệ hưởng ứng phong trào phản chiến. Hiện tại, điều đáng lo không phải là kẻ địch đưa quân tấn công mà là chúng thấy khó liền co rút như rùa. Chúng càng phản kháng mãnh liệt thì cơ hội thắng của quân ta càng lớn.

Đúng lúc này, Tề Tán lại từ ngoài đi vào. Ngao Thịnh thấy y mặt mày hớn hở liền hỏi, "Tề Tán, phải chăng khanh có tin tốt lành?"

Tề Tán cười, gật đầu nói, "Hoàng Thượng anh minh, thần có không những một mà là hai tin vui cho mọi người!"

"Mau nói mọi người cùng nghe." Ngao Thịnh hưng trí bừng bưng.

"Tất cả nô lệ Manh Bộ được chúng ta giải cứu đều đã quay trở lại. Họ đã lấy số bạc chúng ta cho mà mua vũ khí, nói là muốn giúp quân ta đánh bại kẻ địch. Ở cõi này, chẳng ai thông thuộc địa phận hơn họ cả vì vậy họ sẽ giúp ta mở đường để tránh trúng bẫy rập của bọn chủ nô."

Tương Thanh liếc nhìn Ngao Thịnh một cái rồi nói, "Đây quả thật là đề xuất rất hay!"

"Tin còn lại là gì?" Ngao Thịnh hỏi.

"Thần đã hỏi thăm một nô lệ trong số đó, biết được chút tin tức của Viên Khả."

"Thật sao?" Ngao Thịnh vui vẻ nói.

Tề Tán gật đầu, "Nô lệ đó nói, khi họ vận chuyển vàng bạc bằng qua đại mạc, đã từng đi qua nơi trú thân của Viên Khả. Người đó còn nói là hiện tại Viên Khả đang ở trong rừng lâm phía bên kia."

"Hay lắm!" Ngao Thịnh mừng rỡ vỗ tay một cái nhưng chợt dừng lại, mặt mày có chút đăm chiêu. Lúc sau, hắn lại cười khỗ, "Umm...chúng ta có thể bắt trọn ổ của những bộ tộc này."

Mọi người đưa mắt nhìn hắn, Ngao Thịnh lại đứng lên, nắm tay người đang mặt đầy khó hiểu là Tương Thanh, đoạn lại nói với cả bọn, "Tóm lại, đi bước tính một bước, đêm nay cứ làm theo những gì đã định. Chúng ta sẽ tranh thủ trong vòng vài ngày, đánh hạ được Nam Man, bắt sống Viên Khả!" dứt lời liền kéo Tương Thanh đi mất.

Mọi người đứng ở trong trường ngơ ngác nhìn nhau. Vương Trung Nghĩa hỏi Tống Hiếu, "Ai, Hoàng Thượng hình như có gì đó lo âu thì phải?"

Tống Hiếu nhún nhún vai, cười nói, "Không rõ nữa nhưng chắc là người đang lo lắng chuyện gì đó." Nói xong, liền cùng Vương Trung Nghĩa đến tìm Mộc Lăng, hỏi hắn cần chuẩn bị những gì cho đêm nay.

Ân Tịch Ly cũng chỉ cười, đứng dậy định rời đi nhưng Tiểu Hoàng lại cản bước, "Cha à, cha có biết Hoàng Thượng đang có chủ ý gì không?"

Ân Tịch Ly cười nói, "Con đừng hỏi. Ta thật sự không dám tin...Ai, cho nên mới nói, trường giang sóng sau xô sóng trước. Ta biết là trên đời chẳng có người mạnh nhất. Núi này cao sẽ còn núi khác cao hơn." Nói xong, lại đùng đa đùng đỉnh bước ra ngoài.

Ngao Thịnh kéo Tương Thanh quay về lều của mình, nhân tiện bảo Trâu Viễn lấy địa đồ trải sẵn ra bàn. Ngao Thịnh cẩn thận lấy bút viết vẽ vẽ gì lên đấy. Tương Thanh đứng ở một bên im lặng dõi mắt nhìn.

Sau một lúc, Ngao Thịnh mới buông bút mà nhìn Tương Thanh, "Thanh, thấy thế nào?"

Tương Thanh thở dài, "Thịnh Nhi...ta hoàn toàn không hiểu người đang muốn làm gì."

Ngao Thịnh giật mình ngậy ra nhìn, Tương Thanh lại xoa xoa vành tai hần mà rằng, "Người đó, càng ngày càng thông minh, xem chứng Ân Tướng cũng kém người một phần rồi."

Ngao Thịnh bị Tương Thanh véo tai một lúc, liền nhân đó mà kéo y sát rạt vào trong lòng hần, "Thanh, đã nói là trong quân doanh không được chọc ghẹo ta sao, nếu không thì coi chừng ta nhịn không được làm liều đó."

Tương Thanh cười bảo, "Ta chỉ là đang trấn an cảm xúc giúp người mà thôi. Trông người rất là kích động đó." Đoạn lại vâng vâng tai hần.

Ngao Thịnh hít sâu một hơi, dí mặt đến gần hôn lên khóe môi Tương Thanh một cái, "Lần sau, khi mà muốn giúp ta trấn an cảm xúc thì nhớ dùng miệng chớ dùng tay..." chưa hết lời đã vội hôn lấy y.

118 | đại thắng

BUỔI CHIỀU CÙNG NGÀY HÔM ĐÓ, chúng tướng trong quân doanh của Ngao Thịnh có thể nói là khoa chiêm giống trống chuẩn bị cho trận chiến tối nay. Đặc biệt là Mộc Lăng. Bận phối dượt đến tối tăm mặt mũi, thỉnh thoảng lại còn nổi sùng lên muốn mắng chửi những ai xấu số đi ngang qua. Tần Vọng Thiên cũng chẳng nhàn hạ gì khi vừa phải giúp đại thần y nhà mình bưng bát bưng đĩa vừa bón cho ai kia ăn luôn miệng để cho ai kia có thể hạ hỏa.

Mãi cho đến khi mặt trời xuống núi mất dạng, Mộc Lăng mới có thể làm xong hết mọi chuyện rồi đặt mông ngồi lên ghế hết ngó trái rồi lại ngó phải, ngồi một lúc thì mới phát hiện ra là Tần Vọng Thiên đã bị ai đó gọi đi đâu mất rồi.

Mộc Lăng mặt mày mếu máo, vì vừa khát lại vừa đói mà chẳng thấy ai kia đâu nên liền không ngừng mắng, đồ công chết bầm!

Sau khi mắng mỏ người kia xong, Mộc Lăng còn chưa kịp ngã lưng thì đã ngửi thấy một mùi thơm ơ là thơm. Rồi bỗng có một nồi thiên hạ đệ nhất oa từ đâu được đưa ra trước mặt. Mộc Lăng chớp chớp mắt ngạc nhiên trở mắt ra nhìn. Tần Vọng Thiên chợt xuất hiện, tay lại bưng nồi lẩu kia, hi hi cười bảo, "Đã đói bụng chưa? Cùng nhau ăn nhé?"

Mộc Lăng mở to hai mắt nhìn y, "Vọng Vọng à, người dẫn ông ngự trù béo đó theo hả?"

Tần Vọng Thiên xua tay, "Sao mà được chứ...Lúc trước ta có theo ông học nấu nên mới biết đó."

Mộc Lăng tròn tròn mắt, mặt mày đầy cảm động mà nhìn y. Tần Vọng Thiên dí mặt sát lại gần, chu môi ra nói, "Hôn một cái đi?"

"Ừ." Mộc Lăng ngoan ngoãn hôn một cái chốc lên môi y, Tần Vọng Thiên sáng khoái cười, đặt nồi lẩu lên trên bàn. Cả hai người lại cùng nhau hi hi ha ha ngồi ăn.

Lại nói về cặp đôi khác, Tương Thanh cùng Ngao Thịnh vẫn tiếp tục nghiên cứu địa đồ. Ân Tịch Ly và Tiểu Hoàng cũng đã phái người qua thông báo là đã chuẩn bị xong mọi thứ, các tướng sĩ đều sẽ y theo kế hoạch mà hành động.

Hôm nay, mọi người dùng bữa sớm hơn mọi khi. Sau khi cơm nước xong xuôi, lại ngồi chờ đến khi đêm xuống.

Thời gian bỗng trôi qua chậm ỏi là chậm. Ngao Thịnh ngồi trong lều một lúc lại đứng dậy ngó nghiêng ra ngoài cửa, sau lại quay trở vào ngồi buồn tay buồn chân, chốc chốc lại đảo ra cửa. Tương Thanh ngồi gần bên cạnh, lắc đầu nói, "Thịnh Nhi, đừng đi qua đi lại nữa, ta chóng mặt rồi nè."

Ngao Thịnh đi đến trước mặt y, kéo ghế ngồi xuống, choàng tay qua ôm vai y, "Thanh, hay là bây giờ người cứ ngắt xiủ đi. Người mà hôn mê rồi thì ta muốn làm gì cũng được hết. Như vậy thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn đó."

Tương Thanh véo mạnh một cái lên mu bàn tay Ngao Thịnh. Thịnh ta vội giật tay lại nhưng vẫn ngoan cố dính chặt lấy y chẳng rời, "Sao còn chưa tới giờ nữa, chán chết được!"

Đúng lúc này, Văn Đạt đứng ngoài cửa bỗng lớn tiếng thông báo, "Hoàng Thượng, Tống Hiếu tướng quân cầu kiến."

Ngao Thịnh giật mình ho khan vài tiếng, vội sửa sang lại quần áo, bày ra dáng vẻ uy nghiêm cần có, rồi lại đi đến ngồi xuống chiếc ghế đặt giữa chính đường, "Bảo Tống Hiếu vào đi."

Chốc sau, Tống Hiếu liền bước vào tâu với Ngao Thịnh, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, lính gác ở sườn núi phía tây vừa báo tin, đã có người rục rịch trong rừng, xem chừng chúng sẽ cho quân mai phục ở nơi cách quân doanh của chúng ta khoảng một dặm."

Ngao Thịnh nghe xong gật đầu, hỏi, "Chúng có hành động gì khác không?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, không ạ." Tống Hiếu hiển nhiên cũng đã có chút sốt ruột, "Cũng đã sắp nửa đêm rồi."

Ngao Thịnh phẩy tay nói mát, "Ai, đừng nóng vội, từ từ sẽ đến thôi mà. Cứ để cho tham báo cùng lính gác tiếp tục quan sát đi!"

"Vâng." Tống Hiếu cung kính cúi người hành lễ với Ngao Thịnh, đồng thời không quên tán thưởng -- Hoàng Thượng đúng là Hoàng Thượng, rất có phong độ của một đại tướng, hoàn toàn không hề nôn nóng sốt ruột. Nào có như mình, ngồi cũng chẳng yên. - Đoạn lại xoay người rời đi.

Đợi đến khi Tống Hiếu đi rồi, Ngao Thịnh lại mò đến bên cạnh Tương Thanh, giở tạt xấu ra mà cọ cọ vai y, "Sao còn chưa tới nữa, mấy tên man rợ đó hại ta sốt ruột quá!"

Tương Thanh dở khóc dở cười, nắm lấy cái mũi của Sói Thịnh, "Quên là người đã nói những gì với Tống Hiếu sao? Bộ dáng dù núi thái sơn có sập xuống chân cũng vững vàng như không của người lúc này đâu rồi?"

"Ta chỉ làm bộ cho ra dáng thôi mà!" Ngao Thịnh bất mãn nói, "Nếu không nhanh lên thì trời sáng mất! Ta sốt ruột quá đi!"

Tương Thanh bị Sói Thịnh cọ tới cọ lui một hồi thì chợt nghe thấy tiếng Vương Trung Nghĩa la lối, "Bà nó, chờ buồn sắp chết người!"

Tương Thanh ngoảnh lại nhìn Ngao Thịnh, chỉ thấy Ngao Thịnh thở dài thườn thượt, đứng dậy đi ra bên ngoài, nhắc thấy Vương Trung Nghĩa đang rướn cổ gào to như thế bèn nói, "Khanh gào cái gì mà gào?"

Bên cạnh Vương Trung Nghĩa là một hàng dài những tướng sĩ cũng đang nôn nóng chẳng kém gì gã, vừa thấy Ngao Thịnh xuất hiện liền im bật đi. Vương Trung Nghĩa nói, "Hoàng Thượng, còn phải đợi tới khi nào nữa? Sốt ruột gần chết luôn!"

Ngao Thịnh đảo mắt, "Sốt ruột cái gì mà sốt ruột? Nếu quá nôn nóng thì sẽ không chờ ăn được đậu phụ nóng có biết không hả?!"

Vương Trung Nghĩa cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

Ngao Thịnh quét mắt nhìn mọi người, "Nhìn các người đi, trông chẳng khác gì kiến bò trong chảo nóng hết. Như thế thì còn ra thể thống gì nữa?"

Chúng tướng cúi đầu không nói, tâm lại vô cùng khâm phục -- Hoàng Thượng thật giỏi nha, vậy mà không nôn nóng chút nào hết nha.

"Ngồi xuống bình tĩnh mà chờ đi." Ngao Thịnh nói, "Cho ta thấy chút phong độ của đại tướng đi!"

"Dạ!" Chúng tướng vội ưỡn ngực hóp bụng, quay về nhóm của mình.

Trong một chốc, bầu không khí bỗng chồn nồn nóng vốn bao trùm lấy cả doanh trại cũng dịu đi phần nào.

Ngao Thịnh vén màn đi vào lều, tiếp tục ngồi xuống bên cạnh Tương Thanh. Hai người nhìn nhau mà cười. Ngao Thịnh lại cứ y như rằng ôm chầm lấy Tương Thanh mà mè nheo, "Chậm quá đi~~~Sao tên Mã Bộ đó lại không chịu nhanh lên một chút chớ. Chờ không nổi nữa rồi."

Tương Thanh cố nhịn cười mà hỏi, "Ai, phong độ của một đại tướng đâu rồi hả? Người là ai thế có phải Thịnh Nhi không?"

"Đó là làm cho người ta xem thôi." Ngao Thịnh tiếp tục dụi đầu vào cổ Tương Thanh, "Vị trí đại tướng này vốn không dành cho người làm!"

Tương Thanh thở dài mặc Ngao Thịnh sờ soạng lung tung rồi hôn hít vài ba cái. Y thật cũng đã hết cách rồi. Áp lực mà Ngao Thịnh phải chịu, y hiểu hơn ai hết. Trước mặt người khác thì phải bày ra dáng vẻ ung dung nhưng trong lòng lại lo lắng bồn chồn hơn bất cứ ai.

Ngao Thịnh ban đầu thì là sốt ruột thật nhưng sau lại mượn cớ mà rờ rẫm Tương Thanh. Hết hôn cổ y lại sờ hông y. Tương Thanh cái gì nhịn được thì nhịn, không thì lại đá cho hấn một cước hoặc trừng mắt lên lườm. Thịnh ta thì lại coi đây như là cách để gia tăng tình thú.

Thịnh ta vừa định sáp lại hôn tai Tương Thanh thì màn trướng chợt bị vén lên, Mộc Lăng hùng hùng hổ hổ xông vào, "Tới rồi!"

Phía sau hẳn là Tần Vọng Thiên, cùng gia đình Ân Tịch Ly, bước theo vào, đúng lúc bắt gặp cảnh Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đang tay chân quần quýt nhau.

Hai người vội bỏ nhau ra, xấu hổ hết chỗ nói. Ân Tịch Ly cười mát, "Ai u, Hoàng Thượng thật giống với một câu ngạn ngữ nha."

Mọi người nhìn y, Tiểu Hoàng hỏi, "Gặp nguy không loạn phải không cha?"

"Ha hả." Ân Tịch Ly cười mỉa, "Nạn tai chưa qua sắc tâm đã tới."

Cả bọn cố nhịn cười. Ngao Thịnh lại mặt mày lúc trắng lúc đỏ, Tương Thanh thì còn chật vật hơn, cố nói lảng sang chuyện khác, "Chúng đã đến đây rồi sao?"

"Đến rồi!" Tần Vọng Thiên nói, "Tham báo vừa nhìn thấy có hơn mười cái bóng đen đang di chuyển đến đây, hơn nữa bên trong tùm lùm cũng đã bắt đầu có khói bốc lên rồi."

Mộc Lăng lại bảo, "Không cần sốt ruột, ta đã chuẩn bị xong thứ làm tan khói độc rồi. Mọi người cứ làm theo những gì ta nói là được!"

Ngao Thịnh gật đầu, cùng mọi người bước ra khỏi lều.

Ngao Thịnh giương mắt nhìn lên, quả nhiên đã thấy ở phía tùm lùm xa xa, có một luồng khói trắng lượn lờ bay về phía quân doanh.

Mộc Lăng cũng cùng lúc lấy những túi khí đã chuẩn bị từ trước...ngay khi vừa mở túi ra, một làn khói trắng mỏng cũng thoang thoảng bốc lên cao.

"Đây là gì?" Tương Thanh tò mò hỏi.

"Cái này vô hại với người!" vừa nói Mộc Lăng vừa hỏi Vương Trung Nghĩa cùng Tống Hiểu, "Các tướng sĩ đã chuẩn bị xong hết chưa?"

"Đã đâu vào đó cả rồi!" Vương Trung Nghĩa gật đầu, "Chỉ cần thần y ra lệnh một tiếng thì họ sẽ giả vờ như là mắt mình bị đau!"

"Được!" Mộc Lăng gật đầu, "Có thể bắt đầu rồi, mọi người mau nằm sấp xuống đi!"

"Được a!" Vương Trung Nghĩa cùng Tần Vọng Thiên vội ra hiệu cho mọi người. Không lâu sau, tất cả tướng sĩ đều nằm đổ rạp ra đất, vừa điên đảo quay cuồng, vừa không ngừng gào thét thảm thiết.

Điều khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ chính là, làn khói độc kia chẳng biết bị gì mà cứ lơ lửng trên đầu họ. Đến khi nhìn kỹ lại thì mới biết là bởi thứ thuốc do Mộc Lăng chế tạo đã cản khói độc kia, khiến nó chỉ có thể bay là là bên trên.

Rất nhanh sau đó hai làn khói trắng dần loãng đi, còn nhóm người nằm bên dưới thì hoàn toàn bình yên vô sự.

Tất cả đổ dồn ánh nhìn thán phục về phía Mộc Lăng, "Lợi hại quá!"

Mộc Lăng bĩu môi, "Đây có tính là gì! Chuyện ghê gớm hơn ta còn làm được nữa là!" vừa huênh hoang vừa mở một chiếc túi khí khác ra.

Từ bên trong túi khí bỗng tràn ra một làn sương dày màu đen. Mộc Lăng vội vàng bảo mọi người lùi xa ra sau.

Tất cả đứng lùi ra xa, chốc lát sau, cả nhóm chỉ thấy làn khói trắng mỏng kia bỗng dồn lại vào nhau...lại còn bị lớp sương mù đen đặc kia nuốt gọn

lấy rồi chui tọt vào lại trong túi khí. Cứ như thể là sương đen đã tóm gọn lấy làn khói mỏng kia vậy.

"Đây là thứ tốt lắm nha!" Mộc Lăng cười nói, "Về sau chúng ta còn có thể xài tiếp. Bữa nào tìm cơ hội gì đó, lấy độc trị độc cho chúng biết mùi!"

Sau khi khói độc bị hút đi, các tướng sĩ lại càng lăn lộn quay cuồng dữ dội hơn. Chỉ trong một lúc mà tiếng kêu la thảm thiết đã vang vọng khắp núi đồi. Chuyện này không cần nghĩ cũng biết, bốn mươi vạn người, tại cùng một chỗ, một thời điểm, khóc la không dậy cả trời thì đúng là chuyện lạ rồi. Tiếng kêu khóc vờn xa cả vào trong rừng lâm.

Ngay cả nhóm du kích chờ đánh lén quân của Ngao Thịnh cũng bị tiếng khóc dọa cho giật mình. Một vài quan binh đi đến hướng dẫn họ lối vào quân doanh. Tra Dạ sau khi vào trong doanh trại, tận mắt thấy cảnh các tướng sĩ khóc xong thì thay nhau uống nước lấy hơi để gào khóc tiếp, thì chỉ còn biết che miệng lại cười.

Sau khi vào bên trong đại trường, nhóm nô lệ vội hành lễ quỳ bái Ngao Thịnh. Đoàn Thịnh ta lại để cho Mộc Lăng giúp mọi người giải cổ độc, nhân tiện giải thích thêm về kế hoạch tác chiến tối nay cho Tra Dạ biết. Hẳn hy vọng rằng mọi người có thể dẫn địch xâm nhập vào bẫy đặt sẵn rồi đi thông tri cho những bộ tộc khác để kéo chúng vào lưới luôn một thể.

Tra Dạ liền gật đầu đồng ý. Những nô lệ khác sau khi được giải cổ độc xong cũng liền đáp ứng, và còn cảm thấy kế này rất hay nữa.

Cổ vương sau khi nuốt sống số cổ độc của một lớp người, đến phiên những người còn lại thì chột đâm ra no quá không muốn ăn nữa. Cổ Vương co cái bụng căng phồng của mình lại, xoay người nhìn Mộc Lăng. Mộc Lăng lấy cây chọc chọc vào bụng nó, trừng mắt nói, "Mi có ăn hay không hả?"

Cổ vương ngộ nguậy người, buồn bã nhìn Mộc Lăng, Mộc Lăng nheo mắt lại, dùng que nhỏ chọc nó vài cái, cảnh cáo, "Ăn hay không hả? Không ăn thì ta không nuôi người nữa!"

Cổ vương quay đầu lại, thành thành thật thật tiếp tục hút cổ độc ra. Rốt cuộc thì kì kèo mãi, cổ vương cũng giải quyết xong cổ độc cho người cuối cùng. Mộc Lăng lúc này mới bỏ cổ vương vào trong tráp, rồi giơ hai ngón tay lên mà rằng, "Đã giải quyết xong!"

Các nô lệ hai mặt nhìn nhau, thấy mình đã tự do rồi thì liền trở nên vô cùng vui sướng.

"Tôi đi phóng tín hiệu!" Tra Dạ nói, "Trước tiên thì sẽ dụ bọn người của Mãng Vương vào tròng!"

Ngao Thịnh gật đầu, Tân Vọng Thiên cũng cùng đi ra ngoài, theo sau còn có cả Vương Trung Nghĩa, Tống Hiếu dẫn theo theo binh mã mai phục tại bốn phía, ngoài ra thì là một số tướng sĩ năm la liệt giả chết ngoài trời.

Tra Dạ đi ra tới cổng doanh trại, phóng một quả tên lệnh lên trời. Ngao Thịnh đứng trong trước nhìn quả tên lệnh kia mà bĩu môi nghĩ -- Loại do Tề Tán chế tạo ra oách hơn thế nhiều.

Tương Thanh đứng ở bên cạnh, nhỏ tiếng nói, "Mới trước đây người vẫn còn không vừa mắt với Tề Tán mà, sao bây giờ lại quay ra tán thưởng y thế này?"

Ngao Thịnh sờ sờ mũi, cười ngượng, "Tại vì trước đây hẳn có ý đồ bất chính với người nên ta ghen."

Tương Thanh hết biết nói gì chỉ còn lắc đầu, Ngao Thịnh lại chột nỉ non, "Cơ mà cho dù hiện tại hẳn có ý với người thì cũng chẳng thành vấn đề nữa rồi vì trong lòng người chỉ có ta mà thôi."

Đương lúc cả hai đang mắt đưa mày lại thì bỗng nghe thấy tiếng hắng giọng phía sau lưng. Hai người quay đầu lại nhìn...lại thấy ngay đối tượng đang được nhắc đến trong câu chuyện đang mặt mày nhăn nhó đứng nhìn.

Tương Thanh và Ngao Thịnh chợt dạ đá mắt với nhau rồi liền làm lơ như vừa nãy mình không nói gì.

Mộc Lăng đứng làm khán giả mà cũng chỉ biết lắc đầu, Tần Vọng Thiên bỗng khều khều vai hắn, Mộc Lăng quay đầu lại hỏi, "Gì vậy?"

Tần Vọng Thiên lo lắng nói, "Ta phát hiện gian tình của hai người họ đã đuổi kịp chúng ta và rất có thể là sẽ qua mặt!"

Mộc Lăng cau mũi bĩu môi lại -- Ta không hiểu người đang nói gì hết!

"Hoàng Thượng!" Lúc này Tra Dạ vừa hay tiến vào thông báo, "Người đã đến rồi!"

Ngao Thịnh gật gật đầu.

Tra Dạ đứng thủ ở cửa, những nô lệ khác cũng rút sẵn đao ra làm bộ như là đã khống chế được cục diện. Ngao Thịnh và Tương Thanh thì lại đứng chờ ở trong đại trường.

Không lâu sau, một lượng lớn binh mã đã tràn vào trong doanh trại.

Kẻ cầm đầu là một nam nhân tuổi chừng hơn ba mươi, dáng người cao lớn, trên người là hoa phục sang quý, tay thì cầm xà trượng. Gã đi xộc xộc về phía trước, theo sau là một tốp đông các võ sĩ dị tộc.

Ngao Thịnh ló đầu ra ngoài cửa lều xem thử, chỉ thấy gã ta đặc ý cười nói với Tra Dạ, "Người làm tốt lắm! Mau đi thông báo cho hai vị đại vương kia biết, nói là ta đã bắt sống được Thịnh Thanh đế rồi."

Tra Dạ vừa nghe như thấy đã đánh đòn trúng trọng điểm, liền cầm lệnh bài của Mãng Vương, dẫn theo nhóm nô lệ kia chạy đi thông tri.

Mãng Vương hiên ngang đi vào trong đại trường, lướt mắt đánh giá Ngao Thịnh, đặc chí cười lớn, "Thịnh Thanh đế tướng mạo thật đường hoàng, anh tuấn uy vũ. Đúng là một đế vương tuấn mỹ khó gặp. Người như thế cũng khó trách là có thể gây dựng nên một sự nghiệp to lớn như thế!"

Ngao Thịnh cũng liếc mắt quan sát gã Mãng Vương này. Hắn vốn đã nghĩ là Manh Vương đã đủ đen rồi, ấy vậy mà Mãng Vương lại còn đen hơn nữa. Nguyên khuôn mặt chỉ nhìn ra được hai con mắt cùng hàm răng mà thôi.

"Người đâu!" Mãng Vương phân phó tên thị vệ bên cạnh, "Đi tìm xem Manh Vương đang ở đâu. Cứu ngài ấy ra để ngài ấy có thể cùng ta thưởng thức cảnh Thịnh Thanh đế bị bắt sống!"

"Vâng!" Tên thị vệ lĩnh mệnh lui xuống.

Mãng Vương lướt mắt đánh giá những người có mặt trong lều. Ngoại trừ Ngao Thịnh ra thì trong này còn có rất nhiều người trẻ tuổi. Sau khi nhìn một lượt, Mãng Vương âm thầm giật mình vì không tài nào tin nổi rằng những mưu thần cùng quan tướng bên cạnh Ngao Thịnh tuổi đời lại còn trẻ đến thế.

Trong lúc Mãng Vương đặc ý lướt nhìn con mồi trong trường thì ở bên ngoài, những tướng sĩ vốn những tướng là xác chết đã trở mình ngồi dậy, dùng dao giết từng tên lính dị tộc một.

Cả quá trình càn sát diễn ra vô cùng nhanh chóng. Bên ngoài cửa đại trường là những nô lệ luôn bị ức hiếp. Họ không những không báo tin mà còn thấy bản thân ra mà đứng dàn hết cả cửa lều, nhắm chắn đi tầm nhìn của Mãng Vương.

Các tướng sĩ chỉ trong thời gian ngắn đã giải quyết xong tất cả lính Mãng Bộ. Sau đó thì cởi binh phục của chúng ra mà mặc vào. Tất cả những tướng sĩ này đều là người có tay nghề, do chính Tần Vọng Thiên đào tạo. Vì thế mà quá trình lật ngược thế cờ này diễn ra vô cùng nhanh chóng chuẩn xác, khiến ma không biết quỷ chẳng hay.

Lúc này, những tướng sĩ mặc y phục Mãng Bộ đã được thay thế hoàn toàn bằng người của Thịnh Thanh. Trên tay họ còn buộc thêm một vòng lụa màu trắng, nhằm phân biệt địch ta lúc giao chiến.

Mãng Vương đứng đưa lưng với bên ngoài trong khi Ngao Thịnh lại hướng mặt ra phía chính diện nên hẳn đều đã chứng kiến hết toàn bộ quá trình. Đến khi thấy đại cục đã định, Ngao Thịnh liền cười gằn, nói với gã kia, "Mãng vương...Người còn ngu ngốc hơn cả tưởng tượng của trăm năm nữa."

"Hứ?" Mãng Vương tức giận trừng mắt nhìn, miệng lại không ngừng mắng thăm Ngao Thịnh giờ đã là tù binh mà còn ngông cuồng ngạo mạn như thế?!

"A." Mãng vương nhếch mép coi khinh, "Người đâu, đến vả vào miệng hẳn cho ta!"

Song, lại chẳng có ai hưởng ứng câu lệnh của gã cả.

Mãng Vương cảm thấy lạ lùng, liền quay đầu lại, chỉ thấy tất cả nô lệ đều đứng bất động tại chỗ.

Mãng vương phát hỏa, bổ xà trượng về phía bọn họ, "Đám súc sinh các người muốn chết hay sao mà không mau làm theo?!"

Một nô lệ trong số đó, khi thấy xà trượng gần như đã giáng xuống đầu thì liền xô người tránh đi, thậm chí còn mượn đà gạt ngã Mãng Vương.

Mãng Vương tuy cũng có chút bản lĩnh nhưng một thân một mình sao lại địch nổi số đông nô lệ như thế. Người nô lệ kia vừa gạt ngã Mãng Vương xong liền định xông vào đánh gã thì Ngao Thịnh đã ngăn lại, "Đừng có đánh vào mặt, tìm chỗ nào kín kín mà đánh. Nhớ là đừng mạnh tay đánh chết hẳn. Phải giữ hẳn lại dùng cho việc khác. Đợi khi nào xong việc rồi thả thù sau cũng không muộn."

Đến khi Ngao Thịnh nói xong thì Mãng Vương mới vờ lẽ ra, "Các người...Các người thông đồng với..."

Nhưng chẳng đợi gã nói hết câu thì nhóm nô lệ đã sừng sộ xông lên tay đâm chân đá vào lưng vào bụng gã. Vì nghe theo lời Ngao Thịnh nói nên mọi người đều đồng lòng chừa bản mặt gã ra là không đánh.

Nhóm nô lệ đánh là nhằm để hạ giặc. Còn Mãng Vương thì bị đánh đến sợ chết khiếp ra, kêu la không ngừng. Ngao Thịnh đứng ở một bên nhìn mà lắc đầu không thôi. Bỗng lúc này, Tư Đồ chợt đi tới, báo rằng đã giải quyết gọn cánh quân muốn đốt kho lương thảo.

Đồng thời, tham báo cũng tức tốc chạy vào thông cáo, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, bên trong tủng lâm đèn đuốc sáng trưng, tựa như là có rất nhiều người đang đi về phía chúng ta."

"Tới đúng lúc lắm." Ngao Thịnh ra tay điểm huyết đạo của Mãng Vương xấu số, ra lệnh cho người đến nâng gã dậy để gã đứng cho thật vững, rồi nói, "Mãng vương, vỡ tuồng này phải diễn cho trọn cái đã."

119 | hoãn binh

MÃNG VƯƠNG BỊ ĐIỂM HUYỆT nên chỉ bất động nhìn những thủ lĩnh bộ tộc khác đã đi đến từ phía xa xa. Người cầm đầu chính là lão thủ lĩnh của Hạt Bộ, Hạt Vương. Từ đằng xa, đã trông thấy mặt mày lão đầy phấn khích rồi. Kê theo phía sau là thứ vương Cổ Bộ, Cổ Nhạc Xuyên, xem chừng Cổ vương đã không ra mặt.

Mãng Vương liên tục nháy mắt với đám người đang tới, để họ mau chóng rời khỏi ổ mai phục này.

Nhưng Hạng Vương lại chỉ nhìn thấy được cảnh Mãng Vương cùng nô lệ của mình đã chiếm lĩnh được quân trưởng của Ngao Thịnh, hơn nữa dưới đất đều là tử thi của tướng sĩ Thịnh Thanh. Song, kì thật, đây chỉ là màn tiểu xảo thể thân đối áo mà thôi.

"Ha ha, Mãng Vương!" Hạng Vương vồn vã đi đến, "Ngài thực là hợm hại nha. Nói theo cách của bọn người Hán thì là không đánh mà thắng."

Mãng Vương bị điểm huyết đạo, không có cách nào mở miệng nên chỉ có thể ra sức nháy mắt với Hạng Vương nhưng lão ta lại không chút may nhận ra, toàn bộ lực chú ý của lão đều dồn hết vào nhóm người của Ngao Thịnh.

Hạng Vương bước lên trên vài bước, đánh giá Ngao Thịnh một phen rồi chắc lưỡi tán thưởng, "Hóa ra đây chính là Thịnh Thanh ấ ư? Haha, quả nhiên là tuần tú oai hùng bất phàm đầy hứa hẹn! Nhưng, ta thật không ngờ rằng lại còn trẻ như thế."

Đoạn lão ta lại đảo mắt nhìn những người xung quanh, thoáng chột thấy quái lạ khi Mãng Vương chẳng nói chẳng rằng.

Lão quay đầu lại hỏi, "Mãng Vương? Sao ngài chẳng nói gì?"

Mãng Vương mặt méo mó đi. Hạng Vương lúc này mới thấy tình hình có chút cổ quái, hình như là Mãng Vương không thể động đậy được còn biểu tình thì lại đầy khẩn trương lo lắng, các cơ mặt cứ vắn vẹo liên tục....Ha, chẳng qua gã ta vì bị đánh đau quá nên mặt mày mới dị hợm như thế.

Hạng Vương còn định nói gì đó nhưng lại nghe thấy tiếng pháo nổ bên ngoài. Một tiếng đì đùng vang tận trời dọa cho gần như tiêu tan nửa cái mạng già của Hạng Vương. Ngay lúc lão còn chưa hiểu chuyện ra làm sao thì

đã thấy từ phía hai bên rừng cây đã có một toán đông quân mã Thịnh Thanh nhảy xổ ra, trong khi nhóm binh tướng giả trang thành người của Mãng Bộ cũng đồng thời cầm đao cầm kiếm sống mái với quân của Hạng Bộ và Cổ Bộ. Chỉ trong một chốc, tiếng đao thương cùng tiếng la hét đã dậy lên vang trời.

Tra Dạ trước đó đã vô cùng ranh mãnh khi đi thông tri với bọn Hạng Vương, bảo là lực lượng còn sót lại của Thịnh Thanh vẫn rất đông đảo nên khuyên đám người này mang thêm nhiều binh lực một chút đặng còn trợ giúp...Hạng Vương là kẻ tính tình nóng nảy, háms công ham lợi nên vừa nghe thấy chuyện đã bắt được Ngao Thịnh thì liền khoái trá mang đi hơn phân nửa binh lực của mình. Trong khi Cổ bộ lại nằm sâu trong rừng già, không tiện điều động binh lực, hơn nữa cổ vương lại là người cẩn thận nên chỉ bảo thứ vương Cổ Nhạc Xuyên dẫn theo một ít binh mã đến trợ giúp.

Tình hình như thế cũng vừa may. Một là đám binh mã của Nam Man không chút phòng bị. Hai là, ngay khi vừa biết mình đã rơi vào trong bẫy địch thì liền trở nên hoang mang rối loạn. Cùng vì vậy mà tướng sĩ của Ngao Thịnh đã dễ dàng một lưới bắt gọn. Trong nháy mắt, mấy vạn binh mã đều đã bị toàn quân Thịnh Thanh tiêu diệt.

Hạng Vương cùng Cổ Nhạc Xuyên thấy đại sự không ổn nên bèn định tìm đường đào thoát nhưng mọi người há để chúng có thể trốn được. Tương Thanh cùng Viên Liệt dẫn theo tướng sĩ chặn ở hai bên cánh rừng, bắt sống được hai tên thủ lĩnh. Ngao Thịnh ra lệnh cho chúng binh sĩ, "Trói tất cả bọn chúng lại."

Chúng binh nhanh tiến lên trói chặt Hạng Vương cùng Cổ Nhạc Xuyên lại. Đúng lúc này, Tần Vọng Thiên cũng đã cùng Tống Hiếu, Vương Trung Nghĩa quay về thông cáo với Ngao Thịnh, "Đã giải quyết xong toàn bộ!"

"Tốt lắm!" Ngao Thịnh gật đầu cười, nói với Tra Dạ, "Người đi trước dẫn đường. Tống Hiếu, trẫm ra lệnh cho khanh mang theo mười vạn nhân

mã đi theo Tra Dạ tiến vào Mãng Bộ giải cứu tất cả những nô lệ kia."

"Dạ!" Tống Hiếu phi thân lên ngựa, mang theo chúng tướng đã luôn muốn thỏa chí đánh nhau một phen với kẻ địch vào rừng. Tra Dạ đi ở trước nhất giúp mọi người phá cơ quan và đánh bọn mai phục. Tất cả thuận lợi tiến thẳng vào Mãng Bộ, tiêu diệt toàn bộ thế lực dư thừa, chiếm cứ được cả Mãng Tộc, đồng thời cũng phóng thích tất cả nô lệ trong bộ. Các nô lệ ai cũng không muốn đi, dờ bả gông xiềng trên người rồi quyết tuyệt một lòng trung thành với Thịnh Thanh.

Vương Trung Nghĩa đi theo Tần Vọng Thiên, mang theo mười vạn nhân mã cùng số nô lệ đã được giải cứu, tấn công thẳng vào Hạt Bộ. Trong một đêm, Hạt Bộ cũng bị tiêu diệt hoàn toàn.

Đại quân của Ngao Thịnh thuận thế tiến lên, phái thêm mười vạn quân binh tiếp nhận phần đất của Mãng Bộ và Hạt Bộ và đồng thời cũng khai đường mở lối thông ra phía bên ngoài, hợp thành khu liên quân tam giác. Bên cạnh đó, cũng cho người trói Mãng Vương, Manh Vương, Hạt Vương cùng Cổ Nhạc Xuyên lên trên cột cờ để thị chúng.

Toàn quân tướng sĩ cùng với những nô lệ vừa được ghi danh vào hàng ngũ đều vui sướng tột độ.

Ngao Thịnh luận công phong thưởng chúng tướng, thậm chí còn ghi công cho những thủ lĩnh nô lệ, mang chia đều những của cải châu báu đã tịch thu được của các tộc cho mọi người, và còn để họ tự do quyết định là đi hay ở lại quân doanh. Tất cả nam phụ lão ấu đều được ưu tiên đưa đến vùng an toàn ở Nam Quốc để tạm an định đời sống. Kim Linh và Ngân Linh đứng ra an trí cho những nô lệ này.

Lúc sau, Ngao Thịnh thả một tù binh quay về kèm theo một phong thư trao lại cho Cổ Vương. Trong thư cũng không có nội dung gì đặc biệt ngoài việc chiêu hàng.

Tù binh kia trở về dâng thư lên Cổ Vương. Cổ vương nhận được thư xong thì liền xám mặt phái người đi tìm Viên Khả.

Viên Khả cười khẩy, "Chỉ cần kéo dài chiến sự thêm một hai tháng nữa là được."

Cổ vương trở lại lãnh địa của mình thì lại trở nên sầu não. Kéo dài ư? Làm thế nào để có thể kéo dài chiến sự đến những một hai tháng?

Lão triệu tập tất cả thủ hạ đến thương thảo đối sách, trong đó có một quân sư bèn dâng kế, "Cổ vương, trên tay chúng ta vẫn còn một con át chủ bài."

"Cái gì?" Cổ vương khó hiểu.

"Nam vương Tô Mẫn!" Quân sư nói.

"Ai." Cổ vương xua tay, "Tô Mẫn không phải do chúng ta bắt được mà là người của Viên Khả. Hơn nữa hắn đã mang bà ta về đại mạc rồi. Chuyện đâu có dính dáng gì đến chúng ta."

"Nhưng Thịnh Thanh để đâu có biết chuyện này!" Quân sư lại nói, "Chỉ cần chúng ta lợi dụng chuyện này để kéo dài thời gian chờ người đến cứu là được rồi."

"Umm..." Cổ vương xoa cằm, "Người muốn nói...chúng ta sẽ đàm phán với Ngao Thịnh?"

"Ngao Thịnh nhất định sẽ không mặc kệ sự sống chết của Tô Mẫn." Quân sư thấp giọng nói, "Mặt khác, Viên Khả cũng có lợi cho phe ta!"

"Viên Khả?" Cổ vương khẽ nhíu mày, đắn đo một lúc lại gật đầu, "Quả đúng là vậy."

"Nhưng nếu chỉ đàm phán suông với Ngao Thịnh thì hẳn nào có thể chấp nhận được." Cổ vương lo lắng.

"Chỉ cần có thể kéo dài thời gian là được rồi." Quân sư nói, "Nhân mã của Thịnh Thanh tác chiến xa nhà, sợ nhất là thời gian quá dài. Chúng ta nếu có thể kéo dài thời gian không để chúng tấn công vào đây thì sẽ ổn."

"Umm..." Cổ vương cúi đầu trầm ngâm sau một lúc lâu mới mỉm cười quyết định.

-

Bên trong doanh trại Thịnh Thanh.

Ngao Thịnh đang suy tính kế hoạch tác chiến tiếp theo thì Tương Thanh bước vào, tay cầm theo một thực hạp. Y đi đến bên cạnh Ngao Thịnh, đặt thực hạp xuống bàn.

Ngao Thịnh nhíu mày nhìn chăm chăm vào địa đồ, tựa hồ là đang rất tập trung suy nghĩ.

"Thịnh Nhi?" Tương Thanh gọi.

"Hử?" Ngao Thịnh chỉ ừ nhanh một tiếng, nhưng vẫn chuyên tâm vào tấm địa đồ.

Tương Thanh bỗng nhoén miệng cười, nghĩ lại trước đây, cứ mỗi lần y gọi hẳn một tiếng thì có là đang làm chuyện gì thì Ngao Thịnh cũng sẽ lập tức ngẩng đầu lên nhìn y. Xem ra, chiến sự lần này đã thật sự khiến Ngao Thịnh hẳn bận tâm rất nhiều.

Tương Thanh đương miên man nghĩ xem là nên bảo Ngao Thịnh ăn cơm bây giờ hay là đợi lát nữa thì không ngờ Thịnh ta lại chẳng ngược đầu lên mà nói, "Văn Đạt, Thanh đang ở đâu vậy?"

Tương Thanh giật mình nhìn quanh lều nhưng lại chẳng thấy có Văn Đạt nào ở đây cả.

Mà ngay lúc này, người luôn túc trực ngoài cửa là Văn Đạt bỗng ngoái đầu vào, Tương Thanh liền vẩy tay ý bảo y cứ lui ra.

Ngao Thịnh đợi nửa ngày nhưng không ai đáp lời hẳn, bèn nói tiếp, "Mau đi tìm Thanh xem, hỏi y đã ăn cơm chưa."

Tương Thanh nhại giọng đáp, "Y vẫn chưa dùng bữa."

"Vậy cũng vừa kịp lúc, bảo y đến đây ăn cùng trẫm." Ngao Thịnh cuồn tẩu đi rồi.

Tương Thanh không lên tiếng đứng bên cạnh hẳn. Ngao Thịnh sau khi thu dọn soái án xong thì trở người thư giãn gân cốt một chút, chợt nhác thấy người kia vẫn cứ đứng bên cạnh mình, liền giục, "Còn không mau..." quay đầu lại chỉ trông thấy Tương Thanh đang nhìn hẳn cười.

"Thanh..." Ngao Thịnh bất ngờ.

"Ừ?" Tương Thanh mỉm cười.

"Người....vào khi nào thế?" Ngao Thịnh hỏi một câu rõ là ngốc.

Tương Thanh bị hẳn chọc cười, lắc lắc đầu nói, "Hoàng Thượng à, người đúng là lo nghĩ quốc sự đến quên ăn quên ngủ luôn. Bây giờ, người đã ăn gì chưa?"

Ngao Thịnh xấu hổ hỏi lại, "Sao lại không gọi ta?"

Tương Thanh chỉ cười rồi mở nắp thực hộp ra, "Thức ăn hôm nay là do Tần đại ca nấu đó. Huynh ấy thật chu đáo. Tần đại ca bảo, nhân tiện cũng là nấu cho Mộc Lăng nên nấu thêm nhiều một chút để mọi người cùng nhau

ăn. Sáng sớm huynh ấy đã đi làm cơm rồi, nấu những đến hơn bốn mươi vụn suất cơm lộn đấy."

Ngao Thịnh nhanh kéo ghế ra cho Tương Thanh ngồi xuống cạnh mình.

Hai người vừa ăn vừa ngẫu nhiên nói xem nên đánh trận kế tiếp thế nào.

"Thịnh Nhi." Tương Thanh đột nhiên hỏi, "Người có thấy là một đường chinh Nam của chúng ta quá mức thuận lợi không?"

"Ừ." Ngao Thịnh bưng bát cơm mà lại cứ khe khẽ thở dài, "Thật sự không dám tin rằng tứ đại bộ tộc lại chẳng chịu được một đòn...Chính yếu là tên hắc y nhân nọ và Viên Khả kia tại sao lại không ra tay hỗ trợ?"

"Umm." Tương Thanh gật gật đầu, múc cho Ngao Thịnh một bát canh nóng, "Đúng vậy, hắc y nhân hoàn toàn không chịu lộ diện. Trước khi chúng ta đến đây thì đều là hắc ta đứng sau dàn dựng những chiêu tình hình hiện tại thì xem ra hắc vẫn muốn ăn mình."

Ngao Thịnh lắc đầu, "Ta hiện tại hoài nghi, tên hắc y nhân kia cũng chính là Viên Khả, thực ra mục đích của hắc là gì khi đã thao túng gần như cả miền Nam?"

"Sao?" Tương Thanh có chút khó hiểu, "Ý của ngươi là...hắc đến đây không phải chỉ đơn giản là xúi giục các bộ tộc này tạo phản?"

Ngao Thịnh gật đầu, "Ngươi ngẫm lại mà xem, nô lệ kia đã nói gì, bọn họ đã từng vận chuyển hoàng kim vào sâu trong đại mạc."

Tương Thanh lập tức hiểu ra, "Viên Khả đến đây là nhằm lấy tiền!"

Ngao Thịnh gấp thức ăn vào trong bát cho Tương Thanh, "Ở Nam Man có rất nhiều hoàng kim, các quý tộc có thể bóc lột nô lệ nên tài lực vô cùng phong phú. Nhưng lúc chúng ta chiếm đóng được Mãng Bộ, Manh Bộ và

Hạt Bộ đều không phát hiện được tài bảo nào cả...Chẳng phải có lần Trâu Viễn đã đề cập qua rồi sao, bọn quý tộc có rất nhiều kì trân dị bảo. Ở đây, chúng thường có sổ sách ghi chép rất cẩn thận để thống kê rõ ràng số vàng bạc châu báu tích góp được nhưng chúng ta hoàn toàn tìm không thấy."

"Ừ!" Tương Thanh cũng hiểu được chuyện thật kỳ hoặ, "Thế...vì sao hẳn lại phải bắt cóc Nam vương Tô Mẫn?"

"Đây chính là vấn đề." Ngao Thịnh thở dài, "Nếu cẩn thận sâu chuỗi lại tất cả những việc đã xảy ra thì biết đâu có thể tìm ra chút manh mối. Lúc đầu là Dã Lũng Kỳ giả thần giả quỷ trong đại mạc, sau thì muốn giết người nhưng lại bị người tóm cổ ngược lại. Tiếp theo đó, lại bị cưỡng thi tập kích trong bãi săn, cùng lúc đó là sự xuất hiện của quặc sư và độc Lam Diễm. Sau nữa thì là Tề Soán Thiên tạo phản dưới sự hỗ trợ của hắc y nhân võ công cao cường. Rồi tới chuyện thi thể của Viên Lạc bị trộm đi...Kế tiếp đó, Kim Linh Ngân Linh đến đây quy hàng rồi nhắc tới việc Tô Mẫn bị hắc y nhân bắt cóc, cùng lúc đó chúng ta cũng tóm được kẻ cướp xác là Trần công công. Bây giờ thì chúng ta lại trên đường Nam chinh."

Tương Thanh nghe xong gật gật đầu, Ngao Thịnh đã liệt kê lại một cách đầy đủ và ngắn gọn những chuyện đã từng xảy ra, không có sơ hở gì nhưng lại nhìn không ra mưu đồ thật sự của Viên Khả. Mỗi lần hành động, hẳn đều biết chừng biết mực. Tuy hẳn không ngừng gây ra phiền toái cho Thịnh Thanh nhưng lại chẳng chọc đúng chỗ hiểm, mà còn để cho nhóm người Ngao Thịnh dễ dàng giải quyết được...Lần Nam chinh này cũng vậy, vốn cứ tưởng rằng trên đường sẽ gặp phải vô vàn khó khăn nhưng lại cứ đơn giản mà giành được thắng lợi.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh vẫn cứ mày chau mắt nhíu, liền gấp thêm vào trong bát hẳn một ít cải xanh, "Nhanh ăn đi, ăn xong rồi ra ngoài đi dạo, đừng lẩn quẩn ở trong trường nữa mà suy nghĩ miên man."

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh mà gật gật đầu, và nhanh mấy đũa cơm, lại chọt dí mặt đến gần mà nói, "Thanh, hay là chúng ta làm trang tiếp theo đi, không chừng ta sẽ hiểu ra ngay thôi?"

Tương Thanh ngược đầu lên nhìn hắn, thấy Ngao Thịnh lúc trước vẫn còn lấm liệt bộ dáng của đế vương, khắc sau đã giở thói lưu manh ra thì liền lấy đũa gạt đũa hắn đi, "Người không hiểu chỗ nào? Ta sẽ giúp người!"

Ngao Thịnh giả dò kinh ngạc ghê lắm, "Thanh, thiệt ngen."

Tương Thanh mặt loáng thoáng đỏ, Ngao Thịnh lại bắt đầu nói nhăng nói cuội nữa rồi nên bèn nhanh bỏ bát cơm xuống, xới đầy cơm vào trong bát của Ngao Thịnh, rồi đặt xuống trước mặt hắn, "Ăn đi."

Ngao Thịnh dở khóc dở cười, "Thanh, người muốn ta bội thực mà chết sao."

Tương Thanh lại gắp thêm thật nhiều thức ăn vào bát hắn, chẳng khác gì Mộc Lăng vỗ béo cổ vương cả.

Ngao Thịnh cười đầy hạ lưu, "Ta muốn ăn người cơ. Thanh, chúng ta thay đổi khẩu vị đi."

Tương Thanh vội gắp một miếng thịt nhét vào trong miệng con sói nào đó để hắn không thể nói bậy nói bạ được nữa.

Hai người vừa ăn vừa cười đùa thì ngay lúc này Vương Trung Nghĩa lại chạy đến, "Hoàng Thượng."

"Có chuyện gì?" Ngao Thịnh thấy gã mặt mày chẳng vui vẻ nên liền hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cũng không phải chuyện gì to tát hết, thần chỉ muốn hỏi là có phải chỉ còn mỗi cái tên Cổ Vương là chưa xử không? Tên đó xem độ là muốn dùng dằng kéo dài thời gian với chúng ta đó. Hôm qua thần còn thấy hấn chặt cây xây thành lại còn phóng khói đen nữa. Thiệt không biết là đang định làm chi nữa." Vương Trung Nghĩa tức giận nói, "Lạ là chỉ trong một đêm thôi chúng đã xây được phòng chắn rồi. Hôm trước thì vẫn thấy đó chỉ là một đống gỗ vụn ấy vậy mà hôm nay nhìn lên...thì ôi thôi bà nó, đã giống như kén tằm, trùm lấy cả một tòa thành luôn."

"Kén tằm?" Tương Thanh hiếu kì hỏi, "Sao có thể làm được?"

"Tôi cũng không biết nữa." Vương Trung Nghĩa thở dài, "Tôi nghĩ muốn đi xem nhưng Tần đại ca bảo là võ công của tôi không đủ, đến đó coi chừng bị thương, nên đã đi với Viên tiền bối rồi."

"Họ không mang theo ai đi cùng à?" Ngao Thịnh lo lắng hỏi, chỉ mong là đừng xảy ra chuyện gì.

"Đệ yên tâm, chúng ta đã trở về rồi." Lúc này, cửa trướng được vén lên, Tần Vọng Thiên cùng Mộc Lăng bình thân đi vào.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đồng thời để ý tới bên trong ngực áo Mộc Lăng bỗng gồ lên. Tương Thanh bèn hỏi, "Mộc Lăng, có gì trong áo huynh thế?"

Mộc Lăng thở dài, "Số cổ độc mà những nô lệ kia trúng phải quả thật không ít." Vừa nói vừa thấy cái thứ gồ ghề trong ngực áo ra, là một cái tráp gỗ to oạch, bên trong là cổ vương béo phì phò, vương ta ngóc đầu dậy nhìn mọi người sau lại vùi đầu ngủ tiếp.

"Vãi thần chưa." Vương Trung Nghĩa tặc lưỡi, "Sao lại béo thế này, coi chừng lại chết vì béo quá đó."

"Đời nào." Mộc Lăng xua tay, đẩy nắp traps lại, "Nửa tháng tới bỏ đói nó thì nó sẽ gầy xuống thôi. Đợi đến khi không cho ăn chừng năm trời thì chỉ bé bằng hạt đậu à."

Mọi người thật chỉ muốn nói với Mộc thần y một câu -- Ăn uống không điều độ là không tốt đâu.

"Đúng rồi, lại nói về chuyện phòng chấn kén tằm." Tần Vọng Thiên nói, "Ta lúc nãy có đi xem, thấy nó rất vững chắc lại còn rất trơn trượt nữa."

"Sao cơ?" Ngao Thịnh sững sốt hỏi Mộc Lăng, "Phòng chấn đó được làm bằng gì vậy?"

"Ừ thì..." Mộc Lăng sờ sờ cằm, "Đại khái thì đó là một hỗn hợp giữa mặt gỗ, cát mịn cùng tơ do Thiên tằm nhả ra rồi hong khô mà thành. Hỗn hợp đó có độ cứng còn hơn cả tường thành xây bằng đá, độ bền chắc chỉ có hơn chứ không kém sắt, hơn nữa nó lại mềm dẻo nên rất khó mà công phá được."

"Thiên tằm?" Tương Thanh khó hiểu.

"Thiên tằm cũng là một loại cổ trùng." Mộc Lăng đáp, "Có lẽ trong bốn thủ lĩnh thì Cổ vương là người biết dùng độc nhất..." nói còn chưa xong thì chợt cảm thấy vật cứng trong ngực áo ngọ nguậy, xem chừng là bất mãn lắm.

Mộc Lăng vỗ vỗ lên ngực, "Được rồi, biết người mới là cổ vương."

"Có cách để phá giải không?" Tương Thanh lại hỏi.

Mộc Lăng đầu đầu đáp, "Cài này thì hơi khó nhả một tí, tơ của Thiên tằm rất đặc biệt, khi nhả ra là màu đen hơn nữa lại còn mỏng hơn cả tóc người nữa...nhưng sau khi đem ra gió phơi thì lại đổi thành màu trắng, lại còn cứng rắn như là sắt vậy, khó mà phá được...trừ phi..."

"'Trừ phi' nghĩa là có biện pháp ?" Tương Thanh và Ngao Thịnh đồng thời cùng hỏi.

Tần Vọng Thiên lại nói, "Mộc Mộc, đừng quanh co nữa, mau nói xem là có biện pháp gì?"

"Trừ phi, chúng ta có thể tìm cho ra thiên địch của thiên tằm." Mộc Lăng thở dài.

"Thiên địch?" Mọi người nhú mày, tầm mắt không hện mà cùng xoáy vào thứ nằm bên trong ngực áo Mộc Lăng -- Cổ vương không là thứ tốt nhất sao?

Mộc Lăng thấy mọi người cứ chăm chăm vào trong áo thì liền giật nảy người lên lấy tay che lại, "Cổ vương không phải cái gì cũng ăn, muốn đối phó với thiên tằm thì tốt nhất là dùng địa nhặng (ruồi) ."

Mọi người nghe xong đều cảm thấy thú vị, hết thiên tằm rồi lại tới địa nhặng.

"Phải tìm loại sâu này ở đâu?" Tần Vọng Thiên hỏi.

Mộc Lăng lắc đầu, "Căn bản là không có khả năng tìm được."

"Nghĩa là sao?" Ngao Thịnh nhú mày.

"Hiện tại là tháng ba." Mộc Lăng giải thích, "Địa nhặng chỉ xuất hiện vào những ngày nóng nhất trong mùa hạ mà thôi. Vậy nên ít nhất cũng phải đến tháng sáu tháng bảy gì đó rồi đến mùa thu tháng chín thì mới đẻ trứng xong thì chết. Sau đó phải đợi đến tháng sáu tháng bảy năm sau trứng mới nở...Bây giờ nếu có tìm được địa nhặng thì chẳng qua cũng chỉ là đám nhộng mà thôi."

Mọi người nghe xong thì bỗng thấy nản chí. Ngao Thịnh nhíu mày, "Không có cách nào khác nữa sao?"

Mộc Lăng lắc đầu, "Thiên tâm rất là gan lì, huống hồ gì bên trong hỗn hợp đó còn có cả gỗ vụn và cát mịn."

"Ai." Vương Trung Nghĩa giậm chân nói, "Sớm biết vậy thì tối hôm qua đã xử tên này rồi!"

Ngao Thịnh lắc đầu, "Không phải lỗi của khanh. Chẳng phải bọn Tra Dạ cũng đã nói rồi sao, Cổ Bộ là nơi nguy hiểm nhất, ngay cả những nô lệ kia cũng chẳng thể cam đoan là tránh được ổ mai phục. Huống hồ Cổ vương lại là con cáo già trong việc dụng độc."

"Đúng vậy." Tương Thanh cũng tán thành, "Hôm qua lão không xuất hiện cũng đủ cho thấy được hắn là kẻ rất cẩn thận."

"Thứ chúng muốn chính là kéo dài thời gian." Ngao Thịnh bất ngờ nói, "Ta có thể hiểu được."

Tất cả sững ra nhìn, đúng lúc này, cửa trường lần nữa được vén lên, Ân Tịch Ly và Tiểu Hoàng đi vào, "Hoàng Thượng nói không sai, mục đích thật sự của Viên Khả...Hay nói đúng ra, mục đích mà hắn xúi giục Nam Man làm phản chính là muốn giữ chân chúng ta, để quân ta bị vây trong khổ chiến càng lâu càng tốt."

120 | Ấu trùng địa ngục

PHÁN ĐOÁN CỦA NGAO THỊNH HOÀN TOÀN KHÔNG SAI. Thời gian chớp mắt ba ngày đã qua, vậy mà lão Cổ Vương tự xây kén nhốt mình kia vẫn không chút động tĩnh nào, xem chừng là muốn trốn trong kén thành dường thọ.

Ngao Thịnh đứng ở xa phía ngoài nhìn vào, tò mò mà rằng, "Ta thắc mắc là Cổ vương không sợ sẽ phải đóai chết trong đó hay sao?"

Tương Thanh ngăn hẳn, "Người đừng nóng vội."

Ngao Thịnh thở dài, "Hây da, đã đánh được tới cửa rồi mà lão già đó cứ lì lợm chẳng chịu cho ta vào...Chả biết tới khi nào mới quay về Lạc Đô được nữa."

Tương Thanh cười hỏi, "Sao rồi? Đã muốn quay về rồi sao?"

"Đương nhiên là muốn rồi." Ngao Thịnh bĩu môi, "Ở trong này hoài người có chịu cho ta làm trang tiếp theo đâu."

Tương Thanh phì cười giật giật tóc Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cào cào lại tóc, "Ai, cứ như vậy hoài cũng không phải cách. Mục đích của Viên Khả chính là kéo dài thời gian. Nếu tình hình mà cứ như vậy thì khác nào chúng ta đã rơi vào trong bẫy của hắn ta đâu."

"Hoàng Thượng." Tiếng Văn Đạt vọng vào từ ngoài cửa, "Trâu Viễn đại nhân xin cầu kiến."

"Cho y vào." Ngao Thịnh ngồi vào soái án, hỏi người vừa mới tiến vào là Trâu Viễn, "Thế nào rồi?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, thần đã xem xét xung quanh, ngoại trừ bên trong kén thành thì tất cả nhân lực bên ngoài đều đã bị tiêu diệt...Song, quân chủ lực của Cổ Bộ vẫn tập trung ở bên trong thành."

"Chặc." Ngao Thịnh sốt ruột, "Lẽ nào không có biện pháp để phá vỡ cái kén ấy?"

"Hoàng Thượng." Trâu Viễn cũng lo lắng chẳng kém, "Vừa nãy thần có hỏi chuyện một số nô lệ, họ nói rằng mùa mưa sắp đến rồi."

"Mùa mưa?" Ngao Thịnh nhíu mày, "Quả thật trăm cũng có nghe là Nam Man cũng có mùa mưa."

"Hoàng Thượng, mùa mưa ở đây khác với mưa bụi Giang Nam. Mưa ở vùng này sẽ kéo dài lê thê, lại kèm theo cả sấm chớp gió giạt khiến nước đọng trong rừng gây ẩm thấp, sản sinh ra nhiều dịch bệnh."

Ngao Thịnh nhíu mày, "Còn bao nhiêu ngày nữa thì đến mùa mưa?"

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, không quá năm ngày." Trâu Viễn đáp.

Ngao Thịnh vỗ tay ghé vịn, "Hay là nói cách khác, trong vòng năm ngày, chúng ta phải hạ được Cổ thành và rời khỏi khu rừng già này?"

"Quả đúng là thế." Trâu Viễn gật đầu, "Phải nhanh tấn công vào thành."

Ngao Thịnh than nhẹ, "Trăm cũng biết là việc này không nên chậm trễ, nhưng lại chẳng cách nào phá vỡ được kén thiên tằm. Nói xem, chúng ta phải làm thế nào?"

Trâu Viễn liếc mắt nhìn Tương Thanh, y cũng chỉ nhún vai hết cách.

"Thăng trưởng!" Ngao Thịnh nói, "Gọi mọi người đến. Gọi luôn cả Tra Dạ nữa. Chúng ta phải cùng nhau tìm ra biện pháp."

"Dạ." Trâu Viễn lĩnh mệnh lui xuống, ra ngoài gõ chuông để tập hợp chúng bá quan vào đại trường thương nghị.

Bên trong đại trường, Ngao Thịnh trần thuật việc sắp đến mùa mưa mà Trâu Viễn đã tâu, "Có ai có thượng sách nào không?"

Mọi người lắc đầu. Tề Tán dợm hỏi, "Liệu có thể đào hầm đi vào bên trong không?"

"Chủ ý này cũng không tệ." Ngao Thịnh gật gù đầu, lại bỗng nghe thấy Tra Dạ phản đối, "Không được đâu ạ."

Mọi người đồng thanh hỏi, "Tại sao lại không được?"

"Cổ vương giỏi về dụng độc, lão ta đã xây thành bằng kén thiên tằm nghĩa là muốn tử thủ ở trong ấy, một khi đã như vậy thì thể nào lão cũng sẽ thiết lập sẵn cơ quan hoặc thả vào đất cổ trùng này nọ. Nếu liều lĩnh xông vào khác nào tự đi tìm chết." Tra Dạ cẩn thận phân tích.

Tất cả đưa mắt nhìn nhau, xem như cũng đã tán thành với ý kiến trên.

"Umm." Ân Tịch Ly dẫn đo một lúc lại hỏi, "Nói cách khác, biện pháp duy nhất để phá vỡ kén thành kia chính là dùng địa nặng phải không?"

"Đúng vậy." Mộc Lăng gật đầu, "Nhưng mà lúc này địa nặng chỉ đang ở giai đoạn ấu trùng, chưa thể phá kén mà ra."

"Có cách nào tìm được lũ ấu trùng đó không?" Tần Vọng Thiên đột ngột hỏi.

Mộc Lăng đáp, "Hẳn là được. Chỉ cần tìm được cây sồi rồi bổ thân cây ra là sẽ thấy được từng đàn từng đàn ấu trùng. Hai ngày trước ta có tìm được một ít."

"Vậy nếu như chúng ta tìm cách nào đó khiến lũ ấu trùng có thể phá kén trái mùa thì thế nào?" Tương Thanh đề xuất.

Mộc Lăng giật mình suy nghĩ, "Phá kén trái mùa?"

"Đúng vậy." Ngao Thịnh cũng đồng ý, "Đến mùa hè thì ấu trùng mới nở thành nặng là vì thời tiết khi đó rất ấm áp trái ngược với không khí ẩm thấp lạnh lẽo bây giờ."

"Phải ha." Mộc Lăng vuốt cằm, "Hay là...chúng ta cứ thử xem?"

"Ta cũng đồng ý." Ân Tịch Ly gật đầu, "Nếu trong vòng ba ngày mà vẫn chưa thể khiến ấu trùng phá kén thì đến ngày thứ tư ta nên lui binh."

"Lui binh?" Mọi người xoay mặt lại nhìn Ân Tịch Ly.

"Đúng thế. Chúng ta sẽ quay lại Thục Trung đợi mùa mưa qua rồi mới quay lại đánh tiếp, nếu không thì quân ta sẽ hao tổn rất nhiều thực lực." Ân Tịch Ly giải thích, "Như thế cũng đồng nghĩa với việc, Viên Khả đã đạt được mục đích là kéo dài thời gian giao chiến khiến trận này càng đánh càng lâu."

Ngao Thịnh hoàn toàn không chút cam lòng nhưng hẳn biết những gì Ân Tịch Ly nói không hề sai. Nếu như không thể tốc chiến tốc thắng thì chỉ còn cách lui binh, hay nói cách khác, là không để mọi người phải hy sinh oan uổng.

"Được." Ngao Thịnh gật đầu, "Trước tiên hãy cứ tìm cách khiến ấu trùng phá kén đi rồi sau đó tính tiếp."

Ngao Thịnh vừa ban lệnh thì trên dưới toàn quân Thịnh Thanh đã nhất tề đi đồn sồi tìm ấu trùng địa nhặng.

Ba người, Mộc Lăng, Ân Tịch Ly và Tiểu Hoàng thì đầu đầu thử để ấu trùng ở đủ mọi loại môi trường để xem có thể thúc đẩy nó phá kén hay không.

Ngao Thịnh thì lại lấy cả soái trường ra làm lều nuôi nhặng, cho quân đóng thật nhiều kệ gỗ treo lên trên đó vô số hỏa lô nhằm tăng nhiệt độ lên để thúc đẩy cho quá trình phá kén.

Song, tất bật cả một ngày trời vẫn chưa thấy được chút biến hóa nào.

Bên trong soái trường, đặt hơn mười chiếc kệ, mỗi kệ lại phân ra thành ba đến bốn tầng. Tùy theo độ cao thấp mà nhiệt độ mỗi tầng cũng là khác

nhau. Trên mỗi tầng là một dàn ấu trùng. Nhìn chẳng khác gì nhà nông thả dâu nuôi tằm.

Sau khi bố trí phòng ấp kén dâu vào đấy, Tần Vọng Thiên liền dẫn Mộc Lăng đi dùng cơm, những người khác cũng từng toán rời đi, chỉ còn lại mỗi mình Ngao Thịnh là vẫn lo lắng đi lại quanh những hàng kệ và cầu mong là ấu trùng mau mau phá kén mà ra.

Tương Thanh đi vào để xem Ngao Thịnh thế nào, "Thịnh Nhi, đi ăn cơm thôi, có nôn nóng thì cũng không thay đổi được gì."

Ngao Thịnh lắc đầu, cười khố, "Ta nhìn đám ấu trùng này miết làm gì còn nuốt nổi cơm nữa."

Ngao Thịnh lại đi đến ngòi xuống một cái ghế đặt gần đấy, "Trong đây nóng thật."

Tương Thanh cúi đầu nhìn đám ấu trùng, "Chúng đã có chút biến hóa nào chưa? Có béo ra hay lớn thêm chút nào không?"

Ngao Thịnh lắc đầu, "Tầng dưới cùng là nóng nhất, chúng gần như đã bị cháy đen rồi này."

"Đúng vậy." Tương Thanh ngòi xồm xuống nhìn thử, "Có lẽ là vì gần hỏa lò quá."

Ngao Thịnh ngòi ở trên ghế, dôi mắt nhìn tòa thành kín kẽ phía xa xa ngoài kia mà thở dài. Tương Thanh lại hỏi, "Thịnh Nhi, lần trước ngươi có nói là có cách khiến Viên Khả lộ diện...đó là cách gì vậy?"

Ngao Thịnh ngấn ra rồi bỗng cười dài, "Ngươi không nhắc ta cũng quên khuấy đi mất. Có rất nhiều cách để buộc Viên Khả lộ diện nhưng hữu hiệu nhất chính là đem phụ thân hắn ra mà lăng mạ."

"Măng Thụy Vương?" Tương Thanh ngạc nhiên.

Ngao Thịnh bỗng im bật đi, lấy tay chống cằm, mày thì nhíu lại như lại đang suy tính gì đó. Tương Thanh đi đến bên cạnh xem chừng hẳn.

"Thanh...có cách này hơi thất đức hạ lưu...nhưng mà lại rất hữu hiệu..." Ngao Thịnh thở dài, "Ừ thì...chúng ta có thể dùng cách khích tướng. Viên Khả cố chấp như thế nói không chừng là sẽ mắc mưu. Ngoài ra thì, làm thế cũng sẽ khiến ta thoải mái hơn được một chút."

Tương Thanh sừng sốt, "Cách gì cơ?"

Ngao Thịnh mỉm cười, kề miệng sát vào tai Tương Thanh, thì thầm bày kế.

Tương Thanh ngẩn cả người ra rồi lại nhíu mày, thở dài nhìn Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi à, cách này thất đức thật đấy."

Ngao Thịnh cười mát, "Người có thấy là cách này dùng được không?"

"Ừ." Tương Thanh cân nhắc một chút mới nói, "Làm thử thì cũng không có tổn thất gì cả, hơn nữa cũng xả được cơn tức."

Hai người nhìn nhau cười, vô cùng ăn ý mà gật đầu. Ngao Thịnh cười nói, "Thế nhé, ta đi gọi người chuẩn bị đây." Đoạn lại cho mời Tề Tán vào, nói với y đôi ba câu. Tề Tán cười bảo, "Chủ ý này hạ lưu thật."

"Một nửa thì khanh làm, nửa còn lại cứ giao cho Vương Trung Nghĩa đi." Ngao Thịnh cười nói.

"Vâng." Tề Tán khoái trá bỏ ra ngoài đi thực hiện.

Tương Thanh lại nhìn Ngao Thịnh, "Ta cứ nghĩ là do người đích thân làm nữa chứ. May mà người cũng không tở nhạt đến nỗi đó."

Ngao Thịnh nhướn mi, "Ta còn chuyện quan trọng hơn để làm."

"Chuyện gì?" Tương Thanh hỏi.

Ngao Thịnh đi đến bên cạnh những chiếc kệ, vươn tay ra choàng qua bả vai Tương Thanh, "Đó chính là đợt bọn ấu trùng này nở."

Tương Thanh cười to, "Đúng rồi, ta nghe nói gà vịt vừa mới nở ra sẽ đi theo người mà chúng nhìn thấy đầu tiên đấy."

"Thế thì phiền lắm." Ngao Thịnh cười mát, "Vậy thì sau này không phải là sẽ có hằng hà sa số ruồi bọ bay theo sau lưng chúng ta sao?"

Tương Thanh bị Ngao Thịnh chọc cho phì cười. Ngao Thịnh thấy Tương Thanh thoải mái cười như thế thì tâm tình cũng tốt hơn hẳn...Quả nhiên là chỉ cần có Tương Thanh bên cạnh thì hẳn liền sẽ vui vẻ ngay. Ngao Thịnh chợt nâng cằm Tương Thanh lên, hôn vào má y một cái, tha thiết nói, "Thanh, sau khi đánh trận này xong rồi quay về kinh thành...chúng ta thành thân, nhé!?"

Tương Thanh ngậy người ra.

Ngao Thịnh lại nói tiếp, "Ta không nói đùa mà là đang rất nghiêm túc đó."

Tương Thanh không đáp mà chỉ rũ mắt nhìn xuống, tựa hồ là đang tự hỏi lòng. Ngao Thịnh thở dài, "Ta không vội đâu người cứ từ từ suy nghĩ. Sau khi quay về kinh thành trả lời ta cũng được."

Tương Thanh ngẩng đầu lên thì lại thấy Ngao Thịnh trầm tư nhìn kệ ấu trùng, chợt nhỏ giọng ấp úng, "Ừ...được mà."

"Hờ?" Ngao Thịnh xoay đầu lại nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh cười nói, "Ừ, về rồi thành thân."

"Thật không?" Ngao Thịnh kinh ngạc, nói gần như là thét lên, Tương Thanh gật gật đầu, "Thật."

Ngao Thịnh vui đến hóa rồ rồ, kéo giật Tương Thanh vào trong lòng mình, nói liên thanh, "Thanh, người đồng ý rồi đấy. Phải lập chứng từ thôi, để sau này người cũng không đổi ý được...Không đúng! Dù người có đổi ý thì ta cũng sẽ cướp vợ về nhà cho bằng được."

Tương Thanh lắc đầu cười dài, Ngao Thịnh vẫn còn chút tình nết hài tử.

Không lâu sau, Tề Tán quay lại bẩm báo là mọi thứ đều đã chuẩn bị đầu vào đầy rồi.

Ngao Thịnh gật đầu, "Đêm nay sẽ bắt đầu."

Sau khi dùng xong cơm chiều, Ngao Thịnh và Tương Thanh lại chờ đợi ở trong lều ấp trứng, nhưng mãi đến tận khuya mà vẫn không có chút tiến triển gì, khiến hai người không nhịn được lo lắng.

Lúc này, cả hai lại chợt nghe thấy âm thanh huyền ảo bên ngoài, Vương Trung Nghĩa vội đi vào hỏi, "Hoàng Thượng, đều chuẩn bị xong hết rồi, khi nào thì bắt đầu được?"

"Bắt đầu bây giờ luôn đi!" Ngao Thịnh cười gật gật đầu.

Vương Trung Nghĩa dạ lớn một tiếng rồi hăng hái bước ra ngoài. Tương Thanh nghiêng đầu ra nhìn ra phía ngoài, liền thấy Nghĩa ta kéo theo rất đông người, hơn nữa mỗi người tay trái xách theo thùng mực nước tay phải cặp kê một chậu chu sa đã mài mịn pha với nước, xộc xộc về phía kén thành.

(Chu sa là một loại khoáng thạch có màu đỏ, có rất nhiều tác dụng như chống phân hủy, sát trùng vi khuẩn...)

Ngao Thịnh khó hiểu đi ra ngoài hỏi Tề Tán, "Không phải đã nói là không được dùng mực nước sao? Lại còn có cả chu sa là thế nào?"

Tề Tán cười đáp, "Hoàng Thượng, đây là cách Vương Trung nghĩa nghĩ ra. Hẳn nói, đã chơi thì phải chơi cho trót luôn. Không phải là bọn chúng muốn trốn trong kén thiên tằm sao? Vậy thì phải sơn đen cả thành, để cho ánh sáng không len vào được. Như thế thì xem chúng có thể sống trong bóng tối được bao lâu."

Ngao Thịnh bật cười, "Biện pháp này không tồi, nhưng mà hai ba ngày nữa mưa xuống không phải sẽ rửa trôi hết sao?"

Tề Tán lắc đầu, "Không sao cả đâu. Lúc này, thần có nhờ Mộc thần y trợ giúp, huynh ấy có bỏ thêm trong mực thêm chút chất phụ gia nữa nên sẽ không bị nước rửa trôi đâu."

Xa xa, liền nhìn thấy cảnh Vương Trung Nghĩa cùng một toán người đứng tập trung quanh kén thành, mạnh tay hất cả những mùng mẩy thùng mực lên trên bề mặt tơ thành màu trắng kia. Chẳng mấy chốc, bạch thành đã thành hắc thành. Hơn nữa, tối nay gió lớn, chớp mắt một cái, mực đã khô ngay. Tề Tán cho những người có khinh công cao, phi thân bay lên trên đỉnh, lấy bút lông nhúng vào chu sa mà tiêu sái đề mấy chữ to tướng. Trời thì tối nhưng lại nổi bật nền chữ màu đỏ rực. Dù là có ở phía xa xa cũng thấy rõ mồn một. Bên trên thành kén là hàng chữ to tổ chảng: Thụy Vương không con nổi dòng, Viên Khả chỉ là đồ tạp chủng. Một câu dài chữ đỏ này trông còn hoành tráng hơn cả thành thiên tằm.

"Ha ha ha!" Mộc Lăng đã nhìn thấy được từ phía xa tít, ôm bụng mà cười, "Cái cách thất đức này là do ai nghĩ ra vậy?!"

Tần Vọng Thiên cũng cười hỏi, "Phép khích tướng rõ ràng rành rành như thế, Viên Khả có thật sẽ mắc mưu không?"

"Người bình thường có lẽ sẽ không mắc mưu." Ân Tịch Ly cũng đã đi ra ngoài nhìn xem thử, "Nhưng, kẻ đã cố tình đào lấy thi thể của Thụy Vương lên như Viên Khả hẳn phải là người rất cố chấp. Với người khác thì phép khích tướng này chỉ là vô dụng nhưng với Viên Khả thì chắc là hữu hiệu. Ít nhất thì hẳn cũng sẽ lưu tâm tới."

Ngao Thịnh cũng cho là vậy, nên nhanh chóng gọi mọi người về lều nghỉ ngơi rồi sớm mai cứ theo kế hoạch mà làm.

Sau khi trở lại doanh trường, Tương Thanh và Ngao Thịnh lại tiếp tục chong đèn ngồi canh chừng đám ấu trùng, nhưng chúng lại chẳng mấy may động đậy, xem chừng là rất ngoan ngoãn.

Ngao Thịnh thở dài, chống cằm chuyển mục tiêu sang Tương Thanh.

Tương Thanh ngồi ở bên cạnh hẳn, cúi đầu chuyên chú nhìn bọn ấu trùng. Dáng vẻ ngây ngốc chuyên tâm đến đáng yêu...Ngao Thịnh thực là hận bọn sâu này, nếu mà chúng chịu rục rịch một cái thôi thì biết đâu Thanh của hẳn sẽ bất ngờ làm ra phản ứng dễ thương gì đó thì sao.

Tương Thanh vừa lúc xoay người lại thì thấy Ngao Thịnh cứ chăm chăm nhìn mình, liền hỏi, "Nhìn gì đó?"

"Nhìn sâu." Ngao Thịnh vừa cà rờn đáp vừa véo cằm Tương Thanh một cái, "Người nói coi, đám trùng này có gì đẹp để mà xem nào?"

Tương Thanh nhắc chân đạp hẳn, Ngao Thịnh vội tránh đi rồi tiếp tục véo cằm y cái nữa. Tương Thanh không phục nên lại tung cước ra. Hai người chờ sâu nở mãi cũng chán nên quay ra chòng ghẹo nhau. Lúc sau, Ngao Thịnh hết đường tránh...lúi tới lui lui lại lui trúng chậu than đặt kế bên.

Chậu than bị đụng trúng, đổ lật ra đất, cháy lan vào trong hỏa lò đặt dưới kệ gỗ.

"Có bị phỏng không?" Tương Thanh lo lắng bước đến xem Ngao Thịnh thế nào, Thịnh ta chưa kịp xua tay tỏ vẻ không sao thì bỗng "đùng" một cái, những kệ gỗ không biết là có tẩm dầu hay sao đó mà cứ nổi nhau bén lửa.

"Chết rồi." Tương Thanh vội định dập lửa nhưng Ngao Thịnh đã nhanh nắm tay y lại, "Đừng. Để ta gọi người tới."

"Cháy lan ra rồi kìa!" Tương Thanh cả kinh, "Sao lại nhanh vậy chứ..."

Lúc này, lửa cơ hồ đã đốt cháy gần như hết số kệ đựng ấu trùng, khiến khói đen bốc lên ngùn ngụt. Một nhóm binh sĩ vội vã xô vào.

"Hoàng Thượng." Văn Đạt dẫn theo thị vệ chạy vào cứu lửa rồi nhanh chóng kéo hai vị chủ tử ra ngoài trước. Nhưng điều kì lạ chính là đám ấu trùng đang bị đốt cháy ấy có dập lửa thế nào cũng không chịu tắt.

Mọi người thấy vậy cũng ngạc nhiên hết sức. Mộc Lăng xông vào hỏi, "Sao lại cháy thành thế này?"

Chẳng để Tương Thanh mở lời thì Ngao Thịnh đã giành tội về mình, "Lúc này ta sơ ý đá trúng chậu than."

Tất cả mọi người gật đầu cho qua. Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, "Tại sao vẫn chưa dập được lửa?"

Lúc này tất cả ấu trùng đều đã bị nướng cháy khét.

"Xem ra không thể dùng lại đám ấu trùng này rồi." Mộc Lăng đi lại xem thử tình hình, "Phải dựng lều ắp kén khác thôi."

Tương Thanh áy náy cúi đầu, hối hận vì vừa nãy đã cùng Ngao Thịnh gây rối ở trong lều nên mới gây ra họa như thế.

"Ừ, dựng lều ấp khác đi." Ngao Thịnh gật đầu. Lần này, Ân Tịch Ly lại là người đứng ra thu thập và chỉ huy binh lính dựng lều ấp kén.

Mà ngay lúc này, trời cũng đã tờ mờ sáng, Vương Trung Nghĩa đi đến hỏi Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, bắt đầu được chưa?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Bắt đầu đi!"

Mọi người cũng đang rất là tò mò, không biết Ngao Thịnh lại bày trò gì ra nữa. Vương Trung Nghĩa dẫn theo toán binh sĩ ngày hôm qua đã đi cùng mình, chạy ra ngoài doanh trướng, đứng dàn thành hàng ngang trước kén thành, không ngừng gào rú lên, "Thụy Vương không con nối dòng, Viên Khả chỉ là tạp chủng."

Mọi người nghe xong thì bật ngửa ra mà cười. Ngao Thịnh là muốn chọc tức Viên Khả để buộc hắn phải tức giận đến không chịu được mà ló mặt ra.

Và quả nhiên, trời vừa sáng thì đã có người chạy đến một chỗ ẩn nấp bí mật nằm sâu trong rừng, báo cho Viên Khả hay tin kén thiên tầm đã hóa đen.

Viên Khả cảm thấy kỳ quái, bước ra ngoài xem thử, vừa hay lại trông thấy hàng chữ đỏ nổi bật giữa nền đen. Hắn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Thêm đó, lại còn nghe thấy từng đợt từng đợt tiếng gào của binh sĩ Thịnh Thanh, khiến hắn điên tiết lên mà đẩy ngã lão thái giám vừa tiến lên ngăn hắn lại. Viên Khả cắn răng nói, "Ngao Thịnh, người đừng đắc ý, sớm hay muộn có một ngày, ta sẽ khiến người chết không chỗ chôn chôn!"

"Lại đây!" Viên Khả túm cổ tên tùy tùng vừa đến thông báo, "Lão Cố vương vô dụng kia còn trốn trong đó làm gì nữa hả? Mau bảo lão đỡ hàng chữ đó xuống rồi đi mà liều mạng với Ngao Thịnh cho ta."

Tên tùy tùng kia đứng ngây ra. Viên Khả này tính tình rất ư là cổ quái. Một khi đã ra lệnh thì hoặc là la hét hoặc là làm âm ỉ lên, lại còn cứ hay cắn

nhấn, khiến mọi người xung quanh nghi ngờ liệu hẳn có mắc phải chứng bệnh lạ gì không.

"Ta là hậu nhân của Viên thị! Ta là hậu nhân của Viên thị!" Viên Khả ngửa mặt lên trời mà gầm to, "Ta mới là chân mệnh thiên tử chân chính!"

.....

Ngao Thịnh cùng mọi người dựng lều, lại một lần nữa bày đồ bày đạc ra mà ấp kén. Hẳn quay đầu tìm mãi mà lại chẳng thấy bóng Tương Thanh đâu.

Ngao Thịnh thở dài, đi đến đại trường vừa bị đốt trụi kia thì thấy ngay cảnh Tương Thanh đang lui cui cúi đầu tìm kiếm gì đó.

"Thanh." Ngao Thịnh bước nhanh đến, "Người đang làm gì vậy?"

Tương Thanh buồn bã đáp, "Ta tìm thử xem còn ấu trùng nào sống không."

Ngao Thịnh lắc đầu nói, "Là ta làm đổ chậu than. Ta đã không buồn thì thôi chứ sao người lại lo nè?"

"Thật ra đâu phải lỗi ở người." Tương Thanh cúi người lấy nhánh cây bới bãi hỗn độn cháy khét kia lên, nhưng chỉ tìm thấy những ấu trùng bị cháy khét.

"Bỏ đi. Làm lại cái khác là được." Ngao Thịnh vội kéo Tương Thanh ra ngoài.

Tương Thanh cúi đầu theo hẳn ra ngoài nhưng lại chợt nghe thấy có tiếng vo ve. Một con bọ đập cánh bay qua mặt y. Y nheo mắt lại nhìn thì thấy con sâu nọ trông rất giống nhặng nhưng toàn thân lại vàng rực lên.

"Con bọ này chui đâu ra vậy." Ngao Thịnh quay sang hỏi Tương Thanh nói, "Đây là loại bọ gì vậy?"

Tương Thanh lắc đầu, lúc này, lại có con thứ hai...thứ ba bay qua.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh liếc nhìn đối phương rồi lại cúi đầu nhìn bãi cháy hoang tàn nọ, chỉ thấy một đàn bọ thân vàng thi nhau bay ra từ trong đấy.

"A!" Tương Thanh cùng Ngao Thịnh vui sướng hét lên. Văn Đạt đứng ở cửa cũng đã trông thấy toàn bộ tình huống, bèn lớn tiếng thông báo, "Nở rồi. Ấu trùng nở rồi! Ấu trùng nở rồi!"

"Thanh!" Ngao Thịnh hoan hỉ kéo Tương Thanh lại hôn lên má y một cái, "Người đúng là vợ tốt mà!"

Tương Thanh vốn đang vô cùng vui sướng nhưng lại bị tiếng "vợ tốt" của Ngao Thịnh chọc cho tức giận mà ra tay tấn Thịnh ta một trận.

Đúng lúc này, nhóm người Mộc Lăng cũng chạy xộc vào. Mộc Lăng bắt lấy một con đang đảo cánh quanh quần đó mà nói, "Đúng rồi đúng rồi! Chính là nó! Hóa ra phải bị nướng khét thì chúng mới phá kén mà ra! Cái thứ sâu đần này thiệt nhức đầu quá nha! Thiệt là chó ngáp phải ruồi mà!"

Ngao Thịnh ngay lập tức cho người đi hỏa thiêu đàn ấu trùng vừa tìm được. Mặc khác, Tống Hiểu cũng đã nhanh chóng điểm binh, chuẩn bị đề đao tác chiến.

121 | ý trời

MỘC LĂNG LẠI

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

121.122.123.124.125

121 | ý trời

MỘC LĂNG LẠI TÌM TÒI NGHIÊN CỨU VỀ LOẠI CÂY SỒI, phát hiện loài cây này mỗi khi đến hè thì lại sinh trưởng rất tốt. Trong khi loài địa nhặng này lại kí sinh ở trong ruột cây. Mỗi khi sồi đâm chồi thì bên thân cây lại sẽ tỏa nhiệt, địa nhặng sẽ hấp thụ hơi nóng đó để mà ấp kén. Điều kiện cần và đủ để ấu trùng có thể phá kén chính là phải có một lượng nhiệt năng đủ lớn.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh trong họa lại gặp được phúc, đánh bậy đánh bạ vậy mà lại có thể khiến địa nhặng phá kén chui ra. Thế nên cũng không tránh được là tại làm sao Ngao Thịnh lại bảo Tương Thanh là vợ tốt.

Mộc Lăng dùng những túi vải thật lớn, xua địa nhặng bay vào trong túi, rồi đi đến kén thành mà thả chúng bay ra. Địa nhặng vốn là thiên địch của thiên tằm, tơ của thiên tằm chính là món khoái khẩu của địa nhặng...Cũng vì thế mà chỉ trong một lúc, từng mảng từng mảng địa nhặng đã vây lấy tòa thành mà ngẫu nhiên số lượng thức ăn khổng lồ này.

Trong khi đó, đám người trốn trong kén thành thì lại đang thắc mắc là sao hôm nay trời mãi không chịu sáng?

Cổ vương đã thức dậy từ sớm, ra ngoài nhìn sắc trời, song, bốn bề vẫn tối đen như mực. Lúc này, lão mới thấy tình huống thật kì dị. Quân sư cũng cảm thấy mọi chuyện thật lạ lùng, nên đoán rằng là do quân Thịnh Thanh giở trò.

Cổ vương đem theo một nhóm các thần tử ra ngoài xem thử, bỗng thấy phía trên đỉnh thành tự dưng xuất hiện những chùm đen lấm tấm, chốc chốc lại lộ ra mảng trời trắng xám, chuyện lạ chính là những mảng lấm tấm kia ngày càng lan rộng ra.

Những vết đốm càng lớn thì bầu trời cũng hiện ra rõ ràng hơn.

"Không tốt rồi!" Cổ vương hét lên một tiếng, bảo mọi người mau chân trốn đi...lời lão vừa dứt thì cũng ngay lúc thiên tằm kén vũng chắc đổ sập xuống.

Tất cả Cổ bộ hoảng loạn tìm đường ẩn nấp trong khi đại bản doanh đã hoàn toàn bị đánh sập.

Ở bên ngoài, Ngao Thịnh đã sớm tập kết binh mã, khi vừa thấy kén thiên tằm sập xuống thì liền ra lệnh công thành.

Vương Trung Nghĩa bỏ cả chiến mã, cùng một nhóm tráng sĩ ôm trụ lớn mà phá cửa thành. Khi không còn kén thiên tằm bảo hộ nữa thì tường thành không chịu nổi một cú huých. Cả nhóm chỉ vừa huých trụ vào một cái thì cả cửa thành đã ngã sập xuống rồi.

Tần Vọng Thiên mang theo nhân mã trực tiếp xông vào Cổ thành...Cổ bộ vốn đã ít người, nên đâu cách nào chống trả được nữa. Cổ vương cùng toán tàn binh bại tướng tìm đường đào thoát. Tương Thanh cùng Tống Hiếu vội vã đưa quân truy kích. Khi đã chạy vào rừng, Cổ vương nhác thấy truy binh theo sát phía sau, bèn chia ra hai đường, cho binh mã giả trang thành mình bỏ chạy về phía Tây Nam, còn bản thân thì chạy theo hướng ngược lại. Tống Hiếu vội vàng đuổi theo.

Tương Thanh mang theo thuộc cấp cũng đã đuổi tới nơi, cùng lúc giải cứu nô lệ đang bị giam giữ, đoạn lại ráo riết truy lùng tung tích Viên Khả.

Ngao Thịnh chỉ huy ở phía sau. Tương Thanh một mình dẫn binh đi trước khiến Thịnh hăn lo lắng không thôi. Ân Tịch Ly thấy hăn hoang mang bèn trấn an, "Hoàng Thượng, Viên Liệt đi đã đi theo phu tử, người cứ yên tâm đi, không sao đâu."

Ngao Thịnh cũng biết bản thân đã lo lắng thái quá, Tương Thanh cũng không phải là hài tử lên ba...Song, lo thì vẫn cứ lo.

Mọi người chiếm lĩnh được Cổ Bộ. Tra Dạ mang binh đi giải cứu tất cả nô lệ. Cũng kể từ thời khắc đó, Ngao Thịnh đã hoàn toàn đánh bại tất cả chủ nô. Hăn liền hạ lệnh cho cả đại quân tiến vào thành, truy bắt hết tất cả tàn quân, ai nên phạt thì phạt, ai nên thả thì thả, mọi người cứ bình tĩnh chờ nóng vội, chờ an bài tiếp theo.

Tương Thanh thấy Tống Hiếu đã cho quân đuổi theo, các tướng sĩ bên cạnh cũng đã tróc nã được những tên lính đào tẩu nên định đưa quân trở về. Y biết là thế nào Ngao Thịnh cũng sẽ lo lắng cho mình, nhưng việc không tìm được Viên Khả khiến y cứ tiếc mãi không thôi.

Đúng lúc này, kẻ vốn dĩ chỉ đi theo góp vui là Ngao Ô lại bỗng gặm góc áo Tương Thanh, kéo kéo y.

Tương Thanh cúi đầu nhìn hổ, chỉ thấy hổ ta cứ gặm lên về hướng Tây Bắc, ngược lại với hướng mà Tống Hiếu đã cho quân truy kích.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, hỏi hổ, "Ngao Ô, có chuyện gì vậy?"

Ngao Ô lại chạy lên trước, quay đầu lại nhìn Tương Thanh mà phe phẩy đầu, tỏ ý muốn y đi theo nó.

Tương Thanh thấy vậy liền thúc ngựa đi theo Ngao Ô. Viên Liệt âm thầm đi theo phía sau, vì thấy tình huống kì hoặc nên cũng không ngăn lại. Ông cũng không có nhiệm vụ gì đặc biệt ngoài chuyện Ân Tịch Ly dặn dò

là lúc nào cũng phải đi theo bảo hộ Tương Thanh, không để cho y bị bắt cóc hay bị đả thương.

Tương Thanh theo Ngao Ô đi về phía Tây Bắc được một quãng khá xa thì hồ ta bỗng đứng khựng lại trước một bụi cây, chốc sau, hồ ta gầm lên một tiếng.

Tương Thanh chợt nghe thấy có tiếng kinh hãi vang lên từ sau bụi cây "Ôi quỷ thần ơi!", liền biết ngay là có người đang lẩn trốn trong đấy.

"Bước ra!" Tương Thanh nhú mày, "Kẻ nào trốn bên trong?"

Bên trong vẫn không chút động tĩnh, Tương Thanh lại nói, "Nếu không bước ra, thì đừng trách ta cho bạch hồ nhai sống người." Lại vỗ vỗ đầu hồ, "Ngao Ô, có đói bụng không?"

Ngao Ô vẫy vẫy đuôi, lại gầm một tiếng dài, dù sao thì hồ ta cũng là vua của bách thú nên chỉ bằng một tiếng gầm thôi đã khiến chim chóc cùng các loài thú nhỏ tháo chạy tán loạn.

"Ai...từ từ..." Lúc này, từ bên trong bụi cây mới truyền ra tiếng cầu xin tha thứ. Không lâu sau, mới có hai kẻ chậm chạp bước ra. Cả hai tuổi cũng đã không nhỏ, khoảng chừng năm mươi sáu mươi gì đó, dáng vẻ thì lại vô cùng chật vật. Lão béo mặc trên người toàn là phục trang quý giá cùng những phục sức lóng lánh vàng. Còn tên gầy thì lại cầm một cây quạt lông ngỗng. Cả hai từ trên xuống dưới dính toàn bùn đất, hài thì cũng chiếc còn chiếc mất, người lại đầy vết trầy xước.

Tương Thanh thấy vòng dây nanh sói trên cổ lão béo, liền giật mình nói, "Cổ vương?"

Lão béo kia quả thật chính là Cổ vương. Lão không may bị tóm được, nên mặt đầy vẻ cầu xin khúm núm. Lão vốn đang muốn xem thử đối

phương là vị đại tướng nào nhưng khi vừa ngẩng đầu lên thì lại giật mình ngây sững người ra.

"Người...Người là...." Cổ vương run run chỉ tay vào Tương Thanh, lập bập chảng thốt nổi một câu, mặt mày thì đầy hoảng sợ.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Người cái gì? Mau đi ra đây! Ta đem các người về quân doanh để Hoàng thượng xử trí."

Quân sư đưa mắt nhìn Cổ vương, lạ lùng không hiểu vì sao Cổ vương lại trông hoảng loạn đến thế.

Cổ vương nhìn chăm chăm vào Tương Thanh một lúc lâu mới thốt được thành tiếng, "Có phải tướng quân...họ Tương không?"

Tương Thanh sững sốt, không biết vì sao lão lại biết là y họ Tương. Song, ngẫm lại thì việc lão biết tên y cũng là chuyện bình thường, nên bèn thúc giục, "Đừng dong dài nữa, mau đi theo ta!"

Ngao Ô cũng gầm thêm một tiếng nữa, ý bảo chúng phải nhanh nhanh lên!

"Ai, đợi đợi một chút!" Cổ vương phẩy tay áo, rồi lại đặc ý cười như thể đã quơ được phao cứu hộ, "Tiểu huynh đệ, người có biết bây giờ phụ thân người đang ở đâu không?"

Tương Thanh nhíu mày nói, "Cha mẹ ta đã mất từ lâu." Miệng trả lời như thế nhưng Tương Thanh lại âm thầm suy tính, sợ là Cổ vương lại muốn giở trò gì.

"Hắc hắc, không cần đề phòng ta như vậy." Cổ vương bày ra vẻ thân thiết, "Ta nói cho người biết một chuyện, mẫu thân người quả thật là đã chết, nhưng còn phụ thân người thì vẫn còn sống...Nếu ông ta mà biết

người lại đi làm tướng quân cho Thịnh Thanh, nhất định sẽ thương tâm mà chết đó."

Tương Thanh bỗng trở nên tức giận. Phàm là con người thì ai cũng sẽ như thế. Đặc biệt là người đã mồ côi phụ mẫu từ bé như Tương Thanh. Trong lòng y, phụ mẫu của y là những nô lệ tốt đã bị bức hại đến chết. Nên khi vừa nghe Cổ vương ăn nói hàm hồ như thế, trong lòng liền tức giận không thôi.

Cổ vương nhắc thấy Tương Thanh nổi giận, bèn rụt người lui ra sau, "Ta nói...hay là thế này đi, chúng ta làm một cuộc giao dịch nhé. Người thả ta đi, ta sẽ nói cho người biết cha người là ai, mẹ người chết như thế nào, sau đó người sẽ đi đoàn tụ với cha mình."

Tương Thanh cười nói, "Cổ vương, lão bớt sàm ngôn đi." Ngay lúc này lại nghe thấy có tiếng binh sĩ hô hào, "Phu tử!"

Tương Thanh quay đầu lại liền nhìn thấy quân của Tống Hiếu đã quay trở lại. Khi này, Tống Hiếu đã đuổi theo về phía Tây Nam nhưng chỉ bắt được mấy tên dư đảng mà thôi. Thầm biết rằng đây là kế dương đông kích tây, nên đã vội vã chuyển hướng đi về phía ngược lại. Vốn tưởng là sẽ không đuổi kịp nhưng thật may là Tương Thanh đã sớm chặn đầu được lão yêu quái này.

"Quân đâu!" Tống Hiếu hạ lệnh, "Trói Cổ vương lại, mang về chờ xử trí!"

Cổ vương bị những binh sĩ trói gô kéo đi, lúc đi lão vẫn không ngừng la hét, "Nếu người vẫn cứ không biết gì thì sẽ phải hối hận cả đời đó! Ta không lừa người, ta biết...biết một bí mật hết sức khủng khiếp!"

"Lão yêu quái này nói nhăng nói cuội gì vậy?" Tống Hiếu khó hiểu hỏi Tương Thanh, Tương Thanh lắc đầu, cùng Tống Hiếu kỵ mã quay về đại doanh.

Mặt khác, người vẫn luôn đi theo Tương Thanh là Viên Liệt thì lại trầm tư ngồi trên chạc cây. Ông cau chặt đôi mày như thể đang suy tư gì đó. Những gì mà Cổ vương vừa nói khiến ông không ngừng nghĩ về dung mạo của Tương Thanh...rồi lại chợt hiện lên một khuôn mặt khác. Viên Liệt hít sâu một hơi, nhíu mày thăm thì, "Sao lại có thể..."

Cùng lúc này, Ngao Thịnh cũng đã đợi ở trong đại doanh đến là sốt ruột. Chúng tướng cũng nôn nóng đến choáng váng đầu. Và người phải nói là nóng vội nhất chính là Mộc Lăng...Không đúng, chính xác mà nói thì là Cổ vương. Nó đã muốn lớn bằng cái bấp tay rồi đấy. Đã vậy mà còn bị Mộc Lăng lấy nhánh cây chọc vào bụng, uy hiếp nó phải có nuốt cho bằng hết số cổ trùng đang làm càn trong người chúng tướng.

Cổ vương thế là cứ ăn rồi lại ăn. Đột nhiên, cả người nó co rút lại, phần đuôi bông nảy giật liên tục, rồi phụt một cái, nó cho ra một thứ xanh xanh to bằng hạt đậu.

"A!" Mộc Lăng cả kinh hét lên.

Tần Vọng Thiên bị hấn dọa đến giật mình, vội chạy lại hỏi, "Có chuyện gì? Có chuyện gì?"

"Đẻ rồi, đẻ rồi!" Mộc Lăng cẩn thận nâng hạt đậu xanh xanh kia trong lòng bàn tay, "Là cổ vương con!"

Chung quanh có không ít người tụ tập lại nhìn cho biết. Tư Đồ khẽ nhíu mày, "Nó là con cái sao? Ta cứ nghĩ nó là giống đực chứ."

Mộc Lăng khinh bỉ nói, "Cổ vương là loài lưỡng tính."

Mọi người nhìn nhau rồi nhìn chăm chú nhìn cổ vương nay đã gầy xẹp xuống. Cổ vương ngại ngần giương mắt nhìn xung quanh rồi lại ngó chăm chăm vào cái trứng trong tay Mộc Lăng.

Mộc Lăng bỏ trứng vào trong cái tráp vốn dùng để nuôi cổ vương, đoạn lại trấn an cục cưng của mình, "Cứ yên tâm đi! Ta cất nó kỹ vào trong áo, mang theo bên người. Khi nào về nhà, ta làm một cái hang nhỏ cho hai người. Chừng nửa năm sau là trứng nở hà." Cổ vương lúc này mới an lòng vẫy vẫy đuôi, rồi tiếp tục ăn cỗ trùng.

Lúc này, Tống Hiếu cùng Tương Thanh cũng đã áp giải Cổ vương trở về doanh trại.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh quay về, bấy giờ tâm tình lo lắng phiền muộn mới vơi đi. Hắn nhẹ nhõm thở ra một cái rồi nhanh đến đỡ Tương Thanh xuống ngựa, đoạn lại nhắc thấy y cứ cau mày, mặt mũi thì nặng trĩu tâm sự.

"Thanh?" Ngao Thịnh lo lắng hỏi, "Người làm sao vậy?"

Tương Thanh lắc đầu, ý bảo là không có gì, nhưng Ngao Thịnh vừa thấy thì liền biết là y đang có gì đó phiền lòng. Nghĩ vậy, Thịnh ta bèn dùng dùng nôi đá lên, thăm mắng cả dòng họ tổ tiên cái tên dám chọc cho tâm can bảo bối của hắn buồn.

Ngao Thịnh liếc mắt nhìn Tống Hiếu, Tống Hiếu tinh ý, vội chỉ thẳng vào mặt Cổ vương mà mách, "Là lão ta ăn nói linh tinh."

Ngao Thịnh nhíu mày trừng lão. Cổ vương ngược đầu lên nhìn Ngao Thịnh, biết là mình khó lòng giữ nổi cái mạng già nên không dám hé răng lấy nửa lời, song, trong lòng lão vẫn còn lại chút hy vọng le lói vì đã tìm được một gốc cây mà bám vào để níu mệnh.

Ngao Thịnh càng nhìn lão càng cảm thấy tức giận, bèn thẳng lưng ra lệnh, "Kéo lão ta xuống, cẩn thận trông coi!"

"Dạ!" Binh sĩ vội giải lão Cổ vương đi.

"Thanh, sao thế?" Ngao Thịnh khẩn trương nắm tay kéo Tương Thanh vào lều riêng.

Tương Thanh lắc đầu, biết là vì mình cứ miên man suy nghĩ những lời Cổ vương nói như thế là không nên, "Cũng không có gì đâu chỉ là lão ta ăn nói bậy bạ mà thôi."

"Ta sẽ lôi lão ra chém." Ngao Thịnh nổi giận đùng đùng, tru tréo trong lòng không biết lão yêu quái kia đã nói nhăng nói cuội gì.

Tương Thanh vội ngăn hẳn lại, "Ai, người đừng xúc động mà! Cũng không có gì to tát đâu."

Ngao Thịnh khó hiểu nhìn Tương Thanh, "Thế lão ta đã nói gì?"

Tương Thanh nhún nhún vai, y cũng không muốn để Ngao Thịnh phải lo lắng nên chỉ nói một cách đơn giản, "Cổ vương bảo là hẳn biết cha ta là ai, còn nói là nếu ông ấy biết ta làm tướng quân của Thịnh Thanh thì sẽ rất đau lòng."

Ngao Thịnh sững người ra, sau một lúc lâu nổi trận lôi đình mà quát, "Lão khốn ấy dám nói vậy? Cha vợ vĩ đại của ta đâu phải là người để lão xuyên tạc?"

Tương Thanh hoàn toàn không tới việc Thịnh ta sẽ hùng hồn la mắng như thế, nổi muện phiền lúc đầu cũng tiêu tán không sót lại gì, mà còn vui vẻ nhắc chân lên đá hẳn một cước, "Người...thế mà có tư cách mắng người khác miệng mồm không sạch sẽ ư?"

"Người ngoài đâu tính, ta là người trong nhà mà." Ngao Thịnh cười hì hì, nắm tay Tương Thanh lắc qua lắc lại, "Cha người không phải là cha vợ của ta sao."

Tương Thanh lườm hăn một cái, vội sửa lời hăn, "Không phải, là cha chồng của người mới đúng."

Ngao Thịnh sừng sốt, lập tức lại cười ha hả lên, "Ừ, chỉ cần người chịu thành thân với ta thì có là cha chồng hay mẹ chồng gì ta cũng ưng hết."

Tương Thanh nhin cười mà nói, "Ta cũng không gọi Viên Lạc là cha vợ đâu."

"Sai, không phải là Viên Lạc." Ngao Thịnh nghiêm mặt nói, "Là con rùa rụt cổ Viên Lạc."

Tương Thanh không nhin được mà phì cười, Ngao Thịnh quan tâm hỏi, "Đã hết buồn chưa?"

Tương Thanh lắc đầu, cười nói, "Hết rồi."

Ngao Thịnh lúc này mới an tâm, "Kế tiếp chính là thăm vấn mấy tên phiên vương kia, tra hỏi được tung tích của Tô Mẫn. Mùa mưa cũng sắp đến rồi, chúng ta phải nhanh thu xếp mọi thứ đâu vào đấy rồi rời khỏi đây."

"Ừ." Tương Thanh gật gật đầu, "Đáng tiếc là không bắt được Viên Khả."

"Yên tâm." Ngao Thịnh trấn an, "Ta có biện pháp để trừng trị hăn ta."

Tương Thanh sừng sốt hỏi, "Người có biện pháp dụ hăn ra?"

Ngao Thịnh nháy mắt nói, "Ít nhất là cũng có thể dụ hăn ra mặt, một khi đã ra mặt rồi thì chắc chắn chúng ta sẽ tóm được hăn."

Tương Thanh gật đầu, rồi lại bị Ngao Thịnh kéo ra ngoài tiếp tục xử lý chuyện tiếp theo. Tương Thanh tuy rằng trời sinh tính tình sáng khoái nhưng vẫn cứ là người cẩn trọng. Những gì mà Cố vương vừa nói vẫn cứ lẩn quẩn trong đầu y...khiến y luôn tự hỏi, liệu rằng còn có ẩn tình gì nữa?

Ngao Thịnh ngoài mặt thì vẫn vui cười nhưng phàm là chuyện gì liên quan tới Tương Thanh thì hẳn tuyệt không dễ dàng cho qua như thế, nên thăm lặng lẽ phái người đến thăm vấn Cổ vương.

Cả quân doanh bận tối tăm mặt mũi, tận cho đến lúc mặt trời xuống núi thì mới xong việc. Ân Tịch Ly lo lắng đi vòng vòng mấy lượt quanh trại, mọi người đều đã quay lại nhưng vẫn không thấy bóng dáng Viên Liệt đâu cả.

"Cha, cha sao vậy?" Tiểu Hoàng thấy Ân Tịch Ly cứ đi tới đi lui quanh lều trại như thế, nhin không được mà hỏi.

"Viên Liệt đâu? Có nhìn thấy Viên Liệt không?" Ân Tịch Ly hỏi.

"Ở sườn núi phía sau quân doanh." Tần Vọng Thiên đáp, "Lúc này vừa quay về thì đã ra đó rồi, coi bộ là có tâm sự gì đó..."

Nói còn chưa dứt lời, Ân Tịch Ly đã bỏ đi mất dạng.

Mọi người khó hiểu nhìn. Tư Đồ khẽ nhíu mày, "Sao vậy?"

Tiểu Hoàng lắc đầu, cũng thấy khó hiểu như mọi người.

"Viên Liệt." Ân Tịch Ly chạy về phía sườn núi, mệt đến mức ôm ngực thở dốc, khó hiểu hỏi người đang dăm chiêu nhìn ra phía xa xa kia, "Huynh sao vậy?"

Viên Liệt chỉ cúi đầu không đáp.

"Này." Ân Tịch Ly bước lại vỗ vỗ vai Viên Liệt, "Gặp quỷ à? Sao huynh không quay về quân doanh mà lại ngồi ở đây?"

Viên Liệt ngẩng đầu lên nhìn Ân Tịch Ly, trông mắt chỉ toàn là âm đạm.

"Này." Ân Tịch Ly vội ngồi xuống bên cạnh, vươn tay ra xoa mặt Viên Liệt, "Huynh bị sao vậy?"

Viên Liệt ngả đầu tựa lên vai Ân Tịch Ly, thì thầm vài câu vào tai y.

Ân Tịch Ly sững sờ ngây người ra...sau một lúc lâu mới có thể kiềm chế mà quay đầu lại nhìn Viên Liệt, cười đến là méo mó, "Huynh nói đùa phải không?"

Viên Liệt đắm chiêu nhìn Ân Tịch Ly, "Người cứ nghĩ lại mà xem, họ có giống nhau không?"

Ân Tịch Ly trầm tư mất một lúc lâu, mặt mày chợt lộ ra vẻ kinh hãi, "Sao lại có thể như thế được?"

"Khi này nghe Cổ vương nói, ta chợt hiểu ra là vì sao chỉ trong thời gian ngắn, Viên Khả đã củng cố được thế lực lớn như thế." Viên Liệt chậm rãi nói, "Nói cách khác...có lẽ người kia hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Tương Thanh."

"Thật sao?" Ân Tịch Ly âm thầm cười, "Là không biết...hay là vì thời điểm vẫn chưa đến?"

Hai người lo lắng nhìn nhau, chỉ cảm thấy chuyện càng lúc càng đi vào bế tắc.

"Hô...." Viên Liệt thở dài, "Bọn trẻ chúng thật là đáng thương."

Ân Tịch Ly cười khan, ngồi xuống bên cạnh Viên Liệt, thở dài mà nói, "Đúng vậy, rõ ràng là do mấy lão già chúng ta gây nghiệt, vậy mà lại đi đổ lên đầu bọn trẻ...Huynh nói xem đó có phải là ý trời đã đẩy đưa để Tương Thanh và Ngao Thịnh cứ dây dưa với nhau?"

Viên Liệt cũng chỉ biết lắc đầu, "Người mà cũng bắt đầu tin vào ý trời ư? Không phải là Ân Tịch Ly gì cũng có thể tin, duy chỉ trừ ông trời là không tin sao?"

Ân Tịch Ly giương mắt lên nhìn màn đêm đang phủ xuống từ phía chân trời, sau một lúc lâu mới ta thán, "Đúng vậy, ta không tin trời là vì ông ta không có mắt."

122 | trên lầu nghe mưa

NHỮNG NGÀY SAU ĐÓ, có thể nói là đại quân Thịnh Thanh vừa náo nhiệt vừa rối loạn. Đồng thời vừa thăng trận lại vừa phải rút quân, nên mọi người đều tất bật làm những việc được phân phó.

Ai đóng giữ thì đóng giữ, còn ai phải lui quân thì lui quân. Mỗi người đều chấp hành tốt nhiệm vụ của mình.

Trận đánh này, đội quân của Ngao Thịnh vốn có bốn mươi vạn người, nay lại gia tăng thành năm mươi vạn. Gần một nửa số nô lệ đã tình nguyện gia nhập vào binh đoàn, nguyện vì Thịnh Thanh cống hiến sức lực.

Ngao Thịnh đã cho người lùng sục khắp khu rừng già nhưng vẫn không phát hiện được tung tích Tô Mẫn. Thậm chí mang đám phiên vương kia tra khảo thì cũng chỉ có được câu trả lời giống nhau, Tô Mẫn không phải do chúng bắt và Viên Khả đã mang người đi mất.

Ngao Thịnh đã tra hỏi được nơi ẩn thân của Viên Khả nhưng khi phái người đến nơi thì chỉ là cảnh vườn không nhà trống.

Tương Thanh lo lắng, trong khi Ngao Thịnh lại hết sức bình thản, "Chắc chắn sẽ bắt được."

Mắt thấy Ngao Thịnh vô cùng tự tin với việc truy lùng Viên Khả, Tương Thanh liền hỏi, "Thịnh Nhi, người có cách buộc Viên Khả ra mặt?"

Ngao Thịnh nheo mắt, nhìn Tương Thanh đầy gian xảo, "Muốn biết à? Thế thì phải trả giá đó."

Tương Thanh cảnh giác lờm hẩn, bèn không buồn hỏi han thêm nữa, Ngao Thịnh tốn công nửa ngày trời mà vẫn chẳng xơ múi được gì, tức đến độ đầu muốn bốc khói.

Hai ngày sau, toàn quân rút khỏi rừng già, tạm thời đóng quân ở Nam Quốc. Tư Đồ và Tiểu Hoàng đưa người về Hắc Vân Bảo. Lúc đầu, đại hiệp tuấn tú định mời nhạc phụ đại nhân của gã về bảo chơi đôi ba ngày, nhưng hai vị nhạc phụ lại đầy tâm sự muốn tranh thủ thời gian quay về Lạc Đô một chuyến, nên Tư Đồ cũng không cưỡng cầu gì nhiều.

Ngày thứ ba, trời thật sự mưa. Mưa to kéo dài suốt cả ngày dài.

Toàn quân đều chuyển về Nam Quốc. Nơi này phồn vinh náo nhiệt, lại có nhiều nữ tử xinh đẹp. Trong một chốc, một đám quan binh lăm liệt lại bỗng không khác gì thiếu nữ tới tuổi cập kê. Hầu hết các tướng sĩ đều vẫn chưa thành thân nên tâm tư rất chi xao xuyến. Phần đông cô nương Nam Quốc đều xinh đẹp, hơn nữa chúng binh đều được thưởng không ít ngân lượng sau khi thắng trận, vừa hay có thể thành gia lập thất.

Ngao Thịnh ra lệnh, chỉ cần các cô nương đồng ý thì mọi người có thể thành thân rồi đưa về cố quốc sinh sống, còn ngược lại thì tuyệt đối không được quấy rầy dân chúng, tìm cớ trên gheo cô nương khuê các. Ai làm trái lời liền chém không tha. Song, tình hình có vẻ phát triển theo chiều hướng ngược lại, vì nhìn đâu cũng thấy người bị chòng gheo là các nam binh sĩ.

Tổng Hiếu cùng các võ tướng vô cùng được hoan nghênh. Vương Trung Nghĩa thì thấy như thể là mình đã lọt vào động bàn tơ, từ đầu đường đến cuối ngõ, đâu đâu cũng có cô nương truy lùng họ, hại gã phải dắt díu Tổng Hiếu trốn chui trốn nhủi.

Ngao Thịnh cũng dẫn theo Tra Dạ cùng hầu hết các nô lệ đi vào Nam Quốc. Cho một nửa số nô lệ định cư ở nơi này, nửa còn lại thì phân tán đến Thục Trung mà an cư lạc nghiệp, số còn lại thì được giữ lại trong binh ngũ. Tra Dạ đứng ra tuyển chọn một vài người có năng lực, Ngao Thịnh thì phong cho họ một chức quan, đưa đến các châu huyện khác hoặc là Lạc Đô nhậm chức, nói chung là tùy vào nguyện vọng của từng người một.

Sau ba bốn ngày, Ngao Thịnh cũng có thể nhẹ nhõm thở ra khi đã giải quyết hết mọi chuyện vụn vặt... Bên ngoài trời không ngừng đổ mưa. Tin thắng trận đã sớm truyền đến Lạc Đô. Hôm qua, Ngao Thịnh cũng đã nhận được thư do Quý Tư gửi đến, báo lại rằng tình hình ở kinh đô vẫn rất tốt, mọi người đều đã chuẩn bị lễ mừng, chỉ còn đợi mỗi Ngao Thịnh về nữa là thành.

Ngao Thịnh vừa nhìn thấy hai chữ "lễ mừng" liền nghĩ ngay đến "đại hôn", nhìn không được mà nhe răng cười ngu.

Ngao Thịnh ngụ ngay tại hành cung Nam Quốc. Hầu hết lầu ốc ở đây đều dựng xây bằng tre trúc, cấu tạo vô cùng tinh xảo. Những khi mưa xuống, bốn bề chìm trong một màn nước mờ, nhìn có vẻ rất chi là nên thơ.

Sáng sớm, Ngao Thịnh đã tranh thủ ghé đến chính điện gặp Nam Vương. Tỷ muội Kim Linh Ngân Linh dâng lên công văn quy hàng. Ngao Thịnh vẫn để Kim Linh tiếp tục đảm nhiệm vị trí Nam Vương, đồng thời, Thịnh Thanh cũng sẽ không can thiệp vào sự vụ ở Nam Quốc, hơn nữa còn phái quân đội giúp Nam Quốc chống kẻ thù và đảm bảo trị an trong nước. Hàng năm lại còn trợ cấp hoàng kim.

Ngao Thịnh xử lý xong quốc sự liền chạy ngay về trúc lâu. Mấy ngày ngày, hẳn thấy Tương Thanh cứ bất an, nên lo là vì bởi lão Cổ vương nói những nói cuội hại y suy nghĩ linh tinh.

Tòa trúc lâm mà hai người đang tạm trú ngụ là một tiểu lâm hai tầng...Khi Thịnh ta vừa vào cửa thì nghe thấy tiếng nước.

Ngao Thịnh có chút bất ngờ nhưng lại nhanh nhếch môi lên cười gian, nghĩ - Thanh đang tắm hả ta? Hình như tối qua Thanh có nói là mình mấy cú rịn rít khó chịu.

Ngao Thịnh bèn nhanh chân đi vào, lại còn cố tình giậm mạnh chân, nói oang oang lên để Tương Thanh nghe thấy, "Thanh, người có trong phòng không?"

"Ở đây." Tương Thanh quả thật đang tắm rửa phía sau bình phong, "Người đợi một lát, ta ra ngay."

"Ờ." Ngao Thịnh gật gù, "Cứ tự nhiên, không vội." Ngoài miệng thì nói vậy nhưng tay đã lưu manh mang y phục Tương Thanh treo trên bình phong đi giấu.

Xong rồi thì cười nhả răng, mò về giường mà nằng, "Ui, nhức đầu quá đi."

Tương Thanh lật đật hỏi, "Sao lại đau đầu? Liệu có phải là bị bệnh không? Thời tiết ở đây thất thường quá mà."

"Không biết nữa." Ngao Thịnh trở mình, ôm rịt y phục của y vào lòng, "Thanh, ta chớp mắt chút nhá."

"Ừ." Tương Thanh vội đứng dậy lau người, lại lo lắng liệu Thịnh ta có vì vất vả quá đâm ra bệnh không, chốc nữa phải đi tìm Mộc Lăng đến bắt mạch mới được.

Vươn tay ra lấy y phục...

Không có?

Tương Thanh nhíu mày nhớ là khi này có treo trên bình phong mà, lẽ nào đã nhớ lầm rồi? Nhưng chợt y lại nghĩ, biết đâu Ngao Thịnh giở trò? Song, lần nào cũng đổ tội cho hắn như thế thì tội lắm, nên bèn đi tìm.

Ngao Thịnh nằm ở trên giường, gương mặt Tương Thanh đang cuống lên tìm y phục thì che miệng mà cười.

Tương Thanh tìm hết một vòng nhưng vẫn không thấy đâu cả...Mấy ngày nay, y cứ hay miên man suy nghĩ nên đâm ra quên trước quên sau, vậy chắc là y cũng không có lấy y phục treo trên giá từ đâu cũng nên.

Tương Thanh lại đi vòng ra trước bình phong, tìm một lượt nữa nhưng chẳng thấy đâu, bèn hỏi kẻ đang nằm trên giường, "Thịnh Nhi?"

"Hử?" Ngao Thịnh ngáp dài một cái, "Người vẫn chưa tắm xong hả?"

"Người xem thử...ta có để y phục trên ghế không." Tương Thanh hỏi.

Ngao Thịnh nhe răng ra cười, "Có."

Tương Thanh nhẹ nhàng thở ra, "Người lấy qua đây giúp ta."

Ngao Thịnh cười gian, "Lấy cái gì cơ, trực tiếp đi vào trong đó luôn hả?"

Tương Thanh thở dài, nghĩ là thế nào hắn cũng nói thế.

"Đừng đùa nữa, mang vào đây đi." Tương Thanh vờ bất mãn.

Ngao Thịnh cười mát, mang y phục đi vào trong đưa cho Tương Thanh. Ngay khi y giương tay ra nhận thì Thịnh ta lại mượn đà mò vào nhưng lại bị Tương Thanh cản lại, "Không được vào đây."

"Keo kiệt." Ngao Thịnh xấu xa cười, "Sao lại ngại chứ, làm như ta chẳng thấy qua vậy?"

"Ra ngoài." Tương Thanh lớn tiếng đuổi, Thịnh ta thở dài mò lại giường mà nằm, không quên nhe răng cười đều.

Tương Thanh vừa định mặc áo vào thì chỉ thấy thứ trong tay mình chỉ là lớp ngoại sam mỏng mà không hề có áo lót.

Lại ló đầu ra nhìn Ngao Thịnh, chắc chắn hẳn ta lại giở trò rồi.

Thịnh ta giờ không nằm trên giường nữa mà đang tựa người vào bàn ăn nho. Nhạc thấy Tương Thanh thì liền tùm tùm cười, "Thanh, nho ngọt lắm nè, chuối cũng thơm nữa, mau ra ăn đi."

Tương Thanh do dự một chút, định bảo hẳn ta đi lấy áo giúp nhưng nghĩ lại thì vẫn khoác ngoại sam vào rồi chân trần bước ra ngoài.

Trúc lâu có một đặc điểm rất thú vị, đó là vì nằm cách xa mặt đất, sàn lại bóng loáng nên cũng rất chi là sạch sẽ.

Tương Thanh chân trần đi đến bên giường, tranh thủ tìm cho ra áo lót, nhưng tìm mãi mà vẫn chẳng thấy đâu cả. Đang lúc buồn bực thì lại cảm thấy sau lưng nong nóng, hóa ra Thịnh ta đã sát lại gần, "Đang tìm gì vậy Thanh?"

Tương Thanh nhích lên trước một chút, "Người đừng bận tâm, cứ lo ăn trái cây đi."

Ngao Thịnh hắc hắc cười, giang tay ra mà ôm lấy thắt lưng Tương Thanh, mờ ám nói, "Thanh à, bây giờ ta có hứng ăn người hơn đó."

"Người làm gì thế hả?" Tương Thanh cảnh giác nhìn Ngao Thịnh

"Làm gì hả? Ăn thịt người chứ gì!" Ngao Thịnh chờ cơ hội này đã lâu rồi nên đời nào chịu bỏ qua chứ. Hắn nhanh chóng xiết lấy eo của Tương

Thanh, dán chặt miệng mình vào cổ y, nhẹ nhàng hôn, khi môi lướt qua hõm tai y còn cố tình cắn một cái.

Tương Thanh hừ một tiếng, lại lui về phía sau, nhưng Thịnh ta cứ được nước bước tới, dáng vẻ đầy hùng hù hống hổ hổ.

Cuối cùng, Sói Thịnh cũng ép môi hẳn lên môi Tương Thanh. Ban đầu vốn chỉ là một nụ hôn vụn vặt nhưng chốc sau đã trở nên mãnh liệt hơn, đến cuối thì biến thành phấn khích say mê. Tương Thanh vẫn chưa mặc xong y phục thì đã bị Ngao Thịnh quấn lấy. Đường lúc khẩn trương thì đã bị con sói kia cạy môi ra để đưa lưỡi vào. Mỗi một động tác của hẳn hết sức là khiêu khích, thậm chí còn mang theo cả sức mạnh, khiến người ta không khỏi mê loạn. Tương Thanh phải chống tay xuống giường, định rụt người lại thì bị chính chiếc giường ngăn lại. Ngao Thịnh mượn đà ôm y ngã xuống giường. Tương Thanh bị đè ở bên dưới, không đường thối lui nên chỉ còn biết ngưỡn mặt lên thừa nhận những nụ hôn đầy bá đạo của Ngao Thịnh.

"Thanh, ta muốn ngươi."

Ngao Thịnh khi đã hôn thỏa thích rồi thì vẫn không chịu lui ra, môi hẳn cứ dính chặt lấy môi Tương Thanh. Hơi thở cả hơi cứ hòa vào nhau, khiến không khí bỗng chốc ám muội hẳn đi. Ngao Thịnh vốn đã nhẫn nhịn thật lâu, một nụ hôn có sâu cũng đâu khiến hẳn thỏa mãn. Tương Thanh cũng hiểu, trong khoảng thời gian chinh chiến này, Sói Thịnh cũng đã vất vả kiếm chế rồi. Ngày này sớm hay muộn gì cũng đến...Nhưng mà, lúc này, ở đây thì....

"Ta muốn ngươi. Thanh, ta không chịu đựng được nữa." Ngao Thịnh cứ xao động lặp lại câu này không ngừng, hai tay lại vuốt ve từ eo y trở xuống, lần mở ngoại sam mỏng manh kia ra mà áp chặt lòng bàn tay lên da thịt mềm mại nọ, ánh mắt lại tối sầm dậy đầy hưng phấn.

"Không được, trời vẫn chưa tối...Ư" Tương Thanh vẫn cự tuyệt theo lệ thường nhưng Thịnh ta lại ác ý véo đùi y một cái, nhác thấy Tương Thanh kinh ngạc trừng mắt lườm mình thì nhân đó mà len người vào giữa hai chân y để y hết đường trốn chạy. Tương Thanh khẩn trương nghiêm mặt nhìn hẳn, Thịnh ta lại thản nhiên rướn người lên cắn mút hầu kết của y, khiến hơi thở cả dài dần trở nên nặng nề, đoạn lại nỉ non nói, "Thanh, chúng ta bắt đầu thôi..."

"Không được...Bốn bề trúc lâu trống không..." Tương Thanh mặt nóng ran. Ngao Thịnh dần có thể cảm thấy, qua lớp ngoại sam mỏng mảnh, thân thể y cũng đã bắt đầu nóng lên, bèn thấy thú vị mà cọ xát người vào, một tay lại còn sờ nắn bụng y, thậm chí ác ý đảo ngón tay quanh rốn y, rồi vui sướng mà ngắm Tương Thanh ngượng ngùng gồng người lên, hơi thở cũng dồn dập hơn trước.

Tương Thanh vẫn không cách nào tập trung được, cố đẩy hẳn ra, "Đừng loạn, sẽ bị nghe thấy đó."

"Chỉ cần người đừng lớn tiếng quá là được rồi." Bàn tay đang vuốt ve nơi nhạy cảm của Tương Thanh bỗng xiết nhẹ khiến y hít sâu một hơi, chủ nhân bàn tay ấy thì lại xấu xa nói, "Thanh, ai bảo người ăn mặc mỏng manh quyến rũ ta làm gì."

"Ai quyến rũ...ta không tìm thấy áo trong chứ bộ." Tương Thanh nhú mày nghi, chắc chắn là người đã giở trò!

"Thanh à...Ngay cả cơ này mà cũng nghi ra ư?" Ngao Thịnh cúi đầu hôn lên xương quai xanh của Tương Thanh, "Người cũng muốn ta mà, phải không?"

"Muốn cái đầu nhà người ấy!" Tương Thanh thấy Sói Thịnh mặt mày lưu manh nên liền mắng, nào ngờ tên hạ lưu kia lại cười hề hề mà rằng, "Hiểu

rồi, Thanh muốn ta đi đâu chứ gì? Nhìn nè, vị huynh đệ này đang rất hào hứng đó." Vừa nói vừa chỉ xuống hạ thân của mình.

"Hạ lưu..." Tương Thanh còn chưa mắng xong thì đã bị Ngao Thịnh hôn lên môi rồi, trong khi bàn tay kia lại ra sức trêu đùa y.

"Thanh, người rất có cảm giác?" Ngao Thịnh liếm môi Tương Thanh rồi cúi đầu nhìn thứ trong tay mình khiến Tương Thanh phải xấu hổ hết đường chối cãi, "Ngoan, cứ thuận theo ta."

"Người...nói bậy nói bạ gì đó." Tương Thanh vừa tức lại vừa buồn cười,

"Thanh. . . . ." Ngao Thịnh lật Tương Thanh nằm nghiêng lại, y vừa định đẩy hẳn ra nhưng đã bị ngăn cản. Thịnh ta lại say mê hôn lấy môi y, động tác rất là ôn nhu, như thể đang muốn y thả lỏng người ra.

"Uhm...sẽ bị nghe thấy đó." Tương Thanh cố gắng chống đỡ sự quyến rũ từ phía Ngao Thịnh, lo lắng cảnh trúc lâu bốn bề gió lùa này. Thịnh ta chỉ cười mà đáp, "Bị nghe thấy thì đã sao?"

"Người...A!"

"Hừ" Ngao Thịnh cảm thấy có dòng chất lỏng tiết ra trong tay mình, "Thanh không ngoan nha, sung sướng một mình mặc kệ ta."

"A...Người..." Lúc này, Tương Thanh đã như mềm nhũn cả người ra, Ngao Thịnh vừa ra tay thì y đã không biết kiểm giữ mình rồi....có lẽ cũng tại do lâu quá không làm.....

Đương lúc Tương Thanh miên man suy nghĩ thì lại một hành động của Ngao Thịnh khiến phải giật cả mình, khi mà hẳn đưa ngón tay kia vào miệng, mút một cái rồi nói, "Là hương vị của Thanh."

"Người..." Tương Thanh mặt đỏ bừng bừng mắng Ngao Thịnh là đồ mặt dày hết thuốc chữa!

"Thanh! Hôm nay phải làm đến tận hừng đông luôn!" Ngao Thịnh nhồm ngồi lên, nhanh tay cởi bỏ y phục trên người, để lộ ra cơ thể xốc vác khiến Tương Thanh ngại ngùng dời tầm mắt sang nơi khác, lại rước lấy tiếng cười khe khẽ của Thịnh Ta...Đoạn, hấn lại cởi luôn cả tấm ngoại sam mỏng manh của Tương Thanh ra.

Tương Thanh mặt mày khẩn trương nhìn Ngao Thịnh. Dẫu sao thì hai người cũng không thường ân ái, hơn nữa với tính cách của Tương Thanh mà nói thì chuyện này vẫn cứ hơi ngượng ngùng.

Ngao Thịnh cười đều, "Thanh, từ nay về sau mình mỗi ngày mỗi làm đi."

"Nói bậy." Tương Thanh lờm hấn.

"Làm từ đêm đến sáng, còn ngày thì tranh thủ ngủ." Ngao Thịnh nháy mắt.

"Hôn quân." Tương Thanh nhú mày.

"Cái gì? Mắng ta hôn quân?!" Ngao Thịnh nheo mắt nói, "Phải phạt!" đoạn lại nằm đè lên người y.

Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh tóc tai rối bù, mắt thì sáng rực lên, nhin không được mà cười, "Người thiệt là...thường ngày sao không thấy người có tinh thần như thế!"

"Đương nhiên!" Ngao Thịnh cười đến là phóng túng, "Đây là việc ta thích làm nhất trên đời mà" rồi nhanh cúi người mút lấy cánh môi của Tương Thanh, đoạn lại đưa đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng y.

"Ừ..." Tương Thanh không cách nào trị hấn, không đành mắng hay đánh nên chỉ còn biết nhẫn nhịn. Thậm chí có thể nói, y luôn chiều chuộng hấn. Ngao Thịnh đương nhiên cũng đã quá quen với lối ẩn nhẫn này, Tương Thanh đã ngầm đồng ý rồi nên hấn cứ muốn làm gì thì làm. Nghĩ vậy, lại nhẫn chẳng đặng mà cười tít mắt.

"Thanh." Ngao Thịnh khẽ ngẩng đầu lên, khi hai đôi môi tách ra còn vương vấn lại một sợi chỉ bạc, "Người quả nhiên là tốt với ta nhất."

Tương Thanh tuy có chút thất thần nhưng vẫn nghe thấy lời Ngao Thịnh nói, bèn nhúu mày mà xoa gương mặt hấn, "Hiện tại, có rất nhiều người tốt với người."

"Nhưng người thì khác!" Ngao Thịnh vuốt ve bờ vai Tương Thanh đầy âu yếm, "Chỉ cần có người ở bên thì ta không còn sợ gì nữa."

"A..." Tương Thanh vừa định đáp lời hấn thì Thịnh ta đã khôn khéo luồn ngón tay tẩm dược cao vào bên trong y.

"Ừ...người đừng vội vàng như thế." Tương Thanh vành tai nóng bừng lên, lườm Ngao Thịnh một cái.

"Làm sao mà được chứ?!" Ngao Thịnh thật thà nói, "Làm một ngày một đêm còn không đủ nữa là! Phải nhanh lên mới được!"

"Lại nói nhảm...A!" Tương Thanh làm sao chịu đựng được khi Ngao Thịnh cứ cố tình giày vò y, chẳng biết Thịnh ta đã nghiên cứu tới trang thứ mấy rồi mà tay nghề mỗi lúc một thành thạo như thế.

"Thanh, có lần ta thấy được động tác này trông thú vị lắm." Ngao Thịnh liền nâng một chân y đặt lên trên vai mình.

"Người...làm gì vậy hả?" Tương Thanh chỉ cảm thấy tư thế này quá ư ngượng ngùng nên định rút chân về nhưng Ngao Thịnh mặt lại đầy hường

thụ, nhắm chừng thời gian mà rướn người tiến vào.

Có lẽ vì Ngao Thịnh đã lâu lắm không được dụng võ nên lúc này rất chi là nóng vội, ngay từ đầu mà lực đạo đã mạnh mẽ như thế, báo hại Tương Thanh đau đến chẳng thốt thành lời. Song, vì y lo rằng bốn bề trúc lâu trống trải nên phải cố lấy tay bịt miệng lại, đoạn thì liền hung hăng nhìn Ngao Thịnh đầy cảnh cáo.

Ấy vậy mà ai kia lại cho rằng đây là tình thú mà càng ra sức tấn công, ra sức va chạm vào nơi mầm cảm nhất của Tương Thanh.

"A...Người, đồ khốn!" Tương Thanh nhìn Ngao Thịnh đầy bất mãn.

Ngao Thịnh trong lòng nhất thời nổi lên cái ý nghĩ muốn khi dễ Tương Thanh một phen, rồi nhếch miệng cười, nghiêng người ra trước, điều chỉnh động tác chậm lại, nhưng mỗi một lần đi vào thì lại vào đến tận cùng. Tương Thanh mờ mịt nghĩ, khi mà y muốn hãn nhẹ thì hãn lại mạnh bạo, lúc cần hãn chậm rãi thì cứ cố tình đẩy nhanh, hại y gần như là bị tra tấn mà phải bấu vào vai hãn. Bất chợt Ngao Thịnh lại gia tăng tốc lực, như thể là muốn dồn y vào đường cùng.

"Người...A, chậm!"

"Nhanh lên hả? Được!" Ngao Thịnh xấu xa cười.

"Không phải." Tương Thanh lắc đầu, tóc y lúc này đã ướt đẫm, dính bết vào mặt, môi thì sưng vù lên, diễm lệ đến khó tả.

Ngao Thịnh nhìn đến si mê, động tác nường đó mà cũng càng lúc càng nhanh, đoạn còn mặt dày hỏi, "Thanh, thoải mái không?" Nhanh lên nữa nhé."

"Đừng..." Tương Thanh vội vã lắc đầu nhưng Thịnh ta cứ băng băng mà chạy, không cho Tương Thanh chút cơ hội thả lỏng người, thậm chí còn

buộc y phải lớn tiếng rên rỉ.

"Chậm thôi...."

Tương Thanh rướn người lên, tay xiết chặt lấy tấm chăn bên dưới tựa như muốn tìm một điểm tựa, thắt lưng y lúc này như tê dại đi. Ngao Thịnh nhắc thấy bộ dạng này Tương Thanh như là đã muốn đến cao trào rồi, liền bá đạo mà càn quấy hơn. Ngao Thịnh gập chân y lại phía trước ngực, vươn tay xiết lấy tay y, để mười ngón đan vào nhau, tập trung toàn bộ sức nặng vào vùng hạ bộ, mãnh liệt mà tấn công.

"A...Chậm...Thịnh Nhi...." Tương Thanh chẳng còn biết mình nói gì nữa.

Ngao Thịnh như là bị hai tiếng "Thịnh Nhi" làm cho đầu óc mụ mị đi. Hắn cúi người bắt lấy đôi môi đang mở ra của Tương Thanh mà cắn mút, động tác bên dưới cũng ngày một mãnh liệt hơn. Theo từng va chạm, cơ thể Tương Thanh đã không còn khống chế được nữa, ánh mắt cũng như mê man đi, cúi đầu rên rỉ.

"Thanh!" Ngao Thịnh hôn lên đôi môi của Tương Thanh. Lúc này, hắn chỉ thấy hơi thở mình dồn dập, toàn thân nóng bừng, huyết mạch sôi trào, chỉ muốn bùng nổ ngay. Động tác lại càng gấp gáp vồn vã hơn. Ý thức Tương Thanh như lâm vào mê man, chỉ còn biết ôm ghì lấy Ngao Thịnh, mặc hắn hôn, thuận ý để ý căn nuốt tất cả vào bụng.

Cuối cùng, hai người đều cùng lúc thở ra, cả người gồng lên. Ngao Thịnh xác định là mình đã đi vào nơi sâu nhất của Tương Thanh, rồi không nhân nhượng mà phóng thích tất cả cảm xúc của hắn vào trong cơ thể y.

Tương Thanh chỉ thấy mọi thứ trước mắt mờ đi....Chốc sau, cả hai mới có thể thả lỏng người ra, nâng mắt lên nhìn đối phương.

Ngao Thịnh đắm đuối ngắm nhìn Tương Thanh lâu thật lâu...đến khi Tương Thanh muốn đứng lên rồi chợt phát hiện thấy thứ bên trong cơ thể

mình vẫn không chút suy xuyễn, thậm chí lại còn bành trướng hơn trước...."

"Người. . . . ." Tương Thanh kinh hãi trừng mắt nhìn hẳn.

"Thanh." Ngao Thịnh cười khổ, "Làm đến sáng mai luôn đi..." dứt lời lại chăm chỉ di chuyển.

Kết lại, Ngao Thịnh như thế lên cơn điên, hoàn toàn không biết thoản mãn, quần lấy Tương Thanh đến tận quá nửa đêm, đến khi Tương Thanh ngất đi trong cao trào thứ bao nhiêu chẳng biết.

Đến khi Tương Thanh tỉnh lại thì đã thấy mình mặc áo lót tinh tươm nằm ở trên giường, trời cũng tờ mờ sáng tỏ.

Ngao Thịnh múc từng muỗng canh gà ấm áp đến bên miệng y, buộc y ăn một chút rồi mới đỡ y nằm xuống. Hai người lại ôm nhau mà ngủ. Ngao Thịnh vẫn luôn cố chấp duy trì tư thế ngủ ấy với lý do rằng, chỉ cần hẳn vừa mở mắt ra thôi thì liền có thể nhìn thấy Tương Thanh, chỉ như thế hẳn mới an tâm là hai người họ đang ở bên nhau.

123 | vận mệnh

ĐẾN TẬN BUỔI CHIỀU HÔM SAU, Tương Thanh mới tỉnh lại. Sáng sớm, y vốn đã tỉnh dậy rồi nhưng chẳng biết Sói Thịnh lại lên cơn gì mà bưng bưng phẫn chấn quần lấy y một phen, đến sau thì được nước mà làm tới bến...kết cục là bây giờ y tỉnh lại, chỉ thấy cả người đau nhức, không khỏi mắng thầm con sói kia.

Ngao Thịnh vẫn không rời Tương Thanh nửa bước. Hẳn nằm dài ra giường nghiên cứu địa đồ, trong khi bản địa đồ lại được đặt trên người Tương Thanh.

Tương Thanh vừa động đậy, bản địa đồ cũng chuyển dịch theo, Ngao Thịnh chồm lại hôn y một cái, "Tình rồi hả?"

Tương Thanh gật gật đầu, nhồm người ngồi dậy, "Người đang xem gì vậy? Trông có vẻ chăm chú quá nhỉ?"

"Bản đồ địa hình." Ngao Thịnh đáp, "Ta phải tóm Viên Khả cho bằng được."

Tương Thanh vừa nghe thì tinh thần bỗng hăng hái lên, lập tức nhào người sang, Ngao Thịnh nường đó mà kéo y lại nắm sát vào mình. Tương Thanh cảnh giác nhìn hẩn, "Người...vẫn chưa đủ à?"

Ngao Thịnh nhếch mép cười, "Thanh muốn hả?"

Tương Thanh vội vã lắc đầu, Ngao Thịnh phì ra cười, "Dù người có muốn làm nữa thì ta cũng không đành, sừng hết lên rồi còn gì."

Lúc đầu, Tương Thanh còn không hiểu cái gì sừng lên, nhưng sau đấy, khi Ngao Thịnh lại mò tay xuống vuốt ve mông y thì mặt mày y liền đỏ bừng lên, mắng tên tiểu quỷ không sợ chết này.

Ngao Thịnh chuyển đề tài, "Viên Khả chấp niệm quá sâu, lại còn thù dai nên chắc chắn sẽ rất căm hận ta khi ta bảo hẩn không phải là con của Thụy Vương. Hơn nữa, hẩn luôn cứ muốn kéo dài thời gian, nên ta đoán là hẩn sẽ lại gây thêm phiền toái gì nữa."

"Đúng rồi." Tương Thanh nhớ ra việc gì đấy mà hỏi Ngao Thịnh, "Tại sao Viên Khả lại cứ dùng đủ mọi cách để kéo dài thời gian?"

"Về việc này thì ta đã cho người đến Mạc Bắc tìm Vương Hi, để khanh ấy cùng Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương điều tra." Ngao Thịnh đáp.

Tương Thanh gật gật đầu, đoạn lại nhìn ra bên ngoài "Ồ, hết mưa rồi?"

"Ừ." Ngao Thịnh gật gù, "Mới nãy còn mưa rả rích vậy mà người vừa dậy thì liền ngừng."

Tương Thanh mặt khẽ nóng lên, Ngao Thịnh nói chuyện càng ngày càng không biết xấu hổ là gì.

"Thanh, đã đói bụng chưa?" Ngao Thịnh quan tâm hỏi, "Ta cho người đưa thức ăn lên nhé."

Tương Thanh xua tay, "Bây giờ hết mưa, không khéo chốc nữa lại mưa tiếp. Hay là chúng ta thừa lúc này ra ngoài đi dạo đi?"

Ngao Thịnh ngạc nhiên, "Đi dạo?"

"Umm." Tương Thanh gật đầu, "Đi xem thử phố phường Nam Quốc thế nào."

Ngao Thịnh do dự một chút mới nói, "Ta thì không sao cả, nhưng còn người..." đoạn lại mờ ám vỗ vỗ thắt lưng Tương Thanh.

Tương Thanh mặt đỏ lên, trừng mắt cảnh cáo Ngao Thịnh, "Người có đi hay là không?"

"Đi." Ngao Thịnh cười, vội bước xuống giường. Cả hai thay y phục rồi vui vẻ ra ngoài.... Sau khi tạnh mưa, khắp chốn như được gột sạch, nơi nơi thoang thoang hương hoa, khiến người ta vừa thoải mái vừa thích thú.

Hai người nắm tay nhau đi trên đường phố, những ảnh vệ vì sợ quấy rầy nên chỉ đi theo xa xa ở phía sau.

Phố phường Nam Quốc có phần không náo nhiệt bằng Lạc Đô, tuy vậy lại có nhiều nhóm các cô nương xinh đẹp qua lại...Bình thường ở trên đường, thường có đông nam nhân hơn nữ nhân, vì hầu hết cô nương khuê các đều chẳng mấy khi bước chân ra khỏi cửa. Song, ở Nam Quốc thì lại

khác. Phóng mắt nhìn lên thì chỉ toàn bắt gặp những nữ tử cùng thiếu phụ xinh xẻo. Cũng vì điều đó mà Ngao Thịnh và Tương Thanh có chút chùn chân trên đường.

Hơn nữa, Tương Thanh và Ngao Thịnh đều là nam tử tuấn lãng. Đặc biệt là Ngao Thịnh. Trên người hẳn luôn thể hiện ra khí chất đế vương uy phong凛冽, khiến các cô nương trên phố cứ ngoái đầu lại nhìn mãi.

Bên cạnh đó là hai người họ lại còn tay nắm tay đi vai sát vai, làm các chị em gái cứ tò mò rỉ tai bỏ nhỏ nhau.

Tương Thanh có chút xấu hổ mà cúi đầu. Cả hai cứ đi tới đi tới, bất ngờ đi ngang qua một tửu lâu. Tương Thanh nhác thấy có võ đạo phụng cứ rơi xuống liên tục, khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn thì lại trông Vương Trung Nghĩa cùng Tống Hiểu đang chụm đầu vào nhau bên cửa sổ mà vẫy tay gọi hai người họ.

Ngao Thịnh nháy mắt với Tương Thanh một cái rồi cùng nhau lên lầu.

"Thiếu gia, phu tử." Những khi ở bên ngoài, Tống Hiểu đều gọi Ngao Thịnh là thiếu gia, Tương Thanh là phu tử.

Ngao Thịnh gật gật đầu, ngồi vào bàn, lúc này mới phát hiện ra là còn có Tề Tán cùng Trâu Viễn. Xem ra là bốn người họ hẹn nhau ra ngoài dùng bữa đây.

"Thiếu gia, phu tử muốn dùng gì?" Trâu Viễn cười nói, "Ở đây có rất nhiều món ăn, tất cả đều rất ngon."

"Thật không?" Ngao Thịnh liền phấn chấn tinh thần lên, "Người cứ quyết định đi."

"Được ạ!" Trâu Viễn gọi tiểu nhị đến đặt món. Bốn người họ cũng vừa đến, vẫn chưa động đũa được chút gì.

Tống Hiếu hỏi Ngao Thịnh, "Thiếu gia, khi nào chúng ta quay về Lạc Đô?"

Ngao Thịnh suy tính một lúc, "Khoảng chừng ba bốn ngày nữa."

"Thế còn Viên Khả?" Tề Tán bất an hỏi. "Không bắt được hãn thì khác gì thả cọp về rừng?"

"Ai, Tiểu Tề à." Vương Trung Nghĩa thở dài, "Tên Viên Khả này cứ như rồng thấy đầu chẳng thấy đuôi vậy, biết chỗ đâu mà lần chứ?"

Tống Hiếu cũng đồng ý, "Nói không chừng là tiểu tử này đã trốn về Mạc Bắc rồi cũng nên."

"Hãn vẫn còn ở đây." Ngao Thịnh nhíu mày, "Còn ở trong rừng già...Hình như nơi này có thứ mà hãn muốn hoặc là ai đó, mà hãn không cách nào mang về được, nên mới cố tình kéo dài thời gian."

Tất cả mọi người đều gật đầu cho phải.

Đúng lúc này thì thức ăn cũng được dọn lên. Quả nhiên đều là những món đặc biệt, nhất là món cơm rang ống trúc. Tương Thanh thấy vậy bèn tiếc, "Nếu dẫn Mộc Lăng đi chung thì hay quá."

"Ai, phu tử a." Vương Trung Nghĩa cười khì khì, "Nơi này là do Mộc thần y chỉ chỗ cho bọn tôi biết đó!"

Mọi người nhin không được mà lắc đầu. Ngao Thịnh chỉ gặp được vài đũa thì lại quay ra đăm chiêu.

Tương Thanh lo lắng hỏi, "Thịnh Nhi, sao thế?"

"Mọi người nói thử coi, lần đó ta trêu người Viên Khả như thế, hãn có tức điên lên không?" Ngao Thịnh hỏi.

"Chắc chắn là hản đã rất tức giận." Tề Tán gật gật đầu, "Người bình thường còn giận thì nói chi đến kẻ cố chấp lại ngông cuồng như Viên Khả."

"Đúng vậy." Ngao Thịnh cân nhắc, "Ta cũng nghĩ thế. Có là gỗ đá thì cũng có cố kị của gỗ đá, huống hồ gì con người. Nếu chiêu khích tướng này một lần không hữu hiệu thì hai lần, ba lần...đến khi nào hản chịu không nổi mà ló đầu ra thì mới thôi. Mọi người có thấy đúng không?"

Cả bọn nhìn nhìn nhau rồi liên tục gật đầu, "Đúng vậy!"

"Viên Khả hành động rất cẩn thận nên chắc hản là có rất nhiều tai mắt ở Nam Quốc, nói không chừng là hản đang trốn đâu đó quanh đây...Nếu chúng ta làm gì đó tiếp theo thì chắc chắn rằng sẽ lọt ngay vào tai hản." Tương Thanh suy xét nói, "Thịnh Nhi, người dự định sẽ làm gì để chọc tức hản?"

Ngao Thịnh suy nghĩ một lúc rồi chợt nhếch mép cười gian, "À...có một cách rất hay!"

Mọi người mắt đầy mong đợi, chờ Ngao Thịnh nói tiếp.

"Chúng ta mỗi người nghĩ ra một biện pháp." Ngao Thịnh ranh ma nói, "Nhớ là phải nghĩ ra kế gì đặc sắc một chút, và đừng quên là điều có thể khiêu khích Viên Khả là những điều có liên quan tới Thụy Vương."

Cả bọn gật gật đầu. Sau khi đã ăn uống no nê thì liền tản nhau ra, quay về tìm kế khích kẻ địch.

Tương Thanh và Ngao Thịnh thì vẫn tiếp tục đi dạo trên đường. Không bao lâu sau, trời lại mưa tiếp. Vì chẳng mang theo ô nên cả hai đành phải nhanh chân chạy xuống đụt mưa dưới gầm cầu. Một thị vệ hiếu ý đã đi mua một chiếc ô rồi đưa lại cho hai vị chủ tử.

Ngao Thịnh tâm tình sáng khoái bật ô lên che trên mái đầu của cả hai. Nhờ thế mà Tương Thanh càng đứng sát rạt vào Thịnh ta hơn.

Cả hai vừa định rời khỏi đó thì lại trông thấy một nữ nhân cũng vừa lúc chạy vào đụt mưa. Y phục trên người nữ nhân đó khác với mọi người khi mà từ trên xuống dưới đều tuyền một màu đen, lại còn trùm khăn kín mít, trên người thì đeo đầy phục sức cổ quái, tuổi tác xem chừng cũng không nhỏ.

Nữ nhân đó đi từ phía đối diện đến, ngay khi lướt qua vai hai người họ, Tương Thanh chợt nghe thấy người kia lẩm bẩm, "Thân thể mù mịt khiến tâm mỗi mịt, hiểu chi bằng không hiểu, không hiểu chi bằng không hỏi, không hỏi chi bằng không biết."

Tương Thanh đứng sững lại, Ngao Thịnh thì cũng sững sốt chẳng kém.

Hai người quay đầu lại nhìn nữ nhân đầy cổ quái kia.

Ngao Thịnh nhú mày, "Vị cô nương này...."

Người kia tựa người vào chân cầu, ngoảnh lại nhìn Ngao Thịnh và Tương Thanh, đoạn lại cởi bỏ tấm khăn trùm đầu xuống, để lộ một gương mặt nhăn nheo già nua.

"Bà bà, bà vừa nói gì?" Tương Thanh khẩn trương hỏi.

Bà lão kia lại trùm khăn che kín mặt, chậm rãi nói, "Ta là Vu sư, ta có thể thấy nỗi ưu sâu cũng như vận mệnh của người."

"Bà đang ăn nói linh tinh gì đó?" Điều Ngao Thịnh ghét nhất chính là nghe thấy ai đó nói điều không tốt về Tương Thanh nhất là vận mệnh của y...Hắn và Tương Thanh đã phải trải qua muôn vàn sóng gió rồi nên chỉ cần nghĩ tới vận mệnh thôi đã khiến hắn lo sợ.

Bà lão kia chẳng chút băn khoăn mà nói, "Trước mắt người chỉ còn lại một con đường sống mà thôi, nếu đi nhầm sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục."

"Thanh, đừng nghe bà ta nói bậy." Ngao Thịnh vội kéo Tương Thanh bỏ đi nhưng bà lão kia vẫn không từ bỏ, "Người gạt được người khác nhưng không gạt được chính mình."

Tương Thanh chẳng thể nào bước tiếp được nữa, quay đầu lại nhìn bà lão nọ đầy nghi hoặc.

"Đáng thương đáng thương." Bà lão lắc đầu thở dài, "Người và ta có duyên, nếu người cho ta một lượng bạc, ta sẽ chỉ người cách phá giải."

Ngao Thịnh suy nghĩ một lúc thì thấy bà lão Vu sư này là đang muốn nói về thân thế của Tương Thanh. Bất chợt, hấn nghĩ, một là bà ta phải có vấn đề gì đó thì mới biết được bí mật kia, còn hai là....

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh khó xử, liền lấy ra một lượng bạc chưa cho bà ta, "Bà nói đi!"

"Không quan tâm tìm hiểu mới chính là con đường sống!" Bà ta nói, "Hãy nhớ, hiểu chi bằng không hiểu, không hiểu chi bằng không hỏi, không hỏi chi bằng không biết."

Bà lão chỉ nói ngắn gọn như thế rồi im bặt đi, Ngao Thịnh nhú mày, "Bà có thể nói rõ ra một chút được không?"

Bà lão lắc đầu, "Đó là kiếp số của cậu ta, nếu nói quá rõ rành thì sẽ tổn hại phúc thọ về sau."

Ngao Thịnh bực bội, Tương Thanh lại giật giật tay áo hăn, "Thịnh Nhi, đi thôi."

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y mặt mày điem tĩnh, mà kéo Ngao Thịnh vào trong tán ô, cả hai cùng biến mất trong màn mưa, quay về hành cung.

Đợi đến khi cả hai người họ đều đã đi xa, bà lão Vu sư kia mới cởi bỏ mặt nạ da người ra...gương mặt thật bên dưới không ai khác chính là Ân Tịch Ly.

Lúc này, Viên Liệt cũng đã xuất hiện, nhìn Ân Tịch Ly một lúc mới nói, "Tài dịch dung vẫn không chút suy suyễn."

Ân Tịch Ly lắc đầu cười khố.

"Phản ứng của Tương Thanh quả thật khiến ta giật mình." Viên Liệt thở dài, "Không ngờ chỉ bằng vài câu thì y đã hiểu, ta cứ nghĩ là Ngao Thịnh mẫn cảm hơn chứ."

Ân Tịch Ly lắc đầu nói, "Cũng không trách được. Là vì bởi, Ngao Thịnh còn lo lắng cho an nguy của Tương Thanh hơn cả chính y."

Viên Liệt gật gật đầu, "Người đoán thử xem, Tương Thanh hiểu được bao nhiêu?"

Ân Tịch Ly thở dài, "Rất khó để có thể nói rằng y hiểu hay không. Nhưng chắc chắn là y sẽ để tâm. Sau này, nếu có gặp phải sự tình này, y nhất định sẽ nhớ tới những lời hôm nay. Hy vọng rằng, tới lúc đó, sẽ hữu dụng với y."

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh về tới hành cung. Trong khi Tương Thanh tâm tình thản nhiên bình tĩnh thì Ngao Thịnh lòng lại như sóng cuộn, trong đầu hần cứ vang lên không ngừng lời mà Vu sư kia đã nói. Càng nghĩ chỉ càng thấy tâm trí hoảng loạn.

Tương Thanh an ủi Ngao Thịnh, bảo hẳn đừng lo lắng quá nhưng Ngao Thịnh chỉ biết thở dài, vì điều đó đã phạm vào cấm kị của hẳn.

Tạm thời không nhắc tới chuyện xảy ra hôm đó nữa. Sáng hôm sau, Vương Trung Nghĩa vui tươi hớn hờ chạy ùa vào quân trưởng, nói với Ngao Thịnh rằng, "Hoàng Thượng, những gì mà người phân phó hôm qua đó, chúng thần đều làm xong hết rồi."

Ngao Thịnh và Tương Thanh liếc nhìn đối phương một cái, một lòng cùng nghĩ - Nhanh thế sao?

Hai người vội truy hỏi thì mới hay là nhóm chơi khăm này đã tung ra tin đồn, đó là, bộ thi hài Thụy Vương mà Viên Khả giữ trong tay là giả, còn cái thật thì đã sớm bị Tự Đồ cầm giữ, chôn ở Hắc Vân Bảo. Còn bây giờ thì đã được chuyển qua tay Ngao Thịnh. Ngao Thịnh đã ra chỉ thị, vào trưa mai trong quân doanh, mọi người sẽ mang thi hài ra xả roi trút hận.

(Nguyên văn là từ "tiên thi", theo như "Ngũ Tử Tư liệt truyện, thì đây là hành động có tính thù hận đậm sâu, khi mà đào mộ người đã chết lên rồi dùng roi quất vào xương cốt họ. Đó là cách vũ nhục người chết thậm tệ nhất thời bấy giờ.)

124 | Tương ngộ

CHÚNG TƯỚNG THỊNH THANH lại dùng phép khích tướng bức Viên Khả lộ mặt...và dĩ nhiên, kẻ bị khích đang giận đến sôi gan lên.

"Tiểu vương gia, đừng xúc động!" Lão thái giám cận lực ngăn cản, Viên Khả quát, "Ngao Thịnh, người đừng đắc ý, sớm muộn cũng có một ngày ta khiến người mất trắng tất cả, thậm chí không có chốn dung thân, đến chết chẳng có nổi mồ chôn."

"Tiểu vương gia." Lúc này, một hắc y nhân đi vào, trao cho Viên Khả một phong thư, "Chủ nhân bảo ngài lập tức quay về."

Viên Khả đọc thư xong thì liền chau mày, "Không phải đã bảo là nửa tháng sau mới trở về ư?"

Hắc y nhân chậm rãi đáp, "Đây là ý muốn của chủ nhân."

Viên Khả gấp thư lại, "Ta đã biết, người cứ quay về trước."

Hắc y nhân xoay người rời đi, lão thái giám như trút được gánh nặng, nhanh nhẹn đi thu dọn đồ đạc.

Viên Khả trầm giọng nói, "Người cứ thu dọn, ta ra ngoài một chuyến."

Lão thái giám lo lắng nói, "Tiểu vương gia, ngài không định..."

Chẳng đợi lão nói xong, Viên Khả đã đi mất dạng.

Lão thái giám khẩn trương đến độ trán đổ đầy mồ hôi, vội vã cho thủ hạ đi theo bảo hộ.

Viên Khả lại đuổi tất cả về, "Sợ cái gì. Không ai nhận ra ta. Dù ta có bước qua trước mặt Ngao Thịnh thì hẳn cũng chả biết ta là ai."

-

Lúc này, mặt trời vất vả lắm mới vén màn mưa mà lộ diện, đường phố náo nhiệt hơn mọi khi, có rất nhiều nơi dựng đài, tổ chức đại hội ném tú cầu.

(Tú cầu là vật biểu tượng cho tình yêu nam nữ thời xưa. Nhà nào có con gái đến tuổi cập kê thường dựng đài cao, cô gái sẽ đứng trên lầu thấy tú cầu xuống, ai bắt được thì sẽ trở thành chồng của cô gái. Và ngày nay, lễ hội tú cầu là một nét truyền thống trong văn hóa TQ, rất được ưa chuộng.)

Tương Thanh vốn đang cùng mọi người chuẩn bị để quay về Lạc Đô thì lại bị Ngao Thịnh tóm áo kéo đi.

"Đi đâu?" Tương Thanh bị Ngao Thịnh kéo ra một mái đình vắng người, y rút tay lại, lườm hăn.

Ngao Thịnh buồn bã nói, "Thanh, người giận ta hả?"

Tương Thanh sững sốt, "Không có gì sao lại giận người?"

"Vậy sao người không thềm để ý tới ta?" Ngao Thịnh khó hiểu.

"Không có." Tương Thanh vân vê vành tai Ngao Ô, chốc chốc lại xoa xoa đầu hồ.

Ngao Ô thích chí lắc lắc đuôi, giương mắt lên nhìn hai vị chủ tử.

Ngao Thịnh lại nói, "Không phải chỉ là tối qua lại làm lần nữa thôi sao, mà ta cũng đâu có làm tới hừng đông đâu!"

Tương Thanh tai lại ửng ửng đỏ, trừng mắt lườm Ngao Thịnh một cái. Thịnh ta liếc thấy trên cổ Tương Thanh ẩn hiện vết hôn màu hồng nhạt thì chột vui sướng mà kê mặt đến gần hôn lên má y một cái, "Thanh, đừng lẫn quần trong này nữa, ngẫu nhiên ra ngoài tìm chỗ dùng bữa trưa nhé? Hiếm khi thời tiết lại tốt được như hôm nay."

Tương Thanh vẫn còn đang do dự thì Ngao Thịnh đã nắm tay y kéo ra cửa rồi.

Bước ra khỏi hành cung thì lại phải cố chen chúc thoát khỏi đại hội tú cầu. Trên đường lớn, chỉ toàn người với người. Đại đa số kẻ tràn ra đường góp vui lại chính là binh sĩ của Ngao Thịnh nhà ta. Phía cao cao trên đài trúc là các cô nương Nam Quốc xinh đẹp, thi nhau tung tú cầu xuống phố....Đâu đâu cũng là cảnh vui tươi náo nhiệt.

Tương Thanh nhìn đến xuất thần, Ngao Thịnh giật giật tay áo y mà rằng, "Thanh? Người cũng muốn đi bắt tú cầu hả?"

Tương Thanh lắc lắc đầu, "Không phải...Mọi người giống như đã quên mất Nam Vương Tô Mẫn rồi."

Ngao Thịnh chỉ cười, "Dân chúng không hề biết chuyện Tô Mẫn bị bắt, mà chỉ nghĩ là bà ấy đã quy ẩn rồi nhường ngôi lại cho tân vương. Sau khi Kim Linh đăng cơ, những gì mà cô ta làm cũng không tệ, quan trọng là ra chỉ thị để nữ nhi có thể thành thân, nên mọi người vui mừng như thế cũng là phải."

Tương Thanh mỉm cười xoay đầu nhìn ra chỗ khác, nhác thấy nơi nơi dán đầy cáo thị, bèn tò mò đến xem thử, chỉ thấy bên trên viết về việc, Ngao Thịnh chuẩn bị mang thi cốt của Thụy Vương ra trừng phạt, lại còn liệt kê không ít những tội ác của ông ta, đặc biệt nhấn mạnh chuyện ông ta cả đời vô hậu.

"Thất đức thật." Tương Thanh thở dài, hỏi Ngao Thịnh, "Ai nghĩ ra vậy?"

"Nghe đâu là Tề Tán và Vương Trung Nghĩa." Ngao Thịnh cười mát.

"Người nghĩ rằng cách này có thể buộc Viên Khả ra mặt?" Tương Thanh hiểu kì hỏi.

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Ta muốn nhìn thử hãn trông thế nào."

"Ta cứ nghĩ là người muốn giết hãn." Tương Thanh cười khố.

"Là hãn muốn giết ta. Hơn nữa kẻ này lại quá nguy hiểm để tồn tại trên đời...Vớ lại, ta nghĩ hãn còn một âm mưu to lớn khác nữa."

"Âm mưu?" Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Nói đúng hơn thì là một thế lực to lớn thần bí ở sâu trong đại mạc."

"Chuyện xảy ra ở Mạc Bắc hãy đợi đến khi nào về kinh rồi lại tính tiếp." Ngao Thịnh lắc đầu nói, "Điều ta quan tâm hiện tại là, tại sao hãn lại cứ nhắm vào người."

Tương Thanh có chút sững sốt nhìn Ngao Thịnh, "Có lẽ mọi chuyện chỉ là trùng hợp mà thôi."

"Ngày mai, khi kết thúc nghi thức tiên thi, chúng ta sẽ rút quân hồi kinh." Ngao Thịnh cười nói, "Đây coi như là cơ hội cuối cùng. Nếu Viên Khả vẫn không chịu ra mặt thì ta cũng hết cách. Song, nói gì thì nói, ta vẫn không cam tâm... Và ta chắc rằng Viên Khả cũng không cam tâm. Với tính cách của hãn, ta nghĩ là hãn sẽ phải làm chuyện gì đó để đáp trả lại ta."

Tương Thanh gật gù, "Đúng vậy, dọc đường đi, hãn không ngừng giảng bày gây trở ngại cho người nhưng người đều phá giải được, lại còn quấy rầy đến kế hoạch của hãn. Hãn vốn muốn kéo dài trận đánh này nhưng vì cơ duyên trùng hợp mà quân ta lại có thể đánh trận trong thời gian ngắn. Trận chiến này, không những không khiến người tiêu hao quân lực mà còn bành trướng lãnh thổ Thịnh Thanh. Người lần đầu cầm quân đã mang về thắng lợi, chiến thắng đến vẻ vang như thế, có thể xem như đây là một ưu đãi rồi."

Ngao Thịnh hài lòng cười, "Thật không hổ là người của ta, có thể thay ta nhìn rõ hết ưu khuyết trong mọi chuyện. Tốt lắm. Đáng khen nha!"

Tương Thanh đỏ mặt, lại tình cờ nhớ tới đêm qua hãn đã dùng đủ mọi cách giày vò y thế nào, bèn nổi giận mà xoay người đi. Ngao Thịnh vội đuổi theo. Tương Thanh bước được vài bước thì chợt thấy một vật lao về phía mình, theo quán tính lại đưa tay bắt lấy, lúc nhìn lại mới giật mình phát hiện, hóa ra là tú cầu.

"Ách..." Tương Thanh ngẩn người ơ, chợt nghe thấy có tiếng người ồn ào nói, "Ai u, là một công tử tuần tú nha. Cô nương, cô có vừa mắt người

này không?"

Tương Thanh giương lên nhìn về phía trúc lâu, thấy một cô nương xinh đẹp vận hỉ phục đang nhìn mình mà xấu hổ cúi đầu, tựa hồ tỏ ý là rất hài lòng.

Ngao Thịnh chạy theo ở phía sau, vội vã phân bua, "Cái này không tính...Chúng tôi không tới để bắt tú cầu."

"Ai, hai người không tới bắt tú cầu vậy thì đi vào trong khu này làm gì?" Một gã vì không bắt được tú cầu mà ghen tức quát.

Tương Thanh nhìn trái phải rồi thở dài lắc đầu.

Những người này tuy rằng đều là tướng sinh Thịnh Thanh nhưng lại chưa từng được trông thấy long nhan. Cho dù có từng thấy qua nhưng cũng chỉ là đứng nhìn ở phía xa. Hơn nữa, khi duyệt quân, Ngao Thịnh đều vận long bào đội kim quan, còn lúc này thì lại là một thân y phục bình thường nên cũng chẳng ai nhận ra là phải. Những người đến góp vui không ngừng tán tụng, "Ai, huynh ở khu nào trong doanh trại vậy? Phúc khí tốt thật ghen, cưới được cô gái xinh như vậy?"

Tương Thanh liếc nhìn Ngao Thịnh rồi nhanh chóng giải thích, "Chỉ là hiểu lầm thôi. Chúng tôi không biết đây là khu ném tú cầu."

"Không được nha!" Mọi người xua tay, "Nói thế thì khác gì làm tổn thương con gái người ta hả? Chẳng lẽ là vì cô nương này không đủ xinh đẹp hay là đã có người yêu?"

"Phải đó, bắt được tú cầu rồi thì phải rước người đi chớ, đây là lương duyên trời ban đó."

Ngao Thịnh và Tương Thanh mặt đầy xấu hổ, vừa định chạy thì đã bị mọi người vây lấy.

Ngao Thịnh ở trong quân đội thì vô cùng nghiêm khắc, nhưng hiện giờ lại đang ở bên ngoài, hơn nữa cũng là do Tương Thanh bắt làm tú cầu, hiện tại dù mọi người có quá đáng thì hẳn cũng chẳng thể ra tay đánh người được...Lúc này, dù có một thân võ nghệ cao siêu thì cũng bằng thừa.

Một đám người đông đảo cứ thúc ép Tương Thanh phải đi đón dâu, khiến y hoảng đến độ cứ lắc đầu liên tục. Ngao Thịnh còn sốt ruột hơn cả Tương Thanh, vội vàng nói, "Không được mà. Y đã có người trong lòng rồi, không thể lấy người khác được."

Mọi người vẫn không chịu bỏ qua, buộc Tương Thanh phải nói tên người trong lòng mình ra, bằng không thì phải lấy cô nương này làm vợ.

Tương Thanh khó xử, Ngao Thịnh còn hòa theo mọi người mà giục y, "Đúng đó, ai là người trong lòng người hả? Không nói thì phải lấy cô nương này đây!"

Tương Thanh mặt mày đỏ bừng, trợn mắt lên trừng Ngao Thịnh -- Người còn tát nước theo mưa?!

Ngao Thịnh thích chí đứng cười, mặc Tương Thanh bị mọi người ép hỏi.

Cuối cùng Tương Thanh đành bó tay, giơng tay chỉ ra xa xa, "Nhìn đằng đó đi!"

Mọi người vội đổ dồn ánh nhìn theo hướng tay của Tương Thanh, Ngao Thịnh cũng nhiều chuyện nhìn theo, đoạn lại bị Tương Thanh thừa lúc không ai chú ý mà năm áo kéo hẳn nhảy qua đầu mọi người...thực mạng bỏ chạy.

"A!" Mọi người phục hồi tinh thần lại, phát hiện người kia đã bỏ chạy, liền vội đuổi theo, "Ai, đừng để họ trốn! Đuổi theo mau!"

Mọi người liền tức tốc đuổi theo, quyết giúp cô nương nhà kia đòi bằng được công bằng. Ngao Thịnh và Tương Thanh thì cứ chạy trốn chết.

"Thanh, người bắt được tú cầu rồi thì không thể không cưới dâu nha." Ngao Thịnh vừa chạy vừa trêu y, "Bằng không thì người cứ đứng trước mặt mọi người nói là thích ta đi, hoặc hôn ta một cái cũng được. Như vậy thì họ sẽ không đuổi theo người nữa."

Tương Thanh cũng bị chọc Ngao Thịnh tức chết, nổi đóa lên mà liếc hăn, ném quả tú cầu vào ngực hăn, "Muốn lấy thì người đi mà lấy!" Đoạn lại thấy mọi người đã đuổi theo tới nơi, bèn xoay người bỏ chạy.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh khẩn trương chạy trốn vất vả như thè thì ha ha cười lên, tùy tay ném tú cầu cho một thanh niên gần đấy rồi tung tăng đuổi theo Tương Thanh, "Thanh, đợi đã! Muốn trốn phải cùng nhau trốn chứ!"

Cả bọn chỉ lo đuổi theo hai người kia, bỏ quên mất một nam tử trẻ tuổi áo đen cúi người nhặt lấy tú cầu rồi lạnh lùng nhếch mép cười.

Đúng lúc này, lại có người giữ chặt tay nam tử nọ, "Ai, huynh bắt được tú cầu? Thế có chịu lấy cô nương kia không?"

Nam tử đi đến dưới trúc lâu, ngẩng đầu nhìn cô nương đang mặt đầy buồn bã cũng đang nhìn lại mình, có lẽ việc Tương Thanh bỏ chạy lúc này khiến cô bị tổn thương không nhỏ.

Nam tử gật đầu, "Được."

Cô nương nọ thấy nam tử đứng bên dưới tướng mạo đường hoàng, liền vui vẻ trở lại.

"Vậy thì đúng là tin mừng, tin mừng nha!" Bà mối đứng cạnh hờn hờ nói. Cô nương kia lại liếc nhìn nam tử, chỉ thấy đối phương phi thân bay

lên đứng bên cạnh mình. Thân thủ như thế, hiển nhiên cũng là một cao thủ.

Nam tử nâng cằm cô gái lên, ngắm nhìn gương mặt cô mà nói, "Quả là một mỹ nhân."

Cô gái ngượng ngùng cúi đầu hỏi, "Tôn tính đại danh của công tử là gì?"

Nam tử vuốt nhẹ lên gương mặt cô gái, cúi đầu thì thầm vào tai cô.

Cô nương khó hiểu nhìn đối phương, chỉ thấy nụ cười dung hòa chợt trở nên dữ tợn.

-

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh chạy vào trong ngõ nhỏ, mắt thấy vẫn còn người đuổi theo phía sau, Thịnh ta bèn nói, "Thanh à, xem chừng người chọc tức không ít người đâu."

"Còn nói đùa được sao?" Tương Thanh sốt ruột, "Làm sao bây giờ?"

Ngao Thịnh nhìn quanh, "Trèo tường đi!"

"Hả?" Tương Thanh sửng sốt, Ngao Thịnh đã nhanh kéo y thả người nhảy vào bên trong tiểu viện nhà người ta.

Cả hai vừa đáp xuống đất thì đã nghe thấy tiếng hét chói tai...Lúc quay đầu nhìn lại chỉ thấy có một đôi nam nữ đang lỏa thể nằm quấn lấy nhau trên tháp...Xem ra là đang hứng trí bùng bùng.

Trùng hợp thay, người nam kia lại là một tướng quan trong quân doanh...Gã vừa nhìn thấy Ngao Thịnh thì liền hốt hoảng lên, "Hoàng...hoàng...hoàng..." vừa định đứng lên nhưng thân thể vẫn còn dây dưa với thiếu phụ nọ, mãi chẳng rời ra được.

Ngao Thịnh và Tương Thanh đầu dư hơi sức để quan tâm tới hai người họ mà chỉ lo trèo qua bức tường đối diện trốn ra ngoài.

Ra được tới ngoài, Ngao Thịnh kéo Tương Thanh chạy thêm mấy con phố nữa mới trở về được hành cung. Hai người đứng lại ôm ngực thở dốc.

"Hô..." Ngao Thịnh nói, "Lâu rồi không chạy nhiều như thế."

Tương Thanh cũng hì hạch thở ra, sau khi bình ổn được hơi thở, vừa định quay lưng về phòng thì đã bị Ngao Thịnh ôm chầm lấy.

"Làm gì vậy?" Tương Thanh cảnh cáo nhìn.

"Nói." Ngao Thịnh vừa uy hiếp vừa sủng nịnh nói, "Người trong lòng ngươi là ai?"

Tương Thanh giật giật khóe miệng, không đáp.

Ngao Thịnh đè y vào tường, không cho y chạy, "Nói mau, người trong lòng ngươi là ai? Không nói thì sẽ phạt." đoạn lại cúi đầu cắn vành tai y Tương Thanh.

Tương Thanh vì nhột mà vội rụt người lại, Ngao Thịnh nương theo đó mà hôn lên môi y. Tương Thanh cũng đã quá quen với hành động này của hắn, hơn nữa gần đây cả hai cũng đã trở nên khăng khít hơn, nên cũng dung túng hắn muốn làm gì thì làm. Nhưng vì tính tình có phần cứng nhắc mà Tương Thanh vẫn thấy ngại ngùng, không nói được những lời đường mật, những khi Ngao Thịnh tử tế lời yêu thương vào tai y thì y lại chỉ biết cúi đầu đỏ mặt.

Ngao Thịnh thích nhất chính là bản tính thành thật này của Tương Thanh. Lúc này, hắn vô cùng hứng chí muốn truy hỏi cho bằng được người trong lòng y là ai, lại còn nhân tiện mà sờ mó một phen nữa.

Cuối cùng Tương Thanh bị hấn quấy nhiễu đến hết đường trốn tránh khi mà hấn cứ liên tục lặp lại, "Nói mau, người trong lòng người là ai?"

Tương Thanh ngượng ngùng hấn, thấp giọng nói, "Người."

Ngao Thịnh đắc chí, cười toét tận mang tai, "Tên là gì?"

Tương Thanh xấu hổ nói, "Thịnh Nhi."

Ngao Thịnh vô cùng sung sướng mà ôm chầm y hôn lấy hôn để...Lúc này, Thịnh ta vô cùng thỏa mãn. Trước kia, ngay cả mơ cũng vẫn thường mơ tới ngày này. Những khi giật mình tỉnh lại thì chợt thấy mất mát kinh khủng vì vốn cứ ngỡ là cả đời này Tương Thanh cũng sẽ không quay về bên cạnh mình. Hiện tại, giấc mơ đã trở thành sự thật rồi. Người đang ở trước mắt hấn đây sao có thể không làm cho hấn tổn công quý trọng yêu thương đây?

Đến tận khi trời ngã về tây, Ngao Thịnh và Tương Thanh mới tay nắm tay quay về trúc lâu, lại bất ngờ nhìn thấy Ân Tịch Ly đứng dưới lâu mà nhú mày.

"Ân tướng." Tương Thanh thấy Ân Tịch Ly mặt mày đăm chiêu, liền lo lắng hỏi, "Có chuyện gì sao?"

Ân Tịch Ly chau mày đáp, "Có chút việc không hay."

"Việc gì?" Ngao Thịnh khó hiểu.

Ân Tịch Ly bảo hai người đi theo mình.

Ngao Thịnh và Tương Thanh tuy rằng vô cùng thắc mắc chuyện ra làm sao nhưng vẫn im lặng đi theo.

Ba người rời khỏi hành cung, đi đến đại điện Nam Quốc.

Vừa bước chân vào cửa, thì đã ngửi thấy mùi máu tươi xộc lên. Cả hai người liền chau mày. Không ai lạ lẫm gì với thứ mùi này nữa, vị tanh tươi nồng đậm như thế thì chỉ có thể ai đó bị giết mà thôi. Quả nhiên, phía trên đại điện, đặt hơn mười cỗ thi thể dù đã được che vải trắng nhưng vẫn thấy rõ ràng vết máu, chứng tỏ tất cả đều chết rất thảm thương.

Ngao Thịnh nhíu mày, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hoàng Thượng." Tỷ muội Kim Linh, Ngân Linh cùng chúng thần Nam Quốc đều có mặt đầy đủ.

"Mười mấy cỗ thi thể của các cô nương trẻ tuổi vừa được đưa tới." Tề Tán thở dài, "Bị giết vô cùng tàn nhẫn, tất cả đều vừa chết không lâu."

Ngao Thịnh chau mi hỏi,, "Hung thủ đâu?" đoạn lại nhanh xốc tấm vải trắng của một cỗ thi thể lên, nhin không được mà nhíu mày.

Tương Thanh cũng bước đến xem thử, chỉ thấy cô gái nọ bị chém rất nhiều nhát đao, toàn thân dính đầy máu tươi, trên người lại mặc hỉ phục xinh đẹp.

"Hỉ phục?" Tương Thanh khẽ giật mình mà đi kiểm tra những cỗ thi thể khác, cũng thấy họ đều mặc hỉ phục . . .

Trong đó, có một thi thể khiến Tương Thanh phải giật mình, sững người ra gọi Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, người nhìn cô gái này đi!"

Ngao Thịnh bước đến, thì chỉ thấy cỗ thi thể này chính là cô gái đã thả tú cầu trúng vào người Tương Thanh khi nãy. Hơn nữa, bên cạnh thi hài còn có cả quả tú cầu sặc sỡ nọ.

Ngao Thịnh điếng người ra.

NGAO THỊNH NHẶT QUẢ TÚ CẦU LÊN, hai hàng lông mày như xoắn chặt vào nhau, rồi lại lướt mắt nhìn hàng thi thể đầy máu tươi, những cô nương ấy tuổi đời chẳng quá hai mươi, mặc hỉ phục đẹp đẽ, hạnh phúc chuẩn bị xuất giá.

Văn Đạt tiến lên thông báo, "Hoàng Thượng, môn quan nói là có người dâng thư gửi cho người ạ."

Tương Thanh vội nhận thư rồi đưa cho Ngao Thịnh nhưng hăn lại không đón lấy. Tương Thanh đành mở ra, vừa đọc xong thì khẽ nhíu mày, trả bức thư lại cho Ngao Thịnh. Trong thư, chỉ viết duy nhất một câu:

-- Ngao Thịnh, có thích lễ vật ta tặng không?

Viên Khả!

Ngao Thịnh giận dưng giăng lấy lá thư, cầm hận nhìn hàng chữ thẳng tắp kia mà nghiến răng nói, "Viên Khả!"

Kim Linh vội hỏi, "Ai đưa thư tới?"

Văn Đạt nói, "Là một đứa trẻ. Nó nói do một nam tử mặc áo đen trả nó một lượng bạc để đưa thư tới đây."

"Mục đích của Viên Khả là gì?" Mộc lẳng nhíu mày, "Không phải là ai trong chúng ta mà là các cô gái tay không tắc sắt này. Thực quá nhẫn tâm! Vậy mà cũng hạ thủ được với những cô nương yếu đuối xinh đẹp này."

Mọi người đều im lặng chau mày, trong lòng lại cầm hận Viên Khả đến cực điểm, kẻ như hăn, còn đáng chết hơn cả Thụỵ Vương gấp trăm lần!

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh cứ im lặng, sợ hăn hỏa khí công tâm, bèn khuyên giải, "Thịnh Nhi, đừng tức giận quá."

Ngao Thịnh lại chỉ nói, "Viên Khả đang ở trong thành."

Tương Thanh gật đầu, nhíu mày nhìn các cỗ thi thể một lúc rồi quay đầu nói với Ân Tịch Ly, "Đưa quân truy lùng tất cả các ngõ ngách trong thành...điều tra nhân số các hộ, chỉ cần thừa ra thêm một người thì liền đem về tra hỏi."

Ân Tịch Ly nâng mắt lên nhìn Tương Thanh, lại thấy y đau lòng nhìn những thi hài dưới đất, liền gật đầu đáp, "Được", rồi cùng Viên Liệt rời đi.

Ngao Thịnh hạ lệnh, "Tất cả quan binh phải quay về đại doanh, quan tướng kiểm kê nhân lực, không được để dư ra dù chỉ là một người, ai dám che giấu liền trăm không tha, đồng thời còn phải phái người tuần tra đường phố, tróc nã những nam tử độc thân lai lịch bất minh."

"Dạ." Tống Hiếu cùng Tề Tán lui xuống sắp xếp mọi chuyện. Ngao Thịnh lại nói tiếp, "Trợ cấp cho gia đình của những cô nương này. Ngày mai, đích thân trăm sẽ chủ trì tang lễ cho họ."

Mọi người liền lĩnh mệnh đi xuống thi hành.

Tần Vọng Thiên thở dài, "Đây cũng là một biện pháp khác nữa mà Viên Khả dùng để...giữ chân chúng ta."

Ngao Thịnh gật gù đầu, "Ta biết...Nhưng những cô nương này đều là con dân Thịnh Thanh...họ đã vì Ngao Thịnh ta mà chết. Nếu ta không lấy được thủ cấp của Viên Khả đặt trước mộ phần của họ thì ta còn làm hoàng đế kiểu gì đây?"

Mọi người im lặng thở dài. Tần Vọng Thiên nhắc thấy Tương Thanh này giờ cứ nhìn chăm chăm vào những cỗ thi thể này. Mộc Lăng lại giật giạt tay áo y mà nói, "Vọng Vọng, chúng ta cũng đi tìm tên cặn bã Viên Khả đó đi." Đoạn lại kéo tay Tần Vọng Thiên chạy ra ngoài.

Ngao Thịnh nói với Trâu Viễn, "Trăm sẽ miêu tả lại đại khái diện mạo của Viên Khả, khanh họa tranh dán làm cáo thị truy nã hắn."

"Vâng." Trâu Viễn nhanh đi lấy giấy bút đến, dựa theo miêu tả của Ngao Thịnh mà hoạ tranh của Viên Khả.

Trâu Viễn rất giỏi về thi họa, nên chỉ trong thời gian ngắn, y đã hoạ xong tranh, đưa lên cho Ngao Thịnh xem thử.

Ngao Thịnh gật gật đầu, tranh vẽ rất giống với những gì đã miêu tả, "Sai người sao ra thành nhiều bản rồi mang dán khắp nơi."

"Vâng." Trâu Viễn lập tức lui xuống đi làm.

Kim Linh dẫn theo Ngân Linh đi trấn an dân chúng. Bỗng chốc, trong đại điện chỉ còn lại mỗi Tương Thanh và Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh đứng bên hàng thi thể, dăm chiêu nhìn quả tú cầu trong tay.

"Thịnh Nhi." Tương Thanh đi đến bên cạnh Ngao Thịnh, "Người...đã từng trông thấy Viên Khả?"

Ngao Thịnh xoay người lại nhìn Tương Thanh, "Ta không biết đó có phải là hãn không nữa...nhưng suy nghĩ kĩ lại thì chắc là hãn."

"Người gặp hãn lúc nào?" Tương Thanh nhíu mày hỏi.

"Ngay lúc này." Ngao Thịnh nói, "Trước khi ta đuổi theo người, ta đã tiện tay giao quả tú cầu này cho hãn..."

Tương Thanh cũng kinh ngạc mà ngăn người ra.

Ngao Thịnh cười khan, "Nói không chừng cũng bắt đầu từ lúc ấy, hãn này ra chủ định giết chết những cô gái này."

"Viên Khả trời sinh tính hung tàn." Tương Thanh trấn an, "Nên chuyện xảy ra như thế không phải là lỗi tại người."

"Ta biết." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Lỗi không phải tại ta nhưng cũng không có nghĩa là ta không đau xót."

Tương Thanh vỗ vỗ vai hắn, "Ta biết người khổ sở. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là ta không thể an ủi người."

Ngao Thịnh lúc này mới có thể thở ra được. Tương Thanh kéo hắn lại gần, cho hắn tựa vào vai mình rồi đưa tay vỗ về lưng hắn, "Có phải là người đang tự trách vì đã chọc tức hắn?"

Sau một lúc lâu, Ngao Thịnh mới gật gật đầu, "Ta đã quá tự phụ."

Tương Thanh vỗ về hắn, "Nhưng hắn lại còn tự phụ hơn cả người."

Ngao Thịnh nâng đầu lên nhìn Tương Thanh, "Ý người là sao?"

Tương Thanh cau mày nói, "Bởi vì người là con của Viên Lạc còn hắn lại là hậu nhân của Thụy Vương...Ai cũng đều nói, Thụy Vương cả đời cũng không bằng được với Viên Lạc."

Tương Thanh vừa dứt lời thì lại bỗng tiến lên đá vào một cỗ thi thể nằm giữa hàng xác chết bất động.

Cỗ thi hài bị đá trúng bỗng giật nảy lên, phi thân bay về án thư.

Ngao Thịnh cũng giật mình ngoảnh người lại nhìn.

Tương Thanh đứng ở trước án thư, nhìn kẻ đang ngồi bên trên bàn, thân mặc hi phục đỏ thẫm, máu tươi dính trên người đã sớm khô rang, mặt nạ nữ nhi cũng đã tróc ra.

Lúc này, Viên Liệt lại bất ngờ xuất hiện ở cửa sau, Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng thì đứng chặn ở cửa trước, Ân Tịch Ly lại bước ra từ sau đại điện, không ngừng tán dương, "Thanh phu tử quả nhiên quan sát rất tỉ mỉ."

Mộc Lãng cả giận quát, "Mau tháo mặt nạ da người xuống, nhìn gớm chết được."

Bên ngoài cửa điện, Tống Hiểu đã nhanh chóng dàn quân bao vây bốn phía. Ngay cả Kim Linh và Ngân Linh cũng mang theo Nam vệ xông vào.

"Ác tặc!" Ngân Linh điểm mặt gã sát nhân, "Hôm nay ta phải giết người, đòi lại công bằng cho những tử muội đã chết."

Tên kia giương tay tháo bỏ mặt nạ da người xuống, để lộ ra gương mặt thực, đoạn lại cởi bỏ hỉ phục ra, rồi giật giật tứ chi. Tiếng "răng rắc" không ngừng vang lên. Quả nhiên, vì để cải trang thành cô nương thân người bé nhỏ mà hắn đã dùng tới Súc cốt công. (loại võ công giúp co rút xương cốt lại)

"Lợi hại." Đối phương nhếch mép nói, "Ta thật không hiểu, dựa vào đâu mà các người có thể phát hiện được ta? Ta đã dùng cả Quy tức công (ngưng thở), cơ thể cũng hóa lạnh, hoàn toàn không có chút sơ hở gì."

Ngao Thịnh quả thật có chút kinh ngạc. Tới tận lúc này, hắn mới hiểu ra mọi chuyện, và Tương Thanh là người đầu tiên phát hiện ra điều này...Khi này, lời mà Tương Thanh nói với Ân Tịch Ly đã giúp y hiểu được huyền cơ, lúc sau lại âm thầm thông tri cho Tống Hiểu điều động binh mã. Mộc Lãng hẳn là cũng đã biết chuyện nên mới phối hợp với Viên Liệt vây ở cửa trước và cửa sau...Nhưng Tương Thanh đã phát hiện từ khi nào? Tại sao Ngao Thịnh hẳn lại không nhìn ra? Lẽ nào là vì hắn giận quá mất khôn?

"Người là Viên Khả?" Ngao Thịnh hỏi tên vừa xuất hiện.

Đối phương vận một thân hắc y, trên mặt vẫn còn dính máu. Hắn lấy tay lau đi vệt máu, khiến gương mặt thật hiện ra. Da dẻ hắn xanh xao, ngũ quan lại trông tương tự với Thụy Vương lúc trẻ.

Viên Khả nheo mắt nhìn Ngao Thịnh, cười hỏi, "Đứng gần quá nhiên nhìn rõ hơn nha...Người là Ngao Thịnh. Hahaha, hình như trước đây ta đã từng gặp người."

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, không nhớ được là mình đã từng gặp tên kia trước đây hay không.

"Ngao Thịnh." Viên Khả lại lên tiếng hỏi, "Làm cách nào các người phát hiện ra ta?"

Ngao Thịnh lại ngoảnh đầu qua nhìn Tương Thanh, Tương Thanh đáp lời, "Đơn giản thôi, vì khi này chỉ có mười ba cô nương thầy tú cầu, nhưng ở đây lại có tới mười bốn thi hài."

Viên Khả sửng sốt, Ngao Thịnh cũng có chút giật mình. Ngao Thịnh hẳn nhớ, khi này Tương Thanh chỉ lướt mắt nhìn thoáng qua thôi vậy thật không tin được là y lại nhớ đến chi tiết và rõ ràng vậy.

"Chỉ với lý do đó?" Viên Khả cười khẩy.

Tương Thanh lại nói, "Ta chỉ cảm thấy nghi ngờ vậy thôi, nên đã cố tình nói như vậy, quả nhiên sau khi nghe xong, người liền động đậy."

Viên Khả mặt mày tối sầm lại. Tương Thanh lạnh lùng cười, "Cho nên ta nói...Thụy Vương cả đời không sánh bằng Viên Lạc, ngay cả con của họ cũng như thế."

Tất cả mọi người đều lú lỏi chẳng nói được gì. Quả nhiên, trong mắt tình nhân, người mình yêu ai cũng hoàn hảo. Tương Thanh bình thường hiền lành khiêm tốn, nhưng chỉ cần là chuyện dính dáng đến Ngao Thịnh thì liền trở nên lạnh lùng, đôi lúc tàn nhẫn như thế. Song, cũng là tại Viên Khả quá mức hung ác, chạm đến điểm cố kỵ của Tương Thanh.

Viên Khả ngẩng đầu cười dài, "Quả nhiên lợi hại...Song, người cũng chẳng hơn gì ta."

Tương Thanh khẽ sững người ra, Ân Tịch Ly hấp tấp nói, "Viên Khả, hơn mười món nợ máu, người tính trả thế nào đây?!"

Viên Khả lạnh lùng cười, "Các người có thể giết ta để báo thù cho họ...nhưng, phải bắt được ta đi rồi tính."

Hắn lại khoái trá cười, huýt dài một tiếng.

Mọi người nhú mày nhìn. Bất chợt, từ bên ngoài lại truyền vào tiếng vỗ cánh. Chốc sau, liền có một quái điều bay xộc vào...Con vật kia hình thù vô cùng kì quái, có đến những hai cái đầu, lại có tiếng kêu quan quác không khác gì quạ. Quái điều ngoan ngoãn bay đáp lên trên đầu vai Viên Khả.

Mộc lẳng cau có nhìn quái điều nọ, "Đây không phải là thần thú hai đầu sao?"

Cả bọn cũng hiếu kì chẳng kém - Thần thú hai đầu?

Mộc lẳng nhú mày nói, "Cẩn thận đấy! Con quái điều này độc vô cùng. Ngay cả lông của chim Trấm ngâm rượu cũng chẳng độc mà bằng nó đâu."

(Chim Trấm là giống chim trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào liền chết ngay)

Mọi người cau mày nhìn nhau.

Viên Khả cười gằn, "Ngao Thịnh, người cũng biết, có người từng nguyên rủa con cháu Viên thị khi sống thì không có gì trên đời, cả đời bất hạnh, đến lúc chết cũng chẳng chỗ chôn?"

Ngao Thịnh nhú mày, bốn chữ "cả đời bất hạnh" quả nhiên chói tai vô cùng, theo quán tính mà nhích lại gần Tương Thanh hơn, đoạn lại ra hiệu

cho Tống Hiếu.

Tống Hiếu vội phân phó cho hai trăm cung thủ, giương nỏ nhắm thẳng vào Viên Khả.

Ngao Thịnh cảnh cáo, "Viên Khả, hãy buông tay chịu trói đi."

Viên Khả cười khẩy, "Ngao Thịnh, người nghĩ rằng ta sợ đám cung nỏ của người?" dứt lời thì phi người đạp lên thủ vệ mà bay ra ngoài... Mọi người đều kinh ngạc khi mà võ công Viên Khả lại cao đến thế.

Tương Thanh cùng Tần Vọng Thiên vội đuổi theo, Viên Liệt cũng tức tốc nổi gót hai người. Mộc Lăng chạy xộc ra ngoài mà hét, "Cẩn thận con quái điểu đó! Đừng để nó đụng trúng!"

Ngao Thịnh lòng như lửa đốt vừa định đuổi theo thì đã bị mọi người ngăn lại. Ân Tịch Ly khuyên can, "Hoàng Thượng, người không thể đuổi theo!"

Ngao Thịnh bỏ mặc lời khuyên, vội truy đuổi theo. Lúc chạy ra bên ngoài, Viên Khả đã đứng trên mái nhà, bị Tương Thanh và Tần Vọng Thiên vây ở hai phía trước sau, còn con quái điểu kia thì lại bay vòng vòng quanh người hẳn khiến cho hai người họ chẳng cách nào đến gần được Viên Khả.

Mộc Lăng giăng lấy chiếc nỏ trong tay một binh sĩ đứng gần đấy rồi nhắm ngay về phía quái điểu, "Vọng Vọng, tránh ra!"

Tần Vọng Thiên vội tránh sang một bên. Mộc Lăng bắn tiễn về phía quái điểu. Quái điểu đảo người né đi nhưng không may lại bị bắn trúng đôi cánh. Quái điểu đau đớn gào thét đập cánh.

Tần Vọng Thiên vội cởi ngoài bào ra, bao lấy quái điểu. Tương Thanh nhân đó xông lên bắt lấy Viên Khả.

Viên Khả nhếch mép cười, cùng Tương Thanh so chiêu, Ngao Thịnh đứng bên dưới vô cùng lo lắng vì Viên Khả chẳng phải tay xoàng.

Mộc Lăng vội nhóm lửa, hét gọi Tần Vọng Thiên, "Đem nó lại đây!"

Tần Vọng Thiên dùng áo ngoài bọc lấy quái điểu, nhảy xuống đất, đưa cho Mộc Lăng. Mộc Mộc ta vội vàng ném cả áo lẫn chim vào trong lửa.

"Cạc cạc cạc cạc..." Quái điểu không ngừng thảm thiết gào thét. Lúc sau, khi mọi người đều có thể ngửi thấy mùi thịt nướng, Mộc Lăng liền gào lên, "Tránh ra sau hết!"

Mọi người nhanh lùi về phía sau.

Trong khí đó, phía trên đầu mọi người, Viên Khả đang cùng Tương Thanh giao chiến. Viên Liệt nhịn không được cũng đã nhập cuộc. Tình hình như thế, Viên Khả không cách nào đối kháng được.

Viên Khả thối lui đến mái hiên, nhìn Viên Liệt mà cười khẩy, "A....Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Viên Liệt."

Viên Liệt nhú mày, vừa định tóm lấy Viên Khả thì hăn lại nói, "Viên Liệt, ngươi có biết kẻ đã nguyện rửa Viên thị là ai không?"

Viên Liệt sửng người ra, Viên Khả nhân cơ hội mà phản đòn, Tương Thanh nhanh nhạy phá giải, đồng thời cũng không ngừng tự hỏi, thật ra Viên Khả đang nắm giữ bí mật gì của Viên Liệt, sao ông lại đột ngột trở nên thất thường như thế?

Viên Khả vội tránh sang một bên, vừa cùng Tương Thanh so chiêu vừa nói, "Tương Thanh....ngươi có biết là mình nhận giặc làm cha không?"

Tương Thanh giật mình, có chút ngậy người ra, cùng lúc đó, Viên Liệt lại ra tay kéo giặc y trở về....

Tương Thanh cả kinh khi mà Viên Liệt lại dụng sức nhiều đến vậy, hơn nữa công lực của ông cũng thâm hậu hơn y. Trong một chốc, do không phòng bị mà Tương Thanh đã bị Viên Liệt hất xuống đất. Ngao Thịnh vội vã chạy lên đỡ lấy y.

"Thanh." Tương Thanh suýt chút nữa đã rơi thẳng xuống đất nếu Ngao Thịnh không nhanh chân chạy lên đỡ rồi. Thịnh ta lo lắng nhíu chặt mày lại. Mộc Lăng thì vừa nướng thịch chim vừa không ngừng giậm chân mắng, "Viên Liệt, rốt cuộc ông thuộc phe nào hả? Ông đang cứu người hay là giết người vậy!"

Tần Vọng Thiên vội bịt miệng hăn lại, lắc đầu đầu.

Mộc Lăng quay đầu lại nhìn Tần Vọng Thiên rồi lại ngẩng lên nhìn phía trên mái nhà. Viên Liệt ra chiêu hết sức tàn nhẫn, mỗi một chiêu đều muốn dồn Viên Khả vào chỗ chết.

Tương Thanh khó hiểu, cảm thấy mọi chuyện hết sức quái lạ, Viên Khả có ý gì khi nói y nhận giặc làm cha?

Viên Khả nhác thấy bản thân không thể chống đỡ nổi nữa, bèn nói khích, "Viên Liệt, người muốn giết người diệt khẩu sao?"

Viên Liệt nhíu mày, vừa vung tay áo ra thì làm rớt một thanh đoản đao bằng ngọc xuống đất.

Ân Tịch Ly khẽ nhíu mày. Mộc Lăng lại nhanh miệng hỏi, "Ừa? Viên Liệt dùng binh khí ư? Ta cứ nghĩ là ông ấy cũng giống Vọng Vọng tay không đánh người mà."

Tương Thanh liếc nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh liền thấy ánh mắt y mang theo vẻ khác thường, liền hỏi, "Thanh, có chuyện gì vậy?"

Tương Thanh cau mày vì y cảm nhận được là Viên Liệt muốn giết Viên Khả...nhằm ngăn hẳn nói ra một bí mật gì đó.

Ngay lúc này, sau lưng mọi người lại chợt vang lên tiếng "cạc cạc cạc" với số lượng vô cùng đông đảo.

Mộc Lăng xoay đầu lại, chỉ thấy cả một rừng quái điều hai đầu đang lao đến đen hết cả trời.

"Mau tản ra!" Mộc Lăng hét lên, "Trốn vào phòng, đóng cửa lại!"

"Ha ha..." Viên Khả cười dài, Viên Liệt quắc mắt nhìn hẳn, "Người đừng đắc ý, ta không dễ để người trốn thoát đâu!" đoạn lại xoay cổ tay xuất chiêu.

Viên Khả lúc này dĩ nhiên là định quay lưng bỏ trốn, nhưng Viên Liệt đã nhanh nhạy vung đao.

Viên Khả tránh không kịp...và bị trúng một đao vào tay.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng thét thống khổ vang lên rồi chột mắt sau đã nhìn thấy một cánh tay rơi xuống đất. Viên Khả chập choạng rút từ mái hiên xuống. Ngay khi hẳn vừa sắp chạm đất thì một hắc y nhân bỗng xuất hiện, tóm lấy hẳn, mang đi.

Viên Liệt định đuổi theo, Mộc Lăng đã cản lại, "Đừng đuổi theo, mau trốn vào phòng đi, đợi đám quái điều kia đi rồi tính tiếp!"

Viên Liệt tựa hồ là không muốn, nhưng cuối cùng lại bị Ân Tịch Ly lôi vào trong phòng.

Tương Thanh cũng bị Ngao Thịnh kéo vào phòng. Mộc Lăng vội vàng ném vào không trung mớ tro tàn vừa rồi của con quái điều nọ, rồi cũng nhanh trốn tọt vào phòng.

Đám quai điều đông nghìn nghịt kia hồi hả bay đi, như thể là rất e ngại làn khói tro này. Chúng kéo nhau biến mất ở phía chân trời.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh mặt đối mặt đứng ở một góc phòng, Ngao Thịnh lo lắng nhìn Tương Thanh -- có chuyện gì vậy?

Tương Thanh cau mày, liếc nhìn Ân Tịch Ly và Viên Liệt, cảm thấy hai người họ như đang có chuyện gì giấu diếm mọi người.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng gật gật đầu, ý bảo Tương Thanh, hãy để mọi chuyện cho hắn xử lý.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

126.127.128.129.130

126 | Bí mật

SỰ XUẤT HIỆN CỦA VIÊN KHẢ, từ bị thương cho đến lúc đào tẩu đã gây ra cảnh hỗn loạn chưa từng thấy. Chuyện chỉ xảy ra trong thời gian ngắn nhưng đợi đến lúc mọi người phục hồi tinh thần lại thì hết thấy đều đã xong. Bọn quái điều đã bay mất dạng. Mọi thứ lại trở về như lúc đầu. Nếu trong đại diện không còn lưu lại mùi máu tươi cùng mùi khói quanh quần thì mọi người sẽ nghĩ rằng liệu vừa rồi mình có bị ảo giác hay không.

Ngao Thịnh đi đến nhìn cánh tay bị chặt đứt của Viên Khả. Viên Liệt xoay người rời khỏi nơi đó, Ân Tịch Ly vội vã đuổi theo. Những người còn lại thì mờ mịt nhìn nhau, chẳng hiểu nổi là chuyện gì đang diễn ra.

Ngao Thịnh trầm mặc một lúc lại hạ lệnh, "Ngày mai, tang lễ vẫn cử hành theo như đã định. Viên Khả chắc không đến nữa. Thông báo toàn quốc dán cáo thị truy nã, đồng thời ra giải thưởng cho người bắt được hãn. Sau khi tang lễ ngày mai kết thúc, ngày mốt toàn quân liền khởi hành quay về Lạc Đô."

Mọi người tuân mệnh, lui xuống y theo lệnh mà làm. Đội quân Thịnh Thanh thật ra đã sớm muốn quay về Lạc Đô rồi. Nam Quốc tuy có nhiều mỹ nhân nhưng khí hậu thì vẫn cứ trái gió trở trời khiến mọi người ăn ngủ không quen, nếu còn kéo dài như thế thì cũng chẳng phải chuyện hay ho.

Sau khi chúng tướng rời đi, Tương Thanh lòng trĩu đầy tâm sự lê bước về biệt viện.

Ngao Thịnh sai người thu dọn cánh tay đầy máu kia của Viên Khả rồi nhanh chóng đuổi theo Tương Thanh.

Khi hần đuổi tới phòng, chỉ thấy y ngồi trên giường. Mặt mày tuy không chút biểu cảm nhưng ánh mắt lại buông rũ xuống, không rõ là đang miên man trầm trở điều gì.

Ngao Thịnh đi đến bên cạnh, lo lắng nhìn y.

Một lúc lâu sau, Tương Thanh mới ngẩng đầu lên nhìn Ngao Thịnh. Ngao Thịnh liền nhoẻn miệng cười, vờ hờn dỗi, "Thanh à, ta ngồi đây đã lâu lắm rồi mà tới giờ người mới chịu để ý tới ta."

Tương Thanh khẩn trương chớp mắt nhìn hần, Thịnh ta lại chỉ cười trừ.

"Nhanh vậy mà đã về rồi sao?" Tương Thanh hỏi.

"Viên Khả bị thương nặng như thế, nên cho dù hần có kế hoạch gì đi chăng nữa thì cũng chẳng thể thực hiện được." Ngao Thịnh thở ra, "Đương nhiên là hần cũng không thể quay lại đây. Vì vậy mà quay về Lạc Đô vẫn tốt hơn là phải tốn thời giờ ở đây."

"Ừ." Tương Thanh gật gật đầu, "Ta đã biết."

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh trong lòng nặng trĩu tâm sự như thế thì lại đau lòng. Vất vả lắm mới thẳng trận, Thanh của hần tưởng chừng đã có thể quẳng được gánh lo, ngày thì nói nói cười cười cùng hần, đêm thì cùng hần ân ân ái ái, tuy lúc đó Thanh có hơi ngượng ngùng nhưng cũng đã ngầm đồng ý...tiếp theo sau nữa thì mọi người quay về Lạc Đô, rồi chuẩn bị đại hôn....Song, nửa đường mọi chuyện lại thành ra thế này.

Ngao Thịnh khe khẽ thở dài, buồn bã nghĩ, tại sao hần và Thanh lại cứ phải bị giày dòn không ngừng thế này? Vốn cứ ngỡ là, chỉ cần trưởng thành, xưng đế rồi thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Rồi thì, hần sẽ tìm được Thanh về, ở

bên hẳn đến thiên trường địa cửu...Nhưng, bất an và gánh nặng lại cứ không ngừng đuổi theo hai người họ.

Lời nói của Viên Khả lại một lần nữa vang lên bên tai Ngao Thịnh, hậu nhân Viên Thị lúc sống thì hai bàn tay trắng, cả đời bất hạnh, đến khi chết thì chẳng có chỗ chôn.

Ngao Thịnh nghiêng đầu qua nhìn Tương Thanh, hai bàn tay trắng, chết không chỗ chôn? Hẳn không sợ những điều đó. Nhưng chỉ cần nghĩ tới việc phải mất đi Tương Thanh thì nỗi đau cứ tràn về bóp nghẹn tim hẳn. Ngao Thịnh lòng bỗng dâng lên cuồn cuộn hận ý. Thật ra là kẻ nào đứng sau tất cả đã giở trò muốn chia rẽ hẳn và Tương Thanh? Tại sao trên thế gian lại có nhiều người xem bất hạnh của người khác là niềm vui của mình. Kẻ đó thật sự không đáng để được dung thứ.

"Thịnh Nhi." Tương Thanh gọi Ngao Thịnh một tiếng, xua tan đi suy nghĩ miên man kia của hẳn.

Ngao Thịnh xoay mặt lại nhìn y, chỉ thấy y cười bảo, "Ta không sao, người không lo lắng. Có thể là ta đã suy nghĩ lệch lạc rồi."

Ngao Thịnh thở dài, "Nhưng mà trông Viên Liệt và Ân Tịch Ly rất là kì lạ."

"Vậy trực tiếp đến hỏi bọn họ đi?" Tương Thanh thẳng thắn nói, "Chỉ cần đi hỏi thì không cần phải suy nghĩ sai hướng nữa...Vói lại, những gì mà Viên Khả nói lúc nãy, hình như là Viên Liệt biết người đã nguyện rửa Viên thị. Nếu cứ phải ở đây suy đoán lung tung, không bằng đến hỏi cho rõ ràng."

Ngao Thịnh suy nghĩ một lúc liền kéo Tương Thanh đứng dậy, "Vậy thì đi ngay luôn bây giờ."

"Không dùng cơm à?" Tương Thanh chưa hỏi xong thì đã bị Ngao Thịnh kéo đi mất.

.....

"Ai nha, người đừng có kéo ta mà." Mộc Lăng vừa định chạy ra ngoài thì đã bị Tần Vọng Thiên kéo lại, "Khoan đã, người đi thế này không hay đâu."

"Có gì mà không hay chứ?" Mộc Lăng vẫn cứ cứng đầu xộc ra ngoài, "Viên Liệt với Ân Tịch Ly cứ giấu giấu diếm diếm như thế, chuyện lại còn liên quan tới Tiểu Thanh nữa chứ. Ta đang rất là khó chịu, muốn đến hỏi cho rõ ràng."

"Người đừng đi." Tần Vọng Thiên thở dài, vội ôm ngang hông bế Mộc Lăng quay về phòng, rồi dùng chân đá cửa lại.

"Làm gì vậy!" Mộc Lăng nói, "Hỏi cho rõ cũng sẽ tốt hơn mà!"

"Thế người cho là Tương Thanh và Ngao Thịnh không nghĩ như thế sao! Người đừng xen vào thêm phiền. Cứ để họ tự đi hỏi đi!"

"Ồ!" Mộc Lăng gãi gãi cằm, "Nói cũng đúng heng."

"Bây giờ nếu người mà đi hỏi thì đâm ra mất hay. Ta thấy việc lần này có quan hệ tới Tương Thanh và Ngao Thịnh, hơn nữa còn có quan hệ rất sâu nữa là khác. Chúng ta đừng xen vào. Khi nào hai người họ cần hỗ trợ thì chúng ta mới ra mặt." Tần Vọng Thiên vừa nói vừa ôm Mộc Lăng kéo vào ghế, mở thực hạp cho mà rằng, "Ta có làm chút điểm tâm cho người này, ăn thử đi!"

Mộc Lăng kéo ghế ngồi sát vào, Tần Vọng Thiên nhanh tay nhét một khối điểm tâm vào miệng hắn.

Mộc Lăng chớp chép nhai, chốc chốc lại ngẩng đầu lên nhìn Tần Vọng Thiên mà cau cau mũi.

"Sao vậy?" Tần Vọng Thiên vừa ăn vừa hỏi.

Mộc Lăng bĩu môi, gần đây Tần Vọng Thiên càng ngày càng thành thực lại còn thường xuyên lên lớp hăn nữa, hại hăn càng lúc càng vô dụng đi.

Nghĩ vậy, Mộc Lăng càng đâm ra không phục, lí nhí mắng, "Đồ chết bầm, con nít con nôi mà bày đặt giả làm người lớn!"

Tần Vọng Thiên nghe xong thì ngẩn ra một chút, đoạn lại dí mặt đến gần hôn chụt lên má hăn một cái rồi thuận đà lôi hăn lên giường luôn.

"Đồ chết tiệt." Mộc Lăng giãy giãy hai chân, nhưng lại chẳng chút ăn thua, vẫn cứ bị ai đó áp chế ngon ơ.

.....

Ngao Thịnh và Tương Thanh đi vào biệt viện của Viên Liệt cùng Ân Tịch Ly nhưng chỉ thấy cửa phòng đóng kín.

Tương Thanh vừa định gõ cửa thì Ngao Thịnh đã cản lại, giơ ngón trỏ lên miệng, ý bảo y khẽ thôi.

Tương Thanh khó hiểu nhìn Ngao Thịnh -- Không gõ cửa hả?

Ngao Thịnh cười mát -- Sao hiền quá vậy? Nghe lén đi!

Tương Thanh dờ khóc dờ cười mà lờm ai kia -- Thế thì không hay đâu?

Ngao Thịnh lại kéo y bước rón ra rón rén đến cửa, áp tai vào định nghe lén...thì "cạch" một cái, cửa mở ra, Viên Liệt đứng trước cửa mà nhìn cả hai.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều có chút xấu hổ, một người thì sờ sờ cầm còn một người lại ngoảnh mặt ngó lơ.

Ân Tịch Ly cũng đi ra, nhìn thấy hai người bèn hỏi, "Sao Hoàng Thượng lại đến đây?"

Ngao Thịnh nói, "Ân tướng, chúng ta có chuyện muốn hỏi?"

Ân Tịch Ly liếc nhìn Viên Liệt, chỉ thấy ông cau mày, lắc đầu với ý.

Ân Tịch Ly cũng có chút khó xử.

"Quả nhiên là hai người có chuyện gạt ta?" Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh nhin không được bèn lên tiếng, "Ân tướng, thật ra mọi chuyện là thế nào?"

Ân Tịch Ly thở dài, "Việc này...không phải chỉ nói ngăn gọn là có thể hiểu hết được."

"Thế thì nói dài dòng." Ngao Thịnh nhanh miệng nói, "Hành động lần này Viên Khả có quan hệ đến chuyện hai người đang che giấu?"

Ân Tịch Ly không đáp, chỉ ngẩng đầu nhìn Viên Liệt, Ngao Thịnh cũng ngoảnh sang nhìn ông, "Chuyện gì ta cũng đều có thể bỏ qua, nhưng chuyện có người nguyên rủa hậu nhân Viên thị thì...ta cảm thấy rất lo lắng."

Viên Liệt khẽ nhíu mày, "Không cần phải tin vào những lời nguyên rủa đó?"

Ngao Thịnh thấy Viên Liệt tâm tình không vui, liền biết mọi chuyện có liên đới quá sâu, nhưng vì có dính đến Tương Thanh, hẳn tuyệt đối không nhân nhượng, liền mạnh mẽ truy vấn, "Thế còn hoàng thúc? Hoàng thúc có tin không?"

Viên Liệt không đáp, xoay người đi vào phòng, Ngao Thịnh vừa định theo vào thì đã bị Tương Thanh ngăn lại, ý bảo hãy dừng nóng vội.

Ngao Thịnh lo lắng đến độ đứng ngồi không yên, chẳng rõ thật ra Viên Liệt đang cố che giấu điều gì, và điều đó ghê gớm đến mức không thể cho ai biết ư?

Ân Tịch Ly đứng ở cửa, Tương Thanh liền hỏi y, "Ân tướng...Khi nào ngài mới có thể cho chúng tôi biết?"

Ân Tịch Ly trầm mặc một lúc mới đáp, "Nếu có thể không nói thì bọn ta sẽ tuyệt đối không nói."

Ngao Thịnh nhin không được nhú mày, Tương Thanh lại gật gật đầu đáp, "Tốt lắm, đợi đến khi thời điểm đến, hãy nói cho chúng tôi biết những gì cần biết."

Ngao Thịnh cùng Ân Tịch Ly đều sững sốt nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh thoải mái cười, nắm chặt tay Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, đi thôi! Chúng ta quay về dùng cơm. Ta đói quá!"

"Hờ?" Ngao Thịnh bị Tương Thanh nắm tay kéo đi, rất nhanh đã đi ra khỏi khu biệt viện, "Thanh? Sao lại không hỏi tới cùng?"

Tương Thanh đứng khựng lại, "Ta không muốn biết."

Ngao Thịnh quan sát thần sắc của Tương Thanh, khó hiểu hỏi, "Tại sao lại đột ngột thay đổi chủ ý?"

Tương Thanh ngẫm nghĩ một lúc mới đáp, "Ân...Ân tướng và Viên Liệt...không muốn nói cho chúng ta biết."

"Đúng vậy." Ngao Thịnh gật đầu.

"Họ đều là người tốt." Tương Thanh lại vừa bước đi vừa nói, "Viên Liệt là trưởng bối của người, bọn họ có chuyện gì để đối gạt chúng ta?"

Ngao Thịnh thở dài, "Chắc hẳn đó phải là chuyện không hay."

"Đúng thế." Tương Thanh cũng gật đầu, "Viên Liệt trở nên khác thường như vậy cũng là vì ông ấy không muốn cho chúng ta biết để chúng ta không phải khó chịu...Họ có suy tính của họ, tự có hướng giải quyết riêng. Vậy nên, chúng ta hãy cũng đừng quan tâm tới nữa."

Ngao Thịnh nghe xong liền gật đầu, "Ta hiểu được ý của người."

Tương Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám đang chuyển giông kia mà nói, "Ta muốn được vui vẻ, ít nhất là trong những ngày tới."

Ngao Thịnh nhú mày, "Chúng ta nhất định sẽ luôn vui vẻ."

Tương Thanh gật đầu, "Ừ."

"Thật đó Thanh à." Ngao Thịnh tự tin nói, "Ta có năng lực để thực hiện chuyện này."

"Ta tin." Tương Thanh vô cùng tin tưởng, "Nhưng có một số việc, chỉ có mình ta mới có thể giải quyết được...Ít ra, trước khi mọi chuyện xảy đến, ta muốn sống thật vui vẻ. Như thế cho dù có chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ có thể bình thản đối mặt."

"Đừng nói những lời ngốc thế!" Ngao Thịnh lo lắng cau mày, "Có thể có chuyện gì được chứ?! Cùng lắm thì trời long đất lở thôi, đến lúc đó hai ta cũng sẽ ở bên nhau."

Tương Thanh gật đầu, "Đúng vậy."

Ngao Thịnh kéo y vào lòng, ôm chặt lấy, đưa tay vỗ về lưng y. Hận ý trong lòng hẳn cũng càng lúc càng dày. Ngay cả một ngày vui vẻ cũng bỗng

trở nên xa xỉ. Thanh của hắn tựa như đã thích ứng được với cuộc sống ngày một ít niềm vui đi...Nếu là do chính hắn ngày trước gây ra thì bây giờ phải do chính hắn bù đắp lại. Nhưng nếu là bởi do Viên Khả cùng những kẻ bá vơ khác gây nghiệt thì Ngao Thịnh hẳn sẽ bắt chúng phải trả giá đắt.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đi rồi, Ân Tịch Ly vẫn đứng ngẩn người ở cửa phòng, đoạn lại quay đầu nhìn Viên Liệt, "Lúc này..."

Viên Liệt gật gật đầu, "Ta cũng rất ngạc nhiên."

"Hình như huynh rất thích Tương Thanh?" Ân Tịch Ly đi đến bên cạnh Viên Liệt, "Hiếm khi ta thấy huynh vì muốn bảo vệ ai mà nổi giận đến như thế."

Viên Liệt nhìn ra phía xa xa, mặt vẫn không chút biểu tình gì, lâu sau mới nói, "Không phải là muốn bảo vệ...chỉ là không nhẫn tâm để bị kịch tái diễn lần nữa mà thôi."

"Lời nguyện rủa kia hoàn toàn không hề ứng nghiệm." Ân Tịch Ly cười nói, "Lẽ nào huynh lại tin vào mấy lời nguyện nhảm nhí đó? Chẳng qua là vì khi đó quá mức bị hận mà nói năng linh tinh thôi."

"Ta có thể hiểu được nỗi bi hận ấy." Viên Liệt thở dài, "Thứ cảm giác ấy, ta đã từng trải qua, rất đau đớn, nên ta hy vọng là không ai phải trải qua cảm giác đó, cho dù là Ngao Thịnh hay Tương Thanh."

Ân Tịch Ly vươn tay ra choàng qua cổ Viên Liệt, "Ta hiểu."

Viên Liệt cũng nâng cằm Ân Tịch Ly lên, dịu dàng nói, "Đợi đến khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ ra đi."

Ân Tịch Ly cong môi lên cười, "Không phải huynh đã đi rất nhiều năm rồi sao? Có thể đi đến đâu được nữa? Vì chuyện của Tiểu Hoàng, chúng ta

đã trở lại đây một lần, bây giờ lại thêm một lần nữa. Vòng tới vòng lui cũng đã mất bốn mươi năm, còn có thể trốn tới đâu?"

"Nếu năm mươi năm đầu không thể trốn thoát, thì năm mươi năm sau, ta sẽ mang người đến một nơi không có bất kì ai cả." Viên Liệt chậm rãi nói, "Không chiến loạn, không nhiễu nhương, chỉ có hai người chúng ta."

Ân Tịch Ly cười gật gật đầu, giơ tay xoa xoa mặt Viên Liệt, "Dù là chốn bình yên hay loạn lạc thì cũng không quan trọng, chỉ cần chúng ta bên nhau. Oán nợ đã gieo, nay hai ta sẽ từ từ đền trả."

Viên Liệt ôm chặt y vào lòng, nhắm mắt lại, "Thế những gì họ nợ người thì sao? Ai trả bây giờ?"

Ân Tịch Ly lắc đầu, "Người khác nợ mình thì có gì phải lo, cùng lắm thì quên hết đi. Còn nợ người ta thì khác, huynh nói phải không?"

.....

Sau đó, Ngao Thịnh và Tương Thanh liền kéo Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi dùng bữa. Mộc Lăng thấy hai người tâm tình phấn chấn, liền nháy mắt với Tần Vọng Thiên một cái, yên lòng là đã không xảy ra chuyện gì ghê gớm hết.

Ngao Thịnh hỏi Tần Vọng Thiên, "Đại ca, hai người không định về Mạc Bắc một chuyến ư?"

Tần Vọng Thiên cười hỏi, "Sao hả, chê ta phiến, muốn đuổi ta về?"

"Không phải!" Ngao Thịnh vội phân bua, Tần Vọng Thiên lại lắc đầu cười mát, "Yên tâm đi, khi nào mọi chuyện kết thúc, bọn ta sẽ rời đi thôi."

Ngao Thịnh gật đầu, hẳn sống đến từng này tuổi, cơ duyên may mắn ngoài gặp được một tri kỉ như Tương Thanh ra thì chính là tìm thấy một vị

đại huynh như Tần Vọng Thiên.

Mộc Lăng bỗng kéo Tương Thanh sang một bên, nhỏ to hỏi han, "Hai lão già đó đang tính làm gì vậy?"

Tương Thanh lắc đầu, "Huynh đừng nói thế. Lần này, Ân tướng và Viên tiền bối đã vì ta và Thịnh Nhi tổn hao rất nhiều sức lực."

"Ta biết chứ." Mộc Lăng xua xua tay, "Chẳng qua là tò mò thôi." Đoạn lại vỗ vỗ vai Tương Thanh, "Người đó, có chuyện gì nhất định phải nói cho ta biết!"

"Tất nhiên rồi." Tương Thanh gật đầu.

Tiếp theo đó, mọi người lại vui vẻ uống rượu rồi chuyện trò thân mật. Mỗi lần Ngao Thịnh và Tần Vọng Thiên uống cùng nhau, nếu không nâng chén đến tận hừng đông thì tuyệt đối không chịu ngừng. Mộc Lăng thì tửu lượng thấp, chỉ quan trọng mỗi chuyện tích đầy bụng xong rồi liền bỏ trốn vào phòng vỗ giấc.

Tương Thanh cũng uống hơi nhiều, thấy buồn ngủ nên cũng để mặc hai huynh đệ kia mà về phòng nghỉ ngơi trước.

Sau khi rửa mặt xong, Tương Thanh liền leo lên giường, cảm thấy cả người mệt mỏi khôn cùng, chốc sau, đã đi vào giấc ngủ. Trong lúc chập chờn trong giấc ngủ, Tương Thanh chợt cảm thấy ngọn nến vốn đã bị tắt đi lại lần nữa được thắp lên.

Có người nhẹ nhàng bỏ mồi lửa vào trong ngực áo rồi nhỏ tiếng đi đến bên giường ngồi xuống cạnh y, còn cúi đầu ngắm gương mặt đang ngủ của y nữa.

Tương Thanh ngủ không sâu lắm, trong lúc mơ mơ màng màng lại cảm giác thấy có một bàn tay ấm áp vuốt ve mặt mình.

Chốc sau, người kia lại cẩn thận kéo chăn lên đắp cho y, động tác hết sức dịu dàng. Tương Thanh vốn muốn mở mắt ra nhưng vì mệt mỏi quá độ mà chỉ khẽ khàng gọi, "Thịnh Nhi."

Người nọ ngồi ở bên cạnh Tương Thanh một lúc lâu thật lâu, đến khi Tương Thanh đã hoàn toàn ngủ say rồi thì mới đứng lên, thổi tắt nến, đóng cửa, rời đi.

Người nọ thả người nhảy lên đầu tường, thoảng chốc đã rời khỏi hành cung, đi đến một khu rừng nằm phía ngoại thành. Nơi đó đã dựng sẵn một cỗ xe ngựa có đỉnh hình bát giác, chuông đồng treo trên nóc xe khẽ lay động.

Khi xóc màn xe lên thì bên trong đã có hai người, một người ngồi nhắm mắt dưỡng thần, còn người kia thì lại thiếu mất một cánh tay, hai hàng lông mày vì quá đau đớn mà nhú chặt lại vào với nhau. Kẻ đó đích thị là Viên Khả.

Người nọ đi vào trong xe, hoàn toàn không nhìn tới hai người kia, chỉ ngồi vào chỗ của mình mà ra lệnh cho xa phu, "Đánh xe đi!"

127 | Giục hôn

TƯƠNG THANH CẢM THẤY GIẤC NGỦ NÀY MÌNH NGỦ RẤT SAY, đến lúc tỉnh dậy thì mới hay là Ngao Thịnh đang ngủ bên cạnh. Có lẽ vì hôm qua cùng Tần Vọng Thiên uống quá chén mà Thịnh ta vẫn chưa tỉnh giấc. Gương mặt đang say ngủ lúc này không còn cái vẻ sắc bén ngày thường, thay vào đó là mang chút tính khí trẻ con.

Tương Thanh bỗng trỗi lên hưng trí, vươn tay véo mũi Thịnh Nhi của mình.

Ngao Thịnh mơ mơ màng màng giương tay kéo Tương Thanh ôm vào lòng, lại còn cọ mặt vào vai y.

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh lại bày ra dáng vẻ trẻ con ngày trước, bỗng có chút nhớ nhung mà nhéo tai hần.

Ngao Thịnh ngáp một cái, lười biếng nói, "Thanh, mới sáng ra mà đã trêu ghẹo ta rồi, hậu quả nghiêm trọng lắm đó nha."

Tương Thanh hí mắt cười, vắn vênh vành tai hần, "Còn ngủ nữa hả? Chốc nữa là phải quay về Lạc Đô rồi đó!"

Ngao Thịnh rướn đầu lên hôn vào má y một cái, "Phải, về nhà rồi, có thấy vui không?"

Tương Thanh đẩy hần, "Mau dậy đi."

"Ngủ thêm chút nữa đi." Ngao Thịnh lại quấn lấy Tương Thanh, "Mấy ngày rồi ngủ chẳng yên giấc."

Tương Thanh cũng không thúc giục hần nữa. Thường ngày, vì lo chiến sự mà Ngao Thịnh đều chẳng tài nào có lấy một giấc ngủ ngon, hiện tại, vất vả lắm mới có được ít ngày an nhàn. Sau khi trở về Lạc Đô rồi, có lẽ sẽ có không ít chính vụ chờ hần xử lý. Sáng sớm mỗi ngày phải lâm triều, thế nào cũng ngủ không đủ giấc.

Đương lúc nghĩ ngợi lại nghe thấy tiếng Văn Đạt ngoài cửa, "Hoàng Thượng, người đã thức giấc chưa ạ?"

Ngao Thịnh liếc nhìn Tương Thanh một cái rồi đáp, "Có chuyện gì?"

"Dạ." Văn Đạt lại nói, "Tổng tướng quân muốn nô tài chuyển lời, hỏi han về chuyện lễ tang ạ."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, lại nhìn Tương Thanh. Cả hai thở dài, cứ nghĩ đến cái chết của mười mấy cô gái kia thì tâm tình lại chùng xuống.

"Người nói khanh ấy cứ chờ, trăm sẽ đến đó ngay." Ngao Thịnh nói.

"Dạ." Văn Đạt xoay người rời đi.

Ngao Thịnh rời giường mặc y phục, nhác thấy Tương Thanh muốn đứng lên, liền ngăn lại, "Người cứ ngủ thêm một lát đi."

"Ta không buồn ngủ." Tương Thanh nói, "Hôm qua ta đi ngủ rất sớm."

"Thật không." Ngao Thịnh lại ngáp một cái dài, "Tối qua, ta với đại ca uống với nhau đến tận hừng đông mới thôi."

Tương Thanh khẽ ngăn người ra.

Ngao Thịnh đương cài lại áo thì chợt thấy Tương Thanh cứ đứng ngây ra, liền quay lại hỏi, "Có chuyện gì vậy Thanh?"

"À...tối qua hai người uống đến tận sáng ư?" Tương Thanh hỏi.

Ngao Thịnh cười đáp, "Bọn ta cứ hết uống rồi lại uống, đến những mấy vò, còn tỉnh thì còn chưa bỏ cuộc."

Tương Thanh lại hỏi, "Trong lúc đó, người không về đây lần nào?"

"Không." Ngao Thịnh khó hiểu nhìn Tương Thanh, chỉ thấy y thần sắc khác thường, liền lo lắng hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"Không...Chắc là ta đã nằm mơ rồi." Tương Thanh thấp giọng nói.

Ngao Thịnh thích chí cười, "Gì? Trong mơ người cũng nghĩ đến ta?"

Tương Thanh khinh bỉ lườm hằm một cái -- Cứ mơ đi!

Ngao Thịnh lại mặt dày sáp lại hỏi, "Mơ thấy ta thế nào? Hai ta đang làm gì?"

Tương Thanh biết Ngao Thịnh lại nói năng đưa lời ẩn ý, chỉ còn biết thờ dài, đoạn bèn bỏ mặc kẻ mặt mày không chút đứng đắn kia mà phủ thêm áo

ra ngoài rửa mặt.

Ngao Thịnh nhìn theo cho đến khi y đi ra ngoài, nụ cười trên môi chợt biến mất, âm thầm gọi ảnh vệ vào.

"Tối qua có kẻ nào đã lên vào đây ư?" Ngao Thịnh nhíu mày hỏi.

Ảnh vệ thấp giọng nói, "Hoàng Thượng...đã xảy ra chuyện rất lạ."

"Chuyện gì?" Ngao Thịnh lạnh lùng hỏi.

"Hai ảnh vệ gác ở trúc lâu tối qua đã mất tích." Ảnh vệ thấp giọng nói, "Chúng thần đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy người đâu."

Ngao Thịnh cau chặt đôi mày lại, "Là họ tự bỏ đi hay có chuyện gì ngoài ý muốn?"

Ảnh vệ đáp, "Hoàng Thượng, hai người này đều là cao thủ, hơn nữa lại trung thành và tận tâm. Không có nhiều khả năng họ tự bỏ đi, nhưng nếu là không duyên không có lại khiến hai cao thủ biến mất thì quả là điều không dễ."

Ngao Thịnh không phản ứng, chỉ ngược đầu nhìn ra bên ngoài, nơi Tương Thanh đang đứng rửa mặt bên cạnh giếng trời, đoạn lại phân phó ảnh vệ, "Đừng để lộ chuyện này, điều tra rõ ràng vào."

"Dạ." Bỗng chốc, ảnh vệ đã hoàn toàn biến mất.

Ngao Thịnh thu hồi vẻ lo âu đi, miệng lại nhoẻn ra cười, bước ra phía ngoài, nhìn Tương Thanh đang lau mặt.

Ngao Thịnh đi đến, giành lấy chiếc khăn, lau mặt giúp y.

-

Sáng nay, khắp Nam Quốc phủ đầy lụa trắng. Mỗi một hộ đều treo trước cửa một chiếc lồng đèn trắng, người người đội hoa tang trước ngực, mặt mày ai nấy đều âm đạm bi sầu.

Hôm nay, hoàng đế Thịnh Thanh cùng Nam vương vì những cô nương chết oan cử hành đại tang, sau đó thì lại đưa tiền binh đoàn Thịnh Thanh quay về cố đô.

Bởi vì mọi người còn đương lúc tang thương nên khi đưa tiền đoàn quân cũng không thể quá mức hào hứng được.

Đến trưa, nghi thức đại tang bắt đầu, mọi người đau buồn nhìn những cỗ thi thể kia chìm trong biển lửa...Nam Quốc có phong tục, phàm là cô nương chưa thành thân, khi chết xác sẽ được hỏa táng rồi mang tro cốt rắc xuống sông, để gió có thể cuốn linh hồn họ bay đi.

Ngao Thịnh cùng Nam vương trấn an dân chúng. Toàn bộ nghi lễ đều rất thuận lợi. Ngao Thịnh từ biệt mọi người, dẫn theo năm mươi vạn đại quân quay về Lạc Đô.

Dân chúng tản hết ra phố, vẫy tay đưa tiễn cả đội quân, đến khi toàn quân đã vào Thục Trung rồi thì mới bồi hồi quay về.

Đội quân của Ngao Thịnh đi vào Thục Trung, ghé về Hắc Vân Bảo, lấy số lương thảo mà Tư Đồ và Tiểu Hoàng đã chuẩn bị sẵn để dùng trên đường về.

Mọi người tuy rất lưu luyến nhau nhưng Ngao Thịnh và Tương Thanh nán lại chẳng bao lâu đã lên đường rời khỏi.

Mộc Lăng miệng lưỡi dẻo dẻo, lừa Tư Đồ hết một số bạc lớn, bảo đó là phí hỏa thực, rồi cùng Tần Vọng Thiên theo chân hai người kia quay về kinh thành.

Ân Tịch Ly và Viên Liệt bảo là còn có việc muốn đi kiểm chứng thực hư nên nửa đường đã từ biệt mọi người, lại nói, sau khi xong xuôi hết thầy sẽ đến kinh thành họp mặt.

Cuối cùng, chỉ còn lại có Ngao Thịnh, Tương Thanh, Tần Vọng Thiên và Mộc Lăng cùng chúa tể Ngao Ô ngồi chung trong một cỗ xe, bên ngựa thì là chúng văn thần võ tướng suất lĩnh binh mã, ung dung quay về kinh kì.

Trên đường đi, bốn người họp thành một nhóm, Ngao Thịnh cùng Tần Vọng Thiên bàn luận võ nghệ. Tương Thanh thì bị Mộc Lăng ép ăn ép uống. Cứ như thế, qua mấy ngày, Ngao Thịnh vui mừng phát hiện Thanh của hắn béo ra một chút, tâm tình cũng thư sướng hơn.

Tương Thanh cũng hết cách, mỗi lần ở cạnh Mộc Lăng thì đều có thể vui vẻ như thế.

Rất nhanh, trải qua hết nửa tháng đi đường, mọi người đã đến được thị trấn ven Lạc Đô, nơi này cách kinh thành không quá một ngày đường.

Khi đến cửa thành, trời cũng đã tối sẫm, Ngao Thịnh cân nhắc, xem là nên để toàn quân trắng đêm tiến thẳng về kinh hay là ở tạm nơi đây một đêm.

Năm mươi vạn nhân mã nếu phải dựng trại đóng quân thì đúng là quá lao lực, nhưng nếu cứ đi suốt đêm như thế thì lại e rằng mọi người sẽ vất vả lắm. Đương lúc do dự thì Tống Hiếu đã xuất hiện mà rằng, "Hoàng thượng, Quý tướng phái người đến, thỉnh người gấp rút hồi cung."

Ngao Thịnh sững sốt, liếc nhìn Tương Thanh một cái, "Lẽ nào...kinh thành đã xảy ra chuyện?"

"Không phải." Tống Hiếu cũng có chút khẩn trương, "Tướng gia muốn Mộc thần y nhanh chóng trở về, Tước Vĩ tiên sinh đã lâm bệnh nặng."

"Cái gì?" Ngao Thịnh kinh hãi, Tương Thanh cũng lo lắng, Tước Vĩ đích xác đã hơn một trăm tuổi, khi họ rời đi lão vẫn còn khỏe mạnh, ấy vậy mà...

"Lập tức hồi cung!" Ngao Thịnh ra lệnh nói, "Một khắc cũng không được chậm trễ."

Mộc Lăng vội nói, "Không bằng cứ để ta về đó trước."

"Ta cũng đi." Ba người còn lại đồng thanh nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Tần Vọng Thiên muốn đi là vì bảo hộ Mộc Lăng. Tương Thanh muốn đi là vì lo lắng cho Tước Vĩ gia gia. Còn Ngao Thịnh muốn đi là vì...lão là sư phụ của hắn.

Mộc Lăng sờ sờ cằm, "Vọng Vọng, người ở lại chỉ huy mọi người, ta cùng Hoàng thượng và Tiểu Thanh sẽ quay về cung trước."

Tần Vọng Thiên đành gật đầu, ở lại tạm thời chỉ huy.

Ba người lập tức lên đường, suốt đêm không nghỉ đặng kịp lúc quay về hoàng cung.

Người vừa vào đến cửa thì đã thấy Quý Tư lo lắng đi đến đi lui rồi.

"Lão Quý!" Ngao Thịnh đi vào.

"Hoàng Thượng!" Quý Tư vừa định cúi xuống quỳ bái thì Ngao Thịnh đã miễn lễ, gấp gáp hỏi, "Sao rồi?"

"Ai, hồi bẩm Hoàng Thượng....hôm qua Tước Vĩ tiên sinh vẫn còn khỏe lắm, tự dưng hôm nay lại trở bệnh, còn nói là mình sắp chết rồi."

"Tại sao lại có thể như thế?" Ngao Thịnh lo lắng.

"Ai...Thần cũng không biết nữa...Tất cả thái y cũng đều bó tay!" Quý Tư vội vã kéo Mộc Lăng đi, "Mộc thần y, mau đi vào coi thế nào!"

Mộc Lăng bị Quý Tư kéo vào trong, đầu thì không ngừng nghĩ - Hôm qua còn khỏe re, hôm nay đã lăn đùng ra đòi chết? Lẽ nào là trúng độc?

Mộc Lăng bị Quý Tư lôi vào hậu viện, Ngao Thịnh và Tương Thanh cũng vội theo vào.

Vừa vào cửa, chỉ thấy kẻ vốn đang hấp hối lại ngồi hí hửng trên ghế, bàn thì bày một mâm rượu thịt, ăn uống đến là hăng say...Nhìn mặt lão...Răng trắng mặt hồng phính đầy mỡ. Có chỗ nào giống người sắp chết chứ!?

Mọi người sững người ra. Sau một lúc lâu, Thịnh ta mới có phản ứng, quay sang hỏi Mộc Lăng, "Đây có phải là hồi quang phản chiếu không?"

Mộc Lăng nheo mắt quan sát Tước Vĩ, "Phản lão hoàn đồng thì hợp hơn đó."

Quý Tư cũng choáng váng, giậm chân nói, "Ai, Tước Vĩ, tiên sinh...không phải tiên sinh nói mình sống không nổi sao?"

Tước Vĩ lườm Quý Tư một cái, "Úi trời, lão già ông mới sắp chết đó."

"Tiên sinh..." Quý Tư trợn tròn mắt ra, "Thế...thái y đâu hết rồi? Đám thái y nói tiên sinh sắp chết đâu hết rồi?"

Tước Vĩ bĩu môi, "Chuồn hết rồi."

"Tiên sinh...nghĩa là tiên sinh không có chết phải không?" Quý Tư mặt mày nhăn nhó, "Ta...còn lo lắng cho người mời Hoàng Thượng lập tức trở về nữa. Tiên sinh thật là!" đoạn lại ngại ngại nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh không giận mà lại nhẹ nhõm thở ra, Tước Vĩ này chơi khăm người ta cũng ác quá xá, "Hết cách rồi, ai bảo lão Quý thật thà quá làm gì."

Mộc Lăng đã nhanh ngồi vào bàn với Tước Vĩ, cầm chân gà lên gặm, "Quý tướng, mai mốt mà ngài có thấy huynh ấy sắp chết đó thì cứ lấy chân gà quơ qua quơ lại trước mũi huynh ấy, coi thử huynh ấy có còn sức háu ăn nữa hay không. Nếu mà nhóm dậy cạp chân gà thì nghĩa là chưa chết được, nhưng nếu mà nằm ngậy đơ luôn rồi thì chắc là sống không nổi qua con trăng."

"Ha ha." Tước Vĩ hô hố cười, "Tiểu Lăng Tử a, quả nhiên chỉ có đệ mới hiểu được ta. Nào, huynh đệ ta cạn chén."

Mộc Lăng hí ha hí hửng nâng rượu lên cạn, cùng Tước Vĩ ăn uống đến là thích chí.

Quý Tư tức giận đến mặt mũi trắng bệch, Tương Thanh vội vàng an ủi ông, bảo là, đừng để tâm tính khí trẻ con của Tước Vĩ mà chọc mình sinh giận.

Cuối cùng, Ngao Thịnh cũng phải ra tay trấn an Quý Tư, còn phái người đưa lão thừa tướng mang một bụng tức giận về phủ.

Ngao Thịnh ngồi vào bên cạnh Tước Vĩ, nhíu mày nói, "Sư phụ, người tội gì lại đi bắt nạt người thật thà như lão Quý?"

Tước Vĩ bĩu môi, "Ai bắt nạt ông ấy, trên đời làm gì có người thật thà như thế chứ, người ta nói chết thì ông ấy liền tin?"

Mộc Lăng nháy mắt nói, "Lão gia hỏa, huynh đã hơn trăm tuổi rồi. Người bình thường chưa đến trăm tuổi không phải cũng đã được người khác lo lắng chuẩn bị hậu sự cho hay sao?"

"Xía." Tước Vĩ nhướng mày, "Ta không có chết sáng thế đâu. Ta còn phải giữ mạng mà thưởng thức tất cả những mỹ thực trên đời chứ."

Tương Thanh thấy Tước Vĩ thật sự vô sự, liền hiểu kì hỏi, "Gia gia, sao người lại gạt bọn ta quay về gấp rút thế này chứ?"

Tước Vĩ sờ sờ mũi, "Hây da, một đường tiến tới, ta thấy các người đánh trận rất là vui vẻ, lại còn đại thắng trở về, chắc là tiểu hoàng đế hãnh diện lắm nhỉ."

Ngao Thịnh giật giật khóe miệng, "Ông già, mấy lời tán tụng lúc nào mà nói không được chớ? Còn bay giờ, mau giải thích coi, thế này là sao?"

Lão nhân nhìn xung quanh rồi hỏi, "Đúng rồi, tên nhãi Ân Tịch Ly đâu rồi?"

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh đều bó tay, tính ra Ân Tịch Ly đáng tuổi cha chú họ vậy mà còn bị gọi là "tên nhãi", nếu vậy thì trong mắt của Tước Vĩ, họ là gì nào? Trẻ sơ sinh sao?

"Ân tướng nói còn có chuyện phải tra xét nên ít bữa nữa mới quay về." Tương Thanh nói.

"A." Tước Vĩ lắc đầu, "Ranh con, đánh chết không hết cái tật."

Ngao Thịnh và Tương Thanh liếc nhìn đối phương, khó hiểu hỏi Tước Vĩ, "Lão gia gia, nói thế nghĩa là sao?"

Tước Vĩ miệng ních đầy thức ăn, xoay mặt lại Tương Thanh, nói lảng đi, "Ai u...Thanh Thanh béo ra nga!"

Tương Thanh bất ngờ vươn tay lên sờ mặt mình - béo lên thiệt sao?

Ngao Thịnh đặc ý nói, "Đương nhiên rồi, ta nuôi mà gầy được sao?"

Tước Vĩ gật gật đầu, "Xem ra cũng không phiền lòng gì nhiều, tốt hơn là ta nghĩ."

Ngao Thịnh và Tương Thanh đều có chút sững sốt vì lời nói đầy ẩn ý của lão nhân gia!

Tương Thanh liền hỏi, "Lão gia gia, ngài muốn nói tới việc gì?"

Tước Vĩ nheo mắt nhìn Tương Thanh, "Có gặp phải chuyện gì mà nghĩ hoài chẳng ra không?"

Tương Thanh ngẩn người, quay lại nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh lại hỏi lão, "Ai, ông già kia, có chuyện gì nói thẳng ra coi!"

Tương Thanh vội túm vai Ngao Thịnh, Tước Vĩ mắt trợn trắng lên, tức giận nói, "Đồ sói ranh, vừa nói động tới người thương của người một chút liền lên mặt với ta hả?"

Ngao Thịnh cãi lại, "Sao?! Còn muốn ăn cơm trắng với đậu phụ nữa hả?!"

Lão nhân gia mếu máo, ủy ủy khuất khuất nắm lấy tay áo Tương Thanh, "Tiểu Thanh Thanh, người coi tên nam nhân của người kìa~~~!"

Tương Thanh vốn cảm thấy Ngao Thịnh thế là không đúng, cho dù có sốt ruột thì cũng không nên ăn nói thế với sư phụ mình nhưng sau khi nghe xong câu nói kia của Tước Vĩ thì đã mặt mày thẹn thùng đứng về phía địch, "Đáng lắm!"

Tước Vĩ trợn tròn mắt ra nhìn cả hai, chốc sau lại quay sang chèo kéo Mộc Lăng, "Ai, Tiểu Lăng Lữ, hai người họ động phòng rồi hả?"

"Khụ khụ." Mộc Lăng đang ăn thì bị sặc, Ngao Thịnh trừng mắt lườm "Phòng gì cũng động rồi!"

Tương Thanh thẹn quá hóa giận, lườm Ngao Thịnh một cái sắc lém, Thịnh ta lại chẳng sợ ai mà nói, "Động phòng đó rồi sao!"

Tước Vĩ khoái chí cười to, "Ai nha, chúc mừng chúc mừng."

Mọi người lại dần mặt ra nhìn lão, Tước Vĩ nháy mắt nòi, "Thế thì thành thân luôn đi!"

Ngao Thịnh gật đầu, "Tốt."

Tương Thanh và Mộc Lăng đều chẳng hiểu gì, Mộc Lăng lại hỏi, "Ai, ta nói lão gia hỏa, huynh gấp gấp réo gọi bọn ta hồi cung là vì chuyện gì?"

Lão nhân gia hi hí cười, hết chỉ Ngao Thịnh lại chỉ Tương Thanh, "Là vì muốn hai người cử hành đại hôn! Ta làm người chứng hôn, dù sao hai người cũng không có song thân mà!"

Ngao Thịnh mừng rỡ, Mộc Lăng vừa gặm chân gà vừa nói, "Lão hồ đồ huynh đó, chuyện này sao thể nói lung tung được?"

Tương Thanh chỉ trầm mặc không lên tiếng, cứ cảm thấy lão nhân gia cứ quái lạ khi nói như thế, tại sao lại muốn hối thúc họ thành thân? Song, y lại không thể mở miệng hỏi khi mà Ngao Thịnh lại hớn hở ra mặt như thế...Nhưng, thật là trong lòng cứ thấy ứ nghẹn nhiều điều.

"Sáng mai khi toàn quân vào thành thì liền tuyên bố đại hôn." Tước Vĩ thích chí nói, "Ngày mốt rồi cưới luôn!"

Mộc Lăng gật đầu, "VẬY CŨNG TỐT, CÓ THỂ UỐNG RƯỢU MỪNG."

Ngao Thịnh nịnh nọt, "Sư phụ, lòng người luôn hướng về đồ nhi."

Tước Vĩ lườm ai kia, "Đó là đương nhiên."

"Nhưng mà." Ngao Thịnh lại ôm lấy vai Tương Thanh, cười nhìn Tước Vĩ, "Lão già chết bầm, ông đừng có làm bộ nữa, mau nói coi, sao lại cứ giục bọn ta thành hôn hả? Ông mà không nói thì ngay cả rau xanh cải trắng cũng đừng hòng có mà ăn! Ta đây sẽ cắt tiết lương bổng của ông."

Tương Thanh ngạc nhiên xoay người nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh thấy y mặt mày sáng khoái, liền nháy mắt với y mà rằng - Sao lại dám nghĩ là người nam nhân của người là đồ ngốc hả? Sao ta có thể dễ dàng mắc mưu vậy chứ!

Tương Thanh vành tai khê đỏ rộ lên, đập Ngao Thịnh một cước, ấy vậy mà lại có kẻ cười đến là vui vẻ.

128 | Đợi chờ

TƯỚC VĨ E DÈ NHÌN TÊN HUNG THẦN ÁC SÁT trước mặt mình là Ngao Thịnh, vươn tay sờ đầu, "Ừ thì...Không có gì hết. Không phải là những người có tình rồi sẽ thành quyến thuộc sao."

"Ai, huynh già." Mộc Lăng cầm đĩa bới hết đĩa thịt gà lên nhằm tìm cái phao câu, nhác thấy Tước Vĩ vẫn còn do dự, bèn nói, "Nếu ta là huynh thì ta sẽ nói huých toẹt hết ra. Đâu phải là huynh không hiểu tính nết đồ đệ mình...chọc hấn điên lên thì khác gì tìm chỗ chết."

Lão nhân cười mát, "Thiệt tình là không có ý gì hết mà."

Ngao Thịnh nhếch mép cười, đe dọa, "Có nói hay không hả, ông già?"

Lão nhân ngoảnh mặt ngó lơ, tỏ ý, ta đây chẳng thèm nói đó.

"Ngon lắm!" Ngao Thịnh vội giăng lấy hết những đĩa thức ăn trên bàn, cho người dọn đi, Mộc Lăng hấp tấp nói, "Đừng lãng phí, mang vào phòng cho ta đi."

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh cùng Tước Vĩ lại hoành hợ nhau bèn cảm thấy khó xử, lão nhân gia dẫu sao cũng có tuổi rồi vậy mà Sói Thịnh lại còn bắt nạt ông nữa chứ, nên liền khuyên ngăn, "Thịnh Nhi, bỏ đi."

"Không được." Ngao Thịnh mặc kệ, kỳ thật hẳn cũng chỉ hù dọa Tước Vĩ mà thôi, chỉ cần lão thành thật khai báo thì sẽ mang thức ăn trả lại, ấy vậy mà lão nhân gia lại ngậm chiếc đĩa nhìn bàn mỹ thực mà kiên quyết nói, "Hứ...Không được, đói thì đói chứ không đời nào nói." Đoạn lại ném đĩa cái oạch xuống bàn rồi lắc người bỏ chạy vào phòng.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau. Mộc Lăng kinh ngạc trợn hai mắt ra, phải mất một lúc lâu sau Thịnh ta mới hỏi, "Này, có thật là ông ấy không sao cả chứ? Hay là có bệnh nhưng người lại không tìm ra được?"

Mộc Lăng chun mũi cãi lại, "Đời nào có chuyện đó!"

Tương Thanh thấy trên bàn còn quá nhiều thức ăn, bần khoản hỏi Ngao Thịnh, "Mang vào cho lão gia gia đi, đừng để ông ấy phải đói. Ông ấy đã dạy dỗ người lâu như thế, làm vậy thực quá bất hiếu, không tốt đâu."

Ngao Thịnh vốn cũng không tức giận đến vậy, nhưng biểu hiện lúc này của Tước Vĩ cho thấy chuyện có quan hệ vô cùng mật thiết tới Tương Thanh, chuyện này khiến hẳn không thể không....Hẳn thật không tài nào hiểu nào, tại làm sao mà hết Ân Tịch Ly rồi đến Tước Vĩ lại cứ giấu giấu diêm diêm chẳng chịu nói?

Ngao Thịnh tâm phiền ý loạn, vừa nghe Tương Thanh biện hộ cho Tước Vĩ thì cũng đã định tự mình mang thức ăn vào cho sư phụ nhưng vì còn giận trong lòng nên liền kéo Tương Thanh đi, "Lo cho ông ta làm gì chứ? Nhà bếp ở bên đó đó, cũng có sẵn người ở đấy, ông ta đói thì chỉ cần gọi người đưa tới là được." Khi nói còn cố tình nhấn mạnh để người đang trốn trong phòng có thể nghe thấy.

Tước Vĩ ngồi ở trong phòng, móm mém ăn đĩa chân gà lúc này lạnh trí giấu ở trong ngực mang vào đây, ngay khi nghe thấy Ngao Thịnh nói thế thì lại cong môi ra cười, cúi đầu tiếp tục gặm chân gà, chốc chốc lại ngẩng ra thờ dài nhìn cái chân gà trong tay mà cảm thấy vô vị.

Ngao Thịnh kéo Tương Thanh về phòng, lòng lại đầy tâm sự. Lúc này, tùy tùng lại tiến vào bẩm báo, nói rằng Tống Hiếu cùng toàn quân đã đến được ngoại thành Lạc Đô, Quý Tư đề nghị là nên để họ chờ ở bên ngoài rồi sáng mai Ngao Thịnh sẽ lần nữa trở lại gặp mọi người, sau đó thì dẫn quân vào thành, để dân chúng được dịp tung hô mừng ngày khai hoàn.

Ngao Thịnh tuy cảm thấy chuyện đó cũng không cần thiết lắm nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Quý Tư đề nghị như vậy hẳn là có lý lẽ của ông, coi như là để cố động sĩ khí, an định dân tâm vậy.

Lúc này, sắc trời cũng đã tối sẫm, Ngao Thịnh nói, "Thanh, chạy hết một ngày đường, cũng mệt mỏi rồi, ngủ sớm chút đi!"

"Ừ." Tương Thanh gật gật đầu, cùng Ngao Thịnh chuẩn bị đi ngủ.

Song, hai người đều lòng đầy tâm sự, hoàn toàn không chút buồn ngủ. Đến nửa đêm, khi hơi thở của Ngao Thịnh dần trầm ổn, Tương Thanh liền nhòm ngòl dậy. Thật sự là y không chớp mắt nổi, nằm mãi thì lại đau đầu nên nhẹ nhàng bước xuống giường đi ra ngoài sân, phi thân nhảy lên đầu tường, ngòl ngấn ngòl dưới trăng.

Cũng đã lâu rồi không một mình ngòl trên đầu tường thế này.

Tương Thanh đột nhiên lại nhớ tới chuyện ngày trước. Trước kia, y không thích nói chuyện mà chỉ ngòl thu lu một mình. Khi còn ở Hắc Vân Bảo, mọi người thường hay tụ tập ở trong sân vui đùa, còn y thì lại ngòl ở một nơi cao cao nào đấy vừa uống rượu vừa nhìn những huynh đệ đang nói cười bên dưới. Thịnh thoảng sẽ có người đưa cho y một phần thức ăn. Hắc Vân Bảo thật sự rất tốt, mọi người đều đến từ các nơi khác nhau, mỗi cá nhân một cá tính, mỗi người một quá khứ, nhưng lại chẳng ai cố tò mò chuyện trước kia của ai, chỉ cần biết thật lòng và vui vẻ đối đãi từng ngày một là đủ rồi.

Lần đầu tiên cùng Ngao Thịnh bước vào hoàng cung, mỗi đêm khi Ngao Thịnh đã ngủ say, Tương Thanh lại nhẩy lên đầu tường ngòi uống rượu và ngắm trời đêm. Lúc ấy, một mặt y là vì Ngao Thịnh mà gác đêm, một mặt lại vọng niệm Hắc Vân Bảo. Bên dưới mảnh sân kia, không có chúng huynh đệ nói cười. Chỉ có ảnh vệ đang làm nhiệm vụ, lính gác gà gật ngủ. Hoàn toàn vắng lặng.

Thật ra, người luôn trầm lặng lại là người thích không khí náo nhiệt hơn cả. Không tham gia vì bởi không thể hòa nhập vào được. Nhưng lại thích im lặng ở một bên mà nhìn. Nhìn người khác vui, mình cũng sẽ vui. Tương Thanh chính là người thích yên lặng nhìn người khác hạnh phúc rồi bản thân cũng sẽ hạnh phúc.

Khi ấy, mỗi khi y ngòi ở ngoài lâu, Ngao Thịnh lại nửa đêm trở dậy chạy ra khỏi phòng, nhất mực kéo y về ngủ cùng. Trước đây, Ngao Thịnh vẫn luôn thích quần lấy y...Có lẽ khi đó, Ngao Thịnh chỉ đơn giản là nghĩ, chỉ có những lúc ở bên Tương Thanh y thì mới thật sự an toàn.

Rồi lại đến lúc chia biệt, Tương Thanh một mình lưu lạc đại mạc. Nơi này trời cao đất rộng, không gì trói buộc. Y thật sự đã rất tự do tự tại. Khi đó, chỉ cần không phải là bão cát lớn, y lại lẳng lặng đứng giữa tâm gió xoáy, bên trong đại mạc mênh mông, đợi cho đêm tàn.

Ưu điểm duy nhất của đại mạc chính là chẳng cần mái cao lâu xa, tùy tiện tìm một bãi đất bằng ngòi xuống cũng có thể nhìn thấy cả bầu trời đêm mịt mùng sao tỏ cùng phía chân trời hoang hoải xa. Và rồi, ngẫu nhiên, sẽ nghĩ đến Ngao Thịnh...Bây giờ ngẫm lại, nỗi cô quạnh khi đó cũng chẳng là gì, ít nhất vẫn còn biết được rằng, những người yêu thương mình vẫn ở đó, vẫn đang sống rất tốt.

Rồi đến lần thứ hai trở lại hoàng cung, Tương Thanh không lần nào tìm về nơi mái ngói này nữa. Cả ngày cứ ở cùng Ngao Thịnh. Y không cô đơn. Người dĩ vãng vẫn luôn là khán giả nay lại bỗng chốc biến thành nhân vật

chính, bắt đầu có náo nhiệt của riêng mình. Đó là niềm vui bé nhỏ thuộc về riêng y và Ngao Thịnh.

Trước khi kết thúc chuyện Nam chinh, Tương Thanh vẫn chưa nghĩ đến nỗi cô đơn, nhưng sau khi chiến trận chấm dứt thì bí mật có liên quan đến y lại manh nha đòi trở mình....Hơn nữa lại là một bí mật không tốt. Ân Tịch Ly giữ kín như bưng. Tước Vĩ lão nhân thà chịu đói chứ không nói. Mọi thứ đều khiến y hoang mang. Ngồi ở nơi đây ngắm ánh trăng tỏ, chợt phát hiện trái tim mình có chút đổi thay. Đột nhiên lại cảm thấy rất sợ một mai rồi mình sẽ quay lại làm kẻ cô lẻ ngồi thui thủi dưới trăng. Y không muốn rời xa Ngao Thịnh...Nơi hoàng cung một thời còn đáng sợ hơn cả ngục tù tăm tối này, vì có Ngao Thịnh là chủ nhân, đã khiến y lần nữa tự nguyện quay về, và không còn cảm thấy lòng trống vắng hoang liêu nữa. Như thể là Hắc Vân Bảo một thời vậy.

.....

Tương Thanh đương ngồi ngắm người trên đầu tường thì thấy ngự trù phòng phía xa xa thoang thoảng khói bếp.

Tương Thanh khó hiểu chẳng biết ai lại nửa đêm nửa hôm còn nấu ăn?

Còn chưa nghĩ ra là ai thì đã thấy có một chiếc bóng vụt qua rồi đáp xuống trước mặt mình.

Tương Thanh giật mình nhìn kỹ lại thì thấy chính là Mộc Lăng.

Mộc Lăng ngoắc tay với Tương Thanh một cái, tỏ ý muốn y đi theo mình.

Tương Thanh gật gật đầu, đi theo Mộc Lăng vào ngự trù phòng.

Bên trong tấm cung, Ngao Thịnh vanh vách trở mình, hai mắt mở trao tráo, tay lại nâng niu miếng ngọc có khắc chữ "Thanh" kia. Vẫn luôn cần

thận vuốt ve, dịu dàng và đầy quý trọng.

Tương Thanh bị Mộc Lăng kéo vào ngự trù phòng, liền thấy cảnh ba ngự trù cùng một nhóm người đang tất bật nấu nướng.

Tương Thanh tò mò hỏi, "Nửa đêm còn ăn cơm?"

Mộc Lăng cười mát, "Ta chỉ ăn ké thôi, ăn chính là huynh già của ta."

Tương Thanh nghe xong lại gật gù nói, "Đúng vậy, vẫn là huynh có lòng nhất. Làm chút gì đó cho lão gia gia ăn để gia gia đừng giận Thịnh Nhi nữa."

"Người mang vào đi." Mộc Lăng vừa nói vừa chỉ đạo cho ngự trù xếp thức ăn và rượu ngon vào trong thực hộp.

Tương Thanh khó xử, "Thôi, huynh đi đi."

"Sao lại đẩy sang cho ta?" Mộc Lăng bĩu môi, "Ta còn chưa có ăn no nê, lẽ nào vào đó giành ăn với huynh ấy."

Tương Thanh nhìn sắc trời, "Khuya thế này rồi chẳng biết đã ngủ chưa nữa?"

"Ngủ rồi thì thôi. Cơ mà, huynh già cả tối chưa có gì bỏ bụng, chắc đói ngủ chẳng được." Mộc Lăng liền dúm thực hộp vào trong tay Tương Thanh, "Mang vào đi."

Tương Thanh tay cầm thực hộp nhưng lại đứng chần chừ, Mộc Lăng vội hối thúc, "Nhanh đi, Ngao Thịnh chọc huynh ấy giận, còn người thì đi giải hòa, như thế là tốt nhất."

Tương Thanh đắn đo một lúc, cũng thấy vậy là nên, nên liền mang thực hộp đi ra cửa.

Vừa bước ra ngoài thì bất ngờ trông thấy Ngao Ô đã dậy từ lúc nào, nũng nịu mò lại cọ vào thắt lưng Tương Thanh. Phía trên cái đầu xù lông của hổ lại là một chú mèo trắng nhìn như thể nhúm bông gòn, cứ "meo meo" miết.

"Miêu Ô?" Tương Thanh nhanh bế mèo nhỏ lên, bật cười mà rằng, "Đã lớn thế này rồi à?"

Miêu Ô thân thiết cọ đầu vào tay Tương Thanh, y lại thả nó trả lại trên đầu Ngao Ô, nói với hai bạn thú, "Ta đến chỗ Tước Vĩ gia gia, hai người có muốn đi cùng không?"

Ngao Ô gừ một tiếng rồi thong dong đi theo Tương Thanh vào biệt viện của Tước Vĩ.

Đi đến trước cửa phòng, Tương Thanh dán tai vào cửa, chỉ nghe thấy tiếng Tước Vĩ nặng nề trở mình, bèn vươn tay gõ cửa.

Sau một lúc lâu, Tước Vĩ mới cất tiếng hỏi, "Ai đó?"

Tương Thanh vừa định lên tiếng thì lại mở nắp thực hộp ra, để mùi thức ăn bay lên...

Chớp mắt một cái, cửa liền bật mở, Tước Vĩ ủa ra, nhìn chăm chăm vào thực hộp trên tay Tương Thanh, đoạn lại nhanh chóng giật lấy rồi bỏ vào phòng, "Đói chết ta! Vẫn là Tiểu Thanh tử tế nhất."

Tương Thanh đi theo vào trong, thành thật đáp, "Là Mộc Lăng huynh cho người làm. Ta chỉ phụ trách mang vào thôi."

Tước Vĩ lại hài lòng nói, "Tiểu Lăng Tử là đứa bé thiệt là lanh lợi mà."

Tương Thanh ngồi xuống bên cạnh Tước Vĩ, mở nắp thực hộp ra, lấy ra từng món một đặt trước mặt lão nhân gia, đoạn lại rót rượu cho lão, "Gia gia từ từ ăn."

"Ừ." Tước Vĩ vừa ăn vừa gật đầu, "Món ăn rất ngon. Đúng là chỉ mỗi Tiểu Lăng Tử biết được khẩu vị của ta."

Tương Thanh lại gắp rau vào trong bát cho lão nhân gia. Tước Vĩ hăng say gặm chân gà, cái nào ăn xong rồi thì thả xuống đất cho Ngao Ô và Miêu Ô xử trí tiếp.

Tước Vĩ quay đầu nhìn Tương Thanh, rót cho y một chung rượu, "Nào, uống với ông già này một chén."

Tương Thanh tiếp nhận, ngẩng đầu uống cạn. Rượu đây vốn được ngâm từ hoa lê, vị vừa thanh vừa ngọt.

Chỉ chốc lát sau, lão nhân gia đã ăn hết hơn một nửa thực hộp, đoạn lại chuyển sang ăn tráng miệng rồi nhâm nhi rượu.

Tương Thanh thấy lão tâm tình không tồi, hơn nữa cũng đã ăn no, liền lựa lời nói, "Lão gia gia, người đừng giận Thịnh Nhi, hẳn cũng không phải cố tình."

Lão nhân xua tay nói, "Ta đâu có giận hờn gì."

Tương Thanh thấy lão nhân thật sự không để bụng, cũng yên tâm mà thở ra, ngồi thêm một chút thì bước đi.

Tước Vĩ vội cản lại, "Đợi một lát... Người đến chỉ để đưa thức ăn thôi hở?"

Tương Thanh ngăn người ra, chốc sau lại gật đầu, "Vâng."

"Chỉ vậy thôi?" Tước Vĩ thắc mắc, "Không còn ý gì khác?"

Tương Thanh không hiểu mà hỏi lại, "Lão gia gia vẫn chưa thấy no ư? Ta sẽ đi lấy thêm đến." đoạn nhóm đứng dậy.

"Chậm đã chậm đã!" Lão nhân vội kéo Tương Thanh ngồi xuống, "Thế chứ người không nghĩ mượn dịp đưa cơm mà hỏi han ta?"

Tương Thanh ngây ngốc lắc đầu. Y hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó. Chỉ cần lão nhân gia đừng giận Ngao Thịnh nữa là y đã hài lòng rồi. Đến tận lúc này, Tương Thanh mới vỡ lẽ ra đây mới là dụng ý thật sự khi Mộc Lăng bảo y đưa thức ăn đến đây.

Phía trên mái nhà, Mộc Lăng tay cầm đĩa sườn xào chua ngọt mà lắc đầu than ôi, gặp phải một đầu gỗ như Tương Thanh thì đúng là vất vả thật. Ngao Thịnh kia chắc là phải tốn công phí sức lắm khi làm cho đầu gỗ có thể thích được mình.

Lão nhân lại vỗ bàn mà cười, "Ai, ta cứ cà kê với bọn Ân Tịch Ly và Tiểu Lăng Tử miết rồi cứ thấy ai cũng đều có tính toán khi tiếp xúc với mình. Người thật thà như người thật làm ta thích chết được. Nói nghe coi, ở chung với mấy tên gian manh kia có bị chúng bắt nạt không?"

Tương Thanh lắc đầu, "Họ không hề bắt nạt ta."

Lão nhân nhướn mày nói mát, "Hay là họ bắt nạt người mà người không biết?"

Tương Thanh lại chỉ cười, "Cũng có thể lắm."

Lão nhân cảm khái nói, "Thật thà quá chỉ thiệt thân. Cơ mà, thật thà cũng có cái phúc của thật thà."

Tương Thanh gật gật đầu, "Ta cũng nghĩ như thế."

Lão nhân tủm tỉm cười, "Tiểu tử người cái gì cũng tốt, song mệnh lại quá trắc trở."

Tương Thanh cười lắc đầu, "Không sao cả, ta rất kiên cường."

"Tốt." Tước Vĩ vỗ vai khích lệ y, "Kiên cường thì tốt. Chỉ cần dám mạnh mẽ đấu với trời thì sẽ có ngày giành được phần thắng."

"Vâng." Tương Thanh cười đáp.

"Người cùng ranh con Ngao Thịnh kia, đừng lo lắng gì cả. Có trường bối bọn ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để bọn trẻ các người khổ. Cùng lắm thì đem mấy cái mạng già này ra thí, nhất định sẽ bảo hộ hai người chu toàn." Tước Vĩ thành thật nói.

Tương Thanh dăm chiêu nhìn Tước Vĩ một lát mới đáp, "Lão gia gia, ta và Thịnh Nhi không cần mọi người phải vất vả thế đâu."

Tước Vĩ khó hiểu nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh chậm rãi nói, "Ta cùng Thịnh Nhi đều rất kiên cường. Đó là cuộc đời của ta và hắn, vậy nên hai người chúng ta phải tự mình chống đỡ. Ta luôn tin chắc rằng, đến cuối cùng, chúng ta sẽ có một kết thúc có hậu."

Tước Vĩ bất ngờ sững người ra một lúc, lâu sau mới cười lớn không ngừng, đoạn lại ho sặc sụa, Tương Thanh lo lắng dấm lưng cho lão, lão nhân gia lại vừa ho vừa hài lòng nói, "Khụ khụ...nói hay lắm...khụ khụ...Hahaha"

Phía trên mái nhà, Mộc Lăng vừa ngắm trăng vừa gặm sườn xào, tâm tình cũng phơi phơi hẳn lên.

Ngoài cửa thành, năm mươi vạn đại quân tạm thời đóng đô, cùng đợi đến khi trời sáng rồi oanh liệt bước vào cổng thành, đón nhận sự hoan hô nhiệt liệt của dân chúng. Chúng tướng hưng phấn đến ngủ không được. Tần Vọng Thiên lại ngồi trên nóc xe mà uống rượu dưới trăng, phía trên đỉnh đầu, chốc chốc lại có vài đám mây bụi bay thoảng qua, nhìn thế nào cũng thấy như thể là Mộc Mộc nhà y đang thích chí cười.

Tương Thanh nhẹ nhàng quay về phòng, nhỏ bước lên giường, chuôi người vào trong chăn.

Bên trong chăn rất ấm áp, tất cả đều là nhiệt độ cơ thể của Ngao Thịnh. Chẳng biết Thịnh ta ngủ say hay chưa mà lại dịch người, kéo Tương Thanh ôm sát vào trong lòng.

129 | huyền cơ

SÁNG SỚM HÔM SAU, cả Lạc Đô như trầy hội. Trời chưa sáng, dân chúng đã hay tin Ngao Thịnh đại thắng trở về, và chỉ chốc lát nữa hoàng đế của họ sẽ dẫn theo năm mươi vạn đại quân diễu hành vào thành. Chân mệnh thiên tử trong lòng họ đã trở về. Không nói ngoa chứ, trong suy nghĩ của dân chúng, hoàng đế trẻ tuổi tuần mỹ này như thể là một vị thần...vì văn võ song toàn, bách chiến bách thắng, những chuyện đã trải qua, cùng với vị Thanh phu tử đặm mạc bên cạnh nữa.

Ngao Thịnh sớm về tới quân doanh, khi thấy các tướng sĩ đều đã mặt mày nghiêm túc, đứng ưỡn ngực ngưỡng đầu thì liền thấy lòng phơi phới. Hắn dẫn quân đi đầu, cất cao giọng nói, "Khải hoàn quay về, ai cũng đều có thưởng. Những tướng sĩ đã anh dũng đánh giặc giết địch bảo vệ nước nhà, trăm đều sẽ cho tất cả vinh hoa phú quý."

Chúng tướng nhiệt liệt hoan hô. Tương Thanh đứng ở bên cạnh mỉm cười...Đó chính là ưu điểm của Ngao Thịnh, chưa khi nào nói mà không làm. Lúc ra trận, một khi đã thắng, liền ban thưởng người có công hoàng kim cùng vật phẩm.

Tổng Hiếu và Vương Trung nghĩa cho các tướng sĩ xếp thành hàng...Chốc sau, khi ba hồi pháo nổ...cổng thành Lạc Đô rộng mở ra.

Tiếng người tung hô bên trong đã khiến nhiệt huyết của các tướng sĩ chân vừa vào thành đã sôi trào.

Ngao Thịnh đứng ở trên chiến xa, đi phía trước nhất. Tương Thanh thì ngồi ở bên trong cỗ xe. Cỗ chiến xa này đã được Ngao Thịnh tốn công tìm người đúc thành nhưng miền Nam lại chỉ toàn cây cối, nên chẳng cách nào dùng đến được.

Song, Ngao Thịnh vẫn rất thích cỗ xe này. Hắn luôn tin rằng rồi sẽ có ngày dùng đến. Hơn nữa, Thịnh ta còn hy vọng rằng, mình sẽ ngồi trên cỗ chiến xa oai hùng đó mà nhất thống thiên hạ.

Ngao Ô cũng hí hửng góp mặt, ngồi ở trong thùng xe, gác đầu lên chân Tương Thanh. Hồ ta vừa nghe thấy tiếng người huyên náo thì liền hưng phấn hơn hẳn, vội chạy ra ngoài, đứng bên cạnh Ngao Thịnh, ngưỡng đầu lên trời mà gầm dài một tiếng.

Dân chúng càng thêm kích động. Lần đầu họ được nhìn thấy bạch hổ to lớn đến thế. Căn bản trông hồ ta giống là một vị thần hơn. Lại thêm Ngao Thịnh thân mặc chiến bào kim giáp đứng cạnh bạch hổ khiến mọi người không ngừng nghĩ rằng vua bách thú cũng đã thuần phục dưới trướng của hoàng đế nhà bọn họ.

Tương Thanh ngồi ở bên trong, tựa người vào cửa, ngắm nhìn hình ảnh đầy uy phong ấy mà nhoẻn miệng cười - Ngao Thịnh của y thật sự đã trưởng thành rồi. Hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng của một hài tử bốc đồng ngày xưa nữa.

Đoàn quân một đường tiến thẳng vào hoàng cung. Chiến xa của Ngao Thịnh đi đầu, đón nhận sự tung hô nhiệt liệt của dân chúng. Không lâu sau, khi đã đi đến hoàng thành, Ngao Thịnh liền vén màn xe lên nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh biết Ngao Thịnh sắp phải lên hoàng thành, phát biểu vài lời với con dân của mình nên định là sẽ ngồi ở trong xe chờ hắn, song Thịnh ta lại cứ nhìn y chăm chăm, khó hiểu bèn hỏi, "Sao thế Thịnh Nhi?"

Ngao Thịnh chìa tay về phía Tương Thanh, "Thanh, cùng ta lên hoàng thành."

Tương Thanh ngăn người ra, nhưng cũng không đắn đo gì nhiều, liều nhồm dậy bước ra cửa, Ngao Thịnh vội đỡ lấy y, đoạn lại dụng sức, phi thân bay lên phía trên hoàng thành.

Tương Thanh còn chưa chuẩn bị kịp thì đã bị Thịnh ta ôm bay lên trên tường thành.

Hai người dặt tay, sóng vai nhau đứng phía trên hoàng thành cao vợi vợi...Tất cả dân chúng Lạc Đô đều có thể nhìn thấy một nam tử áo trắng đứng cạnh hoàng đế của họ.

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhìn không rõ lắm, nhưng nương vào dáng người thanh cao, khăn choàng phiêu dật bay, mặt mày ẩn hiện nét thanh tú đã khiến mọi người cảm thấy y đẹp đẽ và hòa nhã đến nói không nên lời.

Mọi người liền bắt đầu bàn tán xôn xao.

Ngao Thịnh đứng trên đầu tường thành, tay hấn vẫn giữ chặt lấy tay Tương Thanh...Mơ hồ, Tương Thanh hiểu được Ngao Thịnh sẽ làm gì tiếp theo, nhưng vẫn thấy có chút bất an. Y vẫn chưa chuẩn bị tinh thần. Đoạn, Thịnh ta lại càng siết chặt tay Tương Thanh hơn. Tương Thanh cũng cố nín lấy bàn tay hấn, hoàn toàn không muốn phải tách rời.

Ngao Thịnh lướt nhìn hàng vạn bách tính bên dưới, khẽ nhoén miệng cười, "Trẫm đã thắng trận, diệt được lũ Nam Man."

Mọi người hoàn toàn không hề nghĩ rằng câu phát biểu đầu tiên của Ngao Thịnh lại thẳng thắn đến thế, nhin không được mà bật cười.

Ngao Thịnh lại nói tiếp, "Trẫm còn có một tin vui nữa muốn thông báo với mọi người."

Chúng dân vội im lặng, ngóng trông Ngao Thịnh nói tiếp.

Ngao Thịnh vội kéo vai Tương Thanh, để y dựa vào trong ngực hẳn, hân hoan cất cao giọng, "Vị này. . . . . chính là hoàng hậu của Thịnh Thanh. Cả đời này của trẫm sẽ mãi mãi ở bên cạnh y, mãi mãi cùng y nắm chặt tay nhau. Thanh còn Thịnh còn, Thanh mất Thịnh vong, Thịnh Thanh hai chữ, mãi chẳng phân ly."

Ngao Thịnh vừa đình đạc tuyên bố, mọi người chột lặng đi. Chớp mắt sau, tiếng tung hô lại vỡ ra như lớp sóng đánh tràn bờ. Song, Tương Thanh lại hoàn toàn không nghe thấy chút tiếng động nào, bên tai chỉ còn lại câu nói thâm tình kia, "Thanh còn Thịnh còn. Thanh mất Thịnh vong. Thịnh Thanh hai chữ, mãi chẳng phân ly...Mãi chẳng phân ly!"

Tiếp theo sau đó, Ngao Thịnh hạ lệnh ngày hôm nay chính là quốc khánh, đến tối sẽ mở tiệc chiêu đãi quần thần. Đến cuối, mọi người lại hồi cung, Ngao Thịnh lần nữa thượng triều.

Tương Thanh sau khi đã bước xuống hoàng thành rồi mà vẫn còn như người mất hồn, mặc cho Ngao Thịnh muốn nắm tay kéo đi đâu thì đi, xem chừng là vẫn chưa tỉnh khỏi cơn xúc động khi nãy.

Ngao Thịnh nhìn dáng vẻ y như thế chột thấy thú vị vô cùng, nhịn không được mà cứ nhoẻn miệng cười suốt.

Tất cả quay về đại điện. Ngao Thịnh an tọa trên long ỷ đã lâu không ngồi. Tương Thanh thì vẫn như trước, ẩn mình sau bình phong bên cạnh hoàng đế hẳn. Ngao Ô lại lò dò xuất hiện ngay bên chân y mà phe phẩy cái đuôi...Khung cảnh này vốn quen thuộc vô cùng.

Phải đến khi bá quan cùng nhau hô vạn tuế thì Tương Thanh mới phục hồi tinh thần lại, mặt mày nháy mắt lại đỏ rần lên, ngay cả vành tai cũng đỏ...Khi nãy, Ngao Thịnh đã đứng trước mặt dân chúng, thề cùng y nắm tay đi bên nhau đến già...Hơn nữa lại còn bảo y là hoàng hậu. Danh xưng này

thật khiến người ta xấu hổ mà. Tương Thanh lắc đầu, lấy tay che mặt, cố làm bản thân tỉnh táo lại, đến lúc ngẩng đầu lên lại thấy Thịnh ta mặt mày lưu manh đang nhìn y đầy trêu chọc.

Tương Thanh cúi đầu, dùng mũi chân đá đá Ngao Ô. Hồ ta thuận đà nằm ngửa ra, trưng nguyên cái bụng béo ra để cho Tương Thanh xoa.

Đầu tiên, Ngao Thịnh phong thưởng cho tất cả tướng soái có công Nam chinh. Chốc sau thì ban thưởng cho chúng thần đã vất vả trấn thủ ở kinh đô. Cuối cùng lại hỏi Quý Tư, "Quý tướng, trong khoảng thời gian trăm không có mặt ở Lạc Đô, có chuyện gì không hay xảy ra không?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, có." Ngay sau đó, Quý Tư cùng văn võ bá quan tỉ mỉ trần thuật lại những chuyện đã xảy ra. Từng chuyện từng chuyện chẳng xử trí được khi không có mặt Ngao Thịnh đều báo cáo hết sức kĩ càng. Ngao Thịnh cẩn thận phân xử, chuyện nào không thể dàn xếp ngay thì lại bảo Trâu Viễn ghi chép lại, đợi ngày sau sẽ cùng nhau nghiên cứu.

Buổi chiều này, bắt đầu từ sáng sớm, nhưng vẫn chẳng giải quyết được hết mọi việc. Vì thế, Ngao Thịnh mời quần thần ở lại hoàng cung dùng cơm rồi đến chiều lại tiếp tục.

.....

"Hô. . . . ." Vất vả lắm mới trở về được tâm cung, Ngao Thịnh liền quán lấy Tương Thanh ngồi xuống ghế, than thở, "Lâu rồi không có thượng triều nên đầu lưng quá trời luôn, so ra thì còn mệt hơn lúc đánh trận."

Tương Thanh chỉ cười, Ngao Thịnh lại nói tiếp, "Thanh nè, lát nữa ta phải thượng triều tiếp, ngươi cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đi, đừng đi theo."

"Ta không mệt." Tương Thanh lắc đầu, chợt cảm thấy bản thân có chút khẩn trương, sau lời tuyên bố ở hoàng thành xong, thì đây là lần đầu hai

người mới ngồi đối diện nói chuyện với nhau, vì vậy mà Tương Thanh lại có chút bối rối.

Ngao Thịnh cầm tay y lên, "Người không mệt nhưng ta thì xót đó."

Tương Thanh xấu hổ nhìn, quả nhiên liền phát hiện Ngao Thịnh lại đang cố tình chọc ghẹo y.

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh nhìn mình không hài lòng, liền cười hỏi, "Ta làm thế người không vui hả?"

"Không phải." Tương Thanh vội lắc đầu, duy chỉ đón lấy tiếng cười khê của Ngao Thịnh.

Lúc này, Văn Đạt lại cho người dâng ngọc thiện lên. Ngao Thịnh vừa định và cơm thì thấy Tương Thanh chỉ ngậy ra ôm bát cơm, liền gấp cải xanh cho y. Tương Thanh ngẩng lên nhìn Ngao Thịnh, Ngao Thịnh vừa nhai vừa nói, "Thanh...có nhớ lúc nãy ta nói gì không?"

Tương Thanh gật gật đầu.

Ngao Thịnh hạnh phúc cười, "Cả đời cũng không được quên đó!"

Tương Thanh lại gật gật đầu.

Ngao Thịnh vừa lòng, cúi đầu ăn cơm.

Sao đó, hai người chỉ im lặng ăn cơm, thường xuyên gấp thức ăn cho nhau nhưng chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn người kia, rồi lại xấu hổ cúi đầu và cơm tiếp.

.....

Đến chiều, Ngao Thịnh lại vào điện, xử lý tiếp chuyện còn dang dở. Tương Thanh ngồi nghỉ ngơi trong viện. Trên chân y là Miêu Ô, còn bên

cạnh thì lại là Ngao Ô ăn no rồi ngủ.

Trong khoảng thời gian đó, Mộc Lăng có tạt sang một lần, đưa cho y chút điểm tâm, rồi nói là sẽ cùng Tần Vọng Thiên đi dạo phố, hỏi Tương Thanh có muốn đi hay không, y chỉ lắc đầu từ chối, vì lo là chốc nữa nếu về mà không thấy y, Ngao Thịnh lại sẽ lo sốt vó lên.

Hai người kia rời đi, Tương Thanh lại một mình ngồi ngẩn người trong viện, lại miên man suy nghĩ linh tinh.

Được một lúc, Tương Thanh đột nhiên ngẩng đầu, nói, "Người còn muốn nhìn bao lâu nữa?"

Chốc sau, trong không trung khẽ truyền đến tiếng động...một hắc y nhân bay đáp xuống trong viện, đứng ở trước mặt Tương Thanh. Đối phương là người hồi lâu không xuất hiện, Hạ Lỗ Minh.

Ngao Ô vừa thấy có người xuất hiện, liền ngẩng đầu lên trừng đối phương. Dầu sao hồ cũng là vua bách thú chứ không phải là chó giữ nhà dở dở ương ương nhìn thấy người thì không chút phản ứng. Ngao Ô lờm Hạ Lỗ Minh một lát, thấy gã không có địch ý, hơn nữa Tương Thanh lại còn quen biết, nên liền cụp tai...ngủ tiếp.

"Sao người lại đến đây?" Tương Thanh hỏi, tuy rằng cũng không biểu lộ địch ý, nhưng cũng đã có tâm đề phòng.

Hạ Lỗ Minh đắm chiêu nhìn Tương Thanh một lúc mới nặng nề nói, "Chúc mừng người."

Tương Thanh cũng không biểu lộ gì, chỉ cúi đầu xoa đầu Miêu Ô.

Hạ Lỗ Minh bật cười lắc lắc đầu, "Lần đầu khi người bỏ đi, phải chăng là vì ta?" Đoạn lại ngồi xuống chiếc ghế gần đấy.

Tương Thanh thấy gã bình tĩnh nói nói cười cười, như thế chỉ là đang thuận miệng nói về chuyện người khác như thế cũng chỉ mỉm cười mà không đáp.

Gã cũng giống như Ngao Thịnh, đã không còn là kẻ trung thực, đôn hậu lại có chút ngây ngô khi xưa...Nếu như trách nhiệm buộc Ngao Thịnh phải trưởng thành, vậy thì đau khổ lại khiến Hạ Lỗ Minh chứng chạc đi.

Hạ Lỗ Minh nâng mắt lên nhìn y.

Tương Thanh liền hỏi, "Người ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ vì muốn hỏi câu này?"

Hạ Lỗ Minh nhún vai, "Vấn đề này đã khiến ta hoang mang rất lâu."

Tương Thanh lại chỉ cười, "Hỏi hay không cũng vậy."

"Ta muốn biết." Hạ Lỗ Minh kiên trì nói, "Có thể nói cho ta biết không?"

"Thật lòng mà nói..." Tương Thanh vừa suy ngẫm vừa nói, "Cả đời này, ngoài Ngao Thịnh ra thì ta không hề vì ai mà làm chuyện mình không muốn cả."

Hạ Lỗ Minh khẽ nhú mày.

"Năm đó khi phải rời Hắc Vân Bảo nhập kinh, một nửa là tự nguyện, nửa còn lại là vì ân tình của Hắc Vân Bảo dành cho ta." Tương Thanh thẳng thắn nói, "Năm đó ta bỏ đi, hoàn toàn là vì không biết phải đối mặt với Ngao Thịnh thế nào. Ra đi để mình có thể hiểu rõ mọi chuyện hơn."

"Người hoàn toàn không thấy áy náy với ta?" Hạ Lỗ Minh cau mi hỏi.

Tương Thanh gật đầu, "Đương nhiên là có, ta đã nói rồi, ta nợ người một mạng, nếu người muốn thì ta sẽ trả?"

Hạ Lỗ Minh bật cười lắc đầu, "Ta không hẹp hòi thế đâu...Năm đó người vốn là người của Ngao Thịnh. Đừng nói là khi ấy người đã cứu ta, dù có giết ta thì cũng là vì chủ của mình mà làm thôi. Chuyện chẳng có ai đúng ai sai. Nói đến nói đi, người cũng không phải thật sự lừa gạt cảm tình của ta. Là ta tự mình đa tình, không tự chủ được đã si mê người đến thần hồn điên đảo nên mọi chuyện mới thành ra thế."

Tương Thanh lại cúi mặt xoa đầu Miêu Ô.

Hạ Lỗ Minh thở dài, "Lần này ta đến là vì có chuyện muốn nói với người."

Tương Thanh ngẩng đầu lên hỏi, "Chuyện gì?"

Hai người nhìn nhau một lúc, Hạ Lỗ Minh mới nói, "Liên quan tới thân thế của người...và cha người."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, Hạ Lỗ Minh lại vội bổ sung, "Đừng lo lắng...song thân của người đều đã qua đời."

Tương Thanh sửng sốt, lòng lại bối rối khôn cùng. Y thật không biết phải nói sao, nếu là vui vẻ khi hay tin cha mẹ mình đã không còn thì quá ư là bất hiếu...Nhưng nếu như hai người họ đều đã từ trần thì nghĩa là mọi chuyện không phải do cha y khởi xướng. Cũng vì vậy mà Tương Thanh mới nhẹ nhõm thở ra.

Hạ Lỗ Minh thấy Tương Thanh như trút được gánh nặng, liền thở dài mà rằng, "Người thật là! Đừng cho là mọi chuyện bình thường, hãy ngẫm lại mà xem, nếu là người không liên quan thì sao biết được chuyện năm đó...lại còn cố tình che giấu, không muốn để người biết?"

Tương Thanh bất an nghĩ - Đúng vậy, bây giờ ngẫm lại, càng thấy khả nghi, nếu như chuyện không can hệ gì đến người thân của y thì tại sao mọi

người lại cố tình bưng bít, hơn nữa lại còn cực lực giấu diếm y và Ngao Thịch.

Thấy Tương Thanh cứ cau chặt đôi mày lại, Hạ Lỗ Minh lo lắng gọi, "Thanh..."

Tương Thanh giương mắt lên nhìn gã, không quen khi có ai khác ngoài Ngao Thịch gọi y như thế.

Hạ Lỗ Minh cười hỏi, "Có muốn biết cha mẹ mình là ai và chết như thế nào không? Và, kẻ đứng sau mọi chuyện, muốn hại các người là ai...?"

Tương Thanh do dự...Đương nhiên là y rất muốn biết, nhưng y luôn có cảm giác rằng, việc này là việc không may mắn. Điều y lo lắng hơn cả, chính là, bí mật kia, có thể sẽ khiến y và Ngao Thịch phải chia lìa, lần nữa! Ngao Thịch đã thề - Mãi chẳng phân ly!

Hạ Lỗ Minh thấy Tương Thanh đắn đo, liền lắc đầu, nói, "Thôi thì vậy đi...Người có muốn ở bên Ngao Thịch suốt đời?"

Tương Thanh vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Hạ Lỗ Minh, ánh mắt kiên định kia như muốn hỏi - Có thể được vậy ư?

Hạ Lỗ Minh sắc mặt khẽ trầm xuống, vươn một ngón tay ra mà nói, "Nếu thật sự muốn thế...người chỉ có duy nhất một cơ hội! Kết quả sẽ là, hoặc tái sinh từ trong cõi chết, hoặc mãi mãi chẳng thể yên ổn mà sống bên nhau."

130 | ly biệt ngày sau

NGAO THỊCH XỬ LÝ XONG VIỆC TRIỀU CHÍNH thì liền chạy ngay về tẩm cung...Trời chiều cũng đã buông, hắc đã sớm thềm mắng tất cả những đại thần cứ giữ chân chẳng cho hắc về là bọn mặt người máu lạnh. Không những thế, Thịch ta còn hồi hận kinh khủng, nếu sớm biết thế thì đã

mang Tương Thanh đi theo chung luôn rồi. Chỉ cần thấy y ở bên cạnh thì ít ra hẳn sẽ không thấy hoang mang lo sợ đến vậy.

Ngao Thịnh chạy đến cửa, nhìn vào trong viện thì thấy Tương Thanh vẫn như cũ, ngồi ở bên bàn, bên trên đặt một khay trà bánh. Tương Thanh ôm Miêu Ô, cẩn thận đút cho mèo ăn từng vụn bánh nhỏ, còn bên chân thì lại là Ngao Ô đang nằm lười ra.

"Thanh!" Ngao Thịnh gọi lớn một tiếng khiến Tương Thanh giật mình run lên, ngẩng đầu nhìn hẳn, đoạn lại còn nhoẻn miệng tươi cười với hẳn nữa.

Lúc này, tâm tình hoảng loạn của Ngao Thịnh mới dịu xuống, tươi cười chạy đến ngồi xuống bên cạnh Tương Thanh, "Đã ăn cơm chưa?"

Tương Thanh lắc đầu, "Muốn chờ người về rồi cùng ăn."

Ngao Thịnh vừa hạnh phúc, lại vừa thấy đau lòng...vội vàng cho Văn Đạt dọn thức ăn lên. Hai người ngồi ở trong sân, vừa dùng bữa, chốc chốc vừa tán gẫu đôi câu. Lúc này, trăng cũng đã lên, sáng rọi khung cảnh ấm áp êm đềm cũng như làm dậy lên mùi hương thanh nhã trong viện.

Nơi góc tường, một bụi cây nhỏ điểm lấm tấm hoa trắng, chẳng biết tên gọi là gì...lại thoang thoảng tỏa ra hương thơm thanh thuần đến lạ.

Sau khi cả hai đã dùng xong bữa, Văn Đạt cho người dọn dẹp rồi dâng trà lên, cuối cùng, chúng hạ nhân đều lui ra khỏi sân đình.

Ngao Thịnh bưng tách trà lên nhâm nhi, đón nhận làn gió mát thoảng qua mặt, rồi nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy tâm tình thư sướng hẳn lên.

Tương Thanh thấp giọng hỏi, "Đã xử lý xong hết chính sự rồi à?"

"Ừ." Ngao Thịnh gật gật đầu, lại uống một ngụm trà, sau một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn Tương Thanh, "Thanh, có chuyện gì muốn nói với ta không?"

Tương Thanh bất ngờ, ngây ra nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh lại thở dài, "Người nghĩ rằng có thể giấu được ta sao? Ta hiểu người hơn chính người mà."

Tương Thanh cười khở một tiếng, "Đặc ý cái gì hả tiểu quý?"

Ngao Thịnh nhướn mày, phật ý nói, "Người gọi ta là tiểu quý? Hơn ai hết người biết ta là lớn đến chừng nào mà!"

Tương Thanh thấy Ngao Thịnh lại ăn nói ẩn ý, nhịn không được mà xấu hổ đỏ mặt, "Không đùa với người nữa. Người nghiêm chỉnh chút coi, ta có chuyện muốn nói với người."

"Rồi, nói đi." Ngao Thịnh nghiêm túc nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh đắn đo một lúc mới nói, "Lúc này, Hạ Lỗ Minh đã tới đây."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Hắn đã nói gì với người?"

Tương Thanh yếu ớt cười, "Bí mật xuất thân của ta."

Ngao Thịnh sắc mặt chợt trầm xuống, "Những gì hắn nói chưa chắc đã là thật."

Tương Thanh lắc đầu, "Người khẩn trương cái gì, chuyện đó chưa hẳn là xấu mà."

"Nếu vậy thì tại sao Ân Tịch Ly lại cật lực giấu diếm?" Ngao Thịnh kích động nói, "Người đừng tin! Cư coi như là chưa từng nghe thấy! Có ta ở đây

rồi chuyện gì cũng sẽ êm đẹp."

Tương Thanh vội nắm chặt lấy tay Ngao Thịnh, "Người bình tĩnh, im lặng nghe ta nói."

Nếu như nói, mệnh lệnh của Ngao Thịnh đối với người khác là thánh chỉ, vậy thì lời nói của Tương Thanh lại chính là mệnh trời đối với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh cố gắng kiềm chế bản thân, chậm rãi ngồi xuống, nâng mắt lên nhìn Tương Thanh, chờ y nói tiếp.

Tương Thanh chậm rãi lên tiếng, "Nghe nói, lúc đầu, tứ đại bộ tộc không phải là phiên quốc độc lập."

Ngao Thịnh ngẫm nghĩ, "Ta cũng từng nghe nói qua, khi đó có một Man Vương hay là tên khỉ nào đó...vô cùng hung tàn. Hắn ta thống trị cả một vùng Tây Nam rộng lớn, bao gồm Nam Man, Mạc Bắc, tùng lâm, đại mạc. Tất cả đều là địa bàn của hắn."

Tương Thanh gật gật đầu, "Đúng vậy."

Ngao Thịnh khó hiểu hỏi, "Nghe đâu gã Man Vương ấy bị quân phản loạn ám sát, chết không thấy xác."

Tương Thanh cười đáp, "Chuyện đó xảy ra sau một chiến dịch rất nổi tiếng, người có từng nghe qua?"

"A, biết chứ, đó là chiến dịch thần kì năm xưa của Viên Liệt." Ngao Thịnh nhanh đáp, "Sau khi mặt trời lặn, đã gặp được Man vương...Hai bên giao chiến hồi lâu, Viên Liệt đã giết chết một đại tướng dưới trướng Man vương, thu phục hơn hai mươi vạn người. Cuối cùng đã khiến Man Vương đại thương nguyên khí, bỏ trốn về tổng bộ. Rồi không lâu sau đó, nổi lên tin tức lão ta bị ám sát. Tiếp nữa, Nam Quốc của Tô Mẫn bị Ân Tịch Ly thu phục. Tứ Đại bộ tộc lui sâu về rừng già, ở phía tây cũng có một số phiên

quốc nhỏ nhưng sau đó thì lại biến mất. Hồ tộc cùng Dã Lũng tộc cũng chỉ mới thành lập sau này."

Tương Thanh gật gật đầu, "Người biết cũng nhiều quá nhỉ."

Ngao Thịnh nhíu mày, "Đương nhiên...nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến xuất thân của người?"

"Đại khái thì là, bốn mươi năm trước, ở các tộc phía Tây Nam, có một nô lệ được sinh ra. Tuy nô lệ sinh ra vốn chẳng có tên, nhưng tổ tông của người đó họ Tương, và cha mẹ của y cũng đã làm trái chỉ ý, đặt y tên là Tương Vân."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, trừng mắt lên nhìn Tương Thanh, "Người đó là..."

Tương Thanh cười đáp, "Cha chồng người!"

Ngao Thịnh bật cười, lắc đầu, nói, "Tên của cha vợ vĩ đại nghe thật kêu nha."

Tương Thanh thở dài, "Nghe nói bộ dạng của ta nhìn rất giống Tương Vân."

Ngao Thịnh mập mờ gật đầu, "Ờ?"

Tương Thanh đập hấn một cước, "Đừng có không đứng đắn như thế!"

Ngao Thịnh cười gượng, "Sau đó thế nào?"

"Nô lệ thì rất cam chịu...Nhưng Tương Vân lại khác"

"Đương nhiên." Ngao Thịnh vội khẳng định, "Chắc chắn ông ấy rất đặc biệt!"

Tương Thanh trừng mắt lườm hẳn, "Đừng có chen vào!"

Ngao Thịnh ngoan ngoãn im miệng, đợi Tương Thanh nói tiếp.

"Trong một lần săn bắn, Tương Vân đã cứu mẫu thân Man Vương. Vì trả công, Man Vương đã giải thoát ông ấy khỏi thân phận nô lệ, trở thành một thị vệ bên cạnh mình, và khôi phục cái tên Tương Vân."

Ngao Thịnh khẽ nhú mào, cảm thấy có chút không thoải mái, Tương Thanh mỉm cười trấn an, "Đó là Tương Vân chứ không phải Tương Thanh."

Ngao Thịnh sờ sờ đầu, "Đừng nói là Man Vương đó động tâm với ông ấy nha?"

Tương Thanh nhún vai, "Lúc ấy, Tương Vân cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, Man vương cũng còn rất nhỏ, lại đang trong vòng tranh đoạt vương vị."

Ngao Thịnh dờ khóc dờ cười, "Giống nhỉ?"

Tương Thanh vô lực gật đầu, "Song, tình cảnh của Man Vương thê thảm hơn người nhiều, quý tộc Tây nam có rất nhiều con cháu, đến những mấy mươi người."

"A." Ngao Thịnh chặc lưỡi, "Là người hay ngựa vậ trời...sinh nhiều vậ chắc là dễ chết yếu lắm!?"

Tương Thanh lại đá ai kia một cước, "Đã bảo đừng ngắt lời mà!"

Ngao Thịnh lấy tay bịt miệng lại, tỏ vẻ sẽ không phát ngôn linh tinh nữa.

Tương Thanh bật cười, "Tương Vân và Man Vương đã cùng nhau lớn lên, còn giúp hẳn đoạt được đế vị, hơn nữa còn cứu hẳn rất nhiều lần."

Ngao Thịnh hí hửng cười, hất hàm về phía Tương Thanh, ý muốn nói - Giống tụi mình quá ha!

Tương Thanh khe khẽ thở dài, "Sau đó, Man Vương đã đem lòng yêu Tương Vân."

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, xót xa hiểu ra - Dù có bào chữa thế nào thì Viên Liệt đã chính tay giết chết Tương Vân. Cũng khó trách là tại sao ông lại cư xử khác thường như thế. Đoạn lại khe khẽ thở dài.

Tương Thanh lại nói tiếp, "Mẫu thân của ta, cũng không phải là một nô lệ, mà là muội muội của Man Vương."

"Không phải chứ?" Ngao Thịnh vừa định nói hai người kia vụng thâm yêu nhau, nhưng Tương Thanh lại nhanh lắc đầu phủ định, "Là Man Vương muốn Tương Thanh kết hợp với muội muội của mình. Làm như vậy thì đứa trẻ sinh ra sẽ mang huyết thống của Tương Vân và hãn ta...cũng đồng nghĩa với việc, đứa trẻ đó là con của Tương Vân và Man Vương."

"Sau đó thì thế nào? Sao người lại lưu lạc tới Hắc Vân Bảo?" Ngao Thịnh khó hiểu.

"Sau khi ta chào đời, Man Vương vì đố kị mà đã giết chết muội muội của mình, cũng chính là mẫu thân của ta." Tương Thanh thở dài.

Ngao Thịnh không khỏi nhú mày, "Sân si và cố chấp giống hệt tên rùa rụt cổ Viên Lạc!"

Tương Thanh bật cười, "Sao lại nói cha mình như thế hở?"

Ngao Thịnh lại chau mày, "Nói tiếp đi, sau đó nữa?"

"Sau đó, Tương Vân lại âm thầm cứu mẫu thân, thả bà đi, nhưng đồng thờ bà cũng đã mang ta đi cùng." Tương Thanh nói, "Bà lưu lạc tới các bộ

tộc khác, trở thành nô lệ, cuối cùng, dưới sự trợ giúp của một người tù tòng trước đây của bà, đã giải cứu cho ta...Ta được bang chủ thu nhận, ở lại Hắc Vân Bảo, còn mẫu thân...bà đã chết khi ta được người kia cứu."

"Umm." Ngao Thịnh gật gật đầu, "Mẫu thân người rất mạnh mẽ, tiếc là bà ấy bạc mệnh và có một đại ca điên cuồng."

"Nghe nói...Man Vương yêu Tương Vân thành cuồng." Tương Thanh lắc lắc đầu, "Tương Vân rất có năng lực, trở thành đại tướng của Man Vương, cùng hãn đánh đông dẹp bắc, chưa trận nào thất bại. Hai người vốn định sẽ thống nhất cả Trung Nguyên."

"Nhưng không ngờ tới lại thất bại?" Ngao Thịnh nhíu mày.

"Phải." Tương Thanh gật gù. "Ngày đó...khi Viên Liệt giết chết Tương Vân, Man Vương đã hóa điên...nên toàn quân đã loạn theo, rồi bị tiêu diệt. Cuối cùng, Man Vương ôm thi thể của Tương Vân đi, còn nguyên rủa tất cả người của Viên thị đều sống không an ổn, chết chẵn chồn chôn thân."

Ngao Thịnh xoắn chặt hai hàng lông mày lại với nhau, sau một lúc lâu mới nói, "Ta có thể hiểu được nỗi lòng của Man Vương...Mất mát đó đau đến tận tim gan."

"Ừ." Tương Thanh buồn bã gật đầu, "Ta cũng hiểu là tại sao Ân tướng và Viên tiên bối lại lo lắng đến vậy."

"Vậy còn người?" Ngao Thịnh hỏi, "Ta chính hậu nhân của Viên gia...là kẻ thù không đội trời chung với người."

Tương Thanh bật cười, "Không phải Man Vương cũng đã hại chết mẹ ta sao?"

Ngao Thịnh thở dài, "Người không bị chuyện này ảnh hưởng?"

Tương Thanh lắc lắc đầu, "Tuy rằng Tương Vân là phụ thân của ta nhưng ta lại không thể vì một người cha chưa từng thấy mặt đi hận bằng hữu có ân với ta, cùng người quan trọng nhất của ta."

Ngao Thịnh nghe xong thì lại ngây ra, vội bắt lấy tay Tương Thanh mà siết chặt...Có bức tường nào đó trong tim đã vỡ. Mất nhiều thời gian như thế, trải qua biết bao sóng gió, cuối cùng Thanh của hãn cũng đã thừa nhận, hãn là người quan trọng nhất với y.

"Nói vậy, kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện là Man Vương?" Ngao Thịnh hỏi.

Tương Thanh mệt mỏi gật đầu, "Man vương bởi vì tưởng niệm Tương Vân thành cuồng nên trở thành nửa điên nửa tỉnh, sau đó thì bị người ám sát, rơi xuống vực sâu...Mọi người đều cho là hãn đã chết, nhưng hãn lại được vu sư của Xa Quý tộc cứu. Sau đó, hãn đến tây bắc, tự mình gầy dựng lên một vương triều bí mật ẩn sâu trong đại mạc, một lòng muốn tiêu diệt tất cả hận nhân Viên thị. Thế lực của hãn bành trướng đến không tin nổi."

"Hãn không biết người vẫn còn sống?" Ngao Thịnh nhướn mi.

Tương Thanh lắc lắc đầu, "Có nhớ Hạ Lỗ Minh từng nói rằng người hận hận nhất không phải là chúng ta không?"

Ngao Thịnh gật đầu, "Vậy kẻ mà hãn hận nhất là ai?"

Tương Thanh đáp, "Năm đó, người đứng sau lưng xúi giục và giúp đỡ Hạ thái sư làm phản...chính là Man Vương."

"Khó trách." Ngao Thịnh thở dài.

"Sau đó, Man Vương đã biết đến sự tồn tại của ta. Hãn muốn đưa ta về vương quốc của mình. Ta là con của hãn và Tương Vân, nên hãn muốn thống nhất Trung Nguyên, để ta kế thừa."

"Thế cũng vừa hay." Ngao Thịnh vờ bông đùa nói, "Làm thế chi cho mất công nhỉ? Giang sơn của ta không phải cũng là của người sao? Bằng không thì người làm hoàng đế còn ta làm hoàng hậu?"

Tương Thanh bực mình lườm hằm một cái, Ngao Thịnh cũng xiu xuống, không đùa nữa, "Thanh, người nói đi...thật ra người định làm thế nào?"

Tương Thanh nâng mắt lên nhìn Ngao Thịnh, "Lúc này, Ân tướng đã quay về, ta có hỏi họ một số chuyện...Họ đều đã nói hết với ta rồi. Mọi chuyện quả thật là như thế."

Ngao Thịnh âm trầm nhíu mày, "Sau đó?"

Tương Thanh đột nhiên im lặng, chỉ dăm chiêu nhìn Ngao Thịnh vươn tay sang nắm lấy tay mình, lúc lâu sau y mới khó nhọc thốt nên lời, "Ta không muốn phải chiến tranh, cũng không muốn vĩnh viễn chia lìa người."

"Không bao giờ." Ngao Thịnh đầu đầu xiết chặt tay y.

Tương Thanh đầu xót cười, "Thịnh Nhi, ta phải rời khỏi đây một thời gian."

Ngao Thịnh lắc đầu, "Không được. Ta không đồng ý. Người nghĩ cũng đừng nghĩ."

"Trong khoảng thời gian này, người hãy chuẩn bị chuyện chinh tây." Tương Thanh coi như không nghe thấy lời ngăn cản kia.

"Không được." Ngao Thịnh lắc đầu.

Tương Thanh dăm dăm nhìn hằm. Y có thể thấu triệt được kiên trì của Ngao Thịnh, nhưng...Tương Thanh buồn bã cười, vươn tay vuốt ve mặt Ngao Thịnh, yếu ớt nói, "Thịnh Nhi, có một chuyện ta chưa bao giờ nói ra, nhưng ta vẫn luôn nghĩ thế."

"Chuyện gì?" Ngao Thịnh xót xa nhìn y.

Tương Thanh tha thiết nhìn vào mắt hần, "Ta cũng thích người, hy vọng muốn được ở bên người đến già, mãi chẳng phân ly."

Ngao Thịnh yêu thương ôm chặt lấy tay Tương Thanh. Vốn cứ ngỡ rằng, khi nghe thấy hứa hẹn này, hần sẽ vui mừng đến phát điên, nhưng giờ đây, lại đau thương đến không dám bật ra lời.

"Ta nhất định sẽ trở về." Tương Thanh trấn an, "Ta sẽ không bao giờ bỏ lại người một mình."

Tương Thanh vừa dứt lời đã bị Ngao Thịnh ôm rịt vào người.

Tương Thanh mơ hồ cảm thấy ở hõm vai mình, có giọt nước nào đấy nhỏ xuống, nhưng vì Ngao Thịnh cứ siết chặt vòng tay ôm nên y không cách nào nhìn thấy được gương mặt hần lúc này, chỉ đành vỗ về lưng hần, yếu ớt trấn an.

Đêm hôm ấy, Ngao Thịnh vẫn ôm rịt lấy y không chịu rời tay. Tựa như đêm rồi rất nhanh sẽ trôi đi không tung tích, sớm mai sẽ tràn về chóng vánh. Thậm chí, Ngao Thịnh đã ôm ấp một thứ hão vọng rằng mặt trời ngày mới không bao giờ đến, để hần có thể lưu giữ lại sự ấm áp này của Tương Thanh.

Hai người họ đều biết, rồi ngày sau ly biệt, một mình gặm nhấm tâm tư hoài niệm, trải qua đêm thâu hoang hoải, sẽ nhớ nhung nhau đến nát tan cõi lòng.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

131.132.133.134

131 | đường xa còn xa

TRỜI GẦN CUỐI THU. Ngày Tương Thanh trở lại đâu cũng độ thu tàn...Tháng ngày bên nhau thật sự ít ỏi đến buồn phiền.

Một năm này, Tương Thanh và Ngao Thịnh đã thu phục đội quân của Tống Hiếu, đón mừng ba huynh đệ Vương Trung Nghĩa, Diệp Vô Quy và Ưng Càn Khôn; Chiêu mộ Đặng Tử Minh, bá Tước Vĩ làm thầy học hành binh thư yếu lược; Đánh bại Tề Soán Thiên, hải chiến thắng đến huy hoàng, lại còn thu nạp anh tài Tề Tán...sau đó, trải qua chuyện hoàng lăng bị trộm, hắc y nhân tập kích, rồi cùng nhau Nam chinh, bình Nam Man.

Trong ba trăm sáu mươi lăm ngày ấy, đã trải qua rất nhiều chuyện, nhất là về phương diện tình cảm. Sau ngày Tương Thanh trở lại, Ngao Thịnh như đã trút bỏ được phiền não vì nắm được cánh điều kia trong tay...phải trải qua bao đợi chờ cùng nhung nhớ, rốt cục đã tìm lại được cánh điều năm nào...nhưng lần này, lại một lần nữa phải buông tay ra. Ngao Thịnh tuyệt đối không muốn. Dây điều sớm đã bị hắc khảm vào trong da thịt, nay đành bứt ra, nỗi đau đó thấu đến tận tâm can.

Ngay khi vừa choàng người tỉnh dậy, Ngao Thịnh biết, Tương Thanh đã đi rồi.

Đêm qua, tách trà Tương Thanh rót cho hãm, có bỏ thêm chút dược vật giúp an thần của Mộc Lăng.

Ngao Thịnh nhìn khoảng trống bên trên giường, lần này cảm nhận nỗi đau xót như khi xưa trào về. Ngay khi ý thức được việc Tương Thanh đã rời xa, hẳn liền tưởng niệm...Thật sự hẳn rất sợ, không biết liệu chốc nữa vào triều, nỗi tưởng niệm dâng như thủy triều ấy có khiến hẳn khống chế được mình chăng?

Ngao Thịnh rũ mắt xuống, đến khi ngẩng đầu lên nhìn, chợt thấy phía đầu giường là miếng ngọc tiểu hổ Tương Thanh đã tặng hẳn. Hổ kia vênh cao đuôi, nhìn rất oai vệ, ngay cả gương mặt như cũng mang theo ý cười.

Ngao Thịnh ngẩn ngơ ngắm nhìn ngọc tiểu hổ, mãi đến khi giật mình thì mới hay Ngao Ô đang ngồi dưới đất, ủ rũ nhìn hẳn.

Ngao Thịnh uể oải hỏi hổ, "Thanh bảo người ở lại với ta ư?"

Ngao Ô buồn bã ừ hử một tiếng. Có lẽ đã biết Tương Thanh đi rồi, hổ liền gối đầu lên chân Ngao Thịnh, nhìn hẳn đầy mắt mát.

Ngao Thịnh nhìn hổ một lúc, lại đứng lên vận y phục, quấn chặt sợi dây buộc tiểu hổ vào cổ tay, rồi cẩn trọng giấu vào tay áo, mở cửa bước ra khỏi tẩm cung.

Lúc ra cửa mới hay là trời vẫn còn chưa sáng tỏ, ngay cả chiêng gõ canh vẫn chưa được đánh.

"Hoàng Thượng." Văn Đạt vẫn luôn đứng ngoài cửa vọng lên tiếng. Ngao Thịnh xoay đầu lại hỏi y, "Khi Thanh đi, có nói gì với người không?"

Văn Đạt thoáng do dự, "Có ạ."

"Y nói gì?" Ngao Thịnh hỏi.

Văn Đạt ngật ngừng, "Phu tử bảo...đợi khi nào Hoàng thượng lâm triều xong mới được nói cho người nghe."

Ngao Thịnh có chút ngây ra nhìn Văn Đạt, y vẫn cúi đầu, dững cảm nói, "Nô tài...chỉ là làm theo lời dặn dò của phu tử mà thôi."

Ngao Thịnh bật cười, gật gật đầu, hỏi sang chuyện khác, "Còn bao lâu nữa thì mới đến giờ vào triều?"

"Khoảng nửa canh giờ." Văn Đạt lo lắng nói, "Hay là Hoàng Thượng vào ngủ thêm một chút?"

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, xoay người bước ra ngoài.

Ngao Ô cũng đi theo sau.

Ngao Thịnh cũng không biết mình đang đi đâu, cứ rảo bước vô định...đến khi ngẩng đầu lên nhìn thì lại thấy mình đang đứng bên ngoài phòng của Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên. Bên trong viện đèn đuốc sáng choang.

Ngao Thịnh khó hiểu nhìn vào, chỉ thấy có hai đồng cỏ khô chất cao năm chông chơ giữa sân.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, đi vào bên trong, chợt nghe có người hỏi, "Mới đến à?"

Ngao Thịnh giương mắt nhìn sang, liền thấy bên trên một bãi cỏ khô là Tần Vọng Thiên đang nằm uống rượu, dưới đất cũng đã có những mấy vò rượu rỗng nằm lăn lóc ròi.

"Đại ca?" Ngao Thịnh không hiểu sao lại thành ra thế này.

Tần Vọng Thiên cười buồn, "Mộc Mộc đã đi cùng Tương Thanh. Viên Liệt cũng theo bảo hộ."

Ngao Thịnh sửng sốt.

Tần Vọng Thiên ném một bình rượu sang, Ngao Thịnh nhanh tay bắt được, lại nghe thấy y nói tiếp, "Hai người họ đi theo nhằm âm thầm tác chiến. Viên Liệt phụ trách bảo hộ Tương Thanh an toàn, còn Mộc Mộc thì lo chuyện liên lạc cùng mấy thứ vật vãnh."

Ngao Thịnh áy náy nói, "Đã liên lụy mọi người phải cùng chịu cảnh chia ly này rồi."

Tần Vọng Thiên tiêu sái cười, "Mất rồi có được, được rồi lại mất đi. Ta đã trải qua cảm giác này nhiều lần rồi. Phải là có được rồi mất đi cuối cùng lại tìm thấy thì mới là chuyện khiến người ta vui sướng nhất, hiểu không hả?"

Lúc sau, Ngao Thịnh mới ngẩng đầu lên hỏi, "Sao lại chất hai đồng cỏ khô ở đây?"

Tần Vọng Thiên nhún vai, "Mộc Mộc dạy ta đó. Bảo là khi còn ở Hắc Vân Bảo, những khi hấn và Tư Đồ có chuyện gì phiền muộn thì lại leo lên đây nằm uống rượu giải sầu."

Ngao Thịnh bật cười, Tần Vọng Thiên lại nói tiếp, "Lần này, Ân Tịch Ly chuẩn bị chuyện tảo bắc, thế có biết ta phụ trách gì không?"

Ngao Thịnh lắc lắc đầu, Tần Vọng Thiên sáng khoái cười, "Ta phụ trách việc uống rượu với đệ."

Ngao Thịnh nhìn Tần Vọng Thiên một lúc lâu, rồi chân thành nói, "Đa tạ, đại ca."

Tần Vọng Thiên xua tay.

Ngao Thịnh nâng rượu, uống cạn một hơi, cảm thấy cái vị cay nồng xộc thẳng vào cuống họng, khiến hần thanh tỉnh hơn rất nhiều, lại ném bình rượu rỗng đi, hần nói, "Sau này, khi nào có chuyện phiền lòng, ta lại sẽ chất cỏ lên năm uống rượu."

Tần Vọng Thiên gật đầu, "Được, ta sẽ theo bồi đệ."

Ngao Thịnh xoay người đi ra cửa, Tần Vọng Thiên vội hỏi, "Đi đâu?"

Ngao Thịnh cười, quay đầu lại nhìn y, "Ta đã tỉnh được một nửa rồi, bây giờ phải đi tìm người khác để xem có giúp ta tỉnh táo hoàn toàn hay không."

Tần Vọng Thiên cười lắc đầu, lại ngửa mặt lên trời, vừa cầm con mèo lấu cá khắc bằng gỗ trong tay mà nâng niu vừa uống rượu.

Ngao Thịnh rời khỏi biệt viện của hai người Tần Mộc, đoạn lại rẽ sang sân nhà Tước Vĩ.

Lúc này vừa hay cũng đã sáng, mặt trời ló dạng, nắng sớm tươi đẹp tràn về. Thời tiết trong trẻo thế này, đâu hợp với cảnh chia biệt cùng nhung nhớ.

Ngao Thịnh đi vào trong sân, nhìn lão nhân gia dậy sớm đang ngồi rung chân ăn điểm tâm mà không tin nổi vào mắt mình.

Ngao Thịnh thở dài...vì đời nào có ai vừa ăn bữa sáng vừa uống rượu nồng.

"Sư phụ." Ngao Thịnh ngồi vào bên cạnh lão.

Tước Vĩ đẩy bát gà hầm hạt sen đến trước mặt Ngao Thịnh, "Ăn đi!"

Ngao Thịnh lắc đầu, "Ăn không vô, ta nhớ Thanh."

Tước Vĩ khinh bỉ lườm hăn, "Tiểu Thanh có nói, người không ăn thì y cũng không ăn."

Ngao Thịnh sừng sốt, vội chộp lấy bát canh, ăn lấy ăn để, đoạn Tước Vĩ lại đặt đĩa cải xào trước mặt hăn, tặc lưỡi nói, "Người coi như là có phước. Đồi này ta đây chỉ gắp cho ta ăn mà thôi."

Ngao Thịnh đột nhiên lại thấy đói, thế là Tước Vĩ đẩy qua cho hăn một cái bánh bao, hai chén cháo, ba bát cơm cùng thiết nhiều món ăn không biết tên bị lão cố nhồi nhét vào bụng hăn...hại hăn no đến nỗi ợ cũng chẳng nổi.

"Đã no chưa?" Tước Vĩ hỏi.

"No lắm rồi." Ngao Thịnh gật đầu.

Hai người ngồi im lặng một lúc, Tước Vĩ bỗng hỏi, "Có chuyện gì muốn hỏi ta hả?"

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Có."

"Nói đi." Tước Vĩ nói.

"Ta phải chống đỡ thế nào đây?" Ngao Thịnh rầu rĩ hỏi, "Ta sợ ta sẽ điên mất."

Tước Vĩ lườm hăn một lúc rồi lại bắt chọt đánh đét lên gáy hăn một cái kêu thật là kêu.

Ngao Thịnh dẫu sao cũng có nội lực thâm hậu, còn Tước Vĩ lại chỉ là lão nhân gia gần đất xa trời nên sao mà khiến hăn đau được.

Ngao Thịnh sờ sờ gáy, "Như vậy cũng không thấy đỡ hơn tí nào."

Tước Vĩ lắc đầu, "Ta đã nói với Tiểu Thanh là, hãy coi bản thân mình là người mà ráng tự chăm sóc mình!"

Ngao Thịnh ngậy ra.

Tước Vĩ lại nói tiếp, "Người cũng vậy, cũng hãy coi mình là Tiểu Thanh mà chăm chút tốt vào...Đừng khiến y thất vọng."

Ngao Thịnh nghe xong liền đứng lên, nói, "Đại ca thì bồi ta uống rượu, vậy còn sư phụ? Có phải là cùng ta ăn cơm?"

"Còn phải hỏi." Tước Vĩ vui sướng cười, "Phải nuôi người trắng tròn béo tốt thì Tiểu Thanh mới càng hiếu thuận với ta hơn chứ."

Ngao Thịnh thông suốt, xoay người ly khai.

Ngao Ô đi bên cạnh Ngao Thịnh, như hình với bóng.

Ngao Thịnh về tới ngự hoa viên, đứng ở trong đình, nhìn Ngao Ô ở bên, nhíu mày hỏi, "Miêu Ô của mi đâu rồi?"

Ngao Ô ngoe nguẩy đầu.

Ngao Thịnh ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu nó, "Thanh mang Miêu Ô đi cùng rồi phải không?"

Ngao Ô lắc lắc cái đuôi, cọ cọ đầu vào người Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh ngưỡng mặt lên nhìn sắc trời....vừa lúc chuông gõ báo buổi chầu sớm cũng vang.

Ngao Thịnh xoay người, bước nhanh về phòng rửa mặt, đoạn lại nhìn Ngao Ô kề sát bên cạnh, "Đi thôi, chúng ta cùng đi giành Thanh và Miêu Ô về!"

Ngao Ô gầm lên một tiếng, tinh thần lập tức liền được chấn hưng. Khi Ngao Thịnh mở cửa ra lần nữa...thì vẫn lại là Ngao Thịnh uy phong của

mọi ngày. Văn Đạt lúc này mới an tâm thở ra, cùng hoàng đế nhà mình vào triều.

Trên kim loan điện. Ngao Thịnh ngồi thẳng tắp trên long ý, đón nhận tiếng tung hô vạn tuế của chúng thần, lâu sau vẫn không nói năng gì.

Bá quan khó hiểu nhìn nhau. Mất một lúc sau, Ngao Thịnh mới đứng dậy, đồng dục tuyên bố, "Chúng ta đưa quân tảo bắc. Lần này, trăm sẽ thống nhất Trung Nguyên."

Quần thần ngậy ra, mất một lúc thì mọi người mới có thể bình tĩnh mà quỳ rạp người xuống tung hô vạn tuế.

Dàn đại thần Quý Tư Đặng Tử Minh mọi người kích động không thôi...Bọn họ đã chờ Viên Liệt, chờ đến Viên Lạc, chờ mãi, đợi mãi, sau cùng cũng đến được ngày này.

.....

Trên con đường đi về phía Mạc Bắc, có một cỗ xe ngựa màu đen không ngừng thúc cương mà chạy.

Tiếng xe ngựa kẽo kẹt hòa cùng tiếng chuông thanh thúy treo trên nóc đình làm sinh động đường đi hoang vắng buồn tẻ.

Bên ngoài xe ngựa, Tương Thanh ngồi tựa vào thành xe, trong ngực áo ấp ủ chú mèo lông trắng bé nhỏ.

Tương Thanh dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Miêu Ô. Trên cổ tay y là sợi dây đỏ buộc chặt miếng ngọc bội hình hổ ngốc...Phía sau mảnh ngọc kia có khắc sâu một chữ "Thịnh"

Tương Thanh đưa mắt nhìn cảnh trí dần một hoang liêu mà cúi đầu hỏi Miêu Ô, "Có phải mi đang nhớ Ngao Ô không?"

Miêu Ô kêu meo meo đáp lại rồi vùi đầu vào trong ngực Tương Thanh. Y buồn bã xoa đầu nó, rồi lại ngẩng đầu nhìn cảnh trí dần đổi thay kia.

Bên trong xe ngựa, Hạ Lỗ Minh từ chỗ ngồi của mình, nương theo khe cửa mà dõi theo Tương Thanh đang ở phía ngoài.

"Tình thánh à, coi chừng rớt hai con mắt xuống bây giờ!" Kẻ rất lâu chưa xuất hiện là Vạn Qua cũng có mặt, cùng Hạ Lỗ Minh phụ trách việc đưa Tương Thanh đến Mạc Bắc.

Hạ Lỗ Minh cũng không buồn để ý đến tên độc mồm độc miệng này, mà chỉ si ngốc nhìn ra ngoài.

Vạn Qua càng thêm khó chịu nói, "Hứ, trong mắt người chỉ có hăn, còn lòng hăn lại chỉ có người khác mà thôi."

Phải thật rất lâu sau đó mới nghe thấy tiếng Hạ Lỗ Minh đáp lại, "Ta không quan tâm."

Vạn Qua tức giận mắng, "Ngu ngốc!"

Hạ Lỗ Minh đảo mắt nhìn hăn, "Đừng vội mắng người khác trong khi bản thân mình cũng thế."

"Ta không phải." Vạn Qua cố tình ngồi xổm ra ngoài, án đi màn cửa để Hạ Lỗ Minh không còn nhìn ra ngoài được nữa.

Hạ Lỗ Minh thở dài, cúi người lấy túi nước rồi bước qua Vạn Qua, vươn người ra hỏi Tương Thanh, "Thanh, có khát không?"

Tương Thanh quay đầu lại nhận lấy túi nước, uống xong thì lại rót một ít nước vào trong lòng bàn tay, đút cho Miêu Ô.

Miêu Ô bám hai chân lên tay Tương Thanh, vươn chiếc lưỡi bé xíu màu hồng ra mà liếm liếm nước.

Vạn Qua ngồi nhìn, bất mãn nói, "Thanh phu tử, nước bợn ta đưa mà người cũng dám uống?"

Tương Thanh không đáp.

"Người không sợ ta hạ độc vào nước sao?" Vạn Qua thấy Tương Thanh không đếm xỉa tới mình, liền bực bội quát, "Cũng đúng thôi, người là hoàng hậu mà, thân phận tôn quý như thế đời nào lại sợ có người hạ độc."

Tương Thanh vẫn như cũ không ngó ngang tới hẳn.

"Hừ." Vạn Qua nhỏ giọng mắng, "Tiểu nhân đắc chí! Người tốt nhất là nên cẩn thận, coi chừng ta thuốc chết người trên đường."

Vạn Qua đang nghĩ mình cứ như đánh vào bị bông, chả có chút phản ứng nào, nhưng không ngờ lại nghe thấy tiếng Tương Thanh phản công, "Người dám sao?"

Vạn Qua sửng ra, Hạ Lỗ Minh kinh ngạc.

Tương Thanh quay đầu lại, sắc bén lườm Vạn Qua, "Người dám hạ độc giết ta sao?"

Vạn Qua mặt mày đỏ trướng lên, hung hăng trừng mắt lườm lại Tương Thanh, "Người đừng đắc ý!"

Tương Thanh cười nhạt, "Ta có cho người thêm một lá gan thì người cũng không dám hạ độc hại ta, song, ta thì lại dám giết người đấy."

"Người..." Vạn Qua tức đến phùng mang trợn má lên liếc Hạ Lỗ Minh, ấy vậy mà tên này chỉ dựa lưng vào thành xe lắc đầu cười dài.

Vạn Qua buồn bực, ôm cục tức trong xe. Tương Thanh cũng không để bụng gì hẳn ta nữa, chỉ chuyên tâm xoa đầu Miêu Ô, rồi ngẩn ngơ ngắm mảnh ngọc trên tay và nghĩ, trưa nay Thịnh Nhi ăn gì.

.....

Ngao Thịnh bãi triều liền về đến thư phòng. Muốn tảo bắc, cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ, vì vậy lúc này hẳn rất bận bịu...Song, hẳn lại hy vọng mình có thể còn bận rộn hơn thế nữa. Như vậy, ít ra, sẽ không còn nhớ Tương Thanh mà thấy hui hắt cõi lòng nữa.

Mà lúc này, Văn Đạt cũng đã đứng thị hầu bên cạnh.

Ngao Thịnh quay sang hỏi, "Ta vào lâm triều xong rồi. Trước khi đi, Thanh đã nói gì?"

132 | yêu thương thoáng về

MẤY NGÀY NAY NGAO THỊNH ĐỀU DẬY RẤT SỚM. Trời còn chưa sáng tỏ thì hẳn đã ra sân ngồi ngắm ngơ một lúc, đôi mắt lên nhìn khoảng trời dần hé ửng, ngắm những áng mây trắng ngần mềm mại lướt qua ngang tầm mắt...rồi bất chợt nghĩ đến Tương Thanh, chẳng vì một lý do gì.

Ngắm ngơ nhìn mây trời một lúc, hẳn sẽ đi tìm Tước Vĩ và Tần Vọng Thiên cùng dùng điểm tâm, sau đó đợi đến khi tiếng chuông báo giờ chiều triều vang lên sẽ rảo bước đến kim loan điện.

Văn võ bá quan dạo này đều rất chi là nề nếp. Thoạt nhìn thì Ngao Thịnh vẫn cứ là Ngao Thịnh khi xưa, nhưng ngẫu nhiên sẽ có nét chuyển mình khác thường ánh lên trong đáy mắt rồi vụt biến tan...Về xót xa hui quạnh vụt đến vụt đi trên gương mặt đế vương ấy khiến mọi người e ngại, không dám làm điều gì làm long nhan nổi giận để rồi phải rước họa vào thân.

Ngao Thịnh nghe quần thần khai tấu, Ngao Ô ngoan ngoãn nằm úp sấp dưới chân. Những khi xuất thần, ánh mắt hẳn lại vô thức ngắm nhìn ngọc thai nay đã vắng bóng người phía sau bình phong.

.....

Cỗ xe ngựa chở Tương Thanh nay đã đến gần phụ cận Mạc Bắc. Mấy ngày này có bão, gió cát cứ cuốn bụi tung trời.

Tương Thanh vẫn ngồi tựa lưng bên ngoài xe ngựa như cũ, cổ vẫn choàng mảnh khăn lụa trắng mềm mịn. Đường lên tây bắc, trời mỗi lúc một thênh thang, người mỗi lúc một thưa thớt.

Tương Thanh ôm lấy Miêu Ô, thường xoa đầu vỗ về nó, rồi ngưỡng mặt nhìn trời xanh. Có lẽ vì đất trời càng đi càng thênh thang bất tận nên khoảng không trong lòng cũng vô cớ bất tận thênh thang.

Có một ngày, họ đi ngang qua thành Song Hồng (cầu vòng đôi).

Tương Thanh chưa bao giờ đặt chân đến nơi đây. Y vốn thường lui tới ở những nơi phía Nam, nên khi nghe thấy cái tên của thành trấn này liền thấy rất thích thú.

Hạ Lỗ Minh tựa hồ nhìn ra được tâm tư y, bèn nói, "Thanh, vào trong ngồi đi, chốc nữa trời sẽ mưa đấy."

Tương Thanh ngược đầu lên nhìn bầu trời xanh êm ả kia mà nghĩ, thời tiết trong trẻo thế này sao lại có thể có mưa rơi bất chợt.

Nhưng...xe vào thành chẳng bao lâu, đã nhìn thấy tiếng sấm rạch ngang bầu trời.

Hạ Lỗ Minh vội thúc roi, giục cho ngựa nhanh chạy về phía dưới chiếc cầu cong cong bên trong thành.

Hạ Lỗ Minh cho xe đứng trú bên dưới chân cầu.

Tương Thanh càng khó hiểu hơn khi thấy một tòa thành chẳng có sông dài mà lại chiếm chệ một cây cầu dài cong cong đứng.

Đương suy tư thì lại đột nhiên nghe thấy tiếng sấm vang lên không ngừng...chẳng lâu sau, trời đã đổ mưa to.

Tương Thanh ngạc nhiên, ở nơi này, chẳng có chút dấu hiệu chuyển đổi nào mà nói mưa liền mưa ngay, đúng thật là chỉ có phương bắc khô hạn mới có.

"Phải đợi bao lâu?" Tương Thanh hỏi, "Hay là vào khách điểm ngồi chờ đi?"

Hạ Lỗ Minh cười lắc đầu, "Đợt mưa ở đây là được rồi...Mưa sẽ ngừng ngay thôi. Sau đó có thứ rất hay ho để nhìn đấy."

"Là gì?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

Hạ Lỗ Minh cười cười, giơ tay chỉ lên phía trên thành cầu.

Tương Thanh ngẩng đầu lên nhìn, thấy ở thành cầu có khắc ba chữ đá - Cầu Song Hồng.

Tương Thanh nhìn một lúc, thấy nó chẳng khác gì tên của thành trấn này.

Hạ Lỗ Minh bước ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh Tương Thanh, cùng y ngắm cảnh mưa rơi tí tách, ngẫu nhiên trao đổi đôi ba câu vụn vặt.

"Nơi này trời rất hay mưa."

"Ừ." Tương Thanh gật gật đầu, cũng không nói tiếp nữa, chỉ dỗi mắt nhìn ra làn mưa bụi...đột nhiên lại nhớ ra trời Lạc Đô hiếm khi mưa. Trước kia ở Hắc Vân Bảo trời cứ hay mưa suốt. Y luôn đứng dưới hiên nhà, nhàn nhã ngắm mưa rơi. Dĩ nhiên y vẫn thích lúc mưa tạnh hơn, vì nếu may mắn có thể nhìn thấy cầu vồng.

Vừa mới nghĩ đến thế thì trời đã thôi làm mưa.

Tương Thanh bèn nói, "Tiếp tục đi thôi."

Hạ Lễ Minh lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Nơi này là đại mạc...Đây là nơi duy nhất có thể gọi là phong cảnh đẹp."

Tương Thanh ngẩn người, Hạ Lễ Minh lại chỉ lên phía ngoài. Nơi ấy, có hai cung cầu vồng đứng song song bắc qua bầu trời lớn rộng...Mặt trời ló dạng sau mưa, chiếu rọi cầu vồng đến là rực rỡ.

Tương Thanh ngẩn ngơ ngắm nhìn cầu vồng song đôi, chợt hiểu ra vì sao tên thành lại là Song Hồng. Phía bên trên cầu, cũng đã có không ít người đụt mưa đang ngắm cảnh sắc đẹp đẽ này.

Bất chợt, Tương Thanh lại cảm thấy sầu bi, cầu vồng bắc ngang trời cao, gió đại mạc phiêu diêu thổi tới...khiến y bỗng trỗi lên một ảo vọng, liệu rằng gió có thể mang Ngao thịnh đến bên y, cùng nhau ngắm kỳ cảnh sa mạc hay không.

Hạ Lễ Minh cùng Tương Thanh ngồi bên ngoài ngắm mây trời, còn Vạn Qua thì lại ghen ăn tức ở bên trong, không ngừng rửa xả, ai kia lại tự mình đa tình.

Rất nhanh, cầu vồng đã biến mất. Có những thứ một khi mất đi thì chẳng cách nào tìm lại được. Gió càng lúc càng lớn, nhưng lại chẳng ngọn gió nào mang Ngao Thịnh đến đây.

Tương Thanh quay sang, nhìn kẻ đang thất thần ngắm mình là Hạ Lễ Minh mà nói, "Đi thôi."

Hạ Lễ Minh yếu ớt gật gật đầu..Trong mắt vẫn vương ý cười, đánh roi cho ngựa rảo bước khỏi chân cầu Song Hồng.

Đến khi bước ra, Tương Thanh mới giật mình phát hiện, phía bên kia chân cầu, mặt đất khô rang...Nói cách khác, trời đã không mưa ở phía bên

kia cầu?

Hạ Lỗ Minh nhìn dải đất bắt đầu thiếu vắng nhà cửa cùng cây cối, liền hỏi Tương Thanh, "Có biết đây là đâu không?"

Tương Thanh chậm rãi lắc đầu.

Hạ Lỗ Minh thản nhiên cười nói, "Sông Nại Hà."

(Là con sông trong truyền thuyết, chảy ngang qua địa phủ có dòng nước đen ngòm, có nhiều thường luồng, cá sấu, rắn độc và thú dữ. Dòng sông được chia là hai phần: Bên sinh và bên tử)

Tương Thanh khẽ nhú mày.

Hạ Lỗ Minh lại hỏi, "Có muốn ở thêm chốc lát nữa không? Đây là thành trấn cuối cùng trong đại mạc đó, đi qua rồi sẽ chỉ còn lại mênh mông cát vàng thôi."

Tương Thanh thoáng ngần người ra, chốc sau chỉ cười lắc đầu, "Đi thôi."

Hạ Lỗ Minh thở dài, "Không lưu luyến Trung Nguyên sao?"

Tương Thanh nâng mắt lên nhìn gã, hỏi ngược lại, "Nơi đó có gì đáng lưu luyến?"

Hạ Lỗ Minh bật cười nhạt, "Thế còn Lạc Đô? Có đáng để lưu luyến không?"

Tương Thanh thoáng trầm mặc một lúc mới đáp, "Nơi chốn chưa bao giờ đáng để người ta lưu luyến, họa chăng là chỉ có người mới khiến ta nhung nhớ."

Hạ Lỗ Minh vẫn không có biểu hiện khác thường gì, tựa hồ lời mà Tương Thanh nói đã sớm được gã dự đoán được, song lại có chút gì đó

nằm ngoài tưởng tượng của gã... Cuối cùng, gã chỉ vung tay thúc roi vào thân ngựa, ngựa tung bốn vó, băng băng chạy về phía trước, bỏ lại cảnh sắc hư hư thực thực cuối cùng lại phía sau, không chút luyến lưu nào.

.....

Ngao Thịnh đến quân doanh, gặp Tống Hiều, Đặng Tử Minh và Trâu Viễn để xem mọi người đã chuẩn bị chuyện tảo bắc đến đâu. Khi đã thấy mọi chuyện đều rất tốt, hắn liền từ biệt mọi người, đến tìm Tước Vĩ.

Ân Tịch Ly cũng có mặt ở đây. Trong sân, đã dựng lên một mô hình cát phỏng theo địa thế Trung thổ.

Thần toán quốc tướng gia có một trí nhớ siêu phàm, ông ta nhớ rất rõ từng tấc đất Thịnh Thanh.

Ngao Thịnh hỏi, "Thanh đã đi đến đâu rồi?"

Ân Tịch Ly tính toán lộ trình đi đường, khẽ cười rồi chỉ về phía một gò đất nhỏ, "Ở đây, thành Song Hồng."

Ngao Thịnh gật gật đầu, ngồi xổm xuống bên mô hình cát, "Đó là một nơi như thế nào?"

Ân Tịch Ly cười đáp, "Ta đã từng đi qua...rất đẹp."

Ngao Thịnh gật đầu, nhưng lại không hiểu nơi kia tuyệt vời đến thế nào, chỉ cần biết Thanh của hắn đã đi qua một nơi vô cùng tươi đẹp là đủ rồi.

Lúc sau, Ngao Thịnh đứng lên. Ân Tịch Ly trải bản vẽ ra bàn. Tước Vĩ cũng bước lại gần. Ba người dựa theo manh mối Ân Tịch Ly tìm ra, bắt đầu suy xét kế hoạch tác chiến.

Chuyện quan trọng nhất chính là xác định được thành trì Man Vương đang ẩn nấp.

Ngao Thịnh nói, "Hắn là rất khó để xác định được phương hướng trong đại mạc...Thành trì của Man Vương chắc chắn rất là bí mật, nếu không thì đã bị phát hiện lâu rồi."

Ân Tịch Ly gật gù, "Vương Hi đã đi dò xét, Dã Lũng Kỳ và Hồ Vương cũng đã tra ra rất nhiều manh mối."

"Chắc là Tiểu Thanh sẽ ở lại mấy ngày ở thành Song Hồng?" Tước Vĩ hỏi.

"Không đâu." Ngao Thịnh liền phủ định.

"Tại sao?" Ân Tịch Ly khó hiểu, "Họ phải ngày đêm lên đường nhằm tránh tai mắt của Hoàng thượng ở Trung Nguyên để chạy tới thành Song Hồng. Nơi ấy chính là địa phận cuối cùng ở Trung Thổ...phông chừng sẽ ở lại đó nghỉ ngơi một hai ngày."

Ngao Thịnh lại lắc lắc đầu, "Thanh sẽ không dừng lại."

Tước Vĩ liếc nhìn Ân Tịch Ly, đoạn cả hai lại khó hiểu đưa mắt nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh chỉ mỉm cười nhìn bãi cát dưới đất kia, "Nơi đó không có thứ khiến y lưu luyến...Thanh chỉ muốn xác định được một việc, rồi nhanh chóng quay về."

Ân Tịch Ly và Tước Vĩ, miệng thì nhoẻn cười nhưng lòng lại thấy có gì đó xót xa quá đỗi.

.....

Đêm ở đại mạc xuống nhanh hơn ở Trung Nguyên, hơn nữa lại vô cùng rét lạnh. Vạn Qua buồn vức phủ thêm áo khoác, nhìn Hạ Lỗ Minh choàng một chiếc áo lông dày cho Tương Thanh rồi bước xuống xe ngựa.

"Ê, người đi đâu vậy?" Vạn Qua hỏi.

Hạ Lỗ Minh chỉ dám cúi khô năm cách đó không xa, "Ta đi kiếm thêm củi để sưởi ấm tối nay."

Vạn Qua cau mũi, nhác thấy Tương Thanh đã nhắm mắt nghỉ ngơi, liền làm mặt quỷ trên y một cái rồi cùng Hạ Lỗ Minh đi tìm củi.

Hạ Lỗ Minh vừa cúi xuống nhặt một khúc cây lên, nhìn kĩ lại mới phát hiện đó là mảnh xương khô của dã thú.

Gã lắc đầu cười rồi lại đi nhặt cái khác, Vạn Qua chạy theo gọi, "Này, đồ điên kia."

Hạ Lỗ Minh cũng không phản ứng gì, coi chuyện đó như một thói quen, Vạn Qua lại nói tiếp, "Ê, ta hỏi người, tội tình gì người cứ quan tâm tới hăn chứ? Lòng hăn vốn chẳng có người."

Hạ Lỗ Minh không đáp, vấn đề này, chẳng biết Vạn Qua đã hỏi bao nhiêu lần rồi.

Vạn Qua thấy Hạ Lỗ Minh không trả lời, phật ý vung tay đẩy hăn, "Hăn có gì tốt chứ? Sao lại cứ mê muội mà thích hăn?"

Hạ Lỗ Minh quay đầu lại nhìn Vạn Qua, nhìn vẻ hờn giận của hăn mà thở dài, "Còn người, chuyện gì phải tức giận?"

"Ta hỏi người trước mà, hà tất phải quan tâm hăn đến thế, hăn có gì đáng giá để người yêu chứ?" Vạn Qua rống lên.

Hạ Lỗ Minh nhú mày, đoạn lại chỉ lắc đầu, "Ta tốt với y chẳng vì lý do gì cả."

"Nghĩa là sao?" Vạn Qua khó hiểu hỏi.

Hạ Lỗ Minh chợt cười nói, "Ta hỏi người, nếu ngày mai, người, hoặc ta, hoặc là chúng ta phải chết. Người chỉ còn lại mỗi ngày hôm nay được ở cùng với ta, người sẽ làm gì?"

Vạn Qua nhú mày, khó chịu lắm lắm, "Không biết người đang nói gì nữa."

Hạ Lỗ Minh dăm chiêu nhìn Vạn Qua một lúc rồi nói, "Nếu là ta, ta sẽ đối với người thật tốt."

Vạn Qua sững sốt, giương mắt lên nhìn gã, trong đôi mắt mở to tràn đầy kinh ngạc.

Hạ Lỗ Minh phóng mắt nhìn lên ánh trăng tròn treo giữa không trung mà thở dài, "Một ngày nào đó, tất cả đều sẽ kết thúc."

Vạn Qua buồn bã nhìn gã, "Người muốn nói, chúng ta không thể sống sót cho đến cùng?"

"Có lẽ vậy." Hạ Lỗ Minh quay đầu lại, cười đầy u sầu, "Ta chỉ muốn trước khi kết thúc mọi chuyện, có thể tốt với y bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, đơn giản chỉ là vậy."

Trong xe ngựa, Tương Thanh chậm rãi mở mắt, nhìn ra phía bên ngoài, thấy Hạ Lỗ Minh và Vạn Qua mỗi người tay ôm một đồng củi khô, miệng lại khó khăn nhếch cười, đầy sầu bi.

.....

Đêm dài, Ngao Thịnh mệt mỏi một ngày cuối cùng cũng đọc xong tấu chương, rồi lại bị Tần Vọng Thiên đùn đẩy kéo về tẩm cung để nghỉ ngơi, song, cơn buồn ngủ vẫn mãi chẳng kéo đến.

Hắn đứng ở bên cạnh bàn đá. Ngày đó, hắn đã cùng Thanh ngồi ở đây, ôm xiết như thế đó là lần cuối cùng. Vòng tay tiểu hổ rớt khỏi tay áo. Ngao Thịnh thần thờ ngồi xuống ghế, cúi đầu nhìn tiểu hổ...Lúc lâu sau, gió đêm mới vờn qua mi mắt.

Ngao Thịnh bỗng nhiên nhớ Văn Đạt đã nói với hắn, trước khi Thanh của hắn rời đi đã bảo rằng - Hôm nay sẽ trôi đi rất nhanh thôi, rồi khi mai tới, chúng ta lại sẽ tương phùng.

133 | Man Vương

ĐẠI MẠC TIÊU ĐIỀU, cuồng phong cuốn tung cát vàng, đường chân trời cắt ngang không trung bao la. Một mảnh vàng rực rỡ mênh mông này hùng vĩ đến choáng ngợp.

Tương Thanh mặc dù từng sống ở Mạc Bắc nhưng lại chưa khi nào đặt chân vào vùng trung tâm cát vàng này. Quả nhiên, phàm là gì, chỉ cần đạt đến cực điểm liền sẽ biến chuyển thành nét đẹp lạ kì...Tỷ như một trời cát vàng thênh thang này. Một khi cả đất trời chỉ còn mỗi gió cát mịt mù lại sẽ trở thành cảnh đẹp khiến người khác phải rung động.

Tương Thanh đứng ở phía trước xe ngựa, phóng mắt nhìn ra xa xa, hỏi người đứng cạnh là Hạ Lễ Minh, "Bao lâu nữa thì đến?"

Hạ Lễ Minh nhìn sắc trời, "Đến tối thì tới rồi."

Tương Thanh gật gật đầu, tâm tình chợt trở nên phức tạp...vì chẳng biết phải đối mặt thế nào với người tên Man Vương kia.

Con người thật sự rất là kì lạ. Tương Thanh ngồi xồm xuống, im lặng tự hỏi mình. Trên đời, có rất nhiều người và nhiều việc, phần lớn đều bị vây trong tình cảnh này. Viên Lạc mê muội Ân Tích Ly, gây ra bao số oan nghiệt; Vọng niệm mà Man Vương dành cho Tương Vân thì khiến sinh linh đồ thán. Thứ tình cảm quá lớn lao ấy cùng với sự tồn tại quá mạnh mẽ của

những con người đó, khiến cho những kẻ có liên đới với họ bị cuốn vào vòng xoáy. Giống như nhóm người Tiểu Hoàng. Giống như Ngao Thịnh và y. Thậm chí, ngay cả ước muốn có được cuộc sống bình đạn an nhàn cũng chẳng tài nào đạt được. Cuộc đời cứ phong ba và đầy bất công. Mọi người vẫn thường hay nói, chỉ cần được sống là chính mình, giản đơn và vui vẻ. Nhưng con tạo cứ xoay vần, việc khó khăn nhất chính là được sống như chính mình. Ngay cả một đế vương như Ngao Thịnh cũng phải cam chịu làm những việc trái với lòng mình.

.....

Ngao Thịnh không ngừng nhận được tin tức Mộc Lăng cho người gửi về. Ân Tịch Ly thì căn cứ vào những tin tức đó mà tra xét trên bản đồ, tìm ra rõ ràng từng bước đi néo đến của Tương Thanh, rồi chuẩn bị kỹ càng cho việc hành quân. Mặt khác, hắn còn phái người điều tra về những tuyến đường nhỏ để có thể chọn ra lộ tuyết tốt nhất, dẫu sao cũng là một cuộc viễn chinh quy mô lớn, nếu nắm giữ được quyền chủ động phương hướng trong tay thì vẫn có lợi hơn.

Ngoài ra, Ngao Thịnh còn phái người tìm những ai đã từng đi sâu vào trong đại mạc và có hiểu biết về nơi đó để giảng giải cho hắn biết thêm nhiều về cách thức tiến vào vùng trung tâm cũng như những chuyện cần phải chú ý đến.

Tống Hiếu dốc lòng chấn chỉnh đại quân. Chúng tướng sau khi trải qua trận Nam chinh đều lông tóc vô hại nên càng thêm tự tin hơn. Thêm nữa lại còn hay tin hoàng đế nhà bọn họ lần này muốn thống nhất Trung Nguyên, nên lại càng cảm thấy hăng hái, dũng cảm gấp bội mà nghiêm túc trui rèn, chờ ngày đại chiến.

Đồng thời, Ngao Thịnh nhà ta mỗi lúc một bình tĩnh hơn, không còn vì nhớ nhung Thanh của hắn mà tâm phiền ý loạn. Hắn luôn tự giấu bản thân, khả năng kiểm chế của con người là vô hạn, hắn nay lại giống như trước

kia, đặt sự tưởng niệm đó vào lòng, khiến nó gào thét mỗi ngày, rồi lại cố tỏ ra không có gì trước mặt người khác. Những bề bộn hàng ngày cũng phần nào cứu vớt hẳn khỏi nỗi khổ tương tư. Mặt khác, bản tính lang sói sẵn có lại lần nữa sôi trào trong hẳn, khiến hẳn chỉ muốn san bằng cho được cả toàn khu Tây Bắc, cướp Thanh của hẳn trở về. Việc quái gì phải ngán cái tên Man Vương ba đầu sáu tay đó. Cứ tên nào không vừa mắt thì cứ đánh cho bõ ghét!

Ở nơi sâu trong đại mạc, đêm dài dần buông, Tương Thanh nhìn về xa nơi đang có bão cát mà lơ mơ thấy được một dãy đen nhấp nhô. Phải đến khi xe ngựa chạy đến mỗi lúc một gần thì y mới thấy rõ ràng rằng kia không phải núi non mà là một tòa thành.

"Là nơi đó ư?" Tương Thanh hỏi, "Là vương quốc thần bí của Man Vương?"

"Đó là nơi do chính Man Vương tu kiến." Hạ Lỗ Minh cười đáp, "Tên là Vân thành."

Tương Thanh nhú mày hiểu ra...là vì bởi phụ thân y gọi là Tương Vân.

"Mộ của cha ta..." Tương Thanh ngập ngừng, "Có biết là ở đâu không?"

"Nghe nói khi còn ở miền Nam thì đã bị bọn phản loạn phá hủy rồi." Hạ Lỗ Minh trả lời.

Tương Thanh cau mày mắng đám quý tộc chết tiệt bất nhân kia.

"Nhưng thi hài của cha người thì vẫn còn nguyên." Hạ Lỗ Minh trấn an.

"Sao cơ?" Tương Thanh kinh ngạc hỏi lại, "Đã lâu như vậy rồi mà thi hài vẫn vẹn nguyên?"

Hạ Lỗ Minh thấy Tương Thanh mặt đầy nghi hoặc, bèn giải thích, "Đối với Man Vương mà nói, chẳng có gì quan trọng bằng thi thể của Tương Vân...Ông ta đã sớm phong bế, giấu vào một nơi bí mật, hơn nữa, chìa khóa mở cửa căn phòng đó luôn được ông ta mang theo bên cạnh."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, thật lâu sau mới nói, "Man Vương đã quá si tình rồi."

"Thật ra, ông ta cũng không quá quái như những gì người khác đã nghĩ đâu." Hạ Lỗ Minh nâng mắt lên nhìn Tương Thanh, chậm rãi nói, "Nếu Tương Vân không chết, Man Vương sẽ còn giỏi giang hơn cả Ngao Thịnh."

Tương Thanh sững sốt nhìn Hạ Lỗ Minh.

Hạ Lỗ Minh lại nói tiếp, "Hay nói cách khác, nếu người chết, Ngao Thịnh chắc chắn sẽ còn tàn ác hơn cả Man Vương."

Tương Thanh trầm ngâm không đáp, mất một lúc lâu sau mới yếu ớt nói, "Nếu Man Vương thật tốt như lời người nói, vậy thì tại sao lại có nhiều chuyện ngang trái thế này?"

"Cùng lúc là vừa vì báo thù, vừa vì ước định với Tương Vân." Hạ Lỗ Minh chốc sau lại bổ sung, "Ông ta cũng không nói rõ ràng lắm."

"Ước định gì?" Tương Thanh khó hiểu hỏi.

Hạ Lỗ Minh lắc đầu, "Ta không biết, không bằng người cứ đích thân đi hỏi? Hẳn là ông ấy rất yêu thương người."

Tương Thanh thoáng đỏ mặt trừng hăn.

"Ách....Ta không phải có ý đó." Hạ Lỗ Minh xấu hổ sửa lời, "Ông ấy vốn cứ ngỡ rằng người đã chết, nhưng khi hay tin người vẫn còn sống thì trở nên rất vui vẻ."

Tương Thanh không nói năng gì thêm nữa, im lặng ngồi trong xe ngựa nhìn tòa thành đang dần hiện ra rõ ràng hơn trước mặt. Nhìn quy mô của nó...Tương Thanh không nhận được phải nhú mày. Khó trách tại sao Man Vương lại tự tin chống lại Thịnh Thanh như thế. Ông ta quả thật rất có thực lực.

Xe dừng trước cổng vào không lồ màu đen. Tương Thanh cẩn thận quan sát kết cấu của tòa thành mà kinh ngạc không rõ thành được tạo dựng bằng gì, thoát nhìn thì không giống với gỗ hay là đá tảng, mà trông giống sắt thép hơn. Nói tóm lại, là nó khiến người ta cảm thấy rằng nó rắn chắc vô cùng.

Cánh cổng mở ra, Hạ Lễ Minh đánh xe đi vào. Cảnh tượng bên trong khiến Tương Thanh phải trở mắt ra không tin nổi.

Bên trong Vân thành, khí thế chỉ hơn chứ không kém lớp bọc bên ngoài. Nơi này hoàn toàn không giống một tòa thành mà nên gọi là đại ấn doanh thì đúng hơn. Những dân cư trong thành, không thao luyện vũ binh thì cũng đang xây thành đắp lũy, không có bất kì hoạt động mua bán nào, tất cả những quân binh đều có thân hình cao lớn xốc vác, rõ ràng cho thấy rằng đều đã trải qua huấn luyện.

"Bọn họ rất có sức mạnh chiến đấu." Hạ Lễ Minh nói nhỏ vào tai Tương Thanh, "Tâm vóc cũng như thế trạng cũng tốt hơn so với người ở Trung thổ."

Tương Thanh khẽ nhú mày, khó hiểu hỏi, "Họ là ai? Thuộc bộ tộc nào? Sao lại có sức lực đến như thế?"

"Tất cả đều là người Hán." Vạn Qua chống cằm nói, "Nhưng lại khỏe mạnh hơn những người Hán khác. Man vương đã thu nhận họ, huấn luyện từ nhỏ, còn cho dùng thêm một vài dược vật nên mới có thể khỏe mạnh đến như thế."

Tương Thanh gật gật đầu, ở nơi này, dẫu chỉ là một tướng sĩ bình thường thôi thì cũng đã tráng kiện hơn quan binh của Thịnh Thanh rất nhiều...Như thế, có thể thấy được Man Vương đã phải nằm gai nếm mật, tổn hao rất nhiều công phu...Thật sự quá mức đáng sợ.

Hạ Lỗ Minh đánh xe đến một toàn cung điện, xoay người bước xuống, nói với Tương Thanh, "Tới rồi, Man Vương hẳn là đang ở bên trong chờ người."

Tương Thanh cũng xuống xe, Vạn Qua đi theo phía sau, có chút đặc ý, "Ai, thấy rồi chứ! Đừng trông mong là Thịnh Thanh các người có thể chiến thắng! Đến lúc đó chẳng biết ai thắng ai thua đâu! Hứ!"

Tương Thanh chỉ cười không đáp, rồi đi theo Hạ Lỗ Minh.

Vạn Qua thấy Tương Thanh không nói năng chi mà chỉ cười, bèn quát, "Ai, người cười cái gì hả?"

Tương Thanh lại hừ cười, "Người thích Hạ Lỗ Minh?"

Hạ Lỗ Minh đi ở phía trước, làm như không có nghe thấy gì. Vạn Qua mặt mày đỏ bừng, trợn mắt lên liếc Tương Thanh, "Người... Người nói cái gì!?"

Tương Thanh nhướng mi đáp, "Ra thế, người rất rất thích hẳn. Thế thì rất tốt."

Hạ Lỗ Minh sững người, Vạn Qua vừa tức vừa xấu hổ.

Lúc này, ba người đã đi vào bên trong cung điện...Kẻ vốn luôn xù lông lên là Vạn Qua cũng chột ngoan ngoãn im lặng, cúi đầu đi sau Tương Thanh, như thể đang e ngại điều gì đó.

Tương Thanh khẽ nhú mày -- xem ra Man Vương trị quân rất nghiêm khắc. Hiện tại, y đã tin phần nào những gì Hạ Lễ Minh nói rồi, ở khía cạnh nào đó, quả thật là Man Vương đã làm tốt hơn Ngao Thịnh. Đương nhiên rồi, Tương Thanh tự nhủ, là vì Thịnh Nhi vẫn còn trẻ, kinh nghiệm chưa đủ.

Xuyên qua đại điện không một bóng người, rồi tới dải hành lang dài thật dài, cuối cùng Hạ Lễ Minh cũng đã đưa Tương Thanh đến một tiểu viện nằm sau đại điện.

Vừa bước vào cửa, Tương Thanh chợt thấy rùng mình đến xương.

Tuy ban đêm ở sa mạc rất giá lạnh, nhưng cũng không rét buốt như ở nơi đây. Tương Thanh cúi đầu nhìn dưới chân, thấy tầng khối mỏng manh tỏa lên, có thể đó chính là hàn khí.

Lại đi thêm vài bước, Tương Thanh không thể không vận công nhằm chống đỡ với hàn khí đang tỏa lên không ngừng. Tại sao lại có thể lạnh đến như thế? Ất hẳn nơi này không tạo ra nhằm để cho người ở.

Tiếp theo đó nữa là ba dải bình phong đặt chắn ngang sân đình.

Tương Thanh thấy phía trên bình phong là tranh vẽ một thiếu niên vận giáp bạc cười ngựa trắng, đường nét trên gương mặt có vài phần giống với y...Đó chắc hẳn là Tương Vân rồi!

Tương Thanh không kiềm lòng được mà dừng chân vài lần, ngắm nhìn gương mặt quen mà lạ kia.

Đúng lúc này lại nghe thấy có tiếng nói trầm thấp vang lên phía sau bình phong, "Ở trong này có nhiều tranh hơn."

Tương Thanh không rõ ý của người vừa nói nhưng vẫn theo Hạ Lễ Minh đi băng qua dải bình phong, bước vào một tòa nhà nằm phía sau.

Tòa nhà này vẫn nằm trong khuôn viên tiểu viện nhưng bố trí thì vô cùng kì quái. Hai bên lối vào đặt rất nhiều cây cảnh giả, có lẽ do bàn tay tinh xảo của thợ lành nghề tạo ra, nên nếu không nhìn kĩ thì sẽ không cách nào phát hiện đó chỉ là đồ giả. Những cây cảnh giả này được bố trí thành cảnh sắc phong tình ở miền Nam, trên bốn bức tường thì lại treo rất nhiều tranh họa, phần lớn đều vẽ chỉ một người, thấp thoáng giữa một mảnh xanh biếc cây cỏ này là bức tượng đúc bằng bạch ngọc, dung mạo có đến hơn bảy phần là giống với Tương Thanh.

Tương Thanh khẽ nhú mày...Như thế có thể thấy được Man Vương rất lưu luyến cuộc sống ở Miền Nam, hay nói đúng hơn là hoài niệm những tháng ngày đã cùng người kia trải qua khi còn ở miền Nam xinh đẹp.

Đứng giữa không gian hữu tình rộng lớn này là một nam nhân vận một thân y phục đen tuyền, hai tay chấp sau lưng, nhìn mọi người đang bước vào.

Hạ Lỗ Minh cùng Vạn Qua cung kính hành lễ, "Man Vương."

Tương Thanh nâng mắt lên quan sát người kia.

Đối phương tuổi tác cũng tương đương Viên Liệt, diện mạo mang nét đặc thù của dị tộc, mũi cao mắt sâu, vóc người cao lớn vĩ ngạn. Khi nhìn hẳn thẳng lưng đứng chấp tay phía sau như thế chỉ thấy được khí thế đế vương đến bức người.

Tương Thanh thấy người kia mặt mày không có vẻ gì là tà ác dữ tợn, cũng yên tâm hơn một chút.

Man Vương đương nhiên cũng đang quan sát Tương Thanh, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói, "Rất giống."

Tương Thanh trong mắt khẽ hiện lên vẻ xấu hổ...Ông ta đang muốn nói là y giống Tương Vân sao?

"Có muốn đi gặp cha mình không?" Man Vương hỏi, ngữ khí bình tĩnh tự nhiên, không mang bất kì địch ý hay ý đồ gì, chỉ như gặp được đứa con mình yêu thương rồi ngẫu nhiên nói với nó vài câu thăm hỏi.

Tương Thanh theo bản năng lại gật gật đầu, "Có thể gặp được sao?"

"Đương nhiên." Man Vương vẫy y đến gần mình, "Có lạnh không?"

Tương Thanh lắc đầu.

Man Vương vừa lòng, "Nội lực không tồi, rất giống Vân, đều là kỳ tài học võ."

Tương Thanh khẽ cười, đi theo Man Vương đến một tòa trúc lâu. Loại trúc lâu này giống hệt với nơi mà y và Ngao Thịnh đã từng ngụ lại. Đây là đặc trưng của miền Nam, vừa xinh đẹp vừa tao nhã...nhưng, tại nơi nên thơ thế này lại chỉ thấy khí lạnh không ngừng tỏa ra...Làm sao mà người thường có thể ở đây được? Có lẽ đã sớm đông lại mà chết rồi!

Tương Thanh tò mò hỏi, "Tại sao lại lạnh như thế?"

"Nơi này địa thế đặc biệt." Man Vương đáp, "Vì nghe đồn về truyền thuyết ở vùng này nên mới quyết tìm cho bằng được, hơn nữa, nó rất thích hợp với Vân, cha của ngươi."

"Umm." Tương Thanh gật gật đầu, Man Vương lại nói, "Cứ gọi ta là thúc thúc."

Tương Thanh do dự, tự hỏi, nếu xét vai vế, y là con trai của muội muội ông ta, vậy thì phải gọi ông ta là cậu mới phải lẽ chứ?

"Đương nhiên." Man Vương lại bổ sung, "Nếu nguyện ý gọi ta là cha thì rất tốt."

Tương Thanh đương nhiên không cách nào thốt ra lời được, nên chỉ cúi đầu im lặng, đi theo Man Vương vào trúc lâu.

Man Vương không đi lên phía trên lầu mà là bước xuống dưới tầng ngầm.

"Dưới đất có suối ngầm." Man Vương nói, "Vì địa thế đặc biệt mà đóng thành băng."

Tương Thanh hiểu ra là vì sao không khí lại lạnh giá đến vậy.

Hai người đi xuống tầng ngầm rất lâu, trước mắt bỗng sáng rực lên. Man Vương mang Tương Thanh đi vào một căn phòng nhỏ, bên trong thấp đèn sáng tỏa, phía trần nhà cũng có ánh sáng rọi xuống. Tương Thanh ngẩng đầu lên nhìn nơi vốn phải là trần tường nay lại hóa thành bầu tinh tú lấp lánh ánh sao, hiểu kỳ mãi không thôi, trên kia chẳng phải là đại mạc cát vàng sao, thế nhưng tại sao lại chẳng rơi xuống đây?

"Bên trên không phải là đại mạc." Man Vương đạo, "Là băng tuyết vạn năm."

Tương Thanh gật gật đầu...Hóa ra là ánh sáng xanh tỏa ra từ băng lạnh, khó trách...

"Cha người ở đó." Man Vương chỉ về phía góc phòng.

Tương Thanh nhìn theo hướng tay của Man Vương mà giật mình ngây ra.

Bên trong góc tường có đặt một cỗ giường đá, bên trên giường lại lót một tấm băng dày, bên trong khối băng trong suốt dày đặc đó có một người đang yên giấc nồng.

Tương Thanh bước đến, nhìn xuyên qua lớp băng trong suốt, ngắm nhìn nam tử áo trắng đang ngoan hiền nhắm mắt ngủ....Người đó và y, rất giống nhau, và đã chết khi còn rất trẻ.

Tương Thanh im lặng ngắm nhìn thật lâu...Nếu phải nói họ là cha con thì chi bằng bảo là huynh đệ sẽ đúng hơn...Có lẽ thêm vài năm nữa, y sẽ trông còn già dặn hơn người đang nằm đây rất nhiều.

Tương Thanh vốn nghĩ, sinh mệnh của Tương Vân quá ngắn ngủi, phải ra đi khi tuổi đời còn quá trẻ là chuyện hết sức đau lòng, nhưng khi được tương ngộ với ông ta trong tình cảnh này, Tương Thanh lại thấy có chút gì đó gọi là yêu mến với Tương Vân.

Tương Vân ngủ vùi trong lớp băng lạnh, gương mặt an tường đến lạ, tựa hồ như thể là đang ngủ thôi. Người này tướng mạo ôn hòa, vừa nhìn chỉ thấy là kẻ chẳng đời nào đi hơn thua tranh giành với người khác.

Tương Thanh vươn tay ra chạm lên mặt băng, cúi đầu nhìn phụ thân. Man Vương lúc này cũng đã đi đến gần, nhỏ giọng nói, "Tính tình của người rất giống Vân...không thích nói chuyện, lại thật thà."

Tương Thanh khẽ cười, gật gật đầu.

Man Vương chỉ đứng ở một bên, không tiến lên quấy rầy giây phút này.

Tương Thanh gặp được Tương Vân rồi thì lại thấy tiếc nuối, giá mà có thể gặp được mẫu thân nữa thì hay quá.

Man Vương thấy Tương Thanh ở đây cũng lâu, bèn nói, "Đừng nán lại lâu quá, hàn khí vào người sẽ làm tổn thương phế mạch, sau này người có thể đến đây thăm Vân mỗi ngày."

Tương Thanh gật đầu, theo Man Vương ra ngoài.

Ra ngoài viện, Man Vương bảo Tương Thanh ngồi xuống, hạ nhân dâng trà lên, Man Vương lại hỏi, "Ngao Thịnh thế nhưng lại chịu để người đến đây."

Tương Thanh nhấp một ngụm trà, thầm biết thế nào rồi cũng sẽ hỏi sang chuyện của y, "Hắn đương nhiên không chịu, ta tự ý đi đến đây."

Man Vương ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, "Tại sao?"

Tương Thanh thần sắc bình tĩnh đáp, "Không biết, chỉ là muốn đến đây một lần."

Man Vương nhìn Tương Thanh một lúc, gật gật đầu, "Quả nhiên là rất giống." Đoạn lại đứng dậy, "Tạm thời cứ ở khu nhà bên cạnh. Ở đó không lạnh, cũng gần với chỗ của Vân. Sau này, chúng ta từ từ nói chuyện. Người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi."

"Đã biết." Tương Thanh gật gật đầu.

Sau đó, Tương Thanh đi đến căn phòng gần điện băng này, Hạ Lỗ Minh phái người đưa nước ấm đến cho y tắm rửa.

Ngâm mình ở trong bồn nước ấm áp, Tương Thanh mệt mỏi thở ra...Phải thật cẩn thận khi ứng phó Man Vương...Không được nghiêng hẳn về phía Ngao Thịnh, hoặc ngả về phía ông ta...Cả hai cách đều dễ dàng bị lật tẩy.

Trước khi đến đây, Tương Thanh đã cẩn thận hỏi Ân Tịch Ly, "Phải đối đáp thế nào với Man Vương để ông ta tin tưởng vào văn bối?"

Ân Tịch Ly ngắn gọn nói, "Thật ra, không biết tốt hơn là biết, chẳng biết giúp ai chính ra lại hay hơn phải lựa chọn một phía."

"Meo~~." Lúc này, Miêu Ô đã trèo lên trên thành bồn tắm, ngồi xổm xuống nhìn Tương Thanh, nhác thấy chủ nhân mình mặt mày buồn so, liền

rướn người lại, dùng hai chân trước đã thu móng vuốt lại, khều khều bả vai y, rồi không cần thận mà té nhào vào bên trong bồn.

Tương Thanh vội túm mèo con lên, thấy nó cả người ướt tèm nhem, nhịn không được mà nhoén miệng cười.

Miêu Ô lại meo meo hai ba tiếng, thấy Tương Thanh đã vui vẻ lên, bèn vươn lưỡi ra liếm lông mình.

Tương Thanh tắm xong rồi lại lấy một cái chậu nhỏ, tắm luôn cho cả Miêu Ô, lúc này cũng thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

—

Ở bên trong hoàng cung Lạc Đô.

Ngao Thịnh tựa đầu lên thành bồn tắm, nhìn tên đang ngồi vẩy đuôi bên cạnh bồn là Ngao Ô mà rằng, "Ê hồ...Ta biết mi quan tâm ta, cơ mà không cần phải nhìn chăm chăm khi ta đang tắm chớ! Làm vậy ta xấu hổ lắm!"

Ngao Ô khò khè trong mũi rồi lại rướn chân trước ra, thu móng vuốt lại, mà quào quào lên mặt Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh thấy hồ tự dưng sáp lại làm nũng mà hết hồn trượt người xuống bồn tắm, bắt lấy chân nó mà mắng, "Bộ mi tưởng mi là mèo hử?"

Ngao Ô tròn xoe mắt nhìn Thịnh ta rồi bất chợt đánh chân vào trong nước.

"Rầm" một tiếng, nước văng tung tóe lên, Ngao Thịnh nổi đóa, cầm gáo nước lên đập vào đầu hồ, hồ ta cũng không nhịn, nhào vào mà đại chiến với Thịnh ta trong nước.

—

Đêm xuống, Tương Thanh tựa vào trên giường, bên người là Miêu Ô đã lông mao sạch sẽ nằm ngủ say, đôi khi lại còn trở mình, áp sát vào trong người Tương Thanh đặng làm nũng.

Ngao Thịnh tựa vào trên giường, xoay mặt nhìn vua bách thú đang nằm chống vó lên trời ngủ đến mất hình tượng liền nhú mày, chồm người xuống gãi gãi bụng hổ. Ngao Ô thích thú hừ một tiếng, sau đó thì dặng hết bốn chân ra.

Ngao Thịnh đột nhiên phì cười, lắc đầu lẩm bẩm, "Nên cho người đi theo Thanh mới đúng. Mẹ kiếp nó, mắc gì lại giống hệt ta vậy nè. Nhìn thấy người, thế nào Thanh cũng nghĩ ngay tới ta."

Tương Thanh gãi gãi bụng Miêu Ô, thì thầm, "Miêu Ô, mi nói coi, Thịnh Nhi có đang đánh nhau với Ngao Ô không nhỉ? Cả hai giống nhau thế mà..."

134 | cõi yên vui

ĐÊM ĐÓ, Tương Thanh ngủ rất sớm, tỉnh mơ ngày hôm sau thì y đã rời giường. Sắc trời đại mạc tối nhanh sáng cũng nhanh.

Tương Thanh đổi y phục, bước ra khỏi phòng, vừa lúc đụng phải hạ nhân đang đi vào, cung kính hỏi y, "Công tử, sáng nay người muốn ăn gì?"

Tương Thanh lần đầu nghe thấy có người kính cẩn gọi mình là công tử như thế, tuy cảm thấy không được tự nhiên nhưng vẫn không dị nghị gì, chỉ đáp, "Gì cũng được."

"Man Vương mời người sang phòng của ngài ấy dùng điểm tâm ạ." Hạ nhân nói.

Tương Thanh ngẩng đầu lên nhìn người kia, dẫn đo đôi chút rồi đáp, "Man Vương đang ở đâu?"

"Ở tiểu viện cạnh bên ạ." Hạ nhân vội dẫn Tương Thanh đi.

Hai người đi đến một tiểu viện u tĩnh. Nơi này hoàn toàn khác với những gì Tương Thanh đã nghĩ, không có cảnh sắc hữu tình phương Nam mà chỉ có vài gian phòng đơn sơ.

Man Vương đã thức dậy từ lâu, đang ở trong viện luyện công.

Khi Tương Thanh đi vào thì thấy cát bụi bay mịt mù, Man Vương luyện đao, vừa to vừa dài, nhìn rất quý phái oai hùng.

Tương Thanh nhìn một lúc lại khe khẽ nhíu mày. So với tưởng tượng, võ công của Man Vương rất cao cường...Y thậm chí chẳng thể xác định được là mình có đánh thắng nổi ông ta hay không. Con người này quả thật thâm sâu không đo lường được.

Man Vương đang luyện công lại bỗng cảm đao qua một bên, bay đến trước mặt Tương Thanh, ra đòn so chiêu với y.

Tương Thanh sửng sốt, vừa lùi bước vừa chống đỡ. Thoáng chốc, hai người đã thật sự đọ sức với nhau.

Khi cùng Man Vương giao đấu, Tương Thanh mới phát hiện nội lực của ông ta thật quá thâm hậu, ít nhất là cao cường hơn y, nhưng chắc là cũng chỉ ngang tầm với Viên Liệt, bèn cẩn thận ứng phó hơn. Lại qua thêm vài chiêu, Tương Thanh tò mò muốn biết ông ta học võ công từ đâu mà chiêu thức lại đặc biệt đến thế.

Tiếp thêm mấy chiêu, Man Vương bỗng thu tay lại, vỗ nhẹ lên gáy Tương Thanh một cái, quở trách, "Sao lại xao nhãng khi đang tỷ thí với người khác?"

Tương Thanh ngẩn người, vươn tay lên xoa xoa gáy rồi ngơ ngác nhìn Man Vương.

Man Vương chỉ cười, đi đến ngồi xuống chiếc bàn gần đây, gọi người mang thức ăn lên, rồi vẫy Tương Thanh đến, "Lại đây ăn điểm tâm."

Tương Thanh đến ngồi vào bên cạnh ông, lại thấy hạ nhân chuẩn bị cho mình những món ăn quen thuộc ở miền Nam, còn Man Vương lại chỉ đơn giản là một bát mì thịt bò.

Man Vương giải thích, "Ta sợ người ăn không quen..." đoạn lại thấy Tương Thanh cứ nhìn bát mì thịt bò của mình mãi.

Man Vương ngạc nhiên, khắc sau liền đẩy bát mì đến trước mặt Tương Thanh.

Tương Thanh nâng mắt lên nhìn ông cười, rồi không ngại ngần gì mà cầm đũa lên ăn.

Man Vương nhìn y một lúc lại lắc đầu cười, ăn phần điểm tâm chuẩn bị cho y, "Vân cũng thích ăn mì thịt bò."

Tương Thanh gật gật đầu, bản thân y cũng đã thích ăn mì từ bé rồi.

Dùng xong điểm tâm, Man Vương dẫn Tương Thanh đi đến tòa thành phía nam xem cảnh binh sĩ Man Quốc thao luyện.

Tương Thanh có chút khó hiểu hỏi, "Ông không tảo triều sao?"

Man Vương lắc đầu, "Man quốc cũng không có đại thần văn võ, chỉ có tướng sĩ mà thôi, dù sao cũng không có cái gì để mà thống trị."

Tương Thanh lại nghi hoặc hỏi, "Nhiều người như vậy mà ông vẫn thấy chẳng có thần tử nào để cai trị?"

Man Vương nhìn y một chốc, đoạn lại vỗ tay một cái...Tất cả quan binh đứng bên dưới liền lập tức dừng lại.

Sau đó, Man Vương lại vỗ tay hai cái...chúng binh tiếp tục luyện tập, như thể là con rối bị giật dây, hàng lối chiêu thức rất đều nhau.

Tương Thanh khẽ nhíu mày, cảm thấy có chỗ không đúng.

"Bọn họ chỉ biết phục tùng theo lệnh mà thôi." Man Vương lại dẫn Tương Thanh xuống thành, "Chỉ là binh lính chứ không có thân phận nào khác."

Tương Thanh lại cảm thấy khó hiểu, những người đầu quân đi đánh trận đều có chung một mục đích, ví như là đại quân Thịnh Thanh vì bất mãn thời cuộc, hoặc là tùy tùng không phục Viên Lạc và Thụy Vương nên nổi dậy làm phản, hay như tướng sĩ muốn vì thống lĩnh của mình mà báo thù...Còn đội quân Man quốc này thì lại trống rỗng như một cỗ máy, chẳng có bất kì cảm xúc nào.

"Tất cả đều bị dưng vật hoặc nhiếp tâm thuật khống chế." Man Vương như thể nhìn ra điều Tương Thanh đang thắc mắc mà giải đáp cho y, "Nếu hóa giải dưng vật cho họ thì họ sẽ trở lại làm người bình thường. Họ vốn chẳng có quá nhiều thù hận, hơn nữa lúc tỉnh ra sẽ chẳng nhớ mình từng làm gì."

Tương Thanh kinh ngạc hỏi, "Tất cả họ đều bị dưng vật khống chế ư?"

"Phải, là do Viên Khả làm." Man Vương thẳng thắn đáp.

"Viên Khả?" Tương Thanh nhớ ngay tới kẻ hôm đó đã bị Viên Liệt chém đứt cánh tay, "Hắn ta còn sống?"

"Ta đã cứu hần." Man Vương thản nhiên đáp, "Song lại bị thương quá nặng, hiện vẫn đang dưỡng thương."

"Hần không phải người tốt." Tương Thanh thành thật nói, "Sao ông lại thu nhận hần?"

Man Vương xoay người lại nhìn Tương Thanh, "Hần không phải người tốt, ta cũng không phải người tốt, ta không thu nhận hần thì thu nhận ai?"

Tương Thanh nhíu mày, tuy rằng chỉ mới gần gũi ở bên nhau một ngày nhưng y luôn thấy rằng Man Vương và Viên Khả không phải là một loại người, cũng giống như Hạ Lễ Minh khác với Viên Khả vậy....

"Chúng ta đi dạo một chút?" Man Vương thấy Tương Thanh nhíu mày, liền nói thêm, "Phong cảnh đại mạc cũng không tệ đâu."

"Được." Tương Thanh gật gật đầu, cùng Man Vương bước ra khỏi pháo đài.

Mặt trời đã lên cao, đại mạc lặng thinh không gió. Man Vương dẫn Tương Thanh đi về phía xa xa, thưởng thức cảnh cát vàng nắng cháy rực trên bạt ngàn đại mạc.

Tương Thanh tò mò, "Sao lại không có bão cát?"

"Một canh giờ sau khi mặt trời mọc thì sẽ không có bão cát, nên có thể tự do đi lại." Man Vương đáp, "Sau đó thì trời sẽ nổi gió, khi đang có bão mà lại đi vào đại mạc thì rất nguy hiểm, phải có người giàu kinh nghiệm dẫn đường mới được."

"Thật không?" Tương Thanh gật gật đầu, lại hỏi, "Thế thì tại sao lại chọn một nơi như thế để xây dựng thành trì? Còn nữa, khi tôi vừa đến đây, thấy có rất nhiều người đang đào bới gì đó, ra ra vào vào đều cầm theo cuốc xẻng?"

Man Vương khẽ bật cười, "Cứ thẳng thắn dò hỏi quân tình, một chút kĩ xảo cũng không có như thế sao tiểu tử?"

Tương Thanh xấu hổ, Man Vương lại chỉ cười nói tiếp, "Ta đang muốn tìm một thứ."

"Là gì?" Tương Thanh nhin không được liền tò mò truy hỏi. Lời vừa bật ra, y cũng thấy rất kì lạ, khi mà mình lại chẳng nghi kị gì Man Vương cả, có lẽ là vì đã cảm động trước chân tình ông ta giành cho phụ thân mình cũng nên.

"Umm...cũng đã mười mấy năm rồi nhưng vẫn chưa tìm ra." Man Vương có chút buồn bã.

"Ừ?" Tương Thanh đợi ông nói tiếp.

"Một nơi yên tĩnh, trong ngàn, xinh đẹp và không có bất kì kẻ đáng ghét nào đến quấy phá." Man Vương đáp, "Thật lâu trước kia ta đã đi tìm nhưng đến nay vẫn không tìm thấy. Ngay cả nơi tiêu điều vắng vẻ hay chốn thâm sơn cùng cốc thì chưa đến dăm bữa nửa tháng đã có kẻ lạ mặt xuất hiện...không đi săn bắn thì là lạc đường."

"Có lẽ..." Tương Thanh thở dài, "không có nơi nào mà hoàn toàn vắng lặng tiếng đời hay tiếng người."

"Ta nghe nói là bên dưới lòng đất có." Man Vương đột nhiên nói.

"Dưới lòng đất?" Tương Thanh càng thêm nghi hoặc, "Nơi đó chẳng phải chỉ có đất cát thôi sao?"

"Ta tin ở trên đời này, cũng có người nghĩ giống ta, từ xưa đến nay, ít nhất cũng sẽ có đôi ba người..." Man Vương hoài vọng, "mải miết đi tìm một cõi yên vui để sống cùng người mình yêu thương nhất, và không bị bất kì ai có thể quấy rầy được."

(Từ hán việt của cõi yên vui là nhạc thổ, nhưng theo cảm quan cá nhân thì mình thấy ba từ "cõi yên vui" nghe rung động hơn, nên đã giữ nguyên)

Tương Thanh cúi đầu, nhỏ giọng đáp, "Chắc chắn là có rất nhiều người có suy nghĩ này."

"Trong số những người đó, sẽ luôn có một hay hai người hoàn thành được ước nguyện, nghĩa là, họ đã tìm được một nơi an lạc như thế." Man Vương thở dài, "Có lẽ là thật lâu trước đây, cõi yên vui ấy đã bị vùi lấp bên dưới lòng đất dưới chân chúng ta."

Tương Thanh khẽ cười, "Vì vậy mà ông cho người không ngừng đào xới khắp nơi nhằm tìm ra cõi yên vui?"

"Dám chê cười ta hả?" Man Vương nhướn mi, "Gần đây nhất định là có."

"Sao ông có thể chắc chắn được?" Tương Thanh khó hiểu.

"Ta đã xem qua quyển địa chí vùng này, có viết lại rất rõ ràng phong thổ nơi đây." Man Vương cùng Tương Thanh vừa đi vừa tán gẫu, "Ở Mạc Bắc, từng có một đại điền chủ, gia tài vô tận, người thê tử mà hắn yêu thương nhất lâm bệnh nặng, vì thế hắn đã đi tìm chốn an lạc không người quấy rầy để hắn và thê tử của mình có thể cùng an giấc hưởng trọn đời ngàn năm mộng lành....và mãi mãi chẳng phải chia lìa."

Tương Thanh bỗng thấy xót xa, "Ông muốn cùng Tương Vân đến đó?"

Man Vương khẽ nhíu mày, "Đáng đánh đòn! Sao lại dám gọi thẳng tên cha mình như thế?"

Tương Thanh nhếch miệng lên định cãi lại nhưng chốc sau lại hỏi lảng đi, "Thế đã có chút manh mối gì chưa?"

Man Vương lắc đầu, "Vẫn đang tìm." Đoạn lại chỉ tay về phía dãy núi đen huyền nằm cách đó không xa, "Có thể là ở bên dưới dãy núi đá đó."

"Tại sao?" Tương Thanh khó hiểu hỏi, về phương diện khác, y cũng có chút tò mò, bên trong sa mạc chỉ toàn cát với cát, sao lại có một dãy núi đen tuyền như thế được.

"Đó là dải hắc diệp thạch." Man Vương đáp, "Vô cùng cứng rắn, tòa thành của ta cũng được xây nên từ nó...Đó là một quặng hắc diệp thạch, càng đào sâu xuống thì lại càng thấy nhiều thứ đá quý đó."

(Hắc diệp thạch có tên tiếng anh Obsidian hay còn được gọi là đá vỡ chai, là một loại thủy tinh tự nhiên, sản sinh trong quá trình núi lửa phun trào mắc-ma. Vì thành phần cấu tạo của đá đặc biệt, có nhiều tính chất của ngọc, nên được dùng làm trang sức, đồng thời, cũng nhờ vào độ thuần khiết cũng như rắn chắc mà được chế tạo thành dao phẫu thuật.)

"Thật sao?" Tương Thanh có chút giật mình, lại lập tức hiểu ra vì sao tòa thành kia trông lại vững chắc như thế, vốn lúc đầu y còn tưởng là sắt thép, ấy vậy mà lại là hắc diệp thạch.

"Quanh dãy núi hắc diệp thạch thường ánh lên loại ánh sáng kì lạ." Man Vương lại nói, "Ta đang cho người đào bới để lấy hết tất cả mỏ quặng kia lên để xem thử bên dưới kia là gì."

(Thiệt xự tình, theo lô-gic mà nói thì ánh sáng đó chính là ánh sáng do chính Obsidian phản chiếu với mặt trời mà thành :| chứ hờm phải là ánh sáng thần thánh chi)

"Ý của ông là, ngày xưa, người đại diện chủ kia đã tìm thấy cõi yên vui ở nơi đó?" Tương Thanh hiểu kì hỏi.

"Trên sách đã ghi lại như thế." Man Vương nói đầy mong chờ, "Cuối cùng, họ đã đến được chốn đào nguyên giữa nhân gian."

"Cuối cùng, hai người họ đã chết cùng nhau ở nơi đó sao?" Tương Thanh rầu rĩ hỏi.

Man Vương lắc đầu, "Trong địa chí chỉ viết rằng, cuối cùng, hai người đã đi vào một nơi an tĩnh, xinh đẹp và hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài mà thôi."

"Umm." Tương Thanh gật gù, thầm nghĩ biết đâu đó chỉ là ước vọng của con người mà thôi.

"Hy vọng sau khi đánh trận này xong, ta có thể tìm thấy cửa vào nơi đó." Man Vương quay đầu lại, chân thành căn dặn, "Đến lúc đó, vô luận thắng hay thua, người cũng hãy mang ta cùng Vân đến nơi đó, để chúng ta có thể được an táng cùng nhau."

"Thắng hay thua?" Tương Thanh nghi hoặc hỏi.

"Phải." Man Vương gật gật đầu, "Trận đánh này qua đi, mọi chuyện coi như đều kết thúc."

"Tại sao lại muốn đánh bằng được trận chiến này?" Tương Thanh cau mày, "Nó hoàn toàn vô nghĩa."

Man Vương lắc đầu, nói, "Đây là ước định giữa ta và Vân, nhất định phải hoàn thành."

Tương Thanh buồn bực không nói tiếp nữa, phóng mắt nhìn sang nơi khác mà nghĩ rằng, tội tình gì phải chấp niệm đến thế.

"Không nói chuyện này nữa." Lúc sau, Man Vương lại chuyển sang đề tài khác, "Ngao Thịnh chuẩn bị thế nào rồi? Hẳn để cho Viên Liệt lãnh binh hay là chính hắn đảm nhiệm?"

Tương Thanh nâng mắt lên nhìn ông, sau một lúc mới nói, "Sao ông lại thẳng thắn dò hỏi quân tình như thế, một chút kỹ xảo cũng không có!"

Man Vương ngẩn ra mất một lúc, chốc sau lại sáng khoái cười to, đoạn ông lại nhìn sắc trời, thấy một canh giờ đã qua nên liền đưa Tương Thanh quay về thành.

.....

Bên trong hoàng cung Lạc Đô, Ngao Thịnh đang xem thư Mộc Lăng gửi về.

Trong thư Mộc Lăng nói, hãn và Viên Liệt đã đến ngoài tòa thành Man Quốc. Theo tình hình quan sát cho thấy, Man Quốc trông oách hơn Lạc Đô nhiều, còn Man Vương thì vừa mạnh mẽ vừa tuấn dật, Tương Thanh vừa nhìn ông ta một cái thôi liền thấy hảo cảm liền, hơn nữa hai người còn cùng nhau ăn cơm rồi đi tản bộ nữa, vân vân và vũ vũ.

Ngao Thịnh diên máu ném thư lên bàn, lúc này mới nhìn thấy bên mặt kia còn có một hàng chữ đề rằng "Mặt kia là lừa người đó, mặt này mới là thật nè" rồi kèm thêm hình vẽ cậu nhóc be bé đang thè lưỡi ra nữa chứ.

Ngao Thịnh thở dài nhìn Tần Vọng Thiên, lại chỉ thấy y đang vô cùng hứng thú nhìn hình vẽ nhăng nhít kia mà nhoẻn miệng cười.

Ở mặt sau lá thư, Mộc Lăng đại khái thuật lời những chuyện nghe được thấy được ở Man Quốc, còn nói thành trì nơi đó là tường đồng vách sắt không cách nào xâm nhập vào được, hãn và Viên Liệt đang suy nghĩ tìm biện pháp.

Sau khi nói xong chính sự thì Mộc ta lại soạn ra nguyên một danh sách dài những thứ hãn muốn ăn, bảo Tần Vọng Thiên kêu người gửi cho hãn.

Cuối cùng, Mộc Lăng còn than thở với Tần Vọng Thiên rằng, hãn ở nơi đất vàng hoang vu, mỗi ngày phải ăn lương khô với màn thầu, còn Viên Liệt thì lúc nào cũng như kẻ cầm điếu không thèm để ý tới hãn...hại hãn vừa buồn bực vừa không có chỗ phát tiết.

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười, phái người gửi cho Mộc Lăng những thứ hãn yêu cầu.

Ngao Thịnh đọc thư xong thì mới an tâm rằng Man Vương sẽ không gây khó dễ gì cho Tương Thanh.

—

"Mộc Lăng có nói, hình như Man Vương đang đi tìm thứ gì đó?" Ngao Thịnh cầm thư đi đến tìm Ân Tịch Ly và Tước Vĩ, "Mộc Lăng còn bảo là ở Man Quốc, thường xuyên có người mang cuộc xẻng đi vào sâu trong đại mạc, đến sáng hôm sau quay về, đổi lại thành những người khác ra đi."

"Lạ nhỉ.. ." Ân Tịch Ly nhíu mày, "Bên trong đại mạc thì có gì để tìm?"

"Mộc Mộc còn gửi một mảnh đá màu đen về." Tần Vọng Thiên nhanh đưa mảnh hãn diệu thạch cho Ân tịch Ly

Ân Tịch Ly nhìn mảnh đá vụn kia một lúc, sau lại hỏi Ngao Thịnh, "Trong thư Mộc Lăng có nhắc tới một dãy núi màu đen không?"

"Có." Ngao Thịnh gật đầu.

Ân Tịch Ly cúi đầu nhìn mảnh đá kia một lúc, đoạn lại thở dài, "Không ngờ hãn lại kiên trì đến như thế...Thật không biết nên mừng hãn ngộ hay là quá si tình đây?"

"Nghĩa là sao?" Ngao Thịnh khó hiểu.

Ân Tịch Ly hỏi ngược lại, "Những thứ cần chuẩn bị cho việc tảo bắc đều đã xong, Hoàng Thượng dự tính khi nào sẽ xuất chinh?"

"Đúng vậy." Tần Vọng Thiên nhớ ra có lần Vương Trung Nghĩa hỏi y về quân tình, nay nhân tiện cũng hỏi han Ngao Thịnh tình hình luôn, "Nghe nói có rất nhiều người từ nhiều nơi đổ về đây, muốn gia nhập quân ngũ, để được theo Hoàng thượng xuất chinh đến đại mạc."

Ngao Thịnh sững sốt, cười lắc đầu, "Chắc cũng khoảng vài ngày nữa. Mọi người đã nôn nóng thế rồi sao?"

"Đó là bởi vì trận đầu thắng rất vang dội nên khi đến trận thứ hai thì tinh thần ai cũng hăng hái hết." Ân Tịch Ly nói, "Là chuyện tốt, song...vẫn không nên mang theo quá nhiều người."

"Mộc Mộc vẫn chưa đề cập tới binh lực Man Quốc thế nào." Tần Vọng Thiên cũng phân vân nói, "Song, bên trong đại mạc còn có hai mươi vạn quân do Vương Hi chỉ huy đang đóng tại đó. Ngoài ra còn có các tiểu phiên quốc khác. Chỉ tính Dã Lũng tộc và Hồ tộc thôi cũng đã có mười vạn người, hơn nữa còn có nhân lực của Tu La Bảo nữa...cơ bản về phương diện binh lực, chúng ta đang chiếm ưu thế rất lớn."

Ngao Thịnh lại chỉ cười bảo, "Đại ca, tạm thời không cần để người của Tu La Bảo phải mạo hiểm đâu."

Tần Vọng Thiên xua tay, "Không phải ta muốn dùng tới họ, mà là đám huynh đệ kia cứ kêu gào muốn đi đánh trận, rảnh rỗi quá đâm ra buồn chán, bây giờ họ không muốn ngồi không nữa."

Ngao Thịnh xoay sang hỏi Tước Vĩ, "Sư phụ, khi nào thì quân ta nên xuất chinh là tốt?"

Tước vĩ vuốt vuốt râu mà rằng, "Chuyện này phải hỏi người chớ, không phải hoàng đế nhà người làm chủ sao."

"Ta không cách nào khác quyết định được." Ngao Thịnh thở dài, "Nếu dựa theo mong muốn của ta thì ngày mai...à không, chiều nay liền ra quân...Thôi, tốt hơn là mọi người cứ định đoạt đi."

Ân Tịch Ly cùng Tước Vĩ liếc nhìn đối phương rồi hi hi cười. Ân Tịch Ly hỏi, "Hoàng Thượng nếu tin mấy lão già này thì hãy chờ nửa tháng nữa!"

Ngao Thịnh nhíu mày...Phải đợi đến những nửa tháng? Hiện tại bắt hẳn chờ một ngày thôi thì cũng đã hao tổn tâm tình lắm rồi!

Tần Vọng Thiên cũng không hiểu mà hỏi lại, "Không phải đã chuẩn bị đâu vào đó hết rồi hay sao? Tại sao còn phải chờ thêm nửa tháng?"

Ân Tịch Ly úp úp mở mở, "Nếu như là quá sớm thì có vẻ như đã vội vàng khiến người ta hoài nghi. Còn nếu như quá trễ thì sẽ khiến các tướng sĩ nhụt chí...Nửa tháng là khoảng cách tốt nhất."

Tần Vọng Thiên liền ngoảnh mặt nhìn Ngao Thịnh, "Ân tướng nói đúng đó."

Ngao Thịnh cắn răng, gật đầu, "Được! Nửa tháng thì nửa tháng."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

135.136.137.138.139.140.141

135 | tinh tượng

(Theo QT thì tinh tượng nghĩa là suy đoán số mạng dựa theo độ sáng và vị trí của ngôi sao chiếu mệnh)

NÔN NÓNG...

Đây biểu tình mọi người thấy được ở trên mặt Ngao Thịnh mấy ngày nay.

Kiểm nén...

Cũng là biểu tình mấy ngày nay mọi người được thấy trên mặt Ngao Thịnh.

Mỗi ngày vào triều, Thịnh ta chỉ có duy nhất một ước mong, đó là, có thể bận tối tăm mặt mũi đến tận nửa đêm sau đó thì ngủ quên mất, rồi đến sáng hôm sau lại bận đến sức đầu mẻ trán...Cơ mà tiếc thay, gần đây thiên hạ vô cùng thái bình, hoàn toàn chẳng có chuyện gì để hấn phải nhúng tay vào cả.

Cuối cùng, Ngao Thịnh đành phải mỗi ngày ngồi dẫn mặt ra ở trong sân, hoặc là dựa vào một thân cây nào đó, hoặc là cùng Ngao Ô ngắm bướm đang vờn hoa.

Tần Vọng Thiên xa xa nhìn cảnh Ngao Thịnh mặt mày vô thần, lo âu mà nhíu mi, suy đi tính lại vẫn đi đến tìm Ân Tịch Ly. Lúc đến cửa viện chỉ

thấy quốc tướng đang ngồi xem bản đồ. Tần Vọng Thiên vội đi đến, "Ân tướng."

"Umm?" Ân Tịch Ly nhanh mời Tần Vọng Thiên ngồi, đoạn lại rót cho y một tách trà.

"Ân tướng..." Tần Vọng Thiên nhận lấy tách trà, dợm hỏi, "có thể xuất quân sớm vài ngày được không?"

Ân Tịch Ly khẽ cười, "Sao? Hoàng Thượng chờ không nổi nữa à?"

"Không phải, chỉ là ta thấy, nửa tháng hay mười ngày...cũng không khác biệt gì mấy." Tần Vọng Thiên do dự một lúc nhưng vẫn nói, "Nhưng mà nhìn Ngao Thịnh buồn rầu như thế ta thấy khó chịu lắm, với lại các tướng sĩ cũng đã rất nôn nóng rồi."

"Ha hả." Ân Tịch Ly cười lắc đầu, "Đừng bảo là mười ngày, dù có là ngày mai ra trận thì cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến toàn cục cả."

"Hả?" Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, "Thế tại sao lại phải đợi?"

"Chúng ta chỉ nghĩ đến bản thân mình vội, lo Hoàng thượng chờ đến nao lòng...nhưng lại quên cho Tương Thanh thời gian chuẩn bị." Ân Tịch Ly nói, "Nửa tháng này là thời gian dành để cho Tương Thanh."

"Tương Thanh?" Tần Vọng Thiên giật mình nhớ ra là suýt nữa đã quên mất còn Tương Thanh trên đời.

"Có biết tại sao Tương Thanh lại chủ động đi đến đó không?" Ân Tịch Ly cười hỏi.

"Ách...không phải là vì để làm nội ứng sao?" Tần Vọng Thiên dẫn đó, "...và vì để đánh thẳng trận."

"Đó cũng là một nguyên nhân, nhưng, chuyện mà Tương Thanh có thể làm còn nhiều hơn là như thế nữa." Ân Tịch Ly nâng chung lên nhấp một ngụm trà, đoạn lại mở thực hạp trên bàn ra mời Tần Vọng Thiên dùng, như thể đang chuyện trò với bằng hữu.

Tần Vọng Thiên dở khóc dở cười hỏi Ân Tịch Ly, "Vậy Tương Thanh có thể làm được gì?"

"Cậu cứ nghĩ mà xem...ta chỉ giả dụ thôi..." Ân Tịch Ly nói, "Nếu có một ngày, Mộc Lăng rời xa cậu, rồi cậu lại cực khổ tìm được con trai của cậu ta, mà bộ dạng lại giống hệt nhau nữa...thì cậu sẽ làm gì?"

Tần Vọng Thiên ngẩn người, sau một lúc lâu mới đáp, "Ừ thì...coi người đó như con ruột của mình."

"Chỉ là coi như con ruột thôi sao?" Ân Tịch Ly lại hỏi.

"Thì còn thương yêu hơn cả ruột thịt." Tần Vọng Thiên thở dài, "Hẳn là sẽ đặt hết tất cả nhớ nhung cùng tình thương giành cho Mộc Mộc lên trên đứa trẻ đó."

"Như vậy, cậu nói thử xem, đứa trẻ đó có sức ảnh hưởng gì đến cậu không?" Ân Tịch Ly cười hỏi.

"Đương nhiên là..." Tần Vọng Thiên gật gù, "A...ta hiểu rồi, ý Ân tướng muốn nói là, Tương Thanh có thể sẽ tác động được Man Vương?"

"Ừ, đương nhiên là phải có tác động rồi." Ân Tịch Ly cười khẽ, "Ta đã từng gặp Tương Vân...khí chất của y khác với Tương Thanh, cũng vì vậy mà lúc đầu ta không nhận ra được. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì họ đúng là phụ tử, giống nhau từ trong tâm giống ra. Nên chắc chắn là không có chuyện Man Vương không nghe theo Tương Thanh."

Tần Vọng Thiên hứng thú hỏi, "Tương Vân là người thế nào?"

"Một người thú vị." Ân Tịch Ly nhớ lại, "Vừa thành thật...lại vừa cố chấp."

"Thế thì chẳng phải rất tế nhị sao?" Tần Vọng Thiên hỏi.

Ân Tịch Ly cười đáp, "Mộc Lăng cũng thường xuyên mắng cậu là lưu manh đấy thôi, song cậu ta lại vẫn cứ thích bản tính lưu manh đó của cậu."

Tần Vọng Thiên bật cười.

Ân Tịch Ly cảm thán, "Năm đó...Viên Liệt lỡ tay ngộ sát Tương Vân. Huynh ấy không hề muốn thế, nên vẫn mãi áy náy."

Tần Vọng Thiên chần chờ một chút lại hỏi, "Viên Liệt...ngay từ đầu đã có tính nết thế này sao?"

Ân Tịch Ly khoái chí cười, "Không thích huynh ấy hả?"

Tần Vọng Thiên gãi gãi đầu, "Không phải là không thích mà là thấy không gần được."

"Umm." Ân Tịch Ly gật đầu, "Ta hiểu. Từ bé, Viên Liệt đã không phải là kẻ được nhiều người yêu mến rồi, lúc nào cũng nghiêm nghị, chán chết được."

Tần Vọng Thiên nhìn Ân Tịch Ly, không biết phải nên tiếp chuyện thế nào cho phải.

"Hắt xì..." Kẻ đang ở ngoài Mạc Bắc xa xôi là Viên Liệt bỗng hắt hơi khiến tên đang lọ mọ kiểm kê những món đồ Tần Vọng Thiên gửi đến, hỏi, "Sao vậy? Bị cảm hả? Ta bắt mạch cho ông nhé?"

Viên Liệt không đáp, Mộc Lăng bĩu môi mếu, "Chán quá đi!"

.....

"Chuyện của ta và Viên Liệt kể ra dài lắm." Ân Tịch Ly thở dài, "Có những việc ta đã không còn nhớ rõ nữa, nhưng ta lại không quên được vì sao ta lại thích huynh ấy."

Tần Vọng Thiên tò mò, "Ta vẫn luôn nghĩ...là vì Viên Liệt yêu ngài nên cố giành lấy ngài cho bằng được."

"Ha ha..." Ân Tịch Ly sáng khoái cười lớn, "Trên thực tế thì mọi người đều thích ta, nhưng Viên Liệt lại chẳng ưa gì ta."

Tần Vọng Thiên ngạc nhiên, "Sao lại có thể?"

Ân Tịch Ly nhún vai, "Huynh ấy luôn cho rằng ta là yêu nghiệt hại nước hại dân nên lúc nào cũng muốn giết ta."

"Thật sao?" Tần Vọng Thiên kinh hãi.

Ân Tịch Ly gật gật đầu, "Song, ta cũng có chiêu đối phó huynh ấy."

"Chiêu gì?" Tần Vọng Thiên hiền kì hỏi.

Ân Tịch Ly sờ sờ cằm, cười mà không nói, chỉ cúi đầu uống trà.

Tần Vọng Thiên mong chờ nhìn Ân Tịch Ly, chốc sau, ai kia mới ngẩng đầu nói lảng sang chuyện khác, "Có lẽ...Tương Thanh thật sự có thể tác động đến Man Vương. Chiến tranh là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng ta hy vọng là sẽ không có thương vong gì."

"Làm sao chiến tranh mà lại không có thương vong?" Tần Vọng Thiên nhíu mày, "Cho dù đã thuận lợi đánh thắng Nam Man, nhưng quân ta vẫn tổn hao cả ngàn người."

Ân Tịch Ly gật đầu, "Cậu có nghĩ tới việc, Man Vương bị lật đổ, một mình tha hương, cho dù tự mình lập nên một cơ đồ to lớn chỉ trong mấy

mười năm...nhưng làm gì lại chiêu mộ được nhiều người nguyện thay hẳn đánh trận như thế?"

Tần Vọng Thiên sửng sốt.

"Hắc Vân Bảo và Tu La Bảo tuy rằng thế lực hùng hậu nhưng liệu gộp lại có sánh bằng với binh lực của Thịnh Thanh hay không? Nếu đã biết rõ sẽ thua mà vẫn đánh ư? Làm sao có chuyện đó được?"

Tần Vọng Thiên khẽ nhú mày, "Ân tướng muốn nói là...đội quân của Man Vương có vấn đề?"

Ân Tịch Ly gật gật đầu.

"Ta vẫn còn chuyện không hiểu." Tần Vọng Thiên lại hỏi, "Theo lý mà nói, người giết Tương Vân là Viên Liệt nhưng Man Vương lại nguyên rủa hậu nhân Viên Thị? Hơn nữa, ta thấy Man Vương hận Ngao Thịnh hơn hẳn Viên Liệt. Nói cách khác, kẻ mà Man Vương hận thấu xương chính là Viên Lạc?"

Ân Tịch Ly hài lòng cười, "Cậu rất thông minh."

Tần Vọng Thiên khó hiểu, "Còn có ẩn tình trong chuyện này?"

Ân Tịch Ly thở dài, "Phải."

"Ngài có thể nói ra không?" Tần Vọng Thiên dò hỏi.

Ân Tịch Ly lắc lắc đầu, "Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh."

Tần Vọng Thiên nhú mày, gật đầu tỏ ý mình thông hiểu, "Thế thì ta cũng không ép."

Ân Tịch Ly mỉm cười, "Cậu hãy giành thêm nhiều thời gian ở bên cạnh Hoàng thượng, nói bóng nói gió với người, để người có thể tận lực nhẫn

nại."

"Ta đã hiểu." Tần Vọng Thiên cười đáp, "Thật ra ta thấy, Ân tướng có thể tự mình đi nói với Ngao Thịnh."

Ân Tịch Ly ngẩn người một lúc mới nói, "Ta không thể khiến người khác thích mình."

"Đời nào." Tần Vọng Thiên bưng tách trà lên uống cạn, "Ta nghe nói, mọi người đều thích ngài."

Ân Tịch Ly lại chỉ lắc đầu, "Người mà ta nói đến không phải là mọi người."

Tần Vọng Thiên sững sốt, nhíu mày nhìn Ân Tịch Ly đứng dậy, bưng tách trà đi vòng vòng từng bước quanh viện, "Có một số việc đã sớm được định sẵn rồi. Năm đó ta đã bói quẻ hỏi trời, tính được thiên hạ sẽ phải trải qua hai mươi năm hoang phế, hai mươi năm loạn lạc, sau đó thì lại là trăm năm thái bình thịnh thế."

"Như vậy năm nay thuộc giai đoạn nào?" Tần Vọng Thiên lo lắng.

"Đương nhiên là năm đại loạn thứ hai mươi." Ân Tịch Ly thản nhiên đáp.

Tần Vọng Thiên vui mừng, "Vậy nghĩa là, sau khi chuyện này kết thúc sẽ là lúc thái bình thịnh thế."

Ân Tịch Ly gật gật đầu, "Đúng vậy."

Tần Vọng Thiên hoan hỉ, "Thế thì hay quá!"

Ân Tịch Ly có chút bất an, "Song, quẻ bói lúc nào cũng còn điều dự phòng...Nếu năm đại loạn cuối cùng này không qua đi thì thiên hạ sẽ trở mình thay triều đổi đại."

Tần Vọng Thiên nhíu mày, chuyện này quả thật quá nghiêm trọng, y hoàn toàn không muốn nhìn cảnh sinh linh đồ thán.

"Đúng rồi." Ân Tịch Ly nói, "Ngao Thịnh là tử vi tinh."

(Trước nhất là phải đề cập tới chòm Thất tinh Bắc Đẩu, là mảng sao bao gồm 7 ngôi sao, tạo nên hình ảnh giống cái đấu.

Tử vi tinh còn có tên gọi khác là Bắc cực tinh (polaris), là ngôi sao chính nằm trong chòm Tiểu Hùng, Thất tinh Bắc Đẩu quanh quay Tử vi tinh trong suốt bốn mùa, vậy nên nói cách khác, Tử vi tinh là ngôi sao đứng đầu chòm sao Bắc Đẩu.

Tử vi tinh là một chòm sao chỉ người có số mạng làm đế vương, từ lúc sinh ra đã gặp được nhiều thiên phúc, luôn có quý nhân phò trợ.)

"Vì đệ ấy là hoàng đế...." Tần Vọng Thiên gật gù, "nên đương nhiên là được đế tinh che chở."

"Còn cậu là Khôi tinh." Ân Tịch Ly lại nói điều khiến Tần Vọng Thiên phải giật mình không thôi, "Trong số những quý nhân tương trợ cho Ngao Thịnh thì cậu là người góp phần to lớn nhất."

(Khôi tinh hay còn gọi là sao Văn Khúc (Thiên Quyền) là một trong bốn ngôi sao đầu tạo thành hình cái đấu trong chòm Thất tinh Bắc Đẩu, đây là tinh tú nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân.)

Tần Vọng Thiên gãi đầu, cười mà rằng, "Ta chưa từng nghĩ tới chuyện này."

"Quyết định cuối cùng của cậu, có thể ảnh hưởng đến vận thế của cả Thịnh Thanh." Ân Tịch Ly bình thản nói.

Tần Vọng Thiên lại chỉ biết mếu máo, "Chuyện này...ta có hơi bất an đó, ngài đang nói đùa phải không?"

Ân Tịch Ly lắc đầu, "Đây không phải là chuyện để đùa, ta đang nói rất thật. Cậu phải tỉnh táo để đưa ra quyết định. Đến cuối cùng, có lẽ cả Tương Thanh lẫn Hoàng thượng đều cần cậu đến cứu."

Tần Vọng Thiên khó xử, nhún vai, "Ta có thể làm cái gì? Ngoại trừ biết nhiều võ công ra thì còn có thể làm gì nữa?"

Ân Tịch Ly nhướn mày, "Cậu là đại ca của Hoàng thượng, nên người tin tưởng cậu là chuyện đương nhiên. Khi thời cơ đến, trọng trách nặng nhất sẽ được đặt lên trên vai cậu. Cậu có thấy lo lắng không?"

Tần Vọng Thiên gãi gãi cằm, "Ta cũng chả rõ là mình có lo lắng hay không, nhưng mà khi huynh đệ đã cần thì người làm đại ca như ta phải ra tay hỗ trợ thôi...Hơn nữa, ta cảm thấy, mọi người cứ hay nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng xấu nên khiến ai ai cũng phải bất an. Ta thì lại cứ hay nghĩ theo chiều lạc quan, nên cuối cùng, nếu có thể giúp đỡ gì ta sẽ không từ nan...Mặc khác, chỉ cần không đụng tới Mộc Mộc của ta là được rồi."

Đoạn, Tần bảo chủ lại hỏi tiếp, "Ta phải quay về đây, Ân tướng còn gì muốn căn dặn nữa không?"

Ân Tịch Ly lắc đầu, "Hết rồi."

Tần Vọng Thiên cáo từ rồi xoay người rời đi.

Ân Tịch Ly đứng nhìn Tần Vọng Thiên từ từ đi mất, trên môi lại dần hiện ra ý cười, bước vào phòng giở lại quẻ bói đã lâu không đụng tới, mà lần nữa chiêm bái.

Tần Vọng Thiên đi đến tâm cung của Ngao Thịnh, lại vẫn thấy cảnh Thịnh ta ngồi dần mặt một góc, bèn bước đến ngồi xuống trước mặt hắn.

"Đại ca?" Ngao Thịnh nâng đầu lên nhìn y.

Tần Vọng Thiên nhìn hẳn một lúc mới đáp, "Ân Tịch Ly nói với ta rằng, Tương Thanh có thể khiến Man Vương chịu quy phục, vì vậy đệ hãy kiên nhẫn cho y thêm thời gian."

Ngao Thịnh ngẩn người ra, mất một lúc lâu mới vỗ vai Tần Vọng Thiên mà rằng, "Thế mà lão hồ ly già kia không chịu nói sớm?!"

Tần Vọng Thiên nhún nhún vai, "Ông ấy nói là vì ông ấy không thể khiến người khác yêu mến mình được, nhưng ta lại thấy vì ông ấy có tính cách quá ư đặc biệt."

Ngao Thịnh bật cười, "Đặc biệt hay là ác liệt?"

Tần Vọng Thiên dẫn đo một lúc, "Kỳ thật cũng không đáng ghét lắm."

Ngao Thịnh nhẹ nhàng thở ra, "Là ta nhất thời hồ đồ quên mất Thanh." Đoạn lại phải mộng đứng dậy, "Đi uống rượu thôi!"

Tần Vọng Thiên đứng dậy, cùng Ngao Thịnh đến hai chõng cỏ khô nằm vắt vẻo trong viện mà uống rượu, đoạn lại bỏ thêm một câu, "Đến lúc đó, nếu đệ có chuyện gì khó xử muốn phó thác người khác thì hãy cứ giao cho ta nhé."

Ngao Thịnh khẽ giật mình, xoay mặt lại nhìn Tần Vọng Thiên, y lại sờ sờ cằm mà rằng, "Không cần khách sáo."

Ngao Thịnh nhìn y một lúc mới cười đáp, "Được!"

136 | những buồn đau không tỏ

TƯƠNG THANH ĐÃ Ở MAN QUỐC ba bốn ngày rồi nhưng Ngao Thịnh vẫn án binh bất động. Cũng nhờ thế mà y có thể nhẹ nhõm thở ra, may là hẳn đã cho y thời gian chuẩn bị. Tương Thanh thực sự sợ rằng Ngao

Thịnh sẽ nhịn không được mà dẫn quân đánh vào đây. Làm thế thì sẽ rất phiền toái. May mắn hẳn đã có thể nhẫn nại.

Mấy ngày nay, Tương Thanh thường xuyên cùng Man Vương ra ra vào vào. Man Vương luôn mang đến cho y cảm giác vô cùng thân thiết. Vì vậy mà người chưa từng có song thân chăm sóc như Tương Thanh đã nhiều lần lầm tưởng Man Vương chính là người cha đã lâu không gặp của mình...Cơ mà, bình thường Man Vương rất hay trêu cợt y, đoạn lại nói lảng sang chuyện đứng đắn, nhưng đến phiên y đến tìm ông để nói chuyện nghiêm chỉnh thì ông lại mượn cớ chuồn mất.

Tương Thanh cố gắng miết nhưng chẳng có kết quả, mãi rồi cũng chả còn khí lực đâu nữa.

Buổi chiều, Man Vương lại cùng Tương Thanh ngồi ăn cơm, hàn huyên được vài câu thì cất bước đi mất, bảo là đi lo chuyện chính sự. Tương Thanh vừa định theo cùng thì ai kia lại vờ cau có nói, "Ranh con thì đừng có mà dính vào chuyện của người lớn. Người cứ ở đây chơi đi, tối ta sẽ đến." Đoạn lại đi mất dạng.

Tương Thanh dở khóc dở cười, y đã lớn chừng này rồi, còn gì mà bảo là nhỏ nhoi nữa? Đương ngồi trong viện ngắm người thì Vạn Qua lại từ đâu chạy xộc vào.

Tương Thanh khó hiểu khi thấy hẳn vì biết chắc là Vạn Qua không hề muốn nhìn đến mặt mũi mình.

"Đã ăn cơm chưa?" Tương Thanh hỏi.

Vạn Qua trừng mắt lên lườm, "Chúng ta không thân quen đến mức hỏi han chuyện cơm nước đâu!"

Tương Thanh bưng trà lên uống, khi nãy hỏi chẳng qua cũng là thuận miệng thôi.

Vạn Qua ngồi xuống đối diện y, "Sao người không hỏi ta đến đây làm gì?"

Tương Thanh bật cười, "Không phải người bảo là chúng ta không quen, thế thì tại sao ta phải hỏi người?"

Vạn Qua híp mắt lại lườm y, "Đừng hòng qua mặt được ta! Ai cũng bảo người hiền lành thành thật, nhưng ta thì rõ hơn ai hết, người rất là miệng lưỡi mưu mẹo."

Tương Thanh lại hỏi, "Vậy người tới đây làm gì?"

"Ta đến để nói người biết một bí mật to lớn. Có biết tại sao dạo này Man Vương lại bận rộn thế không?" Vạn Qua cười hỏi, "Người có muốn biết không?"

Tương Thanh lắc lắc đầu.

Vạn Qua nhỏ tiếng, "Có biết là Man Quốc đang có nội loạn không?"

Tương Thanh khẽ nhíu mày, xoay người sang nhìn hẳn.

Vạn Qua cười khẽ, "Không những là thù trong mà còn có cả giặc ngoài nữa biết không?"

Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Nhưng...không phải tất cả binh mã Man Quốc bị khống chế bằng dược vật và hoàn toàn không có cảm xúc hay suy nghĩ gì sao?"

"Nhưng mà dược vật đó lại do bàn tay con người tạo ra." Vạn Qua lắc đầu, "Thực tế thì người chế dược khống chế binh mã không phải là Man Vương. Cho nên mới nói, mượn tay kẻ khác thì chẳng thể nào tin tưởng nổi."

Tương Thanh cau mày hỏi, "Người muốn nói...là mượn tay Viên Khả?"

Vạn Qua khịt mũi, "Ta ghét nhất chính là cái tên Viên Khả đó. Loại được này một phần là do ta làm, phần ít là Viên Khả làm, cơ mà phần nhiều vẫn được dựa trên phương thức được truyền dạy."

Tương Thanh gật gật đầu, "Sao lại nói ta biết điều này?"

Vạn Qua nhếch mép cười đáp, "Vì người có giá trị lợi dụng."

"Lợi dụng cái gì?" Tương Thanh nhú mày.

"Tùy vào người thôi." Vạn Qua cười mỉa, "Người có thể đứng về phía Man Vương, giúp ông ta xử lý Viên Khả, cũng có thể châm ngòi khiến bọn họ tự đấu đá lẫn nhau, để giúp Ngao Thịnh một tay diệt Man Quốc...hoặc là cứ khoanh tay đứng nhìn...Tóm lại là đều tùy thuộc vào người."

Tương Thanh khẽ nhú mày, giương mắt lên nhìn hẳn, "Hắn là người sẽ không có hảo tâm giúp ta?"

"Sao ta phải giúp người?" Vạn Qua khinh bỉ nói, "Con mắt nào của người thấy là ta đang giúp người? Ta đang hại người đó!"

Tương Thanh vô lực nhìn hẳn.

Vạn Qua lại lờm y, "Người cứ chọn đi. Man Vương đối với người vô cùng tốt, Ngao Thịnh lại là người người yêu thương, hơn nữa con dân Thịnh Thanh lại không muốn đánh trận, Hạ Lễ Minh có thù oán với Man Vương...Hãy dè, nói chung là vòng tới vòng lui người sẽ là kẻ khổ sở nhất."

Tương Thanh vô cùng thân nhiên nhìn Vạn Qua cười, hoàn toàn khác với những gì hẳn nghĩ, rằng y sẽ nổi giận hoặc đại loại thế.

Vạn Qua khó hiểu nhìn Tương Thanh, "Người còn cười được sao?"

Tương Thanh chống cằm, nhìn hẳn cười, "Sở dĩ người ghét ta như vậy là vì Hạ Lễ Minh?"

Vạn Qua lờm y, "Ta ghét nhất là loại người lúc nào cũng gặp được chuyện như ý như người vậy đó!"

Tương Thanh nhìn tới nhìn lui, đoạn lại hỏi, "Người đang nói ta ư?"

"Ừ." Vạn Qua gật đầu.

Tương Thanh ngẫm nghĩ, "Nếu không phải người nói thì ta hoàn toàn không biết mình là người lúc nào cũng gặp được chuyện như ý."

Vạn Qua nhíu mày, "Người đừng vờ vịt nữa. Cả thiên hạ đều thích người! Loại người như người chỉ tổ khiến ta ghét!"

Tương Thanh cười lắc lắc đầu, "Trên đời này, chỉ cần một người thích người là đủ rồi. Không có ai hoặc nhiều hơn một đều chẳng phải là chuyện tốt."

Vạn Qua bĩu môi, "Chỉ biết nói cho dễ nghe!"

Tương Thanh lại cúi đầu uống trà.

Vạn Qua lại hỏi, "Thế hiện tại người đã biết mình sẽ giúp ai?"

Tương Thanh cân nhắc, "Về lý về tình, nhất định phải ngăn chặn Viên Khả. Hắn là kẻ tâm thuật bất chính, nếu như nắm trong tay quyền chủ chiến thì sẽ rắc rối to, song, ta cũng không mấy lo lắng về chuyện đó."

"Nói thế nghĩa là sao?" Vạn Qua hỏi.

"Ta không biết Viên Khả thông minh đến đâu...." Tương Thanh bình tĩnh đáp, "nhưng Man Vương khôn ngoan có thừa. Hạ Lỗ Minh cũng đủ tài trí, hẳn sẽ không trúng kế. Hai người họ cũng đã sớm có tâm đề phòng Viên Khả...Còn về phần người...uhm, có hơi nóng nảy, nhưng ít nhất sẽ không trực diện xung đột với Viên Khả, nên ta cũng không lo lắng."

"Người..." Vạn Qua bức bối hỏi, "Nghĩa là người sẽ giúp Man Vương?"

Tương Thanh lắc đầu, "Ta làm việc không nhìn người."

"Nghĩa là sao?" Vạn Qua khó hiểu.

Tương Thanh nói, "Phát động chiến tranh là không đúng."

"Ý của người là, người giúp Ngao Thịnh chứ không giúp Man Vương?"
Vạn Qua hỏi.

"Umm...." Tương Thanh khó xử, "Luận tình cảm, ta đương nhiên là đứng về phía Ngao Thịnh. Nhưng Man Vương lại đối xử với ta rất tốt, hơn nữa ông ấy lại vô cùng chấp niệm với cha ta, ta không muốn ông ấy có gì bất trắc. Song, một khi chiến tranh diễn ra, người phải gánh chịu thương tổn nặng nề nhất vẫn luôn là dân chúng. Ta không có lý do gì để người khác phải vì chuyện riêng của mình mà bị thương tổn, nên về tình về lý, ta hoàn toàn đứng về phía Ngao Thịnh."

Vạn Qua cười lạnh một tiếng, "Người nói với ta, lẽ nào không sợ ta bán đứng người, đi mách cho Man Vương hay?"

Tương Thanh nhấp trà, "Ta đã nói rồi, Man Vương rất khôn ngoan, chuyện mà người nghĩ đến, ông ấy đã sớm thấu hiểu rồi."

Vạn Qua mặt mày trắng bệch ra, hung tợn trừng Tương Thanh, Tương Thanh lại chỉ cười nói, "Vạn Qua, thật ra người có thể không nhúng tay vào chuyện này, dẫn Hạ Lễ Minh xa chạy cao bay mà, phải không?"

Vạn Qua khẽ nhú mày, "Làm thế nào ta dẫn hắn đi được?"

Tương Thanh suy tư, "Đưa hắn rời khỏi đây. Oán thù giữa cha hắn và Man Vương không nên để hắn phải gánh. Hắn chẳng qua cũng chỉ là người

bị hại mà thôi. Ta thấy được, người rất thích hăn, thế sao lại không cùng hăn ra đi, có một cuộc sống yên bình vui vẻ?"

"Ai nói ta thích hăn chứ?!" Vạn Qua đỏ mặt.

"Không thừa nhận?" Tương Thanh nhượng mảy, "Ta vốn đang định giúp người, nếu người đã không đồng ý thì ta đi tìm người khác vậy."

"Người muốn tìm ai?" Vạn Qua hung hăng quát.

Tương Thanh bật cười, "Ưu điểm của Hạ Lỗ Minh là gì?"

Vạn Qua bĩu môi, "Ngu ngốc, mù quáng!"

"À." Tương Thanh gật gù, "Hóa ra là người thích hăn ngu ngốc và mù quáng."

Vạn Qua đỏ mảy đỏ rần lên, lườm Tương Thanh đầy bất mãn, đoạn mặt lại buồn so, "Hăn là kẻ mù quáng, nên đời này nếu người mà ngứa mắt hăn thì cầm chắc hăn sẽ cố tìm cách tránh người thật xa."

"Không đâu." Tương Thanh lắc đầu, "Vạn Qua, lẽ nào người không thấy ở khía cạnh nào đó Hạ Lỗ Minh rất giống Man Vương?"

"Sao có thể? Người đâu có chết!" Vạn Qua nhanh miệng nói.

Tương Thanh thở dài, "Họ giống nhau ở chỗ là chẳng có một thứ gì để bầu víu hết. Hai người đó dù có phải chết ngay lập tức cũng sẽ không chút sợ hãi."

"Đúng đó, lại chẳng có ý trung nhân nữa." Vạn Qua gật gù.

"Người cũng không có ý trung nhân. Nếu bây giờ chết đi, người có tiếc nuối không?" Tương Thanh hỏi.

Vạn Qua xuất thần không đáp.

Tương Thanh suy tư một lúc rồi lại lấy bình dược nhỏ từ trong ngực áo ra đưa cho Vạn Qua.

"Đây là gì?" Vạn Qua khó hiểu địa hỏi.

"Umm...ta cũng không rõ nữa. Ngày đó thấy Tần bảo chủ đưa cho Thịnh Nhi, ta xem thử hãn giấu ở đâu rồi trộm lấy." Tương Thanh ngập ngừng đáp, "Người cứ giữ đi, không chừng sau này cần đến."

Vạn Qua tần ngần nhìn chiếc bình, chốc sau vì hiếu kì mà mở nắp ra ngửi thử, đoạn lại chau mày nhăn mặt nhìn Tương Thanh, "Người...chẳng phải luôn cho mình là chính nhân quân tử ư? Sao lại đưa ta thứ đồ này?"

Tương Thanh nhú mày hỏi ngược lại, "Thế nào mới là chính nhân quân tử?"

Vạn Qua thở dài, "Sao người có thể tàn nhẫn như thế chứ? Hạ Lỗ Minh yêu người như vậy mà người đành đẩy hãn cho người khác?"

Tương Thanh lắc đầu, "Ta phải làm sao thì mới không tàn nhẫn? Vừa giữ hãn bên cạnh vừa yêu Thịnh Nhi?"

Vạn Qua ai oán, "Tên gốc đó sẽ không chịu theo ta đâu!"

"Đợi khi cơ hội đến." Tương Thanh khuyên giải, "Chờ đến lúc nên đi thì liền mang hãn đi. Rồi sau này có thời gian, hãy đi tìm Mộc Lăng, xem thử huynh ấy có thể chữa lành gương mặt cho hãn hay không."

"Sao phải chữa lành mặt hãn?" Vạn Qua bất mãn nói, "Tên gốc kia nhìn hay thế kia mà."

Tương Thanh phì cười, vừa uống trà vừa nhìn Vạn Qua. Ai kia biết mình lỡ lời nên liền ngậm tã.

Tương Thanh lại hỏi, "Viên Khả đang ở đâu? Ta muốn gặp hắn ta."

"Tên điên đó đang ở biệt viện phía tây. Mà người đi tìm hắn làm gì?"
Vạn Qua khó chịu.

"Chỉ là muốn xem thử thôi." Tương Thanh nhún vai đáp, "Chẳng phải người vừa mới nói là hắn muốn làm phản sao."

"Người đi một mình ư?" Vạn Qua nhíu mày.

Tương Thanh gật gật đầu, "Ừ! Bộ muốn đi với ta hả?"

"Năm mơ đi." Vạn Qua đứng dậy, bỏ chiếc bình kia vào trong tay áo, "Ta tìm Hạ Lỗ Minh tới đi chung với người."

Tương Thanh ngạc nhiên hỏi, "Người đồng ý để hắn đi với ta?"

Vạn Qua kinh bí nói, "Ta không dẫn tới nước đó...Vớ lại, ta cũng chẳng còn lạ gì tên đó nữa." Rồi phúi lưng đi mất.

Tương Thanh khẽ cười, nhìn theo bóng lưng Vạn Qua mà cảm thấy hắn cũng đang mỉm cười giống mình.

Chẳng lâu sau, Hạ Lỗ Minh thật sự xuất hiện, liền vội vàng hỏi, "Người muốn gặp Viên Khả?"

Tương Thanh đắn đo một lúc mới đáp, "Umm, thật ra ta định sẽ coi như là mình đi dạo rồi tình cờ gặp được hắn."

Hạ Lỗ Minh khước miệng giật giật, "Trước kia, người không có mưu mẹo như thế."

Tương Thanh nhìn gã một chốc rồi thở dài, "Thật ra, ta vốn là như thế...Ta trong hồi ức của người không hề tồn tại. Nếu như một-ta-như-vậy là có thật thì người cũng sẽ không thấy yêu thích gì đâu."

Hạ Lỗ Minh chỉ dăm dăm nhìn y thật lâu, rồi chốc sau dẫn y đi.

Tương Thanh vốn định mang Miêu Ô theo cùng, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn nhét nó vào trong chăn, rồi đóng chặt cửa phòng lại, khiến mèo nhỏ rất chi là bất mãn.

Hai người giả vờ lượn lờ mò đến được thất nằm ở phía sau hoàng cung. Tương Thanh nhìn xung quanh, chợt nhíu mày hỏi Hạ Lỗ Minh, "Sao chướng khí lại mù mịt thế này?"

"Sau khi từ Nam Quốc trở về, hẳn tự mình trị thương rồi bế quan tu luyện gì đó." Hạ Lỗ Minh cũng chẳng rõ, "Lát nữa đừng tới quá gần hẳn."

"Đã biết." Tương Thanh gật gật đầu. Hai người vừa định đi vào trong sân thì lại nhác thấy Man Vương đang đi từ phía xa đến.

Man Vương nhìn thấy cả hai thì liền nhíu mày, như thể không hài lòng về sự đụng mặt này.

"Sao hai người lại đến đây?" Man Vương đi đến trước mặt cả hai, miệng thì hỏi "hai người" nhưng mặt lại chỉ nhìn mỗi Hạ Lỗ Minh.

"À...Thanh nói là muốn đi dạo." Hạ Lỗ Minh bình tĩnh đáp.

"Y nói là muốn đi dạo chứ đâu bảo muốn chết. Người dẫn y đến đây làm gì?" Man Vương tức giận quát.

Hạ Lỗ Minh có chút xấu hổ khi bị quở trách, trong khi Tương Thanh lại bật cười ra tiếng.

Man Vương quay đầu lại trừng mắt nhìn y, "Người muốn gặp Viên Khả?"

Tương Thanh gật gật đầu.

"Lần sau, người có muốn gặp ai thì cứ nói thẳng với ta, nhất là Viên Khả, không được tự mình đến gặp hẳn!"

"Biết rồi." Tương Thanh cúi đầu lí nhí đáp.

"Đi theo ta." Man Vương dẫn theo Tương Thanh và Hạ Lễ Minh đi và biệt viện của Viên Khả.

Mới vừa bước chân vào cửa, Tương Thanh đã ngửi thấy mùi hương rất lạ, vội vàng điều chỉnh hơi thở, may mà trước khi đến Man Quốc Mộc Lăng đã cho y uống không ít dược vật, nghe đâu là ngăn trở được hầu hết các loại độc.

Y đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy cây cỏ đều cháy khô đến đen quắc lại. Lúc này đem nhất Miêu Ô trong phòng là quyết định hết sức chính xác. Khi nào về nhất định phải dặn mèo nhỏ không được bén mảng đến đây.

Cả ba đi xuyên qua đoạn hành lang uốn khúc thật dài mới đến được một dãy phòng ốc được xây trong lùm cây cối rậm rạp, vì cây cối um tùm nên chẳng có mấy ánh sáng có thể lọt vào được.

Tương Thanh khẽ nhíu mày khi nghĩ đến trên đời lại có kẻ yêu quý màn đêm và kị ánh mặt trời đến vậy.

Man Vương gõ cửa, rồi liền đẩy hai phiến cửa gỗ ra.

Chính giữa phòng đặt một lò luyện đan thật lớn, đang ùng ục sôi trào, lại còn không ngừng nhả khói xanh ùm lên.

Viên Khả bị mất một cánh tay, thoát nhìn suy yếu vô cùng. Khi thấy Man Vương thì lại có chút giật mình, đoạn lại nhanh chóng phát hiện Tương Thanh đang đứng sau ông ta.

Viên Khả sửng sốt một lúc, neho mắt nhìn Tương Thanh đầy oán hận rồi nghiêng răng quát tên y, "Tương.Thanh!"

.....

Những ngày này, Ngao Thịnh không ngừng nghiên cứu manh mối Mộc Lăng đã nói tới trong thư. Mặt khác lại thường xuyên trao đổi chiến sự với mọi người, phát hiện việc tiến công vào Mạc Bắc chẳng phải chuyện đùa mà là việc hết sức khó khăn. Vào lúc đêm, Ngao Thịnh vẫn như mọi khi, ngồi xem địa đồ, còn Ngao Ô thì nằm sát rạt cạnh chân hăn mà nững nịu.

Quý Tư tiến vào gọi, "Hoàng Thượng."

"Sao?" Ngao Thịnh giương mắt lên nhìn ông, "Có chuyện gì vậy lão Quý?"

"Bên ngoài có một lão giả xin được yết kiến người." Quý Tư đáp, "Ông ấy nói là biết chút ít về đại mạc, mong có thể giúp đỡ người đôi chút."

Ngao Thịnh ngạc nhiên hỏi, "Ai cơ?"

"Ông ta bảo mình tên Ô Cuồng, trước đây làm nghề buôn lậu ngựa, thường xuyên ra vào đại mạc nên hiểu biết địa lý vùng nơi đó." Quý Tư đáp.

Ngao Thịnh gật gật đầu, "Khanh có thấy lão ta tin được không?"

"Umm...." Quý Tư lắc đầu, "Ông ta nói năng chung chung, nhưng lại bảo là có vài con sông ngầm quân ta chẳng biết nó nằm ở đâu nhưng lại có thể lợi dụng được."

"Sông ngầm?" Ngao Thịnh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "Cho lão ta vào nói chuyện với trẫm."

Quý Tư liền bước ra ngoài gọi người vào.

Lúc này, vừa hay Tần Vọng Thiên lại xuất hiện. Gần đây, hẳn vì sợ Ngao Thịnh ở một mình mà suy nghĩ linh tinh nên mỗi ngày sau bữa tối đều tìm đến tán gẫu.

Ngao Thịnh kể lại việc có người biết về sông ngầm cho hắn nghe, đoạn hắn lại gật gù, "Quả thật là bên trong đại mạc có sông ngầm, ta có thể lợi dụng vào chúng."

137 | cánh chim cô lẻ

TƯƠNG THANH NHÌN VIÊN KHẢ nghiêng răng nghiêng lợi lườm mình, chỉ bình tĩnh lướt mắt sang lò luyện đan đang sôi ùng ục kia.

Viên Khả lạnh lùng gằn từng tiếng, "Đây là thứ rất thú vị dành cho binh mã Thịnh Thanh của ngươi đấy!"

Tương Thanh không đáp, Viên Khả lại đặc ý nói tiếp, "Thật không ngờ Ngao Thịnh lại đồng ý để cho ngươi đến đây. Xem ra, trong lòng hắn, ngươi cũng chẳng phải quan trọng gì."

Tương Thanh nhếch mép, nói khích gã, "Viên Khả, ngươi chỉ còn lại một tay, hành động có bất tiện lắm không?"

Hạ Lỗ Minh và Man Vương đều hết sức sửng sốt, trợn mắt lên nhìn Tương Thanh mà chẳng dám tin rằng lời lẽ đầy khiêu khích đó lại do chính miệng y thốt ra.

Viên Khả trầm mặt, nâng cái tay đang cầm chày thép lên định đánh về phía Tương Thanh. Man Vương đứng ở ngay cạnh y, chẳng đợi Tương Thanh phải động đậy đã liếc Viên Khả một cái.

Viên Khả lập tức dừng tay, hạ chày xuống, lườm Tương Thanh, "Ngươi cứ đợi đấy!" Như vậy cho thấy, gã vẫn còn rất e ngại Man Vương.

Tương Thanh trả đòn, "Kẻ nên đợi chính là người!"

Viên Khả mặt mày tức giận đến dùm dỏ lại, chột nghe Tương Thanh nói tiếp, "Lúc ấy, Viên Liệt nên chặt đứt hết cả hai cánh tay của người thì may ra người mới tử tế hơn được."

Viên Khả giận đến méo mó, cười lạnh lườm Tương Thanh, "Thanh phu tử, ta nghe nói thái độ làm người của người rất khiêm tốn lễ độ."

"Đúng, cơ mà ta chỉ khiêm tốn lễ độ với con người mà thôi." Đoạn Tương Thanh quay lại nói với Man Vương, "Ta đã dạo đủ rồi, có thể quay về."

Man Vương khó hiểu nhìn y, "Người đến là vì muốn gặp hãn?"

"Thật lòng mà nói thì tôi đến chỉ đến coi vẻ mặt thất bại của hãn ta mà thôi." Tương Thanh nhún vai.

"TUƠNG THANH!" Viên Khả rống lên, "Người đừng quá tự phụ!"

Tương Thanh nâng mắt lên nhìn gã, "Viên Khả, sớm hay muộn người cũng sẽ gặp báo ứng. Mười ba oan hồn của các cô nương ấy vẫn đang chờ người dưới kia."

Viên Khả tức đến chẳng đáp trả được gì, Tương Thanh lại xoay người bước ra ngoài, Hạ Lễ Minh cười cười, bước theo y.

Viên Khả tức giận đá bay chiếc ghế gần đó, Man Vương thản nhiên nói, "Khi nào điều chế xong dược vật mới thì tìm chó mèo gì đó để thử nghiệm. Đừng có giống lần trước, hại chết nhiều người như thế."

"Chẳng qua cũng chỉ là đám phế vật." Viên Khả bất mãn đáp.

Man Vương thở dài lắc đầu, xoay người rời đi.

Đợi đến khi mọi người đều đã đi hết, Viên Khả bực bội đá đuổi vật nuôi dưới chân đi, nghiêng răng nói đầy oán hận, "Ngao Thịnh, Tương Thanh...ta sẽ khiến các người không được chết già!"

Tương Thanh đi ra ngoài, tâm tình tốt hơn hẳn, dự định sẽ còn đi dạo nữa. Hạ Lỗ Minh bước bên cạnh y, thấp giọng hỏi, "Không ngờ cũng có lúc người tức giận mắng người."

"Với loại người như Viên Khả thì đừng nói là mắng, hẳn có mà chết ta cũng chẳng thấy tiếc." Tương Thanh nhún vai.

Man Vương cũng đã bước ra ngoài, "Gặp được rồi thì thôi. Lần sau không được đến đây nữa. Đây không phải nơi người nên ghé qua."

Tương Thanh gật gật đầu, ý bảo là đã biết.

Sau đó, Man Vương lại đi xử lý chính vụ, Tương Thanh dợm bước về phòng, Hạ Lỗ Minh đi theo bên cạnh, hỏi, "Sao lại buồn bã không vui?"

Tương Thanh lắc đầu, "Ta nhớ Lạc Đô."

Hạ Lỗ Minh thở dài, "Người đang nhớ Ngao Thịnh?" "

Tương Thanh nhìn về phía trời xa, "Đương nhiên." Đoạn lại rẽ vào phòng. Cửa vừa đẩy ra thì Miêu Ô đã nhảy xồ đến.

Tương Thanh bế mèo lên, xoa đầu hỏi nó, "Miêu Ô, có đói bụng không?"

Miêu Ô cọ đầu vào tay Tương Thanh làm nũng, Tương Thanh bật cười, ôm nó ngồi xuống giường, buồn bã ngẩn người ra.

Hạ Lỗ Minh cũng không quấy rầy y, bước ra ngoài, giúp y đóng cửa lại.

Tương Thanh thất thần ngồi ở trên giường một lúc lại bất ngờ hỏi mèo nhỏ, "Miêu Ô, có muốn ra ngoài không?"

Miêu Ô khó hiểu nâng đầu lên nhìn y. Tương Thanh nghĩ nghĩ, rồi cởi áo ngoài ra, ủ mèo vào trong áo rồi cột vào trước ngực.

Miêu Ô tựa lên ngực Tương Thanh, ló chiếc đầu be bé ra mà nhìn bên ngoài, chốc chốc lại nâng mắt lên nhìn chủ nhân mình, chẳng rõ người kia muốn làm gì.

Tương Thanh vô cùng cẩn thận khép cửa ra ngoài...nhảy lên trên mái nhà, chỉ thấy bốn bề thành quách Vạn Quốc rất cao. Đoạn, y lại phi thân bay lên trên tường thành, rồi nhảy xuống đất.

Bởi vì bên dưới là cát vàng mềm mịn, nên dù có nhảy từ ở một nơi cao xuống, cũng chẳng khó khăn gì với Tương Thanh cả.

Miêu Ô ngẩng mặt, khó hiểu nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh kích động đi ra, lại thất vọng đứng yên tại chỗ....

Phóng mắt nhìn ra, chỉ thấy được cát vàng mờ mịt, không nhìn thấy bến bờ nào. Tương Thanh thậm chí còn không biết là y nên dõi mắt nhìn theo phương hướng nào nữa. Tương Thanh đi hết một vòng tòa thành đen. Trước mặt ngoài trừ sa mạc ra thì chẳng có lấy nổi một con đường. Phía trên đầu thì lại là bầu trời xanh thẳm, bốn bề mênh mông gần như là vô tận.

"Meo..." Miêu Ô lại nâng đầu lên nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh nản lòng cười, giương tay lên vuốt đầu mèo, rồi thả người ngồi bệt xuống cát, ngược đầu lên nhìn trời xanh, "Người nói coi ta bệnh rồi phải không? Ta còn tính là sẽ suốt đêm chạy về Lạc Đô sau đó thì quay trở lại đây."

Trên đỉnh đầu bỗng truyền đến tiếng kêu, Tương Thanh ngưỡng mặt nhìn lên, thấy một cánh chim cô lẻ lướt bay qua, rồi lại ngẩn người thất thần.

Lúc này, lại có tiếng nói vang lên, "Nhớ Ngao Thịnh đến thế sao?"

Tương Thanh quay sang liền trông thấy Man Vương chẳng biết đã xuất hiện từ khi nào.

Y không đáp.

"Nếu đã không muốn xa nhau vậy sao còn đến đây?" Man Vương ngồi xuống bên cạnh Tương Thanh.

Tương Thanh cúi đầu nhìn Miêu Ô đang giãy giụa trong ngực áo mình, như là bị chiếc áo xiết quá chặt vậy.

"Có muốn ta đưa ngươi về không?" Man Vương đột nhiên hỏi.

Tương Thanh giật mình hỏi ngược lại, "Quay về? Ông bảo Hạ Lỗ Minh đưa tôi đến đây, giờ lại đưa tôi về?"

Man Vương gật gật đầu, "Ta chỉ nghĩ là ngươi nên gặp Vân một lần. Có còn nhớ những gì mà ta nói với ngươi trước đây không. Đừng quên nhé!"

Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Ông có thể không cần đánh nhau không? Chúng ta sẽ cùng đi tìm côi yên vui!"

Man Vương cười khố, "Đồ ngốc."

"Tôi không muốn nhìn thấy ông và Thịnh Nhi chém giết lẫn nhau. Kẻ nợ ông là Viên Lạc." Tương Thanh buồn bã nói, "Mọi chuyện không liên quan gì đến Thịnh Nhi và con dân Thịnh Thanh hết."

"Ta biết." Man Vương gật gật đầu, "Chuyện đó, ta hiểu chứ."

"Vậy thì đừng đánh nhau nữa!" Tương Thanh ta thán, "Không thể lấy sống chết ra đùa đâu! Vất vả lắm chúng ta mới được ở bên nhau."

Man Vương khẽ nhú mày, thở dài một hơi, "Rồi mọi thứ đều sẽ có một cái kết riêng."

"Nghĩa là sao?" Tương Thanh khó hiểu.

"Ta muốn nói...trên đời này, sẽ có những người yêu nhau rồi thành quyến thuộc, nhưng cũng sẽ có người vì đau khổ mà chẳng có được cuộc trùng lai nào. Vì nhân quả ngày trước, vì thù hận đã tạo khi đó mà tiếp tục sống mòn, đợi đến ngày chấm dứt mọi chuyện." Man Vương vô lực thở dài, "Đến khi mọi thứ kết thúc thì sẽ ổn cả thôi."

"Ông rõ ràng biết kết quả chỉ có một, hoặc là chia ly hoặc là chết, vậy sao còn cố chấp như thế chứ?" Tương Thanh khó chịu nói, "Chỉ vì một mình ông mà phải hy sinh hạnh phúc của nhiều người như vậy. Ông đã bất hạnh thì thôi đi, sao lại còn muốn kéo người khác vào trong vũng lầy đau khổ như mình? Thật ra ông làm thế để làm gì? Là vì ước hẹn khi đó với Tương Vân? Ông ấy không muốn nhìn thấy ông làm vậy đâu!"

Man Vương dõi nhìn Tương Thanh thật lâu, chốc sau mới cười, nói, "Người rất giống Vân. Bình thường rất ít nói, nhưng một khi kích động thì lại nói rất nhiều, khiến người khác không thể không nghe lời mình."

Tương Thanh ngẩn người.

Man Vương thở dài, "Ta sẽ bảo Hạ Lễ Minh đưa người trở về. Người hãy ở bên Ngao Thịnh."

"Không đi!" Tương Thanh ục mặt xoa đầu Miêu Ô.

Man Vương ngạc nhiên hỏi, "Sao lại không? Không phải người nhớ Ngao Thịnh sao?"

"Nhớ chứ. Nhưng bây giờ mà đi thì khác gì công dã tràng." Tương Thanh đứng lên, vỗ vỗ cát bụi dính trên người, "Nếu ông có tự hại chết

mình thì tôi ở lại đây giúp ông hợp táng cùng cha tôi. Mặc công đến lúc rồi loạn lại không tìm thấy ông."

"Vậy nếu kẻ chết trong chiến loạn là Ngao Thịch thì sao?" Man Vương hỏi.

Tương Thanh quay đầu lại trừng mắt lườm Man Vương, "Thì tôi sẽ giết ông, ném xác ông đi, sau đó đưa Thịch Nhi cùng cha tôi đến cõi yên vui!"

Man Vương sửng sốt, khẽ cau mày, tựa hồ là bất an khi nghĩ đến tình cảnh đó rất có thể xảy ra lắm.

Tương Thanh xoay người trở về phòng, thả người nằm lên giường mà thở dài thườn thượt, đau buồn nghĩ, có những người tội tình gì phải tự đâm đầu vào ngõ cụt đến mù quáng như thế?

Đoạn lại cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Miêu Ô vẫn còn đang giãy giụa trong lớp áo bị quấn chặt kia mà liên tưởng đến Man Vương. Ông ta cũng vậy, giãy giụa trong tình yêu và nỗi nhớ nhung, dù có cố cách mấy cũng chẳng thể vùng ra được.

.....

Bên trong hoàng cung Lạc Đô, Ngao Thịch ngồi ở thư phòng đợi Quý Tư đưa lão giả tên Ô Cuồng tự xưng mình rất am hiểu về đại mặc kia tiến vào.

Ngao Thịch ngẩng đầu lên nhìn người vừa đến, thầm đoán lão giả này tuổi tác cũng tầm tầm với Tước Vĩ, đều đã cao tuổi mà vẫn dẻo dai, nhưng lại không béo phệ ra như Tước Vĩ, ngược lại rất tráng kiện.

Ô Cuồng cúi đầu hành lễ với Ngao Thịch nhưng hấn lại xua tay nói, "Lão nhân gia không cần đa lễ." đoạn lại cho Văn Đạt mang ghế đến cho lão ngồi.

"Trẫm nghe Quý tướng nói, Ô tiên sinh biết rõ phân bố của các dòng sông ngầm trong đại mạc?" Ngao Thịnh đi thẳng vào vấn đề.

"Phải." Ô Cuồng gật gật đầu, lấy một tấm bản đồ từ trong ngực áo ra đưa cho Văn Đạt, "Lão từng buôn ngựa ở Mạc Bắc, ra vào sa mạc không dưới trăm lần, từng vượt qua bão cát lớn, từng lạc trong đại mạc vài tháng. Có thể sổng sót trở ra đều nhờ vào sông ngầm. Sau đó, lão đã vẽ lại những nơi sông ngầm chảy ra vào trong bản đồ."

Ngao Thịnh tiếp nhận bản đồ Văn Đạt đưa sang, đoạn lại nói, "Đi đến xem Ân tướng đã ngủ chưa, nếu chưa thì mời ngài ấy đến đây bàn bạc một chút."

"Vâng." Văn Đạt vội đi đến biệt viện của Ân Tịch Ly. Tần Vọng Thiên cũng đã nhìn qua tấm bản đồ kia, thấy trên đó ghi chú hết sức rõ ràng, hơn nữa còn viết lại tỉ mỉ những đặc đặc nơi có sông ngầm.

Sau một lúc, Ân Tịch Ly đã đi đến thư phòng, hành lễ với Ngao Thịnh rồi liền xoay người nhìn Ô Cuồng lão nhân...chợt ngạc nhiên hỏi, "Lão nhân gia, ngài là..."

Ô Cuồng ngẩng đầu nhìn Ân Tịch Ly, tựa hồ cũng thấy quen mặt, ngẫm lại kĩ càng thì liền bật cười, "Còn ngờ là ai hóa ra là Tiểu Lê Tử (trái lê nhỏ)."

Ân Tịch Ly khanh khách cười, cung kính vái chào lão nhân, "Ô lão tiên bối, nhiều năm không gặp, ngài vẫn rất minh mẫn tráng kiện."

"Hahah...cũng chẳng khỏe mạnh gì lắm đâu." Ô Cuồng xua tay, đoạn lại nghe Ân Tịch Ly nói, "Sư phụ của Viên Liệt cũng có mặt ở đây."

Ô Cuồng sừng sốt, chốc sau lại cười mà rằng, "Lão Tước Vĩ ấy vẫn còn chưa chết ư!"

Ngao Thịnh cùng Tần Vọng Thiên dần mặt ra nhìn nhau, tự thấy ngữ khí chuyện trò của hai người kia hết sức là thân thuộc.

"Ân tướng." Ngao Thịnh hỏi, "Hai người biết nhau à?"

"Hoàng Thượng đúng là có phúc lớn." Ân Tịch Ly đi đến trước án thư của Ngao Thịnh, cầm tấm bản đồ lên xem, "Ô lão tiên bối chính là bậc thầy tinh thông địa lý, giỏi họa địa đồ. Hầu như trời nam đất bắc gì ông ấy cũng rõ như lòng bàn tay. Chỉ cần đi theo ông ấy thì chẳng sợ lạc đường."

Ngao Thịnh kinh hỉ, nói, "Thật sao?!"

"Ai, lão già rồi." Ô Cuồng khoát tay, "Hảo hán thì không nhắc tới chuyện xưa."

"Bản vẽ này thật là xuất sắc!" Ân Tịch Ly tán thưởng, "Chúng ta có thể dựa vào đó mà hành quân."

Ngao Thịnh thu nhận bản đồ, cung kính cảm tạ Ô Cuồng, lại chột nghe lão nói, "Mặt khác, nếu Hoàng Thượng muốn đi vào sâu trong đại mạc thì không thể không có lạc đà."

"Lạc đà?" Ngao Thịnh nhíu mày, "Có thể tìm người mua."

"Ai." Ô Cuồng khoát tay, "Lạc đà ở nơi khác thì không dùng được. Đánh trận ở đâu thì dùng lạc đà nơi đó."

Ngao Thịnh thở dài, "Lạc đà a..."

.....

Chờ đợi thì thời gian lúc nào cũng trôi rất chậm. Tương Thanh cảm thấy bản thân quá ư là nhàn rỗi. Mới ở Man Quốc vài hôm mà thấy như mình sắp mọc meo lên rồi, hơn nữa, một ngày lại một ngày, càng thấy nhớ Thịnh Nhi của mình hơn.

Ngày này, Tương Thanh ra ngoài, đi dạo quanh quần trong Vân Thành, lại nhìn thấy có rất nhiều thủy binh quay về thành.

Tương Thanh có chút tò mò, cẩn thận ngẫm lại. Y đã đến đại mạc lâu như vậy rồi nhưng lại chưa từng thấy trời mưa lần nào cả. Hơn nữa, dựa theo khí trời hanh khô này mà nói thì ở đây cũng đã lâu không có mưa...thế nhưng tại sao thủy binh của Man Quốc vẫn còn được dùng đến?

Y tò mò đi theo vết nước còn đọng lại trên đất mà tìm thấy một cái giếng, hay nói đúng hơn là một hang động. Động rất sâu, lại tối đen như mực, có rất nhiều binh sĩ không ngừng đào bới, nước thì lại không ngừng trào ra từ bên dưới.

Nước nhìn rất trong. Tương Thanh càng lúc càng thấy hiếu kì mà nghĩ rằng có sông ngầm bên dưới, nếu như cung cấp nước đủ cho cả Man Quốc vậy thì con sông kia ắt hẳn rất lớn.

Nghĩ vậy, Tương Thanh thật chỉ muốn nhảy vào trong động để thám hiểm. Vì y biết rằng, phạm đã là sông ngầm thì thường thông với những hồ nước hay sông suối ở bên ngoài sa mạc.

"Đừng chúí người sâu quá, cẩn thận ngã!" Lúc này, Hạ Lỗ Minh lại bất ngờ xuất hiện sau lưng y, "Sông ngầm rất phức tạp, dễ dàng bị lạc, một khi đã lạc rồi thì rất có thể bị nhốt dưới đó cả đời."

Tương Thanh nheo mắt nhìn gã, "Thật sự có sông ngầm sao?"

"Ta từng nghe Man Vương nhắc tới, bên trong sa mạc có rất nhiều sông ngầm, và vũng lầy tự nhiên...Nếu như không may có chuyện bất trắc xảy ra, vũng lầy bị mở rộng thì cả Man Quốc sẽ đổ sập...Mọi người ở đây đều biết, một khi tòa thành này sụp đổ thì sẽ chẳng còn nơi nào vững chắc và to lớn như tòa thành này."

Tương Thanh trầm tư nghĩ, nếu như bên trong Vân thành có sông ngầm, nghĩa là phía ngoài cũng sẽ có...Nếu như Ngao Thịnh dẫn theo chục vạn đại quân tiến vào đại mạc, không may mà rơi xuống những vũng lầy tự nhiên đó thì sẽ gây ra hậu quả rất thảm thiết...Phải báo cho hẳn biết vị trí của các dòng sông ngầm thì mới có thể khai chiến được.

Hạ Lỗ Minh thấy Tương Thanh cúi đầu suy tư liền bật cười, ngồi xuống bên cạnh y, thấp giọng nói, "Man Vương cũng không lỗ mãng giống tên của ông ta đâu. Ông ta muốn giao chiến với Ngao Thịnh, nghĩa là đã nghiên cứu kỹ càng tình hình và thế lực hiện tại của Thịnh Thanh rồi...Man Quốc đã nắm chắc được phần thắng trong trận đánh này. Vì bởi hội tụ được đủ ba điều kiện thiết yếu."

138 | xuất binh

TƯƠNG THANH NHÍU MÀY, "Ba điều kiện tất thắng?"

"Phải." Hạ Lỗ Minh gật gật đầu, "Thứ nhất, sức chiến đấu của binh sĩ Man Quốc là một người bằng mười người, nói cách khác, Man Quốc nếu có mười vạn binh mã, thì Thịnh Thanh phải có đến trăm vạn. Ta không biết là Ngao Thịnh có thể mang trăm vạn người đến đây hay không, nhưng một khi chiến tranh nổ ra thì sẽ chỉ có kết cục rất thê thảm."

Tương Thanh cũng gật đầu đồng ý, trận đánh này không những là người nhà đánh người nhà mà còn là cuộc chiến với một đội quân hoàn toàn không có chút ý thức nào. Kết cục không đơn giản chỉ là thê thảm mà còn chẳng có chút ý nghĩa nào hết.

"Thứ hai..." Hạ Lỗ Minh lại nói tiếp, "Ngao Thịnh không quen thuộc địa hình...Nơi này sông ngầm dày đặc, lại nhiều vũng lầy, trời thường xuyên có bão. Hoàn cảnh vô cùng khốc liệt, một khi trời nổi gió thì chẳng thể tác chiến, bão cát có thể nuốt chửng hàng vạn người chỉ trong nháy mắt."

Tương Thanh thở dài, thừa nhận đây là chỗ khó thứ hai.

"Còn điều kiện thứ ba..." Hạ Lễ Minh bỗng ngập ngừng.

"Là gì?" Tương Thanh khó hiểu nhìn gã.

"Trong lòng Ngao Thịnh còn có vương bận là người nhưng Man Vương thì không." Hạ Lễ Minh thở dài, "Ứng chiến thế nào, thắng bại ra sao....đều tùy tâm mà ra, cái gọi là quân đầu tất thắng, sự tồn tại của người chính là mấu chốt thắng bại của hai người họ."

Tương Thanh cau chặt đôi mày lại, "Ta không muốn Man Vương chết, chẳng mong Thịnh Nhi có chuyện gì bất trắc, đồng thời cũng không thể nhìn thấy quá nhiều người bỏ mạng vô nghĩa. Còn người thì sao?"

Hạ Lễ Minh cười khẽ, "Người hỏi ta ư? Ta thì chỉ mong Man Vương chết đi, vì giữa ta và ông ta còn có oán thù, đồng thời cũng hy vọng Ngao Thịnh không còn sống trên đời, tuy rằng biết người sẽ rất đau lòng, nhưng ta sẽ có cơ hội."

Tương Thanh lắc đầu, "Về chuyện này thì người nghĩ cũng đừng nghĩ. Nếu Thịnh Nhi chết, ta cũng chẳng sống thêm một ngày. Thịnh Thanh hai chữ, mãi chẳng phân ly. Đây là lời thề mà ta và hắn đã ước hẹn trước mặt thiên hạ bách tính."

Hạ Lễ Minh cười khỗ, "Sao người lại thắng thắn thế chứ? Chẳng nhẽ chẳng thể nói dối một câu để ta vui? Ta sẽ vì một câu nói của người mà sẵn sàng vượt lửa băng sông, dầu chết cũng không từ. Còn người, sao lại không chịu lợi dụng ta, dù là một chút thôi?"

Tương Thanh ngăn người ra một lúc, đến khi phản ứng lại thì mới hay Hạ Lễ Minh đang trêu tức y, nên chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Hạ Lễ Minh thở dài, "Kỳ thật, đôi khi, ta thật sự đã mong...."

Tương Thanh đứng dậy, rảo bước ra cửa phi thân lên mái nhà nhưng chẳng lâu sau lại bị bão cát quấy nhiễu, vội nhảy xuống sân mà phủi bụi dính đầy người xuống.

Hạ Lỗ Minh ngưỡng đầu cười to, đoạn lại bỏ đi.

Tương Thanh nhìn theo bóng gã đang xa dần mà khe khẽ thở dài. Chẳng có gì viên mãn, và bất cứ gì cũng đều có thể khiến người ta phiền nhiễu...Y không muốn chiến tranh nổ ra nhưng lại chẳng cách nào để nó không xảy đến. Y không muốn Man Vương chết, nhưng ông ta lại cứ bày ra vẻ chẳng còn thiết tha gì để sống. Và đương nhiên, hoàn toàn không mong Ngao Thịnh bị thương tổn. Tuyệt đối chẳng muốn thấy người y yêu thương không vui vẻ, nhưng vận mệnh lại chẳng chịu để cho người y thương mến được yên ổn...à, tất nhiên, bao gồm cả chính y nữa. Ngoài ra, y cũng chẳng muốn Tương Vân chết đi khi còn quá trẻ, nhưng chuyện đó đã diễn ra mất rồi. Muốn Hạ Lỗ Minh có một cuộc sống tốt hơn, song gã lại cứ đắm đầu vào ngõ cụt...Điều y thiết tha muốn nhất là được cùng ở bên Ngao Thịnh đến già...nhưng hai người lại cách biệt cả chân trời. Mỗi ngày chỉ có thể vin vào nỗi vọng niệm mà trôi qua từng ngày một.

Tương Thanh thở dài, cúi đầu nhìn Miêu Ô đang cuộn tròn trong ngực áo, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, buồn bã hỏi, "Mi cũng nhớ Ngao Ô, phải không?"

Miêu Ô càu nhàu một tiếng, dúi người sát vào ngực Tương Thanh, im lìm nhắm mắt lại.

.....

Nửa tháng cuối cùng cũng qua với sự kiên nhẫn xòe bàn tay đếm từng ngày trôi đi của Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh lại lần nữa như một mảnh hổ được giải phóng, không kiềm chế được xúc động mà chạy xộc vào kim loan điện, rít gào, "Hôm nay xuất

binh!"

Ba tiếng pháo vừa chấm dứt, Ngao Thịnh đã dẫn theo binh mã, đêm ngày tiến đến Mạc Bắc.

Lần này, đội hình vẫn như cũ, Đặng Tử Minh và Quý Tư ở lại trông coi cửa nhà. Thủy hồ ly họ Đặng tức gần chết khi bị bỏ lại, nhưng cũng đành thế thôi, ai bảo y là thủy quân, một khi bước vào sa mạc thì biết làm cái gì nào, chỉ còn cách là ở lại Lạc Đô, trừng mắt lên chờ đợi rồi thở dài khi mà chẳng thể làm ăn được chi.

Binh đoàn hùng hậu theo cùng vẫn giống ngày trước, Ân Tịch Ly, Tống Hiếu, Vương Trung Nghĩa cùng đội quân tinh nhuệ.

Ngao Thịnh ngự giá thân chinh, lần này binh mã lại đi quá xa, dân chúng Lạc Đô tràn hết cả ra đường đưa tiễn tướng sĩ, thầm cầu mong hoàng đế của bọn họ nhanh nhanh ca khúc khải hoàn quay về.

Đương nhiên, binh mã Thịnh Thanh vừa rục rịch, Man Quốc liền nhận được tin tức.

Mấy ngày nay, Tương Thanh đã đảo hết một vòng Man quốc, nhưng lại chẳng thấy được chút hành tung gì của một người cả.

Man Vương cũng nhìn ra sự khẩn trương của y, liền hỏi, "Thanh, người đang tìm cái gì?"

Tương Thanh đắn đo một lúc, cũng bèn hỏi thẳng, "Nam vương Tô Mẫn ở đâu?"

Man Vương khẽ thở dài, "Tô Mẫn đang bị giam trong ngục."

Tương Thanh nhíu mày, có vẻ hơi giận. Chốc sau, Man Vương lại nói tiếp, "Ta không gạt người. Tô Mẫn không nghe lời, ta cũng không còn cách

nào khác, chỉ có thể giam bà ta lại, nhưng yên tâm, ta không làm gì khó dễ bà ta cả."

"Ông định làm gì bà ấy?" Tương Thanh hỏi.

"Người nói thử xem?"

"Thả bà ấy ra!" Tương Thanh nói, "Hiện tại, toàn quân phiên quốc ở phía Nam đã bị thu phục, ông giam giữ bà ấy cũng chẳng có ích lợi gì cả."

Man Vương khẽ lắc đầu, "Không được."

"Tôi muốn gặp bà ấy." Tương Thanh nhú mày.

Man Vương nhìn y một lúc, lại chỉ lắc đầu từ chối, "Không được."

Tương Thanh khó hiểu, "Tại sao?"

Man Vương cau mày, "Không được là không được. Nghe lời đi, đừng làm loạn nữa."

Tương Thanh thờ dãi nhìn Man Vương, không vui khi mà ông lại coi y như thể một thằng ranh ưa cái kính và phá bình. Bên cạnh đó cũng lờ mờ đoán ra được nguyên nhân Man Vương không cho y gặp Tô Mẫn. Có hai lý do, một là, gặp Tô Mẫn rồi y sẽ càng thêm chống đối ông ta...có thể là bởi Tô Mẫn đã bị thương hoặc đã chết. Hai là, theo như lời một người từng suy đoán, Tô Mẫn có sức ảnh hưởng không nhỏ đến chiến sự sắp diễn ra.

Tương Thanh rất nhanh liền nhận định là vì nguyên do thứ hai. Bởi lẽ, Man Vương đã chọn rất đúng thời điểm để bắt cóc Tô Mẫn. Điều này thật sự khiến cho người ta phải hoài nghi. Tại sao phải bắt Tô Mẫn đi? Bà ta có tác động sâu sắc đến toàn cục hay là còn lý do nào khác nữa? Nghĩ vậy, Tương Thanh lại càng thêm quyết tâm phải tìm cho bằng được Tô Mẫn.

Man Vương thấy biểu tình của Tương Thanh như thế thì không nhịn được mà thở dài, "Người và Vân đúng là giống hệt nhau mà!"

Tương Thanh quả quyết nói, "Thế thì ông cho tôi gặp Tô Mẫn đi."

Man Vương vẫn kiên quyết lắc đầu. Lúc này, trong đầu Tương Thanh lại chột vang lên câu Hạ Lễ Minh từng nói - Người chẳng thể nói dối lừa ta được một lần sao? Như thế thì có phải vì người vượt núi băng sông ta cũng không tiếc... Đoạn, y lại vờ buồn bã nói, "Hôm qua, tôi nằm mơ thấy phụ thân...."

Man Vương sững sốt vồn vã hỏi lại, "Vân đã nói gì với người?"

Tương Thanh nhìn vẻ mặt vừa mong chờ vừa buồn thương của Man Vương thì chột thấy hối hận, sớm biết thế thì đã chẳng lừa ông ta làm gì rồi...Man Vương nhớ Tương Vân riết rồi thành bệnh.

Tương Thanh khẽ cắn môi, ngập ngừng ra điều kiện, "Ông cho tôi gặp Tô Mẫn rồi tôi sẽ kể với ông."

Man Vương do dự một chút, nhưng đến cuối vẫn gật đầu, "Được rồi, người đi theo ta."

Tương Thanh kinh hãi hỏi, "Ông...ông không sợ tôi lừa ông sao?"

Man Vương ngăn người ra, sau một lúc lâu mới đáp, "Mỗi ngày ta đều rất nhớ Vân, nhưng lại chưa khi nào nằm mơ thấy y cả."

Tương Thanh khẽ nhú mày.

"Vân có thể vẫn còn giận ta." Man Vương thở dài, "Lâu rồi, ta chẳng nghe chút tin tức gì của Vân cả, dù chỉ là một chữ thôi cũng được." Đoạn lại dẫn Tương Thanh đi.

Đời này, Tương Thanh chưa bao giờ thấy tự trách mình như lúc này. Cho dù ngày trước có từng lừa Hạ Lỗ Minh nhưng cũng không thấy dằn vặt. Bây giờ đây, y thấy bản thân thật đáng giận.

Man Vương dẫn Tương Thanh đi đến một gian phòng nhỏ nằm ở phía tây tòa thành.

Tương Thanh cũng đã tới nơi này một lần. Lúc đầu y còn tưởng đây chỉ là một tiểu viện bỏ hoang chuyên dùng để chứa củi thôi nên cũng không để ý gì cho lắm.

Cùng Man Vương bước vào trong thì đây đúng là một nhà đựng củi.

Tương Thanh khó hiểu nhìn Man Vương đóng cửa lại rồi kéo một chiếc vòng sắt trên mặt đất lên, dần dần hé lộ ra một con đường thông suốt bên dưới đất.

"Ở dưới đó." Man Vương tùy tiện lấy một bó củi gần đấy rồi thả lửa lên, dẫn Tương Thanh đi xuống tầng hầm.

Tương Thanh vừa bước vào bên trong thì liền giật mình...vì y có thể nghe thấy tiếng nước chảy, hơn nữa còn cảm thấy không khí nơi này vô cùng ẩm thấp.

Man Vương nhắc thấy y cứ nhíu mày tò mò bèn giải thích, "Ta vốn muốn xây dựng nơi này thành một đường hầm bí mật nhưng khi càng đào sâu xuống càng thấy ở đây toàn là cột đá..." đoạn lại chỉ về phía cột đá nằm hai bên lối đi, "phần lớn vùng này được những cột đá thiên nhiên này chống đỡ."

Tương Thanh ngẩng đầu lên nhìn thì không khỏi thấy kinh hãi. Cả một tầng ngầm rộng lớn có sa số cột đá trụ đất, nếu nói theo cách của Man Vương thì cả vùng sa mạc này đều đang chịu sự nâng đỡ của những trụ đá kia, nếu như không may mà trụ đá đổ sụp xuống thì....

Tương Thanh càng lúc càng thấy bất an hơn...Thịnh Thanh nhiều người như vậy, nếu như không biết phân bố của các dòng sông ngầm cùng trụ đá thì rất có thể sẽ gặp điều bất trắc.

"Hai chữ lo lắng viết rành rành lên trán người rồi kia." Man Vương thở dài.

Tương Thanh nhíu mày hỏi, "Lẽ nào tâm ông thanh thản được khi có nhiều người phải bỏ mạng vô nghĩa?"

Man Vương lắc lắc đầu, "Ta vốn chẳng quan tâm chuyện ai sống ai chết...Ta sinh ra đã mang thân quý tộc. Con người trong mắt ta chỉ chia làm hai loại, là quý tộc và nô lệ. Quý tộc thì được xem là người còn nô lệ lại chẳng khác gì gia súc gia cầm cả, đều có thể bị vứt bỏ đi bất cứ khi nào...."

Tương Thanh cắn môi.

"...cho đến khi ta gặp được Vân." Man Vương lại nói tiếp, "Lần đầu tiên, ta thực sự hiểu được, con người là bình đẳng....Sau đó, ta cũng có lòng cảm thông, vì Vân luôn cảm thông cho những gì đáng được thấu hiểu."

Tương Thanh gật gật đầu.

"Nhưng Vân đã chết rồi." Man Vương thản nhiên nói, "Điều này chứng tỏ, ông trời hoàn toàn không có mắt, không biết phù hộ người tốt."

Tương Thanh nhíu mi.

"Cho nên hiện tại, ta đã không còn thấy cái chết có gì khác biệt nữa rồi." Man Vương mặt không chút thay đổi mà nói, "Đã có nhiều lúc, ta nghĩ rằng Vân sẽ không vui khi ta giết nhiều người như vậy. Nhưng đôi lúc lại sẽ nghĩ, tại sao người tốt như Vân lại chết còn kẻ chẳng đáng làm con người thì lại có thể nhởn nhơ sống hoài sống mãi? Tại sao ta không thể để người trong thiên hạ bồi táng theo Vân?"

Tương Thanh lắc đầu, "Ý nghĩ này thật đáng sợ."

"Đã là người thì sẽ có lúc cảm thấy cuộc đời quá đổi bất công." Man Vương cười khinh.

"Phải làm thế nào thì ông mới chịu dừng tay lại?" Tương Thanh cau mày hỏi.

Man Vương quay đầu lại, nhìn y một lúc lâu sau mới nói, "Trừ phi, Vân có thể giống như người, khỏe mạnh còn sống, xuất hiện ở trước mắt của ta. Như vậy, ta liền sẽ mang Vân đi, rời xa phần thể, tìm một nơi chẳng có bất kì sự xâm phạm nào của thể nhân mà sống cùng nhau, nhìn nhau già nua rồi cùng chết đi."

Tương Thanh không nói...Biến một người đã chết nhiều năm như vậy sống lại...vốn chẳng phải là điều khả thi. Chẳng cần biết người có quyền uy cỡ nào thì người chết cũng mãi là người chết mà thôi, làm gì có thể cải tử hoàn sinh?

Man Vương đưa Tương Thanh đi sâu vào bên trong tầng ngầm, chỉ vào một dãy phòng trạch nằm lạnh lẽo phía xa mà nói, "Nơi đó là địa lao ta đã tạo nên."

Tương Thanh nhìn theo hướng tay ông ta, nói là địa lao thì chẳng thà bảo là tiểu viện thì đúng hơn.

"Nơi này ngoại trừ không thấy được ánh mặt trời ra thì cái gì cũng tốt cả." Tương Thanh nhún vai.

"Tô Mẫn bị nhốt trong gian phòng cuối cùng." Man Vương định dẫn Tương Thanh đi vào nhưng y lại giữ tay ông ta lại, "Tôi sẽ vào đó một mình."

Man Vương bất mãn nhìn Tương Thanh, "Sao người không chịu nghe lời chút nào hết vậy?"

Tương Thanh trừng lại, "Không phải như vậy là giống với Tương Vân sao?"

Man Vương vô lực, cười khổ lắc đầu, "Vân thì dễ dàng chọc tức ta hơn người."

Tương Thanh phì cười, đoạn đi về phía gian phòng giam Tô Mẫn.

.....

Phía bên kia con sông, đội quân Thịnh Thanh cũng đã đóng quân. Nơi này vừa hay cách Mạc Bắc một quãng không xa. Nhân mã của Tần Vọng Thiên và Tư Đồ đều đã từ hai phía Tây Nam và Tây Bắc quy tụ về đây. Bây giờ tính ra thì toàn quân Thịnh Thanh có hơn năm mươi vạn người.

Ô Cuồng dẫn người đi mua rất nhiều lạc đà về. Ngoài ra, mọi người còn phát hiện ra một hiện tượng lạ vô cùng thú vị...chính là, Tước Vĩ mồm năm miệng mười vừa nhìn thấy Ô Cuồng thì liền kinh hãi mà trốn biệt ở trong kiệu chẳng dám lộ mặt ra.

Ngao Thịnh tò mò muốn chết nhưng hỏi thì Ân Tích Ly cứ cười bí hiểm, Ô Cuồng thì thở dài thườn thượt. Cơ mà, Ô Cuồng có vẻ như rất rành về thói quen của Tước Vĩ béo nhà ta, khi lão đi mua đà mua mã còn nhân tiện đem về chút thức ăn mà Tước Vĩ rất thích.

Tần Vọng Thiên nhịn không được mà hỏi xa hỏi gần, Ô Cuồng cũng chỉ qua loa đáp, "Chuyện trước kia...cũng có chút duyên chút nghiệt."

Cả bọn bức bối hiểu kì lắm luôn nhưng lại chẳng kẻ nào dám đi hỏi thẳng hết rồi sau đó tự suy diễn theo nhiều chiều hướng trời ơi đất hỡi, ví như là, Ô Cuồng từng làm chuyện gì đó có lỗi ghê gớm với Tước Vĩ. Nếu

không thì sao mà ông béo kia lại cứ sống chết tránh mặt Ô Cuồng chứ, còn Ô Cuồng thì lại cứ có cái vẻ thâm trầm khó sờ đến là phát ghét nữa. Nếu không phải vậy thì phải sao ta?

Càng gần Man Quốc bao nhiêu thì Ngao Thịnh lại càng nôn nóng bấy nhiêu. Mỗi ngày, hẳn đều phải ra sức nhắc nhở mình là không thể vội vàng xao động, phải cho ra dáng của một vị hoàng đế. Nhưng hiện tại, hẳn lại thấy mình như điên lên được, chỉ muốn trộm lén vào Man Quốc mà đi gặp Tương Thanh chút chút, được nhìn y chút chút, được ôm xiết lấy y chút chút...Dẫu chỉ là chút chút thôi cũng sẽ vui đi nỗi tưởng niệm đã như sóng đã đánh vỡ đê bờ này.

.....

Tương Thanh đi tới gian nhà giam giữ Tô Mẫn, đẩy cửa bước vào trong sân.

Cửa sân tuy mở nhưng cửa lao lại khóa chặt.

Tương Thanh bước sâu vào trong, thấy bày trí đều rất tao nhã lịch sự, có một nữ nhân đang ngồi bên chiếc bàn đọc sách.

Liếc mắt một cái, Tương Thanh liền nhận ra đó là Tô Mẫn. Tuy bà không bị thương tổn gì nhưng nom có vẻ tiều tụy. Tương Thanh nhẹ nhõm thở ra, khẽ cất giọng, "Nam vương."

Tô Mẫn nghe thấy có người gọi mình, liền ngẩng đầu lên. Lúc đầu khi vừa nhìn thấy Tương Thanh bà còn giật mình nhưng sau lại thư thả bỏ sách xuống, đi lại phía y mà nói, "Quả nhiên là người."

Tương Thanh khó hiểu hỏi, "Nam vương?"

"Năm đó, khi gặp người, ta đã thấy nhìn người rất quen. Quả nhiên, người là con của Tương Vân." Tô Mẫn vội bắt lấy tay Tương Thanh, "Cậu

bé, người tới đây làm gì, mau đi ngay!"

Tương Thanh lắc lắc đầu, nói, "Tôi muốn ngăn chiến sự lần này lại."

Tô Mẫn buồn bã thở dài, "Phụ tử hai người sao lại có thể khiến người khác chấp mê bất ngộ đến như thế? Một người là Man Vương, còn một người là Ngao Thịnh."

Tương Thanh quay đầu lại nhìn, thấy Man Vương đang đứng cạnh dòng sông cách đó không xa, liền hỏi, "Nam vương, tại sao Man Vương lại muốn bắt nốt bà?"

Tô Mẫn nhú nhú mày, vẫy tay gọi Tương Thanh bước lại gần hơn.

Tương Thanh áp tai vào sát cạnh Tô Mẫn, nghe bà thầm thì.

Tương Thanh kinh hãi trợn mắt nhìn bà, "Nam vương? Bà nói thật ư?"

Tô Mẫn gật gật đầu, "Thật."

Tương Thanh thở dài, "Khó trách vì sao ông ta không chịu thả bà đi."

"Hiện tại người cũng biết, hẳn ta cũng sẽ không để người đi." Tô Mẫn giúp Tương Thanh vuốt lại lọn tóc rối trước ngực, cẩn thận quan sát y, "Ta không chỉ biết cha người mà còn quen cả mẹ người nữa. Sau này nếu có cơ hội, ta sẽ kể người nghe chuyện về họ. Mẹ người là một nữ nhân hiếm có."

Tương Thanh vội vã gật đầu....Cuối cùng thì cũng đã có người chịu kể y nghe về chuyện của song thân rồi, dầu rằng họ đã chẳng còn ở trên trần thế nữa.

"Khụ khụ." Lúc này, Man Vương bỗng ho khan một tiếng, giương mắt lên nhìn Tương Thanh, như vậy là đang hỏi -- Mọi chuyện tốt cả chứ?

Tương Thanh vội quay sang nói với Tô Mẫn, "Nam vương, tôi sẽ tìm cách để ông ta thả bà ra."

Tô Mẫn gật đầu, lại hỏi vài câu về sự tình Nam Quốc, nghe nói phiên quốc đều bị diệt, các nô lệ cũng đều giải phóng thì liền thấy vui mừng, khen ngợi Ngao Thịnh có bản lĩnh.

Cuối cùng, Tương Thanh tạm biệt Tô Mẫn, cùng Man Vương rời khỏi địa lao, đi lên phía trên mặt đất.

Vừa đóng cửa sài phòng lại, Man Vương liền nói với Tương Thanh, "Bây giờ, người sẽ không làm loạn lên nữa, phải không?"

Tương Thanh không cãi chính gì, chỉ buông một câu, "Cha ta...Ông ấy nói, ông ấy rất nhớ ông."

Vừa dứt lời, Tương Thanh đã lấy tốc độ nhanh nhất mà bỏ chạy khỏi nơi đó. Y hoàn toàn không muốn nhìn thấy vẻ mặt của Man Vương lúc này. Có lẽ Hạ Lỗ Minh nói đúng, điều Man Vương cần nhất, là ai đó có thể lừa được ông.

139 | lâm chiến

ĐỘI QUÂN CỦA NGAO THỊNH DỪNG CHÂN TẠI THÀNH SONG HỒNG. Trời thì tối muộn nên họ không thể tùy tiện tiến vào sa mạc, một phần cũng vì bởi lúc này vẫn chưa rành rẽ lắm về địa hình.

Căn cứ vào những gì Ô Cuồng miêu tả thì vùng này vô cùng nguy hiểm, không thích hợp để quá nhiều người cùng đi vào một lúc, cần phải thăm dò địa hình thêm nhiều lần nữa. Mấy ngày nay, lão đang gấp rút vẽ ra bản đồ thực tế chuẩn bị cho cuộc tham chiến.

Một mình Ngao Thịnh đứng trên cầu Song Hồng, đôi mắt nhìn ra đại mạc mênh mông cát vàng.

Buổi đêm ở sa mạc cũng chỉ có thênh thang đêm tối mà thôi. Những tia sáng lập lòe như thể trong cõi mơ vụt chớp vụt tắt.

Ngao Thịnh cố gắng dõi mắt ra xa nhất có thể, hòng nhìn thấy được thành trì nằm tại nơi đất trời giao nhau kia...nhưng mọi thứ cứ mịt mù quạnh quẽ. Cái cảm giác xa xôi không thể nắm bắt hòa cùng đêm tối này khiến hẳn cứ thấy cả người run rẩy lên. Chẳng biết vì bất an hay kích động. Hơn nữa, cảm giác mông lung ấy như có một ma lực đang giương bàn tay to lớn ra kéo tuột hẳn vào trong vũng đen hắc ám. Mặt khác, hẳn lại khát khao muốn xâm nhập vào tận cùng của đêm, xé toạc tấm thảm nhung này để nhìn cho tỏ mặt trời, và rồi, ở dải đất ngập tràn ánh sáng cùng muôn vàn hoa vàng, Tương Thanh sẽ đứng đấy, nhìn hẳn mà nhoèn miệng cười.

.....

Ngay lúc này, trên tòa thành cao nhất Man Quốc, cũng đang có một người trầm ngâm đứng lặng.

Sau khi bước vào trung tâm đại mạc, lần đầu tiên Tương Thanh vận lại bộ y phục trắng ngần kia mà đứng ở nơi cao nhất, phóng mắt nhìn ra cõi xa xăm.

Y chẳng biết mình đã xác định phương hướng đúng chưa, nhưng dựa theo nẻo trắng sáng, y biết nơi mình đang nhìn về là hướng đông, cũng chính là hướng đến của Ngao Thịnh.

Tương Thanh hy vọng, trong đêm đen không tỏ lối đi đường về này, tấm áo bào trắng tinh kia sẽ có thể khiến Ngao Thịnh nhìn thấy được mình. Dầu chỉ là một mảnh áo thoáng bay bay trong gió lạnh cũng đủ rồi. Nhưng, làm sao Tương Thanh biết, Ngao Thịnh không thể nhìn thấy được y. Y lặng lẽ đứng trên đỉnh thành, ngay cả một đại quân đông đảo xa xôi vạn dặm kia còn nhìn không tới thì sao một mình Ngao Thịnh đơn độc sẽ thấy tỏ.

"Hắn không thể nhìn thấy người được." Bỗng có một giọng nói vang lên phía sau y.

Tương Thanh quay đầu lại, người đến là Hạ Lỗ Minh.

Chẳng biết gã xuất hiện từ bao giờ, nhưng đã đứng ở bên cạnh, một tay vịn vào bờ thành, hướng nhìn ra xa.

"Khi ta vừa đến đây, cũng thường hay đứng ở nơi này." Hạ Lỗ Minh nói, "Vì nghĩ rằng, chỉ cần đứng ở đây, sẽ có thể nhìn được rất xa rất xa."

"Rất xa?" Tương Thanh cười buồn, "Thật ra đứng ở đây chẳng thể nhìn thấy được gì."

"Cho nên mới cảm thấy là rất xa." Hạ Lỗ Minh bật cười, "Sa mạc này như thể một nhà giam to lớn, một khi đã lạc vào đây, nếu không có đà mã cùng người dẫn đường thì chẳng cách nào ra được ngoài."

Tương Thanh xoay người lại nhìn gã, "Chẳng bao lâu nữa sẽ khai chiến, người định thế nào?"

Hạ Lỗ Minh nhún nhún vai, "Còn có thể thế nào nữa, đương nhiên làm việc ta phải làm."

"Người thật sự hận Man Vương sao?" Tương Thanh hỏi.

Hạ Lỗ Minh lắc đầu, "Ta cảm thông cho ông ta nhưng chưa hẳn là ông ta cũng vậy...Nhưng ta cảm thấy, ít ra thì, ta may mắn hơn. Vì còn có thể nhìn thấy người."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, đoạn lại nói, "Không phải...Người may mắn hơn ông ấy không phải vì ta vẫn còn sống."

"Sao?" Hạ Lỗ Minh khó hiểu.

"Mà là còn có người đang đợi người." Tương Thanh nhìn xuống bên dưới tòa thành.

Hạ Lỗ Minh ngạc nhiên, cúi đầu nhìn theo, chỉ thấy Vạn Qua đang giả dò đi ngang qua, ngẩng đầu đưa mắt lên phía trên này...nhưng vừa nhìn thấy gã thì liền hoảng hốt bỏ chạy.

Hạ Lỗ Minh nhin không được bật cười.

"Trong mắt người hiển hiện rõ cảm tình dành cho hã." Tương Thanh nói, "Ta có thể nhìn thấy được."

Hạ Lỗ Minh quay đầu lại nhìn y một lúc mới hỏi lại, "Thì đã sao?"

"Đưa hã đi đi." Tương Thanh khuyên giải, "Người hoàn toàn có thể bắt đầu lại một lần nữa."

Hạ Lỗ Minh rũ mi mắt nhìn xuống, buồn bã cười, "Người cũng biết mà, ta rất ngốc."

"Người chỉ là hơi cố chấp mà thôi, vậy thì không thể coi như là ngốc." Tương Thanh lắc đầu.

"Cho nên trong một lúc, đầu ta chỉ có thể nghĩ đến một việc." Hạ Lỗ Minh thở dài, "Một khi việc này còn chưa hoàn thành thì sao có thể bắt đầu việc thứ hai?"

Tương Thanh đương nhiên hiểu được ý định của gã, thở dài nói, "Phải thế nào thì mới coi là chấm dứt?"

"...Ta tận mắt thấy Ngao Thịnh mang người đi một cách bình an, để người vĩnh viễn rời xa ta...hoặc là, ta vĩnh viễn rời xa người." Hạ Lỗ Minh đáp.

"Như thế là không công bằng với Vạn Qua." Tương Thanh cắn môi, "Hắn vẫn luôn đợi người."

"Nếu bây giờ ta đưa hắn đi mới là bất công với hắn." Hạ Lễ Minh nhìn ra phía xa xa, "Nếu chưa từng bắt đầu thì cùng lắm chỉ là một ý nghĩ thoáng qua mà thôi. Nhưng một khi đã manh nha rồi, dẫu chỉ là ý niệm, nếu qua loa chấm dứt thì có khác gì tự tù đày mình sau này."

Tương Thanh bật cười rồi vươn tay vỗ vai Hạ Lễ Minh. Đoạn, y lại rời khỏi tòa thành, đi xuống bên dưới, liền nhìn thấy Vạn Qua đứng nấp ở góc tường mà nheo mắt nhìn y.

Tương Thanh mỉm cười với hắn.

Vạn Qua lờm hắn, "Cười cái rắm!"

Tương Thanh lại càng cười to hơn, "Đúng vậy, ta đang cười cái rắm."

"Người..." Vạn qua nổi quạu.

Tương Thanh lại lắc lắc đầu, "Có lẽ hắn sẽ đứng đó một lúc nữa đấy, lên trên đó với hắn đi."

"Đừng có mơ!" Vạn Qua mạnh miệng trả treo nhưng lại ngược đầu nhìn lên trên.

"Nên đi đi." Tương Thanh nghiêm mặt nói, "Hạnh phúc phải do chính mình nắm lấy, bỏ qua một lần biết đâu sẽ lỡ mất cả đời." Đoạn lại quay người rời đi.

Vạn Qua đứng chần chừ bên dưới một lúc nhưng rồi cũng nhấc chân bước lên thành. Hắn đi đến ngòi xuống bên cạnh Hạ Lễ Minh. Hai người cũng không nói gì, chỉ yên lặng sóng vai nhau ngồi nhìn ra phía xa xa màn đêm.

Tương Thanh trở về phòng.

Khi đi ngang qua biệt viện, tình cờ nhìn thấy Man Vương đứng trong mái đình. Nường theo tầm mắt ông, Tương Thanh có thể thấy ông đang nhìn lên phía tòa thành cao nhất....Nơi đó, có Hạ Lễ Minh và Vạn Qua đang ngồi bên nhau.

"Hai người bọn họ vốn không xứng đôi."

Ngay lúc Tương Thanh lướt qua Man Vương thì lại nghe ông nói, "Tại sao lại muốn vun vén cho họ đến với nhau?"

Tương Thanh dừng bước, xoay người lại nhìn Man Vương, "Không ai quy định rằng những người không xứng đôi thì chẳng thể bên nhau. Mà là vì họ ở cạnh nhau nên mới xứng đôi."

Man Vương nhướn mày cười khỗ, "Khó lòng tưởng tượng đến viễn cảnh họ có thể đi cùng nhau đến cuối cùng, tính cách khác xa nhau vậy mà."

Tương Thanh trầm mặc một lúc mới đáp lời, "Hai người họ đều rất cô đơn, lại có hoàn cảnh giống nhau, tâm tình cũng giống nhau."

"Như vậy mà ở bên nhau?" Man Vương khó hiểu hỏi, "Từ trước, ta đã biết là Vạn Qua thích Hạ Lễ Minh, nhưng hẳn ta lại chẳng có ý gì với Vạn Qua cả. Lẽ nào vì cô đơn mà lại chấp nhận người mình không thích?"

"Lúc Ngao Thịnh thích tôi, tôi cũng không có cảm giác gì với hẳn cả." Tương Thanh đột nhiên nói.

Man Vương sửng sốt, nhớ lại năm đó...Tương Vân cũng là một tên đầu gối hạng nặng. Khi ông đã yêu y đến là tha thiết rồi vậy mà y vẫn chẳng hay biết gì, còn luôn coi hai người là huynh đệ tốt của nhau nữa chứ.

Nhìn được nụ cười hạnh phúc của Man Vương, Tương Thanh lại nói tiếp, "Tính cách của ta và Ngao Thịnh cũng đối lập nhau một trời một vực...Ông và cha tôi cũng chẳng xứng đôi."

Man Vương có chút ngây ra nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh nhoẻn miệng cười, "Không phải hai người cũng vì quá cô đơn nên mới yêu nhau sao? Lúc không còn người đó nữa thì quay về với nỗi cô đơn lớn lao hơn ban đầu...."

Man Vương chấn động nhìn Tương Thanh xoay người rời đi, không quên bỏ lại một câu, "Hai người vì cô đơn nên mới ở lại cạnh nhau. Vì ở cạnh nhau nên mới không còn cô đơn nữa. Hạ Lỗ Minh hẳn là phải cảm tạ Vạn Qua vì trên đời này không có nhiều người nguyện ý vừa chịu đựng nỗi trống trải của bản thân vừa dung nạp thêm nỗi cô tịch của một người khác, rồi lại còn lặng lẽ đợi hẳn quay đầu lại nhìn mình."

Phải cho đến khi Tương Thanh đã rời khỏi lâu lắm rồi, Man Vương mới phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu lên nhìn trời đêm mà nhoẻn miệng cười. Xem ra, kể cô đơn quá lâu sẽ bị che mờ hai mắt...Ông cô đơn từ rất lâu rồi, chẳng biết Vân của ông ở bên kia thế giới có cô đơn giống ông không?

.....

Ngao Thịnh đứng ở đầu cầu nhìn bầu trời đêm, mãi đến lúc cái cổ đau rần lên thì mới giật mình đưa tay xoa xoa gáy. Hẳn vừa định trở về thì lại thấy Tần Vọng Thiên đã ra khỏi đại trường từ lúc nào, đi ngang qua cầu Song Hồng, dẫn thân vào trong đại mạc.

Ngao Thịnh sững sốt, vừa muốn mở miệng cảnh y lại thì chợt thấy có một chiếc bóng đang dùng tốc độ cực nhanh lao ra khỏi đại mạc mịt mù đêm.

Ngao Ô đi ra phía trước mặt hẳn, đứng ở đầu cầu mà rướn cổ gằm lên.

Chiếc bóng kia như đã nghe thấy tiếng găm chỉ đường mà gia tăng tốc độ, xác định được phương hướng chuẩn xác hơn.

Tần Vọng Thiên đi nhanh về phía trước, tựa hồ chẳng tin được từ sâu trong đại mạc lại đang dần dần hiện ra bóng người mà y ngày nhớ đêm mong kia, cho đến khi giọng nói thân thương truyền đến, --"VỌNG VỌNG!"

Kẻ đang lao ra từ trong đại mạc chính là Mộc Lăng.

Mộc Lăng ngày tỉnh đêm tỉnh, vừa lúc tỉnh được ngày đội quân đến được đây nên liền gấp rút chạy đến tương phùng.

Viên Liệt vốn muốn ngăn cản hẳn, trời khuya đêm tối, đại mạc quả thật không an toàn, nhưng Mộc Lăng mà chịu nghe lời thì còn gì là Mộc Lăng nhà chúng ta nữa.

Vì vậy mà Viên Liệt cùng đành theo Mộc Lăng lao ra khỏi đại mạc. Đương nhiên, Mộc thần y đi nhanh hơn....Hai người đi trong sa mạc, tốt nhất là nên kẻ trước người sau mà đi, đừng còn có thể nhắc nhở nhau nếu như có đi lạc.

"Mộc Mộc!" Khi này, Tần Vọng Thiên đã cảm thấy bồn chồn rồi. Tuy rằng mỗi ngày y đều nhớ nhung mong ngóng Mộc Mộc nhà mình nhưng lại chưa khi nào thấy lòng cồn cào như hôm nay. Còn chưa biết bản thân mình đang nghĩ gì thì y đã vội lao ra ngoài. Quả nhiên liền nhìn thấy một bóng người đang chạy từ phía xa xa đến.

Mộc Lăng mỉm cười, chạy nhào vào trong lòng Tần Vọng Thiên.

Tần Vọng Thiên vội ôm chầm lấy hẳn.

"Vọng Vọng, có nhớ ta không hở?" Mộc Lăng ôm Tần Vọng Thiên, mạnh tay bóp vai của y, "Đại gia muốn ăn thức ăn người làm!"

Tần Vọng Thiên nhớ Mộc Lăng gần chết, vội hôn lấy hôn để vào mặt hắn, "Bây giờ đi làm cho người ăn liền, làm thiên hạ đệ nhất oa nha, chịu không?"

"Chịu!" Mộc Lăng cọ mặt vào vai Tần Vọng Thiên mà mè nheo.

Ngao Thịnh đứng ở trên cầu, nhìn hai người hạnh phúc tương phùng mà nhìn chẳng đặng phải cong miệng cười. Hắn ta vốn ngỡ là mình khi nhìn thấy cảnh này sẽ phải ganh tỵ hay hâm mộ lắm nhưng lúc này đây, ngoài thấy vui thay cho hai người kia thì chẳng còn thấy gì nữa.

Không lâu sau, Viên Liệt cũng đã trở lại.

Ông và Ân Tịnh Ly thì hàm súc hơn nhiều. Chỉ nhìn nhau một lúc rồi Viên Liệt liền kéo Ân Tịnh Ly vào trong lều.

Viên Liệt là người tính tình cứng nhắc, luôn đẩy người khác ra xa mình. Tần Vọng Thiên thờ dài, chẳng biết Ân Tịnh Ly thích cái khối băng đó ở điểm nào nữa.

Ngao Thịnh nhìn thấy tất thấy...Phía xa xa, hướng Tây Nam có hai đội nhân mã đang chạy đến, đèn đuốc sáng choang, đều là đoàn ngựa thồ. Hắn biết, một đội nhân mã của Dã Lũng Kỳ, một đội là quân Tây Bắc của Vương Hi.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy một vài tướng sĩ vốn đến từ Hắc Vân Bảo bỗng vỗ tay tung hô.

Ngao Thịnh xoay mặt nhìn lại, liền nhìn thấy từ phía nam cũng đang có hai đoàn người ngựa đang đến.

Một nhánh là lực lượng Tu La Bảo do Giáp Ất Bính Đình dẫn đầu. Còn nhánh kia là do hai người một tuấn mã cầm quân - Tư Đồ-rất-tiêu-sái và Tiểu Hoàng-rất-đáng yêu.

Ngao Thịnh bó tay -- Có cần phải khoa trương thế không?

Đoạn, Thịnh ta lại ngẩng đầu nhìn ra mảng trời đêm mênh mông kia mà hé mở nụ cười cuồng ngạo -- Thanh, ta đến rồi!

140 | sẵn sàng cho cuộc chiến

TRONG VÒNG VÀI NGÀY, Ô Cuồng đã sửa sang hoàn chỉnh tấm địa đồ. Đồng thời, Ngao Thịnh cũng đã cho tra ra cận kề vị trí của các dòng sông ngầm, lại còn chú thích một cách chi tiết trên trên địa đồ cùng một vài chỉ định không được bước vào vùng cấm. Sau đó, mọi người bắt đầu bài binh bố trận, cẩn thận chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng này.

Mộc Lăng dĩ nhiên là đã sớm đi thông đường đến Man Quốc, kết hợp với tấm địa đồ mà Ô Cuồng đã vẽ, để lại dấu hiệu ven đường, giúp Thịnh Thanh có thể dễ dàng lần theo mà tiến vào Man Quốc.

Ô Cuồng chọn vùng đất có địa thế thuận lợi trong sa mạc để quân của Ngao Thịnh có thể dễ dàng xây dựng quân doanh tạm thời. Nơi này không nằm quá sâu trong đại mạc, vì lẽ đại quân cũng không cần phải bao vây Man Quốc, chỉ cần có thể nhìn thấy được thành quách nơi đó và ngược lại, để người bên ấy cũng có thể trông thấy được doanh trại sừng sừng này.

Địa điểm tuy đã được chọn xong nhưng muốn dựng trại lại phải giải quyết được một vấn đề hết sức nghiêm trọng, chính là bão cát.

Bên trong sa mạc bão cát quá lớn, phần lớn quân doanh đều dựng lều trại, nếu như bị bão cuốn đi thì phải làm sao, hơn nữa, cứ chiếu theo độ mạnh cũng như chiều gió này thì chẳng lâu sau, cả đại quân Thịnh Thanh đều bị chôn sống hết.

Ân Tịch Ly phải nhiều lần tụ họp mọi người lại thương lượng mới đồng ý tiến vào sa mạc mà dựng trại.

Sa mạc đương nhiên chẳng thể mang ra so với sơn cốc. Bốn bề trống không, gió thổi xoáy cao tận trời, lại không nơi neo giữ. Một trận gió vừa bạt qua thì lều trại đã thi nhau bay tán loạn, dẫu có cố níu kéo thế nào cũng chỉ là công dã tràng.

Ngao Thịnh cũng vì chuyện này mà nhiều lần phát khùng lên.

Đang lúc mọi người chẳng còn biết phải làm thế nào cho phải thì cứu tinh Tước Vĩ lại xuất hiện.

"Lần này sư phụ có chiêu gì không?" Ngao Thịnh nôn nóng hỏi.

Tước Vĩ nhìn đệ tử nhà mình một lúc lại hỏi ngược lại, "Hiện tại chúng ta đang ở đâu?"

Ngao Thịnh ngẩn người ra một chốc mới đáp, "Thành Song Hồng."

"Người nói coi, thành Song Hồng và sa mạc cách nhau bởi cái gì?"

"Cầu Song Hồng." Ngao Thịnh khẽ nhíu mày như đã nảy ra ý tưởng.

"Vậy nếu hủy cầu Song Hồng đi vậy thì chẳng phải là tòa thành này sẽ trở trở giữa sa mạc sao?" Tước Vĩ hỏi, "Thế sao tòa thành này lại không bị gió cuốn đi hay là bị cát vùi lấp?"

Ngao Thịnh nhìn lão nhân một chốc, "Ý của sư phụ là...dời tòa thành vào trong sa mạc, chắn bên ngoài quân trưởng vì kết cấu của nó có thể cản được bão cát?"

Tước Vĩ hì hì cười, "Thế Man Quốc sao lại có thể đứng vững ở trong sa mạc?"

Ngao Thịnh suy nghĩ một chốc, "Vì có thành trì cản được gió cát!"

"Nói hay lắm!" Tước Vĩ hài lòng nói, "Hủy thành này đi, dọn thẳng vào trong sa mạc luôn, hơn nữa còn phải dời cầu Song Hồng này đem chặn trước quân doanh ta. Chúng ta và Man Quốc sẽ cách nhau một cây cầu đứng đối lập giữa sa mạc. Để coi ai sợ ai nào!"

"Đúng vậy!" Ân Tịch Ly chẳng đợi Ngao Thịnh lên tiếng đã gật đầu tán thành, "Ý kiến này rất hay! Chúng ta có năm mươi vạn người xây một tòa thành chẳng phải vấn đề gì lớn!"

"Nhưng mà..." Ngao Thịnh phân vân, "sa mạc lại chẳng phải nơi kiên cố để xây thành đắp lũy...Nếu làm thế không phải sẽ rất nguy hiểm sao?"

"Ha hả." Tước Vĩ cười nói, "Sao lại đần độn xuất thế này? Chỉ cần tìm nơi kiên cố là được. Còn nếu mà nó không kiên cố nữa thì làm cho nó kiên cố vậy. Trong sa mạc này, không có gì hết chỉ có cát là nhiều! Mặt khác, phải tìm cho ra nơi có sông ngầm, khoan đất lên lấy nước, chúng ta sẽ từ từ mà chơi mèo vờn chuột với đối phương!"

Mọi người gật gù, đều đồng ý là cách này rất tốt!

"Phải xây một tòa thành sao?" Mộc Lăng nhíu mày nhìn Ngao Thịnh, "Nhưng mà là vì Tương Thanh thì cũng đáng lắm, phải không?"

Ngao Thịnh cười đáp, "Đừng nói là xây một tòa thành. Dù có phải đào hết cát trong sa mạc này lên thì ta cũng muốn đem đại doanh đến chặn trước cửa Man Quốc!"

Thịnh ta vừa ra lệnh, Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên đã dẫn mấy vạn nhân mã vào sa mạc. Ngao Thịnh cũng đi theo cùng, chân bước đi chẳng được bao lâu đã mơ hồ trông thấy một tòa thành màu đen sừng sững giữa mênh mông đại mạc.

Ngao Thịnh đứng sững lại, ngẩng đầu lên nhìn, ẩn trong ánh mắt là sự phức tạp không diễn tả được thành lời.

Tần Vọng Thiên nhìn ra được là Ngao Thịnh đang nhẫn nại, cố ghì chân không tiến lên. Cảm xúc đó y có thể hiểu được. Nếu Mộc Mộc của y cũng bị vây hãm trong bốn bề thánh quách cao ngất đó, y nhất định cũng sẽ không ngần ngại gì mà xông vào, giết chết hết những kẻ cản đường để giải cứu cho người trong lòng mình. Nhưng tiếc thay, trong tình cảnh này, Ngao Thịnh lại chỉ có thể chờ đợi.

Ô Cuồng chọn địa điểm. Mọi người bắt tay vào việc khoanh định ranh giới....Tiếp theo đó, vạn đại quân hủy đi thành Song Hồng, rồi dựa theo con đường mà Ô Cuồng đã vạch ra tiến sâu vào trong sa mạc, kiến tạo nên một tòa thành giúp chắn gió chắn bão giữa một biển cát vàng.

Nếu muốn gây dựng một tòa thành vững chắc cao ngất giống như là Man Quốc thì quả đúng là chuyện không thể, nhưng Ngao Thịnh lại có thể dễ dàng đắp xây một bức tường thành giống hệt như thành Song Hồng, bên trong lại là những cụm quân trưởng riêng biệt. Quân doanh vừa có tường thành vừa có lều trại như thế sẽ không sợ gì bão cát nữa.

Trăm ngàn năm qua sa mạc chưa một lần biến đổi, thế nhưng chủ nhân đã kiến tạo thành Song Hồng lại vô cùng tài giỏi khi có thể tạo dựng nên thành trì có thể ngăn cản được gió lốc, mặc cho ngoài kia có là bão cát cuồng nộ cỡ nào thì cũng chẳng mảy may quét được vào bên trong. Như thế không diệu kì sao?

Tiếp theo sau nữa, Ô Cuồng lần tìm được nguồn nước, các tướng sĩ khoan đất dẫn nước lên bờ, đảm bảo nguồn thủy vận cho toàn quân. Mọi thứ coi như đều chuẩn bị xong.

Lúc này, trời chiều cũng đã buông.

.....

Man Vương đang ngồi trong tiểu viện của Tương Thanh. Suốt mấy ngày trời, ông cứ canh giữ y suốt, không để y có cơ hội chạy đến báo tin cho

Ngao Thịnh, nếu không kế hoạch lần này coi như đi tong.

Tương Thanh đương nhiên là muốn trốn đi nhưng sau lần đầu thất bại thì y lại chuyển sang bảo trụ sức lực. Y là người thông minh nên biết thời cơ hành động. Man Vương hiểu rằng, nhất được y nhất thời nhưng lại chẳng thể giam chân y cả đời. Sớm muộn gì cũng tới lúc y chạy mất, nhưng trong lúc nhất thời vẫn cứ phải dùng tạm kế sách trông coi này.

Đúng lúc này lại có người chạy tới bẩm báo rằng Ngao Thịnh đã hủy thành Song Hồng, lại còn xây dựng một thành trì tạm thời cách Man Quốc chẳng xa.

Man Vương chột ngẩn người ra nhưng vẫn không phản ứng gì, còn Tương Thanh thì lại nhanh chân chạy ùa đi.

Tương Thanh nhảy lên mái nhà, chạy ra khỏi sân đình, bay lên đỉnh thành...nơi cao nhất Man Quốc mà đôi mắt nhìn ra xa.

Tối qua sa mạc vẫn còn là một mảnh mênh mông cát vàng thế mà bây giờ lại sừng sững một thành trì rồi. Tòa thành kia so ra cũng chẳng kém Vân Thành là bao. Chính giữa thành là quân trưởng chủ lực của Ngao Thịnh, bên cạnh là những lều trại to lớn khác. Phía trái là tả quân Tống Hiếu, phía phải là hữu quân Vương Trung Nghĩa. Đương nhiên, ở phía sau là nhân mã của Tu La Bảo và Hắc Vân Bảo.

Tuy rằng hai người vẫn cách một quãng rất xa nhưng ít ra cũng đã tiến vào trong tầm mắt của nhau. Tương Thanh đột nhiên cảm thấy kích động, nỗi tưởng niệm ngờ đã lắng xuống lại cứ nảy nở lan tràn ra trong lòng, chỉ muốn được một lần nhìn thấy Ngao Thịnh.

Tương Thanh cố gắng trừng to hai mắt để có thể nhìn thấy được xa hơn. Mắt thấy đại doanh vẫn còn đương dở dang, nhưng nếu cứ theo chiều hướng này thì chỉ cần đến tối liền có thể hoàn thành mọi thứ. Đoạn, y lại thấy phía trước tòa thành là một chiếc cầu cao cao....

Ngay lúc này, Tương Thanh chợt nghe thấy tiếng meo meo của Miêu Ô. Cúi đầu nhìn xuống thì đã thấy mèo nhỏ đã vờn quanh chân mình từ lúc nào rồi, mèo ta cũng đang rướn cổ lên nhìn ra phía xa xa giống y vậy.

Tương Thanh vội bế mèo lên, hấp tấp hỏi, "Có nhìn thấy không...Có nhìn thấy không hả? Thịnh Nhi và Ngao Ô đó?"

Miêu Ô meo meo đáp lại.

Trong một thoáng, Tương Thanh như nghe thấy trong gió còn có thanh âm nào đó khác hẳn tiếng vọng của không trung.

"MEOOOOOO!" Miêu Ô đột ngột phẫn khích gào lên. Tương Thanh lại gồng người nhìn sang phía bên kia...bên tai thấp thoáng âm thanh lạ lùng, có thật là tiếng gió không? Hay là tiếng hổ đang gầm? Khó lòng mà phân định được.

Ngay khi Tương Thanh cố rướn cả người ra khỏi bờ thành thì bên trong đại doanh Thịnh Thanh, tất cả binh sĩ đều nhất tề giương cao chiến kì, cờ xanh viền những đường thẳng thanh mảnh màu vàng, ở giữa là hai chữ to Thịnh Thanh.

Tương Thanh nhìn về phía chiến kì, trên cầu Song Hồng như có một chiếc bóng màu vàng thấp thoáng.

Tầm nhìn quá xa, Tương Thanh thấy không rõ lắm...nhưng y biết đó là Ngao Thịnh. Bên chân còn có một khối bông trắng tròn, ắt hẳn là Ngao Ô. Vừa rồi âm thanh lẫn khuất trong gió chính là tiếng gầm của Ngao Ô. Y cũng chẳng biết có phải là mình đã quá kích động nên đã nghe lầm tiếng gió rít thành tiếng hổ gào không nữa.

Ngao Thịnh đứng trên cầu Song Hồng, nhìn lên đỉnh thành ở phía xa xa kia....Hắn chẳng thấy gì ngoài bão cát cả nhưng lại có thể cảm nhận được.

Tương Thanh đang đứng trên tầng cao nhất nhìn về phía hăn. Ngao Ô đứng bên cạnh hăn cũng đã phẫn kích rít gào.

Tần Vọng Thiên hạ lệnh cho toàn quân nổi trống lên, dựng thẳng quân kì nhằm hy vọng rằng Tương Thanh có thể trông thấy, dấu chỉ là thoáng qua thôi...Dù y có không nhìn thấy được Ngao Thịnh nhưng cũng sẽ biết rằng là hăn đã đến rồi.

Mộc Lăng giậm chân mắng, "Lão rùa già Man Vương đó lại dám nhốt con của người mình yêu lại như thế. Đúng là nhớ người kia nhớ đến hóa điên rồi mà!"

Tần Vọng Thiên thở dài, "Có lẽ ông ta đã điên thật rồi."

Ân Tịch Ly đứng ở ngoài tòa thành, Viên Liệt thì ở ngay cạnh y.

"Huynh thấy sao?" Ân Tịch Ly hỏi.

Viên Liệt lắc đầu, "Ta có thể lấy nửa cái mạng này ra để chuộc tội với Man Vương. Tiếc là hăn lại chẳng nhận."

"Nửa cái mạng còn lại thì sao?" Ân Tịch Ly nhíu mày.

Viên Liệt dứt khoát đáp, "Nửa còn lại giữ lại để bồi người."

Ân Tịch Ly nhợt nhạt cười, "Huynh có đền hăn nửa cái mạng thì cũng vô ích thôi. Tương Vân cũng không thể sống lại. Hăn chẳng hận ai hết...chỉ hận chính mình."

"Nếu chỉ hận bản thân thế sao lại còn muốn người khác chết cùng?" Viên Liệt nhíu mày, "Đổi lại là ta, ta sẽ chết theo người."

"Có lẽ hăn không cam lòng." Ân Tịch Ly ta thán, "Thế nhân chẳng qua chỉ sống vì những điều thoáng qua mà thôi. Cho nên mới nói hăn là Man Vương...một kẻ cuồng tín điên rồ!"

Viên Liệt vô lực nói, "Đúng rồi....Người không cảm thấy mọi chuyện rất lạ sao?"

"Ý huynh là vì Tương Thanh đến giờ vẫn không trở về một lần?" Ân Tịch Ly hỏi.

"Ừ." Viên Liệt nói, "Vô luận thế nào, ta cũng thấy Tương Thanh hẳn phải quay về một lần, ấy vậy mà lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Khiến ta thấy rất kì quái. Xem chừng là vì Man Vương không để cho y đi."

"Có lẽ vậy." Ân Tịch Ly dăm chiêu đáp, "Man Vương tuyệt đối sẽ không làm gì tổn thương Tương Thanh cả. Hẳn giữ chân không cho y quay về hẳn là bởi y đã biết được chuyện không nên biết....Huynh muốn đến đó xem thực hư thế nào ư?"

"Đúng vậy!" Viên Liệt gật đầu.

"Ta không yên lòng khi huynh đi một mình, phải có ai đó đi cùng huynh." Ân Tịch Ly nói.

"Một người đi là được rồi." Viên Liệt lắc lắc đầu.

"Huynh đi nói với Ngao Thịnh một tiếng, hẳn là có người rất muốn đồng hành với huynh đấy," Ân Tịch Ly vội đẩy Viên Liệt đi về phía trước, "Nhớ cho kĩ, dù có là nửa cái mạng, huynh cũng không được tặng cho Man Vương, tất cả của huynh là của ta!"

.....

Viên Liệt đi tới đại trường thì tình cờ gặp được Tiểu Hoàng và Mộc Lăng. Tiểu Hoàng đang thương thảo với Ngao Thịnh về chuyện rất có thể Tương Thanh đã biết được chuyện gì đấy.

Ngao Thịnh cũng gật đầu.

"Ta sẽ đến đó xem thử." Viên Liệt cùng Tư Đồ đồng thanh nói.

Mọi người cảm thấy hai người đi cùng nhau sẽ rất tốt, Tư Đồ võ công là cao nhất, còn Viên Liệt lại nhận quen đường đi nước bước!

"Đúng rồi!" Mộc Lăng căn dặn Tư Đồ, "Khi nào người qua về nhớ đem mấy tên quan binh Man Quốc về đây nhé, à, còn thêm cả mấy viên gạch ở đó nữa."

"Gạch?" Tư Đồ nhíu mày hỏi, "Mang gạch về làm gì?"

Mộc Lăng nheo mắt đáp đầy nguy hiểm, "Đập đầu người chứ gì!"

Tần Vọng Thiên chỉ còn biết bó tay với cái tính khoái hơn thua Tư Đồ này của Mộc Lăng.

Tư Đồ nhìn trời mà thở dài rồi tự nhủ, dẫu sao thì bị tên lang băm kia chọc tức cũng quen rồi, đoạn lại lắc đầu cùng Viên Liệt rời khỏi đại trướng, đợi khi nào trời tối thì lên vào Man Quốc thám thính.

.....

Tương Thanh đứng trên đỉnh thành rất lâu, đến khi quay đầu lại đã thấy Man Vương đứng ở phía sau.

"Ai bảo người cứ khăng khăng đòi gặp Tô Mẫn làm gì. Nếu không thì giờ này ta đã cho người trở về bên cạnh Ngao Thịnh rồi." Man Vương thở dài.

Tương Thanh nhíu mày, "Cũng vì điều đó mà ông mới giam giữ Tô Mẫn...Nhưng giấy không gói được lửa. Nếu không may chuyện này bị tiết lộ ra, mười vạn nhân mã của ông cũng chỉ như nhóm bù nhìn."

"Đương nhiên là ta biết." Man Vương cười đáp, "Hơn nữa ta còn đoán được là Ngao Thịnh sẽ phái người đến dò la."

Tương Thanh chau mày, Man Vương thở dài, "Kẻ đến nhất định chẳng phải hạng xoàng. Ta sẽ chẳng dễ dàng trừng trị được, lúc này mà trở mặt thì cũng phải cách hay. Vì vậy cách tốt nhất chính là nhốt người lại."

Tương Thanh lùi người lại, nhìn Man Vương đầy cảnh giác.

"Võ công của người phải luyện tập thêm nữa mới bằng được với ta. Nhưng cứ yên tâm, ta có chết cũng không tổn thương người. Lỡ như người hao tổn dẫu chỉ là một sợi tóc, ta còn mặt mũi gì để gặp Vân." Man Vương cười khổ, "Hơn nữa, để bắt giữ được người cũng không cần đụng tới đao thương."

Tương Thanh thoáng giật mình.

"Nếu người không đưa tay chịu trói...ta sẽ giết Tô Mẫn!" Man Vương bình thản nói, "Người cứ chọn đi. Ta sẽ không nói hai lời."

.....

Cuối cùng, Tương Thanh vẫn phải chọn cách đưa tay chịu trói. Nơi giam giữ y cũng chính là gian tiểu viện mà Tô Mẫn đang ở. Giữa hai phòng có một khung cửa sổ nhỏ, hai người có thể trò chuyện với nhau. Như vậy sẽ không buồn, Man Vương nói thế.

Tương Thanh buồn bực lâm bầm vài tiếng khi bị đẩy vào trong phòng giam, lúc này y thấy mình thật vô dụng.

Man Vương thấy y không vui, liền sai người chuẩn bị thức ăn ngon cho y, lại còn không quên dỗ dành."Ngoan, chỉ ở đây một đêm thôi, sang mai ta sẽ thả người ra."

Tương Thanh thở dài, rồi lại âm thầm cầu mong...Người được phái đến tốt nhất là bang chủ và Viên Liệt. Y có cách để Tư Đồ có thể tìm ra y. Dẫu

sao cũng là một tay Tư Đồ nuôi y lớn, Tư Đồ có tài năng gì y còn lạ lắm gì nữa. Ít nhất thì Tư Đồ có thể ngang cơ với Man Vương.

141 | mật thám

TƯƠNG THANH BỊ GIAM BÊN TRONG ĐỊA LAO, mặt mày buồn so ngồi trên giường. Tô Mẫn phía bên cạnh thấy được, bèn nói, "Đừng rầu rĩ như thế chứ."

Tương Thanh đắn đo một lúc lại bước đến bên cửa sổ nói với bà, "Nam Vương, chúng ta trốn khỏi đây đi? Nói những gì bà đã nói với tôi cho Thịnh Nhi biết, mọi người sẽ nghĩ cách ngăn không cho chiến tranh diễn ra."

"Tuy võ công của ta không bằng người." Tô Mẫn thở dài, "Nhưng dù sao ta cũng là Nam Vương chứ không phải một nữ nhi bình thường...ta đã cố sức mở cánh cửa này ra nhiều tháng nay nhưng vẫn vô vọng."

Tương Thanh không cam lòng mà ra sức đẩy cánh cửa nhưng vẫn không chút suy suyển gì.

"Cửa này làm bằng gì?" Tương Thanh cau mày nhìn bốn vách tường, chợt thấy nó đều được làm bằng hắc diệu thạch trộn lẫn với sinh thiết (gang).

Cuối cùng, y cũng chỉ còn biết chán nản ngồi xuống uống một ngụm nước rồi thở dài.

"Đừng phí sức." Tô Mẫn nói, "Man Vương đã vất vả xây dựng nơi này nên chẳng dễ dàng để cho người phá sập đâu."

Tương Thanh bắt đầu lo lắng....Theo như lời Tô Mẫn nói, mười vạn tướng sĩ ngoài kia đều là những người dân vô tội nhưng lại bị Viên Khả dùng độc khống chế để bỏ mạng chiến đấu. Họ không có lấy một chút ý

thức nào cả. Hạ Lỗ Minh cũng đã từng bảo rằng sau khi uống thứ thuốc kia vào thì sức chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội, còn Tô Mẫn thì lại nói những cảm tử quân kia sẽ chỉ dừng lại khi đã chết. Điều này có nghĩa là, mười vạn người, một người trong đó đã có sức lực bằng năm sáu người bình thường khác. Hay nói theo cách khác, một khi chiến tranh nổ ra, kết cục cuối cùng sẽ là hai bên đều tổn thất. Muốn tiêu diệt được mười vạn người này thì Thịnh Thanh phải tổn hao đến những bốn mươi năm mươi vạn quân.

Dùng sinh mạng của năm mươi vạn người đổi lấy thắng lợi. Dẫu rằng cuối cùng giành được chiến thắng thì có ý nghĩa gì chứ? Tất cả binh sĩ đó đều là con dân Thịnh Thanh, là thân huynh nghĩa đệ. Trong một khắc, Ngao Thịnh sẽ từ một minh quân thánh đức nghĩa nhân biến thành bạo quân hiếu chiến thị huyết.

Hơn nữa, sau khi quay về, Thịnh Thanh có thể xảy ra thiên tai bạo động, đại loạn đao binh. Tuy Tương Thanh không hiểu mấy về chính trị nhưng cũng từng một lần trải qua hưng suy khi triều đại đổi ngôi. Lịch sử xa xưa nào có gì khác nhau, đều là tai ương chiến tranh rồi hưng thịnh. Kiếp nạn này qua đi, việc y và Ngao Thịnh được tương phùng lần nữa đâu còn ý nghĩa gì. Không có thái bình thịnh thế, chỉ có muôn đời bất kham khổ hạnh. Hai người họ đã nhiều lần trải qua phân ly chiến loạn. Nếu phải một lần nữa cách biệt thì chi bằng cứ như thế mà cùng nhau chết đi để tránh tai kiếp, tránh họa tương thân, không khiến nhà nhà phải chịu lầm than.

Tô Mẫn nhìn Tương Thanh nhíu chặt mày lại với nhau như đang tự vấn tự trách thì lại thở dài than oán, "Có một số việc, không phải chỉ với sức một người là có thể khống chế được."

Tương Thanh ngẩng đầu lên nhìn bà.

"Người sống chẳng thể theo ý mình, mệnh nào được nắm trong tay, oan khuất u uất là chuyện đương nhiên phải có." Tô Mẫn nói đầy thâm lương nuối tiếc.

Tương Thanh đôi mắt nhìn Tô Mẫn một lúc lại hỏi, "Nam vương?"

"Sao?" Tô Mẫn ngẩng đầu lên nhìn y.

"Tại sao bà không thành thân?" Tương Thanh hỏi, "Sao không tìm cho mình một nơi nương tựa?"

"A." Tô Mẫn bỗng bật cười, "Nam nhân giống người tuổi cách ta nhiều đến thế, ta có muốn tìm thì tìm cũng chẳng thấy."

Tương Thanh khẽ đỏ mặt liếc nhìn Tô Mẫn.

Tô Mẫn lắc đầu, "Ta chỉ đùa thôi."

Tương Thanh gật gật đầu, nhưng vẫn tò mò giương mắt lên nhìn bà.

"Bây giờ trông người rất khác nhiều so với ấn tượng ban đầu." Tô Mẫn bỗng hỏi ngược lại, "Ai đã khiến người thay đổi? Ngao Thịnh?"

Tương Thanh không đáp, "Tôi trước kia là người thế nào?"

"Thì là chẳng đời nào hé răng nói lấy một câu." Tô Mẫn khanh khách cười, "Có đôi khi ta không cảm thấy được sự tồn tại của người. Khi nào có việc muốn nhờ thì mới sức nhớ ra là có người trên đời."

"Hiện tại tôi cũng không khá hơn trước là bao." Tương Thanh lấy tay chống cằm, "Chỉ vì ở đây ít người, nếu mà đông đúc thì sẽ chẳng thấy tôi đâu cả."

"Người cố tình làm thế?" Tô Mẫn tò mò hỏi.

Tương Thanh phân vân, "Umm...Có lẽ vậy. Trước kia là vì sợ phiền, mãi rồi lại chẳng biết phải nên nói gì, sau đó đành thì lại ngại lời mình nói sẽ làm người ta muộn phiền, đành thì lo bản thân nhiều lời làm hỏng việc."

Tô Mẫn gật gật đầu, lại hỏi, "Tỷ muội Kim Linh thế nào rồi?"

Tương Thanh do dự một chút mới đáp, "Tôi nói ra hy vọng là bà đừng giận...Khi giải phóng được miền Nam, các cô nương Nam Quốc đã được gả cho các binh sĩ."

Tô Mẫn nghe xong nhưng vẫn chẳng tỏ ra chút gì là tức giận cả, chỉ cười đầy thấu hiểu, "Thế thì tốt lắm!"

Tương Thanh cẩn thận quan sát Tô Mẫn. Kỳ thật trông bà cũng không lớn tuổi lắm, trong số những nữ nhi Nam Quốc y từng gặp thì bà đúng là một đại mỹ nhân. Thế mà vì sao lại không chịu tìm người cưới gả? Lẽ nào là vì những gút mắc tình cảm với Ân Tịch Ly ngày trước?

Tô Mẫn nhắc thấy Tương Thanh trầm ngâm nhìn mình, liền hỏi, "Người đang cảm thấy rất khó hiểu?"

"Phải." Tương Thanh gật đầu, "Cuối cùng, chẳng phải bà và Ân tướng đã trở thành huynh muội sao? Đã vậy sao bà không chịu thành thân? Trông bà không giống người u mê cố chấp?"

Tô Mẫn ngoái đầu nhìn ra màn đêm thăm thẳm bên ngoài song cửa một lúc lâu mới đạm mạc nói, "Chuyện đó và việc u mê cố chấp không liên quan gì tới nhau cả."

"Hừm?" Tương Thanh khó hiểu.

"Có những người rất chi dứt khoát." Tô Mẫn ngữ điệu vô cùng đạm nhiên, "Ta vẫn rất hâm mộ người như thế, một đoạn tình đã xong, liền sáng khoái rời đi, bắt đầu đoạn tình kế tiếp."

"Umm." Tương Thanh gật gật đầu, "Quả thật là có rất nhiều người một đời luyến ái chẳng di chẳng dời nhưng vẫn không nên quá chấp niệm."

"VẬY...nếu có một ngày Ngao Thịnh không còn yêu người nữa, người có thể yêu người khác sao?" Tô Mẫn hỏi khó.

Tương Thanh trầm tư lắc đầu, "Không thể nào."

"Tại sao?" Tô Mẫn hứng thú hỏi, "Hắn đã thay lòng đổi dạ. Là hắn có lỗi với người."

"Đúng vậy. Có thể quên hay không thì đương nhiên là có thể, và đương nhiên cũng sẽ tìm được một người khác để bắt đầu lại....Nhưng tôi nhất định sẽ thấy mệt mỏi." Tương Thanh cười khổ, "Tình cảm vốn là chuyện rất phiền lụy, nhất là với kẻ chấp niệm như chúng ta. Bình sinh lãnh đạm chẳng màng tương tư, nhưng đến khi cơ duyên đến, gặp được đúng đối tượng thì lại sẽ dây dưa cả đời. Còn nếu bất hạnh, gặp phải kẻ bạc tình thì sẽ dễ dàng dứt áo ra đi. Song, suy cho cùng, cảm tình chân thật nhất đời này đều đã trút đi hết đúng một lần, nên chẳng cách nào yêu người khác được nữa."

"Nói rất hay." Tô Mẫn gật đầu, "Quả thật là rất đúng."

"Nhưng bà thì khác." Tương Thanh nói, "Ân tướng là người thông minh nên đương nhiên sẽ không khiến người khác yêu mình đến không thể kiềm chế được, cũng vì vậy mà năm đó ông mới cùng bà kết bái huynh muội."

Tô Mẫn cười, "Phải, hắn rất thông minh...Hắn toàn làm những chuyện khiến người ta thấy chẳng có chút hy vọng nào, nhưng vẫn có những kẻ chẳng biết trời cao đất dày mà đắm đầu vào, và có một số thứ là chẳng cách nào từ bỏ được."

Tương Thanh thở dài nhìn bà, than rằng, "Tôi chỉ thấy các người đã quá ư mơ hồ chấp nhất lại vô cùng rối loạn."

"A..." Tô Mẫn gật đầu, "Khi đó chiến loạn không ngừng, trong triều lại phe phái đấu tranh liên miên, dân chúng lầm than, đương nhiên phải rối

loạn, song loạn thế tạo anh hùng. Tuy có hơi thảm khốc nhưng cũng rất phần khích."

"Phải." Tương Thanh cũng gật đầu, "Sinh trong cùng thời đại, quả thật có rất nhiều kì hùng, nhưng cũng đã có người sớm mất đi. Như Tề Diệc, như Tề hoàng hậu và nhiều người khác nữa....đều đã một đi không trở lại."

"Những người đã mãi mãi ra đi may mắn hơn kẻ vẫn còn ở lại." Tô Mẫn buồn bã nói.

Tương Thanh nhìn bà một lúc mới mở lời, "Nam vương."

Tô Mẫn nâng mắt lên nhìn y.

"Sau khi thoát ra ngoài, và chiến loạn kết thúc, Nam Quốc và Thịnh Thanh trở thành thân thích được không? Tôi sẽ tìm bà mai làm mối cho bà?" Tương Thanh e dè hỏi.

Tô Mẫn bị y chọc cho bật cười, "Lại nói gì linh tinh thế há? Muốn lấy bà già ta ra làm trò cười à?"

"Bà không già chút nào cả." Tương Thanh vặn lại, "Nhìn bà tuổi tác phỏng chừng bằng Tứ Nương, Tứ Nương đã là mẹ của ba đứa trẻ rồi."

Tô Mẫn vẫn im lặng, Tương Thanh lại nói tiếp, "Nghe nói, khi đó Tứ Nương chỉ vừa mười sáu đã bị nam nhân lừa, đau buồn lên non tự vẫn nhưng lại được cao thủ cứu giúp. Sau tỷ ấy học được võ công, nhưng lại chán ghét tất cả nam nhân trong thiên hạ. Nhưng rồi chẳng biết thế nào, Lô đại ca thích tỷ ấy, nhất quyết theo đuổi, đến cuối cùng cũng đã lấy được người về nhà. Hiện tại họ rất hạnh phúc bên nhau."

Tô Mẫn gật gật đầu, "Phải...Trên đời này chắc chắn có người tốt hơn Ân Tịch Ly gấp bội."

"Bà không thể nhắm mắt đưa chân được." Tương Thanh thật thà nói, "Không nên nghĩ rằng trên đời này có bao nhiêu người tốt hơn Ân Tịch Ly mà là có bao nhiêu người đối với bà tốt hơn là Ân Tịch Ly. Trong số những người đó, bà hãy chọn ra một người thích hợp nhất."

Tô Mẫn khẽ nhú mào, "Nói dễ hơn làm. Ta biết tìm đâu người thích ta thật lòng đây?"

"Thì hỏi!" Tương Thanh nghiêm chỉnh đáp, "Phàm là nữ nhi lợi hại như Nam Vương sẽ được rất nhiều người yêu mến nhưng họ lại im lặng chẳng dám tỏ bày. Nếu bà không cho họ cơ hội thì sao mà dám bày tỏ chứ? Với lại, nếu hỏi rồi mà người đó vẫn không dám nói thì cứ tấn cho một trận để hả giận."

"Những lời này nghe sao mà giống xuất phát ra từ miệng Mộc Lăng quá vậy." Tô Mẫn cười nói.

"Mộc Lăng thì phải tàn nhẫn hơn cơ." Tương Thanh đáp, "Không có gì sai khi làm cho mình và người mình thích được hạnh phúc...Ít nhất thì tôi nghĩ vậy. Con người có thể sống tùy hứng một chút vừa là chuyện ngu ngốc vừa là điều may mắn. Còn như Ân Tịch Ly và Ngao Thịnh, họ chẳng cách nào sống đúng như ý mình muốn, bởi vì còn có quá nhiều ràng buộc và trách nhiệm. Nhưng mà bà thì khác."

Tô Mẫn gật gù, "Phải...Nhưng chuyện quan trọng là, chúng ta có cách nào để thoát ra ngoài không đã."

"Yên tâm." Tương Thanh khoát tay, "Bang chủ nhất định sẽ tìm tới đây!"

"Tư Đồ sẽ đến đây?" Tô Mẫn hỏi, "Hắn có thể tìm tới đây?"

Tương Thanh gật gật đầu, "Phải...Tôi tin chắc rằng bang chủ sẽ tìm được chúng ta. Còn Mộc Lăng thì bào chế ra giải dược cứu chữa cho những tướng sĩ kia. Thịnh Nhi sẽ đánh thắng trận này. Chúng ta sẽ sum họp bên

nhau. Man Vương và cha tôi sẽ trùng phùng, dù có là nơi nào đi nữa. Cuối cùng của cuối cùng, chiến loạn đều chấm dứt, Thịnh Thanh hưởng thái bình thịnh thế, đến cả trăm năm sau bách tính muôn dân luôn được an bình."

"Thật lạc quan!" Tô Mẫn cười khẽ.

"Đúng vậy." Tương Thanh nhún vai, "Trước đã chiến loạn trăm năm, sau nhất định sẽ an bình ít nhất một trăm năm nữa."

Tô Mẫn gật đầu, "Chỉ mong là lời cậu ứng nghiệm."

"Chấn chấn là vậy mà." Tương Thanh mỉm cười nhìn Tô Mẫn, "Chúng ta đã hẹn rồi đấy. Đợi đến khi thoát ra ngoài, tôi sẽ bảo Thịnh Nhi tìm người mai mối tính chuyện hôn sự. Bà thấy Đặng Tử Minh thế nào? Có phải quá nhỏ không?"

"Này, đừng thay người ta quyết định lung tung chứ." Tô Mẫn dờ khóc dờ cười vờ oán trách.

"À, trong triều đình còn có nhiều người cùng tuổi với bà nhưng vẫn chưa thành gia đấy...Nếu không nữa thì cứ luận võ kén rể vậy. Ai mà thắng bà thì cưới bà." Tương Thanh huyên thuyên nói

Tô Mẫn chỉ còn biết bó tay lắc đầu, song, tâm tình uẩn ức nhiều tháng nay bỗng tươi sáng hơn rất nhiều.

Lúc này, đêm cũng một dày đặc hơn, Tư Đồ cùng Viên Liệt đã đến được phía ngoài Vân thành.

Cả hai đều là một thân hắc y, vừa hay trông như chìm khuất trong màn đêm đen dày.

Tư Đồ nhìn thấy thủ vệ đứng canh giữ phía ngoài cửa thành. Ở sa mạc này bất lợi ở chỗ chẳng có nơi nào để ẩn nấp cả. Nên cả hai liền trực tiếp

thi triển khinh công bay lên trên đỉnh thành.

Hai người lặng lẽ đánh ngất hai tên thủ vệ, làm chủ được tình hình, bắt đầu quan sát động tĩnh bên dưới.

"Cũng chỉ như những quân doanh bình thường khác." Tư Đồ có chút mất hứng, "Ta còn tưởng Man Vương làm loạn nhiều năm như vậy thì phải kiến tạo ra một hoàng cung nguy nga lộng lẫy chứ."

Viên Liệt lắc đầu, "Khởi binh tạo phản phỏng chừng chỉ là ước muốn thứ hai của Man Vương mà thôi."

"Vậy thì ông ta muốn gì nhất nào?" Tư Đồ khó hiểu hỏi.

Viên Liệt không đáp, chỉ nói sang chuyện chính yếu, "Ta đi tìm Man Vương, người đi tìm Tương Thanh."

Đoạn ông liền tiến vào bên trong thành, thoáng chốc đã không còn thấy thân ảnh đâu.

Tư Đồ đứng ở trên đầu thành, một tay chống hông mà nghĩ, "Ông già này đúng là khó ở chung mà, chả biết cha vợ xinh đẹp thích ông ta ở điểm nào nữa."

Rồi chợt nhớ ra trước khi đến đây Tiểu Hoàng có cho hẳn ba cấm nang.

Tiểu Hoàng có dặn, khi nếu lên được trên thành rồi mà bên dưới lại trống trơn người lại còn chẳng có chút manh mối nào của Tương Thanh thì mở cấm nang thứ nhất ra xem.

Tư Đồ nhìn trái rồi lại nhìn phải, thấy tình hình đúng chốc những gì bảo bối nhà mình tiên liệu nên bèn mở cấm nang ra xem.

Tờ giấy bên trong cấm nang viết, "Tìm người hỏi!"

"A..." Tư Đồ suy t chút nữa thì đã bật cười ra tiếng, trong đầu lại liên tưởng tới bộ dáng của bảo bối lúc nói những lời này, rồi vô lực mà lắc đầu. Hãn vội nhảy xuống bên dưới, nhìn quanh, vừa định tóm tên nào đó đến hỏi thăm chút đỉnh thì lại phát hiện ra vấn đề hết sức nghiêm trọng, đó là - chả thấy ma nào hết!

Chuyện này đúng là quái gở thật. Tư Đồ đã nhiều lần qua lại trong quân doanh của Ngao Thịnh, đều thấy thủ vệ canh phòng rất chi nghiêm ngặt, cứ cách một đoạn thời gian thì lại có binh lính tuần tra. Nhưng còn Vân thành này lại chẳng có lấy một người. Lẽ nào Man Vương tự tin vào đội binh của mình đến mức yên tâm rằng không bị người nào phá vỡ được.

Tư Đồ lại đứng chờ một chốc nữa, vì nghĩ rằng....có lẽ tên lính gác vì buồn quá nên đi tìm chỗ giải quyết rồi?

Cơ mà, đợi mốc meo luôn nhưng vẫn chẳng thấy tên nào mò tới cả.

Tư Đồ nhú mày gãi gãi đầu, nhớ tới Tiểu Hoành có nói rằng, chiêu thứ nhất không thành thì xem tiếp chiêu thứ hai.

Hắn lấy cầm nang tiếp theo ra xem, bên trong viết - Tìm người quen hỏi.

Tư Đồ sửng sốt, người quen?

Hắn nhú đến xoắn đôi mày lại, cố nặn óc nghĩ ra, chỗ này thì có ai được gọi là người quen.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui chợt nghĩ ra có từng quen biết Hạ Lễ Minh. Khổ nỗi, người này đang ở đâu thì đúng là hắn không biết thiệt.

Tư Đồ vừa đi vừa suy nghĩ, Hạ Lễ Minh hẳn là không ở bên trong quân doanh, tên đó coi như cũng có chút địa vị nên chắc là phải ở phòng xá gì đó.

Vì thế, Tư Đồ liền lảng lạng đi vào trong khu phòng ốc, tìm từng gian một. Cuối cùng, hắn cũng nhìn thấy được ngọn đèn lẻ loi hắt hiu sáng, trông có sinh khí hơn những nơi còn lại. Lúc đầu, Tư Đồ còn nghĩ, lẽ nào binh lính của Man Vương chẳng phải là người sống mà là một đám quỷ binh, nếu không sao lại chẳng thấy thắp đèn?

Tư Đồ nhanh lẹ vào bên trong tiểu viện sáng đèn nọ, quả nhiên liền thấy Hạ Lỗ Minh đang ngồi trên ghế đá đặt giữa sân, đang bắt an lau thanh đao, xem chừng đang rất chi phiền muộn.

Tư Đồ nhíu mày, vọt đến sau lưng gã...

Tuy võ công của Hạ Lỗ Minh không bằng Tư Đồ, nhưng khi hắn vừa tiến đến sau lưng thì gã liền phát hiện ngay. Dẫu đã có đề phòng nhưng vẫn cứ muộn hơn một bước. Một bàn tay đã đặt lên vai Hạ Lỗ Minh, bên tai lại là giọng nói lạnh lùng, "Đừng nhúc nhích, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Hạ Lỗ Minh vừa nghe ngữ điệu như thế liền nhận ra vị khách này chính là Tư Đồ, chẳng đợi hắn hỏi đã nhanh đáp, "Thanh bị Man Vương nhốt lại rồi. Ta không biết y bị giam ở đâu, cũng đã tìm khắp nơi nhưng vẫn chẳng thấy đâu."

Tư Đồ nhíu mày, thầm lo lắng... Vẫn không được? Phải làm sao bây giờ?

Nghĩ vậy, hắn liền xem luôn cầm nang cuối cùng, gòn gòn viết rằng - Tìm nơi vẫn chưa đi tìm.

Tư Đồ khước miệng giật giật, hỏi Hạ Lỗ Minh, "Còn nơi nào là ngươi vẫn chưa đi tìm?"

"Còn sài phòng, hậu viện và biệt viện của Man Vương" Hạ Lỗ Minh nhanh thu đao lại, "Ta sẽ đến biệt viện Man Vương tìm."

Tư Đồ bất ngờ hỏi, "Người muốn đi cứu Tương Thanh?"

"Đương nhiên." Hạ Lễ Minh dứt khoát đáp, "Man Vương ấy vậy mà mang Tương Thanh đi giấu. Nếu sớm biết y sẽ bị giam giữ như thế ta đã không đưa y đến đây rồi."

Tư Đồ nhíu mày suy nghĩ - Tiểu Hoàng có còn nhét tờ giấy nhắc nhở nào cho hắn nữa không ta, đoạn lại lục hết cả người, chợt thấy có một mảnh giấy nho nhỏ, đề rằng - Có thể tin được Hạ Lễ Minh.

Tư Đồ thở dài, thu chiêu lại, "Không cần đến chỗ Man Vương tìm đâu. Vậy đi, ta đến sài phòng còn người thì đi hậu viện."

Hạ Lễ Minh giương mắt đánh giá hắn một lúc lại hỏi, "Viên Liệt đã đến chỗ của Man Vương?"

Tư Đồ sừng sốt, thầm khen tên này không ngốc, khiến hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Đoạn, hắn chẳng chút dỗi gặt gì mà gặt đầu xác nhận.

Hạ Lễ Minh yên tâm đôi chút, "Vậy được rồi, ta đi hậu viện, người đến sài phòng." Vừa dứt lời đã chẳng còn thấy thân ảnh đâu.

Tư Đồ nghĩ nghĩ, lại sờ sờ người, phát hiện vẫn còn một mảnh giấy nữa, bật cười mà mở ra đọc - Không được rề rà, phải tìm nhanh lên.

.....

Ngao Thịnh đứng ở đầu cầu Song Hồng, dõi mắt nhìn ra Vân thành phía xa.

"Yên tâm đi." Tần Vọng Thiên bỗng xuất hiện ở phía sau lưng hắn, vỗ vai động viên, "Tư Đồ và Viên Liệt nhất định sẽ mang tin tốt về mà."

Ngao Thịnh cười đáp, "Ta đột nhiên rất hy vọng hai người họ có thể trực tiếp tóm cổ Man Vương, ngăn cho chiến tranh không nổ ra, sau đó đưa

Thanh quay về."

"Làm gì có chuyện dễ ăn như thế chứ. Man Vương đã dám ứng chiến, thì đương nhiên là ông ta đã có chuẩn bị." Tần Vọng Thiên thở dài thườn thượt.

Ngao Thịnh cũng chẳng nén được tiếng thở dài, "Đúng vậy..."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

142.143.144.145 (Hoàn)

142 | khai chiến

BÊN TRONG ĐỊA CUNG PHỦ ĐẦY BĂNG, Man Vương một mình đứng cạnh băng quan, tay dịu dàng vuốt ve đôi má của người thương.

Vẫn vậy, cảm giác vẫn cứ lạnh như băng.

"Vân..."

Man Vương buông một tiếng thở dài, mỉm cười, "Rất nhanh thôi chúng ta có thể gặp lại nhau. Ta rất nhớ người."

Đoạn, Man Vương lại dứt tay rời khỏi gương mặt kia, cẩn thận đóng nắp quan tài lại, chậm chạp bước đi. Ông đóng cửa cung lại, thả cho tảng đá nặng ngàn cân xuống chặn lấy cửa rồi xoay người ly khai.

Ông đi vào trong sân, đứng bên trong mái đình, nâng mắt lên nhìn trời sao, cất tiếng hỏi, "Người tới đây làm gì?"

Lời vừa nói ra chẳng bao lâu, sau lưng đã xuất hiện một người, chính là Viên Liệt.

Viên Liệt đắm chiêu nhìn vào tấm lưng của Man Vương, khi nhác thấy mái tóc đen ngày nào đã hóa màu tro thì lại nhú mào.

Man Vương chậm rãi quay đầu lại, ngênh đón cái nhìn của Viên Liệt.

Hai người lẳng lẳng đứng nhìn nhau, chỉ thấy dung mạo cố nhân đã biến đổi sau hai mươi năm dài dằng dẳng.

Viên Liệt buồn bã nhìn Man Vương. Lúc này, trước mặt ông, người kia đã không còn là một quân vương ngạo cuồng hiếu chiến khiến ai nhìn vào cũng cảm hận, mà chỉ là một kẻ cô đơn, tuổi còn trẻ nhưng mái đầu đã sớm tang thương, làm cho người đối diện nhìn không được mà nhíu mày.

Man Vương cũng quan sát Viên Liệt, người kia chẳng thay đổi gì nhiều so với năm đó, như thể chẳng hề già đi...vẫn lạnh lùng, vẫn tuấn mỹ, đến không có chút hơi ấm nào.

Man Vương đột nhiên lại muốn thở dài....Tương Vân là người ấm áp, rất sợ lạnh, ấy vậy mà lại phải một mình nằm trong quan tài băng băng, còn kẻ chẳng có chút hơi ấm nào như Viên Liệt lại cứ còn sống, còn cảm nhận được sự ấm áp. Lẽ là vì sao?

"Họ Viên các người còn bao nhiêu kẻ là chưa chết nửa hả?" Man Vương oán độc hỏi.

Viên Liệt đáp, "Chỉ còn ta và Ngao Thịnh."

"Tại sao hửn lại họ Ngao chứ không phải là Viên?" Man Vương tựa hồ có chút khó hiểu.

"Hửn cũng giống như người, căm thù cái họ đó." Viên Liệt hừ một tiếng.

"Ha ha....." Man Vương cười đến là châm chọc, "Viên Lạc đã làm chuyện gì khiến hửn mang oán hận?"

Viên Liệt mất một lúc mới đáp, "Hại chết mẫu thân của hửn....Có lẽ là người hiểu, Ngao Thịnh vốn là người rạch ròi."

"A...." Man Vương gật gật đầu, "Cũng khó trách tại sao Thanh lại phải lòng hậu nhân của Viên thị. Đúng là oan nghiệt!"

"Bọn trẻ rất hợp nhau." Viên Liệt thành thật nói, "Tương Thanh là một hài tử tốt."

"Đương nhiên." Man Vương thản nhiên nói, "Thanh là con của Vân."

"Người phải nói, may mắn y đã không được người nuôi lớn." Viên Liệt nhếch môi cười lạnh, "Cũng giống như Ngao Thịnh không được Viên Lạc nuôi dưỡng."

Man Vương tự giễu, "Cũng phải nhỉ."

"Tương Thanh đã bị người nhốt lại?" Viên Liệt hỏi, "Người nhẫn tâm thế sao?"

"Ta chỉ nhốt nó một đêm thôi." Man Vương bình thản đáp, "Trẻ nhỏ không chịu nghe lời nên đành trách phạt đôi chút."

"Y rất giống Tương Vân." Viên Liệt lại nói, "Rất ngoan, sao lại có chuyện không nghe lời."

Man Vương nhíu mày, đôi mắt chột ánh lên vẻ đau xót, "Những khi nhìn thấy Thanh, người không thấy áy náy sao?"

Viên Liệt dăm chiêu, "Khi biết y là ai thì ta quả có chút ăn năn."

"Sau khi người và Ân Tịch Ly rời đi, có bao nhiêu lần hai người cảm thấy hối hận?" Man Vương gằn hỏi, "Có từng nằm mơ thấy lại chuyện năm đó đã giết lầm Vân?"

Viên Liệt trầm một lúc mới đáp, "Người muốn nghe lời nói thật sao?"

Man Vương gật gật đầu.

"Trong một hai năm đầu khi lỡ tay giết chết Tương Vân, ta luôn tự trách mình." Viên Liệt ngữ điệu vô cùng bình thản, "Nhưng sau đó, Tịch Ly lại gặp chuyện không may, ta đã dồn toàn bộ tinh thần và thể xác vào y nên cũng phần nào quên đi chuyện trước kia. Rất nhiều lúc, ta đã nghĩ, vì đã giết lầm một người tốt như Tương Vân nên thượng đế mới trừng phạt ta. Khi đã tìm được Tịch Ly, ta liền đưa y đến một nơi thật xa nhưng vẫn không thôi lo lắng...Ở bên y ngần ấy năm, chuyện cũ cũng phai mờ....Cho đến khi ta nhận ra Tương Thanh là ai."

Thật lâu sau đó Man Vương mới gật gật đầu, "Nói cách khác, trên thế gian này, ngoài ta ra, đã lâu lâu lắm rồi, chẳng ai còn nhớ đến Vân nữa, phải không?"

Viên Liệt khẽ nhú mày, "Hiện tại, chắc hẳn Tương Thanh đang rất nhớ thương cha mình."

"Nhưng nó lại chưa từng thật sự gặp được Vân." Man Vương lắc đầu, "Nghĩa là, nếu ta chết đi, sẽ chẳng còn ai nhớ về Vân nữa."

"Người có thể kể chuyện về Tương Vân cho Tương Thanh biết mà." Viên Liệt bí ẩn nói, "Để cho y nhớ về cha mình."

"Phải, ý kiến này không tồi." Man Vương gật gật đầu.

"Người không hỏi ta tại sao lại đến đây ư?" Viên Liệt hỏi.

"Người đến tìm Thanh." Man Vương chỉ đáp, "Ngao Thịnh đã đến đây rồi nhưng Thanh lại không quay về lấy một lần, điều đó đồng nghĩa với việc nó đã bị ta nhốt lại....Còn tại sao ta lại nhẫn tâm giam giữ nó, vì bởi nó đã biến được việc có lợi cho cục diện chiến tranh."

Viên Liệt bật cười...quả nhiên chuyện gì Man Vương cũng đều biết.

"Ta có một việc muốn hỏi người." Viên Liệt lại hỏi.

"Cứ nói." Man Vương gật gật đầu.

"Sao lại cứ nhất quyết đánh cho bằng được trận này?" Viên Liệt cau mày, "Cho dù là vì Tương Vân, người cũng không cần phải khiến nhiều người hy sinh đến thế chứ!"

Man Vương trầm mặc một lúc mới đáp, "Vân sẽ không biết được."

"Nghĩa là sao?" Viên Liệt khó hiểu.

"Có biết chỗ hay ở sa mạc này là gì không?" Man Vương đột nhiên hỏi ngược lại.

Viên Liệt ngây ra, "Là gì?"

"Sa mạc này như một vũng lầy không đáy vậy, có thể dễ dàng nuốt chửng được rất nhiều người và không để lại chút dấu vết nào."

Viên Liệt chợt cảm thấy gió rét từng trận quất vào người, chăm chăm nhìn Man Vương, "Thật ra người muốn làm gì?"

Man Vương chậm rãi ngẩng đầu, hỏi Viên Liệt, "Nếu ta nói, chỉ cần người tự sát, ta sẽ dừng cuộc chiến này lại thì người có làm không?"

Viên Liệt trầm mặc một lúc mới lắc đầu.

"Sợ chết ư." Man Vương cười gằn.

Viên Liệt gật đầu, hỏi lại, "Nếu Tương Vân còn sống, người giết Tịch Ly, ta buộc người tự vẫn, người có làm không?"

Man Vương ngẩn người, gật đầu rồi lại lắc đầu, "Đúng vậy....ta không thể để Vân lại một mình."

"Ta cũng không bỏ được Tịch Ly." Viên Liệt thở dài, "Ta nợ y rất nhiều, cái mạng của nửa đời sau, ta phải giữ lại để trả cho y."

"Người quay về đi." Man Vương dứt khoát, "Ta nói rồi, người có chết cũng vô dụng, Vân sẽ chẳng thể sống lại."

"Ta có thể giết người để dừng cuộc chiến này lại." Viên Liệt cả quyết nói.

"Vô dụng thôi." Man Vương cười đáp, "Nếu giết ta mà có thể khiến chiến tranh không nổ ra thì Ân Tịch Ly đã sớm bảo người động thủ rồi."

Viên Liệt sững sốt.

"Giết ta....Chiến tranh vẫn bắt đầu." Man Vương cười, "Huống chi, Viên Liệt, người giết không được ta."

Viên Liệt chau mày.

"Năm đó người giết không được, bây giờ lại càng không thể." Man Vương nói vô cùng tự tin nhưng mặt lại hiển sẽ bi sầu, "Không nhớ Ân Tịch Ly đã bói gì cho ta sao? Lường cốt, mệnh hung, cả đời mang tang, cô độc đến già."

(Lường cốt ý chỉ người sống dai. Còn mệnh (đại) hung là muốn nói đến số khắc chết người khác.)

"Mệnh số có thể thay đổi." Viên Liệt vặn lại, "Tịch Ly đã nói qua rất nhiều lần!"

"Đúng vậy, mệnh số có thể thay đổi." Man Vương gật đầu, "Ta cũng tin là vậy."

"Cho nên người muốn đánh trận này?" Viên Liệt lắc lắc đầu, "Người hãy nghĩ cho tường tận, có đến cả trăm cả vạn tánh mạng, người không sợ trời

tru đất diệt sao?"

"Trời tru đất diệt thì đã sao?" Man Vương mắt lộ hung quang, nhìn chăm chăm vào Viên Liệt, "Ta thà rằng trời tru đất diệt, cũng muốn gặp lại Vân một lần...Viên Liệt, nếu ngươi là ta, ngươi không nghĩ thế sao?"

Viên Liệt không đáp lời nào, chỉ thở dài bất lực - Man Vương, vì yêu mà điên rồi.

.....

Tư Đồ đến sài phòng, tìm hết một lượt nhưng vẫn không thấy bất kì cơ quan nào. Hắn cho tay vào lục hết cả tay áo nhưng vẫn chẳng thấy còn mảnh giấy nào khác nữa. Đoạn lại thở dài thườn thượt mà oán Hoàng tiên sinh nhà mình đến lúc cấp bách lại chẳng giúp được gì.

Chốc sau, hắn lại điếm mỗi lửa, cẩn thận tìm kiếm lần nữa, từ trong viện vào tận trong phòng.

Bên trong sài phòng rất lộn xộn, xem ra là thường xuyên có người lui tới.

Tư Đồ đã tìm thêm một lượt nữa nhưng vẫn chẳng phát hiện điều gì bất thường cả. Phòng ốc phủ tầng tầng bụi lại còn chất đầy những thứ dễ gây cháy. Hắn lại lướt mắt nhìn thêm một lần, mọi thứ vẫn im lìm không chút manh mối. Tư Đồ thở dài, biết thế thì đã trối gô Man Vương lại mang đi đổi với Tương Thanh rồi. Đoạn, hắn quay lưng rời đi...nhưng lại đạp phải bó củi ướt mem nằm chổng chơ dưới đất.

Tư Đồ dừng bước, cúi đầu nhìn bó củi đã đốt dở kia, lại lấy chân chà chà nó...Bó củi rất mềm. Thường thì ở trong sài phòng chỉ dự trữ củi khô chứ ai lại đi chất củi ướt nào.

Hắn ngồi xổm xuống, nhặt bó củi kia lên xem, lại thấy một việc hết sức quái lạ...tuy nhìn thì giống như loại than củi thông thường nhưng lại rất

mềm. Đoạn hấn lại vội vàng thắp lửa lên, kiểm tra căn phòng một lượt, giật mình phát hiện tất cả số củi chất trong phòng đều ướt nhem, không một bó có thể sử dụng được. Lúc này, Tư Đồ ta mới ngộ ra được một việc, "Khá khen lão Mãn Vương kia, chiêu này đúng độc thật, xây một cái sài phòng to như thế chỉ để chất toàn củi ướt!"

Nghĩ nghĩ, Tư Đồ lại dò xét xung quanh, bỗng tìm thấy một mồi lửa bị vứt trên mặt đất. Ở đầu mồi lửa có bọc vải bố, lại còn ám mùi khói, đây rõ ràng là một mồi hỏa tử đã được sử dụng. Chẩn chắn ở trong căn phòng này còn có một con đường ngầm, nếu không thì sao lại có người dùng mồi lửa rồi vứt lại đây để làm gì?

Đoạn, hấn lại nhanh chóng lần những ngón tay lên trên nền đất, cẩn thận không bỏ sót một khoảnh nào...cuối cùng, tay lại lướt nhẹ qua một khe hở, cảm thấy được có luồng gió nhẹ phảng phất dưới bàn tay.

Tư Đồ khoái chí, chẳng tìm cơ quan mở cửa mà lại lấy một hòn đá, rồi dùng nội lực đập mạnh xuống...thoáng chốc, mặt đất bị chọc thủng.

Cúi mắt nhìn vào bên trong cái lỗ đen vừa được khoét, tuy chỉ thấy được một mảnh tối đen nhưng lại cảm nhận được luồng gió mạnh thổi ngược lên, hấn vội vàng gọi, "Tương Thanh?"

Rất nhanh sau đó lại nghe thấy có tiếng đáp trả yếu ớt, "Bang chủ, ở trên sàn nhà có mối kéo đấy!"

Tư Đồ vội lùi ra sau, tìm tòi một lúc liền phát hiện ra hai vòng tròn sắt nằm dưới đất, rồi nhanh tay kéo lên, cánh cửa tiến vào bên dưới địa đạo được mở ra. Hấn nhanh phi thân nhảy vào bên trong.

Ngay lập tức Tư Đồ liền thấy được nguồn sáng phía trước mắt. Tương Thanh như đã linh tinh được tối nay thế nào Tư Đồ cũng xuất hiện nên đã luôn giữ cho đèn sáng.

"Bang chủ!" Tương Thanh đứng ở sau song cửa, vội gọi.

Tư Đồ nhướng mày, thâm mắng Man Vương là lão già chết tiệt, miệng thì lúc nào cũng cam đoan yêu Tương Vân tuyệt đối ấy vậy mà lại đi nhốt con trai của người ta vào trong địa lao.

"Không có việc gì chứ?" Tư Đồ chạy tới, kéo giật cửa nhưng nó lại chẳng mảy may di dời.

"Cửa này được làm bằng hắc diệu thạch trộn với sinh thiết, họa may phải có thần binh diệu khí mới mở ra được." Tô Mẫn ở phòng bên cạnh vội nói.

Tư Đồ giật mình lại nhìn bà, chốc sau mới cất tiếng gọi, "Cô cô."

Tô Mẫn thở dài, Tư Đồ vẫn nói mãi mà chẳng chịu sửa. Cơ mà cũng không trách được, Ân Tích Ly là cha vợ vĩ đại của hắn, trong khi bà lại là muội muội kết nghĩa của ông, nên một tiếng cô này, hắn gọi cũng chẳng có gì sai cả.

"Muốn thần khí có thần khí." Tư Đồ vội lấy Hắc Kim Hầu trong áo ra, vừa định bỏ lên cửa thì Tương Thanh lại nói, "Bang chủ, tôi không thể đi, ngài hãy đưa Nam Vương đi đi, bà ấy có chuyện quan trọng cần nói cho mọi người biết."

Tư Đồ nhướng mày, chẳng nói hai lời mà bỏ phá cửa lao của Tương Thanh ra, "Lời người nói thì không tính, của ta mới tính." Đoạn lại phá luôn cánh cửa đang vây nhốt Tô Mẫn, "Đi thôi."

"Đợi đã." Tương Thanh bị Tư Đồ túm ra ngoài, vội giữ tay hắn lại, "Phải một thời gian nữa tôi mới quay về được."

Tư Đồ quay đầu lại, nghiêm giọng nói, "Đại quân của Ngao Thịnh đã tiến đến cửa rồi, hắn nhớ ngươi cũng muốn điên rồi. Ngươi phải về liếc hắn một cái chứ!"

Tương Thanh nhíu mày, "Tôi cũng rất muốn quay về, nhưng không phải là bây giờ."

"Khi nào thì người lại lảng nhãng như thế hả?" Tư Đồ véo tai Tương Thanh, "Trước đây, ông đây đã dạy người thế nào, sống phải nghĩ cho mình nhiều một chút, người cần gì phải lo người khác sống chết thế nào?"

Tô Mẫn mặt đầy bội phục nhìn Tư Đồ, Tương Thanh nghe đâu là từ tấm bé đã đi theo lưng Tư Đồ và Mộc Lăng rồi. Bà đã có cơ hội lĩnh giáo Mộc Lăng, so ra thì còn không nói lý lẽ hơn cả Tư Đồ. Nhưng lạ thay, Tương Thanh tính cách thế nhưng lại phúc hậu, không học theo thói xấu của hai tên ma đầu này.

"Man Vương muốn mời vạn binh mã Man Quốc chôn cùng năm mươi vạn tướng sĩ Thịnh Thanh. Binh lính của ông ta đều là cảm tử quân, bị khống chế bằng dược vật." Tương Thanh vội vã giải thích, "Tôi là vì bản thân và Thịnh Nhi nên mới muốn ở lại ngăn cho chiến tranh đừng diễn ra, để toàn quân không bị diệt. Vạn người bỏ mạng vô nghĩa, trận này có thế nào cũng chẳng thể đánh được!"

Tư Đồ mặt mày như méo mó đi, "Man Vương điên à? Mặc chứng gì lại muốn kéo nhiều người chôn cùng như thế chứ?"

Tương Thanh lắc đầu, "Bang chủ, ngài mau đưa Nam Vương đi đi! Để bà ấy có thể giúp Mộc Lăng tìm ra giải dược cứu trị cho những binh lính kia...còn nữa, nhớ bắt một hai gã quan binh về."

"Đúng ha, Mộc Lăng còn dặn ta phải mang gạch về cho hẩn nữa." Tư Đồ suýt nữa đã quên.

"Đi nhanh đi." Tương Thanh nhanh giục già, "Nói với Thịnh Nhi rằng, ráng nhẫn nại thêm chút nữa. Hẩn nhất định sẽ hiểu mà!"

Tư Đồ vô lực nhìn Tương Thanh, "Ai...Đúng là hết cách với người luôn." Đoạn lại nhớ ra gì đấy, thò tay vào trong ngực áo lấy một vật ra đưa cho y.

"Vậy là sao?" Tương Thanh cúi đầu nhìn đoạn cửu tiết tiên làm bằng thiết đen trong tay mình.

"Người không phải thích dùng cửu tiết tiên sao?" Tư Đồ nói, "Khi đi ngang Nam Hải, ta có nhờ một lão nhân giỏi về thần binh dùng thiết đen làm cho người đấy."

Tương Thanh nhìn đoạn cửu tiết tiên, yêu thích đến chẳng muốn rời tay, vui vẻ cười đáp, "Cám ơn bang chủ."

Tư Đồ nhướn mày nhìn y, "A...Còn cười tươi được như thế nữa. Đúng là có tiến bộ nha!"

Tương Thanh thoáng ngượng ngùng, "Bang chủ, ngài có thể giúp tôi chuyện này không?"

"Nói đi." Tư Đồ gật đầu.

Tương Thanh bước đến thì thầm vào tai Tư Đồ.

Tư Đồ khó hiểu, hỏi, "Tại sao?"

Tương Thanh nói, "Là ta nợ hãn, cũng nên trả rồi."

Tư Đồ gật đầu, "Cứ giao cho ta!"

Tương Thanh cảm kích mỉm cười.

Tư Đồ thở dài, vỗ vỗ vai y, "Bảo trọng! Nếu người mà có bất trắc gì, Tứ Nương sẽ khóc đến chết đi sống lại đó."

"Tôi biết mà." Tương Thanh gật đầu, Tư Đồ vội kéo Tô Mẫn, phi thân bay ra khỏi sài phòng

Tô Mẫn quay đầu lại căn dặn Tương Thanh, nói, "Đừng quên chúng ta đã có ước định. Ta sẽ chờ ngươi và Ngao Thịnh thu xếp giúp ta chuyện trăm năm đây!"

Tương Thanh có chút giật mình, "Nhất định rồi!"

Khi chạy ra bên ngoài, Tư Đồ hội ngộ Viên Liệt rồi giao Tô Mẫn lại cho ông. Đoạn, hấn lại xông vào quân doanh, tóm lấy hai gã quan binh, tiện tay còn thấy thêm vài viên gạch nữa về...Những kẻ ở trong lều trại, chẳng tên nào là có phản ứng gì, chẳng khác gì một khúc gỗ cả.

Tư Đồ âm thầm nhú mày, tự hỏi -- Chúng mi là người hay quý vậy?!

.....

Tương Thanh lặng lẽ đứng bên bờ sông nhìn dòng nước chìm trong đêm đen...Bốn bề bị vây trong hầm kín, gió lùa vào đánh vào vách tường vang vọng ra như thể tiếng gầm của dã thú nghe đầy bi thương. Một mình đứng lắng nghe chẳng hiểu sao thấy hoang liêu quá đỗi.

"Đi lên đi." Đúng lúc này, trên mặt đất lại truyền đến tiếng nói của Man Vương, "Ở dưới không lạnh sao?"

Tương Thanh nhìn lên trên, đoạn lại nhảy lên.

"Tư Đồ thực có tài a." Man Vương cười khẽ, "Vậy mà cũng tìm ra?"

"Một mình Tư Đồ thì không có gì đáng ngại, đáng ngại chính là sau lưng huynh ấy còn có một Hoàng Bán Tiên." Tương Thanh thản nhiên nói.

"Phải...Cũng giống như năm đó Viên Liệt dẫn theo Ân Tịch Ly cuồng ngạo trên chiến trường, thiên hạ vô song phải không?" Man Vương gật đầu,

"Quả nhiên cha nào con nấy, rất có khiêu hại nước hại dân."

Tương Thanh bất mãn nhìn Man Vương, ông lại lắc đầu cười, "Ta bị hai tên kia gây khó dễ gần như cả đời. Cha người thì bị Viên Liệt giết, mới nói họ có vài câu vậy mà người đã trừng mắt lườm ta?"

Tương Thanh buồn tủi cúi đầu.

"Mau đi chuẩn bị đi." Man Vương lại nói.

"A?" Tương Thanh khó hiểu ngẩng đầu nhìn ông.

"Nếu nơi đó có Tô Mẫn, còn có cả thần y....trong khi ta lại chỉ có một mình ứng phó." Man Vương bình tĩnh nói, "Lập tức khai chiến."

.....

Tư Đồ mang Tô Mẫn về, nhưng lại chẳng thấy dáng Tương Thanh, lời giải thích còn chưa nói thì Ngao Thịnh đã thấu hiểu hỏi lại, "Tình thế xem ra thực nghiêm trọng. Thanh muốn ngăn cản chiến sự sao?"

Tư Đồ vô cùng thích thú mà gật đầu. Cho nên mới nói, chỉ cần hai người tâm ý tương thông thì sẽ chẳng có hiểu lầm gì, còn tình nhân mà cứ hay tiếng gà lờn vịt thì không nên trách thiên ý trêu người, chỉ nên oán đã không đủ tin tưởng nhau.

"Man Vương muốn thế nào?" Mộc Lăng hỏi.

"Ý của hãn là muốn tất cả binh mã Thịnh Thanh cùng toàn bộ nhân mã Man Quốc đều phải bỏ mạng trong sa mạc này, còn bảo là sa mạc như vùng lầy không đáy."

Viên Liệt vừa dứt lời, Ân Tịch Ly đã đứng như trời trồng ra. ....

"Có chuyện gì vậy cha?" Tiểu Hoàng lo lắng hỏi.

"Có phải Man Vương còn nói hăn là lưỡng cốt, mệnh hung, cả đời mang tang, cô độc đến già." Ân Tịch Ly vợ hỏi hỏi.

Viên Liệt gật đầu, "Phải...Nhưng sao?"

"Ngàn người chết, mệnh số đổi. Vạn người vong, kiếp số tẩy tã. Mười vạn người mất, cửa ngục mở. Trăm vạn người đi, vong hồn trở về...." Ân Tịch Ly lẩm nhẩm không ngừng, lại còn liên tục cau mày lắc đầu, "Man Vương hăn điên rồi, hăn muốn thay đổi số mệnh, thà rằng vạn kiếp bất phục, cũng muốn kéo Tương Vân trở về!"

143 | Kẻ điên

HAI TIẾNG "KHAI CHIẾN" của Man Vương khiến lòng Tương Thanh không khỏi run lên, vợ vãi túm lấy vai Man Vương, nói như vai nài, "Đừng đánh nhau mà!"

Man Vương có chút sững sốt trừng mắt nhìn y.

"Tôi xin ông đó. Đừng đánh nhau. Tôi và ông sẽ cùng đi tìm Cõi Yên Vui." Tương Thanh thành khẩn nói, "Cha sẽ không muốn ông làm chuyện ngu xuẩn thế này đâu."

Man Vương dôi mắt nhìn Tương Thanh một lúc rất lâu, tình cảnh này quá đổi quen thuộc. Năm đó, khi ông và Viên Liệt giao chiến, Tương Vân cũng van nài ông như thế....Tiếc là ông không hề lắng nghe, sau đó thì Tương Vân một đi không về nữa. Bây giờ, tình cảnh năm xưa lại lần nữa tái diễn, ông có còn gặp lại được người kia không?

Man Vương khó khăn nặn ra một nụ cười, vươn tay sờ đầu Tương Thanh, "Ngoan...đến trông cha người một chốc đi. Mọi chuyện rất nhanh sẽ kết thúc thôi."

"Tôi không đi!" Tương Thanh lắc đầu, "Tôi cũng không để cho ông đi đâu. Ông giết nhiều người như thế, là muốn cha cùng ông vạn kiếp bất phục sao? Sao ông lại nhẫn tâm như vậy?"

Man Vương nhẹ nhàng nắm lấy tay Tương Thanh, rứt tay y ra khỏi vai áo mình, "Ta không thể không đi. Mau đến trông cha người thay ta. Vân một mình sẽ rất lo lắng đấy. Nếu ta lỡ có chết đi thì nhớ nhớ xác ta về. Còn nữa, đừng quên ước định giữa chúng ta." Rồi xoay người đi mất.

Tương Thanh ngây ngốc chờ người ra. Đến khi giật mình lại thì Man Vương đã bay lên trên đỉnh thành, lấy còi thổi, ra lệnh xuất quân...Chốc sau, cả một đội quân bất động bỗng khởi động thân mình, rồi nhất tề nhích nhàn bước đi.

Tương Thanh nhú mày, dù có là binh lính được huấn luyện căn mực tới đâu thì cũng chẳng đạt đến sự thống nhất như thế này.

Lúc này, lại bỗng nghe thấy tiếng rủa xả chát chúa. Viên Khả từ xa chạy tới hỏi như tát nước vào mặt Man Vương, "Ông đang là cái quái gì vậy?"

Man Vương lạnh lùng đáp, "Khai chiến."

"Không được. Vẫn còn chưa hoàn thành! Đám binh lính này chỉ biết phục tùng chứ chẳng biết động não tí gì cả." Viên Khả lo lắng nói, "Còn chút nữa mới xong. Đợi thêm ba ngày nữa đi!"

Man Vương lắc lắc đầu, "Lập tức xuất binh."

"Nhưng mà...." Viên Khả vừa định phản bác, Man Vương liền đánh mặt nhìn gã, vung tay xuất ra một chưởng...gã ta bị ánh mắt sắc lạnh kia dọa cho xanh mặt, lại còn bị chưởng phong đánh văng ra thật xa.

Gã cố sức bò dậy. Man Vương phi người nhảy khỏi đỉnh thành, ra lệnh, "Khai chiến!" rồi rời đi mất.

Lúc này, Tương Thanh tuy cảm thấy mọi thứ vô cùng hỗn loạn, nhưng ít ra vẫn thấy được chút hy vọng sau lời nói của Viên Khả. Thuốc vẫn còn chưa luyện thành, binh lính chỉ biết phục tùng chứ chẳng hề biết suy nghĩ.

Viên Khả đứng dậy, cảm phần nhìn theo bóng dáng đang dần khuất xa của Man Vương.

Tương Thanh nhú mày, cảm thấy như có điều chẳng lành sắp xảy đến.

Tuy rằng mười vạn đại quân hành quân theo hàng theo lối, lại được huấn luyện nghiêm khắc, nhưng lại chẳng thể lập tức giao chiến được. Tương Thanh biết mình còn nửa canh giờ nữa mà thôi....Nhưng liệu rằng, trong khoảng thời gian ít ỏi này, y có thể thay đổi được toàn cục hay không đây? Hơn nữa, kẻ giữ vai trò quan trọng trong chuyện này lại chính là Viên Khả.

Tương Thanh lặng lẽ nhảy lên đầu tường, âm thầm đi theo Viên Khả vào trong biệt viện của gã.

.....

Mộc Lăng đem hai gã quan binh cùng số gạch Tư Đồ mang về ném vào trong lều riêng, cùng Tô Mẫn nghiên cứu giải dược. Những người còn lại thì ở trong quân trường tiếp tục bàn bạc đối sách.

Ân Tịch Ly nói với Ngao Thịnh, "Chưa tới nửa canh giờ, Man Vương sẽ kéo quân đến đây. Trận này hết sức nguy hiểm!"

Ngao Thịnh khẽ cau mày, vừa thấy lo lắng vừa phẫn khích. Hắn chỉ mong nhanh nhanh kết thúc trận chiến này rồi đưa Tương Thanh rời khỏi đây.

"Chúng ta phải đánh trận này thế nào đây?" Tiểu Hoàng hỏi Ân Tịch Ly, "Mấy trăm vạn người phải thương vong, hy sinh thật quá lớn."

"Có một biện pháp." Ân Tịch Ly đáp.

"Là gì?" Tư Đồ nhìn cha vợ mình đầy mong mỏi.

Ân Tịch Ly bật cười, "Chạy!"

"Cái gì?" Ngao Thịnh trợn to mắt ra ra nhìn.

Tước Vĩ ngồi ở bên cạnh bỗng vỗ tay ha ha cười, "Đúng vậy đúng vậy nha! Thiệt là thông minh hết sức!"

Cả nhóm khó hiểu hỏi, "Phải chạy thế nào?"

Ân Tịch Ly đáp, "Không phải là cùng nhau bỏ trốn. Mà là lừa đám quân lính vô tri kia vào bẫy."

Mọi người vỡ lẽ ra.

"Cái bẫy kia chính là...." Tần Vọng Thiên bưng tỉnh nói, "Bên trong sa mạc nơi nơi đều là bẫy rập. Chỉ cần lừa chúng vào trong vòng vây thì chúng sẽ chẳng cách nào phản kháng được, sau đó sẽ cho chúng giải dược."

"Đúng vậy!" Ân Tịch Ly gật đầu, "Rất đơn giản, tất cả quân lính đó đều bị Man Vương khống chế, nên chẳng còn chút trí óc nào. Nói cách khác là chúng chỉ biết rượt đuổi chúng ta."

Tất cả cùng gật gù.

"Chúng ta có thể dẫn họ vào trong những vòng vây khác nhau!" Tiểu Hoàng lên tiếng, "Cho dù Man Vương có phát hiện cũng khó lòng điều quân. Trong khi đó, ta lại quá rành rẽ về địa hình nơi này, đâu có giếng bẫy, đâu không. Ta chỉ cần làm tốt việc dương đông kích tây này, giam hãm nhóm quân kia lại thì sẽ có được vài ngày để phân thắng bại."

"Mộc Lăng hẳn có thể tìm ra được thuốc giải trong vòng một ngày."
Ngao Thịnh góp lời.

Cả nhóm giương mắt lên nhìn. Tần Vọng Thiên cười tán thành, "Đương nhiên. Nếu không thì sao Man Vương lại hấp tấp khai chiến đến thế cơ chứ?"

Lúc này, Văn Đạt vốn đang làm chân phụ việc trong lều riêng của Mộc Lăng bỗng vội vã chạy vào bẩm báo, "Hoàng Thượng, Mộc thần y nói, mọi người hãy ráng cho ngài ấy một ngày thôi là có thể chế ra được thuốc giải!"

Ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

"Lập tức đi chuẩn bị!" Ngao Thịnh phân phó.

"Tuân mệnh!" Các tướng lĩnh mau mắn phân công nhau hành động.

Mọi người người thì kích động người thì hưng phấn, duy mỗi Ân Tịch Ly là nã nể tâm sự.

Tước Vĩ cau mày hỏi, "Người lại đang lo lắng gì nữa?"

Ân Tịch Ly cười nhẹ, "Ta không dám nghĩ suy nghĩ quá nhiều."

"Sao lại không dám?" Tước Vĩ hỏi.

"...Bởi vì mỗi lần đều trở thành sự thật." Ân Tịch Ly mặt mày nhợt nhạt, "Thần cơ diệu toán phiền phức nhất chính là điều này."

Tước Vĩ cười ruồi, "Người tính không bằng trời tính. Cả đời nhiều khi sẽ có lúc tính sai."

Ân Tịch Ly nheo mắt lại nhìn lão, lão lại chỉ bật cười nói tiếp, "Quên là ở Man Quốc vẫn còn một Tương Thanh sao."

Ân Tịch Ly chợt chấn động, đôi người tắm tối như lóe lên ánh sáng.

Tước Vĩ phe phẩy chiếc quạt, "Tiểu Ân Tử, bói một quẻ mạng số cho ta đi."

Ân Tịch Ly nhú mày, "Ông đã qua bách tuần, bói kiểu gì cũng phải giảm thọ thôi, mà nghĩ coi, ông còn bao nhiêu tuổi nữa để giảm được?"

Tước Vĩ ha ha cười, "Lời người nói đâu nhất thiết đúng. Hơn nữa, ta đây cũng sống hơn trăm năm rồi, cũng đến lúc nhường đất lại cho lũ trẻ. Mau mau bói cho ta đi!"

Ân Tịch Ly hỏi bát tự của lão, dùng ngũ hành mệnh cách để bói.....Nhưng quẻ vừa gieo, mặt mày lại xám tựa tro, lo lắng nhìn Tước Vĩ.

"Chùng nào?" Tước Vĩ bình thản cười hỏi.

"Năm....Sang năm...." Ân Tịch Ly hai mắt đỏ lên.

Tước Vĩ sáng khoái cười, "Chết thế nào?"

Ân Tịch Ly lại tính, tính xong lại kinh ngạc nhìn lão nhân gia.

"Nói đi chứ." Lão nhân cười.

"Umm...Mỉm cười mà chết." Ân Tịch Ly đáp, "Cùng oan gia của ông đồng táng."

Lão nhân vừa lòng gật đầu, "Nói vậy là ta không chết trong trận chiến ngày mai? Hay hiểu theo nghĩa khác, quân ta sẽ thắng chứ không thua!"

Ân Tịch Ly sửng sốt giương mắt nhìn.

Ở ngoài cửa, Ngao Thịnh khẽ nhú mày.

"Ông dở hơi à!" Ân Tịch Ly nhảy dựng lên mắng, "Ông vốn có thể sống thêm ít nhất là hai năm nữa, nhưng vì muốn làm yên lòng bọn ta mà tự rủa mình chết nhanh một năm?"

"Ai cha, với một lão già sống hơn trăm năm dài như ta thì sống thêm một năm hay sống ít một năm có gì là khác đâu." Tước Vĩ cười đáp, xoay người lại nói với tên đang đứng tựa cửa lo lắng kia, "Nhãi ranh, nhớ cho kĩ đó, muốn lão già đây mỉm cười xuống suối vàng thì cả người lẫn đám kia phải biết chăm sóc ta tử tế cho đến lúc ta lâm chung nha."

Ngao Thịnh cắn răng, sau một lúc lâu mới bật ra được một câu, "Chắc chắn là thế!"

.....

Tương Thanh âm thầm theo dõi Viên Khả vào đến biệt viện già, chỉ thấy già phẫn nộ mắng mỗ, "Khốn kiếp! Lão già ngu ngốc nguời! Nếu đã vậy thì đừng oán ta. Dù sao thì các người đều phải chết! Hahaha đều phải chết!"

Tương Thanh khẽ nhíu mày, nếu nói Man Vương vì yêu mà điên thì Viên Khả lại vì hận mà điên, đến mức đã hóa thành dã quỷ!

"Hừ!" Viên Khả lấy mỗi lửa từ trong áo ra, suy tính một hồi lại bỏ vào phòng. Vì chỉ còn lại một tay nên hành động không mấy thuận tiện mà lôi một túi vải thật to ra. Tương Thanh khẽ nhíu mày nhìn hẩn mở cơ quan nằm bên dưới sàn nhà lên, ném túi vải kia vào trong rồi cũng thả người nhảy xuống.

Tương Thanh nheo mắt lại, nghĩ nghĩ, rồi quay trở về sài phòng, lạng lẽ mở ra sàn nhà, nhảy xuống bên dưới.

Tuy y nhìn không ra phương hướng nhưng vẫn lần mò bước đi. Được một lúc lại nghe thấy tiếng nói oang oang của Viên Khả.

Tương Thanh nấp sau một trụ đá to, nghe Viên Khả không ngừng tru oán, "Ta nổ chết các người! Ta nổ chết tất cả các người! Tất cả các người sẽ chôn thây trong sa mạc, mãi mãi không thể thoát ra. Hahahahahahahah!"

Tương Thanh bất an nhíu mày....Vậy là, Viên Khả đang dựng bẫy muốn cho nổ tung cả Man Quốc? Nói cách khác....gã xác định Thịnh Thanh sẽ thắng? Nếu không sao lại muốn phá tung tòa thành này?

Viên Khả vất vả thiết lập đường dẫn và thuốc nổ một lúc lâu mới bố trí hết số hỏa dược ra khắp địa đạo này....Đúng lúc này, phía bên trên đã réo rất tiếng trống quân.

Tương Thanh cau mày.

Viên Khả lại cười to man rợ. Bên trong địa đạo hoang vắng này, tiếng cười của gã bỗng trở nên rùng rợn tàn ác đến không diễn tả nổi.

Lúc sau, Viên Khả quay trở lại mặt đất.

Tương Thanh lập tức chạy ra khỏi sài phòng, vừa lúc đụng phải Hạ Lỗ Minh.

Chỉ thấy Hạ Lỗ Minh mặt đầy lo lắng, đến khi nhìn thấy Tương Thanh rồi mới nhẹ nhõm thở ra, "Ta còn lo là người đã xảy ra chuyện gì rồi...Sao người không trở về bên kia?"

Tương Thanh lắc đầu, nhìn trái phải rồi nói nhỏ vào tai gã.

Hạ Lỗ Minh nhíu mày cười lạnh, "Viên Khả này cũng điên rồi."

"Bên ngoài thế nào?" Tương Thanh hỏi.

Hạ Lỗ Minh đáp, "Đại quân đã tập kết xong, người nghĩ còn có thể thế nào nữa?"

Tương Thanh dẫn đó, "Ta nghĩ trong vòng một ngày Mộc Lăng sẽ tạo ra được thuốc giải."

Hạ Lỗ Minh nhướn mày, "Ý người là Viên Khả chỉ là kẻ ba hoa bất tài? Thuốc này hẳn đã tồn đến mấy năm liền để bào chế đây."

Tương Thanh mỉm cười, "Không phải gã bất tài mà vì Mộc Lăng tài giỏi hơn!"

Hạ Lỗ Minh cười, "Tự tin thế sao?"

"Nếu không thì sao Man Vương lại chẳng thể đợi thêm dầu chỉ một khắc?" Tương Thanh hỏi lại, "Huống chi còn có người nắm rất rõ về cách bào chế thuốc là Tô Mẫn. Đừng quên Tô Mẫn cũng là một cao thủ dùng độc."

Hạ Lỗ Minh gật gật đầu, "Người muốn ta làm gì?"

Tương Thanh nhíu mày nhìn gã, "Người chịu giúp ta?"

Hạ Lỗ Minh đăm đăm nhìn y một lúc lâu mới đáp, "Ta còn có thể chết vì người nữa kìa."

Tương Thanh lòng lại dâng lên chua xót, nhưng đây chẳng phải lúc khuyên ngăn hẳn, chợt lại nhác thấy Vạn Qua đang đứng ở phía xa, mặt mày buồn bã xen lẫn bất cam nhìn về phía này.

Tương Thanh càng thấy khó chịu, bỗng nảy ra ý hỏi, "Chả phải người bảo cũng không hẳn là không có cảm giác gì với Vạn Qua sao?"

Lời y vừa dứt, Vạn Qua đã mặt đậy chờ mong ngóng nhìn Hạ Lỗ Minh.

Hạ Lỗ Minh do dự một chút...Thật lâu sau lại khe khẽ thở dài, hoàn toàn không phủ nhận. Tương Thanh liếc thấy Vạn Qua mắt đã ươn ướt đỏ, mặt mang đầy ý cười, bèn vươn một bàn tay lên nói với Hạ Lỗ Minh, "Ta và

người sẽ đập tay thề. Nếu trận này qua đi, chúng ta đều còn sống, người sẽ mang hãn ta đi, cùng nhau bắt đầu lại lần nữa. Ha ta sẽ không nợ nần nhau điều gì. Mãi mãi không gặp lại!"

Hạ Lỗ Minh nhìn y một lúc lại gật đầu, vươn tay đập tay với Tương Thanh, "Được! Một lời đã định!"

Đoạn, Tương Thanh lại nói, "Giúp ta chuyện này!"

Hạ Lỗ Minh kề người đến sát gần vào y. Tương Thanh thì thầm vài câu, gã gật gù như đã rõ.

"Ta đi tìm Man Vương, chúng ta chia nhau ra hành động!" Tương Thanh nói xong lại chỉ tay về phía Vạn Qua, "Dẫn hãn đi cùng!"

Hạ Lỗ Minh gật gật đầu, Tương Thanh rời đi, vội vã tìm Man Vương.

Hạ Lỗ Minh cũng quay người lại, đi tới cửa, chỉ thấy Vạn Qua đang nhìn mình. Hai người nhìn nhau một lát, Hạ Lỗ Minh hỏi hãn, "Có đi hay không?"

"Đi." Vạn Qua nhanh nổi chân Hạ Lỗ Minh ra ngoài, bỗng túm lấy tay áo gã, "Nè."

Hạ Lỗ Minh quay đầu lại nhìn hãn.

Vạn qua do dự một chút, "Chúng ta...cố gắng mà còn sống nhé!?"

Hạ Lỗ Minh sững sốt ngây ra, rồi đột nhiên lại hé miệng cười, gật đầu, kéo tay hãn, cùng nhau rời đi.

.....

Tương Thanh đi đến tường thành phía ngoài Man Quốc, nhìn thấy Man Vương đang đứng ở pháo đài cao nhất, vừa định phi thân bay lên lại nghe

thấy tiếng mèo kêu. Cúi đầu nhìn xuống, thấy Miêu Ô chẳng biết từ đâu mò đến, cọ cọ lấy chân mình.

"Miêu Ô!" Tương Thanh vừa mừng vừa sợ, ôm lấy mèo nhỏ, "Thiếu chút nữa là quên luôn người rồi!"

Miêu Ô ngoan ngoãn cọ đầu vào tay Tương Thanh. Y nhanh chóng bỏ nó vào trong ngực áo, vỗ về đầu mèo, "Chúng ta cùng chờ Thịnh Nhi đến đón về nhà nhé."

"Meo~" Xem như là gật đầu đồng ý.

Tương Thanh bay lên trên đỉnh thành, đứng ở phía sau Man Vương, "Có thể sẽ có chuyện xấu đấy."

Man Vương khẽ sững sốt, nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn y, chỉ nhìn hàng hàng quân binh thẳng tắp đi ra khỏi cổng thành. Tương Thanh cũng cúi đầu nhìn theo, thấy đội quân này chẳng khác gì rối gỗ, không chút phản ứng, chỉ biết tuân tặc tiến về phía trước.

Tương Thanh phóng mắt nhìn sang phía bên kia....nhác thấy quân doanh của Ngao Thịnh cũng đã có động tĩnh. Cơ mà, người lại không tiến về phía trước, lại chỉ thụt mạng lù ra sau, như thể đang bỏ của chạy lấy người vậy.

Lúc đầu, y có chút kinh ngạc nhưng lúc sau lại bật cười.

Man Vương cũng ngạc nhiên chẳng kém, thoáng, sắc mặt lại trở nên vô cùng kém. Suýt chút nữa y đã quên đối phương còn có một thần cơ diệu toán Ân Tịch Ly. Ngày xưa, ông cũng phải nhiều lần xác bác xang bang vì chiến thuật của lão hồ ly kia.

Đội quân vô tri một đường đuổi theo Thịnh Thanh. Nhưng được một đoạn thì quân Thịnh Thanh lại rẽ hướng, chia ra thành nhiều nhóm, chừa lại một khoảng đất trống rỗng.

Man Vương khẽ nhú mày, vội huýt còi, đoàn quân con rối lập tức dừng bước.

Nhưng nhóm quân này chỉ đứng yên ở trạm gác được một chốc lại như nổi điên mà đuổi theo ra bãi đất trống kia...Quân Thịnh Thanh chợt quay đầu lại, bao vây lấy đoàn quân con rối. Lúc này, ba cánh quân của Tống Hiếu, Vương Trung Nghĩa cùng Vương Hi lại không ngừng trêu chọc rối binh, khiến cho chúng không thể nào đuổi theo được. Bốn bề giăng co, ván cờ bỗng chốc hóa thành tử cục.

Ngay tại phía sau, trên cầu Song Hồng chợt vang lên giọng nói, "Man Vương!"

Tuy cách nhau xa đến như vậy nhưng âm thanh lại rõ ràng đến lạ. Như vậy có thể thấy được người nói có nội lực vô cùng cao thâm. Tương Thanh vui mừng nhận ra, tiếng nói ấy là của Ngao Thịnh.

Đã lâu rồi không nghe thấy giọng nói kia, Tương Thanh thấy như có thứ gì đó trong ngực mình đang trỗi dậy, nên cố sức vênh tai lên lắng nghe, còn sợ mình sẽ bỏ qua âm tiết nào đó.

Ngao Thịnh đứng ở cầu Song Hồng, Tư Đồ và Tần Vọng Thiên chia ra đứng ở hai bên trái phải, hai tay dán vào lưng hăn, giúp hăn tăng thêm phần nào nội lực, để âm thanh có thể truyền đi xa hơn rõ hơn, khiến cả sa mạc đều có thể nghe được.

"Đầu hàng đi!" Ngao Thịnh hô, "Người thua là chuyện chẳng cần bàn cãi"

Đồng thời, vạn đại quân sau lưng hăn cũng đồng lòng hô hào, "Đầu hàng đi! Đầu hàng đi!"

Man Vương nhìn đám quân đang không ngừng giăng co phía xa kia mà cất cao giọng cười. Đoạn lại ngưỡng mặt thờ dài với trời cao, buồn bã nói,

"Tại sao? Sao ông lại nhẫn tâm với Vân như thế? Ông có mắt không? Sao không chịu ngó xuống mà coi?"

Tương Thanh đứng ngay phía sau Man Vương, lòng từng trận từng trận chua xót. Man Vương có khác nào một cánh chim lẻ loi, đau đớn ôm chiếc cánh đã gãy nát, sống qua từng ngày bất lực bi thương.

Ngay lúc này, bên trong chính điện của Man Quốc bỗng vang lên âm thanh vô cùng bén nhọn.

Tương Thanh sửng sốt.

Đám quân con rối bỗng dừng bước, nhất tề quay đầu, chuyển hướng đi về phía Vân Thành, miệng không ngừng gào, "Giết Giết!"

"Nguy rồi!" Tương Thanh lập nhận ra, "Là Viên Khả đang giở trò!" Tương Thanh hối hận vì sao khi này không giết quách gã đi.

"Cách này cũng không tồi." Man Vương bỗng bật cười, quay đầu nhìn Tương Thanh, "Mười vạn đại quân xung phong liều chết trở về, nếu ngăn không được chúng, tánh mạng của người khó mà bảo toàn, Ngao Thịnh sẽ không ngồi yên mà nhìn đâu!"

Tương Thanh hai mắt trợn to...Trong đầu chỉ còn ôm mỗi một hy vọng -- Hạ Lỗ Minh, người phải nhanh lên!

Cùng lúc, phía bên kia chiếc cầu, Ngao Thịnh lớn tiếng hạ lệnh, "Đuổi giết quân Man Quốc! Không được để chúng quay lại Vân Thành!"

Tổng Hiếu, Vương Trung Nghĩa cùng Vương Hi đều là kỵ tướng, vội vã dẫn quân đuổi theo đoàn quân con rối, quyết chí không để chúng có đường trở lại.

Man Vương rút trường đao cắm dưới đất lên, nói, "Đừng tham gia vào. Đến chỗ cha ngươi đi!"

"Đợi đã!" Tương Thanh vội ôm lấy Man Vương nhưng ông lại hất y ra, căn dặn, "Đừng quên ước định giữa chúng ta!" rồi nhảy ngay xuống thành, một mình cầm đao, giết những quân lính vô tri đang rệu rã về thành.

Tương Thanh cố gào rít gọi tên Man Vương nhưng ông vẫn chẳng nghe thấy. Tình thế thoáng chốc liền xoay chuyển chẳng ai ngờ.

Tương Thanh cố giữ mình phải bình tĩnh....nhủ rằng, Thịnh Nhi và Ân Tịch Ly chắc chắn đoán biết được kế hoạch của Viên Khả, hơn nữa nơi đây vẫn có có y. Thịnh Nhi sẽ tin vào khả năng của y. Mọi chuyện vẫn còn có thể cứu vãn được. - Đoạn, y lại bay khỏi thành trì, vội vã quay về biệt cung.

144 | Cùng đến Cõi Yên Vui

VƯƠNG TRUNG NGHĨA dẫn theo mười vạn nhân mã của gã, truy đuổi theo đám quân đầu gối này. Vốn gã chẳng muốn làm theo chiến thuật của Ân Tịch Ly tí ti nào. Tại sao ư? Thăng trận là một chuyện, hạ giặc lại là chuyện khác. Thăng trận để sống. Hạ giặc để hạ hê sống. Với hắn, thăng mà phải mang uất ức thì cũng chẳng nghĩa lý gì.

Đối với chiến dịch lần này, có lần gã hỏi Tống Hiếu, lão Man Vương có phải bị chập mạch hay không, sao lại đi kéo nhiều người chết chum thế này, có thua thì cũng hết sức là vô nghĩa.

Tống Hiếu đáp gọn lôm, "Người ông ta yêu chết rồi!"

Vương Trung Nghĩa lúc này vẫn còn chưa hiểu lắm, vẫn cho rằng Man Vương bị hỏng mất dây thần kinh nào đó rồi.

Nhưng, chỉ vừa khoảnh khắc đó thôi, khi mà đám đầu gối này mặt mày bặm trợn quay đầu chạy trở về, Man Vương một mình một đao bay xuống

thành, vung đao lên giết đám đần độn kia. Vương Trung Nghĩa khóc.

Đời này, Vương Trung Nghĩa chỉ khóc đúng một lần khi mẹ gã qua đời. Gã cho rằng sống có gì đáng để phải khóc lóc đau nào? Có lẽ là vì lâu quá không rơi nước mắt nên lần này nước mắt tuôn đến là giàn giụa.

Vương Trung Nghĩa ngồi trên lưng ngựa, đi tới phía trước, ánh mắt cứ mông mông lung lung. Mặt mày lấm lem nước mắt nước mũi. Chẳng hiểu sao gã cứ thấy Man Vương như thể chiếc lá úa rơi rụng khỏi cành, phiêu đảng rơi xuống lòng sông đang cuồn cuộn chảy xiết. Mà nói tóm lại, là cứ khiến người ta đau lòng muốn chết.

Vương Trung Nghĩa giơ đao, gào lên "Giết!". Ờ, dẫu sao thì lúc đánh giặc có tên nào lại không gào rú la hét đâu, chuyện cũng chẳng có gì ghê gớm hết. Với lại cũng chả ai để ý. Gã có thể tận tình gào lên cho thỏa cho vơi hết nỗi buồn vô cớ trong lòng.

Man Vương nội lực thâm hậu, võ nghệ bất phàm, nhảy vào trong biển người thẳng tay chém giết. Đoàn quân rối gỗ hoàn toàn không chút ý thức, chỉ biết vung tay chém loạn, chẳng thấy đau thấy buồn. Phía bên này cũng thế, những nhát đao tẩm quất lên người không còn khiến Man Vương thấy đau đớn nữa. Chẳng hiểu vì lẽ gì mà trước mắt ông chỉ còn mỗi bóng dáng Tương Vân hiện hữu. Càng lúc gương mặt thân thương kia càng rõ ràng. Chưa bao giờ lại rõ ràng đến thế.

Hai cánh quân của Tư Đồ và Tần Vọng Thiên cũng sát nhập thành một, nhìn bộ dạng của Man Vương như thế đều nhíu mày mà xót xa thay.

Tiền phương giao chiến, hậu phương là Ân Tịch Ly cũng lo lắng khôn nguôi. Y cũng đã dự tính được sẽ có chuyện không hay xảy ra, nói còn thiêng hơn miếu, quả thật Viên Khả đã bày trò.

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng Mộc Lăng gào rú từ trong lều, "A! Có hỏa dục! Có hỏa dục!"

Ân Tịch Ly khó hiểu quay đầu lại nhìn, Mộc Lăng tay cầm khối gạch mà Tư Đồ mang về, chạy ra nói, "Toàn Man Quốc đều đã cài hỏa dược, trong gạch có chứa thuốc nổ!"

Mộc Lăng vừa nói dứt lời, Ân Tịch Ly đã vội vã hô to, "Tất cả thu binh! THU BINH!"

Chúng tướng chẳng biết Ân Tịch Ly lại làm sao nữa, bình thường thì phải nên gióng trống hỗ trợ mới đúng chứ? Song, cũng chẳng thể làm trái lệnh, đành nhanh nhẩu thu binh.

Ngao Thịnh đứng ở tiền phương, Viên Liệt bỗng bay đến bên cạnh hẳn, nói, "Thu binh!"

Ngao Thịnh trừng lớn mắt lên nhìn, "Nhưng còn chút nữa đã tiến vào được Man Quốc."

"Tịch Ly ra lệnh thu binh hẳn là có lý do!" Viên Liệt siết lấy bả vai của Ngao Thịnh, "Người phải tin Tương Thanh!"

Ngao Thịnh giật mình, nói với thị vệ đánh xe, "Thu binh!"

Thị vệ lập tức quay đầu xe, quay trở về doanh trại.

Ba quân tướng sĩ đều được huấn luyện nghiêm minh, Tống Hiếu, Vương Hi, Vương Trung Nghĩa vừa phát lệnh kỳ, liền đồng loạt thu binh. Tư Đồ cùng Tần Vọng Thiên liếc nhìn đối phương, đoạn lại cấp tốc thả người bay khỏi lòng địch.

Lúc này...tất cả quân rồi gổ rút về Vân Thành như thủy triều. Man Vương vẫn đương chống cự thì chợt nghe thấy có tiếng gào vọng vang giữa không trung, "Man Vương!"

Man Vương sững sốt, người gọi ông là Tần Vọng Thiên.

Man Vương nháy mắt thanh tỉnh lại, phát hiện Thịnh Thanh đều đã lui quân...Ông khẽ nhíu mày, cảm thấy chuyện thật kỳ quặc, đoạn lại bay về phía tường thành Man Quốc.

Đồng thời trong lúc đó, Vạn Qua đứng bên cạnh sông ngầm, lo lắng nhìn Thịnh Thanh lui quân, vội vã gọi kẻ ở bên trong địa đạo, "Hạ Lỗ Minh! Thu quân rồi!"

Khắc sau, bên trong đường hầm bỗng có tiếng "tạch tạch tạch" .

Vạn Qua biết Hạ Lỗ Minh đã châm lửa, khẩn trương hô, "Chạy mau đi! Mau đi!"

Cùng lúc đó, đoàn quân trì độn cũng đã tiến đến gần cửa Vân Thành, ngay lúc chúng vừa chạm đến bậc cửa thì đột ngột "Oanh" một tiếng. Nổ tung.

Mặt đất dưới chân chúng sập lở xuống....Hãng hà cát vàng chảy lún vào bên trong lỗ đen. Đám quân kia chẳng kịp thức tỉnh để kêu gào thì đã bị nuốt gọn vào bên trong hố cát.

Nổi tiếp theo sau đó, cả Vân Thành cũng rạn nứt, đổ ập xuống đất.

Tất cả quân binh vị chôn chặt trong cát, chỉ còn biết đứng yên giãy giụa vô vọng.

Lúc này, Man Vương cũng đã an ổn đứng trên đỉnh thành Man Quốc, cúi đầu nhìn xuống quân đoàn Thịnh Thanh phía bên kia.

Man Vương bình thản hé môi cười. Ngao Thịnh đã thắng. Thắng rất dễ dàng nhưng cũng chẳng kém huy hoàng.

Bấy giờ, ông mới cảm thấy cả người mình rét lạnh, mùi tanh tươi không ngừng xộc lên mũi, cúi đầu nhìn xuống mới hay cả người mình dính đầy

máu tươi....chẳng rõ là của ai.

Ông thấy, mọi thứ đã đến thời điểm của nó rồi. Một khi chẳng thể mang Tương Vân về, thế thì chấm dứt hết đi....Đặt dấu chấm hết cho tất cả. Ông đã quá mệt. Chỉ nguyện rằng khi chết đi, đến thế giới bên kia, có thể được gặp Vân của ông. Mà chẳng rõ, Vân có chê ông nay đã tóc hoa râm mặt đầy nếp nhăn không nữa.

Man Vương xoay người, nhảy xuống khỏi tường thành...Lúc đáp xuống, mới biết máu đã chảy ngập hết mặt đất. Ông cố đứng vững rồi xoay lưng bước đi.

.....

"Hạ Lỗ Minh!" Vạn Qua đứng trên miệng động, không ngừng gào thét, càng lúc càng thấy mặt đất rung lên không ngừng, nhưng người kia vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.

"Đồ ngốc!" Vạn Qua đau đớn hô, "Người mau lên đây đi!"

Nương theo tiếng gọi đầy xót xa đó, một bóng người áo xám cũng đã dần xuất hiện từ phía cuối động.

"Hạ Lỗ Minh!" Vạn Qua vui sướng gọi...Nhưng chẳng mấy chốc, mặt đất chợt nứt ra rồi đổ sụp xuống dưới chân người nọ.

"A!" Vạn Qua vội vã chồm người tới bắt lấy gã....nhưng cát lún quá nhanh, trong nháy mắt, Hạ Lỗ Minh đã bị nuốt chửng.

Nhắc thấy chỉ còn có mỗi một bàn tay của gã còn vươn ra khỏi mặt đất, Vạn Qua cũng kinh hoàng gieo mình xuống cùng.

Đúng lúc này, tiếng gió sau lưng rít gào lướt đến. . . . .

Một cái bóng đen bay xuống, lướt qua Vạn Qua túm lấy Hạ Lỗ Minh, bay ngược lên phía trên, đoạn lại kéo lấy cổ áo Vạn Qua, ôm cả hai người nhảy lên trên mặt đất

Vạn Qua bị ném xuống đất, hoảng hồn nhìn một hắc y nhân tay ôm Hạ Lỗ Minh bay đến trước mặt hẳn.

Hạ Lỗ Minh nằm xoãi ra đất, chẳng thương tích gì nhưng vì nuốt phải cát mà không ngừng ho khan.

"A!" Vạn Qua vui sướng ôm lấy gã, "Đồ ngốc! Đồ ngốc!"

Hạ Lỗ Minh vỗ về lấy Vạn Qua, thở dài ngẩng lên nhìn người vừa cứu mình, không ai khác chính là Tư Đồ.

Tư Đồ ngoái đầu nhìn hố cát đen ngòm sau lưng mà nói, "Cảm tạ."

Hạ Lỗ Minh lắc đầu, "Câu này ta nói mới phải."

Vạn Qua cũng ngẩng đầu lên, vốn định đa tạ Tư Đồ thì ai dè hẳn ta lại vung tay chém vào gáy Hạ Lỗ Minh.

Hạ Lỗ Minh chau mày ngắt đi.

"Người làm gì vậy?" Vạn Qua lo lắng quát.

Tư Đồ hết cách, chỉ tay ra phía sau lưng hẳn.

Vạn qua nghi hoặc, quay đầu lại nhìn cỗ xe ngựa màu đen sau lưng mình.

"Nó là dành cho hai người." Tư Đồ đưa cho Vạn Qua một túi vải thật lớn, "Đây là thứ có trị khỏi độc dược trong cơ thể của cả hai. Mộc Lăng bào chế đây. Uống xong rồi rất nhanh sẽ khỏe lại thôi. Nếu có gì thì cứ đến Tu La Bảo tìm hẳn chữa trị thêm."

Vạn Qua nhận lấy, ngạc nhiên ngoác miệng ra hỏi, "Tại sao. . . . ."

"Tương Thanh nhờ ta làm vậy." Tư Đồ đáp, "Đi đi! Tìm một nơi an bình, bắt đầu lại lần nữa."

Vạn Qua nhìn Tư Đồ một lúc mới cột túi vải kia vào người rồi cõng Hạ Lỗ Minh lên xe ngựa, đoạn lại quay lưng nhìn Tư Đồ lần nữa.

Tư Đồ xoay người rời đi.

Vạn Qua phóng mắt nhìn Vân Thành hoang toàn phía xa, thở dài một hơi rồi quay người nhìn Hạ Lỗ Minh giờ đã hôn mê. Bên trong xe ngựa đã chuẩn bị sẵn lương khô cùng nước uống, và một rương ngân lượng.

Vạn Qua suy ngẫm một chốc, chợt xé một mảnh tay áo ra, đầu này cột vào tay Hạ Lỗ Minh còn đầu kia thì buộc chặt vào tay mình, rồi vung roi thúc ngựa.

Ngựa tung bốn vó chạy băng băng về phía trước. Vạn Qua lúc này chỉ còn thấy Man Quốc là một chấm đen nhỏ nhoi, bỗng hấn lại phá lên người, ra roi thúc vào lưng ngựa, "Chạy nhanh lên! Chúng ta đến một nơi xa thật xa. Mãi mãi không quay về đây nữa!"

. . . . .

Tương Thanh đương nhiên đã nghe thấy tiếng nổ rất lớn bên ngoài. Liên biết là Hạ Lỗ Minh đã châm hỏa dược. Quả nhiên, Thịnh Nhi của y rất giỏi. Thịnh Thanh đã thắng!

Y kích động chạy đến biệt cung của Tương Vân. Muốn nói hai tiếng từ biệt với cha mình. Nhưng người còn chưa biết vào bên trong sân đã nghe thấy giọng nói chói tai quen thuộc.

"Ha ha, ta sẽ vút ông vào trong sa mạc, ngày ngày phơi khô nơi đó, để xem lão già Man Vương đó làm thế nào gặp lại ông được!"

Tương Thanh chỉ thấy đầu mình ong ong lên. Y chạy nhanh vào sân, thấy ngay cảnh Viên Khả một tay lôi quan tài bằng băng chứa Tương Vân ra ngoài. Có lẽ vì lớp băng quá dày nên gã chẳng thể phá tan được nên chỉ còn nước kéo cả người cả quan tài đi.

Vì trải qua va chạm, phía trên băng quan đã hư hao, thêm nữa sa mạc lại nóng cháy...khiến lớp băng tuyết cũng chảy tan đi phần nào.

Trong nháy mắt, Tương Thanh thấy máu mình như đông cứng lại.

"Viên-Khả" Tương Thanh rít từng chữ qua kẽ răng.

Viên Khả sững sốt, quay đầu lại nhìn Tương Thanh, giật mình trợn to hai mắt, "Người...sao người...."

Tương Thanh nhếch môi cười, chậm rãi rảo bước đến gần gã, "Người không có nghe thấy à? Pháo đã nổ trong khi người lại chưa chiêm ngòi. Có lạ không nào?"

Viên Khả mắt trắng mắt ra, con người như thể muốn rơi xuống đất, oán hận nhìn Tương Thanh.

"Ta nói cho người hay, một người cũng không có chết! Ai cũng không chết. Trừ người!"

Vừa dứt lời, Tương Thanh đã rút cửu tiết tiên mà Tư Đô tặng ra, quất roi về phía Viên Khả.

Viên Khả chỉ còn lại một cánh tay, hơn nữa lúc này thần trí đã chẳng còn tỉnh táo nữa, khi bị roi quất trúng như phát cuồng lên. Tương Thanh ra tay không chút lưu tình, như thể trút hết bao oán hận mất mát lên người gã.

Thậm chí cả nỗi nhớ nhung Ngao Thịnh còn cào đến nỗi bi thương vì Man Vương và phụ thân, đều giáng xuống đầu gã. Cho đến khi Viên Khả huyết nhục mơ hồ, người co giật ngã xuống sân, thoi thóp cho đến khi cạn hơi tàn mới thôi.

Tương Thanh tay cầm dây roi đầy máu, ngơ ngác đứng yên một chỗ, nhìn cổ thi thể đã nát bét ra. Một lúc sau lại nghe thấy có tiếng bước chân khó nhọc sau lưng.

Y quay đầu lại, chỉ thấy Man Vương tay vịn vào vách tường, cả người đầy máu, khoe miệng cũng đều là máu....Mặt mày còn trắng hơn cả bức tường kia.

Man Vương vừa bước vào, lúc đầu thì hoang mang ngăn người ra, nhưng khi nhìn thấy Tương Thanh cùng cái xác của Viên Khả thì liền hiểu ra.

Ông lão đảo chạy đến bên băng quan của Tương Vân, thê thiết nói, "Vân, ta đưa người đến Cõi Yên Vui. Chúng ta mãi mãi không xa rời nữa."

Tương Thanh lúc này mới tỉnh táo lại, vội kéo xe ngựa đến, khiêng băng quan của Tương Vân lên xe, rồi đỡ cả Man Vương vào trong, lấy đơn dược Mộc Lăng đã dúi vào tay y, để giúp ông có thể kéo dài sinh mệnh.

Tương Thanh lên xe ngựa, chợt nghe thấy tiếng Miêu Ô kêu, mới giật mình nhớ ra.

Y nhẹ nhàng bé mèo nhỏ ra khỏi ngực áo, cột mảnh ngọc bội Ngao Thịnh đã đeo cho y lên cổ Miêu Ô, thả mèo xuống đất rồi căn dặn, "Mi ở đây chờ Thịnh Nhi đến, bảo hắn chờ ta về. Ta nhất định sẽ trở về!" đoạn lại leo lên xe, thúc ngựa chạy ra khỏi cửa thành phía bắc.

Bên ngoài cửa thành, Tương Thanh chỉ nhìn thấy bão cát đang gào thét đổ qua, thấp thoáng trong làn cát dày, y có thể nhìn thấy dải hắc diệp thạch sừng sững kia.

Tương Thanh cắn răng, quất roi cho ngựa nhanh chóng chạy đến ngọn núi được cho rằng có Cối Yên Vui kia.

.....

Ngay cửa vào chính của Man Quốc bị nổ to, đất lở thành một cái hố cát thật lớn. Quân của Ngao Thịnh vì đã mau mắn rời đi một đoạn đủ xa nên mới không bị cuốn vào trong.

Ngao Thịnh gặp đến độ không nhìn được, một mình điều khiển chiến xa, nóng lòng chạy thẳng vào trong Vân thành.

Ân Tịch Ly cùng các vị đại tướng ở lại chỉ huy, đợi đến khi mặt đất an ổn lại. Mộc Lăng cũng đã bào chế ra thuốc giải, chia cho ba quân, phân nhau đi cứu những tướng sĩ đang bị chôn dưới cát kia.

Tần Vọng Thiên mang theo binh mã, chạy tới Vân Thành, đi tìm Ngao Thịnh và Tương Thanh.

.....

Ngao Thịnh tìm hết một vòng Man Quốc nhưng vẫn chẳng thấy Tương Thanh đâu. Ngay lúc này, Ngao Ô lại nhảy khỏi xe, chạy về phía trước. Thịnh ta cũng xuống xe, vội đuổi theo.

Ngao Ô dẫn Ngao Thịnh đi vào sâu trong biệt cung, đập vào mắt là cỗ thi thể nát bét.

Ngao Thịnh nhìn khối thi thể này mà ngứa mắt, bước đến gần xem xét thì đúng là Viên Khả....Hắn cẩn thận dò tìm, thấy vết bánh xe vẫn còn hằn trên đất.

Ngao Thịnh khẽ nhú mày, chợt nghe thấy có tiếng meo meo.

Hắn vội vã ngoảnh tìm, liền thấy Miêu Ô đang được Ngao Ô ngoạm lấy, lại còn vô cùng ân cần liếm liếm lông cho mèo. Ngao Thịnh vừa liếc nhìn đã thấy ngay mảnh ngọc bội đeo trên cổ mèo. Hắn gỡ mảnh ngọc xuống, lòng như dậy sóng - Thanh của hắn đâu rồi? Sao bỏ ngọc lại?

"Ngao~~."Ngao Ô chột gằm lên, hất ngã Miêu Ô ra đất rồi ngoắc đầu ra dấu cho Ngao Thịnh đi theo mình. Thịnh ta nhìn hổ, không chần chờ gì mà vội bước theo. Cả hai rời khỏi Man Quốc, dần thân sâu vào bên trong đại mạc.

.....

Tương Thanh cũng chẳng rõ mình đã rong ruổi trong sa mạc bao lâu nữa. Có lẽ là lâu đến mức y chẳng tài nào tin được. Bốn bề đều giống nhau, chẳng phân biệt được phương hướng, Cõi Yên Vui ở dải đá kia vẫn cứ xa còn xa.

Y quay đầu lại, xốc mình lên nhìn vào bên trong. Bể quan của Tương Vân đã tan chảy hơn một nửa. Còn Man Vương thì lặng lặng ngồi một bên, dõi nhìn Tương Vân. Nương theo cơ ngực phập phồng, y biết là ông vẫn còn sống.

Tương Thanh nhẹ nhõm thở ra, ngẩng đầu nhìn Cõi Yên Vui ở bờ xa mà nghĩ sao mãi vẫn chẳng thể đến được....Bốn bề ngoại trừ bão cát thì chẳng còn trông thấy gì nữa cả. Chột nhiên, y thấy mình vô cùng bất lực.

Ngay khi Tương Thanh cảm thấy vô cùng tuyệt vọng thì lại nghe thấy lẫn trong tiếng gió là tiếng chuông lạnh lạnh reo vang.

Tương Thanh giật mình ngược lên nhìn, thấy một cỗ xe đang đi về phía y. Đó là một cỗ xe do sơn dương kéo, thân xe màu đỏ tươi, trên bốn đỉnh nóc xe thì treo đầy chuông bạc. Người đánh xe là một thiếu niên mặt mày sáng sủa.

Tương Thanh ra sức lắc đầu ngại rằng mình đã sinh ra ảo giác khi mà cỗ xe kia cứ ngày một gần.

"Tiểu Tam." Trong xe chợt truyền ra một giọng nói vô cùng êm ái, "Sao lại đi chậm lại?"

"Tiểu thư, phía trước có người."

"A?" Người bên trong hỏi, "Ai?"

"Vương tử trong mộng của cô." Thiếu niên tên Tiểu Tam ngoác miệng ra nhìn Tương Thanh.

"Rầm" một cái, màn xe màu đỏ thẫm bị kéo xoạch ra, một cô gái tuổi chừng mười sáu ló đầu ra ngoài, da trắng, mắt sâu, mũi cao. Vừa nhìn là biết một cô nương Tây Vực.

Nha đầu kia mê say nhìn Tương Thanh một lúc rồi vui sướng thét lên, "Ca ca xinh đẹp!"

Tương Thanh sửng sốt, không nhớ ra là mình có từng gặp cô nương này.

"Huynh quên rồi hở?" Tiểu nha đầu vội nhảy xuống xe, "Trước đây huynh từng cứu ta đó! Ở sa mạc Mạc Bắc, huynh giúp mọi người tránh trỉ đám mã tặc đó."

Tương Thanh ngơ ngác nhìn cô bé một lúc, nhưng vẫn không nhớ được gì. Tiểu nha đầu lại hỏi tiếp, "Sao huynh lại một mình vào sa mạc khi trời đang bão thế nào? Dễ bị lạc lăm đó! Huynh muốn đi đâu?"

Tương Thanh ngơ ngẩn đáp, "Cõi Yên Vui."

"Hở?" Tiểu cô nương khó hiểu nhìn y.

"Một nơi xinh đẹp, yên tĩnh, không ai quấy rầy." Tương Thanh nói, "Cô có biết không?"

Tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt to tròn của mình, rồi lại tủm tủm cười, "Thế, huynh nói cho biết chuyện này trước đi. Huynh đã có thể tử chưa? Cưới ta nha?"

Tương Thanh bật cười nhớ ra cô bé này, lần đầu gặp vẫn chỉ là một nha đầu mười ba mười bốn, vừa chạm mặt thì đã bảo y cưới về nhà rồi.

Tương Thanh khẽ lắc đầu, "Lòng ta đã có người. Chúng ta cũng đã có hôn ước."

Tiểu cô nương thở dài đầy tiếc nuối, "Tiểu Tam à, tại sao nam nhân tốt đều bị cướp đi hết vậy?"

Tiểu Tam an ủi, "Không sao mà. Cô còn trẻ, từ từ rồi tìm."

Nha đầu ngoảnh lại nói với Tương Thanh, "Ta biết đường nè, để ta đưa huynh đi."

Tương Thanh vốn không có chút hy vọng nào, thậm chí còn hoài nghi về sự tồn tại của nơi được cho là Cõi Yên Vui đó, nhưng chẳng hiểu sao lại tin lời cô bé kia, để cô bé dẫn y đi.

"Nó ở ngay bên trong núi Nhật Lạc (mặt trời lặn) ấy." Tiểu cô nương nói, "Trong lòng núi Nhật Lạc có một cái động rất sâu, nghe nói dưới đó chính là Cõi Yên Vui, có thể giúp luân hồi chuyển thế, lại còn xinh đẹp yên tĩnh nữa. Nhưng mà cái động ấy lại quá sâu, xuống rồi không lên được nên chưa có ai từng đặt chân đến. Có lẽ đó cũng chỉ là một truyền thuyết thôi."

Tương Thanh ngạc nhiên, không thể tin rằng có một nơi như thế.

Tiểu cô nương đưa Tương Thanh đi ngược lại với hướng dải núi Hắc diệp thạch. Tuy rằng có chút khó hiểu nhưng y vẫn cứ theo sau....Đi được một đoạn, chợt trông thấy một ngọn núi trắng như phủ sơn.

Y ngưỡng mặt lên nhìn, ngọn núi này không cao, có thể trèo lên được.

"Ca ca xinh đẹp, huynh muốn lên trên đó sao?" Tiểu nha đầu hỏi.

"Phải." Tương Thanh gật gật đầu, "Cám ơn cô bé."

Tiểu nha đầu lắc đầu, "Chuyện nhỏ ấy mà. Mà huynh muốn đi vào trong động đó hả?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ, lại gật gật đầu.

Tiểu nha đầu lại nói, "Được rồi. Vậy huynh xuống đó trước đi. Ta về chuẩn bị dây thừng rồi gọi trưởng lão cùng mọi người trong làng đến kéo huynh lên."

Tương Thanh cảm kích gật đầu, "Đa tạ."

Tiểu nha đầu lại ngoắc ngoắc ngón tay gọi y.

Tương Thanh cúi đầu, cô bé bỗng nhảy phốc lên, hôn vào má y một cái rõ kêu.

Tương Thanh giật mình ngậy ra, tiểu nha đầu lại khoái chí cười to, bước trở về xe ngựa, "Tiểu Tam, chúng ta mau về thôi, lấy tất cả dây thừng mà bện lại."

Thiếu niên vừa đánh xe vừa lầm bầm, "Tiểu thư, sao cô có thể chủ động hôn một nam nhân như thế chứ! Không cảm thấy xấu hổ hả?"

"Im!" Tiểu nha đầu uy hiếp, "Phiền chết được!"

Tương Thanh nhìn theo cỗ xe đỏ kia mà nhoẻn miệng cười, đoạn lại vén màn xe lên, thấy băng quan đã hoàn toàn tan chảy. Y ôm lấy Tương Vân rồi đưa lưng lại nói, "Ông mau trèo lên lưng tôi đi!"

Lúc này, Man Vương đã chẳng còn chút khí lực nào nữa, đổ ập lên lưng Tương Thanh.

Tương Thanh dùng dây buộc ngựa cột Man Vương chặt vào người rồi nhảy xuống xe, trèo lên trên núi Nhật Lạc.

Lúc này, mặt trời cũng xuống bóng. Tương Thanh đi lên trên núi, nhìn vàng thái dương dần dần bị ngọn núi nuốt chửng, rốt cuộc cũng hiểu vì sao tên núi là Nhật Lạc.

"Vân chắc chắn sẽ thích nơi này." Man Vương thều thào lên tiếng.

Tương Thanh khẽ giật nảy người lên, biết rằng Man Vương đã suy yếu đến mức chẳng thể động đậy gì, lẽ nào đây là do hồi quang phản chiếu?

Y gắng sức trèo lên trên đỉnh.

Rất nhanh, Tương Thanh đã tới được đỉnh núi, quả nhiên liền trông thấy một miệng hang rất lớn nằm ở giữa quả núi....Bên trong lại tối om, sâu đến chẳng thấy đáy.

Tương Thanh nhìn mặt trời chỉ còn lại một mảnh đỏ, lại nhìn thi hài đang dần mềm ra của Tương Vân...mà hít sâu một hơi thả người nhảy xuống bên trong hang động.

.....

Man Quốc đã hoàn toàn bị Thịnh Thanh chiếm lĩnh. Nhưng Tần Vọng Thiên tìm mãi vẫn chẳng thấy Ngao Thịnh hay Tương Thanh đâu.

Tần Vọng Thiên nôn nóng đến mức nhảy dựng lên, Mộc Lăng khuyên y dừng gấp, cẩn thận tìm lại lần nữa... Vì vậy mà mọi người lại rà soát cả tòa thành một lần nữa để tìm hoàng đế nhà họ và phu tử nhà hoàng đế.

Cùng lúc đó, Ngao Thịnh cùng Ngao Ô đã đi băng xuyên qua sa mạc, đi đến một ngọn núi màu trắng, dưới chân núi lại đỗ một cỗ xe ngựa.

"Thanh!" Ngao Thịnh mừng rỡ nhảy xộc lên xe nhưng lại chỉ thấy một vũng máu loãng, ngoài ra thì chẳng có bóng người nào.

Ngao Thịnh tra xét một lượt, thấy quái lạ khi chẳng thấy dây cương buộc ngựa đâu,

Bấy giờ Ngao Ô rướn cổ về phía đỉnh núi mà gầm lên.

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày nghĩ, lẽ nào Thanh đã lên núi?

.....

Tương Thanh nhảy vào bên trong hang động, chỉ thấy bốn bề tối như mực... Chẳng biết qua bao lâu sau, những chấm sáng tròn chợt nhấp nháy. Y cau mày mơ hồ đoán phía sâu bên trong có nguồn sáng.

Y vội thi triển khinh công lần sâu xuống bên dưới.... cho đến khi bốn phía chợt ngời sáng lên, tầm nhìn cũng được khai mở.

Tương Thanh đáp người xuống bên dưới động, cẩn thận ôm Tương Vân vào người, đồng thời cũng giữ chặt Man Vương trên lưng. Ngay lúc này, Man Vương lại vừa suy kiệt vừa vui vẻ nói, "Thật là đẹp...."

Tương Thanh như không tin vào được mắt mình nữa.

Dưới cùng của hang động này là một khoảng không gian vô cùng rộng lớn. Phía trên đỉnh trần là những chấm huỳnh quang sáng lấp lánh, chiếu

sáng hơn cả dạ minh châu hay thủy tinh đặng. Trần động như thể một biển sao.

Bên dưới chân y thì lại mềm mại ngát hương khi mà có đến cả một cánh đồng hoa đầy mỹ lệ.

Trái dài tầm mắt là một đồng hoa trắng vô cùng xinh đẹp. Hoa nương theo gió mà nhấp nhô lay động.

Mất một lúc lâu sau Tương Thanh mới bừng tỉnh khỏi cơn mộng, vui sướng nhoén miệng cười rồi nhẹ nhàng đặt Tương Vân nằm xuống đồng hoa, sau đó cũng thả Man Vương xuống, để ông nằm bên cạnh Vân của mình.

Man Vương chậm rãi quay đầu, nhìn một bên mặt của Tương Thanh.

Tương Thanh cầm tay Man Vương lên, để tay ông nắm lấy tay Tương Vân. Man Vương mỉm cười, bình thản nhắm mắt lại.

Tương Thanh im lặng ngồi ở bên cạnh, nhìn hai người an yên nắm tay nhau. Y chẳng biết liệu Man Vương có còn sống không, hơn nữa cũng chẳng muốn đi kiểm tra hơi thở của ông làm gì, chỉ đơn giản, dịu ngoan ngồi ngắm nhìn cả hai người họ

Tương Thanh xả tay áo xuống, nhẹ nhàng lau đi vết máu dính trên mặt Man Vương.

Vết máu đã khô, lau mãi chẳng ra. Bỗng chốc lại có nước từ đâu rơi xuống, nhỏ lên trên mặt Man Vương, khiến vết bẩn dễ dàng bị lau đi.

Tương Thanh cứ lau lau mãi, phát hiện nước rơi xuống mỗi lúc một nhiều, còn tầm mắt mình thì lại nhòe dần đi.

Y ngừng tay, nhìn hai gương mặt đã hoàn toàn tươi tắn sạch sẽ. Hai người trông vô cùng xứng đôi. Rồi y lại cúi đầu xuống, tựa lên trên hai thân thể đã không còn hơi ấm nào mà cất tiếng khóc rống, lần đầu tiên sau khi chào đời.

145 | trăm ngã tình về

ĐỒNG HOA CÁNH TRẮNG theo gió dập dìu, thủy quang chiếu rọi từ trên đỉnh cao. Phong cảnh tuyệt mỹ như thế hẳn phải ấm áp hạnh phúc, ấy vậy mà vì tiếng khóc của Tương Thanh mà bỗng hóa thê lương đến lạ.

Tương Thanh chẳng biết mình đã khóc bao lâu, mãi cho đến khi có tiếng gọi khe khẽ truyền đến từ phía sau thì mới ngừng khóc, ngẩng đầu dậy, không tin được mà lắng tai nghe giọng nói đã ngày nhớ đêm mong kia.

"Thanh...."

Tương Thanh thoáng sửng sốt quay đầu lại.

Ngao Thịnh chật vật đứng dậy, cả người dính toàn cánh hoa. Trên người hẳn vẫn vận bộ chiến bào cùng giáp vàng, nhìn có vẻ tù túng, có lẽ cũng vì vậy mà khi nhảy xuống đây, không khống chế được lực đạo. Chẳng biết là có bị thương ở đâu không?

Tương Thanh ngồi bệt dưới đồng hoa, ngơ ngác nhìn Ngao Thịnh. Đôi mắt y sưng tấy lên, cố sức lấy tay lau nước mắt.

Ngao Thịnh chỉ thấy lòng mình như có ai xát muối, đảo mắt lại thấy hai cổ thi hài nằm cạnh chỗ Tương Thanh đang ngồi, khe khẽ chau mày lại.

Hắn vồn vã chạy đến, quỳ sà xuống bên cạnh Tương Thanh, kéo y ôm vào trong lòng.

"Thịnh Nhi..." Tương Thanh tựa cằm lên vai Ngao Thịnh, bỗng chỉ thấy mệt mỏi đến rã rời.

"Thanh." Ngao Thịnh siết chặt Tương Thanh vào lòng, "Người không việc gì rồi!"

"Umm." Tương Thanh đã thôi khóc, ngay khi vừa trông thấy Ngao Thịnh thì đã thôi khóc. Hiện tại, y chỉ thấy mệt mỏi, muốn tựa vào vai người mình mong nhớ mà nghỉ ngơi.

Cả hai lặng lẽ ngồi ôm tựa vào nhau. Ngao Thịnh vỗ vỗ lưng Tương Thanh như ủi an xoa dịu. Bỗng chốc bên tai đã truyền đến nhịp thở khê khàng của y. Ngao Thịnh đau lòng như cắt, nhìn dung nhan say ngủ kia. Những ngày này, chẳng biết Thanh của hắn đã phải chịu bao nhiêu giày vò rồi. Thật may khi được gặp lại nhau.

Ngao Thịnh thật cẩn thận dịch người Tương Thanh lại, để y nằm thoải mái trong lòng mình. Hắn cởi luôn cả chiến bào ra, ôm lấy Tương Thanh ở giữa đồng hoa, để y an tĩnh say giấc.

Ngao Thịnh nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc đã rối bù lên của Tương Thanh, chốc chốc lại liếc nhìn Man Vương và Tương Vân đang tay trong tay nằm, rồi thở dài, chỉ thấy buồn bã không ngừng.

Hắn nhìn hai người kia đến gần gũi. Tương Thanh và phụ thân y rất giống nhau. Có lẽ ngay cả Man Vương và hắn cũng có vài phần tương tự...nhưng lại chẳng thể có số mệnh tương ứng. Nửa đời này của hắn và Tương Thanh coi như đã đi tận hết khổ đau chia biệt, những buồn to khổ nhỏ chẳng biết bao nhiêu mà đếm. Nhưng cuối cùng vẫn được gặp lại nhau ở một nơi xinh đẹp thế này, để bắt đầu một cuộc sống mới. Còn Tương Vân và Man Vương thì lại mãi mãi ngủ vùi ở nơi mộng cảnh này. Chấm dứt tất cả khổ hạnh lúc sinh thời. Thật lòng mà nói, chẳng ai có thể trách sao Man

Vương lại nhẫn tâm. Chỉ trách trời cao bất công. Đời người chỉ một lần được sống...Ai có năng lực cải tử hoàn sinh?

Ngao Thịnh nhìn quanh bốn phía, đột nhiên có chút cảm khái, tâm tình chợt buồn bực đến lạ, chốc sau lại khó nhọc nặn ra một nụ cười, "Man Vương...nếu còn có kiếp sau, ta thật lòng hy vọng ông và Tương Vân có thể bình an ở bên nhau trọn đời, mãi chẳng phân ly."

Người nằm trong lòng hãn khê động đậy, tựa hồ đang nằm mộng.

Ngao Thịnh vội ôm chặt lấy y hơn, để y tựa thật sâu vào lòng mình, cúi đầu thủ thỉ vào tai y lời tâm tình. Như vậy, có thể ngay cả trong mơ, Tương Thanh cũng sẽ mộng thấy chuyện an lành...đến khi tỉnh giấc, sẽ buông bỏ được hết muộn phiền, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

.....

Nhóm người Tần Vọng Thiên cơ hồ đã xới tung Man Quốc lên nhưng vẫn chẳng có chút tung tích nào của Ngao Thịnh và Tương Thanh cả.

Tước Vĩ khước miệng giật giật mà hỏi, "Hay là hai tên nhóc đó đã bỏ trốn đi xây mộng uyên ương rồi?"

"Sao mà được chứ?" Tư Đồ phản đối ngay, "Ai lại vô trách nhiệm vậy chứ? Ngao Thịnh là hoàng đế còn Tương Thanh cũng chẳng phải người như vậy."

"Đúng đó!" Tiểu Hoàng cũng hết sức đồng tình với phu quân nhà mình, "Không chỉ mỗi Tương Thanh và Thịnh Nhi mất tích, ngay cả Man Vương và Tương Vân cũng chẳng thấy đâu."

Tiểu Hoàng vừa nói xong, cả bọn lại đưa mắt nhìn nhau.

"Sao thế?" Tiểu Hoàng khó hiểu nhìn mọi người.

Ân Tịch Ly nói, "Có lẽ Man Vương đã không trụ nổi nữa rồi."

"Bất luận hấn bị thương có nặng hay không..." Viên Liệt thở dài, "nhưng một khi cơ hội để Tương Vân sống lại đã mất...Man Vương cũng chẳng còn muốn sống làm chi nữa. Hấn hấn sẽ tự tay kết thúc đời mình."

Mọi người không khỏi thương cảm.

"Chúng ta cứ ở đây chờ vậy." Mộc Lăng nói, "Có lẽ rất nhanh thôi họ sẽ trở lại?"

Tần Vọng Thiên nhìn quanh rồi hỏi, "Ngao Ô đâu?"

Cả bọn đàn mặt ra, tìm một lượt đều lắc đầu không biết.

"Ngao Ô là sa hổ, hấn sẽ không bị lạc đường ở đây đâu." Tống Hiếu nói, "Trước kia khi tặng nó, Hồ Vương có nói vậy mà."

"Đúng đó!" Vương Hi cũng gật đầu, "Sa hổ là thần vật, cho dù Hoàng Thượng có bị lạc ở trong sa mạc, nhưng chỉ cần có Ngao Ô bên cạnh thì nhất định sẽ quay về được!"

"Chúng ta..." Tần Vọng Thiên bỗng nhíu mày im lặng.

"Có chuyện gì?" Mộc Lăng khó hiểu nhìn y.

Tần Vọng Thiên bỗng ngoái lại nhìn Tước Vĩ và Ân Tịch Ly...trong đầu chẳng hiểu sao lại nảy ra ý nghĩ rất lạ, cụ thể thế nào y chẳng rõ...chỉ mơ hồ thấy rất bất an.

"Vọng Vọng?" Mộc Lăng trừng mắt nhìn Tần bảo chủ nhà mình.

Tần Vọng Thiên dẫn đó nói, "Hay là...chúng ta đừng đóng quân ở Man Quốc, đổi nơi khác đi?"

Mọi người đều khó hiểu nhìn y. Ô Cuồng nhíu mày nói, "Man Quốc thì vững chắc hơn những nơi khác."

"Có chuyện gì lạ sao?" Ân Tịch Ly hỏi.

Tần Vọng Thiên lắc lắc đầu, "Chỉ là ta có dự cảm chẳng lành."

"Chúng ta đổi nơi khác đi." Tước Vĩ góp ý, "Ta tin vào linh tính của Tần tiểu tử."

"Đúng đó!" Mộc Lăng nhanh miệng ủng hộ, "Vọng Vọng có trực giác của một dã thú!"

Tần Vọng Thiên vô cùng sung sướng khi Mộc Lăng đứng về phía mình, cơ mà, câu sau thì hơi có vấn đề đó, hại người ta chẳng biết nên cười hay mếu nữa.

"Phải lánh đến nơi nào đây?" Ân Tịch Ly hỏi, "Chúng ta nhiều người như vậy."

"Trước tiên cứ giải tán binh mã." Tần Vọng Thiên đề nghị, "Chúng ta chỉ cần giữ vài người cùng một ít quân binh, còn lại thì quay về địa điểm đóng quân lúc đầu."

"Ta đồng ý." Ân Tịch Ly gật đầu.

Lúc sau, Vương Hi, Dã Lũng Kì cùng Hồ Vương đưa quân của họ quay về chốn đóng quân bao đầu. Tống Hiếu và Vương Trung Nghĩa thì dẫn quân về đồn Song Hồng.

Chỉ còn lại nhóm người Tần Vọng Thiên, nhân mã của Tu La Bảo và Hắc Vân Bảo là ở yên một chỗ.

Mười vạn quân đầu gối, chết hơn vài ngàn người. Số còn lại đều được cứu chữa kịp thời. Sau khi ý thức khôi phục lại trở thành những người dân

bình thường, không còn nhớ gì về chuyện đã xảy ra. Vì vậy đều được trả tự do, trở về nguyên quán.

Quân Thịnh Thanh vừa rút đi chẳng bao lâu...

Mộc Lăng đã nhảy lên lưng Tần Vọng Thiên mà mè nheo, "Vọng Vọng, ta đói~ Từ tối qua tới giờ ta chẳng ăn gì cả."

Tần Vọng Thiên đau lòng, Tư Đồ lại nhú mày chê trách, "Người nhìn người đi, chẳng chút tiền đồ!"

Vừa trách mắng người bên kia xong thì người bên này đã giật giật tay áo hăn mà nói, "Tư Đồ...Ta...cũng thấy đói nữa."

"Hả?" Tư Đồ đau lòng, vội nói, "Đói hả? Ta tìm gì cho người ăn liền!"

Viên Liệt nhanh cho người đi nấu cơm. Đoạn, Tước Vĩ lại thảng thốt nói, "Bà nó, thiệt là linh hết sức!"

Mọi người quay lại, khó hiểu nhìn lão nhân gia, lão lại chỉ về phía Vân Thành, "Nhìn đi, tòa thành nứt ra rồi kìa."

Cả bọn ngoái lại nhìn...nháy mắt, cả một tòa thành nguy nga liền đổ sụp xuống, mặt đất rung lên rồi nứt ra tạo thành một hố cát to thật to. Tiếng đất đá lở sụp khiến mọi người lạnh cả sống lưng.

Mộc Lăng giật mình nép vào trong lòng Tần Vọng Thiên, "Trời ơi, nếu lúc này mà không đi thì cả trăm ngàn người bị vùi thây nơi đó rồi!"

Đừng nói những người khác, ngay cả Tần Vọng Thiên cũng trán đầy mồ hôi nhìn Ân Tịch Ly.

Ân Tịch Ly lại chỉ mỉm cười gật đầu với y.

Đợi đến khi mặt đất yên bình thì trời cũng đã tối vãn.

Sau khi dùng bữa xong, Tần Vọng Thiên lại lo lắng tìm kiếm quanh phụ cận Man Quốc.

"Không biết Ngao Ô có bị đói không nữa?" Mộc Lăng nói.

"Sao có chuyện đó được." Tư Đồ đáp, "Sa hổ vốn là loài chuyên sống ở sa mạc, nếu thức ăn không có sẵn bộ nó chẳng biết tự đi tìm sao?"

"Phải heng!" Mộc Lăng ngồi xổm xuống đất, Tần Vọng Thiên cũng ngồi xuống bên cạnh, lo lắng hỏi, "Mộc Mộc, có mệt không, vào ngủ một chút đi!"

"Không cần, ta phải đợi Tiểu Thanh về." Mộc Lăng ngồi hai tay chống cằm. Tiểu Hoàng cũng tham gia vào hàng ngũ, thấp giọng nói, "Không biết Man Vương thế nào rồi, nếu Tương Vân sống lại thì hay quá!"

"Chết rồi sao sống lại được?" Mộc Lăng nhíu nhíu mày, "Trừ phi là giống Hạ Vũ ngủ say trong kén tầm năm đó. Chỉ có thể trông chờ vào kỳ tích mà thôi."

"...Tuy những việc Man Vương làm có chút cực đoan thật, nhưng ông ta lại tình sâu như biển. Chuyện của ông ta và Tương Vân đúng là khiến người ta phải đau lòng mà." Tiểu Hoàng thở dài, "Hy vọng Tương Thanh và Thịnh Nhi có thể bình an trở về."

"Đúng vậy đó." Cả bọn gật gù. Rồi bỗng....

"Ngao ~"

"Ồ đây!" Tần Vọng Thiên cùng Tư Đồ nhanh nhẹn phi thân bay tới trước, thấy trong bóng đêm mờ mịt, hổ trắng đang điệu mèo nhỏ trên đầu, chậm rãi quay về.

"Ngao Ô!" Tần Vọng Thiên lớn tiếng gọi. Mộc Lăng nhanh tay nhanh chân bưng một chậu nước cùng tảng thịt lớn đến.

Ngao Ô chạy nước rút đến, gục đầu vào chậu uống nước. Hồ ta đã phải rong ruổi trong sa mạc suốt hai ngày trời, sắp chết khát tới nơi rồi ấy.

Miêu Ô cũng ké đầu vào uống nước cùng. Tiểu Hoang ôm lấy mèo nhỏ, giúp nó uống nước và ăn chút thức ăn.

Ngao Ô uống cạn hết chậu nước đầy, xơi sạch tảng thịt lớn, sau đó rất chi là bất lịch sự mà đi giải ra đất...xong xuôi đâu vào đó lại rít lên một tiếng, vẫy đầu ra hiệu cho bọn Tư Đồ mau đi theo nó.

Tần Vọng Thiên lập tức đi theo sau.

Ban đêm, bên trong sa mạc đứng gió, bốn bề vắng lặng, trời cao thì điểm đầy sao sáng. Mọi người chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là phải tìm được Ngao Thịnh và Tương Thanh. Tất cả sẽ cùng nhau trở về và mãi không ly biệt nữa.

.....

Tương Thanh ngủ rất lâu, mơ thấy giấc mộng rất vẹn tròn. Trong mộng, y và Ngao Thịnh cử hành đại hôn. Cả Lạc Đô đều đổ xô ra đường chúc mừng. Bên trong đám đông, Tương Vân và Man Vương đứng tay trong tay.

Hai người họ tặng cho y một đóa hoa màu đỏ thắm làm quà cưới, rồi lại rời đi.

Tương Thanh hạnh phúc đến bật khóc, sau đó....từ từ mở mắt ra. Giấc tỉnh. Mộng cũng tan.

Vừa mở mắt ra, y đã nhìn thấy Ngao Thịnh mỉm cười nhìn mình, lại còn dịu dàng lau đi vệt nước mắt còn vương nơi khóe mắt y, xót xa mà nói,

"Thanh, đừng nữa khóc, người mà khóc ta cũng sẽ khóc theo đấy."

Tương Thanh mơ màng nhìn Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, sao người lại đến đây?"

"Ngao Ô đã đưa ta tới." Ngao Thịnh xoa xoa cằm y, cười nói, "Nó cùng Miêu Ô đã quay về tìm cứu viện rồi. Yên tâm đi. Đại ca nhất định sẽ tìm thấy chúng ta. Đúng rồi, sao người lại tìm được chỗ này? Thật là đẹp!"

Tương Thanh mỉm cười, rất muốn kể rõ ngọn ngành nhưng lời lại thốt ra không được, sau một lúc mới đáp, "Umm...chẳng nói hết một lời được."

"Vậy thì đừng nói." Ngao Thịnh dịu dàng cúi xuống hôn y, "Tìm thấy là tốt rồi." rồi lại nắm chặt lấy tay y, "Từ nay về sau, chúng ta không chia lìa nhau nữa!"

"Ừ!" Tương Thanh gật đầu, tựa vào ngực Ngao Thịnh, chỉ cần nghe thấy tiếng tim đập của hãn thoi cũng đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Hai người ôm chặt lấy nhau, nhìn màn sao trời đẹp lung linh, nói ít chuyện vụn vặt. Kể từ lúc chào đời đến giờ, chuyện nào vui vẻ đều kể hết cho nhau nghe, đồng thời cũng là nói cho Man Vương cùng Tương Vân biết. Ở tại Côi Yên Vui này, hai người chỉ mong họ mang sang thế giới bên kia những hồi ức xinh đẹp.

Qua thật lâu, thật lâu...

Tương Thanh bỗng nói, "Có người đang xuống đây!"

Ngao Thịnh cũng đã nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên quả nhiên trông thấy một người đáp xuống.

"Đại ca!" Ngao Thịnh mừng rỡ.

Người xuống chính là Tần Vọng Thiên, trên người hắn còn mang theo cả dây thừng.

"Đệ đệ!" Tần Vọng Thiên cởi bỏ dây thừng chạy đến gần hai người, "Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!"

"Ngao Ô đưa mọi người tới đây?" Ngao Thịnh và Tương Thanh đều đứng dậy.

"Bọn ta phải chạy đi chạy về hai lượt." Tần Vọng Thiên cười nói, "Lần đầu tiên đến thì không có dây thừng, lại phải quay về, lấy tất cả dây lưng quần của binh tướng cột lại với nhau đấy."

Cả hai không nhịn được mà bật cười.

Tần Vọng Thiên thấy Tương Thanh đôi mắt sừng đỏ, lại nhìn đến thi hài của Man Vương Và Tương Vân cũng thấy buồn bã lây, đoạn lại vỗ vỗ vai Tương Thanh.

Tương Thanh mỉm cười, ý bảo mình đã không sao rồi.

"Chúng ta đi thôi." Tần Vọng Thiên nói, "Tất cả mọi người đang chờ trên kia đấy."

Ngao Thịnh gật gật đầu, nhìn Tương Thanh.

Tương Thanh quay đầu lại nhìn Man Vương cùng Tương Vân, trầm mặc một lúc lại đi đến gần, lấy một túi gấm trong ngực áo, mở lấy một đóa hoa khô màu đỏ ra.

Tương Thanh đặt đóa hoa lên trên ngực cả hai.

"Đây là cái gì?" Ngao Thịnh tò mò hỏi.

Tương Thanh lắc lắc đầu, "Trước đây là Hạ Lỗ Minh đã tặng ta, hẳn nói là hoa bỉ ngạn."

"Hoa bỉ ngạn?" Tần Vọng Thiên thoáng có chút ngạc nhiên.

"Nghe nói hoa này có thể giải được bách độc. Chẳng biết có phải là sự thật không nữa." Tương Thanh u sầu đáp, "Vì thấy hoa rất đẹp nên luôn mang theo trong người. Hôm nay, ta ngay cả một mảnh giấy tiền vàng bạc cũng không có, đành để hoa lại dâng cho phụ thân."

Tần Vọng Thiên cùng Ngao Thịnh liếc nhìn nhau, Man Vương và Tương Vân đã an giấc ngàn, trong khi Tương Thanh lại chẳng thể lập được một tấm mộ bia, nên thương cảm là chuyện đương nhiên.

Tương Thanh quỳ xuống, cung kính cúi lạy hai người ba lạy, "Cha....Man Vương, con đi đây. Kiếp sau, hai người nhất định phải hạnh phúc bên nhau."

Chốc sau, Tương Thanh đứng lên, cùng Ngao Thịnh và Tần Vọng Thiên leo lên dây thừng, rời khỏi động Nhật Lạc.

Mộc Lăng vừa thấy Tương Thanh và Ngao Thịnh đều bình an, liền vui sướng chạy đến tay bắt mặt mừng.

Tương Thanh ngẫm nghĩ, lấy một mảnh vải trắng viết vài dòng, "Ta đã thoát hiểm. Đừng cứu. Đa tạ."

"Cái này để làm gì?" Mộc Lăng khó hiểu hỏi.

"Viết cho người đã đưa ta tới đây. Ngày mai cô bé ấy sẽ đưa người đến cứu ta, vì không muốn gây thêm phiền hà gì nữa nên ta phải nhắn lại một tiếng." Tương Thanh đáp.

Mọi người gật gật đầu. Tư Đồ dùng một thanh đao ghim mảnh vải kia lên trên vách núi, như vậy vừa liếc mắt là có thể nhìn thấy được.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh ngoảnh đầu nhìn núi Nhật Lạc lần nữa rồi mới cùng mọi người xoay người bước đi.

Trở về thành Song Hồng, Ngao Thịnh hạ lệnh khởi hành, ngày đêm lên đường quay về Lạc Đô, đồng thời cũng không quên cho thủ vệ tức tốc chạy về báo tin cho Quý Tư - Thịnh Thanh chẳng tốn một binh một tốt, đại thắng quay về!

.....

Sáng sớm hôm sau, sa mạc lại nổi bão cát.

Gió lớn cuốn bay đi mấy mảnh vải có viết lời nhắn của Tương Thanh đi, rồi biến mất ở trong biển cát vàng.

Bên trong bão cát lại vang lên tiếng chuông bạc leng keng.

"Tiểu Tam, nhanh lên!" Tiểu nha đầu ngồi trong xe thúc giục, trong tay lại ôm một vòng dây thừng thật lớn, bên cạnh lại là thức ăn cùng túi nước, "Nếu ca ca xinh đẹp khát nước và đói bụng thì sao hả!"

"Đã biết rồi tiểu thư." Tiểu Tam lại thúc roi cho sơn dương chạy tới bên vách núi.

Hai người thân thủ cũng không tồi, Tiểu Tam ôm dây thừng đi trước, còn tiểu cô nương lại mang thức ăn và nước uống theo sau, thoáng chốc đã đến cửa động.

Tiểu Tam thả dây xuống, quay đầu lại hỏi, "Dây thừng này có đủ dài không đó cô ơ?"

"Chắc là đủ mà!" Tiểu nha đầu đáp, "Hơn một ngàn trượng mà còn chưa đủ dài hả? Phụ thân nói, nếu là còn chưa đủ dài, thì ca ca xinh đẹp nhảy vào trong đó chắc chắn sống không nổi."

"Chắc là đã chết toi rồi?" Tiểu Tam bĩu môi.

"Phi!" Tiểu nha đầu tức giận, "Miệng quạ đen!"

"Thả dây xuống rồi." Tiểu Tam tay túm một đầu dây, nhíu mày nói, "Không có động tĩnh gì hết."

"Người chờ một chút thì chết sao." Tiểu nha đầu nói xong, cũng giúp một tay giữ chặt lấy một đầu dây, "Người nắm chặt chút, đừng buông tay!"

"Có khi nào chúng ta cũng bị kéo xuống dưới đó luôn không?"

"Người đừng có ngốc như thế, ca ca xinh đẹp võ công cao như vậy mà...Úi~!" Tiểu nha đầu đột nhiên cảm thấy dây thừng bỗng nặng hơn.

"Thật sự leo lên kia!" Tiểu Tam cũng giật mình, cố giữ chặt dây thừng, "Tiểu thư, cô qua bên kia đứng đi. Kéo lại bị lôi xuống dưới đó bây giờ."

"Đời nào!" Tiểu nha đầu cũng hỗ trợ một tay.

Chốc sau...chỉ thấy không phải một, mà đến hai người cùng leo ra khỏi miệng hang.

"Ca ca..." Tiểu nha đầu giương mắt lên nhìn hai người, vừa định gọi thì lại ngẩn người ra.

Sau một lúc, tiểu nha đầu giật giật tay áo Tiểu Tam, "Ai ai~Tiểu Tam, hình như ca ca xinh đẹp trông khang khác?"

"Tôi cũng thấy vậy đó." Tiểu Tam nhỏ tiếng đáp, "Cái ông bên cạnh hẳn là ai? Sao người máu me không vậy."

"Chắc là sau khi vào trong đó thì liền biến dạng!" Tiểu nha đầu cau mày nói.

"Còn biến thêm ra một người nữa?" Tiểu Tam tròn mắt ra.

"Kệ đi. Miễn đẹp là được rồi!" Tiểu nha đầu vội đưa thức ăn và nước uống cho hai người, "Ăn đi?"

Hai người nhìn nhìn cô bé, nói tạ ơn rồi nhận lấy.

Tiểu cô nương ngồi xồm xuống bên cạnh, vừa nhìn hai người ăn vừa hỏi, "Ca ca xinh đẹp, hai người định đi đâu? Ta đưa hai người ra sa mạc nhé?"

Hai người nhìn đối phương. Người này nắm lấy tay người kia, hỏi, "Muốn đi đâu?"

"Tùy người."

"Ta cũng vậy."

Tiểu nha đầu nhìn nhìn hai người, "Hay là đến làng của ta đi!"

"Làng của cô bé trông thế nào?"

"Rất là đẹp!" Tiểu nha đầu cười đáp, "Có hoa có cỏ, người trong làng lại tốt bụng, sáng thì ra đồng cày cuốc, tối ra vườn ngắm sao, mọi người thường tụ hội lại để ăn uống nhảy múa. Vui lắm đó!"

Hai người lại nhìn nhau rồi cùng gật đầu, "Được...Vậy cùng đến đó!"

Tiểu nha đầu vô cùng vui vẻ, lại nhắc thấy ca ca xinh đẹp tựa đầu lên vai người nam nhân kia, tay hai người lại đan vào nhau. Cô bé nghĩ, có lẽ nam nhân này chính là người mà ca ca xinh đẹp đã nhắc tới, người ca ca yêu nhất, và ước hẹn sẽ mãi mãi không chia lìa.

.....

Xa xa phía trời tây.

Một cỗ xe ngựa bon bon chạy trên đường, phía trước là thôn xóm vương vít khói bếp....bên cạnh lại là một đàn ngựa đông đúc.

Vạn Qua ngồi ở trong xe, nhìn người đang đánh xe là Hạ Lỗ Minh.

Hai người còn bị thương, dây thừng vẫn buộc tay cả hai lại với nhau.

"Người không trách ta thật hả?" Vạn Qua e dè hỏi.

"Sao lại trách người?" Hạ Lỗ Minh cười nói, "Ta đã nói rồi mà, khi nào mọi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ cùng nhau làm lại từ đầu."

Vạn Qua hạnh phúc mỉm cười, lấy dược vật Tư Đồ đã đưa ra, bỏ một viên vào miệng mình, một viên khác thì nhét vào miệng Hạ Lỗ Minh.

"Thuốc của Mộc Lăng thật sự có công hiệu." Hạ Lỗ Minh bật cười, "Sau khi uống được hai ngày đã thấy khỏe hơn rất nhiều, những vết thương trên mặt cũng lành hẳn."

"Ai bảo người lại mang bì ngạn hoa tặng cho người khác làm gì?" Vạn Qua hờn trách, "Nếu có đóa hoa kia thì mặt người đã lành hẳn luôn rồi. Ta phải cực khổ lắm mới tìm được, vậy mà người lại đi tặng cho người khác."

"Người có từng nghe thấy một truyền thuyết này chưa?" Hạ Lỗ Minh thản nhiên nói, "Khi ta lạc trong sa mạc, có một lão nhân từng kể với ta."

"Là truyền thuyết gì?" Vạn Qua hiếu kì.

"Bì ngạn thì màu đỏ, còn một loại hoa màu trắng khác tên là Vãng sinh." Hạ Lỗ Minh đáp, "Ta chưa từng nhìn thấy nhưng nghe nói, nếu hai loại hoa đó mà đặt cạnh nhau thì sẽ có thể cải tử hồi sinh."

"Bỉ ngạn vãng sinh rồi cải tử hồi sinh, hay là đầu thai chuyển thế mới đúng?" Vạn Qua bật cười.

Hạ Lỗ Minh chỉ biết lắc đầu, lúc này, đoàn ngựa đông đúc kia đã ở ngay trước mặt.

Vạn Qua bước lại ngồi xuống bên cạnh gã, cởi bỏ dây buộc tay hai người ra.

"Người không sợ ta chạy sao?" Hạ Lỗ Minh nhướn mày hỏi.

"Người chạy không được." Vạn Qua nắm lấy tay gã, "Sau này nghĩ cũng đừng hòng nghĩ!"

.....

Nửa tháng sau, quân đoàn Thịnh Thanh đã quay về Lạc Đô.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh dẫn đại quân đi vào trong thành. Dân chúng đổ xô ra hết trên đường lớn đón mừng đoàn quân. Cả kinh đô như chìm trong niềm hân hoan vui sướng.

Sau khi trở về, Ngao Thịnh liền hạ lệnh giải tán một nửa binh mã. Mọi người được ban thưởng, về quê làm nông. Ngao Thịnh cần mẫn chăm lo việc nước, nửa năm sau thành thân quyến với Nam Quốc. Mạc Bắc to lớn như vậy cũng đều trở nên phồn thịnh. Thịnh Thanh mưa thuận gió hòa, nghênh đón hưng vinh.

Nửa năm kế tiếp, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh cử hành đại hôn, cả nước mừng quốc khánh.

Hắc Vân Bảo cùng Tu La Bảo hội họp cùng chúng thần văn võ trong triều ăn cưới đến những ba ngày ba đêm. Tước Vĩ bị Ngao Thịnh sống chết kéo đến làm người chứng hôn.

Hai người trải qua bao sóng gió cũng thành thân bằng duyên thuộc. Tương Thanh tuy không thấy tự nhiên nhưng vẫn đồng ý nghe mọi người gọi mình là hoàng hậu. Ước mong lớn nhất của Ngao Thịnh là được cưới Tương Thanh vào cửa cũng đã thành hiện thực.

Trước lúc vào động phòng, Văn Đạt hồi hải chạy đến đập cửa dâng lên cho Tương Thanh một chiếc hộp, "Phu tử. . . . . Không phải, hoàng hậu. . . . ."

Tương Thanh thở dài, "Nếu không quen thì cứ gọi là phu tử đi. Có chuyện gì vậy?"

"Dạ, có hai người đưa một chiếc hộp đến, nói là quà mừng người và Hoàng thượng đại hôn."

Tương Thanh khó hiểu, "Là ai?"

Văn Đạt lắc đầu, "Nô tài không biết. Là do Ân tướng nhận đấy. Ngài ấy mặt mày hơn hờ nói là phải đưa ngay cho người ạ."

Tương Thanh và Ngao Thịnh đều thấy nghi hoặc, vội mở nắp hộp ra... Bên trong là một đóa hoa màu đỏ thắm, vô cùng tinh xảo diễm lệ.

Tương Thanh bật dậy khiến chiếc hộp rơi xuống đất. Văn Đạt nhanh tay chụp được. Tương Thanh lại vụt chạy ra ngoài. Ngao Thịnh hốt hải đuổi theo vợ yêu.

Đến cửa hoàng cung, chỉ thấy Ân Tịch Ly và Viên Liệt mặt mày phấn chấn đứng ở đấy.

"Người đâu rồi?" Tương Thanh khẩn trương hỏi.

Ân Tịch Ly vươn tay chỉ ra hướng xa xa.

Tương Thanh giương mắt nhìn, thấy ở tít đằng xa là hai bóng người, một người áo trắng một kẻ áo đen, tay trong tay rảo bước đi.

.....

Màn đêm buông xuống, Tương Thanh cẩn thận đặt hoa và hỉ phục vào trong rương bằng gỗ đàn hương rồi đóng nắp lại.

Từ đây về sau, đôi bạn trẻ thường xuyên nhận được những lễ vật vô cùng xinh đẹp thú vị.

Tương Thanh cũng an tâm hơn, tâm tình cũng thư thả sượng vui, mỗi ngày đều có thể cùng Ngao Thịnh cười đùa. Ngao Thịnh thì lại âm thầm cảm thán, Thanh của hắn càng lúc càng đáng yêu, như vậy riết rồi hỏi sao hắn còn lòng dạ nào mà lo chuyện triều chính đây.

Một năm sau, bỗng một ngày, Tước Vĩ gọi Tương Thanh đến, cùng y trò chuyện suốt một ngày một đêm, kể cho y nghe những chuyện xưa rất xưa.

Chuyện xưa kia rất dài cũng rất sống động, có lão cùng Ô Cuồng, có Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt, cả Viên Lạc, Tề hoàng hậu và Tề Diệc....

Khi chuyện xưa đã hết, Tước Vĩ lại vỗ đầu Tương Thanh mà rằng, "Câu chuyện này vừa hào hùng vừa bi thương, không thể không được lưu truyền. Sau này, khi nào rồi, hãy kể cho Ngao Thịnh nghe với."

Tương Thanh gật đầu.

Ba năm sau, Tước Vĩ cùng Ô Cuồng mỉm cười ra đi cùng ngày.

Mọi người quay về đưa tiễn. Hai lão nhân gia đã an yên mà đi.

Tiếp theo đó, dựa theo nguyện vọng của cả hai, đưa hai người đi hỏa táng, tro cốt được rải xuống vùng biển rộng phía đông nam Lạc Đô.

Năm năm sau, Quý Tư cáo lão hồi hương, cùng phu nhân quy ẩn điền viên. Diệp Vô Quy và Uông Càn Khôn đảm nhận chức tả hữu thừa tướng.

Năm năm tiếp theo sau nữa, Ngao Thịnh thoái vị, nhường ngôi cho Tề Tán.

Tề Tán hạ chỉ, quốc hiệu Thịnh Thanh giữ không đổi. Cũng từ đó Thịnh Thanh nghênh hưởng thái bình thịnh thế suốt hai trăm năm.

Ngao Thịnh cùng Tương Thanh rời khỏi hoàng cung, tiêu dao tự tại dạo chơi nhân gian, đến cuối thì đến ẩn cư ở một hòn đảo an tĩnh xinh đẹp.

Hắc Vân Bảo ở Thục Trung, Tu La Bảo nơi trời bắc, tràng ngựa cỡi bờ tây, đảo thần tiên ngoài cực bắc, Cối Yên Vui sâu trong đại mạc cùng với hòn đảo Mĩ Lệ nọ....sau khi trải qua bao đau khổ lại được an vui cùng nắm tay nhau đi giữa phồn hoa.

.

.

.

Kẻ nên duyên tay mãi trong tay

Vui say đi giữa cầm hà thênh thang.

Người qua xin chớ vội cười

Thế gian còn lắm mộng trời yên ường.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

PN1

Thịnh Thanh đặc biệt chi chương

Món quà đầu năm

Trời vừa hay sắp bước vào giao thừa. Sáng ba mươi tết hôm ấy, khi Tương Thanh vừa tỉnh lại thì chẳng thấy kẻ luôn mỗi ngày thức dậy trước si ngốc ngẫm nhìn mình đâu cả.

Tương Thanh ngồi dậy, nhìn quanh phòng, "Thịnh Nhi?"

Y lại gọi thêm vài lần nhưng chả ai đáp lại cả.

Tương Thanh cảm thấy kỳ quái, liền bước xuống giường, đi vòng vòng trong phòng...Ừa? Y phục để ở đâu rồi?

Tương Thanh tìm từ đầu giường đến cuối giường, từ trên sàng đến dưới sàng...nhưng đều không thấy y phục mặc trên giá tối qua đâu cả...Gãi đầu, Tương Thanh nghĩ - Lẽ nào Văn Đạt đã mang đi giặt rồi?

Y thở dài. Trong phòng ngay cả đôi giày cũng không có nữa, nên y đành đi chân đất, đến ngăn tủ tìm thử...nhưng cũng không có.

Tương Thanh khó hiểu chau mày nghĩ - Nơi này là tấm cung vậy mà ngăn tủ lại rỗng không? Y phục mà y để ở đó lúc trước đâu rồi? - Từ trước đến nay, Tương Thanh vốn chẳng mấy khi để ý chuyện ăn mặc, bản tính lại tiết kiệm, nên y phục bên người cũng không nhiều nhận gì. Hầu hết đều là do Ngao Thịnh thay y chuẩn bị. Mà tất cả những bộ trang phục ấy lại chỉ

toàn bị giấu nhem đi trong rương. Ấy vậy mà sao bây giờ y lại tìm không thấy?

Tương Thanh lại mở ngăn tủ phía dưới cùng của Ngao Thịnh ra, cũng không có! Cuối cùng, y mới phát hiện, trong phòng chẳng có lấy dù chỉ là một tấm áo choàng.

Tại sao lại như vậy?! Tương Thanh chợt thấy đau đầu. Trên người y chỉ có mỗi một tấm áo lót trắng mỏng manh, chẳng có giày, có tất hay dây buộc tóc.

Tương Thanh lập tức nghĩ ngay đến việc lại là Ngao Thịnh giở trò quỷ ra. Nhưng làm gì mà lại đem giấu hết tất tần tật y phục của y đi chứ!?

Đương lúc thấy giận, Tương Thanh lại cảm thấy có một nhúm bông cọ cọ chân mình, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Ngao Ô vừa ngáp vừa lấy đầu dụi dụi vào người y, miệng lại phì phò, xem chừng là thích chí lắm.

"Ngao Ô." Tương Thanh nâng hai chân hổ lên, đối thị tầm nhìn với hổ "Người có thấy Thịnh Nhi đâu không? Có phải con sói đó đã giấu y phục của ta không?"

Ngao Ô rướn cổ lên, khó hiểu nhìn Tương Thanh, há miệng oàm oàm kêu, "Ngao Ô?"(Ngao Ô vốn là một từ tượng thanh)

Tương Thanh thở dài, đứng dậy đi ra mở cửa...bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, đất trời trắng xóa một màu, kết từng tầng dày thật dày trong vườn.

"Tuyết lớn quá." Tương Thanh lúc này mới để ý thấy trong phòng hoàn toàn không lạnh, hóa ra từ sớm đã điểm hỏa lò rồi.

"Thịnh Nhi!" Tương Thanh lại gọi.

Không ai đáp lại.

Tương Thanh nhíu mày, "Văn Đạt?"

Vẫn chẳng người ứng đối.

Tương Thanh lại lên tiếng gọi ảnh vệ nhưng chả ai xuất hiện cả, lúc sau y thở dài, "Ở đây có ai không?"

Như trước vẫn không có tiếng hồi đáp.

"Thật ra làm sao thế này?" Tương Thanh khó hiểu nhìn Ngao Ô đang nằm dài ra liếm liếm chân bên cạnh.

Tương Thanh định bụng bước ra ngoài nhưng y lại chỉ mặc mỗi một lớp áo lót, lại chẳng mang hài, ra ngoài như thế thì còn thể thống gì nữa? Nghĩ tới nghĩ lui, Tương Thanh liền quay lại ôm lấy Ngao Ô, khoa tay múa chân diễn tả, "Ngao Ô, đi tìm một bộ y phục lại đây giúp ta!"

Ngao Ô làm sao mà hiểu được Tương Thanh nói gì nên chỉ dãn mặt ra nhìn y mà thôi.

Tương Thanh bó tay thở dài, lại tiếp tục khoa tay múa chân, "Y phục đó! Không biết y phục là gì ư?"

Ngao Ô chớp chớp mắt như là đã hiểu ra, ngoảnh mông chạy ra ngoài. Tương Thanh đứng chờ ở cửa. Một lát sau, hồ ta đã đùng đả đùng đình quay lại, miệng còn tha theo một thứ, song lại chẳng phải thứ Tương Thanh cần, mà lại là một con mèo trắng bé hơi là bé, đang không ngừng run rẩy.

Mèo nhỏ nâng đầu lên nhìn Tương Thanh, liên mồm meo meo gọi.

Tương Thanh vội giải cứu cho mèo con, không quên trách hồ lớn, "Là y phục chứ không phải mèo!"

Ngao Ô lại chớp chớp mắt, Tương Thanh lại quơ tay quơ chân, "Y phục! Y phục đó!"

Ngao Ô nghiêng đầu ngẫm nghĩ, chốc chốc liền chạy ra ngoài.

Tương Thanh lại thở dài, cúi đầu nhìn mèo trắng nhỏ đang nằm trong lòng mình, vươn tay ra vuốt ve nó, "Mi từ đâu tới? Sao lại bị Ngao Ô tha tới đây?"

Mèo bé vô cùng thân thiết cọ đầu vào tay Tương Thanh, kêu meo meo vài tiếng.

"Í." Tương Thanh gật gật đầu, "Người cứ miêu ô miêu ô, giọng thì chẳng lớn bằng Ngao Ô được." (Miêu ô cũng là một từ tượng thanh)

Lại một lát sau, Ngao Ô lần nữa quay trở lại, lần này ấy vậy mà tha được Văn Đạt đến.

"Ai nha, Ngao Ô, người làm gì vậy." Văn Đạt bị hổ lớn gặm áo kéo đi, giãy cả buổi trời mà giãy không ra, vừa nhìn thấy Tương Thanh liền cầu cứu, "Thanh phu tử, cứu mạng~~ Ngao Ô có phải là đói bụng muốn ăn thịt nô tài không?"

Tương Thanh có chút thất vọng khi thấy y phục lại được thay bằng Văn Đạt nhưng cũng an ủi phần nào vì Văn Đạt may ra hữu dụng hơn là hổ lớn, "Văn Đạt, Thịnh Nhi đâu rồi?"

"Bẩm Thanh phu tử." Văn Đạt đáp, "Hoàng thượng đã ra ngoài từ rất sớm rồi, trước khi đi còn căn dặn chúng nô tài là không được bước vào trong viện, dù có nghe thấy tiếng ngài gọi thì cũng không được vào ạ."

Tương Thanh khẽ nhíu mày, "Mà Thịnh Nhi đi đâu được?"

Văn Đạt lắc đầu, "Nô tài cũng không rõ ạ. Hôm nay là lễ trừ tịch (giao thừa), rất sớm Hoàng thượng đã thần thần bí bí rồi, chẳng mang theo ai mà ra ngoài một mình."

"Cái gì?" Tương Thanh sốt ruột, "Thịnh Nhi ra ngoài một mình ư?"

"Đúng vậy ạ." Văn Đạt gật gật đầu.

"Như vậy sao được? Lỡ như có chuyện gì thì sao?"

Văn Đạt nhún nhún vai, "Chúng nô tài có ngăn nhưng hoàng thượng cứ nhất nhất không cho ai theo."

"Cậu mau lấy một bộ y phục đến đây cho ta. Ta ra ngoài tìm hoàng thượng." Tương Thanh khẩn trương nói.

"Không được đâu ạ!" Văn Đạt khó xử nói, "Hoàng thượng đã có lệnh, không được đưa y phục hài tất cho ngài, nếu không chúng nô tài đều bị xử phạt ạ."

"Tại sao?" Tương Thanh càng thêm khó hiểu.

"Nô tài không biết ạ...Hoàng thượng đã cẩn thận dặn dò như thế." Văn Đạt lí nhí.

"Cậu có đi lấy không thì bảo?" Tương Thanh trừng mắt uy hiếp, "Nha, nếu cậu không đi thì ta sẽ bảo Ngao Ô làm thịt cậu thật đấy!"

"Ngao Ô." Ngao Ô học theo chủ, gầm một tiếng.

Văn Đạt rụt cổ lại, "Thanh phu tử, ngài tha cho nô tài đi. Nô tài thật không dám trái lời đâu, nếu không thì sẽ rơi đầu đấy....."

"Ai...Được rồi được rồi." Tương Thanh thở dài, "Một là cậu đi tìm y phục đến cho ta hai là ta cứ như thế xông ra ngoài!"

"Như vậy sao được ạ?" Văn Đạt sốt ruột, "Bên ngoài trời lạnh như thế! Ngài ngay cả hài cũng không mang, nếu nhiễm lạnh thì tính sao?"

"Có bệnh cũng mặc kệ!" Tương Thanh xắn người bước ra, Văn Đạt hốt hoảng ngăn lại, "Không được đâu phu tử, nếu ngài bị bệnh thì nô tài không dám đương nổi đâu ạ!"

"Chuyện này liên quan gì đến cậu nào?" Tương Thanh nói, "Người khởi xướng là Ngao Thịnh!"

"Không phải đâu phu tử." Văn Đạt liếc chết ngăn Tương Thanh ra cửa, "Ngài không vì mình ngấm lại thì cũng nên vì chúng nô tài đi mà. Nếu mà nhìn thấy ngài ăn mặc mỏng manh xông ra ngoài thì thế nào Hoàng thượng cũng chém đầu chúng nô tài ra ạ!"

"Tại sao chứ?" Tương Thanh khó hiểu.

Văn Đạt thở dài nói, "Phu tử, ngài có nhớ hôm nay là ngày gì không?"

Tương Thanh gật gật đầu, "Lễ trừ tịch. Cũng vì thế mà quần thần được nghỉ phép về nhà ăn tết."

"Đúng vậy." Văn Đạt nhỏ giọng nói, "Ngài nghĩ coi, đây là lễ trừ tịch đầu tiên của ngài ở đây, cũng là lần đầu ngài và Hoàng thượng cùng nhau mừng năm mới."

Tương Thanh lắc đầu, "Đâu phải, trước đây ta và Thịnh Nhi cũng đã từng ăn tết cùng nhau..." Nói thế mới nhớ...trước đây và bây giờ cũng đâu giống nhau. Khi đó, vì quốc sự mà hai người chẳng thể điềm nhiên ăn cho trọn cái tết, ngay cả bữa cơm tất niên cũng qua loa tùy tiện...Ba năm sau đó thì là cảnh mỗi người mỗi bóng, cô đơn đón trừ tịch.

"Hoàng Thượng chắc là đã đi chuẩn bị lễ vật cho ngài rồi. Chắc là người muốn khiến ngài bất ngờ đó nên mới giấu không cho ngài hay." Văn Đạt tinh tường nói, "Theo nô tài, là ngài cứ ở yên trong phòng chờ Hoàng thượng mang bất ngờ đến tặng ngài. Như thế chắc là Hoàng thượng cũng sẽ vui lắm."

Tương Thanh ngẩn ra, chốc sau mới gật gù, "Cậu nói cũng đúng."

"Còn nữa nha." Văn Đạt lại nói, "Phu tử à...ngài có thấy là mình cũng nên làm gì đó để Hoàng thượng ngạc nhiên không?"

Tương Thanh nghếch mặt ra nhìn, mất một lúc mới vuốt cằm nghĩ, "Ngạc nhiên há...cũng phải."

Văn Đạt đắc chí nói, "Phu tử, nô tài ở ngay gần đây, ngài có gì phân phó thì cứ gọi nhé." Dứt lời liền chuồn êm.

Tương Thanh ôm mào trắng Miêu Ô đi đến ngồi vào bên bàn, bắt đầu ngẩn người nghĩ - Đúng vậy, đến đây đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa lần nào tặng vật gì cho Ngao Thịnh cả. Nhưng mà biết nên tặng hần gì đây?

Tương Thanh đầu tiên là ngồi suy nghĩ, sau lại đứng suy tư, cuối cùng lại nằm dài ra người suy ngẫm, vừa lấy tay chọc chọc bụng Miêu Ô vừa bâng quơ nói, "Phải chuẩn bị quà gì cho hần? Hần là Hoàng đế, có cả thiên hạ, phải là thứ gì thì mới khiến hần ngạc nhiên?"

Tương Thanh đột nhiên xấu hổ nghĩ - Nếu đem vấn đề này đi hỏi Ngao Thịnh thì chắc hẳn rằng hần sẽ phán, "Ta muốn người!"

Không phải chứ...Tương Thanh lẩn qua lẩn lại, lấy quyển sách Sói Thịnh vẫn giấu ở đầu giường ra nhìn...Hay là cứ làm trang thứ tư~!?

Tương Thanh giở trang thứ tư ra, vừa nhìn thoáng qua một cái đã nhanh tay ném đi...nghĩ ngay - Dẹp đi, chọn cái khác!

Vì thế, Tương Thanh nhà chúng ta cứ đi lòng vòng khắp phòng, hết hỏi ý Ngao Ô lại dò ý Miêu Ô. Cuối cùng thì nảy ra được một chủ ý - Phải, cứ vậy mà làm đi!

Tương Thanh liền gọi Văn Đạt tới, thì thầm vài câu vào tai y. Văn Đạt nghe xong liền gật đầu chạy đi làm.

Không bao lâu, Văn Đạt đã trở lại, giao những thứ Tương Thanh yêu cầu ra, Tương Thanh gật gật đầu, đóng cửa lại bắt đầu chuẩn bị.

Đến tầm giờ cơm chiều, Ngao Thịnh cũng chịu trở lại. Vừa bước vào phòng, Thịnh ta liền thấy Tương Thanh chân trần ngồi ở trên giường, bên cạnh là Ngao Ô biếng nhác nằm dài, còn trên chân là một con mèo nhỏ màu trắng.

"Thanh à!" Ngao Thịnh chạy vào, cúi đầu xuống hôn y, Tương Thanh không tránh, lại còn nhường người lên để ai kia tiện đà hơn. Thịnh ta tâm tình vui phơi phới, nói, "Thanh, chúng ta dùng vẫn thiện nhé?"

"Tốt." Tương Thanh gật gật đầu, cười hỏi, "Đi đâu dùng cơm?"

"Ra ngoài viện đi." Ngao Thịnh nói, "Bên ngoài không lạnh, tuyết cũng ngừng rơi, ta cho nhóm thêm vài cái hỏa lô là ấm áp ngay thôi."

"Được." Tương Thanh tùm tùm cười gật đầu, "Vậy người có thể trả y phục cho ta chưa?"

Ngao Thịnh nhếch miệng cười, bước ra cửa gọi Văn Đạt mang tất cả y phục đã mang giấu tới. Tương Thanh trừng mắt lườm Thịnh ta một cái rồi thay y phục. Ngao Thịnh xách cổ mèo nhỏ lên hỏi, "Con này từ đâu ra vậy?"

"Miêu Ô." Tương Thanh cười trả lời.

"Miêu Ô?" Ngao Thịnh nhú mày, "Đã có Ngao Ô rồi lại còn thêm Miêu Ô nữa?"

Tương Thanh nướng mảy, giành quyền bế mèo rồi cùng Ngao Thịnh đi vào trong đình viện. Quả nhiên là nhờ có hỏa lô mà bữa ăn đặc biệt thêm phần ấm cúng, hương vị cũng tinh mỹ hơn hẳn.

"Đều là những món người thích ăn cả." Ngao Thịnh thì thầm vào tai Tương Thanh.

Tương Thanh cười cười, gật đầu, nhích người lại hôn lên má Ngao Thịnh một cái, "Người vất vả rồi."

Ngao Thịnh ngậy người ra nhìn, Tương Thanh thì lại mặt mày bình tĩnh kéo ghế ngồi vào bàn. Ngao Ô lon ton chạy đến xử món chân lộc hầm chuẩn bị riêng cho hổ, mặt mày xem chừng khoái chí lắm.

Ngao Thịnh sau một lúc lâu mới véo mình một cái...không phải là đang mơ chứ?

Đi đến ngồi vào bàn, Ngao Thịnh chỉ thấy Tương Thanh dùng một cái bát nhỏ gắp mấy lát thịt mềm rồi để ở trên ghế, Miêu Ô nhích người ghé đầu vào bát, vui vẻ nhâm nhi.

Ngao Thịnh trợn mắt nhìn, "Thanh, hình như là người đang rất vui?"

Tương Thanh cười đáp, "Đương nhiên rồi, lễ trừ tịch thì phải vui chứ!"

Ngao Thịnh gật đầu, rót rượu vào chung cho Tương Thanh, "Thanh, người có muốn cái gì không?"

Tương Thanh lắc đầu. Đúng lúc này, bên ngoài chợt vang lên tiếng pháo, trên nền trời thanh trong lờ lờ hoa khói, Ngao Thịnh nói, "Hôm nay bên ngoài hoàng thành có hội pháo hoa và hội hoa đăng, người có muốn dùng bữa xong thì đi xem không?"

Tương Thanh lắc đầu, "Ta chỉ muốn ta và người cùng nhau đón lễ trừ tịch thôi."

Tương Thanh cúi đầu dùng cơm. Ngao Thịnh lại choáng váng đầu lần nữa, véo mình thêm một cái mạnh - Có thật là không nằm mơ không?!

Tương Thanh thấy bộ dạng nghếch đặc ra của ai kia thì liền híp mắt cười.

Quá ba tuần rượu, Ngao Thịnh chợt trao một vật cho Tương Thanh.

Tương Thanh đón lấy. Bên trong là một chiếc vòng cổ được chạm khắc vô cùng tinh tế, lại còn cả mặt dây có trở hình rồng, đơn giản nhưng khéo léo, đã vậy bên trên còn khắc một chữ Thịnh.

Tương Thanh ngẩng đầu nhìn Ngao Thịnh.

"Ta biết người không thích đồ trang sức." Ngao Thịnh mỉm cười nói, "Nhưng mà vật này thì ngoại lệ, nó có cả một câu chuyện dài."

Tương Thanh im lặng nghe Ngao Thịnh nói.

"Hoàng nương của ta rất thích chữ Thịnh. Trước đây bà vẫn hay nói với ta, con người khó lòng có thể sống vui vẻ nhưng lúc nào cũng phải nhớ rằng, rồi sẽ có một ngày, giấc mộng mà mình ấp ủ sẽ thành sự thật. Vì vậy mà bà đã đặt tên ta là Thịnh, lại còn đặt làm chiếc vòng này cho ta." Ngao Thịnh cười nói, "Ngày đó, ta đã nghĩ, khi đăng cơ, sẽ ta đeo nó ngời vào trên long y để hoàng nương ta có thể nhìn thấy."

Tương Thanh gật gật đầu.

"Ngày ấy quả thật là ta đã đeo nó, song ngày đăng cơ đó ta lại chẳng có chút cảm giác gì, chỉ thấy lòng mình không yên. Đến khi quay lại tẩm cung, lại chỉ thấy lá thư người để lại, ta liền biết...Ngao Thịnh ta đời này, khó

lòng có lại ngày mà giấc mộng trở thành sự thật. Sau đó, ta mang chiếc vòng cổ này bồi táng cùng với hoàng nương." Ngao Thịnh thấp giọng nói, "Sáng nay, ta đã đến hoàng lăng lấy vòng ra." Vừa nói Ngao Thịnh vừa đeo vào cho Tương Thanh, "Giấc mộng của ta một lần nữa lại thành hiện thực."

Tương Thanh cúi đầu nhìn chiếc vòng cổ kia, chốc sau cũng vươn tay đưa cho Ngao Thịnh một vật.

Ngao Thịnh thoáng sửng sốt nhìn...vật mà Tương Thanh trao chính là miếng ngọc tiểu hổ ngọc mua ở biên thành, bên dưới bụng hổ còn đính thêm một viên ngọc trai, trên ngọc có khắc chữ Thanh. Đó đích thị là một dây ngọc chuyên đeo ở bên hông.

"Đây là..." Ngao Thịnh khó hiểu.

Tương Thanh cười giải thích, "Ta không có phụ mẫu, từ nhỏ lớn lên ở Hắc Vân Bảo, người chăm sóc ta chính là Vân Tứ Nương. Tuy gọi là Tứ Nương nhưng nàng cũng chỉ như là tỷ tỷ của ta. Khi ta rời bảo, nàng đã tặng ta viên ngọc đó, Nó vốn là vật đính trên trâm cài của nàng nhưng nàng đã tháo xuống tặng ta. Nàng còn nói, nếu gặp được ý trung nhân thì tặng nó như vật đính ước."

Ngao Thịnh ngây ra lắng nghe. Tương Thanh lại nói, "Người đường đường là một đại nam nhân không thể mang ngọc châu bên người nên ta đã thêm tiểu hổ vào. Đáng yêu lắm phải không? Lúc nhìn Miêu Ô thì ta chợt nghĩ ra."

"Thanh...tặng vật đính ước cho ta?" Ngao Thịnh ngây ngô hỏi.

Tương Thanh cười, "Không thích hả? Không thích thì trả lại đây."

"Không đời nào!" Ngao Thịnh vội đeo ngay lên thắt lưng, kích động đến mức tay có chút run. Lúc sau, Ngao Thịnh thấy Tương Thanh tựa hồ tâm

tình đang rất tốt nên liền dí mặt đến gần mà hỏi, "Thanh....đêm nay...trang thứ tư!"

Tương Thanh mặt ửng ửng đỏ nhưng vẫn không cự tuyệt.

Ngao Thịnh vội vã bưng bát lên và cơm, lòng vui mừng khôn tả...Mới nói có một câu mà đã đồng ý rồi! Đúng là năm mới có khác! Nếu mỗi ngày đều là tết nhất thì hay phải biết!

Màn đêm buông xuống, Ngao Thịnh vừa ăn xong bữa tối thì đã đợi không nổi mà kéo Tương Thanh vào phòng, đóng cửa, trèo lên giường.

Ngao Ô tha Miêu Ô đang định mon men bò lên giường kia xuống, chui vào trong gầm giường. Miêu Ô gối đầu lên bụng hổ, tò mò chớp chớp mắt nhìn.

Ngao Ô lắc đầu, vẫy vẫy vành tai với Miêu Ô, ý bảo nó nghe mà xem.

Quả nhiên, Miêu Ô liền nghe thấy âm thanh khiến người ta đỏ mặt truyền ra từ trên giường. Mèo bé vùi đầu vào bụng hổ lớn. Ngao Ô nhú nhú mắt nhìn vật nhỏ đáng yêu kia, lại còn lấy chân kéo kéo mèo lại ôm vào bụng, liếm liếm đầu mèo mấy cái. Miêu Ô thích chí dụi cả người vào. Hai bạn họ nhà hổ tựa vào nhau, vừa nghe tiếng ván giường kẽo kẹt vừa đi vào giấc ngủ.

Bên ngoài, tiếng pháo tiếng cười dần tan ra rồi chìm khuất.

Ngao Thịnh nhìn Tương Thanh đang vô cùng mệt mỏi kia mà rằng, "Thanh, năm mới vui vẻ."

Tương Thanh hé môi cười, gật gật đầu, "Năm mới vui vẻ, Thịnh Nhi."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

KÍ SỰ NGÀY ĐẠI HÔN

Lúc này đã được hai tháng kể từ ngày Ngao Thịnh và Tương Thanh từ đại mạc trở về.

Trận này qua đi, Ngao Thịnh bận đến tối tăm mặt mũi. Một nửa thời giờ thì dùng để xử lý chính vụ bị bỏ phứt trong lúc hấn đi xa, nửa còn lại thì dành hết cho Tương Thanh.

Kết cục của Tương Vân cùng Man Vương ít nhiều gì cũng để lại thương tổn trong lòng Tương Thanh. Y và Thịnh hấn đều bình an sau nạn kiếp, tương lai thì cũng tràn trề xán lạn nhưng Ngao Thịnh lại thường xuyên thấy Tương Thanh ngồi ngẩn người một mình, có khi lại im lặng đến buồn tui. Nhìn y như thế, Thịnh ta chỉ lo y lại u uất trong lòng.

Vì thế, Ngao Thịnh đổi phương pháp để khiến Tương Thanh vui vẻ.

Tương Thanh cũng thường xuyên nói với hấn rằng y không sao cả, chỉ là có chút chuyện vẫn còn chưa thể quên được, sau một thời gian nữa thì ổn cả thôi.

Kết thúc trận chiến, Ân Tịch Ly và Viên Liệt quay về đảo thần tiên. Tư Đồ cùng Tiểu Hoàng trở lại Hắc Vân Bảo. Tần Vọng Thiên lẫn Mộc Lăng cũng thăm thiết tay trong tay hồi Tu La Bảo.

Thế gian thiếu gì hội hè nhưng vì không còn những người kia làm bạn, Tương Thanh lại càng thêm cô độc. Những khi Ngao Thịnh bận xử lý công vụ, Tương Thanh sẽ bế Miêu Ô rồi dẫn theo Ngao Ô đến chỗ Tước Vĩ chơi.

Cơ mà Tước Vĩ lại bận cãi nhau với Ô Cường. Hai người khi cãi nhau lại cứ như trẻ con ấy, cứ kéo tay Tương Thanh hỏi, ta đúng hay hẳn đúng.

Tương Thanh bị cả hai chèo kéo riết đâm ra sợ, đành phải quay về phòng mình cho yên thân.

Nhưng may là, hai người Tần Mộc đi chẳng bao lâu lại quay trở về, còn mang theo sa số đồ thổ sản. Lại chẳng đặng mấy ngày, Tư Đồ và Tiểu Hoàng lại ghé đến thăm. Sau khi thắng trận trở về, Tiểu Hoàng đã kể hết mọi chuyện cho Tứ Nương nghe. Vân Tứ Nương biết chuyện xong thì đau lòng hết biết, bồng bế Lô Hân, cùng gia đình bang chủ đến Lạc Đô thăm y.

Lô Hân năm nay vừa tròn bốn tuổi, đáng yêu cực kì, lại còn số sữa tròn vo một cục, hai bím tóc cột cao cao, lúc đi cứ lúc la lúc lắc lên xuống, còn hay bám dính lấy Tương Thanh gọi à ơi miết. Tương Thanh những lúc rỗi thì lại bế lấy con bé. Vân Tứ Nương còn thường xuyên đến tìm y nói chuyện phiếm. Thành ra mấy ngày nay tâm tình y cũng tốt hơn rất nhiều.

Ngao Thịnh thấy thế cũng yên tâm phần nào.

Tương Thanh cũng hiểu được là mình phải nên phấn chấn lên. Mọi người đã rất lo lắng cho y. Nếu y cứ còn rầu rĩ không vui nữa thì sẽ rất có lỗi. Hơn nữa, mọi chuyện đều đã qua hết rồi.

Tối này, Tương Thanh nằm ở trên giường, Ngao Thịnh chạy tới, cầm cái gối hình đầu hổ đưa cho y, khoe rằng, "Hân Hân mua cho người này!"

Tương Thanh nhận ngay lấy, ôm vào người, "Hân Hân đi dạo phố về rồi à?"

"Ừ. Vừa về cung đã lăn ra ngủ rồi. Tứ Nương đã bế con bé về phòng." Ngao Thịnh vừa nói vừa rửa mặt cởi áo quần ra, "Thanh, ngày mai ta rảnh, chúng ta bế Hân Hân ra phố chơi nhé."

Tương Thanh nheo mắt nhìn Ngao Thịnh, chốc sau mới ngỏ lời, "Hay là chúng ta đi với nhau thôi. Để Hân Hân cho Tứ Nương giữ."

Ngao Thịnh bất ngờ xoay người lại nhìn Tương Thanh. Mấy ngày nay, hẳn đã hết sức cẩn thận, sợ chọc Tương Thanh sinh buồn nên không dám đề nghị cùng y ra phố chơi hay đi du hí đâu đó. Nay lại nghe Tương Thanh chủ động hẹn hò như thế, Ngao Thịnh cười đến là sung sướng mò vào trong chăn, dợm hỏi, "Thanh ơi, có muốn ta không hở? Còn ta thì muốn người muốn chết luôn nà!"

Tương Thanh bó tay véo cằm sói kia.

Ngao Thịnh nằm xuống, sau một lúc lâu mới hỏi, "Đúng rồi, ngày mai ra phố chúng ta đi đâu?"

Tương Thanh nghĩ nghĩ, tựa hồ có chút do dự, một chốc sau đáp, "Có phải mấy ngày gần đây...người gấp rút hối thúc Quý tướng chuẩn bị gì đó không?"

Ngao Thịnh khẽ ngẩn ra, kì thật hẳn cũng chẳng bảo Quý Tư làm cái chi, chỉ là tự ông hối hả ra sức muốn giúp hẳn và Tương Thanh chuẩn bị hôn lễ thôi mà.

"À...Ta có bảo là, ừ thì, lão Quý cứ từ từ, đừng vội vã quá mà làm gì." Ngao Thịnh đáp, "Đợi khi nào người sẵn sàng rồi tính."

"Ta đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần rồi." Tương Thanh thản nhiên nói, "Ngày nào cũng được hết."

Ngao Thịnh ngẩn người ra, một lúc lâu sau lại ngoái ngoáy lỗ tai sợ là đã nghe lầm, "Người vừa nói gì vậy Thanh?"

Tương Thanh phì cười, "Ta nói, ta đã sẵn sàng rồi...khi nào người muốn thành thân cũng đều được hết."

Ngao Thịnh mừng như điên, nhào tới đè Tương Thanh xuống, "Vây mai chúng ta cưới liền cho nhanh."

Tương Thanh dở khóc dở cười lườm hăn, "Thế mà cũng đùa được hả? Tháng sau đi được không? Chúng ta phải chuẩn bị một chút chứ."

"Sao cũng được hết!" Ngao Thịnh ôm Tương Thanh cảm động đến không nói nên lời. Hăn vốn cứ luôn lo là Thanh của hăn sẽ vì Tương Vân và Man Vương giữ hiếu đạo ba năm. Làm vậy là rất tốt, hăn cũng đã chuẩn bị tinh thần mà chờ rồi. Nhưng bây giờ Thanh lại đồng ý liền ngay, khiến Thịnh ta vui ngất ngây luôn.

.

Buổi chiều triều sáng hôm sau.

Văn võ bá quan nhìn thấy hoàng đế nhà mình vừa bước vào điện đã toe toét cười thì liền đổ mồ hôi như mưa vậy.

Vương Trung Nghĩa kín đáo hỏi Tống Hiếu, "Ê, sao nhìn hoàng thượng như thể sắp cắn người tới nơi vậy?"

Tống Hiếu lườm gã một cái. Đoạn lại nghe thấy tiếng Thịnh ta hỏi, "Con bà người Vương Trung Nghĩa, ăn nói kiểu gì vậy hả?"

Cả triều quần thần ngoác mồm trợn trắng mắt ra mà nhìn Ngao Thịnh hôm nay vô cùng bất thường.

Từ sau khi đánh thắng Man Vương trở về, Ngao Thịnh lúc nào cũng mặt mày đầy áp lực ấy vậy mà sáng nay lại cười nhăn nhăng vô cùng sáng khoái.

"Hôm nay, trẫm có chuyện vui muốn tuyên bố." Ngao Thịnh đợi đến khi chúng thần đã khép miệng lại rồi mới thông báo, "Một tháng sau, trẫm và Thanh phu tử sẽ cử hành đại hôn. Trong một tháng này, các khanh thay

trẫm chuẩn bị mọi sự. Đừng có xa hoa quá, nhưng phải náo nhiệt một chút. Tốt nhất là ăn mừng ba ngày ba đêm như thế là quốc khánh vậy."

Văn võ bá quan vừa nghe xong chỉ thấy như hòn đá to chềnh ềnh nằm trong bụng được lấy ra vậy. Thánh thần phù hộ, cuối cùng cũng thành thân rồi, đoạn lại nhất tề quỳ xuống cung chúc Ngao Thịnh. Hoàng đế nhà ta sung sướng gật đầu như già cối, lại còn vờ ngô nghê nói, "Tất cả cùng chung vui đi! Có vị nào cũng đang có ý thành thân không? Nếu có thì hôm đó tổ chức cùng luôn đi?"

Chúng thần hốt hải ngoảnh mặt nhìn nhau, thầm ra dấu - Ai? Ai há? Ai ngu muốn thành thân cùng ngày với hoàng thượng vậy? Bộ chán sống rồi há?

Vương Trung Nghĩa thành thật giơ tay, "Hoàng Thượng, thần cũng muốn lấy vợ nữa. Người có cô gái nào tốt không giới thiệu cho thần đi?"

Ngao Thịnh khanh khách cười, "Vương tướng quân mà muốn kết hôn thì thể nào các cô nương ở Lạc Đô cũng sẽ xếp hàng dài cho khanh chọn thôi. Cần gì tới lượt trẫm giới thiệu chứ?"

"Không dám đâu." Vương Trung Nghĩa bĩu môi oán, "Mỗi lần thần muốn tuyển vợ thì cứ y như rằng đều bị Tống Hiếu lừa đi mất. Ấy vậy mà hẳn ta còn chê lên chê xuống chẳng chọn ai hết."

Mọi người bật cười. Tống Hiếu xấu hổ liếc ai kia.

"Khanh phải tự mình lựa chọn." Ngao Thịnh cười nói, "Vừa ý cô nương nhà nào thì nói với trẫm một tiếng. Trẫm sẽ đi cầu thân cho, nếu người ta mà chịu thì trẫm ban hôn ngay."

"Cha chả, tạ ơn Hoàng Thượng!" Vương Trung Nghĩa sung sướng gật đầu. Chốc sau, Ngao Thịnh ra lệnh bãi triều. Quý Tư liền tụ hội mọi người lại bàn bạc nên chuẩn bị cho đại hôn của hoàng đế nhà bọn họ.

Châu tan, Ngao Thịnh đổi sang thường phục, đi vào biệt viện của Mộc Lăng, đúng lúc thấy cảnh Tương Thanh và cả nhóm đang cùng Hân Hân chơi mèo bắt chuột.

Ngao Thịnh kinh ngạc đến ngoác mồm ra. Người cứ nghĩ mà coi. Nếu là Tiểu Hoàng và Mộc Lăng thì không có gì để bàn cả. Nhưng mà ngay cả Tân Vọng Thiên và Tư Đồ cũng tham gia vào, mà nhất là Tư Đồ, trông hết sức kinh dị luôn. Mỗi lần hấn bị Hân Hân tóm lấy rồi bi bo mắng là ngu ngốc thì mặt hấn còn đen hơn cả nhọ nồi.

Ngao Thịnh cố nhin cười, rồi kéo Tương Thanh ra phố.

Khi ra phố lớn, Tương Thanh thấy như lâu lắm rồi mới được đi thăm Lạc Đô vậy. Nhìn cảnh mọi người qua qua lại lại như mắc cửi, tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên.

"Thanh nè, thành thân thì cần phải mua gì hả?" Ngao Thịnh hỏi, lại không quên tiếc rẻ, "Sớm biết thì đã hỏi hai đôi kia rồi, họ đều đã từng thành thân."

"Chắc là thứ gì đó có màu đỏ!?" Tương Thanh thì thào.

"Màu đỏ?" Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, rồi đi suốt dọc đường cứ bắt Văn Đạt đi ở phía sau mua sạch hết những thứ màu đỏ mà hấn chỉ, nào là vải đỏ, táo đỏ, củ dền đỏ.

Văn Đạt thở dài thườn thượt. Ngay cả y là thái giám mà còn biết là thành thân thì không cần tới táo đỏ với củ dền đỏ. Hơn nữa, Quý tướng cũng đã ra mặt chuẩn bị rồi, thế mà hai vị chủ tử nhà y vẫn cứ sốt ruột như thường thôi.

Văn Đạt chạy vọt lên trên, nói, "Thiếu gia, trời nóng quá, chúng ta đi cũng đã lâu rồi, hay là vào trà lâu nghỉ chân dùng cơm? Tiểu nhân sẽ cho người chuẩn bị món lê ướp băng cho ạ."

Ngao Thịnh vừa nghe liền gật gật đầu, cùng Tương Thanh đi vào một trà lâu trứ danh kinh kì là Vạn Hoa Lâu.

Bên trong Vạn Hoa Lâu có không ít người. Cả hai đi lên trên tầng hai, tìm một gian nhà phòng tạm nghỉ chân. Chân vừa bước vào phòng thì đã có tiểu nhị niềm nở chạy vào hỏi hai người muốn ăn gì rồi.

Ngao Thịnh thuận miệng gọi vài món, tiểu nhị liền lui xuống chân bị.

Tương Thanh châm trà cho Ngao Thịnh rồi tự rót cho mình một ly. Ngao Thịnh chăm chú nhìn y. Càng nhìn càng thấy y gầy xọp đi, ngẫm nghĩ một chốc lại lớn tiếng gọi tiểu nhị, "Có món ăn nào tẩm bổ không? Ăn vào thì mập ra ấy."

Tiểu nhị dẫn đo rồi đáp, "Hay là ăn cá nhá?"

Ngao Thịnh gật đầu, "Vậy thì lấy cá đi."

"Công tử muốn cá hấp hay cá kho ạ? Món nước hay món khô? Rán giòn hay chưng?" Tiểu nhị hỏi.

Ngao Thịnh khó khăn lựa chọn, "Ôi thôi cái gì cũng được. Nhớ là bưng thêm mấy món như giò heo hầm, gà tiềm gì gì nữa nhé. Miễn là ăn vào béo lên ngay là được."

"Dạ có ngay ạ." Tiểu nhị hớn hờ chạy đi gọi món.

Tương Thanh khó hiểu nhìn Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, sao tự dưng lại muốn ăn nhiều cá như vậy?"

Ngao Thịnh vô tư đáp, "Thì để tẩm bổ đó!"

Tương Thanh gật gật đầu, "À....mà tẩm bổ để làm chi?"

"À...vì ta thấy mình hơi bị gầy, béo lên chút nữa mới đẹp." Ngao Thịnh vô cùng thành khẩn nói.

Tương Thanh lại nhú mày ngó tới ngó lui Ngao Thịnh, thấy dáng dấp hảnh vô cùng cân đối...mà hình như là dạo này Thịnh ta lại cao hơn trước thì phải.

Trong lúc cả hai tán gẫu thì các món nguội cũng được bưng lên. Ngao Thịnh lại gọi thêm một bầu rượu nóng nấu với gừng để làm ấm dạ dày và trợ vị cho các món ăn.

Tương Thanh đang gặm chân gà thì nghe thấy bàn bên cạnh nói, "Đã biết chuyện gì chưa? Hoàng thượng và Thanh phu tử sắp cử hành đại hôn rồi đấy?"

"Thiệt không đó? Cuối cùng cũng chịu cưới rồi sao? Không uống công chúng ta đợi mỗi mòn mà." Những vị khách xung quanh cũng góp lời, "Đã công bố là ngày nào chưa?"

"Nghe nói là tháng sau nhưng vẫn chưa biết là hôm nào. Chắc là còn phải lựa tìm ngày tốt."

"Biết tháng sau là được rồi. Thế nào cũng sẽ có nhiều ngày lành thôi. Năm nay vừa đúng năm hổ nữa. Hoàng thượng nhà chúng ta cũng tinh thần tựa hổ. Đúng là toàn chuyện hên không nhỉ!"

"Đúng đó đúng đó!"

Ngao Thịnh và Tương Thanh đưa mắt nhìn nhau rồi cúi đầu mỉm cười, lòng rất chi là vui vẻ.

Chốc sau, các món chính cũng được dọn lên.

Tương Thanh nhìn thấy Ngao Thịnh lần này không gấp vào trong bát y rau cải nữa mà lại là thịt ba ba, thịt lợn kho tàu, gà hầm sâm, gan vịt chưng, vân vân và vũ vũ, khiến y phải tròn mắt nhìn hẳn, "Thịnh Nhi...để ta tự gấp."

"Hì hì...Thanh à, ăn nhiều một chút!" Ngao Thịnh hồi giục.

"Ừ." Tương Thanh gạt đầu, bắt đầu xắn tay áo lên san bằng tòa thức ăn chất cao như núi trong bát. Y vừa ăn xong một miếng thì Thịnh ta lại gấp sang cho hai miếng.

Tương Thanh cố gắng ăn, ăn hai miếng, Ngao Thịnh lại gấp vào bốn miếng.

Tương Thanh dở khóc dở cười nhìn Ngao Thịnh, chiêu này thế nào Thịnh nhà ta cũng học được ở chỗ Tần Vọng Thiên.

"Ăn nhiều một chút. Thanh à, phải ăn cho hết toàn bộ bàn thức ăn này nha!" Ngao Thịnh lại liền tay gấp thêm thật nhiều thức ăn vào trong bát y, khiến Tương Thanh kinh hãi trợn tròn mắt ra nhìn.

"Đừng gấp cho ta nữa. Ăn không hết đâu." Tương Thanh bó tay nhìn Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh thu đũa, chuyển sang múc canh vào một cái bát to cho y, "Uống nhiều canh một chút."

Cơm vừa ăn xong, Văn Đạt đã quay trở lại, trong tay còn cầm theo một phần lê ướp băng. Lúc đi vào, y còn nghiêng ngả lão đảo, cũng may mà không vấp ngã.

Ngao Thịnh thấy y mặt mày đăm chiêu, liền hỏi, "Người bị làm sao vậy?"

"Dạ...." Văn Đạt sờ sờ đầu, "Tiểu nhân không biết là mình có bị hoa mắt không nữa."

Tương Thanh và Ngao Thịnh đều ngẩng đầu lên hỏi, "Có chuyện gì, nói rõ ràng một chút?"

"Thiếu gia, vừa nãy...tiểu nhân tình cờ thấy một người nhìn rất giống phu tử." Văn Đạt cũng không chắc chắn.

Cả hai đều sửng sốt. Ngao Thịnh đành mặt nói, "Đừng nói bừa."

"Tiểu nhân nào dám ạ." Văn Đạt vội lắc đầu, "Cơ mà...y phục và khí chất thì lại không giống. Người kia xem chừng thì lớn tuổi hơn phu tử. Có lẽ là tiểu nhân đã nhìn nhầm rồi."

Ngao Thịnh lại gắp cho Tương Thanh một miếng lê ướp trong khi y lại cứ miên man nghĩ tới những gì Văn Đạt vừa nói, "Người nhìn thấy người đó ở đâu?"

"Ở ngay phía sau Thiết Phật Tự ạ." Văn Đạt đáp, "Tiểu nhân đến đó mua lê."

Tương Thanh dẫn đo rồi nói, "Thịnh Nhi, chúng ta đến đó một lúc đi..."

"Đi!" Ngao Thịnh gật đầu, đút vào miệng Tương Thanh thêm miếng lê nữa, "Chúng ta sẽ đến Thiết Phật Tự, vừa lúc ta cũng muốn nhờ phương trượng chọn giúp ngày tốt trong tháng sau để tổ chức hôn lễ."

"Ừ." Tương Thanh gật đầu....lại thêm một miếng lê nữa được đưa tới, hại y phải cố sức nhai lấy nhai để.

Dùng cơm xong, mọi người bước xuống lầu. Ngao Thịnh căn dặn Văn Đạt, "Từ nay về sau bảo ngự trù mỗi ngày đều chuẩn bị cho Tương Thanh

những món đồ bèo. Tốt nhất là đến ngày đại hôn, Thanh tặng lên được chừng mười mười hai cân."

Văn Đạt nhanh gật đầu.

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh lại tiếp tục mua những thứ màu đỏ hoàn toàn không cần tới trong hôn lễ, ví như trống bỏi đỏ, bình hoa đỏ, khăn thêu chỉ đỏ, túi gấm nhung đỏ và hàng hà sa số khác.

Văn Đạt dùng cả hai tay mà chẳng ôm bế cho hết, trên cổ trên vai trên tay thì treo đầy những thứ. Người qua kẻ lại thì cười chỉ trỏ còn y chỉ biết cúi mặt khóc thầm.

Ba người tới trước cửa Thiết Phật Tự, bên trong hương khói thịnh vượng.

Ngao Thịnh nắm tay Tương Thanh đến bái lạy Bồ Tát, thuận tiện còn xin xăm.

Tương Thanh cầm ống thẻ nhìn Bồ Tát, yên lặng cầu khẩn. Y cũng chẳng rõ là mình muốn hỏi xin gì nữa, đến khi giật mình ra thì đã thấy thẻ xăm rơi xuống đất.

Văn Đạt vội nhặt lên, chạy đi giải xăm. Tương Thanh cùng Ngao Thịnh sóng vai bước ra, nhìn thấy một lão đạo ngồi bên hiên, cười nói, "Là xăm thượng thượng!"

Ngao Thịnh mừng rỡ.

Tương Thanh cũng rất vui vẻ nhưng trong lòng chợt thoáng mất mát... Chẳng phải rằng quẻ xăm hay lời tiên đoán gì đó thường không chính xác sao? Khi cầu khẩn, y đã nghĩ đến Man Vương và Tương Vân. Hai người họ cả đời truân chuyên, làm sao lại có cái gọi là mệnh tốt? Chẳng biết Bồ Tát liệu có hiển linh chứng cho lời khẩn này?

Lúc sau, Ngao Thịnh đi tìm phương trượng hỏi ngày tốt.

Tương Thanh đứng chờ ở trong sân. Mùi khói nhang vấn vít phòng của vị phương trượng nọ khiến y thấy đau đầu.

Đương lúc đi đi lại lại trong sân, y lại tình cờ trong thấy một bóng người lướt ngang.

Tương Thanh khẽ ngẩng người ra vì bóng lưng kia nhìn rất quen mắt.

Lúc này, một vị sư tăng đầu đội mũ xám, tay cầm chổi đi ra. Tương Thanh vội tránh sang một bên nhường đường nhưng sư tăng kia vẫn đi sát theo y, lại còn cố tình quét chổi vào chân y.

Tương Thanh bước lên bậc thềm, sư tăng lại leo lên theo. Tương Thanh nheo mày hỏi, "Không biết đại sư làm thế là sao?"

Sư tăng vẫn cúi đầu, nương vào mặt râu dưới cằm thì xem ra là người đã có tuổi. Phải một lúc lâu sau, sư tăng mới nói, "Thí chủ làm rơi tâm tư ưu phiền xuống đất, bần tăng chỉ thiện ý giúp thí chủ quét đi."

Tương Thanh chau mày chẳng biết làm sao, đoạn, sư tăng kia lại quét chổi quanh nơi y đứng.

Tương Thanh tính tình dù có hiền hòa cỡ nào thì cũng bị sư tăng chọc tức. Hơn nữa, mấy ngày nay lòng y đã ngổn ngang nhiều muộn phiền chẳng có nơi trút bỏ, nay lại thêm cả chuyện sư tăng này quấy nhiễu, như thể giọt nước tràn ly.

Tương Thanh tức giận nói, "Đại sư làm vậy là có ý gì? Tôi đi đâu, đại sư lại theo đến đó nghĩa là sao!"

Sư tăng thấy Tương Thanh nổi giận như thế cũng chỉ mỉm cười đáp, "Bần tăng đã nói, thí chủ tâm tư phiền muộn rơi đầy đất, nên bần tăng phải

đi theo quét bỏ. Khi nào xong rồi sẽ tức khắc rời đi."

"Khi nào thì tôi lại chất chồng phiền muộn chứ?" Tương Thanh gằn.

"Trong mắt của thí chủ...." Sư tăng khẽ ngẩng đầu nhìn Tương Thanh, "ngập tràn phiền não."

Tương Thanh nhìn chăm chăm vị sư tăng kia chẳng dám rời mắt, rồi lại chẳng biết liệu mình có đang nảy sinh ảo giác hay không khi mà thấy người đối diện mình chính là Tương Vân nhiều ngày tiếc nhớ.

Giữa lúc y còn chẳng rõ mình đang tỉnh hay mơ thì sư tăng kia lại nói, "Sao thí chủ lại phải phiền não như thế? Hãy biết quý trọng người trước mắt."

Tương Thanh ngây ra nhìn sư tăng nọ xoay người rời đi.

Tương Thanh vừa định đuổi theo thì lại nghe thấy tiếng Ngao Thịnh bất an gọi, "Thanh à?" Trong giọng nói của hắn mang theo đầy kinh hoảng, y không khỏi đau lòng đáp, "Ta ở đây!"

Ngao Thịnh nhẹ nhõm thở ra, nhảy đến ôm lấy Tương Thanh, "Ta cứ sợ là người đi đâu mất rồi."

Tương Thanh nghe ra nhịp tim của Ngao Thịnh rất nhanh, bèn vỗ lưng trấn an, "Ta sao lại đi đâu được? Đừng nghĩ lung tung. Ta sẽ không đi đâu nữa cả."

"Thật chứ?" Ngao Thịnh lo lắng nói, "Nói rồi thì phải giữ lời đó. Nếu tìm không thấy người ta sẽ chết thật đó."

"Đừng nói gở!" Tương Thanh trừng mắt lờm Ngao Thịnh một cái, đoạn lại quay đầu tìm kiếm thì người kia đã khuất dạng từ lâu. Trong một

thoáng, Tương Thanh thấy gút mắt như được tháo bỏ, quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Đã hỏi được hôm nào là ngày tốt chưa?"

"Rồi. Mừng bảy tháng sau là ngày rất tốt!" Ngao Thịnh đáp, "Lão phương trượng còn bảo, trong vòng mười năm đổ lại thì hôm đó là ngày tốt nhất."

"Phương trượng thu của người bao nhiêu tiền nhang đèn hả?" Tương Thanh bật cười hỏi.

Ngao Thịnh ngây ra khi mà Tương Thanh lại còn biết nói đùa như thế.

Đoạn, Tương Thanh lại nắm tay Ngao Thịnh quay về hoàng cung. Dọc đường đi không ngừng vui vẻ nói cười, lại còn một một con lợn con nhuộm da hồng để cho Văn Đạt nắm dây dắt về nữa chứ. Y mếu máo nói, "Phu tử à, dắt con lợn này về không chừng sẽ bị Ngao Ô làm thịt đấy."

Kể từ hôm cúng chùa về, Tương Thanh liền vui vẻ hẳn lên. Khi không còn tiếc nhớ thì cũng chẳng vương mang phiền não. Khi lâm triều sẽ đi cùng Ngao Thịnh, thi thoảng cũng góp chút ý kiến vào quốc sự, lại còn ngày ngày cùng dùng bữa với Mộc Lăng và Tước Vĩ.

Dưới sự cố gắng không ngừng thì trước ngày đại hôn Tương Thanh cũng đã tăng được gần mười cân.

Dạo gần đây, Ngao Thịnh có một thói quen mới, đó là, rảnh rảnh chút lại bóp bóp tay, chốc chốc lại sờ sờ eo, và thường thường nắn nắn hông Tương Thanh...rồi ngay lập tức sẽ được Tương Thanh đá cho một cú lợn nhào. Khi nào Ngao Thịnh phản kích, Tương Thanh sẽ không trả đòn nữa mà lại chủ động xoa nắn hẳn lại. Thịnh ta rất chi là hạnh phúc. Mỗi ngày đều được sống trong niềm thỏa mãn tột bậc. Mà nói tóm lại thì là, nhân sinh vô cùng đặc ý.

Chỉ chớp mắt, đã đến ngày đại hôn. Trong ngày này, Thịnh Thanh hôn hoan đến lấy làm lạ.

Phiên vương khắp nơi đổ xô đến đưa sính lễ. Hồ Vương dâng tặng một chú báo con lông đen tuyền. Tương Thanh đem nó buộc chung chỗ với lợn con da hồng. Hai con cứ chí chóc với nhau, hết éc éc lại ngao ngao.

Ngày đó, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh thay hi phục đỏ, bước lên đầu thành Thịnh Thanh nhận muôn vàn lời chúc phụng của lê dân. Mộc Lăng thì như lên đồng, ngày thường tham tiền là vậy, thế nhưng tới hôm nay lại cho người đổi trăm vạn lượng bạc ra bỏ vào mười vạn bao đỏ, hễ gặp ai đi qua thì liền ra tay phóng khoáng lì xì cho. Gần như cả Lạc Đô đều nhận được lì xì của Mộc thần y.

Tương Thanh vốn là người của Hắc Vân Bảo nên Tư Đồ bang chủ tuần dật đã vô cùng tiêu sái sai người chở rương chở hòm đầy những sính lễ, báo với họ đàn trai đó là của hồi môn của Tương Thanh.

Đêm ấy, hi yến trái dài từ hoa viên của hoàng cung ra đến tận cửa thành. Hắc Vân Bảo một trăm bàn có lẽ, Tu La Bảo là trăm bàn gần lẽ. Tiếp đến là bá quan cũng một trăm bàn không lẽ. Mọi người tụ hội cùng nhau, vui say đến quên cả đất trời.

Lễ vật đến từ khắp các vùng miền. Trong đó, Tương Thanh đặc biệt nhận được hai con ngựa con lông trắng, một đực một cái, giữa trán điểm một cái đốm màu đỏ trông hình như ngọn lửa.

"Ai u, là ngựa tốt đó nha!" Mộc Lăng không ngừng tặc lưỡi đánh giá! "Là giống Bạch nguyệt hỏa kỳ lân đó. Là ngựa tốt của tốt! Ai mà lại xa xỉ thế chứ? Tặng thứ đắt đỏ này tới lại còn là một đôi nữa chứ?"

Văn Đạt điểm lại danh mục quà tặng, "Quà được gửi tới từ tròng ngựa ở Mạc Tây ạ."

Tương Thanh cùng Ngao Thịnh đều ngẩn người, sau lại khẽ bật cười rồi cho người đưa ngựa đến nuôi ở hậu viện, đặt tên là Hấp Lưu và Kỉ Lưu.

Mọi người mê say vui chơi đến tận đêm khuya. Nhóm người vốn định sẽ nháo động phòng đều say khướt hết cả, nằm chèo queo dưới gầm bàn, ngáy ầm ầm như sấm.

Văn Đạt dắt theo đám đông thái giám cung nữ đến dọn bàn tiệc rồi còn hảo ý mang chân đũa cho mọi người.

Ngao Thịnh hồi hải kéo Tương Thanh vào động phòng, hòng nhanh nhanh được thỏa dạ sắc lang. Hăn mong ngày mong đêm cuối cùng cũng tới được ngày này.

Đúng lúc này, Văn Đạt lại hốt hải xộc vào, dâng cho Tương Thanh một chiếc hộp, "Phu tử, có người đưa vật này tới cho ngài ạ."

Tương Thanh nhận lấy, "Là ai tặng?"

"Không biết nữa ạ. Là do một nam tử đưa tới, nô tài nhìn không rõ mặt." Văn Đạt đáp, "Ân tướng là người nhận, nhìn ngài ấy rất là vui lại còn căn dặn nô tài phải mau đưa tận tay ngài nữa."

Tương Thanh khó hiểu, mở ngay nắp hộp ra... Bên trong là một đóa hoa khô màu đỏ, vô cùng kiều diễm, khiến y phải kinh ngạc đờ đẫn người đánh rơi cả chiếc hộp.

Văn Đạt nhanh nhẩu bắt được hộp kia. Ngao Thịnh ngồi ở bên cạnh cũng đờ hết cả người đi. Hăn còn nhớ bông hoa này. Vừa định mở miệng nói gì đó thì Tương Thanh đã vội tung cửa chạy ra ngoài. Đến cửa thành, liền nhìn thấy Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt.

"Người đâu rồi?" Tương Thanh siết chặt lấy hai vai Ân Tịch Ly, "Ân tướng, có phải là hai người họ không?"

Ân Tịch Ly mỉm cười, vươn tay chỉ về phía trước mặt.

Tương Thanh vội ngoảnh người lại đưa mắt tìm kiếm, trông thấy ngay hai người đang tay nắm tay rảo bước đi, một áo trắng và một áo đen.

Tương Thanh chạy lên trước vài bước để nhìn cho rõ hơn cảnh hai người kia trèo lên một cỗ xe ngựa dừng ven đường.

Hai người ở phía xa kia, Tương Thanh trông rõ mồn một, là Man Vương và Tương Vân.

Tương Thanh kinh ngạc đến không khép miệng lại được, nhìn Tương Vân quay đầu lại, khi đã nhắc thấy Tương Thanh thì liền hé môi cười, nhẹ vẫy tay từ biệt y rồi cùng nam tử áo đen bước vào trong xe. Xe chuyển bánh rời đi.

Tương Thanh không rõ liệu mình có đang nằm mơ không, Ngao Thịnh sau nửa ngày trời mới ú ớ được một câu, "Xác chết sống dậy ư?"

Ân Tịch Ly lườm Sói Thịnh một cái rồi chỉ tay vào chiếc hộp kia, "Có biết đây là hoa gì không?"

Hai trẻ Thịnh Thanh ngây ngô lắc đầu.

"Loại hoa này có hai màu trắng và đỏ." Ân Tịch Ly giải thích, "Màu đỏ tên là Bỉ ngạn còn trắng thì gọi là Vãng sinh. Nếu cả hai hoa được đặt cùng một chỗ chỉ có thể giúp người ta cải tử hồi sinh."

Tương Thanh hoàn toàn ngây người ra, vành mắt chột đỏ lên, vui sướng đến không diễn tả thành lời.

Ngao Thịnh nín lấy vai y ôm vào lòng, "Thanh, hay là phong Thiết Phật Tự là Quốc tự đi? Bói quẻ linh vô cùng!"

Tương Thanh nhin không được bật cười, Ân Tịch Ly vỗ vỗ vai Tương Thanh cùng Ngao Thịnh, "Chúc mừng."

Hai người nhanh cúi đầu trả lễ.

Viên Ly kéo tay Ân Tịch Ly lại, nói với Ngao Thịnh, "Bọn ta đã không còn gì vướng bận nữa, cũng đến lúc phải về Thần tiên đảo rồi. Có rảnh thì ghé đến thăm hai lão già này."

"Vâng." Cả hai nhận lời ngay, đoạn lại nhìn Ân Tịch Ly cùng Viên Liệt sóng vai bước đi. Hai người đã bôn ba suốt những bốn mươi năm, sau lại giao giang sơn trọng trách lại cho tiểu bối là họ đây rồi cùng nhau dật mộng yên ương ở đảo xa.

Tương Thanh sau khi đã về phòng liền đem hoa cùng hỉ phục xếp ở cạnh nhau, đặt trên giường tân hôn.

Ngao Thịnh vốn đã chờ giây phút này rất lâu rồi nên liền vội vàng xắn lên đè y xuống giường.

"Ai...đợi đã." Tương Thanh sờ sờ dưới lưng, "Sau đệm lại cứng cứng thế này? Ai bỏ gì lên giường vậy?"

Ngao Thịnh nhanh giở chăn lên kiểm tra, chỉ thấy toàn là long nhãn và lạc rang.

(Theo người Hoa thì hai loại cây này mang ý nghĩa thịnh vượng sung túc cầu chúc cho gia đình con đàn cháu đống)

"Lão Quý già đâm ra hồ đồ rồi phải không? Sao lại bỏ mấy thứ giúp sớm sinh quý tử này lên giường chúng ta làm gì?" Ngao Thịnh bó tay.

Tương Thanh bốc một hạt lạc rang ra bỏ vào miệng nhai rôm rốp, "Đầu đã hai thứ tóc rồi vậy mà vẫn hay làm chuyện khó hiểu."

"Đợi nào." Ngao Thịnh dẫn lấy tay Tương Thanh, buông màn che xuống, thấp giọng nói, "Thanh à...Nói không chừng..."

"Nói không chừng cái gì?" Tương Thanh nhú mày nhìn Ngao Thịnh.

"Ờ...giữ lại biết đâu lại càng thú vị." Ai kia lưu manh đáp

"Thú vị gì chứ. . . . . Ai. . . . ." Tương Thanh lườm ai kia kìa "Tiểu quý, người làm gì đó?"

Ngao Thịnh đảo mắt đáp, "Còn làm gì được nữa chớ? Động phòng!"

.....

Đoạn, chặn đệm bị xối tung lên.

Hai canh giờ sau, Tương Thanh chui ra chặn thở hển hển, vỗ vỗ Ngao Thịnh, "Thịnh Nhi, thế này được chưa? Ta mệt quá!"

"Thế nào mà được!" Ngao Thịnh tiếp tục xốc chặn lên trùm lấy cả hai.

.....

Lại thêm hai canh giờ sau nữa, Tương Thanh bò ra khỏi chặn khò khè thở, "Thịnh Nhi, ta mệt quá!"

"Lần nữa nào!"

.....

Thêm hai canh giờ nữa thì trời sáng.

Tương Thanh bực bội xốc chặn lên, đẩy Sói Thịnh qua một bên, "Người có chịu để yên không hả! Chả nhẽ chẳng thể để lần sau được à? Ngày dài tháng rộng mà."

Ngao Thịnh nháy nháy mắt mấy cái, néo cằm Tương Thanh, hạ lưu nói, "Thanh à, là do chính miệng người nói đấy nhé. Sau này phải mỗi ngày mỗi làm đấy. Ngày tháng còn dài, lời nói đừng để gió bay nha."

Tương Thanh ngân người, y khi nào nói là mỗi ngày mỗi làm vậy?

Đoạn, con sói nào đó lại trùm chặn phủ lấy miếng mỗi lần nữa, lưu manh mà rằng, "Thanh, dù sao hôm nay cũng không cần phải tảo triều, tội mình làm tới chiều luôn đi."

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Phiên ngoại 02 CHÚNG TA MÃI HẠNH PHÚC VỀ SAU

Nắng ấm trời trong gió vờn thổi

Và rồi sẽ chỉ có hạnh phúc thôi.

*

Buổi sáng sau ngày đại hôn.

Mộc Lăng vì tối qua vui sướng đến nâng tay quá chén nên sáng dậy ôm đầu càu nhàu.

Tần Vọng Thiên đảm đang bưng lên cho bảo bối nhà mình một bát táo hầm mật ong uống để giải rượu.

Mộc Lăng chui rúc trong chăn lẳng nhẳng chẳng chịu uống.

Tần Vọng Thiên vỗ mải mà chẳng ăn thua gì bèn ôm ai kia dậy.

Mộc Lăng chớp chớp mắt nai nhìn y, "Vọng Vọng...còn sớm mà!"

Tần Vọng Thiên dịu dàng xoa thái dương cho cục cứng, "Đau đầu lắm hả? Ai bảo tối qua cứ ngoan cố độ tửu lượng với Tiểu Hoàng và Tư Đồ làm gì? Ai chẳng biết đôi đó nổi tiếng ngàn chén không say."

Mộc Lăng đắc ý, "Hắc hắc, Tiểu Hoàng Hoàng cuối cùng vẫn bị ta đánh gục đó thôi."

"Tiểu Hoàng tối qua là ngủ hay say vậy?" Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, "Ta còn nghĩ là y bị Tư Đồ điểm huyết nữa chứ, làm gì mà gục một cái rồi nằm yên bất động luôn hà!"

"Phốc...Hí hí hí" Mộc Lăng vỗ vỗ giường "Đáng yêu chết được."

Tần Vọng Thiên tức mình, "Người chỉ biết có mỗi Tiểu Hoàng đáng yêu."

Mộc Lăng nhồm ngồi dậy, vô cùng ra dáng khách làng chơi mà nâng cằm Tần bảo chủ lên, "Mỹ nhân, người đại gia yêu chỉ có người mà thôi."

Tần Vọng Thiên bó tay véo mũi yêu tinh nhà mình, "Được rồi, có đứng lên nổi không?"

"Chẳng biết bọn Tiểu Thanh đã dậy chưa nữa?" Mộc Lăng vội tròng y phục vào người, "Chúng ta đến nháo động phòng đi!"

"Trời sáng choảng thế này còn nháo động phòng gì nữa?" Tần Vọng Thiên thở dài.

"Ta chắc mười mươi rằng Sói Thịnh có thể mần thọt Tiểu Thanh đến tận hừng đông luôn." Mộc Lăng nói chắc nịch.

"Sao chứ?" Tần Vọng Thiên nheo mắt hỏi.

Mộc Lăng trở tay vào giữa trán đại gia nhà mình mà rằng, "Bởi vì hăn và người giống nhau, đều là phường lưu manh chẳng biết chừng mực."

Tần Vọng Thiên cười, nắn má Mộc thần y, "A? Còn nhớ đêm động phòng của chúng ta sao?"

"Cút." Mộc Lăng đập y một cái, "Tránh ra xa một chút đi lưu manh."

Tần Vọng Thiên cười nắc nẻ, chợt nhớ tới vừa nãy khi đi ngang phòng của đôi tân nhân, quả thật là có nghe chút âm thanh thú vị.

"Xuống giường thôi!" Mộc Lăng xoay người đứng dậy rửa mặt rồi lết vào bàn ăn điểm tâm, "Vọng Vọng, cơm nước xong rồi tụi mình đi đâu chơi?"

Tần Vọng Thiên nghĩ nghĩ, "Hay là rủ hai đôi kia cùng đi du hồ?"

"Du hồ?" Mộc Lăng liền phẫn chấn lên, ra hồ chơi thì có thể thỏa thích ăn hải sản rồi, bèn gật đầu đồng ý .

Chờ Mộc Lăng ăn xong điểm tâm, rồi cùng Tần Vọng Thiên tay qua chân lại một lát, trời cũng lên chính ngọ, hai người mới rời phòng đi rủ bạn rủ bè.

Bước tới sân nhà Tư Đồ bang chủ, tên ác quái liền thấy Tiểu Hoàng mặt mày mếu máo ngồi ôm bụng.

"Phốc. . . . ." Mộc Lăng lập tức bật cười, "Thú vị quá...há há há!"

Tiểu Hoàng vốn cũng mới vừa rời giường, vì tối qua quá chén nên giờ vẫn còn chút ngơ ngác.

Tư Đồ bế y ra sân ngồi phơi nắng trong khi mình lại đi lấy điểm tâm cho y.

Tiểu Hoàng đang ngồi ngưỡng mặt lên phơi nắng thì lại nghe thấy tiếng éc éc.

Tiểu Hoàng cúi đầu lại nhìn, chỉ thấy nguyên một cái đầu heo hồng tươi chềnh ềnh ngay trước mặt. Bạn lợn bé này chính là của hồi môn mà đôi tân nhân kia mù quáng rinh về, nghe đâu được đặt tên là Ụt Ịt.

"Ụt Ịt?" Tiểu Hoàng gọi heo, heo ngẩng đầu nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng mắt long lanh nhìn heo...chỉ thấy nó béo tròn đáng yêu, liền bế lên để ở trên đui.

Mộc Lăng đứng gần đấy tình cờ thấy được cảnh này: Tiểu Hoàng ngồi trên ghế, dưới tà nắng xiên xiên, ôm một con heo con màu hồng phấn, cả hai cùng ngu ngơ phơi nắng.

"Mới sáng ra mà đã cười ngu là sao?" Lúc này, Tư Đồ tay cầm thực hạp đi vào, ném cho Mộc lang bằm một cái lườm.

Mộc Lăng chỉ vào Tiểu Hoàng bảo hăn mau nhìn. Tư Đồ nhìn lại, suýt chút nữa ném thực hạp bò ra cười. Tiểu Hoàng thấy cả hai cứ cười mình, liền ngượng ngùng nắn cái bụng đầy mỡ của Ụt Ịt.

Tư Đồ bước lại bàn, dọn thức ăn ra. Mộc Lăng sang sàng nói, "Tiểu Hoàng Hoàng, ăn ít thôi, chừa bụng lát nữa đi chơi hồ ăn hải sản."

"Chơi hồ?" Tiểu Hoàng lúc này mới tỉnh ngủ, "Ừ."

Tư Đồ quay sang hỏi Tần Vọng Thiên, "Hai người có thuyền hả?"

"Chắc là Ngao Thịnh có...." Tần Vọng Thiên cũng không chắc lắm.

"Chỗ Ngao Thịnh chắc chỉ toàn thuyền quan thôi?" Tư Đồ nghĩ nghĩ, "Đi du hồ thì phải đi bằng thuyền hoa mới thích."

"Đến hỏi hăn coi có không. Nếu không thì đi thuê. Mùa này thể nào cũng có đông người thuê thuyền lắm đây. Mong là còn phần chừa chúng ta." Mộc Lăng xoay người vội vã chạy tới tấm cung của Ngao Thịnh, hy vọng là còn kịp để nghe ngóng chút động tĩnh trong tân phòng.

Tới tấm cung chỉ thấy yên ắng đến lạ.

Mộc Lăng rầu rĩ đi vào trong.

Lúc bước vào thì Mộc ta không ngừng dụi mắt.

Bên trong sân, hai con ngựa con đang lom khom qua lại, Ngao Ô nằm dài ra ngáp, Miêu Ô thì leo lên đầu báo đen làm trò hòng chọc cho báo nổi sùng lên. Đến khi báo nổi cơn thì mèo nhỏ lại chui ngay vào lòng Ngao Ô. Báo đen hăng máu nhào tới, Miêu Ô hoảng quá kêu cứu. Ngao Ô tức mình quật tay vào đầu báo cái bốp. Báo đen tui quá lủi xuống nằm dưới bụng Ngao Ô liếm liếm mũi.

"Mộc thần y." Văn Đạt tay xách hai thực hộp đi vào chào hỏi, "Ngài đã dùng điểm tâm chưa? Hoàng Thượng và phu tử cũng vừa mới dậy thôi."

"Dậy rồi hả?" Mộc Lăng cau mũi, "Trong phòng có gì vui để nhìn không?"

Văn Đạt đỏ mặt, bưng thực hộp đi vào trong sân rồi đặt lên trên bàn. Chốc sau, cửa phòng bật ra, Ngao Thịnh và Tương Thanh vừa bước ra vừa ngáp ngán ngáp dài.

Nhác thấy hai chủ nhân đã dậy, bầy vật nuôi liền chạy xô đến như ong thấy mật, vây lấy Tương Thanh cọ tới cọ lui. Ngao Thịnh đi tới bàn đá, nhú mắt nhìn kẻ đang đơ mặt ra là Mộc Lăng, "Làm gì tới sớm vậy?"

Mộc Lăng nhìn cả hai quàng mắt đen thâm, liền nghĩ ngay tới chuyện tối qua làm quá trốn không ngủ được, đoạn lại hỏi, "Đã tỉnh ngủ chưa? Đi chơi hồ không?"

Ngao Thịnh quay sang hỏi bảo bối của mình, "Thanh, có đi không?"

Tương Thanh mỗi ngày đều rất vui vẻ, gật đầu ngay, "Đi!"

Mộc Lăng ngắm cần cổ Tương Thanh, thấy chi chít những dấu hôn, bèn chọc gheo, "Tiểu Thanh, bị muỗi cắn hả?"

Tương Thanh sững sốt, mặt đỏ rần, chụp tay ôm cổ rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh Ngao Thịnh, ăn món điểm tâm hẳn dứt cho. Báo đen tên Cáp Ô mon men mò đến bên chân y, đoạn y cúi đầu xoa lông báo.

Mộc Lăng nghe răng ra cười, lại nghe Ngao Thịnh đâm thọt lại, "Mộc Lăng, Muối của người đang ở phía sau kìa."

Mộc Lăng sững sốt quay đầu lại, chỉ thấy Tần Vọng Thiên dờ khóc dờ cười đứng sau lưng, mắt lại như nói rằng -- Người lại đi chọc ghẹo người khác nữa rồi?

Mộc Lăng lườm Ngao Thịnh, Thịnh ta cũng chẳng chịu thua, nhếch mày đáp trả.

Mộc Lăng cảm thấy mất mát vô cùng, tủi thân nghĩ - Ngày trước Tiểu Thanh dễ bắt nạt bao nhiêu thì bây giờ lại có chỗ bảo kê bá đạo bấy nhiêu.

Tần Vọng Thiên giật giật ống tay áo Mộc thần y, "Mộc Mộc?"

Mộc Lăng mếu máo quay đầu lại, nhào tới ôm chầm lấy Tần Vọng Thiên, "Vọng Vọng, chỉ có người là tốt nhất! Đánh không đỡ, mắng không trả treo lại còn tùy hỉ để ta bắt nạt."

Tần Vọng Thiên lo lắng xoa gáy cục cứng, e rằng cục cứng còn chưa tỉnh rượu.

Sau đấy, Ngao Thịnh cho Văn Đạt đi thu xếp mọi thứ, tìm một chiếc thuyền hoa đủ lớn để mọi người cùng dạo chơi.

Cả bọn chạy sang mời Tước Vĩ và Ô Cuồng đi cùng nhưng hai người lại dùn dẩy nói là tuổi tác chỉ hợp ngồi tán gẫu với nhau thôi, còn bọn trẻ thì cứ thỏa thích đi du sơn ngoạn thủy đi.

Vì thế, Ngao Thịnh dẫn đầu một hàng sáu người, dẫn theo chân hỗ trợ Văn Đạt và bọn chết sống quyết bám theo là Ngao Ô Miêu Ô cùng Cáp Ô cộng thêm heo hồng phấn Ụt Ịt được Tiểu Hoàng bế nữa, nối đuôi nhau lên thuyền.

Do đại hôn của hoàng đế nên cả nước mừng quốc khánh ba ngày. Lạc Đô vốn đã náo nhiệt nay lại càng nhộn nhịp hơn. Trên đường người qua kẻ lại như nêm. Anh buôn tôi bán đông đến hoa mắt. Ngay cả trên sông trong hồ cũng tập nập những thuyền là thuyền.

Tương Thanh một thân võ nghệ cao cường, tuy rằng tối hôm qua bị chèn ép cả đêm, nhưng đó cũng là chuyện đôi bên tình nguyện, nên dù có mệt cũng thấy rất vui. Mặt khác, Ngao Thịnh trong quá trình lại hết sức dịu dàng, cho nên lúc lên thuyền cũng chẳng thể đau mệt gì. Tương Thanh tựa đầu vào thuyền, ôm Miêu Ô và Cáp Ô câu được câu mất nói chuyện với nhau, còn Ngao Ô thì nằm ngủ chây dãi dưới chân cả hai.

Mộc Lăng thì hết sức là hăng hái, cùng Tần Vọng Thiên vừa thưởng thức vừa trầm trồ khen ngợi các vị trù sư mà Ngao Thịnh đưa lên thuyền để nấu ăn cho cả bọn.

Còn Tiểu Hoàng thì vẫn cứ trẻ nãi như cũ. Khi nào có ai gọi mới ừ hử một tiếng, không thì ôm heo hồng dựa vào vai Tư Đồ gà gật ngủ. Tư Đồ thở dài suy tính xem có nên dạy cục cưng nhà mình chút võ nghệ gì không chứ cứ để y đọc sách miết cũng chẳng tốt cho thân thể.

Tối hôm qua, sau khi được tận mắt nhìn thấy một Tương Vân và Man Vương sống động, Tương Thanh liền thấy thư thái hẳn lên. Lúc đầu, cả bọn còn khó hiểu vì sao dùng một cái Tương Thanh lại chuyển từ sầu lặng lẽ sang vui công khai? Với sự hiểu biết về Tương Thanh của cả bọn thì thời gian có là hai ba năm đi nữa thì y cũng khó lòng tiêu tán buồn bã, sau đó thì lại nghe thấy Ngao Thịnh trần thuật ngắn gọn chuyện tối qua, ai nấy cũng

thâm vui thay cho hai con người khổ hạnh kia. Cuộc đời coi như là đền đáp lại cho đôi uyên ương mệnh khổ kia phần nào.

Ngao Thịnh lúc này đây cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Thịnh Thanh nơi nơi an bình. Kẻ thù đã tiêu diệt bằng hết. Trên vai cũng chẳng còn vương mang gánh nặng gì nữa. Và đương nhiên, chuyện khiến hân hạnh phúc nhất vẫn là được cùng người hân ngày nhớ đêm mong trưa tơ tưởng là Tương Thanh được ở bên nhau cả đời.

Hai người ngồi ở đầu thuyền, câu đặng câu mất trò chuyện, yên ả cảm thụ niềm vui an bình chưa bao giờ đủ đầy như lúc này.

Ngày trời trong, nắng vờn ấp áp, cả bọn an nhàn phơi nắng đến nỗi đâm ra lười chẳng muốn động đậy.

"Ăn cơm thôi!" Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên bưng một mâm lớn đầy những món hấp dẫn mà đa phần là hải sản lên rôm rả gọi.

Tương Thanh cùng mọi người ngồi vào bàn. Văn Đạt lại cho người bưng những món khác lên cho tiệc càng thêm thịnh soạn.

Mọi người vừa ăn vừa tán gẫu. Theo như trí nhớ thì đây là lần đầu tiên tất cả được hội họp đông đủ cùng nhau ăn cơm nói cười mà không màng không lo tới chính sự, đơn giản chỉ là an nhiên thưởng thức một bữa ăn cùng những người thân yêu mà thôi. Vậy nên, bữa ăn này, ai cũng ngon miệng hơn thường.

Ngồi ăn được một lúc thì Tiểu Hoàng cũng hoàn toàn tỉnh ngủ. Lúc này Tư Đồ mới nhẹ nhõm thở ra, suýt chút nữa hân còn lo là cục vàng cục bạc nhà mình bị rượu hại ngu người luôn rồi.

Cơm nước xong, Mộc Lăng ngồi chẳng yên liền kéo Tần Vọng Thiên chạy ra phố chơi đùa.

Tiểu Hoàng tình cờ trông thấy một gian thư quán cạnh mé sông, bèn đòi vào đó nghe lão tiên sinh giảng thư, nghe đâu lão là lão giả nức tiếng kinh kì. Tư Đồ vì thương cục cưng mà vội vàng đưa y đi.

Trên thuyền chỉ còn lại Ngao Thịnh và Tương Thanh.

Ngao Thịnh kê một chiếc sạp dưới nắng, kéo Tương Thanh nằm xuống cùng.

Văn Đạt lo nắng làm rát da hai người, bèn tinh tế dựng một cây dù lớn bên mé.

Tương Thanh hiếm khi được thanh thản như thế, bèn thư thái nằm trên sạp nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngao Ô thì rất chi là ăn gian, bèn lúc Ngao Thịnh đi rửa mặt mà nhảy lên trên sạp chiếm chỗ của Thịnh ta, cùng Tương Thanh nằm ngủ.

Tương Thanh cảm thấy lông của hổ thật mềm, liền nhích tới gần ôm lấy hổ.

Ngao Thịnh trở về, trong lòng không khỏi có chút ghen tỵ lẫn ngưỡng mộ mà lờm Ngao Ô vì có thể khiến Thanh của hắn thích đến mức ôm vào lòng như thế.

Cáp Ô và Miêu Ô cũng lựa thời cơ bò lên trên sạp, trong khi heo Ụt Ịt thì đã bị Tiểu Hoàng bế đi. Vì thấy Tiểu Hoàng rất thích heo hồng nên y liền chuyển nhượng quyền nuôi nấng heo cho Hoàng tiên sinh.

Ngao Thịnh vô cùng vô cùng muốn đạp Ngao Ô xuống sạp để y ôm hắn mà ngủ, cơ mà thấy y thư thái như vậy cũng không đành đánh thức, bèn ngồi ở dưới chân Ngao Ô mà lột vỏ nho đút vào miệng người yêu dấu.

Trời nắng đẹp, khiến người ta không khỏi nảy sinh cơn lười. Tương Thanh lúc đầu còn lim dim sau lại ôm Ngao Ô ngủ một giấc.

Ngao Thịnh cúi đầu lại nhìn, thấy khóe miệng Tương Thanh khẽ cong lên, tựa hồ là đang cười, liền cảm khái không thôi. Rốt cuộc cũng có ngày Thanh yêu thương của hắn cũng có thể an nhiên đi vào giấc ngủ.

Thịnh ta vươn vai đánh ngáp rồi cẩn thận nằm xuống phía bên cạnh Tương Thanh, gối đầu lên trên lưng y. Ngẫm lại thì tối qua giao chiến có hơi mất sức nên bây giờ phải cố mà bồi bổ lại đặng tối nay tái chiến tiếp. Dẫu sao thì ngày mai, ngày mốt, ngày kia cùng nhiều ngày sau nữa, tất cả họ cũng sẽ chỉ có hạnh phúc mà thôi.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Phiên ngoại 03 ĐI THĂM NGƯỜI THÂN

*

Ngày đầu tiên sau hôn lễ thì đi chơi hồ....

Ngày thứ hai sau hôn lễ thì....

Tương Thanh giật mình dậy, mở mắt ra nhìn Cáp Ô đang cố chen vào trong chăn cho bằng được. Ngao Ô thì nằm ngáy o o dưới giường, Miêu Ô thì xoắn thẳng bốn chân trên ngực y vô tư mà ngủ.

"Umm..." Tương Thanh trở người nhìn Ngao Thịnh đang nằm sát bên cạnh, tựa hồ là còn trong cơn say ngủ.

Tương Thanh ngó Ngao Thịnh chăm chăm một lúc rồi bỗng bật cười, kéo Cáp Ô ôm vào lòng.

Cáp Ô cố công chui vào chăn nửa ngày trời cuối cùng vẫn thất bại, ngoan ngoãn để Tương Thanh bế lên, tròn xoe mắt nhìn y. Đuôi báo con phe phẩy tới lui...và tình cờ thay, chiếc đuôi be bé đáng yêu kia cọ ngay đúng vào mặt Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh há miệng ra hắt hơi.

Tương Thanh khúc khích cười, giấu nhem báo đen vào trong chăn.

Báo nhỏ mãi cũng được nằm đẹp trong chăn, liền chọn một tư thế thích hợp mà chợp mắt, nhưng chẳng lâu sau lại cảm thấy có vật gì đó nặng nề đè lên người.

Cáp Ô hốt hoảng chui tọt vào trong lòng Tương Thanh, ló đầu ra khỏi chăn tìm xem vật kia là gì, cơ mà chỉ thấy được bản mặt Ngao Thịnh kề sát lại hí hửng nói, "Thanh, dậy sớm thế!?"

Tương Thanh tựa lưng vào chiếc gối được dựng cao, vươn tay ra chải lại mái tóc rối bởi sau một đêm mê man ngủ của Ngao Thịnh rồi cười bảo, "Chào buổi sáng Thịnh Nhi!"

Ngao Thịnh nheo mắt ngắm Tương Thanh một lúc, cảm thấy thích mắt vô cùng, tâm tình cũng chợt tốt lên. Chuyện! Sao mà không tốt được, khi mà giấc mơ ấp ủ bấy lâu cũng thành sự thật. Sáng sớm vừa mở mắt ra là có thể thấy ngay người mình yêu nhất nằm ngay bên cạnh. Nhân sinh đâu còn gì mỹ mãn hơn thế nữa.

"Thanh!" Ngao Thịnh chồm đến ôm lấy y, "Sáng nay mình đi đâu?"

"Hử!" Tương Thanh vẫn nằm tựa lưng lên gối, đùa với Cáp Ô đang cố mà trèo lên trên vai y, "Hôm nay không cần phải tảo triều sao?"

"Cả nước đang nghỉ lễ ba ngày mà." Ngao Thịnh trườn lên trên người Tương Thanh cười mà rằng, "Trẫm cũng phải có lúc vì ái khanh mà bỏ bê triều chính chứ."

Tương Thanh khúc kha khúc khích cười, trở mình vật nhau với hắn.

Đúng lúc này, Văn Đạt đã nghe thấy tiếng động trong phòng, liền đứng ngoài tấm bình phong ngăn cách giữa khách phòng và giường ngủ thỉnh an, "Hoàng thượng, phu tử, chào buổi sáng ạ."

"Chào buổi sáng Văn Đạt." Tương Thanh vén tấm màn nhung lên, nhìn ra phía ngoài, Văn Đạt lại nhanh miệng hỏi, "Hoàng thượng muốn dùng điểm tâm ở đâu ạ?"

"Ở ngoài đi." Tương Thanh đẩy đẩy Ngao Thịnh, "Dậy thôi, bên ngoài thời tiết rất đẹp."

"Tốt." Ngao Thịnh gật đầu, hai người đứng dậy, rửa mặt xong rồi ra ngoài uống trà sáng, đoạn Ngao Thịnh lại bất ngờ đề xuất, "Thanh....Hay là chúng ta đến chào hỏi cha vợ đi?"

"Khụ khụ..." Tương Thanh sặc cả một miệng nước trà, nheo mắt hỏi, "Sao tự dưng lại muốn đi?"

"Thanh." Ngao Thịnh sấp tới hôn lên khóe môi Tương Thanh một cái, "Người cũng muốn đi mà, phải không?"

"Nhưng ta lại không biết họ ở đâu cả." Tương Thanh ủ ê, "Có thể đã quay lại Nam Cương hay là đại mạc...cũng có thể là..."

"Mới chỉ hai ngày sao lại về đại mạc nhanh vậy được?" Ngao Thịnh bật cười, nhỏ giọng thổ thê vào tai y, "Ta đã cho người đi hỏi thăm, biết được chỗ hai cha dừng chân rồi."

Tương Thanh mắt lòe lòe sáng, "Ở đâu?"

Ngao Thịnh đằng hắng một tiếng, chìa má ra nói, "Muốn biết thì hôn ta cái đi!"

Tương Thanh do dự một chút, nhưng vẫn rướn tới hôn hắn một cái.

Ngao Thịnh thích chí cười, "Sao lại ngoan vậy chứ! Không sợ ta lừa người hả?"

Tương Thanh cau mày mím môi lờm hăn, "Gì hả?"

"Không có gì." Ngao Thịnh vội chối ngay, "Ta đùa đấy! Đời nào ta lừa người!"

"Vậy người thực đã tìm ra chỗ họ nghỉ chân ư?" Tương Thanh hỏi.

"Cũng không hẳn là ta làm." Ngao Thịnh đẩy đĩa rau xào qua cho Tương Thanh, "Ăn xong rồi chúng ta đi, nhé!"

"Người...Làm cách nào người tìm ra chỗ họ ở được?" Tương Thanh giục hỏi.

"Thật ra thì là bởi, hôm qua, Man Vương có cho người đưa thư đến cho ta. Sau khi cha vợ sống lại, sức khỏe không tốt lắm. Với lại Man Vương cũng bị nội thương rất nặng. Hai người theo một tiểu cô nương đến một tiểu quốc thanh bình xinh đẹp. Nghe nói nha đầu đó là bằng hữu của người." Ngao Thịnh vội lấy thư ra đưa cho Tương Thanh nói nha đầu đó là bằng hữu của người." Ngao Thịnh vội lấy thư ra đưa cho Tương Thanh.

"Ra vậy..." Tương Thanh chợt nhớ tới nha đầu đáng yêu kia, nghĩ, lẽ nào là kỳ duyên trời định?

"Thương thế của cha vợ hồi phục rất chậm, sinh hoạt đôi khi có phần bất tiện." Ngao Thịnh thở dài, "Trong thời gian Man Vương giúp cha vợ dưỡng thương, có kể cho ông nghe những chuyện về người. Cha vợ xúc động ghê lắm, thấy mình nợ người rất nhiều. Cũng vì vậy mà Man Vương không dám để cha vợ gặp người."

Ngao Thịnh nhắc thấy Tương Thanh mặt mày âm đạm, liền cười hỏi, "Người có muốn đi gặp ông ấy không?"

Tương Thanh thở dài, "Sao lại không muốn chứ? Ta cũng đâu khổ gì lắm đâu! Ông ấy mới là người phải chịu khổ."

"Man Vương còn nói hôm đại hôn, ông ta đã cố tình đưa cha vợ đến Lạc Đô. Cha vợ vừa nhìn thấy người mặt mày hạnh phúc thì liền vui vẻ, tâm tình cũng ổn định hơn. Hai người họ vốn định ngao du bốn phương nhưng cha vợ lại đột ngột đòi ở lại kinh thành chơi vài ngày. Man Vương biết là

cha vợ muốn gặp người. Hai người đang ngụ trong một tiểu viện gần hoàng thành. Man Vương cho người đưa thư đến, dò hỏi người có muốn đến gặp cha vợ hay không. Cha vợ thì chẳng dám đến thăm người vì e là người còn giận."

"Sao ta lại giận ông chứ!" Tương Thanh vội vã lắc đầu, "Ta...." Đoạn y lại không nói nữa, cúi đầu và cơm, "Ăn cơm xong ta sẽ đến gặp cha!"

Ngao Thịnh mỉm cười, tiếp tục gắp rau gắp cá vào bát cho y, chốc chốc lại hỏi, "Người nói coi ta có nên mang chút đồ bổ đến cho cha vợ không?"

Tương Thanh mặt loang loáng đỏ, đưa mắt liếc ai kia một cái. Ai kia liền thích chí cười to.

Cơm nước xong xuôi, Tương Thanh bắt đầu thu xếp mọi thứ. Văn Đạt nhanh nhẩu chạy tới chạy lui đem lễ vật các thứ đến cho y chọn. Đa phần đều là những vật người ta đã đưa tới lúc đại hôn. Tương Thanh muốn tìm món quà gì đó tặng cho Tương Vân nhưng lựa mãi mà chẳng biết nên chọn gì. Nghĩ một hồi y lại đi tìm Mộc Lăng viết cho một đơn thuốc để giúp Tương Vân điều thương.

Mộc Lăng lắc đầu ngay tức khắc, bảo là, còn chưa bắt mạch thì sao mà kê toa được, thôi thì cứ đưa thuốc bổ tới là tốt nhất.

Tương Thanh chịu lời ngay, hỏi han đủ thứ rằng thuốc nào tốt được nào bổ.

Mộc Lăng dứt khoát chỉ thẳng vào đầu báo đen, "Đem nó đi hầm canh."

Tương Thanh kinh hãi, ôm rịt báo con vào lòng, đoạn lại nảy ra ý gì đấy liền kéo tay áo Thịnh ta mà rằng, "Thịnh Nhi, chúng ta đưa Cáp Ô đi cùng nhé!"

Ngao Thịnh hiểu ra ngay, "Người muốn tặng Cáp Ô cho cha vợ?"

"Phải xem là cha có thích không đã." Tương Thanh lo lắng, "Nếu thích thì liền tặng nó cho ông. Ông sống trong đại mạc, nếu có sa báo bên cạnh thì sẽ tốt hơn."

Ngao Thịnh xoa xoa đầu y, "Mọi chuyện người cứ làm chủ. Chỉ cần đừng mang ta đi tặng thì người muốn tặng ai cái gì cũng được hết."

Mộc Lăng đứng bên cạnh, ngửa mắt nghiêng răng keng két. Hắn vốn định đi theo góp vui nhưng lại bị Tần Vọng Thiên túm áo lôi đi lại còn không quên giải thích, cả nhà người ta sum họp, người ngoài như người bám theo làm gì, chi bằng theo ta ra phố chơi tiện đường đánh chén một bữa.

Tiểu Hoàng vừa nghe Tương Thanh nói đi thăm phụ thân thì liền tức tốc đưa lộc nhưng tốt nhất cho y, để Tương Vân tâm bỗ.

Xong xuôi, Tương Thanh cùng Ngao Thịnh lên đường, đến một tiểu viện nằm trong ngõ nhỏ ở phía bắc hoàng thành, bái phỏng hai vị phụ thân.

.

Ngẩng đầu lên nhìn tấm bản Di hoa viện.

"Phốc." Ngao Thịnh bật cười, "Sao lại lấy cái tên nghe như kỹ viện thế này."

Tương Thanh hung hăng lườm hăn một cái, Ngao Thịnh vội nín cười, đành hăng một tiếng rồi đưa tay gõ cửa.

Không lâu sau cửa mở, một lão bá ló đầu ra hỏi, "Hai vị muốn tìm ai?"

Ngao Thịnh suy nghĩ chẳng biết nên báo tên Man Vương hay Tương Vân nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì ai lại đi lấy tên thật chứ?

Tương Thanh nhanh nhẩu đáp, "Tôi đến gặp phụ thân."

Lão bá có chút sừng sốt, lướt mắt nhìn Tương Thanh rồi gật đầu mở rộng cửa ra, "À, mời vào."

Tương Thanh và Ngao Thịnh đưa mắt nhìn nhau, không ngờ lại có thể dễ dàng vào như thế, xem chừng Man Vương đã sớm căn dặn rồi.

Bước vào sân cả hai liền trông thấy Man Vương.

Ngao Thịnh và Tương Thanh cẩn thận quan sát, thấy Man Vương tinh thần rất tốt, xem ra thương thế đã lành hẳn. Hơn nữa Tương Vân cũng đã trở lại bên cạnh, ông cũng buông bỏ được ưu phiền. Thịnh ta chợt hiểu ra, người nam nhân kia là một nhân vật lợi hại. Năm xưa nếu chẳng phải vì bởi mất đi Tương Vân thì với một người như thế, thế nào cũng sẽ có được những thành tựu vĩ đại.

Man Vương cũng đã trông thấy cả hai, liền cười, chỉ tay về phía chiếc bàn đặt một vò rượu phía bên kia.

Ngao Thịnh sáng khoái nói, "Man Vương, lâu ngày không gặp, hôm nay, ta và ông phải uống với nhau một chén."

Man Vương vui vẻ gật đầu, lại chỉ về phía sân sau, nói với Tương Thanh, "Cha con đang nấu thuốc phía sau."

Tương Thanh nhíu mày, "Ông ấy vẫn tự nấu thuốc uống sao?"

Man Vương xua tay, "Không, là thuốc trị thương của ta. Còn thuốc của Vân đương nhiên phải do ta nấu chứ. Đây gọi là tình thú."

Tương Thanh ngẩn người ra, tự hỏi, người trước mắt y có thật là Man Vương không? Vui vẻ chẳng vướng muộn phiền, so với trước kia thì như đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Đoạn, Man Vương cùng Ngao Thịnh liền ngồi xuống uống rượu. Tương Thanh tuy có chút khẩn trương nhưng vẫn rất nóng lòng muốn gặp mặt phụ thân, bèn chạy vội xuống sân sau. Lúc ấy, y đã không để ý rằng, tim mình đang đập rất nhanh.

Đến sân sau, liền thấy ngay một bếp lò nhỏ được kê trước cửa phòng ngủ, một nam tử ngồi trên ghế đẩu, tay cầm quạt, mắt lại trông nom siêu thuốc. Người kia là Tương Vân sao? Có lẽ vì nhiều năm bị phong bế trong hàn băng nên nhìn vẫn còn rất trẻ. Nói là phụ thân của Tương Thanh thì thay bằng bảo là huynh trưởng thì may ra hợp lý hơn.

Tương Thanh bước lại, cố tình đá chân bước thật mạnh vang thành tiếng.

Tương Vân nghe được, liền hỏi, "Man, Thanh con nó đến sao?"

Tương Thanh bỗng bật cười, hóa ra Tương Vân gọi Man Vương là Man, rồi hăng giọng, "Con đến rồi ạ!"

Tương Vân giật mình, giọng nói này không phải của Man Vương, liền quay đầu lại nhìn một nam tử trẻ tuổi hao hao mình.

Hai người nhìn nhau một lúc, chốc sau, Tương Thanh chân tình gọi, "Cha!"

Tương Vân không ngờ Tương Thanh lại có thể tự nhiên gọi y là cha như thế. Từ trước, y cũng đã nghe Man Vương nói rất nhiều chuyện về Tương Thanh và Ngao Thịnh rồi. Tổng kết lại chỉ thấy rằng y đã nợ đứa con này rất nhiều. Chưa một lần thực hiện được nghĩa vụ của người cha, lại còn suýt chút nữa hại Tương Thanh và Ngao Thịnh phải chia xa một đời. Bây giờ nghĩ lại, việc y và Man Vương có thể lần nữa được sống là nhờ có đứa nhỏ này.

"Ừ..." Tương Vân đứng dậy, tay siết chặt cán quạt, có chút khẩn trương nói, "Thanh..."

Tương Thanh nhìn phụ thân một lúc rồi nói, "Cha à, thuốc sôi rồi kìa!"

"Chết rồi!" Tương Vân cũng ngửi được mùi thuốc, hốt hải bắc siêu thuốc xuống. Tương Thanh bật cười, khó trách Man Vương nói, Tương Vân là người vụng về, rồi liền đến giúp một tay.

Hai cha con, một người bắc siêu thuốc xuống, một người tắt lửa.

Cả hai khi đứng sát cạnh nhau mới phát hiện rằng cứ giống nhau như tạc ấy, dáng người, màu da, mi mày. Hai người loay hoay một chốc, Tương Vân lại nhìn Tương Thanh bế một vật nhỏ đến trước mặt mình, cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Cáp Ô bé bỏng.

"Cho...cho cha sao?" Tương Vân nâng mắt lên hỏi.

"Dạ." Tương Thanh gật gật đầu, "Nó là sa báo. Cha có thích không?"

"Thích." Tương Vân nhanh bế báo con vào lòng. Báo đen nhỏ được Tương Thanh nuôi đến là béo tốt, vừa nhìn là đã yêu ngay.

Tương Vân xoa xoa bụng báo, nó liền ngoác miệng ra ngáp ngáp kêu.

Tương Vân mỉm cười, hỏi, "Vậy đặt tên là Cáp Ô nhé?!"

Tương Thanh nghe xong, lại bật cười, đúng là cha con, ngay cả tên cũng đặt giống.

Đoạn, cả hai lại kê ghế ngồi tán gẫu ở sân sau.

Tương Vân có đến những non hai mươi năm thời gian là rỗng không, Man Vương cũng biên biệt trong đại mạc chẳng màng thế sự. Vậy nên Tương Thanh liền tỉ mỉ thuật hết cho cha mình nghe những chuyện đã xảy ra trong ngần ấy năm, còn cả quá khứ của mình với Ngao Thịnh.

Tương Vân nghe đến là mê mẩn, vô cùng tò mò về những bằng hữu của Tương Thanh.

Hai cha con mãi miết trò chuyện đến khi mặt trời lặn đặng tây. Ngao Thịnh và Man Vương rốt cục chẳng nhin nổi nữa mà đi xuống sân sau tách hai cha con vô cùng khăng khít kia ra.

Ngao Thịnh sờ sờ cảm mà nhìn, quả thật là Tương Vân và Tương Thanh nhìn giống hệt nhau!

Mọi người tán chuyện một lúc, Ngao Thịnh đề nghị, mời Tương Vân và Man Vương cùng dọn vào trong cung. Khi ấy, hai cha con có thể thoái mái ở chung. Mặt khác cũng thuận tiện cho Mộc Lăng giúp hai người kiểm tra sức khỏe, bồi bổ cơ thể, dầu sao cả hai cũng đều là thương nặng vừa khỏi.

Man Vương thấy Tương Vân cứ nhìn Tương Thanh bịn rịn mãi nên bèn đồng ý ngay.

Sau khi vào cung, Mộc Lăng liền kéo cả bọn đến, hiếu kì mà vây lấy hai vị tiền bối, soi đi ngó lại kỳ tích cải tử hoàn sinh.

Đặc biệt là Mộc thần y, lăng xăng bắt mạch giúp cả hai, cuối cùng thì phán - Cả hai đều sẽ mệnh dài trăm trăm tuổi.

Tiếp đó vài ngày, mọi người nhìn Tương Vân và Tương Thanh mà mở mang kiến thức thế nào gọi là phụ tử đồng tâm trong truyền thuyết.

Sáng sớm vừa dậy, cả hai đã dính lấy nhau, nói nói cười cười, khăng khít vô cùng, hết gọi cha lại bảo Thanh con.

Tương Thanh từ nhỏ không có song thân. Nay lại xuất hiện một người cha như thế nên yêu quý đến chẳng dứt lòng.

Tương Vân thì lại vô cùng phấn khích, dùng một cái lại xuất hiện một hài tử giống mình như hệt nên có gần nhau mấy cũng chả thấy đủ.

Cơ mà, chỉ tội cho Ngao Thịnh và Man Vương thôi. Lúc đầu thì hai người còn thấy vui sau lại thấy bất mãn trùng trùng.

Tương Thanh và Tương Vân ngày kè kè với nhau thì không nói gì đi, đến tối còn ngủ chung một giường, một người ôm Cáp Ô một kẻ bế Miêu Ô, nói đến thâu đêm suốt sáng.

Còn Ngao Thịnh cùng Man Vương lại mặt mày cau có ngồi đối diện trong sân, càng nghĩ càng thấy chạnh lòng.

Cuối cùng, lễ quốc khánh cũng hết, Ngao Thịnh lại sáng sáng vào triều. Man Vương liền hỏi Tương Vân, "Kế hoạch ngao du bốn biển của chúng ta...còn được tính không?"

Thế là, Tương Thanh cùng Tương Vân đành phải chia tay nhau.

Hai cha con không quên hẹn nhau, mỗi tháng sẽ họp mặt một lần. Không phải là Tương Vân đến gặp thì là Tương Thanh đi tìm.

Sau khi tạm chia tay, cả hai không ngừng thư qua tin lại.

Ngao Thịnh tuy rằng có chút ganh tỵ nhưng vẫn rất vui.

Sau đó thì Ngao Thịnh và Tương Thanh đến quy ẩn trên đảo có tên là Mỹ Lệ. Tương Vân và Man Vương liền tích cực tuần tuần đến thăm. Mỗi ngày trôi qua trên đảo đều rất nhanh rất nhanh, cơ mà lại rất vui rất vui.

THỊNH THỂ THANH PHONG

Nhĩ Nhã

dtv-ebook.com

Phiên ngoại 04 MỘT NGÀY BÌNH THƯỜNG CỦA HOÀNG HẬU TƯƠNG THANH

Tương Thanh và Ngao Thịnh sau khi đại hôn thì có thể nói là cuộc sống vô cùng nhàn nhã.

Ngũ cốc được mùa, bốn biển thanh bình, bách tính cũng rất chi tỵ tại. Tương Thanh mang danh hàm Hoàng hậu, cũng coi như có quyền lực bằng một nửa hoàng đế. Tuy rằng có văn thần võ tướng hỗ trợ nhưng y lại là người có mệnh lao lực nên vẫn ra sức giúp đỡ Ngao Thịnh phần nhiều chuyện triều chính.

Ngao Thịnh thì vô cùng đau khổ nha, vì phải dồn tâm trí vào chuyện quốc gia đại sự, đâu còn thời gian đâu mà cùng Hoàng hậu của mình "du sơn ngoạn thủy" được chớ. Nói chung là Thịnh ta ngày bận đêm cũng chẳng nhàn.

Còn về phần Tương Thanh, chỉ đơn giản phán một câu thôi, cuộc sống Hoàng hậu rất chi là thú vị và phấn khích.

Bắt đầu một ngày bình thường:

Tương Thanh bởi vì Ngao Thịnh giữa đêm long tinh xộc lên não làm quá mức mà bị y phạt hai ngày không được sát đến gần y nửa thước, nếu không sẽ thẳng tay trừng trị, còn y thì lại nhân thời gian đó mà nghỉ ngơi hai ngày.

Sáng sớm rời giường, Ngao Thịnh không nằm kế bên. Tương Thanh ra cửa, Văn Đạt vui vẻ đến hỏi han, "Thanh phu tử, chào buổi sáng! Điềm tâm sẽ được bưng lên ngay ạ."

"Ừ. Thịnh Nhi đâu rồi?" Tương Thanh hỏi.

"Dạ, nghe bảo là Vương tướng quân gặp phải chuyện gì đó, nên Hoàng thượng đã ra mặt giải quyết rồi ạ." Văn Đạt đáp.

"Có chuyện gì?" Tương Thanh nhíu mày, "Vương Trung Nghĩa lại gặp rắc rối à?"

"Ai nha." Văn Đạt lắc đầu, "Ngài ấy uống say, đánh nhau với Lương đại nhân nên Tổng tướng quân đã lôi ngài ấy đi phạt trượng rồi ạ." Văn Đạt vừa nói vừa dọn thức ăn lên bàn, "Sáng sớm Hoàng Thượng vừa nghe nói liền cảm thấy thú vị, bảo là đi coi náo nhiệt, thuận tiện châm ngòi thổi gió."

Tương Thanh dở khóc dở cười, Ngao Thịnh gần đây lúc nào cũng buồn vì thiên hạ chẳng loạn.

Tương Thanh nhìn xuống bàn điểm tâm, chỉ thấy nào là cháo cá, cá nướng tẩm mật, cá tẩm bột chiên giòn, bèn nhíu mày hỏi, "Sao mới sáng đã ăn toàn thứ có mùi tanh thế này?"

Văn Đạt tùm tùm đáp, "Dạ, là do Hoàng Thượng căn dặn."

"Sao lại phải ăn nhiều cá thế chứ?" Tương Thanh gắp một miếng cá nướng rồi bế Miêu Ô lên đút vào trong miệng nó, "Bộ nơi nào lại bội thu cá à?"

"Không phải." Văn Đạt lắc lắc đầu, nhỏ giọng đáp, "Hôm qua Tần công tử có nói với Hoàng thượng là nếu ngày ăn nhiều cá thì đêm sẽ rất có tinh thần."

Tương Thanh cơ mắt giật giật, thầm oán Tần Vọng Thiên dạy gì không dạy chỉ toàn bày đầu những thứ không đâu. Lần này thì hay rồi, thế nào cũng phải ăn cá đến ngán luôn cho coi.

Đương ăn thì lại nghe thấy tiếng chén bát chai lọ bể om sòm từ gian biệt viện kể bên.

Tương Thanh nhún vai, phỏng chừng Mộc Lăng lại lên cơn tam bành nữa rồi.

Dùng điểm tâm xong, Tương Thanh đi dạo trong vườn một lúc, hết nạng nệ Miêu Ô lại quay sang đùa giỡn với Ngao Ô, nhưng mãi vẫn chẳng thấy Ngao Thịnh quay về, bèn gọi Văn Đạt đến hỏi, "Thịnh Nhi đi đâu để điều đình giúp cho Vương Trung Nghĩa?"

"Ở nha môn ạ." Văn Đạt đáp, "Vốn là Vương tướng quân đánh Lương đại nhân ở Thái Bạch Cư, sau đó Lương đại nhân chạy đến quân doanh cáo trạng với Tổng tướng quân. Tổng tướng quân định là sẽ phạt Vương tướng quân tại chỗ luôn nhưng ai dè Vương tướng quân lại bỏ chạy về nha môn. Tiếp đó, Tổng tướng quân đưa người đuổi theo. Vì vậy mà quân hoàng thành và nha dịch cứ thế mà giằng co nhau. Hoàng thượng nhân đấy mà chạy đến xem náo nhiệt."

"Cái gì?" Tương Thanh tròn hai mắt ra nhìn, "Tên này còn có tâm tư xem trò hay ư? Như thế thì chẳng phải là nha môn đang rất loạn?"

"Hoàng Thượng nói càng loạn thì càng vui." Văn Đạt lại bưng một bát canh cá đến cho Tương Thanh.

Tương Thanh nhíu mày, "Không có trà sao?"

Văn Đạt hì hì cười, "Phu tử, Hoàng Thượng nói sẽ nuôi ngài như nuôi mèo ạ."

Tương Thanh thở dài, phớt lờ bát canh kia đi, "Được rồi. Ta cũng ra ngoài coi náo nhiệt đây."

Nói xong, y lại bước chân ra cửa. Vừa đến cửa cung thì chạm mặt Mộc Lăng đang hùng hùng hổ hổ xộc tới.

"Tiểu Thanh!" Mộc Lăng xấn lên, ôm Tương Thanh như bạch tuộc bắt mồi, rồi kể tội, "Vọng Vọng là đồ chết bầm!"

"Có chuyện gì vậy? Sao lần này huynh lại giận ghê thế?" Tương Thanh khó hiểu, "Tần đại ca lại chọc giận huynh à?"

"Hắn cứ bắt ta ăn cá, không cho ăn thịt!" Mộc Lăng mặt đầy cáu giận.

Tương Thanh nhú mày, dở khóc dở cười hỏi, "Ta muốn xuất cung đi xem Vương Trung Nghĩa và Tống Hiếu cãi vã nhau, huynh có muốn đi cùng không?"

"Vừa lúc ta cũng đang định đến Phúc Mãn Lâu ăn một bữa thịnh soạn đây. Chúng ta cùng đi. Ông đây chả muốn ăn cá nữa!" Mộc Lăng nghiêng răng nói.

Tương Thanh bật cười, tay thì bế theo Miêu Ô, trái thì là Ngao Ô phải lại là Mộc thần y đang mặt mày quẫn tức, xuất cung.

Cả nhóm vừa đến cung môn thì lại trông thấy một người đang đi tới.

"Cha." Tương Thanh ngạc nhiên, "Sao cha lại tới một mình?"

Người tay đang xách theo một cái rương lớn đi về phía họ chính là Tương Vân. Y vốn cùng Man Vương định cư ở đại mạc, nhưng chốc chốc lại sẽ đến Trung Thổ thăm hỏi hài tử yêu dấu.

"Umm..." Tương Vân nhìn Tương Thanh một lúc rồi xoa xoa đầu y, "Hình như là béo hơn trước một chút."

Tương Thanh cười cười, có chút ngượng ngùng, bởi vì Ngao Thịnh nuôi y như thể nuôi lợn vậy.

"Nhìn thần sắc của cha cũng rất tốt ạ." Tương Thanh cùng Tương Vân và Mộc Lăng đi về hướng nha môn, "Cha đến đây khi nào?"

"À, chỉ mới hôm qua thôi. Man có mua một tiểu viện ở Lạc Đô. Gần đây lại còn tìm thuê một vài cửa hàng để buôn bán." Tương Vân nói, "Cho nên ta sẽ ở đây vài ngày."

"Mở cửa hàng vậy có cần người đến giúp một tay không ạ?" Tương Thanh hỏi, như có chút không vui, "Sao cha không nói với con một tiếng? Khi con còn làm phu tử, có mua một gian nhà ở đây, hiện vẫn bỏ trống. Sao cha không nói để con đưa nó cho hai người, đâu cần phải tốn kém như thế!"

"Con cũng biết tính Man rồi đó, đâu đời nào chịu để người khác nhọc công vì chuyện mình mở cửa hàng." Tương Vân bế Miêu Ô vào người, xoa xoa đầu mèo, "Đúng rồi, hai đứa định đi đâu? Cửa hàng đang sửa chữa, rất bề bộn nên Man không cho ta về, bảo ta đến ở với con vài ngày."

"Thế thì tốt! quá" Tương Thanh vô cùng vui vẻ kể lại chuyện đưa mọi người đến nha môn coi náo nhiệt. Tương Vân cũng từng gặp Vương Trung Nghĩa một lần, thấy gã này vừa thật thà vừa thú vị nên cũng rất chi hứng thú đi theo cùng.

Tương Thanh lại lo Tương Vân mệt. Tuy rằng là người cải tử hoàn sinh nhưng suy cho cùng thì thân thể vẫn không được tốt lắm. Theo như lời Mộc Lăng nói thì bị phong bế ở trong lớp băng tuyết lâu như vậy, người có khỏe tới đâu cũng sẽ hư hao. Song, cũng may là Man Vương chăm sóc cha y vô cùng cẩn thận. Mỗi ngày đều xoa bóp gân cốt, khiến Tương Vân khỏe hẳn hơn mỗi lúc.

Với lại, Tương Vân cũng đã kháng phục phần nào. Lúc này, trông dáng vẻ y cũng không khác xa Man Vương là bao. Về phần Tương Vân, y cũng rất là cao hứng, nhưng khi nhìn mọi người đều lo lắng vì mình thì lại không đành lòng. Mộc Lăng lại còn thường xuyên ghé đến đại mạch xem bệnh cho

y nữa chứ. Hiện giờ, sức khỏe của y cũng không khác gì so với người bình thường. Mặt khác, Tương Vân có đến nom hai mươi năm không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, người lại thật thà vụng về, chẳng biết ứng phó mọi chuyện thế nào. Man Vương cũng vì chuyện đó mà bảo bọc cho y ghê lắm, lo chu toàn tất tần tật...Nhưng khổ nỗi, y cứ ngày nhớ đêm mong con trai đến ăn chẳng ngon ngủ chẳng yên, Man Vương thấy mà đau lòng, bèn quyết định đến Lạc Đô mua nhà, để y có thể cùng con trai gặp mặt thường xuyên.

Tương Thanh và Tương Vân sóng vai đi trên đường, nhìn giống huynh đệ hơn, rất ít người cho rằng họ lại là cha con.

Mộc Lăng đi bên cạnh, nhìn đến chi là hâm mộ khi mà Tiểu Thanh còn có một người cha thương yêu y đến thế.

Ba người một đường thuận lợi đến trước nha môn, chỉ thấy bên ngoài có rất nhiều quan binh, đều là dáng vẻ chờ xem kịch hay.

"Tất cả mọi người đều tụ tập ở đây cả sao?" Tương Thanh rẽ người đi vào. Người dẫn quân đến là phó tướng của Tổng Hiệu, vừa thấy Tương Thanh liền tiến lên đáp, "Ai nha phu tử, bên trong đang rất là loạn!"

"Sao lại thành ra thế?" Tương Thanh khó hiểu.

"Tổng tướng quân và Vương tướng quân cứ cãi nhau suốt." Chúng quân lắc đầu chau mày.

"Hoàng Thượng đâu?"

Phó tướng cười đến là khó coi, "Hoàng Thượng cứ đổ thêm dầu vào lửa."

"Cái gì?" Tương Thanh nhíu mày, Mộc Lăng giậm chân đầy hứng thú, "Chuyện này hay à nha. Chúng mau vào coi thế nào đi!"

Đoạn liền nhanh tay kéo hai cha con họ Tương đi vào trong.

Chân chưa vào đại đường đã nghe thấy tiếng Vương Trung Nghĩa quát tháo, "Có mẹ người mới không biết chữ đó! Ông đây biết viết ba chữ Vương Trung Nghĩa đấy nhá! Lại còn là Võ trạng nguyên nữa đấy!"

Tống Hiếu cũng không yếu thế, "Người có chí cầu tiến không hả?! Ngoại trừ tên mình ra thì người còn biết viết chữ nào nữa? Mẹ bà nó, đời này người chỉ muốn làm mỗi chức Võ trạng nguyên thôi hả? Lại còn suốt ngày ra ngoài ăn chơi đàng điếm nữa!"

"Ông ăn chơi đàng điếm thì mắc mớ gì tới người?!" Vương Trung Nghĩa rướn cổ cãi lại, "Không phải chỉ có vài ba chữ thôi sao? Bộ biết viết biết đọc là ngon lắm à!"

"Ít ra thì cũng ngon hơn người!" Tống Hiếu liếc mắt đầy xem thường, "Có bản lĩnh thì trong vòng ba ngày người viết được Tam Tự Kinh cho ta xem. Chỉ cần người làm được thì sau này có làm gì xằng bậy thì ông cũng chẳng đi quản nữa."

"Có mới nói nha!" Vương Trung Nghĩa nhếch một bên mày lên cãi vắn lại, "Không phải chỉ là Tam Tự kinh thôi sao? Đừng nói là ba ngày! Ông đây chỉ cần một ngày thôi cũng có thể viết ra rành mạch cho người coi!"

Tống Hiếu bị Vương Trung Nghĩa dọa cho giật mình, không ngờ rằng gã này lại tự tin đến như thế?!

"Đúng vậy đó Tống Hiếu, nếu mà Vương Trung Nghĩa viết được thì khanh tính thế nào?" Ngao Thịnh vừa đứng chằm ngòi thổi gió vừa ngoắc tay gọi Tương Thanh.

"Ừ thì..." Tống Hiếu cân nhắc, tên nhãi Vương Trung Nghĩa này từ trước đến nay cứ hay làm chuyện dọa người, lần này không thể mắc mưu gã được. Nhưng nếu hăn mà có thể viết được hết quyển Tam Tự kinh thì ông

đây có phải chặt đầu xuống làm đá lót đường thì cũng chả sao sất, rồi bèn nói, "Được rồi. Nếu ngày mai mà người viết được Tam tự kinh thì ông sẽ gọi người là đại ca, sau này chỉ làm theo những gì người nói."

"Thiệt chứ?!" Vương Trung Nghĩa mắt sáng lên, "Thế thì gọi ngay bây giờ đi! Dầu sao thì sau này cũng phải gọi thôi!"

"Mơ đi." Tống Hiếu hả hê cười, "Người viết không được chứ gì?"

"Đời này ông lại sợ người chứ!" Vương Trung Nghĩa vung tay lên thề, "Ông mà viết không được thì từ nay về sau sẽ nghe lời người sai bảo!"

"Tốt!" Tống Hiếu cười, "Một lời đã định a, nói rồi không được đổi ý."

"Một lời đã định!" Vương Trung Nghĩa đập tay ăn thệ với Tống Hiếu rồi quay sang hỏi Ngao Thịnh, "Hoàng Thượng, ba chữ đó là gì thế?"

Vương Trung Nghĩa vừa mở mồm ra hỏi thì cả bọn hè nhau ra cười ngất. Hóa ra gã tự tin như thế là vì tưởng nhầm Tam Tự Kinh thành kinh chỉ có ba chữ!

"Phụt." Mộc Lăng ôm bụng cười ngoặt ngoẹo, "Ha ha ha....Vương Trung Nghĩa ơi, sao người lại ngốc đến mức cho rằng Tam tự kinh chỉ có ba chữ chứ?"

Vương Trung Nghĩa khó hiểu hỏi, "Vậy nghĩa là sao?!"

Trâu Viễn đi vào thư phòng, lục tìm quyển kinh thư kia đem ra cho gã xem tận mắt. Vương Trung Nghĩa tròn mắt nhìn, "Đây là gì?"

"Tam Tự kinh!" Mọi người trừng hăn.

"CÁI GÌ?!" Vương Trung Nghĩa mặt mày nhăn như khi ướt mưa, "...Nhiều chữ vậy mà kêu là tam tự? Thế không phải là lừa người ta sao!"

Tương Thanh lắc đầu, "Tại vì mỗi câu trong đó có ba chữ..."

"Nhiều thế sao mà viết cho nổi?!" Vương Trung Nghĩa lắc đầu, liếc Tống Hiếu một cái, "Lần này không tính. Các người lừa ta!"

Tống Hiếu nhếch môi khinh khỉnh, "Ai lừa người? Tự người hiểu thẳng nhận bừa thôi. Cùng lắm thì ta cho người ba ngày."

"Không chơi! Đừng nói là ba ngày, có là ba năm thì ông cũng không viết được."

"Người muốn nuốt lời ư?" Tống Hiếu gật đầu, "Được rồi, sau này người đừng tên Vương Trung Nghĩa nữa, đổi thành Vương Lão Quy đi"

"Phi phi phi!" Vương Trung Nghĩa nhổ toẹt một bãi nước bọt, "Mơ đi!"

"Thế thì ngoan ngoãn trong ba ngày học viết cho hết quyển kinh thi đó đi." Tống Hiếu dú quyển sách vào tay gã, "Buổi sáng ba ngày sau ta sẽ đến kiểm tra. Nếu viết không được thì sau này đừng có mơ mà ra ngoài tác oai tác quái." Đoạn, hả hê quay lưng đi một nước.

Vương Trung Nghĩa trợn tròn mắt ra cầu cứu Tương Thanh -- Phu tử ơi~ dạy tôi với!?

Tương Thanh cũng bó tay, "Người...Ai bảo người chẳng suy nghĩ kĩ càng đã đánh cược rồi?"

"Hay là gom đồ chuẩn đi." Mộc Lăng đề nghị, "Ngày mai Giáp Ất Bính Đinh phải về Tu La Bảo, người theo họ về đó tránh nạn một thời gian? Ở Tu La bảo cũng có nhiều nơi vui chơi lắm đó."

"Thiệt không?!" Vương Trung Nghĩa bùng bùng hưng trí, "Tốt tốt! Ta đi!"

Ngao Thịnh châm chích, "Vương Trung Nghĩa, người muốn đi cũng được thôi nhưng sau này e là phải đổi sang làm họ hàng với rùa rồi đấy."

"HẢ?!" Vương Trung Nghĩa lắc đầu, "Không chịu đâu!."

"Vậy thì cố gắng học viết đi?" Tương Thanh nói, "Cũng không khó lắm đâu."

"Không phải nói là không học được sao! Tôi không học được nhiều chữ thế đâu!" Vương Trung Nghĩa nhàu nát quyển kinh thư trong tay, "Chữ nó biết tôi chớ tôi thì không biết nó!"

"Hay là để ta dạy cho cậu?" Tương Vân chen vào, "Dù sao thì ta cũng rảnh rồi."

"Thật sao?" Vương Trung Nghĩa phờ phới, "Nhưng sao mà dám làm phiền được Thái thượng hoàng ngài đây!"

Tương Vân đỏ mặt, Tương Thanh cũng có chút xấu hổ.

Ngao Thịnh lờm, "Đừng có làm phiền cha vợ trăm! Không phải chỉ là Tam Tự kinh thôi sao, ra ngoài tùy tiện tìm một phu tử nào về dạy người mà chả được?!"

"Không sao mà." Tương Vân cười cười, "Trước đây, Man cũng không chịu học viết. Ta có cách trị được cái bệnh lười này!"

"Thật sao?" Tương Thanh và Ngao Thịnh đồng thanh hỏi.

"Ừ!" Tương Vân gật đầu, "Không sáng dạ cũng không sao, ta có cách."

"Con không hỏi chuyện đó! Chuyện con muốn hỏi là có thật Man Vương không biết Tam Tự Kinh viết thế nào không?" Ngao Thịnh bước đến đỡ Tương Vân ngồi xuống ghế, "Lại đây lại đây! Kể cho bọn con nghe một chút đi!"

Tương Thanh và Mộc Lăng cũng tò mò chạy đến nghe cùng.

"Hắt xì. . . . ."

Người đang sút đầu mẻ trán lo chuyện ở cửa hàng là Man Vương bỗng nhảy mũi, hỏi tùm tùm, "Vân đã được Thanh đưa đi cùng rồi à?"

"Vâng ạ." Tùm tùm gật đầu, "Còn có Mộc thần y đi chung, nghe nói là đến nha môn xem chuyện vui."

"À...." Man Vương gật gật đầu, thầm mong là không có chuyện gì xảy ra...Hãy, nói chung là Tương Vân hề không có bên cạnh thì ông lại lo lắng.

Mọi người hồi cung, Vương Trung Nghĩa mặt mày ủ rũ theo Tương Vân đến thư phòng, Ngao Thịnh cùng Tương Thanh tò mò ló đầu đứng ngoài xem. Mộc Lăng vốn cũng muốn góp vui nhưng lại bị Tần Vọng Thiên vừa túm vừa kéo đi. Tần Vọng Thiên làm một mâm thức ăn không-hề-có-cá vô cùng thịnh soạn để bồi tội với Mộc Lăng. Mộc ta vừa ngửi thấy mùi ngon thì ba hồn bảy vía liền bị câu đi mất.

Vương Trung Nghĩa ngồi ở trong thư phòng, tay chân chẳng biết nên để đâu cho phải, nhìn trái rồi lại nhìn phải, lọng ngọng hỏi, "Thái thượng hoàng ơi...phải viết từ đâu và thế nào đây?"

Tương Vân giở Tam Tự kinh ra, đọc qua một lần và giảng giải súc tích ý nghĩa của sách cho gã nghe, nào ngờ gã vừa nghe đến câu thứ ba thì đã đầu hoa mắt mờ mà oán, "Sao khó quá vậy trời?"

Tương Thanh và Ngao Thịnh lo lắng nhìn nhau -- Tên gốc này chắc chắn sẽ học không được đâu!

Ngao Thịnh thấy Tương Thanh cứ gật gù mãi bèn đưa tay nắn nắn má y, "Thanh~ học theo thói xấu nhá!"

Tương Thanh lấy chân của Miêu Ô đánh đét vào mu bàn tay hắn, "Ta là học theo thói xấu của người đấy."

Ngao Thịnh cũng chẳng chịu lép vế, bế giờ hai chân trước của Ngao Ô lên mà dí mặt sát tới, Tương Thanh liền đưa Miêu Ô lên chặn trước mặt, dọa, "Không được nhúc nhích, nếu không thì cắn người bây giờ!"

Ngao Thịnh dờ khóc dờ cười, đoạn lại tình tình từ từ cùng Tương Thanh nhìn Tương Vân dạy chữ cho Vương Trung Nghĩa.

Vương Trung Nghĩa vì tự do ngày sau nên đành cắn răng ngồi học Tam Tự Kinh. Lúc đầu thì còn rất tốt, viết được ba chữ đầu thì lúc sau đã quên ba chữ tiếp theo viết thế nào. Nói chung là cứ loạn cào cào lên.

Tương Vân cho Vương Trung Nghĩa học mỗi lần hai câu, sau đó trước mỗi câu lại gợi ý giúp gã. Ví như, gã đọc được "Giáo ngũ tử, danh câu dương" xong thì lại quên bẵng đi câu "Dưỡng bất giáo, phụ chi quá". Thấy vậy, Tương Vân liền quơ tay múa chân đọc chữ "dưỡng" đầu...thế là Nghĩa ta lại a một cái nhớ ra ngay.

Ngao Thịnh và Tương Thanh tặc lưỡi khen hay.

Cứ như vậy, chỉ mới hết một buổi chiều thì Vương Trung Nghĩa đã học thuộc được gần hết quyển sách, chuyện còn lại chỉ là phải học viết thế nào mà thôi. Tới giai đoạn này, tự Nghĩa ta nghĩ ra cách: vẽ một hình người thì lại nhớ tới "nhân chi sơ tính bổn thiện"; vẽ quả hạch thì lại nghiệm ra "tính tương cận tập tương viễn"; tiếp nữa lại vẽ hình con chó liền liên tưởng tới "cẩu bất giáo tính nãi thiên"; sau thì vẽ hình cỗ kiệu ý muốn nói "giáo chi đạo úy dĩ chuyên"....cứ thế, gã dùng biện pháp này mà miễn cưỡng học viết.

Tương Vân thấy gã tiến bộ như thế, liền bảo gã tối về hãy luyện tập thêm một chút nữa, đến ngày kiểm tra thì thế nào cũng có thể khiến Tổng Hiều gọi gã là đại ca cả đời.

Vương Trung Nghĩa hả hê tưởng tượng đến việc Tống Hiếu lúc nào cũng chê hăn quê mùa dốt nát, lần này gã sẽ hù chết y. Cứ nghĩ tới giây phút đó, gã lại có tinh thần để luyện chữ.

Tương Thanh thấy Tương Vân bận bịu suốt một buổi chiều, liền dìu y đến phòng mình nghỉ ngơi. Ngao Thịnh thì gọi người đi chuẩn bị một mâm thức ăn thịnh soạn. Đúng lúc này, Man Vương lại đến đón Tương Vân. Quan hệ giữa ông và Tương Thanh có thể nói là rất thân thiết nhưng lại vẫn còn khá gượng gạo với Ngao Thịnh.

Ngao Thịnh vì nể mặt cha vợ vĩ đại của mình mà cũng phần nào tỏ ra khách khí với Man Vương, mời ông ở lại cùng dùng cơm.

Man Vương nhắc thấy Tương Thanh mặt đầy chờ mong, nên chẳng nỡ từ chối. Dầu gì thì quyết định mua nhà ở kinh thành cũng là vì muốn để cho Tương Vân vui, để hai cha con được sớm chiều ở chung. Nghĩ vậy, ông đành miễn cưỡng nhận lời dùng cơm.

Thế là, một nhà bốn người, Ngao Thịnh, Tương Thanh, Tương Vân cùng Man Vương cùng nhau ăn cơm. Trên bàn ăn, hai cha con tình thâm tựa biển Tương Vân và Tương Thanh cứ nói một câu lại gắp thức ăn cho nhau một lần, bỏ lơ Ngao Thịnh. Mà Man Vương ngồi mắt to trừng mắt nhỏ rồi chỉ có biết uống rượu cho qua cơn tủi.

Đêm đó, Ngao Thịnh cảm thấy cuộc sống thật là vất vả quá sức, hơn hai ngày trời chẳng được hôn Tương Thanh miếng nào, đêm nay nhất định phải nắm cho được cơ hội, ai dè người yêu dấu của hăn lại phán cho một câu như thể tát nguyên gáo nước lạnh to đùng lên đầu hăn, "Thịnh Nhi, tối nay ta sẽ ngủ với cha."

Ngao Thịnh ngoác miệng ra, không tin được mà hỏi, "Vậy vậy vậy... ta nằm ở đâu?"

"Người ngủ cùng Ngao Ô đi." Tương Thanh tùm tùm nhoèn miệng cười.

Ngao Thịnh bưng mặt khóc không ra nước mắt rồi lại ngoảnh lại nhìn Ngao Ô, chỉ thấy hồ ta rất chi là không hài lòng với ý kiến trên, vầy vầy cái đuôi, đủng đỉnh đi theo Tương Thanh và Miêu Ô.

Tương Thanh sờ sờ đầu hồ, "Hôm nay, Miêu Ô vẫn sẽ ngủ cùng ta còn người, ngoan, ngủ chung với Thịnh Nhi nhé."

Ngao Ô càu nhàu một tiếng, tỏ ý không chịu rồi chạy vào trong tấm cung, dạn hết bốn chân ra nằm xãi lai trên thảm dê mềm. Miêu Ô cũng lúi đến, chui vào trong lòng hồ, hồ ta thấy vậy bèn giúp mèo nhỏ liếm lông.

Tương Thanh kéo kéo tay Tương Vân, "Cha, vậy chúng ta đến biệt viện ngủ đi."

"Khoan đã." Ngao Thịnh vội đứng chặn trước mặt hai người, "Ngủ đây đi. Đây giường lớn."

Tương Thanh chỉ chỉ hẳn, "Thế còn người?"

"Ta...ta ngủ ở gian kế bên." Thịnh ta đã tính hết rồi, phòng bên vốn thông với tấm cung này, chỉ cách nhau có mỗi tấm ván mỏng, vừa hay nghe được hết tất tần tật mọi động tĩnh bên này. Thật sự tình là hẳn rất rất tò mò muốn biết hai cha con khăng khít quá mức này thường tỉ tê gì với nhau.

Tương Thanh thoải mái gật đầu cái rụp, Tương Vân ngoảnh sang nói với Man Vương, "Man, hay là người về nhà một mình nhé?"

Man Vương lão đại mặt mày buồn so, tối mà không nắm tay Tương Vân thì không tài nào ngủ được, bèn nói, "Ta cũng ngủ ở gian kế bên."

Ngao Thịnh quay đầu lại nói, "Nhưng mà...trong phòng chỉ có mỗi cái giường bé tí."

Man Vương sáng khoái đáp, "Ta kê cái sạp ngủ cũng được rồi."

Văn Đạt vội nói, "Phòng ấy rất bé, chỉ đặt đủ một cái giường thôi ạ."

Hai người đấu nhãn với nhau một lúc, Man Vương lại nói, "Hay là Hoàng thượng ngài ngủ ở biệt viện đi? Ngài là Hoàng đế mà, sao có thể ngủ ở gian phòng bé tí được."

"Hoàng đế thì sao, ta muốn ngủ ở phòng đó." Ngao Thịnh đời nào mà chịu, vì Tương Thanh thì cùng lắm là hăn đành chen chúc với Man Vương trên chiếc giường bé xíu vậy!

Vì thế, đêm đó, Tương Thanh và Tương Vân cùng nhau ngủ trong tẩm cung phòng lớn giường rộng. Còn Ngao Thịnh và Man Vương thì tâm không cam lòng không nguyện chia nhau cái giường bé đến chẳng thể bé hơn.

Mắt thấy thời gian sao lại cứ chậm chậm trôi qua, Man Vương liền hỏi Ngao Thịnh, "Phòng tắm ở đâu?"

Ngao Thịnh nghĩ nghĩ, "Ở phía sau tẩm cung. Nếu ông không ngại thì hai ta cùng đi."

Man Vương nhún vai tỏ ý cũng được, dầu gì thì cũng chỉ là tắm cùng nhau, có gì phải ngại nào.

Vì thế, hai người cùng đến nhà tắm.

Đến khi đã rẽ nước bước vào trong hồ, hai người mỗi người dựa lưng vào một bên vách, Ngao Thịnh mới hỏi, "Hai người sống ở đại mạc có gì khó khăn không?"

Man Vương lắc lắc đầu, "Không, rất tốt!"

"Mấy ngày trước, Thanh có nói với ta, các vùng phía tây Man Quốc hiện như rần mất đầu, nếu ông muốn thì có thể lên làm vương?! Mọi người đều

thấy nhớ quãng thời gian ông còn trị vì."

Man Vương hừ một tiếng, "Còn có người nhớ ta?"

"Có chứ sao không. Cũng chỉ mới hai mươi năm thôi mà. Ngày trước ông hai mươi xưng vương, nay quá lắm cũng chỉ bốn mươi. Ông biết Quý Tư rồi đó, tuy đã trải qua biết qua bể dâu, đến nay vẫn sống tốt."

Man Vương lắc lắc đầu, "Không cần đâu. Hiện tại, ta chỉ muốn cùng Vân vui vẻ an bình sống hết quãng đời còn lại mà thôi. Ta không muốn y phải buồn rầu lo lắng nữa."

"Thật chứ?" Ngao Thịnh xối nước gội đầu, "Khi nào ông đổi ý thì nói ta một tiếng nhé. Tạm thời ta sẽ giữ vị trí đó cho ông, nếu không thì lại biến toàn vùng phía Nam thành cảnh âm thịnh dương suy....Nghĩ sao mà chỉ toàn là nữ nhi không biết nữa."

Man Vương mỉm cười hỏi, "Người định làm hoàng đế trong bao lâu?"

"Hả?" Ngao Thịnh nhíu nhíu mày, "Hắc hắc, cảm thấy hứng thú rồi hả? Hay là ta thoái vị nhường ngôi cho ông?"

Man Vương lườm cái tên vừa phát ngôn kia đầy xem thường.

Ngao Thịnh cười cười, "Ta đợi đến khi nào xã tắc đều an ổn hết, tìm thời gian thích hợp rồi sẽ đưa Thanh rời khỏi chốn thị phi này."

"Người đừng cô phụ Thanh, cẩn thận không khéo lại bước theo vết xe đổ của ta." Man Vương lạnh lùng nói.

"Phi phi phi, đừng trù ta chứ!" Ngao Thịnh bất mãn nói, "Ông đây đã ăn khổ nhiều rồi, giờ chỉ muốn vui vẻ hưởng những ngày an nhàn thôi."

Cả hai tắm xong lại quay về tắm cung. Lúc đi ngang qua phòng thì lại nghe thấy có tiếng nước chảy rất chi là thu hút vọng ra.

Hai người liếc nhìn nhau một cái rồi cùng đưa ra kết luận -- À ha, đang tắm!

Vì vậy, cả hai liền mò nhanh về phòng, rón ra rón rén vạch một lỗ to to được khoét sẵn từ đời nào trên vách, cùng chụm đầu vào nhìn ngó bên kia phòng.

Man Vương thấy cái lỗ kia liền nheo mắt hỏi Ngao Thịnh, "Cái lỗ này ở đâu ra vậy?"

Ngao Thịnh thuận miệng đáp, "À, trước đây Thanh ngủ ở phòng này, nên ta khoét lỗ để nhìn y tắm đó mà!"

Man Vương trợn mắt ra lờm gã -- Hành vi lưu manh vậy mà người cũng dám kể ra ư?!

Ngao Thịnh bất mãn liếc lại -- Hứ, ông mà cũng có tư cách mắng ta sao? Chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân hết thôi. Nếu không thì bây giờ ông cút ra chỗ khác đi, đừng tham gia!

Man Vương không thềm cãi vắn lại làm gì, chỉ chụm sát đầu vào xem tiếp.

Bên này, Tương Thanh và Tương Vân ngồi trong bồn tắm lớn. Hai người bị hơi nóng xông cho đỏ bừng hết cả người lên.

Ngao Thịnh và Man Vương theo bản năng nuốt nước bọt ừng ực.

Tương Thanh vừa giúp Tương Vân gội đầu vừa nói, "Cha à, sống ở đại mạc có tốt không ạ? Nơi đó thế nào ạ?"

"Rất tốt." Tương Vân đáp, "Cõi Yên Vui là ốc đảo. Hoàn toàn chẳng kém Lạc Đô chút nào đâu. Hơn nữa Tu La Bảo ở Mạc Bắc và Hắc Vân Bảo ở

Thục Trung thường xuyên ghé thăm, lại còn mang đến rất nhiều thứ cho ta. Mộc Lăng và Tiểu Hoàng thật sự rất đáng yêu."

"Dạ, hai người họ rất tốt." Tương Thanh vò vò tóc cho Tương Vân, "Man Vương định mở cửa hàng buôn bán gì ở Lạc Đô ạ? Bạc dùng đủ không cha?"

"Đủ rồi." Tương Vân gật đầu, "Hoàng hóa đều mang đến từ Cối Yên Vui và những vật phẩm hiếm lạ từ vùng phía tây, chắc là bán rất chạy ở Lạc Đô."

"Dạ..." Tương Thanh gật gật đầu.

Hai người câu được câu mất chuyện trò với nhau. Tương Thanh giúp Tương Vân gội lại đầu bằng nước sạch xong rồi chuyển qua chà lưng cho y. Miêu Ô thì ngồi bám trên thành bồn, cứ hễ có bong bóng xà phòng nào bay lên thì mèo ta lại chộp tới đánh vỡ.

Ngao Thịnh và Man Vương giờ đã thành mỗi người một lỗ nhỏ cùng nhìn trộm cảnh tắm tấp bên này. Cả hai không hẹn lại cùng chung một suy nghĩ - Nhích người cao lên chút! Trời ơi cao lên chút! Ai da, sao lại quăn cái khăn che kín vậy! Hai cha con đúng là giống y chang nhau! Đúng là buồn quá xá mà!

Tương Thanh và Tương Vân tắm xong liền bước ra khỏi bồn. Tương Thanh lại túm lấy Miêu Ô, thả mèo vào trong bồn để tắm giặt cho mèo.

Ngao Thịnh háo hức nhìn Thanh của hấn tắm cho Miêu Ô xong lại lấy khăn trùm mèo lại đi vào bên trong.

Man Vương tặc lưỡi than, hết thấy rồi!

Ngao Thịnh ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho ông đi theo mình.

Man Vương đi theo hẳn tới bên kia phòng, nhìn hẳn giờ tẩm ván phòng be bé ra...vừa hay đối diện với chiếc giường lớn bên phía tẩm cung.

Man Vương nhìn nửa ngày, không khỏi cảm khái mà nghĩ -- Đúng là trò giỏi hơn thầy mà! Nhớ lại năm đó ta theo đuổi Vân cũng chẳng màu mè tới mức này. Ngao Thịnh đúng chẳng phải lưu manh loại thường!

"Ông thì biết cái gì! Chiến thuật này gọi là nhất cự ly nhì tốc độ." Ngao Thịnh lên mặt, "Rất có công hiệu với đầu gối!"

Lời vừa dứt liền thấy ngay gương mặt Tương Thanh hiện ra trước mắt.

Tương Thanh đã sớm nghe thấy tiếng Man Vương và Ngao Thịnh rù rì đầu này rồi nên liền đến cảnh cáo lờm Ngao Thịnh một cái rồi nhét Miêu Ô ướt sũng nước vào trong tay Sói Thịnh, "Lau khô cho nó!"

Ngao Thịnh vội tiếp lấy, Tương Thanh "hứ" một tiếng khép tẩm ván lại.

Thịnh ta mặt mày cau có ngồi trên sạp, dùng nội lực hong khô lông cho mèo nhỏ.

Man Vương hả hê nhìn cảnh Thịnh gập họa, "Người đúng là vui mừng quá sớm rồi."

Ngao Thịnh bĩu môi. Đoạn lại chột nghe thấy tiến lục đục từ gian bên truyền sang.

Cả hai chụm đầu nhìn lại, liền thấy tẩm ván mỏng được kéo ra, Tương Vân lộ đầu sang cười, "Man!"

"Ta đây!" Man Vương vội đáp rồi giật phắt Miêu Ô trong tay Ngao Thịnh đi, thấy mèo đã khô rồi liền giao cho Tương Vân.

Tương Vân bế lấy mèo rồi cười ngọt ngào, "Giúp ta chuyện này nhé?"

"Chuyện gì!" Man Vương lập tức gật đầu, đoạn lại nhìn Tương Vân nghiêng người qua một bên, Tương Thanh liền đẩy Ngao Ô ướt sũng qua.

Rồi hai cha con kéo tấm ván lại.

Ngao Thịnh cùng Man Vương nhìn chăm chăm Ngao Ô một hồi lâu.

Ngao Ô thích thú lắc người khiến nước vung vẩy khắp nơi.

Ngao Thịnh giận đến lệch cả mũi, nhìn Ngao Ô hếch mặt ngồi chồm hồm trên sạp, lại còn chìa nguyên cái lưng qua, ý kiến ý cò - Ướt hết cả người thiệt là khó chịu mà!

Ngao Thịnh điên máu, đập đập móng hổ, bực bội quát, "Ai lau giúp mi chó! Tự mình liếm khô đi!"

Vừa nói xong Tương Thanh liền giở ván ra, thò đầu qua cảnh cáo, "Không được bắt bạt Ngao Ô!"

Vì vậy mà khi màn đêm đã buông dày trên mái ngói, Tương Thanh và Tương Vân vui vẻ nằm trên giường hàn huyên, giữa là Miêu Ô thích thú nằm ngửa bụng lên trời. Trong khi đó, ở phòng kế bên, Ngao Thịnh và Man Vương lại thay phiên nhau dùng nội lực giúp Ngao Ô hong khô lông, vừa dán lỗ tai vào vách, nghe lỏm hai cha con phòng bên trò chuyện.

Tương Thanh vừa giúp Tương Vân chải tóc vừa hỏi, "Cha, Vương Trung Nghĩa học Tam Tự kinh đến đâu rồi?"

"À...." Tương Vân nghĩ nghĩ, "Có lẽ...đừng trông mong gì quá nhiều. Ta thấy hần và Man năm đó cũng chẳng hơn nhau là bao. Hể nói tới chuyện học hành luyện chữ thì ngốc đến chẳng ngốc hơn được nữa."

Bên kia phòng, Man Vương bĩu môi tỏ vẻ không đồng ý, còn Ngao Thịnh thì lại ráng nhin cười.

"Thịnh Nhi thì ngược lại, hẳn rất thông minh!" Tương Thanh chỉ mới nói có một câu mà người phía bên kia đã cười đắc ý vênh mũi lên chọc tức ai kia.

Đoạn, Tương Thanh lại nói tiếp, "Nhưng mà lại rất chi ngỗ nghịch cứng đầu!"

Man Vương nhếch mép cười chọc quê lại.

Lúc này, tóc Tương Vân cũng đã được chải xong, bỗng có tiếng đập cửa vang lên, giọng Mộc Lăng hớn hờ vọng vào, "Đi ăn khuya không Tiểu Thanh!?"

"Đến ngay." Tương Thanh ra mở cửa, nhìn Mộc Lăng và người đứng phía sau hẳn đang tay bưng một thực hộp to đùng là Văn Đạt, rồi liền nhanh mời cả hai vào.

Văn Đạt nhìn nhìn quanh phòng, "Hoàng Thượng không có ở đây ạ?"

Tương Vân và Tương Thanh đồng lòng chia tay ra phía phòng bên, "Bên kia."

"À." Văn Đạt ôm thực hộp rộng ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Mộc Lăng đặt mông ngồi phịch xuống ghế, kéo tay áo giúp Tương Vân bắt mạch, "Ừ, đã tốt lắm rồi, nhưng nhớ là phải ăn nhiều một chút."

Tương Vân chuyền bát sang cho mọi người, Tương Thanh vừa gấp thức ăn vào trong bát cho cha vừa hỏi Mộc Lăng, "Sáng nay huynh và Tần đại ca lại cãi nhau nữa à?"

"Hừ!" Mộc Lăng vừa nhai vừa oán hận nói, "Càng ngày Vọng Vọng càng quá đáng!"

Tương Thanh gật gật đầu, "Thịnh Nhi nhà này cũng vậy nữa!"

Bên này, Ngao Thịnh nằm dang tay dang chân trên giường nghỉ ngơi, không thèm nghe lỏm nữa vì hẳn biết thể nào Mộc-tai-họa cũng sẽ chẳng nói được lời nào tử tế về hẳn hết. Man Vương tò mò đến gần hỏi han, "Tên Mộc thần y kia có thù oán gì với ngươi à?"

"Xía." Ngao Thịnh ngân giọng, "Trước đây ta lỡ đại đắc tội với hẳn khiến hẳn mang hận tới giờ!"

Man Vương cũng nằm xuống sạp, cảm thấy thiếu thiếu gì đó bèn kéo Ngao Ô tới làm gối đầu.

Ngao Ô vầy vầy đuôi phản kháng, ông bèn túm đuôi hổ lại không cho vầy nữa, "Con hổ này là đực hay cái vậy?"

"Con đực." Ngao Thịnh đáp.

"À.... " Man Vương nghĩ nghĩ, "Chỗ ta ở có nuôi một con cái đấy, hay là kêu người đưa nó tới đây để lai giống, sinh thêm mấy con hổ con cho vui cửa vui nhà?"

"Tốt!" Ngao Thịnh sáng khoái gật đầu, còn Ngao Ô thì liền đứng phắt dậy, như thể bị ai chọc vào mông, lông dựng đứng hết cả lên.

Đêm đó, Ngao Thịnh và Man Vương ôm nguyên cục tức nằm co ro ở phòng bên.

Còn trong tâm cung rộng lớn, Tương Vân, Tương Thanh và Mộc Lăng suốt đêm ăn uống tán gẫu đến là vui vẻ. Miêu Ô còn bị Mộc Lăng đổ rượu vào mồm, hại mèo nhỏ làm loạn inh ỏi trong phòng. Cơ mà, kẻ thâm nhất vẫn là Tần đại bảo chủ nhà ta, phải tui thân xách thùng xách chậu đi tắm cho ngựa thần Tiểu Hắc.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lại đi xem Vương Trung Nghĩa học Tam Tự kinh.

Vương Trung Nghĩa khiến tất cả đều phải ngạc nhiên khi rành rọt đọc hết ba đoạn, nhưng đến đoạn thứ tư lại cà lăm cà mẫm, dù mọi người có nhắc bài tới đâu thì gã cũng chỉ hết ở rồi lại ở.

Tống Hiếu chép miệng nhìn gã, tỏ ý - Thôi thì người cứ chịu thua đại đi!

Vương Trung Nghĩa bĩu môi không chịu cúi đầu, còn lớn tiếng nói Tống Hiếu lừa gã hiểu lầm Tam Tự kinh chỉ có trơ trơ ba chữ.

Mọi người tranh cãi đến là sôi nổi đến tận trưa. Tương Thanh vốn muốn chờ Ngao Thịnh bãi triều rồi cùng đi dùng cơm, vì tối qua đã khiến một hoàng đế anh minh như hấn phải tủi thân nằm o ép trên chiếc ván giường bé tẹo. Cơ mà sau khi đi nghe ngóng thì lại hay tin Thịnh ta đang cùng Man Vương bận bịu ngâm cứu chuyện gì đó.

Ai nấy cũng đều chau mày khó hiểu thay.

Song, chuyện lại chẳng có gì ghê gớm hết. Thịnh ta muốn thừa lúc Ngao Ô vào kì động dục mà đem một con hổ cái tới để lai giống. Một khi hổ con được sinh ra rồi thì thể nào Thanh của hấn cũng sẽ rất vui vẻ. Đến lúc đó người được lợi nhiều nhất chính là Thịnh hấn.

Tương Thanh thì hoàn toàn chẳng hay biết gì về kế hoạch trên, đi hết một vòng cũng tìm không thấy Ngao Thịnh đâu.

Lúc này, Tần Vọng Thiên chạy tới tìm Mộc Lăng, nói là ở Lạc Đô vừa mở một nhà bán mì nổi tiếng ghê lắm, quán chỉ bán mỗi một loại mì nhưng khi ăn vào lại có thể cảm nhận đến cả trăm vị khác nhau.

Đối với Mộc Lăng mà nói, hiện tại chẳng có nơi nào hấp dẫn hơn là cái nơi vừa đề cập kia, cơ mà lại bất tiện ở chỗ nhà bán mì nọ không tọa lạc ở trung tâm kinh kì mà nằm phía mé nam hoàng thành.

Song, với một người sành ăn thì chỉ có chuyện ăn được hay không ăn được chứ chẳng phải là xa một chút hay gần một chút. Vì vậy, mọi người liền thay thường phục, cùng cặp kè tới nhà bán mì trứ danh trăm vị đó.

Tương Thanh vốn định viết lời nhắn lại cho Ngao Thịnh, nhưng tên kia là ai nào, lỡ như hấn nổi sung lên, cũng thay thường phục chạy đến tìm bọn họ thì sao? Tuy hấn võ công cao cường nhưng dù sao thì cũng là hoàng đế mà.

Vì thế Tương Thanh bèn chuyển sang dặn đi dặn lại Văn Đạt, phải nói với Thịnh ta không sai một chữ rằng, "Y và mọi người sẽ ra ngoài dùng cơm trưa, rất nhanh sẽ trở lại. Ngao Thịnh ngoan ngoãn ở nhà chờ. Khi nào về sẽ mang thức ăn ngon về cho hấn. Còn nữa, tranh thủ thì đi ngủ trưa, tối qua đã chẳng ngủ đủ giấc rồi. Nhớ là không được tùy tiện xuất cung đâu đó!"

Bước chân ra khỏi hoàng cung, mọi người cùng đi trên phố phường Lạc Đô nhộn nhịp

Mộc Lăng cùng Tần Vọng Thiên đi phía trước, Tương Vân và Tương Thanh đi phía sau. Bốn người vui vẻ rẽ hướng nam.

Tương Vân là người nhìn gì cũng thấy lạ. Tương Thanh thì lại vô cùng hiểu thuận, kiên nhẫn giải thích hết tất tần tật những chuyện mà cha mình không biết. Mộc Lăng quay đầu nói với Tương Thanh, "Đúng rồi Tiểu Thanh, có biết chuyện Hoàng Hoàng bị té gãy tay chưa?"

"Sao?" Tương Thanh cả kinh, "Hoàng tiên sinh bị té? Có nặng lắm không?"

Mộc Lăng khùng khục cười rồi đưa bức thư vài ngày trước Tần Vọng Thiên nhận được cho y xem. Trong thư đại khái như sau: Hôm đó Tiểu Hoàng đáng yêu tìm được quyển sách rất hay, định đọc, thì Tư Đồ lại làm trò chọc phá y. Tiểu Hoàng bảo hấn không được phá nữa. Nhưng hấn nếu

nghe lời thì đã chẳng có chuyện rồi, liền rượt y chạy vòng vòng. Cuối cùng, Tiểu Hoàng bèn trốn vào trong chăn, ló đầu ra nằm đọc sách. Tư Đồ muốn mò vào theo. Hai người giằng co sao đó, Tiểu Hoàng té nhào đầu xuống giường. Gãy tay. Bị thương. Hết chuyện.

Tương Thanh chẳng biết nói sao. Bang chủ hại Hoàng tiên sinh bị thương? Thế chẳng phải hại bang chủ đau lòng như cắt sao?

"Nghe đâu bây giờ Tư Đồ đang làm trâu mà ngựa cho Hoàng Hoàng đó. Lại còn mời những chín thầy mười thợ đến xem bệnh cho y nữa. Ai cũng bảo là chỉ bị gãy xương thôi, băng bó rồi nghỉ ngơi dăm bữa nửa tháng liền lành ngay." Mộc Lăng bĩu môi, "Vậy mà tên lăm điều Tư Đồ kia lại chuyện bé xé to, lo những người kia là lang băm nên đã gói ghém đồ đạc đưa y đến kinh thành đặng ta bắt mạch."

Tương Thanh có chút vui sướng, "Đúng là trong họa có phúc. Thế là bang chủ đang tới đây!"

"Hắc hắc." Mộc Lăng nhếch miệng cười, "Ta thì lại muốn xem thử cảnh Tư Đồ làm trâu làm ngựa."

Trong cùng lúc đó, tại quan đạo cách Lạc Đô vài ngày đường, xa đội Hắc Vân Bảo cùng cỗ xe ngựa to đến khoa trương, đang băng băng chạy, khiến những người qua đường không ngớt ngoảnh đầu lại nhìn ngửa nhìn nghiêng.

Bên trong cỗ xe màu mè nọ, Tư Đồ ngồi trên tầng tầng thảm dê dày cộm, tay run run cầm sách. Còn Tiểu Hoàng thì lại dựa lưng vào chông gối cao cao, tay trái bị thương phải cố định bằng băng gạc treo trên cổ, hai mắt lại nhìn chăm chăm vào quyển sách do ai kia kìa cầm.

Tư Đồ vừa giở sách sang trang kế vừa hỏi han, "Ăn bắp đi này! Lát nữa sẽ có canh hầm xương, nhớ là phải muốn cho bằng hết đấy nhé!"

"Ừ." Tiểu hoàng gật gật đầu, thấy Tư Đồ bằng mấy ngày trời luôn ôm vé mặt áy náy vì làm gãy tay mình mà xót dạ nói, "Tư Đồ, huynh đừng tự trách mình nữa. Ta đã nói là không liên quan tới huynh rồi mà, là do ta bất cẩn té đó chứ."

Tư Đồ càng thêm buồn khổ, "Một bước sa chân là muôn kiếp hận!"

"Chuyện không to tát vậy đâu mà." Tiểu Hoàng thở dài, lấy cùi bắp gõ gõ lên đầu hẳn, "Cứ thông thả đi." Tư Đồ chỉ còn biết ôm mặt khóc không ra nước mắt. Thầy lang có nói, ba tháng này không được vận động mạnh, đồng nghĩa với chuyện chẳng thể làm chuyện kia.

Tư Đồ bang chủ nhà ta rầu rĩ tiếc hận, mới đầu thì là mừng một mười lăm đôi khi thì nhờ ăn vạ mà được làm chuyện ấy ấy với người ta...còn bây giờ thì... Hây! Ba tháng lận! Ba bữa mười ngày không được ôm bảo bối thì hẳn đã chịu không nổi rồi. Giờ chuyện thành ra thế thì khác gì một ngày dài bằng một năm đâu. Lại còn phải đi đến đó để tên Mộc Lăng kia cười cho thú vị đầu nữa.

Tiểu Hoàng bản mặt đau khổ của Tư Đồ, không khỏi cười thầm, đoạn lại chớp chớp mắt nói, "Ai bảo huynh cứ làm phiền, không cho ta đọc sách làm chi.". Tư Đồ liền cảm thấy tay chân ngứa ngáy, liền hôn lên môi y một cái vì cái tội dụ dỗ hẳn.

Đi mãi cũng tới nhà bán mì nọ. Vốn, mọi người cứ nghĩ là tới một nơi làm mì nổi tiếng như thế thì thế nào cũng chật kín hết người, hơn nữa hiện giờ cũng đúng lúc ăn trưa, nên chẳng hay là có còn chỗ hay không. Cơ mà khi vừa đặt chân vào tiệm lại chỉ thấy quán xá trống trơn, một bóng khách vắng lai cũng chẳng thấy đâu.

Mộc Lăng nheo mắt nhìn Tần Vọng Thiên, như muốn hỏi, Người có chắc là tiệm này bán ăn ngon không vậy?

Tần Vọng Thiên cũng chẳng biết chuyện trăng sao thế nào, tặc lưỡi mà rằng, "Lạ ghen! Mấy hôm trước đến ta thấy nó rất là đắt khách mà!"

"Vào xem thử đi, có lẽ hôm nay không mở cửa bán." Tương Thanh đi vào bên trong, chỉ thấy tiểu nhị đang lau bàn, mặt mũi lại bầm dập đến tội, còn ông chủ thì đầu quần băng kín mít đang ngồi gảy bàn tính.

Ông chủ thấy bốn người vào cửa, liền giật mình ngậy đơ ra nhìn khách.

Tần Vọng Thiên khó hiểu hỏi, "Ông chủ à, hôm nay không bán hả?"

"Hả, bán chứ bán chứ!" Ông chủ gạt đầu lia lịa.

Tiểu nhị vui tươi hơn hờ tiến lên tiếp đón, "Xin chào quý khách, thật là hân hạnh khi mọi người ghé thăm tiệm mì nhỏ nhỏ của chúng tôi!"

Tương Thanh cau mày hỏi, "Sao quán xá lại vắng vẻ thế này?"

"Ai." Tiểu nhị thở dài, "Không dám giấu gì các vị, chúng tôi là người vùng khác tới làm ăn nên không biết quy định thu phí bảo hộ của bọn lưu manh ở đây. Khi nào mà chúng tôi chưa đưa tiền thì bọn kia còn chưa chịu để yên. Mỗi ngày cứ đến đập phá chửi bới. Thành thử quán mới vắng như thế này đây."

"Có cả chuyện này nữa hả?" Mộc Lăng hơn hờ nói với chủ quán, "Ông cứ nấu cho bọn ta món mì bách vị đi ăn thử. Nếu ngon thì bọn ta sẽ giúp ông dạy cho đám lưu manh kia một bài học, khiến chúng chẳng dám tới quấy rối quán ông nữa."

"Sao ạ?" Ông chủ cười cười, lướt mắt nhìn mọi người, thấy ai cũng dáng người tuấn lãng, tác phong nhã nhặn nên chỉ nghĩ lời kia là lời nói đùa, không quá để ý, đoạn lại gọi tiểu nhị đến tiếp đãi.

Chốc sau, mì được bưng lên, mỗi người một bát to ngạt ngào hương thơm.

Mộc Lăng mặt mày hớn hở giật giật tay Tần Vọng Thiên, "Vọng Vọng, bát mì đúng là lớn thiệt nghen!"

Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng thỏa mãn như thế liền nhẹ nhõm thở ra, nhân cơ hội dò hỏi, "Mộc Mộc, có còn giận ta không nà?"

"Giận gì mà giận?" Mộc Lăng ăn mì đến là sung sướng, ném luôn cơn tức mấy ngày qua lên tận chín tầng mây.

Tiểu nhị thấy mọi người vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon cũng thấy vui trong lòng, đoạn lại dọn thêm vài món đặc sản của tiệm lên. Ai nấy nhìn thì đều gầy tong gầy teo vậy mà sức ăn thiệt là choáng.

Vốn đang ăn rất ngon, Tương Thanh lại chợt thấy tiếc, hương vị tuyệt vời đến thế mà chẳng có mấy người được thưởng thức.

Đương ăn, một tên sai vặt hốt hải chạy từ ngoài vào, ào ào hét, "Ông chủ ơi ông chủ đích, bọn kia tới nữa kìa".

"Cái gì? Chúng lại tới?" Ông chủ tức đến giậm chân, "Không phải đã nộp tiền rồi sao, sao lại đến nữa chứ!"

Tương Thanh nghe thấy tiếng ồn liền quay đầu lại nhìn.

Ông chủ vội chạy tới nói, "Các vị, thật ngại quá, mì này tôi sẽ không tính tiền. Mọi người ăn nhanh nhanh rồi rời khỏi đây ngay đi!"

Mộc Lang ngóc đầu khỏi bát mì, nhú mắt càu nhàu, "Gì? Ta còn chưa ăn no, đi gì mà đi!"

Tần Vọng Thiên cũng cau mi, "Ông chủ, có chuyện gì thế?"

"Tôi cũng chỉ muốn tốt cho các vị mà thôi. Bọn lưu manh kia lại tới nữa" Ông chủ sốt ruột, "Mọi người mau đi đi. Tôi phải đóng cửa."

Mộc Lăng cả quyết nói, "Ông đóng thì cứ đóng, bọn ta ăn thì cứ ăn."

"Chuyện này...." Ông chủ do dự.

Tần Vọng Thiên vỗ vỗ vai ông, "Yên tâm, có bọn ta ở đây, không sao đâu." Chủ quán tuy vẫn còn do dự nhưng vẫn chạy đi đóng cửa.

Cửa đóng, mọi người lại tiếp tục ăn mì. Chốc sau lại chợt nghe thấy tiếng đập cửa, tựa hồ đang rất sốt sắng, lại còn sảng giọng quát, "Nè, sao lại đóng cửa? Mở ra cho ông coi!"

Tương Thanh tay bưng bát mì chưa kịp húp nước thì lại ngẩn ra, "Sao giọng của tên gọi cửa nghe quen quá vậy!" Song, hầu hết giọng của du côn đều thường là như thế.

Tiểu nhị lo lắng hỏi, "Phải làm sao bây giờ đây quý khách?! "

Mộc Lăng bĩu môi, "Ông chủ của mấy người cũng hiền quá đi! Bị người ta mắng trên đầu trên cổ sao không mắng lại?"

"Gì ạ?" Tiểu nhị chủ quán đều trợn tròn mắt ra đầy kinh ngạc.

"Bọn chúng đã thu của ông bao nhiêu tiền rồi?" Tương Thanh hỏi, "Phải đòi lại mới được!"

"Sao...Đòi lại?" Tiểu nhị liên tục lắc đầu, "Chúng là cướp đó quý khách."

Mộc Lăng vỗ bàn, "Ông đây cũng là cướp nè! Bà nó, ông nói cái gì thì các người phải làm theo cái đó chứ."

Ông chủ quán và bọn tiểu nhị đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn kẻ vừa xưng danh kia, kiểu gì thì nhìn hăn cũng thư sinh văn nhã....tuy có hơi mồm

miệng một tí nhưng chẳng thể nào là cướp được hết.

"Tiểu nhị!" Tương Thanh nhanh lấy khối ngọc bài nạm vàng có khắc chữ "Thịnh" đeo bên hông ra. Tiểu nhị vừa nhìn thấy thì liền trợn trừng mắt ra, "Đây đây đây...không phải là kim bài của Hoàng thượng sao...." - Mộc Lăng hí hí cười nói, "Bây giờ đã hết sợ rồi phải không? Mau mang lại cho ông."

Bọn tiểu nhị đưa mắt hỏi ý ông chủ, ông chủ đáp lại - Thế thì còn phải lo gì nữa.

Thù cũ hận mới tới dồn dập. Ông chủ quán nhớ lại nỗi nhục xưa mà hôm nay quyết trả cho bằng hết. Dầu sao thì cũng có người trong cung chống lưng cho, đã vậy rồi cần gì phải ngán ai nữa!

"Tổ sư chúng bây!" Ông chủ chống nạnh mắng, "Ông không mở cửa đó! Bọn lưu manh các người làm gì được nào!?"

Ngoài cửa bỗng im ắng một lúc, đoạn lại có giọng oang oang đáp lại, "Bà mẹ nhà người, ai nói ta là lưu manh hả?" - Mộc Lăng bưng mì vừa húp vừa rằng, "Sao giọng này nghe quen dữ trời!?"

"Hình như là tiếng Vương Trung Nghĩa đó?" Tương Vân hỏi Tương Thanh.

Tương Thanh còn đang nghi ngờ thì rầm một cái, cửa bị đá văng ra, Vương Trung Nghĩa xông vào, khẩn trương hỏi, "Phu tử?! Phường lưu manh nào dám bắt cóc người?!"

Cả bọn ngây sững người ra nhìn Vương Trung Nghĩa mặt mày bặm trợn đứng ở cửa.

Vương Trung Nghĩa vào cửa thì lại phỗng ra nhìn mọi người đang ngồi ăn mì. Mà sau lưng gã ta cùng lúc lại có hai người khác bước tiến đến, đích

thị là Ngao Thịnh cùng Man Vương.

"Thanh." Ngao Thịnh thấy Tương Thanh không có việc gì, bèn khó hiểu nhìn chủ quán, "Sao người lại đóng cửa đuổi khách?!"

Đoạn, hấn lại nhìn sang Tương Thanh, thấy trên bàn bát mì nào cũng to đến dọa người, rồi nhanh chân chạy tới bên cạnh người của hấn. Man Vương cũng chẳng thua kém, vèo một cái liền lao tới.

"Thanh!"

"Vân!"

Ngao Thịnh và Man Vương hai miệng một lời cùng gọi, xong lại liếc nhau, "Đang ăn gì vậy?"

Mọi người ngậy phồng ra nhìn hai kẻ vừa đến. Không gian đang im ắng được một lúc thì Mộc Lăng lại đập bàn, bò ra cười, "Hai người thật là giống nhau quá xá đấy!"

"Ta mà giống hấn/ông ta?! " Ngao Thịnh và Man Vương lại lườm nhau.

Mộc Lăng đập đập bàn, "Bàn đầy rồi. Hai người sang bàn khác đi." Ngao Thịnh xua tay, nói với tiểu nhị vẫn còn đứng như trời trồng kia, "Mau kê thêm bàn lấy thêm ghế đi."

Man Vương cũng sẵn giọng, "Lấy cho ta nữa!"

Tiểu nhị cảm thấy Ngao Thịnh nhìn vô cùng quen mắt, hơn nữa lại còn oai phong hơn người, thầm nghĩ rằng hấn là quan lớn, nên liền nhanh lấy thêm ghế đến.

Mộc Lăng nháy mắt mấy cái, kéo áo Tần Vọng Thiên, "Vọng Vọng, chúng ta đổi bàn khác đi! Để họ chen nhau bên này đi, bọn mình qua bàn mới ăn cho thoải mái." Tần Vọng Thiên đương nhiên liền chiều theo ý

người thương. Lại còn không quên tiếc hận, Mộc Mộc nhà hẳn hiện rất khỏe khoắn, ăn uống vẫn nhiều như cũ, nhưng sao mãi mà chẳng tăng được cân nào hết? Đoạn, liền đổi sang bàn khác, gọi món mới.

Ngao Thịnh và Man Vương thì thấy vô cùng mỹ mãn, kéo ghế ngồi cạnh bảo bối nhà mình. Lúc này, cả hai đâu còn tâm tư đâu mà ăn với chả uống, chỉ lo gấp thức ăn cho ai kia với ai kia.

Vương Trung Nghĩa nhìn trái rồi ngó phải, tủi thân nói, "Sớm biết vậy thì đã rủ Tống Hiếu đi cùng để hẳn trả tiền rồi." Vì thế, gã bèn tủi thân ngồi đối diện với Ngao Ô.

Tiểu nhị vừa bừng thức ăn lên, thấy Ngao Ô, sợ quá liền mang một khối thịt tươi đến dâng cho hổ.

Bên này, Ngao Thịnh và Man Vương vui sướng cùng người mình thương ăn cơm thì bên ngoài lại vang lên giọng nói chói tai vô cùng, "Chủ quán đâu rồi?!"

Tiểu nhị và ông chủ run đến cắn trúng lưỡi - Bọn lưu manh tới rồi! Ngao Thịnh vốn đang cảm thấy vô cùng vui vẻ khi ngắm Tương Thanh ngoan ngoan ăn hết món hẳn gặp thì lại nghe thấy tiếng quát tháo bên ngoài, liền khó chịu quay đầu lại nhìn.

Một đám người quần áo xốc xếch, mặt mày bặm trợn hung hăng bước vào trong tiệm.

Tương Thanh khẽ nhíu mày nhìn đám lưu manh mà ông chủ vừa nhắc tới khi này.

Bọn kia đi vào, quét mắt nhìn ba bàn đang có người dùng bữa.... Lúc này, Ngao Ô lại đang cúi dưới gầm bàn nên tạm thời không bị trông thấy.

Tên cầm đầu hất hàm hỏi ông chủ, "Sao hả? Lại mở cửa buôn bán nữa à? Ông kiếm cũng không ít lời nhỉ?"

Tiểu nhị giật giật khoe miệng mà chửi thầm - Mới mở cửa lại có ba ngày, chưa làm ăn được gì thì lại mò đến cướp rồi. Đúng là lũ ác ôn mà! - Rồi lại đưa mắt nhìn Tần Vọng Thiên, thấy y khẽ gật đầu, ra hiệu là đừng sợ đám lưu manh này, đã có bọn ta ở đây rồi.

Ông chủ sợ hãi nuốt nước bọt, nghĩ, chịu đựng mãi cũng chẳng là cách, ngoài mở tiệm bán mì ra thì cũng chẳng biết làm gì khác nữa, nên cùnng lắm thì vùng dậy rồi bị chúng đập nát cửa hàng thôi. Chứ cứ chịu đấm được yên hoài thì ai chịu cho thấu chứ.

Vì vậy, ông chủ liền hiên ngang đứng ra, lớn tiếng nói, "Tiền thì không có. Chỉ có cái mạng thôi."

Bọn kia ngạc nhiên trở mắt ra nhìn, thầm khen chủ quán to gan, nhưng sao mà giọng nghe run dữ vậy?

Ông chủ nói xong, chân lại run không ngớt, răng còn đánh lập cập, chốc sau liền nhào ra trốn sau Tần Vọng Thiên.

Ngao Thịnh nhìn nhìn, khó hiểu hỏi Tương Thanh, "Thanh, chúng là ai thế?"

Tương Thanh nhỏ giọng nói vào tai hắn, "Bọn lưu manh đến thu tiền bảo hộ."

Ngao Thịnh khẽ nhíu mày, "Lạc Đô vẫn còn lưu manh sao?! "

Thịnh ta nói vô cùng lớn tiếng. Hắn là hoàng đế, kẻ cao cao tại thượng gần ấy năm, vừa nghe tin hoàng thành vẫn có lưu manh hoành hành thì không cách nào mà không kinh ngạc cho được.

Đám bặt trốn kia quay sang nhìn Ngao Thịnh, thấy dáng vẻ hẩn là kẻ có tiền, hơn nữa ông chủ quán hôm nay lại còn chẳng thèm để chúng vào mắt, nên liền tiến lên giận dữ lật đồ bàn ăn, "Con bà các người, hôm nay đại gia ta sẽ đập nát cái quán này..."

"Rầm" một tiếng.

Mọi người trầm mặc.

.
. .
. .
. .
. .
. .

Chuyện là chẳng phải là bọn lưu manh này lật bàn có bao nhiêu oai phong, mà mấu chốt ở chỗ, cái bàn mà gã lật đổ lại chính là bàn của Mộc Lăng. Mộc đại thần y nhà chúng ta vừa mới gọi một bàn thức ăn thịnh soạn, tay vừa nâng bát, đĩa còn chưa kịp động vào món nào thì ầm một cái, nguyên cả bàn bị hất xuống đất.

Ngao Ô mới vừa ăn tảng thịt tươi xong lại nhìn thấy một cái giò heo lăn tới trước mặt, liền mon men tới gần mà ngửi ngửi, thấy thơm thơm, nên liền không ngại ngần gì mà nhào vào giải quyết. Vừa ăn vừa nghĩ, hôm nay thức ăn rất là ngon.

Tần Vọng Thiên thì nổi cơn tam bành lên mà rửa xả âm thầm - Lũ các người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, dám ngang nhiên lật đồ bàn ăn

của Mộc Mộc? Ngay cả Tư Đồ đỉnh đỉnh đại danh còn chưa có cái gan đó nữa chi tới phiên bọn người!?

Mà lúc này, tất cả mọi người đều lặng ngắt như tờ, mở to hai mắt nhìn chăm chăm kẻ đang đau khổ nghẹn ngào bưng bát rỗng cầm đũa không ngó dăm dăm vào thức ăn rơi vãi dưới đất là Mộc Lăng. Thật lâu sau đó, Ngao Thịnh đập bàn, đứng dậy nói, "Cha chả, khá khen cho lũ các người, thế nhưng lại dám lật đổ cái bàn kia. Thật quá dã mà!"

Tương Thanh trở mắt ra đập hấn một cước, Thịnh ta bĩu môi tỏ vẻ bất mãn lắm.

Đám lưu manh kia chẳng biết vì sao bầu không khí trong quán lại trở nên nặng nề đến thế. Dù sao thì chúng vẫn người đông thế mạnh, còn bọn quan khách ở đây chỉ le que vài người, hơn nữa lại có phong thái nhã nhặn, y phục hoa mỹ, nên hẳn là thư sinh yếu ớt hiền lành. Song, chỉ riêng mỗi mình cái tên ngồi lẻ loi kia thì trông như một gã mãng phu, còn cái thứ phía đối diện gã thì là thứ gì nha? Tại chưa nhìn thấy rõ mà.

"Mộc Mộc." Tần Vọng Thiên thấy Mộc Lăng vẫn còn đang ngây đờ nhìn thức ăn rơi hết xuống đất kia, lo là hấn đau lòng, bèn vỗ tay gọi tiểu nhị, "Mau mau dọn một bàn thức ăn khác lên cho ta!"

Mộc Lăng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tương Thanh nháy mắt với Ngao Thịnh một cái, ra hiệu cho hấn mau hành động.

Thịnh ta gật gù, đứng lên.

Phía bên này, Mộc Lăng từ từ quay người lại, nhìn thẳng vào mặt đám lưu manh kia.

Trong khi đó, bọn ma cô lại chỉ chăm chăm lăm le lườm chủ quán.

Ông chủ thấy mọi người bỗng nhiên im lặng, nghĩ rằng tất cả đều đã sợ đám lưu manh này, chân ông như mềm nhũn ra, vừa định mở miệng xin tha, thì lại thấy Mộc Lăng đứng bật dậy, đá cái ghế dưới chân, bay đến bập vào cằm cái gã vừa lật đổ bàn ăn, khiến gã ngã xóng soài xuống đất.

"A!"

Trên đời này, có bao nhiêu kẻ có thể chịu được một cước của Mộc Lăng nào? Gã kia bị đá cho cằm cũng méo xệch đi. Mộc Lăng sẵn đến, đập lên ngực gã, chỉ tay xuống những thức ăn ngổn ngang nằm dưới đất, "Đồ khốn, mau xin lỗi thịt viên, xin lỗi chân gà, xin lỗi hải sâm, xin lỗi bé cua! Mau!"

Gã lưu manh kia hiện trạng thật thê thảm, vừa bị đánh xong, tai vẫn còn ù ù chẳng rõ âm thanh gì, thì lại lờ mờ nghe thấy một tràng tên thức ăn, nào là màn thầu bánh bao, nào là gà mái ba ba...khiến đầu óc gã choáng váng hết cả lên.

Những tên đồng bọn thì cũng bị xoay đến là chóng mặt, chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Một tên mặt trắng nhìn thư sinh vô cùng đang hô hét một tràng dài tên thức ăn, lại còn bắt đạ ca của chúng phải xin lỗi mớ thức ăn kia nữa chứ.

Thật lâu sau, mới có vài tên giật mình khỏi cơn mụ mị, vừa nhìn thấy đạ ca bị Mộc Lăng tóm áo nâng dậy định tấn cho vài đòn, thì liền vờ đồng thức ăn bắn dưới đất lên, ném về phía Mộc Lăng, nhưng đúng lúc đó, Tần Vọng Thiên lại nhanh tay đánh bật đi.

"Bốp" một tiếng.

Mọi người cũng không để ý gì lắm. Trong khi ông chủ quán lại xám mặt.

Đến khi không gian chợt im ắng xuống thì cả bọn mới đưa mắt nhìn nhau. Chỉ thấy toàn bộ thức ăn bị ném dính hết lên trên mặt của kẻ vẫn xem

náo nhiệt này giờ là Vương Trung Nghĩa. Tần Vọng Thiên nhanh chỉ điểm, chia thẳng mặt gã lưu manh nọ, ý bảo - Là hăn chọi người đó!

Vương Trung Nghĩa khoe miệng giật giật, nhe răng nhếch miệng, gào thét đến muốn bay cả óc nhà, "Con bà nó, là kẻ nào ném nó vào mặt ông?!"

Cả bọn chỉ tay về phía tên kia.

Vương Trung Nghĩa "À HÁ!" một tiếng, bước xấn lại, vác nguyên cả cái bàn lên, ném về phía đám du côn kia. Những vị đại hiệp nọ không cần ra tay, chỉ mình Vương Trung Nghĩa thôi cũng đã đủ dần cho chúng một trận đến mức phải kêu trời gọi đất.

Tần Vọng Thiên ngoắc gọi hai tên tiểu nhị đứng phía gần cửa, "Mau đóng cửa lại. Đừng để chúng chạy."

Tiểu nhị nhanh chân đóng sập cửa. Lúc này, cửa chốt then cài, vừa hay để đánh chó. Tội là chỉ tội cho đám lưu manh nửa mùa kia, đi không chọn ngày, bị Vương Trung Nghĩa rượt đánh tán loạn trong tiệm.

Mộc Lăng đánh cũng đã tay, Tần Vọng Thiên vội tiến lên xoa dịu, "Mộc Mộc ngoan, đừng giận nữa. Ta sẽ gọi một bàn thức ăn mới lên ngay!"

Lúc này, một gã lưu manh chạy tới chỗ Tương Thanh, liếc thấy người phía bên này có phần hiền lành nhã nhặn hơn, nhất là Tương Vân, mặt mày trắng bệch như có bệnh.

"Dừng tay hết cho ta!" Gã rút dao ra chia về phía Tương Vân, quát lên cảnh cáo Vương Trung Nghĩa.

Vương Trung Nghĩa quay đầu lại nhìn, mặt mày xanh méc, âm thầm thay gã kia cầu siêu. Quả nhiên, chỉ trong một cái chớp mắt, gã còn chưa kịp

hiếu chuyện gì xảy ra thì đã bị trúng một cú đá, thả người bay một vòng, cuối cùng văng trúng tường, đập đất cái rầm.

May cho gã kia là chỉ bị như thế. Tất cả đều là nhờ vào công "dạy dỗ" của Tương Vân, khiến Man Vương biết kiềm chế sức mình. Nếu đổi lại là ngày xưa thì đừng nói là lấy dao chia về phía Tương Vân, mới chỉ là nhìn y thôi, cũng đã bị Man Vương làm thịt rồi.

Tương Thanh thấy cả tiệm bị đập phá nát bét cả đi, ông chủ thì lại đau lòng khóc không ra nước mắt, bèn gọi ông lại thường tiền. Chủ quán tuy nhìn thì có vẻ đang rất xót của, nhưng đâu thì thấy há hê cơn tức lắm. Vừa thấy được thường tiền, thì ông lại chỉ hận là chẳng được tự tay đánh cho lũ du đảng kia một trận toại bởi hoa lá, khiến chúng chẳng dám ngạo mạn tới vòi tiền nữa.

Phút cuối vẫn còn lại mấy tên vẫn chẳng biết sống chết là gì, thấy Tương Thanh dáng vẻ chất phác, liền rút dao, len lén đi vòng ra sau lưng y. Ngao Thịnh thì lại lo nhìn cảnh đánh nhau bên này nên không phát hiện chuyện đang diễn ra phía sau.

Đợi đến khi Thịnh ta quay đầu lại, thấy có kẻ định đánh lén Tương Thanh thì mới giật mình, âm thành vận công, còn thầm nghĩ rằng, lần này tới phiên hấn lên sân khấu.

Mấy tên lưu manh nọ vọt đến sau lưng Tương Thanh, thấy y không để ý gì đến chúng thì lại nghĩ rằng y chỉ là thư sinh trói gà không chặt, bèn dựng đứng con dao lên, định xông vào bắt y uy hiếp, lại bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có âm thanh gì đó cứ khò khà khò khè đến là quái lạ, tựa như tiếng dã thú đang rình mồi vậy.

Bọn chúng hiếu kì xoay đầu lại....

Chuyện là Ngao Ô vừa gặm xong hết cái chân giò, liền thò người ra ngoài tìm thêm món gì khác ăn tiếp, thì lại trông thấy kẻ có ý xấu đang

muốn tiếp cận Tương Thanh. Ngao Ô há có thể ngồi yên trong tình cảnh này? Tương Thanh là người mà hồ thích nhất mà!

Bọn du côn quay người lại, liền thấy hồ rướn cổ rống lên một tiếng. Giật mình té nhào xuống đất, lại còn muốn vãi hết ra quần.

Đúng lúc này, bên ngoài lại truyền tới dồn dập tiếng bước chân.

Hóa ra, ảnh vệ đã gọi quan binh tới.

Một toán quan binh tiến vào, trối gô bọn lưu manh lại. Trước khi vào trong tiệm mì, ảnh vệ đã căn dặn quan binh, không được làm phiền Ngao Thịnh, cũng không được tiết lộ thân phận của hắn.

Lưu manh bị nha dịch bắt đi, ông chủ vui tươi hơn hờ mời mọi người lên trên lầu, mở một bàn đại tiệc, chiêu đãi tất cả. Mộc Lăng bấy giờ cũng hết giận, tiếp tục nói chuyện Tư Đồ làm trâu làm ngựa với Tương Thanh.

Ngao Thịnh một tay bưng ly rượu, một tay lại chống cằm, chuyên chú ngắm Hoàng hậu của mình.

Man Vương thấy Tương Thanh chốc chốc thì trò chuyện với Tương Vân, chốc chốc lại hàn huyên với Mộc Lăng, tự hỏi liệu Ngao Thịnh có thấy bị bỏ rơi hay không? Nhưng đến lúc ông liếc sang nhìn, chỉ thấy hắn chẳng tỏ vẻ khó chịu gì, mắt còn tràn ý cười, lại chứa đầy yêu thương, thì thoảng còn gặp thức ăn cho y nữa.

Ngao Ô thì lẳng lặng ngồi xồm sau lưng hai người họ mà vầy vầy cái đuôi. Chuyện lần này, có thể tóm gọn bằng một câu, phấn khích nhưng lại rất yên bình.

Man Vương lại nhìn nhìn Tương Vân, đang tán gẫu với Tương Thanh, lại còn ăn rất là ngon miệng những món do ông gắp cho. Man Vương cười lắc lắc đầu, cho tới bây giờ ông mới hiểu được một điều, được nhìn thấy

Tương Vân mỗi ngày vui vẻ chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của mình. Thật may mắn khi y vẫn còn sống, còn hiện hữu ngay bên cạnh ông.

Ông lại nhìn về phía Tương Thanh. Hài tử trước đây đã vô cùng đáng yêu, được bọc trong tã trắng, chẳng biết khóc, chỉ biết cười ấy vậy mà đã khôn lớn rồi, còn dạy mình rất nhiều điều nữa chứ. Nay lại còn xuất giá, gả cho nhà người ta.

Dùng cơm xong, mọi người thả bộ trở về.

Vương Trung Nghĩa đi ở trước nhất, học Mộc Lăng và Tần Vọng Thiên cách làm thế nào để khỏi bị Tống Hiếu chèn ép nữa.

Tương Vân cùng Man Vương đi ở giữa, thảo luận xem có nên nuôi con vật nào không, như là hổ con hay là chó mèo linh tinh gì đó để vui cửa vui nhà.

Ngao Thịnh và Tương Thanh thì đi phía sau cùng.

Tương Thanh chấp hai tay sau lưng, miệng còn mang theo ý cười, chậm rãi rảo bước. Đây là biểu tình thường thấy mấy ngày nay của Tương Thanh, cũng là biểu hiện mà Ngao Thịnh thích nhất.

"Tối nay, người có còn muốn ngủ chung với cha vợ nữa không? Ta bảo người đem thêm chăn vào nhé. Nghe nói tối nay trời lạnh lắm!" Ngao Thịnh nói.

Tương Thanh lại cười, "Ai nói với người?"

"Thì là Quý Tư đó. Mấy hôm nay, khuê nữ nhà lão sinh em bé nên lão lo chuyện thời tiết lắm." Ngao Thịnh cười đáp, "Ân Tịch Ly còn nói với lão rằng, nếu em bé mà sinh ngay đúng ngày tuyết rơi thì sẽ là con gái, là điềm lành, cả đời sẽ gặp nhiều phước đức."

Tương Thanh gật đầu, "Thế thì hay quá!"

"Cha vợ trông rất vui." Ngao Thịnh nhìn hai người đang đi phía trước mặt mình, "Man Vương còn cười đến là nhiều quá mức nữa chứ."

Tương Thanh lườm hằm, "Người cũng đang cười chẳng khép miệng đấy Hoàng thượng ạ!"

Ngao Thịnh nhíu mày, "Chỉ được kêu là Thịnh Nhi thôi!"

Tương Thanh cười, "Ừ, thì Thịnh Nhi."

Ngao Thịnh thỏa mãn, vừa định nói chuyện thì lại trông thấy Tương Thanh làm một hành động khiến hằm sung sướng ngất trời luôn.

Đó chính là, bàn tay hằm chọt cảm thấy có hơi ấm.

Thịnh ta cúi đầu, nhìn Tương Thanh đang đan tay y vào trong tay hằm. Ngao Thịnh liền siết chặt lấy, áp sát người tới gần Tương Thanh hơn, nhỏ tiếng hỏi, "Hoàng hậu, có vừa lòng với cuộc sống thế này không?"

Tương Thanh gật đầu, "Ừ, rất hài lòng, Thịnh Nhi!"

- Vãng kịch -

.

.

[Thế là câu chuyện của Đầu Gỗ và Sói Xám đến đây là hết rồi.

Hẹn các bạn ở Chuyện kể em nghe lần sau :">]

.

Table of Contents

Mục lục

Văn án

[Chương 1] Đại mạc

[Chương 2] Bình dân khách điểm

[Chương 3] Di tộc

[Chương 4] Phòng giữ

[Chương 5] Bắt giữ

[Chương 6] Áp giải

[Chương 7] Biến cố

[Chương 8] Gặp lại

[Chương 9] Tưởng niệm

[Chương 10] Hàng phục

[Chương 11] Khinh phong

[Chương 12] Bắt đầu

[Chương 13] Ái mộ

[Chương 14] Vật tư

[Chương 15] Khắc ghi

[Chương 16] Tuyển chọn nhân tài

[Chương 17] Chủ chiến

[Chương 18] Quái chiêu

[Chương 19] Phong nguyệt

[Chương 20] Ngoài ý muốn

[Chương 21] Đế vương

[Chương 22] Xuất chinh

[Chương 23] Bách thú

[Chương 24] Quy hàng

[Chương 25] Tầm cung

[Chương 26] Vàng bạc

[\[Chương 27\] Tỷ thí](#)
[\[Chương 28\] Di động](#)
[\[Chương 29\] Ám dịch](#)
[\[chương 30\] Thủy trại](#)
[\[Chương 31\] Ngoài ý muốn](#)
[\[chương 32\] Đại thắng](#)
[\[chương 33\] Cổ giao](#)
[\[chương 34\] Quy hàng](#)
[\[Chương 35\] Kế sách](#)
[\[Chương 36\] Độc kế](#)
[\[Chương 37\] Ái phủ](#)
[\[Chương 38\] Ngoài ý muốn](#)
[\[Chương 39\] Thủy quân](#)
[\[Chương 40\] Thí tham](#)
[\[Chương 41\] Tước Vĩ](#)
[\[chương 42\] Ân sư](#)
[\[Chương 43\] Dân tâm](#)
[\[Chương 44\] Quái chiêu](#)
[\[Chương 45\] Ý đồ](#)
[\[Chương 46\] Xảo ngộ \(tình cờ gặp gỡ\)](#)
[\[Chương 47\] Hiếu lâm](#)
[\[Chương 48\] Lượng giải](#)
[\[Chương 49\] Xa quý](#)
[50 | Độc công](#)
[51 | Quỷ kế](#)
[52 | Mục đích](#)
[53 | Chuyện ngoài dự kiến](#)
[54. Lòng có tâm sự](#)
[55.56.57](#)
[58.59.60](#)
[61.62.63](#)
[64.65.66](#)

[67.68.69](#)

[70.71.72.73](#)

[74.75.76.77](#)

[78.79.80.81](#)

[82.83.84.85](#)

[86.87.88.89.90.91](#)

[92.93.94](#)

[95.96.97.98.99](#)

[100.101.102.103.104](#)

[105.106.107.108.109](#)

[110.111.112.113.114.115](#)

[116.117.118.119.120](#)

[121.122.123.124.125](#)

[126.127.128.129.130](#)

[131.132.133.134](#)

[135.136.137.138.139.140.141](#)

[142.143.144.145 \(Hoàn\)](#)

[PN1](#)

[KÍ SỰ NGÀY ĐẠI HÔN](#)

[Phiên ngoại 02 CHÚNG TA MÃI HẠNH PHÚC VỀ SAU](#)

[Phiên ngoại 03 ĐI THĂM NGƯỜI THÂN](#)

[Phiên ngoại 04 MỘT NGÀY BÌNH THƯỜNG CỦA HOÀNG HẬU
TƯỜNG THANH](#)